

MARGARET MITCHELL

CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Tiểu thuyết

#1
INTERNATIONAL
BEST
SELLER

GONE WITH THE WIND

vh nxb
văn học

Margaret Mitchell

CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dự án 1.000.000 ebook cho thiết bị di động

Phát hành ebook: <http://www.SachMoi.net>

Tạo ebook: Tô Hải Triều

Ebook thực hiện dành cho những bạn chưa có điều kiện mua sách.

Nếu bạn có khả năng hãy mua sách gốc để ủng hộ tác giả, người dịch và Nhà Xuất Bản

CHƯƠNG 1

Scarlett O' Hara không đẹp, nhưng nam giới ít nhận ra điều đó mỗi khi bị cuốn hút bởi sự duyên dáng của nàng, như trường hợp hai anh em song sinh Tarleton. Khuôn mặt nàng là một sự kết hợp hài hoà giữa những đường nét kiêu diễm của mẹ, người quý tộc miền duyên hải thuộc dòng dõi Pháp, và những góc cạnh thô kệch của người cha Ái Nhĩ Lan, da dẻ hồng hào. Tuy thế, đó là khuôn mặt ưa nhìn với cằm thon, hàm nở rộng. Đôi mắt xanh biếc của nàng được viền bởi những hàng nở rộng. Đôi mắt xanh biếc của nàng được viền bởi những hàng mi dài rậm uốn cong vút. Bên trên đôi mắt đó là hai vệt mày chên chéch vạch thành hai đường nghiêng đậm nét trên làn da trắng trong của hoa mộc lan- màu da mà phụ nữ miền Nam vô cùng quý trọng và cẩn thận giữ gìn bằng những chiếc nón rộng vành, mạng che mặt và bao tay để chống lại ánh nắng gay gắt của xứ Georgia.

Ngồi với Stuart và Brent Tarleton dưới bóng mát của maihiên Tara, đồn điền của cha nàng, giữa một chiều nắng tháng Tư năm 1861, Scarlett là hiện thân của hình ảnh yêu kiều. Chiếc áo mới bằng sa- tahnh có điểm hoa xoè rộng mười một thước trên những viền đai, xứng hợp hoàn toàn với đôi giày da bê thuộc màu xanh mà cha nàng vừa mua từ Atlanta. Chiếc áo làm nổi bật tốt cùng cái vòng eo bốn mươi hai phân rưỡi, vòng eo thon mảnh nhưt của địa hạt xứ Georgia, và chiếc yếm bó sát vừa vặng để lộ bộ ngực tròn trịa của một thiếu nữ 16 tuổi? Tuy nhiên, đầu tà áo đã được khép kín quanh, đầu mái tóc láng mịn đã được búi gọn đúng vẻ trang nghiêm, và đầu hai bàn tay trắng nhỏ đã được xếp tẻo trên đùi, Scarlett cũng không che giấu nổi con người thật sự của nàng trên khuôn mặt cố giữ nét đoan trang, đôi mắt màu lam vẫn không ngớt lóng lánh ánh nhiệt cuồng, bừng bình và khát sống, tương phản rõ rệt với cái vẻ bề ngoài cố làm ra thuỳ mị. Phong cách của nàng là kết tinh những lời khuyên dạy của mẹ và kỷ luật nghiêm khắc của mammy, nhưng đôi mắt vẫn là mắt của riêng nàng.

Mỗi người một bên Scarlett, hai anh em song đôi nhàn nhã ngồi trên ghế, vừa nói cười, vừa lơ đãng nhìn ánh nắng chiếu xuyên hai ly rượu ngọt bạc hà to tướng, và

nữ hờ bắt treo đôi chân dài mang giày ống cao tới gối, cuộn cuộn nhưng bắp thịt rắn chắc của người quen sống trên lưng ngựa. Cùng 19 tuổi, cùng cao 1m85, xương dài thịt chắc, hai anh em cùng giống nhau như hai bánh bông vải cũng những khuôn mặt sạm nắng, cũng tóc đỏ hoe, cũng ánh mắt tươi vui ngạo nghễ, cũng mặc một loại áo màu xanh và quần kỵ mã màu hột cải.

Bên ngoài, nắng chiều chiếu nghiêng xuống khoảnh sân, ném những tia sáng chói chang lên hàng cây dương đào với từng chùm hoa trắng trên bối cảnh xanh um. Ngựa của 2 anh em song sinh được cột ngoài mã lộ, 2 con cao lớn bộ lông hung đỏ không khác gì tóc chủ. Vợ vẫn quanh chân ngựa là 1 lũ chó mảnh khảnh, hung hăng, đang gầm gừ nhau, và bất cứ lúc nào cũng theo sát Stuart với Brent Xa hơn 1 chút, dường như để ra điều quý phái, 1 con chó lông lốm đốm đen nằm gác mõm lên hai chân trước, nhẫn nại đợi chủ trở về dùng bữa tối.

Giữa đàn chó, đôi ngựa và hai anh em song sinh nảy sinh 1 mối thân tình còn sâu đậm hơn cả mối tình những kẻ luôn khắng khít bên nhau. Tất cả đều cường tráng, vô tư, lành lặn duyên dáng và dũng cảm, hai gã con trai cũng hung hăng như ngựa họ, hung hăng và nguy hiểm nhưng đồng thời cũng ngoan ngoãn với những ai khéo xử.

Mặc dầu được sinh trưởng giữa cuộc sống dễ dãi ở đồn điền, được săn sóc hầu hạ từ lúc bé nhưng cả 3 khuôn mặt dưới mái hiên không có gì uể oải hay mềm yếu. Họ vẫn có đủ nghị lực và sự miễn tiện của dân quê đã từng quen sống ngoài trời và không một may mắn bần trí bởi những điều nhạt nhẽo trong sách vở. Cuộc sống ở hạt Clay ton, miền Bắc Georgia hãy còn mới mẻ và có phần sống sượng so với trình độ ở các hạt Augusta, Savannah và Charleston. Người miền Nam kỳ cựu và nghiêm trang nhất thường nhìn dân sống ở cao nguyên Georgia với con mắt khinh thường, nhưng ở đây tại miền Bắc Georgia, vấn đề thiếu sót những điểm cầu kỳ trong nền giáo dục cổ điển chẳng có gì đáng cho là xấu hổ, miễn là người đàn ông có đủ khả năng để thực hiện những việc thích nghi. Và trồng bông vải, cưỡi ngựa hay, bắn giỏi, khiêu vũ nhẹ nhàng, biết hầu chuyện nữ giới 1 cách lịch thiệp và biết uống rượu như một khách hào hoa là tất cả những gì đáng kể.

Về các phương diện đó, hai anh em Tarleton tỏ ra xuất sắc, lại còn vượt bậc hơn với sự bất lực rõ ràng về chuyện không thể thâm nhập nổi bất cứ những gì chứa đựng trong sách vở. Gia đình họ quá giàu, nuôi nhiều ngựa và nhiều nô lệ hơn bất cứ ai trong toàn hạt, nhưng cả hai thì lại ít học hơn bất cứ người Cracker(người da trắng nghèo khổ ở miền Nam Hoa Kỳ) nào chung quanh.

Đó là lý do chánh yếu đã khiến cho Stuart và Brent nhàn hạ giết thì giờ ở cổng đồn điền Tara vào buổi chiều tháng Tư này. Họ vừa bị trục xuất ra khỏi Đại học Georgia, trường đại học thứ tư trong vòng 2 năm đã đuổi họ ra khỏi cửa, và anh em của họ là Tom và Boyd cũng bỏ học, cùn về, bởi vì họ không thể tiếp tục ở lại nơi đã từng thẳng tay xử tệ với hai anh em song sanh. Đối với Stuart và Breant thì lần bị đuổi học sau cùng này chỉ là 1 trò đùa, và Scarlett, kể từ khi rời khỏi nữ học xá Phayetteville, không buồn lật qua 1 trang sách nào nữa cả, cũng cho đó là 1 điều thú vị.

Nàng nói:

- Tôi biết 2 anh bất cần chuyện đuổi học, cả anh Tom cũng vậy. Nhưng chẳng biết anh Boyd sẽ ra sao? Anh ấy hiếu học, nhưng hai anh lại làm cho anh ấy lần lượt phải bỏ học ở Virginia, Alabama, South Carolina, và bây giờ tới Georgia. Cứ cái đà này, chắc chẳng bao giờ anh ấy tốt nghiệp được Brent hững hờ:

- Ô, có gì đâu. Anh ấy có thể học luật tại văn phòng thẩm phán Parmalee ở Phayetteville. Vả lại, chuyện cũng chẳng có gì quan trọng. Đảng nào thì bọn này cũng phải trở về trước khi hết học trình.

- Sao vậy?

- Chiến tranh chớ còn sao nữa Cô bé khờ, chiến tranh sắp sửa bùng nổ bất cứ ngy nạo Cô tưởng có đứa nào trong bọn này sẽ chịu đi học trong khi chiến tranh diễn ra, phải không Scarlett khó chịu:

- Các anh dư biết là không có chiến tranh mà chỉ nói cho có chuyện thôi.

Nếu có thì tại sao anh Asley Quylkes và ba anh ấy nói với ba tôi là mấy ông đặc uỷ của mình tại Hoa Thịnh Đốn tuần tra đã đi tới một thoả hiệp với ông Lincoln về chánh sách Liên Bang. Vả lại, bọn Yankee quá sợ mình thì làm sao dám đánh. Nhứt định là không có chiến tranh đâu, tôi chán nghe chuyện đó lắm rồi.

Cả 2 anh em song sinh đều bất bình kêu lên dường như họ đã bị đánh lừa:

- Không có chiến tranh!

Và Stuart tiếp ngay:

- Có chớ, cung ời, nhứt định sắp có chiến tranh. Có lẽ bọn Yankee vẫn sợ mình, nhưng qua cái lời Đại tướng b' Beauregard nã đại bác đẩy bật chúng ra khỏi căn cứ Sumter, chúng bắt buộc sẽ phải đánh trả nếu không muốn cả thế giới coi chúng là những tên khiếp nhược. Tại sao, Liên bang...

Scarlett mím môi, bực tức:

- Nếu các anh nói tới "chiến tranh" một lần nữa, tôi sẽ vào nhà và đóng cửa lại ngay. Chưa bao giờ tôi chán nản tiếng nào hơn tiếng "chiến tranh" ngoại trừ tiếng "phân ly". Hết sáng tới trưa và tối, ba không ngớt nói chuyện chiến tranh, và bao nhiêu khách tới nhà cũng bô bô nói về chuyện căn cứ Sumter, về quyền lợi của các Tiểu bang và ông Abe Lincoln đến nỗi tôi chán ngấy muốn hét lên. Rồi bọn con trai cũng nói vậy và nhắc chuyện bộ đội xưa cũ của họ. Cứ vậy mà mùa xuân này chẳng có một hội hè nào cho ra đám, bởi vì bọn con trai chẳng có gì để nói khác hơn. Tôi hết sức bằng lòng Georgia đã chờ đến qua lễ Giáng Sinh mới ly khai, nếu không thì mấy cuộc vui dịp Giáng Sinh đều hỏng cả. Nếu các anh lặp lại lần nữa tiếng "chiến tranh" là tôi vào nhà ngay.

Scarlett sẽ làm đúng như đã nói vì rằng nàng không thể chấp nhận được bất cứ một câu chuyện nào mà trong đó nàng không phải là chủ đề. Tuy vậy, nàng vẫn mỉm cười trong khi nói, cố làm cho đồng tiền ở má lúm sâu thêm, và chớp nhanh hàng mi đen rậm như cánh bướm. Đúng như nàng mong mỏi, cả hai đều thoả thích và vội vàng xin

lỗi đã làm người đẹp mất vui. Họ không hề buồn phiền chút nào về việc nàng không thích thú nghe chuyện của mình. Chiến tranh là việc của đàn ông chứ không phải của nữ giới, và họ xem thái độ của nàng như một dấu hiệu hiển nhiên của nữ tính.

Sau khi đưa hai người bạn trai ra khỏi câu chuyện nhằm chán về chiến tranh, Scarlett kéo vấn đề trở lại hiện tình của họ.

- Hai anh bị đuổi học, bác gái có nói gì không?

Hai anh em sanh đôi làm ra lúng túng, nhớ lại thái độ của bà mẹ ba tháng trước khi họ bị trục xuất khỏi Đại học Virginia.

Stuart đáp:

- Ô, bà chưa kịp nói gì cả. Tom và tụi này rời nhà lúc sáng sớm trước khi bà dậy, Tom thì đi qua chơi bên gia đình Phontaine còn tụi này đi thẳng lại đây.

- Đêm qua, lúc mấy anh về tới, bác cũng không nói gì sao?

- Đêm qua, tụi này gặp vận may. Ngay trước khi bọn này về con ngựa giống mà má đặt mua ở Kentucky tháng trước được đưa tới, và cả nhà náo động lên. Đúng là con ngựa phi thường, Scarlett. Cô phải nói với ba cô qua xem cho biết... dọc đường nó cắn thẳng nai và đập nhàu hai thằng hắc nô mà má sai ra đón ở ga xe lửa Jonesboro. Và ngay trước khi bọn này về tới, nó đã phá tan hoang tàu ngựa và suýt giết chết con Straquberry, con ngựa nòi già của má. Lúc tụi này về tới, má đang ở ngoài tàu ngựa với cả một bịch đường để nhử nó và đã thành công không mấy khó. Mấy đứa hắc nô thì đeo cứng trên xà tàu ngựa, mắt đứng tròn, bọn nó sợ dữ lắm, còn má thì nhỏ to bên tai con thú làm như là bạn cũ. Trong khi đó, con ngựa đứng yên ăn đường của bà già đút cho. Chưa có ai trị ngựa bằng má. Và vừa thấy mặt tụi này, má hét lớn: "Trời ơi! Bốn đứa mày lại về nhà làm gì nữa đây? Tụi này còn độc hại hơn bệnh dịch ở bên Ai cập!". Vậy là con ngựa bắt đầu khịt khịt và chồm lên. Bà già lại hét: "Đi hết ngay! Bộ tụi này không thấy con ngựa cưng của tao bực mình đó sao? Sáng mai tao sẽ hỏi tội cả lũ". Không chần chờ gì nữa, cả bọn đi ngủ, và sáng nay, tụi này đi sớm trước khi

bà già thức dậy, để anh Boyd ở lại xoay xở.

- Theo các anh thì bác gái có đánh anh Boyd không?

Cũng như tất cả những người khác trong hạt, Scarlett không lạ gì chuyện bà Tarleton nhỏ thó thường trừng trị các con bà bằng cách dùng roi ngựa quất tướt vào lưng họ mỗi khi nhận thấy đó là điều hữu hiệu nhất.

Beatrice Tarleton là một phụ nữ luôn luôn bận rộn nhất, dưới tay bà chẳng những có trọn một đồn điền bông vải rộng lớn, cả trăm hắc nô và 8 đứa con, lại còn thêm cả một trại nuôi ngựa to nhất xứ. Là người nóng tánh, bà rất dễ nổi cơn thịnh nộ với những chuyện xằng bậy thường xuyên của 4 cậu con trai, và cho rằng thỉnh thoảng nên cho họ một trận đòn cũng chẳng có gì tai hại, mặc dầu đối với ngựa và bọn hắc nô, bà tuyệt đối cấm bất cứ ai sử dụng roi vọt. Stuart kiêu hãnh với chiều cao hơn một thước tám của mình:

- Nhất định là bà già không đánh anh Boyd. Chưa bao giờ anh Boyd bị đòn nhiều cả bởi vì anh là con trưởng mà cũng là đứa đệt nhất trong bọn. Bởi vậy tội này mới để anh ở lại để nói rõ cho bà già hiểu. Thiên địa ơi, đáng lẽ má đừng đánh tội này nữa mới phải. Hai đứa này đã 19 tuổi rồi và anh Tom cũng 21 tuổi, vậy mà bà làm như cả đám mới lên sáu.

- Ngày mai bác gái có cỡi con ngựa mới đi dự dã yến bên gia đình Quylkes không? - Bà già tính vậy nhưng ba nói là nguy hiểm lắm. Dầu sao thì bọn con gái cũng phải đi dự tiệc như một mệnh phụ, phải đi bằng xe đàn ông.

- Mong sao ngày mai đừng mưa. Suốt cả tuần, gần như ngày nào cũng có mưa. Chẳng có gì chán hơn là một dã yến lại biến thành một bữa tiệc trong nhà. Stuart làm ra vẻ thông thạo:

- Không có mưa đâu và trời sẽ ấm như tiết tháng sáu. Nhìn mặt trời lặn kia thì biết. Tôi chưa thấy có mặt trời nào đỏ rạng như vậy bao giờ. Muốn biết thời tiết, chỉ có việc xem mặt trời lặn ra sao.

Họ cùng nhìn ra những mẫu đất mới cày thuộc đồn điền bông vải của ông Gerald dài mút mắt tới tận chân trời đỏ thẫm. Phía sau như!ng ngọn đồi bên kia sông Phlink mặt trời đang lặn từ từ giữa một vùng sắc đỏ tía trộn lẫn vào nhau, sức nóng của một ngày tháng tư cũng trở nên mát dịu.

Tiết xuân đã đến sớm hơn thường lệ với những trận mưa rào ẩm áp, với những chùm hoa hồng đào nở rộ và những cánh dương đào rải trắng sao hoa trên mặt đầm, u tối ở dãy đồi xa. Mặt đất đã cày gần xong và vàng hào quang đỏ thẫm của mặt trời tưới nhuộm những luống cày mới trở của miền đất đỏ xứ Georgia. Đất mới còn ẩm ướt phơi mình như lắng đợi hạt bông vải gieo vào, trở sắc hồng trên đầu luống cát và biến thành màu châu sa, màu đỏ thẫm và nâu sậm trong lòng luống. Ngôi nhà sở bằng gạch tô vôi trắng trông như một hòn đảo giữa một biển son đang chuyển động, một vùng biển với những đợt sóng xoáy lốc, xoay tròn bỗng dừng như dừng sừng lại giữa lúc các đầu sóng màu hồng vừa vỗ tới bờ. Ở đây không có loại đường cày thẳng tắp như thường thấy ở những cánh đồng đất sét vàng thuộc vùng bình nguyên trung bộ Georgia hay ở vùng đất đen lầy phù sa miền duyên hải. Vùng đồi núi thoải thoải miền Bắc Georgia là nơi lưỡi cày vạch thành hàng triệu đường cong để giữ cho đất màu mỡ khỏi chuôi tuột xuống lòng sông rạch.

Đó là một vùng đất đỏ hoang sơ, đỏ như màu máu, sau các cơn mưa phai như gạch nung vào mùa nắng, và đó cũng là vùng sản xuất loại bông vải tốt nhất thế giới. Đó là một miền gồm toàn những ngôi nhà trắng xinh xinh, những cánh đồng lặng lẽ và những dòng nước lờ đờ, nhưng đó cũng là một miền có lắm sự tương phản giữa ánh nắng chói chan và bóng mát dày đặc. Những vùng trống trải của đồn điền với hàng dặm dài bông vải ngửa mặt chào đón ánh mặt trời ẩm áp, hiền hoà và sung mãn. Nhưng chung quanh đồn điền là những khu rừng già, đầy bóng tối và tươi mát dù dưới sức nắng của những ngày oi ả nhứt, những khu rừng huyền bí với đôi chút âm hiểm, cùng ngàn thông xao động với tất cả nhẩn nại muôn đời dường như lúc nào cũng hát ra những lời đe dọa theo gió thoảng: "Ta đã từng chiếm giữ các người. Hãy coi chừng! Hãy coi chừng! Ta vẫn có thể tái chiếm những gì đã mất".

Ngồi dưới mái hiên, cả ba người trẻ tuổi vẳng nghe tiếng chân thú nện trên mặt đất, tiếng khua leng keng của yên cương và tiếng cười the thé vô tư của đám hắc nô trên đường từ đồng áng trở về. Từ trong nhà thoáng vọng ra tiếng nói nhẹ nhàng của mẹ Scarlett, bà Ellen O'Hara, gọi đứa nữ tì da đen phụ trách việc mang giỏ đựng chìa khóa của bà. Giọng chát chúa trẻ con đáp lại: "Thưa bà, vâng", và có tiếng bước chân đi ra cửa sau, tiến lên về phòng xông khói nơi bà Ellen sắp sửa chia khẩu phần cho những nô lệ vừa về tới. Có tiếng khua tô đĩa và tiếng muỗng nĩa bằng bạc chạm nhau trong khi Pork, người hầu cận trung tín của Tara sắp đặt bữa ăn tối. Nghe những tiếng động sau cùng đó, bọn Stuart biết là đã tới giờ phải về nhà. Nhưng họ lại ngán phải chạm trán với bà mẹ nên cứ dằn dà mãi với hy vọng sẽ được Scarlett mời dùng bữa. Brent nói:

- Này, Scarlett. Tôi muốn nói chuyện ngày mai. Không phải vì tụi này ở xa, chẳng hay biết gì về buổi dã yến và cuộc khiêu vũ mà bọn này không có quyền nhảy thật nhiều đêm mai. Chắc cô chưa hứa với bọn họ, phải không?

- Chưa sao được! Làm sao tôi biết trước là tất cả các anh cùng trở về? Không lẽ tôi phải giữ vai trò ngồi chơi xơi nước để đợi các anh. Cả hai cùng cười phá lên:

- Cô mà ngồi chơi xơi nước à?

- Cung ơi, cung phải cho tôi được cùng nhảy bản luân vũ đầu tiên và dành cho Stu bản cuối cùng, và phải ngồi ăn tối chung với tụi này. Bọn mình sẽ ngồi ở bệ thang và bắt Mammy Jincy đoán số mạng.

- Tôi không thích những lời bói toán của Mammy Jincy đâu. Bà ấy bảo tôi sắp kết hôn với một anh chàng tóc đen huyền, râu mép cũng đen và dài xọc. Tôi không ưa mấy anh chàng tóc đen nổi.

Brent nhăn nhó:

- Như vậy là cung ưa mấy thằng tóc đỏ, phải không? Nào, hứa với tụi này đi, hai bản luân vũ và bữa ăn tối. Stuart chêm vào:

- Nếu chịu hứa, tụi này sẽ cho nghe một chuyện bí mật. Scarlett kêu lên, tò mò như một đứa bé:

- Sao? Chuyện gì vậy?

- Có phải đó là chuyện mình mới nghe ở Atlanta ngày hôm qua không, Stu? Nếu là chuyện đó, mày nhớ là tụi mình đã hứa không được nói lại.

- Ủ, cô Pitty có dặn vậy.

- Cô gì?

- Cô biết mà, đó là Pittypat Hamilton, cô ruột của Charles và Melanie Hamilton ở Atlanta, có họ với Ashley Quylkes.

- Biết rồi, và đó cũng là một bà gái già ngốc nghếch nhút mà tôi chưa từng thấy trong đời.

- Ủ, hôm qua khi bọn này tới Atlanta đợi chuyển xe về nhà thì xe cô ấy đi ngang qua nhà ga và dừng lại nói chuyện với bọn này. Cô ấy cho biết là giữa cuộc khiêu vũ đêm mai người ta sẽ loan báo một lễ đính hôn. Scarlett thất vọng:

- Tưởng gì chứ chuyện đó thì biết rồi. Chính thằng cháu đàn độn của bà ta là Charlie Hamilton sẽ đính hôn với con Honey Quylkes. Mấy năm nay ai cũng biết là bọn nó rồi có ngày sẽ lấy nhau, mặc dầu Charles không mấy sốt sắng về chuyện đó. Brent hỏi:

- Cô cho là nó đàn độn hả? Giáng sinh năm rồi, chính cô đã đề cho nó đeo dính một bên. Scarlett thờ ơ nhún vai:

- Làm sao cản được? Trông y như một đứa lại cái. Stuart ra chiều đắc thắng:

- Nhưng có phải là lễ hỏi của hần đâu. Đây là chuyện của Ashley Quylkes và chị của thằng Charlie tức là cô Melanie.

Mặt Scarlett không đổi sắc nhưng môi nàng trắng lợt ra - giống như kẻ vừa lãnh một quả đấm bất ngờ, vừa giữa lúc kinh động vẫn chưa hiểu việc gì xảy ra - đó là khuôn mặt của nàng khi nhìn sững Stuart và anh chàng này không bao giờ bận tâm phân tách, cho rằng Scarlett chỉ quá ngạc nhiên thôi và cảm thấy vô cùng thích thú.

- Theo cô Pitty thì người ta muốn để sang năm mới loan báo vì Melly không được mạnh khỏe, nhưng với tất cả những tin đồn đồn dập về chiến tranh, cả hai gia đình cũng nghĩ là nên cho thành hôn càng sớm càng tốt. Do đó mà có lời loan báo đêm mai giữa buổi tiệc. Rồi đó, Scarlett, tụi này đã tiết lộ hết rồi, bây giờ cô phải hứa cùng ngồi ăn chung với tụi này đi. Scarlett trả lời như người máy:

- Vâng, tôi hứa.

- Và tất cả những bản luân vũ?

- Tất cả.

- ịệu quá! Chắc chắn là đám con trai khác nhảy dựng lên mà tức. Brent nói:

- Có tức cũng chẳng sao. Chỉ hai đứa mình là cũng đủ đôi phó rồi. Này, Scarlett, ngồi với tụi này luôn bữa đã yến sáng nữa nghe.

- Cái gì?

Stuart lặp lại lời đề nghị:

- Cố nhiên.

Hai anh em sanh đôi mặt sáng rỡ nhìn nhau nhưng không khỏi ngạc nhiên đôi chút. Mặc dầu vẫn tự xem mình là những kẻ thích hợp nhất với Scarlett nhưng chưa bao giờ họ được hưởng những ân huệ dễ dàng thế cả. Thông thường nàng để cho họ van lơn, nài nỉ hết lời trong khi nàng vẫn lững lơ chẳng chịu chẳng không, cười cợt khi họ dỗi hờn và lạnh lùng khi họ phát cáu. Và bây giờ nàng đã hiển nhiên hứa dành cho họ trọn ngày mai - ngồi bên cạnh nhau trong dã yến, cùng nhảy tất cả các bản luân vũ (và

họ sẽ làm mọi cách cho tất cả các bản nhạc đều toàn một điệu luân vũ) và tiếp họ giữa tiệc tối. Vậy là bị đuổi khỏi Đại học cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Với sự thành công bất ngờ, cả hai phần khởi thêm, họ tiếp tục lân la, bàn đến chuyện đã yến và buổi dạ vũ, nói về Ashley Quylkes và Melanie Hamilton, thỉnh thoảng ngắt lời nhau, bông đùa và cười cợt với nhau nhưng cũng không quên nói gần nói xa một cách lộ liễu về ước vọng được mời ở lại ăn tối. Cứ thế mãi một lúc khá lâu, họ mới nhận ra là Scarlett gần như chẳng nói năng gì cả. Không khí đã có phần đổi khác. Hai anh em song sanh chẳng biết rõ vì sao, nhưng biết rõ là cảm giác hăng say của họ đã tan biến cùng với buổi chiều. Scarlett dường như không chú ý mấy đến những gì họ nói, mặc dầu vẫn ứng đáp phải lẽ. Mơ hồ nhận thấy có một điều gì mà họ không thể hiểu ra đã làm ngăn trở và gây chán nản, cả hai cố ở nán thêm lúc nữa, rồi miễn cưỡng đứng lên nhìn đồng hồ tay.

Mặt trời đã xuống thấp trên các cánh đồng mới cày và hàng cây cao bên kia dòng sông đã biến thành những bóng đen. Chim én liệng mau như những lần tên ngang qua sông, từng đàn gà vịt, gà tây vênh váo và núng na núng nính từ ngoài đồng kéo trở về trong hỗn loạn.

Stuart gọi to: "Jeems!" Và chỉ trong khoảnh khắc, một gã da đen cao lớn trạc tuổi họ học tóc chạy vòng ngôi nhà tiến thẳng ra nơi cột ngựa. Jeems là người hầu riêng của hai anh em, và cũng như đàn chó, gã theo sát chủ khắp nơi. Gã cũng là bạn nô đùa của họ từ thuở nhỏ, và được giao đút cho họ khi cả hai ăn mừng sinh nhật từ năm mười tuổi.

Vừa thấy bóng anh chàng da đen, đàn chó nằm trong bụi cỏ vọt đứng lên ngóng chủ. Hai anh em Tartleton nghiêng mình chào, bắt tay và cho Scarlett biết là họ sẽ sang nhà Ashley vào sáng sớm để chờ nàng. Rồi cả hai cũng phóng bước ra nơi cột ngựa, nhảy phóc lên yên, phía sau anh chàng Jeems theo bên gót. Họ cho ngựa sai mau trên con đường đồ dốc giữa hai hàng cây bách hương, vừa phát nón vừa hò hét với lại Scarlett.

Sau khi cho ngựa rẽ qua một khúc quanh trên con đường đầy bụi vừa khuất khỏi

Tara, Brent cho ngựa dừng trước lùm cây dương đào, Stuart cũng dừng theo, và gã da đen cho ngựa đứng lại cách mấy bước phía sau. Được nói lỏng dây cương, mấy con thú vươn cổ gặm cỏ non mùa xuân, và đàn chó lúc nào cũng kiên nhẫn, lại cùng nằm bệt xuống mặt đất đầy bụi đỏ mịn màng, ngược nhìn một cách thèm muốn những con én liệng vòng trong buổi hoàng hôn, Khuôn mặt chất phát của Brent hiện rõ nét bần khoản với đôi chút bất bình.

- Này, mày có nghĩ rằng đáng lẽ con bé phải mời mình ở lại ăn không?

Stuart đáp:

- Tao cũng nghĩ vậy. Tao chờ cho nó lên tiếng nhưng nó chẳng nói, mày thấy thế nào?

- Tao không nghĩ gì cả. Có điều tao thấy đúng ra là nó phải mời mình. Dầu sao đây cũng là hôm đầu tiên bọn mình trở về và nó đã không gặp mình từ lâu rồi. Với lại bọn mình còn có cả khối chuyện để nói với nó.

- Theo tao thì ngay lúc mình vừa tới nó mừng ra mặt.

- Tao cũng thấy vậy.

- Và rồi, khoảng nửa giờ sau, nó bỗng lặng thinh làm như bị nhức đầu.

- Tao cũng nhận thấy như vậy nhưng lúc đó thì không để ý. Theo mày thì con nhỏ bị chuyện gì? - Có biết gì đâu. Bộ mày tưởng bọn mình có nói gì xúc phạm đến nó hả? Cả hai cùng suy nghĩ giây lát.

- Tao cũng không thể nghĩ ra gì cả. Vả lại, mỗi lần Scarlett nổi sùng là ai cũng thấy rõ ngay. Nó không thèm tự kèm chế giống như một vài đứa khác.

- Đúng, nhờ vậy mà tao thích nó. Lúc nổi giận là nó nói toạc hết ra, không làm ra vẻ lạnh nhạt hay oán hận. Chắc có lẽ mình đã làm hoặc nói gì đó khiến nó không nói chuyện nữa và trông như bị bệnh. Tao dám chắc là con nhỏ rất hài lòng khi thấy bọn mình tới và đã có ý định mời bọn mình ăn tối.

- Chẳng biết là có phải tại tụi mình bị đuổi học không?

- Trời, không phải đâu. Đừng ngu quá vậy. Nó vẫn cười giỡn khi bọn mình cho biết. Chẳng những thế, nó cũng bắt cần chuyện học hành không khác bọn mình. Brent quay người lại, gọi:

- Jeems!

- Dạ.

- Mày có nghe tụi tao nói chuyện với Scarlett không?

- Dạ không, thưa cậu B'ent. Sao cậu cho rằng tôi dám dọ dẫm người da trắng?

- Trời ơi, dọ dẫm! Bọn da đen tụi mày thì có chuyện gì là không biết. Này, thằng lão, chính mắt tao thấy mày núp gần bên thềm trong cụm lá bên cạnh bờ tường. Đâu, mày cho biết coi bọn tao có nói gì làm phật ý cô Scarlett... hay làm cho cô ấy tức giận không?

Thế là gã Jeems bỏ luôn màn kịch tỏ ra không hề nghe lén. Gã nhúu đôi mày đen sậm:

- Dạ không, tôi không nghe hai cậu nói gì làm cho cô giận. Cô ấy hết sức bằng lòng khi gặp lại hai cậu, cô nói huyền thuyên như con chim, nhưng tới khi hai cậu kể chuyện cậu Ashley và cô Melly Hamilton thì cô ngồi sững làm như con chim nhỏ nhìn thấy điều hâu bay tiến tới.

Hai anh em song sanh nhìn nhau, gật đầu, nhưng chẳng hiểu ra sao cả. Stuart lên tiếng trước:

- Thằng Jeems nói đúng. Nhưng tao cũng không hiểu tại sao. Ông ơi! Ashley có nghĩa gì với nó đâu, chỉ là một người bạn. Nó có mê gì thằng Ashley, chỉ có bọn mình là nó khoái. Brent gật đầu:

- Mày có nghĩ là có lẽ Ashley không cho nó biết trước chuyện loan báo đêm mai nên

nó nổi giận. Đã là bạn cũ thì nó cần được biết trước khi mọi người đều hay. Con gái thì đứa nào cũng coi việc biết trước những chuyện đó là quan trọng.

- Ủ, có thể là như vậy. Nhưng có ăn thua gì khi người ta không cho hay trước. Đó là chuyện cần giữ kín để tạo một sự bất ngờ vui vẻ, và người đàn ông có quyền giữ riêng chuyện cưới hỏi của họ chứ, phải không? Bọn mình có lẽ cũng không biết nếu cô của Melly không nói ra. Nhưng phần Scarlett thì phải biết chuyện đó phải xảy ra. Từ nhiều năm nay ai cũng biết, dòng họ Quylkes và Hamilton luôn luôn gả cưới những người trong họ. Người nào cũng biết là Ashley sẽ cưới Melly một ngày nào đó, cũng như Honey Quylkes sắp kết hôn với em của Melly là thằng Charles.

- Thôi, tao chịu thua. Nhưng tao vẫn khó chịu vì con nhỏ không mời mình ở lại ăn tối. Tao thề là tao không muốn về nhà giờ này để nghe má tụng về chuyện bị đuổi học.

- Có lẽ giờ này anh Boyd đã làm dịu được bà già. Anh ấy già mồm lắm, lúc nào cũng có thể làm bà già nguôi giận.

- Đồng ý, nhưng Boyd phải mất nhiều thì giờ. Anh phải nói quanh co cho tới khi má không rõ là chuyện gì nữa cả và bảo anh bớt nói lại để giữ giọng trong khi thực tập làm luật sư. Nhưng tao lo là anh chưa tìm ra chỗ đúng lúc. Tao cá với mày là má vẫn còn xúc động nhiều về con ngựa mới về, đến nỗi không nhận ra là bọn mình đã trở về. Rồi, tới tối nay khi ngồi vào bàn ăn, thấy anh Boyd... Và trước khi bữa ăn kết thúc, má vẫn hét ra lửa. Và có thể là tới 10 giờ đêm, trước khi anh Boyd nói cùng má là tại mình chẳng đứa nào còn mặt mũi nếu cứ ở lại trường, sau khi ông Viện trưởng mắng tao và mày xối xả. Và cho tới nửa đêm, anh Boyd mới có thể chọc tức được má khiến má giận ông Viện trưởng, và hỏi anh Boyd sao không bắn ông ta. Không, tại mình không thể về nhà trước nửa đêm.

Hai anh em buồn bã nhìn nhau. Họ bất chấp ngựa hoang, họ dám dây huyền náo và bất bình cho những người láng giềng, nhưng họ lại kinh hoảng trước lời lẽ nhiếc móc của người mẹ tóc đỏ, cũng như ngọn roi ngựa mà bà không ngần ngại quất vào mông

họ. Brent đề nghị:

- Hay là mình sang nhà Quylkes. Ashley và bọn con gái chắc sẵn sàng mời ăn. Stuart vẫn băn khoăn:

- Không, đừng qua đó. Họ còn bận lo các món ăn trong buổi dã yến ngày mai, và lại...

Brent nói mau:

- Ô, tao quên mất. Thôi, không qua đó.

Họ thúc ngựa và đi bên nhau trong yên lặng một lúc lâu, một thoáng ngại ngùng hiện ra trên đôi má nâu sạm của Stuart. Hè năm rồi, Stuart vẫn theo tán tỉnh india Quylkes với sự đồng ý của gia đình hai bên và của cả toàn hạt. Người trong hạt cho rằng tính tình trầm lặng của india có thể sẽ làm cho anh chàng bớt nóng nảy hơn. Tất cả đều mong như thế với bất cứ giá nào. Stuart có lẽ cũng thành hôn rồi nếu Brent không bắt mẫn. Brent cũng mến india nhưng cho rằng cô ta quá tầm thường và nhạt nhẽo, và anh ta không thể yêu india được chỉ vì còn muốn chơi thân với Stuart. Đó là lần đầu tiên, hai anh em bất đồng ý kiến, và Brent đã giận Stuart sao lại để mắt tới một thiếu nữ mà anh ta cho là chẳng có điểm nào đặc sắc.

Rồi, mùa hạ năm rồi, tại một cuộc hội thảo chính trị giữa khu rừng sồi ở Jonesboro, cả hai bỗng cùng đề ý tới Scarlett O'Hara. Họ đã biết nàng từ nhiều năm, và ngay từ lúc bé, Scarlett đã là bạn thân thiết nhất của họ vì nàng cũng biết cỡi ngựa và trèo cây không kém họ. Nhưng bây giờ, trước sự ngạc nhiên của họ, Scarlett đã biến thành một thiếu nữ thanh lịch đã tới tuổi trưởng thành, và là một thiếu nữ kiêu diễm nhất đời.

Lần đầu tiên họ đề ý tới ánh mắt xanh biếc và linh hoạt của nàng cười, đến đôi tay và đôi chân nhỏ nhắn cùng vùng eo thon. Những nhận định của họ khiến Scarlett cười dòn tan, và tự nghĩ rằng nàng đã coi hai anh em mình như những kẻ xuất sắc, họ đâm ra tự đánh giá cao hơn. Đó là ngày đáng ghi nhớ nhất trong đời hai anh em song sanh. Về sau, mỗi lần nhắc lại, họ cứ mãi tự hỏi tại sao không nhận ra bóng sắc của Scarlett sớm hơn. Chẳng bao giờ họ tìm ra một câu trả lời chính xác, bởi vì câu trả lời đó,

Scarlett chẳng nói ra, bởi vì hôm đó, nàng quyết tâm làm hai anh em chú ý tới mình. Nàng tự nguyện là không bao giờ chấp nhận bất cứ một người đàn ông nào yêu một phụ nữ khác hơn mình, và khi thấy sự thân mật của Stuart và india tại buổi hội thảo, nàng không chịu nổi. Không riêng với Stuart, nàng còn quăng lưới cả Brent với tất cả quyết tâm làm cho họ mê mệt mình.

Và bây giờ, cả hai đều đã yêu nàng, india và Ltty Munroe ở Lovejoy, cô gái mà Brent đã từng theo ve vãn, đều bị quên lãng. Rồi người thua cuộc sẽ làm gì, nếu Scarlett chọn một trong hai anh em, đó là điều mà họ không bao giờ nghĩ tới. Họ chỉ có việc phải qua cầu khi chiếc cầu hiện ra trước mắt. Ngay hiện thời, họ cũng hài lòng như nhau vì cùng chằm một cô gái, bởi vì giữa họ không hề có vấn đề ganh tị. Tình trạng đó khiến cho người láng giềng vô cùng thích thú, nhưng lại gây phiền muộn cho bà mẹ vì bà không thích Scarlett. Bà nói:

- Rồi bọn bây sẽ biết nếu con nhỏ quỷ quái đó lấy một trong hai đứa bây. Không chừng nó sẽ lấy cả hai và chừng đó, bọn bây chỉ có nước dọn qua Utah nếu bọn Mormons chịu chấp nhận - nhưng đó là điều còn nghi ngờ - Tất cả những cái gì làm cho tao buồn nhứt là có ngày tụi bây say mềm và nổi ghen với nhau vì cái bị thịt, khuôn mặt và hai con mắt xanh lè đó, rồi bắn giết nhau. Nhưng dầu sao, đó cũng không phải là một ý nghĩ xấu.

Từ sau ngày dự cuộc hội thảo, Stuart đâm ra ngượng ngùng mỗi khi đối diện với india. Tình trạng đó không phải do india phiền trách hay tỏ dấu bằng ánh mắt hay cử chỉ là đã biết rõ sự thay đổi đột ngột của anh ta rồi. Nàng vẫn tỏ ra quá thanh lịch. Nhưng Stuart thì vẫn có mặc cảm phạm tội và bối rối trước mặt nàng. Anh ta biết là chính mình đã làm cho india yêu mình và cô nàng vẫn còn yêu, do đó, anh ta tự thấy là mình không xứng đáng. Anh vẫn thương nàng sâu đậm và trọng nể nàng qua phong cách dịu dàng, qua trình độ học vấn và tất cả những đức tính quý giá của nàng. Nhưng khôn nổi, nàng vẫn cứ tái mét và xoàng xĩnh mãi mãi bên cạnh bóng sắc tươi sáng và bản chất phong phú của Scarlett. Bất cứ lúc nào người ta cũng đọc được ý nghĩ của india một cách dễ dàng, nhưng với Scarlett thì khó mà đoán được chút gì. Chỉ bao

nhieu đó cũng làm cho đàn ông thú vị lắm rồi.

- Thôi, mình qua Cade Calvert ăn tối đi. Scarlett cho biết là Cathleen vừa từ Charleston về. Có thể cô ta biết thêm được chút ít tin tức về căn cứ Sumter.

- Cathleen thì chẳng biết gì đâu. Tao cá hai ăn là một con nhỏ cũng không biết có căn cứ nằm trong hải cảng ở đó, đừng nói là biết đến chuyện có đầy nhóc quân Yankee cho tới khi mình đẩy bật chúng đi. Tất cả những gì mà cô ta biết là những cuộc khiêu vũ đã được tham dự, và mấy thằng nhân tình vớ được.

- Đúng vậy, nhưng nghe nó bí ba bí bô cũng vui tai. Ngoài ra, mình còn có chỗ để ẩn trú chờ khi má đi ngủ.

- Được rồi. Tao thích Cathleen và muốn nghe nó nói về chuyện Caro Rhett cùng những người quen biết khác ở Charleston. Nhưng dầu có bị đầy xuống địa ngục, tao cũng khó ngồi chung bàn ăn lần nữa với bà mẹ kẻ người Yankee của cô ta.

- Đừng nặng lời, Stuart, bà ta là người tốt.

- Tao có ác ý gì với bà ta đâu. Tao thương hại bà ta, nhưng tao không thích những kẻ làm cho mình thương hại họ. Bà ta, lúc nào cũng rồi rít, sẵn đón, cố làm cho khách được thoải mái, cuối cùng chỉ nói và làm toàn những chuyện không phải chỗ. Bà ta làm tao muốn đứt thần kinh luôn. Và cho rằng người miền Nam toàn là những kẻ man rợ. Có lần bà ta nói với má như vậy. Bà ta sợ người Nam lắm. Hễ lúc nào mình tới là bà ta sợ điếng hồn. Trông bà ta không khác một con gà mái ốm đứng co ro trên ghế, mắt tròn trũng trắng dã, sẵn sàng kêu hoảng và đập cánh dầu chỉ với một tiếng động thật nhẹ.

- Mày không nên trách bà ta. Chính mày đã bắn vào chân thằng Cade.

- Hôm đó tao say quá, nếu không tao đâu có làm vậy. Mà thằng Cade có thù hận gì đâu. Cả Cathleen, Raiphord và ông Calvert cũng không nói gì. chỉ có cái bà mẹ ghẻ Yankee đó là la ầm lên, mắng tao là quân mọi rợ và cho rằng người lịch sự không thể

nào sống yên được với người Nam kém văn minh.

- Hừ, mày không thể trách bà. Bà là người Yankee, không quen với những hành vi mã thượng. Vả lại, dù sao thì mày cũng đã bắn thẳng con ghẻ của bà.

- Mẹ kiếp, đó không phải là lý do để mắng chửi tao. Mày là con đẻ của má, nhưng má có la ầm ĩ vậy đâu khi mày bị thằng Tony Phontaine bắn vào chân? Không, bà già chỉ cho mời lão bác sĩ Phontaine đến băng bó và còn hỏi cái gì đã làm cho thằng Tony bắn không trúng. Má lại đoán chừng vì rượu cho nên nó đã nhắm không trúng mục tiêu. Mày có nhớ là thằng Tony Phontaine lúc đó giận vô kể không?

Cả hai anh em cùng cười vang dội.

Brent nói với tất cả tình thương mẹ:

- Má thật là cừ khôi. Mình có thể luôn luôn tin tưởng ở má để làm đúng và khỏi phải lúng túng trước mặt những kẻ khác.

- Đúng, nhưng đêm nay, lúc mình về, má vẫn thừa khả năng làm mình bối rối trước mặt ba và đám con gái. Brent, tao đoán là tụi mình hết đi Âu châu được rồi. Má nói là nếu mình bị đuổi học lần nữa, thì hết được đi du lịch.

- Hừ, mình cóc cần, phải không? Có gì để xem ở Âu châu đâu? Tao cá là mấy người ngoại quốc đó chả có gì mà ngay ở Georgia này mình không có. Tao cá là ngựa họ không nhanh bằng ngựa mình, con gái không đẹp hơn, và tao dám chắc là họ không thể có được loại quhisky bằng lúa mạch nào đương nổi với rượu của ba.

- Ashley Quylkes bảo là họ có cả khôi hí viện và phòng hoà nhạc. Ashley thích Âu châu. Anh ta cứ nói tới luôn.

- Hừ... Mày đã biết dòng họ Quylkes ra sao rồi mà. Họ say mê âm nhạc, sách vở và săn khấu. Má cho biết đó là do nội tổ của họ gốc Virginia. Má bảo là xứ Virginia rất say mê những thứ đó.

- Mặc họ. Cứ cho ta một con ngựa giỏi để cỡi và rượu ngon để uống, gái đẹp để ve vãn, một cô khác lắng lơ để đùa giỡn là mọi người mặc tình ôm lấy Âu châu của họ... Không được du lịch thì ăn nhằm gì. Thí dụ như lúc này mình đang ở Âu châu và chiến tranh xảy ra thì sao? Làm sao mình về sớm kịp? Đánh giặc còn sướng hơn đi Âu châu nhiều.

- Tao cũng nghĩ vậy, ngày nào... Ê, Brent, tao biết chỗ mình có thể tới kiếm ăn rồi. Bây giờ mình băng qua đầm tới chỗ của Able Quynnder, cho anh ta biết là cả bốn đứa đều về tới và sẵn sàng tập quân sự. Brent reo mừng:

- Ý kiến hay. Bọn mình còn biết thêm tất cả các tin tức liên quan tới Bộ đội và coi họ đã chọn màu sắc nào cho quân phục.

- Nếu quân phục giống của bọn Zouave thì dù có bị đày xuống địa ngục, tao cũng không nhập ngũ. Mặc cái thứ quần đồ rộng thùng thình đó, tao sẽ giống hệt một tên lại cái. Trông nó có vẻ như là quần lót bằng nỉ đỏ của đàn bà. Gã hắc nô nói xen vào:

- Bộ mấy cậu tính sang nhà ông Quynnde' hả? Tới đó không có gì ăn đâu. Thằng bết chết 'òì mà ông cũng chưa mua được đứa mới, Bây giờ là một con mẹ làm việc ngoài đồng vô nấu ăn, tụi da đen cho biết con mẹ đó nấu ăn tồi nhứt nước.

- Coi kìa, sao không mua một đứa làm bếp khác?

- Mấy người da t'ắng nghèo cặn bã đó làm sao mua nổi người da đen? Ở nhà không khi nào có hơn được bốn đứa.

Giọng nói của Jeems biểu lộ rõ sự khinh thường. Địa vị xã hội của nó được kể như được bảo đảm vì họ Tarleton có cả trăm nô lệ, và cũng như tất cả các hắc nô ở những đồn điền lớn, nó khinh miệt các nông gia nghèo chỉ có vài đứa tớ. Stuart giận dữ:

- Tao đập chết mày bây giờ. Đừng dờ giọng gọi Able Quynnder theo kiểu đó. Ông ta nghèo nhưng không phải là cặn bã. Và dầu có bị đày xuống địa ngục, tao cũng nhứt định không để cho một kẻ nào, dầu đen hay trắng, chạm tới ông ta. Trong khắp hạt

này, chẳng có người nào hơn ông ta nổi, nếu không thì tại sao được Bộ đội tuyển chọn làm Thiếu Úy?

Jeems vẫn không ngại nét mặt hầm hừ của chủ:

- Cái này thì thiệt là không hiểu nổi, đáng lẽ phải lựa sĩ quan t'ong các người giàu thay vì lựa đám cận bã ở đầm lầy.

- Ông ta không phải là cận bã, mày nghe rõ chưa? Bộ mày muốn so sánh ông ta với tụi da trắng cận bã như Slattery hả? Able không giàu, vậy thôi. Ông ta là một nông gia ít đất, không phải là chủ một đồn điền lớn, nhưng đó không phải là cái có để bắt cứ đũa da đen nào xúc phạm tới ông ta. Bộ đội, người ta biết rõ chuyện phải làm.

Đội kỵ binh đã được thành lập 3 tháng trước, ngay trong ngày xứ Georgia tách ra khỏi liên bang, và cũng kể từ đó, các tân binh được huấn luyện gấp rút cho chiến tranh. Mặc dầu không thiếu những đề nghị, đội quân vẫn chưa có danh hiệu. Mỗi người đều có một ý kiến riêng và cứ muốn cho đó là ý kiến hay, cũng như mỗi người đều có một quan điểm riêng về màu sắc và kiểu quân phục. "Đoàn mèo rừng của Clayton", "Những kẻ nuốt lửa", "Kỵ binh miền Bắc Georgia", "Đoàn quân Zouave", "Các tay súng trường nội địa" (mặc dầu Bộ đội chỉ được võ trang súng lục và gươm dao chớ không hề có súng dài), "Những người xám của Clayton", "Đơn vị Máu và Sấm sét", "Những kẻ gan lì",... ngần ấy danh hiệu đều có người khẳng khẳng binh vực. Trong khi chờ đợi quyết định, mọi người đều gọi tổ chức là Bộ đội, và danh hiệu đó thế rồi tồn tại luôn. Sĩ quan được các đoàn viên đề cử lên, vì rằng không một ai trong hạt có được chút ít kinh nghiệm về quân sự, ngoại trừ một vài cựu chiến binh đã từng dự các trận chiến Mễ tây cơ và Seminole, ngoài ra Bộ đội không bao giờ chấp nhận cho một cựu chiến binh cầm đầu họ, nếu người đó không được họ mến chuộng và tin cậy. Mọi người đều thích bốn gã con trai của họ Tarleton và ba anh chàng của nhà Phontaine, nhưng buộc lòng không thể chọn vì đám Tartleton uống rượu mau say, còn đám Phontaine thì dễ nổi máu sát nhân. Ashley Quylkes được cử làm Đại úy nhờ có biệt tài kỵ mã, và tinh thần trầm tĩnh của chàng có thể nêu gương sáng trong quân ngũ để duy trì kỷ luật. Raiphord Calvert được đề bạt chức Trung úy, vì được mọi người mến

chuộng, phần Able Quynder, con một người làm nghề sập bẫy ở ao đầm, thì được làm Thiếu úy.

Able là một chàng không lồ, dốt đặc nhưng thông sáng, tốt bụng trọng tuổi hơn các thanh niên khác, và cũng sử xử hết sức thanh lịch trước mặt nữ giới. Trong Bộ đội ít người chú ý tới địa vị xã hội. Phần lớn ông bà và cha mẹ họ đều xuất thân từ thành phần nông dân nghèo khó, rồi mới dựng được cơ nghiệp đồ sộ như ngày nay. Hơn nữa, Able là tay súng thiện xạ nhứt trong Bộ đội, có thể bắn trúng phóc con mắt của một chú sóc ở cách xa khoảng bảy mươi thước, ngoài ra y lại còn thấu đáo tất cả nghệ thuật sống ngoài trời như nhóm lửa dưới mưa, theo chân thú và tìm ra mạch nước. Bộ đội thần phục chân tài đó, đã thế họ lại còn ưa thích y nên Able được đưa lên hàng sĩ quan. Y nhận lấy vinh dự ấy một cách đứng đắn, không tự kiêu, dường như cho đó là một chuyện cố nhiên. Tuy thế, các bà chủ sở và các nô lệ đồn điền không chịu quên rằng Able là kẻ thuộc dòng hạ lưu, mặc dù chồng con và chủ họ không lưu tâm tới điều đó.

Mới đầu, Bộ đội chỉ tuyển mộ riêng biệt con cái của các chủ sở, mỗi người tự sắm ngựa lấy, tự mua vũ khí, quân trang, quân dụng và người theo hầu. Nhưng ở hạt Clayton chưa thành hình được bao lâu, làm gì có được nhiều chủ điền giàu có, bởi thế muốn có được một đoàn quân hùng mạnh, người ta phải gọi thêm tân binh trong đám con cái nông dân nghèo, thợ săn thú ở rừng sâu, các tay bẫy sập ở ao đầm, những người Cracker, và trong một số ít trường hợp, cả những người da trắng nghèo khổ, với điều kiện nếu họ khá hơn chút ít đối với người trong giới họ.

Những binh sĩ thuộc hạng sau này cũng nao nức được đánh quân Yankee không kém gì những làng giềng giàu có hơn. Rồi vấn đề khó khăn về tài chánh được nêu lên, chỉ một ít nông dân nghèo là có ngựa. Công việc đồng áng toàn là nhờ cả vào loại la, ít khi có hơn được bốn con. Họ không thể hy sinh những con la đó cho quân ngũ, dầu rằng Bộ đội chịu chấp nhận, nhưng đó là chuyện hoàn toàn không ai nghĩ tới. Riêng những người da trắng nghèo khổ, có được một con la cũng đã khá lắm rồi. Phần các thợ săn trong rừng rậm, những người sống bằng bẫy sập, thì chẳng có ngựa mà cũng

chẳng có la. Họ chỉ sống toàn là nhờ vào thú săn hay bẫy được rồi mang đi bán, nên quanh năm có khi chẳng được 5 Mỹ kim tiền mặt. Việc sắm ngựa và quân phục vượt quá tầm tay họ. Nhưng họ cũng kiêu hãnh ghê gớm về sự nghèo khó của mình, chẳng khác gì những ông chủ đồn điền tự đắc về sự nghiệp lớn lao, và họ nhứt định không đón nhận bất cứ những gì được coi như lòng từ thiện của những láng giềng giàu có. Do đó, để giữ được sĩ diện của mọi người, đồng thời cũng nhằm tăng cường sức mạnh cho Bộ đội, cha của Scarlett, các ông John Quylkes, Buck Munroe, Jim Tarleton, Hugh Calvert, nói chung là mỗi chủ sở to lớn trong hạt, ngoại trừ người duy nhứt là Angus Mac-in-tosh, đều đóng góp tiền bạc để lấp bằng sự khiếm khuyết của Bộ đội, cả ngựa lẫn người. Chung cuộc là mỗi chủ nhân đồn điền đồng ý xuất tiền sắm quân trang, quân dụng cho con cái của họ và một số thanh niên khác, nhưng vấn đề quan trọng là phải dàn xếp thế nào để cho những người nghèo chịu nhận lãnh mà danh dự không bị tổn thương.

Mỗi tuần, Bộ đội tập hợp hai lần tại Jonesboro để thao luyện và cầu nguyện chiến tranh tới sớm. Mặc dầu chưa mua được đầy đủ ngựa, những kẻ có sẵn ngựa vẫn tới thao dượt trên cánh đồng phía sau pháp đình và diễn tập điều mà họ cho là kỹ thuật chiến đấu của kỵ binh, bụi cát tung bay mù mịt giữa những tiếng reo hò khản cổ và những cánh tay vun vút múa các thanh kiếm từ đời chiến tranh Cách Mạng vừa được tháo gỡ ở phòng khách xuống. Những người chưa có ngựa thì ngồi ở lề đường, trước cửa hiệu Bullard, nhìn theo đồng đội, vừa nhai thuốc lá vừa kể chuyện phiêu lưu mạo hiểm, hoặc thi đua bắn súng. Bất cứ người đàn ông nào ở miền Nam cũng không cần phải tập bắn, vì họ đều được sanh trưởng với khẩu súng trên tay, và các cuộc săn bắn thường xuyên đã biến họ thành những tay thiện xạ.

Từ những ngôi nhà rộng lớn của chủ đồn điền, tới các căn lều lụp xụp ở ao đầm là cả một sự khác nhau về vũ khí. Nào là những khẩu súng săn nạp đạn trượt đạo nào còn mới, nào những cây súng nạp đạn ở đầu nóng đã bắn hạ nhiều tên da đỏ vào thời kỳ tân khai xứ Georgia, những khẩu súng lục đã được sử dụng từ năm 1812 trong các trận chiến Seminol và Mễ tây cơ, súng cán bạc dùng để song đấu, súng bỏ túi, súng hai nòng và một vài cây súng trường mới tinh của Anh quốc, với bá gỗ bóng láng.

Các buổi tập dượt luôn luôn được chấm dứt ở các quán rượu nơi Jonesboro và cho tới lúc chiều tối thì nhiều vụ ẩu đả xảy ra đến nỗi các sĩ quan phải vất vả lắm mới tránh cho họ khỏi bị thương thích, trước khi quân Yankee có thể gây cho họ. Chính trong một của những cuộc xô xát đó mà Stuart Tarleton đã bắn Cade Calvert và Tony Phontaine bắn Brent. Hai anh em song sanh đang ở nhà, sau khi mới bị trục xuất khỏi Đại học Virginia, ngay lúc Bộ đội được thành lập và họ đã hăng hái gia nhập ngay, nhưng sau vụ bắn nhau, hai tháng trước bà mẹ lại bắt họ vào Đại học quốc gia và phải ở luôn tại đó. Họ buồn bực vì không được dự vào những dịp náo nhiệt qua các buổi tập luyện và nhận thấy rằng chuyện học hành thật là vô bổ, chỉ mong sao được cưới ngựa, hò hét và bắn súng với các bạn.

Brent nhắc lại:

- Thôi, mình băng đồng qua nhà Able đi. Mình vượt qua lòng rạch của ông O'Hara và đồng cỏ của nhà Phontaine là tới nơi trong chốc lát. Jeems vẫn cố chống:

- Qua đó họ chỉ cho mình ăn toàn 'au cải và thịt chuột 'ùng thôi.

Stuart nhú mày:

- Còn mày thì chẳng được ăn cóc gì. Mày phải trở về nói cho má tụi tao hay là tụi này không ăn tối. Jeems kêu hoảng:

- Không, tôi không đi đâu. Không, nhứt định không. Tôi không muốn bị bà Beet'iss ném 'a ngoài. T'ước hết, bà hỏi tại sao tôi để hai cậu bị đuổi nữa. Kế nữa, bà hỏi tại sao tôi không đem hai cậu về tối nay để bà nện. Rồi bà nhảy tới chụp tôi như con vịt chụp con bọ và đổ hết lỗi cho tôi. Nếu hai cậu không dẫn tôi theo qua nhà ông Able Quynnder, thì tôi sẽ ở trong rừng suốt đêm và sẽ bị lính tuần chộp đầu. Thà bị bắt còn sướng hơn là bị bà Beet'iss vồ khi bà nổi xung. Hai anh em song sanh nhìn nét mặt cương quyết của gã da đen, vừa do dự vừa bực tức.

- Điên khùng như nó thì dễ bị lính tuần bắt lắm, mà như vậy là má sẽ có chuyện để chế nhạo thêm mấy tuần. Tao quả quyết là bọn da đen còn rắc rối hơn ai hết. Lắm lúc

tao nghĩ bọn chủ trương bãi bỏ chế độ mãi nô có lý.

- Để thằng Jeems gánh chịu những gì chính mình phải chịu là không tốt. Mình phải đem nó theo. Này thằng mọi khùng mặt dày mày dạn kia, nếu mày lờ lời hay làm bộ làm tịch trước đám hắc chủng của ông Quynder, và nói bóng nói gió là nhà mình luôn luôn ăn gà quay và đùi heo muối trong khi họ chỉ được ăn cỏ và chuột rừng thôi, thì tao... Tao sẽ nói cho bà biết. Và tụi tao cũng không cho mày đi theo đánh giặc.

- Làm bộ làm tịch gì? Tôi mà phải cần lên mặt với lũ da đen rẻ tiền đó à? Thưa cậu, không đâu. Tôi là người đàn ông hoàng, lịch sự mà. Bà Beet'iss dạy tôi cách xử sự cũng như đã dạy hai cậu.

Stuart chép miệng:

- Rất tiếc là bà già đã uống công với cả ba. Thôi đi.

Anh ta thúc đỉnh giày vào hông ngựa khiến nó nhảy vọt qua một cách dễ dàng bức rào chắn giữa con lộ và đồn điền đất mềm của ông O'Hara. Brent phóng ngựa theo và kẻ đó là Jeems, nhưng gã da đen phải ôm ghì lấy bờm ngựa. Jeems không thích nhảy rào, nhưng nó buộc lòng phải phóng qua những bức rào cao hơn để luôn luôn theo sát chủ.

Giữa lúc ba thầy trò băng qua những luống cày đỏ sậm đi xuống triền đồi để tới lòng sông trong màn đêm buông xuống, Brent bỗng nói to với em:

- Ê, Stu! Mày có thấy là đáng lý con Scarlett phải mời mình ở lại không? Stuart đáp ngay:

- Theo tao thì phải vậy. Tại sao mày nghĩ là...

CHƯƠNG 2

Khi hai anh em song sanh để một mình Scarlett ở lại dưới vòm cổng Tara, và khi tiếng vó ngựa chìm khuất đằng xa, Scarlett đi trở về ghế như một kẻ thụ du. Da mặt nàng như bị căng ra vì đau đớn, và miệng thì đau nhức vì cứ phải cố nhoẻn cười để cho hai anh chàng Tarleton không phát giác được sự bí ẩn của mình. Nàng mệt mỏi ngồi xuống, co một chân lên lót dưới đùi, và tim nàng càng lúc càng phồng to trong nỗi thống khổ gần như sắp nổ tung. Nó cứ nhảy nhót lên từng lúc, hai bàn tay lạnh ngắt với cảm giác của một sự sụp đổ có thể xảy ra. Mặt nàng lộ rõ niềm đau xót và vẻ ngần ngại, sự ngần ngại của một đứa bé được nuông chiều, lúc nào cũng được thoả mãn tất cả những gì đòi hỏi để rồi bây giờ, lần đầu tiên trong đời, bị roi đời quất ngược. Ashley sắp cưới Melanie Hamilton!

Ô, đó không thể là sự thật! Hai gã Tarleton đã làm. Họ chỉ đùa nghịch theo bản tính của họ thôi. Ashley không thể, không có thể yêu được Melanie. Không một ai có thể yêu được cô gái loắt choắt và nhát nhúa đó. Scarlett khinh bỉ nhớ lại thân hình gầy xẹp như con nít đó, với cái khuôn mặt trái tim quá tầm thường không gọi lên được một chút hứng khởi nào. Và Ashley có thể không gặp cô ta từ nhiều tháng nay. Chàng đã không có mặt ở Atlanta quá hai lần kể từ khi tổ chức một cuộc hội họp vào năm ngoái ở Tquelve Oaks. Không, Ashley không thể yêu được Melanie vì chàng...

- ô, nàng không thể làm lẫn được - bởi vì chàng đã yêu mình! Phải, chính Scarlett là người được chàng yêu, nàng quá rõ điều đó!

Nghe tiếng bước chân nặng nề của Mammy làm rung chuyển sàn nhà trước, Scarlett vội vàng kéo chân ra và cố làm vẻ tỉnh táo. Không nên để cho Mammy nghi ngờ. Mammy tự cho là cả họ O'Hara thuộc về bà, cả thể xác lẫn linh hồn, và những bí ẩn của họ cũng chính là những bí ẩn của đời bà, và chỉ cần nghi ngờ một chút thôi là cũng đủ làm cho bà cương quyết phát giác cho kỳ được với sự xông xáo của loài chó săn. Qua kinh nghiệm, Scarlett hiểu rõ là nếu sự tò mò chưa được giải toả, nhút định

là Mammy sẽ nói lại với Ellen và chừng đó, Scarlett sẽ bị bắt buộc phải cung khai tất cả với mẹ nàng, hoặc phải nghĩ ra một chuyện nói dối cho có vẻ thuận lý.

Mammy bước ra, một phụ nữ đồ sộ và lớn tuổi với đôi mắt nhỏ bé nhưng tinh quái như mắt voi. Da đen bóng, đúng giống người Phi châu, và sẵn sàng trung thành với dòng họ O'Hara tới giọt máu cuối cùng, bà là điểm tựa chánh của bà Ellen, là nỗi chán chường của ba cô con gái và là sự khủng khiếp đối với tất cả tôi tớ trong nhà. Mammy là người da đen nhưng thái độ xử sự và ý thức tự trọng của bà đôi khi còn cao hơn chủ. Bà được nuôi nấng từ nhỏ trong nhà bà Solange Robillard, mẹ của bà Ellen O'Hara, một phụ nữ Pháp, mũi cao và nghiêm khắc, không ngần ngại trừng phạt con cái hoặc gia nhân mỗi khi có ai làm gì thương tổn đến gia phong. Bà là nhũ mẫu của Ellen và cùng đi với chủ từ Savannah tới cao nguyên sau ngày Ellen lấy chồng. Người nào được Mammy thương thì người ấy luôn luôn bị la rầy. Và vì quá yêu quý Scarlett, và đã đặt tất cả hãnh diện vào, nên sự quả phạt của bà gần như liên tục.

- Máy cậu về 'òì sao? Sao không mời người ta ở lại dùng bữa? Tôi đã bảo Po'k dọn thêm hai bộ đĩa cho họ. Đó là lỗi xã giao nào vậy?

- Ồi, tôi đã chán nghe họ nói chuyện chiến tranh đến nỗi không thể nào chịu đựng thêm nữa suốt bữa ăn, nhứt là khi có ba phụ họa và không ngớt la ó về ông Lincoln.

- Cô cư xử không hơn một đứa quê mùa. Bao nhiêu công khó của tôi và bà Ellen cuối cùng chẳng ra gì. Và cô lại không choàng khăn nữa! Và đêm lại lạnh! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi là cô sẽ bị cảm sốt nếu ngồi ngoài trời đêm mà không chịu choàng khăn lên vai. Đi vào nhà đi, cô Scarlett.

Scarlett quay mặt sang phía khác với dáng điệu cố làm ra vẻ ung dung, mừng thầm là Mammy đã không phát hiện ra được gì bởi bận tâm về vụ khăn choàng.

- Không, tôi muốn ngồi đây để ngắm mặt trời lặn. Đẹp lắm. Mammy lam ơn vào lấy dùm khăn choàng đi, tôi sẽ ngồi đây đợi ba về.

Giọng Mammy nghi ngờ:

- Coi, sao tiếng nói của cô giống như bị cảm vậy?

Scarlett hơi lo:

- Không phải đâu. Bà vào lấy khăn dùm đi.

Mammy lạch bệch đi vào nhà và Scarlett nghe tiếng bà gọi đứa tớ gái trên lầu:

- Rosa đâu? Ném cái khăn choàng của cô Scarlett xuống đây. Và giọng bà trở nên gắt gỏng hơn:

- ồ mọi cái ăn hại! Lần nào gọi cũng không có. Bây giờ tao lại phải đích thân lên đó lấy. Scarlett nghe thang lầu kêu răng rắc và nàng nhẹ nhàng đứng lên. Khi Mammy trở ra, bà ta lại nhai tới nhai lui về thái độ khiếm nhã của Scarlett đối với khách, và nàng sẽ không chịu đựng nổi những lời vô vị nhạt nhẽo đó trong khi tim nàng sắp vỡ toang ra. Giữa lúc nàng đứng đó, ngấp ngừng chưa biết tìm chỗ nào ẩn lánh, để chờ cho sự đau đớn trong lồng ngực dịu bớt đi, thì một ý nghĩ chợt loé lên, mang tới một tia hy vọng. Cha nàng đã đi qua bên Tquelve Oaks, đồn điền của họ Quylkes hồi xế này để mua Dilcey, người vợ to lớn của người hầu Pork. Ở Tquelve Oaks, Dilcey vừa là trưởng toán nữ gia nhân vừa và cô đỡ, và kể từ đám cưới sáu tháng trước cho tới nay, Pork cứ theo quấy rầy chủ từ sáng tới tối về chuyện xin mua Dilcey về để cho hai vợ chồng được sống chung trong một đồn điền. Và xế này, sau khi đã mềm lòng, ông Gerald đã sang bên đó để thương lượng việc mua Dilcey.

Scarlett nghĩ, chắc chắn ba biết rõ chuyện đó có thật hay không. Dầu cho người chẳng nghe được rõ rệt điều gì, có thể người cũng nhận thấy một dấu hiệu nào đó qua sự xôn xao bên nhà họ Quylkes. Nếu mình có thể gặp riêng ba trước lúc ăn tối, có thể mình sẽ biết ra sự thật, đó chỉ là một trong những trò đùa ác hại của anh em song sanh.

Đã tới lúc Gerald sắp về, và nếu nàng có ý định gặp riêng ông thì chẳng có cách nào khác hơn là đón ông ở ngay chỗ giáp giới của đường mòn và quan lộ. Nàng rón rén bước xuống các bậc thềm, vừa ngoái đầu nhìn lại để biết chắc là Mammy không từ trên các cửa sổ lầu nhìn theo. Không bắt gặp khuôn mặt đen to lớn nào với mái tóc

trắng như tuyết núp sau màn cửa, nàng bạo dạn kéo tà áo xanh thêu hoa lên, và chạy về phía đường mòn với tất cả sức nhanh của đôi giày nhỏ buộc dây.

Tàng cây bách hương từ hai bên con đường trải sạ giao đầu vào nhau làm thành một mái vòm trên cao, biến con đường dài thành một đường hầm tối ám. Ngay khi vừa chạy tới phía dưới những tàng cây bách hương, nàng biết là đã thoát khỏi tầm quan sát của người nhà, nên đi chậm lại. Vì dây nịt áo đã được buộc quá chặt, Scarlett mệt thở chẳng ra hơi, nhưng vẫn cố cố gắng bước mau. Chẳng mấy lúc nàng đã ra tới đường cái, nhưng cứ tiếp tục đi cho tới một khúc quanh, nơi có một lùm cây to làm thành một bức bình phong giữa nàng và ngôi nhà.

Mặt đỏ ửng và thở hồng hộc, nàng ngồi lên một gốc cây bị đốn để đợi cha. Đúng ra thì giờ này ông đã về nhưng nàng lại hài lòng vì ông đã về muộn. Khoảng thời gian chậm lại đó sẽ giúp cho nàng điều hoà hơi thở và lấy lại bình tĩnh trên nét mặt để cha khỏi nghi ngờ. Cứ mỗi lúc nàng tưởng như nghe thấy tiếng vó ngựa khua, và thấy cha phóng nhanh lên đồi với tốc độ nguy hiểm quen thuộc của ông. Nhưng thời gian cứ trôi qua mà Gerald vẫn chưa về tới. Nàng ngó mong xuống đường và trái tim lại bắt đầu căng phồng thêm mãi. Nàng nghĩ:

- Ô, đó không thể là sự thật! Tại sao ba chưa chịu về?

Nàng đưa mắt dài theo con đường quanh co, đỏ như màu máu sau trận mưa buổi sáng. Nàng phác hoạ trong đầu một con đường chạy dài xuống triền núi, cho tới dòng sông Phlint lặng lẽ, băng qua những đầm lầy, rồi leo lên ngọn đồi kế đó dẫn tới vùng Tquelve Oaks, nơi Ashley cư ngụ. Bây giờ con đường đó đã có ý nghĩa khác hơn, con đường đưa tới Ashley và ngôi nhà xinh xắn với hàng cột trắng toát sừng sững trên đồi như một đền Hy Lạp.

- Ô, Ashley, Ashley! Nàng nghĩ tới chàng và tim đập rộn.

Cái cảm giác lạnh buốt của nỗi ngỡ ngàng và sự sụp đổ đè nặng lên nàng do sự thốc mách của hai anh em Tarleton gây ra đã bị đẩy lui và thay vào đó là ngọn lửa nóng

bồng đã nung nấu lòng nàng từ hai năm qua.

Kể cũng lạ là từ khi lớn lên, nàng nhận thấy ở Ashley chẳng có gì là hấp dẫn cả. Từ những ngày thơ ấu, nàng thấy chàng đến rồi đi và chẳng chú ý gì hơn. Nhưng cho tới một ngày cách đây hai năm, khi Ashley trở về sau ba năm du lịch Âu châu, đến Tara thăm viếng, nàng chợt thấy đã yêu chàng. Chỉ giản dị thế thôi.

Hôm ấy, nàng đang đứng trên thềm và Ashley cỡi ngựa đi trên con đường dài, y phục bằng nỉ mỏng toàn màu xám và chiếc cà vạt rộng khổ màu đen làm nổi bật chiếc sơ mi xếp nếp hình tổ ong. Cho tới bây giờ, nàng vẫn còn hình dung được từng chi tiết về y phục của chàng, đôi giày bóng sáng chói làm sao ấy và cái kẹp mang hình đầu nữ quái Medusa, chiếc nón Panama rộng vành mà chàng vội lấy xuống cầm tay ngay khi thấy mặt nàng. Chàng đã nhẹ nhàng rời lưng ngựa và ném dây cương cho một thằng bé da đen, để ngắm nàng với đôi mắt mở to, với nụ cười nở rộng, và ánh mắt tươi sáng đã biến mái tóc vàng óng ả của chàng thành một mũ bạc rực rỡ. Và chàng đã nói: "Em lớn lắm rồi, Scarlett ạ". Và nhẹ nhàng bước lên các bậc thềm, chàng đã hôn tay nàng. Và giọng nói của chàng! Nàng không bao giờ quên được nhịp nhảy rộn ràng của tim mình, khi nghe giọng nói ấy lần đầu tiên, nó êm lướt, trầm ấm và dịu dặt làm sao! Nàng đã thấy cần chàng, ngay phút đầu tiên, cần một cách đơn giản và không thiết tìm hiểu, như nàng đã thấy cần có thức ăn, có ngựa cỡi và một chiếc giường êm dịu.

Luôn hai năm, chàng đã đưa nàng dạo chơi khắp hạt, dự các buổi khiêu vũ, câu cá, các bữa ăn ngoài trời... không quá thường xuyên như hai anh em Tarleton hoặc Cade Calvert, không gây bức mình như mấy gã con trai nhỏ tuổi nhà Phontaine, không hề bỏ sót một lần viếng Tara mỗi tuần.

Thật ra, chàng chưa bao giờ nói yêu nàng và đôi mắt màu lam đỏ cũng chưa bao giờ chiếu ra những tia nóng rực mà Scarlett từng bắt gặp ở những đàn ông khác. Vậy mà... vậy mà... nàng biết chàng đã yêu nàng. Nàng không thể làm lẫn được. Linh cảm mạnh hơn lý trí và sự hiểu biết nhờ vào kinh nghiệm cho nàng hay là chàng đã yêu nàng. Lắm lần nàng đã bắt gặp ánh mắt chàng không thờ thẩn và xa vắng nữa, khi chàng

nhìn nàng nửa khao khát nửa buồn rầu, khiến nàng không hiểu ra sao cả. Nàng đã biết chàng yêu mình. Tại sao chàng không chịu nói ra? Đó là điều nàng không hiểu nổi. Nhưng cũng còn quá nhiều chuyện liên quan tới chàng mà nàng không hiểu nổi.

Chàng luôn luôn lễ độ, nhưng xa cách. Không ai đoán được chàng đang nghĩ gì, Scarlett lại còn kém hơn ai cả. Ở một nơi mà mọi người đều có thói quen nói trảng ra mọi ý nghĩ của mình, thì thái độ dè dặt của Ashley khiến cho nhiều người phải bực mình. Chàng cũng xuất sắc như tất cả những thanh niên khác về những trò tiêu khiển trong hạt như săn bắn, đánh bạc, khiêu vũ và chánh trị, mà cũng là tay kỳ mã có biệt tài hơn cả, nhưng càng khác biệt hẳn mọi người trong việc cho rằng các hoạt động thú vị đó không phải là mục đích của đời mình. Và chàng đã riêng rẽ tìm nguồn vui trong sách vở, âm nhạc và say mê thi văn.

Ô, tại sao tóc chàng lại vàng óng đến thế, tại sao lại lễ độ cách biệt như thế, tại sao lại quá cuồng nhiệt bận tâm kể những mẫu chuyện về Âu châu, âm nhạc, thi văn và những chuyện mà nàng không thấy thú vị chút nào - nhưng lại là người rất đáng yêu? Đêm đêm, mỗi khi lên giường, sau khi đã ngồi nói chuyện với chàng trong ánh sáng mờ mờ ở thềm nhà, nàng trần trọc luôn nhiều giờ và chỉ tự an ủi với ý nghĩ là chàng sẽ mở lời trong lần gặp tới. Nhưng lần gặp tới diễn qua đi, nhưng kết quả chẳng có gì - chẳng có gì ngoại trừ cơn sốt trong nàng cứ dâng cao và nóng bỏng hơn thêm.

Nàng yêu chàng, cần thiết có chàng, nhưng không sao hiểu được chàng. Nàng thẳng thắn và giản dị như những ngọn gió thổi qua Tara, như con sông đục vàng uốn quanh đồn điền, và có lẽ cho tới ngày cuối của cuộc đời nàng vẫn không sao hiểu nổi một chuyện gì phức tạp. Và bây giờ, lần đầu tiên trong đời, nàng phải đương đầu với một tình trạng phức tạp.

Ashley được sanh ra từ dòng dõi của những người quen dùng sự nhàn hạ của họ để suy nghĩ chứ không phải để hành động, để theo đuổi những giấc mộng màu sắc rực rỡ không một chút thực tế. Chàng sống giữa một nội giới đẹp đẽ hơn xứ Georgia và chỉ bước vào thực tế một cách miễn cưỡng. Chàng nhìn xem mọi người, không ưa cũng không ghét họ. Chàng nhìn xem cuộc đời, không phấn khởi cũng không sầu não.

Chàng chấp nhận cái vũ trụ trong đó có một chỗ cho mình, và mặc nó ra sao, chàng nhún vai quay trở về với sách vở, âm nhạc và cái thế giới mỹ miều hơn của riêng mình.

Scarlett không hiểu được vì sao chàng có thể chiếm được hồn nàng, trong khi đầu óc chàng vẫn cứ là của một kẻ xa lạ đối với nàng. Chính cái sự bí ẩn của chàng đã khơi dậy tính tò mò của nàng, giống như một cánh cửa không then cài, không ổ khóa. Những gì ở chàng mà nàng không hiểu nổi lại càng làm cho nàng yêu chàng hơn lên, và thái độ tán tỉnh kỳ lạ, hạn chế của chàng, càng khiến nàng thêm cương quyết chiếm chàng cho kỳ được. Nàng không bao giờ nghi ngờ việc một ngày nào chàng sẽ ngỏ lời vì nàng hãy còn quá trẻ và quá được nuông chiều để có thể chấp nhận được một sự thất bại nào. Và bây giờ, tin tức kinh khủng đó đã đến với nàng như một tiếng sét bên tai. Ashley sắp cưới Melanie! Không thể có thật được!

Tại sao, chỉ mới tuần qua thôi, trong khi hai người từ Phairhill cỡi ngựa về vào một buổi hoàng hôn, chàng đã nói: "Scarlett, anh có một chuyện quan trọng muốn nói với em, nhưng anh không biết phải ngỏ ý như thế nào".

Nàng đã ngượng ngùng nhìn xuống, tim đập rộn ràng, cho rằng giây phút thần tiên đã tới. Nhưng rồi chàng lại nói: "Bây giờ thì không còn đủ thời giờ để nói. Ô, Scarlett, anh đúng là một kẻ khiếp nhược!" Và anh thúc vào hông ngựa, chàng phóng lên triền đồi Tara.

Ngồi trên gốc cây, Scarlett nhớ lại những lời lẽ đó đã từng làm cho nàng ngây ngất, và bỗng nhiên nàng lại thấy nó có một ý nghĩa khác, một ý nghĩa gớm ghiếc. Phải chăng chàng đã có ý muốn báo tin lễ hỏi này?

Ô, ước gì ba về tới lúc này! Nàng không thể chịu đựng thêm được nữa. Nàng lại sốt ruột đưa mắt nhìn suốt con đường và một lần nữa, nàng thất vọng.

Mặt trời đã chìm khuất và chân trời đỏ chói bây giờ đã xuống màu hồng lợt. Vòm trời màu thiên thanh từ từ biến thành xanh lam như màu vỏ trứng họa mi, và sự yên tĩnh lạ

thường của cảnh chiều tà nơi đồng nội len nhẹ vào nàng. Bóng tối nhoà nhoà lan rộng. Những đường cày hồng thắm và con đường trải dài vắt ngang đồng ruộng như một vết thương đỏ ối đã mất hẳn cái màu máu huyền bí của nó, chỉ còn lại màu nâu tro của đất. Bên kia đường trên đồng cỏ, ngựa, la và bò cái đứng im lìm, thò đầu qua rào, chờ đợi về chuồng. Chúng không chịu được những cái bóng đen ngòm của các lùm cây rậm rạp mọc quanh đồng cỏ, và phe phẩy vành tai về phía Scarlett, dường như khoan khoái được có người bên cạnh.

Trong bóng tối chập chờn, những cây thông cao lớn bên bờ rạch lầy lội lúc này tươi xanh dưới nắng chiều, bây giờ đã đen sậm trên nền trời xám màu chì trông như một hàng người khổng lồ có phận sự che khuất dòng sông vàng đục dưới chân. Trên ngọn đồi bên kia sông, mấy ống khói cao vút và trắng toát của nhà họ Quylkes từ từ mờ khuất vào bóng đen của những cây sồi rậm rạp chung quanh, và xa xa chỉ có các đốm sáng của những ngọn đèn ăn tối mới chứng tỏ nơi đó có một ngôi nhà. Hương hoa cỏ mùa xuân ấm áp và ẩm ướt, trộn lẫn với mùi đất mới cày và tất cả những cây lá vươn lên, khiến hồn nàng nhẹ lâng lâng.

Cảnh mặt trời lặn, tiết xuân nồng và cây cỏ xanh tươi mới mẻ không phải là chuyện lạ đối với Scarlett. Với nàng, vẻ đẹp thiên nhiên cũng như không khí để thở và nước để uống, bởi vì chưa bao giờ nàng ý thức được một sự xinh đẹp nào khác hơn là nét đẹp trên khuôn mặt đàn bà, nét đẹp qua vóc dáng của loài tuần mã, của các loại áo lụa và của tất cả những gì có thể sờ mó được. Thế nhưng, bóng tối mong lung yên tĩnh, bao trùm mảnh đất khéo chăm sóc của Tara đã đem lại cho đầu óc rối loạn của nàng một chút lảng đi. Nàng đã quá yêu mảnh đất này mà không ngờ tới, yêu nó như yêu khuôn mặt của mẹ trong giờ cầu kinh dưới ánh đèn.

Trên con lộ quanh co, vẫn chưa thấy bóng Gerald. Nếu Scarlett phải đợi lâu hơn nữa, chắc hẳn Mammy sẽ ra tìm và bắt buộc nàng phải vào nhà với những lời quở trách. Nhưng giữa lúc nàng đang mơn mõi ngóng nhìn con đường tối sẫm, nàng chợt nghe có tiếng vó ngựa phía dưới đồng cỏ và thấy bò ngựa hoảng hốt chạy tán loạn. Gerald O'Hara đang băng đồng với tất cả tốc độ. Ông đang phóng bay lên đồi trên lưng con

ngựa mập mạp với 4 chân dài thon mảnh. Từ xa, trông ông như một đứa bé ngồi lỏng lẻo trên lưng con vật dềnh dàng. Mái tóc dài bạc trắng bay xoả ở phía sau, ông vừa thúc ngựa vừa hò hét, vung roi.

Mặc dầu tràn ngập bởi nhiều nỗi lo buồn, Scarlett vẫn không khỏi ngắm nhìn cha với một sự hãnh diện triu mến, bởi vì Gerald quả là một tay kỵ mã đại tài.

Nàng tự hỏi: "Chẳng biết tại sao người cứ luôn luôn thích nhảy rào mỗi khi đã có chút rượu vào. Và nhứt là sau khi đã ngã té năm rồi làm gãy xương đầu gối. Mình tưởng là chỉ một bài học đó cũng đủ lắm rồi, và đặc biệt là đã thề với má rằng không bao giờ, không bao giờ nhảy nữa". Scarlett không sợ cha mà còn cảm thấy gần gũi với ông hơn là hai cô em gái, bởi vì Gerald thường kiêu hãnh một cách trẻ con với đôi chút sáng khoái, sau khi phạm tội trong những lần nhảy rào giầu vợ. Tính khí đó thích hợp với sự thích thú ngâm của nàng mỗi khi qua mặt được Mammy. Scarlett đứng lên để ngắm nhìn cha.

Con ngựa cao lớn đã tới sát rào, nó thu mình lại và bay bổng qua rào dễ dàng như một con chim, trong khi người cỡi reo hò nhiệt náo, ngọn roi vụt đen đét trên không, và những lọn tóc bạc phơ bay phát phới. Gerald không nhìn thấy con đang đứng khuất mình trong bóng cây. Ông dừng cương lại trên đường, vỗ nhẹ vào cổ ngựa với sự tán thưởng.

- Không một con ngựa nào trong toàn hạt này có thể sánh được với mây. Cả nước chắc cũng không.

Ông kiêu hãnh nói với con vật bằng giọng Ái nhĩ lan mà ông vẫn chưa bỏ được, mặc dầu đã sống trên đất Mỹ ba mươi chín năm rồi. Rồi ông hời hả vuốt lại mái tóc rồi bời, sửa áo cho thẳng thớm và kéo lại chiếc cà vạt đang vất ở mang tai. Scarlett biết rõ là cha nàng đang sửa soạn để đến khi gặp mẹ nàng, ông có được cái dáng điệu của một con người phong nhã vừa đi viếng bạn trở về một cách thông dong. Nàng cũng biết là tình cảnh đó rất thuận lợi để nàng bắt chuyện với cha, mà khỏi phải cần nêu lý do xác thực.

Nàng cười lớn lên, và quả đúng như điều mong mỏi, tiếng cười làm cho Gerald giật nảy mình, nhưng ngay khi nhận ra Scarlett, khuôn mặt hồng hào của ông lộ rõ vẻ nửa ngượng nửa nghi ngại. Ông xuống ngựa một cách khó khăn vì gối cứng đơ, rồi quấn dây cương vào tay, ông khập khiễng đi về phía cô con gái.

Vừa nhéo vào má con, ông vừa hỏi:

- Này, tiểu thơ, có phải cô rình rập tôi để rồi cũng như con Suellen em cô tuần trước, mét lại với má cô không?

Giọng nói trầm khàn của ông pha lẫn một chút bất bình và tăng bốc. Scarlett vừa tróc lưỡi chọc cha vừa sửa lại chiếc cà vạt của ông cho ngay ngắn. Hơi thở của ông phả vào mặt nàng nức nồng mùi rượu Bourbon với một chút hương vị bạc hà. Người ông còn toát ra mùi thuốc lá, mùi da đánh bóng và mùi ngựa - một sự pha trộn của những thứ mùi mà nàng đã quen thuộc nơi cha, và tự nhiên nàng thấy thích như thế ở những người đàn ông khác.

- Không, ba, con không bép xép như Suellen đâu.

Scarlett trấn an cha và bước lùi ra để kiểm soát lại bộ diện của ông.

Gerald người nhỏ thó, cao khoảng trên một thước rưỡi, nhưng to bề ngang và lớn cổ, cho nên với cái bề ngoài đó, mỗi khi ông ngồi, người lạ có thể tưởng lầm ông là người to lớn. Thân hình vạm vỡ của ông được giữ bởi đôi chân ngắn nhưng chắc nịch, lúc nào cũng không rời đôi giày ông bằng loại da hảo hạng, và lúc nào cũng dạng ra trông như một đĩa bé vênh váo. Phần đông những người thấp bé muốn lấy điệu bộ nghiêm trang đều có đôi chút lông bạch, nhưng nếu loại gà bantam - bé nhỏ nhưng hùng dũng - được đồng loại kính nể bao nhiêu thì Gerald cũng thế. Không một ai dám táo bạo coi Gerald O'Hara như là một kẻ thấp bé buồn cười.

Ông đã sáu mươi tuổi và mái tóc quăn đã bạc phơ, nhưng khuôn mặt thông minh chưa có một vết nhăn nào, và đôi mắt xanh biếc đầy quả cảm của ông vẫn còn giữ được ánh trong sáng của một kẻ không bao giờ mệt trí với các vấn đề trừu tượng, hơn là

phải nghĩ cách để thắng một ván bài. Khuôn mặt Ái nhĩ lan của ông cũng giống như hình dáng của mảnh đất quê hương mà ông đã phải rời bỏ từ lâu - một khuôn mặt tròn trịa, da đỏ hồng, mũi ngắn, miệng rộng và hiếu động. Dưới cái bề ngoài hung bạo đó, Gerald O'Hara ẩn chứa cả một lòng nhân đức. Ông không thể nhìn được cảnh một tên nô lệ bị mạt sát, dầu là đáng tội, cũng không thể chịu được tiếng mè ngoa hay tiếng khóc của trẻ con; nhưng ông lại sợ bị người khác nhận ra. Ông không làm sao biết được rằng lòng nhân ái của ông chỉ trong vòng năm phút là bị phát giác ngay bởi những kẻ tiếp xúc ông, và ông sẽ vô cùng khổ sở nếu nhận ra điều đó, bởi vì ông thích nghĩ rằng mỗi khi ông quát tháo vang rân là tất cả đều run sợ và tuân lệnh. Không bao giờ ông hiểu được rằng chỉ có một tiếng nói duy nhứt ở đồn điền là có đủ quyền uy khiến mọi người tùng phục - tiếng nói dịu dàng của vợ ông, bà Ellen. Đó là một bí ẩn mà ông không bao giờ khám phá nổi, bởi vì tất cả, từ bà Ellen cho đến gã nông nô đàn độn nhứt, đều ngấm ngấm và khả ái toa rập với nhau để cho ông cứ mãi tin tưởng rằng chính tiếng nói của ông mới thật sự là pháp luật.

Ít hơn ai hết, Scarlett chẳng sợ sệt bao nhiêu trước tánh nóng và những lời quát tháo của cha. Nàng là con trưởng, và bây giờ Gerald đã nhận rõ ra rằng ông sẽ không bao giờ có một đứa con trai nào nữa, ngoài ba đứa đang nằm trong nghĩa địa nhà, nên ông bắt đầu xử sự với Scarlett như đối với một nam nhi, điều mà Scarlett cảm thấy vô cùng thích thú. Nàng rất giống cha nhiều hơn là mấy cô em gái. Carreen, tên thật là Caroline irene, thì yếu đuối và đa cảm; Suellen, tên thật là Susan Elinor, thì lại tự kiêu về sự làm dáng cho ra vẻ đài các của mình.

Ngoài ra, Scarlett với cha còn cấu kết với nhau một thoả hiệp ngầm về sự che giấu cho nhau. Nếu Gerald bắt gặp nàng trèo rào thay vì phải đi nửa dặm mới ra tới cổng, hoặc ngồi nán lại quá khuya dưới thềm nhà để nói chuyện với một gã con trai nào đó, ông sẽ đích thân mắng trách dữ dội, nhưng sẽ không nói lại chuyện đó cho vợ hoặc Mammy biết. Và hễ Scarlett bắt gặp cha phóng ngựa qua rào sau khi đã hứa với vợ là không tái diễn trò đó nữa, hoặc khám phá được số tiền đích xác đã thua bạc của ông, như thường được biết qua sự bàn tán của người trong hạt, nàng sẽ không đề cập đến việc đó trong bữa ăn tối, như Suellen đã từng thường làm với thái độ vụng về có tính

toán. Scarlett và cha cùng long trọng bảo kết với nhau rằng đem những chuyện đó tới tai bà Ellen chỉ làm cho bà khổ sở thêm mà thôi, và chẳng có gì khiến họ phải làm tổn thương đến tinh thần hoà ái của bà.

Nhìn cha đứng trong bóng tối cuối ngày, tự nhiên không hiểu sao Scarlett bỗng cảm thấy âm áp trước sự hiện diện của người. Có một cái gì rắn rỏi và bình dị từ người ông toát ra khiến nàng được an ủi. Là người kém óc phân tách nhứt, nàng không hiểu được rằng đó là cảm giác nảy sinh từ chỗ nàng và cha có quá nhiều điểm phù hợp nhau về bản chất, mặc dầu đã được Ellen và Mammy cố gắng uốn nắn tánh tình luôn mười sáu năm trời.

Nàng nói với cha:

- Bây giờ, trông ba đang hoảng rồi đó. Chắc chắn là không ai biết được những trò nghịch ngợm của ba đâu, nếu ba không khoe với họ. Nhưng theo con thì sau khi bề xương đầu gối năm rồi cũng vì chính cái rào này...

- Nè, dẫu có phải chết đi nữa tôi cũng không để cho con gái của tôi dạy tôi có nên nhảy rào nữa hay không - Ông hét lớn và lại nhéo vào má Scarlett - Cái cổ là cổ của riêng tôi, nó có gãy cũng kệ tôi. Còn cô, tiểu thư, cô làm gì ở ngoài này mà không mang khăn choàng?

Nhận thấy cha lại giở những trò quỷ quái quen thuộc để tránh khỏi bị sa vào một câu chuyện bất lợi, Scarlett luôn tay vào tay cha:

- Con ra đón ba. Con không ngờ là ba về trễ quá. Con không thể hiểu là ba có mua Dilcey về không.

- Mua thì có chứ sao không, nhưng với một giá mắc tàn tệ. Mua nó và cả con quỷ cái nhỏ của nó là Prissy. John Quylkes muốn cho không nhưng ba không chịu, chẳng lẽ để cho thiên hạ đồn ầm lên là Gerald lợi dụng tình bạn trong chuyện mua bán. Ba bắt ông ta phải nhận ba ngàn đồng cả hai đứa.

- Trời ơi, ba ngàn đô la sao, ba! Mình có cần mua con nhỏ Prissy đó làm gì đâu? Gerald hét lớn ra điều hùng biện:

- Đã tới lúc chính con gái tôi ngồi phê phán hành vi của tôi rồi sao? Prissy là một con... và như vậy...

Scarlett vẫn bình thản:

- Con biết nó. Nó là một con nhỏ xảo quyệt mà đàn độn. Ba mua nó chẳng qua là tại Dilcey cầu khẩn ba.

Gerald ngượng và bối rối, đúng như mỗi lần bị bắt gặp làm một việc nghĩa. Trước thái độ lộ rõ chân tướng của cha, Scarlett bật cười.

- Nè, tôi có làm điều gì sai quấy đâu? Chẳng lẽ mua con Dilcey về rồi cứ để nó rầu khổ vì nhớ con? Nè, kể từ nay trở đi, tôi không bao giờ để một tên hắc nô nào ở đây lấy vợ bên ngoài. Hao tốn quá. Nè cô bé, thôi đi vào.

Bóng tối đã dày đặc, màu xanh lơ lạt cuối cùng trên không đã tắt lịm và không khí đã trở nên mát lạnh thay chỗ cho tiết Xuân ấm áp. Nhưng Scarlett cố trì hoãn, tự hỏi chẳng biết phải vào đề bằng cách nào để dò hỏi vụ Ashley mà không làm cho cha phái nghi ngờ. Đó là cả một sự khó khăn vì bản chất của nàng không quen tế nhị, nghĩa là cũng giống như cha nên khó mà che giấu được ông cũng chính như ông không che giấu được nàng.

- Bên Tquelve Oaks có gì lạ không, ba?

- Cũng bình thường. Cade Calvert có ở bên. Sau khi tính vụ con Dilcey xong, cả bọn ra ngoài hành lang uống luôn nhiều ly toddy. Thằng Cade vừa từ Atlanta tới đó. Ở Atlanta, người ta nhón nháo hết, người nào cũng nói chuyện chiến tranh và...

Scarlett thở dài. Một khi Gerald đã đề cập chuyện chiến tranh và phân ly thì phải hằng giờ sau ông mới chịu ngưng. Nàng xoay chuyện qua hướng khác.

- Họ có nói gì cuộc dã yến ngày mai không, ba?

- Bây giờ ba mới nhớ tới. Cô... tên là gì đây... cái con bé nhỏ thó, mềm mại, năm ngoái có qua bên mình, con biết không, nó bà con với thằng Ashley... à, nhớ ra rồi, cô Melanie Hamilton, đúng cái tên đó rồi... con nhỏ và thằng Charles, em nó cũng vừa từ Atlanta về đó và...

-Ồ, cô ta cũng đã tới đó?

- Chớ sao, và con nhỏ mới mềm mại và lặng lẽ làm sao. Không một tiếng nào nói cho mình hết, đúng tư cách một người đàn bà. Thôi vô con, đừng cà rề nữa. Coi chừng má con ra kiểm bây giờ.

Những tin tức vừa nghe khiến tim nàng se thắt. Nàng đã mong mỗi một chuyện ngoài hy vọng là Melanie Hamilton vẫn còn ở lại Atlanta và bây giờ lại nghe chính miệng cha nàng khen ngợi tư cách dịu hiền của cô ta, trái ngược với tánh tình mình, nàng không chịu nổi nữa nên đi thẳng vào đề:

- Ashley cũng có mặt ở đó hả ba?

- Có chớ.

Gerlad buông tay con gái ra, và quay nhìn sát mặt con:

- Nếu chỉ vì chuyện đó mà con ra đây đợi ba thì tại sao không nói trắng ra mà lại vòng vo? Scarlett không biết phải nói gì, nàng nghe mặt mình nóng ran lên.

- Nè, nói đi chớ. Nàng vẫn chưa nói được, ước gì có quyền được nắm lấy cha mình và lay mạnh bắt người im miệng lại.

- Nó có ở đó và nó vồn vã hỏi thăm con, bọn em gái nó cũng vậy. Tụi nó mong con sẽ không vắng mặt trong cuộc dã yến ngày mai. Và ông tinh tế hỏi thêm:

- Bây giờ con nói thật coi, có chuyện gì giữa con và thằng Ashley?

Scarlett vừa trả lời gọn vừa ôm lấy tay cha:

- Có gì đâu. Mình đi vào, ba.

Gerald đề ý thái độ của con:

- À, bây giờ thì tới phiên con muốn vào nhà. Nhưng ba thì ba muốn đứng hoài ở đây cho tới khi nào hiểu rõ con muốn gì. Bây giờ ba nhớ ra rồi, mấy lúc gần đây coi bộ con hơi khác. Nó có giống cột với con không?

- Không.

- Vậy là nó sẽ không bao giờ hỏi cưới con đâu.

Scarlett giận dữ nhưng Gerald đã dùng tay giữ nàng lại.

- Rán giữ mồm giữ miệng, thưa cô! Ba mới hay chuyện đó hồi xé này do John Quylkes nói lại và dặn phải hết sức giữ bí mật. Đó là chuyện Ashley sắp cưới Melanie. Người ta sẽ loan báo ngày mai. Bàn tay Scarlett rời thõng tay cha. Vậy là có thật!

Tim nàng nhức buốt như đang bị vò xé bởi những chiếc răng nhọn dã thú. Giữa cơn đau lịm đó, nàng vẫn còn thấy đôi mắt cha nhìn mình, đôi mắt vừa thương hại, vừa bối rối trước một vấn đề nan giải. Ông yêu quý Scarlett nhưng đồng thời cảm thấy khó chịu khi bị cưỡng bách phải tìm một giải pháp cho những vấn đề trẻ con của nàng. Ellen thì bao giờ cũng có sẵn những đáp biện. Lẽ ra, Scarlett nên đặt những vụ rắc rối đó với vợ ông.

Gerlad gào to, giọng ông vang lớn mỗi lần bị xúc động mạnh:

- Vậy là cô đã tự biến thành một trò cười... biến cả nhà thành trò cười cho thiên hạ rồi, phải không? Vậy là cô đã chạy theo một thằng đàn ông không hề yêu cô, trong khi cô có thể chiếm được bất cứ một đứa con trai nào trong hạt, phải không?

Sự phẫn nộ và lòng tự trọng bị tổn thương, khiến cho cơn đau của Scarlett nhẹ bớt đi:

- Con không hề chạy theo anh ấy. Chỉ... chỉ vì ngạc nhiên thôi.

- Láo! Gerlad quát lớn, rồi nhìn đăm đăm vào khuôn mặt thất sắc của con, ông bỗng bất ngờ đổi giọng âu yếm:

- Ba buồn lắm, con. Nhưng dầu sao con cũng hãy còn nhỏ, còn cả khối con trai khác. Giọng Scarlett nghe như ghen:

- Hồi má lấy ba, má mới mười lăm tuổi, bây giờ con mười sáu tuổi rồi còn gì.

- Má con thì khác. Tánh má không nông nổi như con. Thôi, con gái vui lên đi. Tuần tới ba sẽ đưa con về Charleston thăm dì Eulalie, và rồi với tất cả những xôn xao về vụ căn cứ Sumter, chỉ trong một tuần là con sẽ quên mất thằng Ashley.

Scarlett nghĩ thầm, nửa buồn tủi, nửa tức giận ghen ngào: "Ông cứ tưởng mình con nít, hễ cứ cho một món đồ chơi mới là mình quên hết mấy trận đòn".

- Thôi, đừng có chĩa càm về phía tôi nữa chớ. Nếu con biết suy nghĩ một chút, con sẽ chọn thằng Stuart hoặc thằng Brent Tarleton từ lâu. Nghĩ thiệt kỹ đi con. Lấy một trong hai đứa sanh đôi đó thì hai đồn điền sẽ kết hợp nhau, rồi Jim Tarleton và ba xây cho hai đứa bây một ngôi nhà xinh đẹp, ngay chỗ hai đồn điền giáp nối, trong khu rừng thông to lớn và... Scarlett la lớn:

- ừng coi con như con nít nữa! Con không cần đi Charleston, con không muốn có một ngôi nhà hay kết hôn với hai đứa song sanh đó. Con chỉ muốn... Nàng vụt nhưng nói, nhưng đã trễ.

Giọng nói của Gerald bình tĩnh một cách lạ lùng, và ông nói thật chậm rãi, dường như những ngôn ngữ đó vừa được lấy ra khỏi một kho tàng tư tưởng ít khi được sử dụng.

- Con chỉ muốn có Ashley và rồi con sẽ không bao giờ chiếm được nó. Và nếu nó có muốn cưới con, mà ba có phải tán thành vì ba nể tình bạn giữa ba và John Quylkes thì ba cũng sẽ lo ngại không ít. Nhìn ánh mắt kinh ngạc của con, Gerald nói tiếp:

- Ba muốn con gái của ba được sung sướng, nhưng chắc chắn con sẽ không tìm thấy hạnh phúc khi chung sống với Ashley.

- Ô, được mà! Được mà!

- Không đâu con. Chỉ có những cặp vợ chồng hợp tâm tính nhau mới có hạnh phúc. Scarlett muốn hét lớn: "Ba và má có giống nhau đâu sao vẫn có hạnh phúc" nhưng nàng kịp thời dừng lại, sợ cha tát tai vì tội vô lễ. Gerald tiếp tục nói chậm rãi, chọn lời:

- Dòng họ mình khác hẳn với nhà họ Quylkes. Họ cũng khác với bất cứ láng giềng nào... khác với mọi gia đình mà ba quen biết. Họ là những kẻ kỳ dị, thà cứ để họ cười lẫn nhau giữa những người bà con để giữ riêng cái kỳ dị đó còn hơn.

- Không, ba, Ashley đâu có...

- Hãy giữ mồm giữ miệng, con gái! Ba không có ý nói xấu nó đâu bởi vì ba mến nó. Ba bảo kỳ dị chứ không nói là điên. Nó không điên như bọn Calvert dám hy sinh mọi thứ vì một con ngựa, cũng không như đám Tarleton cứ mỗi một lứa là đẻ ra một hoặc hai thằng say, cũng chẳng giống đám Phontaine võ phu, nóng nảy, dám ám sát người vì một sự nhục mạ tưởng tượng. Cái lối kỳ dị đó rất dễ hiểu, chắc chắn như vậy. Và nếu không nhờ Thượng đế thì Gerald O'Hara này cũng không thoát khỏi những tệ hại đó! Ba cũng không có ý nói là Ashley sẽ chạy theo một con đàn bà khác, nếu con là vợ nó, hoặc nó sẽ đánh đập con. Được vậy có lẽ con còn sung sướng hơn vì ít ra con cũng hiểu được vì sao. Nhưng nó lại khác thường với những lối khác không làm sao hiểu nổi. Ba mến nó nhưng phần lớn những chuyện nó nói, ba chẳng hiểu đầu đuôi ra sao cả. Đâu, con nói thật coi con có hiểu nổi những chuyện lằng nhằng trong sách vở, thi ca, âm nhạc, và hội họa cùng những thứ khùng điên tương tự như nó kể hay không? Scarlett sốt ruột:

- Kia, ba! Nếu con lấy anh ấy, con sẽ thay đổi tất cả.

- Ô, con có thể thay đổi à? Gerald nhìn chăm chú vào mặt con, nói tiếp:

- Như vậy là con chẳng hiểu gì về đàn ông, chưa nói tới Ashley. Không một người vợ nào có thể thay đổi được tánh tình chồng, con đừng quên điều đó. Còn nói tới chuyện thay đổi một người trong dòng họ Quylkes thì... là chuyện vá trời, con ơi! Cả họ đều như vậy, và cứ muôn đời như vậy. Ba bảo là họ kỳ dị ngay từ lúc mới sanh ra. Cứ xem họ chịu khó đi cho tới Nữ ược và Boston để coi ca kịch và tranh sơn dầu. Rồi còn gởi mua sách Pháp và Đức trong mấy tiệm buôn của Yankee! Rồi ngồi ì ra đó, vừa đọc vừa mơ mộng có Trời mà biết chuyện gì, trong khi đáng lý ra phải dùng thì giờ đó để săn bắn và đánh phé như bao nhiêu người bình thường khác. Tức giận vì Ashley bị chê là quá gần với nữ tính, Scarlett phản đối:

- Không một ai trong hạt này có thể cỡi ngựa giỏi hơn Ashley, không một ai cả, ngoại trừ cha anh ấy. Còn về chuyện đánh phé bộ không phải Ashley mới ăn của ba hai trăm đô-la tuần qua tại Jonesboro sao?

Gerald hết chối cãi:

- Vậy là mấy thằng nhóc Calvert lại bép xép nữa rồi, nếu không thì con làm sao biết được con số. Ashley có thể cỡi ngựa hay so với người hay nhứt và đánh phé giỏi với người giỏi nhứt - và người đó chính là ba. Và ba cũng không chối cãi là nó uống rượu cũng cừ khôi, có thể hạ ngã anh em Tarleton không mấy khó. Nó có thể làm tất cả những chuyện đó nhưng chẳng để tâm vào. Chính vì vậy mà ba bảo là nó kỳ dị.

Scarlett lặng thinh, tim nàng thất lại. Đối với nhận xét sau cùng của cha, nàng nhận thấy rõ là đúng. Ashley không hề chú tâm vào bất cứ những thú tiêu khiển nào thuộc loại đó mặc dầu chàng tự chúng tỏ có biệt tài. Tất cả những gì người khác cho là đặc biệt thú vị, chàng chỉ tham dự với một ít hứng thú của người biết giữ lễ cho phải phép.

Hiểu rõ sự im lặng của Scarlett, Gerald vỗ nhẹ vào tay con và nói với giọng đặc thẳng:

- Con thấy không, Scarlett! Con đã nhận đó là sự thật. Con sẽ sống ra sao với một người chồng như Ashley. Những người trong dòng họ Quylkes đều gần cả. Rồi với giọng vỗ về, ông nói tiếp:

- Lúc này khi ba nói với con về mấy anh em Tarleton, không phải là ba cố ý đề cao chúng. Bọn nó đều xứng đáng, nhưng nếu con để mắt tới thằng Cade Calvert, ừ, thì là con giống ba. Họ Calvert gồm toàn những người tốt mặc dầu ông già chúng nó lấy một bà vợ Yankee. Và tới khi ba qua đời... im, con gái cũng nghe ba nói! Ba sẽ để cả đồn điền Tara này cho con và thằng Cade...

Scarlett giận dữ ngắt lời:

- Dầu có đặt Cade ngồi trên mặt kho tàng, con cũng không thềm. Ba đừng đề cao hẳn với con! Con không thềm Tara cũng chẳng cần bất cứ một đồn điền cỏ lổ nào. Đồn điền mà không có nghĩa gì khi...

Nàng định nói "khi mà không sống được với người mình yêu", nhưng tức giận trước sự khinh mạn gạt ngang của con đối với món quà mà ông quý trọng nhứt đời - chỉ thua có Ellen - Gerald gầm lên:

- Scarlett O'Hara, cô dám đứng đó nói với tôi rằng Tara mảnh đất này - chẳng nghĩa lý gì hết hả?

Scarlett buống bình gật đầu. Nàng đã đau đớn đến độ không còn biết sợ con thịnh nộ của cha. Khoa rộng hai cánh tay lớn và chắc nịch, Gerald quát lớn:

- ắt đại là vật duy nhứt có ý nghĩa trên đời, bởi vì đó cũng là vật duy nhứt tồn tại mãi, cô đừng quên điều đó! Đó là vật duy nhứt xứng đáng để bỏ công làm lụng, xứng đáng để chiến đấu bảo vệ... và xứng đáng để chết vì nó. Scarlett kêu lên, giọng nhảm chán:

- Kia, ba! Ba nói y hệt như một người Ái nhĩ lan.

- Có khi nào tôi xấu hổ là người Ái nhĩ lan đâu? Không, tôi còn hãnh diện nữa mà. Và cô, cô đừng quên là cô cũng có một nửa dòng máu Ái nhĩ lan trong người thì mảnh đất mà họ sống trên đó chính là một bà mẹ hiền. Ngay lúc này, tôi mắc cỡ vì cô. Tôi dâng cho cô mảnh đất xinh đẹp nhứt trên đời - ngoại trừ mảnh đất ở hạt Meath - rồi cô

tỏ thái độ gì? Cô gạt ngang đi!

Gerald sắp âm ỉ nổi cơn thịnh nộ thì thoáng thất nét bi thương trên mặt của con nên dừng lại:

- Nhưng thôi, con còn trẻ quá. Tình yêu đất rồi sẽ đến với con. Là người Ái nhĩ lan, con không làm sao rời bỏ được đất đai. Con còn nhỏ và chỉ biết nghĩ tới đám thanh niên theo tán tỉnh. Tới chừng nào lớn lên, con sẽ biết tình yêu đất ra sao... Thôi, con cứ quyết định chọn Cade hoặc một trong hai đứa sanh đôi Tarleton, hay một đứa nào đó của Evan Munroe rồi con sẽ thấy ba tốt với con tới bực nào!

- Kia, ba!

Tới lúc đó Gerald đã hoàn toàn chán nản cuộc đối thoại với con và hết sức buồn khổ trước vấn đề nan giải. Đã vậy, ông còn đau buồn hơn vì Scarlett cứ mang bộ mặt thảm não sau khi được hứa cho chọn bất cứ người con trai ưu tú nào trong hạt, lại còn được hứa tặng cả Tara. Ông muốn những quà tặng của ông phải được đón nhận với những tiếng vỗ tay và những cái hôn đáp lễ.

- Thôi, đừng nhăn nhó nữa, tiểu thơ! Cô lấy ai cũng được miễn là người đó hoà hợp với cô, một người phong nhã miền Nam, và biết tự trọng. Đối với đàn bà, tình yêu tới sau hôn nhân.

- Ô, ba! Đó là quan niệm cổ hủ bên xứ của ba!

- Nhưng đó là một quan niệm đúng! Cái trò ở Mỹ này muốn xếp đặt những đám cưới vì tình, như bọn đầy tớ, bọn Yankee! Những cuộc hôn nhân tốt đẹp nhất là do cha mẹ tác thành cho con gái chớ làm sao một đứa bé nông nổi giống như con mà có thể biết được đứa nào tốt, đứa nào đều cán? Cứ xem dòng họ Quylkes thì biết. Cái gì đã làm cho người của họ từ đời này tới đời kia vẫn khoẻ mạnh và kiêu dũng? Có gì lạ đâu, họ chỉ kết hợp lẫn nhau, cưới gả những người trong họ hàng do chính gia đình của họ muốn như vậy.

- Ô!

Scarlett rên rỉ, nỗi đau xót lại đến với nàng vì những lời của Gerald lại gợi ra một sự thật phũ phàng. Nhìn cái đầu cúi gằm của con, Gerald lắc lư trên đôi chân một cách khô sở:

- Con khóc đó hả?

Ông vừa hỏi vừa vụng về nâng cằm con lên, nét mặt hiện rõ tình thương.

- Không. Scarlett hét lớn và vùng khỏi tay cha.

- Con nói láo, nhưng ba lại rất hãnh diện. Ba rất bằng lòng là con vẫn còn biết tự trọng. Ba muốn được thấy con như vậy trong cuộc dã yến ngày mai. Ba không muốn cho cả hạt này đầm tiếu và cười vào mặt con về chuyện đem trái tim dâng cho một người đàn ông chẳng ngó ngang gì tới mình, ngoại trừ tình bạn thông thường.

Scarlett buồn rầu nghĩ thầm: "Anh ấy có nghĩ tới mình. Nghĩ rất nhiều. Mình biết chắc như vậy. Mình có thể nói ra nếu mình có thêm được một ít thì giờ, mình có thể làm cho anh ấy phải nói ra... Ô, phải chỉ những người trong dòng họ Quylkes đừng có ý nghĩ là phải cưới hỏi giữa những người cùng họ hàng!"

Gerald quàng lấy tay con.

- Bây giờ mình vào nhà ăn tối, và nhớ đây là chuyện giữa hai cha con mình thôi. Ba sẽ không làm buồn lòng mẹ con về vụ này... Con cũng vậy. Hỉ mũi đi, con. Scarlett hỉ mũi vào chiếc khăn tay đã bị vò nát, và hai cha con tay trong tay cùng ngược lên lối đi tối sẫm, con ngựa chậm chạp theo sau. Gần tới nhà, Scarlett sắp sửa tiếp nối câu chuyện thì nhìn thấy mẹ đang đứng trong bóng tối mờ dưới mái hiên. Bà đội nón, quàng khăn và đeo bao tay. Phía sau bà là Mammy đang hăm hừ, tay xách chiếc túi da màu đen dùng để đựng thuốc men mà bà Ellen O'Hara thường dùng để săn sóc và chữa bệnh cho bọn nô lệ. Môi của Mammy vốn đã dày và xệ, gặp lúc bất bình, lại còn dày và xệ gấp đôi. Bây giờ, nó đang xệ dài ra, và Scarlett hiểu ngay là Mammy đang

bực tức về một chuyện nào đó.

- Ông O'Hara!

Ellen gọi khi nhìn thấy hai cha con đang đi tới... bà thuộc thể hệ của những người quý trọng nghi thức mặc dầu đã sống với nhau mười bảy năm và đã có sáu con...

- Ông O'Hara, nhà Slattery có người bệnh. Đứa con mới sanh của Emmie đang hấp hối và cần được đặt tên Thánh. Tôi và Mammy phải qua bên đó để xem có giúp ích được gì không. Bà hơi cất giọng lên như để hỏi và sẵn sàng chờ quyết định tán thành của chồng, dầu chỉ là hình thức nhưng cũng làm mát ruột Gerald..

Gerald nói oang oang:

- Trời ơi, sao bọn da trắng rác rến đó lại khiến cho bà rời khỏi nhà ngay trong giờ ăn tối và giữa lúc tôi đang cần kể cho bà nghe về chuyện chiến tranh đang được bàn tán xôn xao ở Atlanta! Xin cứ đi, bà O'Hara. Bà sẽ không thể nào ngủ yên được khi biết là có chuyện đau khổ ở ngoài mà không có mặt bà tại chỗ để giúp đỡ.

- Bà làm sao ngủ yên được dầu phải đi ban đêm để cứu tị cho bọn hắc chủng và đám ra t'ắng.

Mammy vừa càu nhàu vừa đi xuống những bậc thềm tiến thẳng ra chiếc xe đợi sẵn bên mã lộ. Ellen vuốt nhẹ vào má Scarlett:

- Chút nữa vào bàn ăn, con nhớ ngồi thay chỗ má.

Mặc dầu nước mắt cứ trực trào ra, Scarlett vẫn rung động với sự vuốt ve lúc nào cũng chứa đầy huyền lực của mẹ nàng, với mùi hương sả nhẹ nhàng toát ra từ chiếc áo lụa của bà. Ở Ellen O'Hara có một cái gì khiến cho Scarlett ngất ngây, một sự mâu nhiệm cùng chung sống với nàng dưới một ngôi nhà, và sự mâu nhiệm đó vừa làm cho nàng sợ hãi đồng thời cũng khiến nàng say mê và cảm thấy ấm áp lạ thường.

Gerald đỡ vợ lên xe rồi dặn gã đánh xe cẩn thận. Phụ trách việc nuôi ngựa cho Gerald

suốt hai chục năm, Toby biểu lộ sự bất bình vì bị chỉ dạy trong ngay lãnh vực chuyên nghiệp của anh ta. Toby với Mammy ngồi bên cạnh xe rõ ràng là hai hình ảnh chính xác phơi bày thái độ bất mãn bằng cách xệ môi dài ra của chủng tộc Phi châu. Gerald cúi kính:

- Nếu mình không tận tâm giúp đỡ bọn Slattery để chúng nó mặt rệp luôn, có lẽ chúng nó đã bán lại cho mình mấy mẫu đất lầy lội đó và cả hạt này sẽ không còn bị phiền hà gì về chúng nữa. Rồi, mặt bỗng tươi lên với ý nghĩ sắp bày một màn đùa cợt, ông nói tiếp:

- Mình vào đi con, mình sẽ cho tên Pork biết là thay vì mua Dilcey về, ba đã bán Pork luôn cho John Quylkes.

Ông ném dây cương cho một thằng bé da đen đứng gần đó và bước lên thềm. Ông đã quên khuấy chuyện đau buồn của con gái và chỉ nghĩ tới chuyện trêu chọc người hầu. Scarlett uể oải bước theo, chân nặng như chì. Nàng nghĩ, dầu sao thì một sự kết hợp giữa nàng và Ashley cũng chẳng có gì kỳ dị hơn sự kết hợp giữa cha nàng và Ellen Robillard O'Hara. Rồi cũng như mọi khi, nàng tự hỏi chẳng biết tại sao, một con người âm ỉ và thiếu tế nhị như cha nàng, lại có thể cưới được một người vợ như mẹ nàng, bởi vì cả hai quá cách biệt nhau về tuổi tác, trình độ giáo dục và tư tưởng.

CHƯƠNG 3

Ellen O'Hara đã ba mươi hai tuổi, ở vào thời đó, bà được coi như một thiếu phụ trung niên, đã từng sanh 6 đứa con và chôn hết 3. Bà cao lớn, cao hơn chồng một cái đầu nhưng với dáng đi mềm mại làm nhún nhảy nhịp nhàng tà áo phồng to, bà đã làm cho mọi người quên đi ý tới chiều cao đó. Chiếc áo chần lụa đen làm nổi bật cái cổ tròn trịa, thon thon và trắng ngần như sữa. Cái cổ đó dường như lúc nào cũng ngửa ra sau bởi sức nặng của mái tóc xum xuê bọc trong bao lưới. Mẹ bà là người Pháp mà cuộc Cách mạng 1791 cha mẹ đã phải trốn chạy khỏi đảo Haiti. Ở mẹ, bà thừa hưởng đôi mắt huyền hơi xếch, những hàng mi dài rậm và mái tóc đen nhánh. Với cha, từng là một chiến sĩ của Nã phá luân, bà giống ở sóng mũi dài và thẳng, ở quai hàm vuông nhờ đôi má bầu bĩnh làm dịu nét. Nhưng chính nhờ cuộc sống mà Ellen có được cái sắc thái kiêu hãnh nhưng không khinh mạn, dáng vẻ yêu kiều và nét sầu mơ làm mất hẳn cả sự tươi vui.

Bà sẽ là một giai nhân tuyệt sắc nếu có được một chút ánh sáng trong đôi mắt, một chút nồng nhiệt ở nụ cười, hoặc một chút hồn nhiên trong giọng nói, cái giọng nói êm như ru thường rót vào tai chồng con và đám gia nhân. Giọng bà êm dịu nhưng hơi lú lú của người miền duyên hải xứ Georgia, nguyên âm dính liền nhau, phụ âm tách rời ra với chút ít âm điệu Pháp. Đó là thứ tiếng nói chẳng bao giờ cất cao khi ra lệnh hoặc quở trách con, nhưng là tiếng nói mà mọi người ở Tara phải tuân hành tức khắc, trong khi những lời găm thét ồm ồm của chồng bà bị kể như vô hiệu.

Từ lúc hiểu biết tới nay, Scarlett vẫn thấy mẹ nàng không hề biến đổi, giọng nói vẫn êm và dịu dàu là ngợi khen hay rầy bảo, cử chỉ vẫn khoan thai và hữu hiệu mặc dầu luôn luôn bận rộn với bao nhiêu công việc khẩn cấp và náo nhiệt hằng ngày trong ngôi nhà của Gerald, đầu óc bà luôn luôn bình tĩnh và lưng vẫn thẳng, ngay cả trong ngày chết của ba đứa con trai. Scarlett cũng chưa bao giờ nhìn thấy mẹ dựa lưng vào ghế. Nàng cũng chẳng hề thấy mẹ ngồi ở nơi nào mà không có kim chỉ trên tay, ngoại trừ lúc dùng bữa, lúc cứu chữa người bệnh hoặc tính toán sổ sách của đồn điền. Khi

tiếp khách, trên tay bà luôn luôn có một món đồ thêu, nhưng vào những lúc khác, bàn tay bà lại bận rộn với những chiếc sơ mi nhàu nát của Gerald, với những chiếc áo của ba cô con gái hoặc y phục của bọn hắc nô. Scarlett không thể tưởng tượng ra hình ảnh của mẹ mà không có cái bao đầu ngón tay bằng vàng. Nhớ tới mẹ là nàng cũng thấy ngay hình ảnh của mẹ đi qua trong tiếng sột sạt của tà áo lụa, theo sau là một con bé da đen có bốn phận duy nhất là rút chỉ lượt và mang hộp đồ may bằng gỗ tử đàn, đi từ phòng này sang phòng khác, trong khi Ellen rảo quanh khắp nhà để kiểm soát việc nấu nướng, quét dọn và việc may y phục cho người làm ở đồn điền.

Chưa bao giờ, ngày cũng như đêm, Scarlett bắt gặp mẹ rời khỏi dáng vẻ trang nghiêm bình lặng cũng như chưa bao giờ nhận thấy cách phục sức của bà thiếu thích nghi. Khi Ellen sửa soạn dự một cuộc khiêu vũ hay tiếp khách hoặc đi Jonesboro dự lễ, bà phải cần tới hai tiếng đồng hồ, hai người tớ gái và cả Mammy phụ lực vào để lo việc ăn mặc sao cho thích hợp. Tuy thế, trong những trường hợp khẩn cấp, bà lại thay đổi y phục một cách mau lẹ khác thường. Vì cửa phòng mở ra hành lang đối diện của phòng mẹ nên ngay từ thuở nhỏ, Scarlett đã quen với tiếng động rón rén của những bàn chân da đen bước thoăn thoắt trên sàn gỗ cứng từ lúc tờ mờ sáng, những tiếng gõ cửa gấp rút ở phòng của mẹ, và tiếng nói nghẹn ngào sột sạt của bọn hắc nô thì thảo về chuyện đau ốm, sanh đẻ, chết chóc trong dãy phòng quét bằng vôi trắng, nơi chúng ở. Lúc nhỏ, nàng thường len lén ra cửa nhìn qua khe hở nhỏ, và thấy Ellen từ trong gian phòng tối om bước ra trong khi cũng ở nơi đó, tiếng ngáy của Gerald vẫn đều đều và vô tư lự. Mẹ nàng đi vào vùng ánh sáng chập chờn của ngọn nến, tay kẹp hộp thuốc men, tóc vẫn thẳng thơm, áo chần gài cẩn thận.

Lúc nào cũng vậy, Scarlett luôn luôn cảm thấy ám áp khi nghe mẹ thì thầm với giọng chắc, gọn nhưng đầy âu yếm trong khi bà nhón chân đi:

- Suyt, đừng có ầm ĩ thế. Bọn bây làm ông O'Hara mất giấc ngủ bây giờ. Bình chúng nó chưa đến nỗi chết đâu.

Quả vậy, nàng cảm thấy ấm lòng trở lên giường, biết rằng Ellen đang ở bên ngoài trong đêm tối và mọi việc đều đâu vào đó cả.

Lại có những buổi sáng, sau khi trọn đêm săn sóc những người sanh nở hoặc cứu chữa những kẻ sắp chết trong khi chẳng một ai tìm được hai bác sĩ Phontaine - một già, một trẻ - đến để tiếp tay, Ellen vẫn chủ tọa bữa điểm tâm như thường lệ, đôi mắt huyền nổi quầng thâm vì mệt mỏi. Dưới cái bề ngoài hiền thực uy nghiêm đó là cả một tinh thần cương nghị khiến cho tất cả đều kinh sợ kể cả chồng bà và mấy cô con gái, mặc dầu thà chết còn hơn là phải nhìn nhận điều đó - đối với Gerald.

Đôi khi Scarlett nhón chân hôn mẹ, nàng để ý đến vành môi trên quá ngấn và quá mềm mại của bà, một cái miệng dễ bị đời gây đau khổ. Nàng tự hỏi chẳng biết cái miệng đó có khi nào cười nhảm nhí lúc còn con gái, hoặc thức trọn những đêm dài để tâm tình với bạn gái hay không. Không, đó là một điều không thể có. Mẹ nàng vẫn luôn luôn là một, là cột trụ của uy lực, là nguồn gốc của khôn ngoan, con người duy nhút bao giờ cũng có sẵn mọi giải đáp.

Nhưng Scarlett đã lầm, vì rằng nhiều năm về trước, Ellen Robillard của Savannah cũng cười ngớ ngẩn như bất cứ một cô gái nào ở tuổi 15 trong thành phố duyên hải nên thơ đó, cũng thức trắng đêm với bạn bè, trao đổi tâm tình, tiết lộ tất cả các bí ẩn của đời mình - chỉ trừ một việc. Đó là năm mà Gerald O'Hara, lớn hơn Ellen 25 tuổi bước vào cuộc đời bà - và đó cũng là năm mà người anh họ trẻ trung, mắt đen huyền, Philippe Robillard, bước ra khỏi đời bà. Khi Philippe với đôi mắt long lên sòng sọc, và với điệu bộ hung hãn, vĩnh viễn rời bỏ Savannah, người con trai đó cũng mang theo luôn ngọn lửa lòng của Ellen, để cho anh chàng Ái nhĩ lan chân vòng kiềng kia kết hôn với một cái vỏ sò trống rỗng nhưng xinh xắn.

Nhưng bao nhiêu đó cũng đủ đối với Gerald, một dịp may bất ngờ để cưới được người con gái ấy. Và nếu có một cái gì đã ra khỏi cuộc đời nàng, thì cái gì đó có mất mát gì đối với ông đâu. Là người sáng suốt, ông hiểu rằng chỉ có phép lạ mới khiến cho một gã Ái nhĩ lan vô gia đình, không sự sản lại có thể chiếm được ái nữ của một trong những gia đình giàu có và kiêu hãnh nhút ở miền duyên hải. Bởi vì chính Gerald chỉ là một kẻ tự lập.

Từ Ái nhĩ lan, Gerald bước chân lên đất Mỹ vào năm hai mươi một tuổi. Cũng như

nhiều người Ái Nhĩ lan trước đó, hơn hoặc kém ông, Gerald đã phải ra đi hấp tấp chỉ với một ít quần áo trên lưng, với hai đồng si linh và với cái đầu được treo giá một khoản tiền khá lớn, lớn hơn tội của ông nhiều. Ở xứ ông, không một tên Orange nào đáng giá tới một trăm đồng bảng Anh đối với chánh phủ Anh quốc, nhưng người Anh xúc động vì một viên quản lý của một điền chủ Anh đã bị ông đánh chết thì ông chỉ có việc là phải bỏ trốn và trốn ngay. Quả tình ông có gọi tên quản lý đó là "đồ tạp chủng Orange", nhưng có thể mà hắn lại dám chửi vào mặt ông bằng cách huýt sáo điệu nhạc "The Boyne Quater".

Trận Boyne đã xảy ra cách hơn một trăm năm, nhưng đối với người trong họ O'Hara và các láng giềng thì như chỉ mới hôm qua khi mà đất đai và gia sản của họ tan biến trong vàng mây bụi che phủ cuộc đào tẩu của hoàng thân Stuart, để cho Quylliam oph Orange và đoàn quân khả ố của ông đeo huy hiệu màu cam tàn sát những kẻ đứng về phe hoàng tộc Stuart.

Vì lẽ đó và nhiều lý do khác nữa, gia đình O'Hara tưởng rằng chuyện rắc rối chẳng có gì quan trọng lắm, ngoại trừ trường hợp nó bị kết liên với những hậu quả nghiêm trọng khác. Từ nhiều năm, họ O'Hara thường bị nhân viên cảnh sát Anh nghi ngờ về những hoạt động lén lút chống chánh phủ, và Gerald không phải là người đầu tiên trong gia đình phải chạy ba chân bốn cẳng để rời khỏi Ái Nhĩ lan giữa lúc hùng sáng. Hai người anh lớn, James và Andrequ mà ông chỉ nhớ mang máng là hai thanh niên kín đáo thường đi đi về về ban đêm vào những giờ giấc khác thường, đôi khi biến mất luôn cả mấy tuần khiến bà mẹ ngồi đứng không yên. Họ đã trốn sang Mỹ nhiều năm trước, ngay sau khi một số súng chôn giấu dưới những chuồng heo nhà O'Hara bị khám phá. Hiện nay, họ đã là những thương gia phát đạt "mặc dầu chỉ có Trời mới biết vì sao" như lời bà mẹ mỗi khi nhắc tới hai đứa lớn nhứt của đám con trai bà. Chính Gerald đã được gởi gắm cho hai người anh đó.

Ông rời nhà với chiếc hôn vội vàng của mẹ, với những lời bà cầu nguyện vắng vắng bên tai và lời khuyên của người cha: "Mày phải nhớ là không bao giờ lấy cắp một món gì của ai". Năm người anh cao lớn tiễn biệt ông với những nụ cười thán phục pha lẫn

chút ý nghĩa khích lệ, bởi vì Gerald hãy còn nhỏ mà là kẻ thấp bé trong một gia đình cao lớn khoẻ mạnh.

Năm người anh cũng như cha ông, đều cao từ một thước tám trở lên, nhưng về phần Gerald năm hai mươi một tuổi, ông tự hiểu là chiều cao một thước sáu mấy phân là tất cả những gì mà Thượng đế đã ban cho. Chỉ có hạng người như Gerald mới không phí thì giờ tiếc rẻ cái tầm vóc thấp bé của mình và không bao giờ coi đó là một chướng ngại trên đường tiến thủ. Trái lại, chính cái thân hình thu gọn đó đã tạo cho ông thành người như ngày nay, bởi vì ông đã sớm hiểu rằng những người thân hình nhỏ bé cần phải đầy đủ quả cảm mới sống còn được giữa những kẻ to lớn. Và Gerald đúng là người quả cảm.

Các anh ông đều ảm đạm và trầm lặng. Ở họ, sự lưu truyền của những thời vàng son trong gia tộc đã vĩnh viễn qua rồi, đã bị dồn nén thành một mối hận thù câm nín và nếu có phải phát tiết thì chỉ với hình thức chua xót. Nếu Gerald cũng cao lớn, khoẻ mạnh như các anh, có lẽ tánh tình ông cũng như họ và có lẽ ông đã lặn lội biến thành một thành phần chống đối chánh phủ. Nhưng Gerald là đứa "rộng hòng cứng đầu" như mẹ ông thường mắng yêu như thế, dễ nổi xung và hay đâm đá. Ông giống như một con gà "bantam" nhỏ bé nhưng hung hăng đi nghênh ngang giữa một đàn gà khổng lồ loại "cochin", nhưng các anh ông vẫn nuông chiều ông và chỉ khi nào xét thấy quá cần để răn dạy thẳng em nhỏ bé, họ mới phải sử dụng tới những nắm tay to lớn. Về phần học vấn, Gerald mang theo lên đất Mỹ một kiến thức kém cỏi, nhưng ông không cần nhận thức điều đó, và nếu có ai nói rõ với ông như thế, ông vẫn dửng dưng. Bà mẹ đã dạy cho ông biết đọc và biết viết. Ông cũng khá tinh thông về toán pháp. Và trình độ chữ nghĩa ông chỉ tới chừng đó thôi. Phần ngôn ngữ La tinh mà ông đã được biết qua chỉ đủ cho những lời xưng hô trong lễ Misa và sự hiểu biết về sử học của ông chỉ gồm toàn những chuyện đau thương, đen tối đã dồn dập xảy tới cho Ái nhĩ lan. Ông chẳng biết tí gì về thi ca ngoại trừ mấy bài thơ của Moore và cũng không hiểu gì về âm nhạc trừ một vài bản dân ca. Trong khi vẫn ngưỡng mộ những kẻ có học thức hơn mình, ông chẳng bao giờ nhìn nhận trình độ học lực của mình là một thiếu sót đáng kể. Và lại, những điều học hỏi đó có giúp ích được gì tại một xứ khai

phá, nơi mà những người Ái nhĩ lan dốt đặc cũng đã lập nên sự sản to lớn? Ở một nơi chỉ đòi hỏi người đàn ông phải có sức khoẻ và không ngại lao tác?

Cả James và Andrequ, hai người anh đã cho ông tá túc trong một cửa hàng ở Savannah, cũng không hề hối tiếc về sức học quá thiếu sót của đứa em. Bàn tay khéo léo cùng những phép tính chính xác và khả năng linh mẫn của ông đã khiến họ trọng nể. Thật vậy, ở đây, nếu cậu em Gerald mà có được tài nghệ văn chương hoặc âm nhạc thì chắc chắn hai người anh của cậu ta sẽ không khỏi bất bình, khinh ghét. Mỹ quốc vào những năm đầu thế kỷ, dường như ưu đãi người Ái nhĩ lan. James và Andrequ bắt đầu công cuộc làm ăn bằng cách chuyên chở hàng hoá trong những cỗ xe phủ kín từ đi từ Savannah tới tận các thành phố nội địa Georgia và đã phát đạt để dựng lên một thương cuộc riêng có Gerald cùng chung hưởng.

Gerald yêu mến miền Nam, và chưa đầy bao lâu, ông tự cho mình là một người Nam chánh cống. Kể ra thì hãy còn quá nhiều chuyện về miền Nam - và những người Nam - mà ông không làm sao hiểu nổi, nhưng với bản chất mộc mạc, ông chấp nhận tất cả những tư tưởng và thói quen nào gần gũi với ông - chẳng hạn như chơi phé và đua ngựa, các cuộc bàn cãi chánh trị sôi nổi và luật lệ song đầu, quyền lợi các quốc gia và lên án bọn Yankee, binh vực chế độ nô lệ và quý trọng mảnh đất được mệnh danh là Vua Bông Vải, khinh rẻ bọn da trắng cận bã và tỏ ra lịch sự thái quá đối với nữ giới. Ông cũng tập cả thói nhai thuốc lá. Riêng về tửu lượng thì ông khỏi phải tốn công để học hỏi vì là một kẻ có máu rượu ngay từ thuở mới ra đời.

Nhưng Gerald vẫn cứ là Gerald. Lề lối sống và tư tưởng của ông thay đổi nhưng ông vẫn cứ giữ nguyên cốt cách của ông, dầu rằng ông có đủ sức để thay đổi nó. Ông thán phục cái dáng điệu sang trọng buông thả của các đại phú nông và chủ đồn điền giàu có từ những lãnh địa đầy rêu của họ đến viếng Savannah, chễm chệ trên lưng những con ngựa nòi, theo sau là các cỗ song mã chở những bà vợ xinh đẹp và phía sau nữa là một số xe đầy nhóc bọn nô lệ. Nhưng Gerald thì chẳng bao giờ có được cái điệu bộ sang trọng. Giọng nói uể oải và điệu bộ hững hờ của họ đối với ông nghe thật êm tai nhưng cái giọng của người Ái nhĩ lan vẫn bám chặt ở lưỡi ông. Ông thích cái thái độ

ung dung của họ khi thương lượng các vấn đề quan trọng. Nếu có phải vì một cây bài mà mất đi một sản nghiệp, một đồn điền hay một tên nô lệ, họ vẫn viết giấy nhường lại những thứ đó cho người thắng cuộc với một dáng vẻ bất cần như khi họ ném vãi một số xu đồng cho đám trẻ con da đen. Nhưng Gerald là kẻ từng sống trong cảnh nghèo khó nên ông không bao giờ học được cái tư thái thua tiền một cách ung dung thanh lịch đó. Người ở miền duyên hải Georgia này hợp thành một sắc dân nhỏ khả ái với giọng nói êm dịu, với những cơn giận bất ngờ và tính khí vô chừng khiến Gerald yêu thích họ. Tuy thế, bên trong con người trẻ tuổi vừa mới rời khỏi một xứ sở mà các đầm lầy đầy sương mù không dung chứa bệnh sốt rét, luôn luôn có gió ẩm và lạnh, bên trong con người đó còn có một khí lực sinh động và hoạt nhiệt khiến cho anh ta khác hẳn với hạng người trang nhã nhưng lặng lẽ quen sống ở phong thổ bán nhiệt đới với những ao đầm đầy muỗi sốt rét.

Ở họ, ông chỉ học lấy những gì mà ông cho là cần thiết, phần còn lại, ông bất chấp. Ông nhận thấy đánh phé là trò hữu dụng nhất trong tất cả các tập quán miền Nam, đánh phé và uống rượu thật cừ; và chính cái năng khiếu về phé và rượu mạnh đó đã đem lại cho Gerald hai trong ba vật sở hữu quý nhất đời ông, đó là gã hầu cận và đồn điền bông vải. Vật quý nhất còn lại chính là vợ của ông mà mỗi khi nghĩ tới, ông chỉ biết cho rằng đó là hạnh phúc trời ban.

Gã hầu cận, tên Pork, là một hắc nô da đen nhánh, đứng đắn và thuần thực về nghệ thuật thời trang. Anh ta là kết quả của một sòng bài phé suốt đêm giữa Gerald và một chủ đồn điền từ đảo St. Simon tới. Lối tổ phé của ông ta cũng gan lì chẳng kém Gerald, nhưng về tử lượng đối với món Rhum Nequ Orleans thì ông ta không phải là đối thủ. Về sau, mặc dầu người chủ cũ của Pork có đề nghị mua lại anh ta với giá mắc gấp đôi, Gerald vẫn cương quyết từ chối, bởi vì có được một gã nô lệ hầu cận đầu tiên mà đó lại là "tên hầu cận gioinhút miền duyên hải" tức là đánh dấu được bước đầu tiên trong giấc mộng lớn của ông: có được thật nhiều nô lệ và thành một địa chủ thanh lịch.

Từ lâu ông đã có chủ ý là sẽ không giống như James và Andrequ cứ suốt ngày mặc cả

với khách hàng rồi thức khuya tính toán những hàng cột dài chi chít số dưới ngọn nến mờ. Trái với hai anh, ông đã nhận thấy một cách sắc bén rằng xã hội chẳng bao giờ có ấn tượng đẹp đối với những "người là thương mại". Gerald muốn trở thành một chủ đồn điền. Với tất cả lòng hăng say của một người Ái Nhĩ Lan đã từng là tá điền, ông muốn chính mắt nhìn ngắm những mẫu đất xanh tươi của riêng mình. Trong mục đích duy nhất đó, ông kỳ vọng có một ngôi nhà, một đồn điền, thật nhiều ngựa và nô lệ cho riêng mình. Và ở đây, ở một xứ vừa được khẩn hoang, không còn phải lo sợ đến hai mối tai họa vẫn luôn xảy ra ở quê hương ông - thuế má ăn mòn huê lợi và sự đe dọa thường xuyên của một án lệnh tịch biên bất ngờ - ông nhất quyết phải thực hiện mộng ước. Nhưng, cùng với thời gian trôi qua, ông nhận thấy rằng có một ước vọng và biến ước vọng đó thành sự thật là hai chuyện khác nhau.

Rồi bàn tay của định mệnh liên kết với bàn tay của thần đồ bác đã giúp cho ông có một đồn điền mà về sau ông gọi là Tata, đồng thời đưa ông ra khỏi vùng duyên hải lên tận vùng cao nguyên Bắc Georgia.

Chuyện xảy ra vào một đêm mùa xuân oi bức trong một quán rượu ở Savannah khi Gerald thoáng nghe câu chuyện của người bên cạnh. Khách lạ là người sanh quán ở Savannah vừa từ nội địa trở về sau mười hai năm xa cách. Ông ta là một trong những người trúng được đất đai do nhà nước xỏ số để phân chia vùng đất mênh mông bát ngát của vùng Trung bộ Georgia do dân da đỏ nhượng lại một năm trước khi Gerald đặt chân lên Mỹ quốc. Ông ta đã lên trên đó và tạo dựng một đồn điền, nhưng hiện thời, ngôi nhà lớn đã bị thiêu huỷ, ông ta quá nản cái "chỗ ghê tởm" nên có ý định phỉ tay.

Luôn luôn bị ám ảnh bởi cái ý nghĩ làm chủ một đồn điền, Gerald nhờ người giới thiệu với khách. Và càng lúc ông càng quan tâm hơn khi nghe người lạ kể chuyện là ở miền Bắc đó đang tràn ngập những người đi lập nghiệp từ Carolinas và Virginia tới. Sống khá lâu ở Savannah nên Gerald quan niệm rằng, ngoài vùng duyên hải ra, tất cả các nơi khác đều là rừng rú với một tên da đỏ ẩn núp sau mỗi bụi rậm. Trong khi tải hàng cho thương cuộc "Anh em O'Hara", ông đã từng đi qua Augusta, phía bên con

sông Savannah khoảng một trăm dặm, và ông cũng đã từng đi sâu tới các thành phố xưa cũ nằm về phía Tây của thị trấn này. Ông nhận thấy khu vực đó cũng được xây dựng an bày như vùng duyên hải, nhưng theo lời người lạ thì đồn điền của ông ta còn ở sâu vào một nội địa cách Savannah tới hai trăm rưỡi dặm về phía Tây và Bắc. Và chỉ cách con sông Chattahoochee chừng vài dặm. Gerald cũng biết rằng vượt quá con sông đó về phía Bắc là nơi chiếm cứ của giống dân da đỏ Cherokee, do đó ông không khỏi ngạc nhiên khi thấy người lạ kể qua những vụ đụng độ với dân da đỏ bằng một vẻ khinh thường, và cũng ở đây, nhiều thị trấn bắt đầu mọc lên và đồn điền phát đạt vô cùng.

Một giờ sau, khi câu chuyện bắt đầu lạt lẽo, với một thủ đoạn làm ra vẻ ngây thơ chất phác phản chiếu từ đôi mắt trong xanh, Gerald đề nghị chơi bài. Khi đêm càng khuya và rượu uống đã nhiều, bao nhiêu người khác đều dừng tay, chỉ còn Gerald và người khách lạ. Khách xô hết đồng tiền ra và tố luôn với tờ bằng khoán đất. Gerald cũng xô tuốt cọc tiền của mình và đặt trên đó trọn bóp bạc. Đặt trường hợp số bạc trong bóp đó là tiền của Công ty "Anh em O'Hara", Gerald cũng không hỏi hạn bao nhiêu vì ông sẽ về thú tội trước lễ Misa sáng hôm sau. Ông biết rõ điều ông muốn, và khi Gerald muốn có một cái gì, ông cố chiếm lấy bằng con đường trực tiếp. Và lại, ông còn có cả một đức tin vào số mạng và "xây thiều dĩ" của mình nên không một chút bận tâm về việc làm cách nào để hoàn trả số tiền lại cho các anh nếu bài của người lạ lớn hơn. Người lạ chỉ có đôi ách vừa thở ra vừa gọi mượn giấy bút và nói:

- Thắng ván này ông cũng chẳng được lợi bao nhiêu. Phần tôi thì khỏi phải lo đến việc thuế khoá. Ngôi nhà lớn bị cháy năm rồi. Đồn điền, cây cối mọc hoang và đầy những thông con. Nhưng dù sao nó cũng đã thuộc về ông.

Cũng ngay đêm đó, Gerald đã nghiêm trang bảo Pork khi anh ta đỡ ông lên giường:

- ừng làm lẫn chuyện bài bạc với rượu Quhisky trừ khi mình là tay cừ về rượu lậu Ái nhĩ lan. Và gã nô lệ hầu cận bày tỏ sự thán phục của anh ta đối với chủ mới bằng một thứ thổ âm pha trộn giữa địa phương của anh ta và địa phương của chủ mà chỉ có hai người đối thoại là hiểu nổi với nhau mà thôi, kỳ dư chẳng ai có thể biết là gì cả.

Con sông Phlint đục bùn lặn lơ chảy giữa hai bức tường thông và sỏi bao phủ bởi những cây leo, ôm lấy giải đất của Gerald như một cánh tay mở rộng ôm choàng qua hai phía. Đứng trên nền đất, trước là nền của ngôi nhà chánh, Gerald say sưa ngắm bức tường chắn cao ngất và xanh um ấy, coi như đó là bờ rào do chính ông dựng lên để phân định ranh giới mảnh đất của mình. Từ trên nền đá đen xạm vì hỏa hoạn nhìn xuống lối đi có trồng cây hai bên chạy ra đường cái, Gerald chửi thề ồm tỏi vì vui sướng quá đến nỗi quên tạ ơn Thượng đế. Hai dãy cây song song nhau kia là thuộc quyền sở hữu của ông, cả cái sân hoang phế kia cũng là của ông, nơi đó cỏ đã mọc cao tới thân người bên dưới những khóm hoa mộc lan đầy bông sao trắng. Những cánh đồng không ai canh tác, lồ nhô những thông non và bụi rậm, trải dài bình diện đất đỏ xa lền ra bốn phía cũng là của Gerald - tất cả đều thuộc quyền sở hữu của ông chỉ vì ông có dòng máu Ái nhĩ lan mạnh rượu và có cái can đảm dám liều sanh tử trong một ván bài.

Gerald nhắm mắt lại, và giữa sự yên tĩnh của vùng đất đỏ bỏ hoang, ông có cảm tưởng như vừa trở lại quê nhà. Ở đây, ngay dưới chân ông, một ngôi nhà tường vôi trắng sẽ mọc lên. Bên kia đường sẽ có nhiều bức rào để chứa lũ gia súc béo phì và những con ngựa giống, và giải đất đỏ thoải thoải đổ xuống triền đồi ra tận thung lũng phì nhiêu kia sẽ trắng xóa như lông tơ vịt biển dưới ánh mặt trời - đó là bông vải, hàng mẫu và hàng mẫu bông vải! Vận số của dòng họ O'Hara lại sắp được tỏa rạng.

Với một ít bạc mượn được của hai người anh không mấy nhiệt thành và một khoản tiền khá lớn cầm thế đất, Gerald mua được một số nô lệ chuyên việc đồng áng và lên đường tới Tara sống độc thân trong ngôi nhà nhỏ chỉ có bốn phòng của viên quản gia trong khi chờ ngôi nhà lớn cất lên.

Ông cho khai quang các cánh đồng để trồng bông vải, mượn thêm tiền của James và Andrequ để mua nô lệ. Họ O'Hara đoàn kết như một bộ lạc, luôn luôn bám sát vào nhau trong hoàn cảnh sung túc cũng như những lúc gặp tai ương, không phải vì quá thương mến nhau mà là vì trong suốt nhiều năm đen tối, họ đã hiểu được nếu muốn sống còn thì cả gia đình phải liên kết chặt chẽ với nhau để đối phó với bên ngoài. Họ

cho Gerald mượn tiền, rồi những năm sau đó, tiền lại được trả vào tay họ với một số lời. Đồn điền từ từ bành trướng trong khi Gerald mua thêm một số đất bên cạnh, và ngôi nhà trắng đã từ trong mộng hiện ra.

Ngôi nhà do bọn nô lệ xây lên trông vụng về như bò trườn ra. Nó nằm chễm chệ trên gò đất nhìn xuống đồng cỏ tươi tốt trải dài nghiêng nghiêng xuống tận dòng sông, và Gerald đã hết sức hài lòng vì mặc dầu mới được xây cất, trông nó già giặn như từng trải mưa nắng nhiều năm. Những cây sồi cổ thụ đã từng nhìn thấy dân da đỏ đi qua dưới cành lá của mình ôm chặt lấy ngôi nhà, nhánh nhóc chìa ra che phủ mái nhà trong một vòm bóng mát. Sân cỏ được săn sóc kỹ càng bây giờ đã xanh mượt với loài xa trục thảo và loại cỏ Bermuda và Gerald luôn luôn nhắc nhở người làm phải trông chừng cẩn thận. Từ con đường lớn hai bên có trồng cây bách hương đến dãy lều trắng dùng làm nơi cư trú cho nô lệ, Tara toát ra một không khí chắc chắn, vững vàng và trường cửu. Cứ mỗi lần phi ngựa qua khúc quanh trên đường cái và nhìn thấy mái nhà của chính mình nhô lên khỏi cành lá xanh tươi là mỗi lần ông cảm thấy hãnh diện dường như lúc nào cũng chỉ mới nhìn thấy lần đầu.

Chính ông - chính cái anh chàng Gerald bé nhỏ, cứng đầu và ồn ào - đã tạo dựng được nó. Gerald luôn hoà nhã với tất cả các láng giềng trong hạt, chỉ trừ đám Macintosh có đất nằm sát mé trái đồn điền của ông và bọn Slattery chỉ có vón vện ba mẫu đất, cần cỗi ở về phía phải, chạy dài theo những ao đầm nằm giữa con sông và đồn điền của John Quylkes.

Đám Macintosh là người Tô cách lan - Ái nhĩ lan lại thuộc phe Orange nên cho dầu họ có được tất cả những đức tánh cao quý của bao nhiêu vị Thánh có tên trong lịch Thiên Chúa giáo thì dòng họ tổ tiên của họ vẫn cứ đáng bị nguyên rủa muôn đời trước mắt Gerald. Thật sự, họ đã tới sống ở Georgia được bảy chục năm rồi, và trước đó, cũng đã trải qua suốt một thế hệ ở Carolinas, nhưng những người đầu tiên trong tông tộc của họ đã từ Ulster đặt chân lên đất Mỹ và chỉ nội một việc đó cũng đủ cho Gerald thù hận lắm rồi.

Bọn họ toàn những kẻ thâm trầm và ương ngạnh, chỉ quanh quẩn trong thế giới riêng

của họ và gả cưới lẫn nhau giữa những người thân tộc ở Carolinas. Không phải chỉ một mình Gerald là giận ghét họ, bởi vì dân trong hạt ai ai cũng niềm nở và hợp quần với nhau thì khó mà tha thứ được đối với những kẻ thiếu những đức tánh đó. Những lời đồn đãi về việc họ thiên về phe chủ trương giải phóng nô lệ lại càng làm cho người trong hạt lánh xa họ Macintosh. Mặc dầu lão Angus chưa hề giải phóng cho một tên nô lệ nào và mặc dầu ông ta đã làm một điều hết sức trái ngược với chủ nghĩa phế nô là bán một vài đứa nô lệ cho những người mãi nô đưa lên những cánh đồng mía ở Louisiana, những lời đồn đãi kia vẫn cứ tồn tại.

Gerald nói với John Quylkes:

- Không nghi ngờ gì hết, y là một tên phế nô. Nhưng ở một đứa theo phe Orange, khi một nguyên tắc chạm vào cái thế kín như bưng của Tô cách lan thì nguyên tắc đó phải lâm nguy. Đối với đám Slattery thì lại là một vấn đề khác. Là những người da trắng nghèo đói, họ không được dành một chút nể trọng bất đắc dĩ nào như đối với dòng họ Macintosh qua việc sống triệt để độc lập với họ hàng. Lão già Slattery cứ bám dính lấy mấy mẫu đất nghèo nàn với tất cả sự lười biếng và sâu thẳm, mặc dầu Gerald và John Quylkes đã nhiều lần đề nghị mua lại. Vợ lão là một người đàn bà tóc tai rối bù, trông bệnh hoạn và thất sắc, lại còn phải chăn nuôi cả một lũ con nhút nhát - cứ mỗi năm lại mỗi tăng nhân số. Tom Slattery không có tới một tên nô lệ và hai đứa con trai lớn của y lại không chịu liên tục cố gắng trồng bông vải, trong khi bà vợ và đám trẻ con quanh quẩn trên một lổm đất được coi như là vườn rau cải của gia đình. Do đó, bông vải chẳng bao giờ được mùa, và vườn rau thì chẳng mấy khi cung cấp đủ cho cả nhà, bởi vì bà Slattery cứ luôn luôn mất thì giờ cho việc sanh đẻ.

Cảnh Tom Slattery thất thểu đi từ nhà này sang nhà khác để ăn mày hạt giống bông vải hay một lát thịt để sống qua ngày là một chuyện quá quen mắt. Còn một chút hơi tàn nào là Slattery thù hận chút ấy đối với các láng giềng qua sự khinh khi ra mặt của họ, nhứt là với bọn hắc nô tự phụ vì được làm tôi đòi cho đám nhà giàu. Bọn tôi tớ da đen trong hạt luôn luôn tự cho mình cao cả hơn những kẻ da trắng rác rến, và thái độ khinh ngạo không che giấu của chúng làm cho y uất ức, nhưng đồng thời cũng khiến

cho y thêm muôn địa vị của chúng. Trong khi y phải sống trong cảnh nghèo khổ thì bọn da đen đó lại được ăn uống đầy đủ, quần áo thơm tất, lại còn được săn sóc tử tế lúc bệnh hoạn hay khi già nua. Bọn chúng hãnh diện về danh tiếng của chủ và phần lớn đều tự kiêu vì được dịp hầu hạ người cao quý.

Tom Slattery có thể bán nông trại của y với một số tiền mắc gấp ba lần giá trị thật sự cho bất cứ chủ điền nào trong hạt. Họ sẵn sàng coi đó như là một món tiền xứng đáng dùng tổng khởi cộng đồng một vật chuống mắt. Tuy thế, y lại rất hài lòng được ở lại trên mảnh đất đó để chịu đựng cuộc sống cùng khổ chỉ với một bành bông vải mỗi năm với lòng từ thiện của những láng giềng. Riêng đối với bao nhiêu người khác thì Gerald luôn giữ vững tình giao hảo và một vài trường hợp còn đi tới chỗ thân thiết. Những người trong họ Quylkes, Calvert, Tarleton và Phontaine đều tươi cười khi trông thấy con người nhỏ thó của ông ngồi trên lưng một con ngựa bạch cao lớn sải như bay ngược dốc trên đường vào nhà họ. Họ tươi cười và nâng cao những chiếc ly lớn có pha một muống rượu Bourbon cùng một ít lá bạc hà nghiền nát. Gerald là một người khả ái, và lần lần người láng giềng nhận ra điều mà bọn trẻ, đám hắc nô và lũ chó đã phát giác ra ngay từ khi mới thấy ông lần đầu rằng ông là một người tốt bụng, chịu khó nghe và luôn luôn cởi mở mặc dầu con người bề ngoài của ông là một kẻ hay la hét và có vẻ hung tợn.

Cứ mỗi lần ông tới đâu là lũ chó mừng rỡ sủa như điên, và bọn trẻ da đen hò hét vang rân, chạy ào ra đón, giành nhau đặc ân giữ ngựa trong khi ông quất mắng mấy câu triu mến. Đám trẻ con da trắng thì đòi được ông cho đu đưa trên gối, giữa lúc ông không ngớt miệng tố cáo với người lớn về sự phỉ báng của các chánh trị gia Yankee; các cô gái con của bạn ông thì kể riêng với ông về những chuyện tình của họ, và các cậu trai không dám thú nhận với cha về một món nợ danh dự nào đó thì lại coi ông như là một người bạn cần thiết.

Thế là ông mắng ngay:

- Thằng ranh con, vậy là mày đã mắc nợ cả tháng rồi! Khốn kiếp, tại sao mày không chịu nói với tao sớm hơn?

Đã quá quen với lối ăn nói cục mịch của ông, nên không ai coi đó như một sự sỉ vả, và các cậu trai chỉ biết rụt rè cười nhả nhỏ:

- Thừa bác, con không dám làm phiền bác. Cha con...

- Cha mày là một người tốt, đó là điều không thể chối cãi. Nhưng ông ấy nghiêm khắc. Đây, cầm lấy cái này và không được nhắc tới chuyện đó nữa.

Vợ của các ông chủ đồn điền là những người cuối cùng nhận ra điều đó. Nhưng, đến khi bà Quylkes, "một phụ nữ quý phái và kín đáo chẳng ai bằng" - như Gerald thường bảo - một đêm đã nói với chồng sau khi Gerald phóng ngựa ra về rằng "ông ta ăn nói hơi sỗ sàng nhưng đó là một người phong nhã", Gerald mới thật sự được chấp nhận vào xã hội thượng lưu.

Gerald không ngờ là phải mất suốt mười năm mới nhận được điều vinh hạnh đó, vì chẳng bao giờ ông nghĩ là, ngay từ đầu, người láng giềng đã coi ông như là một kẻ không xứng đáng. Ngay từ khi mới đặt chân lên đồn điền Tara, chẳng một chút nghi ngờ gì cả, ông đã tự cho mình đương nhiên thuộc về giai cấp đó rồi.

Năm bốn mươi ba tuổi, Gerald mập tròn và da mặt hồng hào trông chẳng khác một địa chủ sang trọng trong một bức tranh sơn dầu. Cũng vào năm đó, ông nhận thấy, mặc dầu Tara rất quý giá đối với ông và các bạn láng giềng luôn niềm nở đón tiếp ông, ông vẫn còn thấy thiếu một cái gì. Ông muốn có một người vợ.

Tara cần phải có một nữ chủ. Người nấu ăn trước kia được cắt đặt trông coi sân gà vịt được nâng lên hàng đầu bếp vì thiếu người, chẳng bao giờ dọn ăn đúng giờ giấc, còn đưa hầu phòng trước chỉ là một nữ nông nô, luôn luôn để bụi phủ đầy bàn ghế và dường như chẳng bao giờ lo sẵn quần áo sạch cho đủ mặc, do đó, mỗi lần có khách tới là cả nhà nhốn nháo lên. Pork, người da đen duy nhất được huấn luyện về cách phục vụ chủ, có nhiệm vụ giám sát toàn thể tôi tớ trong nhà, nhưng rồi cũng lần lần đâm ra lười biếng và bất cẩn sau nhiều năm tiêm nhiễm thói sống không cần nghi thức của chủ nhân. Là người hầu cận, hẳn phải dọn dẹp buồng ngủ của Gerald cho ngăn

nấp, và với phận sự hầu bàn, hắn dọn ăn một cách trịnh trọng và khéo léo, nhưng đối với các chuyện khác hắn cứ để mặc cho ra sao thì ra.

Với năng khiếu bén nhạy của người Phi châu, bọn hắc nô đều nhận thấy rõ ràng Gerald chỉ sửa chớ không bao giờ cần, và bọn chúng đã lợi dụng điều ấy một cách không xấu hổ. Thời đó, lúc nào người ta cũng nghe nói tới chuyện bán nô lệ xuống miền Nam, và những trận đòn thảm khốc, nhưng ở Tara thì chẳng có một gã nô lệ nào bị bán, và chỉ có một trận đòn duy nhất xảy ra vì hôm đó, tên mã phu quên lo cho con ngựa quý của Gerald sau trọn ngày săn đuổi.

Bằng đôi mắt xanh biếc, Gerald tỉ mỉ quan sát sự xếp đặt gọn ghẽ tại các ngôi nhà trong vùng và ông cũng không quên để ý tới những bà nội trợ tóc chải láng, ung dung điều khiển bọn gia nhân. Ông không hề biết được rằng những bà vợ đó đã phải làm việc không hờ tay từ sáng sớm đến nửa khuya, lúc thì trông coi việc nấu nướng, săn sóc con cái, lúc thì điều khiển việc may và giặt giũ. Ông chỉ thấy có những kết quả bề ngoài và chính những kết quả đó đã ám ảnh ông. Sự cần thiết cấp bách phải có một người vợ trở nên rõ rệt hơn vào một buổi sáng giữa lúc ông đang mặc đồ để đi ra thị xã dự lễ, Pork mang vào cho ông một chiếc sơ mi xếp nếp thành hình tổ ong nhưng con nữ tì lại vá quá vụng về đến nỗi không ai dám mặc ra ngoài, ngoại trừ gã hân cận.

Trong khi chủ nổi giận hét vang, Pork xếp chiếc áo lại với vẻ hân hoan:

- Thưa ông Gerald, ông cần phải có một người vợ, và bà vợ đó phải là một người đã từng có một nhà chứa đầy nô lệ.

Gerald mắng ngay gã hầu cận về tội vô lễ của hắn, nhưng ông cũng nhìn nhận là hắn có lý. Ông muốn có vợ, có con, và nếu không thực hiện sớm thì có lẽ đã trễ lắm rồi. Nhưng ông không thể cưới bất cứ ai, như Calvert đã lấy người đàn bà Yankee dạy riêng cho các đứa con của ông ta. Vợ ông phải là một người đàn bà quý phái, quý phái từ trong huyết quản, phải có tư cách và duyên dáng như bà Quylkes đã thực hiện một cách toàn hảo tại đồn điền của chồng bà.

Nhưng có hai việc khó khăn trong việc cưới hỏi tại những gia đình ở đồn điền. Trước nhất là chẳng còn bao nhiêu cô gái đến tuổi thành hôn. Thứ hai, và đây là vấn đề quan trọng hơn, Gerald chỉ là một "người mới" mặc dù đã cư ngụ trong xứ gần mười năm, và bị coi như một ngoại nhân. Không một ai biết gì cả về gia thế của ông. Và mặc dầu xã hội trên cao nguyên Georgia không kiên cố mấy về sự bảo toàn danh giá như các giới quý tộc miền duyên hải, chẳng một gia đình nào muốn cho con gái kết hôn với một kẻ mà tổ phụ của kẻ ấy không từng được biết đến.

Gerald hiểu rằng mặc dầu vẫn được sự mến chuộng của những người đã từng cùng ông săn bắn, uống rượu và bàn luận chánh trị, ông vẫn ít có hy vọng được cưới con gái của một người nào trong số đó. Ông cũng không muốn để thiên hạ cứ mỗi bữa ăn tối lại xì xầm với nhau là ông nọ hoặc ông kia đã từ chối không cho Gerald O'Hara tán tỉnh con gái mình. Tuy biết thế, ông vẫn không cảm thấy hạ thể chút nào đối với các láng giềng. Chẳng có gì khiến cho Gerald cảm thấy thấp kém đối với bất cứ ai. Trong hạt, có tục lệ khá buồn cười là người ta chỉ gả con gái cho những ai đã sống ở miền Nam quá hai mươi năm, và kẻ đó phải có một mảnh đất, có nhiều nô lệ và chỉ biết say mê những trò vui thích hợp của thời ấy thôi.

Gerald bảo Pork:

- Sửa soạn đồ đạc mau. Mình đi Savannah. Và nếu tao nghe mầy nói: "Suýt" hay "Số mạng", chỉ một lần thôi, là tao sẽ bán mầy liền, bởi vì tao cũng ít khi xài những tiếng đó.

James và Andrequ có thể giúp ý kiến về chuyện hôn nhân, và lại còn một số thiếu nữ con của bạn họ mà ông có thể cầu hôn và sẽ được chấp nhận. James và Andrequ nhẫn nại nghe ông nói nhưng chẳng có một chút khích lệ nào. Ở Savannah, họ không có người trong thân quyến để nhờ vả tới, bởi vì họ đã có vợ trước khi tới Mỹ châu. Và các cô gái con của bạn họ đã có chồng từ lâu và đã có con. James nói với Gerald:

- Chú không được giàu và cũng không phải thuộc dòng dõi thế gia.

- Tôi đã có thể làm ra tiền thì tôi cũng có thể dựng được một gia đình quyền quý.
Andrequ chỉ nói cộc lốc:

- Chú trèo quá cao!

Nhưng họ vẫn cố giúp Gerald. James và Andrequ là những người cũ và có địa vị ở Savannah. Bạn bè của họ khá đông, và trong vòng một tháng, họ đã đưa Gerald đi từ nhà này sang nhà khác, ở lại dùng các bữa ăn tối, dự các cuộc khiêu vũ và các bữa ăn ngoài trời. Cuối cùng, Gerald tuyên bố:

- Ở đây, tôi chỉ để mắt có một người, và khi tôi đặt chân lên đất Mỹ, người ấy vẫn chưa được sanh ra.

- Chú nói ai?

- Cô Ellen Robillard.

Gerald cố nói với giọng điệu thản nhiên nhưng thật ra thì đôi mắt buồn hơi xéch của Ellen Robillard đã làm ông xúc động nhiều. Tuy chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng cái dáng vẻ hững hờ kín đáo của cô bé đã làm cho Gerald thật sự say mê. Đã vậy, cái nhìn ám ảnh như chứa chan niềm thất vọng của cô ta lại càng làm cho ông đắm đuối thêm và tỏ ra lịch thiệp như chưa từng bao giờ có với một người nào.

- Nhưng tuổi chú đáng làm cha cô ta! Gerald bắt mãi:

- Nhưng tôi đang ở thời kỳ tráng niên mà.

James từ tốn:

- Gerald, ở Savannah không có cô gái nào mà chú ít hy vọng được cưới hơn cô gái đó. Cha cô ta là người thuộc họ Robillard, và mấy người Pháp đó còn kiêu căng hơn cả quỷ Lucifer. Và mẹ cô ấy cầu trời cứu rồi cho linh hồn bà - trước kia đúng là một mệnh phụ. Gerald phát cáu:

- Cóc cần! Vả lại, mẹ cô ta đã chết, còn cụ Robillard thì lại mến tôi.

- Mến như một người bạn thì đúng, chứ không phải như một thằng rề. Andrequ chen vào:

- Dầu thế nào cô ta cũng không chịu chú. Cả năm nay, cô ta yêu thằng anh họ cuồng nhiệt của cô ta là Philippe Robillard, mặc cho gia đình luôn luôn cản trở. Gerald nói ngay:

- Nó đã đi Louisianna tháng này rồi.

- Sao chú biết?

- Biết chứ!

Gerald trả lời vắn tắt, không muốn nói rõ chính Pork đã tiết lộ cho ông mẫu tin đáng giá đó, và rằng anh chàng Philippe đã bắt buộc đi tận miền Tây theo lệnh của gia đình anh ta. Và Gerald tiếp:

- Tôi nghĩ là dầu yêu thương thằng kia cách mấy cũng chưa chắc là cô ta không thể không quên hẳn được. Mới 15 tuổi thì làm gì hiểu rõ được chuyện ái tình.

- Thà họ chịu gả con gái cho thằng liều mạng đó còn hơn cho chú.

Chính vì vậy mà James và Andrequ không khỏi kinh ngạc hết sức như bao nhiêu người khác khi nghe tin là ái nữ của Pierre Robillard sắp thành hôn với một người Ái nhĩ lan thấp bé trên vùng cao nguyên.

Cả thành phố Savannah thậm chí bàn tán và băn khoăn về chuyện Philippe Robillard bỏ đi, nhưng những lời đàm tiếu ấy không đưa tới được chút ánh sáng nào. Việc cô gái cưng của nhà Robillard sắp thành hôn với một gã đàn ông không cao tới mang tai vợ, mặt đỏ gay, to tiếng vẫn cứ mãi là điều bí ẩn đối với mọi người.

Ngay cả chính Gerald cũng không bao giờ hiểu được sự thể một cách trọn vẹn. Ông

chỉ biết là một phép lạ đã xảy ra. Và, lần đầu tiên trong đời, ông hết sức khiêm tốn khi Ellen, da mặt trắng nhợt, nhưng vô cùng bình tĩnh, đặt bàn tay nhỏ nhắn lên cánh tay ông và bảo: "Ông O'Hara, tôi bằng lòng thành hôn với ông".

Cả gia đình Robillard hoang mang chỉ hiểu được có phần nào câu chuyện, chỉ có Ellen và bà vú của nàng mới rõ trọn vẹn việc đêm ấy, khi một cô gái khóc ròn như mưa, lòng tan nát, sáng hôm sau, khi thức dậy lại quyết chí như một người đàn bà.

Như đã dự liệu, Mammy đã mang cho tiểu chủ một gói nhỏ do một người lạ trao tay từ Nequ Orleans. Gói đó chứa đựng một bức ảnh nhỏ của Ellen mà nàng đã ném xuống sàn với tiếng kêu thảm thiết, ngoài ra còn bốn bức thư viết tay cho Philippe Robillard và một mảnh giấy của một tu sĩ vắn tắt cho biết, Philippe đã chết trong quán rượu, sau một cuộc ẩu đả.

- Chính họ đã đuổi anh ấy, cha tôi, Pauline và Eulalie. Họ đã xua đuổi anh ấy. Tôi thù oán họ, tôi ghét tất cả, tôi không bao giờ muốn gặp họ nữa. Tôi muốn bỏ đi, tôi sẽ đi đến nơi nào để không còn nhìn thấy họ nữa, nhìn thấy thành phố này, những người quen sẽ làm cho tôi nhớ... nhớ tới anh ấy. Và khi gần tàn đêm, Mammy khóc trên mái tóc xanh mượt của tiểu chủ, van lơn:

- Con ơi, con không làm như vậy được.

- Tôi sẽ làm. Ông ta là một người dễ thương lắm. Tôi sẽ làm như vậy hoặc vào một tu viện ở Charleston.

Chính vì lời dọa vào tu viện đó đã làm cho ông Pierre Robillard phải ưng thuận dù đang bối rối và đau lòng. Ông theo phái Trưởng Lão giáo trong khi nhà ông theo Công giáo và ý nghĩ con gái sẽ trở thành một nữ tu sẽ làm ông khó chịu hơn là lấy Gerald O'Hara. Sau cùng, ông chẳng có gì để phản đối Gerald ngoài sự hiểu biết về gia thế của ông.

Vì thế, Ellen, đoạn tuyệt với họ Robillard, quay lưng lại Savannah, để không bao giờ trở lại nữa, và cùng với một người chồng đứng tuổi, Mammy và hai mươi đầy tớ da

đen lên đường đi về Tara. Năm sau, đứa con thứ nhất ra đời, được đặt tên là Katie Scarlett, theo tên của mẹ Gerald. Gerald hơi thất vọng vì ông ta mong con trai hơn, tuy vậy, ông hài lòng đứa con gái tóc đen nhỏ xíu đã có dịp cho ông đãi đằng bọn nô lệ da đen nhậu nhẹt và để chính ông được la hét ăn uống một bữa.

Nếu Ellen có hối tiếc về quyết định lấy ông, thì cũng chẳng ai biết, ngay cả Gerald vì mỗi khi nhìn vợ, ông gần như kiêu hãnh. Nàng đã bơi xoá Savannah và kỷ niệm ở đó khi rời bỏ thành phố miền biển đầy phong tục cao quý, và ngay khi đặt chân lên hạt này, miền Bắc Georgia đã trở thành quê hương của nàng.

Khi rời khỏi căn nhà của cha, nàng đã để lại sau nó với những đường nét thật đẹp và nở nang như thân hình đàn bà, như một chiếc thuyền buồm no gió. Một ngôi nhà thô hồ như cẩm thạch hồng, cất theo kiểu nhà thuộc địa Pháp, vươn lên cao cái hình dáng xinh xắn, phía trước có thang xoáy, tay vịn làm bằng sắt rèn như đăng ten, một ngôi nhà sang trọng, lộng lẫy nhưng vô cùng lạnh lẽo.

Chẳng những nàng rời nơi trú ẩn kia mà còn lìa bỏ hoàn toàn đời sống văn minh đã được xây dựng từ trước ở đó. Và nàng tự thấy mình đang ở một nơi xa lạ, khác biệt như nàng đã vượt qua một địa lục khác.

Đây là miền Bắc Georgia, một nơi hiếm trở được khai phá bởi những người sắt đá. Trên đỉnh cao nguyên nằm dưới chân rặng núi Blue Ridge, Ellen có thể thấy những ngọn đồi tròn đất đỏ, với những hiện tượng đột khởi của đá hoa cương và những hàng thông cao vút, khắp nơi. Tất cả đều có vẻ hoang vu, không làm sao hợp mắt một người miền biển, đã từng quen thuộc với hải đảo, những cây cối đẹp êm ả phủ đầy rêu xám, hải đảo xanh, những bãi cát nóng dưới ánh nắng miền bán nhiệt đới và quen thuộc với con đường cát nằm dài dưới hai hàng dừa hoặc kê.

Ở vùng này, người ta chỉ biết có cái lạnh buốt xương của mùa đông cũng như cái nóng thiêu đốt của mùa hè, và tinh thần, nghị lực của dân chúng ở đây quá xa lạ với nàng. Họ là một mẫu người lịch thiệp, quảng đại và nhiều tánh tốt, nhưng thật là hùng hổ, dũng mãnh và dễ nổi giận. Dân miền biển mà nàng đã rời bỏ, có thể tự hào về cách

đổi xử hờ hững những công việc của họ, ngay cả lúc đầu gươm, đầu súng hoặc lúc thanh toán oán thù cũng vậy, nhưng người Georgia có mầm bạo động trong người họ. Trên miền biển, đời sống lụn dần, ở đây, luôn luôn tươi trẻ, cường tráng và mới mẻ.

Tất cả những người mà Ellen quen ở Savannah dường như được đúc cùng khuôn, rập nhau về quan điểm và tập tục, nhưng ở đây mỗi người mỗi khác. Những người định cư miền Bắc Georgia đã tới từ nhiều nơi khác nhau, những vùng khác ở chính Georgia, Carolinas, Virginia, Âu châu, Bắc Mỹ... Một số bọn họ, như Gerald, đi lập nghiệp, một số giống như Ellen thuộc về thành phần những gia đình cố cựu, thấy rằng không thể nào chịu được cuộc sống dưới mái nhà đúc của họ và tìm kiếm một nơi ẩn náu xa hơn. Một số đông thì chẳng còn có lý do gì cả, ngoại trừ huyết quản họ, dòng máu của những tiền nhân khai phá lúc nào cũng sôi sục.

Những người tứ xứ nầy tô lên cuộc sống của hạt một vẻ giản dị mới mẻ đối với Ellen, điều xa lạ mà nàng không bao giờ quen thuộc được. Theo năng khiếu, nàng đoán biết được hành động của người dân miền biển trong bất cứ trường hợp nào. Nhưng ở đây, không được.

Và để khêu lại sự hoạt động trong xứ, một phong trào phồn thịnh tràn xuống miền Nam. Cả thế giới kêu gào bông vải, và đất mới trong địa hạt rất phì nhiêu vì chưa khai thác, sản xuất một cách phong phú. Bông vải là nhịp tim của vùng này, trồng trọt và gặt hái cũng như hai thời kỳ trưng tâm và thu tâm của đất đỏ. Sự thịnh vượng đến từ những luống cày cong cong và sự kiêu ngạo cũng như bắt nguồn từ đó, kiêu hãnh vì cây lên nhiều nụ, vì hàng ngàn mẫu ruộng nhỏ trở hoa đẹp như mây trắng. Nếu bông vải làm cho họ sung túc suốt đời thì những thế hệ sau còn phồn thịnh hơn thế nữa.

Sự chắc chắn của tương lai làm họ thú vị và hăng hái, dân trong hạt bằng lòng cuộc sống của họ một cách khoan khoái mà Ellen không bao giờ hiểu được. Họ có đủ tiền, có nô lệ để vui chơi, và họ thích vui chơi. Hình như không bao giờ họ bận rộn đến phải bỏ ngang công việc để đi câu cá, đi săn hay đua ngựa và không có tuần nào mà họ quên mở dã yến hay khiêu vũ.

Ellen không bao giờ muốn hoặc có thể làm giống như họ được, bà đã bỏ lại Savannah rất nhiều cá tính của mình. Nhưng bà rất kính phục họ và lâu dần, bà biết thán phục sự thành thật và lòng quả quyết của họ. Đó là những người thận trọng và biết xác định giá trị con người một cách đúng đắn.

Bà trở thành một người láng giềng được ưa thích nhất trong vùng, một người bình dị, một bà chủ đúng nghĩa, một mẹ hiền và một người vợ tận tụy. Thay vì hiến dâng cõi lòng tan nát và tinh thần vị kỷ cho tôn giáo, bà đã đặt trọn tâm hồn vào mấy đứa con, mái nhà và người đàn ông đã mang bà ra khỏi Savannah, ra khỏi bao nhiêu kỷ niệm mà không hỏi câu nào cả.

Khi Scarlett được một tuổi, mạnh khỏe và đẹp hơn bất cứ đứa nhỏ nào khác - Mammy nghĩ như vậy - thì Ellen sinh đứa thứ hai, tên Susan Elinor, nhưng thường gọi là Suellen, và sau đó Carreen được ghi vào gia phả là Caroline irene. Và sau đó là ba cậu trai, nhưng tất cả đều chết trước khi biết đi... Ba cậu bé đó hiện giờ đang an nghỉ dưới rặng bách hương gân guốc trong mảnh đất mai táng cách nhà chừng một trăm thước với ba tấm bia cùng ghi "Gerald O'Hara, Jr. ".

Kể từ ngày đầu Ellen đến Tara, vùng đất đã thay đổi nhiều. Mặc dầu mới 15 tuổi, Ellen vẫn sẵn sàng đảm nhận vai trò của một bà chủ đồn điền. Trước khi lấy chồng, các cô gái cần phải dịu dàng quý phái và biết trang điểm, nhưng sau ngày thành hôn, các cô phải có khả năng cai quản những toà nhà chừng một trăm người hay hơn nữa, gồm cả da trắng lẫn da đen. Họ được huấn luyện từ nhỏ nhằm mục đích ấy.

Ellen đã được chuẩn bị trước cho ngày cưới cũng như các cô gái nhà lành đã hấp thụ, và bà còn có Mammy, người có thể làm phẩn chấn những tên hắc nô lười nhút. Bà mang đến sự ngăn nắp, trang nghiêm và sang trọng cho căn nhà của Gerald và mang lại cho Tara một vẻ đẹp trước kia chưa từng có.

Căn nhà không xây theo một hoạ đồ kiến trúc nào cả, người ta có thể xây thêm những phòng đặc biệt nếu thấy tiện, nhưng nhờ sự cẩn thận và chú ý của Ellen, nó dần dần trở nên duyên dáng để bù đắp các khuyết điểm. Con đường nhỏ trồng bách hương từ

đường chính vào nhà, con đường mà các nhà vườn ở Georgia không thể nào hoàn toàn như vậy được, có bóng râm mát, làm nổi bật màu xanh của các cây khác. Cây tử đằng hoa leo phủ mái hiên phô màu rực rỡ trên vách tường vôi trắng và phối hợp với những nụ trâm châu thái (sim) gần cửa ra vào, những cụm trắng hoa mộc lan trong sân... che đầy phần nào sự vụng về của gian nhà.

Vào mùa xuân và hạ, cỏ Bermuda và xa trục thảo trên sân trước đổi sang màu lục tươi, trông vui mắt đến nỗi đám gà tây và ngỗng trắng mặc dầu thường ngày lang thang sau nhà cũng bị quyến rũ. Một vài con già nhút trong đám mon men tiến đến sân trước, bị lôi cuốn bởi cỏ xanh và sự hứa hẹn ngon lành của những nụ lài bách nhật. Chống lại sự phá phách của chúng là một đứa bé hắc nô đứng trước thềm, vờ trang một mảnh giẻ. Đứa nhỏ da đen ngồi trên bậc thềm ấy là một bối cảnh của Tara. Nó chẳng vui vẻ gì lắm, vì nó bị cấm không được đánh đập đám gia cầm ấy mà chỉ được phe phẩy mảnh giẻ để xua đuổi chúng đi mà thôi.

Ellen đã trao nhiệm vụ đó cho vài chục thằng bé da đen, đó là chức vụ đầu tiên ở Tara đối với một nô lệ trai. Khi đã được 10 tuổi, nó sẽ được gởi cho lão Daddy thợ vá giày của đồn điền để học nghề, hoặc Amos thợ mộc và đóng bánh xe, hay Phillip chăn bò, Cuphpee chăn la. Nếu chúng không đủ khả năng học những nghề này, chúng sẽ làm việc ngoài đồng, và đối với bọn da đen, như thế là mất luôn quyền có địa vị trong xã hội.

Cuộc sống của Ellen không dễ dàng mà cũng không sung sướng, nhưng bà không mong cuộc đời dễ dàng hơn. Và nếu không được sung sướng thì đó cũng là số phận của nữ giới. Thế giới chỉ dành riêng cho đàn ông và bà chỉ có việc chấp nhận nó. Đàn ông làm chủ sản nghiệp, và đàn bà quản trị sản nghiệp đó. Đàn ông hưởng hết công trạng của việc khai thác, và đàn bà có bốn phần khen ngợi sự khéo léo của đàn ông. Đàn ông gặm thét như bò rừng khi bị xóc dầm, còn đàn bà phải cắn răng không rên rỉ khi sinh nở vì sợ chồng lo lắng. Đàn ông ăn nói cộc cằn và hay say sưa. Đàn bà không được nói lắp tiếng và dìu người say lên giường mà không hề trách móc một lời. Đàn ông thô lỗ và hay nói thẳng. Đàn bà phải luôn luôn ân cần, cao quý và khoan

dung.

Ellen đã được giáo dục theo nếp sống cổ truyền của các bà quý tộc. Bà đã được dạy cách mang gánh nặng của gia đình trên vai mà vẫn giữ vẻ vui tươi, ý định của bà là làm cho ba đứa con gái cũng trở nên các phu nhân quý phái. Với hai cô con nhỏ, bà đã thành công. Suellen thích làm dáng nên sẵn sàng chú ý và ngoan ngoãn vâng lời dạy dỗ của mẹ, Carreen thì rụt rè và dễ hướng dẫn. Nhưng Scarlett, xứng đáng là con gái của Gerald, cho rằng con đường đi đến nữ tính thật khó khăn.

Mammy giận dữ cho rằng, Scarlett thích làm bạn với lũ trẻ da đen trong đồn điền hay mấy đứa con trai hàng xóm hơn là hai cô em gái đoan trang hoặc mấy cô Quylkes lễ phép. Nàng có thể trèo cây hoặc ném đá không thua gì bọn con trai. Mammy lo ngại vô cùng vì đứa con gái của Ellen đã biểu lộ những cá tính đó và thường khuyên bảo Scarlett: "Hãy có tư cách của một tiểu thư". Nhưng Ellen khoan dung và nhìn xa hơn. Bà biết rằng những bạn bè lúc thơ ấu sẽ trở thành những vị hôn phu sau này, và bốn phận đầu tiên của một cô con gái là phải lấy chồng. Bà tự nhủ là tại con mình quá tràn trề sức sống mà thôi, và còn đủ thì giờ để dạy bảo nó có nghệ thuật và sự duyên dáng để thu hút đàn ông.

Trong mục đích đó, Ellen và Mammy cùng cố gắng. Và càng lớn lên, Scarlett càng có khiếu về thuật quyến rũ đàn ông, dầu các môn khác đều dở. Mặc dầu đã có nhiều nữ sư phó đã cố gắng và hai năm được gởi nội trú tại nữ học viện Phayetteville gần nhà, sự học của nàng không được hoàn toàn. Tuy thế, không một cô gái nào trong hạt có thể khiêu vũ đẹp bằng nàng, Scarlett biết mỉm cười làm sao cho má lúm đồng tiền, biết nhón gót cho chiếc váy phồng to và đu đưa, biết cách ngược nhìn một người đàn ông rồi sụp mắt xuống, chớp thật nhanh làm như rung động vì cảm xúc. Nhút là nàng còn biết giấu kín trí thông minh sắc bén dưới một khuôn mặt khả ái và tròn trịa như một đứa trẻ, khi đứng trước đàn ông.

Ellen khuyên cáo nhẹ nhàng, còn Mammy thì luôn luôn chỉ trích, cố khắc sâu vào đầu nàng những đức tánh sẽ giúp nàng xứng đáng là người vợ mà đàn ông ai cũng mong ước. Ellen nói với con:

- Con phải tỏ ra lịch thiệp hơn, nghiêm trang hơn. Con không nên ngắt lời những người thanh lịch, ngay cả khi con nghĩ rằng con hiểu biết nhiều hơn họ. Đàn ông tao nhã không ưa những cô gái quá tiến bộ.

Mammy rầu rĩ tiên đoán:

- Các cô gái hay nhăn mặt, đưa cằm lên và nói "Tôi sẽ...", và "Tôi muốn..." sẽ kiếm không 'a chồng. Các cô phải ngó xuống và nói: "Vâng, thưa ông", và "Vâng, ông nói thế đúng lắm, thưa ông".

Họ dạy Scarlett tất cả những gì một bà quý phái cần phải biết, nhưng nàng chỉ học bề ngoài của những phép lịch sự ấy thôi, không thiết tới bề trong của nó, không bao giờ biết đến tại sao phải học tập như thế. Bề ngoài đủ dùng rồi, với nó, nàng được mọi người mến chuộng và nàng chỉ muốn có chừng đó. Gerald cho rằng Scarlett đáng làm hoa khôi của cả năm hạt, cũng đúng một phần nào, vì hầu hết trai trẻ trong vùng lân cận và một số ở xa hơn nữa như Atlanta, Savannah cũng đều cầu hôn nàng.

Năm 16 tuổi, nhờ Mammy và Ellen, nàng trông thật dịu dàng kiêu diễm và lơ đãng. Nhưng thực ra, rất thực tế, ngoan cố, tự đắc và bướng bỉnh. Nàng thừa hưởng của người cha Ái Nhĩ Lan tánh nóng nảy và không còn gì khác hơn, ngoài bề ngoài có vẻ vị tha, nhẫn nại của bà mẹ. Ellen không bao giờ nhận ra đó chỉ là lớp vỏ bên ngoài, vì lúc nào trước mặt mẹ, Scarlett cũng phô diễn những hình thức đẹp đẽ nhút, giấu kín hành vi nghịch ngợm, cố gắng tự chế và tỏ ra dịu dàng để mẹ khỏi quở mắng đến có thể phát khóc được.

Nhưng Mammy không nuôi một ảo tưởng nào về Scarlett. Lúc nào bà cũng lo ngại cái bề ngoài ấy tan vỡ. Mắt của bà sắc hơn Ellen, và Scarlett nhớ lại cả đời nàng, chưa bao giờ nàng lường gạt Mammy được lâu.

Hai vị cố vấn ấy không phàn nàn về tinh thần hăng hái, sức sống mãnh liệt và thuật quyến rũ của Scarlett, mà trái lại, đều là người miền Nam, họ lấy làm kiêu hãnh vì những đức tánh ấy.

Nhưng đầu óc táo bạo và sự hung hăng mà Scarlett thừa hưởng nơi Gerald làm họ lo âu. Đôi lúc họ sợ họ không thể che đậy kịp những tệ hại có thể xảy ra trước khi Scarlett có được một cuộc hôn nhân xứng đáng. Nhưng Scarlett quyết định lấy chồng... lấy Ashley... và nàng sẵn sàng trở thành đoan trang, dễ dãi và hơi lơ đãng, nếu những điều ấy làm cho đàn ông thích. Tại sao đàn ông cũng rập một khuôn, nàng không hiểu nổi. Nàng chỉ biết rằng phương pháp ấy có hiệu quả. Nàng không bao giờ cố gắng tìm nguyên nhân, không biết gì về đời sống nội tâm con người, kể cả của chính nàng. Scarlett biết rằng nếu nàng nói rằng như thế này, như thế kia thì đàn ông có thể trả lời một cách chắc chắn những câu đầy đủ thích ứng. Giống như một công thức toán, không khó lắm vì toán là môn mà Scarlett học dễ dàng nhất lúc ở trường.

Nếu nàng chỉ biết thật ít ỏi về những tư tưởng của đàn ông, thì nàng còn tệ hơn nữa với những tư tưởng của đàn bà, vì nàng chẳng hề chú ý đến họ. Nàng chưa có một cô bạn gái nào nhưng không thấy đó là điều thiếu thốn. Đối với nàng, kể cả hai cô em, đều là những kẻ thù tự nhiên, cùng săn đuổi một con mồi chung: đàn ông.

Tất cả đàn bà, nhưng trừ mẹ nàng ra. Ellen O'Hara khác hẳn, Scarlett chiêm ngưỡng bà như một đấng thiêng liêng, đứng ngoài nhơn loại. Khi còn bé, Scarlett làm lẫn mẹ nàng với Thánh mẫu, và bây giờ, càng lớn nàng càng thấy không có lý do gì để thay đổi ý kiến đó. Đối với Scarlett, Ellen tượng trưng cho sự che chở an toàn mà chỉ có Thượng đế hay một bà mẹ mới có thể làm được. Nàng biết mẹ nàng là hiện thân của công bình, sự thật, tình thương tràn trề và khôn ngoan thâm trầm... Thật là một người đàn bà cao cả. Scarlett rất muốn được giống mẹ, chỉ có một điều khó là muốn công bằng, thành thật, dịu dàng, vị tha thì phải mất hầu hết những vui thú của cuộc đời và chắc chắn là sẽ mất đi những kẻ si tình. Và đời sống thật quá ngắn ngủi để cho chúng ta thiếu vắng những thú vui ấy. Ngày nào đó, khi nàng đã lấy Ashley và già đi, ngày đó nàng sẽ có đủ thời giờ để tập lại, và dĩ nhiên sẽ được giống Ellen. Nhưng, trong lúc chờ đợi thì...

CHƯƠNG 4 -

Tối hôm ấy, Scarlett thay thế mẹ chủ tọa bữa ăn, nhưng đầu óc nàng cứ rối cuồng vì

cái tin kinh khủng về Ashley và Melanie. Tuyệt vọng, nàng mong mẹ trở về từ nhà Slattery bởi vì, nếu không có bà, nàng cảm thấy cô đơn và lạc lõng. Bọn Slattery với những chứng bệnh không ngớt của chúng có quyền gì đem Ellen ra khỏi nhà, trong khi nàng Scarlett, cần bà biết bao?

Suốt bữa ăn buồn bã ấy, giọng nói oang oang của Gerald cứ đập mạnh vào tai khiến Scarlett tưởng rằng không thể nào chịu đựng được nữa. Gerald đã hoàn toàn quên hẳn câu chuyện hồi chiều và không ngớt độc thoại về những tin tức giờ chót đối với căn cứ Sumôter, nhấn mạnh bằng cách đấm lên bàn và khoa nắm tay tứ tung. Thói quen của ông trong bữa ăn là điều khiến những câu chuyện, và thường thường, Scarlett bận rộn với những ý nghĩ riêng, chỉ nghe một cách ơ hờ. Nhưng tối nay, Scarlett không thể nào không để lọt vào tai giọng nói của cha, dù nàng hết sức vênh tai lắng đợi tiếng bánh xe ngựa báo hiệu mẹ về.

Dĩ nhiên, nàng không có ý kể cho mẹ nghe tâm sự thăm não của mình, vì Ellen sẽ bất bình và phiền muộn khi nghe con gái bà đi yêu một người đàn ông đã đính hôn với một thiếu nữ khác. Nhưng lần đầu tiên trong đời gặp phải một chuyện bi thương, nàng muốn tìm an ủi nơi mẹ. Nàng thường cảm thấy an toàn hơn khi được gần bên Ellen, vì mẹ nàng luôn luôn biến được những cảnh ngộ khó khăn trở nên tốt đẹp, chỉ bằng sự hiện diện của bà.

Nàng đứng bật lên khi nghe tiếng bánh xe lọc cọc ngoài đường và rồi lại ngồi xuống khi tiếng xe chạy vòng quanh để ra nhà sau. Chắc không phải Ellen, vì nếu là bà, thì Ellen đã xuống xe ngay thêm trước. Kế đó, có tiếng bập bẹ và tiếng cười âm ỉ của bọn da đen vang lên ở sân sau. Qua cửa sổ, Scarlett trông thấy Pork, vừa từ trong nhà bước ra, tay cầm một bó đuốc nhựa thông cháy lập loè và một vài người không rõ mặt đang bước xuống một cỗ xe chở hàng. Trong đêm tối vang lên tiếng xì xào, tiếng cười ồm ồm, những âm thanh vui vẻ quen thuộc, vô tư lự, những âm thanh trong cỗ hòm trầm bổng như âm nhạc. Kế đó có tiếng chân kéo lê trên bậc thêm trước, vào lối đi dẫn đến nhà chánh rồi dừng lại trong đại sảnh, ngay trước cửa phòng ăn. Có tiếng thì thầm một lúc và Pork bước vào, mặt hằn dằn điệu nghiêm chỉnh hàng ngày, mắt tròn

xoe và răng trắng xoá. Hắn thở hắt hắt báo tin với vẻ kiêu hãnh của một tân lang.

- Thừa ông Gerald, người đàn bà mới của ông đã tới rồi.

Gerald giả bộ giận dữ:

- Đàn bà mới nào, tao chẳng có mua đàn bà mới nào cả!

- Dạ thưa ông, có mà, thưa ông Gerald! Vâng, nó đang đứng ngoài kia, nó muốn thừa chuyện với ông.

Pork vừa trả lời, vừa vịn tay lo lắng.

- Thôi được, cho tân nương vào. Pork quay lại, ngoắc vợ hắn vào. Đó là người đàn bà mới từ đồn điền nhà Wilkes và sẽ trở thành gia nhân của Tara. Vợ hắn bước vào, sau lưng là một đứa bé gái mười hai tuổi bị che khuất bởi cái váy rộng bằng vải chức bầu, đang bám lấy chân mẹ.

Dilcey, người cao lớn, thân hình luôn luôn thẳng đứng. Căn cứ vào nét mặt, người ta có thể gán cho mục giữa ba mươi tới sáu mươi, vì đó là một bộ mặt ít nếp nhăn và bất động như đồng. Ở mục, dòng máu người da đỏ ẩn lút những đặc điểm của người da đen. Trên mặt mục người ta nhận thấy có sự pha trộn của hai chủng tộc với màu da đỏ, vàng trán cao nhưng hẹp, lưỡng quyền nhô cao, mũi quặm như mỏ chim ưng nhưng lại hẹp ở chóp và vành môi cộm của người da đen. Đó là một mẫu người tự chủ với dáng đi đỉnh đạc còn vượt hơn cả Mammy, bởi vì Mammy đã phải tự luyện còn với Dilcey thì những cái đó thuộc về bẩm sinh.

Tiếng nói của mục không quá lắp bắp như phần đông dân hắc chủng, đã vậy mục còn biết chọn từng lời:

- Kính chào quý vị tiểu thư, kính chào ông Ge'ald, tôi 'ất buồn phải làm phiền quý vị, nhưng tôi muốn vào đây để cảm ơn quý vị đã mua tôi và đứa con tôi. Có nhiều vị có thể chỉ chịu mua tôi chứ không chịu mua luôn con P'issy của tôi, thế này thì tôi không

còn gì phải buồn 'ầu, và tôi cảm ơn quý vị. Tôi sẽ cố gắng hết sức để tỏ 'a mình không bao giờ quên...

- Hừm... hừm... Gerald chỉ có thể tăng hăng như thế để che giấu sự bối rối của mình khi bị phát giác lộ liễu một nghĩa cử.

Dilcey quay sang phía Scarlett và có một cái gì ở khóe mắt mờ giống như một nụ cười:

- Thừa cô Sca'lett, Po'k có nói với tôi là chính cô đã yêu cầu ông Ge'ald mua tôi. Do đó, tôi 'ắt sung sướng để con P'issy làm nữ tỳ 'iêng của cô. Mụ vói tay ra sau lôi đứa bé tới trước. Đó là một con bé loắt choắt, da nâu, chân khăng khiu như chim, trên đầu xoắn tít những lọn tóc vô số bằng chỉ sợi. Mắt nó sắc bén, chẳng một điều gì có thể lọt qua nhưng mặt lại làm ra ngu dại. Scarlett đáp:

- Cảm ơn Dilcey, nhưng tôi ngại là Mammy chẳng tán thành. Bà đã từng phục dịch tôi ngay từ lúc mới sanh ra.

Dilcey đáp lại bằng một giọng thản nhiên có thể làm cho Mammy tức điên lên nếu bà có mặt:

- Mammy đã già 'òì! Bà là một người vú tốt, nhưng cô bây giờ là một thiếu nữ 'òì, cần phải có một nữ tỳ giỏi, và con P'issy của tôi đã từng hầu hạ cô india tới một năm 'òì. Nó biết may vá và cài tóc khéo như người lớn.

Bị mẹ đẩy tới, cô bé vừa cúi chào vừa cười toe toét, khiến Scarlett chẳng thể nào dừng cười trả lại. Nàng nghĩ: "Đúng là một con quỷ nhỏ lém lỉnh" và nói lớn:

- Cảm ơn Dilcey, mình sẽ bàn lại chuyện đó khi mẹ tôi về tới.

- Dạ, cảm ơn cô. Chúc cô ngon giấc.

Dilcey nói xong, quay lại dẫn đứa con ra khỏi phòng, riêng Pork vẫn còn đứng hầu. Đồ ăn đã dẹp hết, Gerald tiếp tục bài diễn văn của ông, nhưng ít hứng thú hơn, còn mấy thính giả của ông thì chẳng thích chút nào. Với một giọng hùng hồn, ông nêu ra

những dự đoán về cuộc chiến tranh và những câu hỏi cũng hùng hồn như là miền Nam có chịu khoanh tay ngồi ngó hay không trước sự lăng nhục của bọn Yankee và chỉ được các con ông trả lời lí nhí: "Phải, thưa ba" và "Không phải, ba".

Carreen ngồi trên gối lót, dưới ngọn đèn lớn đang chăm chú đọc chuyện tình của một thiếu nữ đi tu sau khi người yêu chết, rơi nước mắt xúc động âm thầm vừa thích thú tưởng tượng lúc mình đang đội chiếc mũ trắng của nữ tu. Suellen thì ngồi thêu mấy món đồ mà cô gọi đùa là "Của Hội Môn", thầm nghĩ xem có thể nào tách rời được Stuart Tarleton ra khỏi Scarlett ngày mai không, để mê hoặc Stuart với những đức tánh dịu dàng rất đàn bà của cô mà Scarlett không thể có. Trong khi đó, Scarlett đang nát lòng vì chuyện Ashley.

Tại sao ba cứ nói hoài về vụ căn cứ Sumôter và bọn Yankee, trong khi ba biết trái tim mình đang tan nát? Cũng như những cô gái trẻ khác, nàng lạ lùng chẳng hiểu tại sao người ta lại quá ích kỷ đến nỗi quên luôn sự đau đớn của nàng và tại sao trái đất cứ tiếp tục quay không chút ngó ngàng tới tâm trạng đau xót của nàng.

Nàng tưởng tượng như có cơn lốc vừa thổi qua, và ngạc nhiên thấy phòng ăn vẫn yên ổn, vẫn không thay đổi, y hệt như trước nay. Bàn ăn, tủ trà bằng gỗ đào hoa tâm, muống nĩa bằng bạc nguyên chất, tám thảm chói lọi trên nền nhà bóng loáng đều ở đúng vị trí quen thuộc của chúng, như chẳng có chuyện gì xảy ra. Đây là gian phòng thân thuộc, tiện nghi. Thường thường Scarlett yêu thích những giờ êm ấm lúc gia đình còn nán lại sau bữa ăn tối, nhưng hôm nay, nàng ghét nhìn thấy nó, và, nếu không ngại những câu hỏi sang sảng của cha, chắc nàng đã chuồn ra ngoài, xuống tiểu phòng làm việc của Ellen, ngồi trên trường kỷ khóc để vơi sầu.

Đó là gian phòng Scarlett thích nhứt nhà. Nơi đó mỗi sáng, sau bàn giấy cao nghệu, Ellen ngồi tính toán việc chi thu của đồn điền và nghe phúc trình của Jonas Wilkerson, viên quản gia. Gia đình cũng tè tựu ở đó để giết thì giờ trong khi Ellen tính sổ bằng bút lông, Gerald ngồi trong cái đu cũ kỹ, các cô gái thì chiếm giữ mấy cái gối lót đã phai màu của trường kỷ, vì móp méo nên không đặt ở phòng ngoài. Scarlett nóng lòng được ngồi một mình với Ellen và đặt đầu lên gối mẹ khóc cho thoả thích.

Mẹ vẫn chưa về sao?

Nhưng rồi, có tiếng bánh xe vang rộn rảng trên đường trải đá, và có giọng trầm thì êm dịu của Ellen vọng vào khi bà cho người xà ích đi nghỉ. Mấy cha con cùng sốt ruột ngẩng đầu lên khi bà bước nhanh vào, váy đong đưa, nét mặt mệt nhọc và buồn bã. Cùng một lượt với bà mùi dầu sả thoang thoảng trong phòng, mùi hương lúc nào cũng bám theo những nếp xếp của áo bà, mùi hương luôn luôn nổi lên liên tưởng của Scarlett với mẹ. Mammy theo sau vài bước, tay xách túi da, môi dưới xệ xuống, mày nhíu thấp. Mammy lắm bầm, giữ thấp giọng để người ngoài không nghe ra, nhưng đủ to để chứng tỏ sự bất bình!

- Tôi rất tiếc phải về quá trễ.

Ellen vừa nói, vừa gỡ khăn choàng trao cho Scarlett, nựng nhẹ gò má con. Mặt Gerald sáng rực lên như bởi một ma thuật khi vợ ông bước vào. Ông hỏi:

- Ứa nhỏ được đặt tên Thánh chưa?

Ellen đáp:

- Rồi, và, tội nghiệp, nó đã chết. Tôi sợ Emmie cũng chết theo, nhưng tôi nghĩ là nó có thể sống được.

Mấy cô gái đưa mắt nhìn bà, ngạc nhiên dò hỏi trong khi Gerald lúc lắc đầu một cách điềm tĩnh:

- Vậy cũng xong, thằng nhỏ đó chết là tốt, không còn nghi ngờ gì nữa, đứa con hoa...

- Khuya lắm rồi, mình cầu kinh ngay đi.

Ellen ngắt lời, thật êm ái đến nỗi nếu Scarlett không biết rõ mẹ, sự ngắt lời đó sẽ trôi qua mà nàng không cảm thấy có ẩn ý nào.

Thật là thú vị khi biết ai là cha đứa con của Emmie, nhưng Scarlett hiểu không bao giờ

nàng được biết sự thật nếu chờ mẹ nói ra. Scarlett nghi cho Jonas Wilkerson, vì nàng thường thấy hắn đi chung với Emmie những buổi chiều tối. Jonas là người Yankee và độc thân. Chức vụ quản gia đã ngăn cản hắn không được giao thiệp với xã hội trong hạt. Không gia đình hoàng nào trong hạt có thể gả con cho hắn, không người nào có thể kết thân với hắn ngoại trừ Slattery và bọn hạ lưu như vậy. Vì trình độ học vấn của hắn cao hơn Emmie nhiều bậc nên hiển nhiên là hắn không muốn cưới cô ta, mặc dầu hắn thường đi chung với cô ta vào lúc hoàng hôn. Scarlett thờ dài, vì tính tò mò bén nhọn của nàng không được thoả mãn. Dưới mắt mẹ nàng, mọi việc chẳng đáng chú ý bao nhiêu cũng giống như chẳng hề xảy tới. Ellen làm ngơ trước tất cả những việc trái ngược với tư tưởng của riêng bà và cố gắng dạy Scarlett như vậy, nhưng kết quả chẳng bao nhiêu.

Ellen bước tới cái kệ trên lò sưởi lấy xôi chuối trong các hộp khám xà cừ nhưng Mammy ngăn lại một cách quả quyết:

- Thừa bà Ellen, bà cần phải ăn một chút t'ước khi đọc kinh.

- Cám ơn Mammy, nhưng tôi không đói.

- Tôi sẽ tự tay dọn ăn cho bà và bà phải ăn mới được. Trán nhăn tít vì bức dọc, bà bước xuống nhà bếp, gọi lớn:

- Po'k, bảo con bếp nhóm lửa, bà Ellen về 'ôi.

Trong khi sàn nhà rung rinh dưới sức nặng của bà, những lời lầm bầm của bà từ lúc mới trở về càng ngày càng lớn, rõ tận tai của mỗi người trong phòng ăn:

- Mình đã nói như vậy nhiều lần. Chẳng có ích gì khi giúp đỡ bọn da t'ắng không 'a gì đó. Chúng là thứ lười nhút, bội bạc nhút. Và bà Ellen lại đi giúp đỡ chúng. Cứ cho mấy đứa da đen săn sóc chúng là đủ 'ôi. Mình đã nói với bà Ellen là...

Giọng của bà kéo lên cho đến lúc bà bước vào hành lang chỉ lợp nóc đưa tới nhà bếp. Mammy có phương pháp riêng để phát biểu ý kiến chính xác của bà về mọi chuyện.

Bà biết phẩm cách của người da trắng thượng lưu không cho phép họ để ý đến những lời lầm bầm trong miệng một người da đen. Bà biết rằng để bảo toàn cái phẩm cách đó, họ phải làm bộ không nghe những gì bà nói, dù bà có đứng ở gian phòng kế bên và la thật lớn. Điều đó tránh được cho bà mọi sự khiển trách mà mọi người vẫn có thể nghe được quan điểm của bà về một số vấn đề.

Pork bước vào phòng ăn, mang theo một cái đĩa, muống nĩa bằng bạc và một khăn ăn, theo sau là Jack, một đứa bé da đen 10 tuổi, hấp tấp gài nút chiếc áo khoác bằng nỉ trắng với một tay, còn tay kia thì cầm một phát trần đuôi ruồi làm bằng nhiều miếng giấy báo cắt nhỏ, cột ở đầu một cây sậy cao hơn nó. Ellen có một cây đuôi ruồi thật đẹp bằng lông công, nhưng nó chỉ được dùng trong những trường hợp đặc biệt, và bà phải chống lại với quan điểm của bọn gia nhân, vì theo chúng, lông công là điềm xui xẻo.

Ellen ngồi xuống chiếc ghế Gerald vừa đẩy tới cho bà, và bốn giọng nói tranh nhau mở lời:

- Má, áo dạ hội con sút ren rồi, con muốn bận nó ngày mai ở Twelve Oaks. Má có thể kết lại cho con chớ?

- Má, cái áo của Scarlett đẹp hơn của con, màu hồng làm cho con xấu như quỷ. Tại sao chỉ không mặc màu hồng và để cho con cái màu xanh của chị? Chỉ mặc màu hồng hợp lắm.

- Má, con có thể dự dạ vũ được không? Con mười ba tuổi rồi!

- Bà O'Hara ơi, bà có tin thế không... Suyt, mấy đứa con gái, coi chừng ăn roi nghe! Cade Calvert vừa ở Atlanta về sáng nay... Mấy đứa bây có chịu im để tao còn được nghe tiếng nói của tao hay không?... Hắn nói tình trạng ở đó rất hỗn loạn, ai cũng nói về chiến tranh, tập luyện dân quân, thành lập quân đội. Và hắn nói, theo những tin từ Charleston, rằng họ sẽ làm cho quân Yankee không bao giờ phỉ báng mình được nữa...

Ellen mỉm cười mệt nhọc. Giữa những sự ồn ào đó, bà trả lời câu hỏi của chồng trước, đúng theo bản phận của một người vợ:

- Nếu những người Charleston đáng kính ấy đã chọn đường lối kia thì tôi tin sớm muộn gì chúng ta cũng chọn cùng đường lối với họ.

Bà nói thế vì bà tin tưởng mãnh liệt rằng phần lớn những dòng máu quý phái của đại lục đều nằm trong thành phố hải cảng nhỏ xíu kia và đa số người Charleston đều đồng ý về điểm này.

- Không, Carreen, hãy đợi sang năm, con gái cưng. Lúc đó con mới có thể thức khuya để khiêu vũ, mặc quần áo người lớn, và con sẽ có một đôi má hồng thật đẹp. Đừng giận, con gái! Con dự đã yến được và có thể thức đến khi xong bữa ăn tối, nhưng không được dự dạ vũ khi con chưa tới mười bốn tuổi, hãy nhớ điều đó!

- Đưa cái áo con cho má, Scarlett, má sẽ vắt đăng ten lại khi cầu nguyện xong.

- Suellen, má không ưa cái giọng của con. Cái áo hồng rất dễ thương và hợp với màu da của con lắm, cũng như áo của Scarlett hợp với nước da của nó vậy. Tối nay má sẽ cho con mượn xâu chuỗi thạch lựu ngọc.

Suellen, đứng sau Ellen, đắc thắng nhăn mũi với Scarlett, vì nàng đã định xin mẹ đeo xâu chuỗi ấy. Scarlett thè lưỡi chọc lại, Suellen đúng là một cô em khó chịu với tánh ích kỷ và hay than van, và nếu Ellen không kèm giữ được, chắc chắn Scarlett đã nhiều lần bạt tai em. Ellen nói:

- Bây giờ, ông O'Hara hãy kể xem ông Calvert còn nói gì về Charleston nữa không? Scarlett biết mẹ không hề quan tâm về những thứ như chánh trị, chiến tranh và nghĩ rằng đó là những chuyện của đàn ông, không người đàn bà nào có thể xen vào một cách thông thạo. Nhưng điều này làm cho Gerald thích thú được phô trương quan điểm của ông, và Ellen luôn luôn ân cần với những thú vui của chồng.

Trong khi Gerald nói huyền thuyên về những tin tức nghe được. Mammy đặt trước

mặt bà chủ mấy đĩa bánh nướng, vàng óng, ức gà chiên và củ khoai mỡ vàng đã lột vỏ trộn chung với bơ lỏng bốc khói nghi ngút. Mammy véo Jack một cái, nó hấp tấp làm nhiệm vụ bằng cách phe phẩy nhẹ nhẹ cây đuổi ruồi phía sau Ellen. Mammy đứng bên cạnh bàn, nhìn mỗi miếng ăn đi vào miệng Ellen, làm như bà có ý định nhét các thức ăn ấy vào cổ Ellen nếu bà tỏ dấu chán ngán. Ellen cố gắng ăn, nhưng Scarlett thấy rõ là bà quá mệt nhọc tới nỗi không biết mình đang ăn món gì. Chỉ có gương mặt lạnh như đồng của Mammy mới ép buộc bà làm như vậy được. Khi đĩa đã cạn thức ăn và Gerald đang ở đoạn giữa những lời chỉ trích về bọn ăn cắp Yankee, muốn phóng nô mà chẳng chịu đóng góp một xu để trả giá sự tự do của chúng, thì Ellen đứng dậy.

Bà miễn cưỡng hỏi chồng:

- Chúng ta có thể cầu nguyện được chưa?

- Được, khuya rồi! Ủa, đã mười giờ rồi kìa!

Đúng lúc đó, đồng hồ tường khúc khắc gõ mười tiếng bằng quả lắc thiếc.

- Carreen đáng lẽ phải ngủ lâu rồi. Mang đèn lại đây, Pork, và cuốn kinh của tôi, Mammy.

- Được.

Mammy nhắc bằng một giọng thì thào khàn khàn, Jack cất cây đuổi ruồi trong một góc và dọn dẹp mấy đĩa ăn, trong khi Mammy lục lọi trong những ngăn kéo tủ trà tìm quyển kinh Thánh cũ của Ellen. Pork nhón gót, với lên cái khoen xích và kéo chậm chậm ngọn đèn xuống cho tới khi trần nhà mất dạng trong bóng tối và mặt bàn tràn ngập ánh sáng chói chang. Ellen thu gọn váy và quì xuống sàn nhà, trải quyển kinh Thánh trên bàn ngay trước mặt và chấp tay lên đó.

Gerald quì cạnh bên, Scarlett và Suellen vẫn ở chỗ quen thuộc của các cô ở bên kia bàn, gấp chiếc váy rộng chêm dưới gối để bớt đau vì sàn nhà quá cứng. Carreen vì tác nhỏ hơn tuổi, không thể quì một cách thoải mái trước bàn nên quì bên một cái ghế,

chống khuỷu tay lên đó. Cô rất thích bộ vì này vì cứ thường ngủ gục trong khi cầu nguyện, cho nên trong tư thế đó, cô thoát khỏi sự chú ý của mẹ.

Đám gia nhân kéo nhau tập trung trong đại sảnh và quì ở ngưỡng cửa. Mammy suýt xoa hơi lớn tiếng khi quì xuống, còn Pork thì lưng thẳng như chày vồ. Rosa và Teena, hai cô gái hầu dẹt dáng xoè váy vải màu tươi sáng, Cookie, gầy guộc và vàng vọt trong bộ quần áo cũ trắng lóng lánh và Jack khờ đi vì buồn ngủ, tránh xa khỏi Mammy để khỏi bị ngắt véo. Những đôi mắt đen của họ ngời chiếu niềm tin vì được cầu nguyện với chủ là một trong những việc quan trọng một ngày. Đối với họ, những câu kinh cổ và màu mè đó không có ý nghĩa gì hết nhưng vẫn làm thoả mãn một cái gì trong lòng họ, và họ thường lay động khi xướng họa những câu "Xin Đức Chúa Trời thương xót chúng con", "Xin đấng Christ thương xót chúng con".

Ellen nhắm mắt lại và bắt đầu cầu nguyện. Giọng của bà lúc vượt cao, lúc hạ xuống, lúc dẹt đi như ru ngủ. Tất cả các mái đầu đều cúi xuống dưới vòm ánh sáng vàng rực của ngọn đèn, trong khi Ellen tạ ơn Thượng đế đã ban sức khoẻ và hạnh phúc cho ngôi nhà, cho gia đình và cho những người da đen của bà.

Khi bà chấm dứt những lời cầu nguyện cho những người sống dưới mái nhà Tara, cho cha mẹ, chị em, cho ba đứa con trai đã chết của bà, và "cho những linh hồn bất hạnh ở Tỉnh Tội Giới", bà siết chặt râu chuối trong tay và bắt đầu lần hạt. Y như tiếng rì rào của một làn gió nhẹ, những lời xướng họa tuôn ra khỏi cổ họng người da trắng lẫn da đen.

"Thánh Maria, Đức Mẹ Chúa Trời, cầu cho chúng tôi là kẻ có tội, khi này và trong giờ lâm tử". Dù đang đau đớn, xót xa bởi không thể khóc lên được, một cảm giác âm trầm, êm dịu và bình an vẫn cứ tới với Scarlett trong những giờ phút đó. Nàng đã gạt bỏ được sự chán nản hôm nay và sự sợ hãi ngày mai, nhường chỗ cho một niềm hy vọng đột khởi. Không phải sự hướng thượng của nàng đối với Thượng đế đã mang tới cho nàng hương vị đó, vì đối với nàng Tôn giáo không có gì hơn là những lời thì thầm và cầu nguyện. Chính là sự nhìn thấy khuôn mặt thánh thiện của mẹ nàng xoay về ngai Chúa, các Thánh và Thiên thần của Ngài, và xin giáng phúc cho những người bà

yêu thương đã cho nàng cảm giác đó. Khi Ellen khấn cầu đáng Tối cao, Scarlett chắc chắn là Người cũng nghe thấy.

Ellen ngừng lại, và Gerald, chẳng bao giờ tìm ra xâu chuỗi của mình trong giờ cầu nguyện, len lén đếm trên mười đầu ngón tay.

Nghe âm thanh đều đều của cha, tư tưởng của Scarlett bắt đầu tản mát, không còn tự chế được. Nàng biết là phải tự vấn lương tâm.

Ellen đã dặn nàng, cứ mỗi ngày, nàng có bốn phận phải xét kỹ lương tâm để thú nhận tội lỗi, cầu xin Chúa Trời thứ tội và ban cho sức khỏe để khỏi bao giờ tái phạm. Nhưng hôm nay, Scarlett lại tự vấn trái tim nàng.

Nàng giấu đầu trong lòng bàn tay để mẹ không nhìn thấy mặt, và những ý nghĩ của nàng buồn thảm quay về Ashley. Tại sao chàng lại định cưới Melanie trong khi thật lòng yêu nàng, Scarlett? Và trong khi chàng cũng biết là nàng yêu chàng? Tại sao chàng có thể chủ tâm bóp vỡ trái tim nàng? Đột nhiên, một ý tưởng sáng lòa và mới mẻ, xẹt như sao chổi qua trí óc nàng:

- Ủa, Ashley đâu có biết là mình yêu chàng!

Suýt nữa nàng đã thở ra thật mạnh vì sự khích động bất ngờ đó. Tư tưởng nàng dừng lại như bị tê liệt một lúc lâu, hụt hơi trong một lúc rồi lại phóng số về phía trước.

- Làm sao chàng biết được? Mình luôn luôn tỏ ra kiêu kỳ, đứng đắn và cao quý trước mặt chàng, chàng có thể nghĩ mình chỉ coi chàng như một người bạn. Đúng rồi, chính vì vậy mà chàng không bao giờ tỏ tình với mình. Chàng nghĩ chàng đã yêu trong tuyệt vọng, chính vì vậy mà chàng trông có vẻ quá... Scarlett hồi tưởng thật mau tới những lúc bắt gặp Ashley nhìn mình với một vẻ kỳ lạ, lúc đó đôi mắt xám như bức màn hoàn toàn che lấp cảm nghĩ của chàng như mở lớn ra, chứa đựng một vẻ thống khổ và tuyệt vọng.

"Chàng đau lòng vì cho rằng mình yêu Brent, Stuart hay Cade. Và có lẽ chàng đã nghĩ

rằng nếu không cưới được mình thì làm vui lòng gia đình bằng cách cưới Melanie. Nhưng nếu Ashley biết mình yêu chàng... "

Đầu óc hay thay đổi của nàng bắn vọt từ chỗ ngã lòng sâu xa nhứt lên đến cỏi phần khởi cuồng nhiệt. Đó là do bản tánh ít nói và lối xử sự lạ lùng của chàng. Chàng không hề biết lòng tự kiêu của nàng nổi dậy với sự tiếp xúc do lòng thèm muốn tin tưởng của nàng, biến niềm tin thành sự thật. Nếu Ashley biết nàng yêu chàng, chàng sẽ hấp tấp đến với nàng ngay. Nàng chỉ còn...

"Ồ", nàng suy nghĩ một cách say sưa, mấy ngón tay bầu vào trán. "Minh thật là ngốc, đã không nghĩ đến điều ấy sớm hơn! Minh phải nghĩ cách biểu lộ cho chàng biết. Chàng sẽ không thể cưới Melanie được nếu biết mình yêu chàng! Làm sao chàng có thể làm như vậy được?... " Scarlett giựt mình khi thấy Gerald chấm dứt đọc kinh và mẹ đang nhìn nàng chòng chọc. Nàng vội vã bắt đầu lần chuỗi một cách máy móc nhưng giọng nàng lạc hẳn vì xúc động khiến cho Mammy hé mắt nhìn với vẻ dò xét. Nàng vừa dứt cầu kinh thì Suellen và kẻ đó là Ellen tiếp tục, trí óc nàng lại phóng hết tốc độ tới những cảm nghĩ vừa đột nhập.

Bây giờ cũng chưa trễ lắm! Từ lâu, trong hạt người ta thường đàm tiếu về những vụ cô dâu hoặc chú rể bỏ trốn khi người thứ ba xuất hiện giữa lúc hai họ đang làm lễ cưới trước bàn thờ. Và lại, lễ đính hôn của Ashley đã được loan báo đâu? Vậy là hãy còn đủ thì giờ!

Nếu giữa Ashley và Melanie không có tình yêu mà chỉ là sự giao kết từ lâu, thì tại sao chàng lại không thể huỷ bỏ lời giao kết này để cưới mình? Chắc chắn chàng sẽ làm vậy, nếu chàng biết mình, Scarlett, yêu chàng. Nàng phải tìm cách cho chàng biết. Nàng phải tìm ra một cách nào đó! Và rồi...

Scarlett thành linh tinh mộng vì nàng bỏ qua mấy lời xướng họa theo kinh và Ellen nhìn nàng một cách trách móc. Vừa lấy lại điệu bộ, nàng vừa hé mắt liếc nhìn thật mau quanh phòng. Những dáng người quì gối, ánh phản chiếu dịu dàng của ngọn đèn, những bóng lò mờ lắt lư của bọn da đen và ngay những vật quen thuộc mà nàng rất

ghét nhìn cách đây một giờ, trong khoảnh khắc đều mang lại những sắc thái do những cảm xúc riêng của nàng. Và một lần nữa, gian phòng hình như là một nơi đáng yêu. Nàng sẽ không bao giờ quên giây phút và cảnh tượng này! "Đức Mẹ trọn đời đồng trinh", mẹ nàng lâm râm đọc. Kinh kính mừng Maria bắt đầu, và Scarlett ngoan ngoãn tiếp:

- Cầu cho chúng ta.

Và Ellen với một giọng trầm dịu, ca tụng biểu tượng của Đức Chúa Trời.

Lúc còn bé, Scarlett thường coi Ellen đáng tôn kính hơn Đức Mẹ nữa. Có thể đó là một ý tưởng phạm Thánh, Scarlett thường mở hé mắt nhìn khuôn mặt ngẩng lên của mẹ chớ không nhìn gương mặt của Thánh mẫu lúc lặp lại những câu cũ rích: "Sức mạnh cho những kẻ bệnh tật", "Đức Bà tha thứ cho những kẻ có tội", "Đóa hương màu nhiệm..." "đó là những ngôn từ đẹp đẽ, vì nó là biểu tượng của Ellen. Nhưng đêm nay vì kích động, Scarlett nhận thấy trong lễ cầu nguyện, trong những tiếng êm êm, những câu xướng họa thì thầm, một vẻ đẹp vượt lên trên tất cả những gì nàng đã từng chứng kiến. Và nàng dâng trái tim lên cho Thượng đế, thành thật tạ ơn Ngài đã mở một con đường dưới chân nàng, để đem nàng ra khỏi cảnh khốn cùng và tiến thẳng vào vòng tay của Ashley.

Khi tiếng Amen cuối cùng được đọc lên, tất cả cùng đứng dậy, hơi tê người một chút. Mammy guồng đứng dậy với sự giúp đỡ của Teena và Rosa, Pork lấy cuộn môi lửa trên kệ, đốt đèn lên, rồi bước ra phòng ngoài. Đối diện với cầu thang là tủ đựng chén bát bằng gỗ hồ đào, vì quá lớn nên không sử dụng được trong phòng ăn. Bên trên mặt tủ có đặt nhiều đèn và một dây chức đài cắm dẫn nến. Pork thắp xong một ngọn đèn với ba ngọn nến rồi với vẻ trịnh trọng của một ngự tiền thị vệ trong nội cung, soi đèn cho đức Vua cùng Hoàng hậu về thư phòng, dẫn đoàn người lên thang, nâng cao ngọn đèn lên khỏi đầu. Ellen nắm vịn Gerald bước theo ông, mấy cô gái, mỗi cô cầm một chức đài bước theo sau.

Scarlett về phòng, đặt giá nến lên nóc tủ kéo và lục lọi trong cái tủ ngàm ở tường kiểm

bộ áo khiêu vũ cần phải khâu lại.

Kẹp áo trong tay, nàng im lặng băng qua phòng ngoài. Cửa phòng của cha mẹ vẫn còn hé mở. Nàng sắp sửa gõ cửa thì bỗng nghe giọng nói thật thấp nhưng nghiêm nghị của Ellen:

- Ông O'Hara, ông phải cho Jonas Wilkerson nghỉ việc.

Gerald to tiếng:

- Rồi tôi sẽ tìm đâu ra một đứa quản gia khác, không lương gạt của tôi lấy một xu? - Phải đuổi nó lập tức, ngay sáng mai. Sam không lẽ là thằng cai giỏi, nó có thể làm thế công việc cho đến khi ông muốn được người quản gia khác. Giọng Gerald vang rõ:

- A ha! Tôi hiểu rồi, thì ra cái thằng Jonas xứng đáng của tôi đã thổi phình cái bụng...

- Phải đuổi hắn ngay.

Scarlett nghĩ thầm:

- Thì ra Jonas là cha của đứa bé con Emmie Slaterry.Ồ, đúng rồi, còn đoán xa đoán gần gì nữa đối với một tên Yankee và một đứa con gái da trắng đốn mạc. Cẩn thận chờ cho tiếng càu nhàu của cha mình lắng xuống, Scarlett gõ cửa, trao cho mẹ cái áo rồi về phòng.

Trong lúc cởi áo ra và tắt đèn, nàng phác họa một chương trình làm việc với đủ mọi chi tiết cho ngày mai. Đó chỉ là một chương trình đơn giản, rất hợp với đức tính của Gerald, nghĩa là rất quả quyết. Nàng không lơ đãng trước mục tiêu và chỉ nghĩ đến những bước trực tiếp nhất để đạt được thành quả.

Trước tiên, nàng sẽ làm bộ "rất kiêu hãnh" như Gerald đã dạy. Ngay lúc đến Twelve Oaks nàng sẽ làm như tươi vui nhút, không ai có thể ngờ là nàng đang đau xót về chuyện Ashley với Melanie. Nàng sẽ làm dáng với tất cả mọi người. Điều đó hơi tàn nhẫn đối với Ashley, nhưng nó sẽ làm cho chàng khao khát nàng hơn, nàng sẽ không

bỏ qua một người đàn ông nào còn trong tuổi kén vợ. Từ Frank Kennedy râu đỏ, già xạm - kẻ trồng cây si Suellen - cho tới Charles Hamilton rụt rè mắc cỡ và trầm lặng, em của Melanie. Họ sẽ vây quanh nàng như con ong vầy quanh tổ, và Ashley sẽ rời Melanie để nhập bọn với những kẻ ái mộ nàng. Rồi nàng sẽ tìm cách nói chuyện riêng với Ashley vài phút, xa đám đông. Nàng hy vọng mọi việc sẽ xảy ra êm thấm và nếu không có thể sẽ khó khăn hơn. Và nếu Ashley không ngỏ lời trước thì chính nàng sẽ làm điều đó.

Cuối cùng, khi cả hai đã hoàn toàn riêng rẽ, chàng sẽ nhớ ngay tới hình ảnh những gã đàn ông mới chen lấn quanh nàng và Ashley sẽ cảm xúc hơn nữa với sự kiện tất cả những kẻ ấy đều ao ước chiếm được nàng. Và nét buồn thảm pha lẫn thất vọng của hôm nọ sẽ hiện lên ở mắt chàng. Bây giờ nàng sẽ làm cho chàng khoan khoái trở lại bằng cách để cho chàng thấy nàng vẫn yêu thích chàng hơn mọi đàn ông trên thế giới. Và khi thú nhận điều đó, nàng sẽ làm ra khiêm tốn, dịu dàng và hàng ngàn phương cách khác nữa. Dĩ nhiên, nàng sẽ thực hiện tất cả những việc đó trong phạm vi của phụ nữ đoan trang. Nàng sẽ không mơ mộng mà nói một cách tro tráo là yêu chàng, đó là một việc không đưa tới thành công. Nhưng chọn cách nào để nói vẫn là một chi tiết chẳng làm nàng bối rối bao nhiêu. Từ trước, nàng đã sắp xếp được những hoàn cảnh tương tự thì nàng vẫn có thể lại làm như thế dễ dàng.

Nằm dài trên giường, đắm mình trong ánh trăng, Scarlett hình dung suốt cảnh ấy. Nàng tưởng tượng tới sự ngạc nhiên và hạnh phúc hiện rõ trên mặt Ashley khi nàng xác định là nàng thật lòng yêu chàng và nàng sẽ được nghe những lời chàng phải nói để cầu hôn.

Tự nhiên là nàng sẽ trả lời rằng nàng không thể nghĩ tới chuyện kết hôn với một người đàn ông đã đính ước với một cô gái khác, nhưng chàng sẽ cố van nài và nàng sẽ làm như bị thuyết phục. Kế đó, cả hai cùng quyết định trốn đi Jonesboro ngay xế trưa hôm ấy và...

Ừa! Trong đêm mai vào giờ này nàng có thể đã là bà Ashley Wilkes!

Scarlett ngồi bật dậy trong vòng tay ôm gối và trong lúc lâu tràn ngập hạnh phúc, nàng thấy mình đã là bà Ashley Wilkes - vợ của Ashley! Nhưng một cảm giác lạnh buốt bỗng xua tới. Nếu mọi việc không tiến hành theo một chiều thuận lợi? Nếu Ashley không khẩn cầu nàng trốn đi với chàng? Nàng xua đuổi một cách quả quyết tư tưởng đó ra khỏi óc.

"Minh sẽ không nghĩ tới chuyện đó bây giờ, nó sẽ làm mình rối trí lên mất. Chẳng có lý do gì mọi việc sẽ không xảy ra theo chiều hướng mong muốn của mình, nếu chàng yêu mình. Và mình biết chàng phải yêu mình. "

Nàng ngẩng cảm lên, và đôi mắt xanh viền mi đen lấp lánh ánh trắng, Ellen chưa bao giờ nói với nàng rằng điều ước mơ và sự thành tựu là hai việc rất khác nhau. Cuộc sống chưa dạy nàng rằng kẻ thắng cuộc đua không phải chỉ là những người mau nhứt. Nàng nằm xuống trong ánh bạc với lòng can đảm vượt lên, và phác họa những dự định của một cô gái 16 tuổi, mà cuộc đời thật hoàn mỹ, đến nỗi thất bại chỉ là một chuyện không tưởng, còn một cái áo đẹp hay một làn da mịn màng mới là khí giới để chiến thắng số phận.

CHƯƠNG 4

Tối hôm ấy, Scarlett thay thế mẹ chủ tọa bữa ăn, nhưng đầu óc nàng cứ rối cuồng vì cái tin kinh khủng về Ashley và Melanie. Tuyệt vọng, nàng mong mẹ trở về từ nhà Slattery bởi vì, nếu không có bà, nàng cảm thấy cô đơn và lạc lõng. Bọn Slattery với những chứng bệnh không ngớt của chúng có quyền gì đem Ellen ra khỏi nhà, trong khi nàng Scarlett, cần bà biết bao?

Suốt bữa ăn buồn bã ấy, giọng nói oang oang của Gerald cứ đập mạnh vào tai khiến Scarlett tưởng rằng không thể nào chịu đựng được nữa. Gerald đã hoàn toàn quên hẳn câu chuyện hồi chiều và không ngớt độc thoại về những tin tức giờ chót đối với căn cứ Sumôter, nhấn mạnh bằng cách đấm lên bàn và khoa nắm tay tứ tung. Thói quen của ông trong bữa ăn là điều khiến những câu chuyện, và thường thường, Scarlett bận rộn với những ý nghĩ riêng, chỉ nghe một cách ơ hờ. Nhưng tối nay, Scarlett không thể nào không để lọt vào tai giọng nói của cha, dù nàng hết sức vênh tai lắng đợi tiếng bánh xe ngựa báo hiệu mẹ về.

Dĩ nhiên, nàng không có ý kể cho mẹ nghe tâm sự thăm nảo của mình, vì Ellen sẽ bất bình và phiền muộn khi nghe con gái bà đi yêu một người đàn ông đã đính hôn với một thiếu nữ khác. Nhưng lần đầu tiên trong đời gặp phải một chuyện bi thương, nàng muốn tìm an ủi nơi mẹ. Nàng thường cảm thấy an toàn hơn khi được gần bên Ellen, vì mẹ nàng luôn luôn biến được những cảnh ngộ khó khăn trở nên tốt đẹp, chỉ bằng sự hiện diện của bà.

Nàng đứng bật lên khi nghe tiếng bánh xe lọc cọc ngoài đường và rồi lại ngồi xuống khi tiếng xe chạy vòng quanh để ra nhà sau. Chắc không phải Ellen, vì nếu là bà, thì Ellen đã xuống xe ngay thêm trước. Kế đó, có tiếng bập bẹ và tiếng cười âm ỉ của bọn da đen vang lên ở sân sau. Qua cửa sổ, Scarlett trông thấy Pork, vừa từ trong nhà bước ra, tay cầm một bó đuốc nhựa thông cháy lập loè và một vài người không rõ mặt đang bước xuống một cỗ xe chở hàng. Trong đêm tối vang lên tiếng xì xào, tiếng cười

ôm ôm, những âm thanh vui vẻ quen thuộc, vô tư lự, những âm thanh trong cổ họng trầm bổng như âm nhạc. Kế đó có tiếng chân kéo lê trên bậc thềm trước, vào lối đi dẫn đến nhà chánh rồi dừng lại trong đại sảnh, ngay trước cửa phòng ăn. Có tiếng thì thầm một lúc và Pork bước vào, mắt hấn đáng điệu nghiêm chỉnh hàng ngày, mắt tròn xoe và răng trắng xoá. Hấn thở hỏn hỏn báo tin với vẻ kiêu hãnh của một tân lang.

- Thưa ông Gerald, người đàn bà mới của ông đã tới rồi.

Gerald giả bộ giận dữ:

- Đàn bà mới nào, tao chẳng có mua đứa đàn bà mới nào cả!

- Dạ thưa ông, có mà, thưa ông Gerald! Vâng, nó đang đứng ngoài kia, nó muốn thưa chuyện với ông.

Pork vừa trả lời, vừa vắn tay lo lắng.

- Thôi được, cho tân nương vào. Pork quay lại, ngoắc vợ hấn vào. Đó là người đàn bà mới từ đồn điền nhà Wilkes và sẽ trở thành gia nhân của Tara. Vợ hấn bước vào, sau lưng là một đứa bé gái mười hai tuổi bị che khuất bởi cái váy rộng bằng vải chức bầu, đang bám lấy chân mẹ.

Dilcey, người cao lớn, thân hình luôn luôn thẳng đứng. Căn cứ vào nét mặt, người ta có thể gán cho mụ giữa ba mươi tới sáu mươi, vì đó là một bộ mặt ít nếp nhăn và bất động như đồng. Ở mụ, dòng máu người da đỏ ẩn lút những đặc điểm của người da đen. Trên mặt mụ người ta nhận thấy có sự pha trộn của hai chủng tộc với màu da đỏ, vàng trán cao nhưng hẹp, lưỡng quyền nhô cao, mũi quặm như mỏ chim ưng nhưng lại hẹp ở chóp và vành môi cộm của người da đen. Đó là một mẫu người tự chủ với dáng đi đĩnh đạc còn vượt hơn cả Mammy, bởi vì Mammy đã phải tự luyện còn với Dilcey thì những cái đó thuộc về bẩm sinh.

Tiếng nói của mụ không quá lắp bắp như phần đông dân hắc chủng, đã vậy mụ còn biết chọn từng lời:

- Kính chào quý vị tiểu thư, kính chào ông Ge'ald, tôi 'ất buồn phải làm phiền quý vị, nhưng tôi muốn vào đây để cảm ơn quý vị đã mua tôi và đưa con tôi. Có nhiều vị có thể chỉ chịu mua tôi chứ không chịu mua luôn con P'issy của tôi, thế này thì tôi không còn gì phải buồn 'ầu, và tôi cảm ơn quý vị. Tôi sẽ cố gắng hết sức để tỏ 'a mình không bao giờ quên...

- Hừm... hừm... Gerald chỉ có thể tăng hăng như thế để che giấu sự bối rối của mình khi bị phát giác lộ liễu một nghĩa cử.

Dilcey quay sang phía Scarlett và có một cái gì ở khóe mắt mụ giống như một nụ cười:

- Thừa cô Sca'lett, Po'k có nói với tôi là chính cô đã yêu cầu ông Ge'ald mua tôi. Do đó, tôi 'ất sung sướng để con P'issy làm nữ tỳ 'iêng của cô. Mụ vói tay ra sau lôi đứa bé tới trước. Đó là một con bé loắt choắt, da nâu, chân khẳng khiu như chim, trên đầu xoắn tít những lọn tóc vô số bằng chỉ sợi. Mắt nó sắc bén, chẳng một điều gì có thể lọt qua nhưng mặt lại làm ra ngu dại. Scarlett đáp:

- Cảm ơn Dilcey, nhưng tôi ngại là Mammy chẳng tán thành. Bà đã từng phục dịch tôi ngay từ lúc mới sanh ra.

Dilcey đáp lại bằng một giọng thản nhiên có thể làm cho Mammy tức điên lên nếu bà có mặt:

- Mammy đã già 'òì! Bà là một người vú tốt, nhưng cô bây giờ là một thiếu nữ 'òì, cần phải có một nữ tỳ giỏi, và con P'issy của tôi đã từng hầu hạ cô india tới một năm 'òì. Nó biết may vá và cài tóc khéo như người lớn.

Bị mẹ đẩy tới, cô bé vừa cúi chào vừa cười toe toét, khiến Scarlett chẳng thể nào dừng cười trả lại. Nàng nghĩ: "Đúng là một con quỷ nhỏ lém lỉnh" và nói lớn:

- Cảm ơn Dilcey, mình sẽ bàn lại chuyện đó khi mẹ tôi về tới.

- Dạ, cảm ơn cô. Chúc cô ngon giấc.

Dilcey nói xong, quay lại dẫn đưa con ra khỏi phòng, riêng Pork vẫn còn đứng hầu. Đồ ăn đã đẹp hết, Gerald tiếp tục bài diễn văn của ông, nhưng ít hứng thú hơn, còn mấy thính giả của ông thì chẳng thích chút nào. Với một giọng hùng hồn, ông nêu ra những dự đoán về cuộc chiến tranh và những câu hỏi cũng hùng hồn như là miền Nam có chịu khoanh tay ngồi ngó hay không trước sự lảng nhục của bọn Yankee và chỉ được các con ông trả lời lí nhí: "Phải, thưa ba" và "Không phải, ba".

Carreen ngồi trên gôỉ lót, dưới ngọn đèn lớn đang chăm chú đọc chuyện tình của một thiếu nữ đi tu sau khi người yêu chết, rơi nước mắt xúc động âm thầm vừa thích thú tưởng tượng lúc mình đang đội chiếc mũ trắng của nữ tu. Suellen thì ngồi thêu mấy món đồ mà cô gọi đùa là "Của Hội Môn", thầm nghĩ xem có thể nào tách rời được Stuart Tarleton ra khỏi Scarlett ngày mai không, để mê hoặc Stuart với những đức tánh dịu dàng rất đàn bà của cô mà Scarlett không thể có. Trong khi đó, Scarlett đang nát lòng vì chuyện Ashley.

Tại sao ba cứ nói hoài về vụ căn cứ Sumôter và bọn Yankee, trong khi ba biết trái tim mình đang tan nát? Cũng như những cô gái trẻ khác, nàng lạ lùng chẳng hiểu tại sao người ta lại quá ích kỷ đến nỗi quên luôn sự đau đớn của nàng và tại sao trái đất cứ tiếp tục quay không chút ngó ngàng tới tâm trạng đau xót của nàng.

Nàng tưởng tượng như có cơn lốc vừa thổi qua, và ngạc nhiên thấy phòng ăn vẫn yên ổn, vẫn không thay đổi, y hệt như trước nay. Bàn ăn, tủ trà bằng gỗ đào hoa tâm, muông nĩa bằng bạc nguyên chất, tấm thảm chói lọi trên nền nhà bóng loáng đều ở đúng vị trí quen thuộc của chúng, như chẳng có chuyện gì xảy ra. Đây là gian phòng thân thuộc, tiện nghi. Thường thường Scarlett yêu thích những giờ êm ấm lúc gia đình còn nán lại sau bữa ăn tối, nhưng hôm nay, nàng ghét nhìn thấy nó, và, nếu không ngại những câu hỏi sang sảng của cha, chắc nàng đã chuồn ra ngoài, xuống tiểu phòng làm việc của Ellen, ngồi trên trường kỷ khóc để vơi sầu.

Đó là gian phòng Scarlett thích nhứt nhà. Nơi đó mỗi sáng, sau bàn giấy cao nghệ, Ellen ngồi tính toán việc chi thu của đồn điền và nghe phúc trình của Jonas Wilkerson, viên quản gia. Gia đình cũng tề tựu ở đó để giết thì giờ trong khi Ellen tính

sổ bằng bút lông, Gerald ngồi trong cái đu cũ kỹ, các cô gái thì chiếm giữ mấy cái gối lót đã phai màu của trường kỷ, vì móp méo nên không đặt ở phòng ngoài. Scarlett nóng lòng được ngồi một mình với Ellen và đặt đầu lên gối mẹ khóc cho thoả thích. Mẹ vẫn chưa về sao?

Nhưng rồi, có tiếng bánh xe vang rộn ràng trên đường trải đá, và có giọng trầm thì êm dịu của Ellen vọng vào khi bà cho người xà ích đi nghỉ. Mấy cha con cùng sốt ruột ngẩng đầu lên khi bà bước nhanh vào, váy đong đưa, nét mặt mệt nhọc và buồn bã. Cùng một lượt với bà mùi dầu sả thoang thoảng trong phòng, mùi hương lúc nào cũng bám theo những nếp xếp của áo bà, mùi hương luôn luôn nối liền tư tưởng của Scarlett với mẹ. Mammy theo sau vài bước, tay xách túi da, môi dưới xệ xuống, mày nhíu thấp. Mammy lắm bảm, giữ thấp giọng để người ngoài không nghe ra, nhưng đủ to để chứng tỏ sự bất bình!

- Tôi rất tiếc phải về quá trễ.

Ellen vừa nói, vừa gỡ khăn choàng trao cho Scarlett, nựng nhẹ gò má con. Mặt Gerald sáng rực lên như bởi một ma thuật khi vợ ông bước vào. Ông hỏi:

- Ứa nhỏ được đặt tên Thánh chưa?

Ellen đáp:

- Rồi, và, tội nghiệp, nó đã chết. Tôi sợ Emmie cũng chết theo, nhưng tôi nghĩ là nó có thể sống được.

Mấy cô gái đưa mắt nhìn bà, ngạc nhiên dò hỏi trong khi Gerald lúc lắc đầu một cách điềm tĩnh:

- Vậy cũng xong, thằng nhỏ đó chết là tốt, không còn nghi ngờ gì nữa, đứa con hoa...

- Khuya lắm rồi, mình cầu kinh ngay đi.

Ellen ngắt lời, thật êm ái đến nỗi nếu Scarlett không biết rõ mẹ, sự ngắt lời đó sẽ trôi

qua mà nàng không cảm thấy có ả ý nào.

Thật là thú vị khi biết ai là cha đứa con của Emmie, nhưng Scarlett hiểu không bao giờ nàng được biết sự thật nếu chờ mẹ nói ra. Scarlett nghi cho Jonas Wilkerson, vì nàng thường thấy hắn đi chung với Emmie những buổi chiều tối. Jonas là người Yankee và độc thân. Chức vụ quản gia đã ngăn cản hắn không được giao thiệp với xã hội trong hạt. Không gia đình đẳng hoàng nào trong hạt có thể gả con cho hắn, không người nào có thể kết thân với hắn ngoại trừ Slattery và bọn hạ lưu như vậy. Vì trình độ học vấn của hắn cao hơn Emmie nhiều bậc nên hiển nhiên là hắn không muốn cưới cô ta, mặc dầu hắn thường đi chung với cô ta vào lúc hoàng hôn. Scarlett thờ dài, vì tính tò mò bén nhọn của nàng không được thoả mãn. Dưới mắt mẹ nàng, mọi việc chẳng đáng chú ý bao nhiêu cũng giống như chẳng hề xảy tới. Ellen làm ngạc nhiên tất cả những việc trái ngược với tư tưởng của riêng bà và cố gắng dạy Scarlett như vậy, nhưng kết quả chẳng bao nhiêu.

Ellen bước tới cái kệ trên lò sưởi lấy xôi chuối trong các hộp khám xà cừ nhưng Mammy ngăn lại một cách quả quyết:

- Thừa bà Ellen, bà cần phải ăn một chút trước khi đọc kinh.
- Cảm ơn Mammy, nhưng tôi không đói.
- Tôi sẽ tự tay dọn ăn cho bà và bà phải ăn mới được. Trán nhăn tít vì bức dọc, bà bước xuống nhà bếp, gọi lớn:
- Po'k, bảo con bếp nhóm lửa, bà Ellen về 'ôi.

Trong khi sàn nhà rung rinh dưới sức nặng của bà, những lời lầm bầm của bà từ lúc mới trở về càng ngày càng lớn, rõ tận tai của mỗi người trong phòng ăn:

- Mình đã nói như vậy nhiều lần. Chẳng có ích gì khi giúp đỡ bọn da t'ắng không 'a gì đó. Chúng là thứ lười nhút, bội bạc nhút. Và bà Ellen lại đi giúp đỡ chúng. Cứ cho mấy đứa da đen săn sóc chúng là đủ 'ôi. Mình đã nói với bà Ellen là...

Giọng của bà kéo lên cho đến lúc bà bước vào hành lang chỉ lợp nóc đưa tới nhà bếp. Mammy có phương pháp riêng để phát biểu ý kiến chính xác của bà về mọi chuyện. Bà biết phẩm cách của người da trắng thượng lưu không cho phép họ để ý đến những lời làm bầm trong miệng một người da đen. Bà biết rằng để bảo toàn cái phẩm cách đó, họ phải làm bộ không nghe những gì bà nói, dù bà có đứng ở gian phòng kế bên và la thật lớn. Điều đó tránh được cho bà mọi sự khiển trách mà mọi người vẫn có thể nghe được quan điểm của bà về một số vấn đề.

Pork bước vào phòng ăn, mang theo một cái đĩa, muống nĩa bằng bạc và một khăn ăn, theo sau là Jack, một đứa bé da đen 10 tuổi, hấp tấp gài nút chiếc áo khoác bằng nỉ trắng với một tay, còn tay kia thì cầm một phát trần đuôi ruồi làm bằng nhiều miếng giấy báo cắt nhỏ, cột ở đầu một cây sậy cao hơn nó. Ellen có một cây đuôi ruồi thật đẹp bằng lông công, nhưng nó chỉ được dùng trong những trường hợp đặc biệt, và bà phải chống lại với quan điểm của bọn gia nhân, vì theo chúng, lông công là điềm xui xẻo.

Ellen ngồi xuống chiếc ghế Gerald vừa đẩy tới cho bà, và bốn giọng nói tranh nhau mở lời:

- Má, áo dạ hội con sút ren rồi, con muốn bận nó ngày mai ở Twelve Oaks. Má có thể kết lại cho con chớ?

- Má, cái áo của Scarlett đẹp hơn của con, màu hồng làm cho con xấu như quỷ. Tại sao chỉ không mặc màu hồng và để cho con cái màu xanh của chỉ? Chỉ mặc màu hồng hợp lắm.

- Má, con có thể dự dạ vũ được không? Con mười ba tuổi rồi!

- Bà O'Hara ơi, bà có tin thế không... Suyt, mấy đứa con gái, coi chừng ăn roi nghe! Cade Calvert vừa ở Atlanta về sáng nay... Mấy đứa bây có chịu im để tao còn được nghe tiếng nói của tao hay không?... Hắn nói tình trạng ở đó rất hỗn loạn, ai cũng nói về chiến tranh, tập luyện dân quân, thành lập quân đội. Và hắn nói, theo những tin từ

Charleston, rằng họ sẽ làm cho quân Yankee không bao giờ phỉ báng mình được nữa...

Ellen mỉm cười mệt nhọc. Giữa những sự ồn ào đó, bà trả lời câu hỏi của chồng trước, đúng theo bốn phần của một người vợ:

- Nếu những người Charleston đáng kính ấy đã chọn đường lối kia thì tôi tin sớm muộn gì chúng ta cũng chọn cùng đường lối với họ.

Bà nói thế vì bà tin tưởng mãnh liệt rằng phần lớn những dòng máu quý phái của đại lục đều nằm trong thành phố hải cảng nhỏ xíu kia và đa số người Charleston đều đồng ý về điểm này.

- Không, Carreen, hãy đợi sang năm, con gái cưng. Lúc đó con mới có thể thức khuya để khiêu vũ, mặc quần áo người lớn, và con sẽ có một đôi má hồng thật đẹp. Đừng giận, con gái! Con dự đã yên được và có thể thức đến khi xong bữa ăn tối, nhưng không được dự dạ vũ khi con chưa tới mười bốn tuổi, hãy nhớ điều đó!

- Đưa cái áo con cho má, Scarlett, má sẽ vắt đăng ten lại khi cầu nguyện xong.

- Suellen, má không ưa cái giọng của con. Cái áo hồng rất dễ thương và hợp với màu da của con lắm, cũng như áo của Scarlett hợp với nước da của nó vậy. Tối nay má sẽ cho con mượn xâu chuỗi thạch lựu ngọc.

Suellen, đằng sau Ellen, đắc thắng nhăn mũi với Scarlett, vì nàng đã định xin mẹ đeo xâu chuỗi ấy. Scarlett thè lưỡi chọc lại, Suellen đúng là một cô em khó chịu với tánh ích kỷ và hay than van, và nếu Ellen không kèm giữ được, chắc chắn Scarlett đã nhiều lần bạt tai em. Ellen nói:

- Bây giờ, ông O'Hara hãy kể xem ông Calvert còn nói gì về Charleston nữa không? Scarlett biết mẹ không hề quan tâm về những thứ như chánh trị, chiến tranh và nghĩ rằng đó là những chuyện của đàn ông, không người đàn bà nào có thể xen vào một cách thông thạo. Nhưng điều này làm cho Gerald thích thú được phô trương quan

điểm của ông, và Ellen luôn luôn ân cần với những thú vui của chồng.

Trong khi Gerald nói huyền thuyên về những tin tức nghe được. Mammy đặt trước mặt bà chủ mấy đĩa bánh nướng, vàng óng, ức gà chiên và củ khoai mỡ vàng đã lột vỏ trộn chung với bơ lỏng bốc khói nghi ngút. Mammy véo Jack một cái, nó hấp tấp làm nhiệm vụ bằng cách phe phẩy nhẹ nhẹ cây đuổi ruồi phía sau Ellen. Mammy đứng bên cạnh bàn, nhìn mỗi miếng ăn đi vào miệng Ellen, làm như bà có ý định nhét các thức ăn ấy vào cổ Ellen nếu bà tỏ dấu chán ngán. Ellen cố gắng ăn, nhưng Scarlett thấy rõ là bà quá mệt nhọc tới nỗi không biết mình đang ăn món gì. Chỉ có gương mặt lạnh như đồng của Mammy mới ép buộc bà làm như vậy được. Khi đĩa đã cạn thức ăn và Gerald đang ở đoạn giữa những lời chỉ trích về bọn ăn cắp Yankee, muốn phóng nô mà chẳng chịu đóng góp một xu để trả giá sự tự do của chúng, thì Ellen đứng dậy.

Bà miễn cưỡng hỏi chồng:

- Chúng ta có thể cầu nguyện được chưa?

- Được, khuya rồi! Ủa, đã mười giờ rồi kìa!

Đúng lúc đó, đồng hồ tường khúc khắc gõ mười tiếng bằng quả lắc thiếc.

- Carreen đáng lẽ phải ngủ lâu rồi. Mang đèn lại đây, Pork, và cuốn kinh của tôi, Mammy.

- Được.

Mammy nhắc bằng một giọng thì thào khàn khàn, Jack cất cây đuổi ruồi trong một góc và dọn dẹp mấy đĩa ăn, trong khi Mammy lục lọi trong những ngăn kéo tủ trà tìm quyển kinh Thánh cũ của Ellen. Pork nhón gót, với lên cái khoen xích và kéo chậm chậm ngọn đèn xuống cho tới khi trần nhà mất dạng trong bóng tối và mặt bàn tràn ngập ánh sáng chói chang. Ellen thu gọn váy và quì xuống sàn nhà, trải quyển kinh Thánh trên bàn ngay trước mặt và chấp tay lên đó.

Gerald quì cạnh bên, Scarlett và Suellen vẫn ở chỗ quen thuộc của các cô ở bên kia bàn, gấp chiếc váy rộng chêm dưới gối để bớt đau vì sàn nhà quá cứng. Carreen vì tác nhỏ hơn tuổi, không thể quì một cách thoải mái trước bàn nên quì bên một cái ghế, chống khuỷu tay lên đó. Cô rất thích bộ váy này vì cứ thường ngủ gục trong khi cầu nguyện, cho nên trong tư thế đó, cô thoát khỏi sự chú ý của mẹ.

Đám gia nhân kéo nhau tập trung trong đại sảnh và quì ở ngưỡng cửa. Mammy suýt xoa hơi lớn tiếng khi quì xuống, còn Pork thì lưng thẳng như chày vồ. Rosa và Teena, hai cô gái hầu dẹt dáng xoè váy vải màu tươi sáng, Cookie, gầy guộc và vàng vọt trong bộ quần áo cũ trắng lóng lánh và Jack khờ đi vì buồn ngủ, tránh xa khỏi Mammy để khỏi bị ngắt véo. Những đôi mắt đen của họ ngời chiếu niềm tin vì được cầu nguyện với chủ là một trong những việc quan trọng một ngày. Đối với họ, những câu kinh cổ và màu mè đó không có ý nghĩa gì hết nhưng vẫn làm thoả mãn một cái gì trong lòng họ, và họ thường lay động khi xướng họa những câu "Xin Đức Chúa Trời thương xót chúng con", "Xin đấng Christ thương xót chúng con".

Ellen nhắm mắt lại và bắt đầu cầu nguyện. Giọng của bà lúc vượt cao, lúc hạ xuống, lúc dẹt đi như ru ngủ. Tất cả các mái đầu đều cúi xuống dưới vòm ánh sáng vàng rực của ngọn đèn, trong khi Ellen tạ ơn Thượng đế đã ban sức khỏe và hạnh phúc cho ngôi nhà, cho gia đình và cho những người da đen của bà.

Khi bà chấm dứt những lời cầu nguyện cho những người sống dưới mái nhà Tara, cho cha mẹ, chị em, cho ba đứa con trai đã chết của bà, và "cho những linh hồn bất hạnh ở Tỉnh Tội Giời", bà siết chặt khâu chuỗi trong tay và bắt đầu lần hạt. Y như tiếng rì rào của một làn gió nhẹ, những lời xướng họa tuôn ra khỏi cổ họng người da trắng lẫn da đen.

"Thánh Maria, Đức Mẹ Chúa Trời, cầu cho chúng tôi là kẻ có tội, khi này và trong giờ lâm tử". Dù đang đau đớn, xót xa bởi không thể khóc lên được, một cảm giác âm trầm, êm dịu và bình an vẫn cứ tới với Scarlett trong những giờ phút đó. Nàng đã gạt bỏ được sự chán nản hôm nay và sự sợ hãi ngày mai, nhường chỗ cho một niềm hy vọng đột khởi. Không phải sự hướng thượng của nàng đối với Thượng đế đã mang tới

cho nàng hương vị đó, vì đối với nàng Tôn giáo không có gì hơn là những lời thì thầm và cầu nguyện. Chính là sự nhìn thấy khuôn mặt thánh thiện của mẹ nàng xoay về ngai Chúa, các Thánh và Thiên thần của Ngài, và xin giáng phúc cho những người bà yêu thương đã cho nàng cảm giác đó. Khi Ellen khẩn cầu đáng Tối cao, Scarlett chắc chắn là Người cũng nghe thấy.

Ellen ngừng lại, và Gerald, chẳng bao giờ tìm ra râu chuỗi của mình trong giờ cầu nguyện, len lén đếm trên mười đầu ngón tay.

Nghe âm thanh đều đều của cha, tư tưởng của Scarlett bắt đầu tản mát, không còn tự chế được. Nàng biết là phải tự vấn lương tâm.

Ellen đã dặn nàng, cứ mỗi ngày, nàng có bốn phen phải xét kỹ lương tâm để thú nhận tội lỗi, cầu xin Chúa Trời thứ tội và ban cho sức khoẻ để khỏi bao giờ tái phạm. Nhưng hôm nay, Scarlett lại tự vấn trái tim nàng.

Nàng giấu đầu trong lòng bàn tay để mẹ không nhìn thấy mặt, và những ý nghĩ của nàng buồn thảm quay về Ashley. Tại sao chàng lại định cưới Melanie trong khi thật lòng yêu nàng, Scarlett? Và trong khi chàng cũng biết là nàng yêu chàng? Tại sao chàng có thể chủ tâm bóp vỡ trái tim nàng? Đột nhiên, một ý tưởng sáng lòa và mới mẻ, xẹt như sao chổi qua trí óc nàng:

- Ủa, Ashley đâu có biết là mình yêu chàng!

Suýt nữa nàng đã thở ra thật mạnh vì sự kích động bất ngờ đó. Tư tưởng nàng dừng lại như bị tê liệt một lúc lâu, hụt hơi trong một lúc rồi lại phóng số về phía trước.

- Làm sao chàng biết được? Mình luôn luôn tỏ ra kiêu kỳ, đứng đắn và cao quý trước mặt chàng, chàng có thể nghĩ mình chỉ coi chàng như một người bạn. Đúng rồi, chính vì vậy mà chàng không bao giờ tỏ tình với mình. Chàng nghĩ chàng đã yêu trong tuyệt vọng, chính vì vậy mà chàng trông có vẻ quá... Scarlett hồi tưởng thật mau tới những lúc bắt gặp Ashley nhìn mình với một vẻ kỳ lạ, lúc đó đôi mắt xám như bức màn hoàn toàn che lấp cảm nghĩ của chàng như mở lớn ra, chứa đựng một vẻ thống khổ và tuyệt

vọng.

"Chàng đau lòng vì cho rằng mình yêu Brent, Stuart hay Cade. Và có lẽ chàng đã nghĩ rằng nếu không cưới được mình thì làm vui lòng gia đình bằng cách cưới Melanie. Nhưng nếu Ashley biết mình yêu chàng..."

Đầu óc hay thay đổi của nàng bắn vọt từ chỗ ngã lòng sâu xa nhút lên đến cỗi phần khởi cuồng nhiệt. Đó là do bản tánh ít nói và lối xử sự lạ lùng của chàng. Chàng không hề biết lòng tự kiêu của nàng nổi dậy với sự tiếp xúc do lòng thèm muốn tin tưởng của nàng, biến niềm tin thành sự thật. Nếu Ashley biết nàng yêu chàng, chàng sẽ hấp tấp đến với nàng ngay. Nàng chỉ còn...

"Ồ", nàng suy nghĩ một cách say sưa, mấy ngón tay bấu vào trán. "Mình thật là ngốc, đã không nghĩ đến điều ấy sớm hơn! Mình phải nghĩ cách biểu lộ cho chàng biết. Chàng sẽ không thể cưới Melanie được nếu biết mình yêu chàng! Làm sao chàng có thể làm như vậy được?... " Scarlett giựt mình khi thấy Gerald chấm dứt đọc kinh và mẹ đang nhìn nàng chòng chọc. Nàng vội vã bắt đầu lần chuỗi một cách máy móc nhưng giọng nàng lạc hẳn vì xúc động khiến cho Mammy hé mắt nhìn với vẻ dò xét. Nàng vừa dứt câu kinh thì Suellen và kẻ đó là Ellen tiếp tục, trí óc nàng lại phóng hết tốc độ tới những cảm nghĩ vừa đột nhập.

Bây giờ cũng chưa trễ lắm! Từ lâu, trong hạt người ta thường đàm tiếu về những vụ cô dâu hoặc chú rể bỏ trốn khi người thứ ba xuất hiện giữa lúc hai họ đang làm lễ cưới trước bàn thờ. Và lại, lễ đính hôn của Ashley đã được loan báo đâu? Vậy là hãy còn đủ thì giờ!

Nếu giữa Ashley và Melanie không có tình yêu mà chỉ là sự giao kết từ lâu, thì tại sao chàng lại không thể huỷ bỏ lời giao kết này để cưới mình? Chắc chắn chàng sẽ làm vậy, nếu chàng biết mình, Scarlett, yêu chàng. Nàng phải tìm cách cho chàng biết. Nàng phải tìm ra một cách nào đó! Và rồi...

Scarlett thành linh tinh mộng vì nàng bỏ qua mấy lời xướng họa theo kinh và Ellen

nhìn nàng một cách trách móc. Vừa lấy lại điều bộ, nàng vừa hé mắt liếc nhìn thật mau quanh phòng. Những dáng người quì gối, ánh phản chiếu dịu dàng của ngọn đèn, những bóng lò mờ lắc lư của bọn da đen và ngay những vật quen thuộc mà nàng rất ghét nhìn cách đây một giờ, trong khoảnh khắc đều mang lại những sắc thái do những cảm xúc riêng của nàng. Và một lần nữa, gian phòng hình như là một nơi đáng yêu. Nàng sẽ không bao giờ quên giây phút và cảnh tượng này! "Đức Mẹ trọn đời đồng trinh", mẹ nàng lâm râm đọc. Kinh kính mừng Maria bắt đầu, và Scarlett ngoan ngoãn tiếp:

- Cầu cho chúng ta.

Và Ellen với một giọng trầm dịu, ca tụng biểu tượng của Đức Chúa Trời.

Lúc còn bé, Scarlett thường coi Ellen đáng tôn kính hơn Đức Mẹ nữa. Có thể đó là một ý tưởng phạm Thánh, Scarlett thường mở hé mắt nhìn khuôn mặt ngẩng lên của mẹ chớ không nhìn gương mặt của Thánh mẫu lúc lặp lại những câu cũ rích: "Sức mạnh cho những kẻ bệnh tật", "Đức Bà tha thứ cho những kẻ có tội", "Đóa hương màu nhiệm..." "đó là những ngôn từ đẹp đẽ, vì nó là biểu tượng của Ellen. Nhưng đêm nay vì khích động, Scarlett nhận thấy trong lễ cầu nguyện, trong những tiếng êm êm, những câu xướng họa thì thầm, một vẻ đẹp vượt lên trên tất cả những gì nàng đã từng chứng kiến. Và nàng dâng trái tim lên cho Thượng đế, thành thật tạ ơn Ngài đã mở một con đường dưới chân nàng, để đem nàng ra khỏi cảnh khốn cùng và tiến thẳng vào vòng tay của Ashley.

Khi tiếng Amen cuối cùng được đọc lên, tất cả cùng đứng dậy, hơi tê người một chút. Mammy gượng đứng dậy với sự giúp đỡ của Teena và Rosa, Pork lấy cuộn môi lửa trên kệ, đốt đèn lên, rồi bước ra phòng ngoài. Đối diện với cầu thang là tủ đựng chén bát bằng gỗ hồ đào, vì quá lớn nên không sử dụng được trong phòng ăn. Bên trên mặt tủ có đặt nhiều đèn và một dây chức đài cắm dẫn nến. Pork thắp xong một ngọn đèn với ba ngọn nến rồi với vẻ trịnh trọng của một ngự tiền thị vệ trong nội cung, soi đèn cho đức Vua cùng Hoàng hậu về thư phòng, dẫn đoàn người lên thang, nâng cao ngọn đèn lên khỏi đầu. Ellen nắm vịn Gerald bước theo ông, mấy cô gái, mỗi cô cầm một

chúc đài bước theo sau.

Scarlett về phòng, đặt giá nền lên nóc tủ kéo và lục lọi trong cái tủ ngầm ở tường kiểm bộ áo khiêu vũ cần phải khâu lại.

Kẹp áo trong tay, nàng im lặng băng qua phòng ngoài. Cửa phòng của cha mẹ vẫn còn hé mở. Nàng sắp sửa gõ cửa thì bỗng nghe giọng nói thật thấp nhưng nghiêm nghị của Ellen:

- Ông O'Hara, ông phải cho Jonas Wilkerson nghỉ việc.

Gerald to tiếng:

- Rồi tôi sẽ tìm đâu ra một đứa quản gia khác, không lường gạt của tôi lấy một xu? - Phải đuổi nó lập tức, ngay sáng mai. Sam không lẽ là thằng cai giỏi, nó có thể làm thế công việc cho đến khi ông muốn được người quản gia khác. Giọng Gerald vang rõ:

- A ha! Tôi hiểu rồi, thì ra cái thằng Jonas xứng đáng của tôi đã thổi phình cái bụng...

- Phải đuổi hẩn ngay.

Scarlett nghĩ thầm:

- Thì ra Jonas là cha của đứa bé con Emmie Slaterry.Ồ, đúng rồi, còn đoán xa đoán gần gì nữa đối với một tên Yankee và một đứa con gái da trắng đôn mặc. Cẩn thận chờ cho tiếng càu nhàu của cha mình lắng xuống, Scarlett gõ cửa, trao cho mẹ cái áo rồi về phòng.

Trong lúc cởi áo ra và tắt nến, nàng phác họa một chương trình làm việc với đủ mọi chi tiết cho ngày mai. Đó chỉ là một chương trình đơn giản, rất hợp với đức tính của Gerald, nghĩa là rất quả quyết. Nàng không lơ lơi mắt trước mục tiêu và chỉ nghĩ đến những bước trực tiếp nhứt để đạt được thành quả.

Trước tiên, nàng sẽ làm bộ "rất kiêu hãnh" như Gerald đã dạy. Ngay lúc đến Twelve

Oaks nàng sẽ làm như tươi vui nhứt, không ai có thể ngờ là nàng đang đau xót về chuyện Ashley với Melanie. Nàng sẽ làm dáng với tất cả mọi người. Điều đó hơi tàn nhẫn đối với Ashley, nhưng nó sẽ làm cho chàng khao khát nàng hơn, nàng sẽ không bỏ qua một người đàn ông nào còn trong tuổi kén vợ. Từ Frank Kennedy râu đỏ, già xạm - kẻ trồng cây si Suellen - cho tới Charles Hamilton rụt rè mắc cỡ và trầm lặng, em của Melanie. Họ sẽ vây quanh nàng như con ong vầy quanh tổ, và Ashley sẽ rời Melanie để nhập bọn với những kẻ ái mộ nàng. Rồi nàng sẽ tìm cách nói chuyện riêng với Ashley vài phút, xa đám đông. Nàng hy vọng mọi việc sẽ xảy ra êm thấm và nếu không có thể sẽ khó khăn hơn. Và nếu Ashley không ngỏ lời trước thì chính nàng sẽ làm điều đó.

Cuối cùng, khi cả hai đã hoàn toàn riêng rẽ, chàng sẽ nhớ ngay tới hình ảnh những gã đàn ông mới chen lấn quanh nàng và Ashley sẽ cảm xúc hơn nữa với sự kiện tất cả những kẻ ấy đều ao ước chiếm được nàng. Và nét buồn thảm pha lẫn thất vọng của hôm nọ sẽ hiện lên ở mắt chàng. Bấy giờ nàng sẽ làm cho chàng khoan khoái trở lại bằng cách để cho chàng thấy nàng vẫn yêu thích chàng hơn mọi đàn ông trên thế giới. Và khi thú nhận điều đó, nàng sẽ làm ra khiêm tốn, dịu dàng và hàng ngàn phương cách khác nữa. Dĩ nhiên, nàng sẽ thực hiện tất cả những việc đó trong phạm vi của phụ nữ đoan trang. Nàng sẽ không mơ mộng mà nói một cách trơ tráo là yêu chàng, đó là một việc không đưa tới thành công. Nhưng chọn cách nào để nói vẫn là một chi tiết chẳng làm nàng bối rối bao nhiêu. Từ trước, nàng đã sắp xếp được những hoàn cảnh tương tự thì nàng vẫn có thể lại làm như thế dễ dàng.

Nằm dài trên giường, đắm mình trong ánh trăng, Scarlett hình dung suốt cảnh ấy. Nàng tưởng tượng tới sự ngạc nhiên và hạnh phúc hiện rõ trên mặt Ashley khi nàng xác định là nàng thật lòng yêu chàng và nàng sẽ được nghe những lời chàng phải nói để cầu hôn.

Tự nhiên là nàng sẽ trả lời rằng nàng không thể nghĩ tới chuyện kết hôn với một người đàn ông đã đính ước với một cô gái khác, nhưng chàng sẽ cố van nài và nàng sẽ làm như bị thuyết phục. Kế đó, cả hai cùng quyết định trốn đi Jonesboro ngay xế trưa hôm

ấy và...

Ừa! Trong đêm mai vào giờ này nàng có thể đã là bà Ashley Wilkes!

Scarlett ngồi bật dậy trong vòng tay ôm gối và trong lúc lâu tràn ngập hạnh phúc, nàng thấy mình đã là bà Ashley Wilkes - vợ của Ashley! Nhưng một cảm giác lạnh buốt bỗng xua tới. Nếu mọi việc không tiến hành theo một chiều thuận lợi? Nếu Ashley không khẩn cầu nàng trốn đi với chàng? Nàng xua đuổi một cách quả quyết tư tưởng đó ra khỏi óc.

"Mình sẽ không nghĩ tới chuyện đó bây giờ, nó sẽ làm mình rối trí lên mất. Chẳng có lý do gì mọi việc sẽ không xảy ra theo chiều hướng mong muốn của mình, nếu chàng yêu mình. Và mình biết chàng phải yêu mình. "

Nàng ngẩng cảm lên, và đôi mắt xanh viền mi đen lấp lánh ánh trắng, Ellen chưa bao giờ nói với nàng rằng điều ước mơ và sự thành tựu là hai việc rất khác nhau. Cuộc sống chưa dạy nàng rằng kẻ thắng cuộc đua không phải chỉ là những người mau nhút. Nàng nằm xuống trong ánh bạc với lòng can đảm vượt lên, và phác họa những dự định của một cô gái 16 tuổi, mà cuộc đời thật hoàn mỹ, đến nỗi thất bại chỉ là một chuyện không tưởng, còn một cái áo đẹp hay một làn da mịn màng mới là khí giới để chiến thắng số phận.

CHƯƠNG 5

Mười giờ sáng, ngày có hơi ẩm so với tiết tháng tư, và xuyên qua bức màn xanh treo ở khung cửa sổ rộng, những tia nắng vàng rực rỡ tràn vào phòng Scarlett. Những bức tường màu kem rực hồng ánh sáng, hóc kẹt của bàn ghế bằng gỗ đào hoa tâm phản chiếu màu đỏ sậm như rượu chát. Trừ những chỗ trải thảm, sàn nhà lóng lánh như gương với những đốm màu vui mắt.

Không khí mùa hạ đã lảng vảng quanh nhà, cái dấu hiệu đầu tiên của mùa hạ xứ Georgia đến ngay giữa tiết xuân mãn, miễn cưỡng nhường chỗ cho hơi nóng oi nồng. Một luồng gió ẩm mang hương thơm của cây cối trở bông, mùi hoa cỏ vừa nảy lá, mùi hăng nồng của đất đỏ ẩm ướt mới cày, lùa vào phòng nàng. Qua vuông cửa, Scarlett trông thấy hai hàng thủy tiên đồng đầy hoa, trồng dọc hai bên đường trải đá sỏi và từng cụm lài vàng phơ phớt trên đất trông như một tấm vải bông. Vài con sáo và cà cưỡng tranh nhau, bởi mỗi thù truyền kiếp, để chiếm hữu cây mộc lan ngoài cửa sổ. Trong những tiếng chí choé của chúng, người ta phân biệt được tiếng kêu chát tai của những con cà cưỡng, những tiếng êm ru như kể lể của con sáo.

Những buổi sáng rực rỡ như thế thường mời mọc nàng tới bên cửa sổ, tựa tay lên thành cửa để cho hương thơm và âm thanh của Tara thấm vào hồn. Nhưng hôm nay, nàng không để ý tới cảnh đẹp trời, tới nắng ấm, mà chỉ có một ý nghĩ vội vàng: "Tạ ơn Chúa, Trời không mưa". Xếp cẩn thận trong một hộp giấy cứng, nằm trên giường là chiếc áo dạ vũ bằng lụa có vân thủy ba xanh với những tràng đăng ten bằng tơ vàng óng, sẵn sàng mang qua Twelve Oaks để cho Scarlett mặc lúc khiêu vũ. Nhưng nàng rùng vai khi nhìn thấy nó. Nếu kế hoạch của nàng thành tựu, nàng khỏi phải mặc chiếc áo ấy tối nay. Thật lâu, trước khi buổi dạ vũ bắt đầu, nàng và Ashley đã cùng trên đường đến Jonesboro để làm lễ cưới rồi. Chỉ còn một vấn đề rắc rối nữa thôi: nàng sẽ mặc áo gì trong dã yến?

Mặc chiếc áo nào để làm nổi bật lên và khiến cho Ashley không cảm lòng được trước

sắc đẹp của nàng? Từ lúc tám giờ, nàng đã thử và loại bỏ nhiều thứ áo, và bây giờ, vừa chán nản, vừa tức giận, nàng chỉ mặc có cái quần lót viền đăng ten, cái áo nịt và cái váy lót bằng len có ba hàng đăng ten. Chung quanh nàng, trên giường, trên ghế chát đóng những màu sắc rực rỡ, những dây băng ngồn ngang.

Cái áo bằng sa mỏng, màu hồng với khăn choàng cổ dài rất vừa vặn với nàng, nhưng nàng đã mặc nó vào mùa hè năm ngoái nhân dịp Melanie viếng thăm Twelve Oaks và chắc chắn là cô ta sẽ nhận ra nó. Và cô ta sẽ có đủ thâm hiểm để nhắc lại chuyện này. Cái áo canh tơ chỉ vải đen, tay phồng, cổ viền đăng ten, làm nổi bật màu da trắng của nàng thật tuyệt mỹ nhưng lại khiến cho nàng trông có vẻ già đi một chút. Scarlett lo lắng nhìn kỹ khuôn mặt mười sáu tuổi của mình trong gương, hình như nàng sợ thấy những nếp nhăn, những bắp thịt cảm chùn xuống. Nàng không muốn mình có vẻ già dặn nghiêm nghị trước một Melanie trẻ trung như thế. Cái áo sa mỏng sọc xanh lơ thật đẹp với những lớp đăng ten rộng và những đường viền rõ ràng nhưng lại không hợp với mẫu người nàng. Nó rất thích hợp với trắc diện sắc sảo và làn da nhợt nhạt của Careen, nhưng Scarlett nghĩ rằng nó sẽ làm nàng giống một nữ sinh. Nàng không bao giờ muốn biến thành một cô học trò bên cạnh Melanie thật là điềm tĩnh. Cái áo bằng vải sọc vuông Tô cách lan, màu xanh, dợn sóng và mỗi lượn sóng đều có cặp một hàng nhưng sọc màu xanh thì vừa vặn nhứt. Thật ra nó là cái áo nàng thích nhứt, nó làm cho cặp mắt nàng sậm màu ngọc bích, nhưng ngay thân áo trước có một đốm mờ trông thật rõ ràng. Lẽ dĩ nhiên cây trâm của nàng có thể cài che đi chỗ ấy, nhưng Melanie rất tinh mắt. Bây giờ chỉ còn lại những chiếc áo bằng vải màu loè loẹt mà Scarlett không thể nào mặc được trong dịp này. Chiếc dạ y và cái áo bằng sa thêu màu xanh nàng đã mặc hôm qua. Nhưng đó cũng không phải là cái áo mặc buổi chiều. Không thể mặc trong buổi dã yến được vì tay áo ngắn, phồng và cổ quá rộng so với áo khiêu vũ. Nhưng chẳng còn gì để lựa chọn, nàng đành phải mặc nó. Và lại nàng cũng không có gì để xấu hổ với cái cổ, cánh tay và bộ ngực, ngay cả việc để hở chúng vào buổi sáng là điều không mấy đúng đắn.

Vừa xoay người trước tấm gương để nhìn nghiêng, Scarlett vừa nghĩ rằng không có gì trên mặt làm cho nàng phải xấu hổ. Cổ nàng ngắn nhưng tròn, hai cánh tay tròn lẳn và

quyển rũ. Bộ ngực cao nhờ cái áo nịt, thật là một bộ ngực xinh xắn. Không bao giờ, như những cô gái mười sáu tuổi khác, Scarlett không bao giờ may những lớp lụa nhún tổ ong để lót bên trong chiếc áo ngực khiến cho bộ ngực có những đường cong theo ý muốn. Nàng sung sướng vì được thừa hưởng ở Ellen bàn tay trắng trẻo và mảnh dẻ, bàn chân thon thon. Nàng còn mong được cao như Ellen nhưng chiều cao của nàng cũng làm nàng hài lòng rồi. "Thật đáng tiếc là không thể để lộ được đôi chân đẹp". Vừa nghĩ ngợi, nàng vừa kéo chiếc váy lên tiếc rẻ nhìn đôi chân xinh xắn, tròn trịa dưới lớp vớ. Đôi chân nàng đẹp thật. Ngay cả những người bạn gái của nàng ở nữ học xá Fayetteville cũng phải khen. Còn về vòng eo của nàng thì... không một ai ở Fayetteville, Jonesboro hoặc trong ba hạt quanh đây có được vòng eo thon như thế.

Sự suy nghĩ về vòng eo đã đem lại cho nàng những điều thiết thực. Vòng eo của cái áo bằng sa xanh được mười bảy phân Anh, và Mammy đã nói cái áo canh tơ chỉ vải ra mười tám phân Anh. Mammy phải siết chặt dây vào. Scarlett mở cửa, lắng nghe tiếng chân nặng nề của Mammy ở phòng ngoài, từng dưới. Nóng nảy, nàng lớn tiếng gọi, biết chắc mình sẽ không bị rầy vì tiếng kêu ấy vì Ellen đang ở trong phòng xông khói phân phát thực phẩm trong ngày cho Cookie.

- Tụi nhà quê cứ tưởng mình cùng loại ăn cắp với chúng.

Mammy vừa lăm bắm vừa kéo lê bước chân lên cầu thang. Bà thở hỏn hển bước vào, với sắc mặt của một kẻ sẵn sàng đón nhận một cuộc tranh đấu. Trên cánh tay dài đen đúa, bà bung một mâm thức ăn bốc khói, hai củ khoai mỡ phủ bơ, một chồng bánh lúa mạch nướng tẩm đường, một khoanh thịt đùi heo lỏng bông trong nước xối thịt. Nhìn thấy cái mâm nặng trĩu của Mammy, Scarlett đổi sắc mặt. Từ giận dữ biến thành cau có. Mệt mỏi vì phải thử quá nhiều áo, Scarlett quên mất quy luật nghiêm ngặt của Mammy là, trước khi dự hội, các cô gái nhà O'Hara phải ngón thật nhiều thức ăn ở nhà đến nỗi không thể ăn hoặc uống một thứ gì khác ở bữa tiệc.

- Không cần mấy món này đâu! Vú đem dẹp xuống bếp liền đi!

Mammy đặt mâm xuống bàn, tay chống nạnh, ngực ưỡn ra:

- Nè, thưa cô, tôi sẽ không để xảy chuyện như kỳ đã yển trước đâu, lúc ấy tôi bị bệnh nặng, không thể mang dôi heo lên cho cô được. Tôi sẽ không dẹp cái mâm trước khi cô đi. Cô phải ăn hết cái mâm này.

- Thôi! Bây giờ vú tới đây siết cho tôi cái thắt lưng này đi, trễ rồi. Mới có tiếng xe ngựa chạy qua trước cửa đó.

Mammy đổi giọng dụ dỗ:

- Nào, Scarlett, cô ngoan lắm, lại ăn một miếng nhỏ đi coi. Cả hai cô Carreen và Suellen đã ăn hết cả rồi.

Scarlett nói với vẻ khinh miệt:

- Chẳng có gì lạ! Đầu óc chúng không hơn những con thỏ. Nhưng tôi thì khác. Tôi chưa quên bữa tôi đã ăn hết một mâm ở nhà trước khi sang bên nhà Calvert đó. Họ mời ăn kem mua từ Savannah về mà tôi chỉ có thể ăn một muỗng nhỏ. Tôi muốn bữa nay tôi sẽ được vui vẻ và ăn những món gì tôi thích.

Trước sự thách thức ấy, Mammy nhú mày tức giận. Đối với bà, điều mà một cô gái có thể làm hoặc không được phép làm thì thật phân biệt, như màu trắng với màu đen, và cũng không có một sự dung hoà nào giữa hai hành động trên. Suellen và Carreen được nhồi nặn trong hai tay nhiều quyền lực và những lời dạy dỗ của bà. Nhưng đối với Scarlett, bà phải luôn luôn phấn đấu mới dạy được nàng hiểu rằng phần lớn những xung động bẩm sinh của nàng không hề thích hợp cho một phụ nữ quý phái. Những thắng lợi của Mammy thường trải qua những cam go kèm theo các mưu mô quỷ quyết, mà người da trắng không thể nào nghĩ ra. Bà biết rõ ý định của Scarlett:

- Nếu cô không muốn nghe người ta nói gì về cô thì tôi rất tiếc. Tôi không muốn những người trong dạ hội nói rằng cô không được giáo dục tử tế. Tôi đã nói đi nói lại nhiều lần với cô là một phụ nữ quý phái phải ăn uống nhỏ nhẹ như chim. Và tôi không thích phải dẫn cô qua nhà ông Wilkes để cô ngón ngấu như một con nô lệ và ăn tạp như heo con. Scarlett chống chế:

- Nhưng mẹ tôi là một bà quý phái, bà cũng ăn vậy.

- Khi cô lấy chồng rồi, cô mới có thể ăn được như vậy. Mammy bắt bẻ:

- Hồi bà Ellen bằng tuổi cô, bà không bao giờ ăn cái gì cả khi đi ra ngoài. Ngay cả dì Pauline và Eulalie cũng vậy. Và họ đều kết hôn được hết. Thường thường mất cô gái ăn nhiều không bao giờ kiếm được chồng.

- Tôi không tin chuyện đó. Trong kỳ dã yến trước, lúc vú bệnh tôi đã không ăn gì trước khi đi, và Ashley Wilkes đã nói với tôi là chàng thích nhìn một cô gái ăn nhiều.

Mammy lắc mạnh đầu:

- Lời nói và sự suy nghĩ của các ông quý phái là hai việc khác nhau. Và tôi có bao giờ thấy ông Ashley cầu hôn cô đâu.

Scarlett nhăn mặt, muốn to tiếng nhưng dần xuống, không thể nào tranh luận nổi với Mammy. Thấy vẻ mặt ngoan cố của Scarlett, Mammy bung mâm lên, và với một mảnh khéo tuyệt diệu của chủng tộc bà, Mammy đổi chiến thuật, vừa bước ra cửa vừa thở dài:

- ược, tốt lắm, tôi đã nói với con bếp khi nó sửa soạn cái mâm này là, nếu thấy cô không ăn gì hết thì có thể gọi "họ" là người quý phái. Và tôi kể cho nó nghe là chưa bao giờ tôi gặp một phu nhân da t'ắng nào ăn ít hơn cô Melly Hamilton t'ong kỳ cô ấy viếng nhà ông Wilkes. À quên, tôi muốn nói viếng cô india.

Scarlett nghi ngờ liếc nhìn Mammy, nhưng trên khuôn mặt to lớn của bà chỉ biểu lộ sự hối tiếc thực thà, tại sao Scarlett không được thanh lịch bằng Melanie Hamilton. Scarlett cau có:

- Vú để mâm xuống và lại giúp tôi siết chặt sợi dây lưng này coi. Sau đó tôi sẽ cố gắng ăn một chút. Nếu tôi ăn bây giờ, lát nữa làm sao siết dây lại. Ra điều như không thiết tới chiến thắng của mình, Mammy đặt mâm xuống:

- Con t'ừu con của vú định mặc áo gì đó?

- Cái này - Scarlett đáp và chỉ cái áo sa có lông to bằng nhung xanh. Mammy liền phản đối:

- Không được, không mặc cái áo này vào buổi sáng được. Cô không thể để hở bộ ngực t'ước ba giờ chiều, và cái áo này không có cổ cũng không có tay. Nắng sẽ làm da cô nổi lên những vết lốm đốm. Tôi không muốn cô bị nổi mụn đỏ. Tôi đã dùng sữa thoa lên những mụn đỏ mà cô bị khi đi tắm biển Savannah mùa đông rồi. Tôi sẽ mét với bà liền cho coi. Scarlett lạnh lùng:

- Nếu vú nói một lời nào với mẹ tôi trước khi mặc áo xong, tôi sẽ không ăn một miếng nào hết. Mẹ tôi không đủ thì giờ bắt tôi thay áo khác đâu.

Mammy thở dài, bỏ cuộc vì đã đoán được phản ứng của Scarlett. Giữa hai điều tệ hại này, thà để cho Scarlett mặc áo trái buổi còn hơn để cho nàng ngốn thức ăn như heo con.

- Cô dựa chỗ nào và hít hơi vô đi. Scarlett làm theo, cố gắng nắm chặt lấy giường. Mammy siết mạnh sợi dây và vòng đai áo càng lúc càng nhỏ lại, cặp mắt của bà đầy vẻ kiêu hãnh và âu yếm. Mammy nói với giọng rất hài lòng:

- Không có cô gái nào có được cái eo như con t'ừu con của vú. Máy lần vú siết dây nịt cho Suellen dưới hai mươi phân là con nhỏ đã muốn xỉu. Scarlett thở ra và nói thật khó khăn:

- Tôi không bao giờ xỉu đâu.

Mammy khuyên:

- Thỉnh thoảng cũng nên làm như sắp ngất đến nơi, nhiều lúc cô chẳng biết xấu hổ gì hết cô Scarlett, tôi muốn nói với cô là khi gặp 'ấn hay chuột thì làm như sắp chết coi mới được. Tôi nói không phải cô làm vậy ở nhà mà phải lựa lúc đang ở giữa đám

đồng kia. Và tôi đã nói với cô là...

- Ô, mau lên chớ vú! Đừng có dài dòng hoài vậy chớ. Tôi sẽ kiếm một ông chồng được mà, vú sẽ thấy tôi không cần phải kêu thất thanh và ngất xỉu đâu. Được lắm, nịt sát lắm rồi, mặc áo vào cho tôi đi.

Mammy cẩn thận khoác 11 thước sa xanh lên chiếc váy phòng, gài những móc lưng dây nịt và cái áo trên rồi dặn dò:

- Nhớ choàng khăn lên vai khi ra nắng và đừng lột nón khi thấy nóng. Nếu không thì khi về nhà cô sẽ đen lên giống như mụ Slatte'y cho coi. Nào, lại đây ăn đi cưng, nhưng đừng ăn mau quá. Scarlett bước lại ngồi trước mâm, ngạc nhiên chẳng biết có thể nào nhét nổi thức ăn vào dạ dày được nữa không, và làm sao đủ chỗ để thở nữa. Mammy lại bàn phần lấy cái khăn rộng quấn quanh cổ Scarlett trải những nếp xếp trắng phủ lên vai áo nàng. Scarlett bắt đầu với món đùi heo mà nàng ưa thích nhất và nàng ăn hết ngay.

- Cầu trời cho tôi lấy chồng phút chốc rồi! Nàng vừa nói một cách tức giận vừa miễn cưỡng dùng sang món khoai mỡ. Tôi chán ngấy phải sống không hợp với bản tính và không bao giờ được làm việc gì mình muốn làm. Tôi chán ngấy cái lối đóng kịch ăn nhỏ nhẹ như chim, phải đi khoan thai trong lúc muốn chạy và phải nói rằng sắp ngất sau khi nhảy xong một bản luân vũ trong khi tôi có thể khiêu vũ luôn hai ngày không thấy mệt. Tôi chán phải nói: "Ông thật tuyệt diệu" với những kẻ chỉ thông minh bằng phân nửa tôi, và tôi ghét phải làm bộ không biết gì cả, để đàn ông giải thích dài dòng và lên mặt quan trọng khi nghe họ nói... Thôi, tôi không ăn nổi nữa đâu.

Mammy nói với giọng lạnh nhạt:

- Cô ăn bột lúa mạch nướng đi.

- Tại sao phải làm ra vẻ khờ dại như vậy mới kiếm chồng được?

- Tôi nghĩ có lẽ đàn ông họ không hiểu được họ muốn gì. Họ chỉ biết được cái mà họ

nghĩ rằng họ muốn thôi. Và t'ao cho cái mà họ muốn để cứu vớt cả đồng đàn bà để đàn bà khỏi t'ở thành gái già. Và họ tưởng họ muốn những cô gái đó, bé bỏng như chim và chẳng có chút gì gọi là thông minh t'ong đầu. Đàn ông sang t'ọng họ không thích cưới một phụ nữ mà họ ngờ là thông minh hơn họ.

- Vú có tưởng là họ sẽ ngạc nhiên vì sau ngày cưới mới khám phá ra vợ họ không ngốc như họ tưởng?

- Có thể lắm chứ, nhưng lúc đó đã t'ể vì họ đã lấy nhau 'ôi. Mặt khác, đàn ông cũng muốn vợ họ không đến nỗi t'ôi lắm.

- Một ngày nào đó, tôi sẽ làm và nói những gì mà tôi muốn. Và nếu mọi người không thích, tôi cũng cóc cần. Mammy nhớ nhé:

- Không được, không làm như vậy được cho tới khi tôi không còn thở nữa. Ăn bánh nướng đi, nhúng nó vào nước xối thịt đó cung.

- Tôi nghĩ rằng, gái Yankee không phải đóng kịch ngu ngốc như thế. Ở Saratoga năm rồi, tôi để ý phần đông bọn họ xử sự như những người rất thông minh, ngay trước mặt đàn ông cũng vậy. Mammy khịt mũi:

- Hừm, gái Yankee! Vâng, tôi đoán chừng họ diễn tả tư tưởng hay lắm, nhưng vú thấy ở Sa'atoga chẳng có ai cầu hôn với họ cả.

Scarlett cãi lại:

- Người Yankee cũng phải lấy chồng chứ. Họ đâu có mọc lên một mình được. Họ phải lấy vợ lấy chồng và đẻ con. Họ có nhiều trẻ con lắm mà. Mammy quả quyết:

- àn ông lấy họ là vì tiền mà thôi.

Scarlett chấm miếng bánh nướng vào nước xối và cho vào miệng. Có lẽ Mammy nói có phần đúng. Phải có phần đúng vì Ellen cũng nói vậy tuy tế nhị hơn. Thật ra mẹ của các bạn gái nàng đã in sâu vào đầu óc con họ sự cần thiết phải biến thành người nhu

nhược và bám víu như thỏ cái. Thật ra, phải tập luyện nhiều mới làm ra được như thế. Có lẽ bàn luận với Ashley một cách thẳng thắn về ý nghĩ của nàng. Hay là việc ấy cùng sở thích đi bộ, cỡi ngựa của nàng đã đẩy chàng ra khỏi nàng để đi tới Melanie yếu ớt kia? Có lẽ, nếu nàng thay đổi chiến thuật... Nhưng nàng cảm thấy rằng nếu Ashley bị chế ngự bởi những mưu mô của đàn bà, thì nàng sẽ không bao giờ kính phục chàng nữa. Những người đàn ông ngốc tới nỗi phải lụy trước một nụ cười không tự nhiên chút nào, trước một trò bất tỉnh hay vì câu nói: "Ồ, ông thật là tuyệt diệu" đều không xứng đáng để cho nàng kết hôn. Nhưng tất cả bọn họ hình như đều thích những cái giả dối ấy.

Nếu nàng đã dùng một chiến thuật sai lầm đối với Ashley trong quá khứ... Được lắm, chuyện đó đã qua rồi! Hôm nay, nàng phải dùng một chiến thuật khác, chính xác hơn. Nàng muốn chiếm Ashley và nàng chỉ có vài giờ để chiếm đoạt chàng. Nếu cần phải ngắt, nàng cũng sẵn sàng thi hành thủ đoạn này. Nếu cần phải cố gắng cười gượng, phải làm dáng, phải tỏ ra là một người có đầu óc rộng tuếch, để Ashley thích thú thì nàng sẽ vui lòng làm dáng ngay, và sẽ giả vờ ngu hơn cả Cathleen Calvert nữa. Nếu phải cần tới những thủ đoạn liều lĩnh nhút nàng vẫn cứ sử dụng. Hôm nay chính là ngày trọng đại.

Không ai nói với Scarlett về nhân cách của nàng, mặc dầu quá sung mãn, vẫn làm cho đàn ông thích hơn là những chiếc mặt nạ nàng có thể mang vào. Nói với nàng điều ấy, nàng đã hài lòng nhưng không tin tưởng mấy. Và nên văn minh mà nàng lệ thuộc vào cũng không tin tưởng. Bởi vì trước đó hay từ đây trở đi, người ta đánh giá quá thấp thiên bẩm của nữ giới.

Khi cỗ xe ngựa mang nàng xuống dốc con đường đất đỏ đưa tới đồn điền Wilkes, Scarlett cảm thấy khoan khoái một cách tội lỗi là mẹ nàng và Mammy đã không dự tiệc hôm nay. Sẽ không có ai trong dã yến nhú mày hoặc mím môi, có thể làm trở ngại chương trình của nàng. Dĩ nhiên là Suellen chắc chắn sẽ đồn đại câu chuyện này ngày mai. Nhưng nếu tất cả đều diễn ra đúng như Scarlett hy vọng, thì gia đình nàng, trước chuyện nàng đính hôn với Ashley, hay chuyện nàng bỏ nhà theo trai sẽ phải bần

khoản lo lắng nhiều hơn là bất mãn. Vâng, nàng sung sướng lắm khi Ellen phải ở nhà vì bận việc.

Sáng nay, Gerald uống brandy đã khá say, cho Jonas Wilkerson nghỉ việc và Ellen phải ở lại đồn điền để kết toán sổ sách trước khi hấn ra đi. Scarlett đã hôn từ giã mẹ lúc đó đang ngồi trong căn phòng nhỏ, trước bàn giấy cao với những ngăn kéo đầy giấy tờ. Jonas Wilkerson, nón cầm tay, đứng bên cạnh bà, da mặt màu vàng tái căng lên. Hấn không che đậy được sự căm thù mãnh liệt vì bị đuổi không báo trước ra khỏi chân quản gia tốt nhất của hạt này. Tất cả chỉ vì một chuyện lằng nhằng nhỏ nhặt. Hấn lặp đi lặp lại với Gerald rằng cả tá đàn ông khác, cũng có thể dễ dàng như hấn, là cha của đứa bé Emmie Slattery. Gerald cũng tán đồng điểm này, nhưng về phần Ellen thì trường hợp của hấn không đáng được giảm khinh chút nào. Jonas thù ghét tất cả những người miền Nam. Hấn ghét những phong cách lạnh lùng mà người ta đối với hấn, ghét sự khinh miệt đối với địa vị xã hội của hấn mà người ta che đậy không ỏn dưới lớp màu mè lịch sự. Hấn thù ghét Ellen O'Hara hơn mọi người khác vì bà là tiêu biểu cho tất cả những gì mà hấn thù ghét ở người miền Nam.

Mammy, người cầm đầu phái nữ gia nhân trong đồn điền ở lại tiếp tay cho Ellen, và chính Dilcey ngày hôm nay, thay bà ngồi gần chỗ xà ích, bên cạnh Toby với cái hộp đựng các chiếc áo khiêu vũ của các cô đặt trên đầu gối. Gerald cỡi con ngựa săn to lớn bên cạnh cỗ xe, mặt đỏ phừng hơi rượu, thích thú vì đã thanh toán lệ làng vụ khó nghĩ về Wilkerson. Ông đã trút hết trách nhiệm lên Ellen, mà không cần nghĩ là Ellen có thể tiếc vì không dự dã yến được, bởi cũng là dịp bà có thể gặp gỡ bạn bè.

Trời mùa xuân êm ả, cánh đồng của ông tuyệt đẹp, chim chóc líu lo và ông cảm thấy mình trẻ quá, vui vẻ quá đến nỗi chẳng còn nghĩ gì tới ai nữa cả. Thỉnh thoảng, ông cất giọng hát "Peg đi trên xe ngựa có ghé dựa", những cổ điệu Ái nhĩ lan khác hoặc bản bi ca của Robert Emmet: "Nàng rời xa miền đất nơi người anh hùng trẻ tuổi của nàng nằm xuống".

Ông rất sung sướng, vui vẻ một cách kích động trước viễn ảnh sắp được trọn ngày bàn luận về bọn Yankee, về chiến tranh và về ba cô con gái xinh đẹp trong những

chiếc váy phồng lộng lẫy dưới những chiếc dù bằng đăng ten ngộ nghĩnh. Ông không còn nhớ đến câu chuyện với Scarlett ngày hôm qua, vì nó đã hoàn toàn thoát ra khỏi ký ức của ông rồi. Ông chỉ nghĩ rằng Scarlett rất đẹp và làm vẻ vang ông, cặp mắt của nàng xanh biếc như những đồng cỏ Ai nhĩ lan. Tư tưởng sau cùng này làm cho ông thấm thía, rung động vì sự nên thơ của nó. Với một giọng oang oang, hơi sai nhịp, ông dành cho con gái bản "Người mặc áo xanh".

Scarlett nhìn ông với vẻ âu yếm tự tôn của một bà mẹ đối với những đứa con vênh váo. Biết rằng chiều này ông sẽ say mèm, về nhà trong bóng đêm dày đặc sẽ cố gắng như thường lệ, nhảy qua hết mấy cái hàng rào giữa Twelve Oaks và Tara, nàng cầu mong đấng Thánh linh nhân từ che chở và nhờ linh giác của con ngựa ông sẽ khỏi bị gãy cổ. Ông sẽ không thềm đêm xỉa tới cây cầu, cho ngựa lội qua rạch và luôn miệng gào thét. Trong những trường hợp như vậy, Pork sẽ là người luôn luôn chờ ông với ngọn đèn trên tay và sẽ để ông nằm ngủ trên trường kỷ kê ở phòng ngoài.

Ông sẽ làm hư bộ đồ mới bằng nỉ xám của ông để rồi sáng hôm sau lấy đó làm nguyên do để ông mắng chửi ồm tỏi và kẻ lẽ dài dòng cho Ellen nghe tại sao con ngựa của ông lại qua khỏi cầu trong đêm tối. Đó chỉ là một chuyện bịa đặt hiển nhiên, không đánh lừa được ai, nhưng ai cũng phải thừa nhận chuyện này và nó làm cho ông cảm thấy ông thật là một người sắp đặt tài tình.

Scarlett suy nghĩ với một mối suy nghĩ thiện cảm dồi dào. Ba yêu quý, ba thật dễ thương, vị kỷ và khinh suất làm sao. Nàng cảm thấy, sáng hôm nay thật là xúc động và vui vẻ đến nỗi nàng bao gồm cả vũ trụ và Gerald vào trong tình thương của mình. Nàng thật đẹp, và nàng biết rõ điều ấy. Nàng sẽ chiếm được Ashley trước khi ngày tàn. Ánh nắng ấm dịu và mùa xuân Georgia trải trước mắt Scarlett vẻ rực rỡ của nó. Dọc theo đường, dâu rừng với lớp lá xanh mềm mại che phủ những con rạch đỏ ngầu được vạch ra bởi những cơn mưa mùa đông. Những phiến hoa cương nhẵn nhụi trời lên trên mặt đất đỏ khuất lấp bởi những cây đồng thảo sắc tím lợt. Bên trên con rạch, trên những ngọn đồi xanh, những nụ dương đào óng ánh trắng như những đóm tuyết chưa tan trên lá. Những cây táo đại trở hoa và hỗn loạn màu sắc, từ màu trắng lợt đến màu

hồng thắm và dưới những tàng cây, nơi ánh nắng bị cắt nát rọi tới những lá thông nhọn hoắt, những cây kim ngân hoa trải tấm thảm nhiều màu đỏ tươi, màu cam và màu hồng. Gió thoảng hương thơm của cây cỏ hoang dã và hương vị đời sống đáng thèm. Scarlett suy nghĩ:

- Minh sẽ nhớ mãi những cái đẹp của ngày hôm nay cho tới chết. Có lẽ, hôm nay là ngày thích hợp với hôn lễ của mình.

Và nàng nghĩ tiếp, tim đập mạnh, xé này hay trong đêm nay, dưới ánh trăng, nàng và Ashley phóng ngựa thật nhanh xuyên qua vùng hoa cỏ tuyết vùi này đến Jonesboro tìm một linh mục. Dĩ nhiên, sau đó nàng sẽ làm lễ hôn phối nơi một cổ đạo ở Atlanta, nhưng đó là việc mà Gerald và Ellen phải lo. Nàng hơi run khi nghĩ tới sự sỉ nhục mà Ellen nhận lúc nghe tin con gái đã bỏ nhà theo vị hôn phu của một cô gái khác, nhưng nàng biết Ellen sẽ tha thứ cho nàng khi thấy nàng hạnh phúc. Và Gerald sẽ quở mắng và chửi rủa nhưng qua tất cả những lời phê bình không chấp nhận nàng kết hôn với Ashley hôm qua, ông vẫn sẽ hết sức vui lòng về sự kết hợp giữa gia đình ông và dòng họ Wilkes.

"Nhưng đó chỉ là những việc phải lo lắng sau ngày cưới". Nàng thầm nghĩ, gạt bỏ những suy tư ra khỏi đầu óc.

Không cảm thấy gì khác ngoài một niềm vui chan hoà, dưới ánh nắng ấm tiết xuân, với những ống khói của Twelve Oaks vừa ló dạng trên những ngọn đồi bên kia rạch. Scarlett nghĩ:

- Minh sẽ sống ở đây và mình sẽ còn thấy được độ năm mươi mùa xuân như thế này hoặc đẹp hơn nữa và mình sẽ kể cho con cháu nghe mùa xuân này đẹp như thế nào, đáng yêu hơn mọi mùa xuân chúng được thấy sau này.

Sung sướng bởi ý nghĩ sau cùng này, nàng nói tiếp khúc cuối bản "Người mặc áo xanh" làm Gerald vỗ tay âm ỉ.

- Em chẳng biết tại sao sáng nay chị vui vẻ quá vậy.

Suellen cầu nhàu hỏi bởi cô nghĩ rằng nếu cô được mặc chiếc dạ y xanh của Scarlett thì cô sẽ đẹp hơn chị cô nhiều. Và tại sao Scarlett lại luôn luôn ích kỷ, chẳng bao giờ cho cô mượn cái áo cũng như mũ của chị ấy. Và tại sao mẹ cứ ủng hộ chị ấy, cho rằng màu xanh không hợp với Suellen?

- Chị cũng biết rõ như em là lễ đính hôn của Ashley sẽ được loan báo tối nay. Ba đã nói sáng nay rồi mà. Và em còn biết chị mất anh ta từ mấy tháng nay.

- Mày chỉ biết có bấy nhiêu sao?

Scarlett vừa hỏi vừa thè lưỡi, không muốn để mất khí sắc vui tươi của nàng. Suellen sẽ hết sức ngạc nhiên vào giờ này ngày mai.

Carreen phản đối như bị đụng chạm:

- Susie, chị cũng biết là không phải vậy, Scarlett chỉ mất có Brent thôi mà. Scarlett quay sang, đôi mắt xanh như cười với cô em út, ngạc nhiên nghĩ tại sao người ta lại khả ái như vậy. Cả gia đình đều biết rằng trái tim mười ba tuổi của Carreen đã giao cho Brent Tarleton, người chẳng bao giờ chú ý tới cô nếu cô không phải là em của Scarlett. Mỗi khi Ellen không có nhà, hai cô chị thường trêu ghẹo Carreen đến phát khóc về chuyện Brent. Scarlett vui vẻ vì được tỏ ra rộng lượng:

- Em cưng, chị chẳng để ý gì đến Brent đâu, và anh ta cũng chẳng để ý gì đến chị cả. Anh ấy đang chờ em lớn đấy.

Khuôn mặt tròn trịa của Carreen đỏ bừng lên, lòng thích thú nhưng vẫn nghi ngờ:

- Ô, Scarlett, thật không?

- Scarlett, chị biết là má đã nói Carreen còn nhỏ không được nghĩ tới bồ bịch sao chị lại nhét những ý nghĩ đó vào đầu nó? Scarlett đáp:

- Được, mày muốn lưu ý hay nói nhảm nhí tùy ý, tao không cần. Mày muốn chèn ép Sissy bởi vì mày biết chỉ trong một năm nữa nó sẽ đẹp hơn mày.

Gerald lên tiếng:

- Tụi bây chịu đẹp cái giọng thường ngày đó vào hôm nay hay không? Hay tao lại quát cho mấy roi bây giờ. Thôi im đi, tao có nghe tiếng xe ngựa thì phải? Có thể là đám Tarleton hay Fontaine.

Khi đến gần giao lộ, nơi gặp nhau của hai con đường từ đôi cây rậm rạp ở Mimosa và Fairhill đổ xuống, họ đã nghe tiếng bánh xe, vó ngựa và những giọng đàn bà vang ra từ sau màn cây dày đặc càng lúc càng rõ ràng và âm ỉ hơn. Gerald đi đầu, ghì ngựa lại và ra hiệu cho Toby dừng xe ngay chỗ hai con đường gặp nhau.

- úng là bà Tarleton và mấy cô con gái. Mặt ông tươi như hoa. Trừ Ellen ra, trong hạt này không có bà nào được ông thích bằng bà Tarleton tóc đỏ.

- Và chính bà ta cầm cương, thật là một người biết điều khiển ngựa! Hai bàn tay nhẹ như lông chim, mạnh như roi da và cũng đủ đẹp để hôn lên. Tụi bây chẳng có đứa nào có bàn tay như vậy.

Ông tiếp, đôi mắt dịu dàng quở trách các con:

- Carreen thì sợ mấy con ngựa, còn Sue thì tay cứng như bàn ủi khi cầm cương, còn con thì... Scarlett bất mãn:

- Được lắm, nhưng con chưa bao giờ té ngựa hết. Còn bà Tarleton kỳ sẵn nào cũng bị ngựa quăng xuống đất. Gerald tiếp ngay:

- Và gãy xương quai xanh như một người đàn ông, nhưng không bất tỉnh, không kêu la. Thôi, bà ấy tới kìa.

Ông đứng trên hai bàn đạp ngựa, dờ nón vạch một vòng chào, trong khi cỗ xe của nhà Tarleton chất đầy con gái mặc áo sắc sỡ, che dù và khăn trùm đầu phát phới, đến nơi với bà Tarleton tay cầm cương như Gerald đã nói. Với bốn cô con gái, bà vú, những hộp giấy dài đựng áo khiêu vũ chật ních xe, quả thật không còn chỗ cho tên xe xà ích

ngồi nữa. Và lại Beatrice Tarleton không ưng thuận cho ai cầm cương, da trắng hay da đen cũng vậy, trừ khi bà bị băng treo tay lên cổ. Gầy gò, yếu đuối, màu da trắng tới nỗi người ta tưởng như mái tóc đỏ rực của bà đã hút khí sắc trên mặt, nhưng bà lại không thiếu sức lực và hăng hái. Bà đã sanh tám lần, đứa nào cũng tóc đỏ và đầy sức sống như bà, và bà đã dạy bảo chúng rất có kết quả, như dân trong hạt đã nói, bởi vì bà đã trao cho chúng tất cả tình thương vô bờ bến và một kỷ luật nghiêm nhặt như khi bà nuôi đám ngựa con. "Uốn nắn nhưng đừng làm gãy tinh thần chúng". Đó là châm ngôn của bà Tarleton.

Bà thương ngựa và nói về chúng bất cứ lúc nào. Bà rất tin tưởng bầy ngựa của bà, đặc biệt là con ngựa cái màu đỏ tên Nellie, khôn như người. Khi nào quá bận rộn việc nhà, bà giao cho một đứa bé da đen tô đường và dẫn nó:

- Hãy dắt cho Nellie một năm đây và nói với nó ta về ngay! Trừ những dịp hiếm có, lúc nào bà cũng mặc đồ kỵ mã dù có cỡi ngựa hay không vì bà luôn luôn sẵn sàng lên yên, bởi thế bà có thói quen nai nịt gọn gàng từ sáng sớm. Cứ mỗi sáng, dầu mưa hay nắng, Nellie đều sẵn sàng yên cương và quần tới quần lui trước cửa nhà, chờ đợi lúc bà Tarleton rời rãnh cỡi chạy một vòng. Nhưng Fairhill là một đồn điền không dễ quản trị nên bà ít có dịp được rãnh tay. Do đó, Nellie cứ phải một mình đi tới đi lui hết giờ này sang giờ khác, trong khi bà Beatrice Tarleton bận rộn cả ngày với tà váy vắt trên tay và bên dưới là đôi giày bóng loáng ống cao mười lăm phân.

Hôm nay, trong chiếc áo lụa đen tầm thường với chiếc váy hẹp và lỗi thời, bà vẫn còn có vẻ như đang mặc đồ cỡi ngựa bởi chiếc áo được may cắt quá giống với y phục kỵ mã của bà. Đã vậy, chiếc nón đen nhỏ nhắn được gắn lông chim cũng màu đen một bên vành sụp xuống gần đôi mắt nâu khiến nó cũng giống như chiếc nón đi săn cũ kỹ của bà.

Bà khoa roi ngựa trên không làm dấu hiệu chào đón Gerald, và ghì cương cho đôi ngựa đỏ dừng lại, và bốn cô gái ngồi phía sau cùng nghiêng đầu ra kêu thét đón mừng chị em Scarlett khiến cho cặp ngựa lồng lên vì hoảng hốt. Đối với người bàng quan thì sự chào đón quá nồng nhiệt đó có thể khiến họ nghĩ rằng hai nhà Tarleton và O'Hara

đã chẳng có dịp gặp nhau nhiều năm, nhưng thật ra thì họ chỉ mới có xa cách nhau hai hôm. Nhưng người trong họ Tarleton đều quen tánh niềm nở và rất mến thích các bạn láng giềng, nhất là các cô O'Hara. Điều đó có nghĩa là họ chỉ thích Suellen và Carreen thôi. Trong hạt, chẳng một cô gái nào thật sự mến thích Scarlett, ngoại trừ cô bé đầu óc rộng tuếch Cathleen, nhưng điều đó cũng không có gì bảo đảm. Vào những dịp hè, trung bình mỗi tuần đều có một dã yến và một cuộc dạ vũ được tổ chức trong hạt, nhưng đối với các cô Tarleton tóc đỏ, bẩm tính thích vui chơi, thì cứ mỗi dã yến và mỗi cuộc dạ vũ đều vô cùng thích thú giống như họ chỉ mới được dự lần đầu. Cả bốn cô gái đều mũm mĩm, xinh xắn, ngồi chật nứt trong xe đến nỗi các chiếc váy phồng và những lần ren đê bẹp lên nhau, và mấy cây dù cứ xô lẫn nhau bên trên những chiếc nón rom rộng vành kiểu Ý đại lợi gắn đầy hoa hồng trong khi các quai nón bằng nhung đen bay phát phới. Dưới bốn chiếc nón đó là đủ loại màu tóc đỏ. Hetty thì tóc đỏ tươi, Camilla màu dâu tây chín, Randa màu đồng đỏ còn cô bé Betsy thì đúng là màu cà rốt.

Gerald dừng cương bên hông xe, khen nịnh:

- Tất cả đều quá đẹp, thưa bà. Nhưng muốn hơn được mẹ thì các cô hãy còn cách quá xa. Bà Tarleton đảo tròn đôi mắt và cắn môi làm ra điều e thẹn khôì hài. Mấy cô gái đồng phụ họa:

- Má, má không được đảo mắt nghe! Tụi con sẽ mét ba cho coi! Và thưa bác O'Hara, chúng cháu phải thú thật rằng chẳng bao giờ má để cho tụi cháu có một cơ hội tốt nào cả khi có mặt một người hào hoa phong nhã như bác.

Cũng như mọi người, Scarlett không khỏi bật cười trước những lời đùa hóm hỉnh đó, nhưng bao giờ cũng vậy, nàng nhận thấy cái lối ăn nói quá tự do của mấy con nhỏ Tarleton với mẹ là chướng tai. Chúng cứ tưởng như mẹ cũng cùng trang lứa. Đối với Scarlett chỉ nội nghĩ tới có thể nói như thế với mẹ cũng gần như mắc tội phạm Thánh. Thế nhưng... thế nhưng... có một cái gì gần gũi, ấm áp giữa mấy con nhỏ Tarleton và mẹ chúng, mặc dầu hay trêu chọc mẹ, chúng vẫn hết sức kính trọng bà. Không được, Scarlett thành tâm tự nhủ một cách vội vàng, không phải vì vậy mà nàng thích có một

người mẹ như bà Tarleton hơn là Ellen nhưng dầu sao kể cũng ngộ nghĩnh khi được đùa giỡn với mẹ. Nàng nhận thấy ý nghĩ đó đã đủ bất kính đối với Ellen và cảm thấy xấu hổ. Nàng cũng biết là loại ý nghĩ đó chẳng bao giờ quấy rầy bốn khối óc dưới những mái tóc chói chang đang ngồi trên xe kia. Và, cũng như bao nhiêu lần khác, nàng cảm thấy ngượng ngùng bức dọc vì nhận ra mình không giống các bạn láng giềng.

Trong bộ óc không có thói quen phân tách, một cái gì thoáng hiện mà nàng chỉ nhận ra một cách lơ mờ rằng, sở dĩ các con nhỏ Tarleton có những thái độ đó là vì chúng cũng bất kham như những con ngựa con, hoang dại như cỏ rừng. Ở bọn họ, một trong những di truyền tính là giản dị, vô tư. Cả cha và mẹ họ đều cùng là dân xứ Georgia - Bắc Georgia - chỉ cách xa những tổ phụ khai hoang có một thế hệ. Họ tự tin và tin tưởng ở những vật chung quanh. Theo bản năng, họ tự nhiên biết là họ phải làm gì - cũng như người trong họ Wilkes, mặc dầu chiều hướng dị biệt thật rõ ràng. Với họ không hề có chuyện xáo trộn thường xuyên ở nội tâm như trường hợp Scarlett, trong huyết quản có cung cách quý phái của miền duyên hải trộn lẫn với đầu óc thực tế và giòng máu yêu đất của một nông dân Ai nhĩ lan. Scarlett muốn tôn sùng yêu kính mẹ như một thần tượng, muốn làm rối tóc và muốn trêu nghịch mẹ. Nàng tự biết mình có thể vừa là thế này vừa là thế khác. Đó là một điều trái ngược đã làm cho nàng ước ao có một vẻ nhu mì, một cô gái quý phái có giáo dục với con trai, nếu có thể được thì cũng là một thiếu nữ bất cần đời không tiếc gì một vài cái hôn.

Bà Tarleton hỏi:

- Sáng nay Ellen đi đâu?

- Bà ấy ở nhà soát lại sổ sách kế toán với tên quản gia, chúng tôi vừa sa thải hắn. Ông nhà và mấy con trai đâu?

- Ô, họ đi Twelve Oaks lâu rồi, họ muốn nếm thử món rum pha sữa, chanh, đường xem có mạnh không. Tôi cam đoan là họ nếm món rượu ấy từ giờ đến sáng mai! Tôi sẽ nhờ ông Wilkes giữ họ qua đêm, dầu họ có thể bò về ngủ trong chuồng ngựa. Năm

người đàn ông say rượu thì quá nhiều... Ba người thì còn được, chứ...

Gerald vội vàng ngắt lời chuyển sang đề tài khác. Ông cảm thấy mấy cô con gái ông đang cười thầm sau lưng ông vì chúng còn nhớ tới tình trạng khi ông trở về nhà sau buổi dã yên mùa thu năm ngoái.

- Sao bữa nay bà không đi ngựa? Chắc chắn là bà trông không có vẻ gì là bà nữa khi không có con Nellie ở cạnh bà. Bà trông giống như con stentor.. Bà Tarleton la lên, nhái giọng Ái nhĩ lan của Gerald:

- Stentor, ông mới dốt làm sao! Chắc ông muốn nói centaur là quái vật nửa người nửa ngựa chứ còn stentor là một người có giọng nói như đồng mà. Dầu nói sai, Gerald vẫn thản nhiên:

- Stentor hay centaur gì cũng được. Chính bà cũng là người giọng đồng kia mà bà Tarleton, lúc bà hét đám chó săn. Hetty nói:

- ó, má thấy chưa. Con đã nói là má la hét giống như một tên da đỏ Comanche mỗi lần má gặp một con chồn.

Bà Tarleton quay lại:

- Như đầu có lớn như mây kêu thét lúc bị Mammy rửa tai. Ý là mây đã 16 tuổi rồi đó! À, tại sao tôi không cỡi ngựa sáng nay hả, con Nellie mới vừa đẻ hồi sáng sớm.

- Nó đẻ rồi à? Gerald kêu lên với một vẻ thích thú thật sự. Tánh ham mê ngựa của người Ái nhĩ lan nơi ông hiện rõ trong ánh mắt. Và Scarlett một lần nữa cảm thấy xúc động khi so sánh mẹ nàng với bà Tarleton. Đối với Ellen, ngựa cái hay bò cái không bao giờ đẻ. Cùng lắm là gà mái sanh ra trứng. Ellen làm như không bao giờ biết tới các chuyện ấy, còn bà Tarleton thì cứ sao nói vậy.

- Một con ngựa cái con phải không?

- Không, một con ngựa giống chân dài chừng hai thước. Ông phải tới coi nó, ông

O'Hara. Quả là một con ngựa của họ Tarleton. Lông nó đỏ như mấy lọn tóc của con Hetty.

- Và trông giống Hetty lắm.

Camilla nổi lời mẹ, vừa nói xong liền bị biến mất dưới đồng váy, quần và nón, miệng la hét âm ỉ, vì Hetty, cô gái có mặt thật dài, bắt đầu ngắt véo cô. Bà Tarleton nói:

- Mấy con ngựa cái con của tôi sáng nay coi bộ hăng lắm. Chúng nó tía lia khi nghe tin Ashley và con em họ nó ở Atlanta. Tên nó là gì hả? Melanie, phải không? Cầu trời ban phước cho con nhỏ đó. Thật là một đứa nhỏ dịu dàng, nhưng tôi thì chẳng nhớ tên mà cũng chẳng nhớ mặt nó. Con đầu bếp của tôi là vợ của thằng bồi coi hầm rượu nhà Wilkes, hắn ở bên nhà tôi đêm qua và cho vợ hắn biết chuyện lễ đính hôn tối nay, hỏi sáng con bếp mới cho tôi hay. Mấy đứa con gái của tôi đứng ngồi không yên, tôi chẳng hiểu tại sao. Từ mấy năm rồi ai cũng biết Ashley sẽ cưới con nhỏ đó, nếu cậu ta không cưới một trong các cô em họ Burr ở Macon. Cũng như Honey Wilkes sẽ lấy Charles, em của Melanie. Ông O'Hara, ông cho tôi biết coi có ai không cho phép họ Wilkes lấy người ngoài họ không? Bởi vì nếu...

Scarlett không thể nghe được phần còn lại vì bị tiếng cười lấp mắt. Trong giây lát, mặt trời như bị che khuất bởi một đám mây lạnh buốt khiến cho vạn vật chìm trong bóng râm, các màu sắc đều biến mất. Màu xanh tươi của lá cây như bịnh hoạn, cây dương đào trở nên trắng nhợt và cây táo dại trở nên bông tàn tạ, tiêu điều. Scarlett bấu các ngón tay vào nệm xe và trong một lúc, chiếc dù nơi tay nàng run rẩy. Hay tin Ashley đính hôn là một chuyện, còn nghe người ta bàn tán về chuyện đó mà vẫn giữ vẻ hờ hững lại là một chuyện khác. Nhưng rồi sức phấn đấu của nàng trở lại thật mạnh và mặt trời lộ dạng, cảnh vật trở lại tung bừng như lúc nãy. Nàng biết Ashley yêu nàng. Thật sự như vậy. Và nàng mỉm cười tưởng tượng hình ảnh là Tarleton ngạc nhiên khi chẳng có lễ đính hôn nào được loan báo tối nay... và sẽ ngạc nhiên biết bao nếu một vụ đào hôn xảy ra. Rồi bà sẽ kể cho hàng xóm nghe rằng Scarlett quả là một con ranh mãnh, vì nàng vẫn ngồi lặng thinh nghe bà nói chuyện Melanie, trong khi nàng và Ashley đã... Nàng cười lúm chiếc đồng tiền với ý nghĩ đó, và Hetty, nãy giờ chăm chú quan sát

hiệu quả những lời nói của mẹ cô, ngồi thụp xuống với bộ mặt nhăn nhó vì chẳng hiểu ra sao cả. Bà Tarleton trịnh trọng:

- Ông có nói gì cũng vậy thôi, ông O'Hara! Theo tôi thì lấy nhau trong họ hàng là bậy. Ashley cưới con họ Hamilton cũng đã không phải rồi, còn Honey sắp lấy thằng Charles Hamilton xanh mét kia thì...

- Honey chẳng bao giờ kiếm được ông nào nếu cô ta không chịu lấy Charlie. Randa nói một cách tàn nhẫn và tự tin rồi tiếp:

- Cô ta chẳng bao giờ có một tình nhân nào ngoài Charlie. Và hẳn chẳng bao giờ ngó ngang tới cô ta, mặc dù họ đã đính hôn với nhau rồi. Scarlett, chị còn nhớ anh ta cứ bám sát chị hồi lễ Giáng sinh trước? Bà Tarleton quay lại:

- Ừng hàm hồ, họ hàng không thể lấy nhau, dù là họ hàng xa đi nữa. Nó làm yếu dòng dõi, không thể giống như loài ngựa. Người ta có thể để một con ngựa cái nhảy với một con ngựa anh hoặc một con ngựa con nhảy với một con ngựa cha và sẽ có giống tốt nếu mình biết rõ chúng thuộc về nòi gì. Nhưng không thể làm như vậy được với loài người. Có lẽ sẽ coi tốt mã lắm nhưng không bền. Người ta...

- Ờ, thưa bà. Tôi không đồng ý với bà về vấn đề này. Bà có thể kể cho tôi nghe tên một người nào hơn họ Wilkes không? Và họ đã lấy nhau như vậy từ đời này sang đời khác.

- Nhưng bây giờ đúng là lúc họ phải dẹp chuyện đó lại, vì nó đã bắt đầu có triệu chứng xấu rồi. Ờ, Ashley cũng không đến nỗi gì, nó quả là thằng chó đẹp trai dầu rằng nó... Nhưng hãy xem mấy đứa con gái tái mét của họ Wilkes! Thật tội nghiệp! Đẹp thật, dĩ nhiên, nhưng quá ốm yếu, nhợt nhạt. Cứ nhìn con nhỏ Melanie thì rõ, mỏng như một cái lá chắn và ốm tới nỗi gió thổi cũng bay chẳng có vẻ gì là hăng hái. Chẳng có một khái niệm nào trong đầu. "Phải, má", "Không phải, thưa má", nó chỉ biết nói có vậy thôi. Ông rõ tôi muốn nói gì chứ? Gia đình đó cần phải có một dòng máu mới mẻ, một dòng máu hoàn toàn trắng kiện như mấy con nhỏ tóc đỏ nhà tôi hay

cháu Scarlett. Nào, đừng hiểu lầm. Họ Wilkes là những người thanh nhâ nhất trong cái
lỗi của họ, ông biết là tôi rất mến thích họ, nhưng phải thẳng thắn mà nói! Có phải
họ đã được giáo dục quá mức và cũng do tự nhiên mà ra hay không? Họ có thể xuất
sắc trên đường khô, trên đường bằng phẳng, nhưng ông nghe kỹ tôi đây. Tôi không tin
tưởng rằng họ chưa học được sức chịu đựng, và hễ nguy hiểm xảy ra, tôi tin rằng họ
không thể ứng phó được. Họ chỉ là giống được dùng trong nhà vào mùa khô ráo chớ
không phải như một con ngựa tốt có thể chạy được với bất cứ thời tiết nào. Những vụ
họ hàng cưới nhau của họ đã làm họ khác biệt với những người chung quanh. Lúc nào
cũng loay hoay với cây dương cầm hoặc vùi đầu vào sách vở! Tôi quả quyết rằng
Ashley thích đọc sách hơn là đi săn. Tôi thành thật tin tưởng như vậy, ông O'Hara.
Ông hãy nhìn bộ xương của họ, quá mảnh mai. Họ cần có những giống đực và những
giống cái thật mạnh khỏe.

- Á! À! Hừm! Gerald bỗng thấy như phạm tội khi nhận thấy câu chuyện thật là thích
thú và hợp ý ông nhưng đối với Ellen thì hoàn ngược lại. Thật vậy, ông biết Ellen sẽ
mãi mãi buồn phiền nếu biết được con gái bà đã ngồi nghe một câu chuyện trắng trợn
đến thế. Nhưng bà Tarleton, luôn luôn làm ngơ trước những cảm nghĩ của kẻ khác khi
theo đuổi đề tài thú vị nhứt của bà. Đó là đề nuôi dạy, người hay ngựa.

- Tôi biết rõ những gì tôi nói ra vì tôi có một vài người bà con lấy lẫn nhau. Tôi cho
ông biết là con cái của họ đều mắt lồi như mắt ếch, thật thảm hại. Và khi gia đình tôi
muốn tôi kết hôn với một người bà con xa, tôi nhảy dựng lên như một con ngựa con.
Tôi đã nói: "Không đâu, má. Con không chịu như vậy đâu. Mấy đứa con của con sẽ bị
chai chân và thở dốc như ngựa". Và mẹ tôi đã ngất xỉu khi nghe tôi nói về mấy cái vụ
chai chân, nhưng tôi vẫn cương quyết giữ ý định và bà ngoại tôi cũng ủng hộ tôi. Bà
cũng biết một ít về vấn đề nuôi ngựa ông thấy, và bà nói tôi có lý. Sau đó bà giúp tôi
bỏ trốn với ông Tarleton. Ông hãy nhìn mấy đứa con tôi, to lớn và mạnh khỏe không
có một chứng bệnh nào cũng như không có đứa nào lùn, mặc dầu thằng Boyd chỉ cao
khoảng một thước bảy. Còn bọn Wilkes...

- Thôi, mình sang chuyện khác đi!

Gerald hấp tấp ngắt lời, vì ông chú ý tới cặp mắt ngơ ngác của Carreen và sự thêm thường tò mò trên mặt Suellen. Ông sợ chúng sẽ hỏi Ellen nhiều câu rắc rối khiến bà biết được ông là một người giám hộ chẳng ra gì. Về phần Scarlett, ông rất sung sướng khi thấy nàng, hình như nàng đang nghĩ ngợi về chuyện đâu đâu, đúng tư cách của một thiếu nữ cao quý.

Hetty giúp ông thoát khỏi cảnh lúng túng, cô sốt ruột kêu lên với bà Tarleton:

- Trời ơi, má để tụi con đi chớ. Mặt trời luộc chín con rồi nè. Cỏ con phòng da rồi đây.

Gerald nói:

- Một phút nữa thôi, trước khi bà tiếp tục đi. Bà quyết định ra sao về chuyện bán lại ngựa cho chúng tôi dùng cho Bộ đội? Chiến tranh có thể bùng nổ nay mai, và bọn trẻ muốn mọi việc đâu vào đó. Đó là đạo quân của hạt Clayton và chúng ta cần có ngựa cho họ. Nhưng bà là người bướng bỉnh, chắc bà sẽ không chịu bán mấy con thú ưu tú của bà.

- Có lẽ chiến tranh không xảy ra đâu.

Bà Tarleton trì hoãn, bà đã hoàn toàn quên hết tục lệ cưới hỏi của dòng họ Wilkes.

- Tại sao vậy, thưa bà, bà không thể nào... Hetty lại ngắt lời:

- Má, má và ông O'Hara có thể bàn về chuyện ngựa ở Twelve Oaks tốt hơn ở đây.

Gerald nói:

- úng vậy, và tôi không giữ các cô quá một phút nữa đâu. Chúng ta sẽ đến Twelve Oaks trong chút xíu nữa, và tất cả mọi người, già hay trẻ, đều muốn biết vấn đề ngựa ngã ngũ như thế nào. A, nhưng thật là đau lòng cho tôi nếu một bà mẹ cao quý đẹp đẽ như mẹ các cô lại quá keo kiệt về mấy con thú. Nào, lòng ái quốc của bà đâu, bà Tarleton? Có phải Liên bang miền Nam chẳng có nghĩa lý gì với bà không, bà Tarleton?

Con bé Besty la lên:

- Má, Randa ngồi trên áo con, làm nhẵn hết rồi!

- Thì hất con Randa ra và cầm miệng lại. Nào, bây giờ hãy nghe tôi, ông O'Hara!

- Bà trả đũa, mắt bắt đầu long lên - Ông đừng ném mấy tiếng Liên bang miền Nam vào mặt tôi. Những tiếng đó có rất nhiều ý nghĩa đối với tôi cũng như với ông. Phần tôi, có tới bốn đứa con trong quân đội, còn ông, chẳng có gì hết! Nhưng đám con tôi, chúng có thể tự lo lấy chúng, còn mấy con ngựa cung của tôi thì không. Tôi sẽ rất sung sướng được giao ngựa vô điều kiện nếu tôi biết rõ chúng sẽ được cỡi bởi những người tôi quen, những người đã quen với ngựa thuần chủng. Không, tôi sẽ không do dự một phút nào. Nhưng để cho những tên rừng rú hoặc bọn trộm cắp cỡi những con tuấn mã của tôi, những kẻ chỉ quen cỡi lừa! Không, thưa ông, tôi sẽ không ngu được khi nghĩ rằng chúng sẽ chạy với vết cứa của bộ yên cương và không được săn sóc kỹ càng. Ông có nghĩ rằng tôi chịu để cho những tên ngốc nghếch cỡi những con ngựa mồm thật đẹp của tôi, và rồi nhìn miệng chúng nát bét ra và bị đánh đập tới khi mất hết trí khôn không? Đây, tôi đã rợn người rồi nè, ngay khi nghĩ về những chuyện đó. Không, ông O'Hara, ông đã có lòng tốt nghĩ về mấy con ngựa của tôi, nhưng tốt hơn ông nên đi Atlanta mua mấy con ngựa già cho mấy gã thô kệch của ông đi. Họ chẳng bao giờ thấy được sự khác biệt nào hết! Camilla hỏi, cũng sốt ruột như mấy chị em:

- Má, mình chưa đi sao? Má biết là cuối cùng rồi má cũng phải nhường lại mấy con thú cưng của má. Khi ba và tụi con trai cùng hô hào rằng Liên bang miền Nam cần đến chúng, chừng đó, má sẽ khóc nức nở nhưng cũng đành để cho chúng ra đi. Bà Tarleton nhăn mặt và giựt cương:

- Tao sẽ không nhường con nào hết.

Bà vừa nói vừa phớt nhẹ ngọn roi lên mình ngựa. Cổ xe vọt tới.

- Thật là một người đàn bà tuyệt vời. z Gerald vừa nói vừa đội nón lên và cho ngựa lui về bên cạnh cổ xe các con ông.

- ỉ thôi, Toby. Bọn này sẽ làm hao mòn ý chí của bà ta và sẽ có ngựa. Dĩ nhiên là bà ta đúng. Nếu một người đàn ông không phải là người quý phái, kẻ ấy chẳng đáng gì đến chuyện ngựa. Hắn phải ở trong đám bộ binh. Nhưng còn nhiều phiền phức, con của chủ đồn điền trong hạt không đủ số để thành lập trọn một đạo quân. Con nói gì đó, Scarlett?

- Ba, ba nên cỡi ngựa đằng sau hay phía trước chúng con. Ba làm tung bụi khiến chúng con nghệt thờ cả.

Scarlett nói, vì nàng cảm thấy không thể kéo dài cuộc đàm luận lâu hơn nữa. Điều này làm cho nàng xao lãng ý tưởng, trong khi nàng muốn sắp xếp vừa ý tưởng vừa mặt mày của nàng cho có vẻ quyến rũ trước khi đến Twelve Oaks.

Gerald thúc ngựa và giữa một vầng mây bụi đỏ ngòm, ông theo sau xe của họ Tarleton để tiếp tục đàm luận về chuyện ngựa.

CHƯƠNG 6

Họ băng qua con rạch và cỗ xe bắt đầu lên đồi. Ngay trước khi Twelve Oaks xuất hiện, Scarlett đã nhìn thấy một đám khói là đà trên những tàng cây cao và nàng ngửi được mùi vị pha trộn của gỗ hồ đào đang cháy và thịt heo, thịt cừu đang nướng.

Những bếp lò đào dưới đất đã được đốt cháy âm ỉ từ đêm qua, bây giờ có lẽ đã biến thành những cái móng dài đỏ rực, với những xiên thịt đang được quay trên đó và những giọt mỡ đang nhỏ xuống xì xèo trên mặt than. Scarlett biết thứ hương vị được gió mang đi đó là ở từ khu rừng sồi nhỏ phía sau ngôi nhà lớn. John Wilkes luôn tổ chức các cuộc dã yến nơi này, trên triền đồi xinh đẹp dẫn tới vườn hồng, nơi có bóng mát dịu và là một chỗ thi vị hơn, nếu so sánh với lần tổ chức dã yến bên nhà Calvert chẳng hạn. Bà Calvert không thích những món ăn dã yến và tuyên bố rằng mùi thức ăn sẽ tồn tại trong nhà nhiều ngày nên thực khách của bà phải chịu toát mồ hôi trên một nơi phẳng lì tro tro cây cối, cách nhà một phần tư dặm. Nhưng ông John Wilkes nổi tiếng khắp xứ về tinh thần hiếu khách, biết rõ cách tổ chức một dã yến.

Những dãy bàn kê dài, phủ bằng loại vải đẹp nhất của gia đình Wilkes, được đặt vào những nơi có bóng mát rậm nhút, hai bên là những băng dài không lưng dựa. Những chiếc ghế nệm gòn và gối lót được đặt rải rác ở những chỗ trống, dành cho những người không thích ngồi băng. Được đặt ở một khoảng cách vừa đủ cho thực khách khỏi bị khói, là những hố dài đang nướng thịt và mùi xốt Brunswick. Ông Wilkes luôn luôn có hơn mười tên da đen bận rộn bung mâm chạy tới, chạy lui để phục vụ thực khách. Ở sân sau cùng còn có một số bếp lò khác dành cho gia nhân, xà ích và các cô hầu gái của thực khách mở tiệc riêng. Thực phẩm của chúng gồm có bánh bột bắp nướng, khoai mỡ và dồi heo, món lòng thú mà bọn da đen thích nhút, và nếu đang có mùa dưa hấu, chúng sẽ được một bữa thỏa thích.

Ngay khi ngửi thấy mùi thịt nướng thơm dòn, Scarlett nhăn mũi khoái trá. Hy vọng khi đồ ăn đã nấu nướng xong thì nàng cũng đã tới lúc cảm thấy đói. Bây giờ thì bụng

đang đầy ắp và dây nịt siết quá chặt đến nỗi nàng sợ sẽ bị nấc cụt bất cứ lúc nào. Quả là chuyện đáng chán khi chỉ có người già nua mới có quyền nấc cụt trong bữa ăn mà không sợ bị cho là vô lễ.

Xe đã lên đầu dốc và căn nhà trắng vươn lên với vẻ cân đối hoàn toàn trước mắt nàng. Hàng cột cao, mái hiên rộng, nóc bằng, đẹp như một giai nhân tin tưởng nơi duyên dáng của mình đến nỗi tỏ ra hào phóng với mọi người. Scarlett yêu Twelve Oaks hơn Tara vì vẻ đẹp oai nghiêm và phong cách êm đềm không hề có ở ngôi nhà của Gerald.

Ở khúc quanh rộng của con đường đã đông nghẹt ngựa thăng yên và những cỗ xe song mã. Thực khách đang xuống xe với những câu chào hỏi bạn bè. Bọn da đen luôn luôn sốt ruột trong những bữa tiệc, vừa nhăn nhó vừa dắt mấy con ngựa vào sân sau tháo yên cương. Từng đám trẻ cả da trắng lẫn da đen hò hét chạy giỡn trên sân cỏ xanh mới mọc, chơi lò cò, đuổi bắt và khoác lác về chuyện chúng sắp ăn bao nhiêu thứ.

Gian đại sảnh chiếm hết bề ngang ngôi nhà đã đầy người, và chiếc xe của O'Hara chưa kịp ngừng lại, Scarlett đã thấy mấy cô gái trong lớp áo vải bông, rực rỡ như bướm bướm, đi lên đi xuống thang lầu, tay người này đập lên lưng người khác, đôi khi họ dừng lại dựa vào lan can, tươi cười gọi những cậu trai có mặt ở tầng dưới.

Xuyên qua vuông cửa sổ kiểu Pháp, Scarlett có thể nhìn lướt qua những bà trọng tuổi, ngồi trong phòng khách, nghiêm trang trong những bộ áo lụa đậm màu, vừa phe phẩy quạt vừa nói chuyện về con cái, về bệnh hoạn và về những lý do của người này hoặc người kia đã cưới hỏi nhau. Người hầu rượu của nhà Wilkes, tên Tom, hấp tấp qua lại trong phòng, tay bung một khay bạc, cúi chào hoặc nhe răng khi dâng những cốc rượu cho các thanh niên mặc quần màu xanh hung hung hay xám với loại sơ mi cổ xếp thật thanh lịch.

Mái hiên sáng sủa trước nhà cũng đã đông khách, có lẽ cả hạt đều quy tụ về đây, Scarlett thầm nghĩ. Bốn cậu con trai Tarleton và cha họ đang dựa vào mấy cây cột cao vút. Anh em song sinh Brent và Stuart sát bên nhau cũng như bất cứ lúc nào. Boyd và

Tom đứng với cha, ông James Tarleton. Ông Calvert đang đứng kế bên người vợ Yankee của ông, và dù đã ở Georgia hơn mười lăm năm, bà chẳng có vẻ hoàn toàn thích hợp với những nơi này.

Mọi người đều tỏ ra lịch sự và ân cần đối với bà chỉ vì họ thấy thương hại, nhưng không ai có thể quên được trước đó bà là người dạy học riêng cho mấy đứa con Calvert. Hai cậu con của Calvert, Raiford và Cade đều có mặt với cô em gái hoạt bát, Cathleen. Họ đang trêu chọc Joe Fontaine và Sally Munroe, vị hôn thê xinh đẹp của anh. Alex và Tony Fontaine đang thì thầm những gì vào tai của Dimity Munroe khiến cô ta cười khúc khích.

Có những gia đình từ xa tới như Lovejoy, cách đây mười dặm hoặc từ Fayetteville hay Jonesboro, còn có một số ở tận Atlanta và Macon. Ngôi nhà như muốn nứt ra vì đám đông, tiếng chuyện trò đứt đoạn, tiếng cười râm rĩ hoặc khúc khích, tiếng riu rít của phụ nữ, và những tiếng kêu hỏi oang oang.

John Wilkes đứng trên ngưỡng cửa, với mái tóc bạch kim, thân người thẳng tắp trông đáng vẻ thanh lịch trầm lặng. Ông ân cần với khách, ấm áp và nồng nàn như trời mùa hạ Georgia. Bên cạnh ông là Honey Wilkes luôn luôn ngọt ngào đối với tất cả mọi người - từ cha cho đến bọn hắc nô - đúng như tên Honey (mật ngọt) của cô ta, đang lảng xảng và khúc khích cười chào đón khách.

Rõ ràng là cô ta mong mỗi được chinh phục đàn ông với các vẻ hoàn toàn tương phản với dáng điệu nghiêm trang của cha, và Scarlett nghĩ có lẽ những gì bà Tarleton nói có phần đúng. Chắc là chỉ có đàn ông trong họ Wilkes mới có đáng vẻ của dòng họ. Hàng lông mi dày và vàng đậm viền quanh đôi mắt xám của John Wilkes và Ashley, thì lại thừa thừa và úa màu ở Honey và cô em gái india. Thiếu lông mi, trông Honey có vẻ kỳ dị như một con thỏ, còn india thì chẳng hề có thể miêu tả bằng tính từ nào khác hơn là xoàng xĩnh.

Chẳng thấy india đâu cả, nhưng Scarlett biết là có thể cô ta đang ở trong bếp để dọn dò lần cuối những người làm. Tội nghiệp india, Scarlett nghĩ. Cô ta đã quá bận rộn

công việc nhà từ ngày mẹ mất đến đôi chẳng bao giờ có dịp may để tìm ra một ý trung nhân nào khác trừ Stuart Tarleton. Và chắc là mình chẳng có lỗi gì nếu Stuart cho là mình đẹp hơn cô ấy.

John Wilkes bước xuống thềm, đưa tay cho Scarlett. Vừa xuống xe nàng đã nhận ra Suellen đang cố tạo một nụ cười, cô bé có ý định tách Frank Kennedy ra khỏi đám đông.

Nàng vừa mỉm cười cảm ơn ông John Wilkes, vừa nghĩ thầm một cách khinh bỉ:

"Bộ mình chẳng kiếm được một anh chàng nào khá hơn là thằng già của con bé này chắc!" Frank Kennedy hấp tấp đến bên xe đỡ Suellen xuống, và Suellen khinh khỉnh đến khiếp, Scarlett muốn tát cô em một cái. Frank Kennedy là người có nhiều đất hơn bất cứ ai trong hạt này và là người rất tử tế. Nhưng những thứ đó chẳng đáng kể được gì cả so với cái tuổi bốn mươi và tánh khinh thị và nóng nảy. Những thứ đó cũng không làm cho người ta quên đi bộ râu đỏ hoe và kiểu cách như một cô gái già của hắn. Nhưng Scarlett nhớ lại kế hoạch của mình, nàng cố che đậy sự khinh bỉ và ném một nụ cười chào đón làm hắn sững lại, cánh tay còn hướng về Suellen, hắn trở mắt nhìn Scarlett với vẻ ngạc nhiên thích thú.

Scarlett đảo mắt nhìn Ashley trong đám đông trong lúc nàng đang nói chuyện với ông John Wilkes, nhưng không có chàng trên thềm. Hơn một chục tiếng la hét chào đón Scarlett, Stuart và Brent Tarleton tiến về phía nàng. Mấy cô con gái nhà Munroe vội vàng đỏ xô tới để hoan hô chiếc áo của nàng. Trong chốc lát nàng đã thành trung tâm của một vòng tròn, tiếng nói càng lúc càng cất cao hơn hơn mãi để được nghe ra giữa chỗ ồn ào. Nhưng Ashley đâu? Còn Melanie và Charles? Nàng cố không để lộ gì ra trên mặt khi ngẩng đầu lên tìm kiếm chung quanh và sâu trong đại sảnh, nơi đang có một đám đông cười đùa vui vẻ.

Nàng vừa cười nói huyền thuyên vừa liếc thật nhanh ngoài sân và trong nhà. Mắt nàng bỗng dừng sững nơi một kẻ lạ mặt, đứng một mình trong đại sảnh, mắt hắn ánh lên vẻ lạnh lùng ngạo mạn khi nhìn nàng, nó vừa mang đến cho nàng cảm giác hài lòng của

một thiếu nữ tự biết mình có sức quyến rũ đàn ông vừa làm cho nàng cảm thấy lúng túng như áo nàng đang mặc quá hở hang. Hắn có vẻ hơi già, ít nhứt cũng ba mươi lăm tuổi. Người hắn cao lớn, thân hình vạm vỡ. Scarlett thầm nghĩ là chưa bao giờ nàng thấy một người đàn ông có vai rộng và bắp thịt rắn chắc như vậy, quá nhiều bắp thịt so với một người thượng lưu. Khi mắt nàng gặp hắn, hắn mỉm cười, để lộ hàm răng trắng toát như răng thú dưới bộ râu mép đen tía sát. Mặt hắn sạm nắng như mặt một tên hải khấu, mắt hắn thật đen và liêu lĩnh như một tên tướng cướp đang ước lượng giá trị chiếc thuyền buồm mà hắn sắp đánh chiếm, hay một thiếu nữ mà hắn sắp cưỡng đoạt. Có một vẻ gì táo bạo, lạnh lùng trên mặt và bóng dáng ngạo mạn, thô lỗ trên miệng hắn khi hắn mỉm cười với nàng, làm nàng nghẹn thở. Cái nhìn của hắn có thể làm cho nàng cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng nàng bất mãn với chính mình là tại sao lại không cảm thấy cái nhục ấy. Nàng không rõ hắn là ai, nhưng có một điều không thể chối cãi được là hắn có vẻ là người thuộc dòng máu thượng lưu. Điều này được chứng tỏ ở cái mũi cong và nhọn, đôi môi đỏ rất đầy đặn, vàng trán cao và cặp mắt to của hắn. Nàng nhìn sang nơi khác, không cười đáp lại hắn và hắn cũng quay lưng lại khi nghe có tiếng gọi:

- Rhett! Rhett Butler! Tới đây mau, tôi muốn giới thiệu với anh trái tim cứng rắn nhứt của Georgia.

Rhett Butler? Cái tên mang một âm thanh quen thuộc, như dính dấp đến một vụ xấu xa thú vị nào, nhưng nàng chỉ nghĩ đến Ashley và không băn khoăn nữa.

- Tôi cần lên lầu để chải tóc lại. Scarlett nói với Stuart và Brent, đang cố kéo nàng ra chỗ vắng.

- Hai anh chờ tôi ở đây và đừng có lảng nhãng với cô nào hết, không tôi giận à ghen!

Nàng nhận thấy Stuart hôm nay có vẻ khó sai khiến hơn nếu nàng hơi lảng với một cậu khác. Stuart đã uống say và nàng thừa biết, cái vẻ mặt xác xược và gầy gò kia thế nào rồi cũng có chuyện lộn xộn. Nàng đứng trong đại sảnh để nói chuyện với vài người bạn và chào india vừa từ nhà sau lên, tóc tai rối bù và mồ hôi đầy trán. Tội

ngiệp india! Cô ta thật là quá xấu với mái tóc và rèm mi xơ xác, với cái cằm nhô biểu hiện cho tánh chất ương ngạnh. Không còn gì hơn nơi india ngoài cái tuổi hai mươi và là một cô gái già đang xuống giá. Nàng lấy làm lạ tự hỏi chẳng biết india có buồn lắm không khi nàng cướp Stuart khỏi tay cô. Một số người cho rằng cô ta vẫn còn yêu Stuart, nhưng không ai bao giờ đoán được người ở họ Wilkes đang nghĩ gì. Nếu buồn về chuyện đó, không bao giờ cô ta tỏ một dấu hiệu gì, vẫn đối xử với Scarlett một cách thận trọng, êm ái, lịch sự và ân cần như lúc nào.

Scarlett nói chuyện vui vẻ với india rồi lên thang lầu. Vừa nhô lên, nàng đã nghe một giọng rụt rè gọi tên nàng. Quay lại, nàng gặp ngay Charles Hamilton. Charles là một thanh niên khá xinh trai, tóc màu nâu thật dày xoắn lại trước vầng trán trắng trẻo và cặp mắt màu nâu đậm trong trẻo, lịch sự như một chú chó chăn cừu của Tô cách lan. Charles Hamilton rất vừa vặn trong chiếc quần màu hột cải, cái áo choàng đen, và chiếc sơ mi xếp nếp cùng cái cà vạt đen thật rộng và hợp thời trang nhứt. Mặt anh ta đỏ lên vì mắc cỡ khi Scarlett quay lại. Giống như phần đông rụt rè, anh rất phục những cô gái ung dung, hoạt bát và luôn luôn khinh khoái như Scarlett. Từ trước đến nay nàng không bao giờ trao cho anh ta cái gì hơn là lịch sự chiếu lệ, và do đó khi thấy nụ cười sáng sủa, thích thú và cánh tay của nàng đưa ra, anh ta không thể nào thờ nổi nữa.

- Ô, Charles Hamilton, anh đẹp trai quá, tôi đoán chắc anh từ Atlanta về đây, anh chỉ có một mục đích là làm tan nát trái tim khốn khổ của tôi thôi.

Charles Hamilton ấp úng vì quá bối rối khi nắm bàn tay nhỏ nhắn, ấm áp của Scarlett, và nhìn sâu vào đôi mắt xanh biếc của nàng. Anh không bao giờ hiểu được tại sao các cô gái cứ đối xử với anh như là một cậu em, họ luôn luôn tử tế và ân cần, nhưng họ không bao giờ bận tâm đến chuyện chọc phá anh. Charles muốn được những cô gái làm dáng và đùa giỡn với anh như những thanh niên kém đẹp trai và kém giàu hơn. Nhưng trong một ít trường hợp mà chuyện đó xảy ra, anh không thể nào biết nói năng ra sao cả và rất đau khổ về sự lúng túng của mình. Anh thao thức suốt đêm để nghĩ ngợi về tất cả những phương cách nịnh đầm duyên dáng mà anh có thể sử dụng được,

nhưng ít khi có được một dịp thứ hai, bởi vì các cô lại bỏ rơi anh sau một hoặc hai lần chọc phá.

Ngay với Honey cũng thế, đầu cô ta sẽ là người được ngầm phối hợp với anh khi anh đến tuổi trưởng thành, vào mùa thu tới, anh vẫn im lìm và do dự. Đôi lúc anh có ý nghĩ không được đường hoàng lắm về tánh hay đồng đánh và phong cách ung dung của cô vì nó không phải dành riêng cho anh. Thật vậy, đầu óc Honey luôn luôn xáo trộn vì những người đàn ông. Anh tưởng rằng có thể cô ta cũng sử dụng những kiểu cách ấy đối với bất cứ ai nếu có dịp thuận tiện.

Charles chẳng may may mắn về viễn ảnh phải cưới Honey, vì cô ta chẳng gọi ở lòng anh một chút xúc động lãng mạn nào, vì rằng những sách vở mà anh tin tưởng đã bảo đảm với anh rằng đó mới là đặc tánh của một tình nhân. Anh thường khao khát là người yêu của những giai nhân nồng nàn và tinh quái.

Bây giờ, bỗng Scarlett đến trêu chọc anh về chuyện làm lòng nàng tan nát! Charles cố tìm một cái gì để nói nhưng không được, anh đành im lặng tạ ơn nàng đã nói luôn miệng tránh cho anh mối lo phải mở miệng ra hầu tiếp. Thật là quá đẹp để tin là có thật.

- Nào, bây giờ anh hãy đợi tôi ngay chỗ này cho tới khi tôi trở lại, vì tôi muốn dự dĩa yến bên anh. À, anh đừng có ve vãn cô nào nghe, tôi ghen ghê lắm đấy!

Những lời không thể ngờ đã được nói lên từ đôi môi đỏ, từ lúm đồng tiền ở hai má và hàng mi đen viền quanh một cách nghiêm trang ở đôi mắt xanh biếc của nàng.

- Vâng! Cuối cùng, Charles cũng đã cố lấy hết hơi nói được một tiếng, anh không bao giờ ngờ rằng Scarlett đang coi anh ta như là một con bê đang đợi người đồ tể.

Nàng dùng quạt đánh nhẹ vào tay Charles rồi tiếp tục lên thang lầu và mắt nàng lại chạm phải người đàn ông tên Rhett Butler, đang đứng một mình cách Charles vài bước. Hiển nhiên là hắn đã nghe hết câu chuyện vừa rồi, vì hắn đang nhe răng cười nàng với một vẻ tinh quái của con mèo đực. Và lần nữa cặp mắt của hắn quán trọn lấy

nàng, đăm đăm, hoàn toàn không có vẻ gì ngưỡng mộ tôn sùng như nàng vẫn thường gặp nơi bao nhiêu người khác.

- Trời đất! Scarlett nói thầm một cách bất bình, nàng dùng câu nguyên rủa thích thú nhút của Gerald và nghĩ tiếp:

- Hắn nhìn như thế... như thể hắn đã thấy mình lúc không mặc áo lót! Và mặt vênh lên, Scarlett bước lên lầu.

Trong phòng ngủ, nơi cất mấy gói áo, nàng thấy Cathleen Calvert đang sửa sang mái tóc trước tấm gương và căn môi để cho đỏ thắm hơn. Mấy nụ hường tươi trên khăn choàng cũng xúng màu má của cô, và đôi mắt màu xanh tím long lanh vì phấn khởi. Scarlett vừa cố kéo áo nịt cho cao hơn vừa gọi:

- Cathleen, gã thô tục Butler ở nhà dưới là ai vậy?

Cathleen thì thảo với Scarlett nhưng vẫn để mắt dòm chừng phòng kế nơi Dilcey và bà vú của họ Wilkes đang nói chuyện tầm phào với nhau.

- Bộ chị không biết sao? Tôi không hiểu tại sao ông Wilkes lại chịu để cho hắn có mặt ở đây? Nhưng tại hắn đến thăm ông Kennedy ở Jonesboro - mấy chuyện mua bán bông đó mà - và dĩ nhiên, ông Kennedy phải mang hắn theo, chẳng lẽ bỏ hắn ở lại một mình.

- Hắn đã làm chuyện gì không hay hả? - Hắn không còn được chấp nhận trong giới thượng lưu.

- Thật hả?

- Thật chó!

Scarlett im lặng suy nghĩ vì từ trước đến giờ nàng chưa có dịp sống kề cận với người nào bị xã hội khước từ. Thật là lý thú.

- Hẳn đã làm gì vậy?

- Ô, Scarlett, tai tiếng hẳn kinh khủng lắm, tên hẳn là Rhett Butler ở Charleston và gia đình hẳn là một trong những danh gia vọng tộc ở đó, nhưng cha mẹ hẳn chẳng nói gì đến hẳn. Caro Rhett có kể cho tôi nghe mùa hè năm trước. Hẳn chẳng có bà con gì với cô, nhưng cô ta biết chút ít về hẳn, còn ai mà không biết! Hẳn đã bị trục xuất khỏi trường West Point. Tưởng tượng nổi không! Hẳn còn tăng tịu với một cô gái rồi hẳn không chịu cưới cô ta. Hẳn còn nhiều chuyện tòi tệ đến nỗi Caro cũng không biết hết.

- Kể cho tôi nghe chuyện đó đi.

- Chị không biết gì hết thật à? Caro có kể cho tôi nghe một ít về chuyện này hè năm trước, mẹ cô mà biết cô rõ chuyện này, dầu biết một ít thôi, bà cũng có thể chết đi được. Như vậy nè, ông Butler đó chở cô gái đi bằng xe ngựa. Tôi không biết cô ta là người thế nào, nhưng đáng nghi ngờ lắm. Cô ta không thể là người đàn ông hoàng vì đi ra ngoài ban đêm với hẳn mà không có người giám hộ. Và chị ơi, họ đi đâu cả đêm hôm ấy, về nhà rất trễ, nói rằng con ngựa nổi điên đạp nát chiếc xe và họ bị lạc lối trong rừng. Chị có thể đoán được là...

- Không đoán được đâu, kể tiếp tôi nghe đi.

Scarlett sốt sắng bảo, hy vọng được nghe một chuyện tòi tệ nhưt.

- Hẳn từ chối hỏi cưới cô gái trong ngày hôm sau.

- Ô!

Scarlett kêu lên, tiêu tan hy vọng.

- Hẳn nói rằng, hẳn chẳng... ở... chẳng có làm gì với cô ta hết và không thấy có lý do gì để cưới cô ta. Và dĩ nhiên, anh cô gái đến tìm hẳn, và Rhett Butler đã nói, thà hẳn bị bắn chết còn hơn là cưới một con khùng và ngu đần. Vậy là họ đấu súng với nhau, Rhett Butler bắn chết anh cô gái. Hẳn rời Charleston và bây giờ chẳng ai chấp nhận

hắn nữa.

Cathleen chấm dứt câu chuyện với một vẻ đắc thắng, vừa đúng lúc Dilcey bước vào phòng để trông chừng trang phục của Scarlett.

- Cô ta có con với hắn không? Scarlett thì thầm vào tai Cathleen.

Cathleen lắc đầu quầy quậy:

- Nhưng chẳng nào cô ta cũng mất hết danh giá rồi.

"Mình cầu mong Ashley làm tổn thương danh giá mình" Scarlett đột ngột nghĩ, chàng là một người quý phái, chàng sẽ cưới mình luôn. Nhưng dù sao, tự nhiên Scarlett cũng cảm thấy kính phục Rhett Butler về chuyện từ chối một cô gái ngốc nghếch.

Scarlett ngồi trên trường kỷ bằng gỗ tử đàn, dưới bóng mát của rừng sồi khổng lồ cạnh biệt thự, vạt áo kết đăng ten và nhúm tổ ong che gần hết thân thể nàng, chỉ để lộ một chút đôi giày da màu xanh như hầu hết những phụ nữ lịch sự có thể để lộ ra mà vẫn không mất phẩm cách. Tay cầm một đĩa thức ăn mà nàng chỉ vừa ném qua và đã có đến bảy thanh niên vây quanh nàng. Dĩa yến đang đến lúc sôi nổi nhút, không khí âm áp đầy tiếng cười nói, tiếng lách cách của muỗng nĩa bằng bạc chạm vào đồ sứ, mùi thịt nướng và nước sốt thịt thơm nồng. Thỉnh thoảng khi gió bỗng trở chiều, khói từ những lỗ nướng thổi lan tới đám đông và các bà các cô kêu thét lên và những chiếc quạt lá kè vung vẩy liên hồi.

Phân đông các cô gái đều ngồi chung với các bạn đồng vũ của mình trên băng dài ngay trước mặt bàn, nhưng Scarlett nhận thấy như vậy thì chỉ có hai bạn trai ở hai bên mà thôi nên nàng đã chọn chỗ ngồi riêng để có thể tụ họp nhiều bạn trai hơn.

Ngay chỗ các gốc cây là các bà đã có gia đình, y phục đậm màu làm thành những đốm đoan trang giữa rừng áo màu sắc vui tươi. Những người có chồng bất kể tuổi tác, thường quây quần xa các cô gái mắt long lanh với các cậu trai trẻ luôn miệng cười đùa, vì ở miền Nam không một người đàn bà có chồng nào có quyền làm đẹp. Từ bà

cô Fontaine vì quá già nên được quyền khạc nhổ, cho đến Alice Munroe mười bảy tuổi, đang chống chọi những cơn nôn mửa của lần ốm nghén đầu tiên, họ châu đầu vào những câu chuyện bất tận về phổ hệ, sanh đẻ khiến cho những buổi tụ họp như vậy trở nên lý thú và bổ ích.

Khinh khỉnh nhìn về phía họ, Scarlett thấy họ giống như một đám quạ khoang mập mạp. Đàn bà có chồng chẳng bao giờ được vui đùa. Điều này không thể xảy đến cho nàng nếu nàng thành hôn với Ashley. Nếu nàng sẽ bị bỏ một bên, cạnh những bóng cây, trong phòng khách với những bà đã có chồng, mặc những bộ quần áo bằng lụa mờ, cũng nghiêm trang và buồn tẻ như họ và không được tham dự những cuộc vui chơi... Cũng như hầu hết các cô gái khác, óc tưởng tượng chỉ đưa nàng đến bệ thờ và không đi xa hơn nữa. Và lại, nàng đã quá khổ sở để tiếp tục nghĩ những chuyện hầy còn xa vời.

Nàng nhìn xuống đĩa và ăn nhỏ nhẹ một cách khả ái miếng bánh ngọt với vẻ lịch sự và hoàn toàn mát ngon, rất được Mammy tán thành. Tới lúc này, nàng đã có quá đông số người tán tỉnh nhưng vô ích vì chưa bao giờ nàng thấy khốn cùng như thế. Trong một chiều hướng nào đó, nàng không hiểu vì sao kế hoạch của nàng đêm qua đã hoàn toàn thất bại vì Ashley đã không tham dự vào. Nàng đã quyến rũ được cả lũ trai trẻ, nhưng không có Ashley, và cơn sợ hãi tối qua lại bùng lên, làm cho tim nàng như ngừng đập và da mặt nàng có lúc trở nên xanh mét.

Ashley không hề có ý định nhập bọn với đám người đang vây tròn Scarlett, và nàng cũng không hề nói riêng được một tiếng với Ashley từ khi tới đây, hay nói đúng hơn là từ khi chào hỏi nhau đến giờ. Chàng đã tiến đến chào khi nàng vừa bước vào vườn hoa, nhưng chàng đang nắm tay Melanie, con Melanie cao chưa đến vai chàng.

Cô ta quả là một mẫu người nhỏ thó, gầy còm, giống như một đứa bé cải trang trong cái váy quá rộng lớn của mẹ. Áo giắc này càng rõ rệt thêm bởi vẻ rụt rè, lúc nào cũng như sợ sệt trong đôi mắt to màu nâu. Mái tóc đen của cô ta với những lọn cong cong như bị bó kín tàn nhẫn trong bao lưới đến nỗi không một sợi nào lộ ra ngoài. Mái tóc đen và cái đuôi tóc dài giữa trán càng làm cho khuôn mặt cô giống hình quả tim hơn.

Với xương gò má quá đẹt, cái cằm quá nhọn, cô trông có vẻ dịu dàng và nhút nhát nhưng ngay thật. Cô chẳng có một mảnh khóe duyên rũ nào khiến cho người ta quên được khuôn mặt chẳng có gì đặc sắc. Trông cô có vẻ đơn sơ như đất, ngon như ổ bánh mì và trong như nước mùa xuân. Nhưng, tuy không được đẹp lắm và mặc dầu quá bé nhỏ, cử chỉ của cô tỏ ra đoan trang, phảng phất một vẻ kỳ bí và quá già so với tuổi mười bảy của cô. Cái áo bằng vải mỏng màu xanh xám, với khăn choàng cổ sa tanh màu anh đào che đậy dưới lớp đăng ten và những nếp nhăn cho thấy rõ thân hình chưa phát triển đầy đủ của cô. Chiếc nón vàng với sợi băng dài màu anh đào làm cho nước da màu kem của cô có rục rở lên. Đôi hoa tai nặng viền vàng dưới gút lưới của mái tóc gọn gàng đu đưa ngang tầm mắt nâu của cô, đôi mắt có những tia sáng êm đềm như một ao rừng mùa đông với những chiếc lá nâu lóng lánh xuyên qua mặt nước nằm im.

Cô rụt rè cười khi chào Scarlett và khen nàng thật đẹp trong bộ áo màu xanh, nhưng Scarlett khó khăn lắm mới trả lời lịch sự lại được vì nàng rất mong mỗi được nói chuyện riêng với Ashley. Từ lúc đó, Ashley ở gốc cây ngay dưới chân Melanie, rời hẳn khách khứa, nói chuyện với cô một cách êm đềm, thỉnh thoảng lại mỉm cười, nụ cười mơ màng mà Scarlett yêu thích nhất. Điều tột tể hơn là sau mỗi cái cười của Ashley, mặt Melanie lại như có một ánh lửa nhỏ bùng lên, khiến Scarlett phải nhìn nhận cô ta hầu như đẹp hoàn toàn trong lúc đó. Và khi Melanie nhìn Ashley, khuôn mặt tầm thường của cô sáng lên như lửa cháy bên trong. Chưa bao giờ trái tim đa tình của Melanie Hamilton hiện rõ trên mặt bằng lúc này.

Scarlett cố gắng rời mắt ra khỏi đôi uyên ương đó nhưng không được, và sau mỗi cái liếc, nàng lại vui vẻ gặp đôi với người bạn trai bên cạnh. Nàng cười đùa, nói năng, chọc phá họ và lắc lư đầu để đôi hoa tai nhảy múa khi được họ ca tụng. Nàng đã đốt nhiều lần bảo rằng chẳng có ai trong bọn họ là thật lòng và thề chẳng bao giờ tin lời họ. Nhưng Ashley hình như chẳng lưu ý gì đến nàng. Chàng không rời mắt Melanie và Melanie nhìn xuống chàng với sự biểu lộ là nàng đã thuộc về Ashley.

Scarlett quá đau khổ. Bề ngoài, nàng là một thiếu nữ chẳng có nguyên do gì để đau

khô. Không nghi ngờ gì cả, nàng là hoa khôi của dã yến, trung tâm điểm sự chú ý của mọi người. Lòng hâm mộ mà nàng gây ra nơi đàn ông và làm các cô gái khác uất ức đều có thể làm nàng hài lòng những lúc khác.

Charles Hamilton, đã bạo dạn hơn nhờ sự lưu ý của nàng, bám dính chỗ ngồi bên phải nàng, dù anh em song sinh Tarleton cố gắng hợp lực để cạy anh ra. Một tay cầm quạt của Scarlett, tay kia bung đĩa thịt nướng mà anh chưa hề ăn một miếng nhỏ, anh vẫn khur khur tránh đôi mắt của Honey, đôi mắt dường như sắp sửa khóc. Cade ngã người dài bên trái nàng, kéo nhẹ chiếc váy để lôi kéo sự chú ý của nàng và ném một cái nhìn ghen ghét về phía Stuart. Không khí đã căng thẳng giữa Cade và hai anh em song sinh, những lời lẽ thô lỗ đã được họ dùng tới. Frank Kennedy kiểu cách như gà mái đối với gà con, chạy lăng xăng từ bóng cây sồi đến các bàn khác tìm mấy món ăn ngon cho Scarlett. Ông ta làm như nhà họ Wilkes chẳng có đến một lỗ gia nhân để phục dịch. Và sau cùng, nét mặt nhăn nhó vì giận dữ của Suellen đã vượt qua mức mà một người đàn bà quý phái có thể che giấu được. Cô bé nhìn Scarlett trừng trừng. Còn cô bé Carreen thì muốn khóc vì tuy đã được Scarlett khuyến khích từ buổi sáng, Brent chẳng nói gì với cô, ngoài một câu: "Ê, chào cô bé!" và giựt mạnh sợi dây băng đeo tóc của cô trước khi theo sẵn đón Scarlett. Thường thường cậu ta rất ân cần với Carreen đến đôi khi khiến nàng chột cảm thấy lớn hăn ra và thường mơ đến ngày được vén tóc cao, được mặc váy dài hơn và tiếp đón cậu ta như một ý trung nhân thực sự. Và bây giờ, hình như Scarlett đã đoạt mất cậu rồi. Chị em Munroe cố che giấu sự phiền muộn về sự bội bạc của anh em Fontaine, nhưng cũng không khỏi khó chịu về điệu bộ của Tony và Alex len lỏi kiếm một chỗ gần Scarlett.

Họ gởi một cái nhú mày cho Hetty Tarleton bày tỏ sự bất mãn về hạnh kiểm của Scarlett. "Lố lăng", từ ngữ duy nhứt mà họ đã gán cho Scarlett. Cùng một lúc, họ giương dù đăng ten lên, cáo lỗi đã quá no, nói lời cảm ơn và đặt mấy ngón tay mềm mại lên lòng bàn tay người đàn ông gần nhứt, dịu dàng ngỏ ý muốn đi xem vườn hồng, nhà mát hay con suối. Cuộc di tản chiến thuật trong vòng trật tự ấy không lọt qua mắt của người đàn bà nào, còn đàn ông thì chẳng ai để ý. Scarlett cười khẩy khi thấy ba người đàn ông đã tách rời tầm thu hút của nàng để đi xem những địa điểm quá

quen thuộc với các cô từ lúc nhỏ, và nàng liếc nhìn Ashley có nhận thấy điều đó không. Nhưng chàng đang nghịch với chéo khăn Melanie và đang cười với cô ta. Sự đau khổ đang bóp nát trái tim Scarlett. Nàng cảm thấy sung sướng nếu được cầu vào làn da trắng ngà của Melanie cho chảy máu ra.

Khi vừa rời mắt Melanie, nàng bắt gặp cái nhìn của Rhett Butler, không đứng với đám đông mà đang nói chuyện với ông John Wilkes. Hắn đã quan sát nàng từ lâu, và khi thấy nàng nhìn, hắn cười không giấu giếm. Scarlett lo âu khi nghĩ rằng người đàn ông không được thừa nhận đó là người duy nhất thấy được bề trái sự vui vẻ của nàng và điều này đã làm cho hắn thích thú một cách ngạo nghễ. Nàng cũng sẽ thích thú lắm nếu được cầu hắn một cái.

Nàng nghĩ thầm: "Nếu mình chịu đựng nổi đến chiều, khi tất cả đám con gái lên lầu nghỉ trưa để được tỉnh táo cho buổi dạ vũ, mình sẽ ở lại dưới này và tìm cách nói chuyện với Ashley. Chắc chắn là chàng sẽ chú ý đến sự ngưỡng mộ của nam giới đối với mình".

Nàng lại ru ngủ trái tim bằng một hy vọng mới.

Dĩ nhiên là chàng phải chăm sóc Melanie, chỉ vì cô ta là em họ, và cô ta không được hâm mộ lắm, nếu chàng không lo lắng cho cô ta, chắc chắn cô ta sẽ bị bỏ quên ngay.

Scarlett thâm phẩn khởi vì ý nghĩ đó và cố gắng niềm nở với Charles gấp đôi. Anh ta đang nhìn nàng với cặp mắt thèm khát. Hôm nay là ngày tuyệt vời mà chẳng cần phải cố gắng làm gì cả. Với sự xúc động mới mẻ này, Honey của chàng biến mất trong đám sương mù. Honey chỉ còn là một con chim se sẻ có giọng hót chát tai, còn Scarlett là một con chim rực rỡ sắc màu. Nàng chọc phá Charles, ưu đãi anh ta hơn, nàng hỏi thật nhiều câu và tự trả lời lấy, làm cho anh có vẻ như sáng suốt khi khỏi phải nói một tiếng nào. Các cậu khác thì bối rối và chán nản vì việc Scarlett hoàn toàn quan tâm đến Charles, vì họ biết Charles quá rụt rè để có thể nói được hai tiếng liên tiếp, và họ đã cố gắng lắm mới giấu được sự giận dữ càng ngày càng lớn hơn. Mọi người đều tức bực và nếu không có Ashley, nàng đã thật sự đắc thắng.

Khi ăn xong đến mấy món heo gà và cừu cuối cùng, Scarlett thầm mong đã đến lúc india đứng dậy đề nghị các bà, các cô vào nhà nghỉ. Đã hai giờ chiều, mặt trời vẫn nóng, nhưng india đã mệt mỏi với ba ngày sửa soạn cho dã yến, vẫn còn sung sướng ngồi ở góc cây, hét vang với lão điếc ở Fayetteville.

Một tình trạng ngây ngất mơ màng bao trùm đám đông. Bọn da đen lười biếng dọn sạch thức ăn còn sót trên bàn dài. Tiếng cười nói trở nên ít sôi động và đây đó, từng nhóm đã ngừng nói. Mọi người đều chờ đợi bà chủ nhà ra hiệu chấm dứt buổi tiệc sáng. Quạt lá kè phe phẩy chậm dần, và nhiều ông có vẻ buồn ngủ vì trời nóng và quá no. Dã yến chấm dứt và mọi người đều bằng lòng được nghỉ ngơi trong lúc trời oi bức nhưt.

Giữa bữa tiệc ban ngày và cuộc khiêu vũ ban đêm, họ có vẻ thư thái nhẹ nhàng. Riêng đám trai tráng vẫn còn giữ được vẻ hăng hái. Đi từ nhóm này qua nhóm khác, mang theo cái giọng êm dịu của họ, họ đẹp như những con ngựa nòi và cũng không kém nguy hiểm. Sự uể oải của buổi trưa buông xuống đám đông, nhưng tánh khí được che giấu bên trong có thể chỗi dậy giết người trong một giây và đốt cháy tất cả trong khoảnh khắc. Đàn ông và đàn bà đều đẹp và man dại, tất cả đều có một mầm bạo động trong lớp vỏ dễ thương, và chỉ một chút thôi.

Trời càng lúc càng nóng, Scarlett và mọi người đều hướng về india. Các cuộc đàm thoại tàn dần, giữa không khí yên lặng đó, mọi người nghe rõ giọng giận dữ của Gerald, đứng không xa các bàn ăn, ông đang tranh luận với ông John Wilkes.

- Trời đất! Hòa giải với tụi Yankee hả? Sau khi bắn tụi vô lại đó ở đồn Sumôter? Ôn hòa? Miền Nam phải chứng tỏ bằng võ lực vì nó không thể chịu đựng sự nhục mạ và việc nó tách rời khỏi Liên bang không phải do lòng tốt của Liên bang mà do chính sức mạnh của nó.

Scarlett thầm nghĩ:

"Thôi rồi, ba đã lôi vụ ấy ra thì rồi mọi người sẽ ngồi đây cho tới khuya".

Trong khoảnh khắc, tình trạng mơ mơ màng màng rời khỏi đám người uể oải và một cái gì như điện vừa chạy qua. Đàn ông đứng bật lên khỏi băng, khỏi ghế, khoa tay múa chân, cổ la to để giành quyền trình bày ý kiến của mình giữa sự huyên náo. Suốt buổi sáng họ không được bàn cãi về chánh trị hay về nguy cơ chiến tranh, vì ông John Wilkes đã yêu cầu đừng làm các bà phiền muộn. Nhưng bây giờ, Gerald vừa hét lên những chữ "Đồn Sumôter" tất cả đàn ông đều quên lời khuyên cáo của gia chủ.

- Cố nhiên chúng ta sẽ đánh!

- Ồ Yankee ăn cắp!

- Chúng ta sẽ hạ chúng trong một tháng!

- Ồ, một người miền Nam có thể đánh gục hai chục tên Yankee!

- Hãy cho chúng một bài học nhớ đời!

- Ôn hòa? Chúng sẽ không để mình yên ôn đâu!

- Nào, hãy nhìn ông Lincoln sỉ nhục những đặc uỷ của chúng ta.

- Ừ! Chúng ta bắt họ phải chờ đợi hàng tuần và thế sẽ cho triệt thoái khỏi Sumôter.

- Chúng muốn chiến tranh, mình sẽ làm chúng đau khổ vì chiến tranh.

Và vượt lên trên các giọng oang oang đó là tiếng gào thét của Gerald, Scarlett có thể nghe rõ hết những câu như: "Quyền lợi của quốc gia trên hết" được lặp đi lặp lại nhiều lần, Gerald đã tạo những giây phút thích thú nhút, nhưng không phải cho con gái của ông.

Phân ly... chiến tranh... những từ ngữ này từ lâu đã quấy rầy nàng nhiều lần đến nỗi nàng đã thuộc lòng, nhưng hiện tại nàng ghét những tiếng đó vì nó có nghĩa là mọi người sẽ đứng đây hàng giờ để diễn thuyết và nàng sẽ không có dịp gặp riêng Ashley. Dĩ nhiên, sẽ không có chiến tranh đàn ông đều biết như vậy. Nhưng họ thích nói và

nghe nói về chuyện ấy.

Charles Hamilton không đứng lên như mọi người và nhận ra chỉ còn lại một mình với Scarlett, anh ta xích lại gần nàng với sự bạo dạn của mỗi tình đầu, thì thầm tự thú:

- Cô O'Hara... Tôi... tôi đã sẵn sàng quyết định rằng chúng ta sẽ phải chiến đấu. Tôi sẽ đi Nam Carolina để nhập ngũ. Đó là tôi muốn nói ông Wade Hampton đã tổ chức một đội kỵ binh, và cố nhiên tôi muốn đi với ông, ông là người nổi tiếng và là bạn thân nhất của cha tôi. Scarlett nghĩ thầm: "Làm sao bây giờ... cho vài lời an ủi?" Vì thái độ của Charles chứng tỏ anh ta sắp thổ lộ những bí ẩn trong lòng. Nàng chẳng tìm được lời gì để nói nên đành đưa mắt nhìn, ngạc nhiên tự hỏi tại sao đàn ông khờ khạo nghĩ rằng đàn bà vừa lòng với tất cả mọi chuyện. Charles làm tưởng cử chỉ của nàng có nghĩa là ưng thuận và anh ta nói tiếp mau hơn, bạo dạn hơn:

- Tôi đi... cô... cô có buồn không, cô O'Hara?

- Tôi sẽ khóc ướt gối mỗi đêm.

Scarlett nói, có ý đùa cợt, nhưng Charles tưởng thật và mặt anh ta đỏ lên vì khoan khoái. Bàn tay nàng đã giấu trong vạt áo nhưng anh ta cũng rút rờ nắm lấy và siết chặt, ngỡ ngàng vì sự tráo tráo của mình và sự ưng thuận của nàng.

- Cô sẽ cầu nguyện cho tôi? "Thật là ngu!", Scarlett khinh miệt nghĩ, lén liếc quanh hy vọng được giải thoát khỏi cuộc đàm thoại này.

- Cô sẽ cầu nguyện chớ?

- Ồ, có chớ anh Hamilton. Lần ba chuỗi mỗi đêm, ít nhất là ba chuỗi!

Charles nhìn thật nhanh chung quanh và thở mạnh vào, dạ dày anh ta như thắt lại. Cả hai gần như ở riêng một nơi và anh ta chẳng bao giờ có được một dịp thuận tiện như vậy nữa. Và ngay cả có gặp lại trường hợp may mắn bất ngờ như thế, anh ta cũng chẳng còn can đảm.

- Cô O'Hara... Tôi muốn nói với cô một chuyện... Tôi... Tôi yêu cô!

- Hả?

Scarlett trả lời một cách lơ đãng, cố gắng nhìn sâu vào đám đông đang cãi cọ để tìm chỗ Ashley ngồi nói chuyện dưới chân Melanie.

- Phải!

Charles thì thảo với sự khoái trá vì Scarlett không phá lên cười, cũng không hét lên ngất xỉu như anh ta vẫn tưởng các cô gái sẽ làm vậy trong những trường hợp tương tự.

- Tôi yêu cô... Cô là tất cả... tất cả...

Lần đầu tiên trong đời, Charles tìm ra được những tiếng này.

- Cô là người con gái đẹp nhất mà tôi chưa hề thấy, dịu dàng nhất, tử tế nhất, có vẻ dễ thương nhất và tôi yêu cô với tất cả tấm lòng. Tôi không thể tin nổi cô có thể yêu một người như tôi, nhưng cô O'Hara yêu quý, nếu cô có thể cho tôi vài lời khuyên khích, tôi sẽ làm bất cứ việc gì trên thế gian này để cô yêu tôi. Tôi sẽ...

Charles dừng lại, vì anh ta không tìm được một điều gì thật khó khăn để thực hiện hầu chứng tỏ với Scarlett mối cảm tình sâu đậm của anh. Cuối cùng, anh chỉ có thể nói:

- Tôi muốn cưới cô.

Scarlett như từ trên trời rơi xuống cùng lúc với âm thanh tiếng "cưới". Nàng đã nghĩ về lễ cưới, đến Ashley, và nàng nhìn Charles với một vẻ phần nộ khó che giấu hết.

Tại sao thằng ngu như bò này lại mang tâm tính của hấn đến quấy rối nàng trong ngày riêng tư này, trong khi nàng đang quá khổ sở, đang muốn điên lên? Nhìn vào đôi mắt nâu sẫm của anh ta, nàng chẳng tìm ra một nét đẹp nào nơi người con trai nhút nhát vừa biết yêu, một sự sùng bái, một lý tưởng biến thành sự thật hay hạnh phúc vô biên và sự thiết tha đang bùng cháy như ngọn lửa. Scarlett đã quen được cầu hôn, đó là

những người đàn ông hấp dẫn hơn Charles Hamilton, và có người đàn ông lịch sự nào lại đi ngỗ lời trong dã yến khi nàng đang còn nhiều chuyện cần giải quyết trong đầu. Nàng chỉ thấy anh ta là một thanh niên hai mươi tuổi, đỏ như củ cải tía và trông đàn độn nữa. Nàng ước ao được nói lên cho Charles biết là anh ta đàn độn đến mức nào. Nhưng tự nhiên lời dạy của Ellen về cách trả lời trong những trường hợp này vẫn hiện tới môi nàng. Chớp nhẹ mi mắt nhòe lâu ngày thành thói quen, nàng thổ thề:

- Ông Hamilton, tôi chẳng phải không biết tới cái danh dự ông đã đặt vào tôi để hỏi tôi làm vợ, nhưng việc này thật quá bất ngờ với tôi, tôi không biết phải nói sao.

Đó là phương pháp khéo léo nhứt để ru ngủ một người đàn ông tự kiêu mà vẫn làm anh ta nuôi chút hy vọng. Charles cắn câu ngay, dường như miếng mồi quá mới và anh ta là người đầu tiên được đớp lấy.

- Tôi sẽ chờ mãi mãi! Tôi không muốn gì cả trong khi cô chưa quyết định. Tôi van cô, cô O'Hara, cô hãy nói cho tôi biết là tôi có thể hy vọng gì không? - Hừm!

Scarlett nói, đôi mắt sắc bén của nàng đã nhận ra Ashley, không đứng lên nhập bọn với đám đông bàn về chiến tranh, chàng đang mỉm cười với Melanie. Nếu tên khùng đang vò bàn tay của nàng chịu ngồi yên một chút, nàng có thể nghe được đôi trai gái kia nói gì với nhau. Melanie đã nói gì mà làm cho Ashley có vẻ thích thú như vậy?

Giọng của Charles làm át những câu nàng muốn nghe.

- Ô, suýt!

Scarlett bấm cánh tay anh ta và chẳng thêm để ý tới anh ta nữa.

Hoảng hốt, Charles thoát cuống lên rồi then đỏ mặt, nhưng khi thấy Scarlett nhìn chị anh chăm chú, anh ta mỉm cười. Scarlett sợ người khác nghe được lời của mình chớ gì. Nàng ngượng nghịu, rụt rè và sẽ khổ sở nếu bị họ nghe thấy. Charles cảm thấy dâng lên cái cảm giác tự đắc của nam giới mà anh chưa hề có, vì đây quả là lần đầu tiên anh làm một cô gái luống cuống. Mỗi xúc động làm anh ta choáng váng. Charles sửa đổi

nét mặt cho có vẻ - theo anh nghĩ - là thái độ hờ hững vô tình. Và anh ta cẩn thận quay lại bấm nàng một cái, chứng tỏ rằng anh ta cũng là tay lão luyện, bằng lòng chấp nhận sự khiển trách của nàng.

Nhưng Scarlett không cảm thấy cả cái bấm của anh ta vì nàng đã có thể nghe rõ ràng giọng nói êm ái của Melanie, đó là điểm chính yếu trong sự duyên dáng của cô ta:

- Em sợ là không thể đồng ý với anh về các tác phẩm của ông Thackeray lắm, ông ấy là một người theo thuyết hoài nghi. Em ngại ông ta không được cao quý như Charles Dickens. Thật là ngớ ngẩn khi đem chuyện ấy nói với đàn ông, Scarlett nghĩ thầm, sẵn sàng cười nhẹ nhõm. Thì ra Melanie chẳng có gì khác hơn là một nữ sĩ quèn và ai cũng biết đàn ông nghĩ gì về loại đó.

Phương cách để làm cho một người đàn ông thích thú và duy trì sự thích thú đó là phải nói về người ấy, và lần lần dẫn cuộc đối thoại hướng về phía mình... rồi giữ lại đó. Scarlett sẽ phải lo sợ nếu Melanie chỉ nói: "Anh tuyệt diệu làm sao!" hay là "Làm sao anh nghĩ được những chuyện đó? Đầu óc ngu tối của em sẽ nổ tung ra dầu em chỉ mới vừa nghĩ tới". Nhưng bây giờ, cô ta đang ngồi đó với một người đàn ông dưới chân, đàm luận nghiêm trang như đang ở trong một giáo đường. Scarlett bỗng thấy viễn ảnh tươi sáng hơn, tươi sáng đến nỗi nàng quay lại mắt rạng ngời nhìn Charles với một nụ cười vui sướng. Bị lôi cuốn bởi dấu hiệu thổ lộ tình cảm đó, Charles chụp lấy chiếc quạt của nàng và vung vẩy lia lịa đến nỗi tóc Scarlett sắp rơi tung lên.

- Ashley, bạn chưa cho bọn này biết ý kiến riêng.

Jim Tarleton từ đám người đang to tiếng quay lại nói với Ashley khiến chàng khẽ khom mình chào, ra dấu hiệu xin lỗi rồi đứng lên. Chẳng một ai ở đây có thể đẹp bằng chàng, Scarlett nghĩ, trong khi nàng chú ý đến điệu bộ vừa trang nhã vừa hờ hững của Ashley với mái tóc vàng óng và bộ râu dưới ánh nắng mặt trời. Ngay cả những người lớn tuổi cũng ngưng lại để nghe chàng nói:

- Thưa quý vị, nếu Georgia chiến đấu thì tôi sẽ là người đứng trong hàng ngũ của xứ

sở. Nếu không thì tại sao tôi lại gia nhập binh đội?

Đôi mắt xám của chàng mở to và vẻ uể oải thường ẩn hiện trong đó đã biến mất đến độ Scarlett không khỏi ngạc nhiên vì chưa bao giờ được thấy như thế cả. Ashley tiếp:

- Tuy nhiên, cũng như cha tôi, tôi ước mong những người Yankee để yên chúng ta và rồi sẽ không có trận chiến xảy ra...

Chàng đưa tay lên với một nụ cười khi một loạt tiếng nói ồn ào nổi dậy từ nhóm anh em Fontaine và Tarleton.

- Vâng, vâng, tôi biết là chúng ta đã bị họ lăng mạ và lừa dối nữa... nhưng nếu đặt địa vị chúng ta vào phía Yankee, thử hỏi thái độ chúng ta sẽ ra sao nếu có người muốn ly khai Liên bang? Có lẽ cũng đến thế thôi. Hiển nhiên là chúng ta sẽ không ưa việc đó. Scarlett nghĩ "Lại cái lối đó nữa. Cứ luôn luôn đặt mình vào địa vị kẻ khác". Đối với nàng thì chỉ có một phía đứng mà thôi. Đôi khi nàng thật chẳng làm sao hiểu nổi Ashley.

- Chúng ta không nên quá nóng nảy và nên tránh bất cứ cuộc chiến tranh nào. Phần lớn những sự đau khổ của thế giới đều do chiến tranh gây ra. Và khi chiến tranh kết thúc, không ai hiểu được tại sao nó đã xảy ra.

Scarlett khịt mũi. May cho ashley là chàng đã có sẵn lòng dũng cảm không ai chối cãi, bằng không, rắc rối có thể xảy ra. Giữa lúc nàng nghĩ thế, nhiều giọng nói bất bình Ashley nổi lên hung hãn.

Dưới vòm cây, lão điếc ở Fayetteville bám vào tay india:

- Chuyện gì vậy? Họ đang nói gì đó?

Chấp hai bàn tay làm ống loa kê sát vào tai ông lão, india nói to:

- Chiến tranh! Họ đòi đánh bọn Yankee!

- Chiến tranh! Vậy hả?

Và ông quờ quạng tìm chiếc gậy và đứng bật ra khỏi chiếc ghế với tất cả dũng khí từ lâu ông chưa dùng tới. Ông nói với india:

- Tôi sẽ nói với họ về chuyện chiến tranh. Tôi đã từng đánh giặc. Kể ra rất ít khi lão McRae có dịp để nói về chiến tranh bởi vì phái nữ trong gia đình lão không một ai chịu nghe.

Lão điếc khập khểnh bước mau tới đám đông, tay vung gậy, miệng hét vang. Và bởi vì không thể nghe được bao nhiêu tiếng nói quanh mình, chẳng mấy lúc lão đã làm chủ tình hình thật dễ dàng.

- Nè, mấy cậu trai tráng, anh hùng rơm, nghe đây. Mấy cậu đừng hòng đánh giặc.

Tôi đã đánh giặc rồi và tôi biết rõ. Tôi đã dự trận Seminole và còn có thật nhiều người đã từng đánh trận Mễ tây cơ nữa. Tất cả mấy cậu không ai biết chiến tranh là cái gì đâu. Mấy cậu tưởng đó là dịp để phóng ngựa đẹp, để cho các cô gái ném hoa vào người mình rồi trở về như một vị anh hùng. Không, không phải vậy đâu! Đó là đi vào đói khát, rồi mắc bệnh trái, sung phổi và đau ruột, đau gan. Thưa Ngài, đúng vậy. Chiến tranh làm gì đối với ruột gan của người ta? Kiệt lý và nhiều thứ na ná...

Nghe những tiếng ruột gan, kiệt lý... các bà các cô đều đỏ mặt. Lão McRae là người còn sót lại của thời kỳ ăn nói sòng sạo nhưt vùng này, cũng giống như bà cô Fontaine vẫn cứ thản nhiên ợ lớn trước mặt mọi người. Đó là cái thời kỳ mà tất cả đều muốn quên đi. Người con gái của lão điếc đẩy con bé đứng bên cạnh:

- Chạy mau, kéo ông ngoại về.

Rồi cô ta quay lại phân trần nho nhỏ với những bà mới có chồng, đứng chung quanh:

- Mấy chị biết không, càng ngày, ông càng tệ hơn. Các chị có tin là mới sáng nay ông nói với con Mary... nó mới có 16 tuổi như thế này: "Bây giờ, Missy... "

Và tiếng nói của cô ta hạ thấp xuống trong khi đưa cháu ngoại cô lôi kéo lão McRae trở về chỗ ngồi dưới bóng mát.

Trong tất cả các nhóm người quần tụ dưới các gốc cây, các cô gái đang cười đùa thoải thích, đàn ông con trai cãi vã hăng say, chỉ có một người là vẫn giữ nguyên vẻ trầm lặng. Scarlett đưa mắt về phía Rhett Butler đang đứng dựa một thân cây, hai tay thọc sâu trong túi quần. Hắn đứng một mình từ lúc ông Wilkes rời nơi đó và chẳng nói một lời trong khi cuộc tranh luận càng lúc càng nóng sốt. Dưới bộ râu mép đen tía sẫm, vành môi đỏ của hắn như bĩu ra và ánh mắt đen ngời long lên một chút khinh ngạo - sự khinh ngạo như của một người lớn đang nghe trẻ con khoác lác. Đối với Scarlett thì nụ cười của hắn quả là khả ố. Hắn vẫn đứng yên cho tới khi Stuart Tarleton, mớ tóc đỏ rối nùi và mắt long sòng sọc, lặp lại câu:

- Nay, chúng ta có thể nuốt trứng chúng trong một tháng! Người hào hoa bao giờ cũng chiến đấu giỏi hơn bọn đê tiện. Một tháng... chỉ một trận... Rhett Butler bỗng nói chen vào:

- Thưa quý vị!

Với giọng nói chứng tỏ sanh quán ở Charleston, hắn tiếp lời nhưng vẫn giữ nguyên thế đứng và cũng chẳng rút tay ra khỏi túi quần:

- Chẳng biết tôi có được phép góp ý không?

Điều bộ và ánh mắt hắn là cả một sự khinh mạn - sự khinh mạn được che đậy bởi lời lẽ lễ độ khiến thái độ chung của hắn có chút gì hài hước.

Tất cả đều quay lại nhìn hắn với sự biểu lộ chấp nhận đúng theo phép lịch sự đối với một người ngoại cuộc.

- Trong quý vị ở đây có ai nhận thấy rằng kể từ giới tuyến Mason-Dixon trở xuống miền Nam, chúng ta chẳng có một xưởng chế tạo đại bác nào cả không? Có ai nghĩ tới số lò đúc thép quá ít ỏi không? Quý vị có nghĩ tới chuyện chúng ta chẳng có lấy một

chiếc tàu nào trong khi cả hạm đội Yankee có thể phong tỏa hải cảng của chúng ta trong vòng một tuần chưa? Như vậy làm thế nào để chúng ta bán bông vải ra nước ngoài? Nhưng - dĩ nhiên và chắc chắn là quý vị đã nghĩ tới những chuyện đó rồi.

Scarlett tím mặt:

- Ủa, bộ hẳn tưởng tất cả thanh niên ở đây đều là một lũ ngốc cả sao!

Hiển nhiên không phải chỉ một mình Scarlett bất bình, bởi vì đã có một số đông trai tráng đang hắt càm tới trước. John Wilkes bước mau tới chỗ Rhett Butler dường như muốn chứng tỏ với tất cả rằng người vừa nói là khách của ông và hơn thế nữa, còn có sự hiện diện của nữ giới. Rhett Butler nói tiếp:

- Vấn đề phiền toái đối với người miền Nam chúng ta là ít khi đi xa, và dù có du lịch đi nữa, chúng ta cũng không lợi dụng dịp đó để học hỏi được bao nhiêu. Dĩ nhiên là quý vị có mặt ở đây đều đã có du lịch. Nhưng quý vị đã nhìn thấy được gì? Âu châu, Nữ ước Philadelphia, và dĩ nhiên là quý bà đã từng tới viếng hồ Saratoga nổi tiếng (hắn hơi nghiêng mình về phía nữ giới ngồi dưới vòm cây). Quý vị đã ngụ tại các khách sạn, tới viếng các viện bảo tàng, tham dự những cuộc khiêu vũ và vào các giải trí trường. Và quý vị trở về với sự tin tưởng là chẳng nơi nào so sánh được với miền Nam này cả. Phần tôi, tuy sanh trưởng ở Charleston, nhưng đã có dịp sống qua miền Bắc mấy năm sau này...

Hắn cười để lộ hàng răng trắng toát như đã nhận ra rằng mỗi người có mặt ở đây đều biết rõ vì sao hắn phải rời bỏ Charleston, đồng thời cho thấy là hắn bắt cần dầu họ biết. Hắn nói tiếp:

- Tôi đã nhìn thấy nhiều thứ mà toàn thể quý vị chưa được thấy. Hàng ngàn người di cư sẵn sàng chiến đấu cho quân Yankee chỉ để được no bụng hoặc để lấy một vài đô la. Tôi đã nhìn thấy các cơ xưởng, các lò đúc, các xưởng đóng tàu, mỏ than và mỏ sắt... tất cả những gì chúng ta chưa có. Tất cả những gì chúng ta có chỉ là bông vải, bông nô lệ và lòng cao ngạo. Họ sẽ nuốt trứng chúng ta trong một tháng.

Giữa không khí căng thẳng, tất cả đều lặng thinh. Rhett Butler rút chiếc khăn tay bằng lụa trong túi áo ra và ung dung phủi bụi trên tay áo. Rồi có tiếng xôn xao đầy đe dọa nổi lên từ đám đông và dưới vòm cây vang ra những tiếng xì xầm như ong vỡ tổ. Mặc dầu vẫn còn nóng mặt vì giận tức nhưng có một cái gì bên trong hộc óc thực tế của Scarlett cho nàng nhận thấy ngay là con người đó có lý. Thật vậy, nàng chưa bao giờ nhìn thấy một cơ xương máy, hoặc nghe ai nói nhìn thấy một cơ xương. Nhưng, dù đó là sự thật, hẳn cũng không phải là một kẻ hào hoa phong nhã khi nói ra như thế... và nhứt là giữa một chỗ hội hè, nơi mà mọi người đều nghĩ tới chuyện giải trí.

Stuart Tarleton nhú mày, xốc tới, sát gót anh ta là Brent. Dĩ nhiên là anh em song sanh Tarleton biết giữ tư cách sẽ không gây chuyện rắc rối lớn tại một dã yến, dù có khiêu khích tới đâu. Phái nữ cũng thế, họ cũng khoan khoái, xúc động vì rất ít khi được chứng kiến một vụ rắc rối hay gây gổ. Thường thường, họ chỉ được nghe kể lại những vụ như thế qua một người thứ ba. Stuart gằn giọng:

- Thưa ông, ông muốn nói gì?

Rhett nhìn cậu ta rất lễ phép, nhưng ánh mắt vẫn ngạo nghễ:

- Tôi muốn nói đến điều mà Nã Phá Luân... cậu có nghe nói về ông ấy chưa?... đã có lần nhận định rằng "Thượng đế chỉ đứng về phe của đoàn quân mạnh nhứt".

Và quay sang John Wilkes, hẳn thật sự lễ độ:

- Ngài có hứa sẽ cho tôi viếng qua thư viện. Nếu tôi xin ngài một ân huệ được tới đó ngay bây giờ, ngài thấy thế nào? Tôi ngại là sẽ phải trở lại Jonesboro ngay chiều nay để tính toán công việc.

Hắn xoay người hướng về phía đám đông, đánh chum gót giày lại rồi nghiêng mình chào như một khiêu vũ sư, một cái chào duyên dáng và mềm mại so với một thân hình vạm vỡ, đồng thời cũng xác xược không kém như một cái tát vào mặt. Rồi ngẩng cao đầu, hẳn đi qua sân cỏ với John Wilkes, và tiếng cười cao ngạo của h"n vẫn còn vọng tới tai nhóm người ở bàn ăn.

Sau một lúc im lặng ngạc nhiên, tiếng ồn ào lại nổi lên. India một mình đứng lên, đi về phía Stuart Tarleton đang trong cơn giận dữ. Scarlett không nghe thấy cô ta nói gì, nhưng căn cứ vào ánh mắt của cô ta nhìn Stuart, nàng cảm thấy như hồi hận. Cái nhìn đó cũng thiết tha như Melanie khi nhìn Ashley, nhưng chỉ có Stuart là không nhận thấy. Thế là India đã yêu cậu ta. Scarlett nghĩ, nếu nàng đã không để cho Stuart tán tỉnh huyền thuyên vào dịp hội thảo chánh trị năm rồi, có lẽ cậu ta đã cưới India từ lâu. Nhưng rồi sự hồi hận qua đi với ý nghĩ tự an ủi rằng, nếu các cô gái khác không giữ được người yêu của họ thì đó không phải là lỗi của nàng.

Cuối cùng, Stuart cũng cười với India, một nụ cười bất đắc dĩ và gật đầu như ưng thuận. Có thể là India đã van xin người yêu đừng theo Butler vào thư viện để gây sự. Rồi từ bóng mát của những tàng cây có tiếng xì xào nhả nhận khi những người khách đứng lên nhẹ nhàng phủ bụi. Các bà có chồng gọi bọn tỷ nữ và con rồi họp lại thành đoàn chuẩn bị ra về, trong khi các toán thiếu nữ vừa cười vừa nói cùng đi vào nhà để lên lầu nghỉ giấc trưa.

Tất cả các bà đều chuẩn bị ra về chỉ có bà Tarleton là rời khỏi bóng mát của những cây sồi phía sân sau, tiến về phía nam giới. Chính Gerald, Calvert và một số người khác nữa đã cố giữ bà ta lại, muốn bà trả lời dứt khoát về chuyện bán ngựa cho đoàn quân.

Ashley chậm rãi bước tới chỗ Scarlett và Charles đang ngồi với một nụ cười vui tươi, cẩn trọng. Chàng ngoái nhìn theo Butler:

- Ông ấy cao ngạo quá, phải không? Trông chẳng khác gì người của dòng họ Borgia. Scarlett cố nghĩ thật mau nhưng chẳng nhớ có cái tên nào như thế trong các dòng họ tại hạt nàng hoặc ở Atlanta hay Savannah. Nàng hỏi:

- Tôi chưa biết họ. Ông ta là thân quyến của họ phải không?

Charles sững sốt, sự hoài nghi và xấu hổ đang va chạm tình yêu. Nhưng cuối cùng, tình yêu đã thắng vì anh nhận định rằng đối với một thiếu nữ, chỉ cần có sự dịu hiền,

ngoan ngoãn và xinh đẹp là cũng đủ rồi, không cần phải có trình độ học vấn làm trở ngại cho duyên dáng. Charles vội đỡ lời:

- Dòng họ Borgia là người Ý.

Scarlett mất cả thích thú, kêu lên:

- Vậy à? Thì ra là người ngoại quốc.

Nàng cố cười thật tươi với Ashley, nhưng vì một nguyên nhân nào đó, Ashley không nhìn nàng. chàng đang nhìn Charles, biểu lộ sự thông cảm và một chút thương hại.

Abraham Lincoln đắc cử trong cuộc bầu cử Tổng thống Hoa Kỳ năm 1860, tuyên bố chấm dứt chế độ nô lệ. Các tiểu bang theo chế độ nô lệ ở miền Nam Hoa Kỳ phản đối và tuyên bố ly khai lập ra Liên minh miền Nam. Trong bản đồ trên, màu đỏ thuộc liên bang miền Nam, màu vàng thuộc liên bang miền Bắc (Yankee)

o O o

Scarlett bước ra đầu thang, cẩn thận nghiêng mình qua bao lơn nhìn xuống đại sảnh. Hoàn toàn vắng trống. Từ những phòng ngủ tầng trên vọng ra không ngớt những tiếng thì thầm, lúc bỗng lúc trầm, thỉnh thoảng bị cắt ngang bởi những tiếng cười khúc khích và những câu:

- Mày không có làm vậy mà!

- Anh ta nói ra sao?

Trong sáu gian phòng rộng lớn, các cô gái đang nằm nghỉ trên giường, áo ngoài đã được cởi ra, áo nịt đã được nới lỏng và tóc xoắn ở lưng. Ngủ trưa là một thói quen trong vùng, và còn cần thiết hơn bao giờ trong những cuộc vui suốt ngày, khai mạc từ sáng sớm và kết thúc với một cuộc dạ vũ. Trong vòng nửa giờ, các cô nói chuyện khào và

cười giỡn, sau đó bọn gia nhân sẽ kéo các tấm màn xuống, và trong ánh sáng mập mờ, câu chuyện sẽ biến thành những tiếng thì thào và cuối cùng rơi vào yên lặng với những hơi thở đều đều.

Scarlett đã biết rõ là Melanie đang nằm chung giường với Honey và Hetty Tarleton trước khi nàng sửa soạn lên xuống tầng dưới. Từ một vuông cửa sổ, nàng có thể trông thấy phe nam giới đang ngồi dưới vòm cây, uống rượu với những chiếc ly to và nàng biết họ sẽ còn ngồi lại đó cho tới xế chiều. Nàng cố nhìn kỹ nhưng không thấy Ashley trong số đó. Rồi nàng thoáng nghe giọng nói của chàng. Đúng như nàng suy đoán, Ashley đang ở ngoài cổng để tiễn đưa các bà và lũ trẻ con.

Tim đập thật mau, Scarlett chạy ngay xuống lầu. Nếu gặp phải ông Wilkes thì phải nói thế nào? Phải giải thích ra sao về chuyện còn lảng vảng trong nhà giữa lúc bao nhiêu thiếu nữ khác đều ngủ giấc trưa? Mặc, nàng nhứt định đánh liều.

Vừa xuống tới bậc cuối thang lầu, nàng nghe bọn gia nhân đang dọn dẹp bàn ghế trong phòng ăn để chuẩn bị lấy chỗ khiêu vũ. Bên kia đại sảnh là cánh cửa của thư viện đang mở rộng và nàng lên ngay vào trong đó. Nàng sẽ ở trong đó cho tới Ashley đưa tiễn khách xong và trở vào, nàng sẽ gọi chàng.

Ánh sáng trong phòng sách lờ mờ vì tất cả các lá chắn đều đã được kéo xuống che ánh nắng. Gian phòng mờ tối với những bức tường chất sách cao nghệu khiến nàng chán ngấy. Đây không phải là nơi xứng đáng cho một cuộc hẹn hò như ước vọng. Sách vở quá nhiều là một chuyện luôn luôn khiến nàng chán nản, cũng như đối với bất cứ người nào thích đọc nhiều sách. Điều đó có nghĩa là phải trừ Ashley ra. Bàn ghế công kênh như đe dọa nàng trong bóng mờ chập choạng, những chiếc ghế lưng dựa quá cao, mặt ngồi lõm sâu và tay tựa rộng lớn dành riêng cho những người cao lớn trong họ Wilkes, ngoài ra còn một số ghế thấp nệm nhung đặt phía trước đó, dành cho các thiếu nữ. Mãi gần cuối gian phòng dài, ngay trước lò sưởi, là một chiếc trường kỷ rộng khoảng hai thước. Đó là chỗ ngồi thích nhứt của Ashley. Với lưng dựa quá cao trông như một con thú khổng lồ đang ngủ.

Nàng khép nhẹ cửa thư viện lại, cố trấn tĩnh cho tim khỏi đập mau. Nàng cố ôn lại thật chính xác những lời đã dự định đêm qua và sắp phải đem ra để nói với Ashley, nhưng chẳng nhớ được gì cả. Phải chăng nàng đã sắp đặt lời lẽ để nói với Ashley... hay nàng chỉ phác họa kế hoạch để làm cho Ashley phải nói ra với nàng? Nàng không sao nhớ ra nổi, và chợt nghe toát cả người. Nếu tim nàng dừng đập quá mạnh nữa có thể nàng sẽ nhớ ra. Nhưng ác hại, nó lại càng đập mau thêm khi nàng nghe Ashley nói lời tiễn biệt với người khách cuối cùng và đi trở vào. Tất cả những gì nàng có thể nghĩ tới chỉ là chuyện yêu chàng... Yêu mọi thứ ở chàng, từ điệu bộ kiêu hãnh ngẩng mái tóc vàng lên cho tới đôi giày ống đen thon mảnh. Nàng yêu cả tiếng của chàng dù rằng nó vẫn có vẻ bí ẩn đối với nàng, và yêu luôn những lúc chàng im lặng như lạc hướng. Ô, ước gì chàng bước vào đây với nàng ngay, ôm chầm lấy nàng, như vậy nàng khỏi phải nói gì nữa cả. Chàng phải yêu nàng... "Hay nếu mình cầu nguyện..." Nàng nhắm mắt lại lẩm bẩm "Lạy Đức Mẹ đại lượng..."

- Ua, Scarlett!

Tiếng nói của Ashley bỗng vang lên, xuyên thủng màn âm thanh rì rào, lọt vào tai nàng khiến nàng vô cùng sửng sốt.

Ashley đứng ngoài đại sảnh nhìn vào qua khoảng cửa hở với nụ cười chế giễu:

- Em trốn ai vậy... Charles hay mấy anh em Tarleton?

Nàng suýt nghẹt thở. Thì ra chàng đã để ý đến đám đàn ông đã vây chung quanh nàng! Chàng đứng đó trông thật dễ yêu với đôi mắt long lanh, hoàn toàn như không hay biết tình yêu say đắm. Không nói được tiếng nào, Scarlett chỉ đưa tay ra và kéo Ashley vào trong. Chàng bước vào ngần ngại nhưng thích thú. Toàn thân Scarlett như toát ra vẻ khấn trương, mắt như rực lửa mà từ trước đến nay Ashley chưa bao giờ thấy. Ngay dưới ánh sáng lờ mờ chàng cũng có thể nhìn thấy màu đỏ ửng hồng trên má nàng. Tự nhiên chàng đóng cửa lại và cầm lấy tay nàng.

- Chuyện gì vậy?

Chàng hỏi, gần như thì thầm.

Vừa chạm tay chàng, nàng đã bắt đầu run rẩy. Mọi chuyện sẽ xảy ra ngay lúc này, đúng như nàng mơ ước. Hàng ngàn ý nghĩ rời rạc hừng dấy trong đầu, nhưng nàng vẫn không thể nói được tiếng nào. Nàng chỉ còn có thể đứng đó vừa run rẩy vừa ngược nhìn lên mặt chàng. Tại sao chàng chưa chịu nói trước. Ashley bỗng hỏi:

- Chuyện gì vậy em? Muốn kể anh nghe một chuyện bí mật phải không?

Đột nhiên nàng lấy lại được giọng nói và cũng lúc đó những gì Ellen đã dạy nàng trong bao nhiêu năm trời đều biến mất, chỉ còn lại tánh quả quyết thuộc dòng máu Ái Nhĩ lan của Gerald hiện ra ở môi nàng.

- Vâng... Một chuyện bí mật, em yêu anh!

Trong giây lát, sự im lặng ngọt ngào đến nỗi hình như không một ai trong hai người còn có thể thở được. Rồi bỗng nhiên nàng hết run và nét vui tươi cùng sự hãnh diện tràn ngập lòng nàng. Tại sao nàng không sử dụng phương pháp này trước? Có phải giản dị hơn những mảnh khoe của một người đàn bà quý phái mà người ta đã dạy nàng không? Và mắt nàng lại tìm mắt Ashley. Nỗi kinh ngạc hiện lên trong mắt chàng như một sự hoài nghi hay một cái gì nữa đó... Nhưng là cái gì? À, Gerald đã có một cái nhìn hết khi con ngựa săn yêu quý của ông bị gãy chân khiến ông buộc lòng bắn chết nó. Tại sao mình lại có thể nghĩ đến chuyện đó lúc này? Thật là một ý tưởng ngớ ngẩn. Và tại sao nét mặt Ashley lại kỳ dị như vậy và chẳng nói cái gì cả? Lúc đó mặt chàng như kẻ vừa mang một chiếc mặt nạ tuyệt xảo. Chàng cười ve vuốt:

- Hôm nay em đã thu góp tất cả các trái tim của đàn ông rồi như vậy chưa đủ sao?

Giọng chàng như ghẹo và sẵn đón như ngày trước.

- Có phải em muốn làm vừa lòng tất cả? Được lắm, anh lúc nào cũng dành cho em, em biết như vậy chứ. Em đã dày vò nó từ lâu rồi. Có cái gì không ổn - hoàn toàn không ổn - Nó không đúng với cách thức mà nàng đã hoạch định. Trong số những ý

nghe hắc ám chấp chờn nhảy múa trong đầu nàng, có một cái gì bắt đầu thành hình. Dầu sao - vì một lý do nào đó - Ashley đã hành động như chàng vẫn nghĩ rằng Scarlett chỉ đùa giỡn mà thôi. Nhưng chàng thừa biết không phải vậy, Scarlett biết chàng hiểu điều đó.

- Ashley... Ashley... Nói cho em nghe... Anh phải... Ồ, đừng đùa với em lúc này! Tìm anh thuộc về em hả? Ồ, anh yêu, em...

Thật nhanh, bàn tay Ashley chặn môi nàng. Chàng đã lột bỏ chiếc mặt nạ:

- Ừng nên nói chuyện đó, Scarlett! Em không thể. Em không hề nói thật. Em sẽ giận em vì đã nói ra những chuyện ấy, và em cũng sẽ ghét luôn anh vì anh đã được nghe. Nàng hát đầu ra. Hình như có một dòng nước ào ạt nóng hổi đang chảy suốt người nàng.

- Em không thể bao giờ ghét anh đâu. Em đã nói với anh là em yêu anh và em biết anh có để ý tới em. Bởi vì...

Nàng ngừng lại. Trừ trước chưa bao giờ nàng được nhìn thấy một khuôn mặt khổ sở đến thế kia.

- Ashley, anh có để ý tới em... có, phải không? - Phải, anh có để ý.

Chàng nói một cách buồn thảm. Nếu chàng bảo ghét nàng có thể nàng cũng không quá sợ hãi như thế. Nàng bấu vào tay áo Ashley, không nói được lời nào. Bỗng Ashley tiếp:

- Scarlett, chúng ta không thể tiến xa hơn được và em hãy quên những gì chúng ta vừa nói.

- Không, em không làm vậy được. Anh muốn nói gì? Anh không muốn... muốn cưới em hả? - Anh sẽ cưới Melanie.

Dầu vậy, nàng chợt nhận ra mình đang ngồi trên chiếc ghế nhưng thấp và Ashley, trên

tắm nệm dưới chân nàng, đang cầm lấy tay nàng siết thật chặt. Chàng đang nói gì đó... nói thật nhiều... nhưng chẳng có nghĩa gì cả. Đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng. Và những lời nói của chàng chẳng gây được một ấn tượng nào giống như mưa rơi trên mặt kiếng. Những lời âu yếm và đầy thương xót của chàng giống như lời người cha đang dỗ dành đứa con đau khổ.

Âm thanh của cái tên Melanie đã đánh thức tri giác của nàng và nàng nhìn thẳng vào ánh mắt xám trong của Ashley. Nàng thấy trong đó cái vẻ xa vắng xưa cũ, cái xa vắng đã làm cho nàng luôn luôn ngã lòng - một cái gì như tự hồi.

- Ba anh sẽ loan báo lễ đính hôn vào tối nay. Ngày cưới cũng gần kề. Đáng lẽ anh phải cho em hay, nhưng anh nghĩ là em đã biết rồi. Anh nghĩ là mọi người đều biết - biết từ nhiều năm qua - anh không bao giờ mơ ước rằng em... Em có quá nhiều người đeo đuổi. Anh tưởng rằng Stuart...

Sinh lực, cảm giác và tri giác bắt đầu lưu chuyển trong Scarlett.

- Nhưng anh vừa nói là anh có đề ý tới em.

Bàn tay nồng ấm của Ashley bóp siết tay nàng.

- Em cũng, em có buộc anh phải nói những lời làm em đau đớn không?

Sự im lặng của nàng khuyến khích chàng tiếp tục:

- Làm thế nào anh có thể cho em thấy được những điều này, cũng? Em còn quá trẻ và bất cần về có hiểu hôn nhân là gì không.

- Em biết là em yêu anh.

- Tình yêu không thể mang đến hạnh phúc hôn nhân khi hai người quá thật khác biệt nhau như em và anh. Em có thể đòi hỏi ở đàn ông tất cả... thể xác, trái tim, linh hồn, tư tưởng của y, Scarlett. Và nếu em không chiếm được những thứ đó, em sẽ khốn khổ. Còn anh thì không thể nào trao cả cho em những thứ đó. Anh cũng không thể trao tất

cả cho ai. Và anh cũng không muốn chiếm giữ đầu óc và linh hồn em. Rồi em sẽ đau khổ thù ghét anh... thật cay đắng! Em sẽ ghét sách vở anh đọc, âm nhạc anh nghe, vì chúng sẽ mang anh khỏi em dù trong chốc lát. Và anh... Có lẽ anh...

- Anh có yêu Melanie không?

- Nàng giống anh, nàng cùng dòng máu với anh, nàng và anh hiểu nhau. Scarlett! Scarlett! Anh không thể nào làm cho em hiểu được là hôn nhân sẽ không mang lại không khí êm đềm nếu vợ chồng khác tính nhau sao?

Có người đã từng nói với nàng tương tự "chỉ những người hợp tâm tánh nhau mới có hạnh phúc khi lấy nhau". Người đó là ai? Hình như nàng đã nghe từ hàng triệu năm về trước, nhưng tới bây giờ nó vẫn chẳng có ý nghĩa gì.

- Nhưng anh nói anh có để ý tới em.

- Đáng lý anh không nên nói với em như vậy.

Một nơi nào trong óc nàng, có ngọn lửa âm ỉ cháy và cơn giận dữ bắt đầu che khuất tất cả.

- ược, anh đã đủ hèn hạ khi nói thế...

Mặt Ashley tái hân đi.

- Anh là một thằng tồi khi nói vậy, trong khi anh sắp lấy Melanie. Đáng lý anh không nên nói thế, vì anh biết rằng em sẽ không hiểu. Làm sao anh có thể không để ý tới em... Em hiểu động nhưng anh thì không. Em có thể yêu và ghét một cách thật mãnh liệt trong khi anh không thể như thế được. Tại sao em nguyên sơ như lửa, như gió, còn anh thì... Nàng nghĩ đến Melanie và bỗng thấy ánh mắt nâu êm ái và xa vắng, bàn tay nhẹ nhàng và nhỏ của cô ta trong bao tay bằng ren đen, và những lúc trầm mặc dịu hiền của cô. Và cơn giận lại bùng lên, cũng như cơn giận đã khiến Gerald giết người và bao nhiêu tiền nhân Ái nhĩ lan khác đã chỉ vì vài hành động bốc đồng mà

rồi bị treo cổ. Nàng chẳng còn chút gì sót lại của dòng máu Robillard rất có giáo dục đến nỗi có thể giữ im lặng trước bất cứ kẻ sỗ sàng nào.

- Sao anh không nói ra, đồ hèn! Anh sợ phải lấy tôi. Anh thích sống với con nhỏ khùng khịu, đàn độn ấy hơn, con nhỏ chẳng có thể mở miệng nói câu gì hơn là "Phải" và "Không", và anh thích để một đám con mềm mỏng, nhu nhược như nó! Tại sao...

- Em đừng nên nói về Melanie như vậy.

- Tôi không được nguyên rửa anh hả? Ai dám bảo là tôi không có quyền? Đồ hèn, đồ vô liêm sỉ, đồ... Anh làm cho tôi tin tưởng rằng anh sẽ cưới tôi!

Ashley van lơn:

- Thành thật đi em, có bao giờ anh...

Nàng không muốn thành thật đâu vẫn biết điều chàng nói là sự thật. Chưa lần nào chàng vượt qua biên giới của tình bạn đối với nàng, và khi nghĩ tới chuyện đó, lửa giận lại bùng lên, cơn giận của lòng tự tôn, tự đại của nữ giới bị tổn thương. Chính nàng đã chạy theo Ashley chứ không phải chàng. Thay vì nàng, chàng đã chọn một con bé ươn gàn, da trắng bệch. Ồ, phải chi nàng đã làm đúng theo lời giáo dục của Ellen và Mammy, và như thế nàng sẽ không bao giờ, không bao giờ tiết lộ cả những tiếng闷 thích chàng... phải chi nàng đã làm như vậy để khỏi phải bị tủ nhục và xấu hổ như bây giờ.

Nàng đứng phắt dậy, hai bàn tay nắm chặt và Ashley cũng vội vàng đứng dậy, cao vượt xa nàng, nỗi buồn căm nín hiện rõ trên mặt. Đó cũng là nỗi thống khổ của một kẻ phải đương đầu với sự thật trong khi sự thật là những điều thảm nảo.

- Tôi sẽ thù hận anh cho tới chết, đồ tồi... quân ti tiện... ti tiện...

Nàng cố tìm những chữ tàn nhẫn, độc hại hơn, nhưng tìm không ra.

- Scarlett, em... Ashley vừa nói vừa chìa tay về phía nàng, và cũng ngay lúc đó,

Scarlett tát thẳng vào mặt Ashley với tất cả sức lực. Tiếng động âm vang như tiếng đập của ngọn roi trong gian phòng yên tĩnh. Và tự nhiên cơn giận của nàng vụt tan biến, chỉ còn lại ở nàng một nỗi đau khổ thê lương. Vết hằn đỏ của cái tát nổi rõ trên da mặt trắng lợt của Ashley. Chẳng nói lời nào, chàng cầm lấy tay Scarlett đưa lên môi hôn. Rồi trước khi nàng kịp nói thêm, chàng bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Scarlett buông mình lên ghế thật mau, sức phản ứng của cơn giận, làm cho chân nàng mềm rũ ra. Chàng đã đi rồi, và hình ảnh của khuôn mặt bị tát đó sẽ ám ảnh nàng suốt cả đời.

Tiếng chân của Ashley nhỏ dần rồi chìm khuất, tới lúc đó nàng mới hoàn toàn nhận ra cái hậu quả to lớn do chính nàng gây ra. Nàng đã mất chàng vĩnh viễn. Bây giờ, có thể chàng oán ghét nàng và mỗi khi gặp lại nàng, Ashley sẽ nhớ lại chuyện nàng đã nhảy bừa vào lòng chàng trong khi chàng vẫn đứng dưng.

"Minh cũng tồi tệ như con Honey Wilkes! ", thỉnh thoảng nàng nghĩ ra và nhớ lại chuyện bao nhiêu người - trong số đó, nàng hơn ai hết - đã khinh miệt Honey về chuyện lẩn sả vào đàn ông. Nàng còn nhớ lại những cái ưỡn ẹo thân hình một cách khó coi của Honey và còn nghe rõ cái giọng lẳng lơ của cô ta khi cặp tay bọn con trai. Nghĩ tới đó nàng lại giận sôi lên, giận chính mình và giận cả thế giới. Vì đã giận chính mình nên nàng giận luôn tất cả với sức cuồng nhiệt của tuổi mười sáu vừa biết yêu là đã bị ngăn trở và nhục mạ. Chỉ có một chút sự thật được trộn lẫn trong mối tình nàng. Phần lớn còn lại thì gồm toàn thói kiêu ngạo và lòng tự tin vô bờ bến về mãnh lực quyến rũ của chính mình. Bây giờ nàng đã bại trận rồi, và lớn hơn sự thua thiệt đó là nỗi sợ sẽ biến thành trò cười trước công chúng. Minh có quá lộ liễu như Honey không? Có kẻ nào đang cười vào mặt mình chưa? Nàng không muốn nghĩ tiếp tới chuyện đó.

Tay buông rơi xuống mặt bàn bên cạnh, nàng vuốt ve chiếc bình đựng hoa hồng có khắc hình hai thằng bé ngộ nghĩnh đang cười ngạo nghễ. Gian phòng quá yên tĩnh đến nỗi nàng muốn hét to lên để phá tan sự ngọt ngào đó. Phải làm một cái gì, nếu không nàng sẽ điên mất. Nàng nhấc bình hoa lên, vung tay ném mạnh về phía lò sưởi ở cuối phòng. Chiếc bình bay phớt qua lưng dựa cao lêu nghêu của chiếc trường kỷ

rồi rơi xuống bệ lò xây bằng cẩm thạch, bề loảng xoảng.

- Vừa thôi chứ!

Có tiếng người vang lên từ lớp nệm lồm sồm của ghế trường kỷ.

Chẳng có gì khiến nàng ngạc nhiên và kinh hoàng đến thế nữa. Miệng nàng khô cháy, không thể kêu thành tiếng. Nàng vội vịn lấy lưng ghế để đứng vững trong khi từ trên mặt ghế trường kỷ, Rhett Butler từ từ nhô người lên và cúi chào nàng với một vẻ trang trọng quá lớn.

- ang ngủ trưa mà bắt buộc bị nghe lồm câu chuyện lúc này cũng là quá lắm rồi, vậy mà suýt nữa tánh mạng bị hăm dọa là tại làm sao?

Đúng là người. Hẳn không phải là ma. Nhưng lạ các Thánh, hẳn đã nghe hết cả rồi! Nàng cố huy động tất cả sinh lực để làm ra vẻ nghiêm trang.

- Thưa ông, đáng lẽ ông phải cho biết là ông có mặt nơi đây.

- Thật vậy sao?

Rằng hẳn trắng ngời và ánh mắt như cười chế giễu:

- úng ra chính cô mới là kẻ quấy rầy. Tôi phải buộc lòng đợi ông Kennedy ở phòng này bởi vì theo tôi nghĩ, tôi sẽ là kẻ vô thừa nhận nếu có mặt ở sân sau. Do đó mà tôi phải vào đây, tự nghĩ là sẽ được bình yên. Nhưng hỡi ôi!

Hắn rùn vai và cười nho nhỏ.

Scarlett lại sắp sửa nổi điên khi nghĩ rằng anh chàng thô kệch và hỗn láo này đã nghe thấy tất cả... hẳn đã nghe những gì mà hiện thời dầu có chết nàng cũng không muốn nói ra. Nàng hẳn học:

- Những kẻ nghe trộm...

Rhett nhăn mũi, tiếp nói ngay:

- Những kẻ nghe trộm thường được nghe những chuyện hết sức thú vị và bổ ích. Nhờ có một quá trình kinh nghiệm mà tôi đã...

- Thưa ông, ông không phải là người cao quý. Hẳn ung dung đáp:

- Một nhận xét thích đáng. Nhưng cô, thưa cô, cô cũng không phải là một thiếu nữ đoan trang. Dường như nhận thấy Scarlett không đáng buồn cười, hẳn lại cười nham nhở:

- Không một thiếu nữ nào còn được coi là đoan trang nữa sau khi đã nói và đã làm những chuyện tôi vừa chứng kiến. Tuy nhiên, các cô quý quái, đài các đối với tôi chẳng có gì hấp dẫn. Tôi biết rõ họ đang nghĩ gì, nhưng họ lại thiếu can đảm hoặc không đủ mát dạn để nói ra ý nghĩ của mình. Đôi khi đó cũng là một điều phiền muộn. Nhưng cô, thưa cô O'Hara quý mến, cô là một thiếu nữ hiếm có về tâm tánh, một thứ phẩm tính đáng ngợi khen, và tôi xin được dờ nón hoan hô. Tôi không thể hiểu nổi làm cách nào để ông Wilkes trang nhã ấy có thể làm thuần phục được một cô gái khí thái bão tố như cô. Ông ấy nên quì xuống tạ ơn Thượng đế bởi vì với một người con gái có cái tánh... để coi ông ấy gọi thế nào... à... "hiếu động" còn ông ấy thì lại quá lừng khừng... Nàng hét lớn:

- Ông không đáng lau giày cho anh ấy.

- Vậy mà tôi tưởng cô thù hận ông ấy suốt đời cô. Hẳn buông mình xuống trường kỷ và nàng lại nghe hẳn cười nham nhở. Nếu có thể giết chết hẳn, nàng sẽ giết ngay. Nhưng nàng bước ra khỏi phòng cố lấy dáng điệu trang nghiêm rồi đóng sầm cửa lại.

o O o

Nàng lên cầu thang quá mau đến nỗi vừa tới bên trên, nàng tưởng như sắp ngã đi. Nàng dừng lại, bám vào lan can, tim đập mạnh vì giận tức, vì xấu hổ và vì quá phẫn nộ đến nỗi như sắp nổ tung ra. Nàng cố thở sâu vào nhưng chiếc áo nịt đã bị Mammy siết

quá chặt. Nếu nàng ngất đi và người ta bắt gặp nàng trong tình trạng đó ở đầu cầu thang, họ sẽ nghĩ gì?Ồ, họ sẽ dè dặt siểm đủ chuyện. Ashley và tên Butler thô bỉ ấy và các cô gái hiểm độc hay ghen tương đó sẽ nghĩ gì. Lần đầu tiên trong đời, nàng ước mong có mang theo thuốc khỏe để ngủ như các cô gái khác, nhưng nàng lại chẳng có một chai nhỏ nào về loại đó như giám thanh chẳng hạn. Nàng luôn luôn hãnh diện là chưa hề bị choáng váng lần nào. Chỉ có cách là làm cách nào để khỏi ngất xỉu ở đây!

Lần lần cơn đau mệt phân tán. Chỉ trong một phút nàng sẽ trở lại bình thường và sẽ nhẹ nhàng lướt vào phòng trang phục bên cạnh phòng của india, nói lỏng thắt nịt rồi nằm lên một trong những giường bên cạnh các cô gái đang mê ngủ. Nàng cố làm cho nhịp tim chậm lại và sửa nét mặt thật tự nhiên, bởi vì nàng biết mình hiện thời trông chẳng khác một con điên. Nếu có một cô nào đó thức giấc, tất cả đều biết là có chuyện gì không ổn. Nhưng nhứt định chẳng bao giờ họ được biết chuyện gì đã xảy ra.

Qua vuông cửa rộng ở đầu thang, nàng nhìn thấy những người đàn ông lơ lờ uể oải trên những chiếc ghế dưới bóng mát các tàng cây. Nàng thêm muốn hoàn cảnh của họ! Còn gì sung sướng hơn là làm một người đàn ông và khỏi phải hứng lấy những cảnh khốn khổ như nàng vừa trải qua. Trong khi nàng đang quan sát họ, đầu óc choáng váng, hai mắt cay, bỗng có tiếng vó ngựa phi thật nhanh trên đường cái, tiếng đá sỏi kêu rào rào và một giọng lo lắng nào đó hỏi một người da đen. Sỏi đá lại tung bay và một kỵ mã phóng nước đại qua mặt nàng, băng ngang thảm cỏ, tiến về phía đám đông đang uể oải dưới các bóng cây.

Một người khách đến trễ! Nhưng tại sao y lại cho ngựa chạy băng qua thảm cỏ mà india thường tự hào? Nàng không nhận ra người đó, nhưng y đã nhảy xuống yên ngựa rồi vội vàng chụp lấy tay ông John Wilkes, nàng nhận thấy y đang hoàn toàn bị kích động. Đám đông vây quanh y, ly tách và quạt tay bỏ bừa bãi trên mặt bàn và mặt đất. Một lúc sau, nàng nghe thấy tiếng xôn xao, những câu hỏi, tiếng gọi, giọng cực kỳ sôi động, khẩn trương của đàn ông, nhưng giọng của Stuart Tarleton vượt lên trên tất cả, hân mừng quỳnh la hét: "Di-ai-i" như những lúc đi săn. Lần đầu tiên Scarlett được nghe tiếng kêu đó, nhưng nàng không ngờ đó lại là khẩu hiệu của quân phiến loạn.

Ngay sau đó nàng thấy bốn anh em Tarleton, theo sau là anh em Fontaine, tách rời đám đông, hấp tấp chạy về chuồng ngựa, gọi to:

- Jeems, Jeems đâu! Thắng yên cương mau. "Chắc là ai bị cháy" Scarlett nghĩ thầm. Nhưng dù có hỏa hoạn hay không, việc riêng của nàng là phải trở lại phòng ngủ trước khi bị phát giác.

Tim đã dịu lại, nàng nhón gót bước vào gian phòng yên tĩnh. Một không khí mơ màng, nồng bức dường như bao trùm cả ngôi nhà, cũng đang ngủ như các cô gái đợi chờ đến tối sẽ bừng dậy rực rỡ với âm nhạc, với ánh nến. Nàng cẩn thận mở cửa phòng trang điểm bước vào. Tay vừa chạm vào nắm cửa nàng bỗng nghe giọng thì thầm của Honey Wilkes qua cánh cửa mở hé của phòng ngủ:

- Theo tôi thì Scarlett đã quá lố lãng hôm nay.

Scarlett nghe tim mình bắt đầu đập mau trở lại, tự nhiên nàng đặt tay lên ngực, làm như với cử chỉ đó nàng có thể làm cho nó phục tùng. "Những kẻ nghe trộm thường biết được nhiều chuyện bổ ích", ký ức chế giễu nàng. Có nên trở ra không? Hay là nên đi thẳng vào cho Honey biết mình có mặt để nó phải ngượng ngùng? Nhưng một giọng kẻ tiếp làm nàng đứng yên một chỗ. Cả một đàn lừa cũng không thể nào lôi nàng đi được khi nàng nghe tới giọng nói của Melanie.

- Đừng Honey! Đừng xấu miệng như vậy! Cô ấy chỉ dạn dĩ và hoạt bát chứ có gì đâu. Theo chị thì Scarlett rất dễ thương.

"Ồ, để cho con nhỏ giả dối đó bình vực mình", Scarlett vừa nghĩ thầm, vừa bấm móng tay vào ngực áo.

Thật còn khổ sở hơn là nghe những lời hiểm độc của Honey. Scarlett không bao giờ tin tưởng một người đàn bà nào, ngoại trừ mẹ nàng, với những lý do khác hơn là lòng ích kỷ. Melanie biết chắn chắn rằng nó đã có Ashley nên làm ra độ lượng để chứng tỏ tinh thần Thiên Chúa. Với Scarlett, sự bình vực của Melanie chỉ là một cách vừa khoe khoang sự chinh phục của cô ta, vừa chứng tỏ cô ta thủy mị. Scarlett thường dùng

những mảnh khoé ấy khi bàn cãi về các cô gái khác với đàn ông và mảnh khoé này bao giờ cũng chinh phục được bọn đàn ông ngu ngốc với sự dịu dàng và vị kỷ của nàng.

Honey cao giọng:

- Kia chị! Bộ chị mù rồi sao?

- im đi Honey! Cả biệt thự đều nghe rõ tiếng mày.

Sally Munroe chen vào.

Honey vẫn tiếp tục nhưng hạ giọng:

- Nè, mấy chị đã thấy rõ nó tán tỉnh hết người này tới người khác... ngay cả Frank Kennedy, tình nhân của em nó. Tôi chưa bao giờ thấy ai như vậy! Và chắc chắn nó cũng đã ve vãn Charles rồi - Honey cười khúc khích - và mấy chị đều biết Charles và tôi...

- Thật không? Nhiều người cùng thì thảo hỏi.

- Thật, nhưng mấy bà đừng nói cho ai nghe, chưa có gì lắm đâu...

Tiếng cười khúc khích càng nhiều hơn, và tiếng lò xo giường kêu lên cọt két như có người nào đè Honey. Melanie thì thầm với Honey là cô ta sẽ sung sướng vô cùng vì sắp có được một em dâu như cô ta.

Giọng Hetty Tarleton nghe như gậy gõ:

- Nhưng tôi thì chẳng vui chút nào khi có người chị dâu như Scarlett vì cô ta là mẫu người phóng đảng mà tôi mới thấy có một. Nhưng cô ta kể như đã hứa hôn với Stuart rồi. Brent bảo rằng cô ta chẳng nghĩa lý gì với anh, dĩ nhiên anh cũng đã say mê cô ta đến điên lên. Honey ra điều quan trọng và bí mật:

- Nếu mấy người muốn biết thì đây, chỉ có một người mà nó chú ý thôi, đó là Ashley.

Và trong khi tiếng thì thảo càng lúc càng lớn, những câu hỏi, những câu ngắt lời nổi lên, Scarlett cảm thấy lạnh người vì sợ hãi và nhục nhã. Honey là một con ngu, đàn độn, chẳng ra gì về khía cạnh đàn ông, nhưng đối với đàn bà, cô ta có một trực giác làm Scarlett phải e dè. Bị nhục nhã và tổn thương lòng kiêu hãnh như nàng đã chịu đựng trong thư viện với Ashley và Butler chỉ là một vết kim nhỏ so với những gì nàng vừa nghe. Người ta có thể tin cậy được sự kín miệng của đàn ông, ngay cả những người như Rhett Butler, nhưng cái miệng như con chó đang đi săn của Honey sẽ làm cho cả hạt này đều biết chuyện đó trước sáu giờ. Trong khi đó, Gerald đã nói tới qua rằng ông không muốn người trong hạt cười nhạo báng con gái ông. Và rồi, nàng sẽ bị chê cười biết bao! Mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn xuống hai bên hông nàng. Giọng Melanie cân nhắc và ôn hoà, với đôi chút trách móc:

- Honey, em đã biết là không phải vậy. Nói thế là bậy bạ quá!

- Thật đó Melly, và nếu chị không cứ bận rộn tới ngày đi tìm cái hay của những người bê bối, chị sẽ thấy điều đó. Và em sẽ sung sướng nếu chị làm như vậy. Scarlett O'Hara bao giờ cũng gây ra những mối bất hoà và cố gắng chiếm đoạt tình nhân của người khác. Chị biết rõ là nó đã đoạt Stuart ra khỏi tay India và rồi chẳng để ý gì đến anh ta nữa. Hôm nay nó cố gắng chiếm ông Kennedy, Ashley và Charles.

- Mình phải về nhà! Phải trở về nhà ngay!

Scarlett nhủ thầm như vậy. Nếu có phép lạ để bay về Tara ngay bây giờ để được an toàn hơn. Phải chỉ có Ellen bên cạnh để nàng nhìn bà, để níu áo bà khóc oà lên và trút hết tâm sự lên gối mẹ. Chỉ nghe thêm một tiếng nữa thôi, nàng sẽ xông vào bứt nhổ từng cọng tóc ủa màu của Honey và nhổ vào mặt Melanie Hamilton để chứng tỏ rằng nàng đã biết thế nào về lòng nhân ái của cô ta. Nhưng nàng đã hành động quá thô tục hôm nay rồi, giống như những tên da trắng không ra gì kia... Bao nhiêu đó cũng đủ rắc rối rồi.

Nàng ép tay vào váy cho khỏi kêu sột soạt và rón rén như một con thú lúc quay ra. Về nhà, nàng nghĩ thầm trong khi bước xuống phòng lớn, vượt qua các cánh cửa đóng kín. Mình phải về nhà! Cũng không bỏ trốn được. Mình sẽ ở lại hết buổi, chịu đựng những lời độc hiểm của bọn con gái và gánh hết nhục nhã, đau thương của chính mình. Trốn chạy càng tiếp tay cho chúng.

Nàng đâm mạnh vào chiếc cột trắng cao vút bên cạnh và ước mong có được thần lực của Samson để kéo đổ hết Twelve Oaks và tàn sát hết mọi người trong đó. Nàng sẽ làm cho họ đau khổ. Nàng sẽ chứng tỏ cho họ thấy. Nàng chưa rõ phải thực hiện bằng cách nào để chứng tỏ nhưng nàng nhứt định phải làm cho kỳ được. Nàng sẽ làm cho họ đau đớn hơn những sự đau đớn mà họ đã gây ra cho nàng.

Trong một lúc Ashley chẳng còn là Ashley nữa. Y không còn là người đàn ông cao lớn mơ màng mà nàng đã yêu mà chỉ là một phần tử của dòng họ Wilkes của Twelve Oaks, của hạt này... Nàng ghét hết tất cả vì tất cả đã cười chê nàng. Tuổi mười sáu, lòng tự kiêu còn mạnh hơn cả ái tình và bây giờ quả tim nóng bỏng của nàng không còn chất chứa gì hơn là thù hận.

"Mình sẽ không về nhà, mình sẽ ở lại đây và sẽ làm cho họ đau khổ. Mình sẽ không bao giờ nói với má. Không, sẽ không bao giờ nói với ai cả". Nàng vừa thầm nghĩ vừa tăng cường ý chí khi trở bước vào trong, đi lên lầu, định vào nghỉ trong một căn phòng khác.

Nhưng vừa quay lại, nàng đã thấy Charles bước vào đại sảnh. Vừa thấy nàng, nàng đã thấy Charles bước vào đại sảnh. Vừa thấy nàng, anh ta vội vàng chạy tới. Tóc rối bù và mặt gần như đỏ ngầu vì cảm xúc, anh ta chưa tới bên Scarlett đã kêu to lên:

- Cô có biết chuyện gì vừa xảy ra không? Cô có nghe chưa? Paul Wilson vừa phi ngựa từ Jonesboro về báo tin.

Anh ta dừng lại khi tới gần nàng, thở chẳng ra hơi. Scarlett không nói gì cả, chỉ nhìn đăm đăm anh ta.

- Ông Lincoln đã ra lệnh mộ binh... Tôi muốn nói là quân tình nguyện... bảy mươi lăm ngàn người!

Lại cái ông Lincoln, đàn ông không thể nghĩ đến những chuyện gì khác nữa sao? Các tên ngốc nghếch này tưởng sẽ làm mình cảm xúc khi nói về mấy cái trò chơi khăm của ông Lincoln, trong khi trái tim mình tan nát và thanh danh kẻ như hoen ố.

Charles chăm chú nhìn nàng. Mặt nàng trắng bệch như màu giấy, mắt long lanh như hai viên ngọc bích. Anh chưa bao giờ nhìn thấy sắc diện của cô gái nào rực lửa đến như thế, cũng chưa hề thấy mắt người nào long lanh như vậy.

- Xin lỗi, tôi vụng về quá, đáng lẽ tôi phải nói từ từ. Tôi quên mất là phụ nữ rất yếu ớt. Tôi rất tiếc đã làm cô bị kích động như thế. Cô có cảm thấy sắp bị ngất không? Để tôi đi tìm một ly nước...

Scarlett cười gượng gạo:

- Cảm ơn, tôi không sao đâu.

Charles nắm tay nàng:

- Chúng ta có thể ra băng ngồi?

Nàng gật đầu và Charles cẩn thận dìu nàng xuống thêm. Cả hai đi qua sân cỏ tới chiếc ghế dài bằng sắt đặt bên cây sồi to nhất ở sân trước. Anh ta nghĩ thầm "đàn bà mỏng manh và yếu đuối quá, mới nghe nói tới chiến tranh và những chuyện tàn nhẫn là ngất xỉu". Ý nghĩ này khiến anh ta tự thấy có nam tính hơn và anh càng lịch sự gấp đôi khi đỡ nàng ngồi xuống. Scarlett trông như mất hồn và có vẻ gì man dại trên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng khiến tim anh nhảy mạnh. Có lẽ nàng buồn vì nghĩ rằng mình sắp phải chiến đấu! Không, nghĩ vậy là quá tự phụ. Nhưng tại sao mặt nàng lại lạt lùng như thế kia? Tại sao tay nàng run lên sờ mó chiếc khăn ren? Và tại sao hàng mi óng ánh của nàng... lại chớp nhanh như những cô gái mà anh ta đã đọc trong tiểu thuyết, chớp mắt vì rụt rè và yêu thương.

Anh ta hắng giọng ba lần để nói nhưng lần nào cũng nghẹn lời. Anh ta chớp mắt tránh cái nhìn như xuyên suốt mặt anh, nhưng dường như cái nhìn đó không phải là để thấy anh.

Scarlett suy nghĩ thật mau, một ý tưởng và một kế hoạch vừa được phác họa trong đầu:

"Hắn có tiền, không còn cha mẹ và lại sống ở Atlanta. Nếu mình lấy hắn ngay, điều đó sẽ chứng tỏ cho Ashley biết rằng mình không cần gì đến y, mình chỉ tán tỉnh y cho vui vậy thôi. Và hơn nữa, điều đó có thể giết chết Honey. Nó sẽ chẳng bao giờ kiếm được thằng con trai nào khác và mọi người sẽ cười cho tới chết. Và việc đó sẽ cũng làm khổ sở Melanie, vì cô ta thương Charles vô cùng, nó còn làm cho Stuart và Brent... "

Nàng hoàn toàn không hiểu tại sao nàng có ý muốn làm đau đớn anh em Tarleton nếu không phải vì họ có mấy cô em hiểm độc. Nàng nghĩ tiếp:

"Và họ sẽ tức sôi lên khi mình tới viếng họ trong một cỗ xe lộng lẫy, với hàng lô y phục đẹp đẽ, ngoài ra mình còn có một ngôi nhà của riêng mình. Và họ không bao giờ, không bao giờ còn cười mình được nữa".

Charles nói, sau mấy lần thu góp can đảm:

- Dĩ nhiên là chúng ta phải chiến đấu, nhưng cô đừng băn khoăn, cô Scarlett! Chỉ một tháng là chúng ta sẽ toàn thắng. Vâng, toàn thắng! Tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội. Tôi chắc là cuộc dạ vũ đêm nay sẽ chẳng có gì vui vì quân đội phải tập hợp ở Jonesboro. Anh em Tarleton đã đi loan tin rồi. Tôi biết rằng các bà sẽ hối tiếc.

- Ô!

Scarlett kêu lên, muốn nói gì hơn nữa, nhưng nhận thấy thế cũng đủ rồi.

Nàng đã bình tĩnh lại và trí óc đã linh mẫn. Một lớp sương lạnh giá phủ lên cảm giác của nàng. Nàng nghĩ rằng kể từ nay nàng sẽ không còn tìm được một xúc động ấm áp

nào nữa cả. Tại sao không lấy cậu trai xinh xắn và then thùng này? Hấn cũng đang hoàng như mọi người và nàng có cần gì đâu. Không, nàng sẽ không bao giờ quan tâm đến chuyện gì nữa, dầu cho có sống đến chín mươi tuổi.

- Tôi không thể quyết định được là nên đi với ông Wade Hampton trong quân đoàn Nam Carolina hay gia nhập Vệ đội Atlanta.

- Ô!

Scarlett lại kêu lên và lần này mắt họ gặp nhau. Và chính Charles bị chớp mắt.

- Cô sẽ đợi tôi, phải không Scarlett? Chỉ... chỉ có Thượng đế mới biết là cô sẽ đợi tôi cho tới khi chúng ta đánh bại tụi Yankee!

Anh nói như không thở được, quan sát vành môi mím lại của nàng, lần đầu tiên nhìn rõ khóe miệng đó và suy nghĩ chẳng biết nếu hôn được thì sẽ ra sao. Bàn tay ướt đầm mồ hôi của nàng bỗng chui vào lòng bàn tay Charles:

- Tôi không muốn đợi.

Nàng nói trong khi ánh mắt mờ đi. Charles nín lấy tay nàng, miệng há hốc. Nhìn Charles qua đôi mắt mở hé, Scarlett thờ ơ nghĩ rằng anh ta giống như một con ếch. Charles lắp bắp nhiều lần, ngậm miệng lại rồi mở ra, và mặt lại đỏ tía lên:

- Cô có thể yêu tôi không?

Scarlett im lặng nhưng nhìn xuống, và Charles sửng sờ chẳng biết phải làm sao trong hoàn cảnh vừa sung sướng tột cùng vừa bối rối. Có lẽ một người đàn ông không nên hỏi một cô gái như vậy. Trả lời một câu hỏi như thế có lẽ không được đoan trang lắm, đối với một cô gái. Chưa bao giờ có can đảm trong một tình cảnh như vậy, Charles không biết phải làm sao. Anh ta muốn la hét lên, muốn ca hát, muốn hôn nàng và muốn nhảy nhót trên bãi cỏ rồi kể đó chạy đi khoe tất cả mọi người, da trắng lẫn da đen, rằng nàng yêu anh. Nhưng anh ta chỉ siết chặt tay nàng cho tới khi những chiếc

nhân của nàng lún vào thịt.

- Chúng mình sẽ làm lễ cưới sớm hơn, phải không, cô Scarlett?

- Ừm!

Nàng vừa đáp, vừa vôn vê vạt áo.

- Chúng ta sẽ cùng làm hôn lễ một lượt với Mela...

- Không!

Nàng nói thật mau, mắt nàng long lên nhìn anh ta một cách góm ghiếc.

Charles biết mình lại sai lầm lần nữa. Dĩ nhiên, cô gái ao ước lễ cưới của riêng họ... không thể chia xẻ vinh quang cho ai. Nàng thật độ lượng nên dễ tha thứ sự vụng về của anh. Chỉ cần trời tối hơn một chút, anh ta sẽ có thêm can đảm trong bóng tối để có thể hôn tay nàng và nói những điều mà anh khao khát từ lâu.

- Lúc nào tôi có thể nói với ba cô?

- Càng sớm, càng tốt.

Nàng trả lời, hy vọng anh ta sẽ nói lỏng tay ra trước khi nàng bảo anh ta buông. Charles nhảy cẫng lên, và trong một lúc nàng tưởng rằng anh ta sẽ nhào lộn, trước khi trở lại vẻ trang nghiêm. Anh ta nhìn xuống nàng một cách nồng nàn, trái tim giản dị của anh ta như lộ lộ trên đôi mắt. Nàng chưa hề thấy ai nhìn nàng như vậy bao giờ, và chẳng bao giờ còn ai nhìn nàng như vậy nữa, nhưng trong sự thờ ơ kỳ dị của nàng, nàng chỉ nghĩ anh ta giống như một con bê.

Charles mỉm cười thích thú:

- Tôi sẽ đi tìm ba cô ngay bây giờ. Tôi không thể đợi được nữa. Tha lỗi cho tôi nghe... cung! Sự say đắm đã tới rất khó khăn nhưng khi đã nói được một lần, anh ta lặp lại

với sự thích thú. Nàng trả lời:

- Vâng, tôi sẽ đợi ở đây. Chỗ này mát và đẹp quá.

Charles băng qua sân cỏ và mất hút trong ngôi nhà. Scarlett ngồi lại một mình dưới gốc cây sồi xào xạt. Từ chuồng ngựa, đàn ông túa ra liên tiếp, bọn hầu cận da đen chạy sau chủ của chúng. Anh em Munroe phe phẩy nón nhưng vẫn phóng như bay. Anh em Fontaine và Calvert theo sau reo hò ầm ĩ. Bốn anh em Tarleton vượt qua sân cỏ nơi nàng ngồi và Brent la lớn:

- Má sẽ cho chúng tôi ngựa. Di-ai-i!

Từng mǎng cỏ bị bóc lên khi họ vượt qua, để nàng lại một mình.

Ngôi nhà trắng với những thân cột cao vút trước mặt nàng hình như tránh né nàng với một vẻ trang trọng xa vời. Nó chẳng bao giờ là ngôi nhà của nàng. Ashley chẳng bao giờ ôm nàng bước lên thềm nhà trong chiếc áo cô dâu nữa.Ồ! Ashley! Ashley! Em đã làm gì? Tận đáy lòng bên dưới lớp kiêu hãnh vừa bị xâm phạm và những tập quán lạnh lùng của nàng, một cái gì gọi dậy dự xót xa. Một ý niệm trưởng thành bắt đầu chớm nở, mạnh hơn lòng tự kiêu hay ích kỷ của nàng. Nàng yêu Ashley, nàng biết rõ là nàng yêu chàng và nàng chẳng bao giờ thấy rõ ràng điều đó bằng lúc nàng nhìn Charles mất hút nơi khúc quanh của con đường sỏi đá.

CHƯƠNG 7

Chỉ trong hai tuần, Scarlett đã thành một người vợ và chỉ hơn hai tháng sau, nàng đã thành góa phụ. Nàng đã được giải thoát thật sớm khỏi mối liên hệ mà nàng đã nhận lấy một cách thật hấp tấp và thiếu suy tư, nhưng nàng chẳng bao giờ còn được hưởng cái tự do vô tư lự của những ngày chưa lấy chồng. Sự góa bụa đã theo sau ngay gót của hôn nhân và thật kinh hoàng cho nàng, bốn phận làm mẹ đến liền sau đó.

Nhiều năm sau, mỗi lần hồi tưởng những ngày cuối cùng của tháng tư năm 1861, Scarlett không bao giờ nhớ rõ được chi tiết ra sao cả. Thời gian và những biến cố đã đâm sâu vào nhau, hỗn loạn như một cơn ác mộng phi lý. Cho tới ngày chết, nàng vẫn không thể nào bỏ khuyết được ký ức của nàng vào những ngày ấy. Chỉ còn một sự mờ nhạt trong trí nhớ của nàng về khoảng thời gian nhận lời cầu hôn của Charles và ngày cưới. Hai tuần lễ! Thật quá ngắn đối với thời gian đính hôn không thể chấp nhận được trong thời bình. Thời gian trung bình hợp lẽ là một năm hay ít lắm là sáu tháng. Nhưng miền Nam đã bốc lửa chiến tranh, biến cố đã kéo đến mau lẹ như có mang theo một trận cuồng phong, thổi tung hết những nhịp điệu êm đềm ngày cũ. Ellen vừa vịn vẹo hai bàn tay vừa khuyên nên trì hoãn để Scarlett được cặn nghĩ. Nhưng trước sự biện giải của mẹ, Scarlett nhú mày làm ngơ. Nàng muốn lấy chồng và lấy thật mau. Chỉ trong hai tuần lễ thôi!

Biết rằng đám cưới của Ashley sẽ cử hành vào khoảng cuối tháng tư đến đầu tháng năm, để chàng có thể gia nhập quân đội ngay khi được gọi, Scarlett đã sắp đặt hôn lễ của nàng vào một ngày sớm hơn của Ashley. Ellen phản đối, nhưng Charles biện hộ với một tài hùng biện mới tìm ra, rằng anh nóng lòng đi Nam Carolina để gia nhập quân đoàn của Wade Hampton, và Gerald lại thuộc về phe hai người trẻ. Ông đã bị kích thích mạnh vì cơn sốt chiến tranh và rất hài lòng vì Scarlett đã tìm được một nơi xứng đáng, còn ai hơn ông để bình vực đường lối tình yêu của tuổi trẻ trong thời chiến? Ellen điên đầu, nhưng sau cùng đành phải làm như những bà mẹ miền Nam khác đã làm. Thế giới nhàn rỗi của họ đã bị đảo lộn, mọi điều khiếu nại, biện hộ và

khuyến cáo của họ chẳng có hiệu quả gì trước những lực lượng hùng mạnh đã cuốn họ đi.

Miền Nam đang chuẩn choáng bởi hăng say và khích động. Ai cũng biết là chỉ một trận đánh thôi cũng đủ kết liễu chiến tranh rồi và những người trẻ đều nô nức đầu quân trước khi chiến trận có thể chấm dứt... họ cũng háp tấp cưới các tình nhân trước khi kéo đi Virginia để giáng một đòn vào mặt bọn Yankee. Hơn một chục đám cưới thời chiến được cử hành trong hạt và chẳng có một thời gian nào để khóc lóc giã từ, vì mọi người đều quá bận rộn và khích động, chẳng ai có thể long trọng nghĩ đến những giọt nước mắt. Đàn bà phải may đồng phục, đan vớ và cuộn băng cứu thương, còn đàn ông thì lo vượt và tập bắn. Mỗi ngày đều có chuyến xe lửa chở quân đội qua ngang Jonesboro tiến lên hướng Bắc về phía Atlanta và Virginia. Một vài quân đội vui vẻ trong bộ đồng phục màu đỏ tươi và màu xanh dương, xanh lục của vệ binh quốc gia.

Một vài toán nhỏ bận áo vải dệt lấy và đội mũ bằng da, một vài nhóm khác không có đồng phục, chỉ mặc đồ bằng nỉ đẹp hay vải thượng hạng. Tất cả đều chưa được huấn luyện hoàn bị, võ trang sơ sài, man dại vì khích động. Họ reo hò như đang trên đường tới tham dự một cuộc cắm trại. Nhìn thấy những người này, bọn trai trẻ trong hạt lo sợ cuống cuống là chiến tranh sẽ chấm dứt trước khi họ lên tới Virginia nên mọi chuẩn bị cho cuộc xuất quân đã được xúc tiến mau lẹ.

Giữa tình trạng cuống loạn ấy, mọi sự chuẩn bị cho hôn lễ của Scarlett vẫn được tiến hành và, hình như trước khi biết rõ nàng phải làm gì, nàng đã mặc bộ áo và choàng chiếc khăn cưới của Ellen, bước xuống thang lầu Tara trong cánh tay của cha nàng, đối diện với căn nhà đầy thực khách. Một lúc sau, nàng sực nhớ ra, như vừa trải qua cơn mộng, nàng nhớ lại hàng trăm ngọn nến lung linh trên vách, gương mặt của mẹ nàng, đầy thương yêu ái ngại, hơi ngơ ngác và môi bà mấp máy đọc kinh cầu hạnh phúc cho con. Nàng nhớ lại hình ảnh Gerald mặt đỏ rần vì rượu Brandy và hãnh diện thấy con gái ông có được một người chồng thuộc dòng danh giá cổ cự vừa được một gia tài... và Ashley, cầm tay Melanie đứng dưới chân cầu thang.

Lúc vừa thấy mặt chàng, nàng tự nghĩ:

"Đây nào phải là sự thật, không thể được! Đây chỉ là một cơn ác mộng. Mình sẽ tỉnh dậy và sẽ thấy rằng đó chỉ là một giấc mơ. Mình không thể suy tư về nó bây giờ, ngược lại mình sẽ hét lớn trước đám đông ngay. Mình chẳng suy nghĩ gì bây giờ được. Hãy để sau này, khi mình đã chịu đựng nổi, khi nào mình không còn trông thấy ánh mắt của chàng nữa".

Thật vậy, tất cả đều giống như một giấc mơ, lúc băng qua lối đi giữa đám người vui vẻ, mặt Charles đỏ ửng lên, những câu nói lấp bắp của anh ta và những câu rõ ràng minh bạch của nàng trả lời cũng thật lạnh lùng. Sau đó là những lời chúc tụng, những cái hôn, những ly rượu mừng và khiêu vũ... tất cả, tất cả đều như trải qua trong mơ. Ngay cả cảm giác lúc Ashley hôn phớt lên má và giọng thì thầm của Melanie "Bây giờ chúng ta thực sự là chị em với nhau rồi đó" cũng đều không thật. Ngay cả lúc hồi hộp khi thấy bà cô mập của Charles, cô Pittypat Hamilton ngã xiêu cũng đều là những diễn biến của cơn ác mộng đó.

Nhưng sau khi cuộc khiêu vũ và lễ rượu mừng chấm dứt, bình minh ló dạng, khi tất cả khách từ Atlanta đến, tụ tập trong Tara và nhà của viên quản gia đã ngã mình trên giường, trên ghế dựa hoặc trên những tấm đệm trải ở sàn nhà đều ngủ say và tất cả những khách lân cận đã về nghỉ ngơi để sửa soạn cho hôn lễ ngày mai ở Twelve Oaks, lúc đó cơn mộng mới bị bẻ tan từng mảnh như pha lê nhường chỗ cho sự thật. Sự thật là Charles, mặt đỏ gay vì thẹn ló ra từ căn phòng trang điểm của nàng trong cái áo ngủ của anh ta, tránh né cái nhìn kinh ngạc của nàng qua lớp mền đắp lên tới cổ.

Dĩ nhiên nàng biết rằng vợ chồng phải nằm chung giường nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Đó là chuyện quá hiển nhiên như trường hợp của cha mẹ nàng nhưng nàng chẳng bao giờ đặt mình vào chuyện đó. Và bây giờ, lần đầu tiên từ ngày dự đã yên, nàng mới ý thức rõ những gì do chính tay nàng mang tới cho nàng. Với ý nghĩ gã con trai xa lạ mà nàng chẳng thật tâm muốn lấy lại nằm chung giường giữa lúc mình đang quá đau khổ vì hối tiếc về những hành động hấp tấp của mình và chuyện mãi mãi nàng không còn được Ashley, thật là quá sức chịu đựng. Và khi Charles vừa

mon men tới gần giường, nàng đã khàn khàn bảo nhỏ:

- Tôi sẽ la lớn lên khi anh tới gần tôi. Tôi sẽ la, tôi sẽ... thật lớn! Tránh ra! Đừng hòng đụng vào tôi!

Do đó Charles Hamilton đã trải qua đêm tân hôn trong một cái ghế bành đặt ở góc phòng. Anh ta không mấy thất vọng, vì hiểu hoặc tưởng rằng mình hiểu tánh dễ bị xúc động và sự thẹn thùng của vợ. Anh muốn đợi đến khi sự sợ hãi của nàng lắng xuống, chỉ có điều, chỉ có điều... anh thở dài, xoay người qua lại để chọn một lối nằm cho thoải mái... bởi vì anh ta phải ra mặt trận ngay gần đây.

Nếu đám cưới của chính Scarlett đã là một cơn ác mộng thì đám cưới của Ashley lại càng thảm nảo cho nàng hơn nữa. Scarlett mặc chiếc áo màu xanh vỏ táo, chiếc áo của ngày thứ nhì sau hôn lễ, đứng giữa phòng khách chói lọi bởi hàng trăm ngọn nến của Twelve Oaks. Gian phòng chật nức với đám người đêm qua. Nàng nhìn khuôn mặt giản dị, nhỏ bé của Melanie, mặt cô ta sáng rỡ vì đã là bà Melanie Wilkes. Bây giờ Ashley đã xa nàng vĩnh viễn. Ashley của nàng. Không, bây giờ không còn là Ashley của nàng nữa. Nhưng còn bao giờ nàng được là của chàng không? Tất cả những điều đó trộn lẫn trong tâm chí và trong đầu óc đã quá mệt mỏi và lạc lõng của nàng. Chàng đã nói yêu nàng, nhưng cái gì đã phân cách hai người? Phải chi nàng có thể nhớ lại được! Lấy Charles, nàng đã ngăn chặn được những lời gièm pha của người trong hạt, nhưng bây giờ vấn đề đó có nghĩa gì đâu? Cái việc trước kia hình như rất quan trọng với nàng, bây giờ hoàn toàn vô nghĩa. Tất cả cái gì đáng kể, chính là Ashley. Nhưng bây giờ chàng đã rời xa nàng. Và nàng đã lấy một người, một người đàn ông mình chẳng hề yêu mà còn khinh bỉ nữa.

Ôi! Nàng tiếc biết bao những chuyện ấy! Nàng thường nghe nói "người ta tự cắt mũi vì ác cảm với khuôn mặt của mình", nhưng lúc trước câu này chỉ là một hình dung pháp. Bây giờ nàng mới biết được ý nghĩa của nó. Và bây giờ nàng vừa điên cuồng ao ước không bị ràng buộc gì với Charles, trở về Tara làm một thiếu nữ chưa chồng như xưa, vừa nhận ra rằng chính nàng là người có lỗi. Ellen đã cố gắng ngăn nàng nhưng nàng chẳng chịu nghe.

Bởi thế nàng đã khiêu vũ suốt đêm trong lễ cưới của Ashley, quay cuồng một cách ngây dại, nói chuyện như một người máy, cười cợt, và ngạc nhiên về sự ngốc nghếch của người ngoại cuộc cứ nghĩ rằng nàng là một tân nương hạnh phúc mà không sao thấu hiểu nỗi sự đau đớn của nàng. Tạ ơn trời, họ không sao thấy được.

Đêm đó, sau khi Mammy giúp nàng cởi áo và đi ra ngoài, Charles rút rè nhô ra từ phòng trang điểm, tự hỏi không biết anh ta có phải trải qua một đêm thứ hai trong cái ghê nệm lông ngựa nữa hay không thì đột nhiên nàng oà ra khóc. Nàng khóc cho đến khi Charles leo lên bên cạnh nàng, cố gắng an ủi, nàng vẫn sụt sùi khóc cho đến khi không còn một giọt nước mắt và cuối cùng tức tưởi tựa vào vai Charles.

Nếu không có chiến tranh, họ phải bỏ ra một tuần lễ để viếng thăm các gia đình trong hạt, dự dạ vũ và dã yến khoản đãi vợ chồng mới cưới trước khi họ lên đường đi viếng hồ Saratoga hoặc White Sulphur. Nếu không có chiến tranh, Scarlett đã mặc đủ các loại áo ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm sau hôn lễ để dự những bữa tiếp đãi nàng tại nhà Fontaine, Calvert hay Tarleton. Nhưng chẳng có tiệc tùng, cũng chẳng có du lịch. Một tuần sau ngày cưới, Charles đã phải lên đường gia nhập quân đoàn của đại tá Wade Hampton, và hai tuần sau đó, Ashley và bộ đội lên đường để lại cho hạt bao nhiêu buồn nhớ.

Trong hai tuần đó, Scarlett không bao giờ gặp Ashley một mình, không một lời riêng nào với chàng. Ngay cả giờ phút khủng khiếp của buổi lên đường, khi chàng dừng lại Tara trên đường tới nhà ga, nàng cũng không nói được một lời nào với chàng. Melanie đội nón, trùm khăn, nghiêm trang trong bốn phận làm vợ mới mẽ, vịn vào tay chồng. Và mọi người ở Tara, da trắng lẫn da đen, đều nghỉ việc để tiễn Ashley ra mặt trận.

Melanie nói với chồng:

- Anh phải hôn Scarlett chứ, bây giờ cô ấy là em của em rồi.

Và Ashley khom xuống, phớt đời môi lạnh giá trên má nàng, nét mặt khăn trương. Scarlett chẳng vui gì về cái hôn đó bởi chính Melanie đã nhắc nhở chàng. Cô ta đã

làm nàng nghệt thờ vì cái ôm từ già:

- Em phải lên Atlanta thăm chị và cô Pittypat nghe không? Ồ, cung, chị mong em lắm!
Gia đình muốn biết rõ vợ của Charlie hơn.

Năm tuần trôi qua, từ Nam Carolina, Charles gửi cho vợ một lá thư rứt rề, ngây ngất và âu yếm kể về tình yêu của anh ta, về những dự định khi chiến tranh chấm dứt, về việc ước ao được là một anh hùng vì nàng, và về sự tôn sùng của anh đối với vị chỉ huy trưởng Wade Hampton. Đến tuần lễ thứ mười bảy, một bức điện tín do chính Đại tá Wade Hampton gửi tới, và sau đó là một bức thư phân ưu với lời lẽ ân cần và trang nghiêm. Charles đã chết. Đại tá không thể báo tin sớm hơn vì Charles nghĩ rằng cơn bệnh của anh không nặng lắm, anh không muốn làm gia đình lo lắng. Người con trai bất hạnh đó chẳng những bị số mạng cướp đi tình yêu mà anh ta tưởng rằng đã chiếm được mà còn mất cả cao vọng được chết vinh dự trên bãi chiến. Anh đã chết một cách tầm thường và mau lẹ bởi chứng sung phổi và sau đó là bệnh đậu mùa, và cũng chẳng tới gần được bọn Yankee bao nhiêu hơn là căn cứ Nam Carolina.

Đúng ngày tháng, con trai Charles chào đời và theo thói quen, người ta đặt tên cho đứa con theo tên vị chỉ huy trưởng của cha nó. Đứa nhỏ mang tên Wade Hampton Hamilton. Scarlett đã khóc hết nước mắt vì thất vọng khi biết mình có thai, nàng cầu mong được chết cho xong. Nhưng thời gian cưu mang đứa bé đã qua mau, và nàng sanh nó ra không khó nhọc lắm. Nàng chỉ hơi đuối sức và bình phục mau chóng đến nỗi Mammy bảo rằng trường hợp của nàng quá sức tầm thường... Các bà quý tộc cần phải đau đớn lâu hơn. Nàng không thấy thương con lắm. Nàng không hề muốn nó ra đời và còn oán hận vì nó đã được sanh ra. Nhưng bây giờ có nó rồi mà nàng vẫn thấy như chưa, như thằng bé có thể không phải là con nàng.

Tuy thể xác hồi phục mau lẹ sau khi sanh bé Wade, tinh thần nàng vẫn còn ngơ ngẩn và kiệt quệ. Nàng hoàn toàn xuống tinh thần, mặc dù tất cả những người trong đồn điền đều cố làm cho nó hồi sinh. Ellen đi qua đi lại với một vẻ lo lắng và các nếp nhăn trên trán. Gerald chửi thề nhiều hơn trước và thường mang từ Jonesboro về những món quà chẳng ích lợi gì cả. Ngay cả lão bác sĩ Fontaine, sau khi bảo nàng

dùng thuốc bổ gồm lưu huỳnh, đá tam hợp và dược thảo, cũng thất bại trong việc làm nàng vui trở lại. Ông nói riêng với Ellen rằng sở dĩ Scarlett hay cau có và thờ ơ như vậy chỉ vì nàng đang có chuyện đau lòng. Nhưng nếu muốn nói ra, Scarlett có thể cho họ biết rằng chứng bệnh của nàng khác xa và phức tạp hơn tâm bệnh nhiều. Nàng không muốn cho ai biết rằng chính sự buồn nản quá mức, sự ngỡ ngàng vì trở thành người mẹ và hơn tất cả, sự vắng bóng của Ashley đã khiến nàng tiêu tụy thiếu não.

Nỗi phiền muộn của nàng cứ như đau xé và dai dẳng. Cuộc sống trong hạt đã trống vắng những cuộc vui chơi và sinh hoạt bình thường kể từ khi những người trai tráng lên đường ra mặt trận.

Tất cả những thanh niên hoạt náo đều ra đi... Bốn anh em Tarleton, hai người con trai nhà Calvert, nhóm Fontaine, nhóm Munroe và tất cả những người trai trẻ, dễ thương ở Jonesboro, Fayetteville và Lovejoy cũng thế. Chỉ còn lại những người già cả, những kẻ tàn tật và nữ giới, và họ luôn luôn bận rộn với chuyện may vá, trồng trọt thêm nhiều bông gòn và nhiều bắp, chăm nuôi thêm nhiều bò, heo và trầu để cung cấp cho quân đội. Gần như chẳng có bóng dáng thật sự của một người đàn ông nào cả, ngoài trừ toán quân lương dưới quyền chỉ huy của con người đứng tuổi Frank Kennedy, ý trung nhân của Suellen, cứ mỗi tháng trở về một lần để thu góp phẩm vật tiếp tế. Các sĩ quan và binh sĩ quân nhu này không mấy hấp dẫn, lại thêm thái độ rút rè của Frank khi tán tỉnh Suellen càng khiến cho Scarlett bức mình đến nỗi khó giữ được lễ độ đối với y. Thà hai đứa nó lấy nhau phút cho rảnh mắt!

Dù cho những người trong toán vận lương đó có khả ái hơn đi nữa, họ cũng chẳng giúp được nàng thoát khỏi tình cảnh hiện thời. Nàng đã là góa phụ và trái tim được chôn theo dưới mộ chồng. Đó là điều mọi người cùng nghĩ thế và cùng muốn nàng phải xử sự theo đúng phẩm cách của một người vợ góa. Điều này càng làm cho nàng bức bối hơn, bởi vì mặc dầu có muốn đi nữa, nàng cũng không sao nhớ lại được những gì liên quan tới Charles, bộ trừ bộ mặt giống như bò con sắp chết của anh ta khi nghe nàng ưng thuận làm vợ. Ngay cả hình ảnh đó cũng bị lu mờ. Nhưng trên thực tế nàng vẫn là góa phụ và phải biết giữ gìn tiết hạnh. Nếp sống tươi trẻ của các cô gái

chưa chồng không phải là của nàng nữa. Nàng phải tỏ ra nghiêm trang và cách biệt. Ellen đã nhấn mạnh dài dòng về điểm đó khi bà bắt gặp trung úy Frank đẩy chiếc đu của Scarlett ngoài vườn khiến nàng cười ngất nghẽo. Theo Ellen thì người góa phụ còn phải thận trọng gấp đôi hơn những người đang có chồng.

Vừa nghe mẹ dạy, Scarlett vừa nghĩ "có trời mới biết là những người đàn bà có chồng có gì vui sướng. Như vậy, ở góa kẻ như là đã chết".

Người góa phụ phải mặc những chiếc áo đen sâu muộn và không được cài lên đó bất cứ món trang sức nào để cho vui mắt, không có hoa, không dây băng, không ren và không cả nữ trang. Họ chỉ được cài trâm tang hoặc đeo kiềng cổ bện bằng tóc của người chết. Và chiếc mạng che mặt màu đen phải dài từ trên nón phủ tới gối. Phải đợi ba năm sau của cuộc đời góa phụ chiếc khăn đó mới được cho để ngăn ngang vai. Góa phụ không được quyền trò chuyện với nhiệt tâm và không được cười lớn tiếng. Ngay cả lúc cười, họ cũng chỉ được cười ra vẻ buồn thảm. Điều đáng sợ hơn tất cả là họ không được phép tỏ ra tươi vui khi tiếp chuyện đàn ông. Và nếu có một người đàn ông mất dạy nào đó để lộ một chút tình ý gì thì người góa phụ phải chận đứng y lại ngay bằng lời lẽ trang trọng được chọn lựa kỹ càng nhắc tới người chồng đã qua đời. Scarlett chưa chát nghĩ:

"Ồ, rồi cũng có một vài góa phụ tái giá nhưng lúc đó họ đã già rồi. Và họ đã phải xoay sở cách nào để tránh những cái nhìn tò mò của người lân cận. Và thường thường họ chỉ được tái giá với những ông chủ đồn điền góa vợ già khom với cả chục đứa con".

Lấy chồng đã là một điều tệ hại lắm rồi, còn góa chồng... Ôi, cuộc sống kẻ như vĩnh viễn không còn nữa. Chẳng biết người đời ngu đần đến mức nào lại có thể cho rằng dầu Charles mất đi nhưng nàng vẫn còn được an ủi nhờ có thằng bé Wade Hamilton! Đã vậy họ lại còn cho rằng nàng có phước còn được một lễ sống trên đời! Mọi người cũng đồng ý với nhau rằng còn giữ lại được một chứng tích tình yêu của người chồng vẫn số quả là một thứ hương tình ngọt lịm. Dĩ nhiên là nàng không có ý định cải đổi tư tưởng họ. Nhưng ý nghĩ của họ nào phải là của nàng. Nàng chẳng quan tâm tới bé

Wade bao nhiêu, đôi khi nàng còn quên nó là con của nàng thật. Mỗi sáng, sau khi thức giấc và trong lúc còn ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nàng lại thấy mình vẫn còn là Scarlett O'Hara ngày trước và ánh nắng bên ngoài cửa sổ vẫn tươi sáng trên cây mộc lan, có tiếng chim ca hót và mùi thơm dịu dịu của thịt heo chiên thoảng đến bên mũi nàng. Nàng trở lại vô tư và trẻ dại. Nhưng rồi sau đó, bỗng có tiếng khóc chát tai đòi sữa, và lần nào cũng vậy... luôn luôn như thế, nàng trải qua một lúc ngạc nhiên khi nghĩ: "Ừa, có một đứa bé trong nhà!" Ngay sau đó nàng nhớ ra đứa bé chính là con nàng. Và tất cả những thứ đó khiến cho nàng hoang mang lạc hướng.

Còn Ashley? Ô, nhứt là Ashley! Lần thứ nhứt trong đời, nàng oán ghét Tara, oán ghét con đường chạy dài từ đồi cao xuống bờ sông, oán ghét những cánh đồng nâu với bông vải xanh tươi. Mỗi tấc đất, mỗi ngọn cây và lạch nước, mỗi con đường mòn và mã lộ đều nhắc cho nàng nhớ tới Ashley. Chàng đã thuộc về một người đàn bà khác và đã bị cuốn theo luồng gió chiến tranh, nhưng hồn chàng vẫn còn phưởng phất trên những con đường vào mỗi hoàng hôn, vẫn cười với nàng bằng ánh mắt mơ màng trong bóng tối mái hiên. Không lần nào nghe tiếng vó ngựa từ Twelve Oaks mà nàng khỏi tưởng rằng người kỵ mã chính là... Ashley.

Bây giờ nàng oán ghét cả Twelve Oaks dù rằng đã có lần nàng yêu quý nó. Nàng oán ghét nó nhưng nàng vẫn cứ bị lôi cuốn về bên đó để nghe ông John Wilkes và các cô gái nói về Ashley... nghe họ đọc những bức thư của chàng gửi về từ Virginia. Những lá thư đó làm nàng đau xót nhưng nàng vẫn phải tới đó để nghe. Nàng ghét con bé India gàn bướng và con Honey hay nói xỏ nói nói xiên, và cũng biết bọn nó chẳng ưa gì mình, nhưng nàng không thể lảng tránh chúng. Và cứ mỗi lần từ bên đồn điền Twelve Oaks trở về, nàng chán nản nằm mẹp trên giường, bỏ bữa ăn tối.

Chính chuyện bỏ ăn đó khiến cho Ellen và Mammy lo âu nhứt. Mammy mang lên những thức ăn thật ngon, nói bóng gió để nàng nhớ ra rằng đã là góa phụ thì có thể ăn bao nhiêu tùy thích, nhưng bà chỉ hoài công.

Khi bác sĩ Fontaine nghiêm trang nói với Ellen rằng tâm bệnh thường làm tàn tạ và đẩy người đàn bà xuống mồ, Ellen xanh mặt, vì đó chính là mối lo đang đè nặng lòng bà.

- Không thể làm gì nữa sao bác sĩ?

- Cách tốt nhất là cho nó đi đôi không khí thôi.

Lão bác sĩ trả lời, mừng thầm vì chỉ mong thoát khỏi một thân chủ quá khó tánh.

Và Scarlett miễn cưỡng bồng con đi thăm viếng, trước hết là họ O'Hara và Robillard ở Savannah và sau đó là hai bà dì Pauline và Eulalie ở Charleston. Nhưng nàng đã trở về Tara một tháng sớm hơn ngày Ellen dự liệu mà không hề giải thích lý do trở về một lời nào. Ở Savannah, nàng được đối xử niềm nở, nhưng hai ông bác James và Andrew và hai bà vợ thật là thủ cựu, thích được ngồi yên một chỗ, kể lể chuyện xa xưa, những chuyện mà Scarlett không thích chút nào. Đối với họ Robillard cũng vậy, còn Charleston quả là khủng khiếp với nàng.

Dì Pauline và chồng dì, quá kiêu cách, sống trong một đồn điền cạnh dòng sông, hẻo lánh hơn Tara nhiều. Hàng xóm gần nhất của họ ở cách đó hai chục dặm và muốn tới nơi người ta phải theo những con đường tối om, xuyên qua các khu rừng sồi và trắc bách diệp đâm mình trong đồng lầy. Những cây sồi với lớp màu rêu xám đọng đưa trước gió làm Scarlett rợn gáy và khiến nàng nhớ lại các câu chuyện của Gerald về những con ma Ái nhĩ lan lảng vảng trong sương mù. Ở đó chẳng có chuyện gì khác hơn là ngồi đan suốt ngày và nghe dượng Carey đọc to những tác phẩm cải cách của Bulwer-Lytton.

Dì Eulalie, ẩn dật trong một ngôi nhà rộng lớn có tường cao bao bọc ở Battery trong vùng Charleston cũng không có gì vui hơn. Scarlett đã quen thuộc với khung trời bao la của những ngọn đồi đất đỏ cảm thấy như đang ở trong ngục thất. Ở đây không khí nhộn nhịp hơn nơi dì Pauline nhưng Scarlett không ưa những kẻ đến thăm dì nàng với vẻ kênh kiêu, với óc thủ cựu và sự chú tâm về gia tộc của họ. Nàng biết rõ rằng tất cả bọn họ đều nghĩ nàng là kết quả của một cuộc phối hợp bất xứng và họ ngạc nhiên sao một người trong họ Robillard lại có thể lấy một anh chàng Ái nhĩ lan mới sang lập nghiệp. Scarlett biết dì Eulalie thế nào cũng biện giải với họ sau lưng nàng. Những việc ấy làm cho nàng căm tức, bởi vì giống tánh cha, nàng không hề quan tâm tới vấn

đề gia tộc. Nàng hãnh diện vì Gerald bởi ông đã dựng nên sự nghiệp mà không cần sự giúp đỡ của một ai, ngoài bộ óc Ái nhĩ lan minh mẫn.

Và dân Charleston quá buồn cười khi tự nhận trách nhiệm về vụ căn cứ Sumôter. Trời! Họ không hiểu nổi là nếu họ không ngu xuẩn bắn những phát súng khơi mào chiến tranh thì cũng có những tên điên đại khác sẵn sàng làm hay sao?

Quen với cách nói mau lẹ của người miền cao nguyên Georgia, cái giọng kéo dài đều đều của người bình nguyên có vẻ quá kiểu cách đối với nàng. Nàng nghĩ, nếu còn phải nghe những tiếng "paams" thay vì "palms", hay "hoose" thay vì "house", và "Maa", "Paa" thay vì "Ma, Pa" chắc nàng sẽ hét lên vì quá bức mình. Nàng còn bức dọc đến nỗi trong một buổi thăm viếng đáp lễ, nàng đã nhái giọng Ái nhĩ lan của Gerald khiến cho dì nàng phải âu sầu. Sau đó, nàng về Tara. Thà chịu đựng những kỷ niệm về Ashley vò xé còn hơn là nghe cái giọng Charleston.

Ellen bận rộn suốt ngày đêm, tăng gấp đôi mức sản xuất của Tara để phục vụ Liên bang miền Nam, hết sức kinh hoàng khi thấy cô gái lớn trở về Charleston, gầy gò, xanh xao và cẩu kính. Chính bà cũng đã biết thế nào là tâm bịnh, và đêm này sang đêm khác, bà thao thức cạnh Gerald đang ngủ say, cố tìm cách làm vơi nỗi phiền muộn của Scarlett. Cô của Charles, Pittypat Hamilton, đã nhiều lần viết thư cho bà, hỏi thúc bà cho phép Scarlett về Atlanta chơi một thời gian. Và bây giờ, lần đầu tiên Ellen cân nhắc giải pháp đó một cách thận trọng.

Cô Pittypat và Melanie sống trong một ngôi nhà rộng lớn và "không có sự bảo vệ của một người đàn ông nào". Cô viết "Bây giờ Charlie đã qua đời. Dĩ nhiên, ở đây còn có em tôi là Henry nhưng chú ấy không ở cùng nhà với chúng tôi. Có lẽ Scarlett có nói với chị về Henry. Vì tế nhị, tôi không thể viết thêm nhiều về chú ấy trên thư này. Melly và tôi sẽ khoan khoái và yên lòng hơn nếu có Scarlett bên cạnh. Ba người đàn bà trợ trợ còn hơn là hai. Và có lẽ cháu Scarlett sẽ tìm được đôi chút bình thần để quên buồn, cũng như Melly, bằng cách săn sóc những thanh niên dũng cảm của chúng ta trong bệnh viện... và cố nhiên Melly và tôi đều mong gặp mặt thằng bé cưng... "

Vậy là đồ đạc của Scarlett được gói ghém một lần nữa trong rương với những bộ tang phục. Rồi cùng thằng bé Wade Hampton và vú của nó, con Prissy, nàng lên đường đi Atlanta với một lô những lời căn dặn của Ellen và Mammy, cùng một trăm đô-la tiền giấy của Liên bang miền Nam của Gerald cho trong túi. Nàng không thích đi Atlanta lắm. Theo nàng thì cô Pittypat là người ngớ ngẩn nhứt trong các lão bà và ý nghĩ sống chung dưới một mái nhà với vợ của Ashley mới thật là nhòem tởm. Nhưng trong hạt đã có nhiều kỷ niệm khiến nàng không thể ở lại được cho nên bất cứ sự thay đổi nào cũng được cho là thích đáng.

CHƯƠNG 8

Chỉ trong hai tuần, Scarlett đã thành một người vợ và chỉ hơn hai tháng sau, nàng đã thành góa phụ. Nàng đã được giải thoát thật sớm khỏi mối liên hệ mà nàng đã nhận lấy một cách thật hấp tấp và thiếu suy tư, nhưng nàng chẳng bao giờ còn được hưởng cái tự do vô tư lự của những ngày chưa lấy chồng. Sự góa bụa đã theo sau ngay gót của hôn nhân và thật kinh hoàng cho nàng, bốn phận làm mẹ đến liền sau đó.

Nhiều năm sau, mỗi lần hồi tưởng những ngày cuối cùng của tháng tư năm 1861, Scarlett không bao giờ nhớ rõ được chi tiết ra sao cả. Thời gian và những biến cố đã đâm sâu vào nhau, hỗn loạn như một cơn ác mộng phi lý. Cho tới ngày chết, nàng vẫn không thể nào bỏ khuyết được ký ức của nàng vào những ngày ấy. Chỉ còn một sự mờ nhạt trong trí nhớ của nàng về khoảng thời gian nhận lời cầu hôn của Charles và ngày cưới. Hai tuần lễ! Thật quá ngắn đối với thời gian đính hôn không thể chấp nhận được trong thời bình. Thời gian trung bình hợp lẽ là một năm hay ít lắm là sáu tháng. Nhưng miền Nam đã bốc lửa chiến tranh, biến cố đã kéo đến mau lẹ như có mang theo một trận cuồng phong, thổi tung hết những nhịp điệu êm đềm ngày cũ. Ellen vừa vịn vẹo hai bàn tay vừa khuyên nên trì hoãn để Scarlett được cặn nghĩ. Nhưng trước sự biện giải của mẹ, Scarlett nhú mày làm ngơ. Nàng muốn lấy chồng và lấy thật mau. Chỉ trong hai tuần lễ thôi!

Biết rằng đám cưới của Ashley sẽ cử hành vào khoảng cuối tháng tư đến đầu tháng năm, để chàng có thể gia nhập quân đội ngay khi được gọi, Scarlett đã sắp đặt hôn lễ của nàng vào một ngày sớm hơn của Ashley. Ellen phản đối, nhưng Charles biện hộ với một tài hùng biện mới tìm ra, rằng anh nóng lòng đi Nam Carolina để gia nhập quân đoàn của Wade Hampton, và Gerald lại thuộc về phe hai người trẻ. Ông đã bị kích thích mạnh vì cơn sốt chiến tranh và rất hài lòng vì Scarlett đã tìm được một nơi xứng đáng, còn ai hơn ông để bình vực đường lối tình yêu của tuổi trẻ trong thời chiến? Ellen điên đầu, nhưng sau cùng đành phải làm như những bà mẹ miền Nam khác đã làm. Thế giới nhàn rỗi của họ đã bị đảo lộn, mọi điều khiếu nại, biện hộ và

khuyến cáo của họ chẳng có hiệu quả gì trước những lực lượng hùng mạnh đã cuốn họ đi.

Miền Nam đang chuếnh choáng bởi hăng say và khích động. Ai cũng biết là chỉ một trận đánh thôi cũng đủ kết liễu chiến tranh rồi và những người trẻ đều nô nức đầu quân trước khi chiến trận có thể chấm dứt... họ cũng háp tấp cười các tình nhân trước khi kéo đi Virginia để giáng một đòn vào mặt bọn Yankee. Hơn một chục đám cưới thời chiến được cử hành trong hạt và chẳng có một thời gian nào để khóc lóc giã từ, vì mọi người đều quá bận rộn và khích động, chẳng ai có thể long trọng nghĩ đến những giọt nước mắt. Đàn bà phải may đồng phục, đan vớ và cuộn băng cứu thương, còn đàn ông thì lo dượt và tập bắn. Mỗi ngày đều có chuyến xe lửa chở quân đội qua ngang Jonesboro tiến lên hướng Bắc về phía Atlanta và Virginia. Một vài quân đội vui vẻ trong bộ đồng phục màu đỏ tươi và màu xanh dương, xanh lục của vệ binh quốc gia. Một vài toán nhỏ bận áo vải dệt lầy và đội mũ bằng da, một vài nhóm khác không có đồng phục, chỉ mặc đồ bằng ni đẹp hay vải thượng hạng. Tất cả đều chưa được huấn luyện hoàn bị, võ trang sơ sài, man dại vì khích động. Họ reo hò như đang trên đường tới tham dự một cuộc cắm trại. Nhìn thấy những người này, bọn trai trẻ trong hạt lo sợ cuống cuồng là chiến tranh sẽ chấm dứt trước khi họ lên tới Virginia nên mọi chuẩn bị cho cuộc xuất quân đã được xúc tiến mau lẹ.

Giữa tình trạng cuống loạn ấy, mọi sự chuẩn bị cho hôn lễ của Scarlett vẫn được tiến hành và, hình như trước khi biết rõ nàng phải làm gì, nàng đã mặc bộ áo và choàng chiếc khăn cưới của Ellen, bước xuống thang lầu Tara trong cánh tay của cha nàng, đối diện với căn nhà đầy thực khách. Một lúc sau, nàng sực nhớ ra, như vừa trải qua cơn mộng, nàng nhớ lại hàng trăm ngọn nến lung linh trên vách, gương mặt của mẹ nàng, đầy thương yêu ái ngại, hơi ngơ ngác và môi bà mấp máy đọc kinh cầu hạnh phúc cho con. Nàng nhớ lại hình ảnh Gerald mặt đỏ rần vì rượu Brandy và hãnh diện thấy con gái ông có được một người chồng thuộc dòng danh giá cổ cự vừa được một gia tài... và Ashley, cầm tay Melanie đứng dưới chân cầu thang. Lúc vừa thấy mặt chàng, nàng tự nghĩ:

"Đây nào phải là sự thật, không thể được! Đây chỉ là một cơn ác mộng. Mình sẽ tỉnh dậy và sẽ thấy rằng đó chỉ là một giấc mơ. Mình không thể suy tư về nó bây giờ, ngược lại mình sẽ hét lớn trước đám đông ngay. Mình chẳng suy nghĩ gì bây giờ được. Hãy để sau này, khi mình đã chịu đựng nổi, khi nào mình không còn trông thấy ánh mắt của chàng nữa".

Thật vậy, tất cả đều giống như một giấc mơ, lúc băng qua lối đi giữa đám người vui vẻ, mặt Charles đỏ ửng lên, những câu nói lấp bắp của anh ta và những câu rõ ràng minh bạch của nàng trả lời cũng thật lạnh lùng. Sau đó là những lời chúc tụng, những cái hôn, những ly rượu mừng và khiêu vũ... tất cả, tất cả đều như trải qua trong mơ. Ngay cả cảm giác lúc Ashley hôn phớt lên má và giọng thì thầm của Melanie "Bây giờ chúng ta thực sự là chị em với nhau rồi đó" cũng đều không thật. Ngay cả lúc hồi hộp khi thấy bà cô mập của Charles, cô Pittypat Hamilton ngã xui cũng đều là những diễn biến của cơn ác mộng đó.

Nhưng sau khi cuộc khiêu vũ và lễ rượu mừng chấm dứt, bình minh ló dạng, khi tất cả khách từ Atlanta đến, tụ tập trong Tara và nhà của viên quản gia đã ngã mình trên giường, trên ghế dựa hoặc trên những tấm đệm trải ở sàn nhà đều ngủ say và tất cả những khách lân cận đã về nghỉ ngơi để sửa soạn cho hôn lễ ngày mai ở Twelve Oaks, lúc đó cơn mộng mới bị bể tan từng mảnh như pha lê nhường chỗ cho sự thật. Sự thật là Charles, mặt đỏ gay vì thẹn ló ra từ căn phòng trang điểm của nàng trong cái áo ngủ của anh ta, tránh né cái nhìn kinh ngạc của nàng qua lớp mền đắp lên tới cổ.

Dĩ nhiên nàng biết rằng vợ chồng phải nằm chung giường nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Đó là chuyện quá hiển nhiên như trường hợp của cha mẹ nàng nhưng nàng chẳng bao giờ đặt mình vào chuyện đó. Và bây giờ, lần đầu tiên từ ngày dự đã yên, nàng mới ý thức rõ những gì do chính tay nàng mang tới cho nàng. Với ý nghĩ gã con trai xa lạ mà nàng chẳng thật tâm muốn lấy lại nằm chung giường giữa lúc mình đang quá đau khổ vì hối tiếc về những hành động hấp tấp của mình và chuyện mãi mãi nàng không còn được Ashley, thật là quá sức chịu đựng. Và khi Charles vừa mon men tới gần giường, nàng đã khàn khàn bảo nhỏ:

- Tôi sẽ la lớn lên khi anh tới gần tôi. Tôi sẽ la, tôi sẽ... thật lớn! Tránh ra! Đừng hòng đụng vào tôi!

Do đó Charles Hamilton đã trải qua đêm tân hôn trong một cái ghế bành đặt ở góc phòng. Anh ta không mấy thất vọng, vì hiểu hoặc tưởng rằng mình hiểu tánh dễ bị xúc động và sự thẹn thùng của vợ. Anh muốn đợi đến khi sự sợ hãi của nàng lắng xuống, chỉ có điều, chỉ có điều... anh thở dài, xoay người qua lại để chọn một lối nằm cho thoải mái... bởi vì anh ta phải ra mặt trận ngày gần đây.

Nếu đám cưới của chính Scarlett đã là một cơn ác mộng thì đám cưới của Ashley lại càng thảm nảo cho nàng hơn nữa. Scarlett mặc chiếc áo màu xanh vỏ táo, chiếc áo của ngày thứ nhì sau hôn lễ, đứng giữa phòng khách chói lọi bởi hàng trăm ngọn nến của Twelve Oaks. Gian phòng chật nít với đám người đêm qua. Nàng nhìn khuôn mặt giản dị, nhỏ bé của Melanie, mặt cô ta sáng rõ vì đã là bà Melanie Wilkes. Bây giờ Ashley đã xa nàng vĩnh viễn. Ashley của nàng. Không, bây giờ không còn là Ashley của nàng nữa. Nhưng còn bao giờ nàng được là của chàng không? Tất cả những điều đó trộn lẫn trong tâm chí và trong đầu óc đã quá mệt mỏi và lạc lõng của nàng. Chàng đã nói yêu nàng, nhưng cái gì đã phân cách hai người? Phải chi nàng có thể nhớ lại được! Lấy Charles, nàng đã ngăn chặn được những lời gièm pha của người trong hạt, nhưng bây giờ vấn đề đó có nghĩa gì đâu? Cái việc trước kia hình như rất quan trọng với nàng, bây giờ hoàn toàn vô nghĩa. Tất cả cái gì đáng kể, chính là Ashley. Nhưng bây giờ chàng đã rời xa nàng. Và nàng đã lấy một người, một người đàn ông mình chẳng hề yêu mà còn khinh鄙 nữa.

Ôi! Nàng tiếc biết bao những chuyện ấy! Nàng thường nghe nói "người ta tự cắt mũi vì ác cảm với khuôn mặt của mình", nhưng lúc trước câu này chỉ là một hình dung pháp. Bây giờ nàng mới biết được ý nghĩa của nó. Và bây giờ nàng vừa điên cuồng ao ước không bị ràng buộc gì với Charles, trở về Tara làm một thiếu nữ chưa chồng như xưa, vừa nhận ra rằng chính nàng là người có lỗi. Ellen đã cố gắng ngăn nàng nhưng nàng chẳng chịu nghe.

Bởi thế nàng đã khiêu vũ suốt đêm trong lễ cưới của Ashley, quay cuồng một cách

ngây dại, nói chuyện như một người máy, cười cợt, và ngạc nhiên về sự ngốc nghếch của người ngoại cuộc cứ nghĩ rằng nàng là một tân nương hạnh phúc mà không sao thấu hiểu nỗi sợ đau đớn của nàng. Tạ ơn trời, họ không sao thấy được.

Đêm đó, sau khi Mammy giúp nàng cởi áo và đi ra ngoài, Charles rụt rè nhô ra từ phòng trang điểm, tự hỏi không biết anh ta có phải trải qua một đêm thứ hai trong cái ghê nệm lông ngựa nữa hay không thì đột nhiên nàng oà ra khóc. Nàng khóc cho đến khi Charles leo lên bên cạnh nàng, cố gắng an ủi, nàng vẫn sụt sùi khóc cho đến khi không còn một giọt nước mắt và cuối cùng tức tưởi tựa vào vai Charles.

Nếu không có chiến tranh, họ phải bỏ ra một tuần lễ để viếng thăm các gia đình trong hạt, dự dạ vũ và dã yến khoản đãi vợ chồng mới cưới trước khi họ lên đường đi viếng hồ Saratoga hoặc White Sulphur. Nếu không có chiến tranh, Scarlett đã mặc đủ các loại áo ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm sau hôn lễ để dự những bữa tiếp đãi nàng tại nhà Fontaine, Calvert hay Tarleton. Nhưng chẳng có tiệc tùng, cũng chẳng có du lịch. Một tuần sau ngày cưới, Charles đã phải lên đường gia nhập quân đoàn của đại tá Wade Hampton, và hai tuần sau đó, Ashley và bộ đội lên đường để lại cho hạt bao nhiêu buồn nhớ.

Trong hai tuần đó, Scarlett không bao giờ gặp Ashley một mình, không một lời riêng nào với chàng. Ngay cả giờ phút khủng khiếp của buổi lên đường, khi chàng dừng lại Tara trên đường tới nhà ga, nàng cũng không nói được một lời nào với chàng. Melanie đội nón, trùm khăn, nghiêm trang trong bồn phận làm vợ mới mẽ, vịn vào tay chồng. Và mọi người ở Tara, da trắng lẫn da đen, đều nghĩ việc để tiễn Ashley ra mặt trận. Melanie nói với chồng:

- Anh phải hôn Scarlett chứ, bây giờ cô ấy là em của em rồi.

Và Ashley khom xuống, phớt đời môi lạnh giá trên má nàng, nét mặt khăn trương. Scarlett chẳng vui gì về cái hôn đó bởi chính Melanie đã nhắc nhở chàng. Cô ta đã làm nàng nghẹt thở vì cái ôm từ già:

- Em phải lên Atlanta thăm chị và cô Pittypat nghe không?Ồ, cung, chị mong em lắm!
Gia đình muốn biết rõ vợ của Charlie hơn.

Năm tuần trôi qua, từ Nam Carolina, Charles gửi cho vợ một lá thư rứt rề, ngây ngất và âu yếm kể về tình yêu của anh ta, về những dự định khi chiến tranh chấm dứt, về việc ước ao được là một anh hùng vì nàng, và về sự tôn sùng của anh đối với vị chỉ huy trưởng Wade Hampton. Đến tuần lễ thứ mười bảy, một bức điện tín do chính Đại tá Wade Hampton gửi tới, và sau đó là một bức thư phân ưu với lời lẽ ân cần và trang nghiêm. Charles đã chết. Đại tá không thể báo tin sớm hơn vì Charles nghĩ rằng cơn bệnh của anh không nặng lắm, anh không muốn làm gia đình lo lắng. Người con trai bất hạnh đó chẳng những bị số mạng cướp đi tình yêu mà anh ta tưởng rằng đã chiếm được mà còn mất cả cao vọng được chết vinh dự trên bãi chiến. Anh đã chết một cách tầm thường và mau lẹ bởi chứng sung phổi và sau đó là bệnh đậu mùa, và cũng chẳng tới gần được bọn Yankee bao nhiêu hơn là căn cứ Nam Carolina.

Đúng ngày tháng, con trai Charles chào đời và theo thói quen, người ta đặt tên cho đứa con theo tên vị chỉ huy trưởng của cha nó. Đứa nhỏ mang tên Wade Hampton Hamilton. Scarlett đã khóc hết nước mắt vì thất vọng khi biết mình có thai, nàng cầu mong được chết cho xong. Nhưng thời gian cưu mang đứa bé đã qua mau, và nàng sanh nó ra không khó nhọc lắm. Nàng chỉ hơi đuối sức và bình phục mau chóng đến nỗi Mammy bảo rằng trường hợp của nàng quá sức tầm thường... Các bà quý tộc cần phải đau đớn lâu hơn. Nàng không thấy thương con lắm. Nàng không hề muốn nó ra đời và còn oán hận vì nó đã được sanh ra. Nhưng bây giờ có nó rồi mà nàng vẫn thấy như chưa, như thằng bé có thể không phải là con nàng.

Tuy thể xác hồi phục mau lẹ sau khi sanh bé Wade, tinh thần nàng vẫn còn ngơ ngẩn và kiệt quệ. Nàng hoàn toàn xuống tinh thần, mặc dù tất cả những người trong đồn điền đều cố làm cho nó hồi sinh. Ellen đi qua đi lại với một vẻ lo lắng và các nếp nhăn trên trán. Gerald chửi thề nhiều hơn trước và thường mang từ Jonesboro về những món quà chẳng ích lợi gì cả. Ngay cả lão bác sĩ Fontaine, sau khi bảo nàng dùng thuốc bổ gồm lưu huỳnh, đá tam hợp và dược thảo, cũng thất bại trong việc làm

nàng vui trở lại. Ông nói riêng với Ellen rằng sở dĩ Scarlett hay cau có và thờ ơ như vậy chỉ vì nàng đang có chuyện đau lòng. Nhưng nếu muốn nói ra, Scarlett có thể cho họ biết rằng chứng bệnh của nàng khác xa và phức tạp hơn tâm bệnh nhiều. Nàng không muốn cho ai biết rằng chính sự buồn nản quá mức, sự ngỡ ngàng vì trở thành người mẹ và hơn tất cả, sự vắng bóng của Ashley đã khiến nàng tiêu tụy thiếu não.

Nỗi phiền muộn của nàng cứ như đau xé và dai dẳng. Cuộc sống trong hạt đã trông vắng những cuộc vui chơi và sinh hoạt bình thường kể từ khi những người trai tráng lên đường ra mặt trận. Tất cả những thanh niên hoạt náo đều ra đi... Bốn anh em Tarleton, hai người con trai nhà Calvert, nhóm Fontaine, nhóm Munroe và tất cả những người trai trẻ, dễ thương ở Jonesboro, Fayetteville và Lovejoy cũng thế. Chỉ còn lại những người già cả, những kẻ tàn tật và nữ giới, và họ luôn luôn bận rộn với chuyện may vá, trồng trọt thêm nhiều bông gòn và nhiều bắp, chăm nuôi thêm nhiều bò, heo và trừa để cung cấp cho quân đội. Gần như chẳng có bóng dáng thật sự của một người đàn ông nào cả, ngoài trừ toán quân lương dưới quyền chỉ huy của con người đứng tuổi Frank Kennedy, ý trung nhân của Suellen, cứ mỗi tháng trở về một lần để thu góp phẩm vật tiếp tế. Các sĩ quan và binh sĩ quân nhu này không mấy hấp dẫn, lại thêm thái độ rụt rè của Frank khi tán tỉnh Suellen càng khiến cho Scarlett bức mình đến nỗi khó giữ được lễ độ đối với y. Thà hai đứa nó lấy nhau phút cho rảnh mắt!

Dù cho những người trong toán vận lương đó có khả ái hơn đi nữa, họ cũng chẳng giúp được nàng thoát khỏi tình cảnh hiện thời. Nàng đã là góa phụ và trái tim được chôn theo dưới mộ chồng. Đó là điều mọi người cùng nghĩ thế và cùng muốn nàng phải xử sự theo đúng phẩm cách của một người vợ góa. Điều này càng làm cho nàng bức bối hơn, bởi vì mặc dầu có muốn đi nữa, nàng cũng không sao nhớ lại được những gì liên quan tới Charles, bộ trừ bộ mặt giống như bò con sắp chết của anh ta khi nghe nàng ưng thuận làm vợ. Ngay cả hình ảnh đó cũng bị lu mờ. Nhưng trên thực tế nàng vẫn là góa phụ và phải biết giữ gìn tiết hạnh. Nếp sống tươi trẻ của các cô gái chưa chồng không phải là của nàng nữa. Nàng phải tỏ ra nghiêm trang và cách biệt. Ellen đã nhấn mạnh dài dòng về điểm đó khi bà bắt gặp trung úy Frank đẩy chiếc đu

của Scarlett ngoài vườn khiến nàng cười ngất nghẽo. Theo Ellen thì người góa phụ còn phải thận trọng gấp đôi hơn những người đang có chồng.

Vừa nghe mẹ dạy, Scarlett vừa nghĩ "có trời mới biết là những người đàn bà có chồng có gì vui sướng. Như vậy, ở góa kể như là đã chết".

Người góa phụ phải mặc những chiếc áo đen sâu muộn và không được cài lên đó bất cứ món trang sức nào để cho vui mắt, không có hoa, không dây băng, không ren và không cả nữ trang. Họ chỉ được cài trâm tang hoặc đeo kiềng cổ bện bằng tóc của người chết. Và chiếc mạng che mặt màu đen phải dài từ trên nón phủ tới gối. Phải đợi ba năm sau của cuộc đời góa phụ chiếc khăn đó mới được cho để ngăn ngang vai. Góa phụ không được quyền trò chuyện với nhiệt tâm và không được cười lớn tiếng. Ngay cả lúc cười, họ cũng chỉ được cười ra vẻ buồn thảm. Điều đáng sợ hơn tất cả là họ không được phép tỏ ra tươi vui khi tiếp chuyện đàn ông. Và nếu có một người đàn ông mất dạy nào đó để lộ một chút tình ý gì thì người góa phụ phải chặn đứng y lại ngay bằng lời lẽ trang trọng được chọn lựa kỹ càng nhắc tới người chồng đã qua đời. Scarlett chưa chát nghĩ:

"Ồ, rồi cũng có một vài góa phụ tái giá nhưng lúc đó họ đã già rồi. Và họ đã phải xoay sở cách nào để tránh những cái nhìn tò mò của người lân cận. Và thường thường họ chỉ được tái giá với những ông chủ đồn điền góa vợ già khom với cả chục đứa con".

Lấy chồng đã là một điều tệ hại lắm rồi, còn góa chồng... Ôi, cuộc sống kể như vĩnh viễn không còn nữa. Chẳng biết người đời ngu đần đến mức nào lại có thể cho rằng dẫu Charles mất đi nhưng nàng vẫn còn được an ủi nhờ có thằng bé Wade Hamilton! Đã vậy họ lại còn cho rằng nàng có phước còn được một lễ sống trên đời! Mọi người cũng đồng ý với nhau rằng còn giữ lại được một chứng tích tình yêu của người chồng vẫn số quả là một thứ hương tình ngọt lịm. Dĩ nhiên là nàng không có ý định cải đổi tư tưởng họ. Nhưng ý nghĩ của họ nào phải là của nàng. Nàng chẳng quan tâm tới bé Wade bao nhiêu, đôi khi nàng còn quên nó là con của nàng thật.

Mỗi sáng, sau khi thức giấc và trong lúc còn ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nàng lại thấy mình vẫn còn là Scarlett O'Hara ngày trước và ánh nắng bên ngoài cửa sổ vẫn tươi sáng trên cây mộc lan, có tiếng chim ca hót và mùi thơm dịu dịu của thịt heo chiên thoảng đến bên mũi nàng. Nàng trở lại vô tư và trẻ dại. Nhưng rồi sau đó, bỗng có tiếng khóc chát tai đòi sữa, và lần nào cũng vậy... luôn luôn như thế, nàng trải qua một lúc ngạc nhiên khi nghĩ: "Ừa, có một đứa bé trong nhà!" Ngay sau đó nàng nhớ ra đứa bé chính là con nàng. Và tất cả những thứ đó khiến cho nàng hoang mang lạc hướng.

Còn Ashley? Ô, nhứt là Ashley! Lần thứ nhứt trong đời, nàng oán ghét Tara, oán ghét con đường chạy dài từ đồi cao xuống bờ sông, oán ghét những cánh đồng nâu với bông vải xanh tươi. Mỗi tác đất, mỗi ngọn cây và lạch nước, mỗi con đường mòn và mã lộ đều nhắc cho nàng nhớ tới Ashley. Chàng đã thuộc về một người đàn bà khác và đã bị cuốn theo luồng gió chiến tranh, nhưng hồn chàng vẫn còn phưởng phất trên những con đường vào mỗi hoàng hôn, vẫn cười với nàng bằng ánh mắt mơ màng trong bóng tối mái hiên. Không lần nào nghe tiếng vó ngựa từ Twelve Oaks mà nàng khỏi tưởng rằng người kỵ mã chính là... Ashley.

Bây giờ nàng oán ghét cả Twelve Oaks dù rằng đã có lần nàng yêu quý nó. Nàng oán ghét nó nhưng nàng vẫn cứ bị lôi cuốn về bên đó để nghe ông John Wilkes và các cô gái nói về Ashley... nghe họ đọc những bức thư của chàng gửi về từ Virginia. Những lá thư đó làm nàng đau xót nhưng nàng vẫn phải tới đó để nghe. Nàng ghét con bé India gàn bướng và con Honey hay nói xỏ nói nói xiên, và cũng biết bọn nó chẳng ưa gì mình, nhưng nàng không thể lảng tránh chúng. Và cứ mỗi lần từ bên đồn điền Twelve Oaks trở về, nàng chán nản nằm mẹp trên giường, bỏ bữa ăn tối.

Chính chuyện bỏ ăn đó khiến cho Ellen và Mammy lo âu nhứt. Mammy mang lên những thức ăn thật ngon, nói bóng gió để nàng nhớ ra rằng đã là góa phụ thì có thể ăn bao nhiêu tùy thích, nhưng bà chỉ hoài công.

Khi bác sĩ Fontaine nghiêm trang nói với Ellen rằng tâm bệnh thường làm tàn tạ và đẩy người đàn bà xuống mồ, Ellen xanh mặt, vì đó chính là mối lo đang đè nặng lòng bà.

- Không thể làm gì nữa sao bác sĩ?

- Cách tốt nhất là cho nó đi đôi không khí thôi.

Lão bác sĩ trả lời, mừng thầm vì chỉ mong thoát khỏi một thân chủ quá khó tánh.

Và Scarlett miễn cưỡng bồng con đi thăm viếng, trước hết là họ O'Hara và Robillard ở Savannah và sau đó là hai bà dì Pauline và Eulalie ở Charleston. Nhưng nàng đã trở về Tara một tháng sớm hơn ngày Ellen dự liệu mà không hề giải thích lý do trở về một lời nào. Ở Savannah, nàng được đối xử niềm nở, nhưng hai ông bác James và Andrew và hai bà vợ thật là thủ cựu, thích được ngồi yên một chỗ, kể lể chuyện xa xưa, những chuyện mà Scarlett không thích chút nào. Đối với họ Robillard cũng vậy, còn Charleston quả là khủng khiếp với nàng.

Dì Pauline và chồng dì, quá kiêu cách, sống trong một đồn điền cạnh dòng sông, hẻo lánh hơn Tara nhiều. Hàng xóm gần nhất của họ ở cách đó hai chục dặm và muốn tới nơi người ta phải theo những con đường tối om, xuyên qua các khu rừng sồi và trắc bách diệp đâm mình trong đồng lầy. Những cây sồi với lớp màu rêu xám đọng đưa trước gió làm Scarlett rợn gáy và khiến nàng nhớ lại các câu chuyện của Gerald về những con ma Ái nhĩ lan lảng vảng trong sương mù. Ở đó chẳng có chuyện gì khác hơn là ngồi đan suốt ngày và nghe dượng Carey đọc to những tác phẩm cải cách của Bulwer-Lytton.

Dì Eulalie, ẩn dật trong một ngôi nhà rộng lớn có tường cao bao bọc ở Battery trong vùng Charleston cũng không có gì vui hơn. Scarlett đã quen thuộc với khung trời bao la của những ngọn đồi đất đỏ cảm thấy như đang ở trong ngục thất. Ở đây không khí nhộn nhịp hơn nơi dì Pauline nhưng Scarlett không ưa những kẻ đến thăm dì nàng với vẻ kênh kiệu, với óc thủ cựu và sự chú tâm về gia tộc của họ. Nàng biết rõ rằng tất cả bọn họ đều nghĩ nàng là kết quả của một cuộc phối hợp bất xứng và họ ngạc nhiên sao một người trong họ Robillard lại có thể lấy một anh chàng Ái nhĩ lan mới sang lập nghiệp. Scarlett biết dì Eulalie thế nào cũng biện giải với họ sau lưng nàng. Những việc ấy làm cho nàng căm tức, bởi vì giống tánh cha, nàng không hề quan tâm tới vấn

đề gia tộc. Nàng hãnh diện vì Gerald bởi ông đã dựng nên sự nghiệp mà không cần sự giúp đỡ của một ai, ngoài bộ óc Ái nhĩ lan minh mẫn.

Và dân Charleston quá buồn cười khi tự nhận trách nhiệm về vụ căn cứ Sumôter. Trời! Họ không hiểu nổi là nếu họ không ngu xuẩn bắn những phát súng khơi mào chiến tranh thì cũng có những tên điên đại khác sẵn sàng làm hay sao?

Quen với cách nói mau lẹ của người miền cao nguyên Georgia, cái giọng kéo dài đều đều của người bình nguyên có vẻ quá kiểu cách đối với nàng. Nàng nghĩ, nếu còn phải nghe những tiếng "paams" thay vì "palms", hay "hoose" thay vì "house", và "Maa", "Paa" thay vì "Ma, Pa" chắc nàng sẽ hét lên vì quá bức mình. Nàng còn bức dọc đến nỗi trong một buổi thăm viếng đáp lễ, nàng đã nhái giọng Ái nhĩ lan của Gerald khiến cho dì nàng phải âu sầu. Sau đó, nàng về Tara. Thà chịu đựng những kỷ niệm về Ashley vò xé còn hơn là nghe cái giọng Charleston.

Ellen bận rộn suốt ngày đêm, tăng gấp đôi mức sản xuất của Tara để phục vụ Liên bang miền Nam, hết sức kinh hoàng khi thấy cô gái lớn trở về Charleston, gầy gò, xanh xao và cẩu kính. Chính bà cũng đã biết thế nào là tâm bịnh, và đêm này sang đêm khác, bà thao thức cạnh Gerald đang ngủ say, cố tìm cách làm vơi nỗi phiền muộn của Scarlett. Cô của Charles, Pittypat Hamilton, đã nhiều lần viết thư cho bà, hỏi thúc bà cho phép Scarlett về Atlanta chơi một thời gian. Và bây giờ, lần đầu tiên Ellen cân nhắc giải pháp đó một cách thận trọng.

Cô Pittypat và Melanie sống trong một ngôi nhà rộng lớn và "không có sự bảo vệ của một người đàn ông nào". Cô viết "Bây giờ Charlie đã qua đời. Dĩ nhiên, ở đây còn có em tôi là Henry nhưng chú ấy không ở cùng nhà với chúng tôi. Có lẽ Scarlett có nói với chị về Henry. Vì tế nhị, tôi không thể viết thêm nhiều về chú ấy trên thư này. Melly và tôi sẽ khoan khoái và yên lòng hơn nếu có Scarlett bên cạnh. Ba người đàn bà trợ trợ còn hơn là hai. Và có lẽ cháu Scarlett sẽ tìm được đôi chút bình thần để quên buồn, cũng như Melly, bằng cách săn sóc những thanh niên dũng cảm của chúng ta trong bệnh viện... và cố nhiên Melly và tôi đều mong gặp mặt thằng bé cưng... "

Vậy là đồ đạc của Scarlett được gói ghém một lần nữa trong rương với những bộ tang phục. Rồi cùng thằng bé Wade Hampton và vú của nó, con Prissy, nàng lên đường đi Atlanta với một lô những lời căn dặn của Ellen và Mammy, cùng một trăm đô-la tiền giấy của Liên bang miền Nam của Gerald cho trong túi. Nàng không thích đi Atlanta lắm. Theo nàng thì cô Pittypat là người ngớ ngẩn nhứt trong các lão bà và ý nghĩ sống chung dưới một mái nhà với vợ của Ashley mới thật là nhòem tởm. Nhưng trong hạt đã có nhiều kỷ niệm khiến nàng không thể ở lại được cho nên bất cứ sự thay đổi nào cũng được cho là thích đáng.

CHƯƠNG 9

Một sáng giữa mùa hạ, Scarlett ngồi bên cửa sổ phòng ngủ, buồn rầu nhìn những cỗ xe chở đầy thiếu nữ, các bà giám hộ và binh sĩ vui vẻ vượt qua đường Cây Đào để vào rừng tìm nhánh cây trang hoàng cho phiên hội chợ được tổ chức chiều nay để gây quỹ giúp bệnh viện. Con đường đất đỏ chìm trong bóng mát chỉ còn những tia sáng vượt xuyên các vòm cành lá phủ lên trên và vó ngựa làm tung lên từng đám mây bụi đỏ.

Trên cỗ xe không mui dẫn đầu là bốn tên da đen to lớn, mang theo búa dùng để chặt nhánh vượn niên thanh và dây leo, phía sau xe chất đống những giỏ đựng trái cây, những rổ đan bằng vỏ cây sồi đựng thức ăn trưa, vài chục quả dưa hấu. Hai tên trong bọn da đen đều có mang theo đàn banjo và khẩu cầm, chúng diển tấu theo thể điệu dồn dập bài: "Nếu muốn sống hùng, hãy gia nhập đội kỵ binh". Theo sau là một đoàn người vui vẻ quần áo bay phất phới, các thiếu nữ tươi mát trong y phục bằng vải, khăn choàng rực rỡ, đội nón và đeo găng để giữ gìn màu da, ngồi dưới những chiếc dù nhỏ nhỏ đã được giương lên. Các bà lớn tuổi trầm mặc mỉm cười giữa những tiếng cười ồn ào, những tiếng gọi ới ới từ xe này qua xe kia và những chuyện khôi hài. Các thương bệnh binh vừa bình phục ngồi chêm giữa những bà giám hộ mập mạp và các cô gái mảnh khảnh cứ luôn làm dáng và không ngớt cựa quậy chung quanh họ. Các sĩ quan ngồi trên những cỗ xe... Bánh xe nghiêng cót két, đinh thúc ngựa leng keng, lon sĩ quan sáng lóe, dù lắc lư, quạt phe phẩy, bọn da đen ca hát vang lừng. Mọi người đều vào rừng để tìm cây lá tươi, cùng ăn ngoài trời và xẻ dưa. Tất cả mọi người... Scarlett buồn rầu suy nghĩ... chỉ trừ một mình mình thôi.

Mọi người đi qua đều vẫy tay chào hỏi và Scarlett cố làm ra vẻ vui tươi đáp lại, nhưng đó quả thật là một chuyện khó khăn. Một nỗi buồn tủi dâng trào từ tim lên cổ họng rồi nghẹn cứng tại đó, sắp biến thành nước mắt. Tất cả đều có mặt trong bữa ăn ngoài trời, chỉ trừ một mình nàng. Và tất cả đều tham dự buổi lễ phước thiện và sẽ được khiêu vũ đêm nay, chỉ trừ một mình nàng. Nghĩa là tất cả đều được vui chơi, trừ ra nàng, cô Pittypat cùng Melanie và một số người bất hạnh khác đang trong thời kỳ chịu

tang. Nhưng Melly và Pittypat dường như chẳng quan tâm điều đó. Họ cũng chẳng hề nghĩ tới việc tham dự. Ý nghĩ đó chỉ đến với nàng. Mà nàng lại muốn đi, tha thiết muốn.

Như vậy rõ ràng là bất công. Nàng đã làm việc cực nhọc gấp đôi bất cứ cô gái nào trong thành phố, chuẩn bị mọi thứ cho buổi lễ phước thiện. Nàng đã đan vớ, nón trẻ con, khăn len màu và khăn choàng cổ, kết cả chục thước ren và bỏ công vẽ trên những món đồ trang sức. Nàng cũng đã thuê hàng nửa chục lá cờ Liên bang miền Nam trên các gối dựa ở ghế trường kỷ (thật ra thì mấy ngôi sao do nàng thuê không được đều đặn mấy, có cái gần như tròn, có cái lại tới sáu hay bảy cánh, nhưng trông vẫn đẹp mắt). Hôm qua, nàng đã mệt lã trong việc căng các tấm lụa màu vàng, màu hồng và màu xanh ở các quầy hàng kê dọc theo tường. Dưới sự giám sát của Ủy ban Phụ nữ phụ trách bệnh viện, công việc quả tình nặng nhọc chớ không phải chuyện đùa. Không bao giờ có thể là chuyện đùa trước mặt các bà Merriwether, Elsing và Whiting được. Đã vậy, các bà đó lại còn hành hạ sai khiến đủ điều dường như các hội viên dưới quyền họ đều là những hắc nô. Rồi lại còn nghe họ không ngớt khoe con gái của họ được nhiều nơi chú ý. Nhưng tệ hại hơn hết là nàng đã bị phỏng tay hai vết trong khi tiếp cô Pittypat và người bếp làm bánh cho cuộc xổ số từ thiện.

Và bây giờ, sau khi đã vất vả như một con mọt làm việc đồng ánh, nàng phải đứng đắn trong cái vỏ phẩm cách của một góa phụ trong khi mọi người bắt đầu vui chơi. Quả thật bất công là chồng nàng đã chết còn để lại một đứa con kêu khóc luôn mồm ở phòng bên, và bị loại hẳn ra ngoài những gì thú vị trên đời. Chỉ mới hơn khoảng một năm thôi, nàng vẫn còn được khiêu vũ. Được mặc áo màu sáng chói thay vì bộ tang phục hiện nay, và gần như dính ước cùng một lúc với ba người con trai. Chỉ mới 17 tuổi, chân nàng vẫn còn ngứa ngáy khi nghe nói hai tiếng khiêu vũ. Trời! Quả là bất công! Cuộc sống rộn ràng vừa đi qua trước mặt nàng, đi dài xuống con đường bóng mát giữa ánh nắng mùa hạ - cuộc sống rộn ràng với những bộ quân phục xám, với những tiếng đình thúc ngựa leng keng, tiếng đàn banjo và những chiếc áo sa mỏng thêu hoa. Nàng cố gắng không cười và vẫy tay thật nhiệt thành đáp lễ những người đàn ông nào quen biết nhút, những người mà nàng đã săn sóc trong bệnh viện, nhưng

khó mà dần được chuyển làm cho má lúm đồng tiền, khó mà làm ra vẻ như trái tim đã bị chôn trong mộ... trong khi sự thật nó vẫn cứ nhảy cẫng ở ngực nàng.

Những cử chỉ chào hỏi đáp lễ của nàng bị chặn ngang khi cô Pitty bước vào phòng, hớn hên thở sau mỗi lần lên thang lầu rồi nàng ra khỏi cửa sổ một cách không vội vã.

- Cháu điên rồi hả? Sao lại vẩy tay với đàn ông tại cửa sổ phòng ngủ của mình? Scarlett, cô kinh ngạc quá! Rồi mẹ cháu sẽ trách cô thế nào đây?

- Nhưng họ có biết đây là phòng ngủ của cháu đâu.

- Tuy vậy, họ có thể nghĩ đây là phòng ngủ của cháu, cái đó mới tai hại. Nè cưng, cưng không được làm như vậy nữa. Người ta sẽ đàm tiếu và bảo là cháu lố lăng... và lại, bà Merriwether biết đây là phòng ngủ của cháu.

- Và rồi con mụ già độc hại đó sẽ bán rao với bọn con trai.

- Suyt! Cháu biết bà ấy là bạn thân của cô mà.

- Bạn thân là bạn thân mà độc hại lại cũng vẫn độc hại... ồ, xin lỗi cô, cô đừng khóc! Tại cháu quên đây là phòng ngủ của cháu. Cháu sẽ không làm vậy nữa đâu, cháu... hời này cháu chỉ có ý ra nhìn họ đi qua. Cháu cũng muốn đi như họ.

- Cháu!

- Chán quá! Ngồi mãi trong nhà cháu không chịu nổi nữa.

- Scarlett đừng nói vậy. Hãy hứa với cô là cháu không nói như vậy nữa. Thiên hạ sẽ nói cho coi. Họ sẽ bảo là cháu không quý trọng thằng Charles bạc phước...

- Cô, cô đừng khóc nữa!

- Cháu ơi, cô lại làm cho cháu khóc theo rồi.

Pittypat vừa nức nở nói với vẻ hài lòng vừa mò tìm khăn tay trong túi áo. Nỗi buồn tủi

nghe lại ở cổ họng Scarlett bây giờ tan thành nước mắt và nàng khóc oà lên... không phải như Pittypat nghĩ đó là những giọt nước mắt khóc Charlie, mà chính ra đã khóc chỉ vì tiếng bánh xe lăn và tiếng cười đùa xôn xao lúc nãy đã tắt lịm mất rồi. Melanie chạy ào vào phòng, trán nhú lại vì lo âu, tay còn cầm bàn chải, mái tóc ngày thường vén khéo xoa trên mặt với những lọn quăn.

- Cô và em, chuyện gì vậy?

- Charlie.

Vừa nức nở trả lời xong, Pittypat vùi đầu vào vai Melanie, khóc tiếp một cách khoan khoái. Môi run run vì nghe nhắc tới tên em trai mình, Melly vỗ về Scarlett:

- Em hãy can đảm lên! Đừng khóc nữa! Nào, Scarlett!

Scarlett nằm vật ra giường, khóc mỗi lúc mỗi to hơn. Nàng khóc cho cuộc đời thanh xuân của mình đã mất đi, khóc vì những nguồn vui tuổi trẻ đã từ bỏ nàng, khóc vì giận tức và hận tủi - khóc như một đứa bé thường biết trước là sẽ được thỏa mãn những đòi hỏi của nó bằng tiếng khóc, và bây giờ chợt nhận ra là đầu có khóc bao nhiêu đi nữa cũng chẳng được gì. Nàng vùi đầu vào gối, vừa khóc, vừa đập chân túi bụi lên chiếc nệm bông. Qua tiếng khóc, nàng hét lớn:

- Chết đi còn sướng hơn!

Trước sự biểu lộ niềm đau quá mãnh liệt đó, Pittypat nín khóc ngay và Melly vội vàng chạy tới bên giường vỗ về cô em dâu:

- Thôi em, đừng khóc nữa! Hãy cố nhớ là Charlie đã yêu thương em biết bao và lấy đó làm an ủi! Hãy nhớ là em vẫn còn đứa con!

Bực tức vì đã bị hiểu lầm và tủi hận vì đã hết được vui chơi, Scarlett nghe lời. Đó cũng là một chuyện may, bởi vì nếu nói được, nàng đã nói thẳng với họ những cảm nghĩ của nàng mà chẳng cần phải chọn lời giống như ông Gerald. Melanie vuốt ve vai

người em dâu trong khi cô Pittypat rón rén tới hạ các tấm màn che ánh nắng.

Scarlett vùng dậy, mặt sung lên, sùng sộ:

- Đừng kéo xuống! Tôi đã chết đâu mà rũ màn... mặc dầu tôi vẫn muốn chết đây. Thôi ra hết đi, để tôi yên!

Nàng lại nằm vật xuống, vùi đầu vào gối. Sau một hồi thì thăm bàn cãi, Pittypat và Melanie nhón gót bước ra khỏi phòng. Nàng nghe Melanie nói nhỏ với cô Pittypat trong khi cả hai xuống lầu:

- Cô Pitty, cháu nghĩ là cô không nên nhắc tới Charlie trước mặt Scarlett. Cô biết là mợ ấy vẫn chưa nguôi ngoai. Tội nghiệp, trông thảm hại quá và cháu biết là mợ ấy có dần dần khỏi khóc. Mình không nên gây thêm đau khổ nữa.

Scarlett giận dữ hất tung tấm vải trải giường, cố nghĩ một câu độc hại nào để nói ra, nhưng cuối cùng nàng chỉ nói được hai tiếng quen miệng: "Quái đản chưa!" và cảm thấy khuây khoả lạo. Làm thế nào mà Melanie lại có thể cứ ru rú trong nhà, không có lấy một thú vui nào, lại cứ tiếp tục để tang em trong khi chỉ mới có 18 tuổi. Đường như Melanie không hề biết hay bất cần biết là cuộc sống nhiệt náo đang đi qua với tiếng thúc ngựa leng keng. Scarlett đâm mạnh vào gối nghĩ:

"Chị ta cứ trơ như một khúc củi, có bao giờ được nhiều người chú ý như mình đâu mà cảm thấy thiếu thốn như mình. Vả lại, vả lại... chị ta còn có được Ashley, còn mình thì chẳng còn ai cả".

Nàng nằm lì trong phòng cho đến xế chiều và quang cảnh những kẻ đi cắm trại về với những cỗ xe chất đầy nhánh thông, dây leo và cây dương xỉ không an ủi nàng được chút nào. Ai nấy vẫn vui tươi dù hơi mệt. Họ cũng vẫy tay chào nàng và được đáp lại một cách uể oải. Cuộc sống đã vô vọng thì còn gì đáng sống nữa đâu!

Sự giải thoát đã đến quá bất ngờ cùng một lúc với bà Merriwether và Elsing đi xe đến trong khi cả nhà đang ngủ trưa. Ngạc nhiên vì có người đến nhà vào giờ này, Melanie,

Scarlett và cô Pittypat đều tỉnh ngủ ngay, hấp tấp cài móc áo, sửa lại tóc rồi xuống phòng khách.

- Mấy đứa con bà Bonnell lên sỏi.

Bà Merriwether đột ngột nói dường như muốn kết tội bà Bonnell phải chịu hết trách nhiệm khi để cho một chuyện như vậy xảy ra.

- Và mấy đứa con gái của bà McLure bị gọi đi Virginia. Bà Elsing tiếp với cái giọng tất lịm của bà, hững hờ phe phẩy quạt dường như chuyện đó chẳng có gì là quan trọng. Và bà tiếp:

- Dallas McLure đã bị thương.

Mấy bà chủ nhà đồng thanh kêu lên:

- Ghê quá! Tội nghiệp, Dallas có...

Bà Merriwether nói mau:

- Không, chỉ bị nhẹ ở vai. Nhưng cũng khá lòi thối trong tình hình lúc này. Mấy con em lên đó để mang nó về. Nhưng, nói có trời, mình không thể ngồi nói chuyện lâu được. Phải trở lại kho quân dụng ngay để lo trang hoàng. Pitty, chúng tôi cần cô và Melly tôi nay thay vào chỗ bà Bonnell và mấy con nhỏ McLure.

- Ô, nhưng chúng tôi không thể đi được. Bà Merriwether nói một cách quả quyết:

- Đừng nói "không thể" với tôi, Pittypat Hamilton. Chúng tôi cần chị để trông chừng bọn da đen lo đồ giải khát. Đó là nhiệm vụ của bà Bonnell, còn Melly, cháu phải thay thế cho chị em McLure ở quầy hàng.

- Ô, chúng tôi không thể... Charlie mới mất có một...

- Tôi hiểu chị đau buồn như thế nào, nhưng vì đại nghĩa thì không có một sự hy sinh

nào có thể gọi là quá lớn. Bà Elsing ngắt lời bằng một giọng êm ái, nhằm dàn xếp:

- Ô, chúng tôi rất thích được tiếp tay... Nhưng sao chị không tìm những cô đẹp hơn để thay thế chỗ bán hàng đó?

Bà Merriwether rống lên:

- Tôi chẳng biết bọn trẻ ngày nay ra sao. Chúng chẳng ý thức trách nhiệm gì cả. Tất cả đám con gái không muốn ngồi ở chỗ bán hàng đều có sẵn cách thoái thác. Chúng đâu có qua mặt tôi được! Chúng chỉ ham tán tỉnh mấy ông sĩ quan, có vậy thôi. Và chúng ngại mấy cái áo mới của chúng bị khuất sau quầy hàng. Phải chi cái ông vượt hàng rào phong tỏa ấy... Tên ông ta là gì, hả?

- Thuyền trưởng Butler.

Bà Elsing đỡ lời.

- Phải chi ông ta mang về nhiều vật dụng giúp ích cho bệnh viện hơn là đai áo và đăng ten. Cái áo tôi để ý hôm nay chắc chắn là một trong hai chục cái áo mà ông ta đã mang về. Thuyền trưởng Butler, thật là chán khi nghe tới tên. Thôi Pitty, tôi không rảnh để bàn luận nữa. Chị phải tới. Mọi người sẽ thông cảm chị. Còn Melly, cháu sẽ không bị chường mặt ra ngoài đâu, quầy hàng của mấy chị em McLure ở cuối lối đi và cháu sẽ không bị ai để ý đâu vì cái quầy đó không mấy sang.

Scarlett chen vào, đè nén lòng khao khát được đi và làm ra vẻ thật nghiêm trang:

- Cháu nghĩ là chúng ta nên đi. Đó chỉ là việc quá nhỏ mà chúng ta có thể giúp cho bệnh viện. Hai bà khách chẳng một ai nhắc tới tên nàng, cùng quay lại nhìn trừng trừng Scarlett. Mặc dù quá cấp bách họ cũng không thể dám nghĩ tới chuyện yêu cầu một quả phụ mất chồng chưa được một năm tham gia vào một hoạt động xã hội như vậy. Scarlett chịu đựng cái nhìn chằm chập của họ với đôi mắt mở to ra bộ ngây thơ.

- Cháu nghĩ là chúng ta nên đi để góp phần cho thành công hơn, tất cả mọi người

chúng ta. Cháu thấy là cháu phải đi với Melly, vì... vâng, vì cháu nghĩ ở quầy hàng có hai người trông được mắt hơn là một. Chị có nghĩ vậy không, Melly? - Phải.

Melanie đáp gượng gạo. Ý nghĩ xuất hiện giữa một hoạt động xã hội trong lúc còn chịu tang thật là lạ lùng đến nỗi làm cho nàng ngơ ngác.

- Bà Scarlett nói đúng.

Bà Merriwether nói với giọng dịu hơn. Bà nhồm dậy sửa vòng đai áo ngay ngắn lại:

- Cả hai... Không, tất cả nên cùng tới đó. Thôi Pitty, chị đừng tìm cách thoái thác mãi. Chị nên biết là bệnh viện đang cần thật nhiều tiền để mua giường và thuốc men. Tôi cũng tin rằng Charlie sẽ hài lòng trong việc ủng hộ một đại nghĩa mà cháu nó phải hy sinh. Pittypat thốt lời một cách yếu ớt, luôn luôn chịu thua trước những cá tính mạnh hơn:

- Được, nếu chị cho rằng mọi người sẽ thông cảm tôi.

o O o

"Sự thật là đây sao? Sự thật là đây sao!"

Tim Scarlett rộn ràng với điệp khúc đó trong khi nàng lặng lẽ lướt nhẹ vào bên trong quầy hàng phủ vải hồng và vàng, nơi đáng lẽ chị em McLure phải trông nom.

Thế là nàng đã thực sự tham dự một cuộc vui, sau một năm bị giam hãm trong lớp nhiều tang với những tiếng thì thầm và gần như phát điên lên. Rõ ràng là nàng đang dự một phiên hội, phiên hội lớn nhất Atlanta từ trước đến nay. Nàng còn có thể gặp mọi người, nhìn ánh đèn rực rỡ, nghe âm nhạc và được xem tận mắt những chiếc áo đăng ten, áo dài và áo xếp tổ ong xinh xắn mà viên thuyền trưởng lòng danh mang tên Butler đã vượt hàng rào phong tỏa, mang về trong chuyến tàu sau cùng.

Nàng ngồi lên một chiếc ghế đầu sau quầy hàng và nhìn quanh quất gian phòng, nơi mà từ xét trưa nay còn là một bãi tập xấu xí và trống trơn. Chắc các bà đã cực khổ lắm

mới làm cho nó có được bộ mặt đẹp đẽ này. Xinh tươi quá! Nàng tự nhủ. Chắc là tất cả đèn cây cùng chúc đài của Atlanta đều được gom vào đại sảnh này tối nay. Có những chúc đài bằng bạc mười hai nhánh, chân đèn Trung hoa với những hình tượng xinh xắn chạm chung quanh đế, những chúc đài cổ bằng đồng thẳng đứng và nghiêm trang. Tất cả đều mang chi chít những ngọn nến đủ màu, đủ cỡ - thoang thoang mùi nguyệt quế - chiếu sáng trên những giá sứ đã được xếp dựa vào vách, những dãy bàn phủ đầy hoa, những quây hàng và ngay cả trên bề các cửa sổ mở rộng, nơi luồng gió ấm của mùa hạ chỉ vừa đủ mạnh làm cho chúng lập lờ.

Giữa đại sảnh, ngọn đèn xấu xí cồng kềnh được treo với những sợi xích hoen rỉ đã hoàn toàn thay đổi dưới lớp dây trường xuân và nho rùng đang úa lùn vì sức nóng. Vách phòng mắc đầy nhánh thông phẳng phát mùi cay nồng, bốn góc phòng được biến thành bốn lùm cây xinh đẹp, nơi dành cho những bà giám hộ hoặc các bà lớn tuổi ngồi. Những dây trường xuân, nho dại và ngư vĩ thảo được treo khắp nơi, trên những tràng hoa trên vách, trên khung cửa sổ, trên các quây hàng phủ vải đủ màu rực rỡ. Và khắp nơi, giữa những cành lá xanh tươi, các lá cờ lấp lánh những ngôi sao rực rỡ của Liên bang miền Nam trên nền đỏ và xanh.

Bục gỗ dành riêng cho giàn nhạc được trang hoàng thật mỹ thuật, được che khuất hoàn toàn sau những cành lá xanh um và cờ sao. Scarlett biết rằng tất cả các loại hoa của thành phố đều có mặt ở đây, du thái, phong lữ thảo, tử dương hoa, trúc đào, thu hải đường... Ngay cả bốn chậu kiểng quý giá của bà Elsing cũng xuất hiện ở các chỗ danh dự trong bốn góc phòng.

Cuối phòng, đối diện với giàn nhạc, các bà trang hoàng còn lộng lẫy hơn. Trên tường này nằm chễm chệ hai bức chân dung to lớn của Tổng thống Davis và một người Georgia thân yêu của họ, "bé Alec" Stephens, Phó Tổng thống Liên bang miền Nam, bên trên là một lá cờ vĩ đại, phía dưới là cái bàn dài chất đầy hoa chọn lựa từ các vườn hoa trong thành phố... dương xỉ, xích hồng, huỳnh hồng và bạch hồng, những bó vong ưu thảo màu vàng chói, những đồng kim liên hoa muôn màu, thực quỳ màu đỏ sậm, với nụ màu kem nằm chồng lên những thứ hoa khác. Giữa tất cả những thứ đó,

các ngọn nến trang nghiêm như những ngọn đèn trên bàn thờ. Hai bức chân dung như đang lặng nhìn quanh cảnh trong phòng, hai khuôn mặt khác hẳn nhau của hai người đang mang trọng trách lèo lái xứ sở trong tình trạng khẩn trương hiện tại. Davis thì má hóp mắt lạnh như nhà khổ tu, vành môi kiêu hãnh mím chặt. Stephens thì mắt đen sâu và ngời sáng trên một khuôn mặt như chẳng biết gì ngoài bệnh tật và đau đớn, những đã chiến thắng được hai thứ ấy nhờ vào ý chí và tinh thần quả cảm. Đó là hai khuôn mặt được thương yêu nhiều nhất. Những bà nhiều tuổi nhất trong các ban có trách nhiệm tổ chức hội chợ ra điều quan trọng như những chiếc thuyền buồm căng gió, sột soạt qua lại, hồi thúc các bà vợ trẻ đến muộn, đẩy các cô gái đang cười khúc khích vào quầy hàng của họ, rồi biến vào phòng kế bên, nơi các thức giải khát đã được sắp xếp sẵn. Cô Pitty thở hồn hển theo sát họ.

Nhạc sĩ leo lên sàn gỗ, người nào người nấy da đen bóng, miệng tươi cười, nhưng mồ hôi đã bắt đầu rịn ra trên các gò má no tròn. Họ so dây vĩ cầm, đưa đẩy cung như muốn báo trước vai trò quan trọng của mình. Lão Levi, xà ích của Merriwether, đã từng điều khiển các giàn nhạc trong mỗi lần tổ chức hội chợ, dạ vũ hay hôn lễ từ ngày Atlanta còn mang tên Marthasville nhịp cây cung của ông để báo hiệu. Ngoài một số các bà có bốn phận trông nom hội chợ, những người dự lễ còn thừa thớt nhưng tất cả đều quay nhìn ông. Rồi thì vĩ cầm, đại hồ cầm, phong cầm, banjo và phách trỗi lên bản Lorena với một tiết điệu chậm... quá chậm để khiêu vũ. Khiêu vũ chỉ bắt đầu khi các quầy đã hết hàng, Scarlett nghe tim đập mau hơn vì nàng vừa nghe điệu luân vũ du dương:

"Tháng năm chậm chậm trôi qua, Lorena!

Tuyết lại rơi trên thảm cỏ.

Mắt trời đã chéch bóng rồi, Lorena... "

Một, hai, ba - một, hai, ba - nghiêng qua, ba - quay, hai, ba. Đúng là một bản luân vũ tuyệt trần! Nàng đưa nhẹ hai tay về phía trước, nhắm mắt lại và lắc lư theo nhịp nhạc buồn. Có một cái gì trong tình khúc bi thảm và tình yêu đã mất của Lorena đã hoà

hợp với những cảm xúc của nàng khiến nàng nghẹn ngào.

Rồi, dường như bị nhịp khúc luân vũ lôi cuốn, tiếng ồn ào đã vang lên từ con đường ngập ánh trăng, rồi tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe, tiếng cười vang trong bầu không khí ấm áp êm dịu, tiếng cũi cọt gậy gỗ của bọn da đen giành chỗ để ngựa. Trên các thang lầu đã đầy dẫy những tiếng cười đùa vui vẻ, giọng trong vút của các thiếu nữ pha lẫn giọng trầm trầm của các bạn trai, những tiếng gọi chào hỏi vui vẻ của các cô gái nhận ra bạn bè chỉ mới chia tay với họ lúc xế trưa.

Đột nhiên, gian đại sảnh bùng sống dậy với các cô gái bập bênh trong những bộ áo rực rỡ như cánh bướm, lớp lót trong hé lộ ra bên dưới, những bờ vai trần tròn trịa và trắng muốt, những bộ ngực nhỏ nhón hẳn lên những đường nét mập mờ dưới lớp đăng ten, khăn choàng ren cầm trên tay, những chiếc quạt phe phẩy... quạt sơn dầu, bằng lông công hay lông thiên nga, lưng lửng ở cán là những nơ nhỏ bằng nhung. Mấy cô gái tóc đen mượt bới lên thành búi thật nặng đến nỗi đầu họ phải ngã ra sau với vẻ kiêu hãnh ngạo mạn. Các thiếu nữ với những lọn tóc vàng óng chung quanh cổ và những đôi hoa tai viền vàng đu đưa. Đăng ten, lụa, kim tuyến và nơ, tất cả đều là những món vượt phong tỏa, tất cả đều quý giá hơn và hãnh diện hơn khi được mang vì lý do đó. Những thứ đó càng được phô trương bao nhiêu càng làm cho người ta thêm tự đắc coi như một bằng chứng lãng mạn cuộc phong tỏa của quân Yankee.

Không phải tất cả những bông hoa trong thành phố đều được dâng hết cho các lãnh tụ miền Nam bởi vì những nụ nhỏ nhút, thom nhút đã được các cô gái dành lại làm đồ trang sức. Hồng Trung hoa giắt ở mang tai, lài và hồng kết thành vòng bao quanh suối tóc. Một số hoa khác được giấu dưới khăn choàng cổ bằng satin, đó là những đóa hoa trước lúc tàn đêm sẽ được dúi vào túi ngực của những bộ quân phục xám để làm kỷ vật.

Trong đám đông, đâu đâu cũng thấy các bộ quân phục. Những người mặc quân phục đó, Scarlett quen biết hết, có người nàng gặp trong bệnh viện, trên hè phố hay ở thao trường. Toàn là những bộ quân phục rực rỡ, kiêu hãnh với hàng nút chiếu ngời và sáng chói với các đường viền cấp bậc vàng ở cổ áo và cổ tay, những sọc quần vàng,

xanh hay của bộ đồ nổi bật lên. Khăn quàng tím thâm và vàng ánh phát phơ, gương ngời sáng chạm lách cách vào giày ống và đinh thúc ngựa kêu leng keng.

"Toàn là những người đẹp trai!" Scarlett nghĩ thầm và nức lòng hãnh diện trong khi những người đàn ông đó kêu gọi, chào hỏi bạn bè, hoặc nghiêng mình hôn tay các bà đứng tuổi. Tất cả đều hầy còn quá trẻ mặc dầu đã để râu mép vàng hoe hoặc râu cằm đen sậm hoặc nâu nâu, tất cả đều xinh trai, dũng cảm với những cánh tay được treo lên vì bị thương và những cái đầu quấn băng trắng nõn làm nổi rõ màu da mặt sạm nắng. Một vài người vẫn còn chống nạng và các cô gái đã hãnh diện làm sao khi triu mến diu họ từng bước một! Giữa các bộ quân phục đó có một người quần áo quá rực rỡ. Đó là một quân nhân thuộc đoàn quân Louisiana. Anh ta đứng tách rời đám đông trông chẳng khác một loài chim lạ miền nhiệt đới, cánh tay bị thương được treo lên bằng một tấm lụa đen, quần xanh ống rộng viền nẹp trắng, ghệt màu kem và áo trện đỏ chói bó sát người. Sắc phục chói chan lòe loẹt của anh ta làm phai mờ màu áo của các thiếu nữ. Trông anh ta nhẵn nhụi không khác khi và đó là ý trung nhân của Maybelle Merriwether, tên là René Picard. Có lẽ cả bệnh viện đều có mặt ở đây, ít ra là những kẻ còn đi nổi, những quân nhân nghĩ phép hoặc dưỡng bệnh. Ngoài ra còn có các viên chức hỏa xa, bưu cuộc và các toán vận lương từ Atlanta cho tới Macon. Thế là các bà đã mãn nguyện quá rồi! Bệnh viện sẽ quây được cả khối tiền đêm nay.

Ngoài đường bỗng có tiếng trống rộn rã, tiếng nhịp bước đều, tiếng hoan hô của các người đánh xe. Kế đó, kèn thổi lên và một khẩu lệnh oang oang cho đội ngũ tan hàng. Trong chốc lát, cả một đơn vị Vệ binh địa phương và Dân quân với đồng phục sắc sỡ sầm sập đổ lên các thang lầu hẹp và tràn vào những căn phòng, kẻ nghiêng mình chào, người bắt tay. Một số các cậu trai trong đội Vệ binh thích ra trện, tự hứa là sẽ có mặt tại Virginia cũng vào những ngày này năm tới, nếu chiến tranh chưa kết thúc. Một số các cụ râu bạc trắng, mong ước mình được trẻ hơn, kiêu hãnh nhịp bước trong bộ quân phục để nhớ tới mấy đứa con trai đang vinh quang chiến đấu cho xứ sở. Trong toán Dân quân có một số người trung niên hoặc lớn hơn đôi chút, lại cũng có một đám còn trong hạn tuổi đầu quân nhưng dường như họ không mấy hăng say như các người trưởng thượng của họ. Họ vừa xuất hiện là đã có tiếng xầm xì bàn tán về chuyện

họ vẫn chưa chịu theo đoàn quân của Tướng Lee.

Làm thế nào để tất cả đều có thể tìm ra chỗ đứng! Mới vài phút trước, gian phòng hãy còn quá rộng nhưng bây giờ thì đã đầy nghẹt giữa không khí oi bức và hương vị những đêm hè, mùi nước hoa, mùi sáp xúc tóc, mùi nguyệt quế thoát ra từ bao nhiêu ngọn nến trộn lẫn với hương hoa và bụi mốc từ sàn nhà dấy lên. Tiếng ồn ào khiến gần như chẳng còn nghe rõ được gì nữa. Và dường như bị kích động lây, lão nhạc trưởng Levi cho ngưng ngang luân vũ Lorena trầm buồn rồi nhịp mạnh cây cung vĩ cầm và giàn nhạc đổi ngay sang hành khúc "Lá cờ xanh xinh đẹp". Hàng trăm giọng cùng cất lên hát vang vang và gào to như tiếng hoan hô. Người lính kèn của đội Vệ binh trèo lên bục gỗ và rồi tiếng kèn thánh thót của anh ta hòa theo điệu nhạc vút lên cao đến rợn người.

Hoan hô! Hoan hô! Chiến đấu cho quyền lợi miền Nam! Hoan hô!

Hoan hô! Lá cờ xanh xinh đẹp!

Chỉ có một ngôi sao!

Họ tiếp tục hát âm vang sang đoạn thứ hai, và Scarlett đang cùng hát với mọi người chột nhận ra giọng êm ái của Melanie vút lên cao cao vút, thánh thót và rợn người chẳng kém tiếng kèn đồng.

Quay lại, nàng thấy Melanie đang nhắm mắt, chắp hai tay trước ngực, nước mắt ràn rụa. Lúc bản nhạc chấm dứt, Melanie nhìn Scarlett với ánh mắt khác thường rồi cười xin lỗi và rút khăn tay lau nước mắt. Nàng kể tai cô em dâu:

- Chị sung sướng quá và cũng quá kiêu hãnh về những chiến sĩ của mình đến nỗi không thể dần khóc được.

Có một cái gì gần như cuồng tín ngời chiếu trong ánh mắt khiến chỉ trong phút chốc, khuôn mặt quá tầm thường của nàng như sáng rực lên và trở nên xinh đẹp lạ thường.

Dáng vẻ khác thường đó cũng lồ lộ trên mặt của tất cả các phụ nữ khi bản nhạc vừa chấm dứt, nước mắt kiêu hãnh tuôn trên các gò má hồng hồng hoặc nhăn nheo, nụ cười trên môi, lửa bốc cháy trong ánh mắt, trong khi họ quay nhìn những người thân yêu... thiếu nữ nhìn tình nhân, mẹ nhìn con, vợ nhìn chồng. Tất cả đều trở nên xinh đẹp lạ với một thứ sắc đẹp chói lòa làm biến hình cả người đàn bà xấu xí nhứt khi người ấy được hoàn toàn bảo vệ, được triệt để yêu thương và sẵn sàng đền đáp tình yêu đó muôn vạn lần hơn.

Họ yêu những người đàn ông ấy, tin tưởng và phó thác tất cả cho họ đến hơi thở cuối cùng. Làm sao tai họa có thể xảy đến với họ khi giữa họ và bọn Yankee đã có một lớp người dũng mãnh mặc đồ xám, bảo vệ họ? Từ thuở khai thiên lập địa đến nay, đã có được người đàn ông nào anh hùng, dũng cảm, trang nhã và khả ái đến thế chưa? Một chính nghĩa công bằng và hợp lẽ như của họ mang tới gì khác hơn là một sự toàn thắng. Đó là cái chánh nghĩa mà họ thương yêu cũng tương đương như thương yêu những người đàn ông ấy, một chánh nghĩa mà họ đã phụng sự với hai tay và với một tấm lòng, một chánh nghĩa mà họ luôn nhắc nhở, luôn nghĩ đến... Một chánh nghĩa có thể làm họ chấp nhận sự hy sinh những người đàn ông của họ, nếu cần, và sẽ chịu tang một cách kiêu dũng giống như sự kiêu dũng của những người đàn ông kia khi nêu cao lá cờ trận mạc...

Đây là lúc họ thành tâm và hãnh diện nhứt, đây cũng là lúc Liên bang miền Nam đang tiến tới chiến thắng trong tầm tay. Những chiến công của bức tường đá Jackson ở trận Valley và sự thảm hại của quân Yankee trong trận chiến "Bảy Ngày" chung quanh Richmond càng chứng tỏ rõ ràng hơn nữa. Còn gì khác hơn được nữa đối với những lãnh tụ như hai tướng Lee và Jackson? Chỉ cần một chiến thắng nữa là quân Yankee sẽ quỳ gối xuống van lạy hòa bình, và những người đàn ông thân yêu ấy sẽ trở về và được tiếp đón bởi những nụ hôn cùng tiếng reo vui. Một chiến thắng nữa thôi là chiến tranh kết thúc!

Dĩ nhiên trong gia đình sẽ có một vài ghé trống, những đứa bé không hề biết mặt cha và sẽ có nhiều năm mồ vô danh khắp các thung lũng Virginia và các triền núi tịch

mịch ở Tennessee, nhưng đó có phải là cái giá quá đắt cho một chánh nghĩa không? Tư lỵ cho phụ nữ, trà và đường khan hiếm, nhưng chẳng ai cần quan tâm. Và lại, những người hùng dám vượt cuộc phong tỏa vẫn có thể mang vào miền Nam những món đồ ngay trước mũi bọn Yankee chính là điều khiến cho họ cảm kích nhiều hơn. Chẳng bao lâu nữa, Raphael Semmes và Hải quân Liên bang miền Nam sẽ đánh đuổi mấy chiếc pháo hạm Yankee và các hải cảng sẽ được mở hoát ra. Rồi Anh quốc sẽ giúp Liên bang miền Nam chiến thắng vì những nhà máy sợi của người Anh đều ngưng hoạt động vì thiếu bông vải. Và đương nhiên là giới quý tộc Anh sẵn có cảm tình đối với một giai tầng quý phái, đều chống cái giống chỉ biết có tiền là trên hết như bọn Yankee. Vì vậy, phụ nữ vẫn diện quần áo lụa, cười đùa và hãnh diện khi nhìn thấy những người đàn ông của họ. Họ biết là tình thương vượt lên khỏi gian nguy và cái chết sẽ là một điều ngọt ngào gấp đôi với sự kích thích kỳ dị cùng đi theo nó.

Lúc đầu, khi nhìn thấy đám đông, tim Scarlett cứ đập thình thịch với cái cảm xúc quá lâu mới được dự một bữa hội hè, nhưng khi nhìn thấy những bộ mặt quá khích động của những người chung quanh mà nàng chỉ hiểu lơ mờ, niềm hân hoan của nàng bắt đầu tan biến. Các phụ nữ có mặt ở đây đều biểu lộ cơn xúc động mà nàng không hề cảm thấy. Nó làm nàng bối rối và chán nản. Rồi thì căn phòng dường như không còn xinh đẹp nữa, các cô gái chẳng còn hăm hở, và cái nhiệt lực đồ dòn vào của chánh nghĩa vẫn còn chói lọi trên mặt mọi người dường như... ừ, dường như ngớ ngẩn làm sao ấy!

Và nàng há hốc miệng vì kinh ngạc khi một tia chớp tự giác khiến nàng nhận ra là mình không chia xẻ được lòng tự đắc của họ, sự ước ao được hy sinh, hoặc làm những gì có thể được cho chánh nghĩa. Trước khi lương tâm kịp nhắc nhở nàng: "Không, không! Mình chẳng nên nghĩ vậy, đó là chuyện sai quấy..." nàng biết rằng đại nghĩa đối với nàng chẳng có nghĩa gì và nàng đã phải hết sức bực mình khi nghe người ta nói về nó với tất cả lòng cuồng tín. Chính nghĩa chẳng có gì thiêng liêng đối với nàng, và chiến tranh cũng không phải là thần thánh mà chỉ là để huỷ diệt con người một cách mù quáng, làm hao tổn tiền bạc và khiến cho xa xỉ phẩm khó kiếm hơn. Nàng chợt cảm thấy quá mệt mỏi vì phải đan thêu, phải cuộn băng và khâu lược xơ vải cho

đến lúc các móng tay trở nên sần sùi. Và nàng cũng chán nản bệnh viện lắm rồi! Một mối, phiền muộn và buồn nôn với mùi thịt thúi, với những tiếng rên rỉ bất tận, nàng lại còn phải sợ khi nhìn tới những người hấp hối.

Nàng lăm lét nhìn quanh, sợ bị phát giác những cảm nghĩ bất chánh và báng bổ của nàng. Ô, tại sao nàng không cùng một cảm giác như những người đàn bà khác? Họ hoàn toàn thành tâm với chánh nghĩa. Những gì họ nói và làm đều nằm trong ý nghĩa đó. Và nếu có ai nghi ngờ nàng... Không, không một ai có thể biết được! Nàng cần phải cố làm ra vẻ nhiệt thành và hãnh diện về cái chánh nghĩa mà nàng chẳng cảm thấy gì cả ấy, phải cho ra điều là quả phụ của một sĩ quan miền Nam chịu đựng nỗi đau khổ một cách can đảm làm như quả tim đã cùng vui theo dưới mộ chồng, và phải cảm thấy cái chết của chồng chỉ là một đóng góp cho chánh nghĩa trên con đường chiến thắng kẻ thù.

Ô, tại sao nàng lại khác biệt và xa rời đối với những phụ nữ đáng yêu kia? Nàng không bao giờ yêu được một người nào hay một vật nào với một tấm lòng vị tha như họ. Thật là cô đơn... từ trước tới nay chưa bao giờ nàng cảm thấy cô độc về tinh thần hoặc thể xác. Ban đầu, nàng cố gạt những ý tưởng đó ra, nhưng tánh cương trực đã nằm sâu trong bản chất không cho phép nàng làm như vậy. Và rồi, trong khi hội chợ vẫn tiếp tục, trong khi nàng và Melanie chờ đợi khách tới quây hàng, trí óc nàng vẫn không ngừng làm việc, cố gắng tự bào chữa, một hành động chẳng mấy khó khăn đối với nàng.

Những người đàn bà kia chỉ ngớ ngẩn và điên dại khi nói về lòng ái quốc và chánh nghĩa, còn đàn ông thì lại tệ hại hơn khi bàn về những lối thoát sống còn, những quyền lợi của miền Nam. Riêng nàng, Scarlett O'Hara Hamilton, chỉ có nàng là có được sự cứng rắn về lý trí của một người Ái nhĩ lan. Nàng không muốn làm một kẻ ngu dốt vì chánh nghĩa, cũng không ngu dốt đến nỗi thú nhận cảm nghĩ chân thật của mình. Nàng có đủ lý trí để nhận chân tình thế và không ai có thể biết được nàng đang nghĩ gì. Cả hội chợ sẽ ngạc nhiên biết bao nếu biết được nàng đang thực sự nghĩ gì! Họ sẽ vô cùng kinh hoàng nếu nàng thành linh leo lên bục gỗ tuyên bố rằng theo ý

nàng chiến tranh phải được chấm dứt để mọi người trở về nhà lo chăm sóc bông vải và rồi sẽ có những tiệc tùng, hội họp với những trai trẻ và những chiếc áo màu xanh bay phất phới.

Trong phút chốc, bao nhiêu ý nghĩ tự bào chữa đó đã giúp nàng vững lòng hơn nhưng nàng vẫn nhìn quanh với nỗi chán chường. Đúng như bà Merriwether nói, quầy hàng của mấy cô McLure hơi ảm khuất nên mãi một lúc lâu chẳng thấy khách nào tới viếng. Scarlett chẳng có gì làm đành bực bội nhìn đám đông đang cười đùa trước mắt mình. Melanie biết cô em dâu chẳng được vui nhưng nghĩ rằng đó chỉ là vì buồn nhớ Charlie nên không tìm cách bắt chuyện với nàng.

Melanie luôn tay sắp xếp lại những món hàng trên quầy cho có vẻ đẹp mắt hơn, trong khi Scarlett ngồi không buồn rầu rảo mắt nhìn quanh. Ngay cả những bó hoa bên dưới hai bức chân dung của Davis và Stephens cũng làm nàng bất mãn. Nàng nhăn mũi:

"Trông y như là bàn thờ, cái lối trình bày của họ cho hai ông đó cứ làm cho mình nghĩ tới họ là Đức Chúa cha và Đức chúa con".

Rồi giựt mình lo sợ vì sự vỡ lẽ của mình, nàng hấp tấp toan làm dấu thánh để tạ tội nhưng gượng lại kịp. Nàng biện luận với lương tâm: "Đúng vậy, mọi người cứ coi họ như thần thánh trong khi sự thật họ vẫn chỉ là con người, mà còn xấu xí nữa là khác".

Thật vậy, ông Stephens không làm sao sửa lại nhân dạng của ông được vì đã tật nguyên suốt đời, còn ông Davis... Nàng nhìn lên khuôn mặt kiêu hãnh như làm bằng đá ngũ sắc. Chính chòm râu dê của ông làm nàng khó chịu nhất. Đàn ông hoặc cạo nhẵn râu hay chỉ có thể để râu mép hoặc nữa là để trọn bộ râu.

"Cái chòm râu đó hình như là chuyện mà ông ta có thể thực hiện tốt đẹp nhất trong đời". Nàng nghĩ thầm như thế và không tìm ra được trên khuôn mặt đó một sự thông minh quả cảm nào của một người đang mang trọn gánh nặng của một tân quốc gia.

Không, nàng không vui sướng chút nào cả. Ban đầu nàng hài lòng vì đã có mặt trong

đám đông nhưng bây giờ chỉ hiện diện thôi vẫn không đủ. Nàng đang hiện diện ở hội chợ nhưng không phải là một thành phần của nó. Không một ai chú ý đến nàng và chỉ mình nàng là kẻ không chồng còn quá trẻ không được ai tán tỉnh trong khi nàng chỉ thích là trung tâm điểm của các cuộc hội họp. Thật là bất công! Nàng chỉ mới 17 tuổi lại có một người chồng đang yên nghỉ tại nghĩa trang Oakland, một đứa con còn nằm nôi ở nhà cô Pittypat và ai cũng cho rằng nàng rất bằng lòng số phận. Ngực nàng trắng hơn, vòng eo nàng nhỏ hơn và nàng xinh xắn hơn bất cứ cô gái nào có mặt hôm nay, nhưng tất cả có nghĩa là nàng phải nằm bên cạnh Charles với hàng chữ "Vợ yêu quý của..." khắc lên trên.

Nàng không còn là một thiếu nữ có thể nhảy nhót hoặc được tán tỉnh cũng không còn là một người vợ để có thể ngồi chung với các bà có chồng khác phê bình nét na của các cô gái đang khiêu vũ. Nhứt là nàng cũng không đủ già để làm một quả phụ. Quả phụ phải già... phải thật quá già để họ không thể thêm khiêu vũ, muốn làm dáng hoặc được đàn ông ngưỡng mộ nữa. Ô, thật là bất công khi nàng phải ngồi đây thật đoan trang và giữ đúng phẩm hạnh cao quý của một quả phụ trong khi nàng chỉ mới 17 tuổi. Thật bất công khi nàng phải cố hạ thấp tiếng nói và phải khiêm tốn nhìn xuống khi có đàn ông thật đẹp trai đến viếng quây hàng.

Tất cả thiếu nữ ở Atlanta đều có người tán tỉnh. Ngay cả những cô xấu xí nhứt cũng ra vẻ như là giai nhân... và, ô, vàng tệ hại hơn nữa là chúng ăn mặc thật hết sức dễ thương.

Trong khi đó, nàng ngồi đây như một con quạ trong lớp vải đen phủ từ cổ tay rồi gài nút lên tận cằm, không một bóng dáng đăng ten hay kim tuyến, không một món trang sức nào ngoài cây trâm bằng mã não của Ellen, và cứ phải nhìn những cô gái gầy như que củi khoác tay các thanh niên đẹp trai. Tất cả chỉ vì Charles Hamilton đã bị bệnh đậu mùa. Anh ta lại chẳng chịu chết trong vinh quang ngoài chiến trận để nàng còn có thể hãnh diện khoe khoang.

Scarlett bực tức chống khuỷu tay lên quây hàng nhìn đám đông, bất chấp những lời khuyên lặp đi lặp lại hàng ngàn lần của Mammy là làm như thế củi chỏ sẽ nhăn nheo

và xấu xí. Dầu nó có xấu mấy đi nữa cũng mặc, nàng còn có dịp nào nữa để phô trương đâu? Nàng khao khát ngắm những chiếc áo dài bình bông lướt qua, những chiếc áo lụa màu vàng màu bơ với những vòng hoa và nụ hồng cài lên, những chiếc áo satin hồng với mười tám vòng đăng ten kết viền bằng nhung đen, những chiếc áo vải mỏng màu xanh, dài khoảng mười thước với một suôi đăng ten, những bộ ngực để hở, những nụ hoa thật khêu gợi. Maybelle Merriwether khoác tay anh chàng ở đội Zouave tới quầy hàng bên cạnh. Cô ta mặc áo bằng sa mỏng màu xanh, rộng đến nỗi làm cho vòng eo nàng thon nhỏ lại đến gần như chẳng có. Chiếc áo còn được kết đăng ten màu kem Chantilly, do chuyến tàu vượt phong tỏa sau cùng từ Charleston mang tới, và Maybelle phô trương nó một cách xác xược như là chính cô ta chứ không phải thuyền trưởng Butler đã vượt được hàng rào biển đem về.

Vừa ghen tức vừa giận dữ, Scarlett nghĩ:

"Mình sẽ trông đẹp biết bao trong chiếc áo đó. Cái eo của nó trông như bụng con bò. Màu xanh đó mới đúng là màu của mình, nó sẽ làm cho mắt mình có vẻ... Tại sao mấy con tóc hoe cứ cố mặc màu này? Da nó xanh như là miếng phô mai cũ. Nhưng mình có còn được mặc màu đó nữa đâu dầu là sau khi đã mất tang! Và ngay cả khi mình tái giá! Mình cứ bị bắt buộc phải mặc màu xám, màu nâu hoặc màu tía, thật là ghê tởm!"

Trong khoảnh khắc, nàng nhận thấy tất cả các khía cạnh của sự bất công. Sao thời kỳ vui chơi, thời mặc quần áo đẹp, thời khiêu vũ lại ngắn ngủi đến thế? Chỉ có vài năm, vài năm vồn vện! Rồi là phải có chồng và chỉ được mặc những chiếc áo màu u ám, rồi sanh con để tàn phá những đường cong, ngồi trong xó giữa các cuộc khiêu vũ với chồng hoặc với những ông già để cứ bị giẫm lên chân. Nếu không làm như vậy, các thiếu phụ khác sẽ xâm xỉ đàm tiếu, và danh giá sẽ nát tan rồi cả gia đình bị nhục nhã lây. Thật là vô cùng uổng công khi phải để cả một đời thanh xuân vào việc học hỏi cách quyến rũ đàn ông, cách mê hoặc họ rồi chỉ được sử dụng những kiến thức đó trong vòng một hoặc hai năm. Nhớ đến đường lối huấn luyện của Ellen và Mammy, nàng nhận ra nó thật toàn vẹn và hoàn hảo vì nó luôn luôn đem lại thành công.

Trước mặt các bà cụ, người con gái phải tỏ ra dịu dàng, ngây thơ và đầu óc giản dị chừng nào hay chừng ấy, vì các bà thường tinh mắt và canh chừng các cô như một con mèo sẵn sàng vồ lấy những sự sơ suất trong lời nói hay ánh mắt. Với các ông già, người con gái phải nhanh nhẹn, bạo dạn và phải làm dáng một chút để cho những ông lão ngớ ngẩn đó thỏa mãn tự ái phần nào. Nhờ thế các ông cảm thấy hăng hái và trẻ lại, họ sẽ véo vào má cô gái và tuyên bố rằng cô ta là một đứa ranh mãnh. Và dĩ nhiên, cô gái phải luôn luôn đỏ mặt lên vì thẹn trong những trường hợp đó, nếu không họ sẽ thích thú véo cô ta nhiều hơn nữa rồi đi nói với các con trai của họ rằng con nhỏ đó lẳng lơ.

Đối với các thiếu nữ và thiếu phụ, cần phải ngọt như đường và ôn hòa họ mỗi lần gặp gỡ, dầu có phải gặp nhau mười lần một ngày cũng vậy. Rồi sau đó vòng tay qua hông họ và để cho họ ôm lại mặc dù có ghét họ đến bao nhiêu cũng thế. Phải cứ tán thưởng bừa chiếc áo dài hay khen ngợi những đứa con của họ, rồi chọc ghẹo về những cậu trai đang theo đuổi họ, hoặc ca tụng các ông chồng họ rồi cười một cách khiêm tốn và nhìn nhận rằng mình chẳng được duyên dáng bao nhiêu nếu so với họ. Và quan trọng hơn tất cả là không bao giờ được nói rằng mình đang thật sự nghĩ khác hơn những gì họ nói.

Phải xa lánh chồng của những người khác cho dù đã có thời họ là một trong những ý trung nhân đã bị mình loại bỏ, hoặc là những kẻ đáng được mình chú ý. Nếu mình quá niềm nở với những ông chồng trẻ đó, vợ họ sẽ bán rao là mình lẳng lơ và danh giá mình sẽ bị tổn thương, chẳng còn một cậu trai nào muốn theo tán tỉnh nữa.

Nhưng với những trai trẻ độc thân... ô, đó là cả một vấn đề khác hẳn! Mình có thể mỉm cười với họ và khi họ muốn tìm hiểu xem tại sao mình cười, mình từ chối nói rõ lý do rồi cười âm lên khiến cho họ cứ phải loay quanh mãi bên mình để tìm cho ra. Mình có thể hứa hẹn đủ điều bằng khéo mắt khiến cho họ phải tìm cách hầu chuyện riêng với mình. Và khi hai người đã ra tới một chỗ vắng, mình phải tỏ ra bị xâm phạm phẩm hạnh hoặc giận dữ lên khi họ muốn hôn mình. Mình phải làm thế nào cho họ xin lỗi về cử chỉ vô lễ đó rồi ngọt ngào tha thứ ngay khiến họ cứ lẩn quẩn bên mình

để cô thử hôn lần thứ hai. Đôi khi chó không được thưởng lắm, mình cứ để họ hôn (Ellen và Mammy không hề dạy nàng điều đó, nhưng nàng biết chắc là làm như thế rất có hiệu quả) rồi mình sụt sùi khóc và tự trách là đã quá ngu dại khiến cho họ không còn kính nể mình nữa. Tự nhiên là họ sẽ lau nước mắt cho mình và thông thường là kèm theo lời hứa vẫn quý mến mình như trước, và kể đến là... ô, còn biết bao nhiêu mảnh khóe khác nữa mà nàng đã thuộc nằm lòng khi cần phải đối phó với những thanh niên chưa vợ, chẳng hạn như liếc mắt đưa tình, vừa mỉm cười vừa che quạt, uốn éo cho váy đu đưa, nước mắt, tiếng cười, những lời tăng bốc và thái độ bày tỏ cảm tình. Nhưng hồi ơi, tất cả những mưu mẹo luôn luôn hữu hiệu đó lại chẳng mấy may làm xúc động được Ashley.

Không, dường như không đúng lắm khi phải phí công học hỏi tất cả những mảnh khóe chỉ để đem áp dụng trong một thời gian ngắn ngủi rồi đem vứt bỏ đi mãi mãi. Tuyệt vời biết bao nếu mình chẳng lấy chồng, tiếp tục xinh tươi trong những chiếc áo xanh và mãi được nhiều anh chàng đẹp trai theo tán tỉnh. Nhưng nếu thời gian đó kéo dài quá lâu mình sẽ trở thành một thứ gái già như india Wilkes và mọi người sẽ bày tỏ sự thương hại với cái lối tự phụ bĩ ỏi của họ. Không, dầu sao có chồng vẫn tốt hơn để còn giữ được lòng tự trọng cho dầu không bao giờ còn được vui chơi nữa.

Trời! Cuộc sống là cả một sự hỗn tạp! Sao mình lại ngu đàn để lấy Charles trong số bao nhiêu kẻ khác để rồi kẻ như cuộc đời chấm dứt ngay từ năm mười sáu tuổi?

Những phút mơ màng trong chán chường và giận tức của Scarlett bỗng bị cắt ngang khi đám đông bị đẩy lùi sát vào tường và các bà cẩn thận khép váy vào để vừa tránh chỗ vừa giữ cho khỏi hở hang. Scarlett nhón gót lên để nhìn trong khi viên Đại úy chỉ huy đội Dân quân trèo lên bục gỗ dành cho ban nhạc. Khẩu lệnh vang lên và phân nửa đại đội của ông ta xếp thành hàng. Họ thao diễn nhịp nhàng và ngắn gọn một số động tác quân sự chỉ trong vài phút nhưng mồ hôi cũng đã tươm đầy trán. Lập tức, tiếng vỗ tay và hoan hô nổi lên vang dội. Scarlett cũng vỗ tay lấy lệ trong khi các binh sĩ vừa thao diễn xong kéo nhau đi về phía quầy giải khát gồm có nước chanh và rượu rum pha với đường, sữa... Nàng quay sang Melanie với ý nghĩ là nên bắt đầu giả dối bằng

cách tỏ ra mình cũng thành tâm cùng chánh nghĩa:

- Trông họ xinh quá, phải không chị?

Melanie đang loay hoay xếp lại các vật dụng bằng len đan trên quầy:

- Phần lớn trong số đó còn đẹp mấy lần hơn nếu họ chịu mặc quân phục xám và đang ở chiến trường Virginia.

Melanie đáp lại, không cần dè dặt hạ thấp giọng. Nhiều người trong số các bà mẹ của các đội viên Dân quân đứng gần đó đã nghe rõ lời chỉ trích vừa rồi. Mặt bà Guinan đỏ rần lên rồi trắng lợt ra vì đứa con trai hai mươi lăm tuổi của bà, tên Willie, là binh sĩ của đại đội đó. Scarlett không khỏi kinh hoàng vì những lời đó nói ra từ miệng của Melly.

- Kia, Melly!

- Em biết đó là sự thật mà Scarlett. Chị không nói tới các cậu bé và những người ở trong hàng ngũ Dân quân đó hãy còn thừa sức cầm súng chiến đấu. Và đó chính là phận sự của họ ngay trong giờ phút này.

- Nhưng... nhưng...

Scarlett chưa hề nghĩ tới chuyện đó bao giờ nên ấp úng tiếp:

- Nhưng... vẫn phải có một số người nào đó ở lại để... để bảo vệ xứ sở khi bị xâm lăng chớ. Đó là lý do mà Willie Guinan đã viện ra để nói với nàng về việc y còn ở lại Atlanta. Melanie lạnh lùng nhìn về phía một toán Dân quân:

- Chẳng ai xâm lấn mình, cũng không ai sắp sửa... Và đường lối hữu hiệu nhứt để chống xâm lăng là vác súng tới Virginia và đánh đuổi quân Yankee ngay tại đó. Còn về chuyện bảo là phải giữ Dân quân lại đây để tránh một cuộc nổi dậy của người da đen thì... quả là một chuyện ngu si nhứt. Tại sao người của chúng ta phải nổi dậy? Đó chỉ là một lối tự biện hộ của những kẻ hèn. Chị đoán chắc là chúng ta sẽ thắng quân

Yankee trong vòng một tháng, nếu tất cả các đội Dân quân của tất cả các tiểu bang miền Nam đều cùng lên đường tới Virginia. Chỉ có vậy thôi!

- Kia, Melly!

Scarlett kêu lên và nhìn sững Melanie. Đôi mắt huyền của Melanie ngời lửa giận:

- Chồng chị không sợ ra trận và chồng em cũng vậy. Và chị ao ước họ sẽ tử trận còn hơn ở lại đây.Ồ, em ơi, chị xin lỗi. Chị vô tâm và tàn nhẫn quá!

Cô chạm nhẹ vào tay Scarlett với vẻ van lơn và Scarlett mở to mắt nhìn nàng. Nhưng không phải Scarlett đã nghĩ tới cái chết của Charles. Nàng chỉ nhớ có Ashley. Nếu chàng cũng chết? Nàng quay nhanh lại và mỉm cười một cách vô hồn với bác sĩ Meade đang đi về phía quầy hàng.

- ược lắm cháu. Các cháu chịu tới đây là tốt lắm. Tôi biết các cháu đã phải hy sinh nhiều khi nhận lời. Nhưng chúng ta có bốn phận hy sinh tất cả vì đại nghĩa. Tôi sắp tiết lộ với các cháu một vụ bí mật đây. Tôi đã sắp có cách kiếm thêm tiền cho bệnh viện một cách bất ngờ, nhưng tôi ngại các bà sẽ hoảng lên.

Ông Meade ngừng lại, cười tủm tỉm, tay vuốt chòm râu xám.

- Chuyện gì vậy bác? Nói tụi cháu nghe đi.

- Nghĩ kỹ lại, tôi muốn đề các cháu thử đoán. Nhưng các cháu phải ủng hộ tôi nếu giáo hội có ý định đuổi tôi ra thành phố. Dầu sao, đây cũng là việc vì bệnh viện. Các cháu sẽ thấy. Chưa bao giờ ai làm được như tôi cả.

Ông đường bệ đi về phía các bà giám hộ đang tụ tập trong một góc phòng. Và giữa lúc hai chị em đang nhìn nhau định bàn tán về chuyện bí mật đó thì hai ông già bước lại quầy, lớn tiếng hỏi mua một mớ đăng ten. Dầu sao thì cũng có mấy ông già đến còn hơn là chẳng có ma nào, Scarlett vừa nghĩ thầm vừa đo đăng ten vừa làm ra vẻ nghiêm trang khi một ông già nựng cảm nàng. Hai lão già bước qua quầy giải khát và một số

khác lại tới. Quầy của hai chị em nàng không được chiếu cố bằng các quầy hàng của Maybelle Merriwether, Fancy Elsing hoặc chị em Whiting tràn ngập những tiếng cười đùa khúc khích, những tiếng reo vui làm cho không khí nhộn lên. Melly bán những món vô dụng đối với đàn ông, dáng điệu nàng thật tự nhiên như một cô bán hàng trong tiệm và Scarlett cũng cố bắt chước theo chị chồng.

Ở các quầy khác, khách hàng luôn luôn đông đảo, chỉ trừ có quầy của Scarlett. Một vài người ghé lại chỗ hai chị em nàng, kể về những lúc sống chung với Ashley ở viện Đại học và coi chàng như một chiến sĩ xuất sắc hoặc kính cẩn nhắc tới Charles và cho rằng cái chết của anh là một mất mát lớn lao cho Atlanta.

Rồi giàn nhạc trỗi lên một điệu rộn ràng, bài "Johnny Brooker, hãy giúp người da đen!" khiến Scarlett suýt hét lên. Nàng muốn được khiêu vũ. Ước ao được khiêu vũ. Nàng nhìn xuống sàn nhảy, chân nhịp mau theo điệu nhạc, đôi mắt xanh lóe ngời sự thèm khát. Ở cuối lối đi băng ngang đại sảnh, một người khách mới đến đang đứng ở ngưỡng cửa bắt gặp ánh mắt đó và giật mình khi nhận ra nàng. Hắn ngấm nghĩa tường tận khuôn mặt phiền muộn và ương ngạnh của Scarlett. Hắn chột cười một mình vì nhận ra vẻ mời mọc mà bất cứ người đàn ông nào cũng có thể đọc được trên khuôn mặt đó.

Đó là một gã cao lớn, mặc loại nỉ hảo hạng màu đen, cao hơn mấy sĩ quan đang đứng gần hắn, vai thật rộng, bụng thon vào, chân mang đôi giày da đánh bóng nhỏ nhắn. Bộ y phục đen nghiêm trang của hắn với chiếc sơ mi xếp nếp bằng vải mịn, ống quần dài ôm gọn cổ chân trái ngược hẳn với vóc dáng và khuôn mặt vênh váo của hắn. Với một bộ đồ quá sang trên một thân thể lực lưỡng ẩn chứa một cái gì nguy hiểm, hắn vẫn còn có được cái dáng điệu uể oải của người quý phái. Tóc đen mượt, râu mép để gọn và tĩa sát, khiến hắn có vẻ khác lạ hẳn với những kỵ binh râu mép quá dài và trễ xuống đứng bên cạnh hắn. Có lẽ và đúng thế, hắn là một kẻ có nhiều dục vọng và thích hưởng thụ bất chấp những lời phê phán. Điều bộ hoàn toàn tự tin và xác xược của hắn với đôi mắt tinh quái liêu lĩnh khi nhìn xoắn lấy Scarlett đã khiến nàng linh cảm được cái nhìn đó. Nàng quay lại nhìn hắn.

Nàng chợt nghe như đâu đó có một hồi chuông báo thức reo vang. Nhưng ngay trong lúc đó, nàng không tài nào nhớ được hẳn là ai. Tuy nhiên, hẳn chính là người đàn ông đầu tiên từ nhiều tháng nay đã chú ý đến nàng. Thế là nàng ban cho hẳn một cái cười tươi. Nàng hơi nghiêng mình để đáp lại cái chào của hẳn, rồi thì hẳn đứng thẳng lên đi về phía nàng với dáng điệu uyển chuyển hiếm có của người da đỏ. Và Scarlett bỗng đưa tay lên bịt miệng vì kinh hãi. Nàng đã nhớ ra hẳn là ai.

Quá kinh hoàng, Scarlett rụng rời, trong khi hẳn đang tìm lối băng qua đám đông. Không chần chừ, nàng hấp tấp quay người lại, tìm lối chạy vào phòng giải khát, nhưng váy nàng bỗng vướng phải một cây đinh trên quầy. Nàng giựt mạnh ra làm rách áo, nhưng hẳn cũng đã tiến sát tới một bên rồi.

- Xin vô phép. Hẳn vừa nói vừa cúi xuống gỡ chỗ áo bị vướng. Tôi không mấy hy vọng là cô nhận ra tôi, cô Scarlett O'Hara.

Giọng của hẳn êm dịu một cách lạ kỳ, đúng cái giọng uồn nấn của người quý tộc, trong âm và hơi kéo dài của người Charleston.

Nàng ngược nhìn hẳn như cầu khẩn, mặt đỏ ửng lên với sự xấu hổ đã bị hẳn chứng kiến trong lần gặp gỡ ở thư viện Ashley. Và tia mắt nàng chạm phải một đôi mắt đen lay láy mà nàng chưa từng thấy. Ánh mắt đó đang long lanh thích thú một cách tàn nhẫn. Trong hàng muôn triệu người trên thế giới này, sao nàng lại phải gặp con người ghê tởm này, con người đã chứng kiến chuyện bí mật giữa nàng và Ashley, một chuyện vẫn còn là ác mộng với nàng, con người bỉ ổi đã phá hoại tiết hạnh nhiều cô gái và đã bị giới quý tộc loại ra, con người hèn hạ đã dám quả quyết rằng nàng không phải là một thiếu nữ quý phái.

Vừa nghe tiếng của hẳn, Melanie quay lại và lần đầu trong đời, Scarlett tạ ơn Thượng đế đã ban cho nàng một người chị chồng.

- Có phải, có phải... ông Rhett Butler đó không?

Melanie vừa hỏi vừa chìa tay ra.

- Tôi đã gặp ông...

- Trong một ngày vui vẻ vào dịp báo tin lễ đính hôn của hôn. Bà còn nhận ra tôi thật là hôn hạnh.

Hắn khom xuống hôn nhẹ bàn tay Melanie.

- Ông bận lắm sao mà phải rời Charleston, ông Butler?

- Một vài việc phiền toái về thương mại, thừa bà Wilkes. Từ nay tôi sẽ phải đến thành phố của bà thường hơn. Không những chỉ mang hàng tới mà tôi còn có bốn phận phải trông chừng việc sắp xếp nữa.

- Mang tới...

Melly ngáp ngừng, mày nhú lại rồi cười khoan khoái:

- Có phải, có phải... ông là vị thuyền trưởng lừng danh Butler mà chúng tôi thường nghe nhắc đến rất nhiều... Người vượt hàng rào phong tỏa. Phải rồi, mấy cô gái ở đây đều mặc áo do ông mang tới. Scarlett, chuyện gì vậy? Em mệt hả? Ngồi xuống đi!

Scarlett ngồi thụp xuống ghế, hơi thở nàng dồn dập đến nỗi nàng sợ dây nịt áo đứt tung ra. Thật là kinh khủng! Nàng không bao giờ nghĩ tới chuyện còn gặp lại người đàn ông này. Hắn ta lượm cái quạt đen của nàng trên quây, ân cần quạt cho nàng, quá ân cần và mặt thật nghiêm trang nhưng đôi mắt vẫn còn giấu cợt. Hắn nói:

- Ở đây nóng quá, cô O'Hara mệt là phải. Tôi có thể dẫn cô tới cửa sổ.

- Không. Scarlett xẵng giọng khiến Melanie giật mình:

- Mợ ấy không còn là Scarlett O'Hara nữa mà đã là bà Hamilton rồi. Bây giờ mợ là em dâu tôi. Và Melly nhìn nàng thật dịu dàng. Scarlett muốn siết cổ Rhett Butler khi nhận ra nét chế giễu trên khuôn mặt đen như hải tặc của hắn.

- Tôi tin chắc rằng đó là một ích lợi lớn lao cho cả hai người đàn bà duyên dáng.

Hắn vừa nói vừa khẽ cúi đầu. Đó là một nhận xét lịch sự của mọi đàn ông, nhưng từ miệng hắn nói ra nàng có cảm tưởng như ngược lại.

- Tôi nghĩ là chồng của hai bà đều có mặt đêm nay trong dịp vui này. Tôi rất hân hạnh được gặp lại hai ông ấy. Melanie vừa đáp vừa ngẩng đầu kiêu hãnh:

- Chồng tôi đang ở Virginia, còn Charles... Giọng cô bỗng nghẹn lại.

- Anh ấy đã chết ở trại quân.

Scarlett nói tiếp, giọng cộc lốc gần như dần từng tiếng. Trời! Tại sao tên đê tiện này chưa chịu đi? Melly nhìn nàng trân trối, ngạc nhiên trong khi Butler phác một cử chỉ hối hận:

- Thưa hai bà... Tôi không thể nào ngờ được! Các bà nên tha thứ cho. Nhưng xin cho phép một kẻ xa lạ như tôi được an ủi hai bà rằng chết vì tổ quốc tức là sống muôn đời vậy.

Melanie mỉm cười với hắn qua những giọt lệ long lanh trong khi Scarlett chỉ cảm thấy có sự phẫn nộ và sự thù ghét bất lực đang ray rức nàng. Hắn lại bày tỏ thái độ lịch sự và ân cần như bất cứ một người quý phái nào có thể làm trong trường hợp tương tự nhưng ý hắn không phải thế. Hắn chỉ nhạo báng nàng thôi.

Hắn biết rõ nàng không yêu Charles và Melly quả là một kẻ quá đại dốt đến không hiểu nổi thâm ý hắn. Lạy Chúa, nàng bỗng giật mình sợ hãi, xin đừng để ai hiểu được thâm ý hắn. Nếu hắn nói toạc ra? Hắn không phải là người đứng đắn, cố nhiên là không thể biết được hành động của hạng người như vậy. Chẳng một tiêu chuẩn nào có thể dùng để phán đoán một người bất hảo. Nàng nhìn lên thấy trong cách trề môi của hắn có một cái gì chế giễu dịu dàng, ngay cả cách phe phẩy quạt của hắn cũng vậy. Có một cái gì trong cái nhìn của hắn đã thách đố tinh thần nàng, khiến nàng chột thấy quá quyết hơn trong cơn thù ghét. Đột nhiên nàng giật lấy cây quạt trong tay hắn và gay

gắt:

- Tôi vẫn khỏe như thường. Đừng làm tóc tôi rối bung lên.

- Scarlett, em! Thuyền trưởng Butler, xin ông thứ cho. Mọi ấy... mất bình tĩnh khi nghe nhắc tới Charlie bất hạnh... đúng ra, chúng tôi không nên đến đây tối nay. Chúng tôi còn chịu tang như ông thấy và Scarlett vẫn chưa nguôi ngoai... lại phải chứng kiến cảnh ồn ào náo nhiệt, tiếng nhạc, tội nghiệp!

- Tôi hiểu lắm.

Hắn nói với vẻ nghiêm trang giả dối, nhưng khi quay lại nhìn Melanie và bắt gặp nỗi buồn dàu dặt của nàng, hắn đổi ngay nét mặt, ra chiều trọng nể và thật sự đứng đắn.

- Tôi nhận thấy bà đúng là một người can đảm, bà Wilkes.

"Đừng có nói gì tới tôi!" Scarlett giận dữ nghĩ thầm, trong khi Melanie cười bối rối:

- Không đâu, thuyền trưởng Butler! Ủy ban bệnh viện chỉ cần chúng tôi chăm sóc quầy hàng này vào phút chót... Một cái áo gối? Thưa, đây là một cái có thêu cò đẹp nhứt.

Melanie quay lại với ba người kỵ binh vừa tới quầy. Nàng tiếp tục nghĩ là thuyền trưởng Butler quá tử tế. Nhưng rồi, lo ngại cho tấm sa che giữa cô và cái ống nhỏ đặt trước quầy, bởi vì những kỵ binh này phun nước thuốc lá màu hổ phách không được chính xác như khi họ bắn súng nên nàng quên phút thuyền trưởng Butler, Scarlett và chỉ còn nhớ có mấy cái ống nhỏ trong khi khách hàng tới đông thêm.

Scarlett yên lòng ngồi trên chiếc ghế đầu phe phẩy quạt, không dám nhìn lên, chỉ cầu mong cho tên thuyền trưởng Butler sớm trở về sà n tàu của hắn.

- Chồng bà mất lâu chưa? - Ồ, khá lâu, gần một năm.

- Phải bảo là một thế kỷ mới đúng. Scarlett không biết một thế kỷ là bao nhiêu, nhưng

có cái gì nàng biết rõ trong cái giọng trêu chọc của hắn nên nàng im lặng.

- Ông bà sống với nhau được bao lâu? Tha thứ cho những câu hỏi của tôi vì tôi đã rời khỏi vùng này khá lâu. Scarlett miễn cưỡng đáp:

- Hai tháng.

- Một thảm kịch, không hơn không kém. Cái giọng ung dung của hắn tiếp tục cất lên.

"Trời, ma quỷ sao không bắt hắn đi! Nếu hắn cũng như mọi người đàn ông khác, mình sẽ dễ dàng làm mặt lạnh rồi ra lệnh cho hắn đi chỗ khác. Nhưng hắn đã biết chuyện mình với Ashley và cũng biết mình không yêu Charles. Mình đã bị trói tay rồi". Nàng giận sôi lên nghĩ thế nhưng không nói gì cả, chỉ nhìn xuống chiếc quạt.

- Và đây là lần đầu tiên bà trở lại với nếp sống bên ngoài?

Scarlett giải thích mau:

- Tôi biết làm thế này là khác thường. Nhưng chị em McLure đáng lẽ trông chừng quầy hàng này lại bị gọi đi bất ngờ, chẳng ai thay thế. Tôi và Melanie đành...

- Chẳng có hy sinh nào quá lớn đối với đại nghĩa.

Quái, bà Elsing cũng nói vậy, nhưng giọng bà ta không giống như giọng hắn. Những tiếng chửi mắng sắp tuôn ra khỏi miệng nhưng Scarlett cố dằn. Vả lại, nàng có mặt ở đây không phải vì chánh nghĩa mà chỉ vì quá chán nản cảnh ngôi nhà. Hắn nói tiếp với vẻ nghĩ ngợi:

- Tôi vẫn thường nghĩ tới cái lối chịu tang ở đây, nó giam hãm đàn bà trong lớp nhiều tang cho tới chết và ngăn cấm mọi sở thích tự nhiên của họ. Thật là dã man như tục lệ Suttee bên Ấn độ.

- Settee, hả?

Hắn phá lên cười làm Scarlett đỏ mặt vì sự dốt nát của mình. Nàng không thích những kẻ sử dụng các ngôn ngữ nàng không hiểu.

- Bên Ấn, khi người chồng chết, thi hài được hỏa táng thay vì chôn cất và người vợ bị bắt buộc lên giàn hỏa để chết theo chồng.

- Kinh khủng quá! Sao họ làm vậy? Không có cảnh sát ngăn cản à?

- Dĩ nhiên không. Một người vợ không chịu chết thiêu theo chồng sẽ bị loại ra ngoài xã hội. Những bà vợ Ấn khác cho rằng người đàn bà đó không hành động như một người có giáo dục. Cũng giống như những bà ngồi trong góc phòng kia sẽ xông xáo lên nếu đêm nay bà mặc một chiếc áo đỏ và khiêu vũ. Riêng tôi, tôi cho rằng tục lệ Suttee còn nhân đạo hơn là tập tục duyên dáng của miền Nam chúng ta là chôn sống các góa phụ.

- Ông dám bảo là tôi bị chôn sống? - Vậy mà phụ nữ vẫn cố bám víu vào những xiềng xích đang trói họ! Bà cho rằng tục lệ của người Ấn dã man, nhưng bà có can đảm chường mặt ở đêm nay không nếu Liên bang miền Nam không cần bà?

Tranh luận theo cái lối này thường làm Scarlett bối rối. Càng bối rối gấp bội khi nàng mơ hồ nghĩ rằng chắc hẳn nói có phần nào đúng. Nhưng bây giờ chính là lúc đánh gục hắn đây.

- Dĩ nhiên tôi sẽ không đến, vì nó sẽ... sẽ là một sự bất kính với... Người ta sẽ nghĩ rằng tôi không yê...

Mắt hắn theo dõi từng tiếng của nàng, tỏ ra thích thú một cách thô bỉ. Ánh mắt đó làm cho nàng không thể nói tiếp. Hắn biết nàng không yêu Charles và hắn sẽ không để cho nàng bày tỏ những tình cảm cao đẹp mà nàng có thể giải bày. Thật kinh khủng, kinh khủng khi chạm trán với một kẻ chẳng ra gì. Người quý tộc thường tỏ ra tin tưởng ở phụ nữ, dù biết rằng người phụ nữ ấy nói dối. Đó là tinh thần cao thượng của người miền Nam. Người quý tộc luôn luôn tôn trọng quy tắc, nói chuyện đúng đắn và làm cho phụ nữ cảm thấy dễ chịu hơn. Còn tên đàn ông này không quan tâm gì đến tục lệ

và hiển nhiên là hẳn thích thú khi bàn về những chuyện chẳng ai buồn nói tới.

- Tôi đang mòn mõi đợi bà đây. Scarlett sụp mắt, mắng bừa:

- Ông là một kẻ đáng tởm.

Hắn nghiêng mình qua quầy hàng cho đến khi miệng kề sát bên tai nàng và thì thầm, với giọng mô phỏng các kép hát trên sân khấu:

- Đừng sợ hãi giai nhân, bí mật của giai nhân sẽ được tôi giữ kín. Scarlett nghiêng rằng:

- Ô, ông có thể nói vậy được à?

- Tôi chỉ muốn trấn tĩnh bà. Bà muốn tôi nói gì đây? Hay là tôi phải bảo: "Hãy lấy tôi, người đẹp, nếu không tôi sẽ tiết lộ hết?"

Nàng thấy cái nhìn của hẳn có vẻ nghịch ngợm như một thằng bé. Đột nhiên nàng phá lên cười. Tình trạng mới ngớ ngẩn làm sao! Rồi hẳn cũng cười và cười thật to đến nỗi mấy bà giám hộ ngồi ở góc phòng cùng quay lại nhìn. Chừng nhận ra người góa phụ của Charles đang cười cợt với một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, các bà chồm nhum nhau lại xì xầm và bàn tán. Một hồi trống bỗng rền vang, tiếp theo là những tiếng "suyt suyt" trong khi bác sĩ Meade bước lên bục gỗ, dang rộng hai cánh tay ra dấu bảo mọi người im lặng. Ông bắt đầu nói:

- Tất cả chúng tôi đều chân thành cảm tạ quý bà quý cô duyên dáng đã không hề biết mệt mỏi trong tình yêu nước, nỗ lực làm cho phiên chợ phước thiện hôm nay chẳng những dồi dào về phần tài chánh lại còn biến gian phòng xấu xí này thành một nơi thơ mộng, một khu vườn trổ ngập hoa hồng ở quanh tôi.

Tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên.

- Quý bà quý cô đã làm hết sức mình, chẳng những hao tốn thì giờ mà còn vất vả chân tay, do đó những món hàng xinh xắn trên các quầy hàng kia càng đẹp gấp đôi bởi vì đó là thành quả từ những bàn tay mềm mại xinh xắn của phụ nữ miền Nam. Lại có

thêm nhiều tiếng hoan hô. Rhett Butler đang hững hờ dựa người vào quầy gần bên chỗ Scarlett, nói nhỏ:

- Một con dê già kênh kiệu, đúng không?

Scarlett hoảng kinh vì lời phạm thượng đó lại nhằm vào một công dân được tôn kính như ở Atlanta nên nàng nhìn hắn với vẻ trách móc. Nhưng quả thật ông bác sĩ trông chẳng khác một con dê với chòm râu cảm xam xám cứ luôn luôn nhúc nhích. Chừng nhận ra như thế, Scarlett phải cố dần lẩm mới khỏi bật cười.

- Nhưng bao nhiêu đó vẫn chưa đủ, quý bà yêu mến của uỷ ban bệnh viện mà bàn tay tươi mát của họ đã xoa dịu biết bao nhiêu đau đớn, đã cướp khỏi móng vuốt tử thần những thương binh can đảm phục vụ cho đại nghĩa... quý bà ấy biết rõ nhu cầu của chúng ta. Tôi không thể kể hết những nhu cầu đó. Chúng ta cần thêm ngân quỹ để mua được phẩm tặn bên Anh quốc, và đêm nay chúng ta cũng hân hạnh được đón tiếp một vị thuyền trưởng dũng cảm đã từng vượt qua cuộc phong tỏa cả năm rồi, và con người gan lì đó lại sắp sửa ra đi để mang thuốc men về cho chúng ta. Đó là thuyền trưởng Rhett Butler!

Dầu bị nhắc tới quá bất ngờ, anh chàng vượt phong tỏa vẫn bình tĩnh và lễ độ khom mình chào... quá lễ độ - Scarlett vừa nghĩ thế vừa cố phân tách điều đó. Dường như hắn tỏ ra quá lễ độ như thế là vì sự khinh bỉ của hắn cũng quá lớn đối với những người hiện diện. Nhiều tiếng vỗ tay vang dội nổi lên trong khi hắn cúi chào và nhiều cái cổ nghênh lên từ phía các bà trong góc. Thì ra đó là kẻ mà góa phụ Charles Hamilton nãy giờ trò chuyện. Ai dám bảo là Charlie qua đời chưa được một năm!

Bác sĩ Meade tiếp tục:

- Chúng ta cần thêm vàng, đó là điều mà tôi sắp đòi hỏi ở quý vị. Tôi đòi hỏi quý vị một sự hy sinh, nhưng so với những hy sinh của bao chiến sĩ oai hùng mặc quân phục xám đã thực hiện thì sự hy sinh này quá nhỏ bé đến buồn cười. Thưa quý bà quý cô, tôi mạn phép xin những món nữ trang của quý vị. Chính tôi xin cho tôi? Không phải đâu,

Liên bang miền Nam xin quý vị. Liên bang miền Nam đang cần nữ trang của quý vị. Một viên bảo thạch lỏng lánh trên cổ tay xinh xắn thì đẹp biết chừng nào! Cũng đẹp biết bao khi những chiếc kẹp ngời chiếu trên ngực áo của những người phụ nữ ái quốc! Nhưng chính sự hy sinh mới cao quý hơn tất cả vàng bạc và châu báu của Ấn độ cùng gom lại. Vàng sẽ được nấu chảy ra và ngọc thạch, kim cương sẽ được bán đi để lấy tiền mua thuốc men hoặc các vật dụng y khoa khác. Thưa quý bà quý cô, hai thương binh oai dũng của chúng ta sẽ đi rào qua trước quý vị với những chiếc giỏ và...

Nhưng đoạn cuối bài diễn từ bị lấp mất trong cơn xao động âm ỉ của những tiếng vỗ tay và những lời hoan hô.

Ý nghĩ đầu tiên của Scarlett là vui mừng vì còn đang mặc tang phục nên không mang theo đôi bông tai quý giá của nàng, chiếc dây chuyền bằng vàng của bà ngoại nàng cho và đôi xuyên cũng bằng vàng cùng chiếc trâm bằng thạch lựu ngọc. Nàng thấy anh chàng thấp bé mặc quân phục loè loẹt như binh sĩ Zouave với chiếc giỏ trên một tay còn lảnh lặt đi vòng quanh và phụ nữ - già như trẻ - vừa cười đùa vừa hăm hờ tháo tuột những chiếc vòng ra, rồi làm như đau đớn vì bị tróc da trầy thịt, trong khi một số khác giúp nhau tháo gỡ kiềng cổ hoặc rút trâm và kẹp áo. Những tiếng lanh canh không ngớt vang lên nho nhỏ trong khi các món nữ trang chạm vào nhau, lại có tiếng gọi: "Khoan! Khoan! Chờ một chút! Tháo được rồi! Đây!" Maybelle Merriwether đang hì hục tháo đôi vòng đang đeo một chiếc ở trên và một chiếc dưới khuỷu tay. Fanny Elsing kêu lớn: "Má cho phép nghe?" trong khi bận lo gỡ viên trâm châu nam trên một khối vàng đang cài ở tóc. Đó là vật gia bảo của cô ta. Cứ mỗi một món nữ trang ném vào giỏ là một tràng pháo tay và một loạt hoan hô.

Anh chàng thấp bé hay nhăn nhó, đang tiến về phía quầy Scarlett, chiếc giỏ đã nặng trĩu. Lúc anh ta đi qua, Rhett Butler ném vào giỏ cái hộp đựng thuốc lá bằng vàng với dáng điệu ơ thờ. Khi anh ta tới trước mặt Scarlett, nàng vừa lắc đầu vừa xòe tay cho biết là mình chẳng có gì cả. Là người duy nhút giữa đám đông không có gì tặng thì thật khó coi. Và nàng bỗng để ý tới chiếc nhẫn vàng ngày cưới.

Trong phút giây bàng hoàng đó, nàng cố hình dung lại khuôn mặt Charles... lúc anh ta

đeo nhẫn cho nàng. Nhưng hình ảnh Charles đã nhạt nhòa, nhạt nhòa bởi vì nàng đang bức dọc với chính mình là không muốn nhớ nhưng vẫn cứ nhớ. Charles... chính là nguyên nhân cắt đứt cuộc sống tươi vui của nàng và biến nàng thành một phụ nữ già.

Đột nhiên, nàng vịn mạnh chiếc nhẫn để tháo ra nhưng nó vẫn dính chặt. Anh chàng Zouave thấp bé đi lần tới chỗ Melanie, Scarlett gọi lớn:

- Khoan đã! Tôi có món này!

Chiếc nhẫn sút ra và trong khi toan liệng nó vào chiếc giỏ lạc quỳen đã đầy ắp dây chuyền, đồng hồ, cà rá, kẹp áo và vòng xuyên, nàng bỗng thấy ánh mắt Rhett Butler. Miệng hắn đang cười mai mỉa. Nàng ném phắt chiếc nhẫn vào giỏ, điệu bộ khiêu khích.

- Ô, em của chị! Melanie kêu lên nho nhỏ và nắm lấy tay nàng, mắt sáng ngời vì yêu thương và hãnh diện:

- Em của chị quả thật can đảm! Xin vui lòng đợi một chút, Trung úy Picard! Tôi sẽ có món này.

Rồi Melanie cầm cúi lo tháo gỡ chiếc nhẫn cưới của mình ra, chiếc nhẫn mà Scarlett biết rõ là chưa bao giờ rời khỏi ngón tay người chị chồng từ khi Ashley đeo vào đó. Chẳng một ai ngoài Scarlett hiểu được là chiếc nhẫn ấy vô giá đối với Melanie đến mức độ nào. Tháo xong chiếc nhẫn, Melanie siết chặt nó trong lòng bàn tay một lúc rồi nhẹ nhàng đặt lên trên những món nữ trang kia. Cả hai thiếu phụ cùng đứng nhìn anh chàng Zouave bước lần về phía nhóm các bà ngồi ở góc phòng. Scarlett vênh mặt lên còn Melanie thì đầy cảm xúc nhưng không khóc. Thái độ của hai người không thoát khỏi cái nhìn của gã đàn ông bên cạnh họ.

- Nếu em không có đủ can đảm làm chuyện đó, chắc chị cũng không luôn.

Melanie vừa nói vừa quàng tay ôm cô em dâu. Scarlett muốn vùng ra và hét lớn:

"Quái đản chưa!" như Gerald vẫn thường gầm lên khi nóng tức, nhưng nàng lại bắt gặp ánh mắt của Rhett Butler nên đành cười cay cú. Cái lỗi Melanie cứ ngộ nhận những hành động của nàng thật là phiền toái... nhưng thà cứ như thế còn hơn là để bà chị chồng biết ra sự thật. Rhett Butler xen vào, giọng dịu dàng:

- Cũ chỉ đó mới đẹp làm sao! Chính vì những hy sinh như sự hy sinh của các bà mới tăng thêm được lòng dũng cảm của những người trai mặc quân phục xám.

Scarlett lại muốn xỉ vả hẳn thật thậm tệ nhưng lại phải cố dằn. Cứ mỗi lần hẳn nói điều ẩn chứa một sự nhạo báng. Nàng ghét hẳn ghê gớm, thế mà hẳn cứ đứng đó dựa người uể oải vào quầy hàng. Nhưng có một cái gì kích thích từ người hẳn toát ra, một cái gì ấm áp, đầy sinh khí và hấp lực. Toàn thể dòng máu Ái nhĩ lan trong người nàng đồng loạt nổi dậy đương đầu với đôi mắt đen lay láy của hẳn. Nàng quyết định ra tay triệt hạ cái thói kênh kiệu đó. Hẳn đã biết chuyện bí mật của nàng nên thắng thế vượt bậc, như vậy nàng cần phải thay đổi chiến thuật để đẩy hẳn vào một vị trí bất lợi trước đã. Nàng phải cố dằn nổi xung động để đừng nói thẳng mình đang nghĩ gì về hẳn. Đường mật bao giờ cũng bắt được ruồi hơn là giấm như Mammy đã nói, và nàng sắp sửa bắt giữ và khắc phục con ruồi này để không còn bao giờ bị nó đe dọa nữa.

Nàng đáp bằng một giọng ngọt ngào, hoàn toàn làm như không nhận thấy sự châm biếm của hẳn:

- Cám ơn ông. Một lời khen từ miệng của một người lòng danh như thuyền trưởng Butler thật là đáng giá.

Hẳn ngửa đầu ra và cười ồm lên... đối với Scarlett đang giận sôi, tiếng cười của hẳn nghe như tiếng kêu ăng ẳng của loài chó, mặt nàng đỏ rần lên. Hẳn hạ thấp giọng chỉ vừa đủ một mình Scarlett nghe ra giữa sự ồn ào:

- Sao cô không nói thẳng ra? Tại sao cô không bảo tôi là một thằng đều cán và tôi phải đi ra chỗ khác ngay, nếu không thì cô sẽ cho một trong những chàng trai dũng cảm mặc quân phục xám kia lôi cổ tôi ra?

Scarlett lại sắp sửa ứng đối thẳng thừng nhưng cố thu hết can đảm để chỉ nói nhẹ nhàng:

- Kia! Thuyền trưởng Butler! Ông nói gì lạ vậy? Ông làm như ở đây chẳng ai biết ông phi thường ra sao và dũng cảm thế nào... lại là một... là một... Hấn cắt ngang:

- Cô làm tôi thất vọng vô cùng.

- Thất vọng?

- Phải. Lần đầu tiên tình cờ gặp nhau, tôi cứ tưởng là sau cùng mình cũng đã may mắn gặp được một thiếu nữ chẳng những đẹp mà còn can đảm nữa. Bây giờ hiểu ra, tôi chỉ còn thấy cô đẹp không thôi.

Scarlett sùng sộ:

- Có phải ông muốn bảo tôi hèn nhất?

- Đúng. Cô không đủ can đảm để nói những gì cô đang nghĩ. Ngay lần đầu gặp cô, tôi đã nghĩ: "Đây là một cô gái hiếm có. Cô ta không như các thiếu nữ đàn độn khác chỉ biết nghe và làm theo lời của vú nuôi. Và đám con gái kia còn che đậy những cảm nghĩ, mơ ước và những mối đau khổ của họ bằng những lời thật ngọt ngào. Vì thế tôi tự bảo: "Cô O'Hara là một người can đảm hiếm có. Cô ta hiểu rõ những gì cô ta muốn và không bao giờ che đậy ý nghĩ của mình... hay ném mấy cái bình". Scarlett giận dữ:

- Ô, được rồi, tôi sẽ nói cho ông nghe những gì tôi đang nghĩ. Nếu ông là người có chút ít giáo dục thì ông chẳng đến đây và nói chuyện với tôi. Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy ông nữa! Nhưng ông không đứng đắn mà chỉ là một tên vô lại! Ông đừng tưởng nhờ mấy chiếc tàu mục nát nhỏ xíu có thể qua mặt được bọn Yankee là ông có quyền chòng mạt lại đây để nhạo báng những người anh hùng và tất cả các phụ nữ hy sinh cho chánh nghĩa...

Hấn nhe răng cười:

- Thôi, thôi... Cô bắt đầu khá rồi đó vì đã dám nói những gì cô nghĩ nhưng đừng có bắt đầu nói với tôi về vấn đề chánh nghĩa. Chán lắm rồi và tôi tin chắc là cô cũng chán như tôi...

- Làm sao ông...

Scarlett ngập ngừng, mất cả bình tĩnh nhưng sau đó cố trấn tĩnh lại. Nàng giận sôi lên vì đã để rơi vào bẫy của hắn. Hắn nói:

- Tôi đứng ở ngưỡng cửa quan sát cô trước khi cô thấy tôi. Đồng thời tôi cũng quan sát các cô gái khác. Gương mặt của tất cả bọn họ đều như đúc từ một khuôn, còn cô thì không. Thật dễ hiểu là cô nghĩ tới chuyện gì. Cô không quan tâm tới việc bán hàng và chắc chắn là cô cũng chẳng nghĩ tới chính nghĩa hoặc nhà thương. Trên mặt cô, người ta thấy rõ sự thèm khát được khiêu vũ, được vui chơi nhưng không thể làm được. Vì vậy mà cô tức. Nói thật đi, tôi nhận xét có đúng không?

Scarlett kiêu cách trả lời, cố vá víu phẩm cách của mình:

- Tôi không còn gì để nói với ông, thuyền trưởng Butler. Ông đừng quá kiêu căng tự cho là "Người hùng vượt phong tỏa" để có quyền nhục mạ đàn bà.

- Người hùng vượt phong tỏa! Cô có đùa không? Hãy cho thêm một ít thời giờ quý báu của cô trước khi ném tôi ra ngoài. Tôi không muốn một người yêu nước kiêu diễm như cô lại có thể ngộ nhận về sự đóng góp của tôi vào chánh nghĩa của Liên bang miền Nam.

- Tôi không muốn nghe những chuyện khoác lác của ông.

- Đối với tôi, cuộc phong tỏa chỉ là một dịch vụ thương mại và nhờ nó mà tôi đã kiếm ra tiền. Khi nào nó không còn giúp tôi để kiếm ra tiền nữa, tôi rời bỏ ngay. Cô nghĩ sao? - Tôi nghĩ rằng ông là một tên vô lại vụ lợi như bọn Yankee.

Hắn lại nhe răng cười:

- Ừ. Tụi Yankee đã giúp tôi kiếm khá nhiều tiền. Có gì đâu, tháng rồi tôi cho thuyền tới thẳng hải cảng Nữ Ước và lấy hàng ở đó. Scarlett kêu lên, hồi hộp và thích thú:

- Hả? Họ không nã trái phá vào tàu ông sao?

- Cô ngây thơ quá, họ bắn tôi để làm gì? Thiếu gì những người cực lực ủng hộ miền Bắc nhưng vẫn không ngại kiếm tiền bằng cách bán hàng cho Liên bang miền Nam. Tôi cho tàu vào thẳng Nữ Ước, mua hàng tại các thương hội của tụi Yankee, dĩ nhiên là theo kiểu chợ đen và quay về. Lúc nào nhận thấy hơi nguy hiểm tôi lại đi Nassau, ở đó cũng có những công dân miền Bắc cùng một loại bán cho tôi thuốc súng, đạn trái phá và quần áo đẹp. Vậy là tiện hơn đi Anh quốc. Nhiều lúc cũng khó ghé vào Charleston hay Wilmington... nhưng vàng thì luôn luôn qua lọt những chỗ khó khăn một cách không ngờ.

- Ồ, tôi đã biết bọn Yankee đê tiện như thế nào rồi nhưng tôi không ngờ...

- Sao lại trách bọn Yankee kiếm sống một cách lương thiện nhờ việc bán hàng ra ngoài miền Bắc của chúng? Cả thế kỷ nữa cũng chẳng có gì xảy ra. Họ biết đương nhiên Liên bang miền Nam sẽ bị đè bẹp thì tại sao họ lại không chịu thủ lợi trên đó? - Đè bẹp... chúng ta?

- Dĩ nhiên.

- Ông làm ơn đi chỗ khác... hay là để tôi kêu xe về nhà để thoát khỏi ông? Hắn lại cười thích thú:

- Đúng là một cô gái có máu phiến loạn.

Hắn cúi chào và đi nơi khác, để lại Scarlett với lồng ngực căng phồng vì quá giận. Trong nàng bùng lên một nỗi thất vọng mà nàng không phân tách nổi, sự thất vọng của một đứa bé nhìn thấy ảo tưởng bị sụp đổ đi. Tại sao hắn dám đội uy danh của những người vượt phong tỏa? Và tại sao hắn dám nói miền Nam sẽ bị đè bẹp? Hắn đáng bị xử bắn vì nói vậy, bị bắn như một tên phản nghịch. Nàng rảo mắt nhìn quanh,

tất cả đều tin tưởng vào chiến thắng, đều can đảm, đều thành tâm. Nàng chợt cảm thấy một chút giá lạnh trong tim - Bị đê bẹp? Những người đang có mặt ở đây... Không bao giờ. Chỉ nghĩ tới chuyện đó không thôi cũng đủ là bất chánh. Melanie quay lại hỏi Scarlett sau khi các khách hàng đi khỏi:

- Hai người thì thầm gì vậy? Chị cứ thấy bà Merriwether nhìn em chằm chập này giờ, em biết là họ sẽ nói gì về em chứ?

- Ô, em chịu không nổi hấn... một tên vũ phu mất dạy. Còn bà già Merriwether, kệ bà. Tôi đã quá chán phải làm như một con ngu chỉ để vừa lòng bà ta thôi. Melanie hốt hoảng:

- Kia, Scarlett!

- Suyt! Bác sĩ Meade lại sắp nói gì nữa kia.

Đám đông bót ồn ào khi bác sĩ Meade cất giọng, trước tiên ông ngỏ lời cảm ơn các bà đã sốt sắng quyên tặng nữ trang.

- Và bây giờ, thưa quý bà, quý ông, tôi sắp dành cho quý vị một ngạc nhiên... một sự thay đổi có thể làm một số quý vị không thích, nhưng tôi xin nhắc quý vị rằng, tất cả đều vì bệnh viện và cho sự chăm sóc các người trai yêu quý của chúng ta đang điều trị tại đó.

Mọi người đều nghênh cổ chờ đợi, cố gắng tưởng tượng chuyện mà ông bác sĩ nghiêm trang kia có thể làm cho họ ngạc nhiên hay bất bình.

- Cuộc khiêu vũ sẽ bắt đầu với một điệu Tô cách lan, sau đó là một điệu luân vũ, điệu Polka, điệu Schottische và điệu Mazurka. Tôi biết quý vị sẽ ganh đua với nhau về vũ điệu Tô cách lan và... Ông bác sĩ lau trán và ném một cái nhìn kỳ dị về phía góc phòng, nơi vợ ông đang ngồi giữa các bà giám hộ:

- Thưa quý ngài, nếu quý ngài muốn được khiêu vũ với một bà nào mà quý ngài đã

chọn lựa, quý ngài sẽ phải đấu giá. Tôi sẽ là người giàu giá và số tiền thu được sẽ hoàn toàn dành cho bệnh viện.

Các chiếc quạt đang phe phẩy bỗng ngừng ngang và tiếng xì xào nổi lên. Góc phòng dành cho các bà giám hộ thật là huyền ảo, bà Meade muốn ủng hộ chồng trong một việc làm mà bà thật tình chẳng vừa ý chút nào, đã gặp nhiều bối rối. Bà Elsing, Merriwether và Whiting mặt đã đỏ gay vì tức tối. Nhưng đột nhiên, đội Vệ binh reo hò tán thành và tiếp theo là các binh sĩ khác. Các thiếu nữ vỗ tay và nhảy cẫng lên.

- Em có thấy là giống... giống như... một cuộc đấu giá bán nô lệ không?

Melanie hỏi nhỏ Scarlett trong khi mắt nàng nhìn đắm đắm vào lão bác sĩ mà từ trước tới nay nàng vẫn cho là toàn thiện.

Scarlett không trả lời, mắt long lanh và tim se lại vì đau xót. Phải chi nàng không là góa phụ. Phải chi nàng vẫn còn là Scarlett O'Hara, nàng đứng trên sàn nhảy kia với chiếc áo màu xanh vỏ táo, với những cánh nơ bằng nhung xanh thẫm phất phới trên ngực và nụ nguyệt hạ hương cài trên tóc... Nàng sẽ được mở đầu cuộc khiêu vũ. Phải, đúng vậy! Sẽ có hàng chục đàn ông tranh giá với nhau để giành nàng và sẽ trả rất nhiều tiền cho ông bác sĩ.Ồ, phải chịu ngồi đây như một vũ nữ ế khách nhìn Fancy hay Maybelle mở đầu cuộc khiêu vũ như là hoa hậu của Atlanta.

Bỗng nhiên giọng Creole của anh chàng nhỏ thó thuộc đội Zouave át hết những tiếng ồn ào.

- Tôi xin phép trả... hai mươi đô la cho cô Maybelle Merriwether.

Merriwether mặt đỏ gay vì e thẹn, vui đầu vào vai Fanny và cả hai cô gái vừa vui đầu vào nhau vừa cười khúc khích trong khi những người khác tiếp tục gọi những tên mới... lại thêm một số tiền. Bác sĩ Meade lại bắt đầu cười tươi, không quan tâm những lời thì thào chỉ trích của các bà trong ủy ban bệnh viện.

Lúc này bà Merriwether quả quyết lớn tiếng rằng con gái bà sẽ không bao giờ dục vào

một cuộc đấu giá phước thiện như vậy, nhưng khi tên của Maybelle được gọi lên nhiều lần và khoản tiền đã tới 75 đô la, sự phản kháng của bà bắt đầu lung lay. Scarlett chống khuỷu tay lên quầy hàng và gần như chóa mắt vì những tiếng cười giòn tan của đám đông đang nhấp nhô trên sàn nhảy, tay đầy nhóc giấy bạc Liên bang miền Nam.

Bây giờ, tất cả đều sắp được khiêu vũ... trừ nàng và mấy bà già. Bây giờ ai cũng thỏa thích chỉ trừ nàng. Nàng thấy Rhett Butler đang đứng ngay bên dưới ông bác sĩ và trước khi nàng kịp thay đổi sắc mặt, hắn đã thấy nàng, môi hắn trễ xuống, chân mày vênh lên. Nàng hất cằm tới, quay mặt đi nhưng đột ngột nàng nghe tên mình được gọi to... gọi bằng một giọng Charleston không thể nào làm lẫn được và lẩn át hẳn bao nhiêu tên khác.

- Bà Charles Hamilton... một trăm năm chục đô la... tiền vàng.

Đám đông cùng kêu lên vì cái tên người lẫn món tiền. Scarlett sững sốt đến cứng người. Nàng vẫn còn ngồi chống tay vào cằm, mắt mở rộng vì kinh dị. Mọi người đều quay nhìn nàng. Nàng thấy bác sĩ khom người xuống và thì thầm gì đó với Rhett Butler. Chắc chắn là ông cho biết nàng còn đang chịu tang chồng, không thể ra sàn nhảy được. Nàng lại thấy vai của Rhett run nhẹ một cách bất chấp.

Ông bác sĩ hỏi:

- Một người đẹp nào khác chăng?

Rhett trả lời một cách rõ ràng, mắt hắn hững hờ quét qua đám đông:

- Không. Bà Hamilton.

Bác sĩ Meade nói với giọng khích động:

- Tôi đã nói với ông là không được. Bà Hamilton sẽ không... Scarlett nghe có tiếng trả lời mà ngay phút đầu tiên nàng cũng không nhận ra là chính giọng của mình.

- Được, tôi chấp nhận.

Nàng nhồm dấy, tim đập mạnh và mau đến nỗi nàng sợ không đứng vững, đập mạnh vì vừa xúc động lại vừa được làm trung tâm điểm cho sự chú ý của mọi người và... vì được là cô gái đắt giá nhất và đặc biệt là sắp được khiêu vũ.

"Cóc cần, họ muốn nói gì thì nói!". Nàng lảo bảo trong khi ngọn lửa cuồng dại êm ả nung nấu cả hồn nàng. Ngửa đầu ra sau, nàng vội vã bước ra khỏi quầy hàng, nhịp gót cóc cách và mở rộng chiếc quạt bằng lụa đen ra. Trong một thoáng, nàng thấy cái nhìn ngơ ngác của Melanie, của các bà giám hộ, của các thiếu nữ quanh mình và sau đó là sự tán thành nồng nhiệt của các quân nhân.

Rồi thì nàng đã ở giữa sàn nhảy và Rhett Butler đang rẽ đám đông tiến tới, cùng với nụ cười châm biếm độc hại trên môi. Nhưng nàng bắt cần... bắt cần dù cho hấn có là Abe Lincoln cũng mặc! Nàng lại sắp được khiêu vũ, nàng sắp hướng dẫn điệu Tô cách lan. Nàng khom mình chào mỉm cười rạng rỡ. Hấn cúi đầu chào lại, một bàn tay đặt trước ngực. Hoảng kinh, lão Levi cứu vãn tình thế. Ông hô lớn:

- Xin quý vị chọn người để mở đầu một vũ điệu cho Virginia. Và ban nhạc tấu lên bản tuyệt vời nhất: Dixie.

- Sao ông dám làm cho tôi bị chú ý quá nhiều vậy, thuyền trưởng Butler?

- Kia, bà Hamilton, rõ ràng là bà mong được mọi người chú ý kia mà.

- Tại sao ông lại gọi tên tôi trước mặt mọi người?

- Bà có quyền từ chối.

- Nhưng... tôi phải vì chánh nghĩa... Tôi... Tôi không thể nghĩ đến cá nhân tôi khi ông đã có ý tặng quá nhiều vàng. Đừng cười nữa, họ đang nhìn mình.

- Không thể nào tránh được. Còn cô, đừng có lải nhải về chuyện chánh nghĩa với tôi. Cô muốn được khiêu vũ và tôi đã giúp cô cơ hội đó. Bước này là bước chót trong điệu Reel hả? - Phải, tôi muốn nghỉ để được ngồi.

- Sao? Tôi đã giẫm lên chân cô à?
- Không... nhưng người ta đã dị nghị tôi.
- Cô lo ngại thật à? Hãy nghĩ kỹ đi.
- Nhưng mà...
- Cô có phạm tội ác nào không? Sao không tiếp tục điệu luân vũ với tôi? - Nhưng nếu mẹ tôi mà...
- Cô vẫn còn theo nít áo mẹ, phải không?
- Ông độc ác lắm nhứt là với cái lối châm biếm đức hạnh.
- Đức hạnh là cái quái gì? Cô có sợ họ dị nghị không?
- Không... nhưng mà... này, đừng nói chuyện đó nữa. Tạ ơn Chúa điệu luân vũ đã bắt đầu, mấy điệu Reel luôn luôn làm cho tôi mệt đứt hơi.
- Đừng tránh né câu hỏi của tôi. Những lời dị nghị của mấy bà đó có quan hệ gì tới cô không?
- Ông lại cố gài tôi vào... Không! Nhưng đã là gái thì phải làm như lo lắng về điều đó. Nhưng đêm nay, tôi bất cần.
- Hoan hô! Bây giờ cô đã bắt đầu nghĩ đến mình thay vì để cho kẻ khác nghĩ giùm. Đó là bước khởi đầu của sự khôn ngoan.
- Ồ, nhưng mà...
- Khi nào cô bị dị nghị như chính tôi đã bị, cô sẽ ý thức rằng đó là chuyện nhỏ nhặt. Đây này, chẳng một gia đình ở Charleston thừa nhận tôi. Dù cho tôi có góp phần vào chủ nghĩa thần thánh và công bình của chúng ta, tôi vẫn bị coi như bỏ đi.

- Kinh khủng quá!

- Có gì đâu! Cho tới khi đã mất danh giá, cô cũng không bao giờ ý thức được thế nào là một gánh nặng và thế nào là tự do thực sự.

- Ông chỉ nói toàn chuyện ô nhục.

- Ô nhục và có thật. Chỉ cần đủ can đảm... hoặc có tiền... cô sẽ làm được tất cả mà không cần phải giữ danh giá.

- Tiền không thể mua hết mọi thứ.

- Chắc là đã có người nào nói với cô câu này. Một mình cô, cô không bao giờ nghĩ ra những lời vô vị như vậy được. Đâu, cô chỉ tội xem nó không mua được cái gì.

- Tôi không biết... nhưng nó không mua được hạnh phúc cũng như tình yêu.

- Thường thường nó vẫn mua được. Và dù không được đi nữa, nó cũng mua được những thứ đáng kể khác thay vào.

- Ông có nhiều tiền lắm phải không, thuyền trưởng Butler?

- Đó là câu hỏi của một người mất dạy, thưa bà Hamilton. Tôi thật ngạc nhiên quá. Nhưng thật vậy, tôi có rất nhiều tiền. Từ một kẻ bị cho ra rìa khi mới trưởng thành không có lấy một xu, tôi đã tự làm nên. Và chắc chắn là lần này tôi sẽ kiếm cả triệu đô la nhờ vào cuộc phong tỏa.

- Ô, làm gì được.

- ược chứ, phần lớn thiên hạ không ý thức được rằng người ta có thể kiếm được thật nhiều tiền nhờ sự sụp đổ của một nền văn minh cũng như nhờ sự thành hình của nền văn minh nào đó.

- Ông muốn nói gì vậy?

- Gia đình cô, gia đình tôi và tất cả những người có mặt ở đây đến nay đã kiếm được tiền nhờ vào công cuộc biến đổi một vùng đất hoang dã trở thành một nơi văn minh. Đó là công cuộc thành lập một đế quốc. Người ta kiếm được nhiều tiền trong công cuộc thành lập một đế quốc nhưng người ta còn kiếm ra nhiều tiền hơn trong khi đế quốc bị sụp đổ.

- Ông nói đế quốc nào?

- Đế quốc mà chúng ta đang sống... là miền Nam... là Liên bang miền Nam... là đế quốc bông vải... nó đang đổ vỡ ngay dưới chân chúng ta đây. Chỉ có những kẻ điên mới không biết và không chịu lợi dụng sự sụp đổ đó. Tôi đã tạo nên sự nghiệp nhờ sự sụp đổ này.

- Vậy là ông thật sự cho rằng chúng ta sẽ bị đánh bại?

- Đúng, tại sao phải trốn tránh sự thật?

- Thôi đi, cứ nói mãi chuyện đó chán lắm. Ông không thể nói được những cái gì tốt đẹp hơn sao thuyền trưởng Butler?

- Cô có thích nếu tôi nói mắt của cô giống hai chậu cá vàng chứa đầy nước trong xanh và khi cá trôi lên mặt chậu, như ngay lúc này, trông cô đẹp mê hồn?

- Không, tôi không thích được khen như vậy... Bản nhạc tuyệt diệu phải không?Ồ, tôi có thể quay mãi không biết mệt.

- Cô là một vũ nữ đẹp nhưэт đời mà tôi được ôm trong vòng tay.

- Thuyền trưởng Butler, ông đừng siết chặt quá. Người ta đang nhìn mình.

- Nếu không có ai nhìn, cô có thấy khó chịu không?

- Thuyền trưởng Butler, ông đi quá trớn rồi.

- Không đâu. Nhứt là trong vòng tay có cô. Bản gì đây? Mới hả?

- Đúng, tuyệt diệu quá. Đó là bản mà chúng ta nhái theo bọn Yankee.

- Tựa nhạc là gì?

- "Khi trận chiến tàn khốc này chấm dứt".

- Lời có hay không? Hát cho tôi nghe đi! Anh yêu có nhớ không

Lần gặp sau cùng đó?

Khi anh nói yêu em

Rồi quì xuống bên chân?

Kiêu hùng đứng trước em

Trong bộ quân phục xám.

Anh thề không phản bội

Cả đất nước và em.

Khóc buồn hay quyến luyến,

Thở dài hay rơi lệ,

Vô nghĩa, phải không anh?

Khi chiến tranh tàn khốc

Và bi thảm qua đi

Em khẩn cầu Thượng đế

Cho mình gặp lại nhau.

Vừa hát nho nhỏ trọn bài xong, Scarlett giải thích:

- Dĩ nhiên, những tiếng "quân phục xanh" được đổi thành "quân phục xám"...Ồ, ông nhảy Valse tuyệt diệu, thuyền trưởng Butler. Hầu hết những người cao lớn đều nhảy tôi. Trời ơi, luôn mấy năm rồi bây giờ mới được khiêu vũ lại.

- Chỉ mới có vài phút thôi. Tôi sẽ mời cô một bản kế, bản kế nữa và v... v...

- Không được đâu, tôi không nhảy tiếp tục được đâu. Làm vậy là không còn chút danh giá nào nữa cả.

- Dầu sao thì danh giá của cô cũng tan nát hết rồi, có nhảy thêm một bản nữa thì đã sao? Có lẽ tôi sẽ dành cho các cậu khác một dịp may sau bản thứ năm hay thứ sáu, nhưng bản chót cô phải nhường cho tôi.

- Thôi được, tôi đồng ý! Tôi biết là tôi điên rồi, nhưng cần quái gì. Tôi sẽ phớt lờ không ít những lời dị nghị của mọi người. Tôi phải ở nhà như vậy cũng đã đủ lắm rồi. Tôi sẽ nhảy, nhảy...

- Và cô sẽ không mặc bộ quần áo đen này nữa. Tôi ghê sợ màu tang tóc lắm!

- ồ, tôi không thể bỏ quần áo tang được đâu. Ông thuyền trưởng, ông đừng ghi tôi như thế này. Tôi giận bây giờ đây!

- Cô thật tuyệt lúc cô nổi giận. Đây này, tôi nghiền nát cô trong hai cánh tay tôi để xem cô có tức giận thực sự không. Cô không thể nào tưởng tượng được cô đã duyên dáng như thế nào hôm ở Mười hai cây sồi, lúc cô tức giận ném cái bình.

- Ôi! Đề nghị... Vậy ra ông không bao giờ quên câu chuyện đó sao?

- Không, đó là một kỷ niệm tôi ghi nhớ nhất... một khí huyết Ailen sắc sảo dưới sự dạy bảo tinh vi của một thiếu phụ xinh đẹp người miền Nam... Cô rất là Ailen có phải

không? - Trời ơi! Cuộc khiêu vũ đã hết rồi đây này và bà cô Pittypat đang chạy tới. Tôi chắc là bà Merriwether đã báo cho bà ta biết. Ôi! Vì Chúa, xin ông hãy dẫn tôi đến chỗ cửa sổ kia. Chúng ta sẽ nhìn ra bên ngoài. Lúc này tôi không muốn bà lòi tôi đi. Mất bà ta lòi ra rồi kìa.

CHƯƠNG 10

Vào giờ điểm tâm sáng hôm sau, cô Pittypat đầm đìa nước mắt, Melanie im lặng còn Scarlett thì vẫn ngoan cố.

- Tôi bất chấp họ nói gì. Điều chắc chắn là tôi đã làm lợi cho bệnh viện nhiều hơn bất cứ ai... còn nhiều hơn tất cả những món hàng lặt vặt đã bán được.

- Trời ơi! Tiền thì có gì đáng kể!

Cô Pittypat vừa nói vừa vịn vẹo mấy ngón tay và tiếp:

- Cô không tin là chính mắt mình đã thấy... trong khi thằng Charles bất hạnh chỉ mới chết có một năm... Và ông thuyền trưởng Butler ghê tởm kia đã mang cháu ra làm bia trước mọi người. Y kinh khủng lắm! Thật kinh khủng cháu biết không? Em họ bà Whiting là bà Coleman, có chồng ở Charleston, nói hết với cô về y. Y là con chiên ghẻ trong một gia đình đáng kính... Ô, tại sao dòng họ Butler lại có thể nảy sinh một kẻ như thế! Y chẳng được thừa nhận ở Charleston, nổi tiếng đều giả, đã tòi bại với một cô gái... một chuyện tòi bại đến nỗi bà Coleman không dám biết rõ là chuyện gì...

Melly dịu dàng xen vào:

- Ông ấy không tệ vậy đâu. Dường như ông ta cũng là một nhà quý tộc đứng đắn. Cô không thấy ông đã can đảm đến bậc nào trong các chuyến vượt phong tỏa... Scarlett vừa chế nửa bình mật vào bánh kẹp của nàng vừa gắt gỏng:

- Hắn ta mà can đảm cái gì. Hắn liều mạng để kiếm tiền thì đúng hơn. Hắn nói với tôi như vậy. Hắn chẳng coi Liên bang miền Nam ra gì cả, hắn còn nói chúng ta sẽ bị đè bẹp. Nhưng hắn khiêu vũ tuyệt vời.

Cô Pittypat và Melanie đều hoảng kinh đến chẳng nói ra lời.

- Tôi đã chán nằm nhà rồi, bây giờ họ có muốn nói gì cũng vậy thôi.

Nàng không nhận ra mấy lời vừa nói chính là của Rhett Butler. Nó xâm nhập quá nhẹ nhàng và phù hợp với những gì nàng đang nghĩ.

- Tới chừng mẹ cháu biết thì sao đây? Chị ấy sẽ nghĩ gì về cô?

Một cảm giác lạnh buốt chạy khắp người Scarlett khi nàng hình dung tới sự sùng sốt của Ellen lúc bà nghe con mình hư đồn. Nhưng ngay sau đó nàng an tâm trở lại vì nhớ rõ là Tara ở cách Atlanta tới hai chục dặm. Chắc chắn cô Pitty sẽ không bao giờ mét với Ellen vì điều này sẽ tự tố cáo cô là một giám hộ bất xứng. Và nếu cô Pitty không bép xép thì nàng vẫn bình yên. Pitty ngập ngừng:

- Cô... cô nghĩ là nên viết cho Henry biết về chuyện này... mặc dầu cô không ưa gì ông ấy... Nhưng ông là người đàn ông duy nhứt trong dòng họ ta, nhờ ông ấy can thiệp với thuyền trưởng Rhett Butler... Trời ơi, phải chi Charlie còn sống... Cháu đừng bao giờ, đừng bao giờ nói chuyện với đàn ông nữa nhen, Scarlett.

Melanie từ lâu vẫn ngồi yên, đĩa bánh đã nguội và bây giờ bước tới phía sau Scarlett, vòng tay quanh cổ cô em dâu:

- Em đừng lo ngại gì cả. Chị hiểu em lắm, đêm qua em đã làm một việc hết sức can đảm và đã giúp ích cho bệnh viện rất nhiều. Nếu ai dám nói một lời nào về em, chị sẽ chống lại ngay... Cô Pitty, đừng khóc nữa. Cô sẽ làm cho Scarlett bồi rồi mà chẳng đi tới đâu. Mẹ ấy còn bé bỏng quá mà.

Lùa mấy ngón tay vào mái tóc đen huyền của Scarlett, Melanie tiếp:

- Và có lẽ chúng ta cũng nên thỉnh thoảng tham gia các buổi hội họp. Cứ ở mãi trong nhà lo chuyện khư khư lo chuyện buồn riêng là quá ích kỷ. Thời chiến không giống với bất cứ thời nào. Nên nghĩ tới những chiến sĩ đang có mặt ở đây toàn là những người xa nhà lại chẳng có ai thăm viếng ban đêm... và những người khác đang nằm trong bệnh viện, mới bình phục nhưng chưa đủ sức trở ra mặt trận... Tại sao chúng ta

ích kỷ như vậy được? Phải mang về nhà ngay vài ba người vừa bình phục, như mọi người khác đã làm và mỗi chúa nhựt cũng nên mời vài ba người tới dùng cơm. Kìa Scarlett, em đừng buồn nữa. Người ta sẽ không còn dị nghị khi họ hiểu ra. Chị và cô Pitty biết em thương Charlie lắm.

Scarlett chẳng phiền muộn chút nào và những ngón tay mềm mại của Melanie chỉ làm nàng nổi xung lên. Nàng muốn vùng ra và hô lớn: "Trôi nhạc lên" vì ký ức vẫn còn âm ỉ trong đầu. Nàng nhớ lại lúc những người trong Vệ binh và Dân quân cùng các thương binh khác đã tranh nhau để được khiêu vũ với nàng. Và dù gì đi nữa, nàng cũng không muốn được Melly che chở. Nàng sẽ tự bảo vệ lấy, và nếu mấy mụ già cay nghiệt kia có gào thét lên đi nữa... cũng mặc, nàng vẫn sống được như thường, bất chấp mấy mụ già cay nghiệt đó. Hãy còn nhiều sĩ quan đẹp trai trên đời này thì có đáng gì đâu những lời phê phán của họ.

Cô Pitty vừa chặm nước mắt vừa nghe những lời ngọt ngào của Melanie. Bỗng Prissy bước vào với một phong bì dày cộm:

- Của bà, bà Melly. Một thằng mọi con đưa tới.

- Của tôi?

Melanie ngạc nhiên hỏi trong khi xé phong bì.

Scarlett đang chăm chú với món bánh kẹp, bỗng có tiếng khóc oà của Melly. Nàng giựt mình ngược mắt lên và thấy Pitty đang ôm lấy ngực cô.

- Ashley chết!

Bà hét lớn, đầu ngã ra sau, hai tay buông thõng xuống.

- Chúa ơi!

Scarlett kêu lên, máu nàng như đông cứng lại.

Melanie nói lớn:

- Không, không. Mau lên! Thuốc khỏe đâu, Scarlett! Đây rồi, bớt mệt chưa? Hít thật mạnh vào. Không, không phải tin Ashley đâu. Chị xin lỗi đã làm em hoảng hốt. Chị khóc vì quá sung sướng.

Rồi đột nhiên Melanie mở nắm tay ra và áp một vật gì đó lên môi rồi nước mắt trào ra.

- Chị sung sướng quá!

Scarlett thấy có ánh sáng lóe lên và nàng nhận ra đó là chiếc nhẫn cưới. Melly vừa nói vừa chỉ bức thư nằm trên sàn nhà:

- Em đọc đi. Ông ta tử tế quá.

Scarlett ngạc nhiên, lượm mảnh giấy lên. Nàng đọc những dòng chữ viết bằng mực đen, nét bút rõ ràng và mạnh bạo:

"Liên bang miền Nam có thể cần tới những giọt máu của người trai chứ chưa cần đòi hỏi tới tâm huyết của nữ công dân. Xin bà nhận nơi đây tác lòng tôn kính của tôi đối với sự can đảm của bà. Bà đừng ngại rằng sự hy sinh của mình vô bổ, vì chiếc nhẫn đã được chuộc lại với giá gấp mười. Thuyền trưởng Rhett Butler".

Melanie đeo chiếc nhẫn vào và ngắm nghía vô cùng trùi mến. Rồi nàng quay sang cô Pittypat với một nụ cười trong khi mặt còn đầm đìa nước mắt:

- Cháu đã nói với cô rằng, ông ta là một nhà quý tộc mà. Chỉ có một nhà quý tộc mới đủ sâu sắc và tế nhị hiểu rõ được nỗi đau xót của cháu khi cháu... Cháu sẽ gởi sợi dây chuyền vàng để thế vào. Cô Pitty, cô phải gởi thư mời ông ấy tới dùng bữa với chúng mình vào chúa nhật để cháu cảm ơn ông ta.

Cùng bị kích động như nhau, Pittypat và Melanie không nhận thấy là thuyền trưởng Butler không gởi trả luôn chiếc nhẫn cho Scarlett, chỉ có Scarlett nhận ra và buồn tức. Nàng cũng biết không phải vì tế nhị mà thuyền trưởng Butler đã làm cử chỉ ân cần đó.

Chính hắn đã cố ý tạo cơ hội để được mời tới nhà và hắn cũng biết đích xác rằng làm như vậy là sẽ được mời. "Mẹ đã lo lắng vô cùng khi nghe nói đến hành vi của con lúc gần đây... "

Scarlett ngồi ở bàn, đọc thơ Ellen, mặt cúi gằm. Tiếng xầu thường được loan truyền rất mau. Lúc viếng Charleston và Savannah nàng thường nghe nói dân Atlanta hay xen vào chuyện người khác và hay ngồi lê đôi mách hơn bất cứ vùng nào ở miền Nam. Bây giờ nàng mới nhận chân. Hội chợ tổ chức đêm thứ hai và bây giờ mấy thứ năm. Mấy con mụ già kia đã viết cho Ellen những gì về nàng? Trong một thoáng, nàng nghi ngờ cô Pittypat nhưng ngay sau đó nàng biết là không phải vậy. Cô đã quá băn khoăn vì ngại bị trách móc về những hành vi của Scarlett, và nếu có bị bắt buộc phải thông báo cho Ellen về sự không chu toàn bốn phận giám hộ của mình thì chính cô là kẻ cuối cùng viết thơ. Có lẽ là bà Merriwether.

"... Mẹ không ngờ rằng con đã quên hết tư cách và sự giáo dục của mẹ. Mẹ bỏ qua việc con xuất hiện nơi công cộng trong lúc còn chịu tang, vì mẹ hiểu con muốn góp phần giúp bệnh viện. Nhưng về chuyện khiêu vũ với một người như thuyền trưởng Butler! Mẹ đã nghe rất nhiều chuyện về y (còn ai mà không nghe nữa). Và dì Pauline của con đã gửi thơ cho mẹ chỉ mới tuần qua cho biết y mang nhiều tiếng xấu. Ngay gia đình y ở Charleston cũng đã từ bỏ y, dĩ nhiên là trừ người mẹ đau khổ của y. Tâm địa bất chánh của y là muốn lợi dụng tuổi trẻ và sự ngây thơ của con để làm cho con bị chú ý, lại còn làm tổn thương danh giá của con và của gia đình mình. Sao cô Pittypat lại có thể sơ suất như vậy được?... "

Scarlett nhìn người cô chồng. Cô đã nhận ra tuồng chữ của Ellen và cái miệng nhỏ xiu của cô đã méo xệch vì sợ hãi giống như đứa bé sợ bị quở mắng, hy vọng sẽ tránh được nhờ vào những giọt nước mắt.

"... Mẹ rất đau lòng khi nghĩ rằng con đã mau quên những lời dạy bảo của mẹ. Mẹ đã quyết định gọi con trở về tức khắc nhưng mẹ muốn để cho cha con lo vụ này. Ông sẽ tới Atlanta thứ sáu để nói chuyện với thuyền trưởng Butler và đưa con về luôn. Mẹ ngại cha con sẽ nghiêm khắc với con mặc dù mẹ đã có bào chữa cho con. Mẹ hy vọng

và cầu nguyện rằng chỉ vì tuổi trẻ và thiếu suy nghĩ nên con mới hành động như thế. Không ai muốn được phụng sự chánh nghĩa bằng mẹ, và mẹ cũng mong rằng con gái mình cũng thấy như vậy, nhưng sự nhục nhã... "

Bức thư còn vài đoạn cùng một luận điệu tương tự nhưng Scarlett không đọc hết. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy sợ hãi thật sự. Nàng không còn chút gì liêu lĩnh và ương ngạnh nữa. Nàng cảm thấy bé bỏng và thật sự có tội như lần ném cái bánh bơ vào Suellen nơi bàn ăn, năm lên mười.

Nghĩ tới người mẹ hiền lành đã phải quả mắng mình những lời nặng nề như vậy và cha nàng sắp sửa tới đây để nói chuyện với thuyền trưởng Butler, nàng sợ quá. Bây giờ nàng mới nhận ra tầm quan trọng của vấn đề. Gerald sẽ thắng tay với nàng. Lần này nàng biết là không mong gì thoát khỏi sự trừng phạt bằng cách ngồi lên gối cha để nũng nịu như trước nữa.

Cô Pitty run giọng:

- Không, không phải là chuyện chẳng lành hử cháu?

Scarlett rầu rĩ:

- Mai, ba tôi tới. Ông sẽ vồ tôi như quạ bắt gà con cho coi.

Cô Pitty lùi ghế xa bàn ăn rồi run rẩy:

- Prissy đâu, tìm lọ thuốc ngủ cho tao, tao muốn xỉu rồi...

- Nó ở ngay trong túi bà đó. Từ nãy giờ, con Prissy quanh quẩn sau lưng Scarlett, thích thú được xem một màn bi kịch. Trong cơn giận, ông Gerald luôn luôn có nhiều màn hấp dẫn miễn là cơn giận đó không nhắm vào cái đầu quăn tít của nó. Pitty lục lọi trong túi lấy lọ thuốc đưa lên mũi ngủ.

- Cô và Melly phải che chở tôi, đừng rời phút nào. Ba tôi rất quý hai người, nếu có cả hai bên cạnh ông sẽ không làm dữ với tôi.

Cô Pittypat đứng lên, nói thật yếu ớt:

- Không được, cô... cô cảm thấy khó thở, phải đi nằm ngay bây giờ, không chừng nằm luôn suốt ngày mai. Cháu nói với ba cháu là cô xin lỗi.

"Hèn quá", Scarlett thăm nghĩ và giận dữ nhìn người cô chồng. Phần Melly, dù mặt đã trắng nhợt vì sợ phải đương đầu với ông O'Hara khắc ra lửa, nàng vẫn cố trấn tĩnh bảo vệ đứa em dâu:

- Chị sẽ... chị sẽ giúp em giải thích với ba em rằng em làm vậy chỉ vì bệnh viện. Chắc hẳn ba em sẽ hiểu.

Scarlett đáp:

- Không, ba tôi không nghe đâu. Ồ, tôi sẽ chết mất nếu phải trở về Tara với danh giá bị hoen ố như mẹ tôi đã nói.

Cô Pittypat oà lên khóc:

- Cháu không thể về nhà được, nếu cháu đi cô sẽ bị bắt buộc... cô sẽ phải kêu Henry về ở chung, và cháu biết cô không thể nào sống chung nổi với Henry. Ban đêm, chỉ còn có mỗi một mình Melly, cô sợ lắm, nhất là ngoài phố lúc này có nhiều người lạ. Cháu quá dạn dĩ nên cô không cần có đàn ông.

Melly cuống cuống gần như phát khóc:

- Ồ, ba em sẽ không đem em về Tara được. Đây mới chính là nhà của em. Chị và cô Pittypat sẽ làm gì được nếu không có em?

"Các người sẽ hết sức hài lòng khi tôi rời khỏi đây nếu biết được tôi đang thực sự nghĩ gì về các người", Scarlett cay cú nghĩ, ước mong có một người nào khác hơn là Melanie để che chở cho nàng trước cơn giận dữ của Gerald. Thật là khổ sở khi được bảo vệ bởi một người mình ghét cay ghét đắng.

Cô Pittypat ngáp ngừng:

- Có lẽ nên hoãn lại vụ mời thuyền trưởng Butler. Melanie kêu lên:
- Không thể được. Không thể thô lỗ quá như vậy được. Cô Pittypat rên rỉ:
- Đỡ cô vào giường, cô muốn xỉu đến nơi. Scarlett, sao cháu mang tới cho cô nhiều rắc rối quá vậy?

Cô Pittypat vẫn còn trên giường bệnh lúc Gerald tới vào xế chiều hôm sau. Qua cánh cửa đóng im ỉm, cô gởi ra nhiều lời cáo lỗi với khách và để cho hai cô gái sợ sệt điều khiển bữa ăn tối. Gerald vẫn giữ vẻ im lìm đe dọa mặc dầu ông đã hôn Scarlett, nựng càn Melanie và gọi là "cháu Melly". Thà ông nổi cơn thịnh nộ hơn là cứ lặng yên như thế và đúng như đã hứa, Melanie bám sát Scarlett như cái bóng khiến một người thanh lịch như Gerald không thể trách mắng con gái trước mặt nàng. Scarlett bắt buộc phải nhìn nhận Melanie xoay sở khéo, nàng làm như chẳng biết gì và khơi chuyện với Gerald ngay từ lúc bữa ăn mới được dọn ra. Melanie tăng bốc:

- Cháu muốn nghe chuyện về hạt ta, India và Honey tường thuật dở lắm. Cháu biết là bác hiểu rõ đầu đuôi mọi chuyện, bác kể cho cháu nghe về hôn lễ của Joe Fontaine đi.

Gerald thích thú vì những lời ve vuốt đó, cho biết là hôn lễ của Joe Fontaine chỉ được tổ chức đơn sơ "không như lễ cưới các con", vì Joe chỉ có vài ngày phép. Sally, con bé của họ Munroe hôm ấy trông xinh lắm. Không, ông không nhớ hôm đó Sally mặc áo gì nhưng ông có nghe nói cô ta không được mặc chiếc áo "ngày thứ hai sau hôn lễ".

- Không được mặc!

Hai cô gái cùng kêu lên, hơi mắc cỡ.

- úng vậy, vì nó không được hưởng "ngày thứ hai". Gerald giải thích và cười âm thầm vì nhớ ra những nhận xét như thế không hợp với phụ nữ. Mọi lo sợ của Scarlett bay theo

tiếng cười của ông và nàng trông cậy vào chiến lược của Melanie. Gerald hấp tấp thêm:

- BackJoe phải trở lại Virginia ngay hôm sau. Không có những cuộc thăm viếng và cũng không có khiêu vũ. Anh em Tarleton đang ở nhà.

- Tụi con có nghe tin đó, họ đã bình phục chưa bác?

- Không nặng lắm, Stuart bị thương đầu gối còn Brent bị một mảnh nhỏ trái phá ở vai. Các con có biết tụi nó được ban biểu chương anh dũng chưa?

- Không, bác kể cho tụi con nghe đi. Gerald tự đắc:

- Hiếu động lắm... cả hai đứa, bác đoán là tụi đó cũng có một chút máu của Ái nhĩ lan. Bác không nhớ các công trạng của tụi nó, nhưng thằng Brent thì lên Trung úy rồi.

Scarlett hài lòng khi nghe nói tới chiến công của họ, hài lòng như chính chiến công của nàng. Khi một cậu trai nào đó đã theo đuổi nàng, Scarlett bao giờ cũng tin chắc cậu ta vẫn thuộc về nàng, và những kỳ công của họ càng làm uy thế nàng lên cao. Gerald nói:

- Bác có một tin sẽ làm các con chú ý. Họ nói rằng Stuart lại tìm cách cầu thân với Twelve Oaks nữa.

- Honey hay India?

Melly hồi hộp hỏi trong khi Scarlett trừng mắt vì tức giận.

- Chắc chắn là India. Cháu không biết là nó đã để ý thằng Stuart khi đưa con gái vô dụng của bác làm xiêu lòng thằng kia sao?

-Ồ!

Melly kêu lên, hơi bối rối vì những lời sòng sạo của Gerald.

- Còn chuyện này nữa, thằng Brent dạo này thường hay tới Tara.

Scarlett chờ người. Nàng gần như bị sủi nhục khi các ý trung nhân xưa cũ đã quên bẵng nàng đi. Đặc biệt là khi nhớ lại hai anh em song sinh đã phản đối kịch liệt khi nàng báo tin sắp lấy Charles. Stuart dọa là sẽ bắt Charles, Scarlett hoặc chính anh ta, hoặc cả ba. Thật là vô cùng xúc động.

Melly cười ra vẻ hài lòng:

- Suellen hả bác? Nhưng cháu nghĩ chính ông Kennedy...

Gerald ngắt lời:

- Frank Kennedy? Tay đó lòng khùng lắm, không hứa hẹn gì hết, nhát nhúa tới sợ chính cái bóng của mình. Bác sắp phải hỏi xem y muốn gì nếu y không dám nói ra. Không, chính đứa con út của bác.

- Carreen?

Scarlett xằng giọng theo lối nói chuyện bình thường của nàng:

- Còn con nít mà!

Gerald cãi lại:

- Nó chỉ thua cô có một tuổi khi cô lấy chồng. Hay là cô không thích nhường ý trung nhân cũ cho em cô?

Melly đỏ mặt vì nàng không quen với lối nói chuyện thẳng tuột như vậy và ra dấu cho Peter mang món chả khoai lên. Nàng cuống cuống moi óc cố tìm một đề tài mới ít tách cách cá nhân hơn mà vẫn có thể làm cho Gerald quên đi mục đích chuyến đi của ông. Nàng nghĩ mãi mà chẳng ra nhưng một khi đã mở lời rồi, Gerald chẳng cần đến sự khích lệ của thánh giả nữa. Ông nói về chuyện Ban Quân nhu mỗi tháng mỗi đòi hỏi nhiều hơn như là ăn cướp, ông cho Jefferson Davis ngu ngốc và chửi mắng bọn

Ái nhĩ lan tham tiền đầu quân bọn Yankee. Khi rượu chát được mang ra và hai cô gái đứng lên, Gerald nhú mày nghiêm nghị nhìn con và yêu cầu Scarlett ở lại với ông vài phút. Scarlett thất vọng nhìn Melly đang voăn xoắn chiếc khăn tay một cách thối chí rồi bước ra, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Gerald vừa gay gắt vừa tự tay rót cho ông một ly porto:

- Nào, bây giờ thưa cô! Hành động như thế đó là đúng phải không? Chắc còn muốn chài một thằng chồng mới, khi ở góa chưa được bao lâu hả?

- Đừng nói lớn ba, bọn gia nhân...

- Tụi nó biết hết rồi, khỏi lo, và mọi người cũng đều biết chuyện tụi tẹ đó. Bà mẹ đau khổ của con nhuốm bệnh, còn ba thì không dám ngược mặt nhìn ai. Xấu hổ quá rồi. Đừng con, đừng tưởng lấy nước mắt lung lạc ba nữa.

Ông nói hấp tấp với giọng cứng rắn khiến mắt Scarlett chớp nhanh và môi mím chặt.

- Ba hiểu con mà. Con đã làm dáng trước mồ ma chồng. Đừng khóc. Thôi, bao nhiêu đó cũng đủ rồi, ba còn phải đi tìm ông thuyền trưởng Butler quý mến kia để hỏi cho ra lẽ tại sao hần dám coi nhẹ phẩm giá của con ba. Nhưng để sáng mai đã... Bây giờ đừng khóc. Chẳng đi tới đâu, chẳng tới đâu hết. Ba đã nhứt định rồi, mai con sẽ về Tara với ba, trước khi con có thể làm mất danh giá gia đình lần nữa. Đừng khóc cung. Nhìn món quà của ba đây, đẹp không? Nhìn coi! Sao con gây chi nhiều phiền muộn cho ba vậy, bắt ba phải lặn lội tới đây trong khi còn lu bù công việc. Đừng khóc nữa!

Melanie và Pittypat đã ngủ lâu rồi, nhưng Scarlett vẫn còn thao thức trong bóng đêm ấm áp, ngực nóng ran. Rồi Atlanta ngay lúc cuộc sống bắt đầu thích nghi với nàng để về nhà đối diện Ellen! Nàng mong được chết hơn là gặp mẹ. Nàng muốn được chết ngay bây giờ, lúc đó mọi người sẽ hỏi tiếc tại sao lại ganh ghét nàng đến thế. Nàng trở mình và vùi đầu vào gối nóng bỏng cho đến khi có tiếng ồn ào từ xa trên con đường vắng lặng đưa tới tai nàng. Âm thanh đó quen thuộc với nàng một cách lạ lùng, dù hầy còn mơ hồ. Nàng bước tới cửa sổ. Con đường với tàng cây giao đầu vẫn êm ả, đen

thầm dưới bầu trời mờ sao. Tiếng ồn ào đến gần hơn. Đó là tiếng bánh xe, tiếng nặng nề của vó ngựa và tiếng người nói. Nàng bỗng nhả mặt khi nhận ra cái giọng Ái Nhĩ lan lè nhè vì rượu Whisky vừa cất lên hát bài "Peg đi xe có ghé dựa". Hôm nay không phải là ngày lễ ở Jonesboro nhưng Gerald trở về nhà như kẻ vừa đi dự tiệc tùng. Chiếc xe bốn bánh đen ngòm dừng trước cổng và những bóng người mập mờ bước xuống. Có ai cùng về với Gerald. Hai bóng người dừng lại trước cổng chánh, nàng nghe tiếng lách kích của chốt cửa và giọng của cha vang lên thật rõ:

- Bây giờ tao cho chú mày nghe bài "Robert Emmet bi ca". Đây là bài mà chú mày cần phải biết. Tao sẽ dạy cho.

Với một giọng kéo dài gần như muốn phì cười, người đồng hành đáp:

- Tốt quá, ông O'Hara. Nếu ông dạy thì tôi sẽ học, nhưng ngay bây giờ thì chưa được.

"Trời! Lại cái thằng cha Butler", Scarlett vừa nhận ra giọng nói, nàng hơi hoảng lên, nhưng ngay sau đó nàng nhẹ cả người. Ít ra là hai người cũng chưa bắn nhau, họ lại còn khá thân mật để cùng về chung vào một giờ quá khuya trong tình trạng say sưa đó.

- Cái gì? Tao phải hát và chú mày phải nghe, nếu không tao bắn chú mày về cái tội đảng viên của tụi Orange.

- Không phải đâu. Tôi là dân Charleston.

- Charleston lại càng tệ hơn. Tệ dữ nữa. Ở đó, tao có hai người em vợ, tao biết rõ lắm.

Scarlett hoảng kinh vội tìm chiếc áo choàng "Bộ ông muốn khai hết gia phả ra chắc?" Nhưng nàng phải làm sao đây? Nàng không thể ra đường vào giữa khuya để lôi cha vào nhà.

Và không nói thêm gì nữa, bám người vào cửa, Gerald ngửa cổ cất giọng ồ ồ bắt đầu hát bản "bi ca". Scarlett chống khuỷu tay lên bệ cửa sổ nghe cha hát và không khỏi

mỉm cười.

Và không nói thêm gì nữa, bám người vào cửa, Gerald ngửa cổ cất giọng ồ ồ bắt đầu hát bản "bi ca". Scarlett chống cửa tay lên bệ cửa sổ nghe cha hát và không khỏi mỉm cười. Bài hát sẽ vô cùng thơ mộng nếu cha nàng biết giữ đúng giọng hơn. Đây là khúc nhạc ưa thích nhất của nàng. Và trong một lúc xuất thần nàng chăm chú theo từng lời hát của bài ca ảo não đó:

"Nàng nghìn trùng xa cách nơi chàng trai anh dũng ngủ yên trong lòng đất. Và bao nhiêu tình nhân quanh nàng cùng một lúc thở dài".

Gerald tiếp tục hát và Scarlett nghe có tiếng động trong phòng ngủ của Pitty và Melanie. Tội nghiệp, chắc họ đang cuống lên. Họ chưa quen với những người khí phách tự nhiên như Gerald. Đến lúc bài ca chấm dứt, hai bóng người nhập một cùng bước lên thêm. Rồi có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Scarlett nghĩ "Mình nên xuống đó. Dầu sao ông cũng là cha mình chớ để cô Pittypat ra đón ông, chắc cô sẽ ngất trước khi kịp đi". Và lại, nàng không muốn bọn gia nhân trông thấy cha mình trong tình trạng đó. Và nếu để bác Peter dìu ông lên giường là sẽ có chuyện lôi thôi vì chỉ có Pork mới biết cách làm cho ông yên.

Nàng gài nút áo choàng cẩn thận, đốt ngọn nến bên cạnh giường và chạy vội xuống lầu ra phòng ngoài. Đặt nến trên giá đèn, nàng tới mở cửa. Và trong ánh sáng chập choạng, nàng cũng đủ nhận thấy Rhett Butler áo quần không một nếp nhăn, đang đỡ người cha thấp bé và béo tròn của nàng. Khúc bi ca có lẽ đã làm tan chảy cả nghị lực của cha nàng nên ông là người đi, dựa hẳn vào Rhett Butler. Nón ông đã mất, tóc rối bù như bờm ngựa, cà vạt vắt qua một bên tai và có vết rượu nhều dãi ở ngực áo.

- Đây là cha cô, phải không?

Butler vừa nói với giọng chọc phá vừa nhìn nàng như muốn dùng ánh mắt soi thủng chiếc áo choàng.

- Đỡ ba tôi vào.

Scarlett xẫng giọng nhưng không khỏi ngượng vì hiện trạng của mình, lại thêm tức giận vì cha nàng đã đưa nàng vào một tình thế có thể làm trò cười cho con người tồi bại đó. Rhett đẩy ông Gerald tới:

- Tôi giúp cô đem ông lên lầu, được không? Một mình cô không thể đỡ nổi. Ông nặng lắm. Nàng há miệng hoảng kinh vì lời đề nghị táo bạo của hắn. Cô Pitty và Melanie đang co rúm trên giường sẽ nghĩ sao nếu thuyền trưởng Butler lên lầu.

- Chúa ơi, không! Ở đây thôi, trên cái settee trong phòng khách đó.

- Cô nói settee hả?

- Xin đừng dẫn một chút. Đây, đỡ ba tôi nằm xuống.

- Có cần cởi giày ông ra không? - Không. Ba tôi ngủ mang giày quen rồi.

Scarlett vừa nhận ra mình lỡ lời thì Butler cũng vừa cười nhỏ vừa bắt chéo hai chân ông Gerald lại.

- Bây giờ xin ông về cho.

Hắn bước ra phòng khách tối mờ, lượm chiếc nón rơi ở ngạch cửa lên:

- Minh sẽ gặp lại bữa ăn trưa chúa nhật.

Hắn khép nhẹ cánh cửa lại và đi luôn.

Thức dậy vào lúc năm giờ rưỡi, trước khi bọn gia nhân từ nhà sau lên lo bữa điểm tâm, Scarlett chạy mau xuống cầu thang. Gerald đã dậy và đang ngồi trên chiếc ghế dài, hai tay ôm đầu như muốn bóp nát nó ra. Ông lén nhìn lên khi nghe Scarlett bước vào. Hai mắt nhức buốt vì phải cử động khiến ông rên nho nhỏ.

Scarlett không dám to tiếng nhưng vẫn giận dữ trách cha:

- Ba làm vậy mà coi được hả? Đã về nhà khuya lơ khuya lắc lại còn hát vang lên đánh thức cả hàng xóm.

- Có hát nữa à?

- Sao không? Ba hát bài "Lement", hát oang oang.

- Ba chẳng nhớ gì cả.

- Hàng xóm, cô Pittypat và Melanie nhớ đời chuyện hôm qua.

Gerald vừa rên nho nhỏ vừa thè lưỡi liếm đôi môi khô nứt nẻ của mình:

- Mẹ ơi, mình chẳng còn nhớ gì cả sau ván bài đó.

- Ba chơi bài? - Thằng mọi da đỏ Butler dám khoác lác là nó chơi phé hay nhứt ở...

- Rồi ba thua bao nhiêu?

- Sao lại thua? Tự nhiên là ba ăn chớ. Vài ly rượu vào là ba lại càng đánh hay hơn.

- Ba soát bóp lại coi.

Quỳnh quáng, Gerald móc bóp và mở nhanh ra. Ông nhìn cái bóp trống trơn dường như không tin ở mắt mình.

- Trời, năm trăm đô-la, tiền mua hàng vượt phong tỏa cho bà O'Hara. Và bây giờ còn lại không đủ để mua vé xe về Tara nữa.

Vừa nhìn thấy chiếc bóp rỗng, một ý nghĩ chợt tới và thành hình rất mau trong đầu Scarlett.

- Bây giờ, con không còn dám ngược nhìn ai ở đây nữa, ba đã bêu xấu cả nhà mình rồi.

- Ừng nói vậy, con gái. Con không biết là đầu ba muốn bẻ ra đây hay sao?

- Đã say sưa còn về nhà với một kẻ như thuyền trưởng Butler, lại ca hát inh ỏi và thua sạch bách.

- Chơi bài hay như hấn chắc chắn phải là một nhà quý tộc. Nó...

- Má sẽ nói sao khi nghe được chuyện này?

Gerald nhìn con với ánh mắt đau khổ:

- Nhớ đừng hờ môi nói tiếng nào với má con. Bà sẽ cuống cuống lên, con nhớ chưa? Scarlett bấu môi nhưng chẳng nói gì.

- Ừng làm má con buồn khổ, một người luôn luôn dịu hiền như vậy...

- Ba nghĩ lại coi, tối qua ba mới bảo là con làm hoen ố danh giá gia đình, rồi ngay sau đó ba lại làm như vậy. Thật ra, con có làm gì tác tệ đâu, con chỉ nhận lời khiêu vũ vì muốn kiếm tiền cho bệnh viện thôi mà. Tức quá, con muốn khóc rồi đây. Gerald giải bày:

- Thôi con, bao nhiêu đó cũng đủ làm cho ba không chịu nổi, đầu ba muốn bẻ ra rồi.

- Rồi ba còn nói là...

- Thôi, con gái, đừng buồn vì những lời của người cha già cả này nữa, toàn là chuyện lâm cảm thôi. Ba tin con là đứa con gái khéo xoay sở, ba chắc chắn như vậy.

- Và ba còn muốn bắt con về vì tội bêu xấu gia đình.

- A! Con cưng, ba không bắt con về đâu. Ba chỉ dọa thôi. Nhớ đừng nói gì với má con về món tiền đó nghe không?

Scarlett thành thật trả lời:

- Không, con không nói gì đâu nếu ba chịu để con ở lại đây và ba sẽ nói với má là mấy cụ già độc hại đó chỉ thêm dột thêm thôi. Gerald rầu rĩ:

- Ừng là con làm eo làm sách với ba, không hơn không kém.

- Và chuyện của ba tối qua, cũng nhục nhẽ không hơn không kém.

Gerald lại tăng bốc con gái:

- ược rồi, ba con mình đồng ý quên hết mấy chuyện đó. Nè, con có biết một người đứng đắn như cô Pittypat có khi nào trữ một vài chai rượu mạnh trong nhà không? Họa may...

Scarlett nhón gót, đi vào phòng ăn để lấy chai Brandy mà nàng và Melly thường gọi với nhau là "chai thuốc trị bệnh xiu" bởi vì cô Pittypat thường phải uống một ngụm mỗi lần bà sắp ngất... hay cho là sẽ ngất. Mặt Scarlett rạng rỡ ra vì chiến thắng, chẳng gọn một chút gì xấu hổ về chuyện bất kính đối với Gerald. Từ đây Ellen sẽ cảm thấy yên tâm vì những lời dối gạt của nàng, dầu cho có kẻ nào đó viết thơ mét với bà. Bây giờ, nàng được ở lại Atlanta. Bây giờ nàng gần như có quyền làm bất cứ những gì nàng muốn. Đối với nàng, cô Pittypat chỉ là một người đàn bà nhu nhược. Scarlett mở khóa cửa tủ đựng ly tách trong phòng ăn và đứng đó một lúc với chai rượu và cái ly áp vào ngực.

Trong đầu nàng hiện ra một dọc dài những cuộc cắm trại bên cạnh dòng nước tung tăng của nhánh sông Cây Đào, những buổi dã yến ở sườn núi Stone, những cuộc tiếp tân, khiêu vũ, những buổi chiều có thể khiêu vũ được, những chuyến dạo chơi bằng xe song mã và những bữa ăn thân hữu đêm chúa nhật. Nàng sẽ có mặt ở đó, ngay trung tâm của các cuộc vui và ngay giữa số đàn ông vây quanh. Mà đàn ông thì rất dễ si mê, nhứt là khi mình đã giúp họ một vài việc nho nhỏ ở đường đường. Nàng không quan tâm lắm về chuyện bệnh viện nữa. Đàn ông rất dễ bị lôi cuốn khi đang đau yếu. Họ sẽ ngã vào vòng tay một cô gái khôn ngoan cũng như những trái đào chín ở Tara khi thân cây bị rung nhè nhẹ.

Nàng trở ra với chai rượu mạnh trên tay. Tạ ơn Thượng đế đã giúp cho người cha xuất chúng đã không đủ sức chịu đựng cơn say đêm qua, và bỗng nhiên nàng tự hỏi phải chăng Rhett Butler đã nhúng tay phần nào trong vụ này.

CHƯƠNG 11

Một chiều tuần sau, Scarlett từ bệnh viện trở về, bức tức và mệt mỏi. Mệt mỏi vì phải đứng suốt ngày và bức tức vì bà Merriwether đã trách mắng nàng thậm tệ bởi nàng đã ngồi lên giường một thương binh để băng cánh tay cho y. Cô Pittypat và Melanie đã ăn mặc hàng hoàng đang đứng trước thềm nhà với Wade và Prissy sửa soạn chuyến viếng thăm hàng tuần của họ. Scarlett thoái thác tháp tùng rồi lên lầu về phòng riêng.

Khi tiếng bánh xe chìm khuất và biết rõ không còn ai trong nhà có thể bắt gặp, nàng lên vào phòng Melanie và khóa trái cửa lại. Đó là căn phòng nhỏ nhắn và ngăn nắp, yên tĩnh và ấm áp dưới tia nắng chênh chếch buổi chiều. Sàn nhà sạch bóng, lụa thưa vài tấm thảm màu trong sáng. Tường vôi trắng cũng không trang hoàng một vật gì chỉ trừ ở góc phòng có một nơi được Melanie dành làm chỗ cất những vật gia bảo.

Ở đó, dưới một lá cờ Liên bang miền Nam, treo một thanh gươm chuôi vàng mà cha Melanie đã mang theo trong trận Mễ tây cơ và cũng chính là thanh gươm mà Charles đã đeo trước khi chết. Đó cũng là nơi treo khăn quàng cổ và bao súng của Charles với khẩu súng lục trong bao da. Giữa thanh gươm và bao súng là một bức ảnh chụp theo phương pháp Daguerre hình của Charles ửng đỏ và kiêu hãnh trong bộ quân phục màu xám, đôi mắt to màu nâu ngời sáng như chiếu rọi ra ngoài với nụ cười rụt rè trên môi.

Không hề liếc mắt tới bức ảnh, Scarlett thẳng bước tới chiếc hộp đựng thơ từ làm bằng gỗ tử đàn đặt trên mặt bàn, bên cạnh giường ngủ. Nàng lấy ra một xấp thơ có buộc nơ xanh, thơ của Ashley gửi cho Melanie. Trên cùng là bức thơ mà Melanie vừa nhận được sáng nay.

Trước lúc lén đọc, Scarlett cảm thấy xấu hổ và lo sợ bị bắt gặp, tay nàng run lên. Nhưng bây giờ lòng tự trọng của nàng đã bị cùn nhụt bởi sự tái diễn của tội lỗi và ngay cả sự lo âu sợ bị bắt gặp cũng tan biến mất. Nhiều lúc nàng thót tim khi tự nhủ: "Nếu mẹ biết những chuyện này?".

Nàng biết thà Ellen nhìn nàng chết còn hơn là thấy con mình đánh mất nhân cách. Ban đầu mỗi lo sợ đó khiến Scarlett băn khoăn vì nàng vẫn muốn được giống mẹ ở mọi phương diện.

Nhưng lòng thèm khát được đọc các lá thư của Ashley thật quá mãnh liệt nên nàng cố xua đuổi những ý nghĩ về Ellen. Mấy lúc sau này nàng đã lão luyện trong việc xua đuổi những tư tưởng phiền muộn ra. Nàng đã học được lời nói: "Mình không thèm nghĩ tới những ưu tư ấy ngay bây giờ. Hãy để tới ngày mai" và thường thường qua ngày sau, nàng chẳng còn lo nghĩ gì nữa cả, hoặc mỗi lo đó đã giảm bớt nhiều vì khoảng thời gian chia cách. Do đó, chuyện đọc lén thư của Ashley không còn làm lương tâm nàng cắn rứt.

Melanie bao giờ cũng tỏ ra dễ dãi, thường đọc to từng đoạn cho cô Pittypat và Scarlett nghe. Nhưng còn những đoạn không được đọc ra đã làm cho Scarlett đau xót và đó là nguyên do khiến nàng đọc lén. Nàng muốn biết có phải Ashley chỉ mới yêu vợ từ ngày cưới hay không. Nàng muốn biết có phải chàng chỉ giả vờ yêu Melanie mà thôi không. Có phải chàng đã viết cho Melanie những lời thật nồng nàn? Chàng biểu lộ tình cảm với Melanie ra sao và có nhiệt thành không?

Nàng cẩn thận mở thư ra.

Những nét chữ nho nhỏ của Ashley đập ngay vào mắt nàng "vợ thân yêu của anh" nàng thở phào ra. Chàng không có gọi Melanie là "cưng" hoặc "em yêu dấu" gì cả.

"Vợ thân yêu của anh, em bảo rằng em ngại anh che giấu những ý nghĩ chân thật đối với em và hỏi anh đang suy tư gì trong những ngày qua..."

Scarlett hoảng hốt thầm nghĩ:

"Đức Mẹ ơi! Che giấu những ý nghĩ chân thật Melly đọc được tư tưởng của chàng? Hay của mình? Có lẽ chị ta đã nghi ngờ chàng và mình..."

Tay nàng run lên bần bật, kéo lá thư tới gần hơn, nhưng khi đọc đoạn kể nàng cảm

thấy yên lòng.

"Em thân yêu, nếu anh có giấu em chuyện gì thì đó chỉ là vì anh không muốn tạo thêm một gánh nặng cho em thôi, vì ngoài sự lo lắng của em đối với anh, anh còn làm sao bắt em phải ưu tư hơn nữa về những bấn loạn tinh thần của anh. Nhưng anh không thể giấu em điều gì được, vì em đã hiểu rõ anh. Em đừng quá lo. Anh không bị thương cũng chẳng bị bệnh. Anh ăn uống khá đầy đủ và thỉnh thoảng cũng được ngủ trên giường. Người chiến sĩ không thể đòi hỏi gì hơn thế nữa. Nhưng Melanie, tim anh lúc nào cũng nặng nề và anh sắp phơi bày ra tất cả đây.

"Trong những đêm hè này anh cứ thao thức thật lâu sau khi doanh trại đã ngủ yên. Anh nhìn lên bầu trời đầy sao, anh tự hỏi "Tại sao mà mày lại ở đây, Ashley Wilkes? Mày chiến đấu cho ai?" "Chắc chắn là không phải chiến đấu cho danh dự và vinh quang. Chiến tranh là một điều nhơ nhớp trong khi anh thì không thích bọn nhơ. Anh không phải là chiến sĩ và cũng chẳng bao giờ mong ước tìm kiếm những danh vọng hão huyền dù là trong nòng đại bác. Vậy mà ở trận tuyến này đang có anh... một kẻ mà Thượng đế đã không an bài gì hơn là làm cho một nhà quý phái hiếu học ở vùng quê. Melanie, em có biết tại sao không? Kèn thúc quân không làm máu anh sôi lên được, tiếng trống trận cũng không lôi cuốn được chân anh. Và anh đang thấy rõ rằng chúng ta đã bị phản bội, bị phản bội bởi tánh kiêu căng của miền Nam cứ tin rằng một người miền Nam có thể đánh ngã mười hai tên Yankee, cứ tin rằng vương quốc bông vải có thể chế ngự cả thế giới. Chúng ta cũng bị phản bội bởi những chữ những câu huênh hoang, những thành kiến, thù hận phát xuất từ cửa miệng của những người lãnh đạo, những người mà chúng ta tôn sùng... "Vương quốc bông vải, Chế độ nô lệ, Quyền lợi Tiểu bang, Bọn Yankee đáng trừng trị!"

"Nằm trên mền, nhìn bầu trời sao, anh tự nhủ "Mày chiến đấu cho ai đây?" Anh nghĩ đến quyền lợi Liên bang, bông vải, bọn da đen và đến quân Yankee mà chúng ta đã được dạy dỗ để căm thù. Anh biết tất cả những thứ ấy không phải là lý do đưa anh ra trận mạc. Thay vào đó, anh lại mơ về Twelve Oaks, về những hàng cột trắng dưới ánh trăng nghiêng, về cái màu kỳ diệu của những nụ hoa mộc lan nằm trong trắng và

những dây tường vi làm cho thêm nhà mát rượi ngay trong những ngày oi ả nhứt. Anh lại thấy mẹ anh đang may vá ở đó như những ngày anh còn bé.

Anh cũng thấy bọn da đen bụi bặm từ đồng ruộng trở về, mệt nhọc nhưng vẫn không ngừng ca hát và sẵn sàng ăn tối, rồi tiếng trực rít lên khi gàu nước chạm vào mình nước mát lạnh trong giếng. Và còn nữa, anh thấy phong cảnh dài theo con đường dẫn tới bờ sông, băng qua những cánh đồng bông vải, và sương chiều bốc dậy từ thung lũng. Đó mới chính là những gì làm cho anh có mặt ở đây, dù anh không thích cái chết, cảnh khốn cùng hoặc sự vinh quang và cũng không hề thù hận một ai. Có lẽ đó là cái được gọi là lòng ái quốc, tình yêu đất nước. Nhưng Melanie, còn một cái gì sâu xa hơn thế. Bởi vì, những điều anh vừa kể chỉ là biểu tượng của những gì khiến anh đang liều chết, biểu tượng của cuộc đời anh yêu mến. Bởi vì anh đang chiến đấu cho những ngày xa xưa, cho nếp sống cố cựu của chúng mình mà anh vô cùng yêu quý, nhưng anh sợ là những thứ đó sắp vĩnh viễn mất đi, dầu cuộc diện sẽ ra sao, bởi lẽ thắng hay bại, chúng ta cũng đã mất hết rồi.

"Nếu thắng trận và vẫn giữ được cái vương quốc bông vải mơ ước, chúng ta vẫn mất, bởi vì chúng ta đã trở nên những con người khác và nếp sống êm đềm cố cựu không còn nữa. Thế giới sẽ tập nập trước ngưỡng cửa chúng ta mà kêu gào bông vải và chúng ta có thể tha hồ định đoạt giá cả theo ý muốn. Lúc đó, anh sợ chúng ta sẽ giống bọn Yankee, những kẻ chỉ biết hoạt động để kiếm tiền, ham lợi và đầu óc con buôn - cái thứ đầu óc mà hiện thời chúng ta đang khinh miệt. Và nếu chúng ta bại trận! Melanie, nếu chúng ta bại trận!

"Anh không sợ gian nguy, không sợ bị làm tù binh, không sợ bị thương và cũng không sợ chết nếu cái chết phải tới, nhưng anh sợ khi cuộc chiến này kết thúc, chúng ta không bao giờ tìm lại được những ngày xưa cũ trong khi anh chỉ quen được với những ngày thơ mộng đó. Anh không thích hợp với cái thực tại chỉ biết điên cuồng chém giết này và anh lo ngại dù có cố gắng đến đâu anh cũng không thể nào hòa hợp được với đời sống mới. Cả em cũng vậy, bởi vì em cũng cùng dòng máu với anh. Anh không biết rồi tương lai sẽ mang đến cho ta những gì nhưng chắc chắn là không thơ

mộng và êm ả như quá khứ.

"Anh nằm đây nhìn các chiến hữu bên cạnh và tự hỏi chẳng biết hai anh em song sanh Tarleton, hay Alex hoặc Cade có cùng suy tư giống mình không. Anh tự hỏi, họ có biết là họ đang chiến đấu cho một chính nghĩa đã bị đánh mất ngay từ phút nổ phát súng đầu tiên không - bởi lẽ chính nghĩa phản ánh trung thực của nếp sống chúng ta đã tan biến rồi. Anh cho rằng họ không nghĩ như anh và đó là điều may cho họ.

"Anh không nghĩ tới chuyện đó khi hỏi em làm vợ. Anh chỉ nghĩ rằng đời sống của Twelve Oaks vẫn đều đều như xưa, thanh bình, thoải mái và bất biến. Melanie, anh và em cũng như nhau, chúng mình cùng yêu những gì êm đềm và trước mắt anh là một chuỗi dài những năm bình thản chỉ để đọc sách, nghe nhạc và mơ mộng. Không có chuyện đó! Chuyện đó không thể xảy ra! Nó đến với chúng ta trong sự sụp đổ của nếp sống cổ truyền, cuộc tàn sát đẫm máu và lòng thù hận. Melanie, không có gì trả giá được nó... Quyền lợi Liên bang? Không, bọn nô lệ? Không, bông vải? Cũng không. Không có gì trả giá được những điều đang và có lẽ sẽ tới với chúng ta, và nếu bọn Yankee thắng tương lai chúng ta sẽ thảm khốc không ngờ được. Nhưng em ơi, họ rất có thể đánh bại ta.

"Đáng lẽ anh không nên viết những lời này. Ngay cả nghĩ tới cũng không nên. Nhưng em đã hỏi anh đang lo nghĩ gì, thì đây chính là mối lo bại trận. Em có nhớ hôm đã yến, cái hôm loan báo lễ thành hôn của chúng mình, một người tên Butler nói giọng Charleston, sắp gây thành chuyện đánh nhau vì những lời nhận xét về sự dốt nát của miền Nam không? Em còn nhớ hai anh em song sanh Tarleton đã đòi bắn vì ông đã bảo chúng ta chỉ có lèo tèo vài nhà máy đúc, máy xay, một ít thuyền bè, công binh xưởng và cơ xưởng không? Em còn nhớ ông ta đã bảo là hạm đội Yankee có thể chặn nghẽn chúng ta đến đổi không thể nào xuất cảng bông vải được không? Ông ta có lý. Chúng ta chiến đấu bằng súng hỏa mai thời chiến tranh giành độc lập để đối phó với súng trường tân tiến của quân Yankee, và cuộc phong tỏa càng ngày càng trở nên chặt chẽ đến đổi thuốc men cho bệnh viện cũng không thể lọt vào. Đáng lẽ chúng ta phải lưu tâm tới nhận định của những kẻ hay chỉ trích như Butler vì ông ta nhìn thấy thay

vì tin lời của mấy ông chính khách chỉ có cảm nghĩ... Thật vậy, ông ta đã nói là miền Nam chẳng có gì để thử thời vận với chiến tranh ngoài bông vải và tánh kiêu căng. Bông vải đã chẳng còn giá trị, chỉ còn lại tánh kiêu căng. Nhưng anh gọi sự kiêu căng vô bờ bến đó là lòng dũng cảm. Nếu... "

Đọc tới đó, Scarlett cẩn thận xếp thư lại, và cho trở vào phong bì. Nàng đã quá chán để có thể đọc thêm. Hơn nữa, cái giọng điệu trong thư càng làm nàng thối chí với lời tiên đoán nhảm là miền Nam sẽ thua. Vả lại, nàng có muốn đọc thư của Melanie để biết những tư tưởng hoài nghi và vô vị của Ashley đâu. Ngày trước, trên thềm Tara vào những buổi chiều tàn nàng đã bao lần nghe những ý nghĩ tương tự của Ashley.

Nàng chỉ muốn biết Ashley có viết cho vợ những lời âu yếm không thôi. Nhưng chẳng có gì cả. Nàng đã đọc hết mấy lá thư trong hộp và thấy chẳng có gì hơn ngoài những lời mà một người anh có thể viết cho cô em. Thư chàng cũng tràn trề tình cảm, đầy suy biện nhưng hoàn toàn không phải thơ tình. Scarlett từng nhận được nhiều lá thư tình cuồng nhiệt, nhận ra thế nào là giọng điệu yêu đương thật sự. Nhưng nàng chẳng thấy gì cả. Cũng như bao nhiêu lần đọc lén thư của chị chồng, nàng thấy tự phụ và thỏa mãn vì nghĩ rằng Ashley vẫn yêu mình. Và cũng như bao lần đó, nàng khinh bỉ Melanie vì chuyện không ý thức được là Ashley chỉ thương cô ta như với một người bạn. Hiển nhiên là Melanie không nhận thấy trong thư chồng thiếu sót một cái gì, bởi lẽ có bao giờ nhận được thơ tình nào đâu để mà so sánh. Nàng nghĩ:

"Chàng chỉ viết toàn những chuyện điên khùng. Nếu chồng mình viết cho mình một cách lạt lẽo như vậy thì anh ta sẽ biết. Tại sao như vậy được, ngay Charlie còn viết hay hơn nhiều".

Cầm những lá thư lên, nàng nhìn kỹ ngày tháng, nhớ kỹ từng nội dung. Không đoạn nào miêu tả cảnh hùng tráng khi dừng quân giữa trời hay những trận đột kích oanh liệt như Darcy Meade đã viết cho cha mẹ hay Dallas McLure viết cho mấy bà chị lỡ thời của anh ta, cô Faith và cô Hope. Mấy người họ Meade và McLure thường hãnh diện đọc to các lá thư đó cho hàng xóm nghe, và Scarlett thường xấu hổ thâm vì Melanie chẳng có lá thư nào của Ashley như vậy để có thể đọc lớn trong các kỳ hội may vá.

Có thể bảo là khi viết cho Melanie, Ashley đã cố quên đi chiến tranh, và tìm cách vẽ chung quanh vợ chồng chàng một vòng tròn huyền diệu vượt thời gian, tách biệt hẳn mọi việc kể từ ngày xảy ra vụ căn cứ Sumôter. Dường như là chàng cố gắng tạo cho mình niềm tin chẳng hề có chiến tranh. Chàng viết về những quyển sách, những bài nhạc mà chàng và Melanie đã cùng đọc, cùng hát, về những người bạn cũ và những nơi chàng đã viếng thăm trong chuyến du lịch châu Âu. Trong thơ ẩn chứa một sự khao khát vô vọng là được trở về Twelve Oaks. Nhiều trang liên tiếp chỉ đề cập tới chuyện săn bắn, chuyện cỡi ngựa rong chơi trong cánh rừng êm ả giữa đêm thu lạnh giá, những dã yến, những buổi câu cá, những đêm trăng tĩnh mịch và cảnh sắc êm đềm của ngôi nhà cũ.

Nàng nghĩ tới những chữ vừa đọc: "Không có chuyện đó, không bao giờ xảy ra chuyện ấy", hình như đó là những tiếng kêu thảm thiết của một tâm hồn đau khổ đang phải đương đầu với những gì mình không thích. Nàng băn khoăn nếu chàng không sợ bị thương, không sợ chết, vậy thì sợ cái gì? Không đoán nổi, Scarlett lại càng bối rối thêm.

"Chiến tranh khuấy rộn chàng trong khi chàng... chàng không ưa bị khuấy rộn... Minh, có lẽ... chàng yêu mình nhưng sợ cưới mình vì... vì sợ mình sẽ quấy rối nếp sống và sự suy tư của chàng. Không, chàng hoàn toàn không sợ điều đó. Ashley không hèn nhát. Chàng đã được tuyên dương công trạng và Đại tá Sloan đã viết cho Melly khen ngợi tài chỉ huy của chàng trong các cuộc đột kích. Khi đã nhứt định làm gì, không ai can đảm hoặc cương quyết hơn chàng, nhưng... chàng sống với nội tâm nhiều hơn và ghét dán thân vào cuộc đời và...Ồ, mình không hiểu ra sao hết! Nếu mấy năm trước mình hiểu được chỉ điều đó không thôi, chàng cũng đã cưới mình".

Ấn xấp thơ vào ngực một lúc lâu, nàng nghĩ về Ashley. Tình nàng không thay đổi từ khi bắt đầu yêu Ashley đến nay. Cũng những tình cảm đã làm nàng ngây ngất vào một ngày nàng mười bốn tuổi, nàng đứng trên thềm Tara nhìn Ashley mỉm cười phi ngựa lên đồi, tóc chàng óng mượt dưới ánh sáng ban mai. Tình nàng cũng vẫn còn là sự tỏa sáng của một thiếu nữ với một người đàn ông mà cô ta không hiểu, một người đàn

ông có toàn những đức tính cao quý mà cô ta không có và đem lòng thần phục. Chàng vẫn là một "Hiệp sĩ toàn mỹ" mà các thiếu nữ mộng mơ và giấc mơ của nàng không đòi hỏi gì hơn là được chàng thú nhận yêu mình, cũng không mong gì xa hơn là được tiếp nhận một cái hôn.

Đọc thơ xong, nàng nghĩ chắc chắn là Ashley đã yêu nàng, Scarlett, dù đã cưới Melanie. Đó là những gì nàng đang khao khát. Nàng còn trẻ và vẫn ngây thơ. Nếu Charles đã không quá vụng về và nhút nhát mỗi khi chạm người nàng thì trong giấc mơ hướng về Ashley, nàng đâu chỉ có mang một cái hôn thôi. Những đêm trắng kề cận nhau với Charles chẳng gọi cho nàng một thú vị nào hoặc làm cho nàng trưởng thành ra. Charles vụng đến nỗi chẳng làm cho nàng được biết thế nào là khoái lạc, là âu yếm hay thế nào là sự liên hệ mật thiết thực sự của thể xác hoặc tâm hồn.

Đối với nàng lạc thú có nghĩa là phải chịu chế ngự dưới sự điên cuồng khó hiểu của đàn ông, phải đau đớn, bối rối liên tục và chắc chắn điều đó sẽ gây ra cơn đau xé còn hơn khi sanh đẻ.

Hôn nhân phải hoàn toàn như vậy. Trước ngày nàng thành hôn, Ellen đã khéo léo cho nàng hiểu là trong hôn nhân có những điều mà người đàn bà phải chịu đựng với thái độ nghiêm trang và nghị lực. Ngoài ra, những lời bình phẩm thì thầm của các bà vợ khác đã làm cho nàng đoán quyết như thế từ ngày góa chồng. Scarlett sẽ hài lòng nếu phải mệt mỏi vì lạc thú và hôn nhân. Nàng đã mệt mỏi với hôn nhân nhưng không với tình yêu. Do đó tình nàng đối với Ashley là một cái gì ngoại lệ, không liên hệ gì tới lạc thú hoặc hôn nhân mà là một cái gì thánh thiện và toàn mỹ, một thứ cảm xúc đã len lén thành hình trong bao nhiêu ngày dài im lặng.

Vừa thở dài, Scarlett vừa cẩn thận thất lại chiếc nơ quanh xấp thơ, tự hỏi hàng ngàn lần là chẳng biết cái gì ở Ashley đã luôn luôn vượt ra ngoài tầm hiểu biết của nàng. Nàng cố nghĩ tới một kết luận thật hài lòng, nhưng luôn luôn nó cứ thoát khỏi trí óc đơn giản của nàng. Nàng đặt xấp thơ vào hộp và đẩy nắp lại rồi bỗng cau mày vì chợt nghĩ tới đoạn sau của lá thơ vừa đọc, lúc Ashley đề cập tới Butler. Sao Ashley lại ghi nhớ những lời lẽ của con người đê tiện kia đã nói cách nay tới một năm? Thuyền

trường Butler nhút định là một tên đê tiện, dù hấn khiêu vũ tuyệt vời. Chỉ có một tên đê tiện mới dám phỉ báng Liên bang miền Nam như Butler đã từng làm trong hội chợ.

Tới trước gương, Scarlett vuốt lại mái tóc óng ả một cách hài lòng. Bao giờ cũng vậy, cứ mỗi lần nhìn thấy màu da trắng nõn và đôi mắt xanh biếc xênh xéch của mình là nàng lại vững tin, và cười cho má lúm đồng tiền. Rồi bóng dáng bỉ ổi của Rhett Butler bị nàng xóa biến khi nhớ lại là Ashley lúc nào cũng thích ngắm đồng tiền ở má mình.

Không một chút hối hận nào về chuyện yêu trộm chồng kẻ khác hoặc đọc thơ lén của người ta đến quấy rối sự hài lòng về tuổi trẻ và bóng sắc của nàng, nhút là khi nàng vừa lấy lại được lòng tin cho rằng Ashley vẫn yêu mình.

Nàng mở cửa và đi xuống thang lầu xoắn ốc tối mờ, người cứ lằng lằng. Tới khoảng giữa cầu thang, nàng bắt đầu hát "Khi cuộc chiến tàn khốc này kết thúc".

CHƯƠNG 12

Chiến tranh tiếp diễn, phần lớn với nhiều thắng lợi, nhưng mọi người đã thôi nói: "Chỉ còn một chiến thắng nữa thôi, là chiến tranh chấm dứt". Cũng như chẳng còn ai bảo là bọn Yankee đều hèn nhất.

Bây giờ sự thật đã rõ ràng là tụi Yankee không hề hèn nhất chút nào, và cần phải có thật nhiều chiến thắng nữa mới mong dứt chiến. Tuy nhiên, với những chiến thắng ở Tennessee do công trạng của Tướng Morgan và Tướng Forrest, cộng thêm chiến công oanh liệt Trận thứ nhì ở Bull Run cũng đủ khiến người miền Nam quá hả hê. Nhưng đó cũng là những trận trả giá quá đắt. Tất cả các bệnh viện và tư gia ở Atlanta đều tràn ngập thương binh binh, và số phụ nữ mặc tang phục đen càng ngày càng nhiều thêm. Các dãy mộ buồn thảm ở nghĩa địa Oakland cũng càng ngày càng dài ra.

Tiền của Liên bang miền Nam mất giá tới mức độ báo nguy, và giá cả thực phẩm cũng theo mức độ đó từ từ leo thang. Ban Quân nhu ngày đêm lo thu góp thực phẩm đến đổi dân Atlanta phải hạn chế việc ăn uống. Bột mì đã khan hiếm và quá mắc khiến dân chúng phải dùng bột bắp thay thế các món bánh nướng, bánh kẹp. Các hàng thịt chẳng còn lấy một miếng thịt bò nào, chỉ lèo tèo vài ba miếng thịt cừu, nhưng thịt cừu thì giá lại quá cao chỉ vừa túi tiền những người giàu. Tuy thế thành phố vẫn được cung cấp nhiều heo gà và rau cải.

Cuộc phong tỏa càng ngày càng chặt chẽ hơn khiến các loại hàng hóa xa xỉ như trà, cà phê, tơ lụa, nước hoa, tạp chí thời trang, sách vở đều khan hiếm và cao giá. Ngay cả loại vải xấu nhứt cũng lên giá đến nỗi phụ nữ phải buộc lòng sửa áo mùa trước để mặc lại. Các khung dệt từ nhiều năm bị bỏ xó trong kho bụi bặm đầy bắt đầu được lôi ra, và gần như tại mỗi phòng khách đều có xuất hiện một vài bộ y phục bằng vải tự tay dệt lấy. Quân nhân, tư chức, phụ nữ, trẻ con và dân da đen bắt đầu mặc loại vải ở nhà dệt lấy. Màu xám của quân phục Liên bang miền Nam gần như biến mất nhường chỗ lại cho màu nâu của vải dệt ở nhà rồi đem nhuộm. Các bệnh viện bắt đầu lo đổi

phó với nạn khan hiếm thuốc trị bệnh sốt rét, thuốc trị các chứng đau ruột, á phiện, thuốc mê và thuốc sát trùng. Vải dùng để may băng chữa thương trở nên quý như vàng nên các bà làm ở bệnh viện phải mang về từng thùng đầy những băng loang lổ máu để giặt ủi rồi mang ra để dùng lại.

Nhưng đối với Scarlett vừa nhô ra khỏi lớp vỏ quả phụ thì chiến tranh lại là một thời kỳ vui chơi náo nhiệt. Những thiếu thốn về các vấn đề ăn uống và may mặc không làm cho nàng bận tâm vì đang quá hân hoan trở lại được thế giới bên ngoài.

Nhớ lại các thời kỳ nhàm chán năm qua, từng ngày một giống hết nhau lặng lẽ trôi, nàng bỗng thấy thời gian bây giờ đi mau khủng khiếp. Cứ mỗi ngày là một thời gian phiêu lưu rộn rã, ngày mà nàng có thể gặp thêm khuôn mặt đàn ông mới, và những người đó xin phép được đến nhà nàng để viếng thăm, trầm trồ sắc đẹp của nàng và cho biết sẽ sẵn sàng chiến đấu hoặc chết vì nàng. Nàng vẫn có thể yêu Ashley tới hơi thở cuối cùng, nhưng điều đó không cấm được việc làm cho bao nhiêu trai trẻ khác bị lôi cuốn đến phải ngỏ ý cầu hôn.

Không khí chiến tranh dai dẳng ở hậu phương khiến cho các cuộc giao tiếp trong xã hội mất đi nhiều nghi thức song có phần thú vị. Đó là một thứ bất quy thức mà những người lớn tuổi đâm ra hoảng sợ. Nhiều bà mẹ bỗng thấy một số đàn ông lạ mặt đến thăm con gái mình, không một lá thư giới thiệu cũng chẳng biết gốc rễ ở đâu. Và mấy bà cuống cuống lên khi thấy con gái mình nắm tay những người đàn ông lạ đó.

Bà Merriwether chỉ dám hôn chồng sau lễ cưới đã trở mất kinh ngạc khi bắt gặp con gái mình là Maybelle hôn anh chàng Zouave nhỏ bé, Trung úy René Picard, và bà còn kinh hoàng hơn nữa khi con gái bà cãi lại, cho rằng việc đó chẳng có gì xấu hổ. Chuyện René ngay lúc đó ngỏ ý cầu hôn con gái bà cũng không làm bà thôi ngơ ngác. Theo quan điểm của bà thì miền Nam đang đi lần tới chỗ sụp đổ toàn diện về đạo đức và bà cũng thường nói ra như vậy. Các bà mẹ khác đều cùng một ý như bà và đổ lỗi cho chiến tranh.

Nhưng đối với những người không rõ mình sống chết ngày nào thì không thể đợi nổi

một năm trước khi được gọi cô gái mình yêu bằng cái tên thân mật. Họ cũng không thể phá vỡ cái hàng rào tập tục cổ truyền đã quá quen thuộc từ trước chiến tranh. Và những cô gái từng được dạy là muốn tỏ ra đoan trang phải từ chối lời cầu hôn liên tiếp ba lần đã đâm bổ vào ngay làn ngỏ ý đầu tiên.

Lối sống phá lệ đó đối với Scarlett là một trò thú vị. Ngoại trừ công việc nhóp nhúa săn sóc thương binh binh và sự chán nản trong những giờ cuộn băng, nàng cứ thấy chiến tranh có kéo dài tới đâu thì tới.

Thật vậy, bây giờ nàng đã chấp nhận được không khí nhà thương một cách điềm tĩnh hơn trước bởi vì nơi đó cũng là một khu vực săn đuổi tốt nhất của nàng. Các thương binh ngã quỵ trước sắc dáng của nàng, không một kháng cự. Thay băng cho họ, rửa mặt cho họ, lót gối và quạt họ, chỉ bao nhiêu đó cũng đủ khiến họ yêu rồi. Quả là thần tiên sau một năm buồn thảm!

Scarlett đã trở lại cuộc sống cũ như trước khi lấy Charles và có cảm tưởng như chưa bao giờ lấy chồng, chịu tang cũng như không hề sanh thằng Wade. Chiến cuộc hôn nhân, sanh nở thoáng qua, không hề gợi được một ấn tượng sâu xa nào cho nên nàng vẫn không thay đổi. Nàng có con nhưng đứa bé được chăm sóc quá chu đáo bởi bao nhiêu người trong ngôi nhà gạch đỏ này đến nỗi gần như nàng đã quên khuấy nó. Trong tim và óc, nàng vẫn cứ là Scarlett O'Hara, hoa khôi trong hạt. Tư tưởng và hoạt động của nàng vẫn như ngày cũ, nhưng môi trường hoạt động đã được mở rộng ra. Bất chấp sự đối kháng của bạn bè cô Pittypat, nàng cứ sống như trước khi lấy chồng, tham dự tiệc tùng, khiêu vũ, cỡi ngựa rong chơi với quân nhân, làm dáng, hành động như lúc còn con gái, chỉ trừ một việc là chưa lột bỏ tang chồng. Nàng biết những việc đó sẽ như một giọt nước nhỏ vào ly đầy và hai chiếc ly đầy đó là cô Pittypat và Melanie. Là góa phụ, nàng cũng phô trương sắc dáng như thời con gái, hài lòng khi đạt được ý muốn, tự phụ về ma lực thu hút của mình và được có nhiều đàn ông đeo đuổi.

Chỉ mới vài tuần trước đây còn sống trong buồn thảm, bây giờ nàng vui sướng vì được nhiều người si mê, được tán tụng sắc đẹp, vui sướng như đã quên chuyện Ashley

cưới Melanie và chàng đang ở một nơi nguy hiểm. Nhưng dù sao ý nghĩ Ashley đã thuộc về kẻ khác cũng không mấy nặng nề bởi vì chàng đang ở cách xa. Với khoảng cách hàng trăm dặm giữa Atlanta và Virginia dường như Ashley cũng thuộc về nàng nhiều như thuộc về Melanie.

Vì vậy mùa thu năm 1862 qua mau với những ngày làm nữ điều dưỡng, khiêu vũ, đi dạo và cuộn băng. Ngân ấy công việc đã choáng hết cả thời giờ khiến nàng chỉ về thăm Tara mấy lần ngắn ngủi.

Những chuyến về quê đó thật chán chường vì nàng ít có dịp hầu chuyện lâu với mẹ - như vẫn mong chờ khi ở Atlanta - không đủ thì giờ ngồi bên Ellen khi bà may vá để ngửi mùi hương thoang thoảng của mã tiên thảo thoát ra từ y phục của mẹ hay đưa má cho bàn tay mềm mại của mẹ vuốt ve.

Ellen đã gầy đi và luôn luôn bận rộn từ sáng sớm cho tới khi cả đôn điền đi ngủ. Những đòi hỏi của Ban Quân nhu mỗi tháng lại nặng nề hơn và nhiệm vụ của bà là phải làm sao để gia tăng mức sản xuất của Tara. Lần đầu tiên từ nhiều năm qua, Gerald cũng làm chẳng hờ tay vì phải thay thế chức vụ quản lý của Jonas Wilkerson và phải thân hành đi xem xét đất đai. Chẳng được gì khác hơn là cái hôn của mẹ trước khi đi ngủ, còn cha thì suốt ngày ở ngoài đồng. Scarlett nhận thấy Tara buồn nản quá. Cả hai cô em gái cũng luôn luôn dành hết thì giờ cho chuyện riêng tư. Bây giờ Suellen đã thông đồng với Frank Kennedy và ca luôn miệng bài "Khi cuộc chiến tàn khốc này kết thúc" với một vẻ tinh quái khiến Scarlett không sao chịu nổi, còn Carreen thì luôn luôn chìm đắm trong những giấc mơ về với Brent Tarleton nên cũng không thể làm vui nàng được.

Mặc dầu lần nào trở về Tara tìm nàng cũng reo vui, nhưng nàng cũng chẳng buồn tiếc gì khi nhận được thư của cô Pittypat và Melanie khẩn cầu nàng trở lại với họ. Những lúc đó, Ellen thường thở dài buồn bã khi nghĩ rằng đứa con gái đầu lòng và thẳng cháu ngoại duy nhất sắp phải xa bà. Bà nói:

- Mẹ không thể ích kỷ giữ con lại đây trong khi con có nhiệm vụ săn sóc thương binh

ở Atlanta. Mẹ buồn chỉ vì... chỉ vì hình như mẹ không có thì giờ nói chuyện với con để tìm lại hình ảnh đứa con ngày nào còn bé bỏng trước khi con rời xa mẹ.

- Lúc nào con cũng là đứa con bé bỏng của mẹ mà.

Scarlett vừa nói vừa chui đầu vào ngực Ellen, mặc cảm phạm tội dâng lên trong lòng. Nàng không thể nói với mẹ là chính những người si mê nàng, những cuộc khiêu vũ chó không phải là bản phận đối với Liên bang miền Nam đã lôi kéo nàng trở lại Atlanta. Đạo sau này, nàng đã che giấu Ellen nhiều chuyện. Nhưng quan trọng hơn cả là nàng vẫn giữ bí mật về chuyện Rhett Butler vẫn thường hay lui tới nhà cô Pittypat.

Luôn nhiều tháng sau ngày hội chợ, bất cứ lần nào trở lại Atlanta, Rhett Butler cũng tới thăm và chở Scarlett đi dạo, đưa nàng tới dự những buổi chợ phiên từ thiện hoặc những cuộc khiêu vũ và tới tận cửa bệnh viện để đón nàng về. Nàng không còn sợ hấn tiết lộ những bí mật của mình, nhưng thâm tâm nàng vẫn không quên kỷ niệm đáng ngại lúc gã bắt gặp nàng trong tình trạng tồi tệ nhứt và biết rõ sự thật về Ashley. Đó là lý do khiến nàng phải giữ gìn lời nói mỗi lần bị hấn quấy nhiễu. Và hấn thì cứ luôn luôn quấy nhiễu nàng.

Rhett khoảng trên ba mươi tuổi, lớn hơn bất cứ người nào đang đeo đuôi nàng, và khi đó nàng bất lực như một đứa bé chẳng có cách gì chế ngự nổi hấn như đã từng làm với các cậu trai cùng trang lứa. Trông hấn cứ phốt tinh như trên đời chẳng còn có gì đáng ngạc nhiên. Hấn lại còn thích dồn nàng vào một cơn giận ghen lời và dường như đó là những lúc hấn khoái trá nhứt. Thường thường khi bị trêu tức, nàng để cho cơn giận bùng lên theo dòng máu Ái nhĩ lan của Gerald nhưng dòng máu đó chỉ cuộn cuộn chảy dưới khuôn mặt dịu dàng thừa hưởng của Ellen. Lúc trước, nàng không bao giờ nghĩ đến việc kềm chế tánh khí Ái nhĩ lan đó, trừ khi ở trước mặt mẹ. Bây giờ, đau khổ khi phải nén lại vì sợ phải nhìn nụ cười khoái trá của hấn. Nếu hấn cũng mất bình tĩnh như nàng thì có gì đáng gọi là thiệt thòi đâu.

Sau những lần cãi vã mà ít khi nắm được phần thắng, nàng quả quyết rằng hấn là một kẻ bất xứng, vô giáo dục, không phải giai cấp quý tộc và thế sẽ chẳng thêm giao thiệp

nữa. Nhưng sớm muộn gì hắn cũng trở lại Atlanta, đến viếng, làm như để thăm cô Pittypat rồi tặng cho Scarlett một hộp kẹo mang từ Nassau về, với những cử chỉ chiều chuộng thái quá. Hoặc hắn giữ trước một ghế ngồi nghe hòa nhạc, hoặc khấn khoản mời nàng đi khiêu vũ. Luôn luôn điệu bộ trơ trẽn dễ mền của hắn làm nàng phải bật cười và quên hết chuyện cũ cho đến lúc một vụ trêu tức khác diễn ra.

Dù hắn hay chọc giận, nàng vẫn thấp thỏm mong hắn đến thăm. Người hắn như tỏa ra một thứ gì kích động mà nàng không phân tách được, một cái gì khác xa những người đàn ông mà nàng quen biết. Có cái gì ngậy ngát nơi thân hình lực lưỡng của hắn nên mỗi lần hắn bước vào một gian phòng người ta có cảm tưởng như vừa chạm mạnh vào một khối thô cứng nào đó. Có cái gì ngạo mạn và châm biếm trong ánh mắt đen thẳm của hắn làm khơi dậy ở Scarlett lòng thèm muốn được chế ngự hắn.

Nàng bối rối thầm nghĩ: "Làm như mình yêu hắn!" Mỗi khi đến viếng, cái vẻ hoàn toàn đàn ông của hắn làm cho căn nhà mang toàn nữ tính của cô Pitty như nhỏ bé lại. Scarlett không phải là người duy nhút trong gia đình có phản ứng kỳ lạ và không chịu được sự hiện diện của hắn mà chính cô Pitty cũng phải bấn loạn và xao xuyến vì sự có mặt của hắn.

Cô Pitty vẫn biết sẽ bị Ellen phản kháng nếu hay được việc hắn thường đến viếng con gái bà và cô cũng biết là pháp lệnh của Charleston đã loại hắn ra ngoài xã hội thượng lưu thì không thể coi thường được, nhưng trước những món quà xinh xắn và những cái hôn tay của hắn, cô chỉ còn là con ruồi đặt trước bình mật. Hơn thế nữa, hắn còn thường mang về cho Pitty những món quà nho nhỏ mua từ Nassau mà hắn quả quyết rằng chỉ mua riêng cho cô sau khi liều mạng vượt vòng phong tỏa... kim ghim, kim may, nút áo, suốt sợi lụa và kẹp tóc. Những món xa xỉ nho nhỏ đó không tài nào tìm ra được lúc sau này... Phụ nữ chỉ mang kẹp bằng gỗ chuốt tay, dùng hạt giẻ rừng bọc vải làm nút áo... và cô Pitty thì thiếu hẳn tinh thần chịu đựng để khước từ những món đó. Mặt khác, cô hoàn toàn như một đứa bé chỉ thích thú những món quà bất ngờ và không thể nào cưỡng nổi ý định mở các gói ra xem. Và một khi đã mở ra, cô không còn can đảm từ chối nữa. Đã nhận quà như thế thì làm sao cô còn đủ can đảm để bảo

hắn là một người mang tai tiếng xấu, hắn không xứng đáng thăm viếng ba người đàn bà đơn độc, chẳng có đàn ông che chở và Pittypat cũng luôn luôn cảm thấy cần tới sự che chở của đàn ông mỗi khi Rhett Butler có mặt trong nhà. Cô thở dài:

- Cô chẳng biết ông ta là người như thế nào. Nhưng... mặc kệ, cô cứ cho là một người tử tế, một người khả ái nếu cô cảm nhận được là trong thâm tâm ông ta cũng biết kính trọng phụ nữ. Từ ngày được chuộc giùm nhân cưới, Melanie cho rằng Rhett Butler là một nhà quý phái tinh tế, khéo léo nên không khỏi tức vì nhận xét của cô Pittypat.

Phân Scarlett, nàng mặc nhiên tán đồng ý kiến của cô Pitty. Cũng như cô Pitty, nàng nghĩ là chẳng bao giờ hắn kính trọng một người đàn bà nào cả, có lẽ trừ Melanie ra. Nàng vẫn cảm thấy như lửa lò khi hắn chăm chú nhìn nàng từ trên xuống dưới. Chỉ riêng với Melanie là hắn không có cái nhìn như thế, không ẩn chứa một sự định giá lạnh lùng, không có nét châm biếm trong ánh mắt. Nói chuyện với Melanie, giọng hắn trở nên khác biệt, nhã nhặn, kính nể và sẵn sàng phục dịch.

- Tại sao ông tử tế với chị ấy hơn tôi?

Một chiều, lúc hai người ngồi riêng với nhau trong khi cả nhà còn ngủ trưa, Scarlett đã hỏi Rhett như vậy.

Luôn cả tiếng đồng hồ quan sát hắn ngồi cầm chỉ để Melanie cuộn đan, Scarlett để ý tới nét mặt bí ẩn của hắn trong khi im lặng ngồi nghe người chị chồng hãnh diện kể chuyện Ashley và việc chàng mới được vinh thăng. Scarlett biết rõ là Rhett chẳng mấy may coi trọng Ashley và cũng bắt cần tới chuyện chàng vừa được cấp Thiếu tá. Tuy nhiên, hắn vẫn nhã nhặn nói vài ba câu phải phép đối với thành tích dũng cảm của Ashley.

Nàng nghĩ thầm, nếu mình mà nói tới Ashley thì hắn sẽ nhướng mày lên và cười đều cáng ngay. Nàng nói tiếp:

- Tôi đẹp hơn chị ấy nhiều... không hiểu tại sao ông lại đối xử với chị ấy lịch sự hơn là đối với tôi.

- Tôi có quyền hy vọng là cô ghen không?

-Ồ, đừng tưởng bở!

- Lại một hy vọng nữa tiêu tan. Tôi lịch sự với bà Wilkes vì bà ấy xứng đáng. Bà ấy là một trong số rất ít người biết tử tế, chân thành và xã kỷ mà tôi đã từng gặp. Có lẽ cô không nhận thấy những đức tính cao quý đó. Hơn thế nữa, dù hãy còn trẻ bà Wilkes có cung cách của một trong số rất ít các bà quý tộc mà tôi đã hân hạnh biết tới.

- Nghĩa là ông muốn ám chỉ tôi không phải là một phụ nữ quý tộc, phải không?

- Dường như ngay trong lần gặp nhau đầu tiên, chúng mình đều đồng ý rằng cô không phải là một phụ nữ quý phái kia mà?

- Nè, đừng có quá tức mà sống sượng đem chuyện đó ra! Tại sao ông cứ dùng cái trò trẻ ấy để đối phó với tôi? Chuyện đã quá lâu rồi và tôi cũng đã trưởng thành nhiều. Nếu không có cái lời nói xiên xéo của ông, chắc chắn là tôi đã quên tuốt hết.

- Tôi không cho đó là một trò trẻ và cũng không nghĩ là cô đã trưởng thành. Thỉnh thoảng cô cũng còn muốn ném vài cái bình nếu không làm được theo ý mình. Nhưng bây giờ thì đã làm được theo ý mình rồi nên cô chẳng thấy cần phải đập đồ đập đạc nữa.

-Ồ, ông là... Ước gì tôi là đàn ông! Tôi sẽ tống cổ ông ra và...

- Và cô sẽ mất mạng. Trong vòng năm mươi thước, tôi bắn trúng đích như chơi. Tốt hơn là nên sử dụng những thứ vũ khí sẵn có của cô... má lúm đồng tiền, bình bông và những loại tương tự.

- ồ vô lại!

- Bộ cô tưởng là có thể chọc giận được tôi à? Rất tiếc là đã để cho cô thất vọng. Cô không thể chọc giận được đâu vì những tiếng mắng chửi cùng loại đó đối với tôi đều đúng cả. Đúng vậy, tôi là một đứa vô lại, và tại sao không? Đất nước này tự do và

người ta có quyền làm một thằng vô lại nếu người ta muốn được vậy. Chỉ có những kẻ đạo đức giả như cô, thừa người đẹp quý mến, trái tim đen như mực nhưng cô che giấu... chỉ có những kẻ đó mới giận dữ lên khi bị gọi trúng tên.

Trước cái cười trầm tĩnh và những nhận định bằng giọng kéo dài của hắn, Scarlett đâm ra bất lực bởi vì từ trước tới nay nàng chưa hề gặp một người nào hoàn toàn bất khả xâm phạm đến thế. Đối với hắn, các loại vũ khí như khinh bỉ, lạnh lùng và nhục mạ đều vô hiệu. Kinh nghiệm cho Scarlett biết, người nói láo chính là kẻ bình vực mãnh liệt nhất cho sự thật của mình, người hèn nhát thì hay nói tới lòng can đảm của họ và người đê tiện thì lại thấy là phải quyết liệt bảo vệ danh dự của y. Nhưng với Rhett thì không vậy. Hắn nhìn nhận tất cả rồi cười xòa và chọc cho nàng nói nhiều hơn.

Luôn những tháng đó, Rhett lui tới Atlanta thường hơn, tới không kèn trống và đi không một lời giã biệt. Scarlett không hiểu loại nghiệp vụ nào đã khiến hắn tới Atlanta vì rất ít có người vượt phong tỏa đi quá xa miền duyên hải như thế.

Họ cất hàng lên Wilmington hoặc Charleston, ở đó đã châu chực sẵn vô số thương gia và những tay đầu cơ khắp miền Nam kéo tới để mua hàng theo thẻ thức đấu giá. Scarlett cảm thấy hài lòng nghĩ rằng hắn chịu khó lặn lội xa như thế là để thăm mình, nhưng mặc dầu hết sức tự kiêu, nàng cũng không hoàn toàn tin được chuyện đó. Nếu hắn đã có lần thổ lộ tình yêu hay giả vờ ghen tuông với những người đeo đuổi nàng, hoặc nắm tay nàng, xin một bức ảnh hay một chiếc khăn tay là nàng quả quyết ngay rằng hắn đã bị nàng mê hoặc. Nhưng không, hắn vẫn cứ là một kẻ chẳng si mê lại hay quấy rầy và tệ hại hơn cả là dường như hắn đã nhìn thấy rõ tất cả những mảnh khóc của nàng dùng để quyến rũ hắn.

Cứ mỗi lần hắn tới là nữ giới xôn xao. Họ xôn xao không phải vì hắn mang trên người cái danh dự người hùng vượt phong tỏa nhưng là do mỗi kích động giống như của người đứng trước trái cấm. Tai tiếng hắn chẳng còn một ai không biết! Và mỗi lần các bà vợ ở Atlanta châu đầu vào nhau để bàn tán thì tiếng tăm của hắn lại còn thảm tệ hơn lên, và điều đó càng làm cho hắn trở thành quyến rũ nhiều thêm đối với các cô

gái.

Ngoài những anh hùng trận mạc ra, Rhett là nhân vật được nói tới nhiều nhất ở Atlanta. Ai cũng biết là hắn bị đuổi ra khỏi Đại học Võ bị West Point là vì hắn say rượu và "dính líu chuyện gái ghẹo". Cái chuyện tồi tệ khủng khiếp của hắn với một cô gái ở Charleston, kể đó là một trận đấu súng và hắn đã bắn chết người anh của cô gái đó đã được Atlanta coi như là tài sản công cộng. Thờ ơ qua lại giữa Atlanta và Charleston càng làm cho câu chuyện sáng tỏ. Cha hắn, một nhà quý tộc, đã phải đuổi hắn ra khỏi nhà không một xu dính túi năm hắn hai mươi hai tuổi. Tên hắn cũng bị xoá luôn trong gia phả. Sau vụ đó, hắn phải lang thang tới California theo chân những người săn vàng năm 1849, rồi từ đó hắn đi qua Nam Mỹ và Cuba. Tất cả những gì hắn làm trong thời kỳ đó đều chẳng có gì tốt đẹp: lãng nhãng với phụ nữ, bắn lộn, buôn súng lậu cho phe Cách mạng Trung Mỹ và tệ hại hơn tất cả, hắn lại là một tay đánh bạc nhà nghề. Đó là những gì Atlanta biết được về hắn.

Ở Georgia, gần như chẳng gia đình nào là không có một thân nhân đánh bạc thua đến phải bán nhà, bán đất và bán luôn cả bọn nô lệ. Nhưng đó là chuyện khác. Người ta có thể phá sản vì cờ bạc nhưng vẫn cứ là người quý phái, chớ đánh bạc nhà nghề thì nhất định phải là một tên bất lương.

Nếu không có tình trạng xáo trộn vì chiến tranh và những dịch vụ riêng của hắn đối với chánh phủ Liên bang miền Nam, chắc chắn hắn không bao giờ được tiếp nhận ở Atlanta. Bây giờ, ngay đến những người câu nệ nhất cũng nhận thấy rằng tinh thần yêu nước đòi hỏi họ phải bao dung hơn. Phần lớn tình cảm đều nghiêng về phía gia đình con chiên ghẻ Butler và gia tộc hắn, sau khi nghĩ kỹ đã đồng ý mở cho hắn một con đường chuộc tội. Thế là các bà cảm thấy có nhiệm vụ mở rộng chút ít tầm tay ra, đặc biệt là đối với một thuyền trưởng vượt biển gan lì như hắn. Tất cả đều đã nhận ra rằng số phận của Liên bang miền Nam tùy thuộc vào những chiếc tàu tránh né được hạm đội Yankee cũng tương đương với sự tùy thuộc vào các chiến sĩ ngoài mặt trận.

Theo lời đồn đãi thì Butler là một trong số các thuyền trưởng xuất sắc nhất của miền Nam và sự liêu lĩnh táo bạo của ông ta không ai sánh được. Sanh trưởng tại

Charleston, hắn đã thuộc nằm lòng từng eo biển, gành đá cũng như các vũng cạn, chỗ sâu của cả vùng duyên hải Carolina gần với hải cảng này. Hắn cũng đi lại dễ dàng như trong nhà trên các vùng biển chung quanh hải cảng Wilmington. Chưa bao giờ hắn để mất một chiếc tàu hay bắt buộc phải ném hàng xuống biển. Ngay từ ngày chiến tranh bùng nổ, hắn từ trong bóng tối hiện ra với khoản tiền đủ mua một chiếc tàu nhỏ chạy nhanh, và bây giờ nhờ vào tiền lời hai ngàn phần trăm trên mỗi chuyến hàng vượt phong tỏa, hắn đã làm chủ bốn chiếc. Hắn mượn toàn những người tài ba và trả lương rất hậu. Những đêm tối trời, thuyền của hắn len lỏi vượt vòng vây ra khỏi Charleston và Wilmington, chở theo bông vải đem bán ở Nassau, Anh quốc và Gia nã đại. Các nhà máy sợi ở Anh lúc này lâm vào tình trạng ngưng trệ và công nhân đành chịu cảnh đói khát, cho nên bất cứ ai vượt qua nổi hàng rào biển của hạm đội Yankee đều có thể mặc tình làm mưa gió về giá cả ở Liverpool. Tàu của Rhett luôn luôn may mắn một cách kỳ lạ lúc chở bông vải ra cũng như lúc mang chiến cụ về - toàn là những quân dụng mà Liên bang miền Nam khắc khoải đợi chờ. Vâng, chính vì thế mà các bà có thể tha thứ cho hắn nhờ vào vô số công trạng của hắn, nhứt là đối với một người dũng cảm như vậy.

Là con người phóng khoáng, hắn đi tới đâu đều có người chú ý. Hắn xài tiền như nước, cỡi một con ngựa ô nòi hung hăng và luôn luôn ăn mặc đúng thời trang. Chỉ nội bộ y phục của hắn thôi cũng đủ khiến mọi người để ý tới, bởi vì quần áo của binh sĩ bây giờ đã quá dơ bẩn, tối ám và rách nát, còn dân chúng trang trọng nhứt cũng chỉ với những bộ đồ được chăm và khéo tay thôi. Scarlett không khỏi nhìn nhận là chưa hề thấy ai phục sức thanh lịch và oai vệ như hắn cả. Rất ít phụ nữ có thể cưỡng chế nổi mỗi khi hắn muốn thu phục nhân tâm và cuối cùng, ngay cả bà Merriwether cũng phải mềm lòng mời hắn tới dùng bữa thân hữu đêm chúa nhật.

Maybelle Merriwether đang đợi anh chàng Zouave thấp bé của cô ta về phép để làm lễ thành hôn, cứ khóc nức nở khi nghĩ là không được mặc áo cưới bằng hàng sa tanh trắng bởi vì cả miền Nam cũng chẳng đâu còn được một tấc. Đã vậy, cô ta cũng không sao mượn ra một chiếc áo cưới cũ nào, bởi lẽ các chiếc áo cưới đó đều được gom góp để may cờ trận. Bà Merriwether đã vận dụng tới lòng yêu nước để dỗ dành con nhưng

vô hiệu. Bà thuyết phục là loại vải tự tay dệt lấy mới xứng đáng may áo cho các cô dâu miền Nam. Nhưng Maybelle vẫn muốn có sa tanh. Cô ta sẵn sàng chấp nhận, hãnh diện chấp nhận không cần tới trâm cài, giày đẹp, kẹo ngon, trà tốt, để chứng tỏ cũng lo lắng cho chánh nghĩa, nhưng cô ta vẫn muốn có áo cưới bằng sa tanh. Nghe Melanie nói lại, Rhett mang từ Anh về hàng chục thước sa tanh trắng bóng và khăn choàng đăng ten làm quà cưới cô ta. Hắn làm họ không thể nào nghĩ tới chuyện trả tiền cho hắn được. Maybelle mừng ron lên đến muốn ôm hắn mà hôn. Bà Merriwether biết đó là một món quà đắt giá - một món quà trang phục vượt thời - nhưng bà không có cách nào từ khước khi Rhett giải bày lưu loát rằng đối với tân nương của một vị anh hùng thì chẳng có gì có thể là quá đáng. Vì vậy mà Merriwether đành mời hắn ăn tối ở nhà mình, cảm nhận rằng sự nhân nhượng đó còn đắt giá hơn giá trị món quà.

Không những chỉ tặng Maybelle sa tanh, hắn còn chỉ dẫn kiểu để may áo cưới cho hợp thời trang, đai áo ở Ba Lê mùa này nở rộng ra và thân trên ngắn hơn một chút. Áo không còn xếp tổ ong mà xếp theo vòng tròn mặc chung với váy lót viền kim tuyến. Hắn còn bảo là phụ nữ ở Ba Lê không còn mặc quần lót dài cho nên hắn nghĩ là kiểu đó đã lỗi thời. Về sau bà Merriwether nói với bà Elsing bà ngại nếu khuyến khích thêm chút nữa, chắc hắn sẽ kể đúng y kiểu quần lót của đàn bà Ba Lê. Hắn nhớ từng chi tiết một các kiểu áo, kiểu nón và kiểu tóc. Các bà cũng tự thấy lạ khi vây quanh hắn để hỏi về thời trang nhưng họ vẫn buộc lòng phải hỏi. Họ bị cô lập với thời trang thế giới như những thủy thủ đắm tàu, vì chỉ có chút ít sách thời trang lọt được hàng rào phong tỏa. Đàn bà Pháp có cạo đầu và đội nón da họ cũng không biết, vì thế ký ức về cách trang phục của Rhett được cho là quý để thay thế tạp chí thời trang phụ nữ "Godéys Lady". Hắn chú ý tới mọi chi tiết mà phụ nữ hài lòng nhứt, do đó cứ sau mỗi chuyến tàu từ ngoại quốc về, người ta lại thấy hắn bị các bà vây quanh. Hắn cho biết nào là năm nay kiểu nón đã nhỏ hơn và chóp nón cao hơn, nào là người ta chỉ gắn lông chim chớ không cài hoa trên nón nữa, nào là hoàng hậu Pháp đã hất búi tóc khi dự dạ hội mà tóc được xếp chồng gần giữa đỉnh đầu, để lộ hai tai ra sau, sau cùng là áo dài dạ hội đã hở ngực thêm nhiều.

Luôn vài tháng, hắn đã là khuôn mặt quen thuộc và lang bạt tại Atlanta, đầu mang

hiều tai tiếng, dầu có lời xâm xì rằng hắn trục lợi không chỉ trên những chuyến vượt phong tỏa mà còn trong những vụ đầu cơ nhu yếu phẩm. Những người không ưa hắn còn bảo là sau mỗi chuyến tàu, hắn làm cho vật giá Atlanta tăng lên năm đô-la. Nhưng mặc ai nói gì thì nói, hắn vẫn có thể tiếp tục giữ được mối giao dịch với xã hội Atlanta như thường, nếu hắn thấy cần phải giữ. Nhưng thay vì vậy, sau khi chen được vào hàng ngũ của những công dân yêu nước, đứng đắn kia, đã đạt được sự kính trọng và bắt họ miễn cưỡng tỏ ra có cảm tình với hắn, thói ương ngạnh đã làm hắn thay đổi đường lối châm chích họ, chứng tỏ cho họ thấy rằng thái độ của hắn lâu nay chỉ là một màn kịch và bây giờ hắn đã chán đóng vai trò ấy rồi.

Dường như khinh miệt tất cả mọi người và vật ở miền Nam, đặc biệt là Liên bang miền Nam mà không buồn che giấu. Chính những nhận xét về Liên bang miền Nam đã làm dân Atlanta ban đầu còn sững sốt rồi lạnh lùng và sau cùng là thịnh nộ nổi lên. Ngay từ khi sắp hết năm 1862, nam giới đã lạnh lùng khi chào hắn, các bà bắt đầu kéo con gái vào sát bên mình mỗi khi hắn xuất hiện ở đám đông.

Dường như không những chỉ khoan khoái khi châm biếm lòng chân thành và nhiệt huyết của dân Atlanta, hắn lại thích phơi bày mặt thật của hắn ra một cách trắng trợn. Trong khi người ta tán tụng hắn vì sự can đảm vượt hàng rào phong tỏa, hắn thẳng thừng đáp rằng hắn cũng luôn luôn sợ sệt nguy nan chẳng khác gì những người trai anh dũng ngoài mặt trận. Tất cả đều biết là trong hàng ngũ quân đội Liên bang miền Nam không một ai hèn nhát nên họ vô cùng tức giận. Hắn luôn gọi các chiến sĩ là "những người trai anh dũng của chúng ta" hoặc "những anh hùng quân phục xám" với cái giọng như chửi vào mặt người nghe. Khi các thiếu nữ dạn dĩ hy vọng được hắn chú ý, gọi hắn là một trong những anh hùng đang chiến đấu vì họ, hắn nghiêng mình và tuyên bố rằng đó không phải là trường hợp của hắn, vì hắn cũng có thể hành động như vậy với phụ nữ Yankee nếu số tiền tìm ra cũng tương đương.

Từ khi Scarlett gặp hắn trong hội chợ ở Atlanta đến nay hắn vẫn nói chuyện với nàng với giọng đó, nhưng bây giờ nói với ai, hắn cũng cứ để lộ cái tánh gàn bướng đó ra. Khi được ca ngợi về sự đóng góp của hắn cho Liên bang miền Nam chắc chắn là hắn

trả lời rằng cuộc phong tỏa chỉ là dịp để hấn kiếm tiền.

Phần lớn những nhận xét của hấn đều khó bắt bẻ, chính điều đó khiến họ càng thâm hại hơn. Rồi lần lần bỗng lòi ra những vụ xấu xa nho nhỏ của những kẻ ký hợp đồng cung cấp phẩm vật cho chánh phủ. Chiến sĩ ngoài mặt trận đã gởi thơ than phiền về chuyện giày mới nhưng mang có một tuần là nát bét ra, thuốc súng không bắt lửa, yên cương hay bị đứt, thịt thì hư thúi, bột mì đầy mọt sâu. Dân Atlanta cố nghĩ là những nhà thầu đó chỉ là người ở Atlanta, Virginia hay Tennessee chứ không phải là người Georgia, vì có bao giờ những nhà thầu ở Atlanta lại nằm trong hàng ngũ quý tộc.

Không những chỉ châm biếm thành phố với những vụ hối mại quyền thế của những cấp lãnh đạo và nghi ngờ lòng dũng cảm của các chiến sĩ ngoài mặt trận, hấn lại còn đưa các công dân danh vọng vào tình cảnh khó xử trí. Hấn không dần được ý muốn châm chích tánh tự phụ, thói ngụy biện và lòng ái quốc rực rỡ của những người chung quanh, như một đứa bé không sao cưỡng được ý muốn dùng kim chích vào quả bóng. Hấn khéo léo làm tiêu tán lòng kiêu ngạo, lật mặt nạ những kẻ ngu dốt và cuồng tín, bằng những phương cách tinh vi, đối xử với nạn nhân của hấn thật lễ độ khiến họ không biết được sự thật ra sao cho tới lúc nhận ra mình đang phơi người ra giữa một cơn dông bão.

Trong mấy tháng thành phố tiếp nhận hấn, Scarlett không hề tin tưởng ở hấn chút nào. Nàng hiểu rõ cung cách chiều chuộng hết sức tinh vi và những lời hoa mỹ của hấn đều giả dối. Nàng còn biết rằng hấn đứng trong hàng ngũ những kẻ vượt phong tỏa, yêu nước và hăng hái kia chỉ vì hấn thích chuyện đó thôi. Nhiều khi dưới mắt nàng, Rhett giống như những thanh niên cùng hạt với nàng, anh em song sanh Tarleton luôn luôn bị ám ảnh bởi những trò đùa nghịch ngợm, anh em Fontaine với những hứng thú ma quái thường quấy phá một cách ác độc, anh em Calvert có thể thức suốt đêm để hoàn thành một tin vẹt. Nhưng còn có một cái gì khác hơn thế, vì với cái bề ngoài bình thản của Rhett, có một cái gì thật hiểm độc, hung tợn trong cái giọng ngọt ngào của hấn.

Chính trong buổi hòa nhạc tại nhà bà Elsing nhằm gây quỹ cho những chiến binh vừa

bình phục, Rhett đã làm cho dân Atlanta hoàn toàn cắt đứt những mối thiện cảm với hắn. Buổi chiều đó, nhà bà Elsing đông nghẹt các quân nhân đang nghỉ phép, thương binh, lực lượng Dân quân, Vệ binh quốc gia, các thiếu phụ, quả phụ và thiếu nữ. Trong nhà hoàn toàn không còn ghế trống, ngay cả cầu thang cũng đầy nức khách. Cái chậu thủy tinh lớn đặt trước cửa đã được dỡ ra hai lần đầy những đồng tiền bạc. Điều này chứng tỏ bà Elsing đã thành công bởi vì hiện thời đô la bạc có giá trị gấp sáu mươi lần đô la giấy Liên bang miền Nam.

Cô gái nào có chút tài năng đều phải hát, đánh dương cầm và trình diễn hoạt cảnh. Những tràng pháo tay vang dậy nổi lên. Scarlett quá hài lòng vì không những nàng và Melanie trình diễn trong một hợp khúc hai giọng bản "Khi sương bám đài hoa" và sau khi được yêu cầu cả hai hát thêm bản nữa, nàng lại còn được chọn trình diễn một hoạt cảnh cuối cùng tiêu biểu cho tinh thần của Liên bang miền Nam.

Rạng rỡ trong chiếc áo dài kiểu Hy Lạp màu trắng, thắt lưng bằng vải đỏ và xanh, Scarlett một tay cầm lá cờ "Stars and Bars", tay còn lại cầm thanh gươm chuôi vàng của cha con Charles trao về phía Đại úy Carey Ashburn, người xứ Alabama đang quỳ trước mặt nàng.

Dứt màn trình diễn, Scarlett hồi hải tìm xem Rhett có tán thưởng hoạt cảnh mỹ miều đó hay không. Nhưng nàng giận dữ lên khi thấy hắn đang tranh luận và chắc chắn là chẳng chú ý gì tới mình. Nhìn nét mặt của những người quanh hắn, nàng đoán biết ngay là họ đang phẫn uất vì lời lẽ của hắn.

Scarlett vội tới gần, và trong một không khí im lặng kỳ dị vẫn thường xảy ra tại các cuộc cãi vã, nàng nghe Willie Guinan, thuộc đội Dân quân lên tiếng:

- Thưa ngài, có phải ngài muốn bảo rằng chánh nghĩa mà các vị anh hùng của chúng ta đang liều thân bảo vệ là không thiêng liêng chăng?

Tiếng trả lời của Rhett nghe như khiêm nhượng tìm một lời giải đáp:

- Xin lỗi, nếu cậu bị xe lửa cán thì cái chết của cậu có làm cho công ty hỏa xa trở

thành thiêng liêng không? Willie lạc giọng:

- Thưa ngài, nếu không phải chúng ta đang cùng ở trong ngôi nhà này... Rhett ngắt lời:
- Và tôi run sợ không biết chuyện gì sẽ xảy ra... bởi vì lòng dũng cảm của cậu mọi người đều biết rõ.

Mặt Willie tím lại và... mọi người đều lặng thinh. Tất cả đều lúng túng. Willie là một thanh niên cường tráng đã đến tuổi động viên nhưng cậu ta vẫn chưa ra tiền tuyến. Dĩ nhiên cậu ta là con trai duy nhút và dầu sao cũng cần có người ở lại để bảo vệ tiểu bang. Nhưng có vài tiếng cười nổi lên trong đám sĩ quan vừa bình phục khi Rhett nói về lòng dũng cảm của Willie. Scarlett bực tức nghĩ thầm:

"Ồ, tại sao hắn không chịu cầm miệng lại, hắn chỉ muốn làm hư buổi hội này thôi".
Bác sĩ Meade nhú mày như sắp nổi trận lôi đình:

- Người bạn trẻ kia, chẳng có gì thiêng liêng đối với anh... Ông bắt đầu với giọng thường dùng đọc diễn văn:
- Nhưng đối với những công dân ái quốc miền Nam thì có rất nhiều chuyện thiêng liêng. Và công cuộc giành lại tự do trong tay kẻ xâm lăng là một, quyền lợi các tiểu bang miền Nam là hai và...

Rhett uể oải ngắt lời bằng một giọng rất dịu dàng, gần như chán nản:

- Tất cả những cuộc chiến đều thiêng liêng đối với những kẻ đang chiến đấu. Nhưng khi nàng hấp tấp chen vào nhóm người đang giận dữ thì Rhett ung dung khom mình chào mọi người và bắt đầu đi ra cửa. Nàng định chạy theo hắn nhưng bà Elsing níu áo giữ lại.
- Ể nó đi, cứ để cho nó đi. Một thằng phản bội, một tên đầu cơ, một con rắn độc mà chúng ta đang dung dưỡng.

Đang cầm nón đứng ở phòng khách, nghe rõ những lời dành riêng cho mình, Rhett

xoay lại, rảo mắt khắp gian phòng một lúc rồi nhìn đắm đắm vào bộ ngực lép xẹp của bà Elsing. Đột nhiên hấn nhe răng cười và cúi đầu chào rồi bỏ đi.

Bà Merriwether về chung xe với cô Pitty. Bốn người vừa ngồi xuống là bà ta nổ ngay:

- Thấy chưa, Pittypat Hamilton! Chắc chị vừa lòng lắm!

Cô Pitty sợ hãi kêu lên:

- Vừa lòng cái gì?

- Với tư cách của tên Butler đốn mạt mà chị đã chứa chấp đó!

Cô Pittypat cuống lên, quá kinh hoảng vì lời buộc tội đến nỗi không nhớ là Merriwether cũng đã nhiều lần đái Butler tại nhà bà. Scarlett và Melanie thì nhớ ra ngay, nhưng vì lịch sự đối với người lớn tuổi, họ không dám nói ra nên đành nhìn xuống xe.

Bà Merriwether tiếp, thân hình béo phị của bà như muốn phồng to hơn:

- Sĩ nhục mình và luôn cả Liên bang miền Nam. Nó dám nói mình chiến đấu vì tiền! Rằng cấp lãnh đạo nói dối mình. Đáng lẽ phải cho nó vào tù. Vậy mới đáng. Tôi sẽ nói với bác sĩ Meade chuyện này. Nếu ông nhà tôi còn sống, chắc nó phải biết. Bây giờ, Pitty Hamilton, chị nghe đây. Chị không được cho tên vô lại đó tới nhà nữa nghe chưa?

-Ồ!

Cô Pitty kêu lên thảm não dường như chỉ mong được chết ngay lúc đó. Cô lơ đờ nhìn hai đứa cháu đang cúi mặt như kêu cứu rồi hy vọng nhìn lên tám lưng thẳng của bác Peter. Cô biết bác đã lắng nghe và hy vọng bác ta quay lại xen vào chuyện như vẫn thường làm. Cô hy vọng bác sẽ nói: "Thôi bà Dolly, bà hãy để yên cho bà Pitty". Nhưng bác Peter chẳng hề nhúc nhích. Bác là người chống đối quyết liệt Rhett Butler và cô Pitty cũng biết vậy. Cô đành thở dài:

- ược Dolly, nếu chị nghĩ...

- Chắc chắn chứ không phải nghĩ. Tôi không thể tưởng nổi cái gì đã khiến chị khởi xướng chuyện mời hấn. Kể từ chiều nay sẽ không còn một nhà tử tế nào tiếp đón hấn nữa. Chị phải biết phán đoán và cấm hấn đến nhà.

Bà gay gắt nhìn Scarlett và Melanie:

- Hai cháu nên lưu ý lời tôi. Các cháu cũng chịu trách nhiệm trong vụ này vì quá niềm nở với hấn. Hãy cho hấn biết một cách lịch sự nhưng cương quyết là sự hiện diện và những lời bất chánh của hấn chắc chắn không được nhà các cháu chấp nhận.

Tới lúc này, Scarlett giận sôi, sẵn sàng chồm lên như một con ngựa khi có một bàn tay lạ tàn nhẫn giựt dây cương. Nhưng nàng ngại. Nàng không muốn liều để rồi bà Merriwether gởi cho mẹ một lá thư khác nữa. Mặt đỏ lên vì giận, nàng nghĩ thầm:

"Đúng là một con mọi già. Mình sẽ hả hê biết bao nếu có thể nói thẳng với mẹ những ý nghĩ của mình về mẹ và bộ tịch tác oai tác phúc của mẹ".

Giọng bà Merriwether lại vang lên, sôi nổi trong cơn giận mà bà cho là chánh đáng:

- Không ngờ là tôi lại còn sống để nghe người ta phỉ báng xức sỡ. Kẻ nào dám nghĩ là chánh nghĩa chúng ta không chánh đáng và thiêng liêng, kẻ đó đáng bị treo cổ! Tôi không muốn nghe hai cháu nhắc nhở đến hấn nữa... Kìa Melly, sao vậy?

Mặt Melly trắng bệch và mắt trợn lên to nhưng cô ta vẫn hạ giọng:

- Tôi vẫn phải tiếp chuyện ông ấy. Tôi không thô lỗ được với ông ta, cũng không cấm ông ấy đến thăm.

Bà Merriwether thở ô ô như vừa bị một quả đâm vào giữa ngực. Miệng cô Pitty há hốc lên, bác Peter thì giựt mình quay lại!

"Ồ, chính mình phải nói câu đó mới đúng chứ", Scarlett nghĩ thầm, vừa ghen tức vừa

cảm phục Melanie "Sao con thỏ cái này lại có thể nổi xung lên, dám chống đối với mẹ già Merriwether?" Tay Melanie run lên, nhưng nàng vẫn hấp tấp nói tiếp, dường như sợ can đảm sẽ biến mất đi nếu còn ngập ngừng thêm nữa.

- Tôi không thể xử tệ với ông ấy vì những lời ông ấy nói, chỉ vì... ông ấy phát biểu quá trắng trợn... chỉ vì ông ấy thiếu thận trọng nhưng đó... đó đúng là ý nghĩ của Ashley. Tôi không thể cấm tới nhà một người có ý nghĩ giống chồng tôi. Vậy là bất công.

Vừa lấy lại được hơi thở, bà Merriwether liền tấn công:

- Melly Hamilton, tôi chưa bao giờ được nghe một sự lão khoét trắng trợn như vậy. Dòng họ Wilkes không thể có người hèn...

Mắt Melanie long lên:

- Tôi không hề nói Ashley hèn. Tôi chỉ nói chồng tôi cùng ý nghĩ như thuyền trưởng Butler, chỉ khác là chồng tôi giải thích bằng cách khác. Tôi không tin là anh ấy phải đi nói ra ở giữa một buổi hòa nhạc. Nhưng chính chồng tôi đã viết cho tôi về điều đó. Mặc cảm phạm tội của Scarlett dâng lên, nàng cố nhớ những gì Ashley đã viết cho Melanie đến nỗi chị ta dám lên tiếng như vậy, nhưng nàng đã quên hết cả sau khi đọc xong. Nàng nghĩ là Melanie đang loạn trí.

Melanie vội vàng tiếp:

- Ashley viết rằng, đáng lý chúng ta không nên gây chiến với quân Yankee. Chúng ta đã bị các chánh khách, diễn giả mê hoặc bởi những lời huyênh hoang và những thành kiến. Anh ấy cho biết cuộc chiến này chẳng có gì lợi cho chúng ta. Chiến tranh chẳng đem lại vinh quang gì cả... mà chỉ có cảnh khốn cùng và bản thù.

Scarlett sức nhớ ra: "Ồ, bức thư đó! Bộ chàng muốn nói vậy sao?"

Bà Merriwether quả quyết:

- Tôi không tin, cháu hiểu lầm ý của Ashley.

Melanie bình tĩnh đáp đầu môi vẫn còn run:

- Tôi không bao giờ hiểu lầm Ashley. Tôi hiểu rõ anh ấy, ý tưởng trong thơ giống hệt ý của thuyền trưởng Butler, chỉ khác chỗ chồng tôi không phát biểu thô lỗ thôi.

- áng lẽ cháu phải mắc cỡ khi so sánh Ashley với một kẻ vô lại như tên thuyền trưởng Butler. Có phải cháu cũng cho là chánh nghĩa chẳng ra gì không?

Melanie bắt đầu hoang mang, máu nóng đã nguội lặn nên cuống hoảng vì sự liều lĩnh của mình:

- Tôi... tôi không hiểu gì hết. Tôi... tôi sẵn sàng chết cho chánh nghĩa, cũng như Ashley. Nhưng... tôi muốn nói, tôi cứ muốn để cho đàn ông suy nghĩ vì họ thông minh hơn. Bà Merriwether khịt mũi:

- Tôi chưa bao giờ nghe nói vậy. Dừng lại, bác Peter! Đi quá nhà tôi rồi.

Mãi nghe ngóng chuyện cãi vã phía sau, bác Peter đã qua khỏi nhà bà Merriwether nên cho xe quay lại. Bà Merriwether xuống xe, mớ tóc lác lư như cánh buồm trong cơn bão. Bà hăm dọa:

- Rồi cháu sẽ hối hận.

Bác Peter quất ngựa và càu nhàu:

- Hai cô thật đáng xấu hổ khi đặt cô Pitty vào tình thế này.

Cô Pitty trả lời, mặt vẫn chưa hết kinh ngạc.

- Cô không khó chịu đâu. Melly, cô hiểu cháu làm vậy để bình vực cô, thật tình cô rất thích có ai dám đương đầu với Dolly, bà ấy hách dịch quá. Sao cháu có can đảm quá vậy? Nhưng cháu có nghĩ rằng những điều cháu nói sẽ làm cho Ashley mang tiếng

không?

Melanie khóc rầm rức:

- Nhưng đó là sự thật. Cháu không xấu hổ vì anh ấy nghĩ vậy. Ashley biết cuộc chiến này là vô lý, nhưng anh ấy vẫn sẵn lòng chiến đấu và sẵn sàng hy sinh. Chiến đấu trong tình trạng như vậy còn can đảm hơn là chiến đấu vì những điều mình cho là hợp lý. Bác Peter vừa càu nhàu vừa giục ngựa chạy mau hơn:

- Chúa ơi, cô Melly đừng có khóc ngay ngoài đường Cây Đào này. Người ta gièm pha chết. Đợi về tới nhà rồi khóc.

Scarlett không nói gì cả. Nàng cũng không siết bàn tay của Melanie vừa vùi vào lòng tay nàng để tìm an ủi. Nàng đọc lén thư Ashley chỉ với một mục đích... là để yên tâm chàng vẫn yêu mình. Bây giờ Melanie đã vạch trần những đoạn mà nàng không hiểu. Nàng kinh ngạc khi nhận ra một người hoàn toàn như Ashley lại đồng tư tưởng với một gã đê tiện như Rhett Butler. Nàng nghĩ thầm:

"Cả hai đều thấy bộ mặt thật của chiến tranh, nhưng Ashley sẵn sàng hy sinh, còn Rhett thì không. Điều đó chứng tỏ Rhett khôn ngoan hơn". Nàng ngừng lại một lúc, sững sờ vì đã nghĩ như thế về Ashley.

"Cả hai đều thấy rõ sự thật không hay, nhưng Rhett thì đương đầu với sự thật và chọc giận người khác bằng cách nói ra... Còn Ashley thì không dám nhìn vào sự thật". Toàn những điều nàng không sao hiểu nổi.

CHƯƠNG 13

Theo lời đốc thúc của bà Merriwether, bác sĩ Meade hành động ngay bằng hình thức một bức thư gửi báo chí, không nêu đích danh Rhett nhưng lời lẽ trong thư rõ ràng là ám chỉ hắn. Người chủ bút đánh hơi được tánh chất bi thảm xã hội, liền cho đăng bức thư vào trang hai. Đây là một sửa đổi bất ngờ vì hai trang đầu tờ báo thường dành cho những mục quảng cáo và rao vặt về nô lệ, ngựa la, cày bừa, quan tài, nhà bán hoặc cho thuê, thuốc phá thai hoặc thuốc hồi sinh cho các người già cả.

Lá thư của bác sĩ Meade gây ra một luồng sóng bất bình lan tràn khắp miền Nam nhằm vào bọn đầu cơ trục lợi, bọn nhà thầu cho chánh phủ. Tình hình ở Wilmington, hải cảng rộn rịp nhứt từ khi Charleston bị chặn nghẽn hẳn bởi pháo hạm Yankee đã trở nên căng thẳng. Bọn đầu cơ đông như kiến ở Wilmington. Sẵn tiền mặt, bọn chúng mua hết hàng hóa từ tàu cất xuống và tích trữ để làm vật giá tăng lên. Vật giá luôn luôn phải gia tăng vì hàng thiết dụng rất hiếm, giá cả nhảy vọt từ tháng một. Dân chúng phải cố gắng tự xoay sở nếu không muốn mua theo giá của bọn đầu cơ. Người nghèo và giới trung lưu ngày càng chịu khổ sở nhiều hơn. Vật giá càng tăng, tiền tệ Liên bang miền Nam càng mất giá, và cùng với nhịp độ phá giá gia tốc đó, nổi lên một phong trào tiêu thụ xa xỉ phẩm loạn cuồng. Nhóm vượt phong tỏa được ủy thác mang nhu yếu phẩm về và chỉ được chở theo một ít món xa xỉ kể như hàng phụ thuộc, nhưng bây giờ hàng hóa sang trọng được chất đầy thuyền thay vì hàng thiết dụng cho Liên bang miền Nam. Dân chúng điên cuồng mua xa xỉ phẩm với số tiền sẵn có, sợ để đến hôm sau tiền lại mất giá và hàng hóa lại sẽ tăng cao hơn.

Thêm tình hình càng nguy khốn hơn là chỉ còn có một thiết lộ độc nhứt nối liền Wilmington và Richmond, và trong khi hàng ngàn thùng bột mì, thịt heo muối nằm sinh chương nơi các ga nhánh chờ được mang đi, thì bọn đầu cơ rượu vang, vải vóc và cà phê hình như lúc nào cũng có thể đưa tới Richmond các thứ hàng của họ thật dễ dàng, hai ngày sau khi cập bến Wilmington.

Những lời xâm xì lén lút nay đã được bàn tán công khai cho rằng Rhett Butler không những bán hàng do bốn chiếc tàu của hắn mang vào với một giá cắt cổ, hắn lại mua hàng của những tàu khác để tích trữ đầu cơ. Người ta còn nói rằng hắn cầm đầu một cơ cấu hơn một triệu đô la vốn và đặt bộ chỉ huy tại Wilmington để vét mua hàng vượt phong tỏa ngay dưới bến. Bọn hắn có hơn một chục nhà kho ở đó cũng như ở Richmond. Cửa hàng, nhà kho của bọn hắn đầy ứ hàng vải, thực phẩm tích trữ để đợi bán giá thật cao. Binh sĩ và dân chúng đã bắt đầu hiểu và những lời chỉ trích hắn càng ngày càng gay gắt hơn.

Đoạn cuối bức thư ngỏ, bác sĩ Meade viết:

"Có nhiều công dân yêu nước và dũng cảm trong lực lượng Hải quân Liên bang miền Nam được ủy nhiệm phá phong tỏa. Những người bất vụ lợi này đã hy sinh tánh mạng và tài sản của họ để cho Liên bang miền Nam sống còn. Họ được người miền Nam ghi ơn tận đáy lòng, và không ai dám phàn nàn về những món tiền lời ít oi mà họ kiếm được trong những chuyến gian nguy ấy. Họ là những nhà quý tộc xả kỷ, chúng ta tôn vinh họ. Đối với những người này tôi không dám động tới.

"Nhưng rất nhiều kẻ đê tiện khác, chỉ lợi dụng việc phong tỏa để kiếm lợi. Tôi kêu gọi sự phẫn nộ chánh đáng và lòng thù hận của nhân dân một miền lâm chiến, đang chiến đấu cho chính nghĩa, tôi kêu gọi phẫn hận lên đầu bọn kên kên chỉ mang về toàn sa tanh, đấng ten trong khi chiến sĩ ta bỏ mình vì thiếu ký ninh. Đó là những kẻ chất đầy tàu của chúng ta toàn là trà và rượu trong khi các anh hùng chúng ta đang oằn oại đau đớn vì thiếu một phin. Tôi nguyện rửa những tên hút máu người, chúng chỉ biết rút rĩa xương máu những chiến sĩ theo chân Robert Lee... những tên đã làm cho danh vị "người hùng chống phong tỏa" trở thành một mùi khó ngửi đối với toàn thể dung dưỡng những con ký sinh trùng đó giữa xã hội chúng ta để chúng mang những đôi giày bóng lộn trong khi chiến sĩ ta giẫm chân không vào bùn lầy chiến trận? Làm sao chúng ta có thể khoan dung cho chúng uống sâm-banh, ăn dòi Strasbourg trong khi binh sĩ ta run rẩy quanh lửa trại, gặm thịt heo muối dơ bẩn? Tôi kêu gọi những người trung thành với Liên bang miền Nam hãy xua đuổi chúng".

Dân Atlanta đọc báo, biết rằng lời sấm đã được loan truyền và để chứng tỏ là người trung thành với Liên bang miền Nam, họ hấp tấp xua đuổi Rhett.

Trong tất cả các gia đình đã đón tiếp hần mùa thu 1862, gần như chỉ còn có nhà cô Pittypat vẫn tiếp đón hần vào đầu năm 1863. Và nếu không vì Melanie, có lẽ hần cũng chẳng được nơi đây thừa nhận. Cô Pitty cứ sốt vó lên khi hần có mặt trong thành phố. Cô biết rõ bạn bè đã nói thế nào khi cô chấp nhận hần đến thăm, nhưng cô vẫn không đủ can đảm bảo hần đừng đến nữa. Mỗi lần hần đến Atlanta, cô mím môi quả quyết là sẽ chờ hần ở cửa và cấm hần vào. Nhưng lần nào hần cũng tới với một gói quà trên tay, những lời tán tụng duyên dáng của cô và rồi cô bỏ cuộc. Cô than thở:

- Cô chẳng biết làm sao. Ông ta chỉ nhìn cô và cô... khiếp sợ là ông ta có thể làm cái gì đó nếu cô cấm cửa. Ông ta mang tai mang tiếng dữ quá. Các cháu nghĩ có khi nào ông ta đánh cô không... hay... hay cháu ơi, phải chi Charlie còn sống! Scarlett, cháu phải nói ông ta đừng tới nữa, nói cho khéo léo. Cháu ơi, cô tin là cháu khuyến khích ông ta, rồi cả thành phố đang đồn rùm lên, và tới chừng mẹ cháu hay ra, cô mới làm sao đây? Melly, cháu có thấy cô cần phải viết cho Henry bảo chú ấy nói với thuyền trưởng Rhett không?

- Không, cháu không muốn vậy. Cháu cũng không xử tệ với ông ấy được. Cháu nghĩ là mọi người đã quá oán hận ông ta nên không chịu suy nghĩ kỹ. Theo cháu thì ông ấy không quá xấu xa như lời của bác sĩ Meade và bà Merriwether, ông ta không hề cất giấu thực phẩm với người đói khổ. Mới đây ông ấy đã giao cho cháu một trăm đô la để giúp trẻ mồ côi. Cháu tin là ông ấy cũng đầy đủ chân chánh và lòng ái quốc như bất kỳ ai nhưng ông không muốn tự biện hộ. Cô biết là đàn ông một khi đã nổi cơn lên là ngang bướng vô cùng.

Cô Pitty nào biết đàn ông ra sao, dầu họ nổi cơn hay ở trạng thái nào cũng vậy. Do đó, cô đành đưa hai cánh tay mủm mủm lên trời, tỏ dấu bất lực. Phần Scarlett, từ lâu nàng đã quen lặn với cái lối nói tốt cho kẻ khác của Melanie. Nàng cho rằng chị chồng mình điên, nhưng biết làm sao hơn.

Scarlett biết là Rhett chẳng thương nước thương non gì cả, và thà chết còn hơn là phải nói ra điều đó. Nhưng có cần gì, cứ thỉnh thoảng hắt lại mang tới một vài món quà nho nhỏ mua từ Nassau về, đó mới là điều đáng kể. Với đà vật giá leo thang mãi, nàng biết tìm đâu ra kim may, kẹo mút và kẹp tóc nếu nàng cấm cửa hẳn. Không, tốt hơn là trút hết trách nhiệm vào cô Pitty vì cô chính là chủ gia đình, là người giám hộ cũng là người canh giữ đạo đức. Scarlett biết rõ những lời đàm tiếu của thiên hạ về Rhett, và cả nàng nữa; nhưng nàng cũng biết trước mắt dân thành phố Atlanta thì Melanie nhút nhát không phải là người bậy bạ và nếu Melanie vẫn tiếp tục binh vực Rhett thì những cuộc viếng thăm của hẳn vẫn còn có vẻ khả kính.

Tuy nhiên, cuộc sống có vẻ thoải mái hơn nếu Rhett chịu khó bỏ cái thói kỳ khôi của hẳn. Được vậy nàng sẽ khỏi phải bối rối khi mọi người ngoảnh mặt đi lúc nàng cùng dạo chơi với hẳn trên đường Cây Đào.

Có lần nàng trách hẳn:

- Ông có nghĩ gì thì nghĩ, sao lại phải nói ra? Nghĩ thì nghĩ nhưng ngậm miệng lại, phải yên lành hơn không?

- Đó là phương pháp của cô, phải không cô gái mắt xanh đạo đức giả? Scarlett! Scarlett! Tôi hy vọng cô can đảm hơn lên. Tôi nghĩ là người có dòng máu Ái Nhĩ Lan cứ nghĩ sao nói vậy và điều toàn thiện sẽ tự nó tới sau cùng. Nói thật coi, có lúc cô muốn nổ tung ra vì bắt buộc phải ngậm miệng không?

Scarlett miễn cưỡng nhìn nhận:

- Phải, tôi chán quá khi nghe họ nói tới chánh nghĩa hết sáng tới chiều, hết chiều tới tối. Nhưng trời ơi, ông có thấy không, nếu tôi nói ra như vậy sẽ không ai còn tiếp chuyện tôi và còn ai chịu khiêu vũ với mình nữa.

- À, ra vậy. Vậy là người ta chỉ cần được khiêu vũ, bằng mọi giá. Tôi phục cái tánh tự chủ của cô nhưng tôi không thích được vậy. Tôi cũng không muốn khoác chiếc áo ái quốc lên người dầu có lợi ích cho mình tới đâu cũng vậy. Đã có nhiều nhà ái quốc ngu

ngốc liều cho đến đồng bạc cuối trong việc phong tỏa để rồi sau đó bị khánh tận. Tôi không thuộc thành phần đó, đoạt kỷ lục ái quốc hay làm cho danh sách mấy tên phá sản dài thêm ra. Hãy để yên họ trong vầng hào quang đó. Họ đáng mang nó... lần này tôi nói thật tình... và lại, họ chỉ hưởng vinh quang trong một hay hai năm là cùng.

- Miệng mồm ông độc quá. Ông nói vậy nhưng vẫn biết là Anh và Pháp sẽ đứng bên cạnh chúng ta một ngày gần đây và...

- Kia Scarlett, cô vừa đọc báo chớ gì! Lạ quá! Đừng đọc nữa! Chỉ làm rối trí thêm thôi.

Cô biết không, tôi vừa ở Anh về chưa được một tháng. Anh quốc không bao giờ giúp Liên bang miền Nam. Anh quốc không chịu về phe với kẻ yếu thế đâu. Đó là đặc tính của người anh. Hơn nữa, cái bà Hòa Lan mập ú đang ngồi trên ngai vàng là một người rất sợ Chúa và không tán thành chế độ nô lệ. Công nhân xưởng dệt Anh có chết đói vì không có bông vải của chúng ta cũng mặc... không bao giờ... không bao giờ họ ra tay để duy trì chế độ nô lệ. Còn nước Pháp, cái bóng yếu ớt của Nã Phá Luân đó mãi bận rộn chuyện thôn tính Mễ Tây Cơ, chẳng còn cách nào để lo lắng cho chúng ta đâu. Thật ra, ông ta vui sướng là có cuộc chiến này, vì nó làm chúng ta không thể nào xen vào chuyện ông ta ở Mễ Tây Cơ... Không, Scarlett, bảo rằng nước ngoài sẽ can thiệp chỉ là óc tưởng tượng của nhà báo để nâng cao tinh thần người miền Nam thôi. Liên bang miền Nam đã cùng đường. Nó đang sống như con lạc đà sống nhờ cái bướu. Và cái bướu dù lớn tới đâu cũng không phải là nguồn vô tận. Tôi sẽ hoạt động sáu tháng nữa trong vụ vượt phong tỏa rồi thôi, vì sau đó tình hình sẽ nguy hiểm hơn. Tôi sẽ bán tàu cho mấy tên người Anh ngu ngốc vẫn tin là còn làm ăn như vậy được. Nhưng dầu sao tôi cũng chẳng có gì bận tâm. Tôi đã kiếm khá nhiều tiền, toàn là tiền vàng gởi ở ngân hàng Anh. Tiền giấy đối với tôi vô giá trị.

Lời nói của hắn bao giờ cũng đầy đủ lý lẽ. Người khác có thể cho đó là những lời phản nghịch, nhưng đối với Scarlett, nàng thấy nó dễ hiểu và xác đáng. Tuy thế, nàng cũng phải làm ra vẻ như là một phụ nữ quý tộc đáng tôn kính.

- Tôi cho rằng những gì bác sĩ Meade viết về ông là đúng, thuyền trưởng Butler! Chỉ có một cách chuộc tội là đầu quân sau khi đã bán hết mấy chiếc tàu. Dầu sao ông cũng là sinh viên trường Võ bị West Point và...
- Cô nói như một người đang truyền giáo. Thí dụ tôi không muốn chuộc tội thì sao? Tại sao tôi phải chiến đấu để bảo toàn một tập thể đã loại tôi ra? Tôi còn sung sướng để cho nó sụp đổ luôn.
- Tôi chưa hề nghe nói tới một tập thể nào cả.
- Chưa à? Cô cũng là một phần tử trong đó, cũng như tôi. Tôi dám cá rằng cô chẳng ưa gì nó, như chính tôi đây. Này, tại sao tôi lại là con chiên ghẻ của gia đình Butler? Có gì đâu, chỉ vì tôi không phù hợp được với tập tục Charleston trong khi Charleston là tiêu biểu của miền Nam, hay hơn thế nữa. Tôi không hiểu là cô có nhận thấy khó chịu vì tập tục này không? Phải sống y như mọi người, có nhiều chuyện vô hại mà mình không có quyền làm. Có nhiều chuyện vô lý làm tôi chán nản quá. Chuyện tôi không chịu cưới cô gái đó, chắc cô đã nghe, chỉ là mức chót sự chịu đựng của tôi. Tại sao tôi phải lấy một con nhỏ khủng khiếp, chỉ vì một tai nạn xảy ra khiến tôi không đưa nó về tới nhà trước khi trời tối? Và tại sao tôi lại phải để cho thằng anh mất đồ ngẫu của nó bắn chết tôi trong khi tôi bắn chính xác hơn? Dĩ nhiên tôi sẽ được coi là một nhà quý tộc nếu tôi để cho hắn giết tôi và cái chết đó rửa sạch vết nhơ cho gia đình Butler. Nhưng... tôi muốn sống. Và do đó, tôi còn sống và toại nguyện... khi nghĩ tới thằng em tôi, sống giữa đám ngu dân thánh thiện ở Charleston, và nhớ đến con vợ phục nghịch của nó với những dạ hội mừng nữ thánh Cecilia và những cánh đồng lúa bao la của nó... là tôi thấy không hối hận đã ly khai cái tập thể đó. Scarlett, lối sống của người miền Nam mình cũ kỹ như chế độ phong kiến thời trung cổ. Là một điều là sao nó vẫn tồn tại. Nó phải bị đào thải và đang bị. Cô có muốn tôi phải nghe theo những diễn giả kiểu bác sĩ Meade để cho rằng chánh nghĩa chúng ta là chánh đáng và thiêng liêng không? Và cô có muốn tôi hăng máu lên vì tiếng trống trận để vồ lấy súng rồi xông tới Virginia và đổ máu cho Marse Robert không? Cô cho tôi là một thằng điên à? Ôm hôn con roi đang quất vào mình không phải là đường lối của tôi.

Miền Nam đối với tôi chẳng còn nợ nần gì nhau. Miền Nam có lần làm tôi suýt chết đói. Nhưng tôi thoát được và tôi đã kiếm khá nhiều tiền nhờ cơn hấp hối của miền Nam để đền bù việc mất quyền trưởng tử của tôi.

- Tôi cho rằng ông là một kẻ ti tiện và hám lợi.

Scarlett nói không suy nghĩ. Hầu hết lời lẽ của hắn đều lọt khỏi tai nhưng cũng đủ làm nàng hiểu. Bọn người quý phái thường có những hành động điên rồ, như nàng cứ phải làm như tim mình đã được chôn theo chồng trong khi nó vẫn còn đập mau trong lồng ngực. Và thiên hạ đã giận biết bao khi thấy nàng khiêu vũ trong hội chợ.

Người ta đã nhú mào tức tối khi thấy nàng thoát ra ngoài khuôn mẫu dầu chỉ một ít thôi. Nhưng nàng vẫn phân vân khi nghe hắn tấn công vào thành trì tập quán đã làm khốn khổ nàng không ít. Nàng vẫn phải sống bên cạnh những người giả vờ lịch sự lúc nào cũng khó chịu khi nghe nàng nói ra những ý nghĩ riêng.

- Hám lợi à? Không, tôi chỉ là người biết lo xa. Có lẽ điều đó cũng đồng nghĩa với hám lợi. Vì những người không biết nhìn xa như tôi thường bảo vậy. Bất cứ người dân trung thành nào của Liên bang miền Nam có được một ngàn đô-la trong tử năm 1861 cũng có thể làm như tôi, nhưng có bao nhiêu kẻ hám lợi biết chụp lấy cơ hội? Đây này, ngay sau khi căn cứ Sumôter thất thủ và trước khi chiến dịch phong tỏa được thi hành, tôi mua hàng ngàn kiện bông vải với giá rẻ mạt mang sang Anh. Tôi cho chứa cả trong một kho hàng ở Liverpool và không bán. Tôi giữ đó cho tới khi các nhà máy dệt ở Anh cần bông vải quá phải ưng thuận theo giá của tôi. Tôi cũng sẽ chẳng ngạc nhiên chút nào khi bán được một đô-la mỗi cân.

- Thôi, đừng kể chuyện voi đậu trên cây.

- Tôi tin là sẽ được giá đó. Bông vải bây giờ giá bảy mươi xu một cân rồi. Tôi sẽ trở thành giàu có khi chiến tranh kết thúc, Scarlett, đó là vì tôi biết nhìn xa... à quên, xin lỗi vì hám lợi. Trước đây, tôi đã từng nói với cô là có hai dịp kiếm được thật nhiều tiền, một - là thời kỳ xây dựng một quốc gia, hai - là trong khi quốc gia đó sụp đổ.

Trường hợp thứ nhất thì kiếm tiền chậm hơn chỉ có trường hợp thứ hai là kiếm rất mau. Hãy nhớ như vậy. Có lúc nó hữu dụng cho cô. Scarlett chua chát:

- Lời khuyên của ông rất có giá trị nhưng tôi cóc cần. Ông cho là ba tôi nghèo kiết xác à? Ba tôi có thừa tiền để lo cho tôi, còn di sản của Charles.

- Bọn quí tộc Pháp chắc cũng nghĩ như vậy cho tới khi lên xe hai bánh của nhà binh để vào chỗ chết.

o O o

Rhett thường bảo Scarlett là mặc tang phục trong khi tham dự các hoạt động xã hội là mâu thuẫn. Hắn thích màu tươi sáng nên chiếc áo đen và cái khăn tang bằng nhiễu dài chấm gót của nàng làm hắn vừa buồn cười vừa gai mắt. Nhưng nàng vẫn phải giữ bộ đồ tang vì biết rằng nếu nàng mặc áo màu mà không chờ thêm vài năm nữa cả phố sẽ xôn xao hơn. Hơn nữa, nàng sẽ giải thích với mẹ ra sao?

Rhett thành thật bảo chiếc khăn tang làm cho nàng giống như con quạ và cái áo đen làm nàng già hơn mười tuổi. Nàng lật đật đến soi gương để xem có phải mình giống như một thiếu phụ hai mươi tám tuổi thay vì chỉ mới mười tám không. Hắn chế giễu:

- Tôi nghĩ là cô sẽ hãnh diện nhiều hơn là cố bắt chước làm giống bà Merriwether. Và cô sẽ khá hơn nhiều nếu không mang chiếc khăn tang phiền muộn mà chắc lòng cô chẳng phiền muộn chút nào. Tôi cá là trong vòng hai tháng nữa cô sẽ bỏ khăn tang để đội chiếc nón kiểu Ba Lê. Scarlett chán nản khi nghe nói đến Charles:

- Không đâu. Thôi, đừng bàn chuyện này nữa.

Rhett quay mặt đi, giấu một nụ cười. Hắn sửa soạn đi Wilmington để chuẩn bị một chuyến xuất ngoại khác.

Một buổi sáng mùa hạ rực rỡ vài tuần sau, hắn trở về với một hộp giấy màu mè trong tay. Sau khi biết chỉ có một mình Scarlett trong nhà, hắn mở gói giấy. Giữa lớp vải lót

là một chiếc nón xinh xắn đến nỗi Scarlett phải kêu lên:

- Ô, đẹp quá.

Chiếc nón bằng nỉ mỏng xanh thẫm viền lụa màu ngọc bích. Quai nón thắt dưới cằm cũng màu xanh và to gần bằng bàn tay. Vành nón được cắm lông đà điểu xanh mượt và cong cong. Rhett cười:

- Đội lên đi.

Nàng phóng mau tới trước tấm gương và đội nón lên, vệt tóc ra sau để lộ hai tai và thắt nơ dưới cằm.

- Ông thấy thế nào? Có được không?

Vừa hỏi, Scarlett vừa xoay tròn trên mũi chân và lắc lư đầu làm lay động mấy chiếc lông chim. Nhưng trước khi được ánh mắt hân xác nhận nàng đã tự biết là mình đẹp. Màu xanh của nón làm cho mắt nàng lóng lánh như hai viên bích ngọc.

- Ô, Rhett! Nón của ai vậy? Tôi muốn mua nó. Tôi đồng ý trả tất cả tiền đang có.

- Của cô đó. Còn ai hợp với màu xanh hơn cô? Cô không nghĩ rằng tôi vẫn nhớ mãi màu mắt của cô à?

- Có phải ông đặt riêng cho tôi không?

- Đúng và cái tên đường "Rue de la Paix" trên nắp hộp chẳng có nghĩa gì với cô hết sao? Nó hoàn toàn vô nghĩa, nàng đang mãi cười với bóng mình trong gương. Ngay lúc này tất cả đều vô nghĩa đối với nàng, ngoại trừ việc mình tự thấy đẹp hẳn ra với chiếc nón xinh xắn đầu tiên được đội sau hai năm tang khó. Nhưng nụ cười chợt lịm đi khi nàng nghĩ chẳng làm gì được với cái nón này.

- Bộ không thích hả?

- Ô, đẹp như mơ nhưng... tôi rất ghét là phải phủ lên màu xanh đẹp để này móp lớp nhiều tang và phải nhuộm đen mấy chiếc lông chim.

Chỉ trong nháy mắt, Rhett đã đứng sát trước mặt nàng. Hắn gọn gàng mở gút quai nón cười cầm nàng ra và cái nón đã lại nằm yên trong hộp.

- Làm gì vậy? Ông bảo là của tôi mà.

- Nhưng không phải để cô biến nó thành nón tang. Tôi sẽ tìm người khác cũng có màu mắt xanh để tặng.

- Không, làm vậy là tôi chết mất. Ô, Rhett, tôi van ông. Hãy cho tôi.

- Ể nó trở thành xấu xí như mấy cái nón kia hả? Không đâu!

Scarlett vồ lấy chiếc hộp. Dem một vật giúp nàng tươi trẻ lại cho người khác? Không bao giờ. Trong một thoáng nàng nghĩ tới sự kinh hoàng của cô Pittypat và Melanie. Nàng nghĩ đến Ellen cùng những lời quở trách rồi bất giác rùng mình. Nhưng lòng tự kiêu vẫn mạnh hơn.

- Tôi không sửa đổi đâu. Xin hứa chắc. Đưa lại cho tôi đi.

Hắn cười mỉa trong khi trao hộp, tiếp tục nhìn Scarlett đội nón lên và cười duyên với mình trong gương. Mặt bỗng xịu xuống, nàng vụt hỏi:

- Bao nhiêu tiền? Tôi chỉ còn năm mươi đô-la nhưng tháng tới...

- Khoảng hai ngàn đô-la, tiền Liên bang miền Nam.

Hắn cười cợt trước vẻ mặt thiếu nài của nàng.

- Trời... hay là tôi đưa trước cho ông năm mươi đô-la rồi khi nào...

Hắn ngắt lời:

- Không một đồng nào cả. Đây là quà tặng.

Scarlett há hốc mồm, mặt đăm chiêu lo lắng bởi vì có những món quà không nên nhận từ tay của đàn ông. Ellen luôn luôn nhắc nhở:

"Chỉ được nhận kẹo và hoa thôi, đôi khi một tập thơ, một quyển album hoặc một chai dầu thơm. Đó là những thứ người phụ nữ quý phái có thể nhận nơi đàn ông. Đừng bao giờ, đừng bao giờ nhận loại quà quý giá, dầu là quà của bị hôn phu cũng vậy. Cũng đừng bao giờ nhận quà nữ trang hay quần áo, dầu là găng tay hay khăn tay. Nhận những thứ quà đó, đàn ông sẽ coi thường mình và họ sẽ suồng sã hơn".

"Trời, rắc rối quá!" Scarlett vừa nghĩ vừa nhìn vào gương rồi nhìn bộ mặt khó hiểu của Rhett. "Mình không thể từ chối món quà này. Xinh quá! Có thể... có thể mình sẽ để cho hắn đi quá trớn một chút, chỉ một chút thôi".

Rồi bàng hoàng vì ý nghĩ đó, mặt nàng đỏ bừng lên.

- Tôi sẽ... tôi sẽ đưa ông năm mươi đô-la...

- Nếu cô đưa tiền, tôi quăng nó xuống mương ngay. Hoặc sẽ nhờ vài buổi lễ cầu nguyện cho linh hồn cô. Chắc chắn là linh hồn cô sẽ được thanh thản sau vài buổi lễ Misa. Nàng ngập ngừng cười và đột ngột quyết định:

- Ông muốn gì với tôi đây?

- Tôi cảm dỗ cô bằng những món quà xinh xắn cho tới lúc cô xiêu lòng và chiều theo ý muốn tôi... Chỉ được nhận kẹo và hoa thôi, con:

Câu sau cùng hắn nhái giọng các bà mẹ dạy con làm nàng cười khúc khích:

- Ông tinh ranh lắm và đầu óc ông luôn luôn hắc ám. Ông biết chắc là tôi không thể nào từ chối được một món quà như vậy.

Ánh mắt hắn vẫn cười cợt ngay cả trong khi tán thưởng sắc đẹp của nàng.

- Dĩ nhiên là cô có thể nói với cô Pitty rằng cô đã đưa một mẫu nỉ với lụa xanh và kiểu nón cho tôi. Rồi nói là tôi đã xoay của cô mất năm chục đô-la.
- Không, tôi sẽ nói một trăm đô-la và cô Pitty sẽ học lại với thiên hạ để họ tức chơi và cho là tôi xài lớn. Nhưng Rhett, ông đừng cho tôi những món quá đắt tiền như thế nữa. Ông tốt lắm nhưng tôi không thể nhận món gì nữa đâu.
- Thiệt không? Được, tôi sẽ tiếp tục tặng quà cho tới khi nào tôi còn thích và còn thấy những món làm tăng sức quyến rũ của cô. Tôi sẽ tặng cô một chiếc áo dài lụa xanh để phù hợp với màu nón. Và tôi cũng báo cho cô biết, tôi không tử tế đâu. Tôi đang mê hoặc cô với mấy món quà để làm cô sa ngã. Hãy nhớ kỹ là tôi không bao giờ làm việc phí công và cũng không bao giờ cho một món gì mà không mong có sự đền đáp. Từ trước tới nay, tôi vẫn toại nguyện vì điều đó. Đôi mắt đen ngòm của hấn dò dẫm cả mặt nàng rồi dừng lại ở vành môi. Scarlett chớp mắt, hơi xao xuyến. Hấn đang muốn suồng sã với nàng như lời báo trước của Ellen. Hấn sắp sửa hôn hoặc tìm cách để hôn, nàng không biết ra sao nữa. Nếu từ chối có thể hấn sẽ lấy lại chiếc nón rồi đem cho một cô gái khác. Và, nếu nàng cho phép hấn hôn nhẹ thôi, hấn sẽ mang về nhiều món quà khác để hy vọng được thêm một cái hôn. Tại sao đàn ông cứ muốn hôn, chỉ có trời mới biết. Nhiều khi, sau một cái hôn, họ hoàn toàn mê người đàn bà, nếu người đàn bà tỏ ra khéo léo và biết gìn giữ sau nụ hôn đầu. Thật sung sướng biết bao nếu hấn si mê nàng và khấn cầu từng nụ cười, từng chiếc hôn. Mặc, nàng cứ để cho hấn hôn.

Nhưng hấn chẳng làm gì như muốn hôn cả. Nàng liếc nhìn hấn và thì thầm khuyến khích:

- Có phải ông luôn luôn được toại nguyện không? Ông muốn tôi trả ơn cách nào? - Rồi sẽ hay.
- Khó lắm, nếu ông muốn tôi kết hôn với ông để đền đáp cái nón này thì nên dẹp bỏ cái ý nghĩ đó đi.

Nàng vừa táo bạo trả lời vừa duyên dáng lắc đầu làm cho mấy chiếc lông trên nón rung rinh. Răng hăn trắng ngời dưới hàng râu mép nhỏ:

- Thưa bà, bà làm cao quá, tôi không muốn lấy bà hay bất cứ ai. Tôi không phải là người thích hợp với chuyện cưới hỏi.

Đoán chắc là hăn sắp giở trò gì đây, Scarlett nói:

- Thật sao! Tôi cũng không để cho ông hôn đâu.

- Vậy à? Tại sao moi cô lại cong lên một cách tức cười vậy?

-Ồ!

Nàng kêu lên và liếc nhìn vào gương thấy quả thật môi mình như đang chờ đợi một cái hôn.

-Ồ! Nàng lại kêu lên lần nữa, mắt bình tĩnh và dậm chân:

- Ông gớm ghiếc nhất đời. Có gặp ông nữa hay không tôi cũng bất cần.

- Nếu cô thật sự nghĩ vậy chắc là cô đã giẫm bẹp chiếc nón này ra. Coi, cô nghĩ sao là làm vậy tức khắc mà. Nào Scarlett, hãy giẫm lên nón để chúng tỏ cô nghĩ về tôi và món quà đó đi.

- ừng đụng vào cái nón này.

Nàng vừa nói, vừa giữ chặt nón và lùi ra. Hăn bước theo, cười nho nhỏ và cầm lấy tay nàng:

- Scarlett, cô trẻ đẹp quá, cô bóp nát tim tôi. Đây này, tôi hôn cô như cô mong đợi. Hăn nhẹ nhàng cúi xuống, râu mép phớt nhẹ má nàng.

- Nào, bây giờ cô có cần phải tát tôi để giữ gìn khuôn phép không?

Môi mím lại, nàng nhìn hắn và nhận thấy vẻ thích thú hiện rõ trong đáy mắt đen ngòm của hắn khiến nàng bật cười. Con người gì cứ hay trêu chọc! Nếu hắn không muốn cưới nàng và cũng không muốn hôn nàng, vậy thì hắn muốn gì? Nếu hắn chẳng yêu nàng thì sao hắn lại tới viếng thường xuyên và mang theo quà tặng?

- Scarlett, cô nên tát tôi mới phải. Tôi đã gây ảnh hưởng xấu cho cô. Nếu cô nhận ra điều đó, chắc cô tổng cổ tôi ra khỏi cửa ngay... nếu cô dám. Khó mà rút ra được. Nhưng chính tôi đã làm cho cô mang tiếng xấu.

- Thật à?

- Bộ cô không thấy hả? Kể từ bữa hội chợ phước thiện đó, hạnh kiểm của cô càng tồi tệ quá lắm và chính tôi là người đáng trách. Ai đã xúi giục cô khiêu vũ? Ai đã làm cho cô phải nhìn nhận rằng chánh nghĩa của chúng ta chẳng những không có gì vinh quang mà cũng không thần thánh, thiêng liêng gì cả? Ai đã khiến cô nghĩ rằng bọn đàn ông chịu chết vì những nguyên tắc trống rỗng kia toàn là những kẻ điên rồ? Ai đã đưa cô vào tình trạng bị các bà già kia đàm tiếu? Ai đã kéo cô ra khỏi thời kỳ tang chế sớm hơn nhiều năm? Và cuối cùng là, ai đã cảm dỗ cô đón nhận một món quà mà bất cứ người phụ nữ đoan trang nào cũng không dám nhận?

- Thuyền trưởng Butler, ông tự đề cao quá. Tôi chưa hề làm những chuyện tồi bại xấu xa đến thế, nhưng nếu tôi có làm đi nữa thì cũng không phải là do ông mớm ý đâu. Mặt hắn bỗng sầm xuống:

- Không chắc đâu. Nếu chẳng có tôi, bây giờ cô còn là bà quả phụ đau khổ của Charles Hamilton và được rạng rỡ bởi những công tác săn sóc thương binh. Tuy nhiên...

Nhưng Scarlett không nghe thêm nữa vì đang bận ngắm mình trong gương, nghĩ tới chuyện có thể đội chiếc nón mới này ngay chiều nay để tới bệnh viện và tặng hoa cho các chiến sĩ vừa bình phục.

Cho dù có sự thật trong câu sau cùng của Rhett, nàng cũng không nhìn nhận. Nàng

không nhận thấy là chính Rhett đã mở toang cái cổng tù góa bụa và trả nàng về với tự do để biến thành một nữ hoàng vượt hẳn bao nhiêu thiếu nữ chưa chồng khác, trong khi những ngày giữ địa vị hoa khôi của nàng đã phải trôi qua từ lâu. Nàng cũng không nhận thấy vì bị ảnh hưởng bởi hắn mà nàng đã đi quá xa khỏi những lời gia huấn của Ellen. Sự biến đổi xảy ra từ từ, chậm chạp đến nỗi nàng chẳng nhận thấy có gì liên quan tới Rhett. Nàng không biết rằng chính vì sự khích lệ của hắn mà nàng đã gạt qua một bên những lời dạy dỗ nghiêm khắc của Ellen đã cố muốn làm cho nàng trở thành một phụ nữ đức hạnh cao quý.

Nàng chỉ có chiếc nón mà nàng yêu thích nhất từ trước tới nay trong khi nàng khỏi phải tốn một xu. Nàng chỉ thấy là Rhett nhất định phải yêu mình, dầu hắn có nhìn nhận hay không. Và chắc chắn là nàng sẽ có cách để bắt hắn thú nhận.

Hôm sau, Scarlett lại bận rộn trước gương, miệng ngậm một mớ kẹp tóc, cố chải cho được một kiểu tóc mới mà Maybelle vừa đi thăm chồng ở Richmond về cho biết là đã trở thành phong trào tại đó. Kiểu tóc được đặt tên là "Mèo, chuột xù và chuột lắt" rất khó chải. Tóc phải rẽ ngay ở giữa và búi thành ba lọn với ba cỡ khác nhau. Lọn lớn nhất là "mèo", lọn nhỏ hơn một chút là "chuột xù". Cả hai lọn này dễ búi, chỉ có lọn "chuột lắt" là cứ sút tới sút lui, dễ giận. Dầu sao, nàng cũng nhất định phải hoàn thành bởi vì Rhett sắp tới dùng bữa tại nhà và hắn thì luôn luôn chú ý và bình phẩm rất xác đáng về các kiểu thời trang đôi mới.

Trong khi loay hoay với mấy lọn tóc bướng bỉnh, trán đầm đìa mồ hôi, nàng nghe có tiếng chân nhẹ nhàng ở tầng dưới và biết là Melanie đã từ bệnh viện trở về. Và khi nghe thấy tiếng bước chân đó hối hả lên thang lầu từng hai bậc một, nàng dừng tay lại, biết ngay là có chuyện bất lành vì thường ngày Melanie đi đứng rất nghiêm trang. Nàng chạy tới mở cửa ra và Melanie chạy ùa vào, mặt đỏ bừng và sợ sệt như một đứa bé vừa phạm tội. Vừa đóng cửa lại, Melanie ngồi phịch xuống giường, rên rỉ:

- Scarlett, cô có ở nhà không?Ồ, tạ ơn Chúa! Chị xấu hổ quá, chắc chết mất. Suýt nữa chị đã ngất rồi. Bác Peter còn dọa sẽ nói lại với cô Pitty.

- Nói cái gì?

- Nói là chị đã tiếp chuyện với cô... cô...

Melanie dùng khăn tay quạt mặt mình và tiếp:

- Với người đàn bà tóc đỏ tên Belle Watling.

- Sao, Melanie!

Scarlett hoảng kinh kêu lên rồi sững sờ nhìn chị chồng.

Belle Watling là người phụ nữ tóc đỏ mà nàng đã gặp hôm đầu tiên tới Atlanta và hiện thời là kẻ mang tai tiếng nhiều nhất. Theo chân quân đội, gái điếm tràn ngập Atlanta, nhưng chỉ có Belle là nổi bật hơn cả với mái tóc đỏ chói và y phục vô cùng sang trọng của ả. Rất ít khi ả xuất hiện ở phố Cây Đào hay các vùng quanh đó, mỗi lần ả tới là các bà các cô đứng đần vội vàng băng qua lề đường bên kia, lẩn tránh. Vậy mà Melanie đã tiếp chuyện ả. Bác Peter giận là phải. Melanie nức nở:

- Chị chết mất nếu cô Pitty biết được. Cô sẽ khóc suốt ngày rồi đi nói lại với mọi người và danh giá chị tiêu tan hết. Nhưng có phải là lỗi của chị đâu. Chị... chị không thể tránh mặt cô ta. Làm như vậy là ác quá. Scarlett, chị... chị thương hại cô ta. Chị nghĩ không biết có phải vậy là xấu không?

Nhưng Scarlett có cần gì phải biết tới khía cạnh đạo đức của vấn đề. Cũng như phần đông các phụ nữ ngày thơ và có giáo dục khác, nàng tò mò muốn biết chuyện các cô gái điếm.

- Cô ta muốn gì? Ăn nói ra sao?

- Ô, cô ta nói năng không đúng cách, nhưng chị thấy là cô ta cố giữ cho lịch thiệp, tội nghiệp quá. Chị ra khỏi bệnh viện không thấy xe và bác Peter nên chị thả bộ về. Lúc chị đi qua sân nhà họ Emerson, cô ta từ bên hàng rào hiện ra. Tạ ơn Chúa, cả nhà Emerson đều đi Macon cả! Cô ta mở lời: "Bà Wilkes, xin bà cho tôi nói chuyện một

phút". Chị không rõ tại sao cô ta biết tên chị. Chị chỉ nghĩ tới chuyện bỏ chạy ngay nhưng... khổ quá, Scarlett, mặt cô ta buồn thảm quá và có vẻ khẩn cầu. Vả lại, cô ta mặc áo đen và chẳng son phấn gì cả... trông cũng đàng hoàng chỉ trừ mái tóc đỏ ra. Chị chưa kịp nói gì thì cô ta tiếp: "Tôi biết không xứng đáng nói chuyện với bà, nhưng tôi đã cố nói với con công cái già Elsing, vậy mà mụ tổng tôi ra khỏi nhà thương". Scarlett cười khoái trá:

- Cô ta kêu bà là công cái già hả?

- Đừng cười em, không phải là chuyện đùa đâu. Dường như cô... người đàn bà đó muốn làm một cái gì cho bệnh viện... em có tưởng tượng nổi không? Cô ta tự nguyện săn sóc thương binh mỗi buổi sáng... bà Elsing mới nghe tới đó đã ngất xỉu rồi, bà ấy ra lệnh cho cô ta rời khỏi bệnh viện ngay. Và cô ta nói: "Tôi cũng muốn làm một cái gì có ích chớ. Bộ tôi không phải là dân miền Nam yêu nước sao?" Em biết không, nghe bao nhiêu đó là chị cảm động rồi. Một người muốn phục vụ cho chánh nghĩa không phải là kẻ hoàn toàn xấu. Chị nghĩ vậy, em thấy có đúng không?

- Trời ơi, chị nghĩ gì thì nghĩ có sao đâu. Cô ta còn nói gì nữa không?

- Cô ta cho biết là đã quan sát nhiều bà hằng ngày tới giúp bệnh viện và nghĩ là... mặt chị hiền hiền nên đón chị. Cô ta có một ít tiền muốn góp vào quỹ của bệnh viện và không muốn cho bất cứ ai biết số tiền đó ở đâu ra. Cô ta bảo nếu bà Elsing biết rõ xuất xứ số tiền thì bà ấy không nhận đâu. Vậy đó là tiền gì? Mới nghĩ như vậy, chị suýt ngất đi. Nhưng chị bối rối và ái ngại quá nên không nỡ bỏ đi. Chị nói: "Cô tốt lắm" hoặc là nói vài lời bầy bạ nào đó. Cô ta cười: "Bà mới đúng là con của Chúa" và cô ta dúi cái khăn tay bản thiêu này vào tay chị. Ui da, em có ngửi thấy mùi nước hoa này không?

Melanie đưa ra một chiếc khăn tay đàn ông được cột gút lại dơ bản và sức nức mùi đậm thơm.

- Cô ta cảm ơn chị và nói cái gì như là mỗi tuần cô ta sẽ đem giúp thêm một ít tiền, và

chính ngay lúc đó bác Peter lái xe đến và bắt gặp!

Melly khóc òa lên rồi vùi đầu vào gối.

- Khi nhận ra người đứng chung với chị, bác quát lớn: "Có chịu lên xe ngay không?". Từ trước tới giờ, chị có bị ai quát tháo như vậy đâu. Dĩ nhiên là chị phải lên xe liền. Dọc đường bác cứ mắng như tát nước vào mặt chị mà không cho chị phân trần gì cả. Bác còn dọa là sẽ mét với cô Pitty. Scarlett em làm ơn xuống dưới nhà năn nỉ bác đừng nói lại với cô. Có lẽ bác ấy chịu nghe em. Để cho cô biết, chắc cô không sống nổi. Em giúp chị nhen?

- Được rồi. Nhưng mình nên coi cô ta giúp được bao nhiêu. Coi bộ khá nặng. Nàng vừa nói vừa mở gút khăn trút ra giương một đồng tiền bằng vàng. Melanie sững sốt khi vừa đếm xong:

- Scarlett, tới năm chục đô-la lận! Lại toàn bằng vàng! Em nghĩ là có nên giúp các chiến sĩ bằng cái thứ... cái món tiền... làm ra theo cách đó không? Em nghĩ là Chúa có thể thông cảm cho lòng yêu nước của cô ta và sẽ tha thứ hay không? Cứ mỗi lần nghĩ tới còn quá nhiều thứ mà bệnh viện cần tới...

Nhưng Scarlett có nghe thấy gì đâu. Nàng đang giận dữ nhìn chiếc khăn tay bản thủ, cảm thấy như bị sỉ nhục. Ở một góc khăn tay có thêu mấy chữ đầu của một tên "R. K. B. ". Trong tủ áo của nàng cũng có một cái khăn giống y như vậy, cái khăn mà Rhett Butler mới hôm qua đã cho nàng mượn để bó mấy cành hoa dại mà họ đã cùng đi hái. Nàng định sẽ trả lại cho hắn tối nay nhân dịp hắn đến dùng bữa.

Vậy là Rhett đã lãng nhãng với cái ả đê tiện Watling đó và cho ả tiền. Và chính số tiền đó bây giờ đem hiến cho bệnh viện. Tiền vàng kiếm được nhờ cuộc phong tỏa. Vậy mà hắn còn trân tráo nhìn vào mặt một phụ nữ nét na sau khi đã tặng tịu với một ả không ra gì? Đã vậy nàng lại còn tin là hắn đã yêu mình! Sự kiện trước mắt chứng tỏ là không phải vậy.

Gái làng chơi và những gì liên quan tới họ đều là những vấn đề bí ẩn và tức bực đối

với nàng. Nàng biết là đàn ông lui tới với hạng phụ nữ đó vì những lý do mà một người đàn bà cao quý không được đề cập tới - hoặc có nói tới đi nữa thì chỉ xâm xỉ một cách gián tiếp hay ám chỉ xa xôi. Từ trước, nàng cứ nghĩ chỉ có hạng đàn ông tồi tệ mới đi lại với loại gái xấu xa. Nàng tin tưởng rằng hạng đàn ông sang trọng - tức là những người nàng gặp trong các ngôi nhà đứng đắn hoặc đã từng khiêu vũ với nàng - không bao giờ làm chuyện đê tiện đó. Bây giờ một cánh cửa mới mở ra khiến tư tưởng nàng đổi khác, và cái chân trời mới đó đáng ghê tởm làm sao. Có lẽ tất cả đàn ông đều như thế! Họ bắt buộc vợ họ phải đoan chính trong khi họ giao tiếp với hạng đàn bà hạ tiện.Ồ, đàn ông mới ghê tởm làm sao, và Rhett Butler chính là kẻ đáng ghê tởm nhất!

Nàng muốn dùng chiếc khăn tay bản thủ đó ném vào mặt hắn rồi đuổi hắn ra khỏi nhà và chẳng bao giờ, chẳng bao giờ tiếp chuyện hắn nữa. Nhưng không, dĩ nhiên là nàng sẽ không làm như vậy. Nàng sẽ chẳng bao giờ, chẳng bao giờ để cho hắn biết là nàng đã nhận ra sự hiện diện của hạng đàn bà tồi tệ đó, lại càng làm như không bao giờ biết hắn lui tới với họ. Nàng giận dữ nghĩ:

"Phải chi mình không thuộc hạng phụ nữ quý phái, mình sẽ cho cái tên bất lương đó biết tay". Rồi với chiếc khăn tay vò nùi, nàng xuống lầu ra sau bếp tìm bác Peter. Đi ngang qua lò lửa, nàng ném cái khăn vào và chỉ biết đứng nhìn với đôi mắt long lên sòng sọc vì bất lực cho tới khi chiếc khăn cháy rụi.

CHƯƠNG 14

Đầu mùa hạ năm 1863, hy vọng lại dâng cao trong lòng mọi công dân miền Nam. Mặc dầu phải sống khắc khổ và thiếu thốn, mặc dầu phải chịu nạn đói cơ tham nhũng, không quản ngại chết chóc, binh tật và cảnh thảm nảo của hầu hết mọi gia đình, miền Nam một lần nữa lại tuyên bố "Chỉ một chiến thắng nữa là chiến tranh kết thúc" và lần này lòng hân hoan tin tưởng còn mãnh liệt hơn mùa hạ năm qua. Quân Yankee không phải dễ bị đập tan nhưng rồi chúng cũng sẽ bị đập nát.

Giáng sinh năm 1862 là một đại lễ vui mừng cho Atlanta và cho cả miền Nam. Quân đội Liên bang miền Nam đã ghi được một chiến thắng lẫy lừng trong trận Fredericksburg và quân Yankee đã thảm bại với hàng ngàn người thương vong. Bởi thế, mọi người đều hớn hởi và tạ ơn Chúa đã đổi ngược tình thế. Đoàn quân mặc áo nhuộm vải màu nâu đã tỏ ra thiện chiến, các tướng lĩnh đều chứng tỏ đầy dũng khí, và mọi người đều hiểu rằng chiến dịch mùa xuân sắp tới, bọn Yankee sẽ hoàn toàn bị đập tan.

Mùa xuân tới, chiến cuộc tiếp diễn. Tháng năm, quân đội Liên bang lại thắng lớn ở Chancellorsville. Miền Nam reo hò hớn hởi.

Trong một trận gần hơn, cuộc đột kích của đoàn kỵ binh Bắc Mỹ bị đánh tan. Thiên hạ lại cười đùa, vừa vỗ vào lưng nhau vừa nói:

- Đúng vậy mà! Khi Lão Tướng Nathan Bedford Forrest chịu khó ra tay là tụi nó chỉ còn nước chết!

Hạ tuần tháng tư, đại tá Streight và một ngàn tám trăm kỵ binh Yankee bất ngờ kéo vào Georgia, định đánh úp Rome, thành phố nằm cách sáu chục dặm Bắc Atlanta. Họ định cắt đứt lộ sinh tử nối Atlanta và Tennessee rồi sau đó đánh thốc vào Atlanta để phá hủy các xưởng máy và kho quân nhu tập trung tại thành phố chủ yếu của Liên bang miền Nam này.

Nhưng tướng Forrest với quân số bằng một phần ba quân Yankee nhưng toàn những kỵ binh lỗi lạc! Đã chặn đứng địch trước khi tới gần Rome. Ông tấn công liên tiếp ngày đêm và sau cùng bắt sống toàn bộ lực lượng địch.

Tin mừng chiến thắng bay về Atlanta cùng lúc với tin thắng trận Chancellorsville. Cả thành phố rung chuyển với mức độ vui mừng. Chancellorsville là một chiến thắng quan trọng, nhưng việc bắt sống toàn bộ kỵ binh của Đại tá Streight khiến cho quân Yankee bị coi như cọp giấy. Dân Atlanta khoái trá bảo nhau:

- úng vậy mà, đối với Lão Tướng Forrest bọn chúng chỉ là những miếng mồi ngon. Vận may đến với Liên bang miền Nam như thủy triều lên, khiến dân chúng mừng đến hụt hơi. Nhưng thật ra, quân Yankee dưới quyền Tướng Grant đã vây hãm Vicksburg từ trung tuần tháng năm. Và sự thật là miền Nam đã mất mát lớn lao vì "bức tường đá" Jackson đã bị trọng thương trong trận Chancellorsville. Cuối cùng là Georgia đã mất đi một trong những đứa con anh dũng khi Danh Tướng T. R. R. Cobb tử trận ở Fredericksburg. Nhưng quân Yankee cũng chưa bao giờ bị thảm bại như ở Fredericksburg và Chancellorsville. Thế nào rồi chúng cũng phải chịu đầu hàng và khi đó trận chiến tàn khốc này sẽ chấm dứt.

Tháng bảy đến với những lời đồn đãi, rồi sau cùng được các điện văn xác nhận là Tướng Lee đã tiến vào Pennsylvania. Lee đã vào lãnh thổ địch quân! Lee sẽ rút ngắn cuộc chiến! Đây chính là cuộc chiến sau cùng!

Atlanta sung sướng tốt độ và nóng lòng phục hận. Bọn Yankee sẽ hiểu thế nào là chiến tranh trên đất nhà, sẽ thấy những đồng lúa phì nhiêu bị tàn phá, trâu bò bị cướp đoạt, nhà cửa bị thiêu hủy, trai tráng bị cầm tù và đàn bà trẻ con đói khát.

Hành động của quân Yankee ở Missouri, Kentucky, Tennessee và Virginia ai cũng rõ. Ngay tới trẻ con cũng có thể vừa hận thù vừa sợ hãi kẻ thuộc lòng những hành vi dã man của chúng ở những vùng bị chiếm đóng. Atlanta đã đông nghẹt dân tị nạn từ miền Đông Tennessee đổ tới, và dân Atlanta cũng đã nghe họ kể lại những đau khổ mà họ đã trải qua. Ở đó, người trung thành với Liên bang miền Nam rất ít và bàn tay

chiến tranh đã nặng nề giáng xuống đầu họ cũng như đã giáng xuống những tiểu bang dọc theo đường ranh Nam-Bắc, láng giềng tố cáo lẫn nhau và anh em sát hại nhau. Những người dân chiến nạn này đều mong được thấy Pennsylvania cháy rụi, ngay cả các bà quý tộc cũng biểu lộ một sự thích thú ghê rợn.

Nhưng khi được tin tướng Lee đã ra lệnh không được xâm phạm tới tài sản của dân chúng Pennsylvania, cướp bóc sẽ bị tử hình và quân đội phải đền trả xứng đáng thì dân miền Nam hoàn toàn ngỡ ngàng... Nếu không phải là người sẵn có uy tín, chắc chắn ông khó tránh khỏi bị phản đối. Tại sao lại ngăn cấm binh sĩ cướp đoạt những kho hàng vĩ đại của xứ Pennsylvania trù phú đó trong khi bộ đội của ông đang đói lả và quá cần giày vớ, quần áo, ngựa la.

Darcy Meade hồi hã viết cho bác sĩ Meade. Đó là lá thư được coi như tin tức đầu tiên mà Atlanta nhận được từ đầu tháng bảy và được chuyển tay hết người này sang người khác làm nổi dậy một làn sóng bất bình.

"Thưa ba, ba có kiếm đâu ra cho con một đôi giày không? Con đã lội chân không từ hai tuần nay và không sao kiếm được một đôi giày nào khác. Nếu chân con không quá to, con có thể lột giày xác chết của tụi Yankee như các bạn con đã làm, nhưng tới giờ con vẫn chưa tìm được một tên Yankee nào có cỡ chân bằng con. Nếu có giày, ba đừng gởi theo bưu cuộc, vì người ta sẽ lấy mất dọc đường mà mình cũng không biết làm sao khiêu nại. Cứ bảo thằng Phil đi xe lửa mang cho con. Địa chỉ con sẽ cho biết sau. Ngay lúc này con cũng chưa biết sẽ tới đâu, ngoài việc tụi con đang tiến lên hướng Bắc. Hiện thời con đang ở Maryland và ai cũng nói tiến thẳng vào Pennsylvania.

Thưa ba, con nghĩ là chúng ta sẽ được dịp trả đũa bọn Yankee nhưng Đại tướng bảo không nên. Riêng con, con không sợ bị bắn khi thấy thích phóng hỏa một vài nhà của bọn chúng. Hôm nay tụi con đi qua một cánh đồng bắp mênh mông mà chắc ba chưa thấy bao giờ, chúng ta không có thứ bắp tốt như thế đâu. Thú thật với ba là chúng con đã bẻ lén một số bắp ấy, vì quá đói. Chắc là Đại tướng không biết được. Nhưng bắp chẳng giúp được bao nhiêu. Binh sĩ hầu hết đều bị kiệt lỵ nên bắp sống làm bệnh trầm

trọng hơn. Bị kiết lỵ đi đứng còn khó nhọc hơn là bị thương ở chân. Ba nhớ rón kiể giày cho con. Con đã lên Đại úy rồi và một ông Đại úy cần phải có giày, dù không có quân phục hay ngù vai mới".

Thế rồi quân đội tiến vào Pennsylvania... Đó mới là điều quan trọng. Chỉ một chiến thắng nữa là chiến tranh chấm dứt và Darcy Meade muốn bao nhiêu giày cũng có, trai tráng sẽ trở về, mọi người lại hạnh phúc như xưa. Mất bà Meade mờ lẹ khi nghĩ tới thằng con đi lính trở về và ở mãi bên bà.

Ngày ba tháng bảy, hệ thống truyền tin nối liền miền Bắc đột nhiên im bật. Sự im lặng đó kéo dài đến trưa ngày bốn thì những bản phúc trình rời rạc và mập mờ được gửi về tổng hành dinh Atlanta. Dường như một trận ác liệt đã xảy ra ở Pennsylvania, gần một thành phố nhỏ tên Gettysburg một trận đại quy mô với toàn thể đoàn quân của Đại tướng Lee dự chiến. Tin tức đưa tới thật mơ hồ và chậm chạp vì trận đánh diễn ra trong lòng đất địch và những bản báo cáo đầu tiên phải qua Maryland, được tiếp nhận ở Richmond rồi sau đó mới về Atlanta.

Lo âu và sợ hãi lần lần tràn lan khắp thành phố. Không biết chuyện gì đã xảy ra thật là đáng sợ. Các gia đình có con ngoài mặt trận đều hết lòng cầu nguyện cho con họ không có mặt ở Pennsylvania nhưng những gia đình đều biết chắc người thân của mình cùng ở một trung đoàn với Darcy Meade thì nghiêng rãng tuyên bố đó là một vinh quang khi được tham dự một trận chiến lớn để đập tan bọn Yankee.

Tại nhà cô Pitty, ba người đàn bà cùng nhìn nhau, không che giấu được nỗi lo âu. Ashley cùng ở một trung đoàn với Darcy.

Một số tin bất tường được loan báo ngày mừng năm, không phải tin từ miền Bắc mà là từ miền Tây tới. Vicksburg đã thất thủ, sau một thời gian dài bị vây hãm và như vậy là toàn thể vùng lưu vực sông Mississippi, từ Saint Louis tới New Orleans đều nằm trong tay quân Yankee. Liên bang miền Nam đã bị cắt đôi. Nếu vào lúc khác, tai biến này có thể làm cho Atlanta rên rĩ vì sợ hãi. Nhưng bây giờ, họ không quan tâm mấy về Vicksburg. Họ đang nghĩ tới tướng Lee ở Pennsylvania, đang cố đánh trận cuối cùng.

Vicksburg thất thủ không có gì thảm khốc nếu Tướng Lee thắng ở miền Đông, nơi có các đô thị lớn như Philadelphia, Nữ Ước và Hoa Thịnh Đốn. Nếu chiếm được những thành phố đó, miền Bắc sẽ hoàn toàn tê liệt và đủ để xóa nhòa sự thảm bại ở vùng lưu vực Mississippi.

Thì giờ chậm chạp trôi qua và cái bóng đen ngòm của tai ương buông rũ trên thành phố, che mờ cả ánh sáng mặt trời đến nỗi dân chúng hết sức ngạc nhiên khi nhìn lên, thấy trời vẫn trong xanh thay vì tối ám. Phụ nữ tụ tập khắp nơi, trên thềm nhà, dưới lề đường hoặc ngay cả giữa đường an ủi nhau, cố gắng tỏ ra mình can đảm. Nhưng những lời đồn đãi độc địa cho rằng Tướng Lee đã chết trong thảm bại và một danh sách thương vong dài thườn thượt được mang về, giống như những con dơi đen bay lượn khắp nơi trong thành phố. Ban đầu, dân chúng cố không tin nhưng rồi sự lo sợ lây từ người này sang người khác rất mau và rồi tất cả đều đổ xô xuống phố, chen lấn mua báo, xông vào tổng hành dinh đòi biết tin tức, dù là tin chẳng lành cũng được.

Từng đám đông tụ tập ở nhà ga, hy vọng tin tức được mang về bằng xe lửa. Từng đám đông chờ đợi ngay cửa sổ Bru điện, trước tổng hành dinh, trước những cánh cửa khóa kín của các tòa báo. Đám người lặng yên một cách lạ lùng, càng lúc càng có nhiều người im lìm nhập bọn. Không một ai hé miệng. Thỉnh thoảng có tiếng một ông lão hỏi thăm tin tức, trong khi tất cả đều lặng thinh lắng nghe những câu trả lời không thay đổi:

- Không có tin gì mới. Đang đánh nhau.

Đám đông các bà đang đứng hoặc ngồi xe càng ngày càng nói rộng ra. Sức nóng hùng hực của những thân người đứng sát nhau và bụi đường bốc lên gây nên tình trạng gần như nghẹt thở. Chẳng ai nói một lời, nhưng những gương mặt tái mét của họ đã đủ cho thấy sự lặng thinh đó còn nhiều ý nghĩa hơn những lời than van.

Gần như chẳng có một gia đình nào ở Atlanta là không có một đứa con, một anh em, một người cha, một nhân tình hoặc người chồng đang tham chiến ở Pennsylvania. Tất cả đều chờ đợi một tin buồn. Họ chờ đợi cái chết của người thân nhưng không tin sẽ

bại trận. Thân nhân họ có thể đang chết trên những đồng cỏ cháy ở Pennsylvania. Dầu cho ngay bây giờ, binh sĩ miền Nam có ngã gục như hoa mầu dưới cơn mưa đá, nhưng chánh nghĩa mà họ đang tranh đấu nhất định phải tồn tại. Hàng ngàn người có thể ngã xuống nhưng mau như nấm mọc, hàng ngàn người khác trong bộ quân phục xám sẽ từ dưới đất trời lên thay thế. Những người này từ đâu đến không ai biết. Họ chỉ biết một cách chân xác, như họ đã biết có Thượng đế ở thiên đàng, rằng Đại tướng Lee là một nhân vật thần diệu và quân đội Virginia vô địch.

Scarlett, Melanie và cô Pittypat ngồi trước cửa văn phòng tòa soạn báo "Daily Examiner". Vì xe đã hạ mui nên cả ba đều phải che dù. Tay Scarlett run đến nỗi cây dù lắc lư theo. Cô Pitty thì quá bấn loạn nhưng Melanie thì cứ ngồi yên như pho tượng chỉ có đôi mắt càng lúc càng mở to hơn. Cử động duy nhất của Melanie trong hai giờ liền là lấy lọ thuốc khỏ trong túi trao cho cô Pitty. Và lần đầu tiên Melanie nói với cô mình bằng một giọng ngang ngang:

- ây, cô cầm lấy đi và ngủi khi nào cảm thấy muốn xỉu. Cháu cho cô biết là nếu cô xỉu, cháu sẽ bảo bác Peter chở cô về nhà một mình, vì cháu không thể rời chỗ này trước khi cháu nghe tin về... cháu nghe tin... Và cháu cũng không thể để Scarlett rời khỏi chỗ này...

Scarlett không có ý định rời nơi mà nàng có thể biết được những tin tức đầu tiên về Ashley, không bao giờ, dầu cô Pitty sắp chết cũng mặc, nàng không thể rời khỏi chỗ này. Ashley đang chiến đấu một nơi nào đó, có thể đã chết và chỉ có tòa soạn tờ báo này mới có thể là nơi nàng biết ra sự thật.

Nàng nhìn quanh đám đông, nhận ra các thân hữu và láng giềng. Bà Meade nón lệch qua một bên đang ôm trong lòng đứa con trai mười lăm tuổi, thằng Phil. Chị em McLure đang cố mím chặt đôi môi run rẩy để che hàm răng hô. Bà Elsing ngồi thẳng như một bà mẹ xứ Sparta, nếu không vì mấy chiếc kẹp tóc cài rối loạn khó mà đoán được nỗi lo cuống cuống mà bà đang che giấu, và Fanny Elsing mắt trắng bệch như xác chết (chắc chắn không phải lo cho ông anh Hugh của cô. Có lẽ là vì một ý trung nhân nào đó đang ở ngoài mặt trận mà không ai biết?). Bà Merriwether ngồi trên xe

vuốt ve bàn tay của Maybelle. Maybelle đã gần ngày sanh và dù đã được che khăn cẩn thận, cô ta cũng không khỏi xấu hổ khi phải ra ngoài trong tình trạng đó. Tại sao cô ta lại lo lắng quá vậy? Có ai nghe nói bộ đội Louisiana tham chiến ở Pennsylvania đâu. Anh chàng Zouave của cô ta chắc giờ phút này vẫn còn yên lành ở Richmond mà. Người ở ngoài bìa đám đông bỗng nhón nháo lên, họ nhường chỗ cho Rhett Butler đang cẩn thận cho ngựa tiến về phía cô Pitty. Scarlett nghĩ thầm:

"Hắn gan lắm nên mới dám tới đây mà không sợ đám đông có thể xé xác hắn ra vì cái tội không có quân phục".

Khi Rhett tới, Scarlett nghĩ có thể chính nàng là người đầu tiên xé nát hắn ra. Tại sao hắn dám ngồi trên con ngựa quý kia. Với đôi giày bóng loáng và bộ đồ nỉ trắng thật xinh, mặt mày nhẵn nhụi, miệng phì phèo một điếu xì gà đắt tiền, trong khi Ashley và những chiến sĩ khác đi chân không, mình ướt đầm mồ hôi, đói khát và bụng sinh lên vì các chứng đau ruột? Nhiều ánh mắt gay gắt ném về phía hắn khi hắn chậm chạp len lỏi qua đám đông. Máy ông già làm bầm trong miệng, và bà Merriwether, người không hề sợ bất cứ gì, đứng bật lên và hét lớn với một giọng tối độc:

- Thằng đầu cơ!

Rhett không buồn nhìn tới ai nhưng lại dờ nón cúi chào cô Pitty và Melanie rồi sau đó cỡi ngựa đến bên cạnh Scarlett, nghiêng đầu thì thầm:

- Cô có thấy đây là lúc thích hợp nhất cho bác sĩ Meade đọc diễn văn nói về chiến thắng như con ó đang kêu oang oác trên lá quốc kỳ của chúng ta không?

Thần kinh đang căng thẳng, Scarlett quay phắt lại như một con mèo vừa thấy chuột. Những lời chửi mắng sắp vọt ra khỏi miệng nàng bỗng bị hắn khoát tay ngăn lại. Hắn bỗng nói lớn:

- Thưa quý bà, tôi đến để báo cho quý bà hay là tôi vừa ở tổng hành dinh ra, và bản danh sách tổn thất đầu tiên vừa về tới.

Những người đứng gần nghe rõ hơn cùng loạt xôn xao và đám đông nhón nháo lên, định chạy trở xuống đường Whitehall để đến bộ chỉ huy. Hắn chồm lên khỏi yên ngựa, đưa tay lên và kêu lớn:

- Đừng đi đâu hết! Bản danh sách đã được giao cho hai tờ báo và đã bắt đầu được in rồi. Xin quý vị hãy cứ đợi ở đây. Melly quay lại, mắt đăm lẹ:

- Ô, thuyền trưởng Butler, ông quá tử tế chịu khó tới để cho chúng tôi hay. Bao giờ họ mới cho công bố bản danh sách đó?

- Chỉ một phút mà thôi, thưa bà. Bản báo cáo đó đã được gửi tới tòa soạn hơn nửa giờ rồi. Viên Thiếu tá phụ trách việc này không muốn thông báo trước khi in xong, sợ dân chúng sẽ phá sập tòa soạn vì muốn biết sớm. A! Đây rồi!

Cánh cửa sổ bên hông tòa báo mở ra và một bàn tay vẫy vẫy một nắm giấy in dài và hẹp khổ lem luốc vì mực in chưa khô và dày đặc tên người. Đám đông xô đẩy nhau giành lấy, làm rách một số trong khi những người giựt được trước lùi ra khỏi đám đông để đọc, những kẻ ở phía sau bị dồn tới vừa cố gắng nhào lên, vừa kêu la: "Cho tôi đi coi!"

Rhett nhảy xuống đất, ném dây cương cho bác Peter và nói cộc lốc:

- Giữ con ngựa cho tôi.

Hai vai lực lưỡng của hắn nhô lên khỏi đám đông trong khi hắn chen lấn một cách hung bạo để tiến vào. Một lúc sau hắn quay lại với năm sáu bản in trên tay. Hắn quăng cho Melanie một bản, số còn lại hắn phát cho các bà đứng gần đó, bà Meade, các cô McLure, bà Merriwether và bà Elsing.

- ọc mau đi, Melanie! Scarlett kêu lên, cổ họng như nghẹn lại. Nàng giận sôi khi thấy Melly không thể nào đọc được vì tay run lẩy bẩy. Melly thì thầm:

- Em dò đi.

Scarlett chụp lấy. Chữ Ws. Chữ Ws đâu rồi?Ồ, đây rồi, tận cuối bản danh sách be bút mực in. Giọng Scarlett run run:

- White, Wilkens... Winn... Zebulon...Ồ, Melly ơi, không có tên anh ấy! KHÔNG có tên anh ấy! Trời ơi, cô Pitty kia! Lấy chai thuốc khỏe ra, đỡ cô ngồi dậy mau!

Melly vừa khóc nức nở vì sung sướng vừa nâng đầu cô Pitty kê lọ thuốc vào mũi cô. Scarlett đỡ một bên thân mập mạp của người cô chồng, tim cũng đập rộn vì sung sướng. Ashley còn sống. Lại cũng chẳng bị thương. Thượng Đế đã cho chàng sống sót. Và...

Chợt nghe có tiếng rên siết, nàng quay lại và thấy Fanny Elsing đang gục đầu vào lòng mẹ, bản danh sách thương vong đang phát phới dưới sàn xe. Cặp môi dày của bà Elsing run run khi đỡ con gái ngồi lên và ôn tồn bảo người xà ích:

- Quay về nhà, mau lên!

Scarlett liếc nhanh vào bản danh sách. Hugh Elsing không có tên trong đó. Vậy là Fanny chắc đã có một ý trung nhân nào và anh ta đã chết. Đám người lặng lẽ nhường chỗ cho bà Elsing đi qua, theo sau là chiếc xe mây hai bánh của chị em McLure. Cô Faith đang cầm cương, mặt tro như đá và lần đầu tiên trong đời, môi cô ta mím chặt che lấp hằn hàng răng nhô. Cô Hope, mặt như người chết, ngồi thẳng lưng ngay bên cạnh, tay níu chặt váy của cô chị. Họ như già hẳn đi. Thằng em Dallas, người thân thuộc duy nhất của hai cô gái giờ này đã tử trận. Maybelle vui mừng kêu to:

- Melly! Melly! René vẫn yên ổn. Ashley cũng vậy, ôi, con xin tạ ơn Chúa!

Khăn đã rút khỏi vai khiến tình trạng thai nghén của cô ta lộ hẳn ra, nhưng lần này, cả cô ta và bà Merriwether đều không quan tâm. Maybelle lại reo:

-Ồ, bà Meade ơi! René chưa... Nhưng giọng cô ta bỗng đổi khác đi:

-Melly, chị nhìn xem!... Bà Meade, chắc Darcy không bị...?

Bà Meade mặt cúi gằm vẫn không ngừng đầu lên vì có tiếng gọi tên bà, nhưng gương mặt của thằng Phil thì đã phơi bày quá rõ. Nó yếu ớt gọi:

- Má, má, sao vậy má?

Bà Meade ngược mắt nhìn trần trời vào Melanie:

- Bây giờ nó chẳng còn cần mang giày nữa.

- Ô.

Melly kêu lên, vừa sụt sùi khóc vừa đẩy đầu cô Pitty sang vai Scarlett và xuống xe đi thẳng lại chỗ bà vợ bác sĩ Meade. Thằng Phil cố gắng an ủi người mẹ mặt đã trắng bệch ra.

- Má, má còn có con. Nếu má cho phép, con sẽ đi giết hết bọn Yankee.

Bà Meade bầu chặt lấy tay con như sợ nó biến mất và nghẹn ngào buông thông một tiếng:

- Không.

Melanie leo lên xe, nắm lấy tay bà. Nàng xẵng giọng:

- Phil Meade, cầm miệng lại! Cậu tưởng má cậu có thể để cậu bị bắn chết nữa hay sao? Tôi chưa thấy ai ngớ ngẩn như vậy. Cho xe đưa chúng tôi về nhà, mau lên. Nàng quay sang Scarlett trong lúc thằng Phil cầm lấy dây cương:

- Em đưa cô Pitty về nhà, rồi qua ngay nhà bà Meade với chị. Thuyền trưởng Butler, xin ông vui lòng báo tin cho bác sĩ Meade đang ở bệnh viện.

Chiếc xe len lỏi qua đám đông bắt đầu giải tán. Vài bà mừng đến rơi nước mắt, nhưng hầu hết đều sững sờ như ngây dại vì tai họa đã giáng xuống đầu họ quá nặng nề. Scarlett cúi xuống đọc lại bản danh sách lem luốc, dò tìm tên các người quen. Ashley

đã bình yên thì nàng có thể nghĩ tới người khác. Bản danh sách dài thậm thụt. Tồn thất mà Atlanta và cả xứ Georgia đã gánh chịu quả thật nặng nề.

Chúa ơi! "Calvert Raiford, Trung úy". Scarlett bỗng nhớ tới một ngày thật lâu rồi, ngày thơ ấu đó họ cùng nhau bỏ trốn, nhưng sau đó quyết định trở về nhà khi trời sụp tối vì quá đói và sợ hãi bóng đêm.

"Fontaine-Joseph K., binh nhì" Joe! Anh chàng thấp bé hay giận dỗi ấy. Vợ anh vừa mới sanh. "Munroe-LaFayette, Đại úy" Lafe mới đính hôn với Cathleen Calvert. Tội nghiệp Cathleen, một lúc phải chịu hai cái tang, một của anh và một của người tình. Nhưng Sally còn đau đớn hơn nhiều vì mất anh và mất cả chồng.

Ồ, chiến tranh tàn khốc quá. Nàng không dám đọc thêm. Cô Pitty đang đè nặng bên vai nàng và thở hổn hển. Cẩn thận nàng đẩy người cô vào góc xe và đọc tiếp.

"Chắc chắn... chắc chắn không thể nào trong danh sách lại có tới 3 tên mang họ Tarleton như vậy. Có lẽ... có lẽ ẩn công quá hấp tấp nên đã xếp trùng? Nhưng không. Rõ ràng là "Tarleton-Brenton, Trung úy. Tarleton-Stuart, Hạ sĩ. Tarleton-Thomas, binh nhì". Còn Boyd thì đã chết từ năm đầu chiến cuộc và đã vùi thây ở một nơi nào đó trong xứ Virginia. Tất cả bốn anh em Tarleton đều tử trận. Tom và hai anh em song sinh cao lêu nghêu với cái tật thích nói lén và những trò chơi nghịch ngợm. Còn Boyd thì kiểu cách như một giáo sư khiêu vũ lại hay nói với cái giọng của một nhà truyền giáo.

Scarlett không đọc tiếp được nữa. Nàng không muốn biết rõ thêm số phận của những người con trai cùng trang lứa, đã cùng nàng khiêu vũ, tán tỉnh hoặc hôn nhau. Nàng muốn được khóc lên hoặc làm một cái gì để nói lỏng những ngón tay sắt đang bám sâu vào cổ họng mình. Có tiếng Rhett hỏi:

- Xin chia buồn cùng cô, Scarlett. Chắc có nhiều người quen trong đó?

Nàng giựt mình vì đã quên hẳn vẫn còn đây, rồi gật đầu và gượng gạo đáp:

- Hầu hết mọi gia đình trong hạt của tôi... và tất cả... tất cả bốn anh em Tarleton. Mặt hấn dịu xuống gần như buồn thảm. Mặt hấn không còn vẻ châm chọc của thường ngày:

- Nhưng vẫn chưa hết. Đây mới chỉ là danh sách đầu tiên, chưa đầy đủ. Ngày mai còn một danh sách dài hơn nữa.

Rồi hấn hạ thấp giọng để những người gần bên không nghe thấy:

- Scarlett, Tướng Lee chắc đã bại trận rồi. Tôi vừa nghe bộ tư lệnh cho biết ông đã triệt thoái về Maryland.

Nàng sợ hãi nhìn hấn, nhưng không phải sợ vì nghe tin Tướng Lee bại trận. Bản danh sách ngày mai còn dài hơn. Ngày mai, nàng đã quên nghĩ tới ngày mai vì quá vui mừng khi thấy không có tên Ashley trong danh sách. Ngày mai. Phải rồi, ngay lúc này có thể chàng đã chết và phải đợi đến ngày mai hoặc cả tuần nữa nàng mới được tin.

- Rhett, tại sao lại phải có chiến tranh? Phải chi bọn Yankee chịu trả tiền cho chúng ta để đền bù bọn da đen... Hay là chúng ta cho không họ mấy tên da đen đó để khỏi có chuyện này xảy ra?

- Không phải về vấn đề nô lệ đâu, Scarlett. Đó chỉ là một tấm bình phong, một cái cớ. Chiến tranh luôn luôn xảy ra chỉ vì đàn ông cứ thích chiến tranh. Còn phụ nữ thì không. Đúng vậy, đàn ông say mê chiến tranh còn hơn say mê phụ nữ.

Nụ cười quen thuộc lại xuất hiện trên môi hấn, vẻ nghiêm trang đã biến mất đi. Hấn dỡ chiếc nón rom Parama rộng vành ra:

- Xin chào cô. Tôi đi tìm bác sĩ Meade đây. Ngay lúc này chắc ông ấy không nhận thấy sự trớ trêu bởi vì chính tôi lại là người đầu tiên báo tin con ông chết. Nhưng về sau, có lẽ ông ta sẽ thù hận nghĩ rằng một tên đầu cơ làm gì có quyền đem tin cái chết của vị anh hùng.

Nội chiến hai miền Nam Bắc Hoa Kỳ

o O o

Scarlett dìu cô Pitty vào giường sau khi cho uống một ngụm rượu hâm nóng. Nàng giao cho con bếp và Prissy săn sóc cô rồi thẳng đến nhà bác sĩ Meade. Bà Meade và thằng Phil đã lên lầu chờ bác sĩ về, chỉ có Melanie ngồi trong phòng khách, nói chuyện nhỏ nhỏ với một số láng giềng đến chia buồn. Melanie đang bận rộn sửa lại chiếc áo tang mà bà Elsing vừa cho bà Meade mượn. Trong nhà đã nồng nặc mùi hăng hắc của áo quần đang được nhuộm đen. Chị bếp vừa thút thít khóc vừa cho quần áo của cả gia đình bác sĩ Meade vào thùng giặt to lớn.

Scarlett hỏi nhỏ:

- Bà ấy thế nào?

Melanie đáp:

- Không một giọt nước mắt. Thật là đau đớn khi một người đàn bà không thể khóc được. Chị không hiểu tại sao đàn ông có thể chịu đựng hết mọi thứ mà không khóc. Chị đoán là họ nhiều nghị lực và can đảm hơn mình. Bà ấy nói sẽ tự mình đi Pennsylvania để mang xác Darcy về. Bác sĩ Meade không thể bỏ bệnh viện được.

- Như vậy nguy hiểm lắm. Sao không để thằng Phil đi?

- Bà ấy sợ cậu ta sẽ đầu quân, nếu không có bà theo sát một bên. Em biết là tác của Phil lớn hơn tuổi, không chừng sắp có lệnh gọi nhập ngũ thanh niên mười sáu tuổi nay mai. Lần lượt số người đến chia buồn đều cáo từ, chỉ còn Scarlett và Melanie ở lại may vá trong phòng khách. Melanie buồn nhưng điềm tĩnh, nước mắt nhỏ giọt xuống mảnh vải trên tay. Hiển nhiên là cô không nghĩ rằng chiến trận vẫn tiếp diễn và biết đâu Ashley cũng đã chết rồi. Scarlett đang lưỡng lự không biết có nên thuật lại với

Melanie những lời của Rhett hay là giữ kín riêng mình. Cuối cùng, nàng quyết định không nói ra. Không nên để Melanie thấy nàng sốt ruột về tin tức của Ashley. Nàng tạ ơn Chúa đã khiến cho mọi người kể cả Melanie và cô Pitty đã quá lo âu hồi sáng nên không chú ý đến sự bồn chồn của nàng.

Sau một lúc lâu im lặng, họ bỗng nghe có tiếng động bên ngoài. Bác sĩ Meade đang xuống ngựa. Vai ông xệ xuống, đầu cúi thấp đến nỗi chòm râu xám xoè ra ở ngực như cánh quạt. Ông chậm chạp vào nhà, đặt nón và cặp xuống, hôn hai cô gái rồi một nhọc lên thang lầu. Một lúc sau Phil chạy xuống. Scarlett và Melanie muốn bắt chuyện nhưng cậu ta đã đi thẳng ra thềm nhà và ngồi xuống ôm đầu.

Melby thở dài:

- Cậu ấy giận vì bị cấm đi đánh giặc. Mới mười lăm tuổi. Ồ, Scarlett, được một đứa con như vậy chắc thích lắm.

Scarlett đang nghĩ tới Darcy, nói cộc lốc:

- Rồi để cho người ta giết nó hả?

Melanie nói mau:

- Thà có một đứa con rồi nó chết còn hơn là không có đứa nào. Em không hiểu được đâu Scarlett, vì em đã có bé Wade, còn chị... ồ, Scarlett chị thêm có con đến điên lên! Chị biết em sẽ cho chị đáng tởm khi nói thẳng điều đó, nhưng đó là sự thật và là ước ao duy nhất của đàn bà, em cũng biết rõ điều đó mà.

Scarlett cố dần để khỏi cười lạt. Melanie tiếp:

- Nếu Chúa muốn Ashley phải... phải theo Chúa, chị có thể chịu được sự đau đớn đó mặc dầu chị vẫn muốn chết theo anh ấy hơn. Nhưng Chúa sẽ ban cho chị sức chịu đựng. Có điều là chị sẽ không chịu đựng nổi nếu Ashley chết mà chị không có đứa con nào để an ủi chị. Scarlett, em may mắn lắm. Mất Charlie nhưng em còn con của

nó. Còn chị, nếu mất Ashley, chị chẳng còn lại gì cả. Scarlett tha thứ cho chị, đôi khi chị ghen với em...

- Ghen... với tôi?

Scarlett kêu lên với mặt cảm phạm tội.

- Vì em có một đứa con trai còn chị thì không. Nhiều lúc chị muốn nghĩ Wade là con chị. Chị ao ước có con.

- Ôi, tưởng chuyện gì!

Scarlett thở ra nhẹ nhõm. Nàng liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Melanie đang cúi xuống chồng đồ may dorr. Melanie mong có con nhưng thân hình không đủ tầm vóc để mang thai. Melanie chỉ cao hơn đứa bé mười hai tuổi một chút, xương chậu hẹp và ngực lép. Hơn nữa, Scarlett không thích nghĩ tới chuyện Melanie có con. Nó lôi nàng tới nhiều ý nghĩ bức dọc khác. Melanie có con với Ashley cũng bằng như Scarlett đã bị tước đoạt đi một đặc quyền.

- Hãy bỏ qua cho chị những gì đã nói về cháu Wade. Em biết là chị thương nó như em thương vậy. Em không giận chị chứ? Scarlett xẵng giọng:

- Đừng ngớ ngẩn nữa. Tốt hơn, chị ra ngoài thêm an ủi thằng Phil đi. Nó đang khóc đó.

CHƯƠNG 15

Bị đẩy lui về Virginia, đoàn quân dựng trại mùa đông trên bờ sông Rapidan... một đạo quân mệt lả và gần như là kiệt quệ sau trận thảm bại ở Gettysburg... Và nhân dịp lễ Giáng Sinh gần tới, Ashley được nghỉ phép về thăm nhà. Gặp lại chàng lần đầu sau hai năm xa cách, Scarlett kinh hoàng trước những cảm xúc mãnh liệt của mình. Lúc đứng trong đại sảnh Twelve Oaks chứng kiến lễ cưới của chàng cùng Melanie, nàng tưởng sẽ không bao giờ nàng còn có thể yêu chàng tha thiết như vậy nữa. Nhưng bây giờ, nàng nhận ra những cảm xúc của nàng trong cái đêm xa xưa đó chỉ là sự hờn giận của một đứa bé được nuông chiều khi bị giật mất một món đồ chơi. Bây giờ tình cảm nàng càng mãnh liệt hơn sau những ngày dài mơ ước và nó cứ cháy bùng lên qua những lần dồn nén để khỏi phải nói ra.

Ashley Wilkes, với bộ quân phục vá víu, phai màu, mái tóc vàng óng ngày trước đã úa màu vì nắng mưa, hoàn toàn khác hẳn chàng trai nhàn nhã với đôi mắt mơ màng mà nàng đã yêu trong tuyệt vọng trước chiến tranh. Nhưng hình ảnh biến đổi này càng làm cho Ashley ngàn lần quyến rũ hơn. Màu da xạm nắng, người gầy ốm bớt đi với bộ râu mép hoe vàng cong xuống hai bên mép theo kiểu kỵ binh là đường nét cuối cùng khiến chàng trở thành hình ảnh kiểu mẫu của một người lính chiến.

Chàng đứng thật thẳng theo lối nhà binh trong bộ quân phục cũ kỹ với khẩu súng lục nằm trong bao da, với bao gươm móp méo đập nhẹ vào cổ giày ống và mấy chiếc đinh thúc ngựa chiếu lờ mờ. Đó là Thiếu tá Ashley Wilkes của Quân đội Liên bang miền Nam. Thói quen chỉ huy đã làm cho chàng có sắc thái tự tin điềm tĩnh, uy nghi và khéo miệng đã biểu lộ rõ tinh thần cương quyết.

Một cái gì mới lạ bao trùm đôi vai vuông vắn và một cái gì lạnh lùng ngời chiếu trong ánh mắt chàng. Về uể oải, lười biếng trước kia đã nhường chỗ cho trạng thái cảnh giác của một con mèo đang rình mồi, tinh thần cảnh giác khẩn trương của những người luôn luôn căng thẳng như dây đàn.

Scarlett định ăn lễ Giáng Sinh ở Tara, nhưng sau bức điện báo tin của Ashley, không một uy lực nào trên thế giới, kể cả những mệnh lệnh trực tiếp của Ellen cũng không thể nào kéo nàng ra khỏi Atlanta. Nếu Ashley về Twelve Oaks, nàng sẽ hấp tấp về Tara để được gần nhau, nhưng chàng đã viết thư yêu cầu gia đình tới đón chàng ở Atlanta và ông Wilkes, Honey và India đều đã có mặt trong thành phố. Về Tara để không được gặp mặt chàng sau hai năm dài xa cách? Không nghe được giọng nói êm đềm ấm áp của chàng để biết rằng chàng vẫn không quên nàng? Không bao giờ! Dầu có thương mẹ bao nhiêu cũng mặc!

Ashley về tới bốn hôm trước lễ Giáng Sinh cùng một nhóm thanh niên trong hạt đi nghỉ phép... Một nhóm người buồn hiu đã vắng mặt nhiều bạn bè từ sau trận Gettysburg. Cade Calvert cũng có mặt, người gầy guộc và ho liên miên, hai anh em Munroe tỏ ra xúc động vì đây là chuyến về phép đầu tiên của họ từ năm 1861. Còn Alex và Tony Fontaine, đã quá say, thì cứ ồn ào và gây gổ. Phải chờ hai giờ nữa mới có chuyến xe, những người chưa say trong nhóm phải hết sức khéo léo mới ngăn hai anh em Fontaine khỏi đánh nhau hoặc gây gổ với người lạ ở sân ga. Cuối cùng, Ashley phải dẫn cả bọn về nhà cô Pitty.

- Làm tội nó làm người ta tưởng là đánh nhau chưa đã ở Virginia.

Cade gay gắt nói khi nhìn hai anh em Fontaine sừng sộ như hai con gà chọi tranh nhau được quyền hôn cô Pitty trước khi khiến cô vừa lo sợ vừa thích thú.

- Tội nó đã nhậu say và gây sự từ khi mới tới Richmond lận. Quân cảnh đã lượm tội nó rồi, và nếu không nhờ tài ăn nói khéo léo của Ashley, chắc là đã ăn Giáng sinh trong khám.

Nhưng Scarlett không thềm nghe một lời nào của Cade, nàng đã quá vui mừng vì lại được ngồi cùng phòng với Ashley. Tại sao trong hai năm qua nàng dám cho rằng có những người đàn ông khác đẹp trai và cũng dễ yêu? Tại sao nàng chịu để cho họ tán tỉnh trong khi Ashley vẫn còn sống? Chàng đã về nhà chỉ cách nàng bằng chiều rộng của tấm thảm trong phòng khách. Nàng phải cố vận dụng tất cả mọi nghị lực mới khỏi

khóc òa lên vì sung sướng mỗi khi liếc nhìn chàng ngồi trên trường kỷ với Melly và India hai bên, và Honey bám vào vai anh. Phải chi nàng có quyền ngồi bên cạnh, quàng tay lên cổ chàng. Ước gì cứ vài phút nàng được vuốt ve tay áo chàng một lần để tin chắc rằng chàng thực sự ngồi đây, được cầm tay chàng, được dùng khăn tay chàng để thấm nước mắt của mình. Melanie đang làm như thế, không một chút e thẹn. Quá sung sướng, Melanie đã quên hẳn tánh rụt rè và thận trọng xưa kia, nàng bám vào tay chồng và tôn ngưỡng chàng bằng ánh mắt, bằng nụ cười và những giọt lệ. Quá sung sướng, Scarlett không thấy gì bức tức, quá hài lòng nàng cũng quên luôn ghen tức. Ashley trở về là đã quá đủ rồi!

Lâu lâu, nàng lại đưa tay sờ má, nơi chàng hôn lúc nãy và lại cảm thấy mê mê rồi nàng mỉm cười với Ashley. Dĩ nhiên là chàng không hôn nàng trước. Melanie đã nhào vào vòng tay chàng, khóc rung rức, bám chặt lấy Ashley như không muốn chàng ra đi nữa. Sau đó là India và Honey cũng vồ chặt lấy ông anh, như muốn lôi Ashley ra khỏi tay Melanie. Rồi chàng phải hôn cha với một vẻ nghiêm trang chứng tỏ mỗi cảm thông lặng lẽ giữa hai người vẫn còn mãnh liệt. Rồi đến cô Pitty, cô cứ nhảy nhót trên đôi chân nhỏ nhắn của cô. Sau cùng chàng mới quay sang Scarlett đang bị các thanh niên trong hạt vây quanh để đòi hôn, và bảo:

- Ô, Scarlett, em xinh quá, thật là xinh!

Rồi chàng hôn lên má nàng. Với cái hôn này, những lời nàng dự định chúc mừng đều mọc cánh bay đi. Chỉ vài giờ sau nàng mới chợt nhớ Ashley chẳng hôn môi mình. Rồi nàng sốt ruột tự hỏi chàng có hôn môi mình chẳng nếu chỉ có hai người ở riêng một chỗ, chàng ôm ghì lấy đầu nàng cúi xuống trong khi nàng phải nhón chân lên... và chàng cứ ôm như thế thật lâu và thật lâu. Sung sướng với ý nghĩ đó, Scarlett tin tưởng Ashley sẽ làm như vậy. Nhưng còn quá nhiều thì giờ, còn một tuần nữa kia mà! Chắc hẳn nàng sẽ xoay xở để được tiếp xúc riêng với chàng và sẽ thổ thề hỏi:

"Anh còn nhớ những lần mình cỡi ngựa dạo chơi trên các con đường mòn bí mật của chúng mình không? Anh còn nhớ ánh trăng đêm đó sáng tỏ như thế nào khi chúng mình cùng ngồi trên thềm Tara và anh đã đọc cho em nghe một bài thơ không? (Chúa

oi! Chết chưa, bài thơ đó tựa gì?) Anh còn nhớ một chiều em sai khớp xương cổ chân anh bông em về nhà không?"

Ồ, còn rất nhiều chuyện mà nàng có thể vào đề bằng mấy tiếng: "Anh còn nhớ...?" Còn thật nhiều kỷ niệm nên thơ sẽ mang chàng trở về những ngày thân yêu khi họ còn ngao du khắp hạt như những đứa trẻ vô tư lự, còn thật nhiều điều sẽ nhắc chàng nhớ tới những ngày mà Melanie Hamilton chưa nhập cuộc. Và trong khi họ nói chuyện với nhau nàng có thể đọc thấy trong mắt chàng những cảm xúc vừa hồi sinh, những dấu hiệu được che lấp bởi bốn phận làm chồng đối với Melanie nhưng vẫn cho thấy chàng còn để ý tới nàng, vẫn yêu nàng như ngày đã yén mà chàng đã thố lộ hết tâm tình. Nàng không cần dự đoán những gì mà hai người sẽ phải làm sau khi chàng tuyên bố yêu nàng bằng những lời chân xác nhứt. Chỉ cần biết chàng yêu nàng là đủ... Phải rồi, nàng sẽ chờ đợi chàng, nàng sẽ để cho Melanie mặc sức hưởng những giờ phút sung sướng run rẩy và khóc rấm rức trong vòng tay chồng. Rồi sẽ tới phiên nàng. Một con nhỏ như Melanie thì có biết gì là tình yêu?

Đợi cho những ngày vui đoàn tụ lắng xuống, Melanie hỏi:

- Anh ơi, anh giống như một tên ăn mày. Ai vá đồ cho anh, mà sao lại vá bằng vải xanh? Ashley nhìn lại bộ quân phục của mình:

- Thế này là còn phong lưu lắm. Cứ so sánh anh với mấy miếng giẻ rách kia coi, em sẽ thấy anh còn dễ ưa hơn nhiều. Mose đã vá quần áo cho anh và vậy là khá lắm rồi, vì trước chiến tranh bác ta có bao giờ cầm tới cây kim. Còn mấy miếng vải xanh, là đồ của tù binh Yankee. Thà mặc đồ vá vải khác màu còn hơn mặc quần bị lủng lỗ. Bảo anh ăn mặc như một tên ăn mày hả? Em phải cảm ơn Chúa là chồng em chẳng trở về nhà với hai bàn chân không. Tuần trước đôi giày cũ mềm của anh đã mòn lẩn, anh tưởng là phải quán chân bằng bao bố để về nhà nếu không may mắn bán hạ hai tên trinh sát Yankee. Giày của một trong hai tên đó lại may mắn vừa khít chân anh.

Rồi chàng duỗi hai chân dài ra cho mọi người xem đôi giày cao cổ mang nhiều vết trầy trụa. Cade lên tiếng:

- Còn đôi giày của tên kia thì không vừa chân tôi, nó hẹp và ngắn quá, chân tôi bây giờ cứ như dập ra. Dầu sao tôi cũng phải trở về đủ bộ vận. Tony xen vào:

- Vậy mà cái thằng xỏ lá ích kỷ này không chịu nhường lại cho tụi này. Đôi giày đó rất vừa với bàn chân nhỏ nhắn quý phái của họ Fontaine. Trời đất ơi, về gặp má tôi với đôi giày xấu xí không có cổ này mắc cỡ làm sao. Trước chiến tranh bà còn không bao giờ cho bọn da đen mang loại này nữa là khác.

Alex vừa nói vừa nhìn đôi giày ống của Cade:

- Đừng lo, tụi mình sẽ lột giày nó trên xe lửa. Tao không quan tâm tới chuyện ra mắt má, nhưng tao chỉ lo con Dimity Munroe thấy mấy ngón chân tao ngo ngoe ló ra ngoài thôi.

- Sao được, đôi giày đó là của tôi. Tôi giành trước mà. Tony hăm hừ với anh; Melanie sợ anh em Fontaine lại gây ra sự nổi xung với nhau nên xen vào hòa giải.

Ashley đưa tay lên xoa mặt, gương mặt còn nhiều vết đứt do dao cạo mới kéo da non, buồn bã nói:

- Tôi thì chỉ có bộ râu để khoe với mấy cô. Râu đẹp lắm và nói không phải khoe khoang, cả Jeb Stuart và lão tướng Forrest, râu cũng không đẹp bằng, nhưng khi tới Richmond, hai tên trời đánh này (ám chỉ hai anh em Fontaine) cứ bảo là hể chúng cạo râu thì tôi cũng phải cạo theo. Thế là chúng đè tôi xuống và cạo phăng đi. Phải nhờ có Evan và Cade can thiệp chúng mới chịu chừa bộ râu mép lại. Alex xen vào:

- Ảnh nói quá đó, chị Wilkes! Chị nên cảm ơn tôi mới phải, nếu không thì chị không nhìn ra ảnh đâu, không chừng sẽ đuổi ra khỏi cửa liền nữa. Tụi tôi làm vậy là để trả ơn ảnh can thiệp với quân cảnh khỏi nhốt tụi tôi. Anh còn nói nữa là tụi tôi cạo luôn râu mép cho coi, cạo ngay bây giờ.

Melanie vội vàng kêu lên, nắm chặt lấy Ashley:

- Không đâu, cảm ơn. Đẽ râu như vậy trông dễ thương chớ. Anh em Fontaine nhìn nhau, gục gặc:

- Khi người ta yêu nhau là vậy.

Lúc Ashley dầm mình trong sương lạnh tiễn các bạn ra ga bằng xe của cô Pittypat, Melanie nắm tay Scarlett:

- Quần áo anh ấy tươm quá, phải không em? Ồ, chiếc áo nỉ chị dành tặng cho anh ấy chắc hẳn là một ngạc nhiên thích thú. Phải chi còn đủ vải để chị may thêm một cái quần...

Chiếc áo dành tặng Ashley khiến cho Scarlett buồn bởi vì nàng hết sức mong muốn chính nàng chớ không phải Melanie tặng cho chàng chiếc áo đó. Những bộ quần phục bằng nỉ xám lúc sau này cũng trở thành vô giá chẳng kém gì châu báu, do đó Ashley cũng phải mặc loại quần phục bằng vải thô dệt tay. Hơn nữa, loại vải này cũng chẳng có được bao nhiêu nên một số binh sĩ đã phải mặc quần phục tước đoạt của bọn Yankee rồi đem nhuộm với vỏ bồ đào để biến thành màu nâu sậm. Nhưng Melanie may mắn có được một khúc nỉ xám vừa đủ may một cái áo - tuy hơi ngắn nhưng vẫn là áo nỉ - nàng đã săn sóc cho một chiến binh người miền Charleston, và khi anh ta chết, Melanie đã cắt một lọn tóc của anh ta gửi về cho bà mẹ cùng một ít vật dụng riêng kèm theo cả một bức thư tường thuật về những giờ phút cuối cùng của anh ta mà không đá động tới cơn đau giã chết. Thơ qua thơ lại, người mẹ đau khổ kia biết Melanie cũng có chồng đang chiến đấu nên gửi tặng nàng một khúc nỉ với bộ nút đồng mà bà đã mua để dành tặng cho đứa con đã chết. Scarlett sẵn sàng hy sinh bất cứ gì để thêm vào cho đủ bộ quần phục, nhưng loại nỉ đó lại không có ở Atlanta.

Scarlett cũng có một món quà Giáng sinh dành cho Ashley nhưng so với chiếc áo nỉ xám của Melanie thì tặng vật của nàng thành vô nghĩa. Đó là một cái túi nhỏ xách tay bằng nỉ mỏng chứa một số kim may quý báu mà Rhett đã tặng, ba chiếc khăn tay của nàng, hai ống chỉ và một cái kéo. Nhưng nàng ước muốn được tặng một món gì cá biệt hơn, một món mà chỉ có vợ mới tặng cho chồng, một chiếc sơ-mi, một đôi găng

tay hay một cái nón. Ô, một cái nón thì quý biết chừng nào! Cái mũ trệt bằng rơm mà Ashley đang đội mới xấu xí làm sao. Nhưng ở Atlanta thì chỉ có những kiểu nón quá xoàng.

Nghĩ tới nón là Scarlett liên tưởng tới Rhett Butler. Hắn có quá nhiều nón, nón rơm rộng vành dùng để đội mùa hè, các loại nón hợp thời cho từng lễ hội, nón đi săn, nón vành quặp xuống màu nâu, màu xanh hoặc màu đen. Tại sao hắn lại có nhiều nón đến thế trong khi Ashley yêu quý của nàng phải đội nắng dầm mưa với chiếc nón tả tơi? Nàng quyết định:

"Mình sẽ bắt Rhett tặng mình chiếc nón nỉ đen mới của hắn. Mình sẽ kết quanh riềm nón một sợi băng xám và may vào đó phù hiệu của chàng".

Nàng dừng lại khi nghĩ khó mà lấy được nón nếu không giải thích cho suông sẻ. Nàng không thể bảo với Rhett là nàng cần có nón để tặng Ashley. Hắn sẽ dựng mày lên một cách dữ dằn như vẫn thường làm mỗi khi nàng nhắc tới Ashley, và rồi muốn hay không, hắn cũng sẽ quyết liệt từ chối. Ô, mình có thể dựng đứng câu chuyện của một thương binh thảm khổ tại nhà thương đang cần nón đó, và Rhett sẽ không bao giờ biết được sự thật.

Suốt chiều hôm đó, nàng tìm đủ cách để được gặp riêng Ashley, dù chỉ vài phút thôi, nhưng Melanie lại cứ đeo dính bên chồng và India cùng Honey cứ nhướng đôi mắt thừa thớt lông mi nhìn theo ông anh của họ qua lại trong nhà. Ngay cả ông John Wilkes, hãnh diện vì con mình cũng không có dịp tâm tình riêng với Ashley.

Buổi ăn tối cũng lại thế. Mọi người cứ đồn dập hỏi chàng về tình hình chiến tranh. Chiến tranh. Chiến tranh là cái quái gì? Scarlett nghĩ là Ashley cũng chẳng buồn nói về chuyện đó. Chàng nói dài dòng thỉnh thoảng lại cười phá lên, hoàn toàn làm chủ cuộc đàm thoại - điều mà từ trước tới nay Scarlett chưa từng thấy - nhưng dường như chàng chưa nói được bao nhiêu ý nghĩ thật của chính mình. Chàng kể những chuyện vui đùa, nghịch ngợm của các bạn, những thủ đoạn, mưu mô dùng để làm quên đi đói khát, những cuộc di chuyển xa diệu vợi dưới mưa và mô tả từng chi tiết hình ảnh của

Tướng Lee lúc ông cỡi ngựa đi qua sau khi rút lui khỏi Gettysburg và dừng lại hỏi:

- Các bạn có phải là chiến sĩ của quân lực xứ Georgia không? Tuyệt lắm, không có người của Georgia, khó mà chịu đựng lâu dài.

Scarlett nghĩ rằng chàng nói huyền thuyên như vậy là để tránh trả lời những câu hỏi của gia đình đặt ra. Khi nàng nhìn thấy đôi mắt của chàng chớp chớp rồi gục xuống trước cái nhìn phiền muộn đăm đăm của cha, nàng bắn khoản tự hỏi không biết Ashley đang che giấu điều gì. Nhưng mối lo đó cũng qua mau, vì trong nàng chẳng còn một chỗ trống nào để chất chứa điều gì khác hơn ngoài niềm vui ngời sáng và lòng khao khát được gặp riêng Ashley.

Niềm vui sáng chói đó vẫn còn kéo dài cho đến lúc mọi người đang quây quần bên ánh lửa bắt đầu che miệng ngáp. Ông Wilkes và mấy cô con gái trở về khách sạn. Rồi, theo sau ánh nến hướng dẫn của bác Peter, Scarlett, Ashley, Melanie và cô Pittypat lên lầu, nàng chợt nghe thấy lòng lạnh buốt. Tới lúc đứng trên hành lang, Ashley mới thật là của nàng, chỉ là của nàng thôi dầu cho tới xế chiều này nàng cũng vẫn chưa nói được một lời riêng rẽ với chàng. Nhưng bây giờ, khi nàng vừa chúc ngủ ngon thì thấy má Melanie đỏ bừng lên. Người chị chồng cứ cúi gằm nhìn tầm tầm, dường như đang cố kềm chế nổi xúc động trong lòng nhưng vẫn còn cho thấy được là đang sung sướng trong e thẹn. Ngay cả lúc Ashley mở cửa phòng ngủ, Melanie cũng chưa dám nhìn lên nhưng vội vàng bước mau vào. Ashley cũng hấp tấp chúc ngủ ngon nhưng chẳng nhìn sang Scarlett.

Cánh cửa khép lại sau lưng họ, để lại Scarlett há hốc miệng, chợt đón nhận cả một trời tuyệt vọng. Ashley không thuộc về nàng nữa. Chàng đã thuộc về Melanie. Và cho tới khi nào Melanie còn sống, cô vẫn cứ vào chung phòng với Ashley rồi khép cửa lại, cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Oo Ashley sắp lên đường trở lại Virginia, sắp tiếp tục hành quân trong lớp giá tuyết, để đối lả hạ trại dưới trời tuyết đỏ, để rồi mái tóc vàng óng và thân hình mảnh khảnh trong một lúc nào đó tan biến đi như một con kiến bị bánh xe vô tình nghiền nát. Một

tuần với bao nhiêu giấc mơ thơ mộng, với những giờ đoàn tụ hạnh phúc đã trôi qua.

Bảy ngày qua mau, mau như một giấc mơ còn phảng phất hương vị của những cảnh thông Noel, sáng rực những ngọn nến bé nhỏ và lóng lánh ánh kim tuyến của đồ vật trang hoàng, trôi mau như nhịp tim đập rộn. Một tuần nhộn nhịp đã làm cho Scarlett vừa đau đớn vừa sung sướng vì mỗi lúc lại có một tình cờ mà nàng sẽ nhớ lại sau khi Ashley đã ra đi, những việc mà nàng có thể nhận rồi phân tách trong những tháng dài sắp tới, để tìm được những mối an ủi nho nhỏ. Đó là những lần khiêu vũ, ca hát cười đùa vì Ashley, đoán trước ý muốn chàng, cười khi chàng cười, im lặng nghe chàng nói, đắm đắm nhìn thân người thẳng tắp của chàng, để ý tới mỗi cái nhú mày, mỗi khóe môi... Một tuần đã qua mau trong khi chiến tranh vẫn tiếp diễn không biết đến bao giờ.

Ngồi trên đi-văng trong phòng khách với món quà tiễn biệt trên đầu gối, nàng đợi Ashley đang từ giã Melanie, cầu mong chàng sẽ xuống lầu một mình và nàng sẽ được Thượng đế chấp nhận cho được ở riêng với chàng trong một lúc. Nàng lắng tai nghe tiếng động trên lầu, nhưng ngôi nhà vẫn yên tĩnh một cách kỳ lạ, yên tĩnh đến nỗi nàng nghe rõ cả hơi thở của mình. Cô Pitty đang vui đầu khóc ở phòng riêng vì Ashley đã từ giã cô cách đây nửa giờ. Không một tiếng thì thầm hay tiếng khóc nào sau cánh cửa phòng ngủ đóng im ỉm của Melanie. Scarlett có cảm tưởng Ashley đã ở trong đó quá lâu rồi, nàng hết sức sốt ruột vì Ashley vẫn kéo dài giây phút từ biệt vợ, vì thời gian qua mau mà dịp may của nàng quá ngắn.

Scarlett ôn lại những điều nàng dự định nói với chàng trong suốt tuần qua nhưng chưa có dịp và bây giờ nàng nghĩ có lẽ khôn còn có dịp nào để nói nữa.

Thật nhiều câu nho nhỏ ngớ ngẩn như: "Ashley, anh phải thận trọng, nghe không? Đừng để chân bị ướt, coi chừng cảm. Anh chịu lạnh dở lắm. Đừng quên lót một tờ báo trong ngực áo nó che gió rất nhiều!"

Còn nhiều chuyện khác, nhiều chuyện thật hệ trọng mà nàng muốn đọc rõ trong ánh mắt chàng, dầu chàng chẳng nói gì.

Bao nhiêu là chuyện nhưng lại không đủ thời giờ! Đến những phút cuối cùng còn lại cũng bị Melanie tước đoạt của nàng nếu chị ta cứ bám sát chàng ra tới cửa, tới nhà xe. Tại sao nàng không tìm được dịp suốt tuần qua? Chỉ vì Melanie cứ mãi có mặt bên chàng với ánh mắt trêu mến, chỉ vì bạn bè, láng giềng và thân nhân của chàng luôn luôn hiện diện trong ngôi nhà này, từ sáng tới tối làm Ashley không bao giờ được ở một mình. Rồi tới tối, cánh cửa phòng ngủ lại khép chặt sau lưng chàng và Melanie. Trong những ngày sau cùng, chàng không hé lộ một điều gì trong ánh mắt hoặc bằng lời nói với nàng, ngoài những tình cảm thông thường của một người anh đối với cô em, hoặc của người bạn đối với một người bạn, một người bạn thân thiết quá lâu. Nàng không thể để chàng đi, có lẽ là mãi mãi mà chẳng biết chàng có yêu nàng không. Rồi sau đó, đầu chàng có chết đi, nàng vẫn có thể tự an ủi với mối tình bí mật này cho đến chết.

Sau một lúc chờ đợi dài gần như cả một thế kỷ, nàng nghe thấy tiếng giày di động trên đầu nàng, rồi tiếng cửa mở ra và đóng lại. Tiếng chân chàng đang bước xuống thang lầu. Tạ ơn Chúa! Chàng chỉ xuống một mình! Melanie ra khỏi phòng. Bây giờ chàng sắp thuộc về nàng, trong vài phút thôi, nhưng là những phút quý giá nhưt đời.

Ashley chậm chậm bước xuống thang, mấy chiếc đinh thúc ngựa kêu leng keng và tiếng khua lách cách của bao gươm chạm vào giày. Chàng bước xuống phòng khách với đôi mắt buồn thảm. Chàng cố mỉm cười nhưng mặt chàng trắng nhợt như một người bị nội thương. Nàng đứng bật lên khi Ashley bước vào và cảm thấy vô cùng hãnh diện vì trước mắt nàng là một quân nhân đẹp trai nhưt mà nàng chưa từng gặp. Bao súng và dây lưng của chàng thật bóng, mấy chiếc đinh thúc ngựa và bao kiếm sáng choang nhờ bác Peter đã cố sức đánh cho thật bóng. Chiếc áo khoác mới không được vừa vặn lắm vì thợ may đã bị hối thúc phải làm mau nên có vài đường chỉ xẹo xẹo. Chiếc áo khoác nỉ xám mới toanh này không thích hợp gì cả với cái quần dài cũ kỹ vá vúi và đôi giày ống trầy trụa, nhưng nếu chàng được mặc áo giáp bằng bạc, chàng sẽ không thua gì người hiệp sĩ trong giấc mơ đời con gái.

Nàng đột ngột van lơn:

- Ashley, em có thể đưa anh ra ga không?

- Không em, ba anh và mấy đứa em gái sẽ ra đó. Vả lại, anh vẫn muốn em từ giã anh ở đây hơn là để em phải run rẩy tại nhà ga. Ở đây có nhiều kỷ niệm hơn.

Nàng hủy bỏ ngay kế hoạch của mình. Nếu India và Honey, hai con nhỏ ghét nàng nhứt có mặt trong lúc chia tay, chắc chắn nàng sẽ không có dịp may nào để nói chuyện riêng với Ashley.

- Vậy thì em không đi. Ashley, anh nhìn xem em có một món quà khác cho anh đây. Nàng rút rờ mở gói giấy ra, bây giờ đúng là lúc nàng phải trao nó cho chàng. Đó là một chiếc đai màu vàng, làm bằng thứ lụa quý Trung hoa, đường viền thật lớn. Rhett Butler đã mang từ Havana về cho nàng một chiếc khăn choàng nhiều tháng trước, chiếc khăn thêu hình chim chóc và bông hoa màu đỏ sậm và xanh. Suốt tuần qua nàng đã kiên nhẫn gỡ hết những mối thêu và cắt ra một miếng lụa, may lại thành chiếc đai dài.

- Scarlett, khăn đẹp quá! Em may lấy phải không? Vậy là anh quý nó biết bao nhiêu. Thất giùm anh đi. Tụi bạn sẽ tái mặt vì ganh tị với chiếc áo khoác và cái đai tuyệt mỹ này.

Nàng quấn đai vòng quanh người chàng, ngay trên sợi nịt và thắt lại thành một cái nơ. Melanie đã cho chàng áo mới, nhưng còn cái đai này mới chính là món quà của nàng, một món quà kín đáo của riêng nàng để chàng mang ra trận. Nó sẽ làm chàng nhớ đến nàng mỗi khi nhìn thấy nó. Nàng lùi lại và ngắm nghía Ashley, hãnh diện nghĩ rằng ngay cả Tướng Jeb Stuart với cái đai rực rỡ và chiếc lông chim trên nón của ông ta cũng không thể nào bảnh bao bằng chàng kỵ binh của lòng nàng.

Chàng vừa mân mê viền đai, vừa lặp lại:

- Đẹp quá Scarlett! Nhưng có phải em đã cắt một cái áo dài hay một cái khăn choàng để may lại không? Đáng lẽ em không nên làm vậy, Scarlett. Lúc này những món xinh xắn đó khó kiếm lắm.

- Ô, Ashley, em có thể... Nàng suýt nói là có thể cắt trái tim của em để cho anh nếu anh cần nhưng nàng nói tránh đi:

- Em có thể làm tất cả mọi thứ vì anh. Mặt Ashley rạng rỡ lên đôi chút:

- Thật hả? Vậy thì có một việc em có thể làm vì anh, Scarlett. Đó là việc sẽ làm đầu óc anh thanh thản khi ở xa.

- Gì vậy anh?

Nàng vui sướng hỏi, sẵn sàng hứa tất cả những chuyện vượt khả năng mình.

- Scarlett, em giúp anh chăm sóc Melanie.

- Chăm sóc Melly?

Tim nàng như thắt lại. Thì ra đó là lời khẩn cầu sau cùng của chàng trong khi nàng ao ước được hứa những gì huy hoàng, đẹp đẽ hơn. Scarlett bỗng giận sôi lên. Đây là lúc của nàng với Ashley, của riêng nàng. Vậy mà cái bóng xanh xao của Melanie cũng chen vào được. Sao chàng lại có thể nhắc tên Melanie trong lúc chia tay này? Sao chàng lại có thể yêu cầu nàng một việc như vậy?

Ashley vẫn không chú ý tới vẻ tuyệt vọng của nàng, như ngày trước, chàng nhìn nàng với vẻ xa vắng, như đang nhìn một vật gì khác chứ không phải nàng.

- Phải, em hãy bỏ chút thời giờ lo cho Melanie giúp anh. Chị em yêu đuối lắm mà không biết, và sẽ gây guộc thêm vì lo săn sóc thương binh và may vá. Chị em còn nhút nhát lắm. Ngoài cô Pittypat, chú Henry và em, Melanie không còn một người thân nào nữa, ngoại trừ họ Burr ở Macon, nhưng họ là bà con quá xa. Cô Pitty... Scarlett, em đã rõ cô ấy cứ như một đứa bé. Còn chú Henry thì đã già, Melanie thương em nhiều lắm, không phải vì em là vợ của Charles mà vì... vì em chính là em. Melanie thương em như em ruột vậy. Scarlett, anh thường ngủ không yên khi nghĩ tới việc gì sẽ xảy ra nếu anh chết đi mà vợ anh chẳng còn ai để trông cậy. Hứa với anh đi!

Scarlett không tài nào nghe được đoạn cuối vì quá sợ lúc Ashley nói "nếu anh chết đi".

Mỗi ngày dò bản danh sách tổn thất là nàng muốn ghen thờ, biết rằng mình sẽ mất tất cả nếu có chuyện gì xảy ra cho Ashley. Nhưng luôn luôn nàng vẫn nuôi ảo tưởng, dầu cho quân đội Liên bang miền Nam có hoàn toàn bị tan rã đi nữa, Ashley vẫn không hề hấn gì. Nhưng bây giờ chàng đã nói ra những lời bất tường. Nàng rợn người vì sợ hãi. Một sự sợ hãi đầy mê tín mà lý trí nàng không thể đánh đổ nổi. Giòng máu Ái Nhĩ Lan đã biến nàng thành con người sống theo trực giác, khiến nàng cảm thấy trước sự chết chóc và trong đôi mắt to màu xám của Ashley, nàng có thể nhìn thấy một nỗi buồn xa vắng mà nàng nghĩ rằng đó là dấu hiệu của một kẻ cảm thấy bàn tay lạnh buốt của tử thần đang chạm vai mình và đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của nữ thần Banshee.

- ừng nói vậy, anh. Dầu là nghĩ tới thôi, cũng không nên. Đừng nói chuyện chết chóc! Kia, anh đọc kinh mau đi.

Ashley mỉm cười vì sự sợ hãi khẩn thiết trong giọng nói của nàng.

- Em hãy đọc kinh giùm anh và đốt luôn mấy ngọn nến đi.

Nhưng Scarlett không thể trả lời vì đang kinh động bởi những hình ảnh tưởng tượng. Nàng thấy Ashley nằm chết trên lớp tuyết Virginia, cách xa nàng. Ashley lại tiếp tục nói, cũng bằng một giọng buồn bã, an phận, càng tăng thêm mối sợ hãi của Scarlett cho tới khi cơn sợ đó xóa nhòa lòng ghen tức và thất vọng đi.

- Anh nhờ em như vậy chỉ vì một lý do thôi, Scarlett. Anh không thể nào nói được những gì sắp xảy tới cho anh hay cho chúng ta. Nhưng khi ngày tàn, tới lúc đó anh đang ở cách xa đây, dầu cho anh còn sống cũng vậy, anh sẽ ở rất xa nên không thể nào chăm sóc cho Melanie được.

- Ngày... ngày tàn...?

- Ngày tàn của chiến tranh... Mà cũng là ngày tàn của thế giới.

- Ashley, chắc anh không tin là bọn Yankee sẽ đánh bại được chúng ta chứ? Suốt tuần nay anh đã nói là Tướng Lee mạnh vô cùng mà.

- Suốt tuần qua anh luôn luôn nói dối như bao nhiêu quân nhân khác khi về phép. Tại sao lại phải làm cho cô Pitty và Melanie lo sợ trước khi họ cần lo sợ? Đúng, Scarlett, anh nghĩ rằng bọn Yankee sẽ thắng ta. Gettysburg là bước đầu của ngày tàn. Người ở hậu phương không thể nào hiểu được. Họ không thể nào ý thức được chúng ta sẽ chịu đựng được bao lâu. Nhưng, Scarlett... một số binh sĩ của anh đi chân không, trong lớp tuyết dày đặc ở Virginia. Mỗi khi nhìn mấy bàn chân tê cóng quần trong giẻ rách hoặc bao bố, hay nhìn những vết máu của họ đọng trên mặt tuyết, anh biết rằng anh còn một đôi giày nguyên vẹn... Thế là anh có ý định quăng nó đi để đi chân không như mọi người.

- Ô, Ashley, hứa với em là đừng quăng nó đi!

- Thấy những chuyện đó và nhìn vào quân Yankee là anh thấy tất cả đều phải kết thúc. Scarlett, quân Yankee một hàng ngàn lính ở Âu châu! Phần đông những tù binh bị bắt gần đây đều không nói được tiếng Anh. Họ là người Đức, người Ba lan di cư, người Ái nhĩ lan nói tiếng Gaelic. Nhưng khi chúng ta mất đi một người lính, chúng ta không tìm được người thay thế. Giày hư cũng không cách nào có được đôi giày khác. Chúng ta đang ở trước đường cùng. Làm thế nào có thể đương đầu nổi với cả thế giới.

Nàng cuồng nhiệt nghĩ:

"Dầu Liên bang miền Nam tan tành như cát bụi, dầu cả thế giới diệt vong cũng mặc, chỉ cần chàng vẫn sống! Em không thể nào sống nổi một khi anh đã chết".

- Scarlett, anh không muốn em nói lại những gì anh vừa nói. Anh không muốn người thân của mình phải lo sợ. Phần em, không phải anh muốn cho em sợ khi nói những điều đó đâu, anh chỉ giải thích tại sao phải nhờ em chăm sóc giùm Melanie thôi. Chị của em yếu đuối còn em thì mạnh bạo. Biết được hai người nương tựa lẫn nhau, anh

sẽ được yên lòng dầu có chuyện gì xảy ra cho anh. Hứa với anh đi!

- Em xin hứa.

Nàng đáp mau vì cảm thấy như tử thần đã xuất hiện sau lưng Ashley nên sẵn sàng hứa hết mọi điều.

- Ashley! Ashley! Em không thể để anh đi! Em đã mất hết can đảm rồi.

- Em phải can đảm lên.

Giọng Ashley bỗng biến đổi, rền vang và thấm suốt. Chàng nói thật mau như đang khấn nguyện một điều gì.

- Em phải có can đảm. Nếu không, làm sao anh chịu đựng được? Scarlett sung sướng nhìn Ashley, tự hỏi có phải chàng muốn nói khi xa nàng, chàng cũng đau khổ? Mặt chàng sa sầm xuống như khi từ già Melanie bước xuống thang lầu. Nhưng nàng không thể đoán được những gì Ashley đang nghĩ. Chàng cúi xuống, nâng mặt nàng lên và hôn vào trán.

- Scarlett, Scarlett! Em thật hoàn toàn và có nhiều nghị lực. Em đẹp lắm, không phải chỉ đẹp ở khuôn mặt mà ở cả con người em, ở thân hình, ở tư tưởng cũng như ở linh hồn. Đắm đuối vì những lời khen, vì sự va chạm của bàn tay chàng, Scarlett sung sướng thì thầm:

- Ô, Ashley, không một ai ngoài anh...

- Anh vui sướng khi nghĩ rằng có lẽ anh là người hiểu em nhiều nhất và anh có thể nhìn thấu những điều đẹp đẽ trong em mà người khác vì quá vô tình hay quá hấp tấp nên không nhận biết.

Ashley ngừng nói, hai tay buông xuôi, nhưng mắt chàng vẫn dán chặt mắt nàng. Nàng nín thở đợi chàng nói tiếp, nàng muốn nhón gót lên để nghe chàng nói ba tiếng thần tiên "Anh yêu em". Nhưng Ashley chẳng nói gì nữa. Nàng quỳnh quáng tìm một dấu

hiệu trên nét mặt Ashley. Môi nàng run lên vì biết chàng chẳng còn gì để nói.

Lại thất vọng lần nữa, nàng không sao chịu đựng nổi phải kêu lên thành tiếng "Ồ!" nho nhỏ, trẻ con rồi ngồi phịch xuống, nước mắt tràn ra. Nàng chợt nghe có tiếng động ngoài đường, một tiếng động ghê tởm và tàn nhẫn nhắc nàng nhớ là Ashley sắp phải ra đi. Tiếng động nghe như âm thanh ma quái, như tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền của Charon. Bác Peter quán mình trong một chiếc mền nhồi bông đã mang xe ra đường để đưa Ashley đi.

Ashley nói "Tạm biệt" thật êm đềm, lấy chiếc nón nỉ rộng vành mà nàng đã đổi gạt Rhett để xin rồi bước vào gian phòng ngoài tối om. Tay đặt trên nắm cửa, chàng quay lại nhìn nàng, một cái nhìn dài, sâu và ảm đạm, như muốn ghi khắc những đường nét trên mặt, trên thân thể nàng. Qua màn lệ mờ, nàng vẫn thấy rõ mặt chàng và hơi thở như tắt nghẽn, nàng biết chàng sẽ ra đi, ra đi khỏi sự lo lắng của nàng, khỏi căn nhà an toàn, ấm cúng, ra khỏi cuộc đời nàng và có lẽ mãi mãi sẽ không bao giờ còn nói lên những tiếng nàng mong đợi. Thời gian trôi mau như nước cuốn và bây giờ đã trễ rồi. Nàng lấp vấp chạy qua phòng khách bước ra nhà ngoài và bầu lấy chéo đai Ashley thì thào:

- Hôn em đi. Hôn đi từ biệt.

Ashley nhẹ nhàng ôm nàng và cúi xuống. Môi chàng vừa chạm môi Scarlett, nàng đã quán chặt cổ Ashley. Chàng ôm siết nàng một lúc.

Rồi chiếc nón rơi xuống sàn nhà, và Ashley gỡ tay nàng ra nắm chặt:

- Không, Scarlett! Không thể được.

Scarlett ghen ngào:

- Em yêu anh, em vẫn luôn luôn yêu anh. Em không bao giờ yêu ai cả. Em lấy Charlie chỉ vì... chỉ vì muốn làm anh đau xót. Ôi, Ashley! Em yêu anh đến nỗi có thể đi bộ đến Virginia để được gần anh, để nấu ăn cho anh, đánh giày cho anh và chải lông

ngựa cho anh... Ashley, nói yêu em đi, em sẽ sống với những tiếng đó cho đến chết.

Chàng đột nhiên cúi xuống lượm chiếc nón lên và Scarlett nhìn thoáng mặt chàng. Một khuôn mặt ử rữ mà nàng chưa hề nhìn thấy, một khuôn mặt hoàn toàn mất hẳn vẻ xa vắng của ngày thường. Khuôn mặt đó đã chứng tỏ chàng yêu nàng và sung sướng vì được nàng yêu, nhưng đồng thời cũng bộc lộ một trạng thái dằn co giữa sự hân hoan kia với nỗi xấu hổ và thất vọng. Giọng Ashley khàn lại:

- Tạm biệt em.

Tiếng mở cửa kêu lách kích, một luồng gió lạnh ùa vào làm run rẩy tấm màn. Scarlett run bần bật nhìn theo chàng chạy vụt ra xe, thanh kiếm lóng lánh dưới ánh sáng yếu ớt của mặt trời mùa đông. Hàng tua viền của chiếc đai kêu phàn phật.

CHƯƠNG 16

Tháng Giêng và tháng 2 năm 1864 đi qua với những cơn mưa lạnh giá và những trận cuồng phong. Lòng người u ám và chán nản như bầu trời vần vũ mây đen. Thêm vào hai trận thảm hại ở Gettysburg và Vicksburg, phòng tuyến của Miền Nam bị cắt đứt ngay trung tâm. Sau nhiều trận kịch chiến, hầu hết Tennessee đều lọt vào tay quân Yankee. Nhưng dầu tổn thất đến mức cao nhất, tinh thần người Miền Nam vẫn vững. Thật ra hy vọng cao độ đã được thay thế bởi lòng kiên quyết, nhưng dân chúng vẫn còn tìm thấy được vài tia sáng bạc trong đám mây mờ. Thật vậy, quân Yankee đã bị đánh bại trong tháng Chín khi họ cố nung theo đà chiến thắng ở Tennessee để xông vào Georgia.

Tại thành phố Chickamauga nằm về phía cực Tây Bắc tiểu bang đã có trận đánh đầu tiên trên lãnh thổ Georgia từ khi khởi chiến. Quân Yankee sau khi lấy được Chattanooga(*) đã cố gắng vượt núi tiến vào nội địa Georgia nhưng bị đẩy lùi với những tổn thất nặng nề.

Atlanta và những thiết lộ của nó đã góp phần lớn vào chiến thắng Chickamauga, một chiến thắng vẻ vang của Miền Nam. Trên con đường sắt từ Virginia đến Atlanta rồi gấp rút đưa tới mặt trận. Trên khoảng thiết lộ dài hàng trăm dặm, xe lửa chạy không ngừng và toàn thể xe cộ tư nhân đều được trưng dụng.

Atlanta nhìn theo từng chuyến xe lửa nối tiếp nhau băng qua thành phố, chở hành khách, hàng hóa và những chiếc xe không mui chở đầy nhóc binh sĩ la hét vang rền. Họ lên đường không kịp ăn ngủ, không dịp nghỉ ngơi. Họ nhảy từ xe lửa xuống và xông vào trận địa. Thế là quân Yankee bị đánh bật khỏi Georgia, đành lui về Tennessee.

Đây là một kỳ công trong cuộc chiến này. Atlanta hãnh diện và khoan khoái khi nghĩ rằng chính những thiết lộ của nó đã góp phần cho chiến thắng.

Nhưng miền Nam cần phải giữ vững Chickamauga để nâng cao tinh thần ở đó mùa đông. Hiện thời không còn chồi cãi là quân Yankee rất thiện chiến và hơn thế nữa, họ cũng có nhiều danh tướng. Grant đúng là một tên đồ tể, ông ta sẵn sàng nướng quân để đạt chiến thắng, và chiến thắng luôn luôn nằm trong tay ông. Sheridan là danh tướng táo bạo khủng khiếp trong lòng người dân miền Nam. Lại còn có một ông tướng nào đó tên Sherman hiện đang được nhắc tới rất nhiều. Tên ông ta đã nổi bật lên trong những trận ở miền Tây và Tennessee, đồng thời cũng khét tiếng về mức độ cuồng bạo.

Dĩ nhiên, không một ai trong các nhân vật đó có thể so sánh được với Tướng Lee. Lòng người vẫn còn tin tưởng mãnh liệt vào Đại tướng Lee và quân đội. Người ta vẫn còn mong đợi một chiến thắng sau cùng. Nhưng chiến tranh đã quá kéo dài. Đã có biết bao người chết, bao nhiêu người bị thương và tàn phế, bao nhiêu cô nhi quả phụ. Và trước mắt là cuộc chiến dai dẳng đầy gian khổ, có nghĩa là còn nhiều người chết, nhiều người bị thương, nhiều cô nhi quả phụ.

Tình trạng còn tệ hại hơn là dân chúng đã bắt đầu mất tin tưởng ở một số viên chức cao cấp trong chính phủ. Báo chí cũng bắt đầu công khai chỉ trích Tổng Thống Davis và đường lối chỉ đạo chiến tranh của ông. Đã có những bất đồng giữa ông và các tướng lĩnh. Tiền tệ càng ngày càng mất giá với mức độ gia tốc. Giày vớ và quần áo đã khan hiếm rõ rệt nhưng quân dụng, quân lương và thuốc men lại hiếm rõ rệt hơn. Sở hỏa xa đòi hỏi những ca xe mới và những thiết lộ cần được sửa chữa ngay ở những nơi bị quân Yankee phá huỷ. Trong khi đó, các tướng lĩnh ngoài mặt trận luôn luôn yêu cầu thêm một số tân binh nhưng trong con số tăng viện càng ngày càng yếu kém. Và trầm trọng hơn tất cả là một số Thống đốc tiểu bang, trong đó có Thống đốc Brown, tiểu bang Georgia từ chối gửi dân quân và vũ khí ra khỏi lãnh thổ của họ. Mặc dù đang có hàng ngàn người đủ tư cách ứng chiến mà quân đội khẩn bách cần tới, các viên Thống đốc đó vẫn một mực không đáp ứng lời kêu gọi của chính phủ.

Với đà tiền tệ mất giá, vật giá lại leo thang. Thịt bò, thịt heo và bơ, giá mỗi cân Anh (gần 0,5 kg) là ba mươi lăm đô-la, mỗi thùng bột mì giá một ngàn bốn trăm đô-la, tràn

năm trăm đô-la nửa kg. Hàng vải loại chống rét cao kinh khủng, đến nỗi phụ nữ chỉ còn cách là mặc lại quần áo cũ chêm thêm giấy báo cho đỡ lạnh. Một đôi giày mang được giá từ hai trăm đến tám trăm đô-la, tùy theo loại "giấy bồi" hay da thật. Các bà, các cô chỉ mang loại dép làm bằng vải khăn choàng hay kết bằng bố thảm đồng đế cây.

Sự thật là miền Bắc kể như đã phong tỏa được miền Nam, mặc dầu nhiều người chẳng nhận ra. Chiến hạm Yankee càng ngày càng siết chặt các lối ra vào tại các hải cảng miền Nam khiến cho chỉ một số rất ít tàu len lỏi được.

Miền Nam chỉ sống nhờ vào việc xuất cảng bông vải để nhập cảng những sản phẩm không chế tạo được mà bây giờ đã không còn bán ra, cũng không thể mua vào bất cứ món gì. Riêng Gerald O'Hara thì cả ba mùa bông vải liên tiếp ông chỉ còn có cách là chắt đông tại đồn điền Tara, nhưng số bông vải không xuất cảng được đó chẳng có giá trị bao nhiêu. Nếu bán được ở Liverpool thì số bông vải đó có thể trị giá tới một trăm năm mươi ngàn đô-la, nhưng vấn đề là làm sao chở được tới đó. Từ một người giàu có, Gerald đã trở thành kẻ hàng ngày luôn luôn tự hỏi làm như thế nào để nuôi sống được gia đình và đám hắc nô cho qua được mùa đông.

Khắp miền Nam, hầu hết các chủ nhân đồn điền bông vải đều ở trong tình trạng đó. Cuộc phong tỏa càng gắt gao, miền Nam càng mất dần thị trường bông vải ở Anh và không còn cách nào mua về những vật dụng cần thiết cho đời sống hàng ngày. Hơn thế, miền Nam chuyên sống về nông nghiệp đang đương đầu với miền Bắc trong trận chiến rất cần tới những thứ mà trong thời bình họ không hề nghĩ tới.

Tình trạng đó là một cơ hội rất thuận tiện cho bọn đầu cơ trục lợi. Thực phẩm và hàng vải càng khan hiếm và vật giá càng ngày càng leo thang khiến cho sự ca thán của dân chúng đối với bọn đầu cơ càng lúc càng quyết liệt và căm phẫn. Những ngày đầu năm 1864, không một tờ báo nào là không có những bài xã luận cay nghiệt chống bọn đầu cơ hút máu dân và kêu gọi chính quyền thẳng tay trừng trị chúng. Đúng ra thì chính phủ cũng đã cố gắng khá nhiều nhưng tệ nạn đầu vẫn còn đó vì giới chức thẩm quyền còn phải đối phó với bao nhiêu chuyện khó khăn hơn.

Trong tình cảnh đó, Rhett Butler lại càng bị căm thù hơn. Ngay từ khi các chuyến vượt phong toả trở nên nguy hiểm hơn trước, hắn đã bán tất cả tàu của hắn và chuyển sang địa hạt đầu cơ thực phẩm. Những chuyện xấu về hắn được loan truyền từ Richmond và Wilmington tới Atlanta khiến những nhà tùng tiếp đón hắn vô cùng xấu hổ.

Mặc dầu phải trải qua bao nhiêu thử thách và gian khổ, Atlanta vẫn cứ gia tăng dân số gấp đôi, từ mười ngàn vọt lên tới hai chục ngàn người. Điều đáng nói là uy tín của Atlanta cũng được tăng theo vì cuộc phong toả. Từ thừa xa xưa, miền Nam hoàn toàn chịu ảnh hưởng của các thành phố miền duyên hải về thương mại và bao nhiêu phương diện khác. Nhưng bây giờ, hầu hết các thành phố đó nếu không bị chiếm đóng thì cũng bị phong tỏa nên miền Nam phải tự lực cứu vãn để phục hồi và chính Atlanta là trung tâm điểm. Dân chúng cũng gánh chịu cảnh thiếu thốn, gian khổ, bệnh tật và chết chóc như bao nhiêu nơi khác của miền Nam, nhưng Atlanta thay vì thiệt thòi bởi chiến tranh lại sinh lợi. Là trái tim của miền Nam, nhịp sống của Atlanta vẫn rộn ràng, đầy sinh khí với các đường xe lửa huyết mạch lúc nào cũng tấp nập binh sĩ, quân dụng và đồ tiếp tế.

Ở một thời nào khác, chắc hẳn Scarlett không khỏi đau xót vì những bộ quần áo tồi tàn và những đôi giày vá vúi, nhưng bây giờ nàng bắt cần bởi lẽ con người đáng kể để nhìn nàng hiện không có ở đây. Luôn trong hai tháng nàng sống hân hoan bằng cả năm. Phải chăng nàng đã nghe được tim Ashley đập mạnh hơn khi nàng ôm choàng lấy cổ chàng? Phải chăng nàng nhìn thấy vẻ mặt thần thờ của Ashley còn rõ ràng hơn bất cứ một lời thú nhận nào? Ashley đã yêu nàng. Bây giờ nàng đã biết chắc chắn rồi và do đó, nàng có thể đối xử mềm dịu hơn với Melanie. Nàng cảm thấy thương hại cho Melanie, thương hại cho sự ngu xuẩn, mù quáng của chị chồng. Nàng nghĩ:

"Khi chiến tranh chấm dứt. Sau khi chiến tranh chấm dứt... chàng sẽ..."

Đôi khi nàng đâm ra sợ sệt: "Rồi sẽ ra sao?" Nhưng nàng không muốn nghĩ tiếp. "Dẫu sao, khi đã hết chiến tranh, mọi việc sẽ đâu ra đó. Nếu Ashley yêu nàng, chàng không thể tiếp tục sống chung với Melanie".

Nhưng vấn đề ly dị, nàng không dám đặt ra. Là những tín đồ ngoan đạo. Ellen và Gerald sẽ không cho nàng lấy một người đàn ông ly dị vợ. Làm như thế có nghĩa là từ bỏ giáo đường! Nghĩ tới nghĩ lui, Scarlett nhận thấy giữa Giáo hội và Ashley, nếu phải chọn lựa, nàng sẽ chọn Ashley. Nhưng hỡi ôi! Chuyện đó sẽ bị coi là ô nhục! Những cặp vợ chồng ly dị chẳng những bị tôn giáo bỏ rơi mà còn bị xã hội ruồng rẫy. Tuy nhiên, nàng sẵn sàng chấp nhận mọi chuyện vì Ashley. Tuy thế, mọi việc sẽ an bày khi chiến tranh kết thúc. Nếu Ashley thật sự yêu nàng, chàng sẽ có cách. Và rồi cứ mỗi ngày trôi qua, Scarlett càng tin tưởng hơn lên vì tình yêu của Ashley, về chuyện chàng có thể dàn xếp mọi việc một cách mỹ mãn khi quân Yankee bị đánh tan. Có lần Ashley đã bảo là quân Yankee sẽ thắng, nhưng với Scarlett thì đó chỉ là một lời nói bừa trong lúc hoang mang vì quá mệt mỏi.

Nhưng nàng bắt cần chuyện thắng bại. Vấn đề quan trọng là chiến tranh kết thúc và Ashley lại trở về.

Rồi giữa khi những cơn mưa tuyết tháng ba bắt mọi người phải ở trong nhà, Scarlett được nghe một tin ghê gớm. Melanie mắt long lanh vui mừng, nhưng không dám nhìn lên vì bối rối, hãnh diện báo tin đã có thai.

- Bác sĩ Meade cho biết là vào cuối tháng tám hoặc đầu tháng chín chị sẽ sinh. Chị đã ngờ ngờ... nhưng tới hôm nay mới biết đích xác. Scarlett, sung sướng quá phải không em? Chị khao khát được như em có thằng Wade. Từ trước tới nay chị sợ sẽ không bao giờ có con, em ơi, bây giờ chị còn muốn có thêm cả chục đứa nữa.

Scarlett đang chải tóc sửa soạn đi ngủ, khi Melinie báo tin, chiếc lược của nàng dừng lại nửa chừng.

- Chúa ơi!

Nàng kêu lên và trong một lúc nàng vẫn chưa ý thức được chuyện gì đã đến. Mãi đến khi nhớ lại hình ảnh cánh cửa của phòng ngủ Melanie khép kín nàng mới bàng hoàng, lòng đau nhói như Ashley chính là chồng của nàng và đã phản bội nàng. Một đứa bé.

Một đứa con của Ashley. Sao có thể như thế được?... Trong khi chàng không yêu Melanie mà chỉ yêu nàng? Melanie thở hắt hắt:

- Chị biết em ngạc nhiên lắm. Có phải tuyệt vời không em? Scarlett, chị không biết nên viết cho Ashley ra sao. Chị thấy lúng túng hơn là nói thẳng với chàng, hay là... hay là... mà thôi, chị sẽ không nói gì đâu, để cho chàng biết từ từ, em biết... - Chúa ơi!.

Scarlett lại kêu lên, nghẹn ngào buông rơi chiếc lược và phải chống tay lên mặt bàn trang điểm bằng cẩm thạch mới đứng vững nổi.

- Em, em đừng làm vậy! Có con đâu có gì là xấu. Em đã nói vậy mà. Và cũng đừng quá lo lắng cho chị, chị biết em dễ bị xúc động lắm. Dĩ nhiên bác sĩ Meade đã nói chị... chị...

Mặt Melanie đỏ bừng lên:

- ...nói xương chậu bị hẹp, nhưng có lẽ cũng không sao và... Scarlett, em đã viết thư cho Charlie biết khi em đã có thai Wade hay em nhờ mẹ em hoặc ông O'Hara?Ồ, phải chi chị còn mẹ, bà sẽ viết thư giùm chị. Chị không biết làm sao... Scarlett hét lớn:

- Im, im ngay!

-Ồ, Scarlett, chị ngốc quá, chị xin lỗi em. Chị nghĩ là những người đang sung sướng đều ích kỷ. Chị đã quên khuấy nên mới nhắc tới Charlie, nhứt là lúc này... - Cầm miệng đi.

Scarlett hét to lần nữa, và cố giữ cho ra vẻ bình thản. Không bao giờ... không bao giờ để cho Melaine thấy hoặc đoán được cảm nghĩ của nàng.

Là người đa cảm, Melaine khóc oà lên vì nghĩ rằng mình đã tàn nhẫn. Nói tới Charlie tức là nhắc Scarlett nhớ tới kỉ niệm đau đớn là nàng đã sinh ra Wade mấy tháng sau cái chết của Charles. Melaine hối hận về sự thiếu suy nghĩ của mình và rụt rè nói:

- Em để chị cởi áo giúp rồi xoa bóp cho.

- Để tôi yên.

Scarlett xằng giọng, lạnh lùng như đá. Và Melaine lại khóc oà lên vì hối hận, chạy vụt ra ngoài. Scarlett nằm dài trên giường, mắt ráo hoảnh với lòng tự kiêu bị tổn thương, với sự tỉnh ngộ về ghen tuông.

Nàng không thể nào sống chung lâu hơn được nữa trong cùng một căn nhà với người đàn bà mang đứa con của Ashley, nàng cảm thấy cần phải trở về Tara, nơi chôn rau cắt rún của nàng. Nàng biết khó mà nhìn mặt Melaine một lần nữa mà không bị đoán ra những bí ẩn của đời mình. Sáng hôm sau, nàng thức sớm với ý định gói ghém rương tráp trở về Tara ngay sau buổi điểm tâm. Nhưng khi ngồi vào bàn, Scarlett buồn bã im lặng, cô Pitty bối rối và Melanie vô cùng khổ sở vì có điện tín gửi tới.

Mose, người hầu cận của Ashley gửi tới cho Melanie những dòng văn tắt: "Tôi đã tìm khắp nơi nhưng không gặp. Tôi có được phép trở về nhà không?"

Không ai hiểu rõ ra sao, nhưng cả ba người đàn bà đều nhìn nhau, mắt mở to vì kinh hoàng. Thế là Scarlett quên luôn ý định trở về nhà. Họ bỏ ngang bữa ăn, đánh xe xuống phố định gửi điện tín hỏi vị Đại tá chỉ huy trưởng của Ashley. Nhưng khi bước vào phòng, họ nhận được ngay một bức điện tín của ông ta.

"Rất tiếc phải báo tin cho bà thiếu tá Wilkes, trong một cuộc hàng quân thám sát, đã mất tích ba ngày nay. Có tin gì, chúng tôi sẽ thông báo sau".

Trên đường về sâu thẳm, cô Pitty nức nở khóc trong khăn tay. Melanie ngồi thẳng nhưng mặt đã tái nhợt đi, còn Scarlett choáng váng gục đầu vào một góc xe. Về đến nhà, Scarlett gắng gượng leo lên lầu vào phòng riêng. Nàng chụp danh sách thương vong. Melanie đánh điện cho Đại tá Sloan hàng chục lần, và cuối cùng nhận được một lá thư giải thích là Ashley dẫn một biệt đội đi thám sát rồi không thấy quay về. Tin tức cho biết có một cuộc đụng độ nhẹ sau phòng tuyến quân Yankee nhưng không gặp. Tối lúc đó Melanie đã bình tĩnh lại một cách lạ lùng. Nàng gửi chi phiếu cho Mose và

gọi y về gấp.

Nhưng khi bản báo cáo tổn thất ghi: "Mất tích... tình nghi bị bắt", sự mừng rỡ và hy vọng lại hồi sinh trong căn nhà buồn bã. Khó mà lôi Melanie ra khỏi sở Bureau được, và chuyến tàu nào cũng có nàng đứng trông thư. Thai nghén đã làm nàng mệt mỏi, nhưng nàng vẫn không chịu nghe lời bác sĩ Meade khuyên nên nằm nghỉ ngơi. Ý chí sắt đá đã chi phối con người nàng khiến nàng cứ phải hoạt động luôn. Ban đêm, sau khi đã đi nằm thật lâu, Scarlett vẫn còn nghe bước chân Melanie đi đi lại lại trong phòng bên cạnh.

Một chiều, bác Peter sợ hãi dẫn xe đưa Melanie về nhà, có Rhett đi kèm. Nàng đã ngất xỉu ngay trong sở Bureau và Rhett, tình cờ đi ngang đó, thấy vậy đã vội vàng tiếp tay đưa về. Hắn bông nàng lên lầu, vào phòng ngủ. Trong khi cả nhà nhón nhào chạy tìm gạch nung nóng, mền và whisky, hắn đặt Melanie lên giường và đột ngột hỏi:

- Bà Willes, bà đang mang thai phải không?

Lúc thường có lẽ Melanie đã ngất xỉu vì câu hỏi đó. Ngay với những bạn gái, nàng cũng vô cùng e thẹn khi nói đến tình trạng của mình và những lần đến thăm bác sĩ Meade coi như một cực hình. Nhưng bây giờ, quá yếu đuối và bơ vơ nàng đành trả lời bằng cách gật đầu. Rhett khuyên ngay:

- Vậy là bà càng phải giữ gìn nhiều hơn. Cứ đi lại mãi như thế và phiền muộn nữa, sẽ không giúp gì cho bà mà còn hại cho đứa bé. Bà Wilkes, nếu bà cho phép, tôi sẽ sử dụng uy thế của tôi ở Hoa Thịnh Đốn để tìm biết số phận của ông ấy. Nếu bị bắt, ông sẽ có tên tron danh sách của bạn Yankee. Và nếu không có tên... Ồ, chẳng có gì bức bối bằng những chuyện mơ hồ! Nhưng bà phải hứa chắc với tôi, hãy giữ gìn sức khỏe, nếu không tôi sẽ chẳng giúp gì cả. Melanie nghẹn ngào:

- Ồ, ông tử tế quá! Tại sao thiên hạ lại có thể gán cho ông những chuyện khủng khiếp như vậy được?

Rồi sợ sệt vì đã bàn với một người đàn ông chuyện thai nghén của mình, nàng bật khóc. Scarlett chạy như bay lên lầu với viên gạch nóng bọc nỉ trong tay, thay Rhett đang vỗ nhẹ vào tay Melanie.

Rhett đã giữ đúng lời hứa. Họ không hiểu nỗi hấn đã chạy chọt cách nào. Họ không dám hỏi vì sợ làm như thế sẽ đưa hấn tới chỗ phải nhìn nhận mối liên hệ giữa hấn với bọn Yankee. Sau một tháng chờ đợi, họ được tin Ashley. Tất cả đều phấn khởi khi vừa thoáng nghe nhưng sau đó họ lại càng lo lắng hơn.

Ashley không chết! Chàng chỉ bị thương và bị cầm tù. Tin tức còn cho biết thêm chàng đang bị giam ở Rock Island, một trại tù binh vùng Illinois. Ban đầu, mừng vì hay tin Ashley còn sống, họ không thể nghĩ ngợi gì khác. Nhưng khi đã bình tĩnh lại, người này nhìn người kia, lầm bầm: "Rock Island" y như phát âm hai chữ "Địa ngục". Nếu Andersonville là một địa danh ghê khiếp đối với người miền Bắc thì Rock Island cũng là một mối lo khủng khiếp đối với người miền Nam đang có thân nhân bị giam tại đó.

Khi Lincoln từ chối việc trao đổi tù binh, vì tin tưởng chiến tranh sẽ mau chấm dứt bằng cách chồng cho miền Nam cái gánh nặng phải nuôi ăn và canh chừng bọn tù binh Yankee, thì có hàng ngàn tù binh áo xanh bị lừa về giam tại Andersonville, Georgia. Liên bang miền Nam không đủ khẩu phần và thuốc men cứu chữa cho chính thương binh của họ. Họ chẳng còn được bao nhiêu lương thực nên chỉ nuôi tù binh theo lối nhỏ giọt. Họ cho tù binh ăn như là binh sĩ của họ, gồm mỡ, đậu khô. Và trong tình cảnh đó, tù binh Yankee chết như rạ, có ngày lên tới cả trăm người. Phẫn nộ vì biết được chuyện đó, miền Bắc trả đũa bằng cách đối xử tàn nhẫn hơn với tù binh Liên bang miền Nam và không nơi nào điều kiện sống lại tồi tệ hơn ở Rock Island. Thức ăn thiếu thốn, một cái mền chia cho ba người và bệnh đậu mùa, sung phổi, thương hàn tràn lan đến nỗi người ta gọi đó là ngôi nhà bệnh hoạn. Ba phần tư người bị giam giữ không thấy sống sót trở về.

Thế mà Ashley lại đang bị giam ở nơi khủng khiếp đó. Ashley còn sống nhưng đã bị thương và bị giam tại Rock Island và tuyệt chắc chắn đã dày đặc trên Illinois lúc

chàng bị đưa tới đó. Biết đâu Ashley đã chết vì vết thương kia sau khi Rhett nhận được tin. Hay chàng đã chết vì bệnh đậu mùa? Hoặc chàng đang hôn mê vì bệnh sung phổi hoành hành mà ko mền đắp? Melanie rên rỉ:

- Thuyền trưởng Butler ơi, có cách nào khác... Ông có thể dùng uy thế của ông để xin trao đổi chồng tôi không?

- Ông Lincoln, người nhân từ và chính trực, đã khóc hết nước mắt trước quan tài năm đứa con của bà Bixby, nhưng ông ta làm sao có thể nhỏ được một giọt nước mắt nào cho hàng ngàn lính Yankee chết ở Andersonville đâu?

Rhett trề môi tiếp:

- Chúng có chết hêt, ông ta cũng chẳng cần. Lệnh đã ban ra là không sửa đổi lại được. Bà Wilkes, tôi... tôi quên cho bà hay sớm, chồng bà đã có một cơ hội thoát khỏi trại giam nhưng ông từ chối.

Melanie không tin:

- Ô, không thể như vậy được!

- Nhưng có thật. Quân Yankee cần mộ người đến các ranh giới khai khẩn để đánh lại dân da đỏ. Họ muốn lấy người trong số tù binh Liên bang miền Nam. Bất cứ tù binh nao tuyên thệ trung thành với họ và chịu phục vụ trong thời gian hai năm sẽ được phóng thích và gửi ngay đến miền Tây. Nhưng ông Wilkes từ chối.

Scarlett kêu lên:

- Ô, sao anh ấy làm vậy? Tại sao không chịu tuyên thệ rồi sau đó đào ngũ về nhà? Melanie sùng sộ:

- Sao em dám gán cho anh ấy một hàng động như vậy? Phản bội Liên bang miền Nam bằng một cách hèn hạ thế trung thành với kẻ thù rồi phản bội luôn cả lời thề chính mình! Chị thấy thà anh ấy chết ở Rock Island còn hơn là nghe chồng chì thề thốt với

quân Yankee. Chị rất hăng diện nếu anh ấy chết trong tù, nhưng nếu anh ấy chịu thề, chị sẽ không bao giờ nhìn mặt nữa, không bao giờ. Dĩ nhiên là anh ấy phải từ chối.

Lúc đưa Rhett ra cửa, Scarlett bực dọc hỏi:

- Nếu là ông, ông có tình nguyện đầu quân cho Yankee để thoát chết trong tù rồi sao đó đào ngũ không?

- Còn cách nào hơn.

Rhett cười, răng trắng bóng dưới hàm râu mép.

- Vậy tại sao Ashley không chịu?

- Vì ông ấy là người quý phái.

Nghe Rhett đáp, Scarlett không khỏi ngẩn người vì cái giọng đều đặn và khinh miệt của hắn khi nói tới những từ "Người quý phái".

(*) Thành phố Tây Nam Tennessee, nằm trên con sông cùng mang tên Tennessee

CHƯƠNG 17

Tháng Năm 1864 - một tháng oi nồng làm héo úa cả những nụ hoa đang nở - quân Yankee dưới quyền Tướng Sherman kéo vào lãnh thổ Georgia lần nữa. Họ đang ở phía trên Dalton, thành phố cách một trăm dặm Bắc Atlanta. Tin đồn sẽ có những trận đánh ác liệt dọc theo biên giới Georgia và Tennessee. Quân Yankee đã tập trung lực lượng định tấn công hệ thống thiết lộ miền Tây và dọc theo bờ Đại Tây Dương, thiết lộ nối liền Atlanta với Tennessee và miền Tây, con đường đã giúp Liên bang miền Nam chiến thắng vào mùa thu trước tại Chikamauga.

Nhưng đa số dân Atlanta chẳng lo lắng bao nhiêu trước viễn ảnh sẽ có đánh nhau gần Dalton. Nơi tập trung quan của Yankee chỉ cách chiến trường Chickamauga vài dặm phía Đông Nam. Họ đã bị đẩy lui khi cố gắng vượt qua những sơn đạo của miền này và họ sẽ còn bị đẩy lui nữa nếu vẫn cố vượt qua.

Atlanta - và toàn thể Georgia - biết rằng tiểu bang của họ vô cùng quan trọng đối với liên bang miền Nam nên Tướng Joe Johnston không bao giờ để cho quân Yankee nấn ná bên trong biên giới quá lâu. Lão tướng Joe và lực lượng của ông chẳng bao giờ cho một tên Yankee nào lọt xuống phía Nam Dalton, vì cần phải để cho guồng máy của Georgia hoạt động điều hoà. Tiểu bang chưa bị tàn phá này là một vựa lúa vĩ đại, một nơi gồm nhiều cơ xưởng và kho hàng của Liên bang miền Nam. Georgia sản xuất đạn dược, vũ khí và hầu hết vật dụng bằng vải và len.

Giữa Atlanta và Dalton là thành phố Rome với các xưởng chế tạo đại bác. Etowah và Allatoona có những lò luyện kim to lớn nằm ở phía Nam Richmond. Và Atlanta, chẳng những có các xưởng chế tạo súng lục, yên cương, lều và đạn dược, còn là nơi quy tụ những nhà máy ép kim loại rộng lớn, cơ sở hoả xa và những y viện lớn nhất miền Nam. Chính Atlanta lại cũng là nơi quy tụ những nhà máy ép kim loại rộng lớn, cơ sở hoả xa và những y viện lớn nhất miền Nam. Chính Atlanta lại cũng là giao điểm của bốn con đường hoả xa mà Liên bang miền Nam đã đặt cả tính mạng vào đó.

Bởi thế, chẳng ai lo lắng bao nhiêu. Và lại, Dalton e hễ còn quá xa, gần sát biên giới Tennessee nên dân chúng đã quen nghĩ rằng tiểu bang đó là một chiến trường xa xôi, xa cũng bằng Virginia hay vùng lưu vực Mississippi. Dầu sao Lão tướng Joe và binh sĩ của ông cũng là một thành lũy che trở cho Atlanta. Mọi người đều biết là sau Tướng Lee, chẳng còn ai xứng đáng bằng tướng Johnston cả, kể từ khi "bức tường đã" Jackson tử trận.

Bác sĩ Meade đã tóm lược tất cả quan điểm củ dân chúng về chuyện này vào một chiều tháng năm oi ả trước mái hiên nhà có Pitty. Ông nói chẳng việc gì phải lo, vì Tướng Johnston đã cố thủ trên núi như một chiến lũy thép. Tất cả cùng nghe, nhưng mỗi người đều hiểu theo ý riêng của họ vì tất cả những người có mặt, đang đang đưa trên ghế xích đu trong ánh nắng nhạt hoàng hôn và ngắm những con đom đóm đầu mùa di động lẳng đặng giữa buổi chiều tà, đều có những mối bận tâm riêng của họ. Bà Meade đang nắm tay thằng Phil, mong rằng chồng mình nói đúng. Nếu chiến tranh tới gần hơn là thằng Phil phải ra đi. Năm nay, vừa đúng mười sáu tuổi, nó đã gia nhập đội vệ binh. Fanny Elsing, xanh xao và hốc hác từ sau trận Gettysburg, đang cố gắng xua đuổi hình ảnh đau đớn đã quấy nhiễu cô ta trong nhiều tháng. Hình ảnh Trung úy Dallas McLure thoi thóp trên chiếc xe bò lắc lư dưới cơn mưa trong cuộc lui quân kinh khiếp và xa dịu vợi về Maryland.

Cánh tay cụt của Đại úy Carey Ashburn lại đau nhức. Ông ta càng thất vọng hơn bao giờ hết khi nghĩ tới cuộc theo đuổi Scarlett đã đi tới chỗ bế tắc. Tình trạng đáo xảy ra kể từ khi có tin Ashley Wilkes bị bắt. Ashburn cũng không rõ tại sao hai sự kiện trên lại có thể tác động với nhau.

Scarlett và Melanie đang nghĩ tới Ashley. Họ vẫn thường nghĩ về Ashley khi những công việc cấp bách hoặc những mâu thuẫn không làm khuây thỏa được. Scarlett buồn rầu định ninh: "Chàng đã chết, nếu không thì người ta cũng phải nghe tin".

Melanie cố tự trấn an:

"Chàng không thể chết. Nếu chết... mình sẽ linh cảm được ngay".

Rhett Butler uể oải ngã người trong bóng mát, chân gác chéo hững hờ, đôi giày ông thật sang. Thằng bé Wade nằm ngủ ngon lành trong tay hắn. Mỗi khi có Rhett tới chơi là Scarlett cho phép con ở nán lại bởi vì Rhett thương thằng bé một cách lạ kỳ và đứa bé nhút nhát ấy lại cũng mê hắn vô cùng. Trong khi đó cô Pitty cố ngăn cho khỏi ợ bởi vì con gà trống mà ôc làm thịt đãi khách đã quá già.

Sáng hôm đó, cô hơi tiếc khi đã quyết định làm thịt con gà trước khi nó chết vì quá già. Nhưng tới khi bác Peter vặn cổ con gà, cô lại có mặc cảm chẳng yên lòng vì ăn uống sang trọng riêng cho nhà mình thôi trong khi bao nhiêu bạn bè cô luông mấy tuần không ăn một miếng thịt gà nào cả. Thế là cô quyết định mời một số thân hữu tới chung vui.

Melanie lúc đó đã có thai năm tháng nên không muốn tiếp xúc người ngoài. Vả lại, nàng cũng thấy việc tiếp khách trong nhà giữa lúc Ashley chưa biết sống chết ra sao là điều không phải. Tuy thế, sau một hồi cãi nhau, cô Pitty vẫn giữ nguyên ý định bằng cách dùng quyền hạn của một bà cô.

Rồi đúng vào lúc mùi gà thiến thơm phức từ nhà bếp bốc lên, bỗng có tiếng gõ cửa và Rhett Butler vừa đi xa về bước chân vào với một hộp kẹo trên tay và liền thoảng nói một tràng dài những lời tăng bốc. Không biết sao hơn, cô Pitty đành mời hắn ở lại mặc dầu biết những người khách sẽ bực mình.

Khi đã ăn xong và mọi người ra sân hóng mát, câu chuyện bắt đầu xoay quanh vấn đề chiến tranh. Tất cả các câu chuyện bắt cứ với đề tài nào, sớm hay muộn rồi cũng trở lại vấn đề chiến tranh.

Bác sĩ Meade quàng một mtay lên vai Đại úy Carey và tuyên bố:

- Chỉ một trận nhỏ và ngắn ngủi nữa thôi là quân Yankee sẽ bị đẩy lui về Tennessee. Trùng đó, Tướng Forrest sẽ hỏi thăm dân chúng. Các bà, các cô đừng hốt hoảng vì thấy quân địch tới gần. Đã có Lão tướng Johnston và quân đội của người trấn đóng trên núi thì phải coi là một bức tường thép. Phải, đó là một bức tường thép.

Tất cả phụ nữ đều mỉm cười tán thành, vì những nhận xét của bác sĩ Meade đối với họ không bao giờ sai chạy. Và lại, đó là vấn đề của đàn ông nên đàn ông phải hiểu rõ hơn, và một khi ông Meade bảo Tướng Johnston là bức tường thép thì nhất định đó là bức tường thép. Chỉ trừ có Rhett. Suốt buổi ăn tối giờ, hắn chẳng nói lời nào. Ngồi dưới bóng chiều, hắn lẳng lặng theo dõi câu chuyện chiến tranh với khoé môi miệt thị, đưa bé vẫn đang ngủ trên vai:

- Theo tin đồn thì Tướng Sherman của quan Yankee hiện có tới một trăm ngàn quân nhờ mới được tăng viện, chẳng biết đúng hay sai?

Ông bác sĩ gằn giọng ngay:

- Ông muốn nói gì?

- Dường như lúc này, Đại úy Ashburn có cho biết là Tướng Johnston hiện thời chỉ có bốn chục ngàn quân, kể cả những binh sĩ đào ngũ vừa trở lại nhờ quân ta chiến thắng trận vừa qua. Bà Meade không nhận được:

- Thưa ông, trong quân đội Liên bang miền Nam không có ai đào ngũ cả. Rhett làm ra điều khiêm tốn:

- Xin bà thứ lỗi. Tôi quên... tôi chỉ muốn nói về chuyện hàng ngàn người đi nghỉ phép rồi quên trở lại đơn vị, và những người này đã chữa lành thương tích cả sáu tháng mà vẫn cứ ở lại lo chuyện nhà hoặc lo vụ cày cấy mùa xuân.

Mắt hắn ngời sáng trong khi bà Meade vừa xấu hổ vừa tức giận mím môi. Scarlett suýt bật cười vì Rhett đã làm bà Meade ê mặt. Trong hạng người mà Rhett vừa kể có một số đã tuyên bố đây là "cuộc chiến của kẻ giàu và người nghèo phải đi chiến đấu". Họ cũng cho biết họ nản lắm rồi. Tuy nhiên, đa số không ở trong trường hợp đó. Họ đã buộc lòng đào ngũ hay ở nán lại nhà sau khi mãn phép chỉ vì gia đình họ chẳng còn gì để sống, phải nhờ đến sự tiếp tay của họ. Những người này tự động trở lại hàng ngũ sau khi đã giúp gia đình có chút ít sống tạm trong vài tháng. Bác sĩ Meade vội vàng nói, giọng lạnh lùng:

- Thuyền trưởng Butter, vấn đề quân số chênh lệch nhau không đáng kể. Ông cũng biết là mỗi chiến sĩ của Liên bang miền Nam có thể đánh gục cả chục tên Yankee mà.

- úng vậy, nhất là khi chiến tranh mới phát khởi. Có lẽ bây giờ cũng đúng... với điều kiện là binh sĩ miền Nam có đủ đạn để bắn, có giày để mang và có gì để nhét vào bao tử. Có phải vậy không, Đại úy Ashburn?

Giọng hắn vẫn dịu dàng và đầy khiêm tốn. Ashburn bối rối. Tuy không ưa nổi Rhett nhưng không thể dối lòng nên Ashburn đành lặng thinh. Ông bác sĩ nổi sùng lên:

Trước đây, chiến sĩ chúng ta có cần giày vớ và thực phẩm đâu mà cũng chiến thắng. Họ sẽ tiếp tục đánh và sẽ thắng. Cho ông biết là Tướng Johnston không thể bị đánh bật đâu. Núi non hiểm trở bao giờ cũng là những nơi ẩn trú an toàn và cũng là những thành lũy kiên cố của các dân tộc bị xâm lăng từ ngàn xưa. Hãy nhớ... nhớ tới chuyện "Thermopylae (1)"! Scarlett cố tìm hiểu nhưng cái tên Thermopylae đó quá xa lạ đối với nàng.

Rhett vừa hỏi vừa cố giữ cho khỏi phì cười:

- Thừa bác sĩ, chẳng biết có phải tại Thermopylae, họ đã hy sinh tới người cuối cùng không ạ? - Chú muốn chửi vào mặt tôi phải không? - Bác sĩ, xin bác thứ lỗi. Bác sĩ hiểu lắm rồi. Tôi chỉ muốn hỏi cho biết vì trí nhớ về lịch sử thời cổ của tôi kém lắm.

Ông Meade gằn từng tiếng:

- Nếu cần, quân đội của chúng ta sẽ hy sinh tới người cuối cùng khi quan Yankee tràn qua để tiến vào Georgia. Nhưng không hề có chuyện đó. Quân ta sẽ đẩy chúng ra khỏi Georgia chỉ với một trận nho nhỏ.

Cô Pitty vội vàng đứng lên yêu cầu Scarlett đánh dương cầm và hát cho mọi người nghe. Cô thấy câu chuyện bắt đầu gây sóng gió nên cố làm nguôi đi. Cô biết hẳn có mặt Rhett ở đâu là y như có chuyện rắc rối. Vậy mà, chúa ơi! Con Scarlett thích y ở chỗ nào? Và sao Melanie lại cứ sốt sắng bênh vực cho y?

Trong khi Scarlett bước vào phòng khách, bên ngoài hoàn toàn im lặng - một sự im lặng nặng nề căm hận Rhett. Tại sao lại có người dám không tin tưởng vào tài bách chieens bách thắng của Tướng Johnston và quân sĩ dưới quyền ông? Tin tưởng là một bổn phận thiêng liêng. Và những kẻ có tinh thần phản bội đến không tin tưởng như thế phải câm miệng lại. Scarlett đánh vài hoà âm và bắt đầu hát. Tiếng hát vừa ngọt ngào vừa buồn thảm qua lời ca của một nhạc khúc bình dân:

Trong bệnh viện giữa những tường vôi trắng.

Nơi có người chết và người đang hấp hối.

Bị thương bởi lưỡi lê, trái phá, đạn.

Một người nào đó một hôm được sinh ra.

Đó là con một bà mẹ! Quá trẻ và dũng cảm.

Trên khuôn mặt còn nét tươi vui.

Một hôm ngã xuống... bụi mờ.

Ánh sáng chớp chồn nhảy múa trên khuôn mặt trẻ.

Giọng ca ảo não Fanny chịu không nổi phải nhồm người lên, ghen ngào nói nhỏ với Scarlett:

- Chị hát bản khác đi!

Tiếng dương cầm bỗng im bật trong khi Scarlett bối rối vì ngạc nhiên. Nàng vội vã đánh sang bản khác, bài "Chiếc áo trận màu xám" nhưng rồi bỗng sai một hoà âm khi nàng sức nhớ ca khúc này lại cũng náo lòng. Tiếng đàn lại chết lịm vì Scarlett không còn biết chọn bản nào. Hầu hết những bản nàng nhớ đều dính líu tới sự chết chóc, buồn thảm.

Rhett đứng lên thật mau, đặt thẳng Wade vào lòng Fanny rồi đi thẳng ra phòng khách:

- Chơi bản "Kentucky quê hương tôi" đi.

Scarlett được cứu gỡ, vội cảm ơn rồi cúi xuống nhấn phím. Giọng kim cao vút của nàng hoà với giọng thổ tuyệt diệu của Rhett nghe nhu vừa có một luồng gió mát thoảng qua. Và đến lúc họ bắt sạng điệp khúc thứ hai, những người ngồi ngoài hiên cảm thấy lâng lâng, mặc dầu bài hát chẳng có gì tươi vui lắm.

Kentucky quê hương tôi

Chỉ còn vài hôm nữa.

Lang thang mệt mỏi trên đường.

Dầu trời không ánh sáng.

Chỉ vài ngày lang thang trên đường.

Là đã tới quê hương, già từ bóng tối!

Lời tiên đoán của bác sĩ Meade quả đúng... nhưng chỉ đúng phần nào. Lão tướng Jonhston đã giữ vững vị trí như một bức tường thép ở dãy núi phía trên thị trấn Dalton, cách xa trăm dặm – ông đã quyết liệt cố thủ và đã chiến đấu dũng mãnh đến nỗi Tướng Sherman phải từ bỏ ý định vượt qua thung lũng để tiến tới Atlanta và cuối cùng là quân Yankee phải rút lui tìm phương cách khác của họ. Họ không thể chọc thủng phòng tuyến xám bằng các cuộc xung phong trực diện, do đó, họ chờ đêm tối, chuyển quân qua núi theo đường vòng cung, hy vọng sẽ tìm ra được phía sau Tướng Johnston và cắt đứt thiết lộ ở Resaca, cách Dalton mười lăm dặm ở mặt sau.

Trước sự lâm nguy của con đường sắt quý báu đó, quân đội của Tướng Johnston phải lập tức rời hầm hố, đi dưới trời sao, tiến một mạch về Resaca bằng con đường tắt ngắn nhất. Khi quân Yankee từ các đồi núi tủa ra thì quân đội miền Nam đã sẵn sàng chờ đợi sau những pháo lũy, lưới lê tuốt trần như ở Dalton.

Đến khi các thương binh ở Dalton về tường thuật sai lạc là Lão tướng Joe đã rút về Resaca, cả Atlanta ngạc nhiên và bán loạn lên. Bầu trời Tây Bắc như có một đám mây đen xuất hiện, đám mây báo hiệu một trận bão mùa hè. Lão tướng nghĩ gì mà lại để quân Yankee xâm nhập thêm mười tám dặm sâu trong nội địa Georgia? Bác sĩ Meade đã nói núi non là chiến lũy thiên nhiên, vậy tại sao Lão tướng Joe không chặn đứng được quân Yankee ở đó.

Jonhston phản công ác liệt ở Resaca và đẩy lui được địch quân lần nữa. Nhưng Sherman lại sử dụng chiến thuật bọc hông. Ông lại di quân theo một đường vòng cung khác, băng qua sông Oostanaula để tấn công vào hệ thống thiết lộ của hậu phương liên bang miền Nam. Quân miền Nam lại tức tốc rút ra khỏi các giao thông hào đất đỏ để bảo vệ con đường sắt. Một nhòai vì thiếu ngủ, kiệt sức sau nhiều lần di binh và chiến đấu, đói khát - vẫn luôn đói khát - họ tràn thật mau xuống thung lũng. Họ tới được thị trấn Calhoun, sáu dặm phía dưới Rasaca, sớm hơn quân Yankee. Họ đào công sự sẵn sàng chờ quân Yankee tới. Những trận đánh ác liệt xảy ra và quân Yankee bị đẩy lui. Binh sĩ Liên bang miền Nam gần như kiệt sức, mong muốn được nghỉ ngơi. Nhưng Sherman không để họ nghỉ ngơi, ông ta cứ tàn nhẫn tiến từng bước. Quân Yankee cứ di chuyển theo hình cánh cung rộng lớn. Họ bắt buộc quân miền Nam phải tiếp tục lui để bảo vệ con đường sắt sau lưng.

Quân miền Nam vừa đi vừa ngủ, tất cả đều đã quá mệt để có thể nghĩ tới chuyện khác. Và nếu có phải suy nghĩ là họ đặt hết lòng tin vào Lão tướng Joe. Họ biết mình đang rút lui nhưng chưa bại trận. Họ không đủ quân để vừa giữ vững chiến lũy vừa bẻ gãy chiến thuật bọc hậu của Sherman. Họ luôn luôn đánh bại địch quân mỗi khi chúng tấn công trực diện. Đến lúc nào mới ngừng lui quân, họ không thể biết nhưng lão tướng Joe biết rõ bản phận của ông, và như vậy là quá đủ rồi. Ông điều động cuộc lui quân rất quy củ nên quân đội miền Nam chỉ tổn thất nhẹ trong khi quân Yankee chết và bị bắt rất nhiều. Họ chẳng mất một toa xe ngoại trừ bốn khẩu súng. Và họ cũng không mất con đường sắt sau lưng họ mặc dầu Sherman đã áp dụng nhiều chiến thuật: đánh trực tiếp, đánh ngang hông và đột kích bằng kỵ binh.

Con đường sắt vẫn còn, con đường sắt đỏ quanh co dưới thung lũng chói nắng trải dài tới Atlanta. Binh sĩ nằm ngủ cũng thấy con đường sắt lấp loáng dưới ánh sao. Hoặc trước khi ngủ gục, hình ảnh cuối cùng trong đôi mắt lơ đãng của họ cũng vẫn là con đường sắt chói loà trong nắng lửa. Khi họ triệt thoái xuống vùng đất đồng bằng, một toán thường dân lánh nạn đã tản cư trước họ, một đoàn người đông đảo bao gồm cả dân da trắng nghèo khó lẫn giàu sang, đàn bà, trẻ con, người già cả, kẻ hấp hối, người tàn tật, kẻ bị thương, phụ nữ gần ngày sinh nở, lũ lượt kéo về hướng Atlanta bằng con đường bộ, bằng xe lửa, trên lưng ngựa, hoặc trong các cỗ xe ngựa, xe bò, chất đầy lương tráp và vật dụng trong nhà.

Họ đi trước đạo quân tàn năm dặm. Họ dừng lại Resaca rồi Calhoun và Kingston, cứ mỗi lần dừng chân là một lần hy vọng được nghe quân Yankee đã bị đẩy lui để họ trở về nhà. Nhưng không làm sao có thể đi ngược lại con đường nắng chói kia được nữa. Đoàn quân áo xám đi qua những biệt thự trống rỗng, những nông trại bỏ hoang, những túp lều cửa mở. Đây đó còn nấn ná lại vài người đàn bà đơn độc với mấy tên nô lệ da đen mặt mày hoảng hốt. Họ ra sát đường cái để khích lệ binh sĩ, tiếp tế từng thùng nước mát, băng bó thương binh và chôn cất người chết trong nghĩa trang gia đình họ. Nhưng hầu hết nhà cửa ở vùng thung lũng đều bỏ hoang và hoa màu không người coi sóc đã bắt đầu héo úa.

Lại bị vòng cung ở Calhoun, Tướng Johnston phải rút lui về Adairsville. Dịch quân đã vượt quá Dalton năm mươi dặm. Ở New Hope Church, cách đó mười lăm dặm, quân liên bang miền Nam đào hầm trú ẩn dài trên đường, nhất quyết phản công đến kỳ cùng. Đoàn quân áo xanh hung hãn như mãnh xà, cuộn tròn mình và phun nọc độc, cứ tiến đánh bất kể tổn thất. Trận New Hope Church diễn ra khốc liệt với mười một ngày đêm đầm máu và cứ mỗi lần tấn công là quân Yankee bị đẩy lui. Nhưng rồi Tướng Johnston lại bị đánh bọc hậu nên phải rút tàn quân lui thêm vài dặm.

Số thương vong của quân đội miền Nam ngày càng lên cao. Thương binh tràn ngập cả Atlanta khiến dân chúng kinh hoàng vì chưa bao giờ thành phố lại có nhiều thương binh đến thế, ngay cả trận Chickamauga cũng không tổn thất nhiều như vậy. Bệnh

viện đã ngột cứng nên thương binh phải nằm trên sàn kho hàng bỏ trống, hoặc trên những kiện bông vải của kho khách sạn, nhà trọ, tư gia đầy những người bệnh tật. Cô Pittypat không muốn có người lạ trong nhà vì Melanie đang mang thai và những hình ảnh ghê rợn có thể ảnh hưởng đến bào thai. Nhưng Melanie đã nâng đai váy cao hơn một chút để che khuất bụng, và thương binh lại ở đây trong ngôi nhà gạch đỏ này. Người nhà phải nấu ăn, giặt quần áo, quần lại những cuộn băng vừa mới giặt và bắt chí rận cho họ.

Đêm xuống, người nhà cứ trần trọc mãi vì hơi nóng và tiếng rên la mê sảng của những người bên phòng kế cận. Cuối cùng, thành phố không còn đủ chỗ để tiếp nhận thương binh, người ta phải gửi họ tới các bệnh viện ở Macon và Augusta.

Với số thương binh thặng dư và số dân lánh cư mỗi lúc một đông nghẹt thành phố Atlanta muốn nháo lên. Đám mây nhỏ cuối trời đã lớn thật mau thành đám mây báo hiệu cơn giông sắp tới còn mang theo cả luồng gió buốt.

Không ai mất niềm tin với quân đội vô địch của họ, nhưng mọi người, đúng hơn là thường dân, đã mất tín nhiệm nơi Lão tướng Joe. New Hope Church chỉ cách Atlanta có ba mươi dặm! Tướng Johnston đã để cho địch đẩy lui tới sáu mươi lăm dặm trong ba tuần lễ. Tại sao ông ta không chịu cầm chân chúng mà cứ rút lui triền miên như vậy? Ông ta đã điên và còn nguy hại hơn một người điên. Các cụ già trong đội Vệ binh và lực lượng Dân quân vẫn còn yên ổn ở Atlanta, tự cho là họ còn khá hơn nhiều rồi phác họa những bản đồ hàng quân để chứng tỏ khả năng quân sự của mình. Khi đã mất quá nhiều quân và bị đẩy lui quá xa, Tướng Joe khẩn thiết kêu gọi Thống đốc Brown cung cấp thêm quân số, nhưng lực lượng bảo vệ tiểu bang vẫn cứ ngồi yên. Thống đốc tiểu bang đã chấp lệnh của Tổng Thống Jeff Davis thì lời kêu gọi của Tướng Johnston có nghĩa gì đâu?

Đánh và lùi! Đánh và lùi! Liên bang miền Nam chiến đấu liên miên trên suốt chặng đường bảy mươi dặm trong hai mươi lăm ngày. New Hope Church đã mất, một kỉ niệm chìm trong sương mù mang theo hơi nóng, bụi đường, đói khát, mệt mỏi, tiếng chân sầm sập trên con đường đất đỏ, tiếng chân lồm bồm trong bùn lầy, đắp công sự

phòng thủ, chiến đấu... rút lui, rồi đắp công sự rồi chiến đấu. New Hope Church là ác mộng và sau đó là Big Shanty, nơi họ đã chiến đấu như quỷ dữ. Nhưng dầu cho xác định quân nằm xanh ngắt đồng cỏ vẫn cứ còn những tên Yankee khác, những tên Yankee thật mạnh khoẻ thay bào. Lúc nào cũng có những cánh quân hung tàn đánh thốc vào sau lưng Liên bang miền Nam, vào hệ thống thiết lộ... và vào Atlanta.

Quân Miền Nam (màu đỏ) dưới quyền chỉ huy của tướng Jonhston vừa đánh vừa lùi về Atlanta để bảo vệ tuyến đường sắt huyết mạch.

Từ Big Shanty, toán quân kiệt sức và thiếu ngu rút xuống con đường dẫn đến núi Kennesaw, gần một thành phố nhỏ tên Marietta, nơi đây họ dàn quân dài mười dặm theo hình cánh cung. Họ đào giao thông hào dọc theo chân núi và tìm chỗ cao để đặt đại bác. Binh sĩ vừa đổ mồ hôi vừa chửi thề trong khi kéo những cỗ đại pháo lên triền núi gần như thẳng đứng, vì lửa không leo núi được. Quân bur viên và thương binh mang tới Atlanta những bản tường trình lạc quan. Các cao điểm trong rừng Kennesaw không thể nào bị tràn ngập được, vì hai ngọn núi Pine và Lost ở kề cận thành phố nhất là đã được xây kiên lũy. Quân Yankee không thể nào đánh bật nổi Tướng Joe và quân đội của ông được nữa. Chúng cũng không còn cách nào đánh bọc hậu được vì các khẩu đại bác đặt trên cao điểm thuận lợi đã kiểm soát được nhiều dặm chung quanh. Atlanta thở phào nhẹ nhẽu nhưng...

Nhưng núi Kennesaw chỉ cách thành phố hai mươi dặm.

Ngày đầu tiên, thương binh từ vùng núi Kennesaw đã được đưa tới, xe bà Meriwether đã thấy đậu trước cửa cô Pitty vào một giờ bất ngờ nhất - bảy giờ sáng, và bác Levi gọi Scarlett thay quần áo tức khắc để đến bệnh viện. Fanny Elsing và chị em Bonnell bị đánh thức quá sớm đang ngáp dài ở băng sau, vú của Elsing đang ngồi trên bệ xe cạnh xa phu, trên đầu gối bà một giỏ băng mới giặt, Scarlett bực bội vì đem qua nàng đã khiêu vũ đến khuya ở dạ hội của lực lượng Vệ binh và bây giờ, chân nàng hãy còn mỏi nhừ. Nàng rửa thầm sự sốt sắng không biết mệt của bà Merriwether, rửa đám

thương binh và luôn cả Liên bang miền Nam trong khi Prissy gài nút áo cho nàng, chiếc áo vải chũm bầu cũ nhất mà nàng thường mặc khi làm việc ở nhà thương. Nuốt vộ vài ngụm nước sắc với bắp khô và khoai khô để thay thế cho cà-phê, nàng ra xe. Chán nản lắm rồi, nàng nhất định nội hôm nay phải nói với bà Merriwether là Ellen đã viết thư gọi nàng về thăm nhà. Nhưng vô ích, vì người đàn ông đáng kính ấy, tay áo đã xắn lên, người đã mang áo choàng, nghiêm nghị nhìn nàng:

- Tôi không muốn nghe những chuyện điên khùng đó nữa, Scarlett Hamilton. Nội ngày hôm nay viết thư về mẹ cô bảo rằng chúng tôi rất cần có cô. Chắc là bà hiểu và cho cô ở lại. Bây giờ, mặc áo choàng vào và chạy mau tới bác sĩ Meade. Ông đang cần người tiếp tay. Scarlett buồn bực nghĩ:

"Chúa ơi, phiền phức quá! Má sẽ bắt mình ở lại đây và mình sẽ chết nếu cứ gửi mãi những mùi hôi thối này. Phải chi mình là một bà già để dọa nạt mấy đứa con gái, thay vì bị lấn áp như vậy mãi... và mình sẽ nói thẳng với mấy mục khắc nghiệt như Merriwether là nên đi Halifax cho rảnh mắt".

Nàng đã quá chán không khí bệnh viện, chán những mùi hôi thối, những con rắn, những đau đớn và những người dơ bẩn. Những thú vị trong cách săn sóc thương binh, nếu có, chỉ là trong năm trước. Bây giờ, những người bị thương sau nhiều lần rút lui toi tả không còn đẹp trai. Họ không còn làm nàng xúc động chút nào và học cứ thường hỏi: "Chiến sự đang diễn ra thế nào?"

"Lão tướng Joe đang làm gì?"

"Ông ta là một người sáng suốt"

Nàng không thấy Lão tướng Joe sáng suốt chỗ nào. Đã sáng suốt tại sao lại để cho quân Yankee tiến sâu vào nội địa hơn tám mươi dặm. Không, họ không phải những hạng người dễ thương. Hơn nữa, phân lớn đều đang hấp hối, chết thật im lặng và mau chóng vì chỉ còn chút ít sức tàn không đủ để kháng chất độc trong máu, chứng hoại thư, thương hàn và sung phổi mà họ đã mắc phải trước khi tới Atlanta hoặc tới tay bác

sĩ.

Không khí oi bức, ruồi nhặng từ bên ngoài cửa sổ bay vào, những con ruồi làm người bị thương còn khổ sở hơn bị cơn đau hành hạ.

Mùi hôi thối và tiếng rên như nước thủy triều càng lúc càng dâng cao quanh nàng. Mồ hôi đã ướt đầm áo vì nàng phải bưng chậu bén gót bác sĩ Meade.

Thật là gớm ghiếc! Scarlett phải nén lắm mới không nôn mửa khi nhìn bác sĩ Meade dùng con dao mổ sáng loáng cắt những khoảng thịt thối. Và thật là kinh khủng khi nghe tiếng kêu thét vang dậy trong phòng giải phẫu. Nàng đã chán nhìn những bộ mặt trắng nhợt, căng thẳng đang chờ bác sĩ tới khám, những bộ mặt chờ đợi những câu nói khủng khiếp như: "Rất tiếc là cánh tay của bạn đã ung thối rồi. Vâng, vâng tôi hiểu, nhưng đây này, những vết thương đỏ bầm này. Phải cắt đi mới được!".

Thuốc mê quá hiếm chỉ được dùng cho những cuộc giải phẫu quan trọng và thuốc phiện thì vô cùng quý giá, chỉ được sử dụng để làm dịu thần kinh những kẻ sắp lìa đời thay vì làm an thần cho những kẻ đang bị cơn đau hành hạ. Ký ninh và thuốc sát trùng đã hết sạch.

Đúng vậy, Scarlett đã chán ngấy rồi và sáng nay nàng muốn được như Melanie, từ chối tới bệnh viện với lý do mang thai. Đó là cái cớ khoái thác duy nhất có thể chấp nhận được trong lúc này. Tới trưa, nàng vội vàng cởi áo choàng và lên ra bệnh viện lúc bà Merriwether đang bận viết thư giùm một anh chàng người sơn cước mù chữ. Scarlett không thể nào chịu đựng lâu hơn. Đây là việc phải làm vì nàng biết trưa nay xe lửa sẽ mang thêm thương binh tới và nàng sẽ phải bận rộn cho đến tối... có lẽ chẳng còn thì giờ để ăn uồn nữa.

Nàng hấp tấp vượt qua hai dãy phố để ra đường Cây Đào và thở mạnh giữa khoảng trời thoáng mát. Đứng ở góc đường nàng do dự chưa biết sẽ làm gì, về nhà thì xấu hổ mà chắc chắn là không thể nào trở lại bệnh viện được nữa. Giữa lúc đó, Rhett đánh xe đi qua. Hắn nói ngay:

- Trông cô chẳng khác một con bé đi mót giẻ rách.

Vừa phê bình, hắn vừa nhìn chiếc áo vá vú, ướt đầm mồ hôi và lấm đốm nhiều chỗ do chậu nước bắn ra khi nàng ôm theo bác sĩ. Scarlett then quá hoá giận. Tại sao hắn cứ luôn luôn chú ý đến lối ăn mặc xuềnh xoàng của nàng như vậy?

- Tôi không muốn nghe ông nói tiếng nào nữa cả. Đưa giùm tôi tới chỗ nào đừng để ai thấy tôi. Tôi không trở lại nhà thương đâu họ có treo cổ tôi cũng mặc! Trời ơi! Tôi có gây ra trận chiến này đâu, cũng không có lý do gì bắt tôi làm việc trời chết và...

- À, cô bé phản bội chính nghĩa đây rồi!

- Đừng có vừa đánh trống vừa ăn cướp nữa. Đỡ tôi lên xe đi. Tôi chẳng cần biết ông đi đâu. Hay là đi dạo cũng được.

Rhett nhảy xuống xe và đột nhiên Scarlett cảm thấy thoải mái vì khỏi phải thấy một người chột hay mù mắt, một gương mặt xanh lè vì đau đớn hoặc vàng vọt vì sốt rét. Rhett mập mạp và khỏe mạnh. Hắn ăn mặc thật bảnh bao. Bộ quần áo mới, không bị rách mướp để lộ ra những ống chân trần trụi và lông lông lá. Hắn có vẻ thoả mãn với chính hắn trong khi những người đàn ông khác đang buồn bã, bận rộn lo nghĩ. Gương mặt đen sạm của hắn dễ thương và đôi môi đỏ, sắc sảo như môi đàn bà đang hé cười khi đỡ nàng lên xe.

Bấp thịch hắn căng phồng dưới lớp quần áo khi hắn ngồi bên cạnh nàng, và lần nào cũng vậy, khi nghĩ đến thân thể lực lưỡng của hắn là nàng cảm thấy choáng váng như vừa bị một vật gì chạm mạnh. Nàng say mê nhìn đôi vai lực lưỡng của hắn, một sự say mê vừa bán loạn vừa hơi sợ sệt. Thân thể hắn cũng cứng rắn như bộ óc sắc bén của hắn. Trông hắn thật khinh khoái và thanh nhã, uể oải như một con beo đang sưởi nắng và gọn gàng như một con báo sắp sửa vào mồi. Hắn tróc lưỡi cho ngựa chạy rồi nói:

- Cô bé mạn trá! Cô khiêu vũ suốt đêm qua với mấy ông lính, tặng hoa hồng cho họ và tỏ vẻ là cô sẵn sàng chết vì chính nghĩa. Nhưng mới băng bó mấy vết thương và

bắt vài con rận là cô chuồn mất.

- Thôi, nói chuyện khác đi và cho ngựa chạy mau hơn. Cái lão Merriwether mà bước ra khỏi cửa hàng thấy được thì tôi tới số, ông sẽ nói với con mẹ... À, mà tôi muốn nói tới là bà Merriwether.

Hắn quất nhẹ vào lưng ngựa cho nó chạy nước kiệu qua Ngã Năm rồi băng qua con đường sắt cắt đôi thành phố. Chuyến xe di tản thương binh đã đậu ở sân ga và phu khiêng cáng đang chạy tới chạy lui dưới ánh nắng gay gắt. Họ chuyển thương binh vào xe cứu thương và chất lên đồ tiếp tế cho quân đội. Scarlett chẳng thấy hồi hận chút nào mà nàng chỉ nghe khoai khoái vì đã thoát khỏi công việc săn sóc thương binh.

- Tôi chán cái nhà thương đó lắm rồi.

Nàng vừa nói vừa sửa lại chiếc váy và thắt chặt quai nón.

- Càng ngày càng có nhiều thương binh. Đó là lỗi của Tướng Johnston. Nếu ông ta cầm chân được bọn Yankee ở Dalton thì... - Cô ngốc lắm. Ông ta chống cự mãnh liệt chớ sao không. Nhưng ông ta chỉ có thể giữ vững một chỗ Sherman thì cứ đánh bọc hông và sẽ đánh úp theo thế gọng kềm. Vả lại, nếu không lui quân ông ta sẽ để mất thiết lộ mà phận của ông ta là bảo toàn thiết lộ.

- Ô, nhưng...

Scarlett cố nói dù mù tịt về quân sự:

- Nhưng dầu sao đó cũng là lỗi của ông ta. Phải có cách để ngăn chặn chúng chứ. Tôi thấy là cần phải đổi ông tướng khác. Tại sao không chịu ở lại đương cự mà cứ rút lui hoài?

- Cô cũng y như mấy người khác, họ gào lên: "Lấy đầu hắn" chỉ vì Tướng Joe không thể làm được một việc mà trên đời này không ai làm nổi. Ở Dalton, ông ta là đáng Cứu thế nhưng tới Kennesaww thì bị coi là tên bán Chúa vồn vện chỉ trong vòng sáu

tuần lễ. Bây giờ nếu đẩy lui được quan Yankee hai chục dặm, ông tướng già đó là Chúa Cứu Thế trở lại. Cô bé ơi, quân số của Sherman đông gấp đôi của tướng Johnston, và Sherman có thể đổi hai người lấy một trong những người trai dũng cảm của chúng ta. Trong khi đó Tướng Johnston không thể mất một người. Ông đang khần bách đòi tăng viện mà có được gì đâu? Chỉ còn có mấy cục cung của Thống đốc Brown. Nhưng đám đó thì làm được cái gì!

- Bộ có lệnh động viên Vệ binh quốc gia à? Lực lượng Dân quân nữa sao? Tôi chưa nghe gì hết, sao ông biết?

- Có tin đồn như vậy, tin đồn đã phát xuất từ chuyến tàu từ Milledgeville mới tới sáng nay. Cả Vệ binh và Dân quân đều được gửi đi tăng viện cho Tướng Johnston. Mấy cục cung của ông Brown sắp được gửi mùi thuốc súng rồi, chắc phần đông bọn họ sẽ ngạc nhiên lắm. Họ không ngờ có ngày phải động binh. Ông Thống đốc đã hứa là họ khỏi đi chiến đấu. Thật là một trò đùa dai. Họ tin lắm vì ông Thống đốc của họ đã dám cãi lệnh Tổng thống Jeff Davis, không chịu gửi quân đến Virginia, lấy lý do cần phải bảo vệ tiểu bang. Có bao giờ họ nghĩ rằng chiến tranh có thể xảy ra trước sân nhà đâu và thật sự họ có muốn bảo vệ tiểu bang của họ không?

- Sao ông cười được như vậy, tàn nhẫn quá! Sao không nghĩ đến mấy ông già và mấy thằng bé trong lực lượng Vệ binh? Những người như thằng Phil, ông lão Merriwether và chú Henry Hamilton cũng phải ra trận nữa sao?

- Tôi không nói đến mấy cậu bé và những cựu quân nhân trong trận Mỹ Tây Cơ. Tôi muốn nói những người can đảm như Wille Guinan, chỉ thích mặc quân phục cho oai và múa kiếm... - Còn ông thì sao?

- Cô ơi, chẳng quan hệ gì tới tôi cả! Tôi không mặc quân phục cũng chẳng múa kiếm, và vận mạng Liên Bang miền Nam chẳng ý nghĩa gì với tôi. Hơn nữa, tôi không muốn boả mạng trong hàng ngũ Vệ binh hay bất cứ một quân đội nào. Tôi đã có đủ kiến thức quân sự ở West Point... đủ để đời rồi. Đại tướng Lê không giúp gì được cho Lão tướng Joe đâu vì quân Yankee đã cầm chân ông ấy ở Virginia. Vì vậy tướng Joe chỉ

còn mong lấy được viện quân ở bộ đội phòng thủ Georgia thôi. Ông ta là người có công với quốc dân và cũng là một chiến lược gai đại tài, luôn luôn đưa quân tới trước những điểm mà địch định tới. Nhưng ông ta vẫn phải lui quân nếu muốn bảo vệ thiết lộ. Và có nên nghe rõ, chừng nào bọn Yankee đẩy Tướng Joe ra khỏi vùng sơn cước xuống miền đồng bằng quanh đây, lúc đó là đi đứt.

Scarlett hoảng hốt:

- Quanh đây? Ông biết là quân Yankee không cách nào tiến xa hơn nữa được mà!

- Kennesaw chỉ cách đây hai mươi dặm và tôi đánh cá rằng...

- Rhett cái gì kia! Một đám đông đàn ông! Không phải binh sĩ. Cái gì vậy...? Toàn người da đen không!

Bụi đỏ dấy lên mù mịt và trong đám bụi đó vang ra tiếng chân sầm sập và tiếng hàng trăm người da đen kéo hết gân cổ hát một đoạn Thánh ca. Rhett cho xe lên lè, Scarlett tò mò nhìn đoàn người da đen ướt đầm mồ hôi, xuống cuộc vác vai đang được một sĩ quan và một tiểu đội mang phù hiệu công binh hướng dẫn.

- Cái gì lạ vậy?

Scarlett lặp lại. Rồi mắt nàng nhìn trân trôn tên da đen đang hát ở hàng đầu. Hắn cao khoảng một thước chín, đúng là một anh chàng khổng lồ, da đen bóng, dáng đi mềm dẻo như mảnh thú. Hắn đang nhe hàm răng trắng toát ca bài "Moses (2) xuống trần". Chắc không một người da đen nào trên thế giới cao lớn và to giọng như thế, ngoài Sam khổng lồ cai thợ của Tara ra. Nhưng Sam làm gì ở đây, thật xa nhà, nhất là bây giờ đồn điền đang thiếu quản gia và Gerald đang coi hắn như cánh tay mặt của mình?

Lúc nàng nhòm dậy để nhìn rõ hơn, gã khổng lồ chợt trong thấy nàng cười toe toét. Hắn đã nhận ra nàng. Hắn dừng lại đặt xuống xuống và vừa chạy về phía nàng, vừa gọi những tên da đen gần đó:

- Chúa ơi! Cô Sca'lett đây mà! Tụi bây, 'Lige! Apostle! P'opphet! Cô Sca'lett tụi bây ơi! Hàng ngũ nhón nháo lên. Đoàn người ngập ngừng dừng lại, cười hềnh hếch khi Sam không lồ cùng ba gã da đen khác chạy vụt qua đường tới chỗ chiếc xe. Viên sĩ quan cuống cuồng đuổi theo, miệng hét vang:

- Trở về hàng, mau. Trở về ngay hay là đợi... Ủa, bà Hamilton. Chào bà và chào ông. Sao các người lại xúi chúng phá rối kỷ luật vậy? Khổ quá, tôi đã vất vả với bọn chúng suốt sáng nay rồi.

- Đại úy Randall, xin đừng mắng chúng! Đây là người nhà của chúng tôi. Sam không lồ là cai nhân công của đồn điền chúng tôi và mấy đứa kia là Elijah, Apostle và Prophet. Dĩ nhiên là chúng cần phải tới chào tôi. Sao, mấy đứa mạnh giỏi hả?

Scarlett lần lượt bắt tay hết cả bốn gã da đen, bàn tay trắng nõn nà của nàng mát hút trong những bàn tay đen đúa, to kềnh. Bốn gã hắc nô cùng nhảy nhót hớn hờ vì bất ngờ gặp chủ, đồng thời cũng hãnh diện trước bạn bè là có được một nữ tiểu chủ quá xinh.

- Mấy đứa làm gì mà bỏ Tara đi quá xa vậy? Trốn hả? Chắc đúng rồi. Bộ không biết là tuần cảnh sẽ bắt lại rất dễ dàng sao?

Cả bốn cười ngật nghèo trước lời nói của Scarlett. Sam không lồ đáp:

- Trời ơi, trốn cái gì! Không phải t'ôn đâu. Họ tới kiếm tui tui, tui tui là mấy đứa lớn và mạnh nhất ở Ta'a. Đặc biệt họ mời tui vì tui hát hay. Ông Kennedy tới kiếm dẫn tui tui đi.

- Nhưng để làm gì?

- Chúa ơi, cô Sca'llett chưa

nghe gì sao? Tui tui đi đào hầm cho mấy người da t'ăng chui xuống khi tui Yankee tới.

Đại úy Randall và những người ngồi trên xe phì cười vì cái lối giải thích ngây ngô về

các công sự chiến đấu.

Ông Ge'ald chút nữa nổi sùng khi họ dẫn tui tui đi, ông nói ông không làm gì được nếu không có tui. Nhưng bà Ellen nói: "Cứ đem nó đi, ông Kenned. Liên bang miền Nam cần nó hơn chúng tôi ở đây". Bà cho tôi một đô-la dặn tôi phải làm đúng theo lời chỉ dạy của mấy ông da T'ắng. Bởi vậy, tui tui tới đây.

- Chuyện này là thế nào, Đại úy Randall?

- Ô, có gì đâu. Chúng tôi cần đào thêm nhiều dặm công sự chiến đấu nữa để tăng cường hệ thống phòng thủ cho Atlanta. Ông tướng không đủ người để làm công việc này. Chúng tôi phải cần đến những tên da đen mạnh nhất trong xứ làm thay.

- Nhưng...

Scarlett bỗng nghe lạnh buốt. Thêm nhiều dặm công sự chiến đấu! Tại sao lại cần thêm? Năm rồi người ta đã cho xây nhiều loạt pháo đài vững chắc chung quanh Atlanta, cách trung tâm thành phố một dặm. Các pháo đài to lớn đó, hết dặm này tới dặm kia, hoàn toàn bao kín thành phố rồi, vậy còn xây thêm công sự chiến đấu làm gì?

- Nhưng tại sao mình phải tăng cường phòng thủ trong khi đã phòng thủ chắc chắn rồi? Máy chỗ đó còn chưa cần tới thì xây thêm làm gì? Chắc chắn là ông Tướng không đề... Đại úy Randall nói gọn:

- Chiến lũy của ta hiện chỉ cách thành phố có một dặm. Vậy là không an toàn lắm. Chúng tôi đang cho xây xa hơn. Bà thấy, chỉ còn một lần rút lui nữa là quân ta đã phải vào Atlanta rồi. Viên sĩ quan biết mình đã lỡ lời, khi thấy Scarlett trở to mặt sợ hãi. Ông ta hấp tấp thêm:

- Nhưng dĩ nhiên là chẳng có một cuộc rút lui nào nữa. Các phòng tuyến ở núi Kennesaw đều kiên cố. Đại bác đặt khắp nơi trên núi và kiểm soát các trục giao thông. Bọn Yankee không cách nào lọt qua được đâu.

Nhưng Randall đã sụp mắt xuống trước cái nhìn lừ đừ, sâu sắc của Rhett. Scarlett hoảng lên. Nàng nhớ lời Rhett "Khi bọn Yankee đẩy ông ta khỏi vùng sơn cước xuống đồng bằng, lúc đó là đi đút".

- Ô, Đại úy, ông có nghĩ...

- Không đâu, dĩ nhiên không! Bà đừng bận tâm. Lão tướng Joe chỉ phòng xa vậy thôi. Đó là lý do độc nhút khiến chúng tôi phải đào thêm công sự phòng thủ... À, nhưng tôi phải đi ngay. Rất hân hạnh được hầu chuyện cùng bà... Chào cô chủ tụi bây đi, rồi lên đường.

- Chào mấy đứa, khi nào đau yếu, bị thương hoặc có gì rắc rối hãy cho cô biết. Cô ở cuối đường Cây Đào, xuống đó rồi lại ngay căn nhà cuối cùng. Khoan, đợi một chút...

Nàng lục lọi trong túi xách.

- Ủa, không còn đồng nào cả. Rhett cho tôi mượn vài đồng. Này Sam, mua thuốc là cho mấy bạn hút. Nhớ ngoan ngoãn tuân lời Đại úy Randall nghe. Đoàn người họp thành đội ngũ, bụi đỏ lại dấy lên như một đám mây. Họ bắt đầu di chuyển và giọng nói của Sam không lờ lại cất lên:

Cầu Moses giáng thế!

Tới ngay vùng Ai Cập.

Truyền với vua Pharaon.

Cho dân Ngài đi qua!

- Rhett, Đại úy Randall dối gạt tôi cũng như những người đàn ông khác... Dấu kín sự thật vì sợ đàn bà lo lắng. Ý nói dối phải không? Rhett, nếu không nguy hiểm tại sao lại đào thêm hầm hố làm gì nữa? Có phải quân đội thiếu người nên phải xài tới bon da đen không? Rhett giục ngựa:

- Quân đội càn người kinh khủng. Nếu không, sao lại phải gọi tới Vệ binh? Mấy cái công sự phòng thủ đó là để chống đỡ một cuộc bao vây. Tướng Joe chuẩn bị sẵn trận đánh cuối cùng tại đây.

- Bao vây hả? Trời ơi ông quay ngựa lại. Tôi phải về nhà, về ngay Tara bây giờ.

- Làm gì mà cuống quýt lên vậy?

- Bao vây! Chúa ơi, một cuộc bao vây? Tôi đã nghe kể lại một vụ bao vây! Ba tôi hay ông nội tôi đã bị rồi, và ba tôi nói là...

- Bao vây ở đâu?

- Ở Drogheda (*), khi Cromwell bao vây người Ái Nhĩ Lan. Dân chúng không còn gì để ăn và ba tôi nói họ đã chết đói rất nhiều ngoài đường, cuối cùng họ ăn thịt mèo, chuột cống và ngay đến mấy con vật như gián chẳng hạn. Ba còn nói họ ăn thịt nhau trước khi đầu hàng nữa. Tôi cũng không dám nghĩ tới chuyện tin hay không tin. Và khi Cromwell vào thành phố, tất cả đàn bà đều bị... Bao vây, Đức Mẹ ơi!

- Chưa ai ngu dốt quá đỗi như cô. Vụ Drogheda xảy ra hồi thế kỷ mười bảy, lúc đó làm gì có ông O'Hara. Hơn nữa Sherman đâu phải là Cromwell.

- Nhưng ông ta cũng tàn nhẫn! Họ nói... - Còn về mấy món người Ái Nhĩ Lan đã ăn khi bị bao vây... Riêng tôi, tôi thích ăn mấy con chuột béo ngậy hơn là những món trong nhà hàng. Tôi nghĩ là tôi phải trở lại Richmond. Ở đó, còn nhiều món ăn thật ngon nếu có đủ tiền mua.

Bực bộ vì đã tỏ ra run sợ thái quá, Scarlett kêu lên:

- Vậy ông còn ở hoài làm gì? Ông chỉ nghĩ toàn chuyện sống sang trọng, ăn uống và... và mấy thứ cùng một loại.

- Tôi còn biết làm gì để giết thời giờ hơn là ăn uống và ... ơ ... những thứ cùng một loại. Cô biết tại sao tôi vẫn còn ở đây hả? Tôi đã đọc nhiều mẩu chuyện thú vị về các

cuộc bao vây thành phố, nhưng tôi chưa thâm nhập nào. Do đó, tôi nghĩ là nên ở lại để coi cho biết. Tôi không sợ gì cả vì tôi là người ngoài cuộc và hơn nữa, tôi muốn chứng kiến tận mắt. Đừng bao giờ bỏ qua một kinh nghiệm mới nào cả, Scarlett. Nó sẽ làm cho đầu óc mình mở mang ra.

- Đầu óc tôi mở mang ra đủ lắm rồi.

- Có lẽ cô hiểu chuyện đó nhiều hơn tôi, nhưng tôi muốn nói... Mà thôi, tôi ngại sẽ không được lịch sự lắm. Có lẽ tôi sẽ ở lại đây để giải cứu cô khi cuộc bao vây bắt đầu. Chưa bao giờ tôi có dịp cứu một phụ nữ khi cuộc bao vây trong cảnh bế tắc. Đó cũng là một kinh nghiệm mới.

Nàng biết hẳn đang chọc tức mình nhưng cảm thấy hẳn có lý. Nàng lắc đầu:

- Tôi cũng không cần ông cứu tôi. Tôi tự lo được, cảm ơn.

- Ừng nói vậy, Scarlett. Cô cứ nghĩ như thế nếu thấy thích nhưng đừng bao giờ nói ra với một người đàn ông. Đó là sự lầm lẫn của con gái Yankee. Họ sẽ dễ yêu hơn nếu đừng cứ mỗi lúc mỗi nói "Cảm ơn ông, tôi tự lo được". Thường thì họ nói thật, nhờ ơn Chúa. Nhưng thế là đàn ông dễ mặc họ xoay sở lấy.

- Ông nói quá rồi đó.

Scarlett lạnh lùng nói, không gì nhục nhã bằng khi bị cho là giống Yankee.

- Tôi biết ông nói láo về chuyện bao vây. Ông biết là quân Yankee không bao giờ vào Atlanta được mà.

- Tôi cá với cô, trong vòng một tháng chúng sẽ tới đây. Tôi có một hộp kẹo đôi lấy... Đôi mắt đen huyền của hắn lướt trên môi nàng:

- Lấy một cái hôn.

Nỗi lo sợ bị quân Yankee chiếm thành phố vài phút trước còn bóp chặt tim nàng,

nhưng khi nghe nói đến chữ "hôn" nàng quên hết. Đó là địa hạt quen thuộc của nàng, nó thú vị hơn những chuyện hành quân. Không dần được, Scarlett cười tươi. Từ ngày tặng nàng cái nón xanh, Rhett không hề tỏ ý đi xa hơn. Hắn không bao giờ bị cảm dỗ trong những cuộc nói chuyện riêng, nhưng bây giờ không cần nàng khơi mào, hắn cũng nói đến chuyện hôn. Scarlett lạnh lùng nói:

- Tôi không cần. Hơn nữa, thà tôi hôn một con heo còn hơn.

- Xin miễn bàn về sở thích của mỗi người, vả lại tôi thường nghe người Ái Nhĩ Lan rất ưa heo... có khi còn cho nó ngủ cùng giường nữa. Nhưng Scarlett, cô đang thèm hôn lắm. Những kẻ si mê cô đều quá vị nể cô, chỉ có tôi mới biết tại sao, hay là họ quá sợ nên không dám làm những chuyện đáng làm. Kết quả là cô kiêu căng. Tôi biết là cô cần hôn và được hôn bởi một người biết cách hôn.

Câu chuyện đi đi tới tới một chiều hướng bất lợi cho nàng. Gặp hắn là cứ vậy. Luôn luôn có đầu khâu và luôn luôn nàng bị thua.

- Chắc ông tự cho mình là người đó?

Nàng châm biếm hỏi lại trong khi đang cố dẫn con giận.

- Ừ, nếu tôi chịu phiền một chút. Người ta nói tôi hôn tuyệt lắm. Scarlett giận sôi lên vì sắc đẹp của mình bị xem thường:

- Ồ... Tại sao ông... ông...

Nhưng nàng chợt thấy ngượng. Hắn đang mỉm cười nhưng trong ánh mắt đen thẫm của hắn dường như loé lửa.

- Dĩ nhiên cô tự hỏi là tại sao tôi không tìm cách tiến xa hơn cái hôn phớt hờm tôi tặng cô chiếc nón? - Tôi không bao giờ...?

Cô không phải là một cô gái dễ yêu chút nào, Scarlett. Tôi rất buồn khi biết điều đó. Những cô gái dễ yêu đều ngạc nhiên khi đàn ông tìm cách hôn họ. Dù biết rằng mình

không thêm muốn như thế và họ biết phải làm ra vẻ bị xúc phạm khi đàn ông hôn, nhưng trong lòng họ vẫn ước ao được người ta hôn? Này cô bé, hãy ráng chờ. Một ngày nào đó tôi sẽ hôn cô và cô sẽ thấy thích thú. Nhưng bây giờ thì không, đừng sốt ruột.

Nàng biết hắn trêu chọc mình nhưng lần nào những lời trêu chọc của hắn cũng làm nàng tức bực. Luôn luôn trong lời hắn có quá nhiều sự thật. Nhưng bây giờ cần phải bắt hắn chấm dứt. Nếu hắn mất dạy đến nỗi tìm cách sàm sỡ với nàng, nàng sẽ làm cho hắn biết.

- Ông làm ơn quay xe lại, Thuyền trưởng Butter! Tôi muốn trở về bệnh viện.

- Thật không, nàng tiên hiền dịu? Vậy là chí rận với nước dơ đáng yêu hơn lời nói chuyện của tôi à? Được, tôi không dám ngăn cản hai bàn tay giàu thiện chí muốn phục vụ cho chính nghĩa vinh diệu của chúng ta. Hắn quay ngựa, bắt đầu trở lại Ngã Năm. Hắn tiếp tục bằng một giọng trầm trầm:

- Cô có muốn hiểu tại sao tôi không chịu tiến xa hơn không? Đó là tôi muốn đợi cô lớn hơn chút nữa. Cô thấy hôn cô bây giờ thật là khôi hài bởi vì làm vậy là tôi chỉ tìm khoái cảm cho riêng mình thôi. Tôi không bao giờ ngóc đến đôi hôn mấy đứa con nít.

Hắn bật cười khi liếc thấy ngực nàng phập phồng vì cơn giận nghẹn lời. Hắn êm ái tiếp:

- Hơn nữa, tôi cũng muốn đợi cho hình ảnh của Ashley phai mờ.

Nghe tới tên Ashley, Scarlett đột ngột xót xa, nước mắt nóng bỏng làm nhức buốt mi. Phai mờ ư? Kỷ niệm Ashley không bao giờ phai mờ, dấu chàng đã chết hàng ngàn năm cũng vậy. Nàng tưởng tượng Ashley đang bị thương hấp hối trong một trại tù binh xa thăm thẳm, không có mền đắp, không một người nào cầm tay. Và nàng đâm thù hận người đàn ông phê phỡn đang ngồi bên cạnh nàng với giọng nói lúc nào cũng chế giễu người khác.

Scarlett lặng thinh và lạnh lùng như pho tượng. Rett lại nói:

- Tôi đã hiểu rõ những chuyện giữa cô và Ashley. Từ ngày chứng kiến màn kịch không thanh nhã lắm ở Twelve Oaks, tôi bắt đầu hiểu ra, từ đó đến nay, tôi đã thu lượm được nhiều điều khác. Điều gì? Đó là cô vẫn ôm ấp mối tình của một nữ sinh lãng mạn với Ashley và cũng được anh ta đáp lại trong giới hạn luân lý. Bà Wilkes thì vẫn không hay biết gì cả, hai người đã lừa dối bà ấy bằng một mảnh khoé tuyệt hảo. Tôi hiểu hết trừ chuyện gọi tính tò mò tôi. Đó là chuyện ông Ashley đáng kính kia có bao giờ vượt ra khỏi con người khả kính của mình để hôn cô chưa?

Scarlett không đáp và quay đầu đi.

- à, vậy là ông ấy đã hôn cô rồi. Tôi chắc ông ấy đã hôn cô trong kỳ nghỉ phép vừa qua. Và bây giờ có lẽ ông ấy đã chết nên cô còn nâng niu kỷ niệm đó. Nhưng tôi tin rằng cô sẽ đoạn tuyệt với dĩ vãng và đến lúc cô đã quên được cái hôn đo, tôi sẽ? Nàng giận dữ quay lại, mắt long lên:

- Ông cút đi? Để tôi xuống, nếu không tôi nhảy đại xuống bây giờ. Không bao giờ tôi nói chuyện với ông nữa đâu.

Hắn dừng xe, nhưng không đợi hắn nhảy xuống để đỡ mình, nàng phóng bừa xuống. Váy nàng mắc vào bánh xe, và trong khoảng khắc dân Ngã Năm được thấy cảnh váy lớt để lòi ra. Rhett khom xuống tiếp gỡ. Nhưng không nói một tiếng, cũng không ngoảnh lại, Scarlett lơ đi. Rhett cười nho nhỏ và cho xe chạy.

o O o

(1) Themopyles hay Les Portes chaudes – sơn đạo giữa ngọn Ceta và vịnh Lannia, Đông Hy Lạp hiểm trở, cao 6m trên mặt biển. Nơi Leonides, vua Sparta(490 – 480 B. C) với 300 quân cầm cự chôn quân Xerxes, vua Ba Tư (485 – 465 B. C). Nhưng sau cùng bị tàn sát không còn một người. (2)Cự ược-chiến sĩ, người giải phóng dân Do Thái ra khỏi Ai Cập, luân lý gia và nhà lập pháp xứ Hebreux chết trên núi Ne'bo, thuộc vùng Palestine ngày nay, từ đỉnh núi đó nhìn thấy được Đất Hứa.

CHƯƠNG 18

Lần đầu tiên từ khi xảy ra chiến tranh, Atlanta nghe thấy tiếng súng của chiến trận. Từ sáng sớm, trước khi thành phố tỉnh dậy, người ta đã phân biệt được từ xa, từ phía núi Kennesaw, một tiếng gầm nhỏ, tiếng nổ của súng đại bác mà người ta tưởng như tiếng sấm về mùa hè. Đến buổi trưa, tiếng động đã khá lớn, đôi khi át cả tiếng ồn ào ngoài phố. Mọi người cố gắng không nghe thấy, cố gắng nói chuyện cười đùa, và lao vào công việc, làm như thể quân Yankees không có cách đây hai mươi lăm dặm. Những tiếng súng đại bác vẫn cứ âm ỉ vào tai họ. Toàn thành phố có vẻ lo lắng. Tất cả mọi người đều nghe ngóng, tim đập hồi hộp. Tiếng âm ỉ có tăng lên không? Hay đây chỉ là ảnh hưởng của sự tưởng tượng? Tướng Johnstone có đánh bại được quân địch lần này không? Ông có giữ vững được không?

Thiếu chút nữa thì thành phố kinh hoàng. Những dây thần kinh mỗi ngày một căng thêm kể từ khi thế trận rút lui, bây giờ như muốn đứt. Không ai bộc lộ sự lo sợ của mình. Đó là vấn đề cam kỵ nhưng nỗi kinh hoàng bộc lộ trong những lời chỉ trích mà người ta không còn dè dặt đối với tướng Johnstone. Dư luận thật là sôi sục. Tóm lại là Sherman đã đến cửa ngõ Atlanta. Chỉ một trận rút khác nữa là quân đội Liên bang đã ở thành phố.

?Cho chúng tôi một viên tướng không biết lùi! Cho chúng tôi một người sẽ đánh và sẽ chống cự!? Thấy tiếng súng xa xa, đội dân quân? Những đứa con cưng của Joe Brown? và đội Cận vệ địa phương ra đi khỏi thành phố để bảo vệ cầu cống và những chỗ nước sông cận phía sau lưng Johnstone. Thời tiết lúc bấy giờ nặng nề và xám xịt. Lúc hai đội quân đi qua đường Marietta, trời đổ một cơn mưa lớn. Tất cả thành phố đều đứng trước cửa nhà để nhìn họ đi qua, và bây giờ đứng xít vào nhau dưới mái hiên các cửa hiệu. Mọi người cố tỏ vẻ nhiệt tình.

Scarlett và Maybelle Merriwether đã được phép rời khỏi bệnh viện và tham dự vào cuộc ra đi của hai đội quân vì chú Henry Hamilton và ông già Merriwether là thành

viên của đội Cận vệ địa phương. Cùng đi có cả bà Meade. Ba người phụ nữ suýt bị đám đông đâm bẹp. Họ phải kiễng chân lên để nhìn được rõ hơn.

Mặc dù Scarlett cảm thấy, cũng như toàn thể dân miền Nam, lòng mong muốn cuộc chiến tranh được phát triển dưới góc cạnh thuận lợi hơn và yên tâm hơn, cô vẫn thấy lạnh ở sống lưng khi đứng nhìn đoàn người đủ màu sắc diễu hành qua trước mặt. Tình thế phải là thất vọng lắm mới gọi đến đội quân ô hợp này, toàn ông già và trẻ con. Tất nhiên trong số ấy người ta cũng phát hiện thấy một số thanh niên trai tráng trong bộ đồng phục dân quân hào nhoáng. Nhưng có nhiều ông già và thiếu niên quá, nên nhìn thấy họ Scarlett cảm thấy tim mình thất lại vì thương hại và sợ hãi. Dưới tiếng sáo và tiếng trống, những người đàn ông râu tóc đã hoa râm, còn già hơn cả cha cô, cố bước đi dưới trời mưa nặng hạt. Khoác cái khăn choàng tốt nhất của bà Merriwether để che mưa, ông già Merriwether đi ở hàng đầu và mỉm cười với những thiếu phụ. Họ giơ khăn mùi xoa lên vẫy nhưng cô Maybell bấu lấy cánh tay của Scarlett và thì thầm: "Ôi, ông già tội nghiệp. Chỉ một trận mưa rào nữa sẽ là kết thúc!?" Cỗ cái áo khoác đen của ông kéo lên tận mang tai, hai khẩu súng từ thời chiến tranh Méch-xích gài ở thắt lưng, một cái túi du lịch xách ở tay. Chú Henry Hamilton bước theo gót ông già Merriwether. Đi bên cạnh chú là một người đầy tớ cũng già như chú, người da đen giương cái ô mở to trên đầu hai người.

Sánh vai với bọn đàn anh là những chú thiếu nhi. Không một ai trong các chú quá mười sáu tuổi? Nhiều người trong các chú đã trốn khỏi trường học để tham gia. Đôi chỗ người ta còn nhận thấy có mấy nhóm thiếu niên mặc đồng phục học sinh Lục quân. Những chiếc mũ cát kết của các chú ướt đẫm nước mưa có trang điểm một cái lông gà trống đen và một cái dải đeo gươm trắng muốt vắt ngang ngực. Đi giữa các cậu, Phil Meade, mũ đội lệch hẳn xuống một bên tai, phô trương cái kiếm của người anh đã tử trận và hai khẩu súng ngắn kỵ binh. Lúc cậu đi qua, bà Meade mỉm cười và giơ tay vẫy cậu con trai, rồi trong một lúc bà gục đầu xuống vai Scarlett như thể sức lực của bà bỗng bỏ đi hết cả.

Một số lớn người không có vũ khí, vì Liên bang chẳng còn vũ khí đạn dược để phát

cho họ nữa. Họ hy vọng tự trang bị lấy bằng cách tước vũ khí của bọn Yankees chết hoặc bị bắt làm tù binh. Rất nhiều người đã luồn một con dao vào bốt của họ và tay cầm một cái sào dài trên đầu có cắm một mũi sắt nhọn mà người ta gọi là?ngọn giáo của Joe Brown?. Những người nào vận may chiếu cố đeo ở vai khẩu súng kíp cổ bắn đạn đá và túi thuốc súng đeo ở thắt lưng.

Johnstone đã mất khoảng mười ngàn người trong những trận rút lui. Ông ta cần phải có mười ngàn người khoẻ mạnh khác thay thế.?Người ta phải gửi đến cho ông những người như thế này đây!? Scarlett hoảng hốt nghĩ thầm.

Một khẩu pháo đi qua âm âm như sóng động, làm bắn cả bùn lên khán giả. Scarlett trông thấy một người da đen cười con lừa đi cạnh khẩu đại bác. Đó là một chàng thanh niên da đen có bộ mặt nghiêm nghị, nước da màu yên ngựa.?Mose rồi! Mose cần vụ của Ashley! Hắn làm gì ở đây?? Scarlett chen qua đám đông ra tới tận vỉa hè, cô gọi:.?Mose! Đứng lại!?

Mose trông thấy cô và toan nhảy xuống đất. Một viên cai ướm đầm nước mưa ngăn lại:.?Này, hãy ngồi yên trên lưng lừa, nếu không sẽ bị xử bắn. Phải làm sao đi đến tận trên núi?.

Mose không biết làm sao nữa. Hắn lần lượt nhìn viên đội rồi lại nhìn Scarlett. Nàng lội xuống bùn, tránh bánh xe của khẩu pháo, tiến đến nắm lấy dây cương của bàn đạp của Mose rồi nói:

- Ông đội ơi, chỉ xin một phút thôi. Mose, không cần phải xuống. Anh làm gì ở đây?

- Tôi lại đi ra trận chứ sao, thưa bà Scarlett. Nhưng lần này là đi cùng với ông John chứ không phải ông Ashley.

- Ông John Wilkes à? Đâu?

Scarlett không còn tin vào tai mình. Ông John bố Ashley năm nay đã ngót bảy mươi tuổi rồi.

- Đằng sau, đằng sau đội pháo binh.

- Xin lỗi bà. Thôi, tiến lên nào anh bạn!

Scarlett đứng im một lát, chân lún xuống bùn đến tận mắt cá trong khi các khẩu pháo tiếp tục tiến lên. ?Ồ, không không, cô nghĩ thầm, không thể như thế được. Ông ấy già quá rồi! Ông ấy không thích chiến tranh hơn Ashley?. Cô lùi lại vài bước về phía vỉa hè và nhìn vào mặt mọi người đi qua. Khi khẩu pháo cuối cùng đi tới trong tiếng rung chuyển của các bánh xe, cô nhìn thấy ông John. Cao, mảnh, bộ tóc bạc dài xuống đến cổ. Ông ung dung cười trên một con ngựa cái nhỏ, từ vũng lầy này sang vũng lầy kia, nó chon tưng bước đi duyên dáng như một bà mặc cái áo satin trắng.

?Ôi, con ngựa cái này đúng là của bà Tarleton! Của báu của bà Béatrice Tarleton!? Khi ông John trông thấy Scarlett, ông dừng ngựa lại, xuống ngựa và tiến đến cô với nụ cười trên môi.

- Scarlet, tôi rất mong được gặp cháu. Bố mẹ cháu có rất nhiều vấn đề muốn gửi tôi mang đến cho cháu, nhưng tôi làm gì có thì giờ. Chúng tôi vừa tới đây sáng nay và lập tức người ta bảo đi ngay như cháu thấy.

- Ôi, thưa ông John, Scarlett kêu lên và không bỏ tay ông ra. Xin ông đừng đi! Tại sao ông phải đi?

- Cháu thấy tôi già quá rồi sao? - ông mỉm cười. Đó là nụ cười của Ashley trên bộ mặt già nua. Nếu phải đi bộ thì có lẽ tôi đã quá già. Nếu được cưỡi ngựa và bắn súng thì chưa đến nỗi. Và được bà Tarleton cho mượn con ngựa, thế là tốt lắm rồi. Tôi mong rằng con ngựa này sẽ không làm sao cả, vì nếu có làm sao, tôi chẳng dám về trình diện với bà ấy nữa vì bà ấy chỉ còn lại có mỗi mình nó.

- Ông cười và tiếng cười của ông làm tiêu tan hết nỗi lo sợ của Scarlett. Bố mẹ cháu và các em gái cháu đều khỏe cả và đều gửi lời thân mến chào cháu. Ba cháu cũng suýt nữa cùng đi với tôi đây.

- Ô, không không! Ba cháu làm sao đi được! Scarlett kinh hãi kêu lên. Ba cháu không đi ra trận có phải không ông?

- Không, nhưng suýt nữa thì cũng đi. Dĩ nhiên là với cái đầu gối treo xương ấy ông ta không đi xa được, nhưng ông ấy rất muốn cưỡi ngựa ra đi cùng với chúng tôi hôm nay. Mẹ cháu đã đồng ý với điều kiện là ba cháu còn đủ khả năng nhảy qua cửa hàng rào ngoài ruộng, vì như bà nói, ở quân đội có nhiều lúc gay go đối với các kỵ binh. Ba cháu cho là điều kiện ấy rất dễ dàng, nhưng? cháu có tưởng tượng được không? Lúc con ngựa đến trước hàng rào, nó đứng sững lại và ba cháu đã vọt qua đầu đó. Thật kỳ lạ ông không gãy cổ. Ông gan góc thật, lúc đứng lên còn đòi thử lại lần nữa. Cháu có biết không, ông đã thử ba lần trước khi mẹ cháu và Pork bắt về nghỉ. Thế mà ông còn sững cò nữa chứ. Ông thề là mẹ cháu đã cầu may với con ngựa. Không, Scarlett ạ, ba cháu không còn đủ năng lực cho quân đội nữa đâu, như thế có gì mà xấu hổ. Dù sao thì cũng cần phải có người ở nhà để cày cấy cho binh sĩ nữa chứ.

Scarlett chẳng thấy gì là xấu hổ, cô còn thấy rất an tâm nữa. Ông John nói tiếp: "Bác đã cho India và Honey đến Macon ở nhà Burr và mẹ cháu trông nom cả hai nơi: Tara và Mười hai cây sồi? Thôi, bác phải đi đây. Để cho bác hôn cái má xinh xinh của cháu?"

Họng thất lại, Scarlett hôn trả ông. Cô rất mến ông John. Trước kia, từ lâu lắm rồi, cô vẫn mong được làm con dâu ông. Ông lại nói tiếp:

- Và cháu sẽ giúp bác hôn Pittypat và Mélanie nhé. Mélanie ra sao? - Khỏe a!

- Tốt lắm!

Cặp mắt ông nhìn Scarlett trùng trùng như muốn thấu hiểu cô, cặp mắt xám và mơ mộng giống của Ashley nhìn vào một thế giới khác.

- Tuy nhiên bác rất mong được thấy đứa cháu nội đầu tiên của bác. Chào cháu nhé!

Ông nhảy lên ngựa và phóng đi. Bộ tóc bạc của ông giờ ra dưới trời mưa. Scarlett đã đến với Maybelle và bà Meade trước khi nghe thấy câu nói cuối cùng của ông. Thế là

cô chợt hiểu. Cô vội làm dấu thành với một nỗi sợ hãi mê tín và cố cầu nguyện. Ông đã đề cập đến cái chết giống như Ashley đã làm, và bây giờ Ashley? không ai được nói đến cái chết cả! Như thế là thử thách của Thượng đế. Trong khi ba người đàn bà trở lại con đường về bệnh viện, Scarlett lẩm bẩm cầu nguyện: "Xin Chúa hãy xá miễn cho ông ấy, cả cho Ashley nữa!?"

Cuộc rút lui từ Dalton về đến dãy núi Kennesaw đã xảy ra từ đầu tháng Năm đến giữa tháng Sáu, và vì tháng trời nóng và mưa và vì Sherman không đánh bật được quân Liên bang khỏi dãy núi cao và hiểm, hy vọng lại nảy nở. Tất cả mọi người đều đã lấy lại được lòng can đảm và lại ca ngợi tướng Johnstone. Tháng Sáu ẩm ướt trôi qua và tháng Bảy tới lại còn ẩm ướt hơn.

Bám vào các công sự một cách tuyệt vọng, quân Liên bang vẫn đánh lui được quân của Sherman. Thế là Atlanta lại vui sướng như điên. Hy vọng lại dâng lên trong đầu óc mọi người như rượu champagne. Hoan hô! Hoan hô! Chúng ta chặn đường được chúng rồi! Lại mời khách và vũ hội nở rộ. Mỗi khi có lính từ trên trận tuyến xuống và ở lại đêm trong thành phố, người ta lại mở những bữa tiệc vinh dự đón tiếp họ kèm theo là khiêu vũ thường, và những cô gái, đông hơn họ gấp mười lần, tranh cãi nhau để được nhảy với họ.

Atlanta đầy những khách, và những người lánh nạn. Những họ hàng các thương binh nằm trong bệnh viện, những phụ nữ và các bà mẹ cầu mong được ở bên giường chồng con họ bị thương trên núi. Sau cùng là từ các địa hạt xung quanh, nơi mà chỉ còn lại những người đàn ông dưới mười sau tuổi và trên sáu mươi, hàng đàn cô gái đổ vào Atlanta. Bà cô Pitty lớn tiếng phản đối tình trạng như vậy vì, theo bà, bọn họ đến chỉ để kiếm một tấm chồng và thấy tình trạng trơ trẽn như vậy, bà tự hỏi thế giới đang lao xuống một vực thẳm nào. Scarlett đồng tình với quan điểm ấy. Cô không lo đến sự cạnh tranh của những mầm non mười sáu tuổi mà cặp má hây hây và những màu sắc đẹp để làm quên hết bộ quần áo lộn lại đến hai lần và đôi giày vá của họ. Bản thân cô còn có những bộ quần áo mới hơn và đẹp hơn phần lớn các cô ấy, nhờ có vải của Rhett Butler mang về từ chuyến đi cuối cùng của anh. Nhưng tóm lại, cô mười chín

tuổi là đã đến tuổi. Và đàn ông họ thành kiến với những con ngỗng cái còn trắng tinh.

Cô tự nhủ một phụ nữ goá có một đứa con là thất thế bên cạnh những đứa chanh cốm còn hay nũng nịu điệu bộ. Tuy vậy trong những ngày sôi sục ấy, cảnh goá bụa và làm mẹ của cô không còn nặng nề như trước nữa. Giữa công việc ban ngày ở bệnh viện và những cuộc tiếp khách buổi tối, hầu như chẳng bao giờ cô trông thấy Wade. Đôi khi có thời gian cô quên hẳn là cô có một đứa con.

Trong tình trạng ẩm ướt của những đêm hè, các nhà ở Atlanta đều để mở cửa cho các binh lính và những người bảo vệ thành phố. Những ngôi nhà lớn từ phố Washington đến phố Tội Lỗi đều sáng rực ánh đèn. Chính ở đây người ta liên hoan đón tiếp các chiến sĩ đã từ biệt được trong chốc lát bùn lầy ở các hầm hào. Con gió thoảng ban đêm mang đi xa những tiếng đàn banjo và violin cùng với những tiếng bước chân của các cặp khiêu vũ. Nhiều nhóm tập hợp xung quanh chiếc đàn piano và hát với lòng tin tưởng những lời buồn bã của bài: "Thư của em đến, nhưng chậm quá?", trong khi đó những chàng trai phong nhã trong bộ quần áo rách từng mảnh, mắt đưa tình với những cô gái đang uốn éo sau những chiếc quạt lông công và van họ đừng nên đợi để quá chậm. Không một cô gái nào chờ đợi. Cuốn theo làn sang thú vui đang đổ xuống thành phố, các cô lao vào những đám cưới. Trong suốt tháng mà Johnstone cầm cự được trên núi Kennesaw, người ta tổ chức không biết bao nhiêu là đám cưới, trong đó cô dâu mượn những đồ trang sức rẻ tiền của hàng tá bạn gái, mặt đỏ lên vì hạnh phúc; còn chú rể đeo một thanh gươm vồ vào cái quần vá từng mảnh. Người ta vui quá! Có nhiều đám cưới quá! Nhiều phút xúc động quá! Hoan hô! Johnstone cầm cự được với quân Yankees cách Atlanta hai mươi hai dặm.

Phải, những trận tuyến bố trí quanh dãy núi Kennesaw là bất khả xâm phạm. Sau hai mươi năm ngày chiến đấu, bản thân Sherman cũng tin là như thế vì ông ta thiệt hại quá lớn. Không kịch chiến trực diện nữa, ông ta lại một lần nữa triển khai quân đội của ông thành một vòng tròn lớn và tìm cách len vào giữa quân Liên bang với thành phố Atlanta. Một lần nữa sự vận dụng đó lại thành công. Johnstone buộc phải bỏ độ cao mà ông đã cầm cự rất tốt, để bảo vệ phía sau lưng. Ông đã mất một

phần ba lực lượng trong trận chiến đầu đó và số quân còn lại mệt mỏi ra rời phải tiến về phía bờ sông Chattahoochee. Quân Liên bang không còn dám tin tưởng vào viện quân mới, còn quân Yankees từ nay kiểm soát được đoạn đường sắt từ nam Tennessee cho đến tận trận tuyến. Hàng ngày chúng vẫn nhận được viện quân khoẻ khoắn và lương thực thực phẩm. Vậy là quân áo xám, lùi qua những cánh đồng lầy rút về Atlanta.

Khi người ta được tin đã bỏ phòng tuyến được coi là bất khả xâm phạm, một làn sóng kinh hoàng mới quét vào thành phố. Trong hai mươi lăm ngày hoan hỉ, mọi người tin tưởng là vấn đề không thể xảy ra. Thế mà bây giờ nó đang xảy ra. Nhưng chắc chắn là tướng Johnstone sẽ bố phòng trên phía bờ sông bên kia để chống lại sức tiến quân của quân Yankees. Tuy nhiên, con sông chỉ cách thành phố bảy dặm.

Nhưng Sherman lại một lần nữa đánh thọc sườn quân Liên bang, vượt qua sông phía thượng nguồn và quân áo xám mệt lử phải vội vã qua sông nước vàng khè để lại một lần nữa bố trí giữa quân xâm lăng và Atlanta. Họ đào vội vàng những hầm trú ẩn tạm thời ở phía bắc thành phố trong thung lũng của con sông nhỏ Pecher. Atlanta kinh hoàng.

Đánh! Lùi! Đánh! Lùi! Cứ mỗi lần lùi, quân Yankees lại gần thành phố hơn. Con sông Pecher chỉ cách thành phố có năm dặm. Đâu tướng Johnstone để ở đâu?

Những tiếng kêu: "Cho chúng tôi một người biết cầm cự và biết đánh!" được nghe thấy ở Richmond. Richmond biết như thế là đã mất Atlanta. Và sau khi quân đội lùi qua sông Chattahoochee, tướng Johnstone bị cách chức. Tướng Hood, một cấp dưới của tướng Johnstone lên thay và Atlanta thở được một chút. Ông Hood không chủ trương rút lui. Con người cao lớn với bộ râu phấp phới và cặp mắt như than hồng dữ tợn như một con chó lai sẽ đẩy lùi bọn Yankees sang bên kia sông, từng dặm một, ông sẽ lấy lại toàn bộ đất đai đến tận Dalton. Còn binh sĩ thì kêu: "Trả lại chúng tôi ông già Joe!" vì lính tráng đã không rời khỏi ông già Joe từ Dalton và trái với bên dân sự, họ hiểu thế là thế nào.

Sherman không đợi cho Hood có thì giờ để chuẩn bị tấn công. Một ngày sau khi thay đổi cách chỉ huy, tướng Yankees lao vào thành phố nhỏ Decatur cách Atlanta sáu dặm, chiếm nó và cắt đôi đường sắt, con đường nối Atlanta với Augusta, với Charleston, với Wilmington, với Virginie. Sherman đã giáng một đòn nặng vào Liên bang. Đã đến lúc phải hành động. Atlanta yêu cầu người ta làm một vấn đề gì đó.

Thế rồi một buổi trưa ngọt ngào tháng Bảy, nguyện vọng của Atlanta được toại nguyện. Tướng Hood lôi người ra khỏi hầm hào, ném họ vào các tuyến xanh, chống lại binh lính của Sherman đông hơn gấp hai lần. Ông lao vào quân Yankees ở phía bờ sông Pecher.

Kinh hoàng, những người dân Atlanta nghe thấy tiếng đạn pháo gầm. Hàng ngàn khẩu súng tay nổ đi đùng đùng gây nên một sự hỗn loạn ồn ào tưởng như trận chiến đang diễn ra ngay trong lòng thành phố. Người ta chỉ còn biết cầu nguyện cho Hood đẩy lùi được quân Yankees. Người ta có thể nghe thấy tiếng ồn ào của pháo binh, trông thấy khói súng bay là trên ngọn cây như những đám mây, nhưng trong nhiều giờ liền chẳng ai hiểu trận đánh diễn biến ra sao.

Đến chiều tối, tin tức đầu tiên được đưa tới. Tình hình nguy ngập lắm. Nhưng đây mới chỉ từ những thương binh đầu tiên của trận đánh. Chúng trái ngược nhau và chẳng có gì chắc chắn cả. Một mình hay đi từng nhóm một, những người bị nhẹ đỡ những người bị nặng. Họ khập khiễng và lão đảo tràn vào thành phố. Chẳng bao lâu, làn sóng ấy đổ đến không ngừng. Họ khốn khổ lắm mới tới được bệnh viện. Mặt đen xỉ bởi thuốc súng, người họ đầy mồ hôi và bùn. Máu rỉ ra từ những vết thương để trần. Những đàn ruồi bay lượn xung quanh họ.

Ngôi nhà của bà Pitty là một trong những nơi đầu tiên thương binh tới được từ phía bắc. Từng người một lão đảo ngoài rào, ngã lăn xuống bãi cỏ và rên rỉ: "Nước? nước!?"

Suốt cả buổi chiều hôm ấy, bà Pitty cùng mọi người trong nhà, da trắng và da đen, đều ở ngoài trời nắng để cho uống nước và băng bó vết thương cho đến khi không

còn tìm đâu ra vải và khăn để xé làm băng. Bà Pitty hoàn toàn quên mất là mỗi khi nhìn thấy máu là bà ngất liền và không ngừng làm việc cho đến khi đôi bàn chân nhỏ bé của bà, vì phải mang những đôi giày chật, sưng phù lên và không còn mang nổi bà nữa. Mélanie vẫn vậy, cái thai đã lớn sớm hơn thường lệ, cũng quên mất tính bền lẻo thường ngày, nét mặt cũng thiếu náo như những người bị thương, cô nỗ lực làm việc bên cạnh Prissy, Cookie và Scarlett. Đến khi không còn chịu đựng được nữa, cô ngất đi, người ta chỉ còn tìm được cái bàn nhà bếp để đặt cô nằm vì tất cả các giường, các ghế dài, ghế tựa trong nhà đều đã có người bị thương chiếm hết.

Bị bỏ quên, Wade lủi ra đằng sau cái bao lon ngoài hàng hiên, vừa nấc vừa mút đầu ngón tay, nhìn ra ngoài bãi cỏ như một con thỏ khiếp sợ nhìn qua những thanh chắn chuồng. Scarlett trông thấy và bảo nó giọng khô khan: "Wade, vào trong nhà chơi!" Nhưng Wade còn quá sợ và quá say mê cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, khó mà vâng lời.

Bãi cỏ đầy những người tiều tụy rã rời, không còn đủ sức để đi xa hơn nữa, quá yếu vì các vết thương, không cử động được nữa. Những người ấy được chú Peter chắt lên xe để đưa đến bệnh viện theo bước đi của con ngựa già mệt mỏi và sủi bọt vì đã phải đi quá nhiều. Bà Meade và bà Merriwether cũng cho xe của các bà đến. Chúng đang lăn bánh, lò xo cụp xuống dưới sức nặng của các thương binh.

Muộn hơn nữa trong cảnh chiều tà mát mẻ của mùa hè, những xe cứu thương, xe tiếp tế của nhà binh phủ vải bạt đầy bùn từ ngoài mặt trận về và lăn ầm ầm như sấm trên đường cái. Rồi đến những chiếc xe bò của nông trại, ngay đến các xe của cá nhân cũng bị trưng dụng để tải thương, lúc lắc trên lề đường đã hỏng, đẩy đến sắp gãy những thương binh và người đang hấp hối, để những dòng máu chảy xuống bụi đỏ. Tất cả những cỗ xe ấy đều đi qua trước cửa nhà bà Pitty. Trông thấy có những người đàn bà xách những cái gầu và thìa múc canh, những người đánh xe đỗ lại và lập tức tiếng rên rỉ và thều thào nổi lên: "Nước? nước?"

Scarlett nâng những cái đầu bất động lên để cho những người khô môi uống nước. Cô đổ những gáo nước lên thân thể bám đầy bụi đang bị cơn sốt hành hạ. Cô cũng đổ cả

vào những vết thương để tạo cho con người được đôi chút dễ chịu. Cô kiễng lên đầu các ngón chân để đưa nước cho những người đánh xe uống. Cô hỏi mỗi người trong bọn họ, cổ họng se lại:

- Có tin gì mới không?

Từ mỗi người, cô nhận được cùng một câu trả lời: Chưa có gì đâu cô ạ, còn sớm lắm!? Đêm đến ngọt ngào. Không có một ngọn gió và những ngọn đuốc thông do những người da đen cầm càn làm cho không khí nặng nề thêm. Bụi bám vào lỗ mũi Scarlett, làm cho môi cô khô lại. Cái áo vải hồ bột của cô buổi sáng còn sạch thể mà bây giờ đã giầy đầy những vết máu, mỡ và mồ hôi. Chính vì thế Ashley đã nói trong thư, chiến tranh chẳng có gì là vinh quang, chỉ có bẩn thỉu và đau khổ.

Nỗi mệt nhọc lại vẽ thêm nét không thật như cơn ác mộng vào cảnh tượng. Không, không thể thế được? hoặc nếu có thể thật, thế giới trở thành điên rồ. Quả vậy, tại sao cô lại ở đây, giữa cái vườn yên tĩnh của nhà bà Pitty này, giữa ban đêm, dưới ánh sáng lập lờ của những cây đuốc, cho biết bao nhiêu người hấp hối còn mê cô uống nước. Bởi vì trong số thương binh, có biết bao nhiêu người đã phải lòng cô, trông thấy cô và mỉm cười với cô. Trong số những người đàn ông đang được chở trên những chiếc xe lúc lắc dọc con đường tối om và bụi mù, có biết bao nhiêu người cô quen. Trong số những người đàn ông đang hấp hối dưới cặp mắt cô, bộ mặt đầm máu của họ đang bị những con muỗi xâu xé, có nhiều người đã nhảy với cô và trao đổi những câu vui đùa, đã chơi nhạc hoặc hát những bản tình ca, có nhiều người cô đã trêu chọc, cô đã động viên và yêu? tí chút.

Cô phát hiện thấy Carey Ashburn nằm dưới một đồng những người bị thương trong một chiếc xe bò. Anh ta bị một viên đạn vào đầu và đang thở rất khó nhọc. Scarlett thấy không thể lôi anh ta ra khỏi vị trí đang nằm mà không động đến sáu thương binh khác, cô đành để anh đi đến bệnh viện. Sau này cô được biết anh đã chết trước khi được thầy thuốc khám đến và người ta đã chôn anh, không ai biết rõ ở đâu. Trong tháng đó, ở nghĩa địa Oakland, người ta đã chôn biết bao là người trong những hố nông choền đào vội. Mélanie rất đau lòng được biết người ta cũng không cất một dùm

tóc của Carey để gửi về cho mẹ của anh ở Alabama.

Đêm nóng cứ trôi, con mệt làm tê liệt lưng và đầu gối Scarlett và Pitty, nhưng hai người không ngừng hỏi những người mới đến: "Có gì mới không? Có gì mới không?"

Đêm càng khuya, hai người chỉ nhận được những câu trả lời làm tái người:

"Chúng ta lùi?", "Chúng ta phải lùi?", "Chúng đông hơn chúng ta nhiều lần?", "Bọn Yankees đã bao vây đội kỵ binh Wheeler gần Decatur. Chúng ta cần phải đến cứu họ?", "Quân của ta sắp lùi về đến thành phố rồi?". Scarlett và Pitty nép mình vào nhau:

- Quân Yankees? có? có đến được không?

- Có đấy, chúng sẽ đến, nhưng chúng sẽ không đi được xa đâu. Các bà chớ sợ, chúng không chiếm được Atlanta đâu. Thưa các bà không, có hàng ngàn chỗ ẩn núp xung quanh thành phố. Đích thân tôi có nghe thấy ông già Joe nói: "Tôi có thể cầm cự vĩnh viễn trong Atlanta?". Nhưng chúng tôi không còn ông già Joe với chúng tôi? - Đồ ngu, im đi! Mi muốn bám vào váy đàn bà à? Bọn Yankees không bao giờ chiếm được đây? Thưa các bà, tại sao các bà không đi Macon hoặc đến một nơi nào đó an toàn hơn? Ở đây các bà không có bà con à? - Đồng ý, quân Yankees sẽ không chiếm được Atlanta nhưng nếu bọn chúng thử thì chẳng có gì tốt cho các bà đâu. Đạn pháo mà rơi xuống thì gay lắm đấy!

Hôm sau, dưới một trận mưa nóng, trong bầu không khí ngột ngạt, đội quân bại trận tiến vào Atlanta. Quân lính bị kiệt sức vì đói, mệt sau sáu mươi ngày đêm chiến đấu và rút lui. Những con ngựa gầy trơ xương trông như những bù nhìn. Những khẩu đại bác và những xe kéo pháo được buộc vào nhau bằng bất cứ thứ gì, những mẩu dây thừng hoặc những sợi dây da. Nhưng đây không phải là một đội ngũ mất kỷ luật, bại trận hoàn toàn. Họ mặc những bộ quần áo rách một cách ngang tàng. Những mảnh vải đỏ của cờ hiệu giương ra dưới trời mưa, mọi người đi trong hàng ngũ có trật tự. Ông già Joe đã dạy họ biết cách rút. Ông già Joe đã làm cho cuộc rút quân thành một kiệt tác và chiến lược. Với những bước nhịp nhàng, các chiến sĩ râu tóc bù xù, quần áo

rách rưới, đi xuống phố Tội Lỗi theo âm điệu? Maryland! Maryland của tôi? và tất cả mọi người đều đổ ra ngoài cửa để chiêm ngưỡng họ. Thắng hay bại, những người lính đó vẫn là người của họ.

Những người dân quân vừa mới dời thành phố cách đây chưa lâu trong những bộ cánh hào nhoáng và mới, thế mà bây giờ chả khác gì những người kia vì bẩn và rách rưới. Trong cặp mắt họ loé lên một ngọn lửa mới. Chỉ một trận họ đã xoá nhoà cả ba năm qua phải lẩn tránh, phải giải thích tại sao họ không ra mặt trận. Họ đã đánh đổi sự an ninh của hậu phương lấy những gay go của chiến trường. Nhiều người trong bọn họ đã đánh là những tay lão luyện, lão luyện không lâu trong nghề; nhưng cũng cứ là lão luyện và hành vi của họ là vẻ vang. Họ tìm những bộ mặt quen thuộc trong đám đông và đưa những cái nhìn chiến thắng với người quen. Bây giờ họ có quyền ngẩng cao đầu.

Già và trẻ, đến lượt những người trong đội cận vệ địa phương đi qua. Những ông già râu bạc khó nhọc lắm mới còn sức để nhấc chân lên, những bộ mặt mệt mỏi của những đứa trẻ đang phải giải những bài toán khó của người lớn.

Scarlett trông thấy Phil Meade, và phải khó khăn lắm mới nhận ra vì bộ mặt cậu đen xì bởi thuốc súng và ghét. Chú Henry kéo lê cái chân, không có mũ dưới trời mưa, thò đầu ra qua một cái lỗ đục ở giữa một mảnh vải trét xi. Ông già Merriwether chân trần quần vải, ngồi vắt vẻo trên giá súng đại bác. Mặc dù cố gắng, Scarlett không thấy ông già John Wilkes đâu.

Còn những cựu binh của Johnstone, họ còn có được những bước đi khoan thai vốn có từ ba năm nay, còn có được nụ cười với những cô gái đẹp và tỏ vẻ thô lỗ đối với những thường dân. Họ đi đóng giữ những vị trí chiến lũy bố trí xung quanh thành phố. Không còn là những hào lũy đào lên một cách vội vã đang đón chờ họ mà là những công trình bằng đất vững chắc với những tường núp để bắn cao ngang tầm ngực được củng cố thêm bằng những bao cát có cắm cọc bằng gỗ vót đầu nhọn. Những kê đất nẻ đỏ bao quanh mô đất đỏ, hàng nghìn hàng nghìn cái bao quanh thành phố.

Đám người hoan hô bộ đội như hoàn hô trong chiến thắng. Nỗi lo sợ trong lòng mỗi người, nhưng bây giờ người ta biết phải thế nào rồi, bây giờ điều tồi tệ đã xảy ra rồi và chiến tranh đã đến cửa ngõ, thành phố đã thay đổi tinh thần. Không còn vấn đề kinh hoàng nữa, điên cuồng tập thể nữa. Mặc cho cảm giác của mỗi người, không ai tự phản bội mình. Tất cả mọi người đều muốn tỏ ra vui vẻ ngay cả nếu phải dửng dưng và tin tưởng ở binh sĩ. Tất cả mọi người đều nhắc lại câu nói của ông già Joe nói trước lúc bị cách chức chỉ huy: "Tôi có thể cầm cự vĩnh viễn trong thành Atlanta?".

Bây giờ Hood đã phải đánh giật lùi. Một số lớn người cũng bắt chước quân đội đòi trả lại ông già Joe nhưng họ tránh không để lộ ý nghĩ của mình và củng cố tinh thần bằng cách nhắc lại câu nói của ông: "Tôi có thể cầm cự vĩnh viễn trong thành Atlanta?".

Chiến thuật thận trọng của ông già Joe không được Hood sử dụng. Ông ta tấn công quân Yankees ở phía đông, ông tấn công chúng ở phía tây như một nhà đồ vật tìm thế giới mới. Sherman vây quanh thành phố và Hood không chịu nấp trong chiến hào để đợi cuộc tấn công của quân Yankees. Ông thực hiện nhiều cuộc xuất kích táo bạo và liều mạng lao vào quân địch. Trong thời gian vài ngày xảy ra những trận đánh ở Atlanta và Enza Church, những trận đụng độ quan trọng đến nỗi trận giao tranh trên bờ sông so với chúng chỉ là xô xát thường.

Tuy vậy, quân Yankees vẫn không ngừng tăng cường sức ép. Họ cũng tổn thất nặng nề nhưng họ chịu đựng được và không ngừng nã pháo vào Atlanta, giết người, đào những hố sâu trong thành phố, phạt đổ các ngôi nhà. Dân Atlanta ẩn nấp trong các hầm nhà, các đường hầm đào nông ở bên sườn đường xe lửa. Atlanta bị bao vây.

Mười một ngày sau khi nắm quyền chỉ huy, tướng Hood đã để mất một số quân bằng số quân mà tướng Johnstone mất sau sáu mươi tư ngày vừa đánh vừa lùi. Atlanta bị bao vây ba mặt. Tuyến đường sắt từ Atlanta đến Tennessee bây giờ thuộc quyền của Sherman. Quân đội của ông ta chặn ngang con đường phía đông và cắt tuyến nam nhưng đường đi Macon và Savannah còn được tự do. Thành phố đầy ắp thương binh và những người tị nạn. Di đó, tuyến đường độc nhất ấy không thể nào đáp ứng đủ nhu cầu của thành phố đang bị nguy ngập. Tuy nhiên, chừng nào còn giữ được tuyến

đường đó, Atlanta còn chiến đấu.

Scarlett kinh hoàng khi cô biết được tầm quan trọng của tuyến đường sắt đó. Và khi cô hiểu là Sherman sẽ quyết liệt đánh chiếm con đường đó và Hood sẽ điên cuồng đến tuyệt vọng để chống cự bởi đó là tuyến đường xuyên bang đi qua Johnstone. Và Tara chỉ cách Jonesboro có năm dặm. So với địa ngục Atlanta, Tara là một rìa ngoài được đặc xá nhưng Tara chỉ cách Jonesboro có năm dặm.

Ngay hôm xảy ra trận chiến ở Atlanta, Scarlett cùng với một số bà khác đứng tránh nắng dưới mái hiên một cửa hiệu để theo dõi đoạn hệ trọng của trận đánh. Nhưng đến khi những quả pháo rơi xuống đường phố lần đầu tiên, họ vội vàng xuống hầm; và cũng buổi tối hôm đó bắt đầu cuộc di tản đàn bà, trẻ con. Tất cả đều đi về hướng Macon. Trong số những người lên tàu tối hôm đó, một số lớn đã rút theo Johnstone từ Dalton và Atlanta là chặng trú ẩn thứ năm thứ sáu của họ. Bây giờ họ mang theo ít đồ đạc hơn lúc tới, phần lớn đều chỉ mang một cái túi làm bằng thảm và một cái bánh ăn điểm tâm bọc trong khăn mùi xoa màu. Đôi chỗ có những người đầy tớ lo sợ ngồi ôm trong lòng những bộ đồ ăn bằng bạc, những con dao, đĩa hay một bức chân dung gia đình mang đi từ chuyến đầu.

Hai bà Merriwether và Elsing từ chối không chịu đi. Các bà hãnh diện tuyên bố bệnh viện còn cần đến các bà. Hơn nữa, các bà không sợ và quân Yankees không đuổi được các bà ra khỏi nhà các bà. Tuy nhiên, Maybelle và em bé mới sinh sẽ đi Macon cùng với Fanny Elsing. Lần đầu tiên bà Meade không chịu tuân theo lời chồng và cương quyết không chịu lên tàu. Bà kết luận là ông bác sĩ còn cần đến bà và bà muốn ở lại bên cạnh Phil trong trường hợp?

Nhưng bà Whiting ra đi và cùng với bà còn rất nhiều bà khác Scarlett quen. Sau khi bêu diếu sự nhát gan của tướng Johnstone, bà Pitty là một trong những người đầu tiên sửa soạn hành lý lên đường. Bà cho là thần kinh bà mỏng manh và bà không thể chịu được những tiếng ồn. Bà lo bị chết ngất khi nghe thấy một tiếng nổ và không chạy được vào hầm. Không, bà không sợ và cố gắng làm cho miệng bà in một vãnh thương võ! Bà sẽ đi đến Macon, tới nhà một người bà con, bà Burr và hai cô cháu bà sẽ đi

theo.

Scarlett không muốn đến Macon. Mặc dù sợ cảnh bị bắn phá, cô thích ở lại Atlanta hơn là di tản đến Macon bởi cô không thích bà Burr. Vài năm trước đây, bà ta còn bảo cô là?đồ phóng đảng? sau khi bắt gặp cô đang hôn con trai bà Willie trong một buổi tiếp khách ở nhà Wilkes. Cô nói với bà Pitty:

- Không, cháu sẽ về nhà cháu ở Tara, mà Mélanie nên đi với cô đến Macon. Nghe thấy thế, Mélanie khóc oà lên như không thể nào đỡ được. Lúc bà Pitty chạy đến bác sĩ Meade, Mélanie nắm lấy tay Scarlett và van nài:

- Chị thân yêu! Chị đừng đi Tara, đừng để em một mình. Không có chị em sẽ khổ sở lắm. Ôi, Scarlett! Nếu chị không có ở đó lúc em sinh, em sẽ chết mất. Vâng? em biết là em còn có cô Pitty, cô ấy tốt lắm. Nhưng, chị biết không, cô ấy chưa sinh con bao giờ, và đôi khi còn động đến dây thần kinh của em làm em muốn hét lên. Chị thân yêu, xin chị đừng bỏ em. Chị mới là chị thật sự của em và - cô nói thêm với nụ cười yếu ớt? và chị đã hứa với anh Ashley là sẽ chăm nom em. Anh ấy đã nói với em là sẽ đề nghị chị.

Sửng sốt, Scarlett nhìn cô em chồng. Làm sao Mélanie lại yêu cô đến vậy trong khi bản thân cô cũng khó mà che giấu mỗi ác cảm đối với cô ta? Làm sao mà Mélanie lại có thể dần dần đến độ không thấy được mỗi tình bí mật của cô đối với Ashley? Trong những tháng bị giày vò vì mong đợi tin tức của Ashley, cô đã hàng trăm lần để lộ. Thế mà Mélanie chẳng thấy gì. Mélanie chỉ thấy những điều tốt đẹp ở những người mà cô ta yêu mến? Phải, cô đã hứa với Ashley là sẽ chăm nom Mélanie.

?Ôi, Ashley! Ashley! Hẳn là anh đã chết từ mấy tháng nay rồi và bây giờ em xin giữ lời hứa!?! - Thôi được, Scarlett nói khô khan. Tôi đã hứa với anh ấy là sẽ trông nom cô và tôi không tẩu lại lời đã hứa. Nhưng tôi sẽ không đến Macon, đến nhà con mụ già Burr lắm mồm. Tôi sẽ móc mắt mụ ra mắt. Tôi muốn về Tara, cô có thể đi theo tôi. Mẹ tôi sẽ rất sung sướng được đón tiếp cô.

- Ôi! Như thế thì em thích quá. Mẹ chị tốt quá nhưng nếu chị biết như thế sẽ là một đòn rất nặng cho cô Pitty. Không được ở gần em lúc em sinh và em biết là cô không chịu đi Tara. Ở đây gần chiến trường quá và cô muốn được an toàn.

Bác sĩ Meade chạy đến thở không ra hơi. Thấy bà Pitty chạy đến với vẻ hốt hoảng nên ông tưởng là Mélanie sinh sớm. Bây giờ thấy rõ không phải, ông không thể không bực mình. Cuối cùng, sau khi biết rõ nguyên nhân gây ra sự lộn xộn ấy, ông cắt đứt vấn đề với những lý lẽ không thể bác bỏ được:

- Vấn đề đi Macon không đặt ra cho cháu, Mélanie ạ. Nếu cháu cử động, bác sẽ không chịu trách nhiệm về cháu nữa. Tàu đầy áp người. Người ta không biết bao giờ tàu chạy và nếu như người ta cần tàu để chở thương binh, bộ đội và vũ khí, người ta sẽ không ngần ngại đổ hành khách xuống rừng. Với tình trạng của cháu?

- Nhưng nếu cháu đi Tara với chị Scarlett?

- Bác đã bảo cháu là bác cấm cháu không được cử động. Muốn đi Tara phải lên tàu đi Macon, vậy là điều kiện vẫn như nhau. Hơn nữa, chẳng ai biết rõ quân Yankees có ở những đâu, nhưng chúng chỗ nào cũng có. Chuyến tàu của cháu có thể bị tóm. Cuối cùng, nếu cháu tới được Jonesboro, cháu còn phải đi năm dặm nữa trên một con đường rất xấu mới tới được Tara. Đây không phải là một cuộc hành trình cho một người đàn bà ở tình trạng như cháu. Thế rồi, kể từ khi bác sĩ Fontaine ra mặt trận, trong địa hạt chẳng còn ai là bác sĩ nữa.

- Nhưng cũng còn những bà đỡ chứ!

- Bác nói là một thầy thuốc? bác sĩ Meade trả lời đột ngột và đưa mắt nhìn thân hình mảnh khảnh của Mélanie. Bác không muốn cháu cử động. Như vậy nguy hiểm lắm. Chắc cháu cũng không muốn sinh con trên tàu hoặc trong một xó rừng nào đó chứ?

Sự thật đó làm cho hai thiếu phụ không còn biết nói gì hơn. Cháu phải ở lại đây bác mới có thể theo dõi được và phải nằm. Xin cháu vui lòng đừng có trèo lên trèo xuống cầu thang xuống hầm. Không, dù cho đạn pháo có bay qua cửa sổ vào đây. Tuy thế ở

đây vẫn ít nguy hiểm hơn cả. Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ đẩy lùi được quân Yankees. Thôi, xin mời bà Pitty thân mến cứ việc đi Macon và để hai thiếu phụ này ở đây.

- Không ai kèm giữ a? - Cả hai đều là phụ nữ có chồng cả, bác sĩ nói với vẻ bực mình, và cả bà nó nhà tôi ở cách đây có hai nhà. Với lại, tình trạng của Mélanie như thế kia, ai còn dám tiếp đàn ông nữa. Bà Pitty ạ, chúng ta đang trong thời chiến, không nên cầu kỳ quá. Trước hết là phải nghĩ đến Mélanie - ông rời khỏi buồng và đứng chờ Scarlett ngoài hành lang. Ông vuốt bộ râu hoa râm và nói tiếp:

- Cháu Scarlett này, bác thấy cần phải nói thực với cháu. Bác thấy cháu là người khôn ngoan và biết điều. Do đó, đề nghị cháu đừng đổ mắt lên nữa. Bác không muốn nghe nói đến cuộc ra đi của Mélanie. Bác nghĩ là nó không chịu đựng nổi một cuộc hành trình đâu. Nó sắp đứng trước một thử thách nặng nhọc? ngay cả với tình hình khá nhất. Như cháu biết đấy, xương chậu của nó rất hẹp. Có thể sẽ phải dùng đến dụng cụ mới lấy được con ra, vì thế bác không muốn nó phải ở trong tay bà đỡ da đen. Những người phụ nữ như nó là không được có con, nhưng? Thôi, dù sao thì cứ đóng gói cho bà Pitty để bà ấy đi Macon. Bà ấy nhút nhát quá làm ảnh hưởng xấu đến Mélanie và chẳng có ích lợi gì. Và cả cháu nữa, bác cũng không muốn nghe cháu nói về nhà cha mẹ. Cháu sẽ ở đây, bên cạnh Mélanie cho đến khi nó sinh em bé. Cháu không sợ, phải không nào?

- Ô! Không! Scarlett mạnh bạo nói dối.

- Cháu là một thiếu phụ rất dũng cảm. Bà Meade sẽ giúp cháu làm bảo hộ chùng nào cháu muốn và bác sẽ gửi bà Betsy đến làm bếp cho cháu nếu bà Pitty đưa cả đầy tớ đi. Làm ngay đi không được chậm trễ. Chỉ trong năm tuần nữa là Mélanie sẽ sinh, nhưng người ta không thể nói gì được nếu là lần đầu và với cảnh bán phá này, em bé có thể ra đời ngày một ngày hai.

Vậy là bà Pitty đi Macon trong một trận mưa rào nước mắt và mang theo chú Peter và Cookie. Trong một cơn hăng say yêu nước, bà vội hối hận ngay, bà biểu bệnh viện cổ

xe và con ngựa của bà. Scarlett và Mélanie ở một mình trong ngôi nhà yên tĩnh hơn nhiều dù tiếng súng nổ liên hồi.

CHƯƠNG 19

Trong những ngày đầu của cuộc bao vây, trong khi quân Yankees vấp phải sự kháng cự quyết liệt của thành phố. Scarlett quá sợ với những tiếng nổ của đạn pháo, cô chỉ còn có thể khom lưng lại và hai tay bịt chặt tai, chờ đợi một lúc nào đó được tung vào cối hư vô. Khi cô nghe thấy tiếng rít báo hiệu đạn sắp tới, cô lao vào phòng Mélanie, nằm lăn xuống cạnh em chồng và hai thiếu phụ cùng vùi đầu vào ối kêu lên? ối, ối!? Prissy và Wade cùng nấp dưới gầm đầy những mạng nhện và rúc vào trong một xó tối. Prissy kêu gào, Wade khóc nức nở và nấc liên hồi, Sặc sụa vì lông gôi và cảm giác chết lớn vồn trên đầu, Scarlett ngằm nguyên rửa Mélanie đã làm cho cô phải sống xa những nơi an toàn. Nhưng bác sĩ đã cấm không cho Mélanie được trở dậy và Scarlett phải luôn ở bên cạnh. Thêm vào nỗi lo sợ bị bóc hơi là nỗi lo sợ đứa bé ra đời bất thành linh. Mỗi khi nghĩ đến đó, Scarlett lại cảm thấy toát mồ hôi lạnh. Cô phải làm thế nào nếu đứa bé manh tâm ra đời? Cô thấy thà để Mélanie chết còn hơn phải đi ra ngoài phố để tìm bác sĩ dưới làn mưa đạn. Và cô cũng biết là dù có lấy roi quất cũng không làm cho Prissy thò được mặt ra ngoài. Cô sẽ phải làm thế nào khi đứa bé chào đời?

Một buổi tối, cô khẽ tranh luận với Prissy trong khi cả hai đang chuẩn bị thức ăn cho Mélanie và một cách bất ngờ, Prissy làm cho cô yên lòng:

- Thưa cô Scarlett, ngay cả nếu chúng ta không tìm được ông bác sĩ cho cô Mélanie, cô cũng không cần phải đánh con. Con có thể thu xếp được. Con biết cách đỡ đẻ. Mẹ con là bà đỡ và đã có dạy con để trở thành bà đỡ. Vậy xin cô hãy cứ tin ở con.

Scarlett cảm thấy yên lòng nhưng cô cũng không mong là phải gặp trường hợp đó. Cô cầu mong được chạy trốn đến nơi không có đạn pháo rơi, ước mong một cách tuyệt vọng được về Tara yên bình và tối nào cô cũng cầu trời cho đứa trẻ hôm sau sẽ ra đời rũ bỏ được lời hứa và có thể rời khỏi Atlanta. Đối với cô, Tara là nơi an toàn, tránh được mọi nỗi khổ đau của loài người.

Scarlett cảm thấy sốt ruột hơn bao giờ hết muốn được gặp mẹ và được ở nhà. Bên cạnh bà Ellen, dù việc gì xảy ra cô cũng sẽ không sợ. Một buổi tối, sau một ngày chịu đựng tiếng nổ của pháo, cô đi nằm với quyết tâm là hôm sau sẽ tuyên bố với Mélanie là sẽ không ở thêm một ngày nào nữa và sẽ về nhà. Mélanie chỉ có việc đến ở với bà Meade. Nhưng lúc cô vừa đặt đầu lên gối, cô lại trông thấy Ashley đứng như khi cô gặp chàng lần cuối cùng, nét mặt chàng nhăn nhó như bị đau đớn nhưng vẫn nở một nụ cười trên môi: ?Hãy vì anh mà trông nom Mélanie được chứ? Em mạnh mẽ lắm. Em hứa với anh chứ?? Và cô đã hứa. Ở đâu đó anh đang nằm dưới đất. Dù ở chỗ nào, anh vẫn nhìn cô, vẫn nhắc cô giữ lời hứa. Chết hay sống, cô cũng không thể làm chàng phải thất vọng dù phải trả giá bao nhiêu. Vì vậy, ngày này sang ngày khác, cô vẫn ở lại.

Để trả lời bà Ellen van nài cô trở về, cô viết những bức thư trong đó cô giảm bớt đi rất nhiều tình hình bị bao vây nguy ngập, giải thích sức khỏe của Mélanie không được tốt và hứa sẽ trở về sau khi đứa bé ra đời. Cảm thông được tình cảm gia đình, bà Ellen buồn rầu trả lời bà hiểu những lý do của con gái, nhưng bà yêu cầu gửi ngay về cho bà Prissy và Wade. Sự gợi ý đó được Prissy tán thành ngay vì nó đang lo sợ hết hồn. Già nửa ngày nó phải ở trong hầm đến nỗi hai thiếu phụ rất khó chịu nếu không được sự giúp đỡ của Besty, người ở của ông Meade.

Scarlett cũng như bà Ellen rất mong cho Wade rời khỏi Atlanta, không những vì an ninh cho đứa bé mà còn vì nỗi sợ hãi liên tục làm nó bị chấn động. Những tiếng nổ làm nó sợ đến nỗi nó không nói được, ngay cả những khi ngưng tiếng nổ, nó cũng vẫn cứ bám lấy váy mẹ. Buổi tối nó sợ không dám ngủ, sợ cảnh tối tăm, sợ đang ngủ bị bọn Yankees vào bắt đi và Scarlett không thể chịu được nữa những tiếng rên rỉ của nó lúc đi nằm. Thực ra mẹ nó cũng sợ hãi như nó, nhưng bộ mặt hốt hoảng, những nét nhăn nhó của nó làm cô đến phát điên. Phải, Tara mới là nơi thích hợp với Wade, Prissy sẽ đưa nó về đây và sẽ trở lại ngay để phục vụ Mélanie sinh nở.

Tuy nhiên, trước khi Scarlett có ý định cho Prissy và Wade ra đi, người ta được tin quân Yankees đã lần chiếm về phía nam và tấn công suốt dọc tuyến đường sắt giữa

Atlanta và Jonesboro. Và nếu bọn chúng chiếm được tuyến đường xe lửa trong đó có Wade và Prissy? chỉ mới nghĩ đến đó cũng đủ làm cho Scarlett và Mélanie tái người, vì tất cả mọi người đều biết bọn Yankees đối với trẻ em còn tàn nhẫn hơn đối với phụ nữ. Vậy là Scarlett sợ không dám cho con trai đi về nhà, và nó ở lại Atlanta như một cái bóng bé nhỏ thâm lặng và hốt hoảng, lóc cóc bám theo mẹ khắp nơi, sợ không dám rời gấu váy mẹ ra một phút.

Những ngày nóng nực của tháng bảy đến, cuộc bao vây vẫn tiếp tục. Ban ngày nhưc óc nối tiếp những đêm sâu thăm thẳm đầy một vẻ âm thầm ghê rợn. Và thành phố bắt đầu quen với cảnh bị bao vây. Người ta có thể nói là cái tồi tệ nhất đã xảy ra rồi, dân trong thành chẳng còn gì phải sợ hãi nữa. Họ đã lo sợ cảnh bị bao vây và nay nó đã xảy ra rồi, chẳng còn gì ghê gớm lắm. Cuộc sống vẫn thế. Mọi người biết là họ đang sống trên miệng một ngọn núi lửa, nhưng cho đến khi nào núi lửa phun ra, chẳng còn làm gì được nữa. Vậy, lo lắng làm gì? Thế rồi, có thể là núi lửa sẽ không bao giờ phun. Chỉ cần nhìn thấy cảnh Hood bắt quân Yankees phải đứng ở ngoài thành phố. Và đội kỵ binh không rời bỏ tuyến đi Macon! Sherman sẽ không bao giờ chiếm được thành phố.

Tuy nhiên, mặc dù người ta tha hồ tỏ vẻ không lo lắng trước những viên đạn trái phá và khẩu phần lương thực mỗi ngày một còm cõi, tha hồ người ta tảng lờ không biết đến quân Yankees chỉ còn cách họ có nửa dặm và có một sự tin tưởng không bờ bến vào những phòng tuyến xám của quân đội rách mướp nắp sâu trong hầm hào. Sự mập mờ về ngày mai làm cho thần kinh Atlanta như muốn bung ra khỏi da thịt. Chờ đợi, lo âu, buồn thảm, đói khát, khổ hình luôn luôn đổi mới phát sinh từ hy vọng nảy ra để rồi lại biến mất. Tất cả làm hao mòn sức kháng chiến của thành phố.

Từng chút một, Scarlett trở thành cam đảm nhờ ở thái độ cương nghị của các chị em bạn bè và ở trạng thái ân đức mà bản chất độ lượng của con người đã được trời phú cho mỗi khi cần phải chịu đựng điều gì không thể cứu vãn được. Tất nhiên những tiếng nổ vẫn làm cô phải giật mình nhưng cô không còn cần chạy đến vùi đầu vào gối bên cạnh Mélanie nữa. Bây giờ, cô chỉ còn nuốt nước bọt và khẽ nói: Quả này rơi không còn xa lắm nữa, phải không??

Đồng thời, cô cũng bớt sợ bởi vì cuộc sống đã ở một tình trạng như trong mơ, giấc mơ hãi hùng quá để không thể là sự thật. Scarlett O'Hara không thể ở trong một tình thế bất cứ lúc nào cái chết đang lớn vờn đâu đấy cũng có thể vờn tới được. Không thể nào nhịp điệu thanh bình của cuộc sống lại có thể biến chuyển cơ bản trong một khoảng thời gian ngắn ngủi!

Điều đó không thể thật được. Bầu trời trong xanh lúc rạng đông thế kia lại bị xúc phạm bởi khói thuốc súng đang bay lơ lửng trên đầu thành phố như một đám mây giông. Vào giờ buổi trưa nóng nực đang đượm mùi hương của hoa kim ngân và hoa hang leo lại bị ghê rợn bởi những viên đạn pháo rít lên trên đường phố rồi nổ tan thành từng mảnh giết chết người và vật!

Mặc dù tiếng ồn của chiến tranh đôi khi có lắng xuống cũng không thể làm được một giấc ngủ trưa thanh bình, bởi vì ở phố Tội Lỗi giờ nào cũng âm ỉ. Những khẩu pháo, những xe cứu thương âm âm qua lại, những thương binh kéo lê đến bệnh viện, những đội quân rời bỏ hầm hào chạy đến đầu bên kia thành phố để chống lại quân địch đang đe dọa. Những liên lạc viên phóng ngựa bụng sát đất đến Bộ tham mưu như thể số phận của Liên bang nằm trong tay họ.

Những đêm mát mẻ đem lại tĩnh mịch tương đối, nhưng âm đạm. Lúc ban đêm yên tĩnh, nó lại yên tĩnh quá? như thể những con nhái bén, con châu chấu sợ hãi quá không dám hoà tiếng của chúng vào bản đồng ca quen thuộc của đêm hè. Đôi khi cảnh đang yên tĩnh đột nhiên bị cắt đứt bởi tiếng súng hoả mai nổ ngoài tiền tuyến.

Nhiều khi, trong những giờ cuối cùng của ban đêm lúc đèn đã tắt hết, Mélanie còn ngủ và một sự im lặng như chết đè xuống thành phố, Scarlett thức giấc nghe thấy tiếng lách kích của khoá cửa ngoài hàng rào và những tiếng gõ nhẹ. Đó là những người lính mà không thể nhìn rõ được mặt. Họ nằm ở ngoài mái hiên và lắng nghe những tiếng không thể hiểu được. Cũng có khi từ một bóng đen nổi lên một tiếng rõ: "Thưa bà, xin lỗi vì đã làm phiền bà vào giờ này, nhưng tôi có thể xin một ít nước cho tôi và con ngựa của tôi không ạ?" Đôi khi đó là tiếng nói cứng nhắc của người miền núi, đôi khi là giọng nói lạ tai của người miền cực nam như nói bằng mũi, đôi khi là giọng nói như

hát của người miền biển làm nhớ lại giọng của bà Ellen và làm Scarlett phải hồi hộp. Không, những đêm như vậy chẳng có gì là thực! Đó là những cơn ác mộng và con người đi vào cơn ác mộng đó, những người không có thân thể, không có mặt mũi, chỉ có tiếng nói nổi lên trong bóng tối ẩm ướt. Múc nước, cho ăn, trải chăn gối dưới mái hiên, băng bó vết thương, nâng cái đầu bần của những kẻ hấp hối. Không, không thể thế được!

Một lần vào cuối tháng bảy, chính chú Henry đến gõ cửa vào giữa ban đêm. Chú Henry không còn ô, không còn túi du lịch và cái bụng to của chú cũng đã biến mất. Cặp má chú trước kia mỡ màng và hồng hào bây giờ xệ xuống và bộ tóc bạc trắng của chú bần một cách không thể tưởng được. Chú gần như đi chân đất, đầy những rạn, gần chết đói nhưng tính nết vẫn không thay đổi, vẫn cứ sôi nổi. Mặc dù chú có nhận xét: "Thật là một cuộc chiến tranh điên rồ nên mới phải những lão già như chú đi mày mò những khẩu pháo!?" Nhưng Scarlett và Mélanie không thấy chú có vẻ gì khó chịu. Người ta cần đến chú như cần đến một thanh niên và chú làm nhiệm vụ của một thanh niên. Chú lại còn tỏ vẻ hơn hẳn thanh niên, và chú vui vẻ tuyên bố như thế. Còn ông già Merriwether thì không được thế. Người chỉ huy muốn trả ông về nhưng ông từ chối. Ông thành khẩn thú thật là thà ông chịu những câu nguyên rủa, hà hiếp của viên chỉ huy còn hơn phải nghe những câu niêm nở của người con dâu lúc nào cũng lái nhai: "Bố phải bỏ nhai râu và ngày nào cũng phải rửa râu!?"

Cuộc đến thăm của chú Henry rất ngắn vì chú chỉ được phép đi có bốn giờ và đã mất hai giờ vừa đi vừa về.

- Các cháu ạ, chú sẽ không được gặp các cháu trong một thời gian? chú tuyên bố như vậy khi chú vào đến buồng của Mélanie và được nhúng một cách sung sướng đôi bàn chân tê cứng vào chậu nước lạnh - Đơn vị của chú sáng nay sẽ rời đi chỗ khác.

- i đâu ạ? Mélanie hỏi và bám vào cánh tay chú.

- ừng có sờ vào chú. Người chú lúc nhúc những rạn. Nếu không có rạn và không bị kiệt lý, chiến tranh sẽ chỉ là một cuộc cắm trại. Muốn biết chú đi đâu à? Người ta

không nói, nhưng chú ngờ là đi về hướng nam, phía Jonesboro. Nếu chú đoán không lầm.

- Nhưng tại sao lại về phía Jonesboro?

- Bởi vì sẽ có đánh nhau ở đó cháu ạ. Quân Yankees sẽ cố gắng chiếm lấy tuyến đường sắt và nếu chúng chiếm được? vĩnh biệt Atlanta.

- Ôi, chú Henry. Chú có cho là chúng sẽ chiếm được không?

- Các cháu à. Làm sao chú biết được?? chú Henry cười thái độ sợ hãi của các cháu gái rồi trở lại nghiêm nghị? Ở đó sẽ gay đấ, các cháu ạ! Chúng ta phải chiến thắng mới được. Các cháu cũng biết đấ, mặc dù bọn Yankees đã làm chủ được tất cả các tuyến đường sắt đi Macon nhưng như thế chưa phải là chúng đã có hết. Có thể là các cháu không biết nhưng chúng đã nắm được các đường bộ, đường đi ngựa trừ con đường đi Mac Donough. Atlanta đang ở trong đấ túi còn Jonesboro là sợi dây thắt. Nếu quân Yankees chiếm được tuyến đường sắt đến đó, chúng chỉ việc thắt các sợi dây lại là chúng tóm được chúng ta. Vậy các cháu cũng hiểu là chúng ta không dám để mất tuyến đường đó. Chú rất có thể sẽ vắng mặt một thời gian. Chú chỉ đến để chào tạm biệt các cháu và để yên tâm là Scarlett vẫn còn ở với Mélanie.

- Chắc chắn là chị sẽ ở bên cháu, Mélanie âu yếm nói. Xin chú đừng bận tâm đến chúng cháu và hãy thận trọng. Chú Henry chùi chân vào một cái chổi rồi xỏ chân vào đôi giày rách:

- Thôi chú phải đi đây, còn năm dặm đường nữa. Scarlett chuẩn bị đồ ăn cho chú. Thứ gì cũng được.

Sau khi đã hôn Mélanie, chú xuống dưới bếp. Trong đó Scarlett đang gói cho chú mấy bắp ngô và vài củ khoai trong một cái khăn mặt.

- Thừa chú? tình hình? có nghiêm trọng đến thế không ạ?

- Nghiêm trọng! Tất nhiên chứ. Chúng ta đang đứng trên miệng hố.

- Theo chú, chúng có tới được Tara không ạ?

- Thôi này? chú Henry bắt đầu cáu vì thói phụ nữ chỉ quan tâm đến cái đụng chạm đến mình, mặc cho thời quan đang có tầm quan trọng hàng đầu. Nhưng rồi nhìn thấy bộ mặt sợ hãi và thảm hại của Scarlett, chú dịu giọng? Không, chúng không đến được tận đây đâu. Tara cách đường sắt năm sáu dặm và chúng chỉ nhằm đường sắt thôi. Đầu óc của cháu thế nào mà không bằng con bọ hung thế? - Chú đột nhiên thay đổi câu chuyện? Chú đi cả quãng đường chiều nay không phải mục đích chỉ để chào các cháu. Chú đến để mang tin rất xấu cho Mélanie, nhưng đến lúc nói chú lại không nói được. Vậy chú dành nó cho cháu.

- Ashley không bị? Chú không nghe nói? nói? là anh ấy đã chết chứ?

- Kia, làm sao mà chú nghe được vì chú suốt ngày ở trong hố và lội bùn đến tận đùi. Không, chỉ nghe nói đến cha anh ấy. Ông John Wilker chết rồi.

Scarlett ngồi bệt xuống ghế. Henry liền nói tiếp: ?Chú muốn báo tin cho Mélanie? nhưng không sao nói được. Cháu nói hộ vậy và cháu đưa nó cái này?.

Chú rút trong túi ra một cái đồng hồ bỏ túi to bằng vàng, một bức chân dung nhỏ của bà Wilker chết đã từ lâu và một đôi khuy măng-sét đồ sộ. Đứng trước cái đồng hồ mà cô vẫn thường trông thấy trong tay John Wilker, Scarlett cuối cùng hiểu được là ông John đã chết thật rồi. Cô lặng người đi, không nói nên lời. Chú Henry không biết làm thế nào nữa, chú ho lên một tiếng nhưng tránh không nhìn Scarlett để tránh không phải thấy những giọt nước mắt làm chú khổ tâm. Chú nói tiếp:

- Scarlett, ông ấy can đảm lắm. Hãy nói thế với Mélanie. Bảo nó viết cho bọn con gái. Ông ấy là một người lính tốt dù tuổi tác đã cao. Một viên đạn pháo rơi đúng vào ông ấy và con ngựa. Con ngựa là của? chính chú đã phải kết liễu nó, tội nghiệp con vật. Một con ngựa cái nhỏ tuyệt đẹp. Vậy nên viết cả cho bà Tarleton biết, bà mê con ngựa lắm. Cháu gói xong bánh cho chú đi. Cháu có biết còn cái chết nào đẹp hơn của một

ông già ngã xuống trong lúc làm nhiệm vụ của một thanh niên không?

- Ôi, lẽ ra ông ấy không bị chết. Ông ấy không bao giờ nên đi ra trận mới phải. Ông phải sống để nhìn thấy đứa cháu nội đầu tiên lớn lên và lúc đó ông mới nên chết một cách bình yên trên giường. Ôi! Tại sao ông ấy lại đi? Ông ấy không tin ở cuộc phân tranh. Ông ấy ghê tởm chiến tranh và?

- Trong số chúng ta có khối người tin như vậy, nhưng chúng ta làm được gì? - Chú Henry xỉ mũi về cau có? Thế cháu tưởng là ở tuổi chú, chú thích đi làm bia đạn cho quân Yankees sao? Nhưng ngày nay, một người đứng đắn không có sự lựa chọn nào khác. Hôn chú đi cháu và đừng lo cho chú. Chú sẽ lành lặn ra khỏi cuộc chiến tranh này!

Scarlett hôn chú, nghe tiếng chú xuống bậc thêm và đóng cửa hàng rào. Cô đứng lặng một lúc nhìn những kỷ niệm của John Wilker cầm trong tay rồi cô đi lên báo tin cho Mélanie. Vào cuối tháng bảy, lan truyền cái tin xấu mà chú Henry đã báo trước. Quân Yankees đã lại tấn công về phía Jonesboro, chúng đã cắt đứt tuyến đường trên một chiều dài bốn dặm nhưng đội kỵ binh của Liên bang đã đẩy lùi chúng và những con đường kỳ diệu đó đã dọn lại đường.

Scarlett điên lên vì lo lắng. Cô chờ đợi ba ngày, trái tim mỗi lúc một thắt lại vì sợ hãi. Rồi cô nhận được bức thư của cha làm cô yên lòng. Quân địch chưa đến được Tara, ở đó người ta đã nghe thấy tiếng súng của chiến trường nhưng chưa trông thấy quân địch.

Bức thư của ông Gérald đầy khoe khoang, kể một cách chi tiết cách mà quân Yankees đã mất quyền kiểm soát tuyến đường sắt, làm người ta tưởng là chính ông đã một mình lập nên chiến công đó. Ông đã dành ba trang giấy để nói về lòng dũng cảm của binh sĩ và trong một mẫu giấy nhỏ cuối thư, ông báo tin Carreen bị ốm. Theo bà Ellen, đó là bệnh sốt thương hàn và không có gì nguy hiểm, Scarlett không nên hốt hoảng, nhưng không vì một lý do gì Scarlett nên trở về lúc này, dù cho cuộc hành trình đó không có gì nguy hiểm. Bà Ellen lấy làm mừng thấy Scarlett và bé Wade đã

không tản cư về Tara từ lúc đầu cuộc bao vây. Bà Ellen nhắc Scarlett nên đến nhà thờ cầu nguyện cho Carreen chóng khỏi bệnh.

Đọc đến đây, Scarlett cảm thấy hối hận là đã từ nhiều tháng nay cô chưa đi lễ nhà thờ. Trước kia cô coi điều thiếu sót đó là một tội đáng chết nhưng bây giờ, không hiểu sao cô không thấy đó là điều đáng trách. Tuy vậy, cô vẫn vâng theo lời mẹ và lên buồng lần nhanh chuỗi tràng hạt. Lúc cô đứng lên, cô không thấy có cảm giác động viên như trước kia sau khi lần chuỗi tràng hạt. Từ ít lâu nay, cô nghĩ là cô đã triệu lần cầu nguyện mà chẳng thấy Đức chúa trời quan tâm đến cô, đến Liên bang, đến miền nam.

Buổi tối hôm đó, cô ngồi dưới hàng hiên sau khi luồn bức thư của ông Gérald vào coóc-xê để thỉnh thoảng có thể mở ra đọc và để cảm thấy được gần gũi với Tara và với bà Ellen. Một ngọn đèn sáng trong phòng khách và qua cửa sổ để ngỏ, chiếu xuống hàng hiên một ánh sáng vàng kỳ lạ. Xung quanh Scarlett, những khóm lùn lộn hoa kim ngân và hoa hồng leo dựng lên một bức tường thom ngát. Ban đêm hoàn toàn im lặng. Từ lúc hoàng hôn người ta chưa nghe thấy một tiếng súng và thế giới như nhìn vào cõi xa xăm. Scarlett đứng đưa cái ghế dựa. Từ khi cô được đọc bức thư gửi từ Tara, cô cảm thấy mình như bị bỏ rơi, bị lung túng hết phương xoay sở. Cô muốn có một người, bất kỳ ai, ngay cả bà Merriwether, đến làm bạn với cô. Nhưng bà Merriwether làm nhiệm vụ thường trực ở bệnh viện; bà Meade ở nhà để nựng Phil mới ở mặt trận về và Mélanie đang ngủ. Không hy vọng gì một người khách đến thăm. Trong mấy ngày cuối tuần vừa qua, vấn đề đến thăm nhau đã giảm xuống con số không vì tất cả những người đàn ông ở tình trạng có thể bước đi đều bị giữ lại ngoài hầm hào hoặc bận vào việc đi săn bọ Yankees ở phía Jonesboro.

Hiếm khi nào Scarlett bị ở trong tình trạng cô đơn như thế này và cô không thích thế. Lúc chỉ có một mình, cô buộc phải suy nghĩ và trong những ngày này, ý nghĩ chẳng có gì thú vị. Như tất cả mọi người, cô gọi lại quá khứ và nghĩ đến những người đã chết.

Buổi tối hôm đó, trong khi Atlanta đang nghỉ ngơi trong một cảnh yên tĩnh hoàn toàn, cô nhắm mắt lại, tưởng tượng đang được hưởng lại cảnh tĩnh mịch nơi quê nhà ở Tara

và cuộc sống chưa thay đổi. Nhưng cô biết là cuộc sống ở Tara không thể nào như cũ được nữa. Cô nghĩ đến bốn anh em Tarleton, đến hai anh em sinh đôi có bộ tóc hung đỏ, đến Tom, đến Boyd và một nỗi buồn làm cô nghẹt thở. Stuart hoặc Brent đã rất có thể là chồng cô. Nhưng bây giờ, khi nào chiến tranh kết thúc, cô sẽ không còn gặp lại ở Tara nữa, cô sẽ không bao giờ còn được nghe thấy tiếng hú của họ lúc họ phóng lên con đường trồng cây bách hương nữa. Và Raiford Calvert khiêu vũ một cách tuyệt vời sẽ không bao giờ còn chọn cô làm đôi vũ nữa. Và những người con trai nhà Munroe, và cậu bé Joe Fontaine, và??Ồi Ashley!? Cô nấc lên một tiếng và vùi đầu vào hai bàn tay.?Em không thể nào quen được với cảnh phải xa anh!?

Cô nghe thấy có tiếng động ngoài hàng rào, cô ngẩng lên và đưa ngang hai bàn tay chùi mắt. Cô trông thấy Rhett Butler dưới đường đi lên, cái mũ panama rộng cầm ở tay. Cô chưa trông thấy anh từ ngày cô vội vã rời bỏ cỗ xe của anh và ngày hôm đó, cô đã tỏ thái độ không bao giờ muốn gặp anh nữa. Tuy vậy, cô cũng rất sung sướng có được người để nói chuyện, để cô khỏi phải nghĩ đến Ashley, làm cô vội vã xóa đi khỏi trí óc mọi ký ức. Rhett có thể là cũng đã quên vụ bất hoà giữa hai người hay ít ra anh cũng làm ra vẻ đã quên, vì anh ngồi xuống bậc cuối cùng ngay dưới chân Scarlett như chẳng hề có gì xảy ra.

- Vậy là cô không tản cư đến Macon à? Tôi nghe nói bà Pitty đã rút lui và tất nhiên là tôi nghĩ cô cũng đi theo. Do đó, khi trông thấy ngọn đèn, tôi vội vào hỏi thăm tình hình. Tại sao cô vẫn còn ở lại?

- Để làm bạn với Mélanie. Ông cũng hiểu đấy? lúc này cô ấy chưa thể đi được.

- Thật kinh hồn quá! Rhett nói và dưới ánh đèn cô nom thấy lông mày anh cau lại. Vậy là Mélanie vẫn còn ở đây? Tôi chưa bao giờ thấy một sự ngu ngốc như vậy. Rất nguy hiểm cho tình trạng của cô ấy. Scarlett giữ im lặng khó chịu. Tình trạng của Mélanie không phải là vấn đề có thể tranh luận với một người đàn ông được. Cô còn khó chịu vì Rhett cũng biết được những nỗi nguy hiểm của Mélanie, việc mà một người đàn ông độc thân không nên biết.

- Về phần ông chẳng lịch sự chút nào mà không nghĩ đến tôi, tôi cũng có thể bị xúc phạm.

- Cô ấy à? Thôi đi. Tôi cuộc với cô là một ngày nào đó, chính cô cũng sẽ gây khó khăn cho bọn Yankees.

- Tôi cho đó không phải là một lời khen, Scarlett trả lời lấp lửng.

- Không, không phải lời khen đâu. Xin cô hãy cho tôi biết chừng nào thì cô thôi kiếm một lời khen trong tất cả những câu nói của bọn đàn ông chúng tôi?

- Chừng nào tôi nằm trong quan tài, Scarlett đáp và mỉm cười nghĩ rằng bao giờ cũng có những người đàn ông sẵn sàng khen cô, trừ Rhett.

- Vạn sự hư không, Rhett đáp. Nhưng ít ra cô cũng đáng khen là nói lên sự thật.

Anh mở nắp túi, lấy ra một điều xì gà và hít lấy mùi thơm. Một que diêm bật lên. Rhett tựa lưng vào bao lon, khoanh hai tay vào đầu gối, anh im lặng hút thuốc. Scarlett tiếp tục lắc lư ghế và bóng tối huyền diệu ban đêm phủ hoàn toàn xuống hai người. Một con chim sâu làm tổ ở giữa khóm kim ngân và hoa hồng leo đột nhiên cất một tiếng kêu rụt rè nhưng rồi lại thay đổi ý kiến và thôi ngay. Từ trong bóng tối của hàng hiên, bỗng nhiên nổi lên tiếng cười dịu dàng của Rhett:

- Vậy là cô đã ở lại để làm bạn với Mélanie? Thật là một cảnh huống kỳ cục mà tôi chưa từng gặp.

- Tôi chẳng thấy có gì là kỳ cục trong đó cả, Scarlett trả lời và lập tức cảnh giác.

- Không à? Vậy là cô không có khả năng để tự đặt mình vào vị trí quan sát. Từ lâu nay tôi có cảm tưởng là cô khó mà có thể dung thứ cho Mélanie được. Cô thấy cô ấy ngu dốt và kỳ cục. Những tình cảm yêu nước của cô ấy làm cô phải khổ sở. Hiếm khi cô bỏ lỡ một cơ hội để luồn vào một lời nhận xét chẳng hay ho gì cho cô ấy. Vậy dĩ nhiên là tôi phải kinh ngạc thấy thái độ vô tư của cô ở lại với cô ấy trong tình trạng bị

bắn phá này. Vậy thì tại sao cô làm thế? - Bởi vì Mélanie là em gái của Charles? khác gì em gái tôi. Scarlett trả lời với tất cả phẩm cách mà cô có thể có được mặc dù má cô bắt đầu đỏ lên.

- Có phải cô muốn nói: bởi vì cô ấy là vợ goá của Ashley?

Scarlett đứng phắt dậy. Cô không thể nén giận được nữa:

- Tôi đã toan tha lỗi cho ông về cái tội lỗi mạng của ông lần trước nhưng bây giờ thì quá lắm rồi. Tôi sẽ không bao giờ còn để ông bước vào cái hàng hiên này nữa, nếu tôi không có biết bao phiền muộn và?

- Thôi, xin cô hãy ngồi xuống và nuốt giận làm lành. Rhett nói với giọng thân thiện và nhòe người lên nắm tay Scarlett kéo xuống ghế rồi nói tiếp: Cô làm sao mà phiền với muộn? - Ôi, tôi vừa nhận được một bức thư từ Tara. Bọn Yankees đang ở rất gần nhà tôi và em gái tôi đang bị sốt thương hàn và? và? bây giờ dù tôi có muốn trở về nhà, mẹ tôi cũng sẽ không cho phép vì sợ tôi lây bệnh. Trời ơi, sao mà tôi muốn về nhà đến thế?

- Thôi, đừng khóc nữa cô bé. Rhett nói bằng giọng âu yếm hơn. Cô sẽ được an toàn ở Atlanta này cũng như ở Tara dù quân Yankees có đến. Quân Yankees sẽ không làm hại cô đâu, còn sốt thương hàn thì có nghĩa lý gì.

- Quân Yankees không làm gì hại á? Tại sao ông có thể nói dối trắng trợn thế được?

- Cô bé thân mến ơi. Quân Yankees không phải là quỷ sứ. Họ không có sừng cũng không có móng vuốt như cô tưởng. Họ rất giống những người miền nam? nếu cho là họ không được giáo dục tốt bằng, dĩ nhiên là giọng nói của họ khiếp lắm.

- Thế quân Yankees không? ấy tôi à? - Không hiếp cô có phải không? Tôi cho là như thế. Tuy nhiên họ cũng không thiếu tính ham muốn đâu.

- Nếu ông nói đến những cảnh khủng khiếp ấy, tôi đi vào đây. Scarlett kêu lên và thấy

may mắn là bóng tối đã che hộ bộ mặt đỏ dừ của cô.

- Hãy thành khẩn đi. Có phải cô chỉ nghĩ đến đây?

- Ôi, chắc chắn là không.

- Có chứ. Giấu tôi cũng vô ích vì tôi đọc được hết những ý nghĩ của cô. Đó là điều mà tất cả các bà miền nam đều nghĩ đến. Các bà chỉ nghĩ đến điều đó. Các bà trong trắng và tiết hạnh quá. Tôi đánh cuộc là cả các bà quả phụ quý tộc như bà Merriwether?

Scarlett nén sự tinh quái của mình mà không nói câu nào. Cô nhớ lại trong những ngày buồn thảm này, mỗi khi có hai hoặc nhiều bà có chồng tụ tập với nhau đều vụng trộm đề cập đến vấn đề đó và bao giờ cũng kể đến những chuyện xảy ra ở Virginia, Tennessee, Louisiane, nhưng không bao giờ xảy ra ở gần các bà. Quân Yankees hãm hiếp phụ nữ, dùng lưỡi lê xuyên các em nhỏ, đốt nhà trong đó có người già. Tất cả mọi người đều biết không cần phải rêu rao những truyện đó, đó là sự thật. Thế rồi nếu Rhett có đôi chút tế nhị, anh ta sẽ chẳng bao giờ nói đến chuyện ấy và cũng sẽ biết là các bà sẽ chẳng để cho bị chế giễu.

Scarlett có thể nghe thấy anh cười trộm. Đôi khi anh cũng bị ối, thực ra thì lúc nào cũng bị ối. Thật đáng kinh khủng cho một người đàn ông nếu anh ta biết các bà nghĩ gì và kể gì về mình. Người ta có cảm tưởng như bị lột trần trước mặt anh. Và không bao giờ cánh đàn ông muốn biết điều ấy ở những người đàn bà đáng kính. Cô thích được tưởng tượng cô là một vật bí mật với bọn đàn ông nhưng đối với Rhett, cô trong suốt như thủy tinh.

- Nếu chúng ta đề cập đến vấn đề ấy, Rhett nói tiếp, cô có một người bảo vệ trong nhà này không? Ví dụ như bà Meade hay bà Merriwether chẳng hạn? Các bà bao giờ cũng nhìn tôi như một kẻ đến đây để lợi dụng điều gì xấu.

- Nói chung bà Meade tối nào cũng đến thăm chúng tôi, Scarlett đáp. Cô sung sướng thấy đã đổi được đề tài.

- May mắn làm sao được gặp một mình cô, Rhett dịu dàng nói. Có cái gì trong giọng nói của anh xúc tiến nhịp đập trái tim cô một cách dễ chịu và Scarlett cảm thấy mặt cô đỏ bừng. Cô vẫn thường nghe thấy giọng nói đó ở những người đàn ông lúc bắt đầu tỏ tình. Ôi! Thích thật! Chỉ cần anh nói là anh yêu cô, cô sẽ làm cho anh phải đau khổ, phải trả giá tất cả những câu nói chua cay mà anh đã làm cho cô phải khổ sở từ ba năm nay. Cô sẽ làm cho anh phải điều đứng cho đến khi nào cô hoàn toàn trả thù được mối nhục mà anh đã bắt cô phải chịu kể từ ngày anh nom thấy cô tát Ashley. Thế rồi cô sẽ ngon ngọt tuyên bố với anh là cô chỉ có thể làm em anh và rồi cô sẽ rút lui với tất cả vinh quang của chiến thắng. Trước một viễn cảnh đẹp ấy, cô bỗng nở một nụ cười nóng nảy.

- Xin cô chớ có cười gằn ngu ngốc thế. Rhett nói và sau khi cầm bàn tay cô lên, anh lật nó lại và áp nó vào môi anh.

Chạm vào đôi môi ấm áp của anh, có một thứ gì như sức sống, như luồng điện chuyển từ anh vào cô, thứ gì làm rung động thân thể người thiếu phụ như một cái vuốt ve đơn trớn. Cặp môi của Rhett đi lên cổ tay và Scarlett đoán là anh cảm thấy nhịp đập cuồng cuồng của trái tim cô lúc cô muốn rút tay ra. Cô không lường được trước sự tấn công của làn sóng ấm áp và phản động ấy. Nó làm cô muốn được đưa tay lên tóc Rhett và được cảm thấy cặp môi anh áp vào miệng mình. Trong cơn bối rối xúc động, cô tự nhủ là cô không yêu Rhett, cô chỉ yêu có Ashley nhưng làm sao mà cô giải thích được cảm giác ấy, đôi bàn tay cô run rẩy.

Rhett cười dịu dàng:

- Xin cô đừng trốn tránh. Tôi không làm hại cô đâu.

- Làm hại được tôi. Tôi không sợ ông, Rhett Butler. Tôi không sợ một người đàn ông nào cả. Cô kêu lên và tức giận vì nhận thấy giọng nói của cô cũng run run.

- Như thế mới tốt, nhưng đề nghị cô nói khẽ thôi, Mélanie có thể nghe thấy. Cô làm ơn trấn tĩnh lại. Cơn bối rối của Scarlett làm Rhett hân hoan, anh nói tiếp: Scarlett, cô yêu

tôi phải không? Điều này hơn cả điều mà cô chờ đợi. Scarlett thận trọng trả lời:

- Thế này nhé. Đôi khi có. Lúc nào mà ông không có hành vi của một tên vô lại. Anh cười và áp lòng bàn tay cô và má của mình.

- Tôi tưởng là cô yêu tôi vì tôi là một tên vô lại kia đấy. Cô rất ít khi gặp những tên vô lại tốt mã trong suốt cuộc đời khuê phòng của cô. Cô lấy làm thích thú vì gặp được một kiểu trái nghịch ở tôi.

Câu chuyện không đi theo chiều hướng mà cô đã phác ra và Scarlett cố rút tay lại mà không được.

- Không đúng thế. Tôi yêu những người đàn ông đứng đắn? những người mà người ta tin chắc là sẽ có hành vi của những người có giáo dục.

- Cô cho đó là những người mà cô tha hồ xỏ mũi dắt đi. Đó chỉ là vấn đề định nghĩa. Chẳng có gì quan trọng. Anh lại hôn lòng bàn tay cô. Scarlett cảm thấy một sự mờ trớn đằng sau gáy.

- Nhưng cô yêu tôi. Cô có yêu tôi được mãi mãi không? Scarlett nghĩ bụng: Thắng lợi rồi. Tôi tóm được anh rồi?. Và cô trả lời với sự lạnh nhạt đã được nghiên cứu trước:

- Nói đúng ra, không? trừ phi ông thay đổi căn bản lối sống.

- Tôi không muốn thay đổi nó chút nào. Vậy là cô cảm thấy không có khả năng yêu tôi chứ gì? Đó là điều tôi mong muốn. Vì mặc dù tôi rất có tình cảm với cô, tôi không yêu cô và sẽ là thê thảm đối với cô nếu cô hai lần là nạn nhân của một mối tình không được đền đáp. Có phải không em yêu? Tôi có thể gọi bà Hamilton là em yêu được chứ? Và lại tôi cứ gọi cô là em yêu? dù cho cô có thích hay không.

- Ông không yêu tôi à?

- Thành thực là không. Cô có mong được thế không?

- Ông đừng có mà kiêu căng.

- Có, cô có mong được thế. Than ôi! Hy vọng của cô sẽ tan thành mây khói mất. Tôi cần phải yêu cô bởi vì cô xinh đẹp và cô có nhiều tài năng chẳng dùng được gì cả. Nhưng cũng còn có nhiều phụ nữ xinh đẹp và có nhiều tài như cô và cũng vô dụng như cô. Không, tôi không yêu cô. Nhưng tôi có một mối cảm tình đến điên cuồng với cô? với sự dẻo dai của lương tâm cô, với tính ích kỷ mà hiếm khi cô mất công che đậy, với tính ranh ma, láu cá và với cả ý chí thực tiễn mà cô được thừa hưởng, tôi e rằng của một nông dân Ailen nào đó, một tổ tiên không xa lắm.

Một nông dân. Anh ta đang chửi mình đây à? Scarlett lấp bắp mấy câu khó hiểu.? Xin cô đừng ngắt lời tôi, Rhett nói tiếp và bóp mạnh bàn tay cô. Tôi có cảm tình với cô bởi vì tôi có một vài đức tính mà tôi muốn chúng được hoà hợp với những gì giống thế. Tôi nhận thấy cô vẫn còn quý mến cái kỷ niệm về ông Thần có đầu bằng gỗ, về Ashley có lẽ đã nằm dưới đất từ sáu tháng nay. Vậy phải là đã có chỗ cho tôi trong trái tim cô. Thôi, đừng có vặn vẹo như một con giun. Tôi sắp tỏ tình với cô đây. Tôi đã mến cô ngay từ hôm đầu tiên gặp cô ở Mười hai cây sồi, lúc cô đang quyến rũ Charles Hamilton. Tôi đã mến cô hơn tất cả những người phụ nữ khác mà tôi gặp? và vì cô tôi đã đợi chờ lâu hơn bất cứ vì một người đàn bà nào khác. Điều bất ngờ làm cô nghẹt thở. Mặc dù anh yêu cô, nhưng đầu óc anh tồi tệ quá nên không dám thành thật công nhận và không dám nói sợ cô phì cười. Vậy cô sẽ cho anh biết tay.

- ấy có phải là một lời cầu hôn không?

Anh bỏ bàn tay cô ra rồi cười rất to làm Scarlett nép người vào thành ghế bành.

- Trời ơi, không đâu. Tôi đã chả nói với cô tôi sinh ra không phải để lấy vợ rồi là gì? - Nhưng? nhưng? là?

Anh đứng lên, bàn tay để lên trái tim và cúi chào hài hước, giọng thản nhiên:

- Cô bé thân mến, tôi xin tỏ lòng kính trọng sự thông minh của cô và đề nghị cô làm tình nhân của tôi.

Tình nhân của anh ta? Danh từ đó vang trong tai cô. Cô thấy tức giận. Anh ta dám cho mình là một đứa ngu đần. Phải, đúng là anh ta coi mình đần độn lắm mới đưa ra một đề nghị như thế. Lẽ ra phải cầu hôn như cô đã dự tính. Phẫn nộ, tự ái, thất vọng làm cô điên đầu, và ngay cả trước khi tự đặt mình ở một địa vị tinh thần cao hơn để mắng cho Rhett một trận, cô đã thốt ra:

- Tình nhân của ông? Thế thì tôi được cái gì ngoài một lũ nhóc?

Nói rồi cô mới nhận thấy sự ghê tởm của lời nói của mình. Rhett cười sặc sụa và trong bóng tối, anh nhìn Scarlett đang ngồi sững sờ và nhét khăn mùi xoa vào miệng.

- ó là tại sao tôi có cảm tình với cô. Cô là người phụ nữ thành thật độc nhất mà tôi được biết, người phụ nữ độc nhất quan niệm vấn đề ở góc độ thực tiễn, không bị rối beng vì nghĩ đến tội lỗi và luân lý. Bất cứ người đàn bà nào đầu tiên cũng tỏ ra yếu đuối, sau đó chỉ cho tôi cái cửa.

Scarlett đứng phắt lên, đỏ mặt vì xấu hổ. Làm sao mà cô có thể nói thế? Làm sao mà cô, con gái bà Ellen đã từng được bà giáo dục, lại lắng nghe những câu đòi bại và trả lời một câu đáng xấu hổ như thế? Cô phải kêu lên. Cô phải ngất đi. Cô phải quay gót một cách xứng đáng và rời ngay hàng hiên không thêm nói một câu gì. Bây giờ thì quá muộn rồi.

- Tôi sẽ chỉ cho ông xem. Cái cửa ấy? cô kêu lên như vậy mà cũng chẳng quan tâm đến Melanie hoặc nhà ông Meade có thể nghe được. Mời ông ra. Làm sao ông dám nói với tôi những câu như vậy? Tôi đã làm gì để khiến ông nói? ông làm tưởng là? Ông ra đi và đừng có bao giờ bước chân đến đây nữa. Lần này, thế là hết rồi. Đừng bao giờ trở lại đây cùng với những cái kim, cuốn ruybăng mà tưởng là vì thế mà tôi tha tội cho ông. Tôi sẽ nói với ba tôi và ba tôi sẽ giết ông.

?Rhett nhặt cái mũ lên, cúi chào và dưới ánh đèn Scarlett trông thấy rằng anh bóng lên dưới bộ ria mép. Anh ta chẳng xấu hổ chút nào, lại còn vui thú vì những lời cô nói và anh quan sát cô với một chủ ý vui tươi.

Ôi. Sao mà anh ta đáng ghét thế. Scarlett quay người bước vào trong nhà. Lúc đi qua cô muốn đóng cửa thật mạnh nhưng nó bị giữ lại bởi một cái móc chặt và cô kéo mãi chẳng ra.

- Tôi giúp cô có được không? Rhett hỏi.

Cảm thấy mình sẽ lên cơn thần kinh nếu còn nán lại thêm một phút nữa, Scarlett lao lên cầu thang. Lên tới gác, cô nghe tiếng cửa đóng lại.

CHƯƠNG 20

Giữa lúc những ngày oi bức ẩm ỉ của tháng Tám sắp đi qua, cuộc pháo kích bỗng nhiên ngưng bật. Sự yên tĩnh trở lại thành phố quá đổi bất ngờ. Những người còn ở lại gặp nhau ngoài phố không khỏi sững sờ nhìn nhau, không biết chuyện gì đã xảy ra, khó chịu dường như có một cái gì đang đe dọa. Sự yên tĩnh là lòng sau bao nhiêu ngày súng đạn nổ rền chẳng những không xoa dịu được nỗi lo, lại càng làm cho thần kinh họ căng thẳng hơn lên. Không ai hiểu nổi tại sao mấy khẩu đại bác của Yankee bỗng thôi khạc đạn. Chẳng có dấu hiệu gì khác hơn gọi trừ hàng ngàn binh sĩ từ các chiến hào kéo về thành phố để đi xuống phía nam bảo vệ con đường sắt. Không ai biết chiến trận đang diễn ra ở đâu, nếu có và tình hình cuộc chiến ra sao.

Kể từ hôm đó, chỉ còn những tin đồn miệng. Thiếu giấy, thiếu mực, thiếu nhân công, các tờ báo đều tự đình bản ngay khi thành phố bị bao vây và tin tức chẳng lành cứ mỗi ngày một lan rộng. Bây giờ, trong không khí yên tĩnh đáng sợ đó, từng đám đông đồ xô tới Tổng hành dinh Tướng Hood dò hỏi tin tức, hoặc tụ tập đông nghẹt trước cửa nhà Bru điện hay sở Hoả xa để chờ đón những tin lành, mong mỏi rằng sự im lặng bất ngờ của các họng trọng pháo địch quân có nghĩa là chúng đã rút lui toàn diện và quân Liên bang đang truy nã chúng trên con đường đưa tới Dalton. Nhưng chẳng có tin gì cả. Đường dây viễn thông vẫn im lìm, chẳng một chuyến xe lửa nào từ phía Nam ló dạng và Bru cục hoàn toàn bất động.

Tháng Tám mang theo bụi bặm và sức nóng ngột thở trườn dài trên thành phố im lìm quá bất ngờ, càng làm co những trái tim khô se, mệt mỏi càng khô se, mệt mỏi hơn. Đối với Scarlett, nàng suýt điên vì trông ngóng tin tức ở Tara nhưng cố làm ra tỉnh táo thì những ngày bị bao vây dài như vô tận, dường như từ lúc mới sinh ra nàng đã quen tiếng súng để rồi bây giờ ngỡ ngác vì sự im lìm thật đột ngột. Thật ra cuộc bao vây chỉ mới ba mươi ngày. Ba mươi ngày bị bao vây! Thành phố được bao bọc bởi những công sự đất đỏ, tiếng nổ ẩm ỉ nhàm chán của đại bác không bao giờ dứt. Những đoàn dài xe cứu thương, xe bò nhỏ máu trên đường bụi tiến về phía nhà thương, những toán

phủ mộ là người lôi các xác chết chưa kịp lạnh ném xuống như những khúc củi trong các dãy huyết đào vội vã và mỗi ngày một dài thêm. Chỉ mới ba mươi ngày!

Tính chung, kể từ khi quân đội rút khỏi Dalton chỉ mới tròn bốn tháng. Bốn tháng! nhớ lại ngày xa xôi đó, Scarlett tưởng mình như đang sống ở một thế giới khác. Ô không. Chắc chắn là chưa đủ bốn tháng. Nhưng đó là cả một cuộc đời.

Bốn tháng trước! Mới bốn tháng trước, Dalton, Resaca, núi Kennesaw đối với Scarlett là những địa danh nằm trên thiết lộ. Bây giờ là những bãi chiến, những chiến trường tuyệt vọng để từ khi Johnston lui quân về Atlanta. Và bây giờ, suối Cây Đào, Decatur, Ezra Church và suối Utoy không còn những địa danh thắng cảnh. Nàng không còn là những địa danh của những thắng cảnh. Nàng không thể nào tưởng nổi lại các nơi đó là những làng mạc yên lành, có nhiều người quen niềm nở, có cây xanh bóng mát vào những lúc nàng dùng bữa ngoài trời với các sĩ quan đẹp trai bờ con suối chậm chậm chảy.

Những địa danh đó cũng là những chiến trường và những bãi cỏ xanh mềm dịu mà nàng đang ngồi lên, đã bị nghiền nát bởi các bánh xe cẩu các cỗ đại bác, bị giẫm bậy bởi những bàn chân chiến đấu xấp lá cà, lưỡi lê chống lưỡi lê và thân người ngã gục... Và các dòng suối bây giờ đã đỏ ngòm còn đậm hơn cả màu đất cẩu Georgia. Người ta bảo, suối Cây Đào đã biến thành đỏ tía sau khi quân Yankee vượt qua. Suối Cây Đào, Decatur, Ezra Church, suối Utoy không còn là những địa danh. Chỉ còn là tên của những nấm mồ, nơi bạn bè vui thây, tên của các bụi cây hoang dại và những khu đất, tên của bốn hướng mà Sherman cố đánh vào và Hood mãnh liệt đánh ra.

Cuối cùng, tin tức từ phía nam đưa tới và đối với Scarlett đó là những tin kinh khiếp. Tướng Sherman đang cố chọc thủng phòng tuyến thứ tư và trở lại đánh vào con đường sắt ở Jonesboro. Quân Yankee tập trung đông đảo ở vùng này, không phải là những vụ đụng độ lẻ tẻ mà là những trận cường tập. Và hàng ngàn quân miền Nam từ chiến tuyến rút về đương đầu. Và đó là nguyên do của sự yên tĩnh bất ngờ trong thành phố Atlânt.

Nhớ tới Tara ở quá gần Jonesboro, Scarlett hoảng lên:

"Tại sao lại là Jonesboro? Tại sao chúng cứ phải đánh vào Jonesboro? Sao chúng không chọn một nơi nào khác trên đường sắt?".

Luôn cả tuần, nàng không được tin tức nào từ Tara gửi tới và bức thư ngắn gọn sau cùng của Gerald càng làm nàng sợ hơn. Em nàng, Careen, đã tới thời kỳ bệnh nặng, thật nặng. Bây giờ, Careen còn sống hay đã chết?Ồ, tại sao mình không trở về ngay từ khi thành phố bị bao vây, đâu có Melanie hay không?

Đã có nhiều cuộc chạm súng ác liệt lại Jonesboro - điều đó ai cũng biết – nhưng hiện tình thế bại ra sao chẳng người nào rõ. Lại thêm những tin đồn bất lợi càng làm cho Atlanta hoang mang hơn. Cuối cùng, một quân bưu viên từ Jonesboro về cho biết là quân Yankee đã bị đẩy lùi. Nhưng chúng cũng đã đột kích được vào thị xã, đốt cháy nhà ga, cắt đứt đường dây viễn thông và phá huỷ ba dặm đường sắt trước khi rút lui. Công binh đang hoạt động ngày đêm để sửa chữa nhưng cũng phải mất một thời gian khá lâu. Vào thời kỳ đó, muốn thay thế một đoạn đường sắt không phải là chuyện dễ, nhất là những vật gì bằng sắt.

Vậy là quân Yankee không tới được Tara. Người mang tin cho Tướng Hood đã xác nhận với Scarlett như thế. Y đã gặp ông Gerald ở Jonesboro sau trận chiến, ngay trước khi về Atlanta và ông Gerald đã nhờ y chuyển giúp một lá thư cho nàng.

Nhưng ba tới Jonesboro làm gì? Người đưa tin trẻ tuổi bối rối trả lời. Ông Gerald đi tìm một quân y sĩ để mời về Tara.

Đứng dưới nắng ngoài mái hiên, Scarlett vừa ngỏ lời cảm ơn người đưa thư vừa cảm thấy rụng rời. Vậy là Careen sắp chết. Mẹ nàng đã hết phương cứu chữa nên cho nàng đã phải đi tìm bác sĩ. Và trong khi người đưa thư phóng ngựa như bay trong vầng bụi đỏ, Scarlett run rẩy bóc thư ra. Cả miền Nam đã hoàn toàn khan hiếm giấy nên Gerald đã phải viết giữa hai hàng chữ trên lá thư mà con gái ông đã viết cho ông. Scarlett khó nhọc mới đọc ra. "Con của ba,

Mẹ con và hai em đều bị thương hàn. Bệnh của cả ba đều trầm trọng nhưng ba hy vọng là sẽ khỏi. Mẹ con yêu cầu ba dặn con là chẳng nên về lúc này, dầu bất cứ trường hợp nào, để tránh cho con và thằng Wade khỏi bị lây. Mẹ con gửi lời thăm con và mong muốn con cầu nguyện cho người".

Cầu nguyện cho người! Scarlett chạy vội lên phòng và quỳ xuống bên giường thành tâm cầu nguyện. Nàng không đọc những lời cầu kinh theo thông lệ mà cứ lặp đi lặp lại mãi những ý nghĩ của đáy lòng "Lạy Đức Mẹ, cầu xin cho mẹ con đừng chết! Con sẽ là kẻ tốt nếu mẹ con không chết! Cầu xin cho mẹ con khỏi bệnh!".

Suốt cả tuần sau, Scarlett cứ đi đi lại lại trong nhà, nóng nảy như một con thú bị thương. Nàng sốt ruột đợi chờ những tin tức mới, giật mình mỗi khi nghe tiếng võ ngựa từ xa và chạy vụt xuống thang lầu mỗi lần có tiếng gõ cửa của những người lính ghé qua, nhưng chẳng có tin nào từ Tara đưa tới. Từ Atlanta tới nhà nàng chỉ cách có hai mươi lăm dặm nhưng xa vời như có một đại lục cách ngăn.

Thư từ vẫn còn gián đoạn, chẳng ai biết rõ quân mình và quân địch đang ở đâu. Chẳng một ai biết gì hơn là hàng ngàn người của hai đạo quân xám và xanh đang quần thảo nhau ở một nơi nào đó giữa Atlanta và Jonesboro. Không một tin tức nào từ Tara tới.

Scarlett đã chứng kiến quá nhiều sự nguy hiểm đến tính mạng do bệnh thương hàn gây ra nên thừa hiểu thời gian một tuần là cả một vấn đề đáng sợ. Mẹ nàng đang bệnh, có thể đang hấp hối thế mà nàng còn ở Atlanta sống trong tuyệt vọng với một người đàn bà chữa và hai đoàn quân thù nghịch nhau đã ngăn cách nàng với Tara. Nàng không thể tưởng tượng nổi là mẹ mình có thể lâm bệnh được! Bà chưa bao giờ bị bệnh. Tất cả mọi người khác đều có thể bệnh nhưng Ellen thì không bao giờ. Chính là bà đã chữa trị cho biết bao người bị bệnh. Bà làm cho họ bình phục thì sao chính bà lại bệnh? Scarlett muốn về nhà ngay. Nàng mong muốn được về Tara như đứa bé khao khát được tới một nơi xa lạ thần tiên.

Quê nhà! Ngôi nhà trắng nằm dài với những bức màn trắng phất phới bên cửa sổ, với

những bụi xâu trúc thảo trước sân ong bướm dập dìu, với thằng bé da đen ngồi trên thềm xua đuôi bầy gà vịt khi chúng toan giẫm lên những luống hoa, với những cánh đồng yên tĩnh trải dài hàng dặm bông vải trắng xoá dưới nắng mặt trời! Quê nhà ơi!.

Phải chi nàng trở về nhà ngay từ lúc cuộc bữa vậy bắt đầu cùng một lúc với vao người lánh nạn! Như vậy là nàng đã đem được Melanie theo an toàn từ nhiều tuần trước. Hàng ngàn lần, nàng thâm rủa:

"Trời ơi, con Melanie ôn dịch! Tại sao nó chẳng chịu về Macon với cô Pitty? Đó là chỗ của nó, có bà con họ hàng của nó chứ không phải của mình? Mình có phải là thân quyến của nó đâu. Tại sao nó cứ đeo dính mình? Nếu nó chịu đi Mecon thì mình đã về với mẹ mình rồi. Ngay lúc này, ngay lúc này đây, mình vẫn còn có cơ hội thuận tiện để về nhà dầu cho trên đường về có quân Yankee, nếu không phải lo cho một đứa bé sắp sửa sinh. Có thể tướng Hood sẽ cho mình một toán hộ vệ. Tướng Hood, ông ta là người tốt và mình biết là ông ta có thể cho mình một toán hộ vệ và một lá cờ hữu chiến để đi qua mặt trận. Nhưng vẫn phải bị ở lại để chờ đứa bé ra đời... Mẹ ơi, Mẹ đừng chết Mẹ ơi!... Sao đứa bé đó vẫn chưa chịu lọt lòng? Mình phải gặp bác sĩ Meade ngay để xem ông ta có cách gì làm cho Melanie sinh sớm hơn không... Được như vậy là mình có thể trở về... nếu có một toán hộ vệ. Theo ông Meade thì Melanie sinh rất khó. Trời ơi, nếu nó chết! Melanie chết và Ashley... Không, không nên nghĩ vậy. Nghĩ vậy là không tốt. Nhưng Ashley... Không, mình không nên nghĩ tới chuyện đó bởi vì có lẽ chàng đã chết. Nhưng chàng đã bắt mình phải hứa trông nom Melanie. Nhưng nếu mình không săn sóc Melanie chết mà Ashley vẫn còn sống... Không không nên nghĩ tới chuyện đó. Nghĩ thế là có tội. Mình đã hứa với Chúa là sẽ trở thành người tốt nếu Chúa không để cho mẹ mình chết. Ôi, phải chi mình được trở về... được đi khỏi nơi đây... đến bất cứ chỗ nào".

Thành phố đã có lần nàng yêu mến nhất đời bây giờ trông ghê tởm quá với cái không khí im lìm của nó. Atlanta không còn là nơi nhộn nhịp mà nàng đã từng sống những giờ phút mê say. Bây giờ nó giống như một đô thị đang bị bệnh dịch hoành hành, quá im lìm và đầy đe dọa sau những ngày vang rền tiếng trái phá. Trong những lần bị

pháo kích, người ta cảm thấy nguy hiểm nhưng đồng thời cũng khích động được phần nào. Nhưng sự yên tĩnh đột ngột chỉ làm cho lòng người khiếp hãi thôi. Thành phố bị ám ảnh... ám ảnh bởi sợ sệt, bởi sự bất an không biết sẽ tới lúc nào và chỉ sống bằng kỉ niệm. Những binh sĩ đi qua trông mệt mỏi như những tay đua đang vận dụng toàn lực để chạy về mức đến mặt đất đã biết mình thua cuộc.

Những ngày cuối tháng Tám, tin đồn cho biết là một trận chiến ác liệt không kém trận Atlanta đang diễn ra ở một nơi nào đó về phía nam. Atlanta hồi hộp trông ngóng kết quả chiến trường đến nỗi chẳng còn một ai cười đùa được nữa. Bây giờ mọi người đều biết những gì mà quân đội đã biết rõ từ hai tuần trước.... là Atlanta đang ở bước đường cùng và nếu con đường sắt đi Macon bị chiếm, Atlanta thất thủ ngay.

Sáng mùng một tháng Chín, Scarlett thức giấc với một cảm giác lo âu sợ sệt, nỗi lo sợ mà nàng đã mang vào giấc ngủ đêm qua. Còn ngây ngủ, nàng cố nhớ lại: "Đêm qua, trước khi lên giường mình đã lo sợ chuyện gì? Phải rồi, trận đánh giữa đôi bên đêm qua. Nhưng bên nào thắng? Nàng vội vã ngồi dậy, tim lại nặng như chì với lo âu.

Không khí buổi sáng vẫn nặng nề, báo hiệu một cơn nóng cháy da vào buổi trưa. Con đường trước ngõ trải dài trong im lặng. Không một chiếc xe đi qua. Không một toán quân nào làm dậy bụi đỏ mù. Cũng không có giọng nói nhừa nhựa của bọn da đen trong bếp của các nhà lân cận, không có tiếng động đĩa muỗng chuẩn bị cho một bữa điểm tâm. Tất cả đều đã đi rồi, chỉ còn lại bà Meade và bà Merriwether nhất định không chịu xuống Macon lánh nạn. Ngay cả ở hai nhà đó, Scarlett cũng chẳng nghe có một tiếng động nào. Dài theo con đường xuống tận phía xa, khu vực thương mại cũng im lìm, cửa hàng và văn phòng đều kín cửa vì bao nhiêu đàn ông ở đó đều đang cầm súng chống địch.

Sự yên tĩnh sáng nay còn đầy đe dọa hơn bất cứ sáng nào của tuần trước. Scarlett hấp tấp xuống giường, bước vội tới cửa sổ, không cần phải gỡ hay vươn vai như thường lệ. Nàng mong mỏi được nhìn thấy một người quen. Nhưng con đường hoàn toàn trống vắng. Lá cây vẫn còn xanh thắm nhưng đã khô se, phủ đầy bụi đỏ và hoa cỏ không người chăm sóc đã úa tàn thảm hại. Trong khi đứng nhìn vãn vợ, Scarlett bỗng chú ý

tới một tiếng rền vang từ mãi đằng xa, nghe như tiếng ở chân trời báo hiệu một cơn dông.

"Mưa" thoát tiên nàng nghĩ thế và là người từng sống ở đồng quê nàng mong mỗi ngày "Mình đang cần có mưa". Nhưng rồi chỉ trong khoảng khắc, nàng nhận thức ra: "Mưa? Không phải. Đó là tiếng đại bác gầm!".

Tim đập mạnh, nàng nghiêng mình ra cửa sổ nhìn quanh cố tìm ra tiếng gầm đó thuộc phương nào. Nhưng tiếng rền quá xa xôi, nàng không rõ từ đâu tới. "Lạy trời cho đó là ở Merietta hay Dacatur hoặc suối Cây Đào nhưng đừng phải từ phía nam vọng lại!" Nàng bám chặt hơn vào bệ cửa, cố lắng nghe và tiếng rền như đã dội to hơn. Và lại từ phía nam vọng lại.

- Betsy đâu?

- Con không biết. Không thấy tới.

Scarlett sang phòng Melanie, mở cửa nhìn vào căn buồng ngập tràn ánh nắng. Melanie nằm trên giường với chiếc áo ngủ, mắt thâm quầng đang nhắm lại, khuôn mặt trái tim sưng vù lên, thân thể gầy còm, bụng phình lên trông ghê tởm. Với ác ý, nàng thầm mong cho Ashley nhìn thấy vợ giữa lúc này. Trước mắt Scarlett, Melanie trông còn ghê tởm hơn bất cứ người đàn bà chưa nào khác. Melanie bỗng mở mắt và mỉm cười hiền dịu.

Nàng khó nhọc lăn nghiêng qua một bên:

- Vào đi em. Chị đã dậy từ sáng sớm, cứ nằm suy nghĩ mãi. Chị có chuyện này muốn nói với em.

Scarlett bước vào ngồi lên chiếc giường chói nắng. Melanie yếu ớt nói:

- Em, chị buồn lắm khi nghe tiếng đại bác sáng nay. Có phải là hướng Jonestown không em?. Scarlett chỉ ậm ừ, tim nàng lại đập mau vì lại nhớ ra sự lo sợ lúc nãy.

- Chị biết là em khổ tâm lắm. chị biết là em có thể đã về nhà tuần qua khi nghe tin bác gái bệnh, nếu không phải vì lo cho chị. Có phải vậy không?

Scarlett đáp cộc lốc:

- Phải.

- Scarlett, em quá tốt với chị. Không một đứa em gái nào có thể hiền dịu và can đảm như em. Vì vậy mà chị thương em. Chị rất buồn là đã để em khó nhọc. Scarlett nhìn Melanie đăm đăm. Thương mình, có thật không? Đồ điên!. Melanie nắm chặt tay Scarlett hơn:

- Trong khi đó, chị lại cứ nằm đây suy nghĩ mãi. Chị muốn xin em một ân huệ. Nếu chị chết, em có vui lòng nuôi đứa con của chị không? Mắt Melanie mở to với vẻ cầu khẩn:

- Em có đồng ý không?

Scarlett giật tay vì quá sợ. Giọng nàng lạc hẳn đi:

- ừng nói đại, Melly. Chị không thể chết đâu. Người đàn bà nào cũng tưởng mình sẽ chết lúc sinh con ra. Chính tôi cũng vậy.

- Không, chị biết em không hề sợ, không sợ bất cứ gì. Em nói vậy để làm yên lòng chị thôi. Chị không sợ chết mà chỉ sợ để con lại bơ vơ, nếu Ashley còn... Scarlett, hứa với chị là sẽ nuôi đứa bé nếu chị chết. Được vậy là chị yên tâm. Cô Pitty thì quá già còn Honey và India thì lại hiền quá... chị chỉ muốn em nuôi nó thôi. Hứa với chị đi, Scarlett. Nếu nó là con trai, em sẽ làm cho nó được giống Ashley, và nếu là con gái thì... hãy làm cho nó giống em.

Scarlett đứng phắt lên:

- Quái dị chưa! Có gì đâu mà chị cứ nói tới chuyện chết? - Xin lỗi em, Nhưng hãy hứa với chị, chắc chỉ nội hôm nay thôi. Chắc chắn nội hôm nay thôi. Hứa đi em!.

- Được rồi, tôi hứa.

Scarlett không khỏi sững sờ nhìn Melanie và hoang mang tự hỏi "Chị ta có điên không mà chẳng biết mình quá lo lắng, yêu thương Ashley? Hay là biết mà vẫn làm như không để cho mình buộc lòng phải chăm sóc đứa con của Ashley?" Những câu hỏi đó sắp vọt ra khỏi miệng nhưng rồi lại tan biến trên môi khi Melanie cầm lấy tay nàng áp vào má mình một lúc lâu. Về bình tĩnh lại trở về trong ánh mắt nàng.

- Sao chị biết là mình sẽ sinh nội hôm nay?

- Từ sáng tới giờ chị cứ nghe đau nhói luôn... nhưng cũng không đau dữ lắm.

- Thật hả? Tại sao chị không kêu tôi liền để tôi sai con Prissy đi mời bác sĩ Meade?

- Không khoan đã em. Ông ấy đang bận rộn, mọi người đều bận rộn. Em chỉ nhấn là mình có thể nhờ tới ông ấy trong ngày nay. Em cho bà Meade hay luôn và mời bà tới chơi với chị. Chắc chắn bà Meade rõ lúc nào cần tới bác sĩ.

- Thôi, đừng có lo cho người khác mãi. Chị cũng cần bác sĩ như tất cả những người đang nằm ở nhà thương. Tôi sẽ cho mời ông ấy tới ngay.

- Khoan, em. Có khi phải mất trọn ngày chờ đợi. Chị không muốn bác sĩ phí thì giờ trong khi bao nhiêu chiến sĩ hết sức cần bàn tay của ông ấy. Em chỉ nên cho mời bà Meade thôi. Scarlett lại cộc lốc:

- Được rồi.

CHƯƠNG 21

Sau khi cho mang điểm tâm lên Melanie, Scarlett sai Prissy đi mời bà meade rồi ngồi ăn với Wade. Nhưng hôm nay nàng ăn chẳng thấy ngon. Thần kinh đang căng thẳng vì biết Melanie sắp tới giờ sinh và vì tiếng đại bác rền vang, nàng nuốt không trôi. Trái tim quả là kỳ quái, trong một lúc nó đập thật bình thường, rồi đột ngột đập thật mau và thật mạnh làm nàng buồn nôn. Nước bắp nấu đặc quánh dính ở cổ họng như keo. Chưa bao giờ nước bắp ngô nấu chung với khoai mỡ để thay thế cà-phê làm nàng ngán như lúc này. Không đường cũng chẳng có kem, thức uống đắng như mật gấu vì chỉ được nấu với đường thẻ. Mới hớp có một ngụm, nàng vội đẩy chiếc tách ra. Chẳng cần biết lý do gì khác, chỉ một việc quân Yankee làm cho nàng không có cà-phê uống với đường và kem cũng đủ cho nàng thù ghét chúng.

Wade tỉnh táo hơn mọi khi. Ngày thường nó rất ghét phải uống nước bắp vào buổi sáng. Nó lặng lẽ nuốt từng muỗng cháo nàng đút cho rồi ực một hớp nước để dễ nuốt trôi. Đôi mắt màu nâu của nó mở to và tròn như đồng đô-la, theo dõi từng cử động của nàng. Ăn xong, nàng đưa nó ra sân sau, và khi thấy nó chập chững băng qua sân cỏ đến nơi để đồ chơi nàng mới yên lòng.

Nàng đứng lưỡng lự ở chân cầu thang. Đáng lý nàng phải nên ngồi bên cạnh Melanie để làm cho người chị chồng quên đi những thử thách cam go sắp đến nhưng nàng chán quá. Tại sao trong suốt những ngày qua, Melanie lại chọn hôm nay để sinh! Và để nói tới chuyện chết chóc!

Ngồi phịch xuống chân cầu thang và cố chần tỉnh lại, nàng tự hỏi không biết trận đánh hôm qua ngã ngũ ra sao và cả trận hôm nay nữa. Thật lạ lùng làm sao khi một trận đánh quy mô chỉ cách có vài dặm đường mà nàng không biết diễn tiến ra sao! Và thật lạ lùng khi cái thành phố và trận đánh đang diễn ra ở đâu đó mãi tít về phía nam. Bây giờ không còn tiếng chân rầm rập của quân tăng viện, không còn tiếng xe cứu thương, không còn những thương binh loạng choạng tìm đường về. Nàng tự hỏi tại

sao trận đánh lại dời qua mặt nam thành phố và tạ ơn Thượng đế là mình đã không có mặt ở đó. Phải chi mọi người - trừ bà Meade và bà Merrewether - đừng tản cư khỏi vùng này. Nàng có cảm giác bị bỏ rơi và cô độc. Ước gì bác Peter còn ở lại để đánh xe lên Bộ chỉ huy nghe ngóng tin tức cho nàng. Phải chi không có Melanie, nàng sẽ chạy xuống phố để tự mình dò la tin tức. Nhưng nàng không thể đi đâu được trước khi bà Meade tới. Bà Meade!

Ừa! tại sao bà ta chưa tới? Còn Prissy đâu?

Nàng đứng bật dậy bước ra thêm nhà sốt ruột chờ đợi. Nhưng nhà ông Meade lại nằm ngay một khúc quanh trong bóng mát của con đường nên nàng không nhìn được gì cả. Một lúc sau, nàng mới thấy Prissy về một mình, nó chẳng có vẻ gì gấp rút, làm như còn rất nhiều thì giờ rảnh rỗi. Vừa đi nó vừa xoay xoay chiếc váy, sắp soi điệu bộ của mình. Lúc con Prissy vừa mở cổng, Scarlett hét lên:

- Sao chậm như rùa vậy? Bà Meade nói sao? Chùng nào tới?

- Không có bà ấy ở nhà.

- Bà ấy đi đâu? Chùng nào về?

Con Prissy kéo dài từng tiếng một cách thích thú như muốn cho thấy tầm quan trọng trong câu chuyện của nó.

- Thừa bà, con bếp nói bà Meade đi từ sáng sớm vì cậu Phil bị bắn t'úng. Bà đánh xe đi với ông già Talbot và Betsy để chở cậu Phil về. Con bếp nói bị thương nặng lắm. Bà Meade không tới được đâu.

Bọn da đen bao giờ cũng hãnh diện được làm như kẻ báo tin buồn. Scarlett trừng mắt nhìn Prissy cố dằn giận:

- Được rồi, đừng có đứng chết cứng ở đó. Chạy mau tới nhà bà Merriwether mời bà tới đây hoặc nói bà ấy gửi bà vú tới cũng được. Mau lên.

- Họ cũng không có ở nhà nữa, bà Sca'lett. Lúc này con ghé chơi với bà vú nhưng ở đó cũng đi hết 'ôi. Nhà khoá cửa, chắc đang ở bệnh viện.

- À, tại vậy mà mới đi lâu chứ gì! Hề tao bảo đi đâu mà chỉ được đi tới đó và đừng có ghé chơi với ai hết nghe chưa. Đi ngay tới...

Nàng ngừng lại, suy nghĩ. Những người còn lại trong số quen biết, còn ai có thể giúp mình? Bà Elsing! Cố nhiên là bà ta chẳng ưa gì nàng nhưng bà ta rất quý mến Melanie.

- Tới nhà bà Elsing nói rõ cho bà ấy biết mọi chuyện rồi xin bà ấy vui lòng đến đây. Nè Prissy, nghe rõ tao nói. Bà Melanie sắp sinh và cần có mặt mày. Tới đó xong là phải trở về nghe chưa? - Dạ!

Prissy quay mình, đứng đĩnh như rùa. Scarlett hét:

- Mau lên.

- Dạ.

Con bé đi mau hơn đôi chút trong khi Scarlett quay mặt vào. Nàng lại đắn đo trước khi lên lầu với Melanie. Nàng phải tìm cách giải thích tại sao bà Meade không tới được vì nàng không thể báo tin Phil bị thương nặng có thể làm Melanie bấn loạn thêm. Thôi được, nàng sẽ tìm cách nói khác đi.

Vào phòng Melanie nàng thấy mâm đồ ăn vẫn còn nguyên. Melanie mặt trắng bệch đang nằm nghiêng một bên giường.

- Bà Meade đang bận ở nhà thương. Nhưng bà Elsing sẽ tới bây giờ. Chị thấy có đau lắm không?

- Không đau lắm. Scarlett, lúc sinh Wade em phải chịu đau bao lâu? Scarlett trấn an:

- Không thấy gì cả. Tôi đang ở ngoài sân thì chuyển bụng mau đến không kịp vào nhà. Mammy cho đó là một chuyện đáng xấu hổ... y như bọn đàn bà da đen.

- Chị cũng mong được giống như phụ nữ da đen.

Melanie cố mỉm cười nhưng cơn đau kéo tới làm nàng nhăn mặt lại. Scarlett nhìn xuống hông Melanie, cái hông quá hẹp, không mấy may hy vọng cho đứa bé ra đời được dễ dàng, nhưng nàng cũng cố trấn an:

- KHÔNG đến nỗi nào đâu!

- Chị biết không dễ dàng đâu em. Chị sợ lắm. Có phải... có phải bà Elising sắp tới không? - Chút nữa thôi. À, để tôi xuống nhà dưới tìm nước lạnh lau mình cho chị. Bữa nay trời nóng quá.

Scarlett cố kéo dài việc lấy nước được lúc nào hay lúc đó, cứ vài phút nàng lại chạy ra cửa ngóng chừng Prissy. Chẳng thấy bóng con bé đâu, nàng đành lên lầu lau mình và chải đầu cho Melanie.

Gần một giờ sau, mới có tiếng chân cầu con be kéo lê ở dưới đường. Thò đầu qua cửa sổ, nàng thấy Prissy đang thông thả đi, vừa uốn éo vừa gục gặc đầu như đang nghe một chuyện gì thích thú.

"Có ngày mình phải trừng trị con mọi đen này mới được!" Scarlett bực dọc nghĩ thầm rồi chạy xuống nhà dưới.

- Bà Elsing còn ở nhà thương. Bà bếp nói có cả đồng lính bị thương mới được xe lửa chở tới hồi sáng sớm. Bà bếp phải nấu cháo cho họ. Bà còn nói... - Nó nói gì mặc nó.

Scarlett ngắt lời, tim đập thình thịch:

- Thay yếm ngực, rồi tới bệnh viện ngay. Tao sẽ viết cho bác sĩ Meade vài hàng, nếu không có ông ta ở đó, mày đưa bác sĩ Jones hay bác sĩ nào cũng được. Lần này nếu mày còn chậm như rùa nữa, tao lột da cho coi.

- Dạ.

- Hỏi thử người ta cái tin tức ra sao. Nếu họ không biết thì ra nhà ga hỏi mấy người thợ máy trong chuyến xe thư chở thương binh. Hỏi xem có đánh nhau ở Jonesboro hoặc gần đó không.

- Chúa ơi, bà Sca'lett! Quân Yankee chưa vô tới Ta'a phải không?

Prissy khóc âm lên, tiếng khóc của nó làm cho nàng bực thêm.

- Im ngay! Bà Melanie nghe được bây giờ. Đi thay yếm ngực rồi đi cho mau!

Con Prissy hấp tấp chạy ra nhà sau trong khi Scarlett viết vội vài hàng trên bì thư của Gerald gửi cho nàng sau cùng. Đây là mảnh giấy duy nhất còn lại ở trong nhà. Khi gấp lại, nàng đọc mấy chữ của Gerald: "Má con... thương hàn...không vì lý do gì để về nhà...", nàng muốn oà ra khóc. Nếu không vì Melanie, nàng sẽ về nhà ngay lúc này, dẫu phải đi bộ.

Prissy cầm thư phóng chạy như bay. Scarlett lên lầu, cố nghĩ cách nói dối để giải thích tại sao bà Elsing không tới. Nhưng Melanie không hỏi một câu nào, nàng đang nằm ngửa mặt thật bình thản, dịu dàng. Scarlett tạm thấy yên lòng.

Nàng ngồi xuống và cố tìm chuyện vãn vơ để nói, nhưng nghĩ tới Tara và việc quân miền Nam có thể bị thảm hại nàng lại nghe đau nhói. Nàng tưởng tượng Ellen đang hấp hối và quân Yankee đang ủa vào Atlanta, thiêu huỷ tất cả tàn sát mọi người. Trong lúc đó, tiếng vọng làn sóng dồn dập đầy sợ hãi. Cuối cùng nàng không nói một lời nào, đành nhìn đăm đăm qua khung cửa con đường nắng gắt với những chiếc lá bui bặm im lìm trên cây. Melanie cũng im lặng, nhưng từng lúc lại nhăn nhó vì đau đớn.

Sau mỗi lần nhăn mặt, Melanie lại nói: "Cũng chẳng đau nhiều lắm", Scarlett biết chị chồng nói dối. Nàng muốn nghe Melanie rên la hơn là im lìm như vậy. Nàng biết cần phải an ủi Melanie, nhưng nàng cũng chẳng tìm được một lời an ủi nào. Tâm trí nàng đang rối nát vì những nỗi khổ riêng. Mỗi lần nhìn gương mặt nhăn nhó vì đau đớn của Melanie, Scarlett lại hỏi tại sao trong số những người trên trái đất này, không phải ai khác mà lại chính là nàng bắt buộc ở bên cạnh Melanie trong khi nàng là kẻ thù

ghét Melanie, là người chỉ rmong nhìn thấy Melanie chết.

Scarlett đột nhiên hoảng sợ, lòng mê tín dị đoan nhắc nàng nhớ kẻ nào mong người khác chết sẽ chịu nhiều bất hạnh, cũng như những kẻ hay nguyên rủa. Mammy thường bảo những kẻ hay nguyên rủa sẽ đem tới tai ương cho nhà mình. Nàng hấp tấp cầu nguyện cho Melanie đừng chết và cố tìm chuyện để nói nhưng tât cả những gì nàng nói đều không mạnh lạc. Cuối cùng Melania đặt bàn tay nóng hổi lên bàn tay nàng:

- Đừng cố gắng nói nữa em. Chị biết em đang lo lắng nhiều. Chị xin lỗi đã làm phiền em. Scarlett im lặng nhưng nàng không thể nào ngồi yên. Nàng phải làm gì nếu bác sĩ không tới hoặc Prissy không về kịp? Bước tới cửa sổ nàng nhìn xuống đường, rồi quay lại ngồi xuống. Rồi nàng lại bật đứng lên, tới khung cửa sổ mặt đường đối diện.

Một giờ qua, rồi một giờ nữa trôi theo. Giữa trưa, trời nóng cháy và không gió. Melanie càng lúc càng đau nhiều hơn. Tóc nàng đã ướt mồ hôi và chiếc áo ngủ dính từng mảng vào da. Scarlett yên lặng lau mặt cho chị chồng nhưng không ngớt lo âu. Chúa ơi, nếu đứa bé chui ra trước khi bác sĩ tới. Rồi mình sẽ phải làm gì? Nàng chẳng biết chút gì về việc đỡ đẻ. Đó chính là điều nàng lo lắng suốt mấy tuần qua. Nàng đã trong cậy vào con Prissy để giải quyết tình hình nếu bác sĩ không tới. Prissy biết rành chuyện đó. Nó đã lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy. Nhưng co Prissy đâu? Sao nó chưa về? Sao bác sĩ không tới? Nàng lại bước ra cửa sổ nhìn xuống. Nàng cố lắng nghe và đột nhiên bắn khoả không hiểu tựa sao mình tưởng tượng hay là tiếng đại bác đã càng lúc càng gần hơn. Nếu đúng là tiếng đại bác nhỏ dần thì là họ đã đánh nhau gần Jonestoro hơn và điều này có nghĩa là...

Sau cùng, nàng cảm thấy con Prissy từ đầu phố cắm cổ chạy như bay về, nàng vội chồm người ra cửa sổ. Prissy vừa nhìn lên thấy nàng, miệng nó toác ra định la to. Nhận rõ nét kinh hoàng của nó, nàng sợ Melanie sẽ bất an nếu để nó kêu to một hung itn nào đó. Scarlett vội đưa ngón tay lên môi ra dấu bảo im, rồi xoay người lại:

- Để tôi đi lấy nước mát hơn cho chị.

Nhìn khuôn mặt thảm nảo và đôi mắt thâm quầng của Melani, nàng cố mỉm cười rồi hấp tấp bước ra, cẩn thận khép cửa lại. Prissy đang ngồi thở hổn hển dưới chân cầu thang:

- Họ đang đánh nhau ở Jonesbo'ò bà Scarlett ạ! Họ nói quân mình thua 'òì. Chúa ơi, có chuyện gì cho má còn và Poke không? Chúa ơi, quân Yankee sẽ làm gì chúng ta nếu họ t'àn vô đây, bà Sca'lett? Chúa ơi...

Scarlett bụm miệng con bé lại.

- Trời ơi, có ngậm miệng lại không!.

Trời, nếu quân Yankee tới thì sẽ làm sao đây... Chuyện gì sẽ xảy ra cho Tara? Nàng cố xua đuổi ý tưởng đó. Nếu còn nghĩ tới chắc nàng không khỏi kêu khóc như con Prissy.

- Bác sĩ Meade đâu? Chùng nào ông ấy tới? - Con không gặp!

- Cái gì?

- Ông không ở nhà thương. Bà Me'wether với bà Elsing cũng không. Một người đàn ông nói với con 'ằng bác sĩ ở ngoài nha ga để coi sóc lính bị thương đem từ Jonesbo'ò về, nhưng bà Sca'lett ơi, con không dám tới đó đâu, người ta chết đầy ở đó.

- Còn mấy bác sĩ khác?

- Lạy chúa, thưa bà, không ai chịu đọc thư của bà. Họ làm việc như điên, một ông bác sĩ mắng con: "Đi chỗ khác đừng làm bận 'ộn tao. Sinh đẻ có gì t'ong khi có hàng khối người sắp chết. Tìm một bà mụ nào đó giúp cho". 'òì con đi hỏi thăm tin tức như lời bà dặn, họ cho con hay là "Đang có đánh nhau ở Jonesbo'ò và con..."

- Mày nói bác sĩ Meade đang ở nhà ga?

- Dạ, ông ấy...

- Nè, nghe cho rõ đây. Tao đi tìm bác sĩ Meade và mày phai ngồi bên cạnh bà Melanie, làm theo lời sai biểu của bà ấy. Và nếu mày hó hé cho bà ấy biết người ta đang đánh nhau, tao sẽ tống cổ mày xuống phía nam nghe chưa? Cũng không được nói tại sao mấy ông bác sĩ khác không tới được. Nghe rõ chưa?

- Dạ nghe ‘õ.

- Lau nước mắt và xuống mức một thau nước khác lên lau mình cho bà ấy. Nói với bà Melanie là tao đi mời bác sĩ Meade.

- Bà ấy gần sinh ‘òì hả? - Tao không biết. Tao ngại vậy nhưng không rõ lắm. Mày phải biết hơn tao chứ. Thôi làm việc đi.

Scarlett lấy chiếc nón rom rộng vành trên bàn độ lên. Nàng nhìn vào gương và tự nhiên đưa tay vén mấy lọn tóc lên. Sự sợ hãi lan ra mấy đầu ngón tay lạnh ngắt trong khi người nàng ướt đẫm mồ hôi. Nàng hấp tấp ra khỏi nhà. Trời nắng làm mắt nàng hoa lên. Lúc bước xuống đường Cây Đào, mạch máu hai bên thái dương của nàng vẫn còn giật mạnh vì sức nóng. Từ cuối vọng lại tiếng ồn ào rầm rĩ. Vừa tới nhà gia đình Leyden, nàng đã thở hổn hển vì chiếc áo nịt quá chặt, nhưng nàng không giảm bớt tốc độ. Tiếng ồn ào càng lúc càng to hơn.

Từ ngôi nhà của gia đình Leyden đến Ngã Năm, con đường đã lúc nhúc người, xôn xao như tổ kiến vỡ. Bọn hắc nô chạy ngược chạy xuôi trên đường, mặt đầy vẻ kinh sợ. Dưới mái hiên, trẻ con ngồi khóc nghêu ngao. Con đường chật nghẹt xe nhà binh, xe cứu thương, chở đầy thương binh và xe nhà chát đầy rương tử, bàn ghế. Một số binh sĩ phóng ngựa như bay trên đường đến Tổng hành dinh Tướng Hood. Ngay trước cửa nhà Bonnell, lão Amos ghìim dây cương, trân trối nhìn nàng:

- Bà chưa đi à, bà Sca’lett? Chúng tôi sắp đi ngay bây giờ. Bà chủ đang chát đồ vào ‘ương.

- Đi? Đi đâu?

- Có trời mới biết, thưa bà. Đi đâu cũng được. Quân Yankee sắp tới đây. Nàng chạy vọt đi quên cả lời chào tạm biệt lão da đen. Quân Yankee sắp tới. Nàng dừng lại ở tiểu giáo đường Wesley lấy lại hơi thở và đợi cho tim bớt đập mạnh. Nếu không tự trấn tĩnh, nàng đã ngất đi. Giữa lúc đang bám trụ đèn nghỉ mệt, nàng chợt thấy một sĩ quan đang từ Ngã Năm phóng ngựa tới. Không nghĩ ngợi gì thêm, nàng chạy nhào ra đường, vẫy tay:

- Dừng lại! Xin dừng lại một chút.

Viên sĩ quan gò cương quá mạnh khiến con ngựa nhảy dục lên hai chân trước trong không khí. Tuy quá mệt mỏi và có việc cấp bách nhưng y vẫn đỡ chiếc nón xám chào nàng:

- Bà cần chi?

- Xin ông vui lòng cho biết có đúng là quân Yankee sắp tới không?

- Thưa bà, có thể là như vậy.

- Ông biết chắc chứ?

- Thưa bà, chúng tôi vừa nhận một điện khẩn từ Jonesboro gửi về.

- Ở Jonesboro! Có chắc không? - Thưa quả vậy. Đây không phải lúc để nói dối, thưa bà. Điện văn do Tướng Hard gửi, cho biết: "Tôi đã bại trận và đang rút lui".

-Ồ, chúa ơi!

Khuôn mặt sạm nắng của viên sĩ quan thản nhiên nhìn xuống. Y đội nón lên.

- Chết chưa, xin ông nán thêm một chút! Chúng tôi phải làm sao đây?

- Thưa bà, tôi không biết phải nói gì. Quân đội đang chuẩn bị rút khỏi Atlanta.

- Rút đi và để mặc chúng tôi cho bọn Yankee? - Chắc không còn cách gì hơn.

Bị thúc vào hông, con ngựa chồm tới như một cái lò xo. Scarlett đứng trơ lại giữa đường, bụi đỏ phủ đầy tới cổ chân.

Quân Yankee tới. Quân ta rút lui. Quân Yankee tới. Mình phải làm gì đây? Chạy đi đâu? Không, mình không thể chạy đâu được cả. Melanie đang nằm trên giường chờ giờ sinh. Ô, tại sao đàn bà phải đẻ con? Nếu không vì Melanie mình sẽ đem Wade và Prissy trốn vào rừng, quân Yankee không thể tìm ra. Nhưng nàng không thể đem Melanie vào rừng được. Không, bây giờ không được. Ô, phải chi chị ta đẻ sớm hơn, hôm qua chẳng hạn, thì có lẽ mình sẽ tìm được một chiếc xe cứu thương nào đó để cùng chạy trốn ở một nơi nào đó. Nhưng bây giờ... mình phải tìm bác sĩ Meade mời ông về nhà. Chắc ông ta có cách làm cho đứa bé ra đời sớm hơn.

Nàng kéo váy lên và chạy mau, nhịp chân như nhắc nhở: "Quân Yankee tới! Quân Yankee tới". Ngã Năm đã chật ních người cuống cuống chạy ngược chạy xuôi, xe bò, xe cứu thương, xe tư nhân chở đầy nhóc thương binh làm nghẽn cả lối đi. Tiếng ồn ào huyền não như tiếng sóng vỡ bờ. Rồi một cảnh tượng quái dị thường hiện ra trước mắt. Nhiều đám đàn bà hỗn loạn từ phía sở Hoả xa đổ lên, người nào cũng vác đùi thịt heo muối trên vai. Lũ trẻ hấp tấp chạy theo, lưng mang những thứ thùng mật ong nặng trĩu. Đám thiếu niên kéo lê những túi bắp và khoai tây. Một ông cụ nặng nề đẩy một thùng bột trên xe cút kít. Đàn ông, đàn bà, trẻ con da đen và da trắng, mặt khẩn trương, hấp tấp kéo từng bao, từng hộp thực phẩm... quá nhiều thức ăn đủ dùng cho cả năm. Bỗng đoàn người nép sang hai bên để nhường chỗ cho một cỗ xe ngựa. Bà Elsing đứng thẳng người trên chiếc xe bốn bánh mui trần, tay cầm cương, tay cầm roi ngựa. Đầu trần, mặt tái met, mái tóc hoa râm sút xỏ bay phát phới phía sau, bà quát ngựa lia lịa trông như một hung thần. Bà vúi bị xe xóc lắc lư ở băng sau, một tay ôm chặt hộp thịt heo, trong khi tay còn lại và hai chân cố giữ chặt một chồng bao, hộp chất đầy tràn. Bao đựng đậu khô bị rách làm đậu rơi vãi trên đường. Scarlett gào to tên bà nhưng tiếng ầm ĩ của đám đông chìm mất giọng nàng và chiếc xe vọt qua như điên.

Trong một lúc khá lâu, nàng vẫn không sao hiểu được việc gì xảy ra, rồi sực nhớ kho quân lương dưới nhà ga, nàng chợt hiểu là quân đội mở kho cho dân chúng tự do lấy

được món nào hay món đó trước khi quân Yankee tràn tới.

Nàng chen vào đám đông đang lúc nhúc tại Ngã Năm và hấp tấp băng qua một khu phố ngắn để tới nhà ga. Nhìn qua đoàn xe cứu thương ngổn ngang và lớp mây bụi, nàng đã thấy mấy bác phu khiêng cáng khom xuống khiêng lên hồi hả. Lạy chúa, xin cho con sớm tìm ra bác sĩ Meade. Lúc đi vòng qua khách sạn Atlanta, nhìn thấy toàn diện sân ga và con đường sắt, nàng đứng sững lại, hãi hùng.

Hàng trăm thương binh được đặt nằm sát vào nhau trên đường ray, trên lề đường, dưới mui xe. Một số đã cứng đờ nhưng phần đông vẫn còn vật mình, rên siết dưới ánh nắng cháy da. Khắp nơi, từng bầy ruồi nhặng vo vo quanh các thương binh, bu đen vào mặt mũi. Đâu đâu cũng có dấu máu, có băng đỏ, có tiếng rên rỉ gào thét vì đau đớn. Mùi mồ hôi, mùi máu, mùi thân người bắn thiu, mùi phân người bốc lên trong hơi nóng, hắt vào mũi làm nàng muốn nôn mửa ngay tại đó. Nhân viên cứu thương chạy qua chạy lại giữa đám người nằm dưới đất, giẫm cả lên thân người vì các thương binh được sắp sát vào nhau. Những người bị giẫm phải lặng lẽ nhìn lên, chờ tới phiên mình được mang đi.

Scarlett lùi lại, hai tay vội vàng bung miệng vì cảnh thấy sắp mưa ra. Nàng không thể bước tiếp được nữa. Nàng đã nhìn thấy nhiều thương bệnh binh tại bệnh viện, tại sân nhà cô Pitty sau trận suối Cây Đào, nhưng chưa bao giờ nàng chứng kiến cảnh những thân hình bê bết máu nằm phơi dưới ánh mặt trời thiêu đốt. Quả là một địa ngục gồm đủ cả sự đau đớn, mùi hôi thối, tiếng rên rỉ và hồi hả... hồi hả và hồi hả. Quân Yankee sắp tới! Quân Yankee sắp tới!

Nàng co rút hai vai, bước xuống đám người, nhìn vào những thân hình còn đang đứng thẳng để tìm bác sĩ Meade. Nhưng nàng thấy không thể nào vừa đi vừa tìm ra ông Meade được vì nếu không cẩn thận nàng sẽ đạp nhầm những binh sĩ đáng thương kia. Nàng vén váy lên, nàng cố len lỏi đến một toán người đang điều khiển phu khiêng cáng.

Nhiều bàn tay nóng sốt bầu lầy nàng và khăn khăn rên rỉ: "Nước, bà ơi! Vui long cho

chút nước!"

Mồ hôi đổ ròng trên má trong khi nàng cố giựt váy ra khỏi những bàn tay thảm khốc kia. Nếu lỡ giẫm phải một người nào đó, có lẽ nàng sẽ ngã ra bất tỉnh. Nàng tiếp tục bước qua những người chết, những người mắt đã lạc thần, tay ôm chặt vết thương nơi bụng, máu đã khô cứng trên quần phục, những người râu bê bết máu hoặc những người bị bẻ cằm cố kêu lên những tiếng: "Nước, nước!".

Nếu không sớm tìm ra bác sĩ Meade, chắc nàng sẽ điên lên. Nhìn nhóm người đứng dưới mui xe, nàng cố kêu thật to:

- Bác sĩ Meade! Có bác sĩ Meade đó không?

Một người tách nhóm bước ra nhìn nàng. Chính bác sĩ Meade. Ông đã cởi bỏ áo choàng, tay áo xắn lên gần tới vai. Áo sơ-mi và quần của ông bê bết máu như một gã đồ tể, cả chòm râu điểm bạc của ông cũng vậy. Mặt ông đã say như vì mệt mỏi nhưng giọng ông vẫn bình tĩnh và rõ ràng lúc nhận ra Scarlett:

- May quá, có cháu đây rồi. Bác đang cần người phụ lực đây.

Nàng ngơ ngác nhìn ông một lúc rồi thừ người buông váy xuống. Vạt áo phủ lên một thương binh khiến y phải yếu ớt quay đầu đi cho khỏi ngợp. Sao ông ta nói thế? - Mau lên con! Tới đây!

Scarlett kéo váy lên, cố vượt qua những lớp người nằm dưới đất đến bên ông Meade. Nàng nắm lấy tay ông, cánh tay đã run lên nhưng nét mặt vẫn thản nhiên.

- Kia bác sĩ! Bác sĩ phải tới ngay. Melanie sắp có con.

Ông nhìn nàng như chẳng biết nàng muốn nói gì. Một thương binh nằm dưới chân nàng, gói đầu lên hộp khẩu thần, nhăn nhó cười.

- Họ sẽ làm ngay mà.

Scarlett không nhìn xuống mà chỉ lắc mạnh tay ông Meade:

- Melanie... Đứa bé...Bác sĩ, ông phải tới ngay. Chị ấy...Chị.. ấy..

Tuy không phải lúc cần giữ kẽ, nhưng nàng cũng khó nói toạc ra trước hàng trăm người lạ.

- Chị ấy đau dữ lắm. Bác sĩ tới giùm cho!

- Một đứa bé? Trời ơi!.

Ông Meade hét lên, mặt nhăn rúm lại vì giận dữ và thù hận, không phải thù hận Scarlett hay một người nào mà chính là thù hận cái thế giới bất cứ lúc nào cũng có chuyện không phải lúc xảy ra.

- Cháu điên hả? Bác không thể rời những người này. Hàng trăm người đang hấp hối. Bác không thể bỏ mặc họ để lo cho một đứa bé. Tìm một người đàn bà nào khác đi. À, cứ tìm vợ bác.

Nàng há miệng định giải thích vì sao bà Meade không thể đến, nhưng kịp thời ngậm lại. Bác sĩ Meade không hay biết con ông bị thương! Nàng tự hỏi chẳng biết ông còn đứng lại đây dkhi biết tin đó hay không, nhưng có một cái gì cho nàng biết dù Phil có hấp hối, ông cũng vẫn ở lại đây cấp cứu cho đa số thay vì chỉ cho một người.

- Không, ông phải đến ngay, bác sĩ Meade! Ông đã nói rằng Melanie sinh khó mà.

Có phải nàng, Scarlett, đang thực sự đứng ngay giữa cái địa ngục này, gân cổ hét to những lời bất nhã không?

- Chị ấy sẽ chết nếu bác sĩ không tới.

Ông Meade giựt mạnh tay ra và hét lớn lên như từ nãy tới giờ ông chẳng hiểu nàng nói những gì.

- Chết? Phải! Tất cả bọn họ đều phải chết... tất cả những người này, Không có băng, không thuốc tê, khoong ký sinh, không thuốc mê. Chúa ơi! Nếu còn một chút á phiện một chút xiu thôi cho những người nặng nhất. Nếu còn một chút thuốc mê. Bọn Yankee sa địa ngục! Bọn Yankee sa địa ngục

- Cho bọn chúng xuống địa ngục luôn!

Người nằm dưới chân Scarlett phụ hoạ rồi nhe răng cười.

Scarlett bắt đầu run rẩy, nước mắt trào ra vì sợ hãi. Bác sĩ không chịu đi. Melanie chết mất, nàng cũng mong được chết theo luôn. Bác sĩ không tới.

- Chúa ơi, bác sĩ! Tôi van ông! Bác sĩ Meade cần môi, mặt ông điềm tĩnh lại:

- Cháu bác sẽ cố gắng... Bác không hứa chắc. Nhưng bác sẽ cố. Khi nào những người này băng bó xong. Quân Yankee sắp tới và quân ta rút khỏi thành phố. Bác không biết chúng sẽ đối xử ra sao với thương binh. Không còn chuyến xe lửa nào nữa. Đường Macon vừa bị chiếm... Nhưng bác sẽ cố gắng. Về ngay đi. Đừng làm bận tâm bác. Để con cũng không có gì rắc rối lắm đâu. Chỉ cột cuống rốn là xong...

Ông quay đi khi người tùy phái vừa khều tay, rồi bắt đầu hò hét ra lệnh, chỉ trở hết người này sang người khác, người đàn ông dưới chân nhìn nàng như chia xẻ nỗi buồn.

Scarlett hấp tấp vượt qua các thương binh và trở lại đường về. Vậy là bác sĩ không tới. Nàng phải xoay xở lấy. Tạ ơn Chúa, con Prissy cũng khá rành về chuyện đỡ đẻ. Hơi nóng làm đầu nàng như nhức buốt, mồ hôi ướt đầm chiếc áo lót. Hai chân và cả trí não bắt đầu tê cứng lại, tê cóng như gặp ác mộng, muốn nhấc chân để chạy àm không được. Đường về như bất tận.

Rồi đầu nàng lại vang dội điệp khúc: "Quân Yankee sắp tới!". Tim bỗng đập mạnh, nàng cảm thấy tay chân đã hết tê. Nàng chen vào đám người đông nghẹt ở Ngã Năm, lề đường hẹp không còn chỗ trống, nàng phải đi ra ngoài. Từng toán quân bụi bặm mệt mỏi vượt qua. Hình như tất cả họ đều râu ria xồm xoàm, súng đeo vai, hấp tấp

đi. Những chiếc xe kéo đại bác lăn qua, lính đánh xe không ngớt dùng roi da quất vùn vút lên mình mấy con gầy trơ xương. Xe quân nhu, mui vải rách bươm, lộc cộc vượt qua những vệt lún. Kỵ binh nối tiếp nhau phóng rút đi tung bụi mù trời. Chưa bao giờ Carlett thấy quá nhiều binh sĩ cùng một lúc nhu thế cả. Rút lui! Rút lui! Quân đội đang rút khỏi thành phố.

Đoàn quân vội vã ép nàng lên lề đường đã chật ních người và nàng chợt nghĩ thấy mùi rượu bốc rở tiền. Một đám phụ nữ đang tụ tập gần đường Decatur, mặc toàn quần áo loè loẹt, đeo nữ trang rực rỡ, trát phấn thoa son như ngày hội trông mới trái ngược làm sao. Phần đông bọn họ cũng như những quân nhân đang ôm choàng họ đều say khướt. Scarlett chợt thấy một mái tóc đỏ rực, Belle Watling. Ả cười sặc sụa mùi rượu, bám vào một quân nhân cụt tay đang nhảy nhót lão đảo.

Qua khỏi Ngã Năm, đám người thưa dần đi. Scarlett xắn váy lên và bắt đầu chạy. Tới gần tiểu giáo đường Wesley, nàng đã tụt hơi và cảm thấy đau nhói ở bụng. Chiếc áo nịt như muốn cắt đôi lồng ngực, nàng ngồi xuống bậc thềm nhà thờ, hai tay ôm đầu cho tới khi lấy lại được hơi thở. Phải chi nàng thở được sâu hơn. Phải chi tim nàng đừng đập thành thịch như tiếng trống. Phải chi còn lại một người nào trong cái thành phố cuồng loạn có thể giúp đỡ nàng.

Có bao giờ nàng tự xoay sở đâu. Luôn luôn có sẵn người làm thay cho nàng, săn sóc nàng, che chở và bảo vệ nàng. Thật khó tin khi nàng phải chịu cảnh ngộ khó khăn này. Không có một người bạn, không còn một người láng giềng và nhiều gia nhân đảm đang, hăng hái. Và bây giờ trong lúc cấp bách không còn ai bên cạnh. Thật là phi lý khi nàng phải chịu cô đơn, sợ hãi và xa nhà như thế.

Về nhà! Phải chi nàng đang ở nhà, dầu có bọn Yan kee ở đó hay không cũng mặc. Về nhà! Dầu Ellen đang lâm bệnh. Nàng chỉ mong được nhìn khuôn mặt dịu hiền của Ellen, được Mammy loạng choạng đứng lên, tiếp tục đi. Tới gần nhà, nàng đã thấy Wade đứng bám vào cổng chính. Thấy nàng mặt nó nhăn lại, nó chìa một ngón tay bị dập dờn rồi khóc thút thít:

- Đau! Đau quá!

- Nín đi! Không, tao đánh bây giờ. Ra nhà sau chơi trò nấu ăn đi và đừng có lên đây.

- Wade đói lắm!

Nó vừa nói vừa đưa ngón tay đau vào miệng.

- Kệ mày, đi ra sân sau và Ngược lên, nàg thấy Prissy đang lo lắng thò đầu ra cửa sổ trên lầu, mặt tái mét. Scarlett ra dấu bảo nó xuống rồi bước vào. Lột nón ném lên bàn, nàg đưa lưng bàn tay lau mồ hôi trán. Có tiếng cửa trên lầu mở và tiếp theo là tiếng rên đau đớn như tiếng rên của người sắp chết. Prissy phóng xuống thang từng ba bậc một.

- Bác sĩ có tới không?

- Không, ông ấy không tới được.

- Chúa ơi, bà Sca'lett, bà Melanie đau dữ lắm.

- Bác sĩ không tới được. Không một ai tới được. Phải lo chuyện đỡ đẻ và tao sẽ tiếp cho. Prissy há hốc miệng, lưỡi lú lại. Không dám nhìn Scarlett, nó vừa đưa chân cọ xát nền nhà vừa vịn vẹo mình.

- ừng làm bộ làm tịch nữa. Chuyện gì vậy?

- Con bé da đen lúi lại chân thang.

- Chúa ơi...

Nó trợn mắt lên tỏ vẻ sợ sệt và xấu hổ.

- Cái gì vậy?

- Chúa ơi! Mình cần phải có bác sĩ. Con... Con... thưa bà Sca'lett con chẳng biết chút

gì về chuyện đỡ đẻ.

Scarlett chơi vơi như mất thở trước khi con giận bùng lên. Prissy khom mình định luôn qua vọt chạy nhưng Scarlett đã tóm được nó.

- Con mọi đen láo toét... Mà nói vậy nghĩa là sao? Mà đã nói mà biết đỡ đẻ kia mà. Thật ra là thế nào? Nói cho tao biết ngay.

- Thưa bà Sca'lett, con nói láo! Con không hiểu sao con dám nói láo với bà như vậy. Con chỉ mới thấy người ta đỡ có một lần, 'òì má con không cho con coi nữa.

Thấy Scarlett trừng mắt con bé lùi lại cố vùng vẫy để thoát thân. Trong một lúc, nàng không tin đó là sự thật. Nhưng khi nhận rõ con Prissy chẳng biết chút gì về vụ sinh đẻ, nàng giận điên lên. Cả đời, chưa bao giờ nàng đánh một người nô lên, nhưng bây giờ, nàng, bàn tay mỗi nhừ, chỉ biết có tát và tát mãi. Prissy rống lên. Nó kêu la vì sợ hơn vì đau đớn. Nó bắt đầu nhảy loi choi cố thoát khỏi bàn tay bấu chặt như gọng kìm của Scarlett.

Tiếng rên rĩ trên lầu bỗng ngưng bật, rồi tiếng Melanie thều thào vọng xuống:

- Scarlett! Phải em đó không? Lên đây với chị mau!.

Scarlett bỗng buông tay Prissy ra, co bé ngồi thụp xuống chân cầu thang rên rĩ. Nàng đứng yên một lúc, nhìn lên lầu, nghe tiếng rên liên tục. Nàng đứng đó, tưởng chừng như một gánh nặng nề vừa quàng vào cổ mình, rồi đeo theo cả một gánh nặng, quá nặng ngay khi nàng vừa nhấc chân đi.

Nàng cố nhớ những việc mà Ellen và Mammy đã làm khi nàng sinh Wade nhưng trong cơn đau đẻ, nàng đã quên nhiều, tất cả chỉ như một màn sương. Nàng chỉ nhớ lơ mơ một vài điều và hấp tấp ra lệnh cho Prissy:

- Đi đốt lửa và giữ cho trong ấm bao giờ cũng có nước nóng. Rồi tìm cho tao hết tất cả khăn lau còn sót lại trong nhà và một cuộn chỉ. Rồi lấy cho tao cây kéo. Đừng có nói

với tao là tìm không ra. Lấy hết đem lên cho thật mau. Lẹ lên!

Nàng kéo con Prissy bật lên và xô nó chúi nhủi về phía nhà bếp. Rồi uốn ngực tới, nàng bước lên lầu. Bây giờ còn một việc khó khăn nhất là làm sao nói cho Melanie biết là nàng và con Prissy tự lo lấy việc đỡ đẻ.

CHƯƠNG 22

Chưa có buổi chiều nào dài, nóng nực và nhiều ruồi đến vậy. Mặc dù Scarlett luôn tay quạt, từng đàn ruồi vẫn quấy nhiễu Mélanie. Scarlett đã đau cả tay vì phải phe phẩy tấm lá cọ rộng, nhưng những cố gắng của cô vô tác dụng vì đuôi ruồi ở mặt thì nó lại đập xuống chân làm cho Mélanie phải kêu lên kèm theo những cái vẩy chân nhẹ: “Ôi, đề nghị chị quạt cho em dưới chân”.

Căn phòng mờ tối, Scarlett đã buông rèm cửa xuống để ngăn sức nóng và ánh nắng chiếu vào. Một vài điểm sáng to như đầu kim chứng tỏ vải đã có lỗ thủng và một vệt nắng bao quanh những bức rèm. Trong phòng nóng đến nỗi Scarlett ướm dẫm mồ hôi và mỗi lúc một dính thêm. Prissy ngồi nép trong một xó cũng đổ mồ hôi từng giọt và toát ra một thứ hơi buồn nôn. Nếu không sợ nó chuồn đi mất, Scarlett đã đuổi nó ra ngoài...

Mélanie không ngừng xoay sang phải, sang trái. Đôi khi cô cố ngồi dậy rồi lại nằm xuống. Lúc đầu, cô còn cố kiềm nước mắt, cắn môi đến chảy máu và Scarlett cũng căng thẳng chẳng kém gì Mélanie đã phải thốt lên giọng khô khan:

- Mélanie, không nên can đảm quá. Cứ hét lên, la lên nếu cần. Không còn ai khác nghe thấy đâu mà sợ.

Vào cuối buổi chiều, Mélanie không còn can đảm được nữa. Cô rên rỉ, đôi lúc hét lên những tiếng xé phổi. Những lúc như vậy, Scarlett phải lấy hai tay bịt lỗ tai lại, vùng vẩy tứ phía và mong chết đi được. Dù phải làm bất cứ việc gì còn hơn phải đứng đấy, tay chân bị bó chặt, chờ đợi mãi chẳng thấy đứa bé ra đời. Chờ đợi, chờ đợi mãi. Theo như cô biết, quân Yankees đã đến phố Năm Fourches rồi.

Cô hết sức hối hận đã không lắng nghe những câu chuyện mà các bà có chồng nói khẽ với nhau về vấn đề sinh đẻ. Nếu cô chịu khó nghe, nếu cô quan tâm đến những vấn đề ấy, cô sẽ biết Mélanie khi nào sinh. Cô còn nhớ mang máng đã nghe thấy bà

Pitty nói về một người bạn của bà, sau khi đau đẻ trong hai ngày đã bị chết vì không sinh được. Nếu Mélanie ở trong tình trạng đó, trong hai ngày... Nhưng Mélanie mỏng manh quá, không đủ sức chịu đựng hai ngày như thế. Nếu đứa bé không ra được, cô ta sẽ chết mất. Và trong trường hợp ấy, nếu Ashley còn sống, cô, Scarlett làm thế nào mà nói được với chàng về cái chết của Mélanie... sau khi đã hứa sẽ chăm sóc cho cô?

Lúc lên cơn đau dữ dội, Mélanie còn muốn nắm lấy tay Scarlett, nắm chặt như muốn bóp gãy vậy. Sau một giờ, bàn tay của Scarlett sung lên và tê buốt như không cử động được nữa. Thế là cô nghĩ ra sáng kiến buộc hai đầu khăn mặt dài vào với nhau và buộc cả vào chân giường rồi đưa cho Mélanie chỗ ngồi. Mélanie bám chặt vào đấy như muốn xé toạc chúng ra. Suốt cả buổi chiều, tiếng kêu của cô như một con thú đang giãy chết dưới đáy bãi. Đôi khi cô buông khăn mặt ra, xoa hai tay vào nhau một cách mệt mỏi và nhìn chăm chăm vào Scarlett bằng hai con mắt nở ra và đau đớn.

”Chị nói với em đi! Chị nói với em đi!” Cô thều thào và Scarlett huyền thuyên cho đến khi cô lại bám lấy khăn mặt và tiếp tục quằn quại.

Căn phòng tối chỉ còn là ẩm ướt, đau khổ và ruồi vo vo. Thời gian trôi đi quá chậm làm Scarlett quên mất cả những gì đã xảy ra lúc buổi sáng. Cô có cảm giác như chưa hề rời bỏ căn phòng tối tăm và trong đó người ta phải đổ mồ hôi. Mỗi khi Mélanie rú lên, Scarlett cũng muốn bắt chước và chỉ khi cắn chảy máu môi cô mới kìm được và không bị ngập chìm vào một cơn điên loạn.

Wade leo lên cầu thang trên đầu ngón chân rồi nép vào một xó cửa trên: Con đói quá mẹ ơi!...

Scarlett đứng lên nhưng Mélanie lại ghen ngào nói:

- Đừng rời em, chị ơi. Không có chị ở đây em không thể chịu được đâu.

Scarlett sai Prissy xuống bếp nấu cháo ngô cho Wade ăn. Còn cô, sau cái buổi chiều hôm nay không bao giờ còn thấy đói nữa.

Chiếc đồng hồ để trên lò sưởi không chạy nữa làm Scarlett mất ý thức về thời gian. Tuy nhiên, thấy mặt trời bớt nóng và những điểm sáng nhỏ ở tấm rèm bớt sáng, cô liền vén rèm lên và nhìn ra ngoài. Cô ngạc nhiên thấy ngày đã tàn và mặt trời như một cái đĩa đỏ ối đã xuống thấp ở đường chân trời. Cô tưởng tượng là từ giờ trở đi nhiệt độ lúc nào cũng khắc nghiệt như lúc buổi trưa.

Cô tự hỏi một cách tuyệt vọng ngoài thành phố ra sao. Binh sĩ đã rút hết chưa? Quân Yankees đã đến chưa? Quân Liên bang rút lui không xảy ra trận đánh chứ? Cô đau lòng nghĩ tới quân Liên bang có quá ít để chống lại với quân của Sherman được chăm sóc tốt hơn. Sherman! Quỷ Satan cũng không làm cô sợ đến vậy. Nhưng cô không có đủ thì giờ để mà suy nghĩ. Mélanie khát nước, muốn có một chiếc khăn mặt lạnh để lên trán, muốn được người ta quạt, người ta đuổi ruồi đang bám vào mặt cô.

Sau hoàng hôn, Prissy xuất hiện như một bóng ma và đốt một ngọn đèn. Mélanie cảm thấy yếu hơn. Cô không ngừng gọi Ashley. Cô hình như đang mê sảng và sau cùng Scarlett có một ý muốn dã man làm nghẹt những tiếng kêu ầy dưới một cái gối. Dù sao thì ông bác sĩ cũng có thể sắp đến. Hy vọng lại nở trong lòng và Scarlett liền sang Prissy chạy sang nhà bà Meade xem hai ông bà có nhà không.

- Nếu ông bác sĩ không có nhà, hỏi bà Meade xem cần phải làm thế nào. Mời được bà đến thì tốt.

Prissy đi rồi, Scarlett nhìn theo nó xuống đường. Một lúc lâu sau nó trở về một mình.

- Suốt cả ngày ông bác sĩ không về nhà. Ông phải đi với binh lính. Thưa cô Scarlett, cậu Phil chết rồi.

- Chết rồi?

- Vâng, Prissy đáp với vẻ quan trọng. Talbot, người đánh xe nói với con như thế. Cậu đã bị một viên đạn...

- Mặc cậu.

- Con không nom thấy bà Meade đâu. Cookie nói là bà còn đang rửa cho cậu và chuẩn bị chôn cất trước khi bọn Yankees đến. Cookie nói là tai họa lớn quá, cần phải để một con dao dưới giường nằm của bà Meade để cắt nó làm đôi.

Scarlett muốn tát cho Prissy một cái về việc đưa cái tin ấy nhưng lúc đó Mélanie mở mắt và thều thào:

- Chị ơi... quân Yankees đang đến à?

- Không đâu, Scarlett quả quyết nói. Prissy là một đứa nói dối.

- Thừa vâng, đúng thế. Prissy nhiệt liệt nhận.

- Chúng đang đến đây. Mélanie thều thào và vùi mặt vào gối. Từ đó tiếng ghen ngào tiếp tục thốt lên. Khổ thân thằng bé! Khổ thân thằng bé! Và sau một lúc im lặng: Ôi, chị Scarlett, chị không nên ở đây nữa. Chị nên đi đi, mang Wade đi đi.

Những lời nói của Mélanie chỉ là phát ngôn những ý nghĩ của Scarlett nhưng chúng chỉ làm cho Scarlett điên tiết và sự xấu hổ, hèn nhát lộ trên mặt.

- Đừng có mà ngu ngốc thế. Tôi không sợ. Cô cần phải biết là tôi sẽ không bỏ cô.

- Chị nên làm thế. Em sắp chết đây.

Và Mélanie lại rên rỉ.

Sờ soạn như một bà già, Scarlett bám chặt vào thành cầu thang như sợ ngã. cô lần từng bước đi xuống cầu thang tối om. Chân nặng chình chịch, run rẩy vì mệt mỏi, mình đầy mồ hôi lạnh, cô rùng mình. Cô tiến lên không còn sức đến tận hàng hiên và ngồi xuống bậc đầu tiên. Cô tựa lưng vào cái cột và run rẩy lần cởi một nửa cái coóc-xê. Đêm lạnh và Scarlett nhìn vào đêm tối.

Tất cả thế là xong, Mélanie không chết và thằng bé kêu như một mèo con đang được Prissy tắm cho lần đầu tiên. Mélanie đang ngủ. Làm sao mà cô ta có thể ngủ được sau

còn ác mộng ấy, sau sự tra tấn ấy. Những tiếng rú, những sự chăm sóc ngu dốt ấy chỉ làm đau thêm hơn có tác dụng. Tại sao cô ta không chết? Scarlett biết nếu là mình sẽ không qua nổi. Khi đã xong tất cả, Mélanie thì thào câu gì khế quá, làm Scarlett phải cúi xuống mới nghe được câu: “Cảm ơn!” Thế rồi cô ngủ thiếp đi. Làm sao mà cô ta có thể ngủ được? Scarlett quên mất là mình cũng đã ngủ sau khi sinh Wade. Cô quên hết cả. Tâm trí cô hoàn toàn trống rỗng. Cả thế giới nữa cũng chỉ là hư không. Cuộc sống không tồn tại trước ngày vô tận này và sau đó cũng sẽ không tồn tại, chỉ còn có ban đêm nặng nề và nóng bức, chỉ còn có hơi thở ảm ảm và kiệt sức của cô, chỉ còn có mồ hôi lạnh toát chảy từ hai bên nách cô xuống thắt lưng, từ hai bên đùi xuống đầu gối, thứ mồ hôi sền sệt, dính dính và lạnh toát.

Cô lắng nghe tiếng thở của mình. Nó có một nhịp điệu nặng nề bị đứt đoạn bởi những tiếng nức nở nhưng cặp mắt của cô vẫn ráo hoảnh và nóng bỏng như không bao giờ còn chứa được nước mắt nữa. Từ từ, nặng nhọc, cô vén cái váy nặng nề lên đến tận đùi. Lần lượt cô có cảm giác nóng rồi lạnh. Cô thấy hình như toàn thân cô dính sát lại. Không khí ban đêm làm cho tay chân cô mát lạnh. Cô nghĩ một cách đen tối đến lời nói của bà Pitty sẽ ra sao nếu bà nhìn thấy cô xắn cao váy dưới hàng hiên này, nhưng mặc kệ. Cô mặc kệ tất cả. Thời gian đã ngừng bước rồi. Hoàng hôn có lẽ vừa mới kết thúc, lúc này có lẽ đã quá nửa đêm. Scarlett chẳng biết gì cả và cũng chẳng quan tâm đến.

Cô nghe tiếng chân bước trên gác và nghĩ thầm: “Con Prissy đáng nguyên rủa!” Cặp mắt cô díp lại và có một thứ giống như giấc ngủ đè nặng lên cô. Rồi một lúc lâu sau trong bóng tối hoàn toàn, Prissy đến tìm cô:

- Thưa cô, chúng ta vừa làm được một việc tốt đẹp quá. Con tin chắc là mẹ con chẳng thể làm hơn được.

Scarlett nhìn nó trong bóng tối, mệt quá chẳng buồn mắng nó, trách nó, đánh nó nữa

Cách thức nó khoe khoang một thành tích nó không hề có, cái vụng về hoàn toàn vô tác dụng của nó trong những lúc gay go nhất; cái kéo nó đã để không đúng chỗ, cái chậu nước nó đã làm đổ xuống giường, đứa trẻ sơ sinh nó đã đánh rơi. Thế mà bây giờ nó đến ca tụng công lao của nó. Thế mà bảo là bọn Yankees muốn giải phóng cho những kẻ nô lệ. Sự nghiệp của chúng vĩ đại thế đấy.

Không nói một lời, Scarlett ngồi lại vị trí cũ bên cái cột. Prissy đoán biết thái độ của chủ, nó liền chuồn mất. Sau một lúc lâu lấy lại được nhịp thở và tinh thần đã dịu lại, Scarlett nghe thấy trong phố nổi lên những tiếng nói ồn ào, tiếng bước chân của một đoàn đông người từ phía bắc tới. Quân lính. Scarlett từ từ đứng lên, buông váy xuống mặc dù cô biết chẳng ai nom thấy cô trong bóng tối. Khi họ đi qua nhà như những cái bóng ma, Scarlett gọi họ:

- Các ông ơi!

Một cái bóng tách ra khỏi đám đông và lại gần hàng rào.

- Các ông đi đây à? Các ông bỏ chúng tôi sao?

Cái bóng như nhắc mũi lên và một giọng bình tĩnh nói:

- Thưa bà vâng! Đúng thế. Chúng tôi là những người cuối cùng bảo vệ pháo đài cách một dặm về phía bắc.

- Thưa bà vâng. Xin bà hiểu cho. Quân Yankees đang đến.

- Các ông

Vậy là quân đội rút lui thật sự?

Quân Yankees đến. Scarlett quên mất việc đó. Họng cô bỗng nhiên se lại và cô không còn khả năng nói gì thêm nữa. Cái bóng đi ra nhập vào các bóng khác và tiếng bước

chân giảm dần trong đêm tối.

“Quân Yankees đến! Quân Yankees đến!” Quân lính dậm chân theo nhịp đó trên dọc đường và cứ tới mỗi một nhịp, tim cô lại nảy lên. Quân Yankees đang tới.

Prissy chạy đến nép vào người Scarlett và lắp bắp:

- Cô ơi, bọn Yankees sắp đến. Bọn chúng sẽ giết hết chúng ta. Bọn chúng sẽ cắm lưỡi lê và bụng chúng ta. Bọn chúng...

- Câm mồm đi.

Nghĩ đến những vấn đề ấy cũng đã đủ khiếp đảm rồi huống chi còn phải nghe nói bằng cái giọng lắp bắp. Scarlett nổi một cơn khiếp sợ nữa. Có thể làm được gì bây giờ? Làm sao có thể trốn đi được? Tìm sự giúp đỡ ở đâu bây giờ? Tất cả bạn bè đều đã bỏ cô.

Đột nhiên cô nghĩ đến Rhett Butler và nỗi lo sợ biến mất. Tại sao cô không nghĩ đến anh ta sáng nay. Cô ghét Rhett nhưng anh ta thông minh và không sợ quân Yankees. Và lại anh ta vẫn còn trong thành phố. Tất nhiên cô căm giận anh ta đến chết được. Trong lần gặp cuối cùng vừa qua anh ta đã nói những câu không thể tha thứ được. Nhưng trong một tình thế như lúc này có thể bỏ qua được. Rồi anh ta lại còn có ngựa và xe. Ôi, tại sao cô không nghĩ đến anh ta sớm hơn. Anh ta có thể đem tất cả đi khỏi cái nơi đáng nguyên rủa này, đem họ đi khỏi bọn Yankees, đi đến bất cứ nơi nào.

Scarlett quay lại Prissy và bảo nó:

- Mà có biết thuyền trưởng Butler ở đâu không? ở khách sạn Atlanta phải không?

- Thưa cô vâng, nhưng...

- Không nhưng gì hết, đi ngay tới đó, chạy nhanh hết sức vào. Bảo ông ta tao cần gặp ông. Tao muốn ông đến đây ngay cùng với ngựa và xe của ông. Nói với ông về đứa bé mới sinh. Nói với ông là tao muốn ông đưa chúng ta ra khỏi đây. Đi đi, nhanh lên.

Scarlett đứng lên và đẩy mạnh Prissy.

- Lạy Chúa. Thưa cô, con sợ đêm tối lắm. Thế ngộ nhờ bọn Yankees tóm được con thì sao?

- Chạy nhanh lên, mày có thể đuổi kịp những người lính vừa mới đi qua đây và họ không để bọn Yankees bắt mày đâu. Nhanh lên.

- Con sợ lắm. Thế nếu ông thuyền trưởng không có ở khách sạn thì sao?

- Thì hãy hỏi thăm ông ta ở đâu. Mày không biết hỏi sao? Nếu ông ta không ở khách sạn thì mày đến các tiệm nhảy ở phố Decatur. Đến nhà người đẹp Watling. Đi tìm khắp nơi. Đồ ngu, mày không hiểu là nếu mày không đi nhanh lên và không tìm được ông ta thì bọn Yankees sẽ đến và tóm được chúng ta.

- Thưa cô, mẹ con sẽ giết con mất nếu biết là con vào một tiệm nhảy hay nhà ô uế.

- Nếu mày không đi, chính tao sẽ giết mày. Mày chỉ cần đứng ở ngoài đường và gọi hoặc mày chỉ cần hỏi thăm một người nào có ở đó. Đi nhanh lên.

Thấy Prissy vẫn còn nhùng nhằng và vẫn như đóng đinh tại chỗ, Scarlett đẩy nó làm nó chúi đầu lao xuống các bậc thềm.

- Nếu mày không chịu đi tao sẽ đem mày bán cho bọn lái buôn ở Louisane và mày sẽ không bao giờ còn gặp mẹ mày nữa, không bao giờ gặp những người mày quen biết nữa và tao sẽ bảo họ cho mày ra đồng làm việc.

- Trời ơi, thưa cô Scarlett...

Bị cái đẩy mạnh của chủ, nó lao đầu xuống các bậc thềm. Có tiếng lách kích mở cửa, Scarlett kêu lên: “Chạy nhanh lên nhé, đồ ngu”.

Cô nghe tiếng Prissy phóng như nước đại và tiếng chân của nó biến mất trên mặt đất mềm

CHƯƠNG 23

Sau khi Prissy đi rồi, Scarlett vào trong nhà và thắp đèn lên. Không khí trong nhà nóng nực, như thể các bức tường vẫn giữ nguyên sức nóng của ban ngày. Scarlett đã hơi ra khỏi được cơn u mê và cô cảm thấy đói. Cô chưa ăn gì từ chiều hôm qua trừ mấy thìa cháo ngô. Cô bèn cầm cái đèn và đi vào bếp. Bếp lò đã tắt nhưng căn phòng vẫn ngọt ngào. Scarlett tìm được một chiếc bánh ngô. Cô ăn ngon lành và đưa mắt tìm thứ khác. Trong một cái bát còn một ít cháo, cô cầm lên và chẳng cần thìa nữa cô đưa lên miệng húp. Cháo không muối nhưng Scarlett đói quá nên cũng chẳng cần. Húp được mấy ngụm, không khí trong phòng trở nên không thể chịu được, cô vội một tay cầm đèn một tay cầm bánh và bát cháo đi ra hành lang.

Scarlett biết là cô nên đến bên cạnh Mélanie. Lúc Mélanie cần gì cô còn có thể giúp được. Nhưng cô ghê sợ nghĩ đến phải quay lại căn buồng mà cô đã phải trải qua biết bao giờ giấc của ác mộng. Ngay cả nếu Mélanie có chết chẳng nữa, cô cũng không có can đảm để đi lên. Cô ước mong không bao giờ còn phải trông thấy căn buồng ấy nữa. Cô đặt đèn xuống một cái ghế gần cửa sổ và quay lại mái hiên. ở đấy mát mẻ hơn biết bao dù có mùi ẩm ướt của ban đêm. Cô ngồi xuống những bậc thềm trong vòng ánh sáng lan toả và tiếp tục nhấm nháp cái bánh.

Sau khi ăn xong, sức khoẻ trở lại trong một chừng mực đồng thời lại nảy sinh ra những nỗi lo âu. ở đầu phố kia, cô có thể nhận thấy một tiếng ồn hỗn độn nhưng cô không hiểu nó báo hiệu gì. Cô chỉ phân biệt được không gì khác ngoài một tiếng rì rầm lúc to lúc nhỏ. Cô cúi người về phía trước để nghe cho rõ hơn và nhận thấy các bắp thịt của cô đều nhúc nhích vì quá sức. Điều mà cô muốn hơn hết là nghe tiếng vó ngựa và trông thấy Rhett với dáng đi lừ đừ, đầy tự tin với cặp mắt cười những nỗi sợ hãi của cô. Rhett sẽ mang cả nhà đi xa. Cô không biết đến đâu nhưng điều đó không quan trọng.

Trong lúc cô đang ở tư thế ấy, hai tai dỏng lên nghe, một ánh sáng nhỏ xuất hiện trên

cây. Sừng sốt, Scarlett quan sát nó và thấy nó trở nên sáng hơn. Bầu trời đang tối sẫm trở thành màu hồng rồi màu đỏ và đột nhiên qua ngọn cây, Scarlett thấy một lưới lửa liềm lên trời. Cô đứng phắt dậy. Tim cô đập mạnh trong lồng ngực.

Quân Yankees đã tới. Cô biết chúng đã ở đây và đang đốt thành phố. Ngọn lửa hình như xuất phát từ khu đông. Nó chồm lên mỗi lúc một cao và trước cặp mắt sợ hãi của cô, trung tâm đám cháy lan rộng và nhanh chóng thành một đám nhấp nháy lớn, đỏ rực. Chắc rất nhiều nhà bị cháy. Một ngọn gió nhẹ và mát nổi lên đem đến mùi khói.

Cô trèo một mạch lên cầu thang, vào buồng cô và thò đầu ra ngoài cửa sổ để trông được rõ hơn. Bầu trời đã khoác một màu thê thảm. Từng cột khói lớn bốc lên để rồi sau đó bay lơ lửng trên ngọn lửa như những đám mây. Mùi khói trở nên rõ ràng hơn.

Tâm trí Scarlett rời rạc, suy nghĩ lung tung. Cô tự hỏi còn bao nhiêu thời gian nữa để ngọn lửa lan tới nhà cô và để bọn Yankees lao vào cô. Cô tự hỏi biết đi đâu? Táy cả quỹ sứ dưới địa ngục hình như đang gào thét vào tai cô và dưới ảnh hưởng của lạc lõng, kinh hoàng, đầu óc cô quay cuồng đến độ cô phải tỳ vào thành cửa sổ.

“Mình cần phải suy nghĩ! Scarlett không ngừng nhắc lại. Mình cần phải suy nghĩ!”

Nhưng những ý nghĩ của cô cứ đi đâu hết, xuyên qua trí óc cô như những con chim ruồi hót hoảng. Trong lúc cô đứng bám vào thành cửa sổ, cô nghe thấy một tiếng nổ đinh tai, mạnh hơn cả tiếng đại bác mà cô đã nghe thấy. Một ngọn lửa khổng lồ quét lên bầu trời. Rồi những tiếng nổ khác vang lên. Mặt đất rung chuyển, những tấm kính rơi vỡ quanh Scarlett.

Tiếng nổ tiếp theo xé tan bầu không khí như trong một địa ngục đầy lửa cháy và tiếng ồn. Hàng nghìn tia lửa vọt lên trời để rồi lại rơi xuống từ từ, uể oải, qua những đám khói màu máu. Scarlett như nghe một tiếng gọi yếu ớt từ phòng bên cạnh nhưng cô không để ý đến. Cô không còn thì giờ mà chăm sóc Melanie. Cô hoàn toàn bị lũng đoạn bởi nỗi sợ hãi, đang luồn vào mạch máu cô nhanh như những ngọn lửa. Cô như một đứa bé con đầy sợ hãi chỉ muốn rúc đầu vào lòng mẹ để không phải nhìn thấy gì

nữa. Giá cô được ở nhà. ở nhà với mẹ cô.

Mặc dù những tiếng nổ liên tục làm cho thần kinh căng thẳng, cô còn phân biệt được một tiếng động khác, tiếng động của một người đang lên cầu thang, từng hai bậc một. Cô nghe thấy tiếng nói của Prissy. Prissy lao vào buồng, bám mạnh vào cánh tay Scarlett.

- Bọn Yankees... Scarlett kêu lên.

- Thưa không, đó là các ông nhà ta, Prissy kêu lên và bấm móng tay vào da thịt Scarlett. Các ông cho nổ những lò đúc, kho vũ khí và thừa cô, các ông sắp cho nổ bảy mươi xe tải đầy đạn và thuốc súng. Lạy Chúa, chúng ta cũng sắp nổ tung theo.

Nó tiếp tục kêu lên the thé và bấu chặt vào Scarlett làm cô đau quá phải thét lên và giằng mạnh người ra.

Quân Yankees còn chưa đến. Còn đủ thì giờ để chạy trốn. Scarlett tập trung mọi sức lực để vượt qua cơn sợ hãi.

“Nếu ta không tự chủ được, cô nhủ thầm, ta cũng sẽ hét lên như một con mèo bị bỏng”. Và trông thấy cảnh sợ hãi của Prissy làm cô tỉnh ngộ. Cô liền nắm lấy con bé nô lệ da đen và hết sức lay nó:

- Này, thôi đừng làm trò nữa. Quân Yankees đã tới đây đâu mà mất hồn thế đồ ngu. Mà đã gặp ông thuyền trưởng Butler chưa? Ông ta bảo sao? Ông ta có đến không?

Prissy thôi không kêu nữa nhưng hai hàm răng va vào nhau lộ cộc:

- Thưa cô có đấy ạ. Cuối cùng con cũng tìm được ông trong một tiệm cafe như cô nói. Ông...

- Tao không cần biết mày tìm thấy ông ấy ở đâu. Ông ấy có đến không? Mày có nói với ông mang theo cả xe ngựa không?

- Trời ơi, ông ấy bảo là quân ta đã lấy mất sạch xe ngựa của ông ấy rồi.

- Trời ơi!

- Nhưng ông ấy đến...

- Ông ấy bảo sao?

Prissy đã lấy lại được hơi thở và bình tĩnh được đôi chút nhưng hai con mắt vẫn tròn tròn vì sợ hãi.

- Thừa cô là thế này. Như cô nói, con đã tìm thấy ông ấy trong một tiệm cafe. Con đứng ngoài và réo tên ông ấy, thế là ông ấy ra. Thế rồi ông ấy trông thấy con ngay nhưng quân đội đã đốt kho vũ khí ở phố Decatur cháy đỏ rực, thế là ông nắm lấy cánh tay con chạy đến phố Năm Fourches, ông ấy mới hỏi con: “Gì thế? Nói nhanh lên”. Thế là con nói những điều cô đã dặn con: “Ông thuyền trưởng, ông đến nhanh lên, mang theo cả ngựa và xe nữa. Cô Melanie đã sinh con rồi và ông cần phải mang mọi người đi”. Ông ấy nói: “Thế cô ấy muốn ra đi à?” Con trả lời: “Con không biết nhưng chắc chắn là ông phải đến trước khi quân Yankees tới và cô ấy muốn đi với ông”. Thế là ông ấy bảo người ta đã lấy mất ngựa của ông ấy rồi.

Thế là hy vọng cuối cùng tan vỡ làm tim Scarlett thất lại. Sao mà cô ngu ngốc thế. Làm sao cô không biết là quân đội rút lui phải tịch thu tất cả ngựa xe còn lại. Trong một lúc ra rời, cô không còn nghe được Prissy nói gì nhưng rồi cô tự trấn tĩnh và muốn nghe nốt câu chuyện:

- Và ông ấy bảo con: “Về bảo với chủ mày là chó lo. Tao sẽ đi ăn cắp một con ngựa cho chủ mày mặc dù không còn con nào”. Và ông ấy nói: “Cho đến buổi tối nay, tao chưa ăn cắp ngựa bao giờ. Về bảo với cô Scarlett của mày là tao sẽ mang đến cho cô ấy một con ngựa dù tao có bị bắn”. Thế là ông ấy lại cười và còn nói thêm: “Tìm con đường tắt mà về”. Trong lúc con đang sắp đi thì một tiếng nổ rất to, thế là con không muốn về nữa nhưng ông ấy bảo không sao cả, đó là kho đạn quân ta cho nổ để khỏi rơi vào tay quân Yankees, và...

- Ông ấy có đến không? Có mang ngựa đến không?

- Ông ấy bảo con thế.

Scarlett thở một hơi thật dài. Nếu có một cách nào khác để có ngựa, Rhett sẽ không từ. Thật là một anh chàng thông minh. Cô sẽ tha lỗi cho anh hết nếu anh giúp cô qua được bước khó khăn này. Chạy trốn. Và với Rhett, cô không có gì phải sợ. Rhett sẽ che chở cho bọn họ. Cảm ơn Chúa, Rhett đã có ở đây. Viễn cảnh thoát khỏi con nguy hiểm có một ý nghĩa thực tiễn đối với Scarlett.

- Đi đánh thức Wade dậy, mặc quần áo cho nó và chuẩn bị quần áo cho mọi người. Bỏ tất cả vào một cái hòm nhỏ. Nhất là không được nói với cô Mélanie là chúng ta ra đi. Không, chưa đâu. Tuy nhiên, mày bọc em bé vào trong hai cái khăn mặt lớn và cũng chớ quên chuẩn bị đồ đạc cho nó nữa.

Prissy vẫn chưa chịu buông vạt áo của Scarlett và trong cặp mắt nó người ta chỉ trông thấy có lòng trắng. Scarlett đẩy nó một cái, gỡ áo ra và quát:

- Đi. Thế là Prissy lóc cóc chạy đi như một con thỏ,

Scarlett nghĩ thầm cô phải lên để khích lệ Mélanie. Cô biết là em chồng hấn sợ hãi lắm khi nghe thấy những tiếng nổ không ngừng như những tiếng sấm và trông thấy lửa cháy sáng rực trời. Người ta có thể cho là ngày tận thế đã đến. Tuy nhiên cô còn thấy có vấn đề là phải trở lại căn phòng đó để giải quyết. Lúc đầu cô còn định đóng gói tất cả đồ ăn bằng bạc mà bà Pitty đã để lại khi đi Macon nhưng lúc vào đến bếp, hai tay cô run đến nổi làm vỡ ba cái đĩa. Cô đi ra ngoài hàng hiên để nghe những tiếng nổ rồi lại chạy trở vào phòng ăn và lại đánh rơi các đồ bằng bạc xuống sàn. Cô làm rơi tất cả những gì cô chạm vào. Trong lúc lúnh quýnh cô trượt chân và nặng nề ngã xuống nhưng cô dậy ngay được và cũng không cảm thấy đau. Trên đầu, cô nghe tiếng Prissy đang lùng đi tứ phía như một con vật hốt hoảng và tiếng động đó làm cô bức tức vì cô cũng lùng lên như thế.

Cô đi ra ngoài hàng hiên nhiều lần nhưng lần này cô không trở vào bếp nữa. Cô ngồi

xuống, đơn giản vì cô không thể tiếp tục làm việc gì được nữa, dù chỉ là gói đồ. Cô chỉ có thể ở lại đây chờ Rhett, trái tim đập thành thịch. Đầu phố đằng kia cô nghe có tiếng rít của trục bánh xe thiếu dầu và tiếng vó ngựa không đều. Tại sao anh ta không cho con ngựa phóng lên?

Tiếng động lại gần, Scarlett đứng lên và thốt ra tên của Rhett. Cô trông thấy anh mò mò bước xuống một loại xe bò nhỏ và cô nghe tiếng động khoá hàng rào. Anh vẫn ăn mặc cầu kỳ như đi dự một buổi khiêu vũ. Cái áo và cái quần cắt rất đẹp bằng vải trắng mịn. Anh mặc một cái áo gilê bằng lụa màu xám cẩm thạch. Một cái áo khoác kín đáo che cái yếm áo somi. Cái mũ panama rộng ngạo nghễ đội lệch một bên và ở thắt lưng đeo hai khẩu súng ngắn bóng bằng ngà. Hai túi áo vét đựng đầy đạn.

Anh đi lên với dáng đi uyển chuyển của người da đỏ với cái đầu đẹp hất ra đằng sau. Anh có vẻ đẹp của một hoàng tử. Bộ mặt âm thầm của anh biểu lộ một vẻ man rợ được tự chủ một cách cẩn thận, một vẻ tàn nhẫn làm cho Scarlett hoảng sợ nếu cô nhận thức được.

Cặp mắt đen của anh lóng lánh như thể tất cả tấn thảm kịch ấy làm anh thích thú, như thể những tiếng động đang xé tan bầu không khí và phản chiếu ghê sợ lên trời chỉ là những trò đùa dọa nạt trẻ con. Anh bước lên các bậc thềm và Scarlett quay lại, mặt tái mét, một ngọn lửa cháy bùng trong cặp mắt xanh của cô.

- Chào cô, Rhett nói giọng kéo dài và nâng mũ lên với một cử chỉ khoáng đạt. Đêm nay đẹp trời lắm. Tôi nghe nói cô định làm một chuyến du hành có phải không?

- Nếu ông còn nói đùa nữa, Scarlett đáp với giọng cộc lốc, suốt đời tôi sẽ không bao giờ còn nói chuyện với ông nữa.

- Đừng có kể với tôi là cô sợ.

Anh làm ra vẻ ngạc nhiên và phác một nụ cười làm Scarlett chỉ muốn đẩy anh xuống chân cầu thang,

- Có, tôi sợ lắm. Tôi sợ đến chết mất. Nếu ông chỉ có óc phán đoán mà Trời đã phú cho một con dê thì ông cũng sẽ phải sợ. Nhưng chúng ta không có thì giờ để tranh luận. Chúng tôi cần phải ra khỏi nơi đây.

- Xin phục vụ các bà. Nhưng cô có ý định đi đâu? Tôi đến đây chỉ với mục đích duy nhất là để biết xem cô định đâu. Cô không thể đi đến phương bắc, phương đông, phương nam cũng như phương tây. Chỗ nào cũng có quân Yankees. Chỉ còn một con đường đi ra khỏi thành phố mà quân Yankees còn chưa nắm được và quân đội dùng để rút lui. Và con đường đó sẽ không được tự do lâu đâu. Đoàn kỵ binh của tướng Lee đang chiến đấu ở Rough Ready để giữ cho con đường đó được tự do lúc binh sĩ rút qua. Nếu cô đi theo con đường McDonough cùng với binh sĩ, quân lính sẽ lấy con ngựa của cô tuy không đáng giá bao nhiêu; tôi cũng đã phải vất vả lắm mới ăn cắp được nó. Nào, cô muốn đi đâu nào?

Scarlett đứng dậy run rẩy nghe Rhett nói và chỉ nghe được lơ mơ. Nhưng trước câu hỏi cụ thể đó, cô đột nhiên hiểu được là cô muốn đi đâu. Cô liền đáp:

- Tôi muốn đi về nhà tôi.

- Về nhà cô? Có nghĩa là về Tara phải không?

- Phải, phải, về Tara. Ôi, Rhett, chúng ta phải nhanh lên.

Anh nhìn cô tưởng cô mất trí

- Tara, trời ơi, Scarlett, vậy cô không biết là người ta đã đánh nhau suốt ngày ở Jonesboro à? Trận chiến diễn ra trên một trận tuyến mười lăm dặm và người ta đánh nhau ở ngay cả trong các đường phố ở Tara rồi, chiếm được toàn địa hạt đó rồi. Không ai hiểu chúng ở đâu nhưng chúng có ở phía ấy. Cô không thể trở về nhà cô được. Cô cũng không thể đi qua trận tuyến của quân Yankees được.

- Tôi sẽ đi về nhà tôi. Scarlett hét lên. Tôi sẽ về nhà, sẽ về.

- Cô điên rồi, giọng của Rhett trở nên oai nghiêm và rắn rỏi. Cô không thể đi về phía ấy được. Ngay cả nếu cô không bị rơi vào tay quân Yankees, rừng cũng đầy những kẻ lang thang và đào ngũ của cả hai đội quân, lại còn biết bao nhiêu binh sĩ đang đánh giết lùi từ Jonesboro, họ sẽ cướp ngay ngựa của cô chứ không đến lượt quân Yankees. Điều may mắn duy nhất cho cô là đi theo binh sĩ trên con đường đi McDonough và cầu Chúa cho cô không gặp vận đen. Cô không thể đi Tara được. Ngay cả nếu cô tới được Tara, cô sẽ chỉ còn thấy là đồng tro tàn. Tôi không muốn để cho cô về nhà cô. Có điên mới làm thế.

- Tôi sẽ về nhà tôi, Scarlett thốt lên, giọng tan nát như một tiếng kêu xé ruột. Tôi sẽ đi về nhà tôi. Ông không thể ngăn cản tôi được. Tôi đi về nhà tôi. Tôi muốn gặp mẹ tôi. Tôi sẽ giết chết ông nếu ông còn ngăn cản tôi. Tôi cứ đi về nhà tôi.

Vừa tức giận vừa sợ hãi, Scarlett mê man cả người rồi khóc oà lên. Cô dùng hai nắm tay đâm vào ngực và lại kêu lên: “Tôi sẽ đi, dù có phải đi bộ”.

Rồi đột nhiên cô thấy cô ở trong hai cánh tay của Rhett. Cô bám lấy anh, hai bàn tay không đâm nữa, má cô ướt đầm nước mắt áp vào cái yếm áo sơ mi. Rhett một tay vuốt ve bộ tóc rối bời, miệng nói, giọng dịu dàng êm ái, không một chút bồn chồn làm cho Scarlett nghĩ là không phải Rhett, mà là một người đàn ông nào đó nhân đức, mạnh mẽ, phảng phất mùi rượu cô nhắc, mùi thuốc lá và mùi ngựa, những mùi nhắc cô nhớ đến ông Gérard.

- Thôi cô bé thân mến, đừng khóc nữa. Cô sẽ đi về nhà cô, cô bé can đảm ạ. Cô sẽ đi về nhà cô. Đừng khóc nữa.

Scarlett lại cảm thấy một cái vuốt ve mới lên bộ tóc và tự hỏi mơ hồ trong lúc bối rối, phải chăng đây là đôi môi của Rhett. Anh dịu dàng quá, giỏi dỗ dành quá, làm cô cứ muốn ở mãi trong cánh tay anh. Giữa đôi cánh tay lực lưỡng này, chắc chắn sẽ không tai hoạ nào xảy ra với cô được.

Rhett lục trong túi lấy ra cái khăn mùi xoa rồi thấm nước mắt cho Scarlett:

- Bây giờ xì mũi đi như một bé ngoan, anh ra lệnh với một ánh tươi cười trong mắt. Bây giờ cho tôi biết cần phải làm gì nào? Chúng ta cần phải khẩn trương lên.

Vâng lời, Scarlett xì mũi nhưng không thể đưa ra ý kiến nào. Trông thấy cặp môi run run và cặp mắt nhìn anh thất vọng, anh chủ động đưa ra vấn đề:

- Mélanie sinh con rồi phải không? Phải đi một đoạn đường dài hai mươi dặm nguy hiểm đối với cô ấy lắm, lại trên chiếc xe tàn tạ này. Nên để cô ấy ở lại với bà Meade.

- Nhà ông bà Meade không còn ai. Tôi không thể bỏ cô ấy được.

- Tốt lắm, ta sẽ mang cô ấy đi theo vậy. Còn con bé không có đầu óc ấy đâu?

- Trên gác, đang đóng hòm.

- Hòm? Cô không thể mang theo hòm trong chiếc xe ốm này. Nó đã quá nhỏ so với tất cả số người của cô và bánh xe chỉ đòi long ra. Gọi con mồi ấy đến và bảo nó đem cái đệm giường nhỏ nhất trong nhà và để nó lên xe.

Scarlett vẫn còn chưa có khả năng làm được động tác gì.

Rhett nắm lấy cánh tay cô bằng một bàn tay cứng cỏi và hình như một phần nghị lực của anh truyền sang cô. Nếu cô có được tính thần nhiên của anh. Anh đẩy cô ra ngoài hành lang nhưng cô vẫn cứ tiếp tục nhìn anh với cặp mắt van lơn. Cặp môi anh như nhạo báng: “Phải chăng đây là người phụ nữ can đảm đã từng nói là không sợ Trời, không sợ đàn ông?”

Anh phì cười và bỏ cánh tay cô ra. Bị chạm tự ái, Scarlett lườm anh một cái đầy căm hờn. Cô nói:

- Tôi không sợ.

- Có, cô có sợ đấy. Chỉ trong chốc lát nữa là cô sẽ đảo ngược con mắt lên và tôi không mang theo thuốc muối đâu đấy nhé.

Bực mình, Scarlett giậm mạnh chân xuống sàn, không nói một lời, cô cầm lấy đèn và lao lên cầu thang. Rhett đi sát theo cô và cô nghe tiếng anh cười thầm. Cô thẳng người lên và bước vào buồng Wade, thấy nó đang mặc quần áo trong tay Prissy. Nó đang nắc và Prissy thì đang khóc. Cái đệm lông giường Wade nhỏ và cô ra lệnh cho Prissy đem nó xuống xe. Prissy bỏ em bé xuống và vâng lời. Wade đi theo nó xuống đến tận chân cầu thang. Em đã hết nắc vì mãi quan tâm đến cảnh dọn nhà.

- Ông vào đây.

Scarlett nói và tiến đến phòng Mélanie. Rhett đi theo, tay cầm mũ.

Mélanie bình tĩnh nằm nghỉ, cái chăn dạ kéo lên tận cằm. Mặt cô xanh như xác chết nhưng cặp mắt sâu và có quầng đen của cô có vẻ tinh khiết. Cô không tỏ một vẻ gì ngạc nhiên khi trông thấy Rhett đi vào buồng mình. Cô nở một nụ cười yếu ớt trên môi. Scarlett giải thích:

- Chúng ta đi về Tara. Quân Yankees sắp đến. Ông Rhett sẽ đưa chúng ta đi. Đó là con đường duy nhất của chúng ta, Mélanie ạ.

Mélanie gật đầu thoả thuận và hướng về em bé sơ sinh. Scarlett bế nó lên tay và quán nhanh cho nó một cái khăn mặt dày. Rhett bước lại gần giường.

- Tôi sẽ cố gắng để cô không bị đau, anh bình tĩnh tuyên bố và quán cái chăn dạ vào xung quanh người Mélanie. Cô thử cố xem có ôm được cổ tôi không.

Mélanie cố gắng nhưng lại rơi xuống bất động. Rhett liền cúi xuống, luồn một cánh tay xuống dưới vai cô, cánh tay kia xuống dưới hai đầu gối và nhấc cô lên một cách nhẹ nhàng. Mélanie không nói gì nhưng Scarlett thấy cô cắn môi và tái xanh hơn nữa. Scarlett nâng cao ngọn đèn để soi đường cho Rhett. Cô đang tiến ra cửa thì Mélanie yếu ớt chỉ vào tường.

- Gì thế? Rhett hỏi

- Đề nghị ông, Mélanie thì thảo và giờ tay chỉ một vật. Charles.

Rhett nhìn cô ta như tưởng cô mê sảng. Nhưng Scarlett hiểu và suýt nổi cáu. Cô biết Mélanie muốn mang theo cái hình chụp lên bản bạc của Charles treo trên tường dưới thanh kiếm và khẩu súng ngắn của anh.

- Đề nghị cả thanh kiếm nữa, Mélanie lại thì thảo.

- Đồng ý.

Scarlett nói và sau khi đã nói cho Rhett cẩn thận xuống cầu thang, cô quay vào buồng tháo thanh kiếm, cái thắt lưng và khẩu súng ngắn. Lúc tháo bức ảnh, Scarlett trông thấy khuôn mặt của Charles. Cặp mắt nâu của người thanh niên gặp mắt cô và cô tò mò đứng ngắm bức ảnh một lúc. Con người này đã là chồng cô, đã qua ít đêm bên cạnh cô, đã cho cô một đứa con cũng có cặp mắt hiền lành và nâu như thế này. Và cô khó mà còn nhớ đến chồng.

Nép trong hai cánh tay cô, em bé khóc oe oe và giờ lên những nắm đấm tí hon. Scarlett nhìn nó. Lần đầu tiên cô nhận thấy đây là con của Ashley và đột nhiên với tất cả sức lực còn lại, cô mong muốn nó là con của cô, con của cô và Ashley.

Prissy trèo lên cầu thang từng bốn bậc một. Scarlett đưa em bé cho nó. Cả hai đi xuống dưới ánh sáng của ngọn đèn hắt lên tường những bóng mờ. Trong hành lang, Scarlett trông thấy một cái trùm đầu. Cô vội đội vào và buộc đai vào cằm. Đó là cái mũ tang của Mélanie không hợp với cô nhưng cô không thể nhớ được đã bỏ mũ của mình ở đâu.

Cô đi ra và xuống các bậc thêm, tay cầm đèn và cố gắng không để cho thanh kiếm đập vào chân. Mélanie nằm dài phía sau xe bò, bên cạnh có Wade và em bé quấn trong chiếc khăn. Prissy lên xe và bế em bé vào lòng.

Chiếc xe quá bé và những tấm ván viền xung quanh lại rất thấp. Hai bánh xe nghiêng vào bên trong như thể mới quay được vòng đầu chúng sẽ long ra. Ngựa là con vật gây

trơ xương và thân hình đáng buồn cười. Nó gục đầu xuống về chân nân, gần như chạm vào hai cẳng trước. Sóng lưng đầy những sẹo ở nơi bộ yên đặt lên. Nó thở một cách nặng nhọc.

- Con ngựa quèn này không đắt, Rhett nói với giọng ngạo mạn. Người ta nói là nó sắp thở hắt ra giữa hai cái cẳng. Nhưng tôi không thể làm hơn được. Một ngày kia tôi sẽ kể cho các cô nghe, có tô điểm thêm, ở đâu và làm sao tôi ăn trộm được nó và suýt nữa tôi đã ăn một phát đạn. Vào cái giai đoạn này của cuộc đời tôi, cần phải có sự tận tâm của tôi đối với mục đích của cô để biến tôi thành một tên ăn trộm ngựa và ngựa mới ra ngựa chứ. Nào, để tôi giúp cô lên xe.

Anh cầm lấy ngọn đèn ở tay Scarlett và đặt nó xuống đất. Cái ghế đằng trước chỉ gồm có độc một tấm ván hẹp nối hai bên thành xe với nhau. Rhett mạnh dạn ôm ngang người Scarlett và đặt cô lên ghế. Thật đẹp cho người đàn ông và người đàn ông có sức lực như Rhett, cô nghĩ thầm và thu các nếp váy lại. Với Rhett ngồi bên cạnh, cô chẳng sợ gì cả, chẳng sợ lửa, tiếng động và quân Yankees.

Rhett ngồi xuống bên cạnh cô và cầm lấy dây cương.

- Ôi, đợi một tí đã, Scarlett kêu lên, tôi quên không khoá cửa ra vào.

Rhett phì cười và dùng cương quất con ngựa.

- Ông cười gì?

- ý nghĩ là... cô đi khoá cửa để bọn Yankees khỏi vào. Anh nói và con ngựa từ từ bước đi như bất đắc dĩ. Trên hè đường, ngọn đèn vẫn tiếp tục cháy, vạch một vòng tròn nhỏ ánh sáng vàng. Nó dần dần bé lại khi cỗ xe tiến ra xa.

Rhett quay lại phố Pécher và con ngựa đi theo hướng tây. Cỗ xe bắt đầu lúc lắc trên con đường gồ ghề mạnh đến nỗi làm Melanie phải thốt lên một tiếng rên bị bịt lại ngay. Những cây cối âm u đan những cành nhánh của chúng lại với nhau trên đầu những người bỏ chạy. Những ngôi nhà lướt hai bên thành xe và những chiếc cọc xanh

qua hàng rào, giống như một dây bia mộ, phản chiếu lại một ánh sáng yếu ớt. Người ta tưởng như đi trong một hầm ngầm, nhưng qua vòm lá cây xuyên vào ánh sáng đỏ ghê rợn của bầu trời, và ở đầu phố những bóng đuổi nhau như những con ma trong cơn mê sảng. Mùi khói mỗi lúc một trở nên mạnh hơn và từ trung tâm thành phố nổi lên, do làn gió mang tới, tiếng động khiếp đảm của những tiếng hát, tiếng xe tải nhà binh lăn ầm ầm, tiếng bước chân của đám đông. Vào lúc Rhett cho con ngựa quật sang phố khác, một tiếng nổ lớn điếc tai xé tan bầu không khí và một bó lửa khổng lồ phun lên về phía tây.

- Có lẽ đây là chuyến xe đạn cuối cùng, Rhett bình tĩnh nói. Tại sao họ không mang chúng đi từ buổi sáng? Họ có thừa thì giờ. Quân ăn hại. Thôi, chẳng việc gì đến chúng ta. Tôi nghĩ là đi vòng trung tâm thành phố chúng ta có thể tránh được đám cháy và bọn say rượu làm chật ních phố Decatur và dễ dàng tới được khu tây nam. Nhưng chúng ta buộc phải đi qua phố Marietta vài đoạn và nếu tiếng nổ đó không từ phố Marietta, tôi sẽ bị treo cổ.

- Bắt buộc... bắt buộc phải đi qua đám cháy à? Scarlett đáp ứng.

- Nếu chúng ta đi nhanh, Rhett nói và nhảy xuống xe. Anh biến mất trong bóng tối của khu vườn. Lúc trở lại, anh cầm ở tay một cái roi nhỏ bẻ ở cành cây và anh quất không thương hại vào lưng con ngựa. Con ngựa bước đi nước kiệu. Bốn cẳng của nó phải khó nhọc mới mang nổi nó. Con ngựa thở hổn hển và những người trên xe bị lắc mạnh. Đứa bé mới sinh oe oe, Wade và Prissy khóc, mọi người đều bị đầu vù vù vào thành xe. Chỉ có Melanie là im lặng.

Lúc cỗ xe tới gần phố Marietta, cây cối thưa thớt và những ngọn lửa cao đang bao phủ ầm ầm mái những toà nhà làm sáng rực các đường phố và nhà cửa hơn cả ban ngày, hắt những cái bóng quái gở điên cuồng quần quai như cánh buồm của con tàu đắm trong trận cuồng phong.

Rằng Scarlett va vào nhau lập cập. Cô thấy rét và run lẩy bẩy mặc dù người ta đã thấy được sức nóng của ngọn lửa. Bây giờ mới thực sự là cảnh địa ngục. Nếu cô có thể

ngăn không cho hai đầu gối va vào nhau nữa, cô đã nhảy xuống xe, cô đã quàng chân lên cổ để chạy về ẩn nấp trong nhà bà Pitty, vừa chạy vừa hét. Cô nép vào người Rhett, cô nắm lấy cánh tay anh với bàn tay run rẩy và ngược mắt nhìn anh. Cô muốn anh nói với cô, nói bất cứ vấn đề gì để khích lệ cô. Trên cái nền đỏ rực ấy, trong cái ánh sáng ác hại ấy đang tràn ngập họ, nét mặt nhìn nghiêng cả anh đẹp và dữ nổi bật lên rõ nét như trong một cái huân chương cổ đã mất vật. Anh quay lại nhìn Scarlett và cặp mắt anh cũng có một ánh phản chiếu ghê rợn như của đám cháy. Scarlett có cảm tưởng là anh vui thú với tình hình hiện tại và lấy làm hân hoan với viễn cảnh sắp được đi vào địa ngục mà họ đang tới gần.

- Đây này, anh nói và sờ vào một trong hai khẩu súng ngắn anh gài ở thắt lưng, nếu có kẻ nào, dù trắng hay đen luôn vào phía bên cạnh cô, sờ vào con ngựa, cô cứ bắn đã rồi hỏi ý định của hắn sau. Thế nhưng, trong cơn bối rối, xin cô chớ có bắn vào con ngựa còm.

- Tôi... tôi cũng có một khẩu, Scarlett nói và nắm lấy vũ khí để trong làn áo. Nhưng đồng thời cô cũng hoàn toàn tin chắc là khi thần chết có nhìn cô bằng cặp mắt trắng dã, cô sẽ chết khiếp, làm sao mà bóp cò được.

- Cô có một khẩu à? Cô lấy ở đâu?

- Khẩu của Charles.

- Của Charles?

- Của Charles... chồng tôi.

- Thế ra cô cũng đã có chồng thật rồi à? Rhett lăm bắm rồi anh khẽ cười.

- Vậy ông đã nghĩ thế nào về việc tôi có một đứa con trai? Scarlett kêu lên với giọng hung dữ.

- ồ, không phải là chỉ có chồng mới...

- Ông có im đi không? Đi nhanh lên, nhanh lên nữa.

Nhanh lên, Scarlett chỉ có mỗi câu đó trong đầu. Nhanh lên!

Nhưng lúc xe sắp vào phố Marietta, bỗng nhiên Rhett gìm cương lại và xe dừng trong bóng một nhà kho chưa bị lửa bén đến.

- Có lính, Rhett nói.

Một phân đội đi xuống phố Marietta giữa hai dãy nhà đang bốc cháy. Tiều tụy, đầu cúi gục, tay cầm súng theo bất cứ kiểu nào, một đoàn người đi bước thường, quá mệt mỏi nên không thể đi nhanh hơn được, quá mệt mỏi nên không còn chú ý đến những cái xà nhà xập xuống ở bên phải và bên trái, đến luồng khói đen xoáy tròn xung quanh họ. Tất cả đều quần áo rách mướp và tả tơi đến nỗi người ta không phân biệt được ai là chủ huy. Tuy nhiên, thỉnh thoảng người ta trông thấy một cái mũ rách có dính ba chữ đan vào nhau “C.S.A” (Confederated States Army, tức quân đội Liên bang).

Rất nhiều người đi chân không, đôi chỗ có băng bản bó đầu hoặc cánh tay. Họ đi qua, không nhìn sang phải cũng không nhìn sang trái, lặng lẽ đến nỗi không có tiếng chân trần dẫm xuống đất như những bóng ma.

- Hãy nhìn kỹ họ, Rhett nói giọng nhạo báng, nhìn kỹ đi để sau này có thể nói với con cháu các người là các người đã trông thấy đội quân hậu vệ đánh giết lùi của Mục đích Vinh quang.

Đột nhiên Scarlett thấy căm ghét Rhett một cách lạ lùng, làm cho cô hết cả sợ. Cô biết là số phận của cô và của tất cả những người phía sau xe đều phụ thuộc vào Rhett và vào một mình Rhett. Cô căm ghét anh vì dám chế giễu những người lính mặc quần áo rách. Cô nghĩ đến Charles đã chết, đến Ashley có thể cũng đã chết, đến tất cả những người thanh niên vui vẻ và dũng cảm đang bị tàn rữa trong những năm mộ đào vùi, và cô quên là cả cô nữa cũng đã có lần coi họ là những kẻ điên. Cô đang ở trong tình trạng không thể nói được nhưng cặp mắt cô nóng bỏng căm hờn và khinh bỉ, nhìn Rhett một cách giận dữ.

Đến khi tốp cuối cùng đi tới, một cái bóng nhỏ ở hàng cuối cùng lưỡng lự, dừng lại và quay về phía những người đang đi xa với bộ mặt bần thiêu, mệt mỏi, ngơ ngác. Anh ta cũng nhỏ như Scarlett, nhỏ đến nỗi khẩu súng của anh cũng lớn bằng anh và cặp má đầy những ghét bần không có râu.

“Anh ta không quá mười sáu tuổi, Scarlett nghĩ bụng. Anh ta chắc là người của đội Cận vệ địa phương nếu không cũng là trốn khỏi trường học”.

Trong khi cô đang quan sát, anh thanh niên từ từ quy xuống và nằm dài trong đám bụi. Không nói một câu, hai người đàn ông tách ra khỏi hàng cuối và đi ngược lại chỗ người thanh niên, một trong hai người đưa khẩu súng của anh ta và người thanh niên cho bạn rồi cúi xuống xóc người thanh niên lên vai một cách dễ dàng. Lung gập xuống vì vác nặng, anh ta từ từ tiến lên để cho kịp đơn vị. Trong lúc đó, người thanh niên yếu sức và bức tức như đứa trẻ bị trêu hét lên: “Bỏ tôi xuống. Tôi còn đi được mà!” Người đàn ông không nói gì, cứ tiếp tục đi đuổi theo đơn vị và biến vào góc phố.

Rhett im lặng. Trong tay anh dây cương thông xuống, bất động và bộ mặt ngăm ngăm đen của anh tỏ vẻ khó chịu. Bỗng nhiên không xa cỗ xe, những tấm gỗ dài đổ sập xuống rầm rầm và Scarlett trông thấy một lưỡi lửa mỏng chạy trên mái nhà kho mà cô dừng cạnh. Thế rồi giống như những lá cờ, ngọn lửa phụt lên trời một cách đặc thẳng ngay trên đầu họ. Làn khói nóng xộc vào mũi Scarlett. Wade và Prissy bắt đầu ho và em bé mới sinh hắt hơi nho nhỏ.

- Ôi, Rhett. Ông điên hay sao đấy. Nhanh lên chứ.

Rhett không nói gì nhưng vụt lấy vụt để con ngựa làm nó chồm lên phía trước. Với tất cả tốc độ mà con ngựa có khả năng, chiếc xe lắc lư đi qua phố Marietta. Trước mặt họ mở ra một cái hầm lửa. Hai bên đường phố ngắn và hẹp dẫn đến đường sắt, những ngôi nhà đang làm môi cho lửa. Họ lao vào đấy. Một ánh lửa mạnh gấp mười lần ánh mặt trời làm họ loá cả mắt. Một sức nóng ghê gớm làm khô da. Tiếng nổ, tiếng lách cách của lửa, tiếng răng rắc đủ loại đập vào tai họ thành những làn sóng đau đớn. Họ

có cảm tưởng như phải chịu bị hành hạ vĩnh viễn ở đây rồi bỗng nhiên họ thấy mình ở trong một bóng tối mờ mờ.

Họ đổ xuống với với tốc độ nhanh nhất, chồm lên những thanh ray đường sắt và Rhett không ngừng quất con ngựa. Anh có một vẻ trầm lặng, lơ đãng. Hình như anh quên mình đang ở đâu. Anh nghiêng thân hình rộng lớn của anh về phía trước và cảm của anh bành ra như thể những ý nghĩ trong đầu anh chẳng thú vị gì. Sức nóng của đám cháy làm anh toát mồ hôi ướt đầm trán và má, nhưng anh chẳng quan tâm đến.

Cỗ xe đi vào một bên phố rồi một phố khác, quất từ một phố hẹp sang phố khác cho đến khi Scarlett mê man đi và tiếng gầm của đám cháy dịu dần. Rhett vẫn không nói một lời. Anh tiếp tục quất roi vào con ngựa. Lúc này ánh hồng trên bầu trời đã mờ hẳn và con đường trở nên tối tăm đến nỗi Scarlett muốn Rhett nói một câu gì đó, dù là nhạo báng cô, xúc phạm cô nhưng Rhett vẫn im lặng.

Anh nói hay không, Scarlett vẫn cảm ơn trời về sự có mặt của anh. Cô thấy yên tâm khi ngồi cạnh một người đàn ông, được tựa vào anh, được cảm thấy cánh tay cứng rắn của anh, được biết có anh đứng chắn giữa mình và những mối nguy hiểm.

- Ôi Rhett, Scarlett thì thầm vào bám vào tay anh. Không có ông, chẳng biết chúng tôi sẽ ra sao. Ông không đi chiến đấu làm tôi sung sướng quá.

Anh quay đầu lại và mắt lờ mờ làm Scarlett phải co rúm người lại. Bây giờ, cặp mắt anh không có chút gì vẻ ngạo nghễ của chúng nữa. Người ta có thể đọc được trong mắt anh nỗi bức tức xen lẫn với ngạc nhiên. Môi dưới của anh nhả lại. Trong một khoảng thời gian dài, cỗ xe tiếp tục lóc cóc đi trong im lặng, chỉ thỉnh thoảng có tiếng hít mạnh của Prissy và tiếng ọ ẹ của đứa bé mới sinh. Lúc Scarlett đã chán ngấy phải nghe tiếng ngáy của con bé da đen, cô quay lại véo mạnh vào nó để nó kêu lên trước khi lại chìm đắm vào một sự im lặng hãi hùng.

Rồi Rhett cho ngựa quất một góc thẳng, tiến vào một con đường rộng hơn, bằng phẳng hơn. Những ngôi nhà có hình dáng tạp nham và thưa hơn ở hai bên đường.

Những khu rừng dựng lên như bức tường chối lại với trời tối âm u. Rhett ghì cương lại và nói cộc lốc:

- Chúng ta đã ra khỏi thành phố rồi. Chúng ta đang ở trên đường cái đi Rough Ready.

- Đi nhanh lên thôi, không nên dừng ở đây.

- Cho con ngựa thở chút đã. Nói xong anh quay lại nhìn Scarlett và từ từ hỏi: - Scarlett, cô vẫn cứ quyết định làm cái trò điên rồ ấy chứ?

- Làm trò gì?

- Tìm cách về Tara. Đó là một cuộc tự sát. Đoàn kỵ binh của tướng Lee và quân đội Yankees sẽ cản đường cô.

Trời ơi, anh ta từ chối dẫn cô về nhà sau tất cả những thử thách mà cô phải chịu đựng trong ngày khiếp đảm này sao?

- Vâng, có chứ, có chứ. Đề nghị ông đấy. Ông Rhett, ta khẩn trương lên. Con ngựa chưa mệt đâu.

- Một phút nữa đã. Bằng còn đường này cô không thể đến Jonesboro được. Cô cũng không thể đi theo con đường sắt được. Suốt ngày hôm nay đã xảy ra trận chiến giữa Rough Ready và Jonesboro. Cô có biết con đường nào khác, đường mòn hoặc đường xe đi không phải qua Rough Ready hoặc Jonesboro không?

- Có, có, Scarlett yên dạ kêu lên. Chúng ta có thể đến Rough Ready, tôi biết có một con đường mòn tách khỏi đường cái và lượn vòng vào độ mấy dặm. Tôi và ba tôi đã cưỡi ngựa đi qua đấy. Nó sẽ đi tới gần nhà Mac Intosh và ở đấy chỉ cách Tara có một dặm thôi.

- Tốt lắm, có lẽ cô có thể tới Rough Ready. Buổi trưa hôm qua tướng Lee đã đóng quân tại đấy để bảo vệ cuộc rút lui. Cũng có thể quân Yankees có ở đấy. Cô cũng có thể qua được nếu quân lính của tướng Lee không lấy mất con ngựa của cô.

- Tôi... tôi sẽ có thể qua?

- Phải, cô, giọng của Rhett đánh lại.

- Nhưng ông Rhett, ông... ông không đưa chúng tôi đi sao?

- Không. Tôi bỏ các cô ở đây.

Scarlett ngơ ngác nhìn xung quanh, cô nhìn thấy bầu trời tái mét đằng sau cô, những cây cối đen sì hai bên đường như những bức tường thành của nhà giam, cô nhìn thấy những cái bóng sợ hãi chất đằng sau xe, sau rồi cô nhìn Rhett. Anh có điên không? Hay cô nghe không rõ?

Bây giờ anh mỉm cười. Cô trông thấy rằng anh bóng lên và cặp mắt đã lấy lại vẻ ngạo nghễ như cũ.

- Bỏ chúng tôi? Nhưng... ông đi đâu?

- Cô bé thân mến ạ, tôi đi chiến đấu.

Vừa được an ủi, vừa bực mình, Scarlett thốt lên một tiếng thở dài. Vào một lúc như thế này làm sao anh có thể bền cọt được. Rhett, đi chiến đấu? Sau tất cả những điều anh đã nói về những kẻ mất trí vì một tiếng trống thúc giục hoặc những lời diễn văn đẹp đẽ của một nhà hùng biện đẩy họ đi hy sinh cuộc đời... về những kẻ ngu dân đã đi chém giết lẫn nhau để cho những kẻ khôn kiếm cháo đầu cơ.

- Ôi, tôi muốn bóp chết ông vì đã làm tôi sợ quá. Thôi, chúng ta lại lên đường.

- Tôi không nói đùa đâu, cô bé thân mến ạ. Và tôi lấy làm tự ái thấy cô nói đến sự hy sinh anh dũng của tôi bằng cái giọng ấy. Lòng yêu nước, yêu Mục đích vẻ vang của cô ở đâu? Đây là lúc hoặc không bao giờ để nói với tôi là cô muốn tôi trở về với cái mộc hay nằm thẳng cẳng trên cang đó. Nhưng cô phải nói nhanh lên, vì tôi muốn có thời gian để đọc một bài diễn văn thật tuyệt trước khi đi chiến đấu.

Giọng nói kéo dài của anh làm cô điên tiết. Anh đang ngạo mạn và tuy vậy có cái gì đó trong cô nói lên anh cũng tự ngạo mạn với bản thân mình. Anh nói về gì? Về lòng yêu nước, về cái mộc, và bài diễn văn tuyệt diệu? Chẳng thể nào anh nói thật được. Không, không thích đáng chút nào. Anh cũng có thể nói đến nỗi vui mừng bỏ cô lại giữa con đường tối tăm này cùng với một phụ nữ có lẽ sắp chết, một đứa bé mới đẻ, một con mọi không có đầu óc và một đứa trẻ khiếp sợ. Anh không thể nào nghĩ đến việc bỏ mặc cô chèo chống một mình qua những bãi chiến trường, giữa những kẻ lang thang, quân Yankees, giữa những đám cháy và có trời mới hiểu vì sao.

Một hôm, hồi cô mới lên sáu, cô bị ngã từ trên cây sấp bụng xuống đất, cô vẫn còn nhớ quãng thời gian trước khi cô lấy lại được hơi thở. Tê mê, ngơ ngác, hơi thở đứt đoạn, trái tim lật nhào, cô nhìn Rhett và cũng có cảm giác như hồi cô bị ngã.

- Rhett, ông không đùa đấy chứ?

Cô nắm lấy tay anh và thấy nước mắt mình nhỏ xuống cổ tay. Anh cầm lấy tay cô và hôn lên đó rồi nói:

- Ích kỷ từ đầu đến cuối. Có phải không cô bé thân mến? Cô chỉ nghĩ đến sao cho cá nhân quý báu của cô được an toàn và cô hoàn toàn quên mất cái Liên bang dũng cảm. Cô hãy nghĩ đến binh sĩ của chúng ta sẽ được cổ vũ với sự xuất hiện của tôi vào giờ thứ mười một.

Giọng của anh đượm một vẻ dịu dàng tinh quái.

- Ôi Rhett. Scarlett rên rỉ, làm sao ông có thể đối với tôi như thế? Tại sao ông lại bỏ tôi?

- Tại sao à? Có thể vì lý do của cái tình cảm phản động nấp trong mỗi người miền Nam chúng ta. Có thể có thể vì tôi cảm thấy xấu hổ. Biết đâu?

- Xấu hổ? Ông phải chết vì xấu hổ? Bỏ chúng tôi ở lại đây, một mình, không tự vệ...

- Scarlett thân mến. Cô không phải là không có tự vệ. Kẻ nào có tính ích kỷ và tinh thần quyết đoán như cô, không thể nào không có tự vệ được. Cầu Chúa phù hộ bọn Yankees nếu chẳng may chúng gặp phải tay cô.

Anh đột nhiên nhảy ra khỏi xe và đi vòng lại để sang phía Scarlett, cô đang hải hùng nhìn anh.

- Xuống xe, Rhett ra lệnh.

Cô không động đậy. Thế là bằng một cử chỉ tàn nhẫn, Rhett ôm thốc người cô lên và đặt đứng xuống dưới đất bên cạnh anh rồi kéo cô ra xa xe vài bước. Scarlett cảm thấy bụi và sỏi chui vào giày làm cô đau chân. Đêm tối còn nóng bao phủ lấy cô như trong một giấc mơ. Rhett nói tiếp:

- Tôi không yêu cầu cô hiểu cho tôi hoặc tha lỗi cho tôi. Tôi hoàn toàn bất chấp những điều cô làm, bởi vì bản thân tôi cũng không bao giờ hiểu được điều ngu si ấy cũng như không tha thứ cho tôi về nó. Tôi lấy làm buồn lòng đã phát hiện thấy còn nhiều Chủ nghĩa Đông Ki Sốt như vậy ở trong tôi. Nhưng miền Nam yêu quý của chúng ta đang cần người. Vị Thống đốc Brown anh hùng của chúng ta đã chả tuyên bố thế là gì? Mặc kệ. Tôi đi đây.

Bỗng nhiên anh phá lên cười, một tiếng cười làm nổi lên những tiếng vang trong rừng.

“Em yêu đầu, anh sẽ không biết là anh yêu em biết bao nhiêu nếu anh không yêu danh dự ngàn ấy!” Đó là một lời thơ hay, có phải không? Chắc chắn là nó sẽ còn hay hơn điều anh tìm thấy ở anh lúc này. Bởi vì, anh yêu em, Scarlett, mặc dù anh đã nói câu đó hồi tháng trước vào một buổi tối dưới hàng hiên - giọng nói kéo dài của anh trở nên mơn trớn và hai bàn tay anh, hai bàn tay khoẻ và ấm, tiến dần lên đôi cánh tay trần của người thiếu phụ. Anh yêu em, Scarlett, bởi chúng ta giống nhau quá chùng. Cả hai chúng ta đều là kẻ bội giáo, em yêu ạ, và là những kẻ ích kỷ đê tiện.

Em và anh, chúng ta rất ít quan tâm đến vấn đề thế giới sụp đổ, miễn là chúng ta được ở một nơi an toàn và thoải mái.

Tiếng nói của anh nổi lên trong bóng tối và Scarlett nghe được từng câu, nhưng chúng không có nghĩa với cô. Tâm trí kiệt quệ của cô cố gắng hình dung sự thật cay đắng, cô hiểu là Rhett sắp bỏ cô một mình đương đầu với bọn Yankees. Tha hồ cho tâm trí của cô nhắc lại: “Anh ta lại bỏ rơi mình! Anh ta bỏ rơi mình!” ý nghĩ đó không làm nảy sinh được trong cô một niềm xúc động nào.

Rhett quàng tay ôm lấy người cô, áp cô vào những bắp thịt cứng của đùi anh, áp vào ngực cô những chiếc khuy áo của anh. Một làn sóng ấm áp nâng cô lên, mặc dù kinh ngạc và sợ hãi, làm cô mất hết ý niệm về thời gian, về không gian, về tính hướng. Người cô mềm nhũn, sức lực như mất hết, cô không còn khả năng tự vệ nữa và thật là hạnh phúc được phó mặc mình cho hai cánh tay của Rhett.

“Em không muốn thay đổi ý kiến về điều anh đã nói hồi tháng trước à? Chẳng có gì bằng mỗi nguy hiểm và cái chết để tăng thêm ý vị cho mọi vấn đề. Scarlett, hãy có lòng yêu nước em ạ. Hãy nghĩ là em sẽ gửi một người lính đi chết với biết bao là kỷ niệm đẹp đẽ!”

Rhett hôn cô và bộ ria của anh làm buồn miệng cô. Anh hôn cô chậm chạp, bằng cặp môi ấm áp, chúng tận dụng hết thời gian như thể là là đêm thuộc về anh. Charles chưa bao giờ hôn cô như thế. Chưa bao giờ những cái hôn của các anh em nhà Tarleton hay nhà Calvert lại làm cô run rẩy được như thế. Anh gập người cô lại phía sau và cặp môi anh lại lần xuống cổ họng cô đến tận cái ghim cài coóc xê. “Em yêu dấu, anh thì thảo, em yêu dấu!”

Cô chỉ phân biệt được lờ mờ trong bóng đêm hình dáng chiếc xe bò, và cô nghe thấy tiếng nói lạnh lạnh của Wade: “Mẹ ơi, con sợ lắm!”

Mặc dù tất cả đều tối tăm và quay cuồng xung quanh cô, cô định thần lại được ngay, lấy lại được tỉnh táo và nhớ lại điều mà đã có một lúc cô quên. Phải, cô cũng đã sợ hãi và Rhett đã bỏ cô, đã mặc cô, đồ thô bỉ. Hơn thế nữa, hắn lại còn dám táo tợn đứng lại đây, ở giữa đường cái để chửi rửa cô với những đề nghị đê tiện. Con tức giận đến điên cuồng nổi lên. Cô đứng thẳng người và vùng một cái khỏi tay Rhett:

- Ôi, đồ thô bỉ.

Cô kêu lên như thế và cô cố lục tìm trong trí nhớ xem có còn câu chửi nào khác để văng ra nữa không, những câu chửi mãnh liệt hơn, như ông Gérald hay dùng mỗi khi ông nổi nóng với ông Lihncon, ông Intosh hoặc với những con lừa gan lì. Nhưng chẳng tìm thấy câu nào. “Đồ hèn nhát, bản thủ, thói tha”. Và, vì không tìm thấy câu nào thô bỉ hơn, cô dùng hết sức còn lại đâm cho anh một cái mặt mặt. Anh lùi lại một bước, đưa bàn tay lên mặt.

“A!” anh bình tĩnh nói, và trong một lúc hai người mặt đối nhau trong bóng tối. Scarlett có thể nghe thấy tiếng anh thở khó nhọc, trong khi chính bản thân cô cũng như vậy. Cô nói tiếp:

- Người ta nói có lý, tất cả mọi người đều nói có lý, ông không phải là con người lịch sự.

- Cô bé thân mến ạ. Đây chưa phải lúc đâu.

Cô biết anh cười và ý nghĩ đó làm cô điên tiết.

- Ông cút ngay đi. Cút ngay bây giờ. Và phải cố mà nhớ lấy, không bao giờ tôi còn muốn gặp ông nữa. Tôi mong rằng một viên đạn trái phá sẽ nổ tung xác ông ra. Tôi mong rằng xác ông sẽ bị xé ra thành hàng nghìn mảnh. Tôi...

- Tôi tha thứ cho cô câu còn lại. Tôi biết rất rõ tư tưởng chung của cô rồi. Khi mà tôi sẽ chết trên bàn thờ của tổ quốc, tôi mong rằng lương tâm cô sẽ dẫn dắt cô.

Nghe tiếng anh cười và đoán anh đã trở về xe bò, cô nghe thấy anh nói và bao giờ cũng thế mỗi khi anh nói với Mélanie đều bằng một giọng đầy kính trọng:

- Thưa cô Mélanie?

Giọng nói sợ hãi của Prissy trả lời anh từ trong xe:

- Trời ơi, thưa ông thuyền trưởng, cô Mélanie bị ngất từ lâu rồi.

- Chưa chết chứ? Còn thở chứ?

- Thưa ông vâng.

- Cứ như thế lại hơn. Nếu cô ấy tỉnh, tôi e rằng sẽ không chịu nổi đau đớn. Prissy phải chăm nom kỹ cô ấy nhé. Đây, cho mày cái này, cố mà bớt ngu ngốc đi nhé.

- Thưa ông vâng. Cảm ơn ông.

- Chào tạm biệt, Scarlett.

Cô biết là anh quay lại và nhìn về phía mình nhưng cô chẳng nói gì. Hòn căm làm cô không còn nói được nữa.

Sỏi trên mặt đường bắt đầu lao sạo dưới bước chân của Rhett và trong một lúc Scarlett nom thấy cặp vai của anh nổi lên trong bóng đêm. Thế rồi anh biến mất. Cô còn nghe thấy tiếng bước chân anh một lúc nữa. Hai đầu gối cô run lên.

Tại sao anh phải ra đi, có phải để nhán mình vào bóng đêm, vào chiến tranh, vào một mục đích đã thấy trước là thất bại, vào một thế giới đã trở nên điên rồ? Tại sao anh ra đi, Rhett, là người thích những thú vui về rượu nồng và gái đẹp, về thức ăn ngon và giường đệm êm ấm, vải mịn và da đẹp, là người ghét miền nam và biến thành điên những ai chiến đấu cho miền Nam? Từ nay trở đi, anh sẽ đi nhán đôi giày vécnì trên con đường đầy cay đắng mà đói khát không ngừng dày vò, mà những vết thương, nổi mọt nhọc và buồn chán lao tới như những con sói đói. Và ở đầu con đường đó là cái chết. Anh không cần phải đi. Anh đã để cô một mình trong đêm tối, một mình với quân Yankees, chúng chặn đường về nhà của cô.

Lúc này, cô nhớ lại tất cả những câu chửi mà cô toan trút lên đầu anh nhưng chậm mất rồi. Cô tỳ mặt vào cổ ngựa và khóc.

CHƯƠNG 24

Những tia nắng ban mai rực rỡ chảy tràn qua kẽ lá trên đầu làm Scarlett thức giấc. Trong một lúc, người bị tê cứng vì phải nằm bó rọ, nàng không biết mình đang ở đâu. Ánh nắng chói chang, sàn xe cứng như đá khiến người nàng ê ẩm. Cảm thấy có vật gì nặng nặng đang đè lên đùi, nàng cố gượng dậy và nhận ra đó là Wade, nó gói đầu ở đùi nàng ngủ vùi. Hai bàn chân bần của Melanie gần như chạm vào mặt Scarlett, con Prissy cuộn mình như một con mèo đen dưới tấm ván làm chỗ ngồi, ép giữa nó và Wade là đứa bé sơ sanh.

Rồi chợt nhớ lại tất cả, nàng nhồm dậy mau và lật đật nhìn quanh. Tạ ơn Chúa, không bóng dáng một tên Yankee nào quanh đó. Chúng không thấy được nơi ẩn náu của nàng. Bây giờ nàng hoàn toàn nhớ rõ, nhớ cuộc hành trình bắt đầu khi tiếng chân Rhett tắt dần, một đêm dài vô tận với con đường đen như mực lờm chờm đá xanh và hang hổ, nhớ những lúc bánh xe lệt xuống khe nước khiến nàng và con Prissy phải kéo nó lên bằng tất cả sức lực của những kẻ chạy trốn vì sợ hãi. Nàng rùng mình nhớ lại những lúc đang cho con ngựa ngoan cổ băng đồng hay vượt rừng thì bỗng nghe có tiếng chân binh sĩ tới gần mà không biết đó là bạn hay thù...nàng còn nhớ những khi tê tái lo sợ bị lộ tung tích vì một tiếng ho, một cái hắt hơi hoặc tiếng nấc của Wade.

Ồ, trên con đường tối đen, người đi qua trông như những bóng ma, không tiếng động nào ngoài tiếng chân trên đất mềm, tiếng leng keng của hàm thiếc ngựa và tiếng vật dụng bằng da kêu sột soạt. Kinh khủng làm sao khi con ngựa bệnh hoạn lại trở chứng đúng lúc những khẩu đại bác đã chiến và kỵ binh ào ạt vượt qua. Họ đi sát một bên nhóm người đang ngồi nín thở trên xe, gần đến đôi Scarlett duỗi tay ra là có thể chạm vào người họ, có thể ngửi mùi mồ hôi hăng nồng.

Sau cùng, khi đến gần Rough và Ready nàng vẫn thấy vài đốm lửa trại lập lờ nơi vị trí của những thành phần còn lại trong đơn vị cận hậu của tướng Steve Lee. Họ đang đợi lệnh rút lui. Scarlett phải cho xe đánh một đường vòng cung cách đó một dặm trên

cánh đồng cho tới khi những ánh lửa mất hút phía sau. Và rồi, bị lạc đường trong bóng tối, nàng không tìm thấy con đường mòn quen thuộc. Cho đến lúc tìm ra nó, thì con ngựa đã gục ngã giữa càng xe, không cử động, không đứng dậy nổi đầu nàng và con Prissy cố nắm lấy dây cương lôi kéo.

Scarlett phải tháo con vật ra và ê ẩm cả người, nàng chui vào nằm duỗi chân phía sau xe. Nàng nhớ mang máng trước khi vừa nhắm mắt hãy còn nghe tiếng Melanie van xin như một lời xin lỗi:

- Scarlett, làm ơn cho chị chút nước.

Nàng trả lời: “Ở đây không có nước” và ngủ thiếp luôn trước khi mấy tiếng đó thoát ra khỏi miệng.

Bây giờ trời đã sáng tỏ, cảnh vật thật yên tĩnh, cây cỏ vẫn xanh mượt với những đốm nắng vàng. Không tăm dạng một người lính ở quanh đó. Scarlett đói lả và khát khô cổ họng, mình mẩy đau như dằm. Nàng ngạc nhiên tự hỏi mình, Scarlett O’Hara, bao giờ cũng nằm ngủ trên những tấm nệm lông êm ái, dưới những tấm mền len, lại có thể ngủ như một con thỏ gặt trên một miếng ván cứng như vậy hay sao?

Mất chói lòa vì nắng, nàng suýt nghẹn thở vì quá sợ khi quay nhìn Melanie. Melanie nằm im lìm và tái mét khiến Scarlett nghĩ người chị chồng mình đã chết. Melanie giống như người chết, mặt nhẵn nhéo, mái tóc đen sứt sỗ, rối bù. Nhưng khi thấy ngực Melanie còn phập phồng, Scarlett mới tin là Melanie đã thoát chết đêm qua.

Nàng che mắt nhìn quanh. Vậy là bọn nàng đã ngủ đêm dưới lùm cây trong sân của một ngôi nhà, trước mắt là con đường nhỏ trải sỏi uốn cong dẫn tới một con đường lớn có trồng bách hương.

“Ừa, nhà của họ Mallory đây mà”. Nàng sung sướng nghĩ tới sắp được gặp người quen và được giúp đỡ.

Nhưng một sự im lặng chết chóc phủ xuống đồn điền. Luống hoa, sân cỏ đều bị

nghiền ra từng mảnh, vó ngựa, vết xe và vết chân người đã cày tung mặt đất lên. Scarlett nhìn về phía ngôi nhà, thay vì một ngôi nhà cũ kỹ làm bằng gỗ sơn trắng, nàng chỉ thấy còn trơ lại cái nền đá hoa cương hình chữ nhật và hai ống khói bằng gạch nám đen sừng sững vươn mình lên tàng cây lá cháy thành than.

Scarlett rùng mình, Tara có cùng một tình trạng vậy không? Bị thiêu rụi thành bình địa và im lìm chết chóc?

“Đừng nghĩ tới chuyện đó ngay lúc này, đừng bận tâm chuyện đó. Mình sẽ lại hoảng sợ cuống cuống lên”. Nhưng dù cố tự chủ, tim nàng vẫn đập thật mau, mỗi nhịp đập như nhắc nhở vang rền: “Về nhà! Mau lên! Về nhà! Mau lên!”.

Họ phải tiếp tục con đường về Tara. Nhưng trước hết, phải tìm vài món gì để ăn và nước, đặc biệt là nước. Scarlett lay con Prissy dậy. Con bé tròn xoe mắt:

- Chúa ơ! Bà Scarlett, con tưởng lúc tỉnh dậy là đã trên Đất Hứa (°” rồi chứ.

- Còn xa lắm, chưa chết đâu.

Scarlett vừa trả lời vừa vuốt lại mái tóc. Mặt mày và thân thể nàng đã có mùi ẩm mồ hôi. Cả người nàng dơ bẩn, đầy bụi bặm và nhơ nhớp. Quần áo đã nhăn nhúm, nhàu nát vì mặc ngủ. Chưa bao giờ nàng cảm thấy nhức nhối dữ dội như lúc này, mỗi cử động lại làm nàng đau nhói lên.

Nàng nhìn xuống, thấy Melanie đang mở mắt ra, đôi mắt của một người bệnh với những quầng thâm, trong khi vành môi nứt nẻ gượng thều thào:

- Nước!

Scarlett ra lệnh:

- Dậy mau, Prissy. Ra giếng tìm một ít nước.

- Không được đâu bà Scarlett! Ở đây chắc có ma. Chắc có người chết ở ngoài đó.

- Được rồi, để tao biến mày thành ma. Có chịu xuống không?

Rồi chẳng buồn cãi vã thêm với con bé, Scarlett lóng cồng leo xuống xe.

Bây giờ nàng sức nhớ tới con ngựa. Chúa ơi! chắc nó đã chết đêm qua! Nó có vẻ gần tắt thở khi nàng tháo dây cương ra. Nàng chạy vòng trước xe, thấy nó đang nằm nghiêng một bên. Nhưng con ngựa hãy còn sống...nó đang thở khó nhọc, mắt mở hé, lơ đãng nhưng vẫn sống. Thế là được, chỉ cần một chút nước là nó sẽ phục hồi ngay.

Prissy rên rỉ xuống xe và rụt rè bước theo Scarlett tới con đường trồng bách hương. Đằng sau cảnh đồ nát, khu gia cư sơn trắng của bọn nô lệ im lặng như tờ, tất cả đều hoang vắng bên dưới những lùm cây chung quanh. Nàng tìm thấy cái giếng ở giữa khu gia cư đó và cái nền đá ám khói, mái che vẫn còn nguyên và gàu múc chìm sâu dưới nước. Scarlett kéo dây lên và khi gàu nước long lanh được đem lên, nàng kê miệng vào uống ừng ực, làm nước đổ tung tóe trên người.

Nàng uống mãi tới lúc con Prissy sốt ruột:

- Bà Scarlett, con cũng khát.

Scarlett nhớ ra người khác cũng đang cần nước như mình.

- Tháo sợi dây thừng ra và đem cái gàu tới xe cho họ uống. Xong rồi tới phiên con ngựa. Mày nghĩ xem bà Melanie có cho con bú được không? Nó đói lắm rồi.

- Chúa ơi, bà Scarlett, bà Melly không có sữa đâu. Bà ấy không bao giờ có sữa được.

- Sao mày biết?

- Con thấy nhiều người giống bà ấy rồi.

- Đừng lên mặt với tao. Nội chuyện đỡ đẻ hôm qua cũng đủ biết rồi. Thôi lẹ lên. Tao còn phải đi kiếm cái gì ăn.

Scarlett tìm mãi mới thấy còn vài trái táo trong vườn. Binh sĩ đã qua đây nên trên cây không còn sót một trái nào. Những trái tìm được dưới đất đều hư thúi. Nàng bọc trong váy những quả còn tốt nhất và quay trở lại, chân lại đau nhói vì vài viên sỏi lọt vào giày. Tại sao không nghĩ tới việc chọn một đôi giày chắc hơn? Tại sao chẳng mang theo chiếc nón rộng vành? Tại sao không mang thức ăn theo? Nàng đã cuống cuống như một người điên. Nàng ngỡ là Rhett sẽ chu toàn tất cả.

Rhett! Nàng lồm gọng, nhổ nước miếng xuống đất. Nàng ghét hấn lạ lùng! Sao hấn dê tiện đến thế! Vậy mà nàng đã để yên cho hấn hôn...gần như thích thú nữa là khác. Đêm qua nàng đã mất cả hồn vía. Còn Rhett mới bĩ ỏi làm sao!

Lúc trở lại, nàng chia táo cho mọi người, phần còn lại nàng cất phía sau xe. Con ngựa đã đứng lên được. Dưới ánh sáng ban ngày trông nó càng thảm hại hơn. Xương hông và xương sườn lòi cả ra còn lưng thì đầy vết lở loét. Lúc chạm vào người nó để buộc dây cương, nàng bất giác lùi lại rồi tới khi tra hàm thiếc, Scarlett mới thấy con vật chẳng còn một cái răng nào. Nó già cỗi như núi non! Đã ăn cắp, tại sao Rhett không chịu ăn cắp một con ngựa khá hơn.

Nàng lên chỗ ngồi và quất cãnh đào lên lưng ngựa. Con vật mệt nhọc cất bước. Nhưng ra tới đường nó lại đi chậm hơn, Scarlett nghĩ là mình có thể đi bộ còn dễ dàng và mau chóng hơn nó. Ôi, phải chi nàng không có bốn phận chăm sóc Melanie, Wade, thằng bé sơ sanh và con Prissy! Nàng sẽ về tới nhà mau hơn nhiều! Đúng vậy, nàng sẽ chạy thẳng về nhà, chạy thật mau để sớm gặp lại Tara và gặp mẹ.

Nàng chỉ còn cách nhà mười lăm dặm là cùng, nhưng với tốc độ của con ngựa già này chắc phải mất cả ngày mới tới, vì thường phải ngừng lại cho nó nghỉ mệt. Cả ngày! Scarlett nhìn con đường đỏ nắng chói chang trước mặt, con đường bị cắt nát bởi vết bánh xe đại bác và xe cứu thương. Phải trải qua nhiều giờ nữa nàng mới biết được Tara còn đứng vững hay không và Ellen có còn đó không. Phải phơi mình hàng giờ giữa cái nắng nung người tháng chín mới chấm dứt được hành trình.

Thấy Melanie đang nhắm mắt để khỏi bị chói nắng, nàng mở quai nón và ném cho

con Prissy:

- Úp lên mặt bà ấy để bà khỏi bị chói mắt.

Và khi cảm thấy đầu mình nóng rát, nàng nghĩ thầm “Hết hơm nay là da mình sẽ nám như vỏ trứng gà sao!”

Cả đời, chưa bao giờ nàng ra nắng mà không nón hoặc mạng che, chưa bao giờ cầm cương mà chẳng đeo găng để che chở da tay. Vậy mà bây giờ nàng lại phải phơi đầu dưới nắng trong một chiếc xe cũ nát với một con ngựa tồi tệ, người đói khát, dơ bẩn nhể nhại mồ hôi và phải vượt qua một vùng hoang dã với con ngựa chạy chậm như rùa. Chỉ mới vài tuần trước, nàng còn sống trong cảnh an toàn, bình thản. Và cách đây chẳng bao lâu, nàng và mọi người khác đều nghĩ rằng Atlanta không bao giờ thất thủ, Georgia không bao giờ bị xâm lăng. Nhưng cụm mây nhỏ ở hướng Tây Bắc cách nay bốn tháng đã mang đến cơn dông và biến thành bão lốc, quét sạch thế giới của nàng, hất tung nàng ra khỏi cuộc sống êm đềm và quăng nàng xuống cái vùng hoang vu ma quái này.

Liệu Tara còn đứng vững không? Hay Tara cũng đã bị trận cuồng phong đang thổi qua vùng Georgia quét sạch?

Nàng quất roi lên lưng con ngựa đang mệt lả cố giục nó chạy mau hơn đến nỗi mấy cái bánh xe ọp ẹp nhồi lắc người trên xe nghiêng ngả như những kẻ say.

Mùi tử khí lẫn quất đâu đây. Dưới ánh sáng nhàn nhạt buổi chiều, những cánh đồng quen thuộc và khu rừng trở nên xanh thẫm và im lìm, một sự im lìm kỳ lạ làm Scarlett sợ hãi. Mỗi khi vượt qua một ngôi nhà hoang vắng, vết đạn lỗ chỗ, một cột ống khói đứng sừng sững như người lính gác trên đám gạch vụn, Scarlett lại càng sợ hãi hơn. Từ đêm qua tới giờ nàng chưa thấy một người hoặc một con vật sống. Xác người, thây ngựa nằm la liệt trên đường, tất cả đều sinh chương và đầy ruồi nhặng. Không còn cảnh gia súc lô nhô trong những đồng cỏ xa xa, không một tiếng chim kêu, không một hơi gió lay động lá cây. Chỉ còn tiếng chân ngựa uể oải lộc cộc trên đường và

tiếng khóc oa oa của đứa bé sơ sanh thỉnh thoảng phá tan sự im lặng nặng nề.

Khung cảnh đồng quê như đang bao trùm bởi một vẻ đẹp rợn người. Những khu rừng quen thuộc như đang lúc nhúc bóng ma. Đã có hàng ngàn người chết trong trận đánh gần Jonesboro. Họ đang nằm rải rác trong những khu rừng bất động dưới nắng chiều ma quái, cả bạn lẫn thù, nhìn nàng ngồi trên chiếc xe ọp ẹp với những con mắt đầm máu và đầy bụi đỏ...những con mắt nhòe nhoẹt, ghê khiếp.

Scarlett thì thào: “Má ơi! Má ơi!”. Phải chi có Ellen bên cạnh. Phải chi nhờ phép lạ nào đó, Tara vẫn còn nguyên để nàng có thể đánh xe lên con dốc hai bên trồng cây rồi chạy vào nhà. Nàng sẽ gấp lại khuôn mặt ân cần dịu dàng của mẹ, để tìm lại bàn tay dịu dàng nhiều lần trấn an nàng, để bám lấy váy mẹ và vùi đầu vào đó. Mẹ nàng biết rõ việc phải làm. Bà sẽ cứu Melanie và đứa con thoát chết. Bà sẽ xua đuổi những bóng ma và những lo sợ với giọng nói điềm tĩnh của bà: “Suyt! suyt!” Nhưng mẹ nàng đang đau có lẽ đang hấp hối.

Scarlett quát roi vun vút. Phải đi mau hơn nữa! Chiếc xe đã mất cả một ngày nóng bức trên con đường vô tận này rồi. Đêm sắp tới và họ lại sắp bơ vơ giữa những khung cảnh chết chóc này. Nàng siết dây cương chặt hơn với đôi tay phòng dộp và tàn nhẫn quát roi lia lịa lên lưng ngựa, mặc dầu cứ mỗi cử động là tay nàng lại nhức buốt lên.

Ước gì nàng đang ở trong vòng tay ân cần của Tara, của Ellen và trút phứt cái gánh nặng đang đè trên đôi vai non nớt của nàng đi...một người đàn bà sắp chết, đứa hài nhi yếu ớt, thằng con rụt rè của chính nàng và con hầu da đen lúc nào cũng cuống quýt, tất cả đều trông cậy vào sức lực, vào sự dẫn dắt của nàng, tất cả đều trông cậy vào sự can đảm mà nàng không có, vào cái sức mạnh mà nàng đã mất mát từ lâu.

Con ngựa kiệt sức đến nỗi không còn phản ứng nào với làn roi và sợi dây cương nhưng nó cũng cố kéo lết cỗ xe, chân vấp mãi vào đá và lão đảo như sắp gục ngã đến nơi. Nhưng rồi khi chiều xuống, họ đã bước vào phần chót của cuộc hành trình dài đằng đằng. Quanh theo đường mòn, chiếc xe chạy vào đường chánh. Một dặm nữa là tới Tara!

Trước mắt họ là hàng rào cây hồ nhĩ đánh dấu địa sản của họ McIntosh. Đi thêm một đoạn, Scarlett cho ngựa dừng lại ngay trên con đường hai bên trồng cây sồi dẫn vào nhà của lão Angus McIntosh. Nàng mở to mắt nhìn sâu vào hai hàng cổ thụ. Tất cả đều tối tăm không một ánh đèn nào trong nhà cũng như trong khu gia cư của bọn nô lệ. Tới lúc mắt đã quen bóng tối nàng mới lơ mơ thấy cái khung cảnh ghê rợn quen thuộc suốt ngày nay...hai cột ống khói, giống như hai tấm thạch bia khổng lồ nhô lên giữa sàn nhà của tầng thứ hai đã đổ nát và những vuông cửa sổ không đèn giống như những đôi mắt mù lòa.

Scarlett gân cổ kêu to:

- Ê! Ê! Có ai trong đó không?

Con Prissy hoảng hốt chụp lấy tay Scarlett mắt nó trợn trừng vì sợ hãi.

- Bà ơi! Bà đừng kêu nữa! Biết đâu có cái gì t'ong đó chui 'a.

Scarlett giựt mạnh dây cương, thúc ngựa chạy tới. Cảnh điêu tàn của biệt thự McIntosh đã làm tiêu tan mọi hy vọng cuối cùng. Những đồn điền nàng đi qua trong ngày đều hoàn toàn bị thiêu rụi, đổ nát, hoang vu. Tara còn nửa dăm và cũng nằm trên trục tiến quân. Chắc Tara cũng bị san bằng! Chắc nàng sẽ nhìn thấy một đống gạch nám khói, ánh sao chiếu mờ trên những bức tường không có mái che. Ellen và Gerald đi mất, mấy đứa em gái cũng đi theo. Mammy và bọn hắc nô cũng không còn, họ đi đâu chỉ có trời mới biết...rồi cả Tara cũng nằm trong cảnh im lặng ghê rợn ấy.

Tại sao lại lao mình vào chuyến đi rồ dại này, chuyến đi vượt ngoài sự tưởng tượng của nàng, lại còn mang theo Melanie và đứa con của chị ta? Thà ở lại Atlanta chịu chết còn hơn là chịu cực khổ dưới ánh mặt trời thiêu đốt, trên chiếc xe bò lắc lư để rồi chết đi giữa sự im lặng hoang tàn của Tara.

Nhưng Ashley đã phò thác Melanie cho nàng. “Săn sóc dùm chị em”. Ôi, cái ngày chàng hôn nàng để ra đi vĩnh viễn thật là một ngày thơ mộng hòa lẫn xót xa. “Nhớ săn sóc dùm cho chị ấy! Hứa với anh đi!” Và nàng đã hứa. Tại sao lại hứa để bây giờ giữa

lúc Ashley đã biệt tích, nàng bị ràng buộc gấp đôi? Dầu kiệt sức, nàng cũng vẫn thù ghét Melanie, thù ghét cái giọng khóc như mèo ngao của đứa bé sơ sanh. Nhưng nàng đã kết ước rồi và bây giờ họ đang trông cậy vào nàng, ngay Wade và con Prissy cũng vậy, và thế là nàng phải phấn đấu để bảo vệ họ tới khi vẫn còn hơi thở. Nàng có thể để họ ở lại Atlanta, gửi Melanie vào bệnh viện và bỏ mặc chị ta ở đó. Nhưng nếu như vậy, nàng sẽ không còn mặt mũi nào nhìn Ashley ở đời này hoặc đời sau để nói với chàng là mình đã bỏ mặc vợ con chàng chết bơ vơ giữa những người xa lạ.

Ôi, Ashley! Anh đang ở đâu đêm nay, trong khi em cùng vợ con anh đang vất vả trên con đường rừng rợn này? Anh có còn sống và có nhớ đến em qua song cửa ngục tù Rock Island không? Hay là anh đã chết vì bệnh đậu mùa nhiều tháng qua rồi, và thân xác đã rã dần dưới dây mộ huyết đài cùng hàng trăm quân nhân miền nam khác?

Một tiếng động trong bụi rậm gần đó khiến Scarlett hoảng kinh. Prissy gào thét âm ỉ và nằm mẹp dưới sàn xe, đề lên đứa bé sơ sanh. Melanie cự quậy yếu ớt, đưa tay tìm con, còn Wade cúi gập người xuống, quá sợ đến không còn khóc nổi. Rồi bụi rậm bên cạnh đó khua răng rắc dưới móng chân nặng nề của con vật và một tiếng rống bi thảm vang lên.

Scarlett vẫn run giọng vì sợ hãi:

- Ủa, một con bò cái mà. Đừng ngốc quá, Prissy. Mày đang đề đứa nhỏ và làm cho bà Melanie với Wade lo sợ kìa.

Prissy vẫn giấu mặt bên thùng xe, rên rỉ:

- Ma đó bà ơi.

Thong thả quay lại, Scarlett quất nhánh cây dùng làm roi lên lưng con bé da đen. Quá kiệt sức và quá sợ, nàng không thể dung tha sự nhu nhược của kẻ khác.

- Ngồi lên, đồ ngu, không tao đánh nữa bây giờ.

Miệng không ngớt tru tréo, con Prissy ngóc đầu lên nhìn qua thành xe, quả nhiên đó là một con bò cái, màu lông đỏ trắng đang mở to mắt sợ sệt nhìn bọn họ. Nó lại rống lên như đang bị đau đớn lắm.

- Chắc nó bị thương. Tiếng rống không như mấy con bò khác.

Con Prissy vừa bình tĩnh một chút đã vọt miệng:

- Chắc nó bị căng sữa, nó đang cần vắt sữa ‘a. Con đoán chắc là con bò của bà McIntosh do bọn đầy tớ dẫn vào ‘ùng t’ồn để quân Yankee không bắt được.

Scarlett quyết định mau:

- Mình đem nó theo. Vậy là có sữa cho đứa nhỏ rồi.

- Dắt bò theo làm gì, bà Scarlett? Không đem theo được đâu. Mấy con bò không được vắt sữa kịp, vú nó căng lên ‘ôi nở ‘a. Bị vậy mà nó mới ‘ổng lên.

- Mà biết nhiều quá hả? Xé cái váy lót của mày ra rồi buộc con bò phía sau xe.

- Bà Scarlett, bà biết con không còn một cái váy nào t’ong cả tháng nay và dù cho còn cái khác đi nữa, con cũng không dám đụng đến nó đâu. Con cũng sợ nó lắm.

Scarlett buông dây cương và kéo váy lên. Chiếc váy lót bên trong là món trang phục cuối cùng, đẹp và nguyên vẹn mà nàng còn giữ lại được. Nàng mở dây lưng cho nó tuột xuống chân và cầm lên. Rhett, trong chuyến vượt phong tỏa lần chót, đã từ Nassau mang về cho nàng một số hàng và đăng-ten, Scarlett phải mất cả tuần mới may xong. Không đắn đo, nàng đưa chiếc váy lên miệng dùng răng xé nhỏ thành nhiều miếng và run rẩy ráp nối lại thành một sợi dây dài rồi bảo con Prissy:

- Buộc đầu này vô sừng nó

Nhưng con Prissy vẫn ương ngạnh:

- Bà chủ ơi, con sợ bò cái lắm. Chưa bao giờ con đụng vào nó. Con đâu có phải bọn nô lệ làm việc ngoài đồng. Con làm việc nhà mà.

- Mày chỉ là một con mọi cái đần độn. Ba tao mua mày chỉ tốn tiền vô ích. Nếu còn nhắc tay lên nổi là tao quất mày một trận nên thân.

Nàng chợt nghĩ “Nữa, mình lại gọi “con mọi cái”, má sẽ không bằng lòng”

Con Prissy trợn tròn mắt lên. Nó nhìn vẻ mặt cương quyết của Scarlett rồi quay sang ngắm con bò đang kêu rống thê thảm. Thấy Scarlett không có gì nguy hiểm bằng con bò, nó cứ bám chặt vào thành xe không nhúc nhích.

Scarlett mệt nhọc leo xuống xe, mỗi cử động tay chân nàng lại nhúc nhút lên. Không phải chỉ một mình con Prissy mới sợ bò, Scarlett cũng rất ngán mấy con bò cái. Ngay những con thật hiền từ, đối với nàng cũng dường như hiểm ác. Nhưng bây giờ không phải là lúc sợ hãi vẩn vơ trong khi có nhiều nguy cơ lớn đang rình rập chung quanh. Rất may là con vật thật hiền lành. Có lẽ sự đau đớn đã làm nó thân thiện với con người hầu tìm sự giúp đỡ. Lúc Scarlett buộc một đầu dây vào sừng, con vật vẫn không có thái độ đe dọa nào. Xong xuôi nàng cố buộc đầu dây còn lại vào phía sau xe. Lúc quay lại ghé ngồi, nàng cảm thấy sức lực biến đi đâu mất và lão đảo. Nàng phải bám vào thành xe mới đứng vững.

Melanie chợt mở mắt thấy Scarlett đứng bên liền thì thào:

- Tới nhà rồi hả em?

Nhà! Nước mắt nàng trào ra. Nhà! Melanie có biết đâu quanh đây chẳng còn nhà cửa nào cả và cả bọn đang lạc loài trong một thế giới hoang vu.

Scarlett cố lấy giọng dịu dàng:

- Chưa đâu chị, nhưng cũng sắp tới rồi. Em vừa bắt được con bò cái, sẽ có sữa cho chị và cho đứa bé.

Melanie yếu ớt đưa tay sờ thẳng con:

- Tội nghiệp con tôi.

Phải cố gắng lắm, Scarlett mới leo lên nôi chỗ ngồi và cầm lại dây cương. Con ngựa vẫn gục đầu, không cất bước. Scarlett tàn nhẫn quát roi lên mình nó, thậm chí mong Chúa sẽ tha thứ cho nàng cái tội đã hành hạ một con vật đang kiệt sức. Nếu Chúa không chịu thì cũng đành vậy thôi.

Hơn nữa, Tara đang ở phía trước mặt, chỉ một phần tư dặm đường nữa là con ngựa có ngã quỵ thì cứ ngã.

Sau cùng con vật cũng từ từ lê bước, chiếc xe cọt két chuyển mình, theo sau là con bò, cứ mỗi bước lại rống lên khỏ não. Tiếng kêu thảm thiết của con bò làm Scarlett điên đầu, có lúc nàng muốn ngừng xe lại và mở dây cho nó. Con bò cái này còn giúp ích được gì khi Tara chẳng còn lại một ai? Nàng không dám vắt sữa và nếu cố làm, nó sẽ đá nàng tan xác vì không chịu được đau. Nhưng tốt hơn là cứ giữ con vật lại. Dầu sao đây cũng là một chút gì thuộc quyền sở hữu của nàng giữa lúc này.

Mắt Scarlett mờ nhòe khi chiếc xe vừa tới chân đồi và trên kia chính là Tara. Tim nàng bỗng se thắt lại. Con ngựa già lồm khồm làm sao leo nôi dốc? Ngày xưa, ngồi trên lưng một con ngựa chạy mau như tên bắn, nàng chẳng coi con dốc này vào đâu cả. Thế nhưng không hiểu tại sao, từ khi xa rời nó lần chót tới giờ, nàng bỗng thấy nó như đứng dựng lên.

Nặng nề leo xuống xe, Scarlett nắm lấy dây cương và ra lệnh:

- Leo xuống Prissy, mang thẳng Wade xuống theo, ẵm nó hay dắt nó đi cũng được. Thằng bé thì đặt bên cạnh bà Melanie.

Wade chột òa khóc:

- Tội lắm...tội lắm...Wade sợ lắm má ơi!

- Thừa bà Scarlett, con không đi nổi. Chân con sưng phồng hết ‘ôi. Wade với con cũng đâu có nặng và...

- Xuống ngay! Nếu không tao lôi cổ mày xuống bây giờ. Chứng đó tao sẽ bỏ mày ở lại đây. Mau lên!

Con bé rên rỉ nhìn trừng trừng vào những tàng cây giao nhánh hai bên đường...những tàng cây như đang tiến lại gần để vồ lấy nó nếu nó bước ra khỏi chiếc xe. Nhưng rồi nó cũng buộc lòng đặt đứa bé sơ sanh bên cạnh Melanie, lập cập leo xuống và quay lại bồng thẳng Wade xuống theo. Thằng bé vẫn khóc và không chịu rời con bé da đen.

- Dỗ nó nín coi. Tao chịu không nổi nữa.

Scarlett vừa nói vừa nắm dây cương lôi con ngựa đi.

- Mày lớn rồi nghe Wade. Còn khóc là tao tát, nghe không?

Và nàng bực tức nghĩ “Tại sao Thượng đế lại bày ra đám con nít làm chi...hoàn toàn vô ích, chỉ biết khóc la luôn miệng và cứ bắt người ta lo lắng”. Hỡi ơi, nàng đã sanh ra nó! Nếu đừng lấy Charles Hamilton thì đâu đến nổi.

Con Prissy bầu chặt tay nàng:

- Bà Scarlett đừng vô Ta’a. Không còn ai ở đó đâu. Họ đi hết ‘ôi. Không chừng chết hết...Má con và tất cả mọi người khác...

Bùng giận vì đó cũng chính là âm vang của ý nghĩ mình, Scarlett hất con bé da đen ra:

- Đưa thằng Wade cho tao rồi ngồi đây để tao vô một mình.

- Không! Không!.

- Vậy thì câm miệng lại.

Con ngựa mới chậm chạp làm sao! Nước dãi nó nhỏ rờn rờn xuống tay nàng.

Scarlett nhớ mang máng những lời hát mà nàng và Rhett đã hợp ca

Chỉ còn vài hôm lang thang nữa...

Nàng chợt nghĩ ra: “Chỉ còn vài bước...Chỉ còn vài bước lang thang nữa...”

Xe từ từ leo dốc. Trước mặt họ sừng sững trong đêm là khu rừng sồi của Tara. Scarlett hấp tấp rảo mắt tìm một ánh đèn. Tara tối như bưng!

Nàng rợn người lên: “Họ đi hết cả rồi! Họ đi hết cả rồi!”

Nàng lúi con ngựa vào lối đi trải sỏi, hàng bách hương giao nhánh trên đầu dìm sâu bộ vào bóng tối. Scarlett nhìn chằm chằm về phía trước...Có phải chính mắt nàng đang trông thấy đó không? Hay là sự mệt mỏi đã đánh lừa? Màu gạch trắng của Tara mập mờ trong bóng đêm. Nhà của nàng! Nhà của nàng! Những bức tường sơn trắng thân yêu với những tấm màn cửa sổ bay phấp phới, với hàng hiên rộng rãi...Tất cả trước mắt nàng là cảnh thực? Hay bóng đêm khoan dung đã giấu nàng cái cảnh tượng ghê rợn như nơi nhà McIntosh?

Con lộ nhỏ như dàn hàng dặm nữa trong khi con ngựa đầu bị lô kéo vẫn cứ chậm như rùa. Scarlett nóng nảy dò dẫm bóng đêm. Mái nhà dường như vẫn còn nguyên vẹn. Thật vậy sao? Không có thể nào như vậy được? Chiến tranh chẳng từ bỏ gì cả, sao nó lại có thể buông tha cho Tara?

Khi cảnh vật đã hiện rõ hơn đôi chút, Scarlett cố lúi con ngựa đi mau hơn. Những bức tường trắng hiện trông đã rõ ràng. Không một vết cháy nám. Tara thoát nạn! Nhà mình đây rồi! Scarlett buông dây cương và chạy ào tới như muốn ôm chầm lấy những bức vách thân yêu. Bỗng một bóng người lơ mờ hiện ra dưới mái hiên và dừng lại ở bậc thềm. Tara không hoang phé! Vẫn còn người ở!

Tiếng kêu mừng rỡ chợt nghẹn lại trong cổ họng. Ngôi nhà vẫn tối tăm và cái bóng kia vẫn đứng yên. Tại sao lạ vậy? Tara còn nguyên vẹn, nhưng nó cũng bị bao trùm bởi cái im lặng ma quái như tất cả những nơi nàng đã đi qua. Bóng người chợt đi

động. Một mỗi và khắp khềnh, cái bóng bước xuống thêm.

Nghi đó là cha mình, Scarlett hồi hả lên tiếng:

- Ba đó phải không? Con đây...Katie Scarlett đây. Con vừa về tới.

Gerald lê chân bước tới im lặng như một người mộng du. Đến sát một bên, ông nhìn Scarlett như tưởng là trong mơ. Ông sờ soạn vai con, bàn tay run bần bật, run như một kẻ vừa tỉnh con ác mộng. Dường như phải cố gắng lắm ông mới nói được thành lời:

- Con gái. Con gái của ba.

Rồi ông im lặng. Scarlett ngẩn ngơ: “Sao thế này...Ba mình lắm cảm rồi sao!”

Vai Gerald trĩu xuống, nét mặt ông xa vắng, không còn một chút dáng dấp hùng dũng, dồi dào sinh lực của Gerald ngày cũ nữa. Và mắt ông, đối với Scarlett cũng lắm la lắm lét như mắt Wade. Cha nàng đã già khòm và tiêu tan tất cả nghị lực.

Tự nhiên Scarlett hoảng kinh bởi những nguyên do không xác định, nàng chỉ đứng giương mắt nhìn cha, những câu hỏi dồn dập tới nhưng chết lịm trên môi.

Từ trong xe bỗng có tiếng khóc oa oa và Gerald dường như tỉnh táo lại. Scarlett mau mắn nói:

- Đó là Melanie và con chị ấy. Melanie đau nặng lắm, con mang chị ấy về theo.

Gerald buông tay con gái và đứng thẳng lên. Ông chậm rãi bước tới chiếc xe với dáng điệu mơ hồ của một gia chủ chào đón khách, với giọng nói như vọng lại từ một quá vãng xa xôi:

- Cháu Melanie!

Melanie thều thào nghe không rõ.

- Cháu Melanie, đây là nhà cháu. Twelve Oaks đã bị thiêu hủy. Cháu ở lại đây với bác.

Nhớ tới những cơn đau mà Melanie phải chịu đựng trong ngày và đêm qua, Scarlett nhớ ngay tới bốn phận mình. Nàng trở lại thực tế ngay, Melanie và đứa bé sơ sinh phải được đem vào một chỗ nằm êm ái hơn.

- Phải ẵm chị ấy vào. Chỉ đi không nổi.

Có tiếng chân vội vã và một bóng người đen đúa nhô ra dưới mái hiên. Pork đang chạy xuống thềm nhà và kêu ầm lên:

- Cô Scarlett! Cô Scarlett!

Scarlett nắm lấy tay bác Pork, một phần tử dính liền vào đời sống Tara, cũng quý mến những viên gạch như dãy hành lang mát rượi. Nước mắt người lão bộc rơi xuống tay nàng khi ông ta sờ nắn người nàng:

- Cô về ‘ôi, sung sướng quá, thật là...

Prissy òa khóc và nói lảm nhảm:

- Pork! Pork! Ba ơi!

Riêng thằng Wade, trước sự yếu đuối của người lớn, nó bạo dạn lên:

- Wade khát nước.

Scarlett vội nắm phần chủ động:

- Bà Melanie và con bà ấy đang nằm trong xe. Pork, bác mang bà ấy lên lầu thật cẩn thận và cho bà ấy nằm trong phòng ngủ dành cho khách. Prissy ẵm đứa bé và dắt thằng Wade vào trong nhà lấy nước cho nó uống. Mammy còn đây không? Gọi bà ấy cho tôi.

Phấn khởi vì giọng điệu oai vệ của Scarlett, Pork bước lại cỗ xe mò mẫm đằng sau ghế

ngồi. Melanie bật kêu đau đớn khi Pork vừa xốc nàng lên khỏi tấm nệm mà nàng đã nằm suốt nhiều giờ qua. Rồi nằm gọn trong cánh tay lực lưỡng của Pork, đầu nàng buông thõng xuống vai lão bộc. Prissy tay ẵm đứa nhỏ, tay dắt Wade bước lên thêm.

Mấy ngón tay rướm máu của Scarlett nóng nẩy bầu lầy tay cha:

- Cả nhà bình yên chứ, ba?

- Mấy em con đang bình phục.

Im lặng chập trề! Và trong sự im lặng đó, một ý nghĩ kinh hoàng đến đổi không thể diễn đạt bằng lời đang thành hình trong đầu Scarlett. Không, nàng không thể nói ra lời. Scarlett cổ nuốt, cổ nuốt vào và cổ họng nàng chột khô cứng lại. Có phải đó là câu trả lời cho sự bí ẩn kinh khiếp nằm trong yên lặng của Tara không? Và như để giải đáp câu hỏi đang lớn vồn trong đầu con, Gerald nói:

- Má con...

Ông chỉ nói tới đó rồi nín bật.

- Còn...má con?

- Má con chết hôm qua.

Nắm chặt tay cha, Scarlett cảm thấy lối đi qua gian tiền sảnh dù đang tối đen, cũng thật là quen thuộc! Nàng tránh được những chiếc ghế lưng cao, cái giá súng trông rỗng và tủ chén chân nhọn hoắt nhô ra ngoài có thể làm thủng chân. Chính bản năng đã dẫn lối nàng tới gian phòng nhỏ phía sau nhà, nơi Ellen thường ngồi chiết tính những bảng kê toán dài dằng dặc. Chắc chắn khi nàng bước vào, mẹ nàng vẫn còn ngồi bên bàn giấy, bà sẽ nhìn lên, đặt cây viết lông xuống và bước đến gập đứa con gái mệt mỏi trong tiếng sột soạt của lớp váy và mùi hương thoang thoảng. Ellen không thể chết, đầu ba nàng không ngừng lặp đi lặp lại như con vẹt chỉ với mỗi một câu: “Má con chết hôm qua...má con chết hôm qua...má con chết hôm qua”.

Scarlett ngạc nhiên nhận thấy mình chẳng có một xúc động nào, không một xúc cảm nào ngoại trừ sự mệt mỏi đang xiềng trói tay chân nàng lại với một sợi xích sắt nặng nề và cơn đói làm gối nàng run lẩy bẩy. Nàng sẽ nghĩ tới chuyện của mẹ sau. Ngay lúc này cần phải đặt mẹ ra khỏi trí óc, nếu không, nàng sẽ làm bầm ngậy đại như Gerald hoặc khóc nhè nhẹ như thằng Wade.

Pork bước xuống thang gác tối om, hấp tấp tới bên Scarlett như một con thú đang lạnh sà vào nơi lửa ấm.

Scarlett hỏi:

- Đèn đâu? Sao để nhà tối om như vậy, Pork? Bác đem nến ra cho tôi.

- Chúng nó lấy hết nến ‘òì, cô Scarlett, chỉ còn lại một ngọn để dùng khi tìm đồ vật rớt trong bóng tối, nhưng nó cũng gần hết rồi. Mammy phải dùng một miếng giẻ nhúng mỡ heo để làm đèn sẵn sóc cho hai cô Ca’een và Suellen.

Scarlett ra lệnh:

- Dem khúc đèn cây còn lại ra đây, để trong phòng của má tôi...trong phòng làm việc đó.

Pork đi mau vào phòng ăn và Scarlett mò mẫm trong bóng tối để đi vào căn phòng nhỏ rồi buông mình trên trường kỷ. Tay Gerald vẫn còn nắm chặt trong tay nàng. Bàn tay ông như của người bất lực tìm sự che chở, tìm nơi trông cậy như bàn tay vừa là của một đứa bé, vừa là của một ông lão gần đất xa trời.

Nàng lại nghĩ thầm: “Ba đã lắm cảm rồi, chỉ còn là một ông lão suy nhược” và mơ hồ tự hỏi tại sao mình không mấy quan tâm điều đó.

Gian phòng lập loè ánh sáng khi Pork bước vào với một ngọn nến trên đĩa. Tất cả cảnh vật bỗng hồi sinh, chiếc trường kỷ siêu vẹo, cái tủ đựng hồ sơ cao gần đụng trần nhà, cái ghế chạm trổ tinh vi của Ellen, những ngăn kéo đầy ắp giấy tờ còn mang nét

chữ xinh xắn của mẹ nàng, tám thắm lót cũ rách...tất cả...tất cả...đều còn nguyên vẹn tình trạng cũ, chỉ riêng Ellen là không có ở đây, Ellen với mùi hương ướp quần áo thoang thoảng và cái nhìn dịu dàng của đôi mắt xé. Scarlett nghe hơi đau ở trái tim dường như não cân đã bị tê liệt bởi một vết thương sâu hoắm, nàng cố làm cho cơn đau đó không bùng dậy mãnh liệt hơn. Nàng không thể để chúng nghiền nát mình bởi vì hãy còn một quãng thời gian dài dang dằng trước mặt để đau thương. Bây giờ thì không! Xin Chúa đừng để cơn đau đón lúc này!

Nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của Gerald, lần đầu tiên trong đời nàng thấy cha nàng không cạo râu và trên làn da hồng hào trước kia bây giờ đã phủ đầy râu bạc. Pork đặt đĩa nền trên giá và bước tới cạnh nàng. Scarlett thầm nghĩ nếu là một con chó, hẳn bác sẽ đặt mõm lên gối nàng chờ đợi vuốt ve.

- Pork, bao nhiêu hắc nô còn ở lại?

- Cô Scarlett, quân hắc nô phản phúc ấy đã bỏ t'ồn hết, một số đi theo quân Yankee và...

- Thế còn lại bao nhiêu?

- Còn tôi và Mammy. Bà ấy phải săn sóc hai cô nhỏ cả ngày. Còn Dilcey nữa, nó cũng đang ở bên cạnh hai cô. Chúng tôi ba người.

“Chúng tôi ba người”, trong khi ngày xưa có tới hàng trăm. Scarlett ngược đầu lên thật khó khăn vì cổ đau rần. Nàng tự hiểu cần phải kèm giữ giọng nói cho chắc chắn. Và nàng ngạc nhiên khi nghe tiếng nói của mình thật lạnh lùng, thật tự nhiên dường như chiến tranh chưa bao giờ tới và chỉ cần một cái vẫy tay là nàng sẽ có mười tên hắc nô chạy tới hầu.

- Pork, tôi đói lắm. Còn gì ăn không?

- Thừa cô không, chúng cướp hết ‘ôi.

- Nhưng ở sau vườn?

- Chúng cho ngựa giẫm nát hết t'ơn.

- Còn mấy luống khoai mỡ?

Đôi môi đầy cộm của Pork dường như nở một nụ cười khoan khoái.

- Thưa cô Scarlett, tôi đâu có quên khoai mỡ. Tôi chắc vẫn còn, quân Yankee chưa bao giờ thấy khoai mỡ, chúng tưởng đó là ‘ế cây và...

- Trăng sắp lên cao rồi. Bác đi ra ngoài đào vài củ đem nướng cho tôi. Không còn bắp, không còn đậu khô, không còn gà à?

- Dạ không còn. Con gà nào chúng không nuốt được tại đây thì chúng bắt đem theo.

- Chúng...chúng...chúng...Thế không lúc nào chấm dứt những việc làm bắt đầu bằng chữ “chúng” hay sao? Đốt nhà, giết người thế chưa đủ hay sao? Chúng còn phải làm cho đàn bà, trẻ con và bọn hắc nô bơ vơ để rồi chết đói cả hay sao?

- Cô Scarlett, tôi còn mấy t'ái táo Mammy chôn dưới đất. Hôm nay chúng tôi chỉ ăn táo không.

- Vậy đem cho tôi trước khi đi đào khoai. Và này Pork...tôi...tôi thấy mệt lả ra rồi. Trong hầm rượu còn chai rượu chát nào không? Rượu cất bằng trái com xôi cũng được.

- Ô, cô Scarlett, hầm ‘ượu là nơi bọn chúng xuống t'ước nhút.

Scarlett muốn nôn mửa vì vừa đói vừa buồn ngủ lại thêm mệt mỏi. Nàng phải bám vào lưng ghế chạm hoa hồng để ngồi cho vững.

- Không còn rượu chát.

Nàng lẩm bẩm, nhớ lại những hàng rượu dài vô tận trong hầm. Nàng chợt nghĩ tới một

chuyện:

- Pork, vậy còn rượu bắp trong cái thùng gỗ sồi ba tôi chôn ở dưới gốc cây đậu khấu thì sao?

Lại một nụ cười mờ ảo hiện ra trên gương mặt đen đúa, một nụ cười khoái trá và thần phục.

- Cô Scarlett, cô tài quá. Tôi cũng không quên cái thùng đó. Nhưng ‘ượu đó không ngon đâu, mới chôn có một năm mà, hơn nữa, đàn bà uống ‘ượu mạnh không tốt.

Bọn da đen cứ ngu xuẩn mãi! Chúng chẳng tự mình nghĩ được điều gì khá hơn. Vậy mà quân Yankee muốn giải phóng chúng.

- Tôi và ba tôi uống một chút cũng không sao. Mau lên Pork, đào nó lên rồi đem cho tôi hai cái ly, vài miếng bạc hà và đường, tôi muốn pha một ly cốc-tai..

Pork lộ vẻ bất mãn:

- Cô Scarlett, mấy tháng nay Ta’a không còn đường, chúng đã cho ngựa giẫm nát bụi bạc hà và đập bể hết mấy cái ly ‘ôi.

Nếu Pork nói “chúng” một lần nữa chắc mình điên lên mất, không làm sao chịu nổi. Scarlett nói lớn:

- Được rồi, bác lấy rượu mau đi. Uống không cũng được.

Nhưng khi Pork quay đi, Scarlett tiếp ngay:

- Khoan đã, còn nhiều chuyện mà tôi không biết giải quyết ra sao. À này, tôi có mang về một con ngựa và một con bò, con bò cần được vắt sữa ngay, còn con ngựa bác tháo ra và cho nó uống nước. Nói Mammy trông nom con bò cái. Bảo bà ấy vắt sữa nó ngay. Con bà Melanie sẽ chết nếu không có gì cho nó bú và ...

Pork ngập ngừng:

- Bà Melly không...không thể?

- Bà Melly không có sữa!

“Chúa ơi, má mà nghe mình nói câu này chắc bà xỉu mất”

- Thừa cô Scarlett, vậy thì Dilcey của tôi sẽ nuôi đứa con của bà Melly. Vợ tôi vừa mới sanh, nó có đủ sữa cho hai đứa bú.

- Bác vừa có con nữa sao, Pork?

“Trẻ con...trẻ con, tại sao Thượng đế sanh ra trẻ con lắm thế? Ờ mà không, Thượng đế đâu có tạo ra chúng. Chỉ có lũ người điên khùng mới sanh con mãi”

- Dạ một đứa t'òn quây hà. Nó...

- Lên nói Dilcey để mấy em tôi nằm đó. Để tôi lo cho chúng. Bảo vợ bác lo ngay cho đứa nhỏ và cho bà Melly. Nhắc Mammy trông nom con bò và cho con ngựa vào chuồng.

- Đâu còn chuồng ngựa, cô Scarlett. Chúng lấy làm củi đốt hết ‘òì.

- Đừng kể với tôi những chuyện của “chúng” nữa. Nhớ nhắc Dilcey săn sóc mẹ con bà Melanie. Còn bác, Pork, đi đào rượu lên, sau đó lấy khoai mỡ cho tôi.

- Nhưng cô Scarlett, tôi không có đèn.

- Bộ dùng đuốc không được sao?

- Dạ không còn đuốc, cô Scarlett, chúng...

- Bác làm sao thì làm nhưng phải đào cho mau, lẹ lên.

Pork bước mau ra vì thấy Scarlett đã bắt đầu gắt gỏng. Còn lại một mình với Gerald, nàng đặt tay lên đùi cha, thấy bắp thịt đùi ông không còn đầy đặn như ngày xưa, nghĩ tới phải làm một cái gì để kéo ông ra khỏi tình trạng ngây ngô này...nhưng nàng không thể hỏi chuyện về mẹ được. Từ từ rồi nó sẽ tới, lúc nàng có thể chịu đựng được.

- Ba, tại sao chúng không đốt Tara?

Gerald nhìn con như không nghe rõ và Scarlett phải lặp lại. Gerald thần thờ:

- Tại sao...chúng dùng nhà mình làm bộ chỉ huy.

- Quân Yankee...trong nhà mình?

Scarlett cảm thấy những bức tường thân yêu của nhà mình đã bị chúng làm dơ bẩn. Đây là một ngôi nhà thánh thiện vì Ellen đã sống trong đó và quân Yankee...quân đó...lại vào đây.

- Đúng vậy đó con. Ba thấy khói ở Twelve Oaks bốc lên ở bên kia sông trước khi chúng tới đây. Nhưng Honey và India cùng bọn hắc nô đã lánh nạn về Macon trước, vì vậy nhà mình cũng không lo cho bọn nó lắm. Còn gia đình mình thì không thể đi Macon được. Mấy em con bệnh nặng lắm...còn mẹ con...chúng ta không thể rời nơi đây. Bọn hắc nô trốn hết...ba cũng không biết chúng đi đâu. Chúng còn ăn cắp luôn mấy cỗ xe và mấy con la. Mammy, Dilcey và Pork...chúng không đi. Mấy em con...má con...không thể đi đâu được.

- Phải, phải.

“Ba đừng nên nhắc tới mẹ. Ông có thể nói tới những chuyện khác. Dầu ông có bảo là Sherman dùng căn phòng này, căn phòng làm việc của mẹ nàng để làm bộ chỉ huy cũng được miễn là đừng nhắc tới Ellen”

- Bọn Yankee xua quân xuống Jonesboro để cắt thiết lộ. Và bọn chúng tràn ngập vùng

này...hàng chục ngàn...và hàng ngàn đại bác, chiến mã. Ba đón chúng ở bậc thềm...

“Ồ, ba mình thật oai dũng”. Scarlett thầm nghĩ, Gerald đã nghênh đón quân thù ngay trước cửa Tara như có cả một đạo quân ở phía sau chứ không phải một đoàn quân thù trước mặt.

- Chúng bảo ba nên đi khỏi nhà vì chúng sẽ thiêu hủy chỗ này. Ba nói cứ việc đốt nhà đi, nhà ta vẫn không đi đâu hết...mấy em con...má con đang...

- Rồi sao?

“Tại sao ông cứ phải nhắc mãi tới Ellen?”

- Ba cho chúng biết nhà ta có người bị bệnh thương hàn và không có ai có thể rời đây được. Ba bảo chúng cứ thiêu sống cả nhà đi. Ba không đi đâu cả...không làm sao rời Tara được...

Giọng Gerald kéo dài rồi tắt hẳn. Ông lặng lẽ nhìn và những bức tường chung quanh. Scarlett đã hiểu. Bao nhiêu tổ tiên Ái Nhĩ Lan đang đứng sau lưng Gerald, những người đã chết vì vài sào đất, đã chiến đấu tới cùng hơn là rời bỏ quê hương, rời bỏ nơi sinh sống, cày bừa, thương yêu nhau và sanh con đẻ cái.

- Ba bảo chúng cứ việc thiêu sống ba người đàn bà bệnh hoạn luôn đi. Không ai đi đâu hết. Viên sĩ quan trẻ tuổi là...là một người thanh nhã.

- Một tên Yankee thanh nhã? Làm sao được ba?

- Đúng là một người thanh nhã, con. Hắn phóng ngựa đi và quay về với một viên Đại úy và một bác sĩ giải phẫu, người này khám bệnh cho các em...và má con.

- Ba để cho một tên Yankee khôn kiếp vô phòng của má và mấy em con sao?

- Hắn có nha phiến con à. Mình có chút nào đâu. Hắn đã cứu chữa các em con. Suellen bị xuất huyết. Hắn đã hết sức chạy chữa cho. Và khi hắn báo cáo trong nhà

mình có người đau...chúng không đốt nhà nữa. Chúng vào đây, một ông tướng nào đó và bộ tham mưu chen chúc cả vào. Chúng chiếm hết các chỗ trừ phòng bệnh. Và tội lính...

Gerald ngừng lại, quá mệt nên không nói thêm được nữa. Phải cố gắng lắm ông mới nói tiếp được:

- Chúng hạ trại quanh nhà khắp các nơi, trong đồng bông vải, trong rẫy bắp. Trong tầm mắt hoàn toàn nhuộm màu xanh dương. Đêm đó chúng đốt hàng ngàn ngọn lửa trại. Chúng chặt phá hàng rào, chuồng gà vịt, chuồng ngựa và nhà xông khói để lấy củi nấu ăn. Chúng giết hết mấy con bò cái, heo, gà và luôn cả bầy gà lôi của ba nữa.

Gerald quý bầy gà lôi lắm, vậy mà cũng không thoát khỏi tay quân Yankee.

- Chúng đoạt hết mọi thứ, ngay cả mấy khung hình...một số bàn ghế, đồ sứ...

- Còn đồ bạc?

Pork và Mammy đem mấy món đồ bạc giấu ở đâu đó...chẳng biết có phải ở dưới giếng hay không...Ba chẳng còn nhớ ở đâu nữa. Rồi chúng dùng nơi này làm nơi xuất quân...từ Tara...Thật là âm ỉ, tiếng vó ngựa, tiếng chân sầm sập. Và sau đó là tiếng đại bác ở Jonesboro âm ỉ như sấm...mấy emcon cũng nghe được dầu đang đau nặng. Tội nó cứ luôn miệng “Ba ơi, làm ngưng tiếng sấm đi ba”

- Còn má con? Bà có biết quân Yankee ở trong nhà mình không?

- Má con...má con không biết gì nữa hết.

- Tạ ơn Chúa.

“Mẹ nàng đã không biết được. Bà không hề biết, không hề nghe tiếng quân thù ở nhà dưới, không hề nghe tiếng súng ở Jonesboro, không hề biết rằng mảnh đất yêu quý của bà đã bị quân Yankee dày xéo”

- Ba cũng ít thấy bọn chúng vì mãi ở trên lầu săn sóc các em và má con, chỉ thường gặp viên bác sĩ trẻ tuổi đó. Y thật tốt và rất tốt. Sau khi bận rộn cả ngày với thương binh, y quay lại đây và ngồi cạnh giường bệnh. Y còn đem tới một số thuốc men và nói với ba là khi y lên đường thì em con sẽ khỏi bệnh nhưng còn má con...má con gầy yếu quá, hẳn nói thế...má con khó chịu đựng nổi. Y cho biết bà đã tận dụng hết khả năng của mình rồi...

Giữa sự im lặng bao trùm theo đó, Scarlett tưởng tượng tới hình ảnh của mẹ nàng trong những ngày sau cùng, một nguồn sức dẻo dai của Tara, luôn luôn săn sóc, làm việc không nghỉ ngơi, không ăn uống để cho người khác được yên giấc, được sống no.

- Rồi chúng lên đường...chúng ra đi.

Gerald im lặng một lúc rồi sờ soạng tay con gái:

- Ba rất mừng khi thấy con trở về.

Có tiếng lục đục ở thềm nhà sau. Tội nghiệp Pork, con người đã quen chùi chân trước khi vào nhà trong bốn chục năm qua, ngay cả lúc này cũng vẫn không quên. Bác bước vào, xách theo hai chiếc bình bằng vỏ bầu khô, mùi rượu mạnh nồng nặc bốc lên ngay trước khi bác ta qua cửa.

- Tôi đã làm đổ một ít, cô Scarlett. Chiết rượu từ thùng ra mấy cái bình nhỏ như vậy không phải dễ.

- Không sao đâu, cảm ơn bác.

Scarlett vớ lấy cái vỏ bầu ẩm ướt trong tay Pork, nàng nhăn mũi vì mùi rượu nồng nặc.

- Uống một chút đi ba.

Vừa nói nàng vừa đưa bầu rượu cho cha rồi cầm lấy cái bầu thứ hai. Gerald ngồi dậy,

ngoan ngoãn như một đứa bé uống ừng ực. Nàng trao bình nước cho cha nhưng Gerald lắc đầu.

Lúc nàng cầm bầu rượu nơi tay cha và đưa lên miệng, Gerald nhìn theo với đôi chút trách móc trong ánh mắt. Scarlett vẫn tắt giải thích:

- Con biết đàn bà quý phái không được uống rượu mạnh. Nhưng hôm nay con không còn là người quý phái nữa. Ba, con còn nhiều việc phải làm đêm nay.

Scarlett hít một hơi dài rồi nghiêng bình nốc thật mau. Chát rượu nóng cháy từ cổ họng xuống tới dạ dày làm nàng choáng váng và ứa nước mắt ra. Nàng lại đưa bầu rượu lên miệng.

- Katia Scarlett, đủ rồi con. Con không quen rượu mạnh đâu.

Từ lúc về nhà tới giờ, Scarlett mới nghe lại được giọng nói đầy oai lực của cha. Nàng cười nhăn nhó:

- Say à, con còn mong cho được say. Con muốn say để quên hết mọi chuyện.

Scarlett uống tiếp, một luồng hơi nóng xuyên vào huyết quản, lan tràn khắp người nàng và mấy đầu ngón tay tê rần lên. Ngọn lửa đang đốt cháy cơ thể nàng mới dễ chịu làm sao! Hình như nó đã chọc thủng được các lớp băng giá đang bao bọc tim nàng và cảm thấy sức mạnh đang hồi phục. Nhìn vẻ mặt cau có của Gerald, nàng vỗ nhẹ vào gối ông và cố gượng cười ranh mãnh như ngày xưa, nụ cười mà cha nàng rất thích:

- Làm sao say được ba? Con gái của ba mà. Bộ con không thừa hưởng cái tửu lượng mạnh nhứt của hạt Clayton sao?

Trước vẻ mặt tinh ranh của con, dường như Gerald mỉm cười. Men rượu chắc cũng đã thấm vào ông. Scarlett lại đưa bầu rượu cho cha:

- Ba uống một hớp nữa rồi con sẽ để ba lên lầu ngủ.

Scarlett ngừng ngang. Tại sao, tại sao nàng dùng cái lối nói với thằng Wade...để nói với cha mình. Vậy là bất kính. Nhưng thấy cha đang theo dõi lời mình, Scarlett nói thêm:

- Con sẽ đỡ ba vào giường và đưa rượu ba uống...ba uống hết bầu cũng được. Ba cần phải ngủ, con đã về đây rồi, ba đừng lo lắng gì cả. Ba uống đi.

Gerald ngoan ngoãn uống thêm một ngụm nữa rồi Scarlett đỡ ông đứng dậy.

- Pork!

Pork một tay cầm bầu rượu, một tay đỡ Gerald. Scarlett cầm đèn và cả ba cùng lên lầu.

Căn phòng mà Suellen và Carreen đang nằm dưỡng bệnh chung trên một giường xông ra mùi khen khét của giẻ xe tròn nhúng mỡ để làm đèn. Không khí nặng nề trong phòng với mùi hôi hám do các cánh cửa sổ khép kín suốt ngày cùng mùi thuốc men làm cho Scarlett muốn ngất đi. Bác sĩ đã dặn đừng để gió lọt vào phòng bệnh, nhưng khi vào đây nàng mở toang cả ba cánh cửa sổ ra cho hương lá sồi và mùi đất lửa vào. Nhưng gió chỉ xua đi được một ít mùi bệnh hoạn đã đông đặc lại trong phòng hết tuần này sang tuần khác.

Carreen và Suellen bây giờ quá xanh xao hốc hác và ngủ không yên giấc. Đôi lúc choàng tỉnh, cả hai nằm trợn trừng miệng lăm bắm trên chiếc giường lớn mà trong những ngày còn mạnh khỏe và sung sướng chúng thường hay nằm tỉ tê tâm sự với nhau. Trong góc phòng là một cái giường trống, cái giường nhỏ chân cong kiểu Pháp mà Ellen đã mang từ Savannah về và cũng là giường bệnh của bà.

Scarlett ngồi bên cạnh giường, ngậy người nhìn hai đứa em. Rượu mạnh đã bắt đầu có hiệu lực với da dầy trổng rỗng của nàng. Đôi lúc nàng thấy như hai đứa em lùi ra thật xa, thu nhỏ lại và những tiếng lăm nhảm của chúng nghe như tiếng vo ve của côn trùng. Rồi chúng lại hiện ra thật lớn, xông vào người nàng nhanh như tốc độ ánh sáng. Scarlett cảm thấy sự mệt mỏi như xâm nhập vào xương tủy. Nàng chỉ muốn nằmlăn ra

ngủ vùi.

Phải chi nàng có thể cứ nằm ngủ cho đến khi Ellen đến lay nhẹ cánh tay nàng và nói: “Trưa rồi, Scarlett. Con không nên lười quá vậy”. Nhưng chẳng bao giờ nàng có thể sống lại trong cảnh đó. Phải chi Ellen còn sống hay còn một người nào lớn tuổi, nhiều kinh nghiệm hơn nàng và không hề biết mệt mỏi để nàng nương tựa. Phải chi còn một người nào để nàng gục đầu trên gối, một người gánh vác giùm nàng cái gánh nặng trên vai.

Cửa nhẹ nhàng mở ra và Dilcey lách vào, một tay ẵm đứa con của Melanie, tay còn lại bưng bầu rượu bắp. Trong ánh đèn lò mờ, Dilcey trông ốm hơn lúc trước, màu da đỏ càng hiện rõ ra, lưỡng quyền nhô cao, sống mũi điều hâu nhọn hoắt và nước da màu đồng như sáng bóng hơn. Cái áo vải chực bầu phai màu đang hở nút để lộ bộ ngực đồ sộ cũng màu hung hung. Đứa con của Melanie đang rúc đầu vào ngực Dilcey như một con mèo con bị lạnh chui đầu vào khoảng da bụng ấm áp của mẹ.

Scarlett lão đảo đứng dậy cầm tay Dilcey:

- Dilcey còn ở lại thật là một điều hay.

- Thưa cô, làm sao tôi có thể theo cái quân mọi phản phúc ấy khi ba cô đã có lòng thương mua tôi và con nhỏ Prissy về nhà này và má cô đã hết sức tử tế với tôi.

- Ngồi xuống đi Dilcey, thằng nhỏ bú được không? Còn bà Melanie thế nào?

- Thằng nhỏ chẳng đến nỗi nào, nó chỉ quá đói thôi, tôi có đủ sữa nuôi. Không thưa cô, bà Melanie đã hồi tỉnh ‘ôi. Bà ấy không chết đâu, cô đừng lo. Tôi đã từng thấy nhiều người đen lẫn trắng giống y như bà ấy. Bà Melanie chỉ quá mệt vì lo lắng cho đứa nhỏ. Nhưng tôi đã làm bà ấy yên lòng, tôi có cho bà uống chút ‘ượu còn lại trong cái bầu này và bà đã ngủ ‘ôi.

Thế là rượu bắp đã giúp ích cả nhà. Scarlett nghĩ chẳng biết có nên cho thằng Wade uống một chút xem nó có ngừng nấc không. Melanie không chết và khi Ashley trở

về...Nếu chàng chẳng trở về...Không, đừng nên nghĩ tới chuyện ấy lúc này. Còn rất nhiều chuyện để suy nghĩ, để gỡ rối, để quyết định. Ước gì mình khỏi trả cái món nợ của mình mãi mãi! Scarlett đứng bật dậy khi nghe có tiếng cót két đều đặn phá tan sự im lặng bên ngoài.

- Mammy đang lấy nước để lau mình cho hai cô. Họ cần được lau ‘ừa nhiều.

Dilcey vừa giải thích vừa đặt bầu rượu xuống bàn, giữa cái ly và mấy lọ thuốc.

Scarlett phì cười. Có lẽ thần kinh nàng đã bắt đầu hỏng nên tiếng trực quay giếng cũng có thể làm nàng giựt mình. Dilcey bình thản nhìn Scarlett cười, gương mặt chị ta vẫn tro tro nhưng Scarlett biết Dilcey đã hiểu. Nàng ngồi lọt thỏm người trong ghế. Phải chi nàng có thể cởi áo nịt ra, cái cổ áo đang làm khó chịu và đôi giày còn kẹt đầy cát sỏi đã làm phồng rộp chân nàng.

Tiếng cót két của cái rổ rẻ càng lúc càng chậm lại khi dây thừng đã thu ngắn vào, mỗi tiếng kêu là gàu nước lên gần mặt giếng hơn. Mammy sắp vào đây với nàng...Mammy của Ellen và giờ đây là Mammy của nàng. Scarlett vẫn ngồi im, đầu óc trống rỗng trong khi đứa con của Melanie đã bú khá no, bật khóc vì lạc núm vú. Dilcey im lặng áp miệng đứa bé vào ngực mình. Tiếng chân kéo lê chậm chạp của Mammy băng qua sân sau. Đêm hoàn toàn yên tĩnh. Những tiếng động nhẹ cũng đủ vang vào tai nàng như tiếng sấm.

Hành lang trên lầu như rung lên dưới sức nặng của Mammy khi bà tới gần cửa phòng. Rồi thì Mammy có mặt trong phòng, Mammy với đôi vai chiu xuống bởi sức nặng của hai thùng nước bằng gỗ, mặt hiền từ và trầm ngâm khó hiểu.

Mắt sáng lên khi nhận ra Scarlett, bà nhe răng trắng nõn ra cười và đặt hai thùng nước xuống. Scarlett chạy tới, gục đầu vào ngực Mammy, bộ ngực đã từng áp ủ bao nhiêu mái đầu đen lẫn trắng. Scarlett thầm nghĩ: “Rồi mọi việc sẽ ổn định lại, sẽ có một cái gì làm cho mình tìm lại được nếp sống bất biến ngày cũ”. Nhưng Mammy đã đánh tan ảo tưởng của nàng.

- Con của Mammy đã về đây ‘òì! Ồ, Scarlett bây giờ Ellen đã chết, chúng ta còn biết làm gì đây? Scarlett ơi, nhiều khi Mammy muốn chết theo luôn. Tôi chẳng làm gì được nếu không có Ellen chỉ bảo. Chúng ta chỉ còn lại sự đói khổ thôi, còn nhiều gánh nặng lắm con ơi, thật nhiều gánh nặng.

Đứng áp đầu vào ngực Mammy nhưng hai tiếng “gánh nặng” cũng đã làm Scarlett chú ý. Đó là những tiếng đã ám ảnh nàng trong suốt buổi xế chiều hôm qua. Bây giờ nàng đã nhớ lại cả đoạn chót của bài ca:

Chỉ còn vài hôm nữa

Oằn vai dưới gánh nặng

Mệt mỏi dậm đường xa

Dầu không còn ánh sáng...

Đến bao giờ gánh nặng ở vai nàng sẽ nhẹ bớt đi? Thế là nàng đã trở về, trở về Tara mà vẫn không được yên nghỉ để phải mang thêm vài gánh nặng khác? Nàng vùng ra khỏi vòng tay của Mammy và sờ soạng lên khuôn mặt nhăn nhoe của nhũ mẫu.

- Ủa, sao tay con...?

Mammy cầm bàn tay nhỏ nhắn đầy vết phỏng dộp và lở loét của Scarlett nhìn với vẻ bất mãn:

- Cô Scarlett, tôi đã từng nói với cô là chỉ cần nhìn bàn tay cũng biết đó là người đàn bà thanh nhã hay không và...mặt cô lại còn ‘ám nắng nữa.

Tội nghiệp Mammy, bà vẫn cố giữ những quy lệ không cần thiết đó ngay trong khi chiến tranh và chết chóc bao trùm đất nước. Chỉ một lúc nữa thôi là bà sẽ nói thêm rằng một thiếu nữ có bàn tay chai nám thường không kiếm được chồng, nhưng đã đoán trước, Scarlett đổi sang chuyện khác:

- Mammy, tôi muốn vú kể cho nghe chuyện của má. Để ba kể lại tôi không chịu nổi đâu.

Nước mắt Mammy trào ra khi bà khom xuống nhấc hai chậu nước lên. Bà lẳng lặng tới bên giường kéo mền ra, bắt đầu cởi áo ngủ cho Suellen và Carreen. Scarlett chăm chú nhìn hai đứa em trong ánh đèn chập chờn. Carreen mặc áo ngủ còn sạch nhưng đã vá vúi nhiều chỗ, Suellen quần mình trong chiếc áo mặc ở nhà bằng vải nâu đã cũ mềm có viền đăng-ten Ái Nhĩ Lan. Mammy lặng lẽ khóc trong khi lau rửa cho hai thân hình gầy trơ xương bằng một cái khăn choàng ngực cũ.

- Scarlett, chung quy cũng tại cái quân Slatte'y phản phúc, quân bất lương, dê hèn đã giết Ellen. Tôi đã nói với bà hàng ngàn lần là chẳng ích lợi gì phải lo săn sóc cái quân phản phúc đó, nhưng bà Ellen không chịu nghe, bà còn nhân hậu bảo rằng bất cứ ai cũng cần sự giúp đỡ của bà.

Scarlett ngạc nhiên hỏi:

- Slattery? Làm sao lọt bọn chúng vô đây?

Mammy vừa chỉ hai cô gái vừa nói:

- Thì chúng đã mắc cái bệnh này nè. Con gái của mụ già Slatte'y, con Emmie nó bị bệnh và mụ Slatte'y chạy ào tới bà Ellen như thường khi có chuyện tưng ngất. Bộ mụ không biết săn sóc cho con gái mụ hay sao? Bà Ellen cũng đâu có 'ảnh 'ang. Vậy mà bà cũng qua săn sóc cho con Emmie. Bà Ellen đâu có khỏe mạnh gì, hơn nữa quân Yankee cứ lại đây sung công thức ăn làm chúng ta chẳng còn đầy đủ thức ăn nữa. Bà Ellen thì ăn ít như chim. Tôi đã nói đi nói lại là cứ bỏ mặc cái quân da t'ắng hạ tiện đó đi nhưng bà không chịu nghe. Bởi vậy, khi con Emmie đã bớt thì Ca"een bị lây. Bệnh thương hàn nó chộp được Ca"een 'ôi thì tới Suellen. Vậy là bà Ellen phải lo săn sóc cho hai con.

Lúc đó quân Yankee đã vượt sông và cũng không ai biết được số phận Ta'a 'a sao. Tôi thì muốn điên lên nhưng bà Ellen thì lạnh lùng như t'ai dưa leo, chỉ lo cho hai cô bệnh

đã nặng mà không tìm ‘a thầy thuốc, cũng không có thuốc men. ‘òì một đêm, sau khi tôi và bà vừa lau mình xong cho hai cô thì bà nói với tôi: “Mammy, phải chi tôi bán được linh hồn để mua nước đá đắp cho mấy đứa nhỏ”

Bà không cho ông Ge’ald vào đây, ‘osa, Teena và mọi người khác cũng không, t’ừ tôi ‘a vì tôi đã có lần bị thương hàn. ‘òì bà bị lây, cô Scarlett, và tôi biết ngay không còn cách nào cứu chữa.

Mammy ngồi dậy kéo yếm lau nước mắt.

- Bệnh trở nặng thật mau, cô Scarlett và đầu viên bác sĩ Yankee hảo tâm ấy đã hết lòng săn sóc cũng đành chịu. Bà không còn biết gì nữa. Tôi gọi tên bà, gọi chuyện với bà nhưng bà không còn nhận ‘a vú của bà nữa.

- Má tôi có...có bao giờ nhắc tôi...hoặc kêu tên tôi không?

- Không, bà tưởng bà còn là thiếu nữ ở Savannah. Bà không gọi tên một ai cả.

Dilcey chợt quay lại, đặt đứa bé đã thêm thiếp ngủ xuống gối.

- Có, bà có gọi tên một người nào đó.

- Cầm miệng con mọi da đỏ kia.

Mammy quay sang Dilcey với điệu bộ đe dọa.

- Thôi, Mammy. Vậy má gọi tên ai, Dilcey? Ba tôi phải không?

- Thừa cô không. Không phải tên ba cô. Ngay t’ong đêm bông vải bị đốt.

- Thôi bỏ qua chuyện bông vải cháy...nói tôi nghe mau đi.

- Dạ, bông vải cháy hết cả. Quân Yankee đem chất ‘a ngoài sân hết t’on kho, chúng ‘eo hò: “Đây là ngọn lửa vĩ đại nhứt Geo’gia và đốt ngay.

Tất cả số bông vải tích trữ suốt ba năm...một trăm năm chục ngàn đô-la tan tành trong một ngọn lửa!

- Và khi lửa cháy sáng như ban ngày...chúng tôi sợ nhà bị cháy lây, lửa sáng đến nỗi cô có thể tìm được một cây kim ‘ớt trên sàn. Và khi ngọn lửa chiếu qua cửa sổ, bà Ellen tỉnh lại, bà ngồi thẳng trên giường và gọi lớn nhiều lần: “Philippe! Philippe!”. Tôi chưa bao giờ nghe cái tên này, nhưng chắc chắn là tên của một người nào đó.

Mammy ngồi sững như tượng đá, trừng mắt nhìn Dilcey nhưng Scarlett không trông thấy, nàng đã vùi đầu vào lòng bàn tay. Philippe...người ấy là ai và đã làm gì đến nỗi mẹ nàng gọi tên trước lúc lìa đời?

Đoạn đường xa dịu vợi từ Atlanta về Tara đã kết thúc nhưng kết thúc trong một hoàn cảnh nan giải, đáng lẽ chỉ kết thúc trong vòng tay của Ellen. Từ đây, Scarlett sẽ không bao giờ được yên giấc như một đứa bé dưới mái nhà của cha và được bao bọc ấm cúng trong sự thương yêu che chở của mẹ như một lớp lông hải âu nữa. Bây giờ nàng không còn trông cậy vào ai để tìm được yên ổn nữa. Không còn cách nào để vùng vẫy hầu thoát khỏi cái kết thúc nan giải đó. Không còn người nào để chia với gánh nặng với nàng. Gerald đã già và ngậy đại, mấy đứa em đang bệnh, Melanie ốm yếu mảnh mai, mấy đứa nhỏ vô dụng và những người da đen còn lại thì đang trông mong vào nàng với lòng tin của trẻ con, họ bám riết vào nàng, nghĩ rằng con gái của bà Ellen sẽ cứu vớt được họ như chính Ellen.

Bên ngoài cửa sổ, dưới ánh trăng mờ hồ, Tara trải dài trước mặt nàng. Bọn hắc nô đã trốn đi, những sào đất bỏ hoang, chuồng thú bị thiêu rụi, tất cả đều như những thân xác đầm máu dưới mắt nàng, cũng giống như chính thân xác nàng đang từ từ rướm máu. Đó là phần cuối của con đường với những người già run rẩy, những chứng bệnh, những cái miệng đòi ăn, những bàn tay yếu đuối bám vào nàng. Và ở tận cùng con đường, không có gì cả, không có gì ngoài Scarlett O’Hara Hamilton, mười chín tuổi đầu và là quả phụ có một con.

Nàng sẽ làm gì với tất cả những thứ ấy? Cô Pitty và họ Burr ở Macon có thể nhận nuôi

Melanie và đứa con. Nếu mấy đứa em nàng hết bệnh, bên ngoài nàng có thể nhận chúng về ở chung, dầu họ có thích hay không cũng vậy. Còn nàng và Gerald thì có thể nhờ cậy vào hai bác James và Andrew.

Scarlett nhìn xuống hai thân hình gầy còm dưới lớp mền ướt sũng. Nàng không ưa Suellen, chưa lúc nào nàng nhận rõ điều đó bằng lúc này. Nàng không bao giờ thương nó. Nàng cũng chẳng thích Carreen cho lắm...nàng không chịu được những yếu ớt. Nhưng chúng đồng huyết thống với nàng, một phần tử không thể tách rời của Tara. Không, nàng sẽ không để cho chúng sống nhờ mấy bà dì với tư cách những người bà con sa sút. Một người trong họ O'Hara sa sút, sống nhờ vào những miếng bánh bố thí của người khác?Ồ, không bao giờ!

Vậy là chẳng còn cách nào để vượt qua cái đoạn cuối nan giải ấy sao? Bộ óc mệt mỏi của nàng làm việc mới chậm chạp làm sao. Scarlett uể oải đưa tay chống cằm rồi cầm lấy bầu rượu trên bàn. Còn một ít rượu dưới đáy nhưng không rõ bao nhiêu. Nàng ngạc nhiên tự hỏi tại sao mùi rượu hăng nồng không còn làm mũi nàng khó chịu nữa. Scarlett uống thật chậm, rượu không còn đốt cháy cổ họng nữa, nàng chỉ thấy một cảm giác ấm ấm tê mê.

Scarlett đặt bầu rượu xuống nhìn quanh. Tất cả đang diễn ra như một giấc mơ, căn phòng mù mờ khói, hai đứa em gầy gò, Mammy ngồi sầm mặt bên giường, Dilcey bất động như một pho tượng đồng với đứa bé sơ sanh đỏ hồng nép sát vào ngực...một giấc mộng mà khi tỉnh dậy nàng hy vọng sẽ ngủ được mùi mỡ chiên dưới bếp, sẽ nghe được tiếng cười ằng ặc của bọn hắc nô, tiếng xe bò lăn bánh cọt két ra đồng và sẽ được Ellen nhẹ nhàng đánh thức.

Rồi Scarlett thấy mình đang nằm trên chiếc giường ở phòng riêng, dưới ánh trăng mờ mờ, Mammy và Dilcey đang thay áo cho nàng. Cái áo nịt không còn siết chặt lồng ngực nên Scarlett khoan khoái thở. Nàng biết đôi vớ đang được nhẹ nhàng kéo ra khỏi chân mình và Mammy vừa lẩm bẩm an ủi vừa lau rửa bàn chân sưng phồng của nàng. Nước mát dịu làm sao! Thật là sung sướng khi được nằm thoải mái như một đứa bé trên chiếc giường êm ái. Rồi không biết sau đó bao lâu, nàng thấy chỉ còn lại một

mình, ánh trăng đã sáng hơn và chiếu xuyên tới giường.

Scarlett không biết mình đã say, say vì mệt và vì rượu mạnh. Nàng chỉ biết mình đang tách rời khỏi thể xác mệt mỏi của mình và đang bênh bồng trong một khoảng không nào đó, nơi không có đau đớn và mệt nhọc. Tự nhiên nàng nhìn thấy mọi vật sáng rõ và trong suốt như pha lê.

Scarlett đang nhìn chúng bằng đôi mắt khác hẳn vì tại một nơi nào đó trên quãng đường dài về Tara, nàng đã bỏ lại sau lưng cái tuổi thanh xuân. Nàng không còn là một nắm đất sét mềm dẻo mà mỗi lúc, mỗi biến cố lại có thể in hằn dấu vết lên trên đó. Nắm đất sét ấy bây giờ đã khô cứng lại, một vài giờ trong cái ngày vô định hôm qua vẫn còn kéo dài mãi ngàn năm. Đây là đêm cuối cùng nàng để cho người ta săn sóc mình như đứa bé. Bây giờ nàng đã là một thiếu phụ mà tuổi xuân đã đi qua.

Không, nàng không thể cầu cạnh họ nội hay họ ngoại. Dòng họ O'Hara không chấp nhận sự bố thí, dòng họ O'Hara luôn luôn tự xoay sở. Gánh nặng cũng vẫn là gánh nặng của riêng nàng và nó vẫn luôn vừa đủ nặng để đôi vai nàng hứng lấy. Nàng không còn ngạc nhiên khi nghĩ rằng vai mình đã đủ sức để mang bất cứ gánh nặng nào. Nàng sẽ không bỏ hoang Tara, nàng lệ thuộc vào những sào đất đỏ kia hơn là chúng lệ thuộc vào nàng. Như những cây bông vải, nàng đã bắt rễ vào mảnh đất màu đỏ như máu ấy để hút lấy nhựa sống. Nàng sẽ ở lại Tara và sẽ giữ gìn nó, dầu sao nàng cũng phải tự lo và lo cho mấy đứa em, cho Melanie và đứa con của Ashley, cho mấy người da đen còn lại. Ngày mai...ôi, ngày mai! Ngày mai nàng sẽ mang ách vào cổ. Ngày mai còn có nhiều việc phải làm. Phải qua Twelve Oaks và trại McIntosh xem có gì còn sót lại trong những mảnh vườn hoang đó, phải xuống tận đầm lầy bên bờ sông tìm xem có heo gà lạc nào không, phải đi Jonesboro và Lovejoy với mấy món nữ trang của Ellen...Ở đó thế nào cũng còn sót vài người buôn bán chút ít thức ăn. Ngày mai...ngày mai...đầu óc nàng như một chiếc đồng hồ hết dây thieu càng lúc càng chạy chậm nhưng vẫn vô cùng sáng suốt.

Trong khoảnh khắc những chuyện truyền kỳ trong gia tộc mà nàng thường nghe kể từ lúc bé, những chuyện chỉ làm nàng bực dọc và nghe một cách lơ là, bỗng hiện ra

trong suốt như thủy tinh. Gerald túi không một cái đã tạo dựng được Tara. Ellen đã vượt được một nỗi buồn bí ẩn, ông ngoại Robillard sống sót sau sự sụp đổ ngai vàng của Napoleon đã cố tìm được một vùng đất mới, phì nhiêu trên bờ biển xứ Georgia. Ông cố Prudhomme đã tạo dựng một tiểu vương quốc trong rừng thẳm trên đảo Haiti để rồi khi mất nó, vẫn còn sống để nghe tên mình được tôn kính nhắc nhở ở Savannah. Lại cũng có nhiều nàng Scarlett chiến đấu bên cạnh những chí nguyện quân Ái Nhĩ Lan để giành độc lập cho xứ sở rồi bị treo cổ và cũng có nhiều ông O'Hara đã chết trên bờ sông Boyne vì đã chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để bảo vệ sự sản.

Tất cả đã chịu nhiều bất hạnh đắng cay nhưng bất hạnh không tiêu diệt được họ. Họ không để bị đắm chìm theo sự sụp đổ của các đế quốc, họ không để bị ngã gục trước lưỡi dao mở đường của bọn nô lệ nổi loạn, của chiến tranh, của những nhà cách mạng, của những sự bài xích và trung dung. Số kiếp lận đận có lẽ cũng mang tới cho họ muôn vàn nguy hiểm nhưng họ chẳng sờn lòng. Họ không khóc lóc, họ cứ phấn đấu. Bóng mờ của những người ấy, những người mang cùng dòng máu với nàng như đang di động chậm chạp dưới ánh trăng. Và Scarlett không chút ngạc nhiên khi thấy họ, những người trong dòng họ đã biến đổi được vận mạng để tìm ra hạnh phúc. Tara là vận mạng của nàng, là cuộc phấn đấu của nàng và nàng phải là người thắng cuộc.

Scarlett mơ màng xoay người lại, một lớp màn đen từ từ phủ xuống. Tiền nhân của nàng đang thực sự có mặt ở đây, họ đang thì thầm những lời khuyến khích hay là nàng chỉ nằm mơ?

Nàng thì thoả đi vào giấc ngủ.

“Dù các người có ở đây hay không, tôi vẫn chúc các người ngủ ngon...xin đa tạ!”

CHƯƠNG 25

Sáng hôm sau, người Scarlett tê rần và đau nhức bởi cuộc hành trình dài dằng dặc vừa đi bộ vừa chổng chành trên chiếc xe cũ kỹ đến nỗi mỗi cử động cứ như là một cực hình. Mặt nàng đỏ ửng vì nắng cháy và hai bàn tay gần như đã nứt nẻ ra. Lưỡi nàng như lú lại và cổ họng khô se cho dầu có uống bao nhiêu nước vẫn không đã khát. Đầu nàng như căng phồng lên, ngay cả một cái đảo mắt cũng làm cho đau buốt trong khi bụng cứ bọ bọt như trong thời kỳ mới mang thai khiến cho mùi khoai mỡ của buổi điểm tâm trở thành lợm giọng. Gerald có thể bảo đó là ảnh hưởng của rượu mạnh đối với người mới uống lần đầu tiên nhưng ông chẳng nói gì cả. Ông ngồi ở đầu bàn, người già rũ ra với đôi mắt lặng lẽ xa vắng, cứ thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa và nghehnh cồ lắng chờ nghe tiếng sột soạt và mùi xả thơm nồng bốc ra từ vạt áo của Ellen.

Scarlett vừa ngồi xuống, ông đã bảo:

- Mình nên chờ bà O'Hara. Bà đang bận.

Scarlett ngẩng nhìn cha, không tin ở mắt mình và bắt gặp ánh mắt cầu khẩn của Mammy đang đứng ngay phía sau ghế Gerald. Nàng đứng lên, một tay áp vào cổ họng và nhìn xuống người cha, Gerald lơ lơ nhìn con, tay run run và đầu hơi lắc lư.

Cho tới lúc đó, nàng vẫn chưa rõ là phải trông cậy tới mức nào sự chỉ dẫn của cha trong bao nhiêu việc nhưng bây giờ... Mới đêm qua, Người vẫn bình thường kia mà. Mặc dầu chẳng nói nhiều và không còn cường tráng nữa nhưng ít ra cha nàng cũng đã kể chuyện một cách mạch lạc rồi bây giờ...bây giờ ông vẫn không nhớ ra là mẹ nàng đã chết. Quân Yankee tràn tới, cộng thêm cái chết của mẹ nàng đã làm cho ông quần trí. Nàng định nói nhưng Mammy đã vội lắc đầu ra dấu cản ngăn và kéo vạt áo lên lau nước mắt.

“Trời, ba đã loạn trí rồi sao?” Scarlett vừa nghĩ vừa nghe như đầu mình rạn nứt ra. “Không, không. Có lẽ ba chỉ lơ lơ vì bao nhiêu chuyện đau thương dồn dập xảy ra.

Trạng thái đó cũng như một chứng bệnh, rồi sẽ qua đi nhưng rồi mình sẽ phải làm gì nếu người không hồi phục? Không, mình không nghĩ tới chuyện đó nữa...không nên nghĩ tới ba hay mẹ hoặc một chuyện kinh hoàng nào nữa. Phải đợi tới lúc mình đủ sức chịu đựng. Còn quá nhiều chuyện khác cần phải lo nghĩ hơn...những chuyện thiết thực hơn”

Nàng rời khỏi phòng, chẳng ăn được một chút gì và đi thẳng ra cửa sau, ở đó nàng gặp Pork, chân không, ăn mặc rách rưới đang ngồi lột vỏ đậu. Đầu nàng cứ nhức như búa bổ và ánh nắng gay gắt làm cay xé mắt. Chỉ một việc đứng vững cũng đòi hỏi nhiều nghị lực lắm rồi, bởi thế nàng cố nói chuyện thật ngắn gọn, bất chấp những sáo ngữ lịch sự mà Ellen đã dạy để nói chuyện với đám tôi tớ da đen.

Nàng vặn hỏi cốc lốc và ra lệnh vặn tắt đến nỗi lão Pork phải nhíu mày. Bà Ellen có bao giờ nói năng như thế với ai đâu, ngay cả khi bắt gặp kẻ ăn cắp gà hay dưa hấu. Nàng hỏi tới tấp về công việc đồng áng, vườn tược, gia súc trong khi mắt long lên một cách dễ sợ mà Pork chưa từng thấy.

- Thưa cô, con ngựa đó đã chết lúc tôi cột lại và cho nó uống nước. Thưa cô, không, con bò không chết. Cô chưa biết à, đêm qua nó vừa mới sanh, vì vậy mà nó cứ ‘ổng hoài.

Scarlett mĩa mai:

- Con Prissy của bác nó giỏi nghề làm mụ lắm. Nó bảo con bò rống là tại nó thiếu sữa.

- Thưa cô không. Con Prissy không biết đỡ đẻ cho bò đâu, và nó cũng không biết gì tới chuyện hễ có bò con là bò mẹ có sữa để cho hai cô em của cô uống. Cái ông bác sĩ Yankee nói hai cô cần sữa lắm.

- Được rồi, nói tiếp đi. Gia súc còn lại bao nhiêu?

- Thưa cô có còn gì đâu. Chỉ còn một con heo nái với bảy con của nó. Tôi đã dẫn hết ra đầm lúc quân Yankee tới. Nhưng có trời mới biết làm sao bắt lại được. Con heo nái

đó trốn giỏi lắm.

- Đằng nào cũng phải bắt lại. Bác với con Prissy đi bắt nó ngay.

Pork sừng sốt và bất mãn:

- Cô Scarlett đó là việc của bọn tôi tớ ngoài đồng. Chúng tôi là người hầu hạ trong nhà mà.

Scarlett quắc mắt:

- Bác và nó phải đi bắt con heo về...hoặc rời khỏi đây, cũng như bọn làm việc ngoài đồng.

Mắt lão già da đen mờ lẹ. Ôi, ước gì bà Ellen còn sống. Bà xử sự khéo léo và hiểu rõ sự cách biệt giữa những người hầu hạ trong nhà và bọn làm việc ngoài đồng.

- Đi khỏi đây sao, cô Scarlett. Biết đi đâu bây giờ?

- Tôi không cần biết. Hễ người nào ở Tara không chịu làm việc thì cứ đi theo bọn Yankee. Nhớ nói lại như vậy với mấy người kia.

- Dạ.

- Bây giờ cho tôi biết bắp và bông vải hiện ra sao?

- Bắp hả? Trời, cô không biết sao, chúng nó hái mang theo hết sau khi cho ngựa ăn và giẫm nát. Chúng cho xe chở súng lớn và xe chở lương thực cày nát cả đồng bông vải, chỉ còn lại mấy sào ở tuốt dưới mé sông mà chúng nó không thấy. Nhưng có đáng gì đâu, chừng ba bành là nhiều.

Ba bành. Nghĩ tới vô số bành bông vải mà Tara đã từng thu hoạch được, đầu Scarlett lại đau nhói lên. Ba bành, chỉ hơn chút ít con số thu hái được của bọn Slattery mặt rệp. Đã vậy lại còn chuyện thuế má, chánh phủ liên bang thu thuế bằng bông vải

thay vì bằng tiền. Nhưng chỉ có ba bành thì làm sao đủ đóng thuế! Tuy vậy, vấn đề cũng chẳng có gì quan trọng đối với nàng cũng như với chánh phủ bởi vì tất cả nhân công đồng áng đều bỏ trốn hết rồi, còn ai để hái bông.

‘Được rồi, mình không thềm nghĩ tới chuyện đó. Chuyện thuế má không phải là chuyện của đàn bà. Đó là chuyện của ba. Nhưng ba...thôi, không nghĩ về ba nữa. Chánh phủ cứ đợi mà lấy thuế, chuyện cần kíp là phải có gì ăn đã’

- Pork, trong bọn bác có ai qua Twelve Oaks hoặc bên nhà McIntosh để coi có gì còn sót lại trong vườn không?

- Dạ không, không ai dám tới Tara, sợ bị bọn Yankee bắt.

- Được rồi, tôi sẽ nhờ Dilcey qua bên nhà McIntosh. Có lẽ kiếm ra được chút gì đó, phần tôi, tôi sẽ sang Twelve Oaks.

- Ai đi với cô?

- Tôi đi một mình, Mammy phải ở nhà săn sóc hai em tôi, còn ông Gerald thì không thể...

Pork kêu lớn tỏ ra kinh ngạc. Ở Twelve Oaks có thể còn bọn Yankee hoặc một vài tên bất lương. Scarlett không nên đi một mình.

- Thôi đủ rồi Pork, bác bảo Dilcey đi ngay. Còn bác và con Prissy thì đi tìm bắt bầy heo về.

Nói xong nàng bỏ đi ngay.

Chiếc nón của Mammy tuy cũ kỹ nhưng còn sạch, Scarlett lấy đội vào và hồi tưởng như từ một cõi xa xăm nào tới chiếc nón gắn lông chim xanh mà Rhett đã mua từ Paris về để tặng nàng. Xách theo một cái thùng to, nàng bước xuống thềm sau nhà, mỗi bước chân là một lần cảm thấy xương sống sắp rã rời ra.

Con đường ra bờ sông trải dài đỏ hỏn và tro tro giữa cảnh điêu tàn của những cánh đồng bông vải. Không còn một tàng cây che mát và nắng cứ như muốn xuyên tràn qua chiếc nón của Mammy, trong khi bụi đường bốc thẳng vào mũi và cổ họng. Mặt đường bầy nát với những vết hằn sâu hoắm bởi dấu chân ngựa và vết bánh xe. Các thân cây bông vải đỏ nát bởi cuộc chuyển quân của kỵ binh, bộ binh và pháo binh. Rải rác trên đường và trong đồng là những mảnh vụn yên cương, những hộp đồ ăn rỗng bị chân ngựa giẫm bẹp, nút áo, mũ xanh, vớ rách và những mẩu băng đẫm máu, tất cả những gì còn bỏ lại của một đoàn quân đi qua.

Scarlett đi qua lùm cây bách hương và bức tường thấp đánh dấu nghĩa địa nhà, cố gắng không nghĩ tới năm mộ mới nằm cạnh ba năm mộ nhỏ của các em trai nàng. Mẹ ơi...nàng khập khiễng đi xuống triền đồi bụi bặm, vượt qua đồng tro tàn và ống khói thấp lè lè của nhà họ Slattery. Nàng thầm mong cho cả gia đình bọn họ cũng tan biến thành tro như căn nhà bị thiêu rụi. Nếu bọn Slattery dừng ở đây, nếu con quý cái Emmie không chữa hoang với viên quản gia của đồn điền nhà nàng...thì có lẽ mẹ nàng chưa chết.

Một viên sỏi lọt vào chân khiến nàng rên rỉ. Nàng đang làm gì ở đây? Tại sao Scarlett O'Hara, hoa khôi trong toàn hạt và cũng là niềm hãnh diện của Tara lại phải thất thủ đi trên con đường khô cứng gần như với đôi chân không? Bàn chân nhỏ nhắn của nàng chỉ dùng để khiêu vũ chớ nào phải để đi khập khiễng, đôi giày bé nhỏ của nàng chỉ là để phô ra một cách mỹ miều dưới vạt áo lụa chớ nào phải để vấp vào sỏi đá và quỵen đầy bụi bặm. Nàng được sanh ra để sống trong nuông chiều nhưng bây giờ nàng lại đang ở đây, đau nhức và rách rưới, cố lê đi tìm thức ăn trong vườn tược của lán giềng.

Dưới chân đồi là dòng sông mát rượi, lững lờ trôi dưới bóng râm của những tàng cây. Nàng ra sát mé bờ, lột giày vớ ra, ngâm đôi chân nóng bỏng vào làn nước mát. Ước gì nàng được ngồi suốt ngày ở đây, lánh xa những cặp mắt khốn khổ ở Tara, ngồi đây để nghe tiếng lá reo xào xạc và tiếng nước róc rách chảy dưới bầu trời yên tĩnh. Nhưng nàng lại buộc lòng phải mang giày vớ lại và tiếp tục thất thủ đi. Quân Yankee đã

thieu hủy cây cầu nhưng nàng biết còn một chiếc cầu nhỏ khác bằng cây bắc ngang qua một sông hẹp cách đó chừng trăm thước. Nàng cẩn thận qua cầu và tiếp tục đi lên khoảng nửa dặm đường để tới ngôi nhà Twelve Oaks.

Mười hai cây sồi vẫn xúm xít bên nhau như đã có từ ngày còn dân da đỏ nhưng lá cây đã úa vàng và cành nhánh xác xơ sau một đám cháy. Ngay giữa vòng những cây sồi to lớn đó là ngôi nhà đồ nát của họ Wilkes, ngôi nhà đã một lần uy nghi đứng sừng sững trên đồi với hàng cột trắng huy hoàng. Hàm rượu đã biến thành một cái hồ sâu, chỉ còn trơ lại nền đá cháy đen và hai ống khói không lồ. Một thân cột cháy dở ngã nằm trên thảm cỏ, đẽ bẹp cả khóm hoa lài.

Trước cảnh bi thảm đó, Scarlett rã rời ngồi lên thân cột đổ, nàng chán nản đến cực cùng. Tất cả sự hãnh diện của dòng họ Wilkes đã biến tan thành tro bụi dưới chân nàng. Đây là lần đổ vỡ cuối cùng của một ngôi nhà đã từng niềm nở đón tiếp nàng, ngôi nhà mà trong những giấc mơ hư ảo, nàng đã muốn trở thành nữ chủ. Đây là nơi nàng đã từng ăn uống, khiêu vũ, được tán tỉnh và cũng chính tại đây nàng đã nhìn thấy với tất cả ghen tức và đau xót, nụ cười sung sướng của Melanie lúc nhìn lên Ashley. Và đây cũng là nơi, dưới bóng mát vòm cây lá, Charles Hamilton đã hỉ hả siết chặt tay nàng khi nàng cho biết ưng thuận kết hôn với anh ta.

“ Ashley ơi! Thà anh chết còn hơn. Em không thể nào chịu nổi để cho anh nhìn thấy cảnh này”

Ashley đã cưới vợ ở đây nhưng con cháu chàng chẳng bao giờ còn mang vợ con chúng về đây được nữa. Sẽ chẳng bao giờ còn có những vụ cưới hỏi hay sanh nở dưới mái nhà này- mái nhà mà nàng đã từng yêu mến và ước ao làm chủ nó. Ngôi nhà đã chết, đối với Scarlett dường như tất cả những người mang họ Wilkes cũng đã chết mất giữa đống tro tàn của nó.

“ Không nên nghĩ tới chuyện này nữa. Mình không chịu đựng nổi đâu, để sau rồi sẽ nghĩ”

Nàng nói lớn ý nghĩ đó ra, quay mặt đi.

Trên đường đi sau vườn, nàng khập khiễng bước qua những đồng gạch vụn, những luống hoa hồng bị giẫm nát mà trước đây các cô con gái ông Wilkes đã tận tình vun bón. Nàng tiếp tục đi qua sân sau, bước trên lớp tro than, vượt qua kho vựa và chuồng gà. Hàng rào vườn rau cũng đã bị phá hủy và các loại rau cải xanh um của thuở nào cũng đã bị giẫm bầy như ở Tara. Mặt đất mềm hằn sâu móng ngựa và vết bánh xe. Rau cải nằm bẹp xuống, chẳng còn gì để hái.

Scarlett băng qua sân đi thẳng tới dãy nhà sơn trắng im lìm dùng làm khu gia cư cho bọn tôi tớ da đen và gọi to lên. Không một tiếng trả lời, cũng không một tiếng chó sủa, tất cả những hắc nô ở đây đã chạy trốn hoặc đã đi theo quân Yankee. Scarlett biết rõ là mỗi người da đen đều có một mảnh vườn rau riêng. Nàng hy vọng những mảnh đất nho nhỏ đó vẫn còn nguyên vẹn.

Quả như mong ước nhưng lúc tới nơi, Scarlett mệt đừ đến không còn biết vui mừng là gì nữa khi bắt gặp các luống củ cải và bắp cải, tuy héo úa vì thiếu nước nhưng vẫn sống. Ngoài ra còn một số dây đậu tuy đã vàng vọt nhưng vẫn còn ăn được. Ngồi bẹp xuống, nàng đào bới với hai bàn tay run rẩy. Đêm nay Tara sẽ có một bữa ăn thịnh soạn mặc dầu chẳng còn thịt để nấu cùng rau cải. Dầu sao số mỡ heo mà Dilcey dùng để thắp đèn cũng có thể dùng cho bữa ăn được béo hơn. Nàng tự nhủ phải nhớ nhắc Dilcey chừa mỡ heo lại để nấu nướng và chỉ thắp sáng bằng đuốc mà thôi.

Ngay phía sau một căn lều, nàng bắt gặp một luống củ cải đỏ và bỗng thấy đói cồn cào. Mùi vị cay nồng của loại củ cải đỏ này rất cần để làm dịu dạ dày. Chùi sơ bụi đất vào vạt áo, nàng cắn ngay nửa củ và nhai nuốt ngấu nghiến. Củ cải quá già, nhiều xơ và cay xé khiến nước mắt nàng ứa ra. Nàng vừa nuốt xong, cái dạ dày trống rỗng bỗng bào bọt lên và Scarlett phải nằm dài ra mưa thốc mưa tháo một lúc lâu.

Mùi hôi hám thoang thoảng của khu trại người da đen lại càng làm nàng nôn mửa thêm và không làm sao dần lại được, nàng tiếp tục ói mửa trong khi nhà cửa, cây cối quay tròn chung quanh.

Nằm sấp là người một lúc lâu trên mặt đất mềm, mềm và êm như nệm, Scarlett nghĩ hết chuyện này sang chuyện khác. Chính nàng, Scarlett O'Hara lại nằm ngay phía sau lều của một tên mọi da đen, giữa cảnh hoang tàn, đau đớn và mệt ngất đến không còn cử động nổi, không được ai ngó ngang gì tới. Không một ai ngó ngang đâu có thấy nàng trong tình cảnh đó bởi vì mỗi người đều có vô số chuyện đau buồn riêng.

Bao nhiêu kỷ niệm cứ dồn dập tới vây quanh nàng chẳng khác loài kên kên đang chờ người chết để rĩa xác. Trong một thời gian chẳng biết bao lâu, nàng nằm yên, úp mặt xuống đất dưới ánh nắng thiêu đốt, nàng nhớ tới những người và vật đã chết, tưởng tới một nghi thức sống đã bị xóa mất rồi và nghĩ tới những ngày ảm đạm của một tương lai đen tối.

Sau cùng khi đã đứng được lên và nhìn lại cảnh điêu tàn cháy rụi của Twelve Oaks, nàng ngẩng cao đầu. Bóng dáng của tuổi hoa niên, nét mỹ miều, ngây thơ đã biến mất khỏi mặt nàng, cái gì qua đều thuộc về quá khứ, những gì chết đều đã chết rồi. Nếp sống xa hoa ngày cũ đã đi qua và chẳng bao giờ trở lại. Và ngay lúc bung chiếc thùng đựng đầy rau cải lên, Scarlett đã có sẵn một quyết tâm cho cuộc sống của chính mình.

Không còn có thể bước lùi thì dĩ nhiên chỉ còn con đường tiến tới.

Trong vòng năm mươi năm nữa, trên toàn lãnh thổ miền Nam sẽ có vô số đàn bà chua xót nhìn về dĩ vãng, nhớ lại những thuở huy hoàng, những người đã chết, gọi lại những kỷ niệm đau thương vô bổ và hãnh diện chịu đựng cảnh nghèo khổ với tất cả niềm cay đắng. Nhưng Scarlett thì nhứt định không, nàng sẽ không bao giờ nhìn lại dĩ vãng.

Một lần nữa, nhìn những đồng gạch đá cháy đen, nàng bỗng thấy Twelve Oaks sừng sững trước mắt như xưa, vẫn sang trọng và kiêu hãnh, vẫn là dấu hiệu tiêu biểu cho một dòng họ và một lối sống khác người. Rồi với chiếc thùng nặng nề lồm sồm vào da thịt bên hông, nàng xoay người đi xuống con đường trở lại Tara.

Con đói còn cào lại kéo tới và vừa bước Scarlett vừa nói to:

- Xin Chúa chúng giám cho! Xin Chúa chúng giám cho, bọn Yankee sẽ không thắng được con. Con sẽ vượt qua tất cả và tới khi đã vượt qua rồi, con sẽ không bao giờ sống trong cảnh đói khổ nữa, cả con và những người thân của con. Dù phải trộm cướp hoặc giết người, xin thề có Chúa, con nhứt định sẽ không bao giờ đói nữa.

Những ngày kế tiếp, Tara chẳng khác gì hoang đảo của Robinson Crusoe, quá yên tĩnh và quá cách biệt thế giới bên ngoài. Thế giới bên ngoài chỉ cách Tara vài dặm nung giữa Tara và Jonesboro và Fayetteville và Lovejoy, ngay cả giữa Tara và những đồn điền lân cận dường như có hàng ngàn hải lý trùng dương bủa sóng cách ngăn. Con ngựa già đã chết, người của đồn điền chẳng còn phương tiện chuyên chở nào nữa cả, mà muốn đi bộ thì cũng không đủ sức và cũng chẳng có thì giờ.

Thình thoảng vào những ngày bận rộn mỗi rục cả lung, vất vả tìm thức ăn và không ngừng chăm sóc ba người đàn bà bệnh, Scarlett vênh tai cố chờ nghe những âm thanh quen thuộc...tiếng cười hô hố của bọn hắc nô ở trại gia cư, tiếng cót két của bánh xe lăn từ đồng ruộng trở về, tiếng vó ngựa sầm sập của Gerald băng qua đồng cỏ và tiếng vui đùa của những láng giềng tạt qua vào một buổi chiều trò chuyện lảng nhãng. Nhưng có gì đâu, con đường vẫn hoang vắng như sa mạc, không một vùng bụi đỏ dấy lên báo hiệu có bạn bè tới thăm. Tara quả là một hòn đảo giữa một vùng biển toàn là đồi núi xanh um và những cánh đồng đất đỏ.

Ở một nơi nào đó là thế giới bên ngoài là những gia đình ăn uống, ngủ nghỉ an toàn dưới mái nhà của họ. Ở một nơi nào đó có những cô gái tuy mặc áo cũ đã phải sửa đổi tới ba lần nhưng vẫn được tán tỉnh và hát bài ca: “ Khi cuộc chiến tàn khốc này chấm dứt” như chính Scarlett đã sống như thế ba tuần trước. Ở một nơi nào đó có trận chiến xảy ra, có tiếng đại bác nổ rền, thành phố bốc cháy và binh sĩ nằm rục trong bệnh viện giữa mùi hôi thúi. Ở một nơi nào đó có đoàn quân đi chân không, mặc quân phục dệt tay chiến đấu say vui, ngủ không tròn giấc, đói khát và mệt lả bởi cái mệt lả của một niềm hy vọng tiêu tan. Và ở một nơi nào đó trên các đồi núi của xứ Georgia đông nghẹt bọn Yankee mặc quân phục xanh, những tên ăn uống phũ phê, cười những con ngựa mập tròn nhờ được nuôi bằng bắp.

Bên ngoài Tara là thế giới, là chiến tranh nhưng ở đồn điền này không hề có chiến tranh và thế giới. Thế giới bên ngoài đã nhường chỗ cho những đòi hỏi của những cái dạ dày lép xẹp và cuộc sống chỉ xoay quanh hai vấn đề liên quan như một. Đó là thức ăn và làm thế nào để có được thức ăn.

Ăn và ăn! tại sao trí nhớ của dạ dày lại có thể bền bỉ hơn đầu óc? Scarlett có thể xua đuổi những mối khổ tâm nhưng không thể nào quên đói. Cứ mỗi sáng thức giấc, trước khi nghĩ tới chiến tranh và đói khổ, nàng cuộn người, uể oải mong đợi được ngửi thấy mùi thơm ngậy của những món ăn chiên nướng.

Trên bàn ăn của Tara lúc này đã có táo, khoai mỡ, đậu và sữa nhưng chẳng bao giờ đủ. Cứ mỗi lần nhìn thấy những món đó, Scarlett lại nhớ về những ngày xưa, những món ăn thừa thãi, chiếc bàn trải khăn dưới ánh nến sáng choang và mùi đồ ăn thơm phức.

Thuở đó họ có lo nghĩ gì tới món ăn đâu, cứ luôn luôn phí phạm. Bánh bắp, bánh nướng, bánh kẹp dư thừa...đùi heo muối ở đầu bàn, gà rô-ti ở cuối bàn lại còn thêm ba món tráng miệng ngọt ngào để mỗi người chọn theo sở thích.

Mối lo hiện thời của Scarlett không phải là làm sao cho mọi người được ăn ngon mà là được ăn đầy đủ. Bất cứ lúc nào nàng cũng gặp những bộ mặt đói meo, cả trắng lẫn đen. Carreen và Suellen vừa khỏi bệnh thương hàn đang trong thời kỳ dưỡng sức gần như lúc nào cũng thèm ăn. Thằng Wade đã bắt đầu rên rỉ:

- Wade không ưa khoai mỡ, Wade đói lắm.

Trong khi đó hàng chục câu tương tự cứ tới tấp lọt tai nàng:

- Cô Scarlett, nếu không có gì ăn, tôi không đủ sức chẻ củi nữa đâu.

- Cô Scarlett, tôi cần phải có ăn mới đủ sữa cho mấy đứa nhỏ.

- Này con, mình phải ăn khoai mỡ hoài sao?

Chỉ có Melanie là không một lời kêu ca mặc dầu nàng ngày càng xanh xao gầy ốm và luôn luôn vặn mình vì đau đớn ngay cả trong giấc ngủ.

- Scarlett, chị không đói đâu. Đưa phần sữa của chị cho Dilcey. Nó cần được ăn no để nuôi nấng đứa nhỏ, người bệnh không biết đói đâu.

Chính cái sự can đảm cao quý đó khiến cho Scarlett càng bức dọc hơn là những lời kêu gào rên siết kia. Trước những đòi hỏi của bao nhiêu người khác, nàng có thể bắt buộc họ phải im bằng những lời cay cú nhưng trước tấm lòng tự quên mình của Melanie, nàng đành bất lực, bất lực và thù ghét. Có điều đáng nói là lúc sau này, Gerald cũng như Wade và bọn gia nhân đều xúm xít về phía Melanie bởi vì mặc dầu đang đau yếu, nàng vẫn niềm nở với mọi người trong khi Scarlett cứ luôn gắt gỏng.

Wade thì luôn luôn có mặt trong phòng Melanie. Có một cái gì bất thường trong con người đứa bé nhưng Scarlett không còn thì giờ để tìm hiểu. Theo lời Mammy thì thằng bé bị bệnh sán lải và bà đã cho nó uống nước thuốc rễ cây và quả quyết rằng đó là loại thuốc mà bà Ellen đã dùng để chữa trị cho bọn da đen. Nhưng món thuốc trừ giun sán của bà chỉ làm cho thằng bé xanh xao thêm. Trong những ngày bồi rối đó, Scarlett không coi thằng Wade như là một con người mà chỉ kể là thêm một miệng ăn và một mối lo. Một ngày nào đó khi tình trạng khẩn trương đã qua đi, nàng có thể vui đùa với nó, kể chuyện cho nó nghe và dạy nó học, nhưng giữa lúc này nàng không có thì giờ mà cũng không hứng thú gì kể chuyện đó. Và bởi thằng bé cứ luẩn quẩn bên chân giữa lúc nàng mệt mỏi và bận tâm nhứt, nàng cứ mắng nó luôn.

Mỗi lần bị quở trách là thằng bé lại trở mặt sợ hãi khiến Scarlett càng lo âu thêm vì trông nó quá ngơ ngẩn. Nàng không nhận ra rằng thằng bé đã từng sống cận kề bên những chuyện kinh hoàng mà cái tuổi ngây thơ của nó không đủ sức chứa đựng. Nó sống trong sợ sệt, bị xúc động mạnh vì sợ sệt đến nỗi cứ đêm đêm giựt mình khóc thét lên. Một tiếng động bất thường, những lời quở mắng đều khiến nó run bần bật bởi vì đối với nó những lời quở mắng, những tiếng động đều dính líu tới quân Yankee, mà nó thì sợ quân Yankee hơn sợ những con ma mà Prissy hay nhất.

Trước khi có cuộc bao vây vang rền tiếng nổ, nó chẳng biết gì khác hơn là một khung cảnh êm đềm hạnh phúc, một đời sống yên lành. Mặc dầu mẹ nó chẳng chú ý tới nó bao nhiêu nhưng nó vẫn được những người khác nuông chiều, nói toàn lời dịu ngọt cho tới cái đêm nó bàng hoàng nhìn thấy lửa cháy ngất trời và những tiếng nổ như sấm dậy bên tai. Trong đêm đó và qua hôm sau, lần đầu tiên nó bị mẹ tát và mắng chửi. Cuộc sống trong ngôi nhà gạch êm ấm ở đường Cây Đào kia, cuộc sống duy nhất mà nó từng biết qua bỗng chốc tan biến trong một đêm khiến nó hoàn toàn lạc hướng. Trong cuộc chạy trốn khỏi Atlanta nó chẳng biết gì hơn là đang bị quân Yankee đuổi theo và cho mãi tới bây giờ nó vẫn còn sợ quân Yankee tới bắt và xé thịt nó ra từng mảnh. Nỗi sợ quân Yankee cứ luôn luôn ám ảnh nên nó sợ luôn cả cái tánh bất thường của mẹ.

Scarlett không chịu được khi nhận thấy thằng bé bắt đầu lẩn tránh nàng. Điều đó còn tệ hại hơn là bị nó luẩn quẩn bên chân. Và nàng càng khó chịu hơn khi thấy con mình quần quýt mãi bên cạnh Melanie để lặng lẽ chơi đùa với những trò chơi do Melanie chỉ biểu, hoặc nghe kể chuyện cổ tích. Wade ngưỡng mộ “dì” của nó qua giọng nói êm đềm và nụ cười hiền dịu. Dì nó không hề quát tháo: “Im đi, Wade. Mày làm tao nhức đầu quá”. Hoặc “Đừng phá rầy nữa Wade, tao chịu hết nổi rồi”

Scarlett không có thời giờ cũng như không có ý định tung tiu con nhưng nàng ghen tức khi thấy Melanie làm như thế. Một hôm, bất gặp nó đang lộn nhào trên giường Melanie và ngã té xuống mình người chị chồng, nàng tát thằng bé thật mạnh tay.

- Bộ mày không biết chơi gì khác hơn là nhào lộn trên mình dì đang bệnh như vậy hả? Có chạy ra sân chơi không? Không được vào đây nữa, nghe chưa?

Melanie vội vàng thò tay ra kéo thằng bé đang khóc rầm rức vào mình:

- Wade nín đi. Cháu đâu có muốn làm gì đau phải không? Scarlett, nó không quấy rầy chị đâu. Cứ để nó ở đây với chị để chị lo cho nó. Chị chỉ làm được có việc đó thôi, còn em thì lúc nào cũng không hờ tay, làm sao trông chừng nó được.

Scarlett cộc lốc:

- Bộ chị điên hả? Chị chưa hết bệnh mà để nó té lên trên bụng thì tới chừng nào mới lành? Wade, nếu tao còn gặp may ở trên giường dì lần nữa là sẽ nát đòn. Chưa chịu nín khóc hả? Khóc, khóc, tới ngày cứ khóc, lớn rồi chớ bộ nhỏ lắm sao?

Thằng bé vừa nức nở vừa chạy trốn vào một góc nhà, Melanie cắn môi và nước mắt tuôn trào. Mammy đứng ngoài chứng kiến nội vụ từ nãy đến giờ chỉ còn biết nhủu mày thở ra. Không ai dám cãi vã với Scarlett, tất cả đều sợ mồm miệng đánh đá của nàng, tất cả đều sợ cái con người mới lạ đang ẩn náu trong người nàng.

Cũng như bao nhiêu người một sớm một chiều vớ lấy được quyền hành tối thượng, Scarlett thể hiện tất cả bản chất từ bao lâu che giấu. Thật ra, không phải vì khắc nghiệt mà chỉ vì quá lo sợ và không mấy tự tin, nàng phải tỏ ra cứng rắn để người khác không thấy được sự bất lực của nàng rồi sanh ra chống đối. Ngoài ra, được quát tháo kẻ khác và thấy họ sợ sệt mình cũng là điều thích thú. Nàng cũng biết rõ là con người mình thay đổi. Thỉnh thoảng vào những lúc nàng cộc cằn sai khiến làm cho Pork sê môi bất mãn và Mammy lầm bầm: “Dạo này người ta lên mặt quá” Scarlett không khỏi tự hỏi chẳng biết tại sao mình lại cục súc đến thế? Tất cả những phong thái nhã nhặn, quý phái mà Ellen đã cố gắng nhồi nắn cho nàng trong phút chốc đã tả tơi rơi rụng như chiếc lá vàng trong đợt gió lạnh đầu thu.

Ellen không ngớt nhắc nhở: “Hãy cương quyết nhưng phải dịu dàng với kẻ dưới, nhút nhát với người da đen”. Nhưng nếu nàng tỏ ra dịu dàng thì đám hắc nô kia sẽ cứ suốt ngày ngồi lì trong bếp, nhắc lại mãi thuở vàng son của bọn tôi tớ trong nhà bao giờ cũng được coi trọng hơn những nô lệ ngoài đồng áng.

Ellen cũng không quên dạy: “Hãy thương mến các em con. Nên tỏ ra từ tâm và mềm mỏng đối với những kẻ gặp chuyện đau buồn”.

Nhưng bây giờ nàng không thương nổi các cô em. Chúng nó chỉ là những gánh nặng oằn vai, còn sẵn sốc, trông nom chúng...chẳng phải là chính nàng đã tắm rửa, chải gỡ

và nuôi ăn cho chúng mặc dầu cứ phải mỗi ngày đi bộ mấy dặm đường để bới tìm rau cải hay sao? Chẳng phải là chính nàng đã học cách vắt sữa mặc dầu cứ không ngót thót ruột mỗi lần con bò cái đáng sợ đó vung sừng về phía nàng hay sao? Nhưng ngồi đó mà nói chuyện từ tâm thì quả là quá lãng phí thì giờ. Nếu nàng cứ dụi dằng mãi thì chúng sẽ kéo dài thời gian nằm ì trên giường bệnh, trong khi nàng mong mỏi chúng sớm bình phục để có thêm bốn bàn tay nữa phụ giúp nàng.

Chúng đang bình phục một cách chậm chạp, cứ gầy nhom và yếu lả trên giường. Trong khi chúng bệnh mê man thì thế giới đã biến đổi cả rồi. Quân Yankee đã tới, bọn hắc nô đã bỏ đi và má đã chết rồi. Đó là ba sự kiện khó tin mà đầu óc hai em nàng không sao chấp nhận nổi. Đôi lúc cả hai vẫn còn cho là mình đang mê sảng và những chuyện đó không hề xảy ra. Thật ra con người của Scarlett đã thay đổi quá nhiều đến nỗi hai cô em gần như không biết nàng có phải là chị của họ không. Những lúc Scarlett tới bên giường phác họa những việc mà hai em nàng sẽ phải làm sau khi lành bệnh, cả Suellen và Carreen đều tưởng nàng là một thứ yêu tinh hay quấy phá người. Họ không thể nào tưởng tượng nổi rằng hàng trăm nô lệ đã bỏ đi và cũng không thể nào hiểu nổi tại sao một thiếu nữ cao quý của dòng họ O'Hara lại phải làm việc bằng tay chân.

Với khuôn mặt trẻ con trắng nhợt vì sưng sờ, Carreen kêu lên:

- Kia chị! Em làm sao chẻ củi được! Tay em hư hết làm sao!

Scarlett vừa cười dọa nạt vừa chìa hai bàn tay nứt nẻ và chai bấy ra:

- Đây, coi tay của chị đây.

Suellen giận dữ:

- Chị nói vậy với em và con út mà nghe được hả? Chị chỉ nói láo và cố dọa tụi này thôi. Nếu má còn sống, mà không thể để cho chị nói cái giọng đó đâu.

Suellen vừa suýt chết vì bệnh thương hàn lại gặp cảnh mất mẹ nên cảm thấy cô đơn và

sợ hãi, chỉ mong được nâng niu, chiều chuộng. Thế nhưng, cứ mỗi ngày Scarlett mỗi tới bên giường bệnh dò xem bệnh của hai em đã bình phục tới mức nào với ánh mắt dễ ghét rồi lại nói toàn những chuyện làm giường, nấu ăn, xách nước và chẻ củi. Và dường như khi kể những chuyện đó ra với các em, nàng khoái trá một cách kỳ lạ.

Đúng là Scarlett khoái trá về chuyện đó, nàng quát tháo tới tấp, làm phiền muộn các cô em không phải chỉ vì quá cực khổ mà còn là muốn quên đi cái ý nghĩ xót xa rằng những gì Ellen đã dạy để ứng phó với cuộc đời đều sai lầm cả.

Không một điều gì mẹ nàng đã dạy còn có chút giá trị nào trong lúc này khiến Scarlett buồn và cứ mãi băn khoăn. Ellen không bao giờ biết trước được sự sụp đổ của một nền văn minh mà bà đã gây dựng cho con gái, cũng không hề nghĩ nổi rằng những địa vị mà bà đã cố đặt các con vào đó bỗng một ngày biến mất đi. Ellen chỉ nghĩ tới những năm bình lặng ở tương lai, cũng như những năm không sóng gió mà bà đã trải qua, do đó mà bà dạy các con phải dịu dàng, duyên dáng, khả kính, thương người, nhã nhặn và thành thật. Bà thường bảo nếu học được những đức tính cao quý đó thì cuộc sống của người phụ nữ mới an toàn và hạnh phúc.

Scarlett vừa đau buồn vừa thất vọng nghĩ rằng, những gì mẹ dạy đều chẳng bổ ích chút nào cho nàng cả. “Thiện chí và từ tâm còn có ích lợi gì đâu? Cao quý và thanh nhã có giá trị gì? Phải chỉ mình học cày bừa hoặc hái bông vải như một con mọt da đen. Mẹ ơi, mẹ làm rồi!”

Nàng không thể dừng nghĩ tới cái thế giới của mẹ nàng đã sụp đổ mất rồi và thay vào đó là một thế giới bạo tàn, cái thế giới mà mọi tiêu chuẩn tinh thần, đạo đức và giá trị đều bị đảo lộn. Nàng chỉ thấy hay nghĩ là mình đã thấy mẹ nàng đã sai lầm và bản phận của nàng là phải kịp thời đổi mới ngay đả đương đầu với cái thế giới đảo lộn này.

Chỉ có tình cảm của nàng đối với Tara là không thay đổi. Nàng không lần nào khi mệt mỏi từ ngoài đồng trở về và nhìn thấy ngôi nhà trắng xóa mà nàng không cảm thấy lòng rộn lên với niềm vui của kẻ được trở về quê. Và cứ mỗi lần từ cửa sổ nhìn ra

những đồng cỏ xanh rờn, những dải đất đỏ phì nhiêu và khu rừng rậm rạp là mỗi lần nàng thấy nó tươi đẹp hơn lên. Tình yêu đối với mảnh đất này, mảnh đất bao gồm những ngọn đồi xanh và đất đỏ, mảnh đất thân yêu đỏ như màu máu, đỏ như ngọc thạch lục, đỏ như son và trên đó mọc lên một cách kỳ diệu những cây cối xanh rì với những chùm bông trắng xóa, là một phần gắn liền vào đời sống của Scarlett, tình yêu đó không bao giờ thay đổi mặc dầu vạn vật đã đổi thay. Không một nơi nào trong vũ trụ lại có một vùng đất đáng yêu như thế cả.

Mỗi lần nhìn bao quát Tara, nàng hiểu được phần nào vì sao có chiến tranh. Rhett đã sai lầm khi bảo rằng người ta chỉ đánh nhau vì tiền. Không, người ta đánh nhau vì tranh giành những mẫu đất phì nhiêu hằn sâu những đường cày, họ đánh nhau để tranh giành những đồng cỏ xanh mướt, những con sông đục ngầu phù sa, những ngôi nhà sơn trắng nằm mát rượi giữa những khóm mộc lan. Chính đó mới là những thứ xứng đáng để cho người ta chiến đấu và bảo vệ, bảo vệ những mảnh đất đỏ mà họ đang làm chủ và sẽ truyền lại cho con cháu.

Những mẫu đất bị giẫm nát ở Tara là những gì còn lại của Scarlett trong khi mẹ nàng và Ashley không còn nữa, trong khi Gerald cứ ngày ngày đại đại và tiền bạc, nô lệ, sự an toàn, địa vị cao sang đã biến mất đi trong một sớm một chiều. Như từ một cõi xa xăm nào, nàng sức nhớ có lần nói chuyện với cha về đất đai và không khỏi ngạc nhiên tự hỏi tại sao mình quá trẻ đại và ngu ngốc đến nỗi không hiểu ra ý nghĩa trong lời lẽ của cha, khi ông bảo rằng đất đai là vật duy nhút trên trời xứng đáng để được chiến đấu và bảo vệ.

“Bởi vì đó là vật duy nhút trên đời cứ mãi mãi tồn tại...và bất cứ một người nào có được giọt máu Ái Nhĩ Lan trong huyết quản thì mảnh đất mà họ sống trên đó cũng giống như một bà mẹ hiền...Đó là vật duy nhút mà con người phải cần lao, phải chiến đấu bảo vệ và có thể chết vì nó”

Đúng vậy, Tara rất xứng đáng được chiến đấu để bảo vệ và Scarlett chấp nhận ngay điều đó không cần biết phải chiến đấu cách nào. Không một ai có thể làm cho nàng hoặc người thân của nàng phải trôi dạt khỏi Tara để ăn gỏi nằm nhờ nơi họ hàng thân

quyền. Nàng quyết giữ lấy Tara, dầu có phải bắt mọi người còn lại trên mảnh đất thân yêu này còng lưng lao tác.

CHƯƠNG 26

Scarlett từ Atlanta trở về Tara đã được hai tuần lễ thì một vết xước da ở chân bị nhiễm trùng và sưng tấy lên làm cô không thể nào xỏ vào giày được. Cô phải khập khiễng đi bằng gót chân. Thấy ngón chân cái sưng vù, cô thất vọng vô cùng. Nếu vết thương của cô trở thành hoại thư như ở những người lính? Và nếu cô chết không có một bác sĩ nào? Mặc dù cay đắng, cô không muốn từ già cõi đời này chút nào. Và lại ai chăm nom Tara nếu cô mất đi?

Khi trở về nhà, cô đã hy vọng là ông Gerald sẽ trở lại như xưa và ông sẽ gánh vác lấy mọi trách nhiệm. Nhưng trong suốt hai tuần lễ đó, hy vọng ấy đã tan biến. Từ bây giờ, cô hiểu rằng dù thế nào, số phận của đồn điền và những người trong nhà đều dựa vào bàn tay chưa có kinh nghiệm của cô, vì ông Gerald nhân đức là thế, cứ suốt ngày như trong giấc mơ. Lúc Scarlett hỏi xin ý kiến ông, ông chỉ biết trả lời: “Con thấy thế nào là tốt thì cứ làm!” hoặc “Con hãy hỏi ý kiến của mẹ con, con mèo nhỏ của ba ạ!”

Ông sẽ không bao giờ thay đổi được, và lúc này Scarlett đã trông thấy thực tế rành rành trước mắt đành phải chấp nhận. Cô biết rằng cho đến giây phút cuối cùng, ba cô vẫn cứ tiếp tục đợi mẹ cô trở về và không ngừng rình tiếng bước chân của bà. Ông sống trong một xứ sở nào đó không có biên giới rõ ràng mà thời gian thì bị xoá và ông thấy hình như bà Ellen ở buồng bên cạnh. Cái lò xo cho tất cả cuộc sống của ông đã gãy tan tành sau cái chết của vợ và cùng với nó đã biến hết lòng tin, lòng quả cảm và sức sống tràn trề của ông. Bà Ellen là người phụ tá cho tấn kịch huyền hoang của ông Gerald. Bây giờ tấm màn đã buông xuống vĩnh viễn, người ta đã tắt đèn đi và khán giả đã đột ngột biến hết chỉ còn lại tay diễn viên già ngơ ngác trên sân khấu để đợi lời đối đáp.

Buổi sáng hôm đó, ngôi nhà lặng lẽ, trừ Scarlett, Wade và ba người ốm, tất cả mọi người đều ra đồng để bẫy con lợn cái trong đầm lầy. Cả ông Gerald cũng đã hỏi lại đôi chút, ông vịn vào vai Pork lê bước trên các luống cày và còn một tay ông cầm lủng

lặng một cuộc dây. Do khóc nhiều, Carreen và Suellen đã ngủ. Điều này mỗi tuần xảy ra ít nhất hai lần khi các cô nghĩ đến bà Ellen. Mélanie lần đầu tiên từ khi sinh con được phép ngồi lên giường. Hai chân phủ trong một cái chăn dạ, cô bế em bé ở một tay, con cô đầu tóc hung còn con của Dilcey tóc đen và xoăn tím.

Đối với Scarlett, sự yên lặng của Tara là không thể tha thứ được vì nó làm cô nhớ lại cánh đồng quê hoang tàn mà cô đã đi qua khi từ Atlanta trở về đây. Có đến hàng giờ hai mẹ con con bò không gây nên một tiếng động. Không một con chim nào hót. Scarlett kéo một cái ghế thấp tới cạnh cửa sổ buồng cô và phóng tầm mắt xuống con đường trước ngôi nhà, lên bãi cỏ và lên những cánh đồng hoang vắng ở đầu đường phía bên kia. Cô vén váy lên quá đầu gối và cứ ngồi như thế, cầm tỳ lên hai cánh tay để trên bờ thành cửa sổ. Trên mặt sàn bên cạnh cô để một xô nước giếng và thỉnh thoảng cô lại nhúng bàn chân nhứt ngối vào đấy.

Bực mình, cô ấy sâu cắm vào chỗ hõm của cánh tay. Đúng vào lúc cô cần có sức khỏe nhất thì ngón chân cái của cô lại đau. Những của nợ ấy thì chẳng bao giờ bắt được con lợn xề. Họ phải mất một tuần lễ, con lợn mẹ vẫn cứ ở ngoài. Scarlett biết là nếu cô đi theo bọn họ được, cô sẽ xắn váy lên, cầm cái dây và quăng thòng lọng vào con lợn.

Nhưng cứ cho là họ bắt được con lợn xề, sẽ ra sao khi người ta ăn hết con lợn và con của nó. Và cuộc sống sẽ cứ tiếp diễn và cái đói cũng vậy. Mùa đông sắp tới và người ta chẳng có gì cho vào miệng, ngay cả những thứ còm côi còn lại của vườn nhà hàng xóm. Người ta không bỏ qua được những hạt đậu khô, bo bo, bột ngô, bột gạo... biết bao thứ khác nữa. Cần phải có những hạt ngô và bông để gieo trồng vào mùa xuân, ấy là chưa nói đến quần áo. Lấy tất cả những thứ đó ở đâu và trả tiền ra sao?

Scarlett đã bí mật lục soát các túi của ông Gérald và các tủ của ông để tìm tiền. Trong quá trình lục lọi, cô chỉ tìm thấy hàng chông những biên lai của Liên bang và ba ngàn đôla Liên bang tiền giấy. “Chỉ đủ một bữa ăn tối, đồng tiền Liên bang bây giờ hầu như mất hết giá trị!” Scarlett nghĩ bụng mĩa mai. Nhưng cứ cho là cô có tiền và mua được thức ăn, làm sao mà trở về được Tara? Ngay cả nếu còn con ngựa khốn nạn mà Rhett đã ăn cắp được cũng chẳng đi đến đâu. Ôi! Những con lừa xinh đẹp đầy sức sống tung

những cái đá hậu trên đồng cỏ, những con ngựa đẹp mà người ta vẫn đóng và xe, con ngựa cái xinh xinh của cô, những con ngựa con, con ngựa giống của ông Gérald lao qua bãi cỏ như một mũi tên...  i! Nếu c  được một trong những con đ , ngay cả con lừa cái  m th m nhất.

Nhưng c c cần!... Khi m  ngón ch n kh i, c  sẽ đi bộ đến Jonesboro. Cuộc hành trình đ  sẽ là dài nhất trong đời c  nhưng c  sẽ đi. Ngay cả nếu quân Yankees đ  đốt hết cả th nh phố c  cũng sẽ tìm ra một người nào đ  để hỏi ta xem có thể tìm được thức  n ở đ u. C  trông thấy trước mặt c  bộ mặt cau c  của Wade. C  biết l  con trai c  không thích khoai m i. N  không ngừng n i v  nh c đi nhắc lại: “Con thích một cái đ i g , gạo v  nước sốt”.

Mặt trời đang chiếu sáng khu vườn b ng nhiên t i s m lại. Nước mắt đ  làm mờ những hình ảnh trước mắt. Scarlett để rơi đầu l n cánh tay v  cố gắng không kh c. Kh c l m chi những điều v t  y v  lại nước mắt chỉ c  ích khi mu n c  được ưu thế đối với đ n  ng.

Trong l c c  đang cố gắng k m nước mắt, c  b ng nghe thấy c  tiếng v  ngựa. Tuy thế c  cũng không ng ng đầu l n. Trong hai tuần qua, suốt đêm ngày c  đều như nghe tiếng v  ngựa, cũng như c  tưởng nghe thấy tiếng s t soạt v y của b  Ellen. Trước khi c  có đủ th  giờ để tự nh : “Th i, đừng c  ng  ng n n r”. Tim c  đ  đập rộn r ng. C  kinh ngạc hết sức thấy rõ tiếng v  ngựa bước chậm lại v  c  nghe thấy tiếng l o x o của c t dưới móng ngựa ở lối đi. Đ ng l  một con ngựa... Anh em Tarleton hay Fontaine? C  v i v ng ng ng đầu l n. Đ  l  một t n kỵ binh Yankees.

Như cái m y, c  v i n p ngay đ ng sau cái r m cửa v  s ng s  nhìn người đ  qua t m v i trong. C  r ng rời như không thở được n r.

Đ  l  một t n đồ s , v  như chết treo. C  thể n i l  n  đ  b p c i yên ngựa dưới sức n ng của m nh, bộ râu đen c u thả, tua t a ra t  ph i tr n c i  o v t xanh không cài khuy. N  c  hai con mắt s t vào nhau đang b nh t nh nghi n cứu ng i nh  dưới cái v nh m  c t kết đ i r t nghi m ch nh. N  xuống ngựa không v i v  v  buộc ngựa vào

một thanh gỗ thường dùng vào việc đó.

Thế là Scarlett lấy lại được hơi thở nhưng một cách tàn nhẫn và đau đớn như một cú đâm vào dạ dày. Một tên Yankees. Một tên Yankees. Với một khẩu súng tay dài đeo ở đùi, cô chỉ có một mình trong nhà, một mình với ba người phụ nữ và hai đứa bé sơ sinh.

Trong lúc người đó từ lối đi đi lên không vội vã, tay để lên bao súng, cặp mắt tròn nhỏ của hắn tìm tòi bên phải bên trái, một mớ hình ảnh hỗn độn tập hợp trong óc Scarlett như trong ống kính vạn hoa. Cô nhớ lại tất cả những gì bà Pitty đã kể cho cô nghe, những câu chuyện về những người phụ nữ bị tấn công, những cái cổ họng bị chặt, những ngôi nhà bị cháy, những đứa trẻ bị lưỡi lê xiên vì chúng khóc, tất cả những sự khiếp đảm không thể tả được ấy đều chứa đựng trong một câu Yankees!

Trong cơn kinh hoàng, động tác đầu tiên của cô là chạy trốn vào trong một cái tủ đứng. Rồi cô nghĩ đến chui xuống gầm giường, cuối cùng cô có ý nghĩ điên cuồng là lao xuống cầu thang phía sau để vừa chạy vừa kêu về phía đám lầy. Bất cứ thế nào cũng phải thoát khỏi tên Yankees này. Thế là cô nghe thấy hắn thận trọng bước lên các bậc thềm rồi đi vào buồng dưới nhà và vào lúc đó cô hiểu là lối rút của cô bị cắt đứt rồi. Quá kinh hoàng, cô nghe thấy tên địch đi từ buồng này sang buồng khác. Càng tiến lên hắn càng nhận thấy ngôi nhà bị bỏ trống, bước chân hắn đã mạnh dạn hơn. Bây giờ hắn đã đến buồng ăn, chỉ một lát nữa hắn sẽ vào đến bếp. Đột nhiên một cơn điên căng phồng ngực Scarlett, một cơn điên tàn nhẫn mà cô cảm thấy như bị một nhát dao găm vào tim và sự sợ hãi lập tức nhường bước cho cơn thịnh nộ. Trong bếp! Trên miệng lò có để hai cái nồi, một cái đầy khoai tây đã chín, một cái đầy các thứ rau phải vất vả mang từ Mười hai cây sồi và từ nhà Mac Intosh về. Bữa ăn chiều chỉ đủ cho hai người, đó là tất cả những gì đang chờ đợi chín cái dạ dày lép kẹp. Từ nhiều giờ nay, Scarlett cố giữ mình không xuống, chờ cho mọi người về đủ. Và nghĩ là tên Yankees sắp ăn mất bữa ăn còm cõi ấy, cô run người vì tức giận.

Quý tha tất cả bọn chúng đi. Chúng sà vào như những con châu chấu và ra đi để lại nạn đói phía sau. Và kìa chúng lại trở lại để cướp đi nốt chỗ còn lại ít ỏi. Cái dạ dày

trống rỗng của Scarlett thất lại. Lạy Chúa. Tên Yankees này ít ra cũng không còn thời cơ để ăn cướp nữa.

Cô rút chiếc giày vệt gót và chạy chân không đến bên cái bàn của cô, không cảm thấy đau nữa. Cô kéo nhẹ cái ngăn kéo phía trên và lấy ra khẩu súng tay nặng của Charles mà cô đã mang từ Atlanta về, khẩu súng đó Charles chưa dùng lần nào. Cô lục trong cái túi da treo ở trên tường cạnh thanh gương lấy mỗi lửa, cô đặt nó vào chỗ bằng một bàn tay chẳng run tí nào. Im lặng và nhanh nhẹn, cô đi qua hành lang và xuống cầu thang, một tay vịn vào thành cầu còn tay kia cầm khẩu súng áp chặt vào đùi để giấu nó trong nếp váy.

“Ai?” Tên Yankees kêu lên bằng giọng mũi. Và Scarlett dừng lại ở giữa cầu thang, mạch máu cô đập mạnh ở lỗ tai làm cô nghe không rõ lắm câu “Dừng lại không tao bắn!”

Tên Yankees đã đứng trên ngưỡng cửa buồng ăn, đang lấy đà như muốn chồm lên. Một tay hấn cầu khẩu súng, tay kia cái hộp đồ khâu trong có chứa một cái đê bằng vàng, một cái kéo chuỗi vàng và một cái hộp đựng kim nhỏ bằng vàng. Scarlett cảm thấy chân mình lạnh giá đến tận đầu gối nhưng cơn giận làm bỏng mặt cô. Cái hộp đồ khâu của bà Ellen đang ở trong tay thẳng kia. Cô muốn kêu lên: ”Bỏ nó ra, bỏ nó ra, đồ...!” nhưng không sao nói được. Cô chỉ có thể nhìn trừng trừng vào mặt hấn qua thành cầu thang và quan sát sự thay đổi đang diễn ra trên mặt hấn, từ vẻ căng thẳng cục cằn chuyển sang một nụ cười nửa khinh bỉ nửa quyến rũ.

- Vậy là có người hả? Hấn vừa nói vừa cất khẩu súng vào bao và tiến đến tận phía dưới Scarlett. Một mình thôi à, cô em xinh đẹp?

Nhanh như chớp, Scarlett giương khẩu súng lên qua thành cầu thang và chĩa thẳng vào bộ mặt râu ria và ngơ ngác của hấn. Trước khi hấn kịp đưa tay lên bao súng, cô bóp cò. Cái giật lại làm cô lao đảo đồng thời tiếng nổ âm vang trong tai cô cùng với mùi hắc của thuốc súng đâm vào mũi cô. Thằng địch ấy ngã ngửa ra và nằm thẳng cẳng trong phòng ăn mạnh đến nỗi làm rung cả đồ đạc. Cái hộp rơi khỏi tay hấn làm

vãi các thứ ra xung quanh. Chả cần nhận thức điều cô vừa làm, Scarlett xuống cầu thang cúi người xuống thẳng Yankees và quan sát mặt hấn: một lỗ thủng máu me ở chỗ mũi, hai con mắt lơ lơ bị thuốc súng làm cháy.

Trong lúc cô nhìn như vậy, hai dòng máu bắt đầu chảy xuống sàn, một từ lỗ mũi, một từ phía sau đầu. Phải, hấn chết rồi. Không còn nghi ngờ gì nữa. Cô đã giết một người đàn ông.

Khói cuộn cuộn bay lên trần nhà và hai dòng suối đỏ lớn dần dưới chân cô. Trong một thời gian, không thể nào biết được là bao lâu, cô đứng đó không cử động và trong cảnh im lặng và nóng của buổi sáng mùa hè hôm đó, mọi tiếng động, mọi hương thơm hình như có một sự quan trọng thái quá, những tiếng đập không đều trong trái tim cô, tiếng xào xào nhẹ nhẹ của lá cây mộc lan, tiếng kêu xa xa của một con chim ngoài đầm lầy, mùi hương dịu dàng của hoa bay vào qua cửa sổ.

Cô đã giết chết một người, cô cũng khó tránh cảnh con thú bị săn đuổi cùng đường, cô không thể chịu được tiếng rú của con lợn bị người ta chọc tiết hay tiếng kêu của một con thỏ bị sa bẫy. “Một tội giết người!” cô bồi rối nghĩ. “Ta đã phạm một tội giết người. Ôi. Việc này không thể nào lại xảy ra cho ta!” Mắt cô nhìn xuống đất, nhìn vào bàn tay lông lá đặt ngay cạnh cái hộp đồ khâu và bỗng nhiên cô nhận thức được về cuộc sống và cô tràn ngập một niềm vui hưng dữ của con hổ cái. Chỉ một chút nữa cô dận gót chân vào vết thương đang há hốc để được cảm thấy niềm vui thú thấy máu nóng áp vào bàn chân trần của mình. Cô đã bắt đầu báo thù cho Tara... báo thù cho bà Ellen.

Trên gác có một tiếng bước chân hồi hả nhưng do dự. Rồi ngừng một lát lại tiếp tục nhưng lần này yếu hơn, chậm hơn và điềm theo tiếng lích kích của một vật bằng kim loại. Scarlett ngẩng đầu lên và trông thấy Mélanie đứng trên đầu cầu thang. Cô chỉ mặc độc cái áo sơ mi rách bươm và bàn tay yếu ớt của cô cầm thanh kiếm của Charles. Mélanie đưa mắt liếc nhìn toàn bộ cảnh tượng từng chi tiết một, cô trông thấy cái xác mặc áo lính màu xanh nằm dài trong một vũng máu, cái hộp đồ khâu, Scarlett chân không, nét mặt như đất, tay cầm khẩu súng ngắn.

Mélanie không nói một câu, nhưng cặp mắt cô gặp mắt Scarlett. Bộ mặt cô bình thường dịu dàng là thế lúc này đượm một niềm kiêu hãnh tàn bạo, nụ cười của cô bày tỏ sự đồng tình và một niềm vui man rợ hoà hợp chặt chẽ với những tình cảm hỗn độn trong lòng Scarlett lúc này.

“Nhưng... nhưng... cô ấy cũng giống mình. Scarlett nghĩ bụng. Cô ấy thông cảm với mình. Cô ấy cũng sẽ làm như mình!”

Xúc động, cô nhìn Mélanie mảnh khảnh và lão đảo mà từ trước đến nay cô chỉ có ác cảm và coi khinh. Lúc này trong lòng Scarlett nảy nở một tình cảm mến phục và thân thương đấu tranh với niềm căm ghét vợ Ashley. Trong lúc sáng suốt, cô nhìn thấy rõ dưới giọng nói đáng yêu và cặp mắt chim câu của Mélanie còn có vấn đề khác, một lưỡi kiếm mỏng mà không có gì bẻ gãy được, đồng thời cô cũng hiểu là trong mạch máu của Mélanie cũng có dòng máu anh hùng.

- Scarlett! Scarlett! Suellen và Carreen đồng thanh yếu ớt kêu lên từ trong phòng riêng của các cô.

Đến lượt Wade cũng thét lên: “Cô, cô!” Mélanie lập tức để một ngón tay lên môi rồi để thanh gươm xuống một bậc thang, cô khó nhọc đi qua hành lang để mở cửa phòng các cô gái:

- Đừng sợ các em ạ. Cô nói bằng giọng đùa cợt và khá to để dưới nhà cũng có thể nghe thấy được. Chị Scarlett mang súng của đức ông chồng ra cạo rĩ chẳng may chạm phải cò và viên đạn bay ra. Chị ấy sợ quá suýt nữa chết đấy... Nào Wade, mẹ cháu vừa mới bắn một phát súng của ba cháu, khi nào cháu lớn mẹ cháu sẽ cho cháu bắn!

“Nói dối khiếp thật! Scarlett nghĩ bụng và khâm phục. Ta chả thể nào mau lẹ được như thế. Nhưng nói dối để làm gì? Cần phải cho mọi người biết việc ta vừa mới làm chứ”.

Cô lại quan sát một lần nữa cái xác. Con giận dữ đã tan mất và cô bắt đầu ghê sợ và hai đầu gối cô run lên. Mélanie lại xuất hiện trên đầu cầu thang, cô ta bám vào thành

và bắt đầu lần xuống.

- Về buồng nằm đi, cô muốn tự sát hay sao?

Scarlett nói nhưng Mélanie gần như trần truồng cắn chặt môi lần từng bước một và cuối cùng cũng xuống được đến dưới nhà. Cô thì thầm.

- Chị Scarlett này, phải mang nó đi. Phải đem hẩn đi chôn. Có thể không phải chỉ có mình hẩn và nếu người ta tìm hẩn ở đây. Cô vịn vào cánh tay Scarlett.

- Chỉ có một mình hẩn thôi. Tôi đã nhìn qua cửa sổ và không thấy ai khác. Có lẽ là một thằng đào ngũ.

- Dù cho hẩn chỉ có một mình, không nên để cho ai biết chuyện này. Bọn nô lệ có thể bàn tán xôn xao và thế là người ta sẽ đến bắt chị. Chị Scarlett, chúng ta phải đem giấu hẩn đi đâu trước khi người của chúng ta từ đầm lầy về.

Được kích thích bởi giọng nói lo lắng của Mélanie, Scarlett bắt đầu suy nghĩ.

- Tôi có thể chôn hẩn ở một góc vườn nơi Pork đào lấy thùng rượu. Đất ở chỗ ấy mềm lắm. Nhưng tôi làm sao mà vác được hẩn ra tận đấy?

- Chúng ta mỗi người lôi một chân. Mélanie quả quyết tuyên bố,

Scarlett không thể không khâm phục cô em chồng.

- Sức của cô không đủ để kéo một con mèo. Để tôi kéo. Cô về nằm nghỉ đi, kéo lại ốm lại thì chết. Nếu cô không nghe, chính tôi sẽ vác cô lên buồng nằm.

Bộ mặt tái mét của Mélanie nở một nụ cười duyên dáng:

- Chị tốt quá, chị Scarlett. Mélanie nói và hôn má chị. Nếu chị kéo nó đi được, em sẽ lau chùi và sắp xếp thứ tự trước khi mọi người về. Thế rồi, chị Scarlett...

- Thật hả?

- Thế chị cho lục túi hắt là bất lương sao? Có thể hắt có thứ gì ăn được.

- Tôi không tin, Scarlett phản đối và thấy khó chịu vì cô đã không nghĩ ra việc đó trước. Cô cầm lấy cái túi rết của hắt, còn tôi lục túi áo.

Kinh tởm cúi xuống xác chết, cô cởi khuy áo hắt và lần lượt lục các túi.

- Trời ơi, cô nói và giờ một cái ví dày cộm bọc trong một cái giẻ. Mélanie này... chắc là đầy tiền.

Mélanie không trả lời nhưng đột nhiên ngồi xuống đất, tựa lưng vào tường.

“Mélanie nhìn này! Mélanie nhìn đã nào!”

Mélanie nghe lời và cặp mắt cô mở to ra. Cô trong thấy một tập giấy bạc, những tờ giấy bạc của nước Mỹ nền xanh, lẫn lộn cả những tờ giấy bạc của Liên bang và ở giữa chúng có một đồng tiền vàng sáng chói, đồng mười đôla và hai đồng đôla nữa cũng bằng vàng.

- Thôi, chị đừng đếm vào lúc này vội, Mélanie khuyên Scarlett, chúng ta không có đủ thì giờ đâu.

- Cô phải biết là số tiền này có nghĩa là chúng ta sắp có cái ăn.

- Vâng, em biết. Nhưng lúc này không có thời gian. Chị hãy kiểm tra các túi khác còn em cái túi rết này.

Scarlett ghê tởm phải bỏ cái ví xuống. Những triển vọng sáng sủa mở ra trước mắt cô... tiền, con ngựa của tên Yankees... thức ăn. Nói tóm lại là Đức Chúa Trời đã cung cấp những thứ cần thiết cho nhân loại và còn tạo ra nhiều biện pháp kỳ lạ để có những thứ đó. Cô ngồi xuống và nhìn cái ví mỉm cười. Có gì ăn rồi! Mélanie giật lấy cái ví và nói:

- Nhanh lên chị.

Hai túi quần không có gì ngoài một mẫu nến, một con dao tòi, một túi thuốc lá và một mẫu dây. Mélanie lôi trong túi rết ra một gói cà phê nhỏ mà cô cứ hít mãi như thể là một thứ nước hoa hảo hạng. Mặt thất sắc, cô lôi trong cái túi ra một bức chân dung cô gái nhỏ bằng hột xoàn, một cái bàn chải bằng ngọc thạch, hai cái vòng lớn đeo tay bằng vàng có đính những dây vàng nhỏ, một cái đê bằng vàng, một cái chén bạc cho trẻ con, cái kéo thêu bằng vàng, một cái nhẫn kim cương và một đôi hoa tai ở mỗi đầu có một hạt kim cương.

- Một thằng ăn cắp! Mélanie kêu lên giọng ghen ngào. Chị Scarlett, đúng nó đã ăn cắp tất cả những thứ này.

- Tất nhiên rồi. Và khi tới đây, nó cũng hy vọng ăn cắp được của ta thứ gì nữa.

- Em lấy làm mừng chị đã giết được nó. Bây giờ nhanh lên nào. Chị kéo nó đi.

Scarlett cúi xuống, hai tay nắm lấy hai chiếc giày ống của hắn và hết sức kéo. Sao mà nặng thế và sao cô bỗng nhiên thấy mình yếu hèn đi. Nếu cô không lôi được nó đi thì sao? Quay lưng lại phía xác chết, hai tay cô cầm hai cẳng của nó và gò người xuống kéo. Cái xác lay chuyển, cô ghì cứng. Trong lúc hăng say cô quên hẳn cái chân đau nhưng một cái nhức buốt ác liệt lôi cô về với thực tế. Cô nghiêng răng lại và tỳ hết trọng lượng người lên gót chân. Mồ hôi cô vã ra. Cô kéo xác chết qua suốt hàng lang, để lại đằng sau đó một vệt máu.

- Nếu máu chảy ra sân, chúng ta sẽ không thể nào tẩy hết được vết, Scarlett nói trong một hơi thở ngắn. Mélanie, đưa cái áo sơ mi của cô đây để tôi bọc đầu hắn. Thấy Mélanie đỏ ửng mặt lên, cô nói tiếp: Đừng có mà ngốc, tôi không thèm nhìn cô đâu. Nếu tôi có một cái váy trong hoặc một cái quần, tôi sẽ dùng nó ngay.

Cò quắp vào bức tường, Mélanie lột cái áo rách rưới ra và sau khi đã quăng nó cho Scarlett không nói một lời nào, cô cố gắng che đậy sự trần truồng của mình.

- Cảm ơn chúa, tôi không có tính cả thẹn ấy. Scarlett vừa nói nhỏ vừa quấn cái áo rách vào đầu xác chết.

Tiến hành bằng những bước nhảy nối tiếp, tùy theo chân cô cho phép, cuối cùng cô cũng kéo ra tới được hàng hiên trông ra sân. Và tới đó, cô dừng lại để lau mồ hôi. Cô quay lại và trông thấy Mélanie ngồi quay lưng vào tường, cô lấy hai đầu gối gày còm che cặp vú trần. “Lúc này mà còn vẽ chuyện thế kia, sao Mélanie ngốc thế?” Scarlett khó chịu lắm lắm. Dù sao... dù sao thì Mélanie đã phải dậy hơi sớm sau khi đẻ, lại còn tìm cách đến cứu cô với một vũ khí quá nặng đối với sức khỏe. Làm được thế là phải có can đảm lắm, thứ can đảm đã được tôi luyện trong đêm ghê gớm ở Atlanta và trong cuộc hành trình dài trở về Tara. Cũng cùng là thứ can đảm không phô trương, mà tất cả những người nhà họ Wilker đều có, một thứ đức tính mà Scarlett không hiểu nhưng bắt buộc dĩ phải kính nể. Cô thét lên:

- Đi lên buồng nằm. Cô sẽ chết toi nếu không chịu lên, cứ để đấy, sau khi chôn xong tôi sẽ lên lau.

- Chị cứ mặc em, Mélanie đáp với giọng dịu dàng và ghê rợn nhìn vững máu.

- Thôi được, nếu chết thì đừng có trách đấy nhé. Nếu người nhà chúng ta về, trước khi tôi làm xong việc, cô tìm cách giữ họ lại trong nhà và nói là con ngựa tự nhiên đến, không biết từ đâu nhé.

Mặt trời buổi sáng chiếu vào Mélanie đang run lẩy bẩy và khi cái đầu của người chết va xuống từng bậc thêm một, Mélanie phải lấy hai tay bịt lỗ tai lại để khỏi phải nghe tiếng động thảm khốc ấy.

Chẳng ai hỏi con ngựa từ đâu đến. Sau trận chiến cuối cùng họ đã mất quá nhiều nên có được con ngựa họ quá sung sướng. Tên Yankees được đặt vào trong cái hố mà Scarleet đã đào dưới lùm cây.

Không một con ma nào chui ra ngoài nắm mồ tạm thời ấy để đến ám ảnh Scarlett trong những đêm dài quá mệt không ngủ được. Chẳng thấy sợ hãi mà cũng chẳng hối hận khi nghĩ đến người chết, cô cũng lấy làm lạ vì cô biết là chỉ một tháng trước đây, cô không thể nào có khả năng làm được việc đó. Một thiếu phụ rất trẻ với những lúm

đồng tiền, những hoa tai kêu lanh canh, với nét mặt hơi khiếp sợ, thế mà dám bắn nát mặt một tên đàn ông và chôn hẳn xuống một cái hố tự mình đào lấy. Scarlett không thể nào tìm được một nụ cười ghê sợ nghĩ đến nỗi kinh hoàng của những người biết được chuyện đó.

“Ta sẽ không nghĩ đến nữa, một hôm Scarlett tự tuyên bố. Thế là xong và xong thật rồi và ta sẽ lỗ bịch biết bao nếu đã không giết nó. Nhưng dù sao... ta cũng đã hơi thay đổi từ khi trở về Tara. Nếu không ta chẳng dám làm”.

Cô không tìm cách đào sâu làm gì nhưng trong đáy lương tâm, mỗi khi cô phải giải quyết một vấn đề khó khăn, cô thường tự nhủ để có thêm can đảm: “Ta đã phạm tội giết người thì việc này ta có thể làm được”.

Cô đã thay đổi nhiều hơn cô tưởng và cái vỏ cứng nhỏ thành hình trong cô từ ngày cô nằm úp mặt xuống đất trong khu vườn ở Mười hai cây sồi, bắt đầu dày dần lên.

Bây giờ đã có một con ngựa, Scarlett có thể tìm hiểu xem láng giềng của cô ra sao. Từ ngày về, cô đã hàng nghìn lần tự hỏi: “Phải chăng chúng ta là những người độc nhất còn lại trong địa hạt này? Tất cả những người khác đã chết cháy trong nhà? Hay họ tản cư sang Macon?” Cô hầu như sợ hãi biết được sự thật chừng nào mà còn hiện lên trong trí óc cô cảnh hoang tàn ở Mười hai cây sồi và ở nhà Mac Intosh hoặc ngay cả ở nhà Slattery. Tuy nhiên, thà biết được cái tồi tệ nhất còn hơn là cứ ngồi đó mà đặt những câu hỏi. Cô quyết định trước tiên là đến nhà Fontaine, không phải vì họ là láng giềng gần nhất mà vì cô có thể tìm được ông bác sĩ già cho Mélanie. Cô ta chưa lại được sức, vẫn quá yếu và xanh xao làm Scarlett lo ngại.

Do đó, ngay sau khi chân cô đã khá bình phục để có thể sỏ được vào đôi giày vải, cô lên ngựa của tên Yankees, một chân để vào cái bàn đạp đã được rú ngán lại, còn chân kia để lên yên theo kiểu nữ kỵ sĩ, cô băng qua các đồng ruộng tiến về đồn điền Mimosas mà cô cho là đã thành tro bụi.

Ngạc nhiên và vui mừng, cô trông thấy ngôi nhà màu vàng hiện ra trước mắt cô như

nó vẫn xuất hiện trước kia giữa một khóm cây mimôza. Sung sướng đến chảy nước mắt, cô trông thấy ba bà Fontaine từ trong nhà chạy ra, reo mừng và ôm hôn nhau thắm thiết.

Tuy nhiên, sau khi đã xong phần đón tiếp thân mật, lúc mọi người đã ngồi vào phòng ăn, Scarlett khẽ rùng mình. Bọn Yankees chưa xong đến Mimosas vì đồn điền này ở cách xa đường cái, do đó nhà Fontaine vẫn giữ được súc vật và lương thực. Nhưng Mimosá bị bao bọc bởi những không khí im lặng kỳ lạ như ở Tara và ở khắp các miền xung quanh. Ngoài bốn người đàn bà phục vụ trong nhà, tất cả nô lệ đều trốn hết vì sợ hãi quân Yankees. Không một người đàn ông nào trừ đứa con nhỏ Joe của Sally mới vừa thoát khỏi quán tã. Chỉ có ba người đàn bà trong căn nhà lớn đó: bà già Fontaine đã ngoài 70 tuổi, người con dâu suốt đời được gọi là “bà Trẻ” dù đã quá 50 và Sally chưa quá 20. Ba người đàn bà ấy sống rất xa với hàng xóm láng giềng, không có ai bảo vệ nhưng nếu họ có sợ họ cũng chẳng dám bộc lộ. “Có lẽ vì Sally và bà Trẻ quá sợ bà Già”, Scarlett nghĩ vậy. Bản thân Scarlett cũng rất sợ bà Già vì bà có con mắt tinh đời và giọng lưỡi sắc sảo, trước kia Scarlett cũng đã có dịp nếm phải.

Các bà đã không gần bó với nhau vì quan hệ máu mủ, lại thêm tuổi tác quá chênh lệch, nhưng họ vẫn gần bó với nhau do tính tính và gian nan giống nhau. Cả ba đều mặc tang phục, cả ba đều tiều tụy, buồn nản, bận rộn, cả ba đều chứa chấp một nỗi đắng cay không để bộc lộ trên nét mặt, không phàn nàn, tuy nhiên cũng thấy qua nụ cười và những lời chào đón của họ. Điều này cũng dễ hiểu. Nô lệ của họ đều trốn đi hết, đồng tiền không có giá trị, chồng của Sally và Joe đã bị giết ở Getsburg, và cả bà Trẻ nữa cũng goá chồng vì người bác sĩ thứ hai của họ Fontaine đã chết vì kiệt lực ở Vicksburg. Hai người con trai khác Alex và Tony ở đâu đấy ở Virginie và chẳng ai biết còn sống hay chết rồi. Còn ông bác sĩ già Fontaine đã ra đi cùng với đội kỵ binh của Wheeler.

- Và cái lão già điên rồ ấy, bà Già nói, đã 73 tuổi rồi mà vẫn còn cố gắng làm ra vẻ thanh niên...

- Các bà có biết chút tin gì về Atlanta không? Scarlett hỏi sau khi mọi người đã ngồi

yên đầu đấy. ở Tara hoàn toàn không có tin tức gì.

- Đó là tình hình chung đây cháu ạ. Bà Già tuyên bố và cầm đầu câu chuyện theo thói quen. Chúng tôi đây cũng ở một khoảng cách như cháu. Chúng tôi không biết gì ngoài việc cuối cùng rồi Sherman cũng chiếm được thành phố.

- Vậy là ông ta cũng đã tới được đây? Bây giờ ông ta đang làm gì? Người ta đánh nhau ở đâu?

- Làm sao mà ba người đàn bà ở sâu trong quê này biết được về tình hình chiến tranh, báo chả có, thư từ thì không? Bà Già nói giọng chua chát. Một con đàn bà nô lệ nói với một tên nô lệ là đứa đã gặp một tên nô lệ khác đi Jonesboro về, ngoài bảo là quân Yankees đã ở Atlanta chỉ để cho người ngựa của chúng nghỉ ngơi, nhưng có đúng thế không? Ai mà biết được? Ôi, không thể nào chỉ vì để nghỉ ngơi sau khi đã giao chiến với chúng ta.

- Thì suốt thời gian đó cháu cũng ở Tara mà, bà Trẻ ngắt lời. Ôi, tôi giận mình quá vì không biết cưới ngựa. Nhưng ở đây cũng có biết bao nhiêu là việc sau khi bọn nô lệ trốn đi cả. Tôi không thể nào vắng mặt được. Lẽ ra tôi cũng phải để thời gian lại thăm cháu, tôi đã không làm tròn bổn phận một người láng giềng tốt. Nhưng chúng tôi cũng đã nghĩ là quân Yankees đã đốt cháy Tara như đã đốt Mười hai cây sồi và nhà Mac Intosh và cha mẹ cháu đã đi Macon cả. Chúng tôi cũng không nghĩ là cháu đã trở về, Scarlett ạ.

- Thật là khó mà nghĩ khác được khi bọn nô lệ của ông Gérald đến đây mắt nhón nhác, nói là quân Yankees sắp đốt Tara, bà Già nói tiếp.

- Và chúng tôi đã cho là... Sally bắt đầu nói.

- Để cho bà nói, bà Già ngắt lời. Phải, chúng nói là quân Yankees đã thiết lập doanh trại xung quanh Tara và bố mẹ cháu chuẩn bị đi Macon. Và buổi tối hôm ấy, chúng tôi có trông thấy lửa rực sáng ở phía Tara lâu đến hàng giờ làm cho bọn nô lệ ở đây khiếp sợ bỏ chạy hết. Cái gì cháy vậy?

- Bông của chúng tôi

trị giá 150 ngàn đôla. Scarlett giọng cay đắng nói.

- Cũng còn mừng là ngôi nhà không việc gì. Bông cháu còn có thể trồng lại được, nhưng ngôi nhà thì khó lòng xây dựng lại được. Bông cháu đã bắt đầu hái chưa?

- Chưa ạ, và lại phần lớn ruộng bông bên chúng cháu đều bị tàn phá. Cháu cho là dù có hái cũng không được quá ba kiện, và cho là hơn thế nữa cũng dùng để làm gì? Tất cả bọn nô lệ đã chuồn cả rồi, lấy ai mà đi hái?

- Trời ơi, tất cả bọn nô lệ đã đi hết và không có ai để hái bông. Bà Già nhắc lại câu nói của Scarlett và liếc nhìn cô với vẻ chế nhạo. Vậy những bàn tay xinh đẹp của cháu và các em cháu dùng để làm gì?

- Cháu? Hái bông? Scarlett hoảng sợ kêu lên như thể câu gợi ý của bà Già như một tội ác quỷ quái. Như một con nô lệ ngoài đồng? Như một trong những đứa da trắng nghèo khó? Nhưng những mụ vợ của Slattery?

- Nghèo khó? Cháu nói hay nhỉ. Dĩ nhiên là thế hệ này quá mềm yếu, đàn bà đều như những bà lớn. Để tôi nói cho cháu nghe, hồi tôi còn con gái, bố tôi đánh bạc hết cả tiền. Tôi sẽ không xấu hổ sử dụng bàn tay của tôi một cách lương thiện, lao động ngoài đồng cho đến khi cha tôi có đủ tiền để mua nô lệ. Tôi đã sử dụng cái cuốc, tôi đã hái bông và tôi sẽ còn bắt đầu nếu cần. Tôi có cảm tưởng là còn cần đấy. Nghèo khó. Cháu thấy thế à?

- Ôi, thưa mẹ, bà con dâu can thiệp, việc ấy lâu rồi. Điều kiện sống không còn giống nhau. Thời gian thay đổi hết.

- Thời gian không bao giờ thay đổi nếu là vấn đề lao động lương thiện. Tôi lấy làm xấu hổ cho mẹ cháu, Scarlett, nghe thấy cháu nói là lao động lương thiện làm giảm giá

trị con người. Khi Adam cuốc đất và Eva dệt...

Để lái câu chuyện, Scarlett vội hỏi:

- Thế còn nhà Tarleton và nhà Calvert? Nhà họ có bị đốt không? Mọi người có đi Macon không?

- Quân Yankees không đến được nhà Tarleton. Cũng như chúng tôi, ở đây xa đường cái quá. Nhưng chúng đến nhà Calvert. Chúng cướp hết súc vật, gia cầm và bắt bọn nô lệ đi theo chúng... Sally bắt đầu nói, nhưng bà già lại ngắt lời:

- Chao ôi. Chúng hứa với tất cả bọn nô lệ gái là đi theo chúng sẽ có quần áo lụa và hoa tai vàng. Cathleen Calvert đã kể với tôi là một số lính đã ra đi với những ả điên rồ ngồi đằng sau lưng ngựa. Cuối cùng là những ả điên rồ ấy được cái gì nếu không là những đứa bé da nâu và tôi có thể nói là máu Yankees làm thay đổi nòi giống.

- Ôi, thưa mẹ!

- Đừng có mà ngốc thế. Chúng ta đều là những người đàn bà có chồng cả rồi phải không nào? Và có Trời biết là chúng ta đã từng nom thấy những đứa con lai như thế.

- Tại sao chúng không đốt nhà Calvert?

- Nhờ những lời van xin của người vợ hai Calvert và của Hilton người quản lý gốc Yankees, bà Già nói và bà vẫn tiếp tục gọi người nữ quản gia cũ là “người vợ hai” mặc dù bà cả đã chết từ hai mươi năm nay.

“Chúng tôi là những ủng hộ Liên Hiệp. Bà Già mĩa mai. Cathleen kể là hai người đã thề sống thề chết là cả nhà Calvert đều là người Yankees. Và ông Calvert đã chết cho Mục đích. Và Raidford đã bị giết ở Gettysburg, và Cade đang ở Virginie với quân đội. Cathleen nói là cô ta nhục nhã quá, mong cho chúng đốt nhà. Cô ta nói là Cade sẽ ra sao khi cậu trở về nhà biết được tin này. Nhưng làm sao được, đó là điều sẽ xảy ra khi một người đàn ông lấy vợ là Yankees... chẳng có tự hào, chẳng có mặt vắn, bọn

chúng chỉ nghĩ đến thoát thân... Làm sao mà Tara không bị đốt hả Scarlett?"

Scarlett định thần lại một lúc trước khi trả lời câu hỏi. Cô biết câu hỏi sẽ là: "Ông bà ra sao? Bà mẹ thân yêu của cô ra sao?" Cô biết là cô không thể nói với những người đàn bà này mẹ cô đã chết. Cô biết là nếu cô cho họ biết tin ấy, họ sẽ xót thương cho nỗi đau khổ của cô, cô sẽ lại chảy nước mắt, cô sẽ lại khóc đến phát ốm. Và cô không thể cho phép cô khóc. Từ lúc trở về cô chưa được thực sự khóc và cô biết là một khi dòng thác đã mở thì trôi băng theo cả lòng can đảm bấy lâu nay giữ gìn. Nhưng lúc đưa con mắt cuống quýt nhìn những bộ mặt thân thiết xung quanh cô, cô cũng biết là nếu cô im không nói đến cái chết của bà Ellen, họ sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Bà Già có cảm tình đặc biệt với mẹ cô, và rất ít người trong địa hạt được bà chú ý đến.

- Nào, nói đi, bà Già nói và không ngừng nhìn cô. Cháu không có gì nói cho chúng tôi nghe à?

- Có ạ. Các bà và chị cũng biết là cháu trở về sau hôm xảy ra chiến tranh. Quân Yankees đã rút đi cả. Ba cháu... ba cháu nói là... ông đã yêu cầu được họ đốt nhà vì Suellen và Carreen bị sốt thương hàn quá nặng không thể mang đi được.

- Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói quân Yankees cũng có biết điều đôi chút, bà Già tuyên bố như thể bà lấy làm tiếc nghe nói tốt cho bọn xâm lược. Và bây giờ các cô nhỏ thế nào rồi?

- Các em cháu đã khá rồi. Chúng gần như bình phục nhưng còn rất yếu - Scarlett trả lời rồi thấy đôi môi bà Già mấp máy như muốn hỏi câu mà cô rất sợ. Cô vội đề cập đến vấn đề khác. Cháu tự hỏi không biết các bà ở đây có thể cho chúng cháu vay được một chút gì để ăn không? Quân Yankees đã tàn phá hết của chúng cháu như giặc châu chấu. Nhưng nếu các bà đã phải đi đến hạn chế khẩu phần, xin cứ thành thật cho cháu biết và...

- Cháu cứ bảo Pork đánh xe bò sang đây vì chúng tôi sẽ chia cho một nửa số gạo bột và mỡ chúng tôi có. Chúng tôi cũng sẽ cho thêm mấy con gà. Bà Già nói và nhìn

Scarlett bằng con mắt sắc sảo.

- Ôi, thế thì nhiều quá. Thành thật cháu...

- Không cần nói. Tôi không muốn nghe gì cả. Vậy hàng xóm láng giềng để làm gì?

- Bà tốt quá làm cháu không thể... bây giờ cháu xin phép về, mọi người đang mong cháu.

Đột nhiên, bà Già đứng lên nắm cánh tay Scarlett.

- Hai người ở lại đây, bà ra lệnh và đẩy Scarlett ra ngoài hiên phía sau nhà. Bà có hai câu muốn nói với cô bé này. Scarlett giúp bà bước xuống thêm.

Bà Trẻ và Sally chào khách và hứa sẽ đến thăm. Hai người sốt ruột muốn biết bà già nói gì với Scarlett nhưng họ không bao giờ có thể biết được trừ phi họ dám hỏi thẳng bà. “Các bà già khó tính lắm” bà Trẻ thì thầm với Sally khi họ đã bắt đầu khâu vá.

Scarlett cầm dây cương ngựa và hơi lo lắng. Bà Già nhìn thẳng vào mắt Scarlett nói:

- Thế nào, có gì không ổn ở Tara? Cháu giấu điều gì trong đầu?

Scarlett nhìn cặp mắt sắc sảo của bà Già và hiểu là cô có thể nói sự thật mà không sợ nhỏ một giọt nước mắt. Không ai có thể khóc trước mặt bà Già Fontaine nếu không được phép của bà.

- Mẹ cháu mất rồi. Cô đáp một cách đơn giản.

Bà Già nắm chặt lấy cánh tay cô làm cô đau và mắt bà chớp chớp những ánh vàng.

- Bị bọn Yankees giết à?

- Mẹ cháu chết vì thương hàn. Chết... trước hôm cháu về.

- Đừng nghĩ đến đây nữa cháu ạ, bà Già nói giọng mệnh lệnh và Scarlett thấy cổ họng

bà thất lại. Thế còn ba cháu?

- Ba cháu... ba cháu không được như trước.

- Cháu nói thế là thế nào? Nói đi. Ba cháu ốm à?

- Một sự chấn động... kỳ lắm... ba cháu không còn...

- Đừng nói với bà là ba cháu không được như trước. Cháu muốn nói là ba cháu bị loạn trí có phải không?

Nghe thấy sự thật được biểu lộ một cách trực tiếp như thế thật nhẹ cả người. Bà Già thật nhân đức không bộc lộ với cô một mối thiện cảm làm rơi nước mắt. Cô đột ngột đáp:

- Vâng ạ, ba cháu bị loạn óc. Ba cháu cứ như người có ảo tưởng và đôi khi hình như lại không nhớ là mẹ cháu đã mất. Ôi, thưa bà, cháu không thể nào chịu đựng được thấy ba cháu kiên nhẫn chờ đợi mẹ cháu trở về. Ba cháu trước đây không có lòng kiên nhẫn của một đứa trẻ. Nhiều khi, sau khi đã nghe ngóng mãi, ông vùng đứng lên, đi ra ngoài nghĩa địa. Thế rồi ông lê lét trở về, mặt giàn giụa nước mắt và không ngừng nhắc lại với cháu cho đến khi hét lên: “Scarlett, mẹ con chết thật rồi. Mẹ con chết thật rồi”, cứ như thể là nói với cháu lần đầu tiên. Cũng có đôi khi, trong đêm khuya, cháu nghe thấy ba cháu gọi mẹ cháu. Cháu trở dậy nói với ông là mẹ cháu đang đi thăm một đứa bé nô lệ ốm. Và thế là ông nổi giận vì mẹ cháu cứ phí công hao sức vì người khác. Làm cho ông nằm lại được thật khó khăn. Ba cháu cứ như đứa trẻ. Ôi, sao mà cháu muốn có được bác sĩ Fontaine ở nhà thế. Cháu biết là ông có nhiều tác động với ba cháu. Thế rồi Mélanie cũng cần phải có bác sĩ. Sau khi đẻ, cô ấy vẫn chưa lại được sức như bình thường.

- Mélanie, đẻ con? Nó ở nhà cháu à?

- Vâng.

- Mélanie có thể làm được gì ở nhà cháu? Làm sao nó không đi Macon với bà cô nó và những người họ hàng khác? Bà không thể nào tưởng được là cháu quý nó đến thế mặc dù nó là em chồng cháu. Nào, kể cho bà nghe cả câu chuyện đi.

- Thừa bà câu chuyện này dài lắm. Bà có muốn vào nhà ngồi không?

- Bà có thể đứng được. Và lại, nếu cháu kể chuyện cháu trước mặt kẻ khác, chúng sẽ than thở làm phiền cháu. Nào bà nghe đây.

Bằng một giọng hỏn hển, Scarlett bắt đầu kể lúc bị bao vây và Mélanie có mang, trong quá trình cô kể dưới con mắt thấu suốt của bà Già không lúc nào ngừng nhìn cô, cô tìm được những từ, những từ mà cô cần có để nói lên sự ác liệt và khiếp đảm của tình hình mà cô đã được tham gia. Cô nhớ lại tất cả, cái nóng chết người của ngày đưa bé ra đời, nỗi kinh hoàng dày xé, cuộc chạy trốn, Rhett bỏ đi. Cô nói đến cảnh tối tăm kinh hoàng của ban đêm, những khó lửa trại có thể chỉ cho ta thấy địch hay ta, những cái lò sưởi hải hùng mà cô đã trông thấy lúc trời đang sáng, người và ngựa chết dọc hai bên đường đi, về cái đói, về nỗi hải hùng lo cho Tara bị đốt cháy.

“Cháu cho là nếu cháu trở về được đến nhà, gần mẹ cháu, mẹ cháu sẽ trông nom cháu và cháu có thể thoát bỏ gánh nặng của cháu. Trên dọc đường, cháu nghĩ là cháu đã được biết cái tội tệ nhất có thể xảy ra cho cháu, nhưng khi biết là mẹ cháu đã mất, cháu mới hiểu rõ thế nào là tệ hại nhất”.

Cô cúi mặt xuống chờ bà Già nói. Im lặng quá lâu làm cô tự hỏi không biết bà có thông cảm được nỗi thống khổ của cô không. Sau cùng bà cất tiếng nói đầy êm dịu, hơn cả từ trước đến nay cô được nghe.

- Cháu ạ, đối với người phụ nữ biết trước được cái gì tồi tệ nhất có thể xảy đến cho mình là không tốt đâu bởi vì sau đó không còn gì lớn đáng lo nữa. Và đối với một người phụ nữ không còn sợ gì nữa là một điều rất xấu. Cháu tưởng là bà không hiểu được vấn đề cháu đã kể... những gian lao mà cháu đã trải qua? Có chứ, bà rất hiểu. Khi bà cũng trạc tuổi cháu, bà đã phải tham gia vụ nổi dậy của những người Creek,

đứng sau khi tàn sát pháo đài Mims. Phải - bà nói giọng xa xăm - bà trạc tuổi cháu, vì cách đây cũng chừng năm mươi năm. Phải, bà đã nấp được vào bụi cây, bà trông thấy nhà bà cháy, bà trông thấy những người da đỏ lột da đầu các anh chị em bà. Bà chỉ còn một hy vọng, nằm im và cầu cho ánh lửa cháy không soi sáng chỗ bà trốn. Thế là chúng bắt được mẹ bà và giết mẹ bà ở cách chỗ bà nấp có mười lăm mét, sau đó cũng bị lột da đầu. Và để được tin chắc là mẹ bà đã chết thật rồi, một tên da đỏ quay lại và lấy rìu bổ vỡ sọ. Bà... bà là con cưng của mẹ và phải chứng kiến tấn thảm kịch đó. Đến sáng, bà lên đường lần về cơ sở gần nhất, cách đó chừng ba mươi dặm. Bà phải đi đường trong ba ngày, qua các đầm lầy và qua những toán người da đỏ. Sau đó người ta tưởng là bà phát điên. Chính ở đó bà đã gặp bác sĩ Fontaine. Ông chăm sóc bà. Cháu thấy không, cách đây đã năm mươi năm rồi, và kể từ đó bà không còn biết một điều gì, không còn biết sợ ai, bởi vì đã được biết tất cả những gì là tồi tệ nhất có thể xảy ra. Sự không biết sợ ấy đã mang lại cho bà không ít những điều chán ngán và đã lấy đi của bà một phần hạnh phúc không nhỏ. Thượng đế muốn là người đàn bà phải rụt rè, nhút nhát và sợ sệt, và ở một người đàn bà không biết sợ là cái gì không tự nhiên. Scarlett, cháu hãy luôn luôn giữ lấy điều gì làm cho mình sợ, đúng như cháu giữ lấy vấn đề để yêu đương.

Giọng bà lắng xuống và bà im lặng, cái nhìn trở về một nửa thế kỷ trước, ngày mà còn còn biết sợ. Scarlett có vẻ sốt ruột. Cô tưởng là bà Già sẽ chứng minh cho cô biết là bà hiểu và có thể chỉ cho cô biết một biện pháp để giải quyết những vấn đề mà cô đang mắc mứu. Nhưng noi theo kinh nghiệm của những người già, cô bắt đầu nói sang những vấn đề xa xưa và xảy ra trừu tượng trước khi sinh những người nghe, những vấn đề chẳng quan hệ đến ai.

Bà Già đột nhiên nói:

- Thôi về đi cháu, kéo ở nhà lại lo lắng. Cho Pork đến đây với một chiếc xe bò, ngay buổi chiều nay. Và chớ có tưởng là cháu sẽ trút được gánh nặng của cháu. Không thể được đâu. Bà biết mà.

Mùa hè năm ấy kéo dài đến tận cuối tháng Mười. Một năm đó và là những ngày đẹp

cho những người ở Tara. Thời kỳ gian khổ nhất đã qua rồi. Từ nay họ có một con ngựa. Họ đã có những quả trứng tráng cho bữa điểm tâm và mỡ rán bữa ăn chiều thay vì ăn mãi khoai mài, những củ lạc, những quả táo khô, có khi vào dịp lớn họ được ăn cả gà quay. Cuối cùng rồi cũng bắt được con lợn nái và đàn con của nó, nó vùng vẫy vui vẻ trong chuồng. Nhiều khi những con lợn con kêu lên những tiếng chói tai nhức óc nhưng tóm lại là một tiếng dễ chịu. Khi nào mùa đông đến, người ta có thể thịt lợn tươi cho những người da trắng và bộ lông cho da đen. Trong suốt mùa rét, sẽ có đủ thịt ăn.

Cuộc đến thăm nhà Fontaine đã củng cố tinh thần cho Scarlett nhiều hơn cô tưởng. Chỉ một việc biết mình có láng giềng, một số bạn bè và họ hàng còn sống sót trong cuộc khủng hoảng vừa qua đủ để xóa bỏ cảm giác bị bỏ rơi và sự cô đơn đã đè nặng lên cô mấy tuần lễ đầu sau khi trở về nhà. Thế rồi nhà Fontaine và Tarleton ở ngoài phạm vi hoạt động của chiến tranh đã tỏ ra rất rộng lượng chia sẻ những thứ họ còn. Phong tục của địa hạt là giúp đỡ lẫn nhau giữa các láng giềng và họ không bao giờ nhận một xu của Scarlett. Họ nói là chắc chắn cô cũng sẽ làm thế với họ và cô sẽ bù lại bằng vật chất vào vụ mùa năm sau nếu Tara lại bắt đầu sản xuất được.

Vậy là từ nay Scarlett đã có thực phẩm nuôi cả nhà. Cô có một con ngựa, cô có tiền và đồ nữ trang lấy của tên Yankees đào ngũ. Nhưng thứ mà cô cần cấp thiết là quần áo. Cô biết rằng nếu cử Pork đi về phía Nam để mua quần áo thì quá liều lĩnh vì con ngựa là cái mối bận Yankees thèm khát và cả quân Liên bang. Nhưng dù sao cô cũng có đủ tiền để mua sắm đồ mặc và Pork có thể là sẽ không bị bắt ở dọc đường. Phải, thời kỳ khó khăn nhất đã qua rồi.

Các buổi sáng thức dậy, Scarlett cảm ơn Chúa đã cho trời xanh và thời tiết ấm áp, vì mỗi ngày đẹp trời sẽ làm chậm lại vấn đề phải mặc quần áo ấm. Và mỗi một ngày nắng ấm lại được chắt thêm một ít bông trong những cái lều trống của bọn nô lệ, nơi duy nhất còn lại có thể chứa được bông hái về. Những cánh đồng bông sản xuất được nhiều hơn dự tính cả Scarlett và của bọn Pork. Rất có thể được bốn kiện và mấy cái lều sắp sửa đầy.

Ngay sau lời nhận xét nghiêm khắc của bà Già Fontaine, Scarlett không hề nghĩ đến tham gia vào việc hái bông. Không thể tưởng được, cô, một người quý phái, một bà lớn bây giờ là chủ Tara, lại làm việc ngoài đồng. Điều đó hạ cô xuống ngang hàng với mụ Slattery tóc rối bù và đứa con gái mụ là Emmie. Cô nghĩ dùng những người da đen để hái bông còn bản thân cô và mấy đứa em đang lại sức trông nom công việc trong nhà; nhưng cô lại vấp phải một tinh thần đẳng cấp còn gay go hơn của cô. Pork, bà Má và Prissy mới nghe nói đến ra đồng làm việc đã chu chéo lên rồi. Họ viện cớ họ là những người đầy tớ làm việc trong nhà chứ không phải là những người cày ruộng. Đặc biệt bà Má tuyên bố kịch liệt là bà đã nhận được sự giáo dục trong đại gia đình Robillard, trong phòng của cụ cố và bà ngủ trên một cái đệm cỏ dưới chân giường cụ. Chỉ có Dilcey là không nói câu nào, chị trừng trừng nhìn con gái Prissy làm nó phải khó chịu.

Scarlett cứ làm ngơ trước những lời kêu ca ấy và đẩy tất cả ra đồng. Nhưng bà Má và Pork làm chậm chạp quá và không ngót kêu ca đến nỗi Scarlett phải cho về bếp và phái Pork đi cây cá và bẫy thú. Hái bông thì không xứng với Pork nhưng đi săn và đi câu thì hẳn làm tốt.

Sau sự việc này, Scarlett thử dùng hai cô em và Mélanie nhưng cũng không hơn. Một giờ ở ngoài trời, làm việc tích cực, Mélanie làm việc rất nhanh và rất chính xác nhưng sau đó cô lặng lẽ ngất đi và phải nằm mất tám ngày. Suellen cau có và khóc giả vờ, cũng làm ra vẻ ngất nhưng bị Scarlett hắt cho một gáo nước lạnh, cô ta tỉnh ngay và nhô phì phì như con mèo. Cuối cùng cô dứt khoát tuyên bố không làm nữa.

- Em không muốn làm ngoài đồng như một con nô lệ thế này. Chị không thể bắt buộc em được. Chị hãy nghĩ mà xem, nếu bạn bè em biết và nếu... nếu Kennedy biết... Ôi, nếu mẹ trông thấy thế này...

- Suellen, nếu còn gọi mẹ một lần nữa thì chị sẽ cho một gậy. Scarlett kêu lên. Mẹ còn làm việc vất vả hơn bất cứ một nô lệ nào trong đồn điền, em cũng biết đấy, cô tiểu thư hay làm dáng ạ.

- Không đúng thế. Dù sao thì mẹ cũng không làm việc ngoài đồng và chị đừng ép nữa. Em sẽ nói với ba và ba sẽ cấm em không được làm.
- Này, đừng có quấy rầy ba về những chuyện con con ấy, Scarlett kêu lên vừa bực tức vừa sợ tiếng hét của ông Gérald.
- Em, em sẽ giúp chị. Carreen ngoan ngoãn can thiệp vào. Em sẽ làm việc cho cả hai chị. Chị cũng biết đấy, chị Suellen chưa khoẻ lắm, chưa phơi nắng được đâu.
- Cảm ơn, em bé yêu quý của chị

Scarlett nói đồng thời lo âu nhìn đứa em. Carreen có nước da trắng hồng của bông hoa mùa xuân nhưng giờ đây không có một sắc hồng nào trên má, nhưng bộ mặt nghị ngợi của cô vẫn giữ được vẻ mỹ miều của nụ hoa hé nở. Cô hết sức thảm lặng từ khi khỏi ốm. Cô biết là bà Ellen đã mất, Scarlett trở nên hung dữ, thế giới đã thay đổi và chỉ lao động tích cực mới thích hợp. Nhưng bản chất mảnh mai của Carreen không thích hợp với sự thay đổi. Cô không hiểu được việc gì đã xảy ra, cô đi như người mơ ngủ và làm đúng như người ta yêu cầu. Cô mảnh dẻ, lúc nào cũng tỏ ra có thiện ý, vâng lời và sẵn sàng giúp đỡ. Lúc nào Scarlett để cho cô rảnh rang, cô lại lần tràng hạt và cầu nguyện cho mẹ cô và Brent Tarleton. Scarlett không nghĩ là cái chết của Brent Tarleton lại quan trọng với Carreen đến vậy và nỗi buồn của cô khó mà nguôi được. Đối với Scarlett, Carreen vẫn là “cô bé”, quá trẻ để có một vết thương trong tim.

Lưng bị gầy do cúi quá nhiều, bàn tay thì chai lại, Scarlett chỉ mong có một đứa em gái vừa có nghị lực của Suellen vừa có tính tốt của Carreen.

Quả nhiên Carreen mang hết nỗ lực ra làm việc nhưng sau một giờ cố gắng, người ta thấy rõ là Carreen không có khả năng làm việc chứ không phải Suellen. Thế là Scarlett buộc lòng phải cho nốt Carreen về nhà. Trong những dãy hàng cây dài, lúc này chỉ còn có Dilcey và Prissy làm việc với cô. Prissy làm việc như cầm chừng. Nó uể oải và luôn miệng than phiền cái lưng, đôi chân, những cơn đau ngấm ngấm, kiệt lực hoàn toàn, cho đến khi mẹ nó phải vớ lấy một cành bông làm roi vụt cho nó thét

lên. Sau đó nó làm việc có khá lên một chút và tránh không đứng gần tầm tay mẹ nó.

Còn Dilcey làm việc không ngừng, lặng lẽ như một cái máy. Scarlett lưng đau như dần, hai vai mỏng như vì phải vác cái bị bông, cô nghĩ có được Dilcey quý như vàng. Một hôm cô nói: “Dilcey, đến khi nào thời kỳ tốt đẹp trở lại, tôi sẽ không bao giờ quên công lao của chị. Chị rất xứng đáng”.

Dilcey không mỉm cười cũng không vắn vẹo người như những nô lệ khác thường làm khi được khen. Chị chỉ quay bộ mặt nghiêm trang về phía Scarlett và nói:

- Cảm ơn cô. Ông Gérard và bà Ellen đã đối xử với tôi rất tốt. Ông Gérard đã mua cả cháu Prissy về để cho tôi khỏi buồn và tôi không thể nào quên được... Tôi lai da đỏ và người da đỏ không bao giờ quên những người đã đối xử tốt với mình. Tôi rất xấu hổ về con Prissy của tôi, chẳng được việc gì. Nó có vẻ da đen chính cống như bố nó, lười kinh khủng.

Mặc dù khổ tâm về việc phải nhờ đến người khác và mặc dù kiệt sức vì bản thân phải lao động, Scarlett cũng được phần khởi dần lên từ khi các lều cứ từ từ đầy chặt bông. Từ bông như toát ra thứ gì đó làm yên tâm hơn, làm khoẻ ra. Chính bông đã đem lại sự thịnh vượng cho Tara cũng như toàn miền Nam, và Scarlett, người miền Nam chính công nghĩ rằng những cánh đồng đất đỏ sẽ cứu sống Tara và miền Nam.

Tất nhiên là lượng bông ít ỏi mà cô đã hái được không là bao nhưng cũng là đáng kể. Nó sẽ mang lại một ít tiền Liên bang và số tiền nhỏ đó sẽ giúp cô giữ lại những tờ giát bạc xanh và vàng ở trong ví của tên Yankees cho đến khi nào thật cần dùng đến. Đến mùa xuân sắp tới, cô sẽ cố gắng xin lại chính phủ Liên bang Sam Lớn và những người da đen khác đã bị trưng dụng và nếu chính phủ từ chối không cho họ trở về, cô sẽ sử dụng đến số tiền của Yankees để thuê những nô lệ của lán giềng. Đến mùa thu tới, cô sẽ trông thứ này, thứ kia. Cô sẽ thẳng tắp lưng mệt mỏi và nhìn ra những cánh đồng mà mùa thu đã làm cho nâu xám, cô sẽ nhìn thấy mạnh mẽ và xanh thẫm vụ mùa sang năm.

Mùa xuân tới. Vào mùa đó có thể chiến tranh sẽ kết thúc và thời kỳ tốt đẹp sẽ trở lại. Liêng bang dù có thắng hay không, chắc chắn là thời gian tốt đẹp hơn. Tất cả đều tốt đẹp hơn là thường xuyên bị quân đội bên này hay bên kia đột kích. Khi nào chiến tranh kết thúc, một đồn điền sẽ cho phép được làm ăn sinh sống lương thiện. Ôi, nếu chiến tranh kết thúc là người ta có thể gieo trồng và chắc chắn là có thu hoạch.

Từ nay người ta có quyền hy vọng. Chiến tranh sẽ không tồn tại vĩnh viễn. Scarlett đã có một ít bông, có lương thực, có một con ngựa và một món tiền. Phải, thời kỳ khốc liệt đã qua rồi.

CHƯƠNG 27

Vào một buổi trưa giữa tháng mười một, cả nhà đang quây quần xung quanh bàn ăn, ăn bữa điểm tâm mà bà Má đã nấu bằng bột ngô trộn với hạt bo bo, một luồng gió lạnh thổi, luồng gió đầu tiên trong năm. Pork đứng sau lưng ghế Scarlett vui vẻ hoa hai bàn tay vào nhau và đề nghị:

- Thừa cô Scarlett, đã sắp đến kỳ mổ lợn rồi đây.
- Anh đã thềm rõ rãi ra rồi sao? Scarlett mỉm cười đáp. Tôi cũng xin thú thực là vấn đề đó cũng nói lên điều gì với tôi. Nếu thời gian giữ được mấy ngày nữa, chúng ta...

Mélanie ngắt lời cô, một tay cầm thìa nói:

- Nghe kìa, có ai tới.
- Có ai đang gọi chúng ta, Pork nói vẻ khó chịu.

Không khí rất trong cho phép nghe thấy rất rõ tiếng vó ngựa rộn ràng đập xuống đất như tiếng đập của trái tim hoảng hốt và một giọng phụ nữ gào lên:

- Scarlett! Scarlett.

Tất cả nhìn nhau trước khi đẩy cái ghế ra và đứng bật lên. Mặc dù tiếng gọi thất thanh do sợ hãi, mọi người đều nhận ra là tiếng của Sally Fontaine, cô ta cách đây một giờ đã rẽ vào đây nói chuyện một lát trước khi đi Jonesboro. Trong khi mọi người rới rít lao ra, họ trông thấy người thiếu phụ đang lao tới trên một con ngựa sùi bọt mép. Bộ tóc bay phía sau, cả cái áo khoác cũng chỉ có dây đai buộc vào cổ. Cô không giữ dây cương, cánh tay chỉ về phía sau, hướng cô vừa tới:

- Quân Yankees đến. Tôi trông thấy chúng. Chúng đang ở phía dưới đường cái. Quân Yankees!

Cô kéo cương vừa đúng lúc để ngăn con ngựa không trèo lên bậc thềm, nó quay ngoắt lại, vượt bãi bằng trong ba bước và Sally cho nó vọt qua hàng rào như trong lúc đi săn, rồi đi xuống con đường hẹp ngăn những chiếc lều rồi đi tắt qua cánh đồng để về Momosas.

Trong một lát, mọi người như bị tê liệt, rồi Suellen và Carreen bắt đầu khóc nức nở và ôm lấy nhau. Run rẩy, Wade không động đậy. Điều nó sợ nhất trong đêm nó rời bỏ Atlanta sắp xảy ra. Quân Yankees đến để bắt nó.

- Quân Yankees à? Ông Gérald ngập ngừng hỏi. Nhưng chúng đã đến đây rồi kia mà?

“Đức mẹ đồng trinh” Scarlett kêu lên, cô vừa bắt gặp cặp mắt khiếp đảm của Mélanie. Trong ch c lát, cô sống lại những cơn hãi hùng của đêm cuối cùng ở Atlanta, cô trông thấy những ngôi nhà bị tàn phá rải rác ở nông thôn, cô nhớ lại mọi loại chuyện giết tr c, ta tấn, h m hi p. Cô tưởng nhớ lại hình ảnh tên lính Yankees đứng ở hành lang tay cầm cái hộp đồ khâu của mẹ cô. “Ta chết mất, cô nghĩ thầm. Ta đã tưởng mọi việc như vậy đã hết. Ta chết mất, ta sẽ không còn đủ sức để chịu đựng một loạt gian nan ấy nữa”.

Th  rồi cô nhìn thấy con ngựa đã đóng yên sẵn sàng đang chờ Pork đi sang nhà Tarleton. Con ngựa của cô. Con ngựa duy nhất của cô. Bọn Yankees sẽ cướp nó cùng với con bò và con bê. Cả con lợn n i và đàn con nữa!...  i, mất bao thời gian vất vả mới bắt được chúng về. Và bọn chúng cũng sẽ cướp cả con gà trống và đàn gà mái đẻ, mấy con vịt mà bên nhà Fontaine đã cho. Và những quả táo, những củ khoai m i dưới hầm. Và bột, và gạo, và đậu khô. Và tiền của tên Yankees. Chúng sẽ cướp đi hết và để lại đ i khổ.

- Chúng sẽ không lấy được, Scarlett kêu lên.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn cô và c  lúc tưởng như trí  c của cô không chịu nổi cái đ n mới này.

- Tôi không muốn lại phải nh n đ i nữa. Bọn chúng sẽ không lấy được.

- Gì thế Scarlett?

- Con ngựa, con bò, đàn lợn... Bọn chúng sẽ không lấy được. Tôi không muốn để cho chúng lấy.

Cô quay lại bốn người da đen đang đứng nép vào nhau ở lối đi, bộ mặt đen của họ trở thành màu tro. Cô nói:

- Đầm lầy.

- Đầm lầy nào ạ?

- Đồ ngu, đầm lầy ở bờ sông ấy chứ còn đầm lầy nào. Tất cả ra đây mau lên. Pork và Prissy đuổi lợn ra đấy hết. Suellen và Carreen mỗi cô mang một cái bị nhét đầy thực phẩm vào đấy rồi chạy trốn vào rừng. Bà Má, bỏ bộ đồ ăn bằng bạc xuống giếng. Và Pork nghe đây, đừng có mà đứng đực ra như thế, dắt ba đi theo. Đừng có hỏi tôi tại sao. Bất kỳ đến đâu. Ba đi với Pork đi, ba.

Giữa cơn hoảng hốt cô cũng nghĩ được tinh thần đang lung lạc của ông Gérard sẽ ra sau khi trông thấy bộ quân phục xanh. Cô dừng lại và xoắn hai tay vào nhau, tiếng khóc nức nở của Wade đang bám vào váy Mélanie làm cô càng thêm kinh hoàng.

- Em phải làm gì hả chị Scarlett?

Giữa những tiếng kêu, tiếng khóc, tiếng vội vàng cuống quýt, Mélanie vẫn giữ được bình tĩnh. Mặc dù mặt cô trắng bệch như tờ giấy, toàn thân cô run rẩy, sự bình tĩnh trong giọng nói của cô cũng làm Scarlett dịu đi được và chỉ cho cô biết mọi người đang đợi lệnh của cô. Cô lập tức đáp:

- Con bò và con bê. Chúng đang ở cánh đồng cỏ cũ. Cô lấy con ngựa và dồn tất cả chúng vào đầm lầy.

Mélanie vội bỏ Wade ra và bước xuống bậc thềm rồi chạy ra chỗ buộc ngựa. Vừa đủ thì giờ để Scarlett nom thấy đôi cẳng chân gầy còm và một sóng váy dài váy ngắn,

Mélanie đã chồm chệ trên yên ngựa mà bàn đạp đối với cô thấp quá. Cô giật cương và thúc gót chân vào bụng ngựa, rồi bỗng nhiên cô dừng lại, mặt nhẩn nhúm vì sợ hãi:

- Con của em. Ôi, đứa con bé bỏng của em. Quân Yankees giết nó mất. Đưa nó ra đây cho em.

Tay cô đã để lên đốc yên và sẵn sàng tụt xuống. Scarlett vội hét lên thật to:

- Cô cứ đi đi. Cứ đi đi, mang con bò đi. Tôi sẽ phụ trách đứa bé. Cứ đi đi mà. Cô tưởng tôi chịu để cho bọn chúng mó vào con của Ashley sao? Đi đi.

Mélanie ném một cái nhìn thất vọng về phía sau nhưng cũng vẫn thúc ngựa đi, lao xuống con đường dẫn ra đồng cỏ.

“Ta không ngờ Mélanie cưỡi ngựa giỏi như vậy” Scarlett nghĩ bụng trong lúc bước nhanh vào trong nhà. Wade chạy theo gót cô, vừa chạy vừa khóc. Nó cố bám lấy vạt váy cô. Vừa leo lên gác cô trông thấy Suellen và Carreen mỗi người xách một cái giỏ chạy vào nhà kho. Cô cũng trông thấy Pork đang cầm tay ông Gérald lúi đi không ngập ngừng. Ông Gérald không ngừng lau bầu và kháng cự như một đứa trẻ. Từ ngoài sân cô nghe thấy tiếng nói the thé của bà Má:

- Prissy, chui vào chỗ này và lừa đàn lợn ra cho tao. Mày cũng rõ là tao to lớn quá làm sao mà chui vào chỗ này được. Dilcey đâu, lại đây thúc con nhóc này, nó chẳng được tích sự gì cả.

“Thế mà ta lại lấy làm tự hào là đã nhốt chúng vào đây để không ai ăn trộm được. Scarlett vừa nghĩ vừa lao vào buồng. Nhưng tại sao ta lại không cho làm một cái chuồng trong đầm lầy?”

Cô giật mạnh cái ngăn kéo tủ và lục lọi trong đóng quần áo cho đến khi tìm thấy cái ví của tên Yankees. Cô mở cái hộp đồ khâu lấy ra đôi hoa tai bỏ cả vào cái ví. Nhưng giấu cái ví vào đâu bây giờ? Trong đệm? Trong lò sưởi? Hay ném xuống giếng? Bỏ vào trong cái coóc xê áo cô? Không, không nên bỏ vào chỗ ấy. Cái ví có thể làm áo

phòng lên, nếu quân Yankees trông thấy, chúng chẳng ngần ngừ bắt cô cởi áo ra.

- Ta đến chết mất thôi, cô nói một cách dữ tợn.

Dưới nhà vẫn còn tiếp diễn cái cảnh cuống cuống và kêu than. Scarlett rất muốn có Mélanie bên cạnh. Mélanie với giọng bình tĩnh của cô, Mélanie đã tỏ ra rất dũng cảm hôm cô giết tên Yankees. Mélanie bằng ba người khác. Nhưng Mélanie đã dặn lại gì nhỉ? à phải, đứa bé.

Gì chật cái ví vào người, Scarlett chạy nhanh qua hành lang vào buồng Mélanie có bé Beau nằm ngủ trong nôi. Cô bế bé lên, bé giật mình tỉnh dậy giờ năm đêm tí hon lên. Cô nghe tiếng Suellen kêu: “Đi đi thôi Carreen, lấy ngân này đủ rồi. Nhanh lên em”.

Từ dưới sân vang lên những tiếng kêu eng éc dữ tợn kèm theo tiếng phản đối bức tức. Scarlett chạy ra cửa sổ và trông thấy bà Má nặng nề vượt qua ruộng bông, mỗi tay xách cẳng một con lợn con. Đằng sau bà là Pork cũng xách hai con lợn con đồng thời đẩy ông Gérald đi trước. Ông Gérald vượt qua những luống bông rất khó nhọc, vừa đi vừa khua cái gậy.

Thò người ra ngoài, Scarlett kêu thật to:

- Mang cả con lợn nái đi nữa. Dilcey bắt con Prissy lừa nó ra ngoài và chỉ việc đuổi nó vào trong các cánh đồng.

Dilcey ngẩng bộ mặt mệt mỏi lên, trong tạp dề của chị có một chồng đồ bạc, chị nói:

- Con lợn nái đã cắn Prissy, nó không muốn cho nó ra ngoài nữa.

“Hoan hô con lợn nái!” Scarlett nghĩ bụng và cô lại quay lại cái tủ, lấy ở trong chỗ giấu ra những cái vòng, cái bàn chải, bức chân dung và cái chén bạc mà cô đã thấy trong người tên Yankees. Nhưng giấu tất cả những thứ này ở đâu bây giờ? Chẳng lẽ một tay bế bé Beau, tay kia mang các đồ lặt vặt. Cô toan đặt thẳng bé xuống giường nhưng nó đã cảm thấy trước nên đã khóc toáng lên. Scarlett chợt có một ý nghĩ tuyệt

điều. Chỗ nào giấu kín hơn trong tủ đưa bé? Cô lập tức lật sập đưa bé xuống và nhét cái ví vào trong tủ, đưa bé lại khóc toáng lên, nhưng cô nào có quản gì. Cô buộc cái hình có ba cạnh vào giữa hai chân của bé. Cô thở dài rồi nói một mình:

- Nào, bây giờ chúng ta đi vào đầm lầy.

Một tay bế bé, một tay áp vào các món đồ nữ trang, cô đi qua hành lang gác một. Bỗng nhiên cô dừng lại, lạnh toát cả người. Sao ngôi nhà im lặng thế? Sao nó lặng lẽ một cách ghê rợn thế? Họ đã đi cả rồi sao? Vậy là tất cả đã bỏ rơi cô. Trong thời đại này bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra cho người phụ nữ có một mình với quân Yankees.

Một tiếng động nhẹ làm cô giật mình. Cô quay lại và nom thấy co quắp vào cái thành cầu thang thẳng con trai của mình mà cô đã quên. Mắt tròn xoe vì sợ hãi, nó toan nói nhưng không phát ra được tiếng nào.

- Đứng lên Wade và đi một mình. Lúc này mẹ không bế con được đâu.

Thằng bé lao đến với mẹ nó như một con vật hoảng sợ, nó nắm lấy cái váy rộng và vùi mặt vào đấy. Qua những nếp vải, Scarlett cảm thấy đôi bàn tay nhỏ của nó đang tìm chân mình. Cô cứ phải xuống cầu thang, mỗi bước đi bị nặng trĩu vì Wade bám chặt vào.

- Bỏ mẹ ra Wade, cô nói giọng dữ tợn. Bỏ mẹ ra và đi một mình.

Nhưng đưa bé chỉ siết chặt hơn. Xuống tới dưới nhà, cô thấy hình như tất cả những gì có trong phần nhà này đều chạy lại phía cô. Những đồ gỗ mà cô yêu quý biết bao hình như nói với cô: “Vĩnh biệt, vĩnh biệt”. Một tiếng nấc nhẹ trào lên cổ họng. Cái cửa buồng giấy nhỏ nơi bà Ellen vẫn thường làm việc để mở và Scarlett có thể trông thấy một góc cái bàn giấy cổ. Phòng ăn với những chiếc ghế còn để lộn xộn và những đĩa thức ăn còn đầy. Dưới sàn trải những tấm thảm do bà Ellen tự tay dệt. Trên tường treo bức chân dung của bà cố Robillard, cổ để trần, tóc vén cao lên đỉnh đầu, cái mũi nhọn như thể người họa sĩ muốn tạo cho bộ mặt nhỏ của cụ cố một vẻ châm biếm và

hài hoà. Tất cả những gì có liên quan đến những kỷ niệm đầu tiên của Scarlett, tất cả những gì sâu sắc với cô đều như muốn nói: “Vĩnh biệt! Vĩnh biệt Scarlett O’Hara!”

Quân Yankees sắp sửa đốt tất cả những thứ này! Tất cả.

Đó là hình ảnh cuối cùng mà cô mang đi về nhà cô, cuối cùng ngoài cái mà cô có thể sẽ trông thấy từ khu rừng hoặc đầm lầy. Cô sẽ nom thấy cái lò sưởi cao phủ đầy khói và cái mái nhà sập xuống giữa đám lửa.

“Ta không thể từ giã các người được, cô nghĩ thầm và hai hàm răng cô va vào nhau vì sợ hãi. Ta không thể từ giã các người được. Cha ta cũng sẽ không bỏ các người. Ông đã từng nói với quân Yankees là đốt ông cùng với căn nhà. Vậy thì các người sẽ bị đốt cùng với ta, vì ta cũng vậy, ta không muốn bỏ các người. Các người là tất cả những gì còn lại đối với ta”.

Quyết định đó làm tiêu tan một phần nỗi kinh hoàng và cô chỉ còn cảm thấy giá lạnh ở giữa ngực như thể tất cả mọi hy vọng, tất cả những nỗi lo sợ của cô đều đột nhiên đóng băng lại.

Lúc cô ngồi đó không cử động, cô nghe thấy từ ngoài đường nổi lên tiếng động của rất nhiều vó ngựa kèm theo tiếng lách kích của những thanh gươm va vào yên ngựa. Một tiếng hô rần rỏi: “Xuống ngựa”.

Scarlett vội vàng cúi xuống đứa bé đang bám vào cô và bằng một giọng dịu dàng, cô bảo nó:

- Bỏ mẹ ra, con. Con bé nhỏ của mẹ. Con hãy xuống nhanh thêm, chạy qua sân và vào tầng hầm. Con sẽ gặp bà Má và cô Mélanie ở đấy. Đi nhanh lên con yêu. Đừng sợ.

Ngạc nhiên thấy giọng mẹ thay đổi, thằng bé ngẩng đầu lên và Scarlett kinh hoàng thấy vẻ mặt nó làm người tanghĩ đến con thỏ đang mắc bẫy. “Lạy Đức mẹ đồng trinh, Scarlett cầu nguyện, xin đừng để cho có co quắp lại. Không... trước mặt bọn Yankees, bọn chúng không được biết là chúng con sợ”. Và thấy thằng bé càng nép sát vào

mình, cô nói thêm một cách rõ ràng:

- Hãy can đảm lên Wade, bọn chúng chỉ là một lũ Yankees bản thủ.

Và cô bước xuống thêm, tiến đến trước mặt bọn chúng.

Sherman đã tiến hành một cuộc hành quân qua Géorgie, từ Atlanta ra đến biển. Đằng sau ông ta, những đồng hoang tàn của thành phố bị đốt cháy, đồng thời những quân lính mặc quân phục xanh đi ra. Trước mặt ông ta ba trăm dặm đất đai hầu như không có người bảo vệ trừ một số dân quân, cụ già và trẻ em của Đội cận vệ địa phương.

Bang trù phú và rục rịch của những đồn điền trong đó trú ngụ những đàn bà và trẻ em, những người già và nô lệ da đen. Trên một bề rộng tám mươi dặm, quân Yankees cướp phá và đốt cháy. Hàng trăm ngôi nhà làm mồi cho biển lửa.

Tuy nhiên, đối với Scarlett đang đứng nhìn đội quân binh phục xanh tràn vào hành lang, đây không phải là vấn đề mà toàn quốc quan tâm. Không, đây chỉ là một vấn đề hoàn toàn cá nhân, một hành động bất lương chĩa và cô và những người nhà của cô.

Cô đứng dưới chân cầu thang, đưa bé mới đẻ bế trên tay, thằng Wade bép vào cô, chúi đầu vào trong váy mẹ trong khi bọn Yankees tràn vào nhà, chen cô để đi lên, kéo các đồ đạc ra ngoài hàng hiên, chọc thùng đệm ngồi bằng dao hoặc lưỡi lê xem có gì quý giá bên trong. Trên gác, chúng phanh các tấm đệm, mền lông đến nỗi cầu thang đầy lông chim và rơi từ từ trên đầu Scarlett. Một cơn giận dữ bất lực, những nỗi kinh hoàng cuối cùng của cô nhưng cô không thể làm gì khác hơn là nhìn bọn Yankees ăn cướp, ăn cắp và phá phách.

Tên chỉ huy đơn vị có đôi chân cong. Hắn nhỏ người, tóc lốm đốm hoa râm, má bị biến dạng vì ngậm một miếng thuốc lá to. Hắn là đứa đầu tiên đến gần Scarlett, luôn mồm nhỏ xuống sàn, lên cả áo Scarlett, hắn tuyên bố không quanh co.

- Này chị kia, đưa cho tôi cái gì cầm trong tay.

Scarlett đã quên không đem giấu món đồ nữ trang lật vạt và với một nụ cười khinh bỉ, cô ném xuống sàn.

- Còn đôi hoa tai và cái nhẫn mà chị đang đeo kia.

Scarlett hạ em bé xuống cánh tay và trong khi đầu em thấp xuống, mặt em đỏ lên và kêu gào. Scarlett cởi đôi hoa tai bằng ngọc thạch lựu mà ông Gerald tặng bà Ellen trong dịp cưới. Rồi cô tháo ở ngón tay ra cái nhẫn saphia do Charles tặng cô trong dịp đính hôn.

- Không được ném xuống đất, tên đội nói và giơ tay ra. Đưa đây cho tôi, bọn mất dạy kia có đủ rồi. Chị còn gì nữa không?

Cặp mắt hấn để vào cái coóc xê của Scarlett. Trong một lúc, cô tưởng là cô sắp ngất. Cô đã cảm thấy bàn tay tàn bạo để vào ngực cô và lần đến cái nịt.

- Hết rồi nhưng tôi chắc là ông có thói quen cởi quần áo nạn nhân.

- Được, tôi tin lời chị, tên đội vui vẻ nói, rồi hấn lại nhỏ nước bọt và quay đi. Tay để vào chỗ tã mà cô đã giấu cái ví, Scarlett lại bế em bé và cố làm cho nó nín khóc đồng thời cảm ơn Chúa đã cho Mélanie đưa con.

Trên nhà, cô nghe thấy những tiếng giày bột nặng, tiếng ken két của bàn ghế bị kéo trên mặt sàn, tiếng bát đĩa vỡ, những tiếng chửi của bọn lính vì không tìm được gì quý. Từ ngoài sân vang lên những tiếng kêu: “Cắt cổ chúng đi. Đừng để chúng chạy trốn” và những tiếng gà vịt ngỗng kêu quàng quạc. Một tiếng rú hấp hối đột nhiên ngắt lại bởi một phát súng ngắn làm cô lạnh xương sống và cô hiểu thế là con lợn nái đã bị giết. Prissy đáng nguyên rủa. Nó đã chạy trốn mà không nghĩ đến con lợn. Miễn là những con lợn con được an toàn. Miễn là gia đình đã tới được đầm lầy. Nhưng chẳng có cách nào để biết.

Cô đứng bình tĩnh dưới chân cầu thang trong khi bọn lính la hét chửi rửa vùng vẫy xung quanh cô. Thằng Wade khiếp đảm không dám buông áo mẹ ra. Cô cảm thấy

thằng bé run lập cập từ đầu đến chân nhưng cô không có sức để vổ về nó vài câu. Cô cũng không có sức để nói một câu với bọn Yankees hoặc để van nài chúng hoặc để phản đối chúng hoặc để biểu thị với chúng sự tức giận của mình. Cô chỉ còn đủ sức để cảm ơn chúa cho cô vẫn đứng vững.

Nhưng khi nom thấy một nhóm người râu ria đi xuống cầu thang một cách vụng về dưới sức nặng của những đồ đạc đã ăn cắp, trong số đó cô nhận thấy có thanh kiếm của Charles, cô kêu lên.

Thanh kiếm đó đã thuộc về Wade. Nó đã thuộc về cha nó, về ông nó và Scarlett đã làm quà cho thằng bé nhân dịp sinh nhật vừa rồi của nó. Trong dịp đó đã tổ chức một buổi tiệc nhỏ. Mélanie đã rớt nước mắt vì kiêu hãnh và cô ta đã hôn Wade, bảo nó cần lớn lên để trở thành một người lính như cha ông nó. Wade rất hãnh diện về thanh kiếm của nó và thường hay treo lên cái bàn trên đó treo thanh kiếm để vuốt ve nó. Scarlett cũng lắm chỉ chịu được khi người ta lấy đi những đồ đạc riêng của mình như thanh kiếm, niềm tự hào của con cô thì không được. Wade nghe thấy tiếng kêu của mẹ liền ló con mắt ra ngoài và bằng một tiếng nấc lớn nó lấy lại được can đảm để nói và giơ tay ra:

- Của tôi đây.

- Các ông không thể mang thanh kiếm đi được, Scarlett cũng nói và giơ tay ra.

- Tôi không được hả? Tên lính cầm thanh kiếm nói và phá lên cười. Lẽ ra thì tôi chẳng thèm nhưng đây là thanh kiếm của giặc.

- Không... không đúng. Đây là thanh kiếm từ hồi chiến tranh Méch xích. Ông không mang nó đi được. Nó thuộc về con trai tôi. Đó là thanh kiếm của bố nó. Ôi, thưa trung ụy, cô quay về phía tên đội thốt lên, đề nghị ông bảo ông ấy trả lại tôi.

Tên đội lấy làm thú vị liền tiến lên vài bước nói:

- Đưa xem thanh kiếm, Bub.

Tên lính cau có đưa thanh kiếm lên và nhận xét:

- Chuôi nó làm bằng vàng.

Tên đội lặt nó trên bàn tay rồi đưa ra ánh sáng để đọc dòng chữ khắc ở đây: “Tặng thiếu tá Hamilton, nhân danh các sĩ quan. Vì tinh thần dũng cảm của ông. Buena Vista 1847”. Đọc xong hắn reo lên:

- Này bà chị, tôi cũng ở Buena Vista đây.

- Thật à? Scarlett lạnh lùng nói.

- Thật đấy. Hay lắm, xin nói để chị biết. Tôi còn thấy người ta chiến đấu trong trận ấy. Vậy là thanh kiếm này là của ông thằng bé này?

- Vâng.

- Nếu vậy cứ giữ lại. Tên đội nói và lấy làm hài lòng vẫn còn món nữ trang gói trong cái khăn mùi xoa.

- Tôi đã nói nó có một cái chuôi bằng vàng. Tên lính tiếc rẻ nói.

- Cứ để lại để chị ấy nhớ đến chúng ta, tên đội mỉm cười nói.

Scarlett cầm lấy thanh kiếm mà chẳng cảm ơn. Tại sao lại phải cảm ơn bọn ăn cướp đã trả lại đồ của cô. Cô ghì thanh kiếm vào người mặc cho chúng cãi nhau. Cuối cùng tên lính đành chịu, nó kêu lên:

- Được rồi, tôi sẽ cho bọn giặc này biết tay để chúng nhớ đời.

Rồi hắn chạy về phía nhà sau và Scarlett cảm thấy dễ chịu hơn. Quân Yankees chưa nói đến vấn đề đốt nhà. Chúng chưa bảo cô đi để chúng có thể đốt nhà. Chúng từ từ tập trung lại thành một hàng và tên đội hỏi:

- Có tìm thấy gì không?

- Một con lợn, mấy con gà và mấy con vịt.
- Một ít ngô, vài củ khoai mài và đậu khô. Cái con phù thủy mà chúng ta trông thấy cười ngựa có lẽ đã báo động trước.
- Vậy chúng ta đi chứ?
- ở đây chẳng có thứ gì ông đội ạ. Ông giữ đồ nữ trang chứ? Thôi, chúng ta chuẩn bị trước khi toàn địa hạt đề phòng.
- Chúng mày đã lục phòng hút thuốc chưa?
- ở đây làm gì có phòng hút thuốc. Chúng tôi cũng biết là người ta thường chôn nhiều thứ ở trong đó lắm.
- Mày đã đào những cái lều của bọn nô lệ chưa?
- Chỉ có bông thôi và tôi đã nổi lửa.

Trong một khoảng khắc, Scarlett nhớ lại những ngày dài nóng bức đã qua trên những cánh đồng bông. Cô lại cảm thấy cái đau lưng ghê gớm, chỗ bông nắng trên vai... Tất cả vậy là đã mất hết. Không còn bông nữa.

- Này chị kia, sao không thấy có gì nhiều ở đây?
- Quân đội của các ông đã đi qua đây rồi, Scarlett lạnh lùng đáp.
- Đúng thế, chúng ta đã đến phía này hồi tháng Chín, thế mà tôi quên mất đấy, một tên lính vừa nói vừa ngắm vật gì cầm trong tay.

Scarlett nhận ra là cái đe khâu của mẹ cô. Nhìn thấy nó gợi lên cho Scarlett biết bao là kỷ niệm khắc nghiệt. Cô nhớ lại bàn tay nhỏ nhắn của người đã mang cái đe đó và bây giờ nó đang nằm trong tay một tên lạ mặt bản thiếu. Nó sắp sửa trở về miền Bắc, trang điểm cho một mụ Yankees nào đó, mụ lấy làm hãnh diện có một của ăn cắp. Cái đe

của bà Ellen.

Scarlett cúi đầu xuống để cho quân địch không trông thấy cô khóc và nước mắt cô chảy thành từng giọt nhỏ xuống đĩa bé. Qua nước mắt, cô nom thấy quân địch bỏ đi. Cô nghe thấy tên đội hô mệnh lệnh bằng một giọng mạnh. Chúng đi và Tara được cứu thoát nhưng cô không thấy vui vì kỷ niệm về bà Ellen quá đau đớn. Tiếng gươm lích kích, tiếng vó ngựa chỉ làm cô được một chút thoả mãn và bỗng nhiên thấy yếu đuối hẳn, gân cốt trùng lại. Cô đứng im lặng trong lúc quân Yankees đi xuống đường mang theo những vật cướp được: quần áo, chăn, bức hoạ, gà vịt và con lợn nái.

Thế rồi một mùi hắc xông đến chỗ cô. Không còn nghĩ đến bông bị cháy, cô quay đầu lại và qua cửa sổ phòng ăn, cô trông thấy từng luồng khói lừ đừ bốc lên từ những căn lều của bọn nô lệ. Thế là hết bông, hết tiền đóng thuế và một phần tiền để giúp những người ở Tara qua được mùa đông. Chẳng làm được vì gì khác là nhìn. Scarlett đã từng trông thấy bông cháy và cô biết khó mà dập tắt được đám cháy dù có nhiều người cùng làm. Cảm ơn Chúa, lều ở xa nhà. Cảm ơn chúa, hôm nay không có gió để thổi tàn lửa lên mái nhà.

Bỗng nhiên Scarlett quay phắt lại, cứng người nhìn vào đầu hành lang chỗ cửa bếp. Trong đó đang bốc khói mù mịt. Scarlett đặt em bé xuống đất trong một góc lồi đi, cô áp Wade vào tường, bỏ chúng đấy rồi chạy thẳng vào trong bếp đang đầy khói, nhưng bị ho và chảy nước mắt làm cô phải lùi ra. Kéo một vạt váy lên che mũi rồi cô lại xông vào.

Căn buồng chỉ được chiếu sáng bằng một cửa sổ hẹp nên tối tăm và đầy khói. Scarlett chẳng trông thấy gì nhưng có thể nghe thấy tiếng lửa réo và nổ lách tách. Đưa tay lên che mặt, cuối cùng cô cũng thấy được những lưỡi lửa đang bò dưới đất và lại gần tường. Có kẻ nào đã hất cái lò đang cháy xuống sàn và sàn gỗ thông khô như cái bụi nhùi, đang uống những ngọn lửa, để lửa thấm vào như thể là nước.

Scarlett quay ra, lao vào buồng ăn vớ lấy một cái thảm nhỏ, làm đổ luôn mấy cái ghế. “Ta sẽ không bao giờ dập tắt được ngọn lửa... không bao giờ. Trời ơi, nếu có người

nào lại giúp ta. Tara đi đời mất rồi. Ôi, lạy Chúa đúng là thằng khôn râu ria ấy. Nó đã nói là nó sẽ để lại cho ta thứ gì để ta nhớ đời. Ôi, biết thế ta thí cho nó thanh kiếm”.

Trong hành lang cô đi qua trước mặt con trai cô, nó nằm trong một xó bên cạnh thanh kiếm của nó. Cặp mắt nó nhắm lại và bộ mặt nó có vẻ bình thản không thuộc thế giới này.

“Trời ơi, nó chết rồi. Chúng đã làm thằng bé sợ quá đến chết”. Scarlett nghĩ bụng và kinh hoàng đến cao độ. Nhưng cô cứ tiếp tục đi và lao đến cái xô nước uống mà lúc nào người ta cũng để sẵn cạnh cửa bếp.

Cô nhúng cái thảm con vào trong xô nước và hít một hơi thật sâu, cô lại lao vào trong buồng đầy khói và cô đóng mạnh cánh cửa lại. Trong một thời gian vô hạn, cô quạt bên trái bên phải. Cô không dừng lại để ho, không ngừng quạt cái thảm vào những lưỡi lửa thoát ra khỏi tầm tay cô. Đã hai lần vấy cô bén lửa và cô buộc phải tự đập thảm vào mình để dập tắt nó. Cô mất cả kim cài đầu, tóc cô xoã xuống hai vai và cô đau lòng khi ngửi thấy mùi khét. Ngọn lửa vẫn cứ thoát ra khỏi cô, bò tới tường và xoắn lấy nhau rồi ngẩng đầu lên như những con rắn. Scarlett kiệt sức và nhận thấy mọi cố gắng của cô hầu như vô ích.

Bỗng cánh cửa mở ra và luồng gió lùa vào nhen thêm ngọn lửa. Rồi có một bàn tay đóng mạnh cửa lại và giữa đám khói Scarlett nhận thấy Mélanie đang dẫm đạp lên ngọn lửa và vung lên một vật gì tối và nặng. Cô lơ mơ trông thấy Mélanie lao đảo, cô nghe thấy tiếng ho, cô thoáng trông thấy bộ mặt tái ngắt và thân hình mảnh khảnh cúi gập xuống làm hai và đưa đi đưa lại tấm thảm cầm ở tay.

Trong một thời gian vô hạn định nữa, hai thiếu phụ chiến đấu sát cạnh nhau và cuối cùng Scarlett nhận thấy ngọn lửa đã giảm dần. Bỗng nhiên Mélanie quay lại phía cô và kêu lên một tiếng rồi dùng hết sức đập vào vai làm Scarlett tối sầm mặt mũi, quy xuống trong một cơn lốc khói.

Lúc cô mở mắt ra, cô thấy mình nằm duỗi thẳng dưới hàng hiên, gôi đầu lên đầu gối

Mélanie và mặt trời buổi chiều chiếu thẳng ánh nắng vào mặt cô. Những vết bỏng ở hai bàn tay, ở trên mặt và trên vai làm cô rất đau. Khói tiếp tục bốc lên từ những căn lều chứa bông thành những đám mây dày đặc và mùi bông cháy còn rất mạnh. Scarlett trông thấy những làn khói mảnh thoát ra từ buồng bếp, cô vùng lên toan đứng dậy nhưng Mélanie đã giữ cô lại và dịu dàng nói:

- Xin chị cứ nằm yên, lửa tắt rồi.

Cô nằm im một lúc nữa, nhắm mắt lại và thốt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Bên cạnh cô đứa bé lục xục mạnh và yên tâm cô nhận ra tiếng nấc của Wade. Cảm ơn Chúa, vậy là nó không chết. Cô mở mắt và nhìn Mélanie. Những mớ tóc của cô ta hơi đỏ, mặt đen như bồ hóng nhưng cặp mắt vẫn sáng và cô mỉm cười.

- Trông cô như con mọi đen, Scarlett thì thảo và tỳ mạnh thêm dầu vào cái gói mềm.

- Còn chị, trông chị chẳng khác gì một mụ hề cải trang thành mọi đen.

- Tại sao cô đánh tôi?

- Chị thân mến, bởi vì vai chị bốc lửa. Em không ngờ là chị lại ngất đi. Tuy nhiên, có Trời biết là hôm nay chị đã phải làm việc nhiều như thế nào. Em đã quay lại ngay sau khi lừa những con vật vào trong rừng. Em lo lắng đến chết được khi nghĩ đến chị chỉ có một mình với hai đứa trẻ. Thế... bọn Yankees có làm gì chị không?

- Chắc cô muốn hỏi chúng có hiếp tôi không? Vậy thì không, Scarlett đáp và cô muốn ngồi lên và cố nín một tiếng rên mặc dù hai đầu gối của Mélanie rất êm, nhưng chúng đã cướp đi hết cả, hết cả. Chúng ta đã mất hết, mất tất... Nhưng có gì mà nom cô có vẻ vui thế?

- Hai chị em chúng ta không bị xa cách nhau, còn lại cho chúng ta những đứa con và chúng ta còn có mái nhà trên đầu, Mélanie nói với vẻ hân hoan. Đó là tất cả những gì mà chúng ta cầu mong vào lúc này. Trời ơi, bé Beau bị ướm cả. Có lẽ bọn Yankees đã cướp đi cả những tã thay của nó. Và... chị Scarlett, có gì trong tã của nó thế này?

Mélanie lo lắng luôn tay vào lưng nó và lôi ra cái ví. Trong một lúc im lặng rồi cô phá lên cười, một tiếng cười thẳng thắn không có gì là kích động.

- Chỉ có chị mới nghĩ ra được cách này, Mélanie thốt lên và ôm lấy cổ Scarlett hôn. Chị là người có một không hai.

Scarlett chịu để cho Mélanie hôn vì cô yếu quá không chống lại được, vì những lời khen của Mélanie là nguồn an ủi cho tâm hồn cô và cuối cùng vì trong buồng bếp đầy khói đã nảy nở trong cô một sự cảm phục, một tình yêu thương chặt chẽ với cô em chồng.

“Công bằng là phải như thế, Scarlett nghĩ thầm. Cô ấy lúc nào cũng có mặt khi người khác cần đến”.

CHƯƠNG 28

Mùa lạnh đột ngột tới mang theo những cơn buốt giá kinh người. Gió rét lửa qua ngạch cửa làm khua những tấm thảm. Những chiếc lá cuối cùng đã lìa cành chỉ còn lại những cây thông vẫn gầy như nguyên vẹn, run rẩy và đen đúa nổi bật giữa nền trời mờ ảo. Những con đường đỏ hần sâu vết lõm ngựa xe đã trở nên lạnh cóng và khô cằn như đá núi. Và nạn đói cũng lan theo gió buốt thổi ngang qua xứ Georgia.

Scarlett chưa xốt nhớ lại câu chuyện đã nói nói với bà cụ Fontaine. Buổi trưa đó chỉ mới cách đây hai tháng nhưng dường như đã qua mất nhiều năm. Nàng đã bảo với bà cụ là mình phải trải qua nỗi khốn cùng nhưt trong đóiòi và nàng nghĩ đó là sự thật hoàn toàn. Nhưng bây giờ, nhận xét đó đã trở thành quá tầm thường như một song khúc tuyến trong môn đại số học của các nữ sinh. Trước khi đoàn quân của tướng Sherman trở lại Tara lần thứ hai, nàng còn có được một số thực phẩm và tiền bạc, còn có những lán giềng may mắn hơn mình và một ít bông vải đủ sống tới mùa xuân. Nhưng bây giờ, bông vải đã bị thiêu rụi, thực phẩm đã bị cướp đoạt và tiền bạc thì vô dụng bởi có còn nơi nào để tìm ra thực phẩm nữa đâu, trong khi lán giềng lại đang phải sống trong một tình trạng còn tồi tệ hơn cả chính nàng. Ít ra nàng cũng còn lại được một con bò và một con bê, một vài con heo nhỏ và con ngựa, giữa lúc các nhà quanh vùng chẳng có gì hơn là một ít đồ vật mà họ đã kịp thời cất giấu trong rừng hay chôn dưới đất.

Ở Fairhaill, ngôi nhà của họ Tarleton hoàn toàn ra tro và bà Tarleton cùng bốn cô con gái phải đi tá túc nơi nhà của viên quản gia. Nhà của họ Munroe gần Lovejoy cũng bị san bằng. Ngôi biệt thự xây bằng gỗ ở Mimosa cũng bị phóng hỏa chỉ còn lại một gian tô hồ còn sót lại nhờ sự cứu chữa tận tình của mấy bà Fontaine và người hắc nô chưa bỏ trốn. Một lần nữa, nhà của gia đình Calvert lại thoát nạn nhờ sự xin xỏ của viên quản gia Hilton, người Yankee, nhưng tất cả gia súc, gia cầm đều bị bắt đi, ngay cả một trại bấp cũng không còn.

Tại Tara cũng như trong toàn hạt, vấn đề chánh vẫn là thực phẩm. Phần lớn các gia đình chẳng còn cái gì khác hơn là một số khoai mỡ, đậu và thỉnh thoảng một vài con thú gài bẫy được. Những gì họ có đều được đem chia với bạn bè bất hạnh hơn, cũng y như những ngày còn sung túc. Nhưng rồi, cũng tới lúc chẳng ai còn gì để chia sẻ cho nhau nữa.

Ở Tara, món ăn thỉnh thoảng đem vào là thỏ hoang hoặc chuột đồng hay cá trê nếu Pork may mắn bẫy hay câu được. Vào những ngày khác, tất cả chỉ có được một ít sữa, hột hồ đào, trái dẻ rừng và khoai mỡ. Mọi người luôn luôn bị thiếu ăn. Đối với Scarlett, dường như cứ mỗi lần quay mặt sang phía nào là mỗi lần bắt gặp những cánh tay xin xỏ, những đôi mắt van lơn. Càng nhìn cảnh tượng đó, nàng càng muốn điên lên vì chính nàng cũng đói meo như họ.

Nàng ra lệnh cho hạ thịt con bê vì nó uống quá nhiều sữa và đêm đó cả nhà đã ăn thịt bê tươi một cách hả hê cho tới nỗi tất cả đều bội thực. Nàng cũng thấy đã tới lúc phải làm thịt một con heo, nhưng rồi lại cứ ngần ngừ ngày này sang ngày khác, mong đợi nó mau lớn để có được nhiều thịt hơn. Hiện thời chúng hãy còn quá nhỏ. Đêm đêm, nàng thường bàn với Melanie về việc phái lão Pork đi ra xa hơn để dùng bạc xanh của Yankee mua thức ăn về. Nhưng rồi cứ mãi lo con ngựa và khoản tiền quý báu kia bị cướp giật dọc đường, cả hai đành từ bỏ ý định đó. Không ai biết hiện quân Yankee đang ở đâu. Có thể chúng đang ở xa cách hàng ngàn dặm hay chỉ đang đóng quân bên kia bờ sông. Có lần, Scarlett định đích thân cưỡi ngựa đi tìm thực phẩm nhưng cả nhà đồng loạt lo sợ cuống cuống lên khiến nàng phải thôi.

Riêng Pork thì tự mình đi xa, có khi cả đêm chẳng về nhà và Scarlett cũng chẳng hỏi han gì. Thỉnh thoảng, ông ta trở về với một con thú bẫy được. Một hôm, Pork đem về một vài trái bắp hoặc một túi đậu khô. Một hôm Pork đem về một con gà trống và bảo là bắt được trong rừng. Cả nhà ăn thật ngon lành nhưng với đôi chút mặc cảm phạm tội, vì biết rằng chính Pork đã trộm con gà đó cũng như chính ông ta đã hái lén bắp và đậu. Một hôm, sau khi cả nhà đã ngủ yên, Pork trở về gõ cửa phòng Scarlett và ngượng ngịu chìa ra một cái chân lỏ chỗ những vết đạn chì. Trong lúc Scarlett lo

bằng bó các vết thương, ông ta lấp bắp kể lại là trong lúc sắp sửa lên vào một chuồng gà ở Fayetteville thì bị bắt gặp. Scarlett không hỏi đó là chuồng gà của nhà ai, nhưng nhè nhẹ vỗ vào vai người lão bộc, rơi nước mắt. Người da đen đôi khi rất khó thương, ngu dần và lười biếng, nhưng lòng trung tín của họ thì chẳng có tiền bạc nào mua chuộc nổi, họ luôn luôn nghĩ là đã hoà đồng với chủ nhân da trắng rồi và chính ý nghĩ đó khiến họ liều mạng để tìm món ăn cho chủ.

Nếu là đạo trước thì những vụ ăn cắp vặt của Pork sẽ là những vấn đề nghiêm trọng có khi phải chịu phạt đòn. Nếu là đạo trước thì Scarlett sẽ phải nặng lời với ông ta. Ellen thường nhắc nhở:

- “Con phải luôn luôn nhớ, chúng mình phải chịu trách nhiệm về tinh thần cũng như vật chất của người da đen. Chúa đã giao phó cho mình sứ mạng đó. Nên nhớ là họ cũng như con nít, phải luôn luôn được trông chừng và riêng mình thì phải làm gương tốt để họ noi theo”.

Nhưng bây giờ, Scarlett không thể bận tâm vì lời nghiêm huấn đó. Dầu có phải khuyến khích người nhà trộm cắp và có thể trộm cắp của những kẻ còn nghèo xơ xác hơn mình, nàng cũng chẳng thấy bị lương tâm cắn rứt. Thật vậy, vấn đề đạo đức đối với gánh nặng hiện thời trên vai, nàng đã trở thành quá nhẹ. Thay vì trách mắng, nàng chỉ thấy hối hận về việc Pork bị bắt.

- Pork, bác nên cẩn thận hơn. Chúng tôi không muốn mất bác. Nếu không có bác rồi chúng tôi làm sao đây? Bác là người tốt và trung tín. Khi nào có nhiều tiền trở lại, tôi sẽ mua cho bác một cái đồng hồ lớn bằng vàng và khắc vào đó một câu lấy từ kinh Thánh như: “Tặng người lão bộc trung thành, tử tế và giỏi giang”.

Mặt Pork sáng rỡ với lời khen. Ông ta đưa tay sờ nhẹ vào chỗ các vết thương đã được băng bó.

- Cũng không nặng lắm, chắc lành mau. Chừng nào mình mới có tiền, cô?

- Tôi chưa biết. Nhưng chắc chắn thế nào rồi cũng có.

Nàng cúi xuống nhìn Pork với đôi mắt chua xót và xa vắng đến nỗi khiến ông ta sờ sợ.

- Một ngày kia, khi chiến tranh chấm dứt, tôi sẽ kiếm ra thật nhiều. Chừng đó, tôi sẽ không còn đói lạnh khổ sở nữa. Không một người nào trong nhà mình sẽ bị đói lạnh. Chúng ta sẽ có quần áo tốt, mỗi ngày mỗi ăn gà rô - ti và...

Scarlett ngừng ngang. Quy lệ nghiêm khắc của Tara đạo sau này do chính nàng đề ra và phải được áp dụng triệt để là không ai được nhắc tới những món ăn ngon ngày trước hoặc những thức mà họ muốn được ăn khi có cơ hội.

Pork lặng lẽ ra ngoài trong khi Scarlett vẫn còn đắm đắm nhìn vào khoảng không. Những ngày xưa cũ, bây giờ đã mất đi, sao có quá nhiều vấn đề rắc rối và phức tạp. Phải làm sao vừa đoạt được Ashley vừa giữ cho hàng chục thanh niên khác không bất mãn. Phải giấu cha, giấu mẹ, giấu những người trên bước những hành động phóng túng, phải ve vuốt và xoa dịu những bạn gái hay ganh ghét, phải chú trọng tới kiểu áo, mẫu hàng, phải thay đổi kiểu tóc và còn hàng trăm việc khác cần suy tính. Còn bây giờ, vấn đề quan trọng nhất là làm sao giữ cho mái nhà đừng dột, thế thôi.

Mưa tạnh liên miên luôn nhiều ngày mang theo giá rét và hơi ẩm vào nhà làm mọi người tê cóng. Củi đốt lò sưởi đều ẩm ướt nên chỉ xông ra thật nhiều khói mà chẳng ấm bao nhiêu. Tara không còn gì để ăn ngoài một chút sữa bò vào sáng sớm. Khoai mỡ đã hết và bấy thỏ, câu cá của Pork chẳng bắt được một con nào. Ngày mai nếu vẫn không có gì ăn, có thể họ sẽ giết một con heo con. Mọi người ở Tara, da đen lẫn da trắng đều ngược mắt đói là trông chờ nơi Scarlett. Có lẽ nàng sẽ liêu cho Pork cưỡi ngựa đi tìm mua thức ăn. Sau hết, nàng còn khổ sở hơn, là Wade đã bị sung cổ họng và lên cơn sốt trong khi chung quanh đó chẳng có một bác sĩ nào và cũng chẳng có thuốc men.

Vừa đói, vừa mệt vì phải luôn luôn trông chừng con, Scarlett phải giao nó lại cho Melanie để vào giường nằm. Chân tê cóng làm nàng không ngủ được, mãi lo sợ trong tuyệt vọng.

“Mình phải làm gì bây giờ? Trông cậy vào ai đây? Còn người nào trên đời này có thể giúp mình?. Phải chăng thế giới ngày nay không còn mang tới cho con người sự ấm êm nữa? Tại sao chẳng có một người nào đó dồi dào sức khỏe để chịu đựng giúp nàng? Nàng đâu phải sanh ra để gánh chịu nặng nề như thế. Làm cách nào để chịu đựng nổi?”

Và rồi nàng thiếp đi.

Scarlett thấy mình đang lạc vào xứ lạ, sương mù giăng kín và chân nàng hụt hẫng. Nàng thấy mình đang lạc lõng trong cái xứ ma quái và im lặng rợn người, đang sợ hãi như đứa bé mất lối trong đêm. Nàng thấy đói, lạnh và kinh hoàng trước những gì ẩn hiện giữa màn sương, nàng muốn kêu lên nhưng miệng cứng lại. Trong sương mù như có nhiều bàn tay thò ra nắm váy, lôi nàng xuống hố sâu, những bàn tay lạnh lẽo, tàn nhẫn, những bàn tay ma quái. Rồi nàng chợt nghĩ trong bóng tối dày dặt kia, chắc hẳn phải có một chỗ trú ẩn, một nơi êm ấm, an toàn. Nhưng nơi đó thật sự ở đâu? Nàng phải tìm cho ra nó trước khi những bàn tay ma quái kia kịp đẩy nàng tới bãi lầy.

Bỗng nàng thấy mình đang chạy, chạy như một người điên, xông vào lớp sương mù, vừa khóc, vừa la. Tay quờ quạng về phía trước nhưng nàng chỉ bắt được có không khí và sương ẩm. Chỗ ẩn náu đâu rồi? Nàng chưa tìm được, nhưng chắc chắn nó đang khuất trong một nơi nào đó là nàng được an toàn ngay! Nhưng sợ hãi làm chân nàng rã rời, muốn khụy xuống, đói khát làm nàng muốn ngất đi. Scarlett tuyệt vọng kêu lên và choàng tỉnh. Melanie đang đứng bên giường lay gọi nàng.

Và mỗi lần đi ngủ với cái dạ dày gần như trống rỗng là giấc mơ đó lại đến. Sợ quá, nàng không dám ngủ tiếp. Con khủng hoảng làm Scarlett xanh xao, gầy guộc, má hóp lại, đôi mắt xanh lộ ra giống đôi mắt một con mèo đói đang rình rập kiếm ăn.

Giáng Sinh năm đó, Frank Kenedy cùng đội quân nhu tới Tara với một hy vọng hão huyền là tìm ra lúa gạo và gia súc cho quân đội. Tất cả đều rách rưới, bản thủ như một bọn thổ phỉ. Ngựa họ chỉ còn là nhữnng con vật bệnh hoạn và què quặt, quả thật những con vật ấy không thể nào còn dùng được cho những cuộc hành quân. Cũng như ngựa

họ, đội quân nhu gồm toàn những phế binh, trừ Frank ra, người nào cũng chỉ còn một tay, một mắt hoặc bị gãy xương. Phần đông đều mặc áo xanh lấy được của quân Yankee. Lúc vừa xuất hiện, họ làm Tara hết hoảng vì ngỡ là quân của Sherman quay lại.

Họ ở lại đồn điền qua đêm, tất cả đều khoan khoái vì được đuổi mình trên những tấm thảm trong phòng khách, vì hàng tuần qua họ chỉ được ngủ trên đất hoặc trên nệm lá thông nhọn hoắt. Tuy râu tóc bần thui, quần áo rách nát, họ vẫn tỏ ra thanh lịch. Họ luôn miệng kể lại những chuyện vui, họ pha trò và chúc tụng hết mọi người trong nhà và biểu lộ rõ sự sung sướng được dự tiệc “Nửa đêm” trong một biệt thự lớn, bên cạnh những cô gái đẹp, như trong những dịp lễ Giáng Sinh xa xưa. Toán quân không nhắc đến chiến trận mà chỉ pha trò để chọc cười mấy cô. Họ mang lại cho Tara cái không khí tung bừng của những ngày lễ trong dĩ vãng.

Suellen sung sướng thì thầm với chị:

“Giống y như những lần nhà mình đãi tiệc, hả chị?”.

Suellen vui ra mặt vì sự hiện diện ý trung nhân của mình trong nhà, mắt cô không lúc nào rời Frank Kenedy, Scarlett cũng phải ngạc nhiên khi thấy Suellen như đẹp hẳn lên đầu thân thể còn gầy gò vì hậu quả của bệnh thương hàn. Hai má đỏ hồng và mắt sáng long lanh.

“Nó thương hẳn thiệt rồi. Cũng mong nó lấy chồng phứt cho rồi dầu ông chồng già khú như Frank”.

Carreen cũng tươi tắn hơn đôi chút, mắt cô không còn mơ dại như người mộng du nữa. Carreen đã tìm được trong đám lính một người bạn của Brent Tarleton, anh ta đã ở bên cạnh lúc Brent tử trận. Cô tự hứa sẽ nói chuyện với anh ta sau bữa ăn tối.

Suốt tối, mọi người trong nhà đều ngạc nhiên về thái độ linh hoạt của Melanie. Nàng cười đùa với một quân nhân chợt mắt khiến y khoái chí đáp lại bằng những lời nịnh đầm hơi quá trớn. Scarlett biết người chị chồng đang vận dụng cả tinh thần lẫn thể xác

để làm vui mọi người, vì ngày thường melanie rất rụt rè khi tiếp xúc với đàn ông, hơn nữa, nàng vẫn còn quá yếu. Nhưng đêm nay chị nàng cũng như Carreen và Suellen đang cố gắng làm cho toán lính có được một bữa tiệc nửa đêm Giáng Sinh thú vị. Chỉ có Scarlett là không thích nói chuyện với người nào cả.

Đội quân nhu cũng đóng góp một phần báp khô và thịt lát của họ cho Mammy sửa soạn bữa tối. Scarlett nhìn bọn họ ăn mà cảm thấy xốn xang. Chẳng những xót xa khi nhìn thấy họ nhai nuốt ngấu nghiến, mà nàng còn lo ngại họ khám phá ra con heo con mà Pork mới làm thịt hôm qua. Con vật hiện đang được móc trong tủ đựng thức ăn và nàng trừng trợn đe dọa người nhà là sẽ móc mắt kẻ nào nói cho đám lính biết là họ vừa làm thịt một con heo hoặc tiết lộ là còn một bầy heo nữa đang được nhốt ngoài đầm. Đám quân nhân đói khát ấy sẽ ngốn hết con heo trong một thoáng và nếu biết còn một bầy heo nữa, họ sẽ có thể trưng trâu cho quân đội. Nàng cũng đang lo ngại cho con ngựa và con bò cái đang buộc trong cánh đồng gần bờ rừng và ngại mình sao chẳng cho đem chúng vào đầm luôn với bầy heo. Nếu đội quân nhu bắt mấy đám gia súc đó. Tara biết trông vào đâu để sống qua mùa đông tới. Phần quân đội, họ có gì để ăn hay không thì là chuyện riêng của họ. Cứ để quân đội tự tìm thức ăn. Chỉ nuôi sống được gia đình là cũng đã quá khổ nhọc rồi.

Nhìn số lương khẩu phần ít ỏi của đám lính, nàng nhủ thầm:

“Làm sao họ có thể chiến đấu nổi khi thiếu ăn đến thế?”.

Bữa tiệc khá vui, ngay cả Gerald ngồi chủ tọa ở đầu bàn, cũng cố nhớ lại vài kiểu cách của gia chủ khi tiếp khách, thỉnh thoảng ông lại cười mơ hồ. Toán binh sĩ không ngớt gọi chuyện, các phụ nữ luôn luôn mỉm cười....Nhưng lúc định quay sang Frank Kenedy để hỏi thăm tin tức cô Pittypat, Scarlett chợt bắt gặp vẻ mặt kỳ lạ của y làm nàng quên hết những điều định hỏi.

Frank đã thôi nhìn Suellen, y đưa mắt nhìn quanh quẩn trong phòng, hết chú ý tới đôi mắt ngơ ngác của Gerald, y lại nhìn xuống sàn nhà không còn thảm, nhìn cái kệ trên lò sưởi không còn một món trang hoàng, nhìn mấy cái ghế nệm bị quân Yankee chọc

thùng, nhìn tấm gương bề trên vách, nhìn bốn bức tường trần trụi không còn một bức tranh, nhìn mấy chiếc áo phai màu của các cô gái, nhìn cái quần may bằng bao bột của thằng Wade.

Nhớ lại Tara trước khi có chiến tranh, mặt y buồn buồn thoáng hiện nét mơ hồ. Frank yêu Suellen, mến Scarlett và Carreen, kính trọng Gerald và thành thật quý trọng đồn điền. Từ lúc Sherman xua quân tàn phá Georgia, Frank đã từng nhìn thấy nhiều cảnh hãi hùng trong khi đi khắp vùng khắp vùng để gom góp thực phẩm tiếp tế cho quân đội, nhưng cảnh tượng Tara làm y đau lòng hơn cả. Frank muốn làm một việc gì cho gia đình O'Hara và đặc biệt là với Suellen nhưng nhận thấy mình bất lực. Lúc Scarlett đề ý tới Frank là lúc y đang lắc đầu cần mồi. Bất gặp vẻ kiêu hãnh chói lóa trong đôi mắt Scarlett, y vội vàng nhìn xuống đĩa thức ăn, lúng túng.

Mấy cô gái nóng muốn biết tin. Từ lúc Atlanta thất thủ, bốn tháng qua, họ không nhận được một lá thư nào. Họ hoàn toàn không biết quân Yankee đang ở đâu và quân Nam đang gặp khó khăn nào. Chuyện gì đang xảy ra cho Atlanta và cho bạn bè của họ. Frank với bốn phận phải đi khắp xứ, có nhiều tin quý giá như một tờ báo, nhứt là y quen biết hầu hết mọi gia đình từ Macon lên Atlanta nên y có nhiều tin đồn mà ít tờ báo nào có được. Để che giấu sự bối rối, Frank lật đặt kể chuyện.

- Quân Liên bang miền Nam mình chiếm lại Atlanta khi Sherman vừa rút đi, nhưng cũng chẳng được gì, vì Sherman đã hoàn toàn thiêu rụi thành phố

Scarlett ngạc nhiên kêu lên:

- Sao? Chớ không phải Atlanta đã bị đốt ngay cái đêm tôi chạy nạn à? Tôi tưởng quân ta đốt nó.

Frank hấp tấp cải chính:

- Ô, không phải đâu, cô Scarlett. Quân mình có bao giờ đốt thành phố khi dân chúng còn kẹt trong đó! Cô thấy có đám cháy là do chúng ta phóng hỏa những nhà kho đồ tiếp liệu, đạn dược và xưởng đúc để quân Yankee khỏi chiếm đoạt. Chỉ có bao nhiêu

đó thôi. Khi Sherman lấy được thành phố, nhà cửa tư nhân vẫn còn nguyên vẹn, hắ đã cho lính tráng trú đóng trong những ngôi nhà đó.

- Rồi dân chúng có sao không? Hắ có.... có giết họ không?

Người lính một mắt xen vào:

- Hắ đã giết một số... nhưng không phải bằng súng. Ngay lúc vào Atlanta, Sherman đã tuyên bố với Thị trưởng là toàn thể dân chúng phải rời khỏi thành phố ngay. Còn lại rất nhiều người già cả, bệnh hoạn và đàn bà đang... Hừ, tất cả đều không thể đi xa nổi. Nhưng hắ vẫn bắt họ phải lên đường dưới một cơn mưa bão kinh khủng, hắ bỏ hàng trăm người trong một cánh rừng gần Rough and Ready và cho người gọi Tướng Hood tới đón. Thế là nhiều người phải chết vì bệnh sung phổi, vì không chịu đựng nổi cách đối xử tàn nhẫn đó.

Melanie kêu lên:

- Ô, tại sao ông ta phải làm vậy? Họ đâu có làm gì hại ông ta đâu?

Frank đáp:

- Sherman bảo hắ cần lấy đó làm nơi dưỡng quân. Hắ ở lại Atlanta cho tới trung tuần tháng mười một thì rút đi sau khi thiêu hủy hoàn toàn thành phố.

- Không lẽ hắ đốt rụi cả thành phố sao?

Thật khó mà tưởng tượng nổi là cả cái đô thị đông đúc dân cư và binh sĩ đó lại có thể bị người ta thiêu rụi hoàn toàn! Những biệt thự xinh xắn nằm giữa vườn cây mát mẻ, những cửa tiệm to lớn to lớn và những khách sạn sang trọng.... làm sao những thứ đó lại có thể tiêu tan trong biển lửa! Melanie gần như sắp bật khóc vì Atlanta là quê hương thân yêu của nàng, nơi nàng quen biết rất nhiều. Scarlett cũng thấy lòng se lại, Atlanta là quê hương thứ hai của nàng sau Tara.

- Phải, hầu hết đều bị đốt.

Frank có vẻ ân hận khi nhìn thấy nét mặt của Melanie và Scarlet, y muốn an ủi các cô gái bản tính của Frank là không muốn làm đàn bà lo âu. Y rất khổ tâm khi nhìn thấy một phụ nữ lo buồn vì vậy y không dám kể tiếp những cảnh hoang tàn mà y đã nhìn tận mắt. Y muốn để các cô gái tìm biết nơi người khác.

Y không thể diễn tả lại cảnh tượng mà quân đội đã nhìn thấy khi lấy lại Atlanta. Hàng trăm cột ống khói đứng kế tiếp nhau trên những đống tro than, từng đồng gạch vụn ám khói ngổn ngang ngoài đường phố, những thân cây cỏ thụ cháy khô, cành cây cứ rơi lột bộp mỗi khi gió lùa qua.

Y nhớ lại cảm giác đau đớn không thể tả khi nhìn thấy những cảnh đó. Nhớ lại những lời nguyện rửa của Liên bang miền Nam đứng trước cảnh đổ nát của thành phố thân yêu, Frank hy vọng hai thiếu phụ đừng nghe tới những chuyện cướp phá rừng rợn dã man tại nghĩa trang thành phố thân yêu. Charlie Hamilton và cha mẹ Melanie đều được chôn ở đó. Cảnh tượng ở nghĩa trang cho tới bây giờ vẫn còn ám ảnh Frank như ác mộng. Hy vọng tìm được nữ trang chôn theo người chết, quân Yankee phá cửa hầm mộ và bỏ tung các quan tài ra. Chúng lấy hết đồ đạc trên các xác chết, lột những bảng tên bằng vàng và bạc trên nắp hòm cùng những đồ trang hoàng bằng bạc trên nhà mồ. Xương khô và xác người còn nguyên phơi trần một cách thảm thương giữa hàng trăm chiếc quan tài tan nát...

Frank cũng là kẻ yêu thương thú vật. cảnh hàng ngàn chó mèo lạc chủ nằm chết la liệt vì đói cũng làm y đau đớn như nhìn thấy cảnh cướp bóc trên các thầy ma trong nghĩa địa. Và rồi bên trong thành phố đổ nátv đó, lũ điều hâu hung hãn bay đen cả vòm trời mùa đông.

Frank cố moi óc tìm những tin tức gì có thể làm yên lòng hai thiếu phụ:

- Vẫn còn khá nhiều nhà đứng vững, những căn nhà cách biệt hẳn với các nhà kế cận nên không bắt lửa. Mấy ngôi giáo đường và phòng họp của hội Masonic vẫn còn nguyên. Cũng có một số cửa hàng không bị cháy. Nhưng thương xá khu vực dọc đường sắt và Ngã Năm đều bị san bằng.

Scarlett xót xa:

- Vậy thì cái kho hàng theo đường sắt của Charlie đã để lại cho tôi chắc cũng đã cháy tiêu rồi?

- Nếu nó nằm bên cạnh đường sắt xe lửa thì chắc cũng đã bị cháy rồi nhưng....

Frank chợt cười tươi. Y tự trách sao chẳng nhớ sớm hơn:

- Tôi quên mất một tin vui! Nhà cô Pitty vẫn còn nguyên, tuy có bị phá phách chút ít.

- Ủa, nó không bị cháy hả?

- Đây này, ngôi nhà xây bằng gạch và là ngôi nhà duy nhất ở Atlanta lợp bằng đá tảng đen nên không bị tàn lửa ngùn, ý kiến của tôi chỉ có thế. Hơn nữa, đó là ngôi nhà ở cực bắc thành phố lửa lan tới đó đã yếu đi nhiều. Dĩ nhiên là quân Yankee đóng trong nhà đâu có từ bỏ món gì. Chúng phá hết sàn nhà và lan can bằng gỗ đào hoa t-am để chụm lửa, nhưng mặc xác chúng, ngôi nhà còn nguyên là được rồi. Khi tôi gặp cô Pitty tuần qua ở Macon....

- Ông đã gặp cô Pitty? Cô tôi có mạnh không?

- Vẫn mạnh khỏe. Khi nghe tôi nói nhà cửa vẫn còn nguyên vẹn, cô đã đòi về Atlanta ngay nếu... nếu cái lão da đen đó cho phép. Hầu hết dân Atlanta đều sửa soạn hồi cư, họ ngán ở Macon. Sherman thì không định chiếm Macon, nhưng ai cũng sợ Wilson sẽ làm việc đó. Lính biệt kích của hắn còn dễ sợ hơn lính của Sherman nhiều.

- Nhưng sao họ lại ngu ngốc vậy? Trở về rồi ở đâu?

- Cô Scarlett, họ giảng lều hoặc cất chòi để ở, có khi họ sống chen chúc sáu bảy gia đình trong một ngôi nhà nào còn nguyên. Tất cả đều lo xây dựng lại. Đừng cho là họ ngu ngốc, cô biết rõ dân Atlanta cũng như tôi, họ thương mến Atlanta như người như người Charleston thương mến thành phố của họ. Quân Yankee và cảnh cháy nhà chưa đủ đẩy họ rời khỏi Atlanta vĩnh viễn. dân Atlanta đều... xin lỗi cô Melanie, ưng

ngạch như mấy con la. Tôi không biết tại sao nhưng riêng phần tôi, là một người sanh trưởng ở đồng quê, tôi không thích những thành phố có nếp sống xô bồ và cứng đầu như vậy. Nhưng để tôi kể tiếp cho nghe, những người hồi cư đầu tiên là những người khôn ngoan nhứt. Mấy người về trễ sẽ không tìm được một cục đá, một hòn gạch của ngôi họ mua nữa vì mấy người về trước đã gom góp sạch đá gạch trong thành phố để xây nhà mình. Mới hôm kia tôi còn thấy bà Merriwether và cô Maybelle cùng với mấy người hầu da đen đi tìm gạch chất lên xe cút kít đem về. Còn bà Meade nói với tôi bà tính cất một cái chòi bằng ván khi nào bác sĩ có thì giờ tiếp tay bà.

Bà Meade còn cho biết trước khi bà mới tới Atlanta, thành phố còn mang tên Marthasville, hai ông bà cũng sống trong một cái nhà bằng ván nên bây giờ cũng không có gì đáng buồn phiền. Dĩ nhiên, bà chỉ nói để an ủi, nhưng điều đó cũng chứng tỏ tâm hồn của người Atlantat ra sao.

Melanie hãnh diện:

- Tôi nghĩ rằng họ vẫn còn nhiều nghị lực, phải không Scarlett?

Scarlett gật đầu, nàng cũng hài lòng và hãnh diện với Atlantat. Đúng như lời của Frank, nàng yêu thương nó nhờ cái không khí náo nhiệt và chẳng ngưng ngừng của nó. Atlanta không cầu nệ, nhiều thành kiến như những đôi thị cổ. Nàng nghĩ thầm:

“Mình cũng như Atlanta, quân Yankee hay một trận hỏa hoạn cũng không làm mình xuống tinh thần được”.

Melanie chợt nói:

- Nếu cô Pitty về Atlanta, chúng mình cũng nên về ở với cô, phải không Scarllet? Ở một mình cô sẽ sợ chết mất.

Scarlett xằng giọng:

- Chị nói sao? Tôi phải rời bỏ nơi này à? Nếu chị muốn thì cứ đi đi, tôi không cản

đâu.

Melanie đỏ mặt vì hồi hận:

- Chết chưa, không phải chị muốn nói vậy đâu. Chị ngớ ngẩn quá! Dĩ nhiên là chị không thể rời Tara và.... chị nghĩ là bác Peter và bà bếp cũng đủ săn sóc cho cô rồi.

Scarlett vẫn chưa hết giận:

- Không ai cản chị đâu. Muốn đi thì cứ đi.

- Em biết là chị không thể rời em. Không có em chắc chắn là chị sẽ sợ và chết mất.

- Cái đó tùy chị, nhưng đừng bắt tôi về Atlanta. Mới cất lên được mấy cái nhà rồi thằng cha Sherman sẽ tới đốt nữa cho mà biết.

Frank chen vào, cố làm ra vẻ điềm tĩnh nhưng mặt vẫn nhìn xuống:

- Hắn không quay lại đâu. Hắn đã vượt xuyên qua tiểu bang và tiến ra vùng duyên hải. Savannah mới bị chiếm tuần này và có lẽ bọn chúng sẽ tiến dần xuống miền Nam Carolina.

- Savannah bị chiếm!

- Không có cách gì giữ nổi nên đành phải thất thủ. Mình không đủ người để phòng vệ, mặc dầu tất cả đều được gọi.... ngay tới người chỉ còn lết được một chân. Các vị có biết là quân Yankee tiến gần tới Milledgeville, bên mình đã phải gọi tới tất cả thiếu sinh quân nhỏ cỡ nào cũng mặc, rồi lại còn mở hết các cửa khám ra để lấy tù bổ sung cho quân đội. Đúng vậy người tù nào chịu ra chiến đấu đều được hứa sẽ tha tội khi chiến tranh chấm dứt. Cứ mỗi lần nhìn thấy những cậu bé thiếu sinh phải cùng ở chung hàng ngũ với bọn đầu trộm đuôi cướp là tôi không khỏi rợn người và xôn xang.

- Thả xõng bọn tù đó để chúng nó phá hại dân chúng sao?

- Cô Scarlett xin đừng ngại. Vụ đó xảy ra ở cách đây quá xa, vả lại những người tù đó chiến đấu cũng ác liệt lắm. Theo tôi một tên trộm vẫn có thể trở thành một người lính tốt...

Melanie lẩm bẩm:

- Tôi cho đó là một giải pháp hay.

Scarlett cộc lốc:

- Còn tôi thì khác. Cả vùng này đang có khối bọn trộm cướp rồi, nào là bọn Yankee, nào là....

Nàng dừng lại kịp lúc, nhưng đội quân lương cũng cười ồ lên, có người nói tiếp thêm khiến nàng đỏ mặt lên vì xấu hổ:

- Nào là bọn quân lương của phe mình.

Melanie hấp tấp chen vào:

- Còn quân đoàn của Tướng Hood đâu có trách nhiệm ở vùng đó. Người đang bận chiến đấu ở tận Tennessee, cố đẩy bật bọn Yankee ra khỏi Georgia.

Scarlett mĩa mai:

- Và ông đánh hay quá! Hay đến nỗi để bọn Yankee trời đánh tràn tới khắp vùng và chẳng có ai để bảo vệ dân chúng hơn là bọn học trò, đám tù được thả lỏng và các đội vệ binh suy nhược.

Gerald vụt đứng lên:

- Con! Sao con ăn nói vô thần vô thánh vậy. Má con sẽ buồn cho coi.

Scarlett vẫn tiếp tục nguyên rửa:

- Đúng là bọn Yankee trời đánh! Tôi cứ gọi chúng như vậy hoài.

Nghe nhắc tới Ellen, mọi người bỗng bối rối và lặng thinh. Một lúc sau Melanie lên tiếng:

- Lúc ghé qua Macon ông có gặp India và Honey Wilkes không? Chúng Nó có.... Có nghe tin tức gì Ashley không?

- Coi, cô Melly. Nếu có được bất cứ một tin tức gì về Ashley thì tôi đã không ngần ngại chạy bay về đây để cho hay liền. Không, họ không được tin gì cả... nhưng đừng lo. Trại tù binh của bọn Yankee coi vậy mà không đến nỗi tệ như bên mình bởi vì chúng vẫn dồi dào thực phẩm và thuốc men, lại có mền nữa. Không như bên mình đâu.... lính mà còn không đủ ăn thì nói gì tù binh.

Melanie kêu lên cay đắng:

- Bọn chúng ta có của cải nhiều thật, nhưng chúng đâu có chịu đối xử tử tế với tù binh. Ông biết rõ chúng quá mà. Chắc ông nói vậy cho tôi yên lòng chớ gì. Ở các trại tù của chúng, chúng ta không chết vì lạnh cóng thì cũng chết vì đói hoặc bệnh hoạn không có bác sĩ, không thuốc men chỉ vì chúng thù hận chúng ta tận xương tủy. Ôi, ước gì chúng ta quét sạch tên Yankee cuối cùng khỏi mặt đất này!

Scarlett thót tim, la lớn:

- Đừng nói nữa!

Nàng vẫn cứ nghĩ rằng hễ có ai nói Ashley chết là Ashley sẽ tức khắc lăn đùng ra chết. Nàng hy vọng Ashley vẫn sống, một hy vọng không bao giờ tắt.

Anh chàng một mắt dịu dàng:

- Đừng quá lo buồn cho ông. Ngay trận đấu ở Manassas, tôi đã bị chúng bắt và được trao đổi sau đó. Lúc ở trại tù tôi đã được chúng cho ăn hết sức đầy đủ và bổ dưỡng... gà quay béo ngậy, bánh nướng nóng hổi.

Melanie cười với anh ta:

- Tôi cho là ông nói láo, có đúng không?

Gã một mắt vỗ đùi cười:

- Tôi cũng nghĩ như bà.

Melanie đề nghị:

- Nếu các vị thích ra phòng khách, tôi sẽ cố gắng hát cho quý vị nghe một vài bản Thánh ca Giáng sinh. Chiếc dương cầm là vật dụng duy nhất còn lại vì bọn Yankee không thể mang theo. Lạc giọng nhiều lắm phải không, Suellen?

- Lạc dữ lắm.

Vừa đáp, Suellen vừa cười duyên với Frank.

Nhưng trong khi mọi người cùng đi ra phòng khách, Frank bỗng đứng sững lại, níu tay áo Scarlett:

- Cô vui lòng cho tôi nói chuyện riêng vài phút.

Trong một lúc, Scarlett tưởng như mất thở. Nàng sợ Frank sẽ hỏi tới đám gia súc của Tara và chuẩn bị ngay một câu nói dối hợp tình hợp lý.

Khi phòng ăn đã được dọn dẹp xong và chỉ còn lại có hai người đứng bên lò sưởi, tất cả vẻ vui tươi giả tạo của Frank trước mặt bao nhiêu người khác bỗng biến mất đi và Scarlett nhận thấy là ông ta đã già hơn. Da mặt Frank khô héo và úa vàng như những chiếc lá rơi rụng trên thảm cỏ Tara, râu mép đã thưa thớt hẫ hẫ và gần như xám bạc. Vừa ngượng ngập rờ râu, y vừa cố lắng giọng để giữ chút ít tự nhiên.

- Tôi rất đau buồn về tin mẹ cô đã từ trần.

- Cảm ơn ông. Nhưng có lẽ mình không nên nhắc tới chuyện đó trong lúc này.

- Còn ba cô... Có phải từ ngày đó...?

- Ba tôi... như ông thấy, người không còn như xưa nữa.

- Tôi biết ông quý mến bà nhiều lắm.

- Ông Kennedy, xin ông đừng nhắc nữa...

Kennedy đứng không yên chỗ:

- Cô Scarlett, tôi rất tiếc là những dự định thừa với ba cô chắc bây giờ không còn hợp cảnh, hợp thời.

- Dầu sao, tôi cũng có thể giúp ông. Như ông thấy, hiện thời tôi đã là gia chủ.

- Như vậy thì...

Một lần nữa, Frank lại bút bút mấy cọng râu thừa thớt:

- Tôi muốn nói.... cô Scarlett, tôi có ý định cầu hôn cô Suellen.

Scarlett không khỏi cảm thấy đôi chút thích thú khi hỏi lại:

- Có phải ông muốn nói là chưa lần nào ngỏ ý với ba tôi... trong khi ông vẫn đeo đuổi nó từ nhiều năm nay?

Kennedy đỏ mặt lên, ngượng ngập như một đứa bé bị bắt quả tang đang ăn vụng.

6 Tôi...tôi không biết rõ là Suellen có thích tôi không. Tôi lớn tuổi nhiều hơn và... có nhiều cậu cứ lảng vảng quanh Tara.

Scarlett nghĩ:

“Họ tới đây là để tán tỉnh mình chứ có phải vì nó đâu”.

Nhưng Kennedy đã tiếp:

- Vì vậy mà tôi không biết Suellen có ưng thuận không. Tôi chưa bao giờ nói ra nhưng tin chắc cô ấy đã hiểu tôi nghĩ ra sao. Tôi... tôi định xin gặp ông O'Hara và nói rõ sự thật. Cô Scarlett, tôi không còn một xu dính túi. Trước kia tôi có quá nhiều tiền, cô thứ lỗi cho về việc nhắc lại chuyện đó, nhưng ngay bây giờ tất cả những gì còn lại của tôi chỉ là con ngựa này và bộ áo quần đang mặc. Cô cũng biết lúc mới nhập ngũ, tôi đã bán hầu hết đất đai để lấy trái phiếu và cô cũng rõ là trị giá của chúng chẳng còn ra gì nữa. Còn kém hơn cả giá tiền mảnh giấy in nó. Nhưng tất cả những thứ đó cũng không còn nữa, chúng đã bị tiêu hủy luôn với ngôi nhà của chị tôi. Tôi biết đi cầu hôn với cô Suellen trong tình trạng này là bất xứng, nhưng biết làm sao...! Chiến tranh thật khó hiểu ra sao, nhưng đối với riêng tôi thì nó giống sắp tới ngày tận thế. Không có gì rõ ràng cả... tôi chỉ biết là sẽ được an ủi rất nhiều nếu chúng tôi đính ước với nhau. Đó là điều chắc chắn. Tôi sẽ không yêu cầu làm lễ thành hôn cho tới khi nào tôi đủ sức bảo bọc Suellen, nhưng hiện thời tôi vẫn chẳng có cách gì hiểu rõ là tới chừng nào. Nhưng, Scarlett, nếu cô nhận thấy tình yêu chân thật cũng có một giá trị nào đó thì chắc chắn là Suellen cũng cảm thấy hạnh phúc ít nhiều trong chuyện đính ước này còn hơn là chẳng có gì cả.

Những lời cuối cùng của y được nói ra với tất cả chân thành khiến Scarlett cảm động mặc dầu nhận thấy vấn đề có đôi chút quái lạ. Đối với Scarlett thì chuyện Suellen có được người yêu vượt ra khỏi sức tưởng tượng của nàng. Trước mắt Scarlett, cô em gái đó chỉ là một con nữ quái đầy ích kỷ, lúc nào cũng than van và tâm hồn như hướng cả về suy bại.

Scarlett nhã nhặn:

- Kia, ông Kennedy, có gì đâu mà nói vậy. Tôi xin hứa là có thể thay mặt ba tôi. Ba tôi cũng rất quý mến ông và cũng mong là ông sẽ cưới Suellen.

Mặt Frank sáng rõ lên:

- Thật không cô?

- Thật chớ.

Scarlett vừa trả lời vừa nhớ lại những lần Gerald cộc cằn hỏi vặn Suellen giữa bàn ăn:

“Nè cô, cái anh chàng bám riết cô chưa chịu mở miệng sao? Hay là còn đợi chính tôi bắt hắn phải nói ra xem hắn muốn gì?”.

Frank nắm lấy bàn tay Scarlett mừng rỡ rít:

- Vậy, thì ngay đêm nay, tôi sẽ bảo nó tới gặp ông.

Bên ngoài, Melanie đang chơi nhạc, chiếc dương cầm đã lạc nhưng vẫn còn một vài hòa âm đúng điệu và Melanie đang cao giọng hướng dẫn mọi người hát một bản Thánh ca rạng danh các thiên thần.

Scarlett dừng bước. Dường như đây không phải là cảnh thật, giữa lúc chiến tranh đã tới tận nơi đến hai lần mang theo tàn phá, đói khổ...vậy mà bản Thánh ca xưa cũ đó vẫn còn được hát lên. Nàng đột ngột quay lại nhìn Frank:

- Lúc này ông nghĩ gì khi bảo là giống như sắp tới ngày tận thế?

Frank chậm rãi:

- Tôi xin được nói thật với cô nhưng đừng để cho người nhà cuống hoảng lên. Chiến tranh không thể kéo dài được nữa. Đã hết cả tài nguyên, nhân lực để bổ sung rồi, trong khi nạn đói ngày càng lên cao... cao đến quân đội không còn chịu đựng nổi. Họ đói chỉ vì thấy gia đình họ sắp chết đói nên phải trở về tiếp tay, may ra mới có được miếng ăn. Tôi không có ý trách họ, nhưng việc đó càng làm cho quân đội suy yếu thêm. Đã vậy, người ta cũng không chiến đấu nổi trong khi chẳng còn gì để ăn. Tôi biết rõ vì đó là nghề của tôi. Tôi đã chạy ngược chạy xuôi khắp cả vùng này từ khi chúng ta chiếm Atlanta nhưng không tìm đâu ra thức ăn, dầu là để nuôi một con chim nhỏ. Tình trạng đó cũng xảy ra suốt ba trăm dặm đường tới Savannah. Dân chúng đang đói khát, đường sắt bị phá hủy, đã vậy quân mình lại chẳng có súng mới

để thay, đạn dược đã gần cạn hết cũng chẳng còn một miếng da để đóng giày...Như vậy là cô đã thấy sắp tới ngày tàn rồi.

Tuy nhiên, những nhận định của Frank về sự tuyệt vọng của quân đội Liên bang không làm cho Scarlett lo nghĩ nhiều hơn là sự tiết lộ khan hiếm thực phẩm, vật dụng và hàng vải. Nhưng nếu những gì Frank vừa kể đều là sự thật...

Nhưng Macon chưa thất thủ, ở đó chắc còn tìm được món ăn. Ngay khi đội quân lương đi rồi, Scarlett sẽ cho Pork tới Macon, đành liệu dù có thể bị mất ngựa. Chẳng còn cách nào hơn.

Nàng bảo Kennedy:

- Thôi, mình không nên nói tới những chuyện buồn đó đêm nay. Ông vào trong thư phòng của mẹ tôi đợi ở đó. Tôi sẽ bảo Suellen tới và hai người sẽ... hai người sẽ có dịp tâm sự riêng chút ít.

Mặt đỏ bừng và cười ngượng ngịu, Frank bước mau ra khỏi phòng và Scarlett nhìn theo, chột nghĩ:

“ Phải chi y lấy phút nó đi cho rồi. vậy là bớt được một miếng ăn”.

CHƯƠNG 29

Tháng tư năm 1865, Đại tướng Johnston cùng số tàn quân kiệt quệ đầu hàng Sherman ở miền bắc Carolina và chiến tranh chấm dứt. Nhưng mãi hai tuần sau, Tara mới hay tin.

Lúc đó đang vào giữa vụ cày mùa xuân, Tara bắt đầu gieo giống bông vải và hoa màu phụ do Pork mua về từ Macon. Pork tự cho có công lớn khi đem về nguyên vẹn chiếc xe đầy hàng vải, hột giống, gà, vịt, thịt muối, thịt heo tươi và bột. Ông ta luôn miệt mài kể lại những cảnh thoát hiểm trong gang tấc, những con đường mòn, những đoạn đường tắt và những hoang lộ trên đường tìm về Tara. Luôn năm tuần lễ Pork vắng nhà, Scarlett hết sức bồn chồn nhưng lúc bác về nhà nàng không trách mắng một lời bởi vì quá mừng vì thấy Pork đã thành công và nhất là đã còn đem về được khá nhiều tiền dư. Nàng cũng không hỏi vì sao Pork chỉ bỏ ra một ít tiền mà mua về thật nhiều gà, vịt và thực phẩm như vậy.

Đã có khá đủ thực phẩm, mọi người ở Tara bắt đầu biến cải đời sống trở lại mức bình thường. Ai cũng làm việc và phải làm nhiều việc. Những gốc bông vải khô héo của mùa qua được nhổ đi và gieo giống mới, còn con ngựa, không quen việc cày nai lưng làm việc, tuy chậm chạp. Ngoài vườn, cỏ được nhổ đi để trồng rau đậu. Phải đi đốn củi, phải làm các chuồng gia súc và còn hàng dặm rào đã bị quân Yankee phá tan hoang cấm dừng lại. Pork mỗi ngày hai ba lần phải vào rừng thăm bẫy và ra sông móc mồi lại cho hàng câu cá. Phải dọn giường, quét dọn nhà cửa, phải nấu nướng, phải cho gà vịt ăn và lượm trứng. Con bò cái cần phải được vắt sữa mỗi ngày, phải dắt nó vào gần đầm lầy để ăn cỏ và canh chừng suốt ngày đề phòng quân Yankee hoặc người của Frank Kenedy có thể quay lại. Ngay thẳng Wade cũng có nhiệm vụ riêng, mỗi sáng nó trình trọng mang thúng đi khỏi nhà rồi lượm cành cây khô và rơm rạ về nhúm lửa.

Những người đầu tiên trong hạt được xuất ngũ là anh em nhà Fontaine, và chính họ

cũng là người báo tin bại trận. Alex đi bộ, anh ta vẫn còn giữ được đôi giày ống, còn Tony chân không, ngồi vắt vẻo trên lưng con la cũng không có yên cương. Trong gia đình, Tony bao giờ cũng là kẻ tìm được lối sống an nhàn hơn anh em. Sau bốn năm dầm mưa dãi nắng, họ đem xạm đi và bộ râu không cạo gọt, xồm xoàm khiến khó nhận ra.

Trên đường về Mimosa, họ chỉ ghé qua Tara một chút để hôn mấy cô gái và cho biết vài tin tức chung quanh việc quy hàng. Họ nói: “Đã chấm dứt tất cả rồi, mọi việc đã trôi qua hết”, nhưng hình như họ không cần hay nói đúng hơn là không muốn nhắc tới chuyện đó. Họ chỉ nóng lòng muốn biết một điều, đó là đồn điền Mimosa có bị đốt hay không. Trên đường về, họ đã thấy nhà cửa của thân hữu đều hoàn toàn cháy rụi và không còn hy vọng gì nhà họ vẫn yên lành. Hai anh em thở phào nhẹ nhõm và vỗ đùi cười dòn dã khi hay tin nhà họ còn nguyên vẹn nhất là khi Scarlett kể lại cảnh Sally phóng ngựa như giông như gió và nhảy rào tuyệt hảo thế nào lúc đến báo tin quân Yankee tới.

Tony nói:

- Con nhỏ đó can đảm lắm, nhưng rủi cho nó là thằng Joe chết rồi. Scarlett còn thuốc lá để nhai không?
- Chỉ có ống hút thôi, cha tôi hút bằng ống điều làm từ lõi bắp
- Tôi thì chưa đến nỗi tệ như vậy. Nhưng cũng tới lúc rồi.

Alex ngập ngừng hỏi:

- Dimiti Munroe khỏe không?
- Ồ, khỏe. Cô ấy đang ở với bà cô Fayetteville. Nhà ở Lovejoy đã cháy hết rồi. Còn gia đình thì ở Macon.
- Nó muốn hỏi là... là Dimity có lấy một ông đại tá dũng cảm nào trong lực lượng dân

quân chưa?

Tony xen vào chế nhạo làm Alex trừng mắt nhưng Scarlett vui vẻ nói:

- Chưa lấy chồng đâu.

Alex buồn bã

- Có lẽ như thế cũng yên. Mẹ kiếp... xin lỗi Scarlett. Làm sao có thể đi hỏi cưới một cô gái khi mình chẳng còn lấy một tên hắc nô, không còn gia súc và túi cũng trống không.

- Anh biết mà. Dimity đâu có quan tâm đến điều đó.

- Mẹ kiếp... áy, xin lỗi lần nữa. Tôi phải ráng bỏ cái thói chửi thề nếu không ngoại sẽ cho ăn đòn quá. Tôi không thể yêu cầu một cô gái lấy một tên kiết xác. Có lẽ Dimity không quan tâm nhưng tôi thì không được.

Trong lúc Scarlett đang ngồi nói chuyện với hai anh em nhà Fontaine ngoài hiên, Melanie, Suellen và Carren lẳng lặng quay vào nhà ngay khi nghe tin đầu hàng. Lúc anh em nhà Fontaine đi rồi, Scarlett quay về phòng và nghe thấy tiếng nước nở của Ellen. Tất cả đã chấm dứt. Giấc mộng đẹp họ đã từng ôm ấp, cái chủ nghĩa đã mang đi bạn bè, chồng con của họ và gieo tang tóc vào gia đình của họ đã cáo chung. Cái chánh nghĩa mà họ tưởng đã vững như núi đá đã sụp đổ rồi.

Nhưng đối với Scarlett, nàng không thể nhỏ một giọt lệ nào. Lúc nghe tin bại trận, nàng đã thề nói. “Tạ ơn Chúa! Bây giờ khỏi sợ họ bắt con bò cái nữa. Không cần lo lắng cho con ngựa. Bây giờ có thể mang muông, nĩa bằng bạc dưới giếng lên. Bây giờ không còn lo ngại mỗi khi kiếm ăn lòng vòng trong hạt”.

“Sung sướng quá! Không bao giờ còn giật mình thon thót khi nghe tiếng vó ngựa. Không bao giờ còn phải choàng tỉnh giữa khuya để nín thở, nghe ngóng coi có phải mình đang mơ hay quả thật tiếng chân ngựa ngoài sân và giọng quê mùa của những

tên chỉ huy Yankee không. Và trên hết vẫn là một điều, Tara còn nguyên vẹn! Và ác mộng đã không biến thành sự thật”.

Cái chánh nghĩa của xứ sở nàng đã bị tiêu diệt nhưng đối với nàng hoà bình vẫn hơn vì chiến tranh chỉ là một hành động điên cuồng. Scarlett chưa bao giờ bị phấn khích khi nhìn thấy lá cờ Liên bang miền Nam tung bay và cũng chưa bao giờ xúc động khi nghe hát bản Dixie. Tất cả đã chấm dứt, chấm dứt thực sự nhưng không phải vì vậy mà nàng phải lăn ra khóc.

Tất cả như đã chấm dứt! Trận giặc có vẻ như đã kéo dài vô tận, trận giặc thay đổi hẳn con người nàng, đã cáo chung. Bây giờ nàng có thể điềm nhiên nhìn về dĩ vãng, nhìn về cô Scarlett ngày xưa với đôi giày bằng da Maroc, với những lọn tóc óng ả và tự hỏi đã có lần mình như vậy sao? Scarlett O'Hara, hoa khôi của hạt Clayton, dưới tay có hàng trăm kẻ hắc nô để sai bảo, tài sản ở Tara như bức tường đồng ở sau lưng và cha mẹ lúc nào cũng cung chiều. Cô Scarlett lúc nào cũng lơ đãng, bất cẩn và chưa bao giờ bị làm trái ý, trừ Asley.

Tại một nơi nào đó, trên con đường dài, quanh co xuyên qua bốn năm tối ám vừa qua, người con gái mang vũ hài đã biến mất, nhường chỗ cho một thiếu phụ mắt xanh biếc, đang ngồi đếm từng xu và bên mình lúc nào cũng có những công việc nặng nhọc chờ đợi. Một thiếu phụ chẳng còn giữa lại được gì trong sự sụp đổ vừa qua, ngoại trừ mảnh đất đỏ vững bền, nơi nàng đang sống.

Lúc này, khi đứng ở tiền sảnh nghe tiếng khóc của chị chồng và mấy đứa em, đầu óc nàng chỉ bận rộn sắp đặt mọi việc cho những ngày sắp tới.

“Mình sẽ trồng thêm bông, thêm nhiều, thật nhiều nữa. Ngày mai sẽ cho Pork đi Macon mua thêm giống. Từ đây, quân Yankee không còn đốt bông vải của mình và quân mình không còn truy thu nữa. Sung sướng quá! Mùa thu tới mình sẽ có cả núi bông vải”.

Scarlett vào phòng việc, không đếm xỉa tới mấy cô gái đang khóc than bên trường kỷ.

Nàng quay vào bàn viết và cầm cây bút lông lên tính toán tiền mua hột giống làm sao cho vừa với số tiền còn lại.

“Chiến tranh đã chấm dứt”, Scarlett bỗng đặt viết xuống bàn. “Chiến tranh chấm dứt và Asley... nếu Asley còn sống thì bây giờ đang trên đường trở về. Nàng băn khoăn chẳng biết Melanie có nghĩ vậy không mà cứ ngồi khóc lóc cho cái chánh nghĩa vong yêu kia hoài.

“Thế nào mình cũng nhận được thư chàng... mà không, bây giờ làm gì có thư. Nhưng sớm muộn gì cũng... ồ, thế nào chàng cũng có cách báo tin cho mình hay”.

Nhưng tuần này qua tuần khác, chẳng có tin tức gì của Asley. Sở bưu điện miền Nam chỉ làm việc cầm chừng và trong những vùng quê hẻo lánh thì chẳng còn một bưu trạm nào cả.. Thịnh thoảng có người từ Atlânt trở về, ghé cho hay bà cô Pitty khẩn khoản yêu cầu nàng và Melanie trở về ở với cô. Nhưng tin tức về Asley thì vẫn bất tăm.

Những ngày tháng sau cuộc đầu hàng, Suellen và Scarlett bỗng nảy sinh một ác cảm ngầm. Suellen nóng lòng muốn viếng thăm bạn bè trong hạt sau nhiều năm sống cô đơn và thiếu vắng những dịp họp vui tươi. Nhưng Scarlett thì thật tàn nhẫn, nàng nói thẳng:

- Con ngựa chỉ được sử dụng trong việc nó vào rừng chở củi về, phải kéo cây và Pork còn phải dùng nó để đi kiếm đồ ăn. Chủ nhật phải cho nó nghỉ ngơi. Muốn thăm ai thì cứ đi bộ.

Nhưng Scarlett chỉ nói một nửa sự thật, nàng dùng con ngựa để đi thăm viếng nhiều nơi sau ngày quy hàng. Và khi gặp lại bạn bè và các đồn điền quen cũ, nàng lại thấy tinh thần xuống dốc hơn.

Nhà Sally thường bạo dạn đi xa, đồn điền Fontaine có vẻ dễ thở nhất so với những tình cảnh bi thảm của những đồn điền lân cận. Lão bác sĩ Fontaine đã bình phục cánh tay sau một thời gian, Alex và Tony bắt đầu tập cầm cày, cầm cuốc. Scarlett vừa tới, hai

anh em nghiêng người qua rào bắt tay nàng và chế nhạo cái xe bò cũ kĩ với nụ cười chua xót như chính mình bị chế nhạo. Scarlett hỏi mua một ít giống cải và cả ba bắt đầu quay ra bàn tán về chuyện đồng áng. Nhà Fontaine còn mười hai con gà, hai con bò cái, năm con heo và một con la mang về hôm xuất ngũ. Một con heo lăn ra chết, hai anh em đang lo ngại mấy con còn lại có thể bị chết lây. Nghe những lời bàn về heo từ những cậu thanh niên phong lưu, bảnh bao ngày trước chỉ dẫn đo với chuyện làm sao thất cả vạt cho đúng mốt. Scarlett bật cười chua xót, cũng không kém cái cười chua xót của hai anh em nhà Fontaine trước đó.

Đồn điền Mimosa đón tiếp nàng thật nồng hậu, họ nhất định cho không hột giống chứ không chịu bán. Họ giận dỗi khi nàng đặt một tờ giấy xanh lên bàn. Họ quyết liệt từ chối. Scarlett cầm gói hột bắp và bí mật dúm tiền vào tay Sally. Sally bây giờ thật khác với cô gái tám tháng trước, khi nàng gặp lúc vừa về tới Tara. Lúc đó cô ta trông xanh xao và buồn thảm nhưng vẫn còn phảng phất đôi chút hăng hái. Bây giờ cô ta hoàn toàn trống rỗng... Cuộc đầu hàng của quân đội liên bang làm như đã vùi lấp hy vọng cuối cùng của người con gái đó. Cầm tờ giấy bạc, Sally thì thầm:

- Scarlett, chúng ta làm như vậy có ích lợi gì? Gây chiến làm chi. Ôi, tội nghiệp Joe, tội nghiệp con tôi!

- Tôi cũng không biết tại sao lại phải đánh nhau và cũng không cần tìm hiểu. Không bao giờ tôi quan tâm tới chiến tranh. Chiến tranh là chuyện riêng của đàn ông. Tôi chỉ nghĩ tới chuyện duy nhất là làm sao được mùa bông vải. Chị cầm lấy tiền sắm cho bé Joe cái áo, không ai biết đâu, tôi thấy thằng bé thiếu áo. Tôi không muốn lợi dụng lòng tốt của Alex và Tony.

Anh em Fontaine đưa Scarlett ra xe và đỡ nàng lên, dầu quần áo rách rưới, họ vẫn không quên lịch sự, vẫn vui vẻ đúng với cái vô tư lự của dòng họ Fontaine. Rồi Mimosa, Scarlett bắt giắc rung mình khi nhớ lại tình trạng bần cùng của gia đình họ, dầu chính nàng cũng đã quá mệt mỏi vì cái nghèo đói của gia đình mình rồi. Sung sướng làm sao khi con người không còn phải lo kiếm ăn từng bữa một nữa.

Đến Pine Bloom, Scarlett gặp là Cade Catvert. Lúc bước lên những bậc thềm của ngôi nhà cổ kính, nơi nàng đã từng dự nhiều đêm khiêu vũ trong những ngày hạnh phúc xa xưa, Scarlett nhìn đắm đắm vào khuôn mặt như sắp chết của Cade đang ho khúc khắc, nhưng vừa nhìn thấy Scarlett, mắt anh sáng hẳn lên: “Chỉ là biến chứng của cảm lạnh thôi”. Cade vừa nói vừa gượng dậy để chào nàng. Anh cho biết thêm đó là vì cứ thường phải nằm ngủ dưới mưa nhưng sắp khỏi rồi và anh sẽ tiếp tục làm việc với người nhà.

Nghe tiếng khách, Cathreen Calvert bước vào. Bắt gặp ánh mắt của cô, Scarlett hiểu ngay tình hình nhà họ và tim nàng se lại. Cade chưa biết gì nhưng Cathleen đã biết rõ tình trạng. Pine Bloom trông tiêu điều vì cỏ dại và thông con đã bắt đầu bén rễ khắp đồng, còn gian nhà thì xiêu vẹo, đồ đạc bừa bãi. Người Cathleen hốc hác, xanh xao.

Hai anh em cùng bà mẹ kế người Yankee, sống dưới nhà lạng lẽ dị thường. Scarlett vốn ghét cay ghét đắng Hilton cùng tên quản gia Jonas Wikerson của gia đình nàng, bây giờ nàng lại càng ghét hẳn nhiều hơn khi hắn ra chào hỏi nàng với tư cách một kẻ ngang hàng.

Vừa liếc nhìn Cathleen, bà Calvert vừa nói:

- Ông Hilton thật tử tế khi đã không bỏ chúng tôi trong hoàn cảnh khó khăn này. chắc cháu có nghe Hilton đã hai lần cứu thoát chúng tôi khỏi tay Sherman? Tôi không biết phải làm sao nếu không có Hilton, trong khi nhà tôi đã hết tiền và Cade...

Cade đỏ bừng mặt và Cathleen sụp mắt. Scarlett biết hai anh em họ rất khổ tâm khi phải chịu ơn tên quản gia người Yankee. Bà Calvert gần như muốn khóc, bà biết mình lại vừa làm lỗi. Dù đã sống ở Georgia luôn hai mươi năm, bà vẫn không làm sao khéo léo hơn vì chẳng bao giờ bà hiểu nổi tâm ý của người miền Nam. Bà không biết phải nói chuyện với mấy đứa con ghẻ như thế nào trong khi chúng vẫn luôn luôn lễ phép với bà. Bà tự hứa là sẽ mang mấy đứa con riêng về miền Bắc, rồi bỏ những người ngoại xứ khó hiểu và ương ngạnh ở đây.

Sau hai cuộc viếng thăm đó, Scarlett không còn muốn đến nhà Talerton nữa. Bây giờ bốn cậu con trai trong gia đình đã chết, ngôi biệt thự đã cháy rụi nên cả gia đình phải chen chúc dưới mái nhà của viên quản gia. Scarlett không muốn nhưng Suellen và Careen cứ nài nỉ luôn miệng còn Melanie bảo đi qua hỏi thăm ông Talerton vừa xuất ngũ. Thế là một sáng chủ nhật, cả bốn cô cùng lên đường

Lúc cho ngựa chạy đến phía khu nhà đổ nát, họ thấy Beatrice Tarleton mặc bộ đồ kỵ mã cũ rách, tay cầm roi ngựa, ngồi vắt vẻo trên bờ rào của chuồng ngựa ngày xưa. Sau lưng là anh chàng da đen nhỏ người, chân vòng kiềng. Hắn là người huấn luyện ngựa cho bà. Cả hai đều đang nhìn vào khoảng không, cau có. Cái chuồng ngựa vĩ đại ngày trước bây giờ chỉ còn lại vồn vện có một con la do ông Tarleton cưới về sau cuộc đầu hàng. Vừa leo xuống hàng rào, bà Tarleton nói ngay:

- Bác chẳng biết làm gì cả, mấy cục cưng đó đã bỏ bác rồi.

Nếu là người lạ thì chắc khi nghe câu nói đó sẽ cho rằng bà thương tiếc bốn đứa con trai tử trận, nhưng mấy cô gái ở Tara hiểu rõ bà muốn nói về bảy ngựa yêu quý đã mất đi.

- Mấy con ngựa quý đều chết hết! Tội nghiệp con Nelie! Phải chỉ còn lại một mình con Nelie cũng được. Các cháu coi, chỉ còn một con la ôn dịch đó thôi! Đúng là nhục nhã cho bảy ngựa nòi danh để một con la không ra gì chiếm chỗ. La là loài thú lai căng, phản thiên nhiên. Đáng lý phải cấm nuôi chúng.

Jim Tarleton từ trong nhà người quản gia bước ra hôn mấy cô gái. Thật khó mà nhận ra ông qua bộ râu xồm xòa. Theo sau ông là bốn cô gái quần áo bạc phếch và hơn chục con chó săn lông đen nâu sậm. Cái không khí gượng gạo của gia đình Tarleton làm Scarlett lạnh người hơn sự chua xót của gia đình Fontaine hay sự ghê rợn ở Pine Bloom.

Gia đình Tarleton khẩn khoản mời bọn Scarlett ở lại dùng bữa trưa. Họ bảo đã lâu chẳng có ai tới thăm và họ muốn nghe các cô cho biết một vài tin tức bên ngoài.

Scarlett muốn từ chối vì sợ cái không khí ở đây làm nàng ngột thở, nhưng Melanie và hai cô em nhất định đòi ở lại lâu hơn. Bữa ăn trưa chỉ gồm vài miếng thịt lát và đậu khô.

Vừa ăn mọi người vừa vui vẻ cười đùa. Mấy chị em Tarleton kể lại những phương cách cùng quần mà họ đã áp dụng để tìm vải may áo, coi đó là mẩu chuyện thú vị nhất đời. Melanie cũng phụ họa kể lại chuyện cực nhọc ở Tara và nói nhiều đến nỗi Scarlett ngạc nhiên vì riêng nàng không làm sao mở miệng được. Gian phòng như rộng hẳn ra vì thiếu bốn anh em Tarleton, thiếu tiếng cười đùa, thiếu dáng điệu uể oải và thiếu mùi khói thuốc của họ.

Suốt bữa ăn, Careen thật ít nói nhưng sau bữa ăn cô bé chọt tới bên bà Tarleton thì thầm một câu gì đó. Bà Tarleton chọt biến sắc, nụ cười chưa tròn môi chọt dừng lại, bà quàng tay qua người Careen và cả hai cùng ra khỏi phòng. Scarlett nán lại một chút rồi bước theo. Nàng nhìn thấy hai người băng qua vườn ra nghĩa địa gia đình. À! Bây giờ thì nàng không thể nào quay trở lại. Careen đã nói gì mà bà Tarleton lại dắt nàng qua một các con trong khi phải khó nhọc lắm bà mới có thể gượng vui?

Trong khu nghĩa trang nằm dưới những tàng bách hương um tùm, nàng thấy hai tấm bia mộ cẩm thạch mới tinh... mới đến nỗi nước mưa chưa làm dính lớp bùn đỏ nào. Bà Tarleton hãnh diện:

- Mới mua tuần trước. Chính ông Tarleton đánh xe đi Macon lấy về.

Bia mộ! Chắc chắn phải tốn thật nhiều tiền. Bỗng nhiên Scarlett thấy không còn thương cảm với gia đình Tarleton như lúc nãy. Những kẻ đã dám vung phí tiền bạc để mua bia mộ trong lúc thực phẩm quý như vàng và khó kiếm ra, quả thật không đáng thương xót. Trên bia lại có nhiều hàng chữ! Càng khắc nhiều hàng chữ càng tốn tiền! Gia đình này điên hết rồi sao? Đã vậy họ còn phải tốn rất nhiều tiền để đem xác ba đứa con về. Riêng Boyd thì đã mất xác, không có tin tức gì về anh ta cả.

Giữa hai ngôi mộ của Brent và Stuart có một tấm bia mang dòng chữ:

“Dễ thương và linh hoạt khi còn sống. Không hề rời nhau trong lúc chết”

Tám bia còn lại giữa mộ Boyd và Tom có ghi một câu gì bằng tiếng la tinh bắt đầu bằng chữ: “Dulce et...^o làm Scarlett không hiểu gì cả. Nàng luôn tìm cách trốn những giờ học tiếng la tinh khi còn học ở Nữ học viện Fayetteville.

Dốc túi tiền để mua bia mộ! Tại sao lại ngớ ngẩn như thế? Scarlett xót xa như chính họ đã phung phí tiền bạc của mình.

Mắt Careen long lanh một cách kỳ dị, cô chỉ tám bia đầu tiên:

- Cháu thấy tám bia này dễ thương nhưt

Dĩ nhiên, cái gì liên quan đến ý trung nhân của nàng đều dễ thương cả.

- Phải, bác cũng nghĩ như vậy... hai đứa nó gần như tử trận liền một lúc. Stuart chết trước, Brent chụp lá cờ của anh nó vừa buông xuống theo.

Trên đường về ấp Tara, Scarlett thù người nghĩ đến những nơi vừa ghé thăm. Nàng nhớ lại cảnh sắc huy hoàng của Clayton ngày xưa, lúc khách khứa còn tấp nập tại các biệt thự lớn, tiền bạc còn dồi dào, hắc nô còn đông nghẹt trong nhà và những cánh đồng bông vải nằm phơi mình rực rỡ. Scarlett chột rùng mình khi nhìn những khu vườn xung quanh.

Trong năm tới là đồng ruộng sẽ biến thành rừng thông, không còn hắc nô, đành chịu bó tay. Không ai có thể quán xuyến một đồn điền lớn mà không nhờ có bàn tay của hắc nô. Những cánh đồng sẽ biến thành rừng. Không ai còn có thể trồng nhiều bông được nữa và mình sẽ làm gì đây? Nông gia sẽ ra sao? Dân thành phố còn có cách xoay sở. Nhưng dân trồng trọt như mình phải trở về một trăm năm trước, cái thời những kẻ khản hoang chỉ có một căn chòi nho nhỏ và vài sào đất để canh tác với hai bàn tay trắng.

Không, Tara không thể nào như vậy được. Không bao giờ, đâu mình phải tự tay cầm

cày. Tất cả vùng này hoặc tiểu bang này có thể biến thành rừng, mặc họ, nhưng Tara thì không. Mình đâu có phí tiền cho những tấm bia mộ hoặc bỏ thì giờ để than khóc thảm thương cảnh do chiến tranh gây ra.. Mình sẽ tìm ra lối thoát. Mình sẽ tìm được lối thoát nếu vẫn còn có đàn ông. Mất bọn hắc nô cũng không đến nỗi nào, mất những người đàn ông, những thanh niên mới là đáng sợ.

Scarlett chợt nhớ tới bốn anh em nhà Tarleton, Fontaine, Raiford Calvert, anh em Munroe và những thanh niên ở Fayetteville, ở Jonesboro, những người nàng đã đọc thấy tên trong danh sách tổn thất. Phải chi còn sót lại một người nào đó, chính mình sẽ tìm thấy lối thoát ngay.

Bỗng một ý nghĩ hiện ra... nếu nàng muốn tái giá? Dĩ nhiên là không bao giờ nàng muốn tái giá. Một lần lấy chồng cũng đã quá ê chề. Hơn nữa, người đàn ông duy nhất nàng mong muốn là Asley thì cũng đã có vợ. “Nhưng cứ cho là mình muốn tái giá đi, thì mình sẽ lấy ai?” Scarlett bỗng hoảng sợ với chính ý tưởng của mình.

- Melly, rồi những thiếu nữ miền Nam sẽ ra sao?

- Em nói vậy nghĩa là gì?

- Có gì đâu. Chuyện gì sẽ tới với họ? Đâu còn ai sống sót để lấy họ. Tại sao vậy Melly, thanh niên đã chết hết cả, chẳng lẽ hàng ngàn người phải biến thành gái già hay sao?

- Và cũng sẽ không bao giờ có thêm trẻ con.

Melanie tiếp lời, đôi với cô đó mới chính là chuyện quan trọng nhất.

Hiển nhiên, ý nghĩ của Scarlett không mới mẻ gì với Suellen, nhưng vừa nghe nói tới cô bật khóc. Từ sau lễ Giáng sinh tới nay, Suellen chẳng nhận được tin tức nào của Frank Kenedy. Cô không biết là tại đường bưu điện bị gián đoạn hay là Frank đã quên mình rồi. Hoặc có lẽ Frank đã chết trong những ngày sau cùng của cuộc chiến!

- Chúa ơi, mày đừng có khóc được không, Suellen?

- Chị không có quyền nói vậy vì chị đã có chồng, có con và ai cũng biết chị sẵn có nhiều người gả ghé. Còn tôi thì sao đây? Tôi biết chị có ác ý với tôi, chị muốn trừ cho tôi trở thành gái già.

- Câm ngay! Mà biết là tao ghét mấy người hễ động một chút là khóc sụt nước. Mà biết rõ lão râu đỏ Frank có chết chóc gì đâu và chắc chắn lão ta sẽ quay lại hỏi cưới mày mà. Nhưng theo tao, thà chết già còn hơn lấy một người như lão ta.

Thế là Suellen nín bật. Careen lơ đãng vuốt ve an ủi chị. Cô bé đang hồi tưởng chuyện ba năm trước, những lần cưới ngựa dạo chơi với Brent Tarleton. Mắt Careen như linh hoạt hẳn lên.

Melanie buồn bã:

- Phải! Miền Nam sẽ ra sao khi những thanh niên ưu tú của chúng ta không còn nữa. Chúng ta cần lòng can đảm, ý chí cương quyết và đầu óc của họ. Scarlett, mình phải dạy dỗ con mình cách nào để chúng thay thế những người dũng cảm đó.

Careen dịu dàng:

- Chẳng bao giờ còn có những con người như họ nữa. Không có ai có thể thay thế được họ.

Đường về tiếp tục trong im lặng.

Một ngày sau đó không lâu, Cathleen Calvert tới Tara lúc mặt trời sắp lặn. Nàng cười một con la què quặt, cả ngựa lẫn chủ đều có vẻ bi thảm lạ lùng. Cathleen mặc một cái áo bằng vải thô dệt ở nhà, đội nón rộng vành với đoạn dây thừng làm quai. Nàng ngừng trước cửa nhưng không leo xuống. Scarlett và Melanie đang ngắm cảnh mặt trời lặn, vội bước xuống thêm chào hỏi. Cathleen gầy guộc và xanh xao hơn lần Scarlett gặp ở nhà riêng. Cathleen nói:

- Cảm ơn các chị, tôi không xuống đâu. Tôi chỉ tới báo tin tôi sắp lấy chồng.

- Cái gì?
- Lấy ai?
- Ô, tuyệt quá Cathy?
- Chờng nào cưới?
- Ngày mai!

Cathleen trả lời thật bình tĩnh nhưng giọng nàng ẩn chứa một cái gì đó khiến Scarlett và Melanie không cười được nữa.

- Tôi tới cho các chị hay là ngày mai tôi lấy chồng, hôn lễ sẽ cử hành tại Jonesboro... và tôi cũng không mời người nào đi dự.

Hai người im lặng, bối rối nhìn Cathleen, bỗng Melanie hỏi:

- Một người quen phải không em?

Cathleen trả lời cộc lốc:

- Quen, ông Hilton
- Hilton?
- Phải, Hilton, người quản gia của chúng ta.

Scarlett ghen ngào, đột nhiên Cathleen nhìn chòng chọc Melanie, giọng nói gần như hung tợn:

- Nếu chị khóc, Melly, tôi không chịu đựng thêm nỗi nữa đâu. Tôi sẽ chết ngay tại đây.

Melanie không nói nhưng đưa tay mân mê đôi dép của Cathleen trên bàn đạp

- Đừng đụng vào tôi. Tôi cũng không chịu được.

Melanie bỏ tay xuống nhưng vẫn không nhìn lên

- Thôi được, tôi phải đi ngay. Tôi tới đây chỉ cho các chị hay tin thôi.

Scarlett cố tìm một lời để phá tan sự im lặng bao trùm:

- Còn Cade thế nào?

- Ảnh đang chết từ từ. Tôi sẽ cố tìm cho ảnh một cái chết thoải mái và an nhàn hơn, khỏi phải lo nghĩ tới tương lai của tôi. Ngày mai, bà mẹ kế của tôi sẽ dẫn mấy đứa con đi Bắc Mỹ. Thôi, tôi về đây.

Nhìn ánh mắt quả quyết nhưng vô hồn của Cathleen, mắt Melanie ướm sưng. Nàng thông cảm tình cảnh của Cathleen. Trong khi đó, Cathleen cố gượng cười, cái cười méo mào của một đứa bé cố dẫn cho khỏi khóc. Riêng Scarlett thì vẫn chưa hết ngạc nhiên vì cái tin Cathleen Calvert sắp lấy một tên quản gia... Cathleen, con gái của một chủ đồn điền giàu có, Cathleen là thiếu nữ có nhiều người si mê nhất trong hạt Clayton, chỉ đứng sau Scarlett!

Cathleen cúi xuống và Melanie kiễng chân lên. Họ hôn nhau. Rồi người con gái sắp lấy chồng trong túi ngực giật cương thật mạnh, con la già nua cất bước.

Melanie nhìn theo, nước mắt lăn dài trên má. Scarlett cũng thần thờ nhìn theo hình bóng người bạn xa dần.

- Melly, nó có điên không? Chị biết làm sao Cathleen có thể yêu tên quản gia của nó được.

- Yêu? Ồ, Scarlett, đừng nói đến tiếng ghê rợn đó. Tội nghiệp Cathleen, tội nghiệp cho Cade!

Dĩ nhiên không ai có thể sung sướng khi làm vợ một gã da trắng ti tiện như thế. Nhưng một cô gái đơn độc làm sao có thể quán xuyến cả một đồn điền to lớn. Cathleen cần phải lấy chồng để có người gánh vác thay nàng.

- Melly đúng như tôi nói, bây giờ các cô gái không còn tự ý lựa chọn chồng nữa. Họ phải lấy đại bất cứ người nào.

- Ô, họ đâu cần hấp tấp như vậy! Làm gái già có gì xấu đâu. Cô Pitty thì sao. Ôi, thà chị nhìn Cathleen chết còn ít đau lòng hơn. Chắc chắn Cade cũng nghĩ như chị. Dòng họ Calvert đã đổ nát rồi. Em tưởng tượng những... những đứa con của Cathy sẽ ra sao? Này, Scarlett, em cho Pork thắng ngựa đuổi gấp theo Cathy bảo nó về sống với mình.

- Chúa ơi!

Scarlett kêu lên, nàng giận cái lối mời đón kẻ khác vào Tara của Melanie. Scarlett không bao giờ dám nghĩ đến chuyện phải nuôi thêm một miệng ăn nào nữa. Nàng muốn nói thẳng ra nhưng trên mặt Melanie có cái gì đó khiến nàng phải dịu giọng:

- Cathy không chịu đâu. Melly. Chị biết nó rất tự ái, nó sẽ nghĩ là chúng ta thi ân cho nó

- Em nói đúng, đúng lắm.

Melanie lăm băm như người ngây dại, mắt vẫn không rời đám bụi xa dần trên con đường đỏ.

Scarlett nghĩ: “Chị đã sống với tôi nhiều tháng rồi, chị không hề nghĩ tới chuyện đang sống nhờ người khác. Chắc chị không bao giờ nghĩ thế! Chị không phải là hạng người bị chiến tranh thay đổi tâm tánh. Chị cứ làm như mình giàu có và dồi dào lương thực lắm. Chắc rồi tôi không khỏi phải gánh vác chị suốt đời. Nhưng còn Cathleen thì không”.

CHƯƠNG 30

Trong suốt mùa hè nóng bức tiếp sau hoà bình, Tara bỗng nhiên không còn cô độc nữa. Trong nhiều tháng, một làn sóng những người đàn ông râu ria xồm xoàm, rách rưới và đói khát nặng nề leo lên đồi đất đỏ. Họ đến Tara để nghỉ những đôi chân mệt mỏi. Họ ngồi xuống những bậc thềm có bóng mát, xin ăn và xin trọ đêm. Họ là những người lính Liên bang trên đường về nhà. Tàu hoả đưa từ Caroline Bắc đến Atlanta những tàn dư của quân đội Johnstone và từ đó những người lính bắt đầu cuộc hành hương chậm chạp. Khi lớp người của Johnstone đi qua, những cựu chiến binh kiệt sức của quân đội Virginie tới rồi đến những binh sĩ của mặt trận phía Tây. Tất cả họ đều tiến về phía nam để tìm ngôi nhà của mình, có thể không còn nữa và những gia đình có thể đã chết hoặc lưu lạc đến những nơi khác rồi. Phần lớn đều đi bộ. Một số may mắn hơn cưỡi ngựa hoặc lừa giơ xương mà người ta đã cho phép họ giữ lại vào thời kỳ đầu hàng. Những con vật sầu thảm mà những kẻ phạm tặc không hiểu biết gì cũng nói được là chúng không bao giờ đến được miền Floride xa xôi hoặc miền nam Géorgie.

Trở về nhà. Trở về nhà. Những người lính chỉ có ý nghĩ ấy trong đầu. Một số buồn thảm và lặng lẽ, một số vui vẻ và cười những đau đớn phải chịu đựng; nhưng ý nghĩ là tất cả điều đó đã chấm dứt và họ được trở về nhà là vấn đề độc nhất cho phép họ còn có thể đi tiếp trên đường. Chỉ có một số ít ỏi tỏ vẻ ân hận. Họ để lại điều đó cho vợ họ hoặc cho bố mẹ già. Họ đã chiến đấu dũng cảm, họ đã bị lép vế và nguyện vọng độc nhất của họ là được yên ổn cắm cày dưới lá cờ mà họ đã chiến đấu.

Trở về nhà! Trở về nhà. Họ không còn đề tài nói chuyện nào khác. Họ không nói đến những cuộc chiến đấu mà họ đã trải qua, không nói đến những vết thương, không nói đến việc bị bắt, không nói đến tương lai. Sau này họ mới khơi lên những trận chiến và kể cho con cháu họ nghe những đòn đánh hay mà họ đã giáng cho quân thù, những quả đấm, những trận xung phong, cơn đói, vết thương; nhưng bây giờ thì không. Một số mất một tay, cụt một chân hay mù một mắt. Nhiều người bị vết thương làm đau đớn

khi trời mưa, nhưng tất cả những nỗi thống khổ đó đều không đáng kể vào lúc này.

Trẻ và già, hay nói hoặc ít nói, điền chủ giàu có hay nông dân nghèo, tất cả đều có rận và bệnh kiết lỵ. Người lính Liên bang đã quá quen với dòi bọ nên họ không nghĩ đến nữa và gãi sồn sột ngay trước mặt phụ nữ. Còn về bệnh kiết lỵ, “bệnh tháo máu” như các bà gọi một cách tế nhị... không chữa một ai, từ anh binh nhì đến ông tướng. Bốn năm trời thiếu ăn, bốn năm trời được nuôi dưỡng bằng những thứ thô, quá xanh hoặc ủng một nửa, và tất cả những người lính dừng lại ở Tara đều hoặc vừa mới dứt cơn hoặc đang trong cơn.

“Họ không có bộ ruột tốt, trong quân đội Liên bang”, bà Má nhận xét và mặt đầm mồ hôi, bà đang cúi mình trên bếp lò, chuẩn bị một thứ thuốc nước đắng gồm rễ cây dâu, một thứ thuốc của bà Ellen để chống bệnh kiết lỵ

“Đối với tôi, không phải quân Yankees đã thắng các ông chúng ta mà là thứ ở trong bụng. Các ông không đánh nhau được khi nào bụng các ông biến thành nước”.

Đối với tất cả mọi người, bà Má đều cho uống thứ thuốc đắng của bà, không cần hỏi bệnh trạng ra sao...

Bà Má cũng không dàn xếp vấn đề “cứ trú”. Không một người lính nào đầy rận được bước vào Tara. Bà dắt mọi người đến đằng sau một bụi rậm, bắt họ cởi quần áo ra, cho họ một chậu nước, một miếng xà phòng bằng bột tạt để họ kỳ cọ và đưa cho họ một cái mền lông hoặc một cái chăn để tạm che thân khi đợi bà cho quần áo của họ vào nồi luộc. Mặc cho các thiếu phụ trong nhà bảo bà làm thế là “xi nhục người lính”, bà Má phản kháng lại là bản thân các cô sẽ bị nhục nhã hơn nếu phát hiện trên người có một con rận.

Hàng ngày, mỗi khi có đợt lính mới đến, bà Má rất bực mình vì họ được phép vào trong các phòng ngủ. Bà chỉ sợ có một con rận xông ra nhà. Không bàn cãi, Scarlett biến phòng khách lớn thành phòng ngủ trải thảm đỏ. Bà Má kêu trời và tuyên bố là để những người lính nằm ngủ trên tấm thảm của bà Ellen là một vấn đề phạm thánh

nhưng Scarlett không chịu. Cần phải để cho những người đàn ông ngủ được tương đối. Thế rồi, mấy tháng sau khi đầu hàng, tắm rửa nhưng dây và mìn bắt đầu có dấu hiệu rỉ ròi ở những chỗ mà người vô ý thức đã chùi gót chân và giày bột có dính thúc ngựa của họ vào. Và cuối cùng, người ta trông thấy chỉ còn trơ những dây xù xì.

Cứ mỗi người lính tới, Scarlett và Mélanie lại hỏi thăm tin tức về Ashley, còn Suellen, cô tỏ vẻ bên lề hỏi về số phận của Kennedy. Nhưng không một người lính nào nghe họ nói và lại mọi người có vẻ không muốn nói đến những người vắng mặt. Còn được sống đã là hạnh phúc lắm rồi và không ai muốn nghĩ đến hàng nghìn chiến sĩ của họ đã bị chôn trong những nấm mộ chung.

Cứ mỗi người lính đi qua, cả nhà lại xúm lại tìm mọi cách để động viên Mélanie. Tất nhiên Ashley không bị chết trong tù, vì trường hợp ấy người ta nhất định sẽ nhận được một bức thư của ông cố đạo Yankees nào đó. Chàng sắp về, nhưng vì nơi chàng bị giam quá xa Tara. Nếu có đường sắt cũng đã phải mất nhiều ngày, và nếu Ashley phải đi bộ như những người lính này... Tại sao chàng không viết thư? Thì ai còn lạ gì tình hình bưu cục bây giờ hoạt động ra sao... Nhưng giả sử... giả sử chàng chết trên dọc đường trở về? Mélanie ạ, chắc chắn chúng ta sẽ được một người phụ nữ Yankees báo tin... Phụ nữ Yankees... thì cũng phải có những người tốt chứ. Chúa tạo ra một quốc gia không thể không có trong đó những tâm hồn nhân đức. Scarlett, chị còn nhớ chứ, chúng ta đã gặp một phụ nữ Yankees rất tốt ở Saratoga lần trước... Chị Scarlett kể cho em nghe đi.

“Được, tôi xin kể, Scarlett nói. Chị ta hỏi tôi chúng ta có bao nhiêu con chó sẵn để chạy theo những người nô lệ của chúng ta? Tôi đồng ý với Mélanie. Đàn ông cũng như đàn bà Yankees, chẳng có ai tốt cả. Nhưng đừng khóc nữa Mélanie. Ashley sắp trở về. Có thể là tại đường xa xôi quá... Có thể là tại chàng không có giày bột”.

Nghĩ đến Ashley có thể phải đi chân không, Scarlett cũng suýt bật khóc. Những người lính khác cứ việc rách rưới, cứ việc buộc chân trong một cái túi nhưng Ashley thì không. Chàng sẽ trở về trên một con ngựa, mặc những bộ quần áo đẹp, giày bột bóng loáng và trên mũ có cắm một cái lông. Đối với Scarlett, nghĩ đến Ashley cũng trong

tình trạng như những người lính khôn khó kia là một sự đòi bại lớn.

Một buổi trưa tháng sáu, trong khi mọi người ở Tara cùng nhau quây quần dưới hang hiên và chăm chú nhìn Pork bỏ quả dưa hấu đầu tiên, người ta nghe thấy có tiếng vó ngựa bước trên lối đi phủ cát sỏi. Prissy thông thả đi ra mở cửa hang rào để mặc cả nhà thảo luận xem có nên giấu quả dưa đi không nếu khách đến là một người lính.

Mélanie và Carreen rụt rè tuyên bố là người lính nên có phần nhưng Scarlett và Suellen và bá Má ủng hộ và bảo Pork đem cất đi.

- Các em ạ, đừng ngốc thế. Đối với chúng ta vẫn còn chưa đủ huồng chi nếu là hai hoặc ba người lính ồm đỏi thì mỗi người chúng ta sẽ chẳng được một miếng, Scarlett nói.

Trong lúc Pork tay cầm quả dưa chưa biết theo bên nào thì đã nghe thấy tiếng Prissy hô tướng lên:

- Trời ơi, thưa cô Scarlett, cô Mélanie, mời các cô ra đây nhanh lên.

- Gì thế, Scarlett thốt lên và đứng bật dậy, chạy qua hành lang, theo sau là Mélanie và cả nhà. “Hay Ashley chẳng?”, Mélanie nghĩ thầm.

- Bác Peter, bác Peter nhà bà Pitty đấy.

Tất cả đều lao ra ngoài hiên và trông thấy lão già chuyên chế tóc hoa râm bước xuống từ một con ngựa tí hon đuôi chuột có thắt một mẩu chăn lông. Trên bộ mặt rộng và đen của lão, phẩm cách thường có của lão và niềm vui gặp những người bạn cũ đấu tranh kịch liệt đến nỗi vừa cau lông mày, vừa nhăn trán, lão mở cái mồm đầy răng như một con chó già sung sướng.

Tất cả mọi người đi xuống thềm đến trước mặt lão, bắt tay lão và hỏi dồn dập nhưng rồi tiếng nói của Mélanie cũng át được tiếng ồn ào:

- Cô tôi không ồm chú chú Peter?

- Không ạ. Bà vẫn khỏe, cảm ơn Chúa. Peter đáp và đưa con mắt nghiêm nghị nhìn Mélanie rồi nhìn Scarlett, làm cho hai chị em như cảm thấy có lỗi mà không hiểu tại sao. Bà Pitty vẫn khỏe nhưng không có các cô, bà cứ tự gặm nhấm móng tay suốt ngày và các cô có biết tại sao không?

- Nhưng chú Peter...

- Các cô không cần phải tạ lỗi đâu, bà Pitty đã viết thư bảo các cô trở về rồi cơ mà. Tôi trông thấy bà viết lá thư và tôi trông thấy bà khóc khi các cô trả lời là vì bận nhiều việc quá trong cái trại cỏ này nên không thể về được.

- Nhưng chú Peter...

- Làm sao mà các cô có thể để bà Pitty ở một mình và sợ hãi như vậy? Các cô cũng biết như tôi là bà Pitty chưa bao giờ phải ở một mình và chỉ còn biết có run lẩy bẩy kể từ khi ở Macon về. Bà bảo tôi nói thẳng vào mặt các cô là bà không hiểu tại sao các cô lại bỏ rơi bà như vậy khi bà cần đến các cô.

- Thôi im đi, bà Má nói với giọng chua chát vì bà rất bực mình khi nghe thấy gọi Tara là “cái trại cỏ”. Lũ mọi đen này ngu dốt vì ở ngoài tỉnh nên không phân biệt được trại và đồn điền. Vậy cho là chúng tôi ở đây không cần đến cô Scarlett và cô Mélanie sao? Cần quá đi chứ. Thế tại sao bà Pitty lại không vờ ông em về giúp? Vậy là không cần đến ông ấy sao?

Chú Peter có vẻ khó chịu trả lời:

- Từ nhiều năm nay hai chị em bà ấy có quan hệ gì với nhau đâu, và bây giờ thì cả hai đều già quá rồi và bắt đầu lại sao được nữa. Chú quay lại phía hai thiếu phụ nói tiếp: các cô phải thấy xấu hổ đã bỏ một mình bà với một nửa số bạn bè đã chết, nửa kia ở Macon và Atlanta thì đầy những lính Yankees và những nô lệ đã giải phóng.

Hai chị em nghe lời trách móc của lão già chuyên chế mà bà cô đã gửi tới để thuyết phục hai cô. Các cô phá lên cười và phải bám vào nhau để giữ thăng bằng. Cũng đúng

lúc ấy, Pork, Dilcey và bá Má cũng cười rộ lên thấy người ta chê bai một cách lộ bịch Tara thân yêu của họ. Suellen và Carreen phì cười, ông Gérald cũng phác một nụ cười mơ hồ. Tất cả mọi người gập mình lại trừ có Peter đứng đung đưa trên hai chân và con bực mình mỗi lúc một tăng.

- Này anh mọi của cô tôi ơi, bà Má nhăn mặt lại hỏi, có phải vì anh quá già nên mới không còn bảo vệ được bà chủ nữa phải không?

Peter bực mình trả lời:

- Tôi, quá già? Không, tôi còn có thể bảo vệ bà chủ tôi như tôi vẫn làm. Tôi đã bảo vệ bà trong khi tản cư đến Macon. Tôi còn bảo vệ bà cả khi có quân Yankees tới Macon làm bà sợ quá cứ trợn tròn mắt lên. Và chính tôi đã tìm được chú ngựa này để đưa bà về Atlanta cùng với bộ đồ bạc của ông thân sinh ra bà. Vừa hả cơn giận, Peter thận trọng tìm cách tỏ ra biết điều hơn. Thế rồi tôi không nói đến bao giờ nữa mà có vẻ như thế.

- Có vẻ thế nào?

- Phải, tôi nói thế để mọi người thấy là bà Pitty chỉ có một mình. Người ta thường nói đến những điều chẳng hay ho gì đối với những cô gái già chưa chồng ở một mình, Peter nói tiếp và chú làm cho những người nghe không nghi ngờ gì đối với chú, bà Pitty vẫn chỉ là cô gái mười sáu tuổi mập mập và ngoan ngoãn cần phải bảo vệ chống lại những lời nói xấu. Không, tôi không để cho bà Pitty có bất kỳ ai đến ở cùng...

Scarlett và Mélanie không thể chịu được nữa và ngồi xuống bậc thềm. Sau cùng, Mélanie chùi nước mắt và nghiêm chỉnh nói:

- Tội nghiệp chú Peter. Tôi lấy làm tiếc là đã cười chú. Chú tha lỗi cho tôi. Trong lúc này, hai chị em tôi chưa thể quay về Atlanta được. Có thể là đến tháng chín sau vụ hái bông tôi sẽ về. Thế có phải là bà Pitty chỉ phái chú đến đây có một việc là đưa chúng tôi về trên cái bộ xương này không?

Câu hỏi đó làm Peter quay phắt lại, mồm há hốc, ân hận và bối rối lộ rõ trên nét mặt nhăn nhoe.

- Cô Mélanie, có lẽ là tôi già thật rồi. Tôi quên khuấy mất là bà đã phái tôi đến đây và điều quan trọng nhất là có một bức thư cho cô. Bà Pitty không muốn giao nó cho bưu điện cũng không muốn giao nó cho bất kỳ ai khác ngoài tôi và

- Một bức thư cho tôi? Ai gửi?

- Thưa cô, là thế này... bà bảo tôi: Chú Peter, chú phải rất thận trọng giao nó cho Mélanie..., và tôi nói...

Mélanie đứng phắt lên và đưa bàn tay áp vào ngực:

- Ashley! Ashley! Chàng chết rồi sao?

- Không, không, thưa cô. Peter kêu lên và lục túi cái áo rách. Ashley còn sống. Bức thư kia là của chàng. Chàng về. Chàng... Trời ơi. Giữ lấy cô kia... Bà Má... Để tôi...

- Đừng có động vào cô ấy, thằng già ngu ngốc kia. Bà Má quát lên và đỡ lấy Mélanie ngã ngất trong tay. Đồ khỉ già như thế mà còn thiếu thận trọng. Thôi được rồi. Pork khiêng chân cô còn Carreen nâng đầu, đem đặt cô lên cái ghế bành dài trong phòng khách.

Chỉ trừ Scarlett, mọi người đều vồn vã xung quanh Mélanie. Người ta chen nhau, kêu la, lao vào nhà để lấy nước và lấy gói và một lát sau chỉ còn lại mình Scarlett và chú Peter. Đứng yên tại chỗ, Scarlett trừng trừng nhìn cái thư mà chú Peter đang giơ ra. Chú Peter thì mất hết vẻ chững chạc và mặt chú trông như một đứa trẻ vừa bị mắng.

Mặc dù trong lòng vang lên một giọng nói không ngừng: “Chàng chưa chết, chàng sắp về”, Scarlett không có cảm giác vui sướng, cô cảm thấy rã rời, tê liệt. Cô thấy hình như chú Peter nói trong cõi xa xăm.

- Ông Willie Bur ở Macon, người có họ với cô đã mang thư này về cho bà Pitty. Ông

Willie cùng ở trong một trại tù với ông Ashley. Ông Willie có một con ngựa và ông sắp đến đây, còn ông Ashley chỉ có đôi chân.

Scarlett giật lấy bức thư trong tay Peter. Nó được gửi cho Mélanie, do bà Pitty viết nhưng Scarlett bóc lá thư không chút lưỡng lự. Cô xé phong bì và trong phong bì chỉ có một mẫu giấy gấp bốn, hoàn toàn cầu bần, nhàu nát và rách các góc cạnh. Tay run run, Scarlett mở bức thư ra và đọc dòng chữ do chính tay Ashley viết: “Em yêu, anh đang trở về với em!” Những giọt nước mắt tuôn rơi lã chã, cô không thể đọc tiếp được lá thư. Tim cô như giãn ra, cô tưởng không có niềm hạnh phúc nào lớn lao hơn. ép chặt lá thư vào người, cô phóng lên các bậc thềm, vượt qua hành lang, vào phòng khách trong đó mọi người đang tíu tít xung quanh Mélanie rồi bước vào phòng làm việc nhỏ của bà Ellen. Cô khoá cửa lại và vừa cười vừa khóc, cô hôn lá thư. Cô gieo mình nằm sấp xuống chiếc ghế bành dài.

“Em yêu, cô thì thâm, anh đang trở về với em!”

Trừ phi Ashley mọc cánh, chàng phải mất hàng tuần, có khi hàng tháng để làm một cuộc hành trình từ Illinois về đến bang Géogie nhưng ở Tara, mỗi khi có một người lính hiện ra trên đường, mọi trái tim đều đập như muốn vỡ lồng ngực. Bất cứ lúc nào Ashley cũng có thể xuất hiện. Và nếu không phải Ashley, người lính đang đi đến kia rất có thể có tin tức về chàng hoặc mang theo một bức thư của bà Pitty có liên quan đến chàng. Mỗi khi nghe có tiếng bước chân là tất cả mọi người trong nhà, da trắng cũng như da đen đều đổ xô ra hàng hiên. Trông thấy một bộ quân phục đủ khiến mọi người bỏ đóng gỗ, bỏ đồng cỏ hoặc bông để ngóng chờ. Trong một tháng trời, công việc như dậm chân tại chỗ. Không ai muốn vắng mặt lúc Ashley trở về. Scarlett cũng vậy, cô bắt mọi người phải hoàn thành nhiệm vụ nhưng bản thân cô lại rất chênh mảng.

Nhưng mấy tuần lễ đã từ từ trôi qua mà không có tin tức gì về Ashley. Cuộc sống dần dần trở lại bình thường. Những trái tim nôn nóng chẳng đủ sức để chịu đựng một cuộc đợi chờ lâu như vậy. Một mối lo lắng lại nảy sinh trong lòng Scarlett. Cô sợ có vấn đề gì xảy ra với Ashley trên đường trở về. Rock Island ở rất xa và Ashley có thể bị yêu

sức hoặc ốm lúc ra khỏi trại giam. Thế rồi chàng lại không có tiền và chàng lại phải đi qua một miền đất mà ở đó người ta thù ghét người Liên bang. Nếu biết chàng ở đâu, cô sẽ gửi tiền để chàng đi tàu về cho nhanh hơn và cô sẽ gửi đến chàng đến đồng xu cuối cùng, mặc cho cả nhà có bị chết đói.

“Em yêu, anh đang trở về với em!”

Trong lúc vui sướng đọc những dòng chữ đó, Scarlett tưởng như Ashley sắp trở về với mình. Lúc này, tinh thần cô đã bớt nóng sốt, cô nhận thấy rất rõ là chàng sẽ trở về với Mélanie, vì Mélanie mà cả nhà vang vang tiếng hát. Đôi khi Scarlett tự hỏi tại sao Mélanie không chết lúc sinh nở. Được như thế mọi vấn đề sẽ ổn. Sau khi đã hi sinh một thời gian cho hợp lễ nghi, cô sẽ kết hôn với Ashley và sẽ trở thành một người mẹ tuyệt vời của bé Beau. Khi có ý nghĩ đó trong óc, cô vội vàng cầu Chúa và nói với Chúa đó chỉ là vô tình. Như vậy, không còn sợ Chúa nữa.

Những người lính tiếp tục từng người một đến, hoặc từng đôi, hoặc hàng tá. Họ bao giờ cũng đói. Scarlett cảm thấy thất vọng và cô thà thấy một đám mây châu chấu ập xuống Tara còn hơn. Cô bực bội với những thủ tục xưa về đón tiếp khách trong thời kỳ thịnh vượng, những cổ tục không cho phép để một người khách, dù sang hay hèn tiếp tục ra đi mà không mời họ ngủ lại đêm và không mời họ ăn, không cho ngựa ăn. Scarlett biết là thời kỳ đó đã vĩnh viễn qua rồi, nhưng những người khác ở Tara cũng như những người lính mới đến còn chưa biết và mỗi một người đến đều được đón tiếp rộng rãi như một người khách đã được đợi từ lâu.

Dần dần, khi những đoàn người vô tận đến, trái tim Scarlett càng trở nên cứng rắn hơn. Những người này ngón số lương thực có thể nuôi sống cả Tara và những rau cỏ mà tự tay cô chăm bón. Tìm được thức ăn có dễ dàng gì đâu và số tiền lấy được của tên Yankees không phải là vô tận. Cô chỉ còn có hai tờ giấy bạc xanh và hai đồng vàng. Tại sao cô bắt buộc phải nuôi bầy người đói khát này? Chiến tranh đã kết thúc rồi, họ không bao giờ còn phải làm bức tường thành bằng xác họ nữa. Sau cùng cô phải ra lệnh cho Pork giảm khẩu phần ăn mỗi khi có những người lính đến. Lệnh đó được thực hiện cho đến khi Scarlett nhận thấy Mélanie từ khi sinh bé Beau, không bao

giờ có sức chịu đựng tốt, cô đã bảo với Pork rằng hãy lấy khẩu phần của cô cho những người lính. Scarlett liền tuyên bố với cô:

- Mélanie, cô không được làm như vậy nữa. Cô đang ốm dở và nếu cô không chịu ăn thì sẽ ốm, phải nằm một chỗ và chúng tôi lại phải hầu. Cứ để người ta ra đi khi chưa được ăn no. Họ đủ sức để chịu rồi. Họ đã chịu chế độ đó bốn năm nay rồi, nếu chịu thêm ít lâu nữa có làm sao đâu.

Mélanie quay lại và lần đầu tiên Scarlett ngạc nhiên thấy trong cặp mắt trong sáng của cô có một niềm xúc động mà cô không tìm cách che giấu:

- Ôi, chị Scarlett, xin chị đừng mắng em. Cứ để em làm. Chị không biết chứ làm được như vậy em phấn khởi biết bao. Mỗi khi em nhường phần của em cho một người lính khốn khổ, em thấy hình như có thể làm ở đâu đó trong miền Bắc, một người nào đó cũng nhường phần của mình cho Ashley của em để anh có sức về với em.

“Ashley của em”

“Em yêu, anh đang trở về với em!”

Scarlett liền đi ra mà không thốt một câu nào. Sau sự việc đó, Mélanie nhận thấy bàn ăn đầy đặn hơn mỗi khi có khách.

Khi những người lính ốm quá không tiếp tục ra đi được, Scarlett để họ nằm vào giường với một vẻ bức bối. Mỗi một người ốm là một cái mồm phải nuôi thêm. Lại phải có người chăm sóc, thế là lại bớt đi một lao động để làm lại hàng rào, để cày, để kéo bừa, để gieo hạt... Một hôm có một người lính cưỡi ngựa đi Fayetteville, anh ta để xuống mái hiên một cậu thanh niên mặt còn phủ lông tơ hung. Người lính đó thấy cậu ta nằm ngất trên vệ đường đã mang cậu đến Tara, ngôi nhà gần nhất. Các thiếu phụ nghĩ cậu ta ở trong đơn vị thiếu sinh quân người ta đã tuyển mộ trong các trường quân sự khi Sherman tới gần thành phố Milledge nhưng các cô không bao giờ hiểu được. Cậu ta đã chết mà không tỉnh lại được một phút nào và không có bất cứ giấy tờ gì trong túi. Đó là một cậu bé đẹp trai, chắc là ở một gia đình giàu có nào đó trong

miền Nam này và có một người đàn bà đang dò xét trên đường và tự hỏi cậu ở đâu và bao giờ trở về. Người ta chôn cậu trong nghĩa trang gia đình bên cạnh ba cậu bé O'Hara và trong lúc Pork lấp mộ, Mélanie oà lên khóc và từ trong thâm tâm tự hỏi nếu những người không quen biết cũng đang đào đất lấp lên thi hài Ashley.

Cũng như cậu thiếu niên ấy, Will Benteen cũng đến nằm ngất trên lưng ngựa của một người bạn. Will ôm rất nặng và khi các thiếu phụ đặt anh nằm xuống giường, họ sợ là chẳng bao lâu anh sẽ đi theo người thiếu sinh quân kia.

Anh có bộ mặt xương xương của người nông dân Nam Géorgia bị sốt rét, bột tóc đỏ tái và cặp mắt đã nhợt nhạt; mỗi khi anh mê sảng, anh vẫn còn giữ được vẻ chịu đựng và hiền lành. Một cẳng chân của anh bị cắt cụt trên đầu gối và ở khúc chân cụt có buộc một khúc gỗ dẻo sơ sài. Anh đúng là một nông dân như cậu thiếu niên kia là con một điền chủ. Will không bắn thủ cũng không đầy rận như những người khác đã đến đây. Những câu nói trong cơn mê sảng cho các thiếu phụ thấy anh không thuộc tầng lớp của họ và cũng không vì thế mà các cô chăm sóc anh kém đi.

Gầy rạc vì một năm nằm trong nhà giam của quân Yankees, kiệt sức vì phải lê khúc gỗ tồi tàn trên đoạn đường dài, anh không còn đủ sức lực để chống lại bệnh sung phổi và trong nhiều ngày rên rỉ, cố ngồi lên và nhớ lại những trận đánh mà anh đã trải qua, anh lại nằm xuống giường. Chưa một lần anh kêu tên một người mẹ, một người đàn bà, một người chị hay một người tình và điều đó làm Carreen quan tâm. Cô nghĩ thầm: “Anh chàng này chẳng biết một ai trên thế gian này”.

Được chăm sóc tốt, Will hồi phục rất nhanh. Một ngày, anh giương cặp mắt xanh nhìn Carreen, cô gái đang ngồi ở đầu giường và làn tràng hạt, ánh nắng ban mai đùa trên bộ tóc vàng của cô, anh nói:

- Cô không phải là một giấc mơ. Thưa cô, tôi mong rằng tôi đã không làm cho cô phải quá vất vả.

Anh lại sức khá lâu và bình tĩnh nằm dài ngắm những cây mộc lan qua cửa sổ. Anh cố

gắng ít làm phiền mọi người. Và Carreen có cảm tình với anh vì những im lặng của anh mà anh không tìm cách phá vỡ. Trong những buổi trưa dài và nóng, cô ngồi cạnh quạt cho anh và không nói gì. Mạnh mẽ và dịu dàng, Carreen đi lại như cái bóng. Cô chẳng có gì nhiều để nói với những người khác và lặng lẽ làm công việc hợp với sức của cô. Cô cầu kinh nhiều. Lúc Scarlett vào phòng không gõ cửa, bao giờ cô cũng trông thấy em gái mình đang quỳ trước giường. Hiện tượng đó không thể không làm cho Scarlett khó chịu vì cô cho là thời gian cầu nguyện đã qua rồi, nếu Chúa xét thấy cần trừng phạt con người, chỉ cần cầu nguyện. Đối với Scarlett, tôn giáo bao giờ cũng khoác hình thức trả giá. Để được hưởng đặc ân, Scarlett hứa với Chúa sẽ ăn ở cho tốt. Nhưng theo ý cô, Chúa đã nhiều phen phũ nhận những lời cam kết của cô và từ đó Scarlett thấy cô không còn nợ Chúa điều gì. Do đó, mỗi khi cô bắt gặp Carreen đang cầu nguyện, lẽ ra cô ta phải ngủ trưa hoặc vá quần áo, cô có cảm tưởng như em mình trốn tránh một phần nhiệm vụ.

Một buổi trưa, Will đã có thể đi từ giường ra chiếc ghế bành, Scarlett cho anh biết ý nghĩ của cô và cô rất kinh ngạc thấy Will trả lời bằng giọng đều đều:

- Xin chị cứ để yên cho cô ấy cầu nguyện. Đó là nguồn cổ vũ của cô ấy.
- Nguồn cổ vũ?
- Vâng, cô ấy cầu nguyện cho mẹ và cho anh ấy.
- Anh ấy, anh nào?

Will nhìn Scarlett bằng cặp mắt đã ứa viền những lông mi màu cát. Hình như không có gì làm anh ngạc nhiên và xúc động cả. Có thể anh đã nhìn thấy quá nhiều vấn đề làm chung hưởng mọi người nên không còn khả năng ngạc nhiên nữa. Dù cho Scarlett không biết điều gì xảy ra trong trái tim em gái, hình như anh cũng không thấy thế là lạ lùng. Anh nói:

- Thì người yêu của cô ấy, anh chàng Brent nào đó đã bị chết trận.

- Người yêu? Scarlett nói khô khan. Thôi đi. Hai anh em hấn ve vãn tôi thì có.

- Vâng, cô ấy cũng nói với tôi thế. Người ta có thể nói tất cả con trai trong địa hạt đều phải lòng chị nhưng không vì thế mà anh ấy không mê cô ấy khi chị bỏ rơi anh ấy. Khi anh ấy trở về nhà lần phép cuối cùng, hai người đã đính hôn với nhau. Cô ấy nói với tôi đây là người đàn ông duy nhất cô ấy yêu mãi mãi. Và thế là cô ấy được khuấy khoả đôi chút vì được cầu nguyện cho chàng.

- Cầu Chúa ban phúc cho Carreen, Scarlett thì thầm với một chút ghen tị trong lòng.

Cô băn khoăn nhìn anh chàng gầy rộc, vai còng trơ xương tóc đỏ hoe, cặp mắt bình tĩnh ấy. Vậy là anh đã nắm được tình hình trong gia đình mà chính cô không quan tâm đến. Vậy là vì thế mà Carreen cứ như ở trên cung trăng và cầu nguyện suốt ngày. Rồi cũng qua thôi. Hàng đông những phụ nữ khác, rốt cuộc cũng quên được người yêu đã chết trận, phải quên ngay cả người chồng. Bản thân cô cũng đã quên Charles. Cô cũng còn biết một người phụ nữ ở Atlanta mà chiến tranh đã làm cho ba lần goá chồng mà vẫn còn tìm được cách làm cho đàn ông phải chú ý đến. Scarlett kể điều ấy với Will nhưng anh lắc đầu dứt khoát:

- Cô Carreen không thể đâu.

Nói chuyện với Will thật là dễ chịu. Anh không nói nhiều nhưng hiểu hết. Cô hỏi anh những vấn đề về gieo hạt, xới đất, trồng trọt và tăng trọng cho lợn, về nuôi bò sữa. Anh lúc nào cũng cho cô những kinh nghiệm tốt vì trước kia anh cũng có một cái trại nhỏ và hai nô lệ ở Nam Géorgia. Anh biết là hai nô lệ của anh đã giải thoát và cái trại của anh từ giờ chỉ mọc cỏ dại và thông non. Chị anh, người họ hàng duy nhất của anh đã theo chồng đến bang Texas từ nhiều năm về trước và chỉ có một mình anh trên đời. Tuy nhiên, tất cả vấn đề đó không làm anh bận tâm bằng cái cẳng chân anh đã phải để lại ở Virginie.

Phải, khi mà bọn da đen đã hơi lâu bầu, Suellen kêu ca và than khóc, ông Gérald đã hỏi quá nhiều bà Ellen đang ở đâu, Scarlett thích đến bên cạnh Will để nói chuyện với

anh. Cô kể cả chuyện cô bắn chết một tên Yankees và cặp mắt cô long lanh tự hào lúc Will bình phẩm vắn tắt:

- Tuyệt quá.

Dần dà cả nhà đều quen với con đường dẫn đến buồng Will. Mỗi người đều tâm sự với anh những chuyện riêng... kể cả bà Má, lúc đầu còn tỏ vẻ lạnh nhạt vì anh ta đâu phải đã lên ông và chỉ có hai nô lệ.

Lúc anh đã có khả năng đi cà nhắc trong nhà, anh bắt đầu đan những cái giỏ đựng thực phẩm và sửa chữa lại những đồ gỗ đã bị bọn Yankees phá hỏng. Anh có đôi bàn tay khéo léo, và Wade không lúc nào rời anh vì anh gọt cho nó những đồ chơi độc đáo mà đứa trẻ nào cũng thích. Có Will, người ta có thể yên tâm để Wade và hai đứa nhỏ ở nhà để ra đồng làm việc. Will cũng biết trông trẻ như bà Má và chỉ một mình Mélanie đỡ được hai đứa bé da trắng và da đen lúc nó kêu gào.

- Chị Scarlett ạ, chị đối xử với tôi tốt quá mà tôi chỉ là một kẻ xa lạ, tôi chẳng là gì đối với chị cả. Tôi đã gây phiền hà cho chị rất nhiều nhưng nếu chị thấy không có gì trở ngại, tôi muốn ở lại đây giúp chị làm việc cho đến khi nào tôi đền bù được những công lao của chị. Tuy nhiên chẳng bao giờ tôi trả được hết nợ cho chị bởi vì một người không thể nào xong nợ với những người đã cứu sống mình.

Thế là Will ở lại và dần dần, tuy không có vẻ nhưng một phần gánh nặng ở Tara chuyển từ đôi vai Scarlett sang đôi vai gầy còm của Will Benteen.

Đang ở độ tháng chín và đến mùa hái bông. Mặt trời buổi trưa chiếu lên những bậc thềm trên đó Will Benteen đang ngồi dưới chân Scarlett. Bằng một giọng chậm rãi và đều đều, anh nói về cái giá đắt khủng khiếp mà người ta đòi để xử lý bông ở máy tuốt hạt mới lắp ở gần thành phố Fayette. Tuy nhiên, anh cũng cho biết là có thể giảm được chi phí đến một phần tư nếu đồng ý cho ông chủ máy tuốt thuê con ngựa và xe bò trong hai tuần. Nói tóm lại, anh không muốn ngã giá mà không hỏi ý kiến của Scarlett.

Scarlett quan sát người bạn gầy còm của mình đang nhai một cọng rom. Không còn nghi ngờ gì nữa, cũng như bà Má đã tuyên bố, Will là người mà Chúa đã ban cho cô và nhiều khi Scarlett tự hỏi không biết Tara sẽ ra sao nếu không có Will trong mấy tháng gần đây. Anh không nói nhiều, không đề cập đến những vấn đề lớn lao, không tỏ vẻ là người có năng lực, không quan tâm đến những gì xảy ra xung quanh anh nhưng anh nắm được hết mọi việc có liên quan đến Tara. Thế rồi anh làm việc, âm thầm, nhẫn nại, hoàn thành nhiệm vụ như một người hiểu biết. Mặc dù anh chỉ có một chân, anh làm việc còn nhanh hơn cả Pork. Và anh còn đạt đến mức bảo được Pork làm việc và Scarlett coi đó là một kỳ công. Lúc con bò bị tháo dạ và con ngựa bị một căn bệnh bí hiểm tưởng chết, Will ngày đêm chăm sóc chúng và cứu được chúng. Ý thức về công việc của anh làm cho Scarlett phải nể vị. Buổi sáng anh ra đi với một hoặc hai nắm táo, khoai mài hay một thứ rau nào khác và trở về với hạt giống, dạ, bột hoặc những thứ khác cần dùng.

Dần dần, mọi người coi anh như người trong nhà. Họ kê cho anh một cái giường trong phòng rửa mặt ăn thông sang buồng ông Gérald. Anh không nói đến chuyện rời bỏ Tara và Scarlett rất chú trọng tránh không nói đến vấn đề ấy vì sợ anh đi mất thật. Đôi khi, cô tự nhủ nếu anh còn có chút tình trong lòng, anh sẽ trở về quê hương nhưng không vì thế mà cô không mong anh ở lại Tara. Có một người đàn ông trong nhà tiện biết bao.

Scarlett cũng tự nhủ nếu Carreen thông minh một chút, cô ấy cũng có thể hiểu được là Will có vẻ mến cô. Scarlett rất mong Will sẽ ngỏ lời cầu hôn với Carreen. Trước chiến tranh có thể là Will không xứng đáng, anh không thuộc tầng lớp địa chủ, anh cũng không thuộc dân nghèo da trắng. Anh chỉ là một người nông dân nghèo bình thường, một tiểu chủ có học vấn nửa chừng, dễ mắc những lỗi lớn về văn phạm và không biết những lễ lối cư xử đẹp đẽ mà những người O'Hara đã quen gặp ở những nhà cao sang. Thực tế, Scarlett tự hỏi có nên coi anh như một người thượng lưu và cuối cùng cô quyết định là không thể được. Mélanie thì lại bênh vực ý kiến của mình. Cô tuyên bố những ai có lòng tốt đều có nguồn gốc tốt. Scarlett biết là nếu bà Ellen thấy con gái bà lấy một người như vậy bà sẽ ngắt đi. Nhưng nhu cầu đã lôi kéo Scarlett ra xa quan

điểm của bà Ellen. Đàn ông thì hiếm, các cô gái cần lấy chồng và Tara thì cần có một người đàn ông. Tuy nhiên, Carreen ngày càng chìm đắm vào trong những quyển sách kinh. Cô dần dần mất quan hệ với thế giới thực tại và đối xử với Will như một người anh trai.

“Nếu Carreen có lòng biết ơn tí chút về những điều mình đã làm cho nó, nó sẽ lấy Will và không để anh ta ra đi”. Scarlett tức giận nghĩ thầm: “Nhưng không, nó cả ngày chỉ biết mơ mộng, chỉ nuôi những ảo tưởng về một thằng ngốc khôn khổ không bao giờ biết nghĩ đúng đắn”.

Vậy là Will cứ ở lại Tara. Tại sao anh không ra đi? Scarlett không biết và cô cũng chẳng cần biết. Cô ưa thích cách anh đối xử với cô. Anh coi cô như một người đàn ông và thích thảo luận công việc với cô. Anh tỏ ra đúng đắn và kính nể sự không vững vàng của ông Gérald nhưng anh chỉ hỏi ý kiến của Scarlett về mọi việc.

Scarlett tán thành ý kiến của anh cho thuê ngựa mặc dù như vậy buộc gia đình thiếu phương tiện chuyên chở một thời gian. Nhất là Suellen không đồng ý. Niềm vui thú lớn nhất của cô là được theo Will đến Jonesboro hoặc đến thành phố Fayette khi anh có việc phải đến đây. Diện những đồ trang sức đẹp nhất của gia đình, cô đi thăm bạn bè, chú ý lắng nghe những câu chuyện ba láp trong địa hạt và tự cảm thấy mình trở lại thành tiểu thư O’Hara của Tara. Suellen không bao giờ bỏ lỡ cơ hội rời khỏi đồn điền để đi đàn đúm với những kẻ không biết cô phải làm vườn và dọn giường.

“Cô tiểu thư nhà ta buộc phải đình chỉ những cuộc ngao du trong hai tuần. Scarlett nghĩ bụng. Còn chúng tôi, chúng tôi sắp bắt buộc phải chịu đựng những lời than tiếng khóc của cô”.

Mélanie đem con ra ngoài hiên, trải xuống đất một cái chăn cũ và để bé Beau bò ở trên. Từ khi nhận được thư của Ashley, cả ngày cô chỉ hát để biểu lộ hạnh phúc tràn đầy hoặc cô ngậm ngậm lo âu. Nhưng sung sướng hay phiền não, cô gầy hơn và xanh xao hơn rất nhiều. Cô hoàn thành nhiệm vụ của mình mà không hề phàn nàn, nhưng người cô không được khoẻ lắm. Ông bác sĩ già Fontaine khám bệnh cho cô và đồng ý

với bác sĩ Meade đã tuyên bố là cô không bao giờ nên đẻ bé Beau và ông kết luận là nếu mang thai lần thứ hai cô sẽ chết.

- Hôm nay, lúc tôi ở Fayette, Will nói, tôi đã tìm được thứ này rất đẹp. Tôi nghĩ là hẳn các chị các cô thích lắm nên tôi có mang về đây.

Anh lục trong túi quần và lấy ra một cái ví bằng vải và bằng vỏ cây mà Carreen đã làm cho anh. Anh mở ví và lấy ra một tờ giấy bạc Liên bang. Scarlett kêu lên khi trông thấy tờ giấy ấy:

- Anh cho thế này là đẹp à, Will? Tôi thì không đâu. Trong ngăn tủ của ba tôi có ba ngàn tờ này và bà Má thì cứ luôn quấy rầy tôi đưa cho bà một ít để bà bịt các kẽ hở ở tường để khỏi gió lùa. Có lẽ tôi lại sắp phải đưa cho bà. Như thế còn dùng được việc.

- Ai lại làm thế chị Scarlett. Mélanie nói với nụ cười buồn bã. Chị nên giữ lấy cho Wade, một ngày nào đó sau này nó sẽ lấy làm tự hào.

- Tôi đã làm đúng như lời chị Mélanie nói. Người ta đã dán một bài thơ vào mặt sau tờ giấy bạc. tôi biết là chị Scarlett chẳng sành thơ mấy nhưng tôi nghĩ là có thể nó sẽ làm chị thích.

Anh lật tờ giấy bạc lên, phía sau có dán một mẩu giấy bìa đặc những chữ viết bằng một thứ mực nhạt. Anh đằng hắng giọng và bắt đầu đọc một cách khó khăn:

“Bài thơ này có đầu đề là “Bài thơ phía sau tờ giấy bạc Liên bang” rồi anh đọc tiếp:

Cách này chẳng còn tiêu biểu gì trên trái đất,

Chẳng cho gì những nước nó ở trong!

Chúng có cho một quốc gia đã mất,

Hỡi bạn thân, hãy giữ lấy, hãy phô nó ra

Cho những ai muốn nghe muốn biết,

Cái đồ vô giá trị này kể lịch sử

Về tự do, xuất phát từ giấc mộng của đồng bào

Của một quốc gia đã chết vừa ra khỏi chiếc nôi”

- Ôi hay quá, cảm động quá. Mélanie kêu lên. Chị đừng đưa cho bà Má những tờ đôla để dán tường. Hãy lấy một thứ gì khác chứ không phải là giấy bạc. Như bài thơ đã nói: Chúng cứ cho một quốc gia đã mất.

- Thôi, Mélanie. Đừng có uỷ mị như vậy. Tờ giấy bao giờ cũng chỉ là tờ giấy mà chúng ta làm gì có nhiều như vậy. Thế rồi tôi cứ phải nghe bà Má than phiền về những kẻ nứt ở tường. Tôi mong là khi Wade lớn khôn, tôi sẽ có hàng đồng tờ giấy xanh để cho nó thay vì cái đồ vô dụng Liên bang này.

Trong lúc hai cô đang tranh luận với nhau, Will đùa với bé Beau, anh ngẩng mặt lên và nhìn ra lối đi, anh nói:

- Kia, ta lại có khách. Một người lính.

Scarlett nhìn theo mắt anh và trông thấy một cảnh tượng quen thuộc. Một người đàn ông râu ria, mặc quân phục xanh và rách rưới, đang từ từ đi lên lối đi trồng cây bách hương. Đầu anh ta cúi xuống về mặt mũi và kéo lên chân.

- Thế mà tôi tưởng là ta không còn lính nữa, Scarlett nói. Tôi mong rằng người này không đến nỗi đói lắm.

- Có đấy, có vẻ đói lắm, Will đáp cụt lủn.

Mélanie đứng lên nói:

- Để em đi nói với Dilcey dọn thêm một suất ăn nữa. Em cũng sẽ nói với bà Má chớ

nên lột quần áo của anh ta ra quá tàn nhẫn và...

Cô đột nhiên im bất làm Scarlett phải quay lại nhìn. Mélanie đưa bàn tay nhỏ nhắn lên cổ họng như bị đau. Dưới làn da trắng người ta nhìn thấy mạch máu cô đập dồn dập, mặt cô tái hơn bình thường, cặp mắt mở to quá đổi.

“Cô ta sắp ngất!” Scarlett nghĩ bụng rồi đứng lên nắm lấy cánh tay cô. Nhưng thoát một cái Mélanie đã vùng ra lao xuống bậc thềm. Hai cánh tay giơ lên, cái váy bạc màu phấp phới, cô chạy xuống đường lát đá sỏi nhẹ nhàng như một con chim. Thế là Scarlett có cảm giác như bị một đòn mãnh liệt và lập tức cô hiểu điều gì đã xảy ra. Cô lùi lại, tì người vào hành lang. Người lính giơ ra bộ mặt đầy râu hung và bẩn. Anh ta dừng lại và nhìn về phía ngôi nhà như thể anh quá mệt không thể bước thêm nữa. Trái tim Scarlett chồm lên, thất lại rồi lại tiếp tục đập mạnh.

Mélanie lao mình vào cánh tay người lính, đầu anh ta cúi xuống nhìn cô. Vui mừng quá, Scarlett lao lên nhưng bị Will giữ lại rồi điềm tĩnh nói:

- Đừng làm họ gián đoạn lúc này.
- Bỏ tôi ra, đồ ngốc. Bỏ tôi ra nào. Ashley đấy.

Will không buông tay, bình tĩnh nói:

- Dù sao thì cũng là chồng chị ấy, phải không nào?

Scarlett say sưa vì hạnh phúc đồng thời cũng tức giận. Cô cúi xuống nhìn Will và đọc thấy trong đáy mắt thanh bình của anh niềm thông cảm và thương hại.

CHƯƠNG 31

Một buổi trưa tháng Giêng năm 1866, Scarlett ngồi trong buồng giấy nhỏ của bà Ellen viết thư cho bà Pittypat và giải thích đến lần thứ mười tại sao cả cô, cả Mélanie và Ashley chưa thể trở về Atlanta được. Cô rất khó chịu vì biết là thế nào rồi bà Pittypat cũng sẽ trả lời với bức thư đầy nước mắt là “Tôi sợ sống một mình lắm!”

Tay cô lạnh giá. Cô ngừng lại một lát để xoa hai bàn tay vào nhau và đút chân sâu hơn nữa vào trong cái mền lông vịt để dưới gầm bàn. Gót đôi giày muyn của cô thực ra có thể nói là không còn nữa và cái còn lại là một miếng thảm mới được khâu vào. Miếng thảm ngăn được bàn chân không chạm trực tiếp xuống đất nhưng không ấm chút nào. Buổi sáng hôm ấy, Will đi Jonesboro để đóng móng ngựa. Scarlett cay đắng suy nghĩ là cô đang sống ở một thời kỳ chán ngán, ngựa thì có móng sắt còn người thì đi chân đất.

Cô lại cầm bút lên tiếp tục viết nhưng rồi cô lại đặt xuống khi nghe tiếng Will vào bằng cửa sau. Cô nhận ra tiếng cọt két của mẫu chân gỗ của anh tỳ xuống sàn. Will dừng lại trước cửa phòng làm việc. Scarlett đợi và biết là anh không dám làm phiền cô, cô lên tiếng gọi. Will vào, hai tai đỏ lên vì lạnh, tóc bù xù và một nụ cười tinh nghịch trên môi, anh hỏi:

- Chị Scarlett, trong ví chị còn bao nhiêu tiền?
- Anh định lấy tôi vì tiền hay sao thế? Scarlett hỏi và hơi bực mình.
- Không, tôi hỏi chỉ để biết thôi.

Scarlett ngạc nhiên nhìn anh. Will không có vẻ trang nghiêm nhưng lúc nào anh chả thế và Scarlett đoán là có vấn đề gì đó không ổn. Cô liền đáp:

- Tôi có mười đô la vàng. Đó là tất cả số tiền còn lại lấy của tên Yankees.

- Vậy thì không đủ đâu chị ạ.

- Không đủ để làm gì?

- Để đóng thuế. Will đáp và cà nhắc đi đến cạnh lò sưởi, anh cúi xuống và hơ bàn tay đỏ hồng lên ngọn lửa.

- Thuế à? Scarlett nhắc lại. Nhưng chúng ta đã đóng rồi kia mà.

- Vâng, nhưng người ta cho là nhà ta chưa đóng đủ. Hôm nay ở Jonesboro tôi đã nghe thấy nói thế.

- Nhưng Will này, tôi không hiểu. Anh nói thế là thế nào?

- Chị Scarlett ạ, tôi rất khổ tâm phải gây cho chị những nỗi lo lắng mới trong lúc chị đã có quá nhiều rồi nhưng tôi vẫn phải nói. Người ta nói là chị còn phải đóng nhiều hơn rất nhiều số thuế chị đã đóng. Người ta đang ấn định phần thuế thuộc về bất động sản ở Tara lên tới mức phát sợ... và tôi cho là chị sẽ là người phải đóng thuế cao nhất địa hạt.

- Nhưng người ta không thể bắt tôi đóng nữa vì tôi đã đóng rồi.

- Chị Scarlett ạ, chị chẳng mấy khi đi Jonesboro và tôi cũng lấy thế làm mừng cho chị. Trong thời gian gần đây, đó không phải là nơi dành cho những người phụ nữ đứng đắn. Nhưng nếu chị cũng được đi nhiều như tôi, chị sẽ thấy từ ít lâu nay ở đó có những bọn phản động đội lốt nắm chính quyền hành chính trong tỉnh. Nghĩ đến mà phát điên lên được. Người ta cũng trông thấy cả bọn nô lệ da đen huých cánh với những người da trắng, bắt họ phải nhường vỉa hè và...

- Sao, việc đó có liên quan gì đến thuế má?

- Có đấy ạ. Không phải chẳng để làm gì mà bọn chó má ấy muốn đánh thuế Tara như một đồn điền có khả năng cung cấp hàng nghìn kiện bông mỗi năm. Khi tôi nắm được tin ấy, tôi bèn đi một vòng các quán cà phê để nghe ngóng xem người ta nói gì và tôi

phát hiện được là nếu chị không đóng được thuế, có kẻ sẵn sàng mua lại Tara với giá rẻ mạt trong cuộc bán đấu giá. Và tất cả mọi người đều biết chị không tài nào xoay sở được. Tôi chưa tìm thấy kẻ nào có ý định mua đồn điền này nhưng tôi có cảm giác là cái thằng hèn hạ Hilton, kẻ đã lấy cô Cathleen, là đứa có dã tâm vì nó có một nụ cười bản thủ mỗi lúc tôi hỏi chuyện nó.

Will ngồi xuống chiếc ghế bành và xoa cái đầu chân cụt. Gặp tiết trời lạnh, nó lại làm anh đau và nhất là cái mẩu gỗ càng làm anh khổ sở. Scarlett đưa con mắt giận dữ nhìn anh. Anh đã đích thân kéo hồi chuông cáo phó cho Tara mà thấy anh không có vẻ xúc động lắm. Bán đấu giá Tara. Mọi người sẽ ở đâu? Tara trong tay một kẻ khác. Không, quá sức tưởng tượng.

Scarlett chỉ ra sức khai khẩn Tara nên không chú ý đến những vấn đề xảy ra bên ngoài. Bây giờ cô có Will và Ashley để giải quyết những công việc ở Jonesboro hoặc ở Fayette nên ít khi cô ra khỏi đồn điền. Cũng như trước kia cô đã từng không chịu nghe ông Gérald nói chuyện chiến tranh, bây giờ cô cũng làm ngơ mỗi tối Will và Ashley ngồi xung quanh bàn, thảo luận về biện pháp kiến thiết đất nước.

Ôi, tất nhiên là cô có biết về hành động của những tên Scalllawags, tức bọn miền Nam chuồn sang phía Cộng hoà, để mà vợ vét và bọn Carpetbaggers, tức bọn Yankees, sau khi miền Nam đầu hàng đã lao sang đây như những con diều hâu chỉ mang theo độc nhất có cái túi du lịch. Cô cũng được biết là có một số nô lệ da đen được giải phóng đã trở nên rất hỗn xược, là điều cô rất khó tin vì cô chưa gặp một người da đen nào quá đáng.

Nhưng có rất nhiều vấn đề mà Will và Ashley thoả thuận với nhau không nói cho cô biết. Sau tai hoạ chiến tranh, nối tiếp đến một tai hoạ khác tồi tệ hơn, đó là Kiến thiết. Tuy nhiên, hai người đàn ông đồng ý với nhau không nói đến những chi tiết trầm trọng nhất mỗi khi họ đề cập đến vấn đề ấy ở nhà. Và nếu như Scarlett có để ý nghe thì phần lớn những điều cô nghe đều bay theo chiều gió.

Cô đã nghe thấy Ashley nói đến miền Nam đang bị coi như một nước bị chiếm đóng

và chính sách của những kẻ chiến thắng đều xuất phát từ lòng hận thù. Nhưng cô hoàn toàn thờ ơ với những nhận xét ấy. Đường lối chính sách là công việc của đàn ông. Will đã tuyên bố trước mặt cô là anh thấy miền Bắc chẳng có vẻ gì muốn cho miền Nam ngóc đầu lên. Scarlett nghĩ bụng: “Chỉ có bọn đàn ông là bao giờ cũng hay phiền muộn về những điều chẳng đâu vào đâu! ” Điều quan trọng với cô là bọn Yankees không tóm được cô và từ giờ trở đi, chúng lại càng không tóm được. Điều duy nhất cần thiết là phải làm việc cật lực và chẳng quan tâm gì đến chính phủ Yankees. Dù sao thì chiến tranh cũng đã chấm dứt rồi.

Scarlett không nhận thấy là người ta đã thay đổi luật lệ rồi và một người lao động lương thiện không còn được hưởng phần thưởng xứng đáng với mình. Từ bây giờ, bang Géorgie bị thiết quân luật. Quân lính Yankees đóng đồn ở khắp nơi trong bang và văn phòng Giải phóng toàn quyền giải quyết mọi việc.

Do chính phủ liên bang lập nên để phụ trách những nô lệ cũ vô công rồi nghề và quá khích, văn phòng đó lôi hàng ngàn nô lệ ra khỏi các đồn điền và tập trung họ lại trong các làng và trong các thành phố, duy trì họ, không để họ phải làm gì và huấn luyện họ chống lại các chủ cũ. Jonas, quản lý cũ của ông Gérald làm giám đốc văn phòng và có trợ lý là Hilton, chồng Cathleen. Hai gã này tung ra tin đồn xảo quyệt là những người miền Nam và những người Dân chủ đang chờ thời cơ thuận lợi để lập lại chế độ nô lệ. Chúng còn cho biết là đối với những người nô lệ muốn thoát khỏi số phận đó chỉ có cách làm tìm sự che chở ở văn phòng và của phe Cộng hoà.

Jonas và Hilton còn đi tới tuyên bố với những người nô lệ là họ cũng được ngang hàng với những người da trắng về tất cả mọi phương diện, do đó, người ta sẽ cho phép những cuộc hôn nhân giữa da trắng và da đen, người ta còn chia cho họ những đồn điền của chủ cũ và mỗi người da đen được nhận bốn sào đất và một con lừa.

Chúng còn gây cho những người da đen lòng căm thù bằng cách kể cho họ nghe những tội ác của chủ da trắng. Và trong một vùng nổi tiếng xưa nay về mối quan hệ thân thiện giữa nô lệ và chủ nô, mối hận thù và chia rẽ bắt đầu phát triển.

Văn phòng được sự ủng hộ của binh sĩ và những binh sĩ này ban bố không biết bao là luật lệ ngang ngược đối với những kẻ chiến bại. Văn phòng bắt người vì những có không rõ ràng. Người ta đã ban hành những chỉ thị quân sự về việc giảng dạy trong nhà trường, về vệ sinh, về loại khuy có quyền mặc, về việc bán các loại nhu yếu phẩm thông thường, nói tóm lại, về tất cả. Jonas và Hilton có quyền can thiệp vào tất cả những công việc buôn bán mà Scarlett tiến hành và ấn định giá cả cho tất cả những gì cô bán hoặc trao đổi.

May thay, Scarlett không phải quan hệ gì với hai gã đó vì Will đã thuyết phục cô để anh thay cô giao dịch, còn cô cứ việc ở nhà trông nom trồng trọt. Nhờ khôn khéo, anh đã giải quyết được một số khó khăn nhưng anh không nói ra. Đến kỳ hạn, Will đi dàn xếp được với bọn Carpetbaggers và Yankees. Tuy nhiên, vấn đề vừa đặt ra vượt quá khả năng của anh. Cần phải cho Scarlett biết ngay món thuế phụ thu phải trả và mối nguy cơ có thể mất Tara.

Cô nhìn anh, mắt nẩy lửa rồi kêu lên:

- Ôi, bọn Yankees khốn khiếp. Đã tiêu diệt, đã tàn phá chúng ta đến thế còn chưa đủ sao? Bây giờ chúng lại còn muốn giờ trò lưu manh với chúng ta nữa sao.

Chiến tranh đã chấm dứt, người ta đã ký kết hoà bình nhưng quân Yankees còn có quyền tước đoạt cô, làm cho cô phải đói khổ, đuổi cô ra khỏi nhà cô. Và, thật là ngu ngốc thay, nhiều tháng nay cô đã tưởng là giữ vững được đến mùa xuân, tất cả sẽ thoát. Sau một năm trời làm lụng vất vả với bao hi vọng không ngừng được củng cố, cái tin khủng khiếp này là giọt nước làm tràn ly.

- Ôi, Will, thế mà tôi cứ tưởng những khó khăn của chúng ta sẽ chấm dứt với chiến tranh.

- Không chị ạ. Những khó khăn của chúng ta chỉ mới bắt đầu. Will nói và ngẩng đầu lên với đôi má hóp nhìn Scarlett với cái nhìn khuyến khích.

- Người ta muốn chúng ta phải đóng thêm bao nhiêu?

- Ba trăm đô la.

Trong một lúc, Scarlett im lặng bàng hoàng. Ba trăm đô la. Tại sao không ba nghìn. Cô đáp ứng:

- Vậy là... vậy là phải tìm ra ba trăm đô la ấy.

- Vâng... thế rồi sẽ còn phải tháo cả mặt trăng xuống.

- Ôi, Will. Dù sao thì họ cũng không thể buộc chúng ta phải bán Tara!

Cặp mắt hiền lành và tái nhợt của Will biểu thị niềm hận thù cay đắng nhiều hơn Scarlett tưởng anh có thể có.

- Không à? Có đấy. Chúng có thể và chúng sẽ làm. Chúng thèm muốn một cách quái quỷ. Chị Scarlett ạ, nếu chị cho phép nói, miền đất này hỏng rồi. Bọn Carpetbagger và Scalllawags ấy có quyền đầu phiếu mà hầu hết chúng ta, những người Dân chủ đều không có. Trong bang này không một người Dân chủ nào có quyền đầu phiếu trừ phi năm 1865 có ghi trong sổ thuế một số lợi tức là trên hai nghìn đô la. Như vậy là cho ra rìa những người như ba chị và ông Tarleton, như ông Mcry và con trai nhà Fontaine. Không ai có quyền đầu phiếu dù có cấp bậc trung tá hoặc cao hơn trong chiến tranh và chị Scarlett ạ, bang này đã sản xuất ra trung tá nhiều hơn bất kỳ một bang nào khác trong Liên bang. Không một người nào làm công việc hành chính dưới thời chính phủ Liên bang có quyền đầu phiếu, như vậy là loại trừ hết mọi người, từ những ông chương khế đến những ông thẩm phán, và lại trong rừng thì thiếu gì những người như vậy. Thực tế là, theo kiểu bọn Yankees đã sắp xếp lời tuyên thệ, tất cả những ai có vai vế trong chiến tranh đều mất quyền đầu phiếu. Dù là thông minh, dù là lương thiện, dù là giàu có đều không được đầu phiếu.

- á chà, tôi có thể đầu phiếu được nếu tôi chịu tuyên thệ những điều bản thủ ấy của chúng. Năm 65 tôi chẳng có lấy một xu, tôi chẳng phải là trung tá trong chiến tranh, chẳng có gì đặc biệt cả. Nhưng tôi không muốn tuyên thệ. Vậy là không. Nếu bọn Yankees đã làm những điều cần làm, tôi có thể tuyên thệ trung thành nhưng bây giờ

thì chúng đừng có hòng. Tôi sẽ không tuyên thệ dù cho có mất quyền đầu phiếu... nhưng những đồ rác rưởi như tên Hilton ấy thì lại đầu phiếu. Những đồ vô lại như tên Jonas, những thằng da trắng xác xơ như bọn Lattery, những người chẳng ra gì như nhà Mac Intosh cũng là đầu phiếu cả. Và nếu như họ muốn giở trò chơi ngông, muốn có khoản thuế phụ thu, họ có thể làm được lắm. Cũng như bọn nô lệ, chúng có thể giết một người da trắng mà chẳng hề bị treo cổ. Chúng... - anh ngừng lại khó chịu, Scarlett và anh cùng nhớ đến cảnh một người phụ nữ da trắng sống một mình trong một cái trại cô đơn ở Lovejoy, đã xảy ra điều gì - bọn da đen đó có thể làm bất cứ điều gì chúng muốn đối với chúng ta, đứng sau chúng luôn có văn phòng giải phóng, quân đội và đại bác, chúng ta không có quyền đầu phiếu chỉ để bảo vệ chúng ta.

- Đầu phiếu, Scarlett kêu lên. Đầu phiếu thì đóng vai trò gì trong tất cả việc này hả Will? Chúng ta đang nói đến thuế má... Will, tất cả mọi người đều biết Tara là một đồn điền màu mỡ. Chúng ta có thể đem cầm để lấy tiền đóng thuế.

- Thưa chị Scarlett, chị không điên mà đôi khi chị nói làm người ta tưởng chị điên. Ai có tiền cho chị vay? Ai? Ngoài bọn Carpetbaggers. Chính chúng muốn cái đồn điền này.

- Will, tôi còn đôi hoa tai đính kim cương lấy của tên Yankees. Chúng ta có thể đem bán.

- Nhưng thưa chị, chị có biết ai ở đây có khá tiền để mua đôi hoa tai kim cương này một khi họ chẳng có tiền để mua thịt? Hãy dẹp những chuyện vặt vãnh ấy lại. Vả lại nếu chị bán được mười đô vàng, tôi xin thề với chị món tiền đó là cả một gia tài của những người ở đây.

Họ im lặng và Scarlett có cảm tưởng là đầu mình bị vấp vào một bức tường đá. Trong năm vừa qua, cô đã bị vấp biết bao lần rồi.

- Chúng ta làm thế nào hả chị Scarlett?

- Tôi chẳng biết gì cả - cô trả lời giọng chán ngán. Cô đột nhiên cảm thấy kiệt quệ.

Làm việc, vùng vẫy, tiêu hao sức khoẻ để làm gì. Cô thấy hình như sự thất bại đang đón chờ cô ở khắp mọi cuộc đấu tranh để khinh miệt cô. Tôi chẳng còn biết làm gì cả, cô nhắc lại, nhưng đừng có nói với ba tôi, sợ lại xảy ra cái gì chẳng.

- Tôi sẽ không nói đâu.

- Anh đã nói với ai chưa?

- Chưa, tôi đến thẳng đây, trực tiếp nói với chị.

“Phải, cô nghĩ bụng, tất cả mọi người đều đến trực tiếp báo cho ta những tin chẳng lành” và cô bắt đầu thấy đủ rồi.

- Anh Ashley đâu? Anh ấy có thể có những ý kiến hay.

Will nhìn cô, và cũng như ngày Ashley trở về, Scarlett đọc thấy trong mắt anh, anh hiểu hết.

- Anh ấy ở trong vườn rau đang dẫn những cái cọc, tôi nghe tiếng rìu lúc tôi dắt ngựa vào chuồng. Nhưng anh ấy làm gì có nhiều tiền hơn tôi và chị?

- Nhưng nếu tôi muốn nói chuyện với anh ấy thì tôi có quyền, phải không nào? Scarlett nói và đứng lên tuột bỏ cái phủ chân ra.

Will không khó chịu và tiếp tục bình tĩnh xoa hai bàn tay trước ngọn lửa.

- Chị Scarlett, chị cần phải quàng khăn, ở ngoài buốt lắm.

Tuy vậy, cô đi ra ngoài không khăn vì khăn của cô để trên gác mà cô thì đang muốn tâm sự nỗi lo âu của mình với Ashley.

Được gặp chàng một mình thì hay quá. Kể từ khi chàng về, cô chưa có lúc nào được nói chuyện riêng với chàng. Lúc nào cũng có người xung quanh chàng. Melanie không rời chàng ra một bước và lúc nào cũng nắm lấy cánh tay chồng để được an tâm

là chồng có ở đây. Nhìn thấy cử chỉ chiếm hữu đầy sung sướng ấy, trong lòng Scarlett thức dậy tất cả sự ghen tuông và thù oán đã dấy đi trong những tháng mà cô tưởng Ashley đã chết. Bây giờ cô cương quyết gặp chàng một mình và lần này thì không để ai quấy nhiễu.

Scarlett đi qua vườn rau có những cành lá xơ xác, cỏ ẩm và chân cô thấm ướt. Cô nghe thấy Ashley chặt đồng gỗ kéo ở đầm lầy về thay lại hàng rào mà quân Yankees đã phá làm củi đốt, một công việc lâu dài và nặng nhọc. “Tất cả đều là công việc lâu dài và nặng nhọc”, Scarlett nghĩ thầm trong lòng chán nản và cô đã chán cuộc sống này, nó làm cô ngao ngán và thù ghét. Nếu Ashley là chồng cô, thật khoan khoái biết bao được đến tựa đầu lên vai chàng để khóc và để trút vào chàng tất cả những gánh nặng của cô và mặc chàng giải quyết một mình.

Cô đi vòng một đám cây lựu mà luồng gió lạnh đang lay động những cành trơ trụi và cuối cùng cô trông thấy Ashley, chàng đang tỳ lên cái rìu và lau mồ hôi trên trán bằng mu bàn tay. Chàng mặc một cái quần nhà binh cũ rách mướp và một cái sơ mi tuyệt đẹp đã có thời chủ cũ của nó chỉ diện trong những ngày hội và tiệc tùng. Chàng đã treo cái áo vét lên cành cây và trong khi Scarlett tiến lại chàng im lặng ngồi nghỉ.

Thấy Ashley ăn mặc rách rưới, Scarlett cảm thấy căm thù số phận. Ashley rách rưới, lao động như một đầy tớ, chàng Ashley đẹp trai của cô lúc nào cũng hoàn hảo, như thế kia là quá lắm đối với cô. Bàn tay chàng không phải để lao động, thân người chàng chỉ để mặc len dạ và vải mịn. Thượng đế đã tạo chàng ra để sống một cuộc sống xa hoa trong một nhà giàu, để giao dịch với những người sang trọng, để chơi đàn piano và để viết về những bài hát có âm thanh cao đẹp mà không muốn nói lên gì cả. Chàng chẳng làm sao khi nhìn thấy chính con trai mình mặc đồ lố lằng cắt từ những cái váy hoặc túi cũ ra, và các em gái chàng đi chơi trong những bộ quần áo cũ lộn lại. Chàng cũng chẳng làm sao thấy Will lao động vất vả hơn bất kỳ một nông dân nào. Nhưng Ashley không thế nữa. Chàng quá đặc biệt để chịu đựng tất cả những nỗi cơ cực ấy, và Scarlett vì thế mà càng quý chàng gấp bội. Cô còn muốn bản thân cô cảm lấy cái rìu còn hơn là trông thấy chàng làm việc ấy.

Lúc Scarlett tới gần, Ashley nói:

- Người ta nói là ông Abe Lincoln cũng bắt đầu bằng đẽo những cái cọc. Vậy cô thử nghĩ xem tôi sẽ đạt được tới đỉnh cao nào?

Scarlett chau mày lại, chàng bao giờ cũng dùng cái giọng bõn cợt ấy mỗi khi chàng nói đến những nỗi thống khổ mà người ta phải chịu đựng ở Tara. Trái lại, đối với cô, đó là những vấn đề sống còn, và đôi khi những câu nhận xét của Ashley còn làm cho cô lộn tiết.

Không cần mào đầu, cô báo luôn với Ashley về tin tức mà Will vừa cho cô hay. Cô diễn giải khô khan, một cách vắn tắt và càng nói ra cô càng cảm thấy dễ chịu hơn. Chắc chắn là Ashley sẽ cho cô những lời khuyên nhủ có ích. Chàng chẳng nói gì nhưng nhận thấy cô rùng mình, chàng lấy cái áo vét quàng lên vai cô. Cuối cùng cô nói:

- Hình như anh có vẻ chẳng biết tìm số tiền đó ở đâu?

- Phải. Biết tìm ở đâu?

- Đó là điều em cần biết, cô đáp khó chịu. Ngay cả Ashley cũng không biết làm thế nào. Tại sao chàng không biết cổ vũ cô?

Chàng mỉm cười và nói:

- Từ mấy tháng tôi trở về đây, tôi chỉ nghe nói đến có mỗi một người có tiền. Đó là Rhett Butler.

Bà Pittypat đã viết cho Mélanie tuần trước là lại thấy Rhett xuất hiện ở Atlanta với một cỗ xe, hai con ngựa đẹp và túi đầy những tờ giấy bạc xanh. Bà cũng nói là hẳn có số tiền ấy không phải bằng cách lương thiện. Bà Pittypat có một lý luận mà phần lớn người dân Atlanta đồng tình. Theo bà, Rhett đã sắp xếp để lại ra khơi với những bạc triệu hoang đường của kho bạc Liên bang.

Scarlett tuyên bố dứt khoát:

- Chúng ta đừng nên nói đến hẳn. Đó là một thằng lưu manh chưa từng có. Tất cả chúng ta sẽ ra sao?

Ashley đặt cái rìu xuống đất, nhìn ra xa và cặp mắt chàng chìm đắm vào khoảng xa xăm. Chàng nói:

- Tôi tự hỏi, phải, tôi tự hỏi không những chúng ta, những người ở Atlanta sẽ ra sao mà còn tất cả những người miền Nam này sẽ ra sao?

Scarlett rất muốn kêu lên: “Mặc xác dân miền Nam. Hãy cứ biết chúng ta đã”. Nhưng cô nín lặng vì cô cảm thấy thất vọng hơn bao giờ hết. Cô sẽ không có được sự viện trợ nào của Ashley. Rồi chàng lại nói tiếp:

- Cuối cùng điều gì phải đến sẽ đến cho một quốc gia bị sụp đổ. Những con người thông minh và dũng cảm sẽ vượt qua, còn những kẻ khác thì bị loại bỏ. Dù sao vẫn là quan trọng tham dự một Gotterdammerung.

- Một gì?

- Một “buổi hoàng hôn của các vị thần”. Không may, chúng ta những người miền Nam đã được coi như là những vị thần.

- Lạy Chúa. Anh Ashley, đừng nên nói những lời đại dột như vậy khi mà chúng ta là những người đang bị loại bỏ.

Con giận dữ của Scarlett như có tiếng vang trong lòng Ashley, lôi chàng ra khỏi cơn miên man. Một cách triu mến, chàng nắm lấy hai bàn tay Scarlett, lật chúng lên và quan sát lòng bàn tay đầy chai.

- Đây là những bàn tay đẹp đẽ nhất mà tôi được biết, chàng nói trước khi đặt lên đây một cái hôn lén lút. Chúng đẹp vì chúng khoẻ. Mỗi một nốt chai là một huân chương, mỗi một vết xước như một bằng khen về lòng dũng cảm vô tư. Vì tất cả chúng ta mà

chúng rắn chắc lại, vì cha cô, vì các em gái cô, vì Mélanie, vì bé Beau, vì những người da đen và vì tôi. Tôi biết cô đang nghĩ gì. Cô đang tự nhủ thầm: “Hãy nghe tôi, cái anh chàng vô tác dụng này, anh chàng mơ mộng, anh chàng điên rồ này chỉ biết nói những câu vớ vẩn về các thiên thần đã chết trong khi những người sống đang lâm nguy. Có phải thế không?”

Scarlett lắc đầu. Cô muốn Ashley cứ giữ mãi bàn tay mình trong tay chàng nhưng chàng bỏ chúng xuống.

- Cô đến tìm tôi với hy vọng là tôi sẽ giúp được cô. Vậy thì tôi không có khả năng, chàng liếc mắt nhìn cái riu và đóng gỗ vừa đẽo và ánh mắt chàng trở nên chua xót. Tôi không còn nhà cửa nữa và gia tài của tôi cũng tan nát rồi. Dưới trần gian này, tôi không còn được việc gì nữa cả, vì cái thế giới của tôi đã biến mất rồi. Cái cách duy nhất mà tôi có thể giúp cô được là quyết tâm học tập để trở thành một tá điền vụng. Nhưng như thế không giúp cô điều hành Tara được. Cô tưởng là tôi không biết gì về tình hình khó khăn của chúng ta sao? Tôi biết, chúng tôi đang ăn bám vào cô đấy, Scarlett ạ, ăn bám vào cô. Mặc dù mọi lòng kính mến của tôi đối với cô, tôi sẽ không có khả năng đền đáp những gì mà cô đã làm cho tôi và cho gia đình tôi. Mỗi một ngày, tôi càng thấy rõ nét hơn. Mỗi ngày tôi càng thấy sự bất lực của tôi đứng trước những khó khăn đang đổ ập xuống đầu tất cả mọi chúng ta... Mỗi ngày cái tài năng chết tiệt làm tôi xa rời thực tế ngăn cản tôi thêm không cho đương đầu với cuộc sống hiện tại. Cô có hiểu những lời tôi nói không?

Scarlett gật đầu. Cô không có một ý kiến rõ rệt về những điều chàng nói, nhưng cô lại uống từng lời. Vậy mà chàng có vẻ cách biệt với cô thế. Đây là lần đầu tiên chàng tâm sự với cô về tư tưởng của chàng. Cô xúc động như thể cô sắp phát hiện được một điều gì. Chàng nói tiếp:

- Thật là một nỗi bất hạnh cho tôi không có khả năng nhìn thẳng vào sự thật trần trụi. Trước chiến tranh, cuộc sống đối với tôi chưa bao giờ thực tiễn hơn cái bóng tàu vẽ trên một tấm màn. Và tôi lại thích như vậy. Tôi không thích những nét rãnh mạch, chúng mờ ảo tôi thấy thú vị hơn, chàng ngừng lại, mỉm cười yếu ớt và rùng mình vì

làn gió lạnh xuyên qua áo sơ mi. Nói một cách khác, Scarlett ạ, tôi là một thằng hèn!

Scarlett không hiểu gì về những cái bóng tàu và những đường viền mờ ảo nhưng câu cuối cùng thì cô hiểu được. Chàng nói dối. Chàng không phải là đồ hèn. Tất cả ở chàng đều nói lên dòng dõi nhưng người can đảm và anh hùng, và Scarlett thuộc lòng những chiến công của chàng trong cuộc chiến vừa qua.

- Sao lại thế được. Một người hèn đâu dám trèo lên khẩu đại bác để kêu gọi mọi người ở Gettysburg? Ngài Tướng đâu có đích thân viết về cho Mélanie để nói đến một người hèn? Và...

- Đó không phải là lòng dũng cảm, Ashley nói giọng mệt mỏi. Cuộc chiến đấu như món rượu champagne, nó làm say sưa những người hèn cũng nhanh như những người anh hùng. Bất kỳ một kẻ bần tiện nào cũng có thể có được một hành động dũng cảm trên chiến trường, ở đó người ta không thể lựa chọn được giữa cái chết và lòng dũng cảm. Tôi muốn nói về vấn đề nào đó khác. Cái loại hèn nhất của tôi bội phần nghiêm trọng hơn là nếu tôi bỏ trốn khi lần đầu tiên nghe tiếng đại bác gầm.

Ashley trình bày chậm chạp và khó khăn như thể mỗi câu nói làm chàng đau đớn. Chàng để cho cảm tưởng lùi lại vài bước và lặng ngẫm sự đau đớn điều chàng vừa nói.

Một kẻ khác có thể nói về chàng như vậy. Scarlett sẽ coi khinh người nào đó và những lời tuyên bố chỉ là khiêm tốn giả tạo và một biện pháp khéo lái để rồi được ngợi khen... Nhưng Ashley có vẻ thành khẩn và cặp mắt chàng biểu lộ một tình cảm mà cô không thể nào hiểu được. Không phải là nỗi sợ hãi cũng không phải là hối hận mà là sự phản ứng những cố gắng chàng đã dùng để chống lại một dòng suy nghĩ đang lôi cuốn chàng mạnh mẽ. Luồng gió lạnh làm tê cóng mắt cá chân Scarlett, cô lại rùng mình lần nữa nhưng vì gió lạnh thì ít mà vì những lời nói của Ashley làm cô sợ.

- Nhưng Ashley, làm sao mà anh sợ?

- Ôi, vì những vấn đề không sao giải thích được, những vấn đề có vẻ ngu ngốc khi người ta tìm những từ để định nghĩa chúng. Tôi sợ nhất là cuộc sống bỗng nhiên

không có vẻ quá thực tiễn, sợ thấy cá nhân tôi gặp phải một trong những sự kiện đơn giản của cuộc sống. ở đây đẻo gỗ trong bùn đôi với tôi không thành vấn đề nhưng tôi không thể nào thờ ơ với ý nghĩ đó. Tôi luyến tiếc một cách ghê gớm và hơn bao giờ hết cái đẹp của cuộc sống ngày xưa mà tôi rất thích và đã bị chôn vùi rồi. Scarlett ạ, cuộc sống trước chiến tranh thật là tuyệt diệu. Nó có một nét hấp dẫn, một sự hoàn hảo, một sự đầy đủ và cân đối gần sát với nền nghệ thuật Hy Lạp. Có thể là mọi người không nghĩ như tôi, bây giờ tôi nhận thấy thế. Nhưng đối với tôi, là người đã sống ở Mười hai cây sồi, cuộc sống ở đây có một vẻ đẹp thực sự. Tôi sinh ra cho cuộc sống ấy, tôi thích hợp với nó. Và bây giờ cuộc sống đó không còn nữa, tôi không còn vị trí của tôi trong cuộc sống mà chúng ta đang tiến hành và tôi sợ. Tôi biết trước kia tôi đã tham dự một cuộc triển lãm những hình bóng tôi, tôi tránh tất cả những gì làm rõ hình bóng đó, tôi xa rời những người và những sự kiện quá thực tiễn, quá gần với cuộc sống. Tôi không thích người ta len vào lĩnh vực của tôi. Tôi cũng đã tìm cách lẩn tránh cả cô nữa, Scarlett ạ. Trong cô có quá nhiều sức sống, quá nhiều thực tiễn và tôi đã tỏ ra hèn nhát để mà ưa thích những cái bóng và những giấc mơ của tôi.

- Nhưng... Mélanie thì sao?

- Mélanie là một trong những giấc mơ đáng yêu nhất của tôi và cũng là thành phần trong mộng tưởng của tôi. Nếu chiến tranh không xảy ra, tôi sẽ được trải qua những ngày vui sướng ở Mười hai cây sồi, tôi sẽ vui thú ngắm nhìn cuộc sống trôi qua mà không hề tham gia vào. Nhưng khi chiến tranh nổ ra, cuộc sống thực sự nhảy vào chẹn lấy cổ họng tôi. Ngày mà tôi nhận được lệnh đi chiến đấu ở Bull Run, chắc cô còn nhớ, tôi trông thấy các bạn cùng trang lứa bị nghiền nát, tôi nghe thấy những tiếng ngựa hí lúc hấp hối, tôi cảm thấy một mối ghê sợ thấy những thân người vừa bị tôi bắn quần quai đau đớn và khạc ra máu. Nhưng đó chưa phải là cái tồi tệ nhất trong chiến tranh. Tồi tệ nhất trong chiến tranh, Scarlett ạ, là những người tôi phải sống cùng. Trong suốt đời tôi, tôi đã phải tự bảo vệ để chống lại người khác. Tôi đã chọn bạn bè cẩn thận nhưng chiến tranh đã dạy cho tôi là tôi đã tạo ra một thế giới riêng biệt đầy những nhân vật lý tưởng. Nó đã cho tôi thấy những con người thực chứ không phải bõn nhưng nó không dạy tôi cách đối xử với họ. Và tôi e rằng chẳng bao giờ tôi học

được cả. Ngày nay, tôi biết là muốn cho vợ con tôi được sống, tôi bắt buộc phải mở ra một con đường giữa những người mà tôi chẳng có gì gọi là chung đụng cả. Còn cô, Scarlett ạ, cô nắm lấy cuộc sống bằng hai cái sừng và cô khuất phục nó tùy theo ý muốn. Nhưng tôi, bằng cách nào tôi lao vào cuộc sống bây giờ? Khi nào tôi nói với cô là tôi sợ?

Ashley diễn giả bằng một giọng trầm nhưng lạnh lạnh, đượm một tình cảm mà cô không hiểu được. Chỗ này chỗ nọ cô nắm được một câu và cố gắng hiểu thấu ý nghĩa. Nhưng các câu nói cứ thoát ra khỏi cô như những con chim khiếp sợ. Ashley hăng say như bị quyến rũ bởi một sự kích thích tàn nhẫn, nhưng Scarlett không hiểu năng lực nào đã thúc đẩy chàng như vậy. Ashley nói tiếp:

- Scarlett, tôi không hiểu rõ lúc nào thực tiễn buồn thảm xuất hiện với tôi, lúc nào tôi hiểu được tôi không bao giờ còn được tham dự sân khấu hình bóng của tôi nữa. Có lẽ là trong năm phút đầu của trận chiến đấu ở Bull Run khi tôi trông thấy những thân người mà tôi vừa giết đổ xuống. Tuy nhiên tôi biết thế là hết, tôi không còn được là một khán giả nữa. Không! Bỗng nhiên tôi thấy tôi là diễn viên đang ở trên sân khấu. Chính tôi đóng trò, cử chỉ và hành động không có mục đích. Cái thế giới nhỏ bé của tôi không còn tồn tại nữa. Nó bị tràn đầy những người không cùng một tư tưởng với tôi mà lại có những hành động xa lạ với tôi. Bằng những đôi giày đầy bùn, họ phá hỏng lĩnh vực của tôi, không còn một chỗ nào để tôi có thể cư trú được. Trong nhà tù tôi tự nhủ: “Khi nào chiến tranh kết thúc, ta sẽ lại tìm thấy được cuộc sống tốt đẹp của ta xưa kia cùng với những mộng tưởng thời đó, ta sẽ lại được xem trình diễn những bóng hình”. Nhưng Scarlett ạ, có bao giờ người ta lùi lại đằng sau. Và điều đang chờ đợi chúng ta từ nay còn tồi tệ hơn chiến tranh, tồi tệ hơn nhà tù và đối với tôi tồi tệ hơn cả cái chết... Cô cũng thấy đấy, Scarlett, những nỗi lo sợ của tôi sẽ mang đến cho tôi một sự trừng phạt.

- Nhưng anh Ashley, Scarlett bắt đầu lúng lúng nói, nếu anh sợ tất cả chúng ta sẽ chết úoi, thì rồi... thì rồi chúng ta cũng sẽ tìm thấy được con đường thoát chứ. Em tin chắc là như vậy.

Trong một lúc, cặp mắt xám của Ashley nhìn Scarlett và người ta đọc được trong đó lòng khâm phục. Rồi đột nhiên chúng trở lại vẻ xa xăm và Scarlett, trái tim thất lại, biết là chàng đã nghĩ sang vấn đề khác. Cô và Ashley bao giờ cũng như phải cố gắng chịu đựng một cuộc nói chuyện mà không nói bằng cùng một giọng. Tuy nhiên cô yêu chàng tới mức lúc chàng thoát ra như chàng vừa làm, cô có cảm giác như thể mặt trời lặn mất rồi và sức ấm ban ngày đã phải nhường chỗ cho sương lạnh buổi hoàng hôn. Cô muốn nắm lấy vai chàng, kéo chàng về mình, buộc chàng phải hiểu cô là con người bằng xương bằng thịt chứ không phải là một nhân vật tách ra từ một trong những cuốn tiểu thuyết của chàng hoặc từ những giấc mơ của chàng.

- Chết đói không có gì là thú vị cả, Ashley nói. Tôi biết vậy là do kinh nghiệm nhưng không phải vì thế làm tôi sợ hãi. Tôi sợ phải đương đầu với một cuộc sống đã bị tước hết cái đẹp của thế giới xưa kia của chúng ta.

Scarlett thất vọng và tự nhủ là chắc chắn Melanie biết Ashley nói thế là thế nào. Melanie và chàng không ngừng kể đến những chuyện ba láp loại ấy, không ngừng nói về thơ ca, về sách vở, về mộng mơ, về ánh trăng và về bụi sao. Ashley không cùng cô chia sẻ những nỗi lo âu. Chàng không sợ cái dạ dày làm loạn vì không được ăn gì, không sợ cái rét cắt da, không sợ mất Tara. Chàng lo sợ vấn đề gì mà cô không hiểu và không thể hình dung được. Cuối cùng, trời ơi, trong cái thế giới đắm chìm này, còn có gì đáng sợ hơn là cái đói, cái rét và cảnh mất nhà. “Ồi!” Scarlett thốt lên một tiếng thất vọng như một đứa trẻ sau khi đã mở một cái gói, gói rất kỹ nhưng lại nhận thấy bên trong rỗng không.

Ashley khẽ mỉm cười buồn rầu:

- Xin cô tha lỗi cho tôi, Scarlett, tôi đã nói lung tung. Tôi không bao giờ có thể làm cô hiểu được tôi cảm thấy gì bởi vì cô không biết sợ. Cô có một trái tim sư tử và cô hoàn toàn không biết tưởng tượng. Xin thú thật là tôi rất thèm những đức tính đó. Cô sẽ không bao giờ muốn lẫn trốn nó như tôi.

“Lẩn trốn”, đó là câu duy nhất dễ hiểu mà chàng đã nói. Cô thở nhanh hơn và kêu lên:

- Ôi, anh Ashley, anh làm rồi. Em cũng vậy, em muốn chạy trốn lắm chứ. Em đã ngấy tất cả những thứ ấy rồi.

Ashley rướn lông mày lên vẻ không tin. Scarlett liền đặt một bàn tay lên cánh tay chàng, bàn tay nồng nhiệt, nắn nỉ. Cô bắt đầu nói liên thoảng.

- Anh hãy nghe em, em nói là em đã chán ngấy rồi. Em đã kiệt sức rồi. Em đã đấu tranh để có lương thực và có tiền. Em đã gieo hạt, em đã cày cấy, em đã hái bông. Em cũng đã cuộc cho đến khi kiệt sức. Em đã nói với anh, Ashley, miền Nam chết rồi. Nó đã chết rồi. Nó đang nằm trong tay bọn Yankees, bọn nô lệ phóng thích và bọn Carpetbaggers, và chẳng còn lại gì cho ta cả. Ashley, ta chạy trốn đi! Ashley cúi đầu xuống để nhìn cho rõ hơn bộ mặt Scarlett đã ửng đỏ vì xúc động. Cô nói tiếp: “Vâng, chúng ta hãy trốn đi” Hãy bỏ hết tất cả mọi người. Em xin đủ phải làm việc cho những người khác. Sẽ có kẻ khác chăm nom đến họ. Bao giờ cũng có kẻ chăm nom đến những người không thể tự giải quyết được công việc... Ôi, Ashley, chúng ta hãy trốn đi, chỉ anh và em thôi. Chúng ta có thể đi sang Mexico... quân đội bên đó cần đến những sĩ quan. ở bên đó chúng ta có thể sung sướng. Em sẽ làm việc cho anh, Ashley. Vì anh em sẽ làm bất cứ việc gì. Anh cũng biết rõ là anh không yêu Melanie. Ashley muốn nói nhưng Scarlett cứ nói luôn không để chàng kịp ngắt lời. Ngày hôm đó anh đã nói là anh yêu em hơn cô ấy. Ôi, anh còn nhớ ngày hôm đó không? Và em biết là anh không hề thay đổi. Em có thể nói thế, anh không thay đổi. Và anh cũng vừa mới nói cô ấy chỉ là một giấc mơ... Ôi, Ashley, chúng ta hãy đi xa nơi đây. Em biết cách làm cho anh sung sướng... Bác sĩ Fontaine đã nói là cô ấy không thể có con được nữa, còn em, em có thể cho anh nhiều nhiều...

Ashley ôm lấy vai cô mạnh đến nỗi làm cô đau đớn. Cô ngừng lại để thở. Chàng nói:

- Chúng ta cần phải quên điều gì đã xảy ra ở Mười hai cây sồi ngày hôm đó.

- Anh tưởng em có thể quên được à? Anh, anh có quên không? Thành thật mà nói, anh có dám nói là anh không yêu em không?

Ashley thốt ra một tiếng thở dài sâu xa và vội vàng đáp:

- Không, tôi không yêu cô.

- Anh nói dối.

- Ngay cả nếu là câu nói dối, Ashley nói rất bình tĩnh, vấn đề cũng không quan trọng.

- Anh muốn nói là...

- Cô tưởng là tôi có thể ra đi và bỏ rơi hai mẹ con Mélanie ngay cả nếu tôi ghét cả hai? Cô tưởng là tôi có thể bóp nát trái tim Mélanie? Để vợ con tôi lại cho người nhà trông nom? Vậy là cô đã mất hết cả lương tri rồi sao? Và lại cô cũng không thể bỏ rơi ba cô và các em gái cô? Cô có nhiệm vụ đối với họ như tôi đối với Mélanie và Beau. Dù cô có chán ngấy họ rồi hay không, họ còn đây và cô có nhiệm vụ phải giúp họ sống.

- Có chứ, em rất có thể bỏ rơi họ... Em không thể nhìn mặt họ nữa... Em mệt mỏi lắm rồi.

Chàng cúi xuống cô và trong một lúc trái tim Scarlett hồi hộp tưởng chàng sắp ôm mình vào lòng nhưng thay vì thế chàng khẽ vỗ vào cánh tay cô và nói với cô như nói với một đứa trẻ mà người ta muốn dỗ dành.

- Vâng, tôi biết là cô mệt mỏi lắm rồi, cô chán ngấy rồi. Vì thế cô mới nói như vừa rồi. Cô đã phải gánh một gánh nặng của ba người đàn ông. Nhưng rồi tôi sẽ giúp cô, tôi không phải là bao giờ cũng vụng về như hai bàn tay tôi.

- Anh chỉ có một cách giúp được em, Scarlett cuống cuống nói, là đem em đi khỏi nơi đây, là đem em đi làm lại cuộc đời với anh ở bất kỳ nơi nào, tìm cách cùng sung sướng với nhau. Không có gì giữ chúng ta ở lại đây.

- Không, không có gì, Ashley bình tĩnh nói, không có gì trừ danh dự.

Bị mắc lừa trong chờ đợi, cô nhìn chàng và lần đầu tiên nhìn thấy mí mắt chàng rất

giống màu vàng lúa chín. Cô nhận thấy cách hiên ngang của chàng và mặc dù rách rưới, tấm thân thanh tao và mảnh dẻ của chàng vẫn giữ được vẻ quý phái. Hai cặp mắt gặp nhau, cặp mắt Scarlett hỡi hừng và van nài, cặp mắt Ashley mông lung như mặt nước hồ trong núi dưới bầu trời xanh xám. Cô đọc thấy trong lời buộc tội giấc mơ và ham muốn cuồng xi của cô.

Chán nản và thất vọng, cô vùi đầu vào hai bàn tay và bắt đầu khóc. Ashley chưa trông thấy Scarlett khóc bao giờ. Chàng không hề nghĩ là một người phụ nữ được tôi luyện mạnh mẽ như Scarlett lại có thể khóc được, thế là chàng thấy bùng lên trong lòng tình thương lẫn lòng hối hận. Lập tức chàng lại gần cô, hai tay ôm lấy cô và đu đưa như đứa trẻ, tỳ ngực vào trái tim cô và thì thào:

- Em yêu, em bé can đảm... không, không nên khóc.

Chàng vừa kéo cô lại gần đã thấy mình bị cô ôm chặt. Trong cặp mắt xanh của cô, chàng đọc thấy sự mê man. Đối với Ashley, đó là mùa xuân mới, mùa xuân ngát hương mà chàng đã gần như quên mất trong ký ức, mùa xuân kèm theo những tiếng thì thầm và ào xào của lá xanh. Chàng sống lại những ngày vô tư trước kia, thời mà những ham mê của tuổi trẻ chưa mất sức hăng hái. Chàng quên mất những ngày cay đắng mà chàng đã biết từ dạo ấy và, trông thấy mấp máy cặp môi đỏ chát đang dâng lên cho chàng, chàng liền hôn Scarlett.

Scarlett cảm thấy một tiếng lao xao kỳ lạ như thể cô áp tai vào một vỏ ốc biển và cô phân biệt một cách mờ mờ những tiếng đập ngọt ngào của trái tim mình. Cô có cảm giác như thân thể cô hoà tan vào trong thân thể Ashley. Mất hết mọi ý niệm về thời gian, hai người cứ như gắn liền với nhau, Ashley ngấu nghiền hôn môi cô như thể chàng không bao giờ được mãn nguyện.

Lúc chàng đột nhiên nới lỏng hai cánh tay ra, Scarlett có cảm giác như cô sắp mất thăng bằng nên phải vịn vào hàng rào. Cô ngược mắt nhìn chàng, cặp mắt lóng lánh tình yêu và đắc thắng:

- Anh yêu em, yên em, phải không nào?... Nói lên đi anh.

Chàng lại nắm lấy hai vai cô. Cô cảm thấy bàn tay chàng run run và cô yêu thích cái rợn người ấy đang cháy trong khắp bàn tay chàng. Cô nhích lại gần chàng với một cử chỉ đầy hăng hái nhưng chàng đẩy cô ra và nhìn cô bằng cặp mắt hãi hùng bị giày vò bởi thất vọng và cuộc đấu tranh đang diễn ra trong lòng chàng.

- Không, chàng nói, không, nếu cô lại gần tôi, tôi sẽ chiếm đoạt cô ngay tức khắc, ngay tại đây.

Cô trả lời bằng một nụ cười hân hoan, tỏ ra rằng đối với cô địa điểm, thời gian, tất cả đều không còn nữa, chỉ còn lại có ký ức về Ashley trên môi mình.

Bỗng nhiên chàng lay cô cho đến khi tóc cô xổ ra, chàng lay cô như thể chàng đang bị một cơn giận dữ khổng lồ chế, chống lại cô và chống lại chàng.

- Chúng ta không có quyền làm như vậy. Ashley kêu lên. Tôi xin nói với cô là chúng ta không có quyền.

Chàng hình như nếu còn tiếp tục lay cô như vậy thì cổ chàng đến gãy mất. Tóc cô làm chàng không trông thấy gì, hành động của Ashley làm cô phải kinh ngạc. Cô vùng mạnh thoát ra, lùi lại và trừng trừng nhìn vào Ashley. Trên trán chàng long lanh mấy giọt mồ hôi. Chàng nắm hai bàn tay lại như bị đau đớn. Chàng nói:

- Đó là lỗi tại tôi Cô không có gì phải tự trách mình cả và vấn đề ấy sẽ không xảy ra nữa vì tôi sắp ra đi cùng với Mélanie và đứa bé.

- Anh ra đi à? Scarlett cuồng cuồng kêu lên. Không.

- Có đấy, trời ạ, tôi sẽ ra đi. Cô không thể tưởng tượng được là tôi sẽ ở lại đây sau khi đã xảy ra với chúng ta.

- Nhưng Ashley, anh không thể đi được. Anh sẽ đi đâu? Anh yêu em cơ mà.

Chàng cúi mình về phía cô với một sự dữ tợn làm cô phải thu mình lại và tựa vào hàng rào.

- Tôi yêu cô. Tôi yêu lòng dũng cảm của cô, ý chí ngoan cường của cô, ngọn lửa có trong cô, sự thiếu hẳn lòng thương hại. Tôi yêu cô đến mức nào? Tôi yêu cô tới mức đã có lúc tôi toan lạm dụng lòng mến khách của ngôi nhà này đã đón tiếp chúng tôi, tôi và vợ con tôi. Tôi suýt nữa thì quên mất người vợ tốt đẹp nhất mà một người đàn ông có thể có được... vâng, tôi yêu cô quá đủ để suýt nữa thì chiếm lấy cô, ngay tại đây, trên vũng bùn này, như thể con...

Scarlett giãy giụa trong những ý nghĩ hỗn độn. Trái tim cô lạnh cóng như bị một mũi kim băng băng tuyết xuyên vào. Cô hổn hển nói:

- Nếu anh muốn thế... và anh chưa làm gì em... là tại anh không yêu em.

- Tôi không bao giờ có thể làm cô hiểu được.

Hai người im lặng và nhìn nhau. Bỗng nhiên Scarlett rùng mình và như vừa mới trở về sau một cuộc hành trình dài nhận thấy là mùa đông, là những cánh đồng trụi dưới cái áo khoác rơm dày, và cô rất rét. Cô cũng nhận thấy bộ mặt Ashley lại có vẻ xa xăm mà cô quen thuộc và đối với chàng cùng vậy, mùa đông đã đến trên những dấu vết của hồi hận.

Nếu cô không bị quá kiệt sức để có thể cử động được, cô đã đi rồi, cô sẽ để Ashley ở lại một mình và cô sẽ về nhà giấu nỗi khổ tâm của mình, nhưng cô cũng thấy cần phải nói thêm:

- Em chẳng còn gì. Chẳng còn gì để mà yêu để mà bảo vệ. Em đã mất anh và em sẽ mất cả Tara.

Chàng nhìn cô im lặng một lúc lâu, rồi chàng cúi xuống véo một nắm đất đỏ:

- Còn chứ, cô vẫn còn thứ gì ấy, chàng nói và trên môi lại nở hình bóng nụ cười xưa

kia. Thứ gì mà cô yêu hơn tôi, mặc dù có thể là cô không biết nó. Cô chưa mất Tara đâu.

Chàng cầm lấy bàn tay mềm mại của cô và để vào đáy miếng đất đỏ và khép các ngón tay cô lại. Con sốt không còn nung nóng bàn tay chàng nữa, tay Scarlett cũng đã lạnh. Scarlett nhìn một lúc lâu mẩu đất đỏ rồi cô lại nhìn Ashley và phỏng đoán lơ mơ là tâm trí chàng đã hình thành một khối mà đôi bàn tay si tình của chàng không thể nào làm tan rã được.

Dù chàng có tan thây nát thịt, chàng cũng không bao giờ bỏ Mélanie. Dù chàng có bị cháy bỏng suốt đời vì tình yêu đối với Scarlett, cô cũng sẽ không bao giờ là của chàng và chàng sẽ đấu tranh để giữ một khoảng cách giữa cô và chàng. Sẽ không bao giờ cô tìm thấy chỗ nôi của cái áo giáp ấy. Đối với chàng, những câu mên khách, trung thực, danh dự có nhiều ý nghĩa hơn đối với cô.

Nắm đất đỏ đã lạnh, cô lại nhìn nó một lần nữa và nói:

- Vâng, em còn có thứ này.

Vào lúc ấy, những câu nói đó không gợi cho cô một ý nghĩa gì, miếng đất chỉ là miếng đất. Thế rồi không hiểu sao cô lại trông thấy ý nghĩa, đại dương bùn đỏ mênh mông bao quanh Tara và cô tự nhủ sao cô quyến luyến nó biết bao và cô đã quyết tâm đấu tranh bảo vệ nó và cuộc đấu tranh sẽ còn gay go ác liệt nếu cô không muốn để nó rơi và tay kẻ khác. Cô lại một lần nữa nhìn Ashley và tự hỏi làn sóng nóng bỏng đã bốc cô lên lúc này sẽ giạt vào bờ bến nào. Cô có thể suy nghĩ nhưng cô không còn cảm thấy gì nữa. Lòng cô đã trống rỗng mọi cảm xúc.

Cô nói một cách rành mạch:

- Anh không cần phải ra đi. Em không có ý định để mọi người phải chết đói bởi vì em đã lao vào trong cánh tay anh. Việc ấy sẽ không xảy ra nữa.

Scarlett quay gót và trở vào nhà, vừa đi vừa búi lại tóc đằng sau gáy. Ashley nhìn theo

cô và trông thấy cô vươn thẳng đôi vai mảnh khảnh. Duy nhất cử chỉ tìm được lối vào trái tim chàng chắc chắn hơn tất cả những câu cô đã nói.

CHƯƠNG 32

Scarlett vẫn còn giữ chặt nắm đất đỏ trong tay lúc bước lên thềm nhà trước. Nàng cẩn thận không vào bằng ngả sau vì cặp mắt tinh quái của Mammy chắc chắn sẽ phát giác đã có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra. Nàng cũng không muốn gặp người nào cả.

Nàng không còn thấy xấu hổ, chán nản hoặc chua xót mà chỉ thấy đầu gối mềm nhũn và tim trống rỗng. Nàng siết nắm đất chặt đến nỗi làm nó vọt ra theo kẽ tay, không ngớt lặp đi lặp lại "Mình vẫn còn được cái này. Phải, mình vẫn còn được cái này". Nàng không còn gì khác hơn ngoài nắm đất này, nắm đất mà trước đây vài phút nàng đã định quăng bỏ nó như một cái khăn tay rách. Bây giờ nàng mới thấy thương yêu và thần thờ tự hỏi tại sao đã dám xem nhẹ nó. Nếu Ashley bị cảm dỗ, có lẽ nàng và Ashley đã bỏ trốn, bỏ lại cả gia đình, bạn bè, ra đi không ngoảnh lại, dẫu biết rằng sau đó nàng sẽ đau lòng khi nhớ lại những ngọn đồi đất đỏ thân yêu, những khe nước dài ngoằn và những rừng thông khẳm khiu, đen sạm. Nó sẽ ám ảnh nàng mãi cho tới ngày cuối của cuộc đời. Chính Ashley cũng không thể nào thay thế Tara trong hồn nàng được. Ashley thật thông minh nên hiểu rõ ràng. Chàng chỉ cần đặt một nắm đất ước vào tay là phục hồi lương tri nàng tức khắc. Vừa định khép cửa lại, thì bỗng nghe tiếng vó ngựa, nàng quay lại nhìn. Nàng không thể tiếp khách được giữa lúc này Nàng cần lên phòng riêng nghỉ ngơi và viện cớ đau đầu.

Nhưng khi cỗ xe tới gần hơn, nàng ngạc nhiên quá. Một chiếc xe mới, nước sơn còn bóng loáng và bộ yên cương cũng mới với cái hàm thiếc bằng đồng sáng choang. Chắc chắn là khách lạ. Giữa lúc này chẳng còn ai đủ tiền để sắm nổi chiếc xe mới tinh như vậy.

Scarlett đứng lại ngay ngưỡng cửa quan sát, gió lạnh tấp vào đôi chân ướt, vạt váy phát phơ. Chiếc xe ngừng lại trước cửa và Jonas Wilkerson bước xuống. Nàng sửng sò khi thấy tên cựu quản gia nhà mình đi một chiếc xe đẹp và ăn mặc sang trọng đến thế. Will đã cho nàng biết Jonas bắt đầu kiếm khá nhiều tiền từ khi làm ở ủy ban giải

phóng nô lệ, bằng cách lường gạt bọn da đen và chính phủ, bằng cách tịch biên bông vải của dân chúng lấy có đó là bông vải của chính phủ Liên bang miền Nam. Chắc chắn là hắn đã kiếm ra tiền bởi những hành vi bất chính. Và bây giờ hắn đang ở đây, đang đỡ một người đàn bà ăn mặc rục rở xuống xe. Scarlett thoáng thấy cái áo của cô ta màu mè sặc sỡ đến nỗi trông thô bỉ. Lúc người đàn bà bước xuống và đưa mắt nhìn vào, Scarlett bỗng nhận ra bộ mặt choắt cheo, bự phẩn có vẻ quen quen. Và nàng buột miệng:

- ủa, Emmie Slattery?

- Vâng, chính tôi

Emmie Slattery! Con nhỏ tóc đỏ hoe bần thiêu đã được Ellen đặt tên cho đứa con hoang, con nhỏ đã giết Ellen bằng cách lây bệnh thương hàn. Con nhỏ ăn mặc kỳ dị, dòng giống da trắng đê tiện này sắp bước lên thềm Tara, bước nhún nhảy miệng cười toe toét như Tara là nhà riêng của nó! Nhớ tới Ellen, Scarlett giận sôi lên, người nàng run bần bật như lên cơn sốt. Nàng hét lớn:

- Bước xuống ngay, con quỷ cái. Đi khỏi chỗ này mau!

Emmie há miệng quay lại nhìn Jonas phía sau. Hắn nhú mày cố gắng giữ vẻ lịch sự trang trọng, dù đang tức tối.

- Bà không được ăn nói giọng đó với vợ tôi.

Scarlett cười khinh bỉ:

- Vợ? Mày lấy nó thật xứng. Người nào đặt tên cho bầy con của tụi bay sau khi đã giết chết má tao?

- "Ồ", Emmie kêu lên và hấp tấp bước xuống thang, nhưng Jonas đã chụp mạnh tay cô ả lại. Hắn càu nhàu:

- Chúng tôi tới đây để thăm viếng... một cuộc thăm viếng thân hữu. Và định bàn qua

vài chuyện làm ăn với các bạn hữu cũ...

- Bạn? - Tiếng Scarlett nghe như tiếng roi vút.

- Ai kết bạn với hạng người như tụi bay? Dòng họ Slattery sống bám vào nhà tao và trả ơn bằng cách giết má tao... Còn mày... ba tao tổng khứ mày đi vì cái đứa con hoang của Emmie mày biết rõ chuyện này mà. Bạn bè? Đi mau không tao gọi ông Benteen hay ông Wilkes ra bây giờ. Nghe tới đó, Emmie vùng khỏi tay chồng và chạy mau về xe. Phần Jonas cũng run lên vì giận không kém gì Scarlett. Da mặt vàng khè của hắn đỏ tía như da gà tây.

- Lúc nào bà cũng làm cao và ngoan cố hoài! Được rồi, tôi biết rõ hết tình trạng của bà mà. Tôi biết bà không còn giày để mang. Tôi biết ông già của bà đã biến thành người ngớ ngẩn...

- Bước mau!

- ồ bà không còn la hét như vậy lâu nữa đâu. Tôi biết bà đang túng quẫn. Tôi biết bà không có tiền trả thuế. Tôi tới đây đề nghị mua lại đồn điền của bà... mua với một giá phải chăng. Emmie khao khát được về ở đây. Nhưng thề có Chúa tôi sẽ không cho bà một đồng xu nào cả. Thứ đồ Ireland kiêu kỳ, cứng đầu sẽ chống mắt coi ai làm chủ ở đây khi người ta phát mãi căn nhà này. Tôi sẽ mua tất cả bàn ghế, vật dụng, gia súc... và tôi sẽ dọn về đây ở.

Thì ra Jonas Wilkerson thèm muốn Tara...Jonas và Emmie định trả thù bằng cách về ở trong ngôi nhà ngày xưa đã coi thường chúng. Con giận làm đầu nạng ù đi, như cái ngày nạng chĩa súng bắn vào mặt tên lính Yankee. Nàng ước được có khẩu súng ngay lúc này.

- Tao sẽ phá tan ngôi nhà này, tao sẽ đốt rụi và rải muối lên tất cả mấy cánh đồng trước khi bọn bay đặt chân vào. Tao đã bảo ra khỏi đây mau.

Jonas nhìn nẩy lửa, hắn định nói gì thêm nhưng bỗng đổi ý, quay lại chiếc xe, lên ngồi

bên vợ đang khóc nức nở và cho ngựa quay đầu. Scarlett nhỏ theo một bãi nước miếng. Nàng biết đó là một cử chỉ trẻ con nhưng nó giúp nàng dễ chịu hơn. Phải chi nàng đã nhỏ trước mặt bọn chúng. Cái quân khốn kiếp đó dám tới đây chế nhạo cảnh nghèo khổ của nàng! Cái quân chó săn ấy định dạm giá Tara. Bọn chúng chỉ mượn có tới để nhạo nàng thôi. Cái quân Seallawag, cái quân vô lại đề tiện ấy lại dám mơ tưởng được chiếm ngụ Tara? Rồi cơn sợ bỗng từ đâu kéo tới, xua tan cơn giận. Trời đất! Chúng sẽ tới ở đây! Nàng đâu còn cách nào để ngăn nổi chúng mua từng cái gương, từng bàn ghế, tủ, giường đâu còn cách gì để ngăn chúng trưng thâu những vật dụng bằng gỗ đào hoa tâm và gỗ tử đàn quý giá của Ellen. Và còn bộ đồ bạc của dòng họ Robillard nữa. Nàng quả quyết. Mình không để không tước đoạt một món nào không, dù phải tự tay đốt nhà cũng được. Emmie sẽ không bao giờ được phép đặt chân lên cái sàn nhà đã từng quen thuộc những bước chân quý phái của mẹ mình. Nàng đóng cửa lại và dựa lưng vào đó, hãi hùng. Nàng còn sợ hãi gấp mấy lần ngày quân của Sherman tràn tới. Ngày đó nàng lo sợ Tara sẽ bị thiêu hủy... Nhưng lần này còn ghê gớm hơn nhiều... Cái lũ hạ tiện đó sẽ sống trong nhà, rồi chúng sẽ đi khoe khoang với lũ bạn bè cũng hạ tiện như chúng là đã trục xuất được dòng họ O'hara kiêu hãnh. Có lẽ chúng sẽ đem cả bọn da đen về ăn ngủ ở đây. Will

cho nàng biết, Jonas đã làm đủ cách để bọn da đen có cảm tưởng ngang hàng, hẳn ăn chung với chúng, thăm viếng chúng, đi dạo cùng xe với chúng và bá vai chúng ngoài đường. Phải có một lối thoát nào đó, phải có một người nào đó có thể cho mượn tiền. Tiền bạc không lẽ đều biến mất hết. Thế nào cũng có người có tiền. Tức khắc những lời nói đùa của Ashley hiện ra:

"Chỉ có một người, Rhett Butler... là có tiền.

Rhett Butler. Nàng đi mau vào phòng khách, đóng cửa lại. Phòng tối mờ mờ với hơi lạnh chiều đông bao quanh. ở đây, nàng không sợ ai tìm thấy bởi nàng cần có thì giờ suy nghĩ. Một ý nghĩ thật giản dị vừa phát hiện, giản dị đến nỗi Scarlett phải ngạc nhiên tự hỏi tại sao mình không nghĩ ra sớm? Mình sẽ kiếm được tiền nhờ Rhett. Mình sẽ bán cho hắn đôi bông tai kim cương. Hay là mình mượn tiền hắn và thế đôi

bông tai lại cho tới khi nào đủ tiền chuộc. Trong khoảnh khắc, nàng thấy nhẹ nhõm. Nàng sẽ có đủ tiền trả thuế và sẽ cười vào mặt Jonas Wilkerson. Nhưng tư tưởng khoái trá ấy chợt nhường chỗ cho sự thật phũ phàng. Không phải chỉ cần tiền đóng thuế năm nay, còn năm tới, và những năm về sau nữa. Nếu lần này mình đóng thuế nổi, lần sau chúng sẽ tăng thuế thêm lên và cứ tăng mãi cho tới khi nào hắt được mình mới thôi. Nếu mình trúng mùa bông, chúng sẽ đánh thuế nặng đến nỗi mình không còn lại một đồng nào hoặc chúng sẽ viện cớ đó là bông vải của chính phủ Liên bang miền Nam để tịch thu. Tụi Yankee và bọn dê tiện về bè với nhau để hại mình. Cả đời mình cứ lo sợ thiếu tiền và sẽ làm việc cho tới chết, để rồi nhìn thành quả của mình tuột khỏi tay... Mượn ba trăm đô la đóng thuế chỉ là một việc cấp thời tạm bợ. Điều mong mỏi là làm sao thoát khỏi tình trạng rối rắm này để được yên lòng nằm ngủ

không phải ưu tư cho ngày mai, tháng tới hay năm tới. Óc nàng vẫn làm việc đều đều, một ý nghĩ lạ lùng và hợp lý thành hình. Nàng nghĩ tới Rhett, nghĩ tới hàm răng trắng bóng trên bộ mặt sạm nắng và đôi mắt tinh quái. Scarlett nhớ lại cái đêm oi ả ở Atlanta, ngày cuối cùng của cuộc vây hãm, lúc hắt ngòi láng bóng tối mập mờ của đêm hè, trên thềm nhà cô Pitty. Nàng nhớ lại cảm giác nóng bỏng khi hắt cầm tay nàng. "Tôi thèm muốn cô hơn bất cứ người đàn bà nào khác... và tôi chờ đợi cô bền bỉ hơn chờ đợi một người đàn bà nào khác". Nàng lạnh lùng quyết: Mình sẽ lấy hắt. Và sẽ không bao giờ phải lo nghĩ tới tiền bạc. Ồ, ý nghĩ mới thần diệu và êm ả làm sao! Không bao giờ lo nghĩ tới tiền bạc nữa, biết là Tara được an toàn, biết là gia đình sẽ no ấm và nàng sẽ không bao giờ va đầu vào những vách đá chung quanh!

Scarlett thấy mình già dặn hẳn đi. Những biến cố của một buổi chiều nay đã làm khô cạn mọi cảm xúc, đầu tiên là cái hung tin về tiền thuế, kế đến là chuyện Ashley và sau cùng là cơn giận muốn giết người vì tên Jonas Wilkerson. Không, nàng không còn một cảm xúc nào cả. Nếu còn sót lại một chút lý trí nào, chắc hẳn nàng sẽ không bao giờ hoạch định được một chương trình như thế, vì nàng thù ghét Rhett hơn bất cứ người đàn ông nào trên cõi đời này. Nhưng nàng hoàn toàn không còn cảm xúc nào cả. Nàng chỉ còn có thể suy nghĩ được, và ý tưởng vô cùng thực tế. Mình đã xỉ vả hắt thậm tệ khi hắt bỏ rơi mình đêm đó! nhưng mình sẽ làm cho hắt quên đi. Mình sẽ

không ngượng miệng khi gặp hắn, sẽ bắt hắn nghĩ rằng mình luôn luôn yêu hắn và sợ dĩ đêm đó mình làm như thế là do quá sợ mà ra... Ồ, đàn ông thật kiêu căng nên dễ tin bất cứ một lời nịnh hót nào... Mình sẽ giấu hắn thực trạng của nhà mình cho tới khi nào lấy hắn xong hắn hay. Ồ, hắn sẽ không tài nào biết được đâu! Nếu biết được sự túng quẫn của mình, hắn sẽ biết mình cần tiền chứ không thương yêu gì hắn. Dầu sao, hắn cũng không tài nào biết được, chính cô Pitty cũng còn không biết sẽ ra sao. Và hắn sẽ giúp gia đình mình. Rhett sẽ không để bà con bên vợ chết đói đâu! Làm vợ của hắn. Bà Rhett Butler! Một cái gì ẩn sâu trong tiềm thức bắt đầu cựa quậy nhẹ nhàng. Nàng nhớ lại những bồi hồi và chán nản trong tuần trăng mật ngắn ngủi với Charles, bàn tay lục lọi vụng về của anh, những cảm xúc khó hiểu của anh...và rồi tới thằng bé Wade Hampton.

'Cứ dẹp chuyện đó qua bên. Để sau khi lấy hắn rồi sẽ hay". Sau khi lấy hắn. Ký ức vọng lại một hồi chuông. Scarlett nghe lạnh buốt xương sống. Nàng nhớ cái đêm trên thềm nhà cô Pitty, lúc nàng hỏi Rhett phải chăng hắn định cầu hôn nàng, nàng nhớ lại giọng cười đáng ghét của hắn và câu nói "Em cưng ơi, anh không bao giờ muốn lấy vợ". Nếu hắn vẫn còn giữ ý định đó? Và nếu nàng đã trở hết mưu chước và nét kiêu diễm của mình ra mà hắn vẫn từ chối lấy

nàng. Nếu... ôi, những cái nếu ghê rợn?... Nếu hắn đã hoàn toàn quên nàng và đang theo đuổi một người đàn bà nào?

',Tôi thèm khát cô hơn bất cứ người đàn bà nào khác".

Móng tay Scarlett đâm sâu vào lòng bàn tay. "Nếu Rhett đã quên thì mình sẽ làm cho hắn nhớ. Mình sẽ làm cho hắn thèm khát mình như trước'. Và nếu Rhett không định cưới nhưng vẫn còn ham muốn nàng, thì nàng cũng còn có cách để lấy tiền của hắn. Hắn đã có lần muốn nàng làm nhân tình... Trong ánh sáng mập mờ, Scarlett chiến đấu với ba sợi dây tư tưởng trói buộc hình hồn nàng từ lâu... hình ảnh của Ellen, giáo lý và tình yêu đối với Ashley. Nàng biết những ý nghĩ trong đầu nàng hiện thời không bao giờ được Ellen chấp nhận dầu mẹ nàng giờ này đã ở tận thiên đàng xa thẳm. Nàng biết gian dâm là trọng tội. Và nàng cũng biết trong lúc vẫn còn yêu Ashley, chương trình

của nàng chẳng khác gì một cuộc bán mình cho cả hai người. Nhưng tất cả những ý nghĩ đó đều bị xua đuổi bởi bao nhiêu lý luận tàn nhẫn, lạnh lùng và bị xâm chiếm bởi mức độ kích thích của sự tuyệt vọng. Ellen đã chết và có lẽ người chết thông hiểu tất cả. Trong tôn giáo, tội gian dâm bị trừng phạt bằng cách đẩy xuống hỏa ngục, nhưng nếu giáo hội không muốn nàng dùng cách đó để cứu Tara và cứu gia đình khỏi cảnh chết đói thì... mặc giáo hội, nàng không cần quan tâm. Còn Ashley... không thêm muốn nàng. Có Ashley đã nói lên điều đó. Nhưng chàng sẽ không bao giờ cùng nàng bỏ trốn. Lạ lùng làm sao, khi có ý nghĩ cùng trốn với Ashley thì hình như không có tội còn với Rhett thì...

Trong ánh sáng mờ ảo chiều đông, Scarlett đã tới điểm cuối của con đường dài lê thê, bắt đầu từ đêm Atlanta thất thủ. Lúc cất bước nàng vẫn còn là một cô gái ích kỷ dễ chán nản, tràn trề sinh lực, giàu cảm xúc và dễ ngạc nhiên trước cuộc đời. Nhưng bây giờ, nàng không còn giữ được gì nữa. Đói khát công việc nặng nhọc, bộ óc lúc nào cũng trong tình trạng khẩn trương những kinh hoàng vì chiến tranh, vì thời kỳ tái thiết đã tước đoạt của nàng tất cả sức nồng nhiệt, tuổi trẻ và sự dịu dàng. Bên ngoài con người thật của nàng, một lớp vỏ cứng đã thành hình và theo thời gian nó cứ dày thêm lên. Nhưng suốt khoảng thời gian đó vẫn còn sót lại hai nguồn hy vọng đã tăng cường sức chịu đựng của nàng. Nàng hy vọng chiến tranh chấm dứt, cuộc sống sẽ dần dần trở về nhịp điệu xưa. Nàng hy vọng sự trở về của Ashley sẽ mang lại cho đời nàng một sắc thái mới. Bây giờ cả hai hy vọng đó đã tiêu tan. Cảnh tượng Jonas Wilkerson nghênh ngang xuất hiện trước cửa Tara báo cho Scarlett biết, đối với riêng nàng và toàn thể miền Nam, chiến tranh chưa kết thúc. Trận chiến cam go nhứt, những cuộc trả thù tàn bạo nhất chỉ mới bắt đầu. Và Ashley thì vẫn mãi mãi giam mình trong những lý luận còn kiên cố hơn bất cứ nhà tù nào. Hòa bình đã không tới với nàng và Ashley cũng đã bỏ rơi nàng, cả hai đều bỏ nàng trong cùng một ngày, và có lẽ vì thế, cái lớp cuối cùng của cái vỏ cứng trong tâm hồn nàng đã kết tụ xong. Nàng đã trở thành một mẫu người mà bà lão Fontaine e ngại, đó là mẫu người đàn bà đã trải qua những cảnh khốn cùng nhất và sau đó không còn biết sợ gì nữa cả. Scarlett không còn sợ cuộc đời, không còn sợ mẹ, không còn sợ thất tình và cũng không còn dư luận. Chỉ có sự đói khát và những cơn ác mộng khi bị đói khát mới làm nàng sợ hãi mà

thời.

Scarlett phải chọn một quyết định. lạy Chúa quyết định này không làm nàng sợ hãi. Nàng không sợ mất mát gì cả và cương quyết theo đuổi kế hoạch đó tới cùng.

Ước gì nàng quyến rũ được Rhett để bắt hắn cầu hôn, mọi chuyện lúc đó sẽ dễ tính biết bao. Nhưng nếu thất bại... cũng không sao, nàng cũng vẫn có cách kiếm ra tiền. Rồi nàng tò mò nghĩ ngợi xem một cô nhân tình sẽ được hưởng gì. Rhett có thể bắt nàng ở Atlanta cũng như theo lời đồn đại, hắn đã bắt buộc Walting, như vậy không? Và nếu bắt nàng ở Atlanta, hắn phải chi cho nàng nhiều tiền... khá nhiều tiền để bù vào sự vắng mặt của nàng ở Tara. Scarlett hoàn toàn mù tịt về những khía cạnh thâm kín trong đời sống của nam giới. nàng không làm sao hiểu được số phận của nàng sẽ được định đoạt ra sao. Nàng lần thân tự hỏi nếu lỡ có con thì sao? Quả là điều khủng khiếp!

Để sau rồi sẽ hay? Và nàng nhấn ngay ý nghĩ phiền toái đó xuống đáy sâu vì sợ nó gây trở ngại cho quyết định của mình. Nội đêm nay nàng sẽ cho cả nhà hay là nàng sẽ đi Atlanta để mượn tiền. hoặc nếu cần, nàng sẽ cầm đất luôn. Đó là tất cả những gì họ cần biết cho tới ngày nào sự thực hiện tới.

Đã dứt khoát tư tưởng. Scarlett ngẩng cao đầu, uốn ngực ra. Đây không phải chuyện dễ giải quyết nàng biết rõ. Lúc trước, Rhett phải cầu cạnh nàng vì nàng còn đủ quyền lực. Bây giờ nàng chỉ là con ăn mày, mà một con ăn mày thì không có quyền đặt điều kiện. "Nhưng mình sẽ không tìm tới Rhett như một con ăn mày. Mình sẽ tới hắn như một nữ hoàng đi ban phát ân huệ. Hắn sẽ không biết gì cả".

Scarlett bước tới trước tấm gương thử ngắm mình. Và trong tấm gương hiện ra một người lạ mặt. Cả năm qua đây là lần đầu tiên nàng quan sát mình trong gương. Thường ngày, nàng chỉ liếc sơ vào đó để chải đầu mỗi buổi sáng mà thôi. Và bây giờ người đàn bà lạ mặt nào đây? Người đàn bà má hóp trong gương có thể nào lại là Scarlett O'hara? Scarlett O'hara phải là một cô gái duyên dáng, rạng rỡ. Khuôn mặt trong gương không còn một vẻ đẹp nào nữa và cũng không còn một đường nét quyến

rũ nào. Nó xanh xao và hốc hác, hai hàng lông mày đen tuyền nào. Nó xanh xao và hốc hác. hai hàng lông mày đen tuyền bây giờ trông như hai cánh chim hốt hoảng. Nàng thất vọng:

-Minh không còn đủ sắc đẹp để quyến rũ hấn nữa! Ồm quá...ờ, ồm kinh khủng'.

Scarlett vuốt má, sờ nắn xương quai xanh, cảm thấy như nó muốn chọc thủng cả lớp áo bó của nàng. Và bộ ngực của nàng lép quá lép và nhỏ gần như ngực của Melanie. Phải độn vải nhún vào áo lót để cho nó to hơn, đây là một mảnh khốe của cái cô gái mà ngày xưa nàng khinh bỉ. Vải nhún. Nàng lại nhớ tới những thứ khác. Quần áo. Nàng nhìn lại cái váy phai màu Rhett chỉ trích đàn bà mặc đẹp và đúng thời trang. Scarlett cảm tức nhớ lại lỗi phục sức của Emmie Slattery, thật lờ loẹt nhưng lại mới hợp thời trang và chắc chắn làm đàn ông chú ý. Ồ, ước gì có được người chú ý. Nhút là Rhett Butler! Nếu thấy nàng trong bộ quần áo cũ nát, hấn sẽ biết tình trạng nguy ngập của Tara.

Nàng đã quá ngu ngốc khi nghĩ rằng sẽ quyến rũ được Rhett với cái cổ gầy trơ xương, đôi mắt như mèo đói và quần áo rách bươm! Nếu cô Pitty nói đúng thì nhất định Rhett phải là người giàu nhất Atlanta và hấn chỉ cần lựa chọn đàn bà đẹp trong thành phố, sang hay hèn cũng vậy. "Được mình vẫn còn được cái gì đó mà hầu hết đàn bà đẹp đều không có... đó là sự cả quyết. Nhưng phải chi mình có được một cái áo đẹp". ' ở Tara không còn một cái áo đẹp nào nữa cái nào cũng phải may lại hai lần mạng và nhiều chỗ.

“Đành vậy”, Scarlett buồn bã nhìn xuống sàn nhà. Nàng thấy tấm thảm nhung xanh rêu của Ellen, tấm thảm cũ nát và bẩn thỉu vì quá nhiều binh sĩ giẫm lên cảnh tượng đó làm nàng thất vọng hơn vì Tara cũng đang rách rưới như nàng. Scarlett bước tới mở cửa sổ ra gục đầu vào tấm màn nhung, nhìn ra bên ngoài, từ cánh đồng ảm đạm cho tới tàng cây bách hương đen sẫm trong nghĩa địa, bức màn cửa bằng nhung xanh chạm nhẹ và má, nàng dụi mắt vào đó như một con mèo. Bỗng nhiên nàng nhìn nó đăm đăm. Một phút sau, Scarlett lui cui kéo cái bàn mặt cẩm thạch tới cửa sổ mấy bánh xe cũ kỹ dưới chân bàn nghiền ken kết như phản đối. Scarlett túm váy leo lên cổ

với lấy khoen màn. Chiều cao của nó quá tầm tay, không với tới được, Scarlett nắm tấm màn giật thật mạnh làm đinh long ra khỏi mặt gỗ. Cả tấm màn lẫn thanh màn rơi xuống đất khua vang. Và ngay tức khắc, cánh cửa phòng mở toang ra, hiện rõ bộ mặt béo phị và đen mun của Mammy. Vừa có vẻ ngạc nhiên vừa bực bội bà nghiêm nghị nhìn Scarlett đang đứng trên mặt bàn, váy vén quá gối định nhảy xuống đất. Mặt nàng vừa ra chiều khích động vừa có vẻ đắc thắng khiến Mammy nghi ngờ. Bà hỏi:

- Cô đã làm gì với cái màn của bà Ellen?

- Còn Mammy làm gì đứng canh trộm sau cánh cửa?

Scarlett hỏi vặn rồi nhảy xuống sàn nhà xếp gọn tấm màn lại.

Mammy trả lời với giọng sẵn sàng ứng biến:

- Tôi không cần gì phải rình mò nghe lén. Cô không thể lấy tấm màn của bà Ellen dùng vào việc riêng được, cô lại còn giật khoen màn sút ra khỏi vách làm nó rớt xuống sàn dính bụi tèm lem. Bà Ellen giữ nó rất cẩn thận và tôi không muốn cô hành động như vậy.

Scarlett khoan khoái nhìn Mammy, đôi mắt nàng giống hệt như những lúc còn bé, hay nghịch ngợm, nàng thường chọc Mammy tức tối đến phải thở ra.

- Lên gác xếp tìm cho tôi cái hộp mẫu áo đi, Mammy. Tôi lấy màn may một cái áo mới ngay bây giờ.

Mammy bỗng lóe ra một mối nghi ngờ bà giật tấm màn trong tay Scarlett và áp chặt nó vào bộ ngực vĩ đại của mình như đang bảo vệ một thánh vật.

Cô không có quyền lấy tấm màn của bà Ellen để may áo mới. Nếu quả thật cô có ý định đó. Tôi sẽ giữ gìn tấm màn này cho tới khi chết mới thôi. Trong một thoáng, Mammy thấy cô gái bắt đầu lộ vẻ bướng bỉnh, nhưng ngay sau đó là một nụ cười làm cho nhũ mẫu không còn hùng hổ nữa. Nhưng nó cũng không lường gạt được Mammy.

Bà biết rõ Scarlett định dùng nụ cười đó để lung lạc mình, do đó bà quyết định không để nao lòng.

- Mammy, đừng hiểu lầm tôi. Tôi sắp sửa đi Atlanta mượn tiền nên cần phải có áo mới chớ.

- Không cần áo mới. Mấy bà khác cũng đâu còn áo mới. Họ vẫn mặc áo cũ và rất hãnh diện vì những cái áo đó. Con gái của Ellen có thể mặc áo rách ra đường như thường, nếu muốn y người khác cũng vẫn kính trọng như lúc cô ta mặc áo lụa vậy thôi.

- Này Mammy, cô Pitty đã viết thư cho chúng ta hay đám cưới của Fanny Elsing sẽ cử hành vào thứ bảy tuần này và dĩ nhiên tôi phải đi dự. Phải cần có áo mới chớ.

- Cái áo cô đang mặc đâu có thua gì áo cưới của cô Fanny. Cô Pitty đã viết thư nói rằng nhà Elsing nghèo lắm mặt kiếp rồi mà.

- Nhưng tôi vẫn cần có áo mới. Bà không biết chúng ta đang cần tiền dường nào. Tiền thuế...

- Biết rồi. Tôi biết cần có tiền để đóng thuế nhưng...

- Bà biết?

- Phải. Chúa ban cho tôi hai lỗ tai để làm gì? Hơn nữa, ông Willi lại không đóng cửa...

- Còn chuyện gì thoát khỏi đôi tai của Mammy? Scarlett ngạc nhiên tự hỏi tại sao một người nặng nề hay làm rung chuyển sà nhà như bà lại có thể biến thành nhẹ nhàng khi muốn nghe lén.

Được nếu bà đã nghe hết chuyện đó, tôi chắc bà cũng đã biết chuyện Jonas Wilkerson và Emmie...

Mắt Mammy nãy lửa lúc trả lời tiếng “có”

- Như vậy thì Mammy đừng ngoan cố nữa. Bà không thấy rằng tôi cần phải đi Atlanta kiếm tiền đóng thuế sao Tôi cần phải kiếm tiền, bằng cách nào cũng được.

Scarlett đâm mạnh vào lòng bàn tay của mình:

- Chúa ơi, Mammy, nếu để chúng tống cổ mình ra ngoài đường

rồi mình sẽ đi đâu đây? Vậy mà bà còn muốn cãi vả với tôi về cái

chuyện tấm màn, trong khi con ăn mày Emmie Slattery đã giết hại má tôi rồi lại muốn vào căn nhà này nằm ngủ trên giường của má tôi nữa.

Mammy lắc lư thân hình nặng như voi, và lơ mơ cảm thấy mình sắp nhượng bộ - Không, tôi không muốn cho cái quân dê tiện đó vào nhà này và cũng không muốn cả nhà mình phải lêu bêu ngoài đường, nhưng...

- Bà chợt nghi ngờ nhìn Scarlett:

Cô tính mượn tiền ai mà cần áo mới?

Scarlet~ hơi bối rối:

- Cái đó. cái đó là chuyện riêng của tôi.. Mammy nhìn Scarlett soi mói, như đã đọc hết những ý nghĩ trong đầu khiến Scarlett chớp mắt bối rối.

Vậy là cô cần phải có áo mới để đi mượn tiền. Tôi không xuôi tai rồi đó. Và cô cũng không chịu nói cô sẽ mượn tiền ai.

- Scarlet bực dọc nói. Đó là chuyện riêng của tôi. Bây giờ bà có chịu đưa tôi tấm màn và giúp tôi may áo hay không?

Mammy dịu giọng, sự thay đổi đột ngột làm Scarlett nghi ngờ:

- Chịu, tôi sẽ phụ với cô, tôi cũng mong rằng chúng ta sẽ may thêm một cái váy lót bằng lớp sa tanh lót màn và có đủ ren để viền lại cái quần lót cho cô.

- Mammy mỉm cười trao tấm màn nhung cho Searlett:

- Chắc Melly sẽ đi Atlanta với cô?

- Tôi đi một mình thôi.

Mammy quả quyết:

- Đó là ý muốn của cô, nhưng tôi sẽ đi với cô cùng cái áo mới này. Phải, thưa cô, tôi sẽ theo sát từng bước một.

Scarlett sững người tưởng tượng tới chuyến đi Atlanta và cuộc nói chuyện với Rhett dưới đôi mắt giám hộ dữ tợn như con chó ngao ba đầu của Mammy. Nàng mỉm cười.

- Mamy yêu quý, bà rất tử tế, muốn theo để giúp đỡ tôi, nhưng mọi người ở nhà còn làm việc gì được nếu không có bà? Bà là người quán xuyến công việc của Tara mà?.

- Im đi. Tôi không cần mấy lời khen của cô. Tôi biết cô từ lúc còn quần tã lót cho cô mà. Tôi nói tôi đi Atlanta với cô là tôi sẽ đi. Bà Ellen sẽ không nằm yên dưới mộ nếu cô đi Atlanta một mình, trong khi cái chỗ đó đầy đầy những quân Yankee và tụi mọi sút chuồng.

- Nhưng tôi sẽ ở nhà cô Pitty.

- Cô Pitty là một người tốt, nhưng có lỗi lầm là cứ tưởng mình biết hết mọi chuyện.

Mammy vừa trả lời vừa oai vệ bước vào đại sảnh. Vách nhà rung chuyển vì tiếng gọi của bà:

- Pissy, leo lên gác kiểm hộp đồ may cho cô Scarlelett và lựa lấy một cái kéo còn tốt, nhớ đừng lục đục ở đó cho tới sáng nghe không.

“chuyến đi của mình chắc sẽ như con đường tới nhà thờ. Chẳng khác như bị một con chó săn bám theo sát gót”.

Sau khi dọn dẹp bữa ăn tối, Mammy và Scarlett bày các mẫu áo trên mặt bàn ăn, trong lúc Carren và Suellen lúi húi tháo lớp sa tanh lót trong tấm màn và Melanie lo chải bụi trên mặt nhung bằng một bàn chải tóc. Gerad, Will và Ashley ngồi phì phà thuốc lá, miem cười trước cảnh lằng xằng của mấy cô gái. Mọi người có vẻ như bị ảnh hưởng lây sự phấn khích của Scarlett, một cảm giác không ai hiểu nguyên do. Mắt long lanh, mặt đỏ ửng, Scarlett nói cười luôn miệng. Tiếng cười của nàng làm mọi người sáng khoái vì lâu lắm rồi họ mới nghe nàng cười thật sự. Đặc biệt tiếng cười làm hài lòng Gerald nhiều nhất. Mắt ông mất đi khá nhiều vẻ lơ đãng thường ngày, cứ nhìn theo bước đi của con gái. Các cô kia cũng hăm hở như đang sửa soạn cho một buổi dạ vũ, họ tháo, họ cắt như đang may áo dạ hội cho chính mình.

Scarlett sắp đi Atlanta mượn tiền và nếu cần có thể nàng sẽ cầm thế đất đai. Nhưng cầm thế đất là sao? Scarlett quả quyết là Tara sẽ dễ dàng kiếm được tiền để chuộc đất nhờ mùa bông vải năm tới, có lẽ sẽ còn dư một ít. Nàng trả lời dứt khoát nên không ai hỏi thêm. Và khi người nhà hỏi sẽ mượn tiền ai, nàng đáp:

- Trẻ con không nên xen vào việc người lớn.

Câu trả lời khiến mọi người cười ồ, họ xúm nhau chọc ghẹo nàng về người bạn triệu phú nào đó của nàng.

- Chắc là thuyền trưởng Rhett Butler.

Melanie nói bằng giọng tinh quái khiến cả nhà cười rộ lần nữa, vì mọi người đều biết Scarlett ghét Rhett như thế nào và mỗi lần nhắc tới hắn, nàng không quên kèm theo câu: “Cái tên Rhett Butler đê tiện đó “

Nhưng Scarlett không cười và Ashley đang cười bỗng nín ngang khi thấy Mammy liếc nhìn Scarlett với vẻ nghi ngờ.

Suellen lần đầu tỏ ra rộng rãi với chị, cô cho Scarlett vòng đăng ten viền cổ bằng ren Ireland, tuy đã cũ nhưng còn đẹp. Còn Carreen thì đề nghị Scarlett mang đôi giày của cô vì đó là đôi còn đẹp nhất nhà. Scarlett ngấm cái ngón tay qua lại thoăn thoắt nghe

tiếng cười mọi người với vẻ chua xót và khinh bỉ che giấu.

“Không ý thức được những gì sẽ xảy tới cho họ hoặc cho cả miền Nam này. Thời thế đã đổi thay, họ vẫn cứ nghĩ rằng sẽ không còn nột điều gì ghê gớm xảy ra, vì họ vẫn là họ, vẫn là dòng O’Hara, vẫn là Wilkes, là Hamiton. Chính bọn bác nô cũng nghĩ thế. Ngu ngốc làm sao. Họ không bao giờ ý thức điều gì cả! Họ vẫn làm theo ý muốn và sống theo kiểu như ngày xưa, chẳng có gì thay đổi được con người họ, Melly có thể ăn mặc rách rưới, có thể chịu hái bông vải hoặc tiếp tay giết người nhưng chị ta vẫn thay đổi. Lúc nào cũng là bà Wilkes có giáo dục, một phụ nữ quý phái! Còn Ashley đã từng chứng kiến chiến tranh, chết chóc, có thể chịu đựng được thương tích và bị giam giữ để rồi khi trở về thì sống lam lũ nhưng lúc nào cũng vẫn giữ phong cách một người quân tử như vẫn còn Twelve Oaks nguyên vẹn sau lưng. Will thì khác hơn. Y biết ý nghĩa thực sự của cuộc sống nhưng y có gì để mất đâu. Còn Suellen và Carreen.... Chúng nghĩ tình cảnh hiện tại chỉ là tạm thời, không chịu theo nếp sống mới, cứ nghĩ mọi việc rồi sẽ qua. Chúng vẫn còn tin tưởng vào phép lạ của Chúa. Nhưng Chúa sẽ không làm gì đâu. Cái phép lạ độc nhất sắp hiện ra ở đây chính là cuộc thương thảo giữa mình và Rhett Butler.... Họ không muốn thay đổi và có lẽ là không còn sửa đổi được Chỉ có mình là người đã thay đổi... Và có lẽ mình cũng không bao giờ thay đổi, nếu có sự giúp đỡ nào đó của người ngoài’.

Tối lúc Mammy mời mấy người đàn ông ra khỏi phòng ăn và

đóng cửa lại để Scarlett mặc thử áo, Pork dìu Gerald lên lầu ngủ, Will và Ashley còn ngồi lại trong phòng khách với ngọn đèn mù mờ. Im lặng một lúc lâu, Will bình tĩnh nhai thuốc lá, nhưng gương mặt y không còn bình thản nữa. hạ thấp giọng:

- Tôi không thích cái chuyến đi Atlanta này chút nào.

Ashley nhìn Will thật mau rồi quay sang chỗ khác. Chàng không nói gì nhưng có vẻ ngạc nhiên chẳng biết do đâu Will cũng có vẻ nghi ngờ giống như mình. Điều đó không làm sao giải thích được Will không biết chuyện gì đã xảy ra trong vườn hồi xế chiều hôm nay và cũng không biết rằng chuyện đó là do tuyệt vọng. Will không để ý

tới nét mặt của Mammy khi nghe nhắc Rhett Butler. Hơn nữa, y cũng không biết gì về tài sản và tai tiếng của Rhett. Ashley không nghĩ rằng Will biết hết mọi chuyện nhưng từ lúc về Tara tới nay chàng biết Will cũng như Mammy cứ như luôn luôn biết trước những chuyện sắp xảy ra.

Chàng nhận thấy có cái gì bất ổn sắp xảy ra, tuy không đích xác, nhưng thấy mình hoàn toàn bất lực trong việc cứu vớt Scarlett.

Từ lúc chiều tới giờ không lúc nào nàng nhìn mặt Ashley và sự vui vẻ gượng gạo của nàng càng làm Ashley lo ngại thêm. Những mỗi ngò vực đang xâu xé chàng ghê gớm, không thể diễn tả bằng lời. Ashley tự biết không có quyền gạn hỏi Scarlett. Chàng nắm hai tay lại. Từ câu chuyện xế trưa hôm nay, chàng đã vĩnh viễn bị tước đoạt quyền đó. Chàng khkhông thể nào giúp đỡ nàng và không ai còn có thể giúp đỡ nàng được nữa. Nhưng khi nhớ tới Mammy, nhớ tới gương mặt quả quyết của bà khi cầm cúi cắt tấm màn nhưng, chàng thấy yên lòng đôi chút. Dù Scarlett có thích hay không Mammy cũng chẳng phút nào rời xa nàng.

Chính mình đã gây ra chuyện, đã đẩy nàng đến mức phải liều”

Nhớ lại lúc Scarlett ưỡng ngực bỏ đi, cái lối ngẩn đầu ngoan cố của nàng vào xế hôm nay, Ashley đau đớn vì bất lực và không khỏi thán phục Scarlett. Chàng biết rõ trong số từ ngữ của Scarlett không có từ dừng cảm và chàng cũng biết rằng nàng sẽ trở mặt ngạc nhiên nếu chàng bảo nàng là người dừng cảm nhất đời. Scarlett không thể hiểu được rằng khi chàng đã nói dừng cảm thì chàng quý trọng người đó biết chừng nào. Chàng biết nàng sẵn sàng chấp nhận mọi biến cố của cuộc sống, nàng có một ý chí sắt đá để chống chọi với bao trở ngại, sẽ chống cự quyết liệt mà không biết tới thất bại.

Trong bốn năm qua chàng đã chứng kiến nhiều người không hề sợ thất bại, những người vui vẻ mang thân vào chỗ nguy hiểm vì họ đều là những người dừng cảm. Nhưng rồi họ cũng thất bại.

Vừa mở to mắt nhìn Will trong bóng mờ, Ashley nghĩ rằng không một sự dừng cảm

nào cô thể so sánh được với sự dũng cảm của Scarlett O'Hara, người đi chinh phục thế giới với cái áo cắt bằng tấm màn nhung của mẹ và chiếc mũ gắn lông đuôi của con gà trống.

CHƯƠNG 33

Khi Scarlett và Mammy đặt chân xuống ga Atlanta vào xế chiều hôm sau, gió đông đang thổi mạnh và mây xám vần vũ trên trời. Từ lúc bị thiêu hủy đến nay, nhà ga vẫn chưa được dựng lại, do đó chuyến xe phải ngừng lại cách chỗ đổ nát một quãng. Hai người phải tìm lối đi giữa bùn lầy và tro than. Theo thói quen Scarlett đưa mắt tìm cỗ xe của cô Pitty và bác Peter như những lần từ Tara trở lại Atlanta trong thời kỳ có chiến tranh. Rồi sực nhớ lại, nàng thở ra vì sự đấng trí của mình. Bác Peter làm sao có mặt được bởi nàng không gửi thư báo trước chuyến đi này, đồng thời cũng nhớ lại là trong bức thư gần đây cô Pitty có than thở rất nhiều về cái chết của con ngựa già, con ngựa mà bác Peter đã kiếm được ở Macon để đưa chủ về Atlanta sau cuộc đầu hàng.

Nàng nhìn khu đất lồi lõm chung quanh nhà ga dò tìm người quen xin đi nhờ xe nhưng chẳng thấy ai. Nếu cô Pitty kể đúng, có lẽ bạn bè nàng không ai còn xe nữa. Người còn không đủ miếng ăn làm sao nuôi được ngựa. Hầu hết bạn bè cô Pitty đều đi bộ như cô.

Chỉ có vài chiếc xe bò đang bốc dỡ ở toa chờ hàng và hai cỗ xe bốn bánh trên xe là một số người thô kệch trông như ngoại nhân. Một chiếc cửa đóng kín, một chiếc còn lại mở ra, bên trong là một phụ nữ ăn mặc diêm dúa ngồi với một sĩ quan Yankee. Scarlett chột ghen thở khi nhìn thấy bộ quân phục của tên

Yankee. Dù cô Pitty đã viết thư cho hay họ đặt căn cứ ở Atlanta nên đường phố thường đông nghẹt binh sĩ Yankee, Scarlett vẫn chưa quen với ý nghĩ là chiến tranh đã chấm dứt và tên sĩ quan ấy sẽ không đuổi bắt, cướp đoạt. sỉ nhục nàng.

Giữa lúc nàng nhìn quanh quẩn thì một người da đen trung niên đánh xe có cửa đóng kín lại gần. Y khom mình xuống hỏi:

- Đi xe không, các bà hai đồng thôi đi đâu cũng được.

Mammy liếc xéo người đánh xe, cầu nhàu:

- Đi xe chở mướn hả chú mọi, chú biết tụi này là ai không?

Mammy là dân quê nhưng không phải lúc nào cũng quê mùa, bà biết người phụ nữ thượng lưu không được dùng phương tiện chuyên chở mướn - nhất là chiếc xe đóng kín - mà không có người đàn ông nào trong gia quyến đi theo dù có mặt một nữ tì da đen cũng không hợp lễ. Mammy trợn mắt nhìn Scarlett khi thấy nàng vẫn còn chăm chú nhìn người đánh xe.

- Đi theo tôi, cô Scarlett! Một chiếc xe chở mướn và một tên mọi giải phóng! Vậy là đủ bộ rồi.

Người phu xe đứng chính ngay:

Tôi không phải là mọi giải phóng đâu. tôi là người nhà của bà Talbot và đây là chiếc xe của bà, còn tôi đi đánh xe để kiếm tiền cho bà.

- Bà Talbot nào?

- Bà Suzannah Talbot ở Milledgeville. Chúng tôi về đây sau khi ông Marse chết.

- Cô biết bà đó không, Scarlett?

Scarlett tiếc rẻ:

- Không, tôi quen rất ít ở Milledgeville.

Mammy nghiêm nghị:

- Vậy thì mình đi bộ. Đi đi, chú mọi.

Bà cúi xuống xách xách tay của Scarlett lên và dắt nàng vượt qua bãi tro tàn đổ nát. Dù thích đi xe, Scarlett cũng không muốn gây chuyện với Mammy. Từ chiều hôm qua khi bắt được nàng đang ì ạch với tấm màn nhung, mắt Mammy lúc nào cũng có vẻ nghi

ngờ. Sợ khó mà thoát khỏi sự giám sát của Mammy, bởi thế nàng không muốn khơi dậy máu hiếu chiến của bà khi chưa tới lúc thật sự cần thiết.

Đi trên khoảng lề hẹp ra đường Cây Đào, Scarlett vừa khiếp đảm vừa buồn bã, Atlanta quá tiêu điều và khác hẳn ngày xưa. Họ đi qua mấy bức tường cháy nám của lữ quán Atlanta ngày trước nơi Rhett và chú Henry từng cơ ngụ. Những kho hàng nằm dọc theo đường sắt khoảng một phần tư dặm và các kho quân lương vẫn chưa được dựng lại, nên kho hình chữ nhật nằm lơ lửng dưới bầu trời xám. Không còn những cao ốc, không còn những nhà dù hai bên, con đường sắt trông hoang vắng. Lẫn lộn trong đám gạch vụn, Scarlett có thể nhận ra những gì còn lại của cái kho hàng mà Charles đã để lại cho nàng. Chú Henry vừa trả tiền thuế năm rồi. Nàng phải kiếm tiền trả lại. Đó cũng là một mối lo.

Vừa ra tới khúc quanh để rẽ sang đường Cây Đào và nhìn thấy Ngã Năm, Scarlett không khỏi kêu lên vì kinh ngạc. Dầu Frank đã cho biết là thành phố bị đốt rụi, nàng cũng không thể nào tưởng tượng nó điêu tàn đến thế. Tuy đã có một số cao ốc mới cất từ ngày Sherman rút khỏi thành phố, nhưng vẫn còn nhiều lô đất trống chung quanh Ngã Năm, trên đó ngổn ngang từng đống gạch vụn, cỏ dại và sa thảo mọc um tùm. Scarlett nhận ra những phần còn lại của một vài ngôi nhà quen thuộc, mất nóc, tường đổ, ống khói lò đứng sừng sững quạnh hiu. Đây đó, rải rác những cửa hàng ít bị mảnh đạn trái phá và thần hỏa chiếu cố đã được tu bổ, màu gạch đỏ mới nổi bật trên những vách tường nám khói. Trước những cửa hiệu mới mở, Scarlett đọc thấy những bảng tên xa lạ, nhất là văn phòng bác sĩ, luật sư và cái thương hiệu bông vải.

Ngày xưa, nàng biết hầu hết những người có tên tuổi ở Atlanta, bây giờ những cái tên xa lạ này làm nàng đau lòng không ít. Nhưng nàng cũng tìm được một chút phần khởi trước cảnh những nhà cửa mới mọc lên ở hai bên đường.

Khoảng một chục ngôi nhà mới xây trong đó có vài cao ốc ba tầng. Nhà cửa mọc lên như nấm. Đưa mắt nhìn dọc con đường để cố làm quen với khung cảnh mới của Atlanta, Scarlett vắng nghe tiếng búa và tiếng cưa rộn rịp nàng thấy những người thợ nề vai vác gạch, lên xuống tấp nập ở những giàn xây cất. Mắt nàng chợt mờ đi:

"Chúng đã thiêu hủy mi! chúng đã san bằng mi. Nhưng chúng không đánh gục mi nổi. Và mi sẽ lớn mạnh, kiêu dũng như xưa".

Đi dọc theo đường Cây Đào với Mammy phục phịch theo sau, Scarlett nhận thấy vỉa hè cũng đông đúc người đi lại như vào lúc Chiến tranh lên tới thời kỳ sôi động nhất. Sự ẩm ỉ rộn rịp của một thành phố trong thời kỳ tái thiết cũng làm Scarlett ngây ngất như lần đầu tới Atlanta thăm cô Pitty. Cũng lắt nhieu ngựa nhiều lừa buộc trước hàng hiên các thương hiệu và cũng rất nhiều xe cộ đi qua làm bùn đỏ văng tung tóe nhưng bây giờ thì không có bóng xe cứu thương của Liên bang miền Nam. Trên vỉa hè có quá nhiều khuôn mặt lạ, dân từ xa tới đàn ông thì trông thô lỗ và đàn bà thì ăn mặc lố lăng. Đường sá đen nghịt dân da đen thất nghiệp, kẻ đứng dựa vách, kẻ ngồi ở lề đường nhìn người qua lại với ánh mắt tò mò của trẻ con khi coi xiếc.

Mammy khịt mũi:

- Toàn là tụi mọi nhà quê sút chuồng. Cả đời chúng có bao giờ thấy rõ một chiếc xe nào đâu. Coi cái mặt trơ trên của bọn chúng mà phát ghét.

Bọn chúng trơ trên thật, Scarlett đồng ý với Mammy. Vì bọn chúng đang giương mắt nhìn nàng chòng chọc, nhưng nàng lại quên chúng ngay trước những bộ quân phục xanh. Thành phố đông nghẹt lính Yankee, kẻ đi ngựa, người đi bộ, đi xe nhà binh, kẻ thả rêu ngắm phố hoặc từ trong quán rượu lão đảo bước ra.

- Mau lên Mammy, tránh cái đám người này cho rảnh mắt.

- Chết tôi phải đá vào đít lũ mọi đen này để lấy lối đi.

Mammy vừa bực tức nói vừa dùng cánh tay đập mạnh vào gã da đen đang thả rêu trước mặt bà làm hắn nhảy vội sang một bên.

- Tôi không ưa cái thành phố này chút nào, cô Scarlett. Toàn là quân Yankee và lũ mọi giải phóng. Nếu không như vậy, nó sẽ đẹp hơn nhiều. Qua khỏi Ngã Năm bà sẽ thấy dễ chịu hơn.

Họ lần dò qua những viên đá lót đường tron để qua đường Decatur và tiếp tục đi theo đường Cây Đào. Vĩa hè đã thừa người. Tới tiểu giáo đường Wesley, nơi Scarlett dừng lại để thở khi chạy tìm bác sĩ Meade một buổi sáng năm 1864, nàng chột cười to. Mammy trợn mắt nhìn nàng ngờ vực và dò hỏi, nhưng sự tò mò của bà cũng chẳng đi tới đâu. Nàng cười mình đã sợ hãi thái quá vào hôm ấy lúc đó cơn sợ đã làm nàng tê cóng cả người, nàng sợ quân Yankee sắp tới, sợ Melanie sắp sinh con. Nhưng những thứ đó quả thật vô nghĩa trước cái chết của Ellen và sự mất trí của Gerald, quá tầm thường trước sự đói lạnh, trước bao nhiêu đau nhức cần lao và những ác mộng hàng đêm. Bây giờ nàng mới nhận thức được rằng đương đầu với một đạo quân thì dễ, nhưng đương đầu với sự đói khát đe dọa thì thật là khó. Không, nàng sẽ không bao giờ sợ bất cứ gì nữa ngoài sự nghèo đói.

Một cỗ xe từ đường Cây Đào chạy tới, Scarlett vội bước sát ra lề đường để nhìn xem có người nào quen trên đó hay không vì nhà cô Pitty chỉ còn cách khoảng vài dãy phố. Lúc chiếc chạy qua, Scarlett và Mammy cùng cúi nhìn cho rõ. Scarlett suýt buột miệng kêu to khi thoáng thấy một cái đầu đàn bà hiện ra sau cửa... một mái tóc đỏ rực đội mũ da. Scarlett lùi lại khi chạm mặt người đàn bà. Đó là Belle Watling và Scarlett nhẩn mặt trước khi cô ả thò đầu ra cửa

lần thứ hai. Kể cũng lạ, con người quen thuộc mà nàng gặp lại trước nhất ở đây lại chính là Belle Watling.

Mammy hỏi giọng nghi ngờ:

- Ai vậy? Người ta nhận ra cô nhưng không chào. Cả đời chưa bao giờ tôi trông thấy cái màu tóc kỳ lạ như vậy. Gia đình Ta'leton cũng không có. Nó như là... như là tóc nhuộm.

- Đúng!

Scarlett trả lời cộc lốc và bước mau hơn.

Làm sao cô lại quen với một người đàn bà tóc nhuộm.

- Tôi không biết người đàn bà ấy là ai?

- Người đàn bà mang tiếng xấu nhất trong thành phố. Tôi nói là tôi không có quen im miệng giùm cho.

- Chúa ơi!

Mammy há hốc miệng to mà nhìn theo cỗ xe. Từ khi cùng Ellen rời Savannah đến nay đã hơn hai chục năm, chưa bao giờ bà có dịp nhìn lại một cô gái làng chơi, bà tự trách sao không chịu quan sát Belle kỹ càng hơn. Nhưng bà vẫn càu nhàu:

- Nó ăn mặc sang quá, còn có một chiếc xe và một đũa đánh xe coi được quá Tôi không hiểu Chúa nghĩ gì mà để cho cái thứ đàn bà xấu xa như vậy có tiền của còn người lương thiện như mình thì phải chịu đói khát và không có giày mang.

Scarlett hần học:

- Chúa không còn đoái hoài tới mình từ lâu rồi. Tôi nói vậy đó và bà cũng đừng la hoảng là má tôi sẽ nằm chết không yên khi nghe tôi nói vậy.

Scarlett muốn thấy mình siêu việt và đức hạnh hơn Belle nhưng không thể được. Nếu kế hoạch tiến hành khả quan, có lẽ nàng sẽ đi cùng một đường với Belle và sẽ do chính một người đàn ông cấp dưỡng. ý nghĩ đó làm nàng bối rối. “Mình sẽ tính sao”, nàng lẩm bẩm và bước mau hơn. Họ đi qua nhà bác sĩ Meade, ngôi nhà bây giờ chỉ còn lại cái thềm bằng đá và một con đường nhỏ không dẫn tới đâu. Nhà của gia đình Whiting cũng chỉ còn lại một miếng đất trống, ngay cái nền đá và mấy cột ống khói cũng không. Ngôi nhà gạch của nhà Elsing vẫn còn nguyên với một cái nóc và các bức tường mới xây. Nhà Bonnell được sửa

chữa sơ sài, mái lợp lại bằng giấy bồi thay vì bằng ván, nhưng vẫn còn ở được. Không một bóng người nào ở cửa sổ hoặc trên thềm nhà. Scarlett cảm thấy khoan khoái. Nàng không muốn gặp một người nào giữa lúc này.

Nhà cô Pitty hiện ra với cái nóc bằng đá đen mới và tường gạch đỏ rực. Tim Scarlett đập mạnh hơn. Chúa đã nhân từ mới khiến cho ngôi nhà còn sửa sang lại được! Tay cấp rồ đi chợ, bác Peter vừa bước ra sân bỗng thấy Scarlett và Mammy đang đi tới, há miệng cười như không tin ở mắt mình. Scarlett chột nghĩ: Đáng lý mình phải hôn lão ta. Thấy lão là đã vui rồi. Và nàng gọi to:

- Chạy vào lấy thuôn khỏe cho cô Pitty đi bác Peter. Chính tôi đến đây nè.

Tối đó, trên bàn ăn của cô Pitty cũng chẳng có gì khác hơn là món cháo bắp và đậu khô. Vừa cố nuốt Scarlett vừa tự nhủ khi nào kiếm được khá tiền, nàng sẽ loại bỏ hai món ăn đó ra ngoài thực đơn. Nàng không cần biết sẽ tiêu phí bao nhiêu, chỉ cần phải có nhiều tiền, phải nhiều hơn số tiền đóng thuế cho Tara.

Một ngày nào đó nàng phải có thêm nhiều tiền, dù phải giết người cũng được.

Dưới ánh đèn vàng vọt ở phòng ăn, Scarlett hỏi cô Pitty về số vốn hiện thời của cô và hy vọng gia đình Charles có thể còn đủ tiền cho nàng mượn. Sung sướng vì lại được tâm tình với người thân thuộc, người cô chồng không để ý tới lời hỏi thẳng thừng của cháu dâu. Cô vừa khóc lóc vừa kể lại tất cả nỗi bất hạnh của mình. Cô không hiểu tại sao nông trại, bất động sản và tiền bạc của cô đều biến mất, cô chỉ biết có một điều là cô đã hết sạch của cải vậy thôi. Ít nhất đó là những gì ông em cho biết. Chú Henry không còn tiền để đóng thuế cho cô nữa. Tài sản của cô bây giờ chỉ còn lại ngôi nhà đang ở, nhưng có phải là trọn vẹn của cô đâu vì trong đó còn có phần của Melanie và Scarlett. Chú Henry chỉ còn đủ sức đóng thuế để giữ ngôi nhà lại thôi. Mỗi tháng chú đưa cho cô một ít để tiêu và tuy hết sức xấu hổ khi phải lấy tiền của chú, cô cũng đành phải nhận.

"Henry nói nó không biết lúc nào sẽ không còn kiếm ra tiền được nữa. Thuế thì càng ngày càng cao nhưng chắc nó nói láo, nó còn tiền nhưng hà tiện với cô". '

Scarlett biết chú Henry không nói láo. Vài bức thư của chú báo tin cho nàng về vấn đề di sản của Charles đã chứng minh. Ông luật sư già đó đã phải chiến đấu dũng cảm lắm

mới cứu được ngôi nhà và một phần bất động sản trong thành phố, nhờ đó Wade và Scarlett mới còn lại được một chút ít. Scarlett biết là ông đã phải hy sinh nhiều khi trả thuê thay nàng.

"Chắc chắn là chú không có nhiều tiền. Vậy thì loại tên chú ấy và cô Pitty khỏi danh sách. Chỉ còn có Rhett. Đành phải làm vậy. Nhưng thôi, hãy nghĩ sau... Bây giờ phải gọi cho cô nói về Rhett, nhân đó mình có thể xúi cô mời hẳn tới thăm".

Nàng mỉm cười, áp bàn tay tròn trịa của người cô chồng vào giữa hai bàn tay mình:

- Cô ơi, đừng nhắc tới những chuyện không vui đó nữa. Hãy quên đi và nói tới những chuyện vui vẻ hơn. Cô phải kể cho cháu nghe tình trạng của mấy người quen cũ. Bà Merriwether và Maybelle giờ ra sao? Cháu nghe cái ông người Creole nhỏ con của nó đã bình yên trở về rồi. Còn Elsing và ông bà bác sĩ Meade thế nào?

Mắt cô Pitty sáng hẳn lên với cái đề tài hứng thú này, nước mắt cũng ngừng chảy ngay. Cô bắt đầu kể. Trước khi Ren Picard về nhà, bà Merriwether và Maybelle phải sống qua ngày bằng cách nướng bánh "ba-tê" bán cho lính Yankee. Nhiều hôm có hàng chục tên Yankee đứng trước cửa nhà chờ bánh chín. Bây giờ Ren đã về. Anh ta hàng ngày đánh cái xe bò cũ kỹ tới các trang trại Yankee bán bánh ba-tê, bánh ngọt và bánh nướng. Bà Merriwether còn nói khi nào kiếm được khá tiền sẽ mở một tiệm bánh trên phố. Cô Pitty không bình luận gì cả nhưng dầu sao, theo ý cô, thà chết đói còn hơn giao dịch với bọn Yankee.

Bác sĩ Meade đã bị cháy nhà khi quân Yankee phóng hỏa thành phố, họ không còn tiền cũng như không còn lòng dạ nào để xây nhà lại vì Phil và Darcy đều chết cả rồi. Bà Meade nói không muốn có nhà riêng nữa, nhà cửa làm gì khi không còn con cháu? Hai ông bà ở chung với bà Elsing. Ông bà Whiting cũng đang có một phòng ở đó. Còn bà Bonnell thì cho biết nếu gạ được tên sĩ quan Yankee mượn căn nhà của bà xong, bà cũng sẽ về đó.

- Nhưng làm sao chen cho lọt? Còn bà Elsing, Fanny và Hugh?

- Bà Elsing và Fanny ngủ ở phòng khách còn Hugh thì ở trên gác. Này cháu, cô không muốn nói chuyện này ra chút nào nhưng... bà Elsing xem họ như khách trọ, không khác gì lấy tiền ăn tháng. Kỳ cục quá phải không?

Scarlett cộc lốc:

- Cháu thấy như vậy là hay. Cháu chỉ tiếc là Tara năm ngoái không có khách trọ mà chỉ toàn người ăn không thôi. Nếu được trả tiền, có lẽ cháu không đến nỗi nghèo như bây giờ.

- Scarlett, sao cháu nói vậy. Mẹ cháu nằm không yên dưới mồ nếu nghe cháu nói! Thật ra bà Elsing không thể làm khác hơn. Bà đã nhận may mắn, Fanny thì vẽ tranh lên gốm còn Hugh bán củi nhưng họ vẫn không đủ xài. Cháu thử tưởng tượng Hugh Elsing sáng sủa như thế mà phải đi bán củi dạo trong khi nó sắp sửa là một luật sư tài ba. Cô không thể nào cầm lòng nước cảnh bi đát của thanh niên xứ mình.

Scarlett liên tưởng ngay tới những cánh đồng bông vải dưới ánh mặt trời gay gắt và những lần bị đau lưng vì phải hái bông. Nàng nhớ lại đôi bàn tay phồng giộp vì thiếu kinh nghiệm cầm cày và thấy rằng tình trạng của Hugh không đến nỗi bi thảm lắm. Bà già khùng Pitty mới thơ ngây làm sao!

- Nếu không thích đi bán củi, tại sao cậu ta không đi thực tập làm luật sư? Hay Atlanta không cần luật sư nữa?

- ồ! cần nhớ! Người ta kiện cáo nhau lung tung. Giữa lúc này hầu như người nào cũng có chuyện tranh chấp. Nhà cửa cháy trụi, ranh giới đất không còn, không ai biết rõ đất mình bắt đầu ở đâu và tận cùng ở chỗ nào. Nhưng người thắng kiện cũng không bao giờ được bồi thường vì chẳng ai còn tiền cả. Do đó, Hugh đành chọn nghề bán củi dạo... ồ! cô quên mất! Cô báo cho cháu hay chưa? Fanny Elsing sẽ làm đám cưới tối mai và dĩ nhiên là cháu phải tới dự. Bà Elsing sẽ mời cháu ngay nếu biết cháu đang có mặt ở đây. Cô hy vọng cháu có cái áo dạ hội khác cái này. Không phải vì cái áo này không đẹp đâu nhưng... nhưng nó hơi cũ một chút. ồ, cháu còn một cái áo đẹp hả? Cô

sung sướng quá vì đây là một đám cưới trang trọng nhất Atlanta kể từ ngày thất thủ. Sẽ có bánh ngọt, rượu vang và khiêu vũ. Cô không hiểu nhờ đâu bà Elsing tìm ra được đủ các món đó, bà ta nghèo xác nghèo xơ.

- Fanny lấy ai? Sau khi Dallas Melure chết ở Gettysburg thì... Cháu đừng trách Fanny. Không ai có thể trung thành với người chết mãi mãi như cháu đối với Charles đâu. Để cô nhớ coi. Tên nó là gì kia? Cô ít nhớ tên người lạ. Hình như là Tom hay gì đó. Cô biết rõ má cậu ta. Bà ấy học chung với cô ở Nữ Học viện La Grange, à... tên là Tomlinson de La Grange, còn má của bà ta là... xem nào.

Perkins? Parkins? Parkinson! Đúng vậy! Thuộc dòng quý phái. Một gia đình khá giả nhưng... được, cô biết đáng lý cô không nên nói nhưng không hiểu tại sao Fanny lại chịu lấy cậu ta!

- Cậu ta có tật uống rượu hay tật gì à?

- Không đâu, phẩm cách cậu ta rất tốt nhưng chú biết cậu ta bị thương, một mảnh trái phá làm cho chân cậu có cái gì... cái gì làm cho cậu ta, phải, nó làm cho cậu ta đi hai hàng. Cô không hiểu tại sao Fanny lại lấy cậu ta!

- Làm con gái thì phải lấy chồng chứ!

- Thì đúng vậy, nhưng đâu có ai bắt buộc. Như cô thì có sao?

- Ồ, cháu đâu có ám chỉ cô! Ai cũng biết cô vẫn luôn luôn được mọi người quý trọng. Nếu không, tại sao ông Tòa già Carlton lại bên lén nhìn cô cho tới khi cháu...

- Có im đi không! Cái lão già khùng đó. Nhưng Fanny vẫn có thể lựa được một người chồng xứng đáng hơn. Cô không tin nó yêu cái thằng Tom gì đó. Cô cũng không tin rằng nó đã quên cái chết của Dallas Melure, nhưng nó không giống cháu. Cháu vẫn còn trung thành với cái chết của Charles trong khi cháu có hàng chục dịp để tái giá. Melly và cô thường bảo cháu là một góa phụ trung thành hiếm có trong khi người ta lại cho rằng cháu vô tâm hay ve vãn đàn ông.

Scarlett khéo léo đưa cô Pitty ra khỏi cái chuyện lôi thôi đó. Nàng nóng lòng muốn gọi cho cô nói về Rhett. Nàng không dám nhắc trước, điều đó sẽ làm cho bà cô già này nghi ngờ.

Cô Pitty nói chuyện luôn miệng như một đứa bé lâu lắm mới gặp bạn. Theo cô, đảng Cộng hòa đã làm cho Atlanta trở nên nghiêm trọng. Họ không ngừng làm cho tình hình rối rắm hơn và cái chuyện tồi tệ nhất là họ đang tìm cách nhét vào đầu người da đen những tư tưởng mới.

- Cháu coi, họ muốn cho người da đen được bỏ phiếu! Có bao giờ cháu nghe một chuyện ngớ ngẩn như vậy chưa? Thật cô không hiểu làm sao nữa, ngay bác Peter nhà ta còn thông minh và lịch lãm hơn bất cứ đảng viên Cộng hòa nào. Nhưng bọn da đen càng ngày càng quá thể. Hễ tới tôi là ngoài phố bắt đầu mất an ninh. Ngay cả ban ngày chúng còn dám xô lấn một bà đi bộ lọt xuống bùn. Nếu có một người hào hiệp nào đó dám can thiệp người ta sẽ bắt y liền và... à, cô có nói cho cháu nghe chuyện Rhett Butler bị bắt chưa?

- Rhett Butler?

Dù được biết hết sức đột ngột, Scarlett vẫn thầm cảm ơn cô Pitty đã tránh cho nàng nhắc tới chuyện đó trước. Mặt đỏ bừng, cô ngồi thẳng lên.

- Phải, đúng vậy. Cái ông thuyền trưởng đó đang bị nhốt vì tội giết chết một đứa da đen và chắc là sẽ bị treo cổ! Tưởng tượng tới Rhett Butler bị treo cổ, cháu nghĩ coi!

Scarlett ghen thờ, nàng chỉ có thể giương mắt nhìn khuôn mặt béo phệ của bà cô đang như có vẻ hài lòng trước sự ngạc nhiên của nàng.

- Họ chưa tìm ra bằng cứ, nhưng quả thật có một người nào đó đã hạ sát một tên da đen dám làm nhục một người đàn bà da trắng. Bọn Yankee đang tức lắm vì gần đây thường xảy ra nhiều án mạng. Họ không thể buộc tội thuyền trưởng Butler được, nhưng theo lời bác sĩ Meade, bọn Yankee muốn xử một vụ làm

gương. Bác sĩ còn nói rằng nếu bọn họ treo cổ ông ta thì đó là việc làm thích đáng đầu tiên của họ. Riêng cô, cô không biết... Cháu nhớ coi, mới tuần trước, thuyền trưởng Butler vừa mang tặng cho cô một con chim cun cút dễ thương lắm. Ông cứ hỏi thăm cháu và ngỏ ý rất sợ đã làm cháu buồn trong lúc thành phố bị vây và nghĩ là cháu sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta.

- Theo cô thì ông ta ngồi tù bao lâu?

- Không biết được. Có lẽ cho tới khi nào bị đem ra treo cổ, nhưng cũng có lẽ họ sẽ không có đủ bằng chứng để xử ông ta. Dẫu sao, họ cũng không cần bận tâm xét người có tội hay không. Họ đang lo ngại... nguyên do chỉ vì đảng Ku Klux Klan. Trong hạt cháu có đảng viên Klan nào không? Chắc thế nào cũng có, thế nào Ashley cũng biết nhưng nó không muốn cho đàn bà lo sợ. Đảng viên Klan rất bí mật. Ban đêm họ mặc áo trùm người như ma và cỡi ngựa tới tận nơi bọn Carpatbagger có nhiều tiền và đâm hắc nô hỗn láo. Có khi họ chỉ hăm dọa và bắt buộc không rời khỏi Atlanta, có lúc phản nộ, họ đánh chúng bằng roi ngựa và...thình thoảng giết vài người rồi đem phơi xác một chỗ nào dễ trông thấy nhất với huy hiệu Ku Klux Klan trên thân. Yankee giận ghê lắm và muốn xử một vụ làm gương... Nhưng Hugh Elssing nói là nó không tin Yankee sẽ treo cổ thuyền trưởng Butler vì họ nghi rằng ông ấy còn giấu tiền ở đâu đó mà không chịu khai. Họ đang cố bắt ông ta phải nói ra.

- Tiền gì?

- Cháu không biết à? Cô không viết cho cháu hay sao? Vậy là bao lâu nay cháu chỉ vui đầu ở Tara! Cả thành phố đã xôn xao lên khi thấy thuyền trưởng Butler xuất hiện với một con ngựa đẹp một chiếc xe mới và túi đầy nhóc tiền, trong khi dân mình đây ăn bữa này lo bữa khác. Dân chúng oán hận khi thấy một tên đầu cơ chuyên nghiệp lúc nào cũng phỉ báng Liên mang miền Nam lại quá giàu có trong khi mình phải chịu nghèo xơ xác, người nào cũng cố tìm hiểu tại sao ông ta vẫn giữ được tiền của nhưng không ai có can đảm hỏi thẳng... trừ cô. ông ta cười:"Bằng những cách không được lương thiện lắm bà có thể tin chắc như vậy". Chắc cháu đã rõ lối nói khó hiểu của ông ta. Ồi, ai cũng biết ông ta kiếm tiền nhờ vụ phong tỏa mà...Dĩ nhiên là như vậy. Nhưng

đó chỉ là một phần nhỏ thôi. Mọi người và ngay cả quân Yankee cũng quả quyết rằng ông ta đã lấy được hàng triệu tiền vàng của chính phủ Liên bang miền Nam chôn giấu ở đâu đó.

- Hàng triệu... tiền vàng?

Phải, nếu không thế thì vàng của chúng ta biến đâu hết cả? Thế nào cũng có người lấy và thuyền trưởng Butler là một trong những người đó. Bọn Yankee tưởng rằng Tổng thống Davis đã mang theo kho vàng đó lúc rời Richmond, nhưng khi chặn bắt được chúng mới biết người không có tới một xu. Lúc ngưng chiến, trong ngân khố không còn một đồng và ai cũng cho rằng tất cả đã lọt vào tay những người vượt phong tỏa một cách bí mật.

- Hàng triệu... bằng vàng! Nhưng làm sao...

Với giọng đặc thác, cô Pitty hỏi:

- Bộ cháu không biết thuyền trưởng mang hàng ngàn bánh bông vải qua Anh quốc và Nassau để bán cho chính phủ Liên bang miền Nam sao? Không phải chỉ có bông vải của chính phủ khi mà còn của riêng ông ta nữa. Cháu biết trong thời chiến tranh, bông vải ở Anh cao như thế nào không? Ai muốn định giá nào cũng được ông ta được toàn quyền hành động miễn làm sao bán được bông vải lấy tiền mua súng đem về. Và tới lúc cuộc phong tỏa bắt đầu chặt chẽ hơn, ông ta không còn mua súng được và số tiền đó đã chi ra không tới một phần trăm tiền bán bông, nên thuyền trưởng Butler và những tay chống phong tỏa khác đã gửi hàng triệu đô la vào ngân hàng Anh quốc, chờ tới khi bờ biển được giải tỏa. Và chắc chắn họ không gửi bằng danh nghĩa của chính phủ Liên bang miền Nam mà gửi bằng tên của họ và cho tới nay... Ai cũng nhắc tới chuyện đó từ ngày đầu hàng người ta chỉ trích bọn chống phong tỏa thật gay gắt. Lúc quân Yankee bắt giữ thuyền trưởng Butler vì chuyện đưa da đen bị giết là họ đã nghe những lời đồn đại đó, vì thế họ bắt ông ta phải khai chỗ giấu tiền. Cháu biết tài sản của chính phủ miền Nam chúng ta đều nằm dưới quyền kiểm soát của Yankee... ít ra đó cũng là ý muốn của họ. Nhưng thuyền trưởng Butler khai không biết gì cả. Bác

sĩ Meade nói thế nào người ta cũng xử treo hắ, chỉ có cái án treo cổ mới xứng với một tên đầu cơ và ăn cắp... ủa, cháu làm sao vậy? Cháu mệt hả? Có phải tại cô làm cháu xúc động không? Cô biết ông ta từng theo đuổi cháu, nhưng chuyện đó qua rồi. Phần cô, cô không bao giờ bằng lòng ông ta, vì ông ta chỉ là một tên...

Scarlett gắng gượng ngắt lời:

- ông ta không phải là bạn cháu. Trong đêm chạy nạn cháu với ông ta đã cãi nhau. Bây giờ... bây giờ ông ta bị nhốt ở đâu?

- Trong Sở Cứu hỏa gần công trường.

- Trong Sở Cứu hỏa?

Cô Pitty cười sắc súa:

- Phải, ông ta ở trong Sở Cứu hỏa. Quân Yankee dùng chỗ này làm nhà giam. Binh sĩ Yankee đóng trại trong những nhà lều chung quanh Tòa Thị sảnh, Sở Cứu hỏa ở cuối phố. Scarlett, hôm qua cô có nghe một chuyện hết sức buồn cười về thuyền trưởng Butler. Cô không nhớ ai đã kể lại. Cháu biết ông ta là người lúc nào cũng ăn mặc bánh bao và chải chuốt... vậy mà bị nhốt trong Sở cứu hỏa, không cho tắm, ông ta phản đối kịch liệt và cuối cùng họ đành cho ra tắm ở cái hồ giữa công viên. Cái hồ dành cho cả trung đoàn tắm. Họ bảo ông ta xuống tắm. ông ta không chịu và tuyên bố là thà thích chỗ bẩn của miền Nam còn hơn là chỗ sạch của người miền Bắc và...

Giọng cô Pitty vẫn đều đều nhưng Scarlett không nghe gì nữa. Trong đầu nàng lúc đó chỉ còn có hai ý nghĩ: Rhett có nhiều tiền hơn nàng tưởng và hắ đang ở tù. Việc hắ ngồi tù và có thể bị treo cổ hay không, không phải là điều nàng bận tâm. Quá cần tiền, nàng không hề lo nghĩ cho số mạng của hắ. Nàng cũng có phần tán đồng ý kiến của bác sĩ Meade khi cho rằng xử treo cổ vẫn hễ còn nhẹ. Bỏ rơi một người đàn bà trong đêm tối, kẹt giữa hai đạo quân thù nghịch, chỉ để đi chiến đấu cho một chính nghĩa đang sụp đổ thật đáng được treo cổ... Tìm được cách kết hôn với hắ trong lúc hắ đang ngồi tù, hàng triệu bạc kia sẽ về nàng nếu hắ bị xử tử. Và nếu không được,

nàng sẽ hứa lấy hắn để mượn một số tiền hoặc sẽ hứa... ồ, hứa cái gì cũng được? Và nếu họ treo cổ hắn, nàng sẽ khởi nghị tới chuyện trả nợ. Ồ tưởng tượng đưa tới viễn cảnh nàng sẽ trở thành góa phụ ngang xương nhờ có bàn tay của chánh phủ Yankee. Hàng triệu tiền vàng! Nàng sẽ sửa sang lại Tara, mượn thêm đất, trồng thêm nhiều dặm bông vải. Và nàng sẽ có nhiều quần áo đẹp, Suellen và Carreen muốn ăn gì cũng được. Wade sẽ được nuôi ăn đầy đủ, sẽ có quần áo ấm, sẽ có một bà thầy dạy kèm và sau này sẽ được vào đại học... chớ không lớn lên ngu dốt như một tá điền. Sẽ có một bác sĩ giỏi săn sóc cho ba nàng và Ashley... Nàng sẽ làm bất cứ một chuyện gì để săn sóc cho Ashley! '

Cái giọng đều đều buồn nản của cô Pitty bỗng ngừng bật cùng lúc với câu hỏi.

-"Gì đó Mammy?"

Scarlett tỉnh mộng. Mammy đứng ở ngưỡng cửa, tay giấu sau yếm ngực, mắt nhìn soi mói. Nàng không biết Mammy đã đứng từ bao giờ và bà đã nghe ngóng được gì chưa.

Cô Scarlett có vẻ mệt rồi! Tốt hơn là cô nên đi nghỉ.

Scarlett đứng lên, yếu ớt nhìn Mammy:

- Mệt lắm rồi! Có lẽ bị cảm lạnh. Cô Pitty, cô đừng phiền nếu cháu nằm luôn cho tới mai và không cùng đi thăm viếng với cô được.

- Cháu còn đủ thời giờ để đi thăm họ và cũng nóng lòng được dự hôn lễ của Fanny vào tới mai. Nếu bị cảm nặng, có lẽ cháu sẽ không đi được. Nằm trên giường một ngày có lẽ cháu sẽ khỏi bệnh.

Mammy lo lắng khi sờ vào tay Scarlett. Đúng là Scarlett không được khỏe. Bà tái mặt và run rẩy:

- Tay cô lạnh quá 'ôi. Cô phải đi nằm, tôi sẽ mang cho một ly trà gừng và gạch nung nóng tới hơi cho cô tháo mồ hôi.

Cô gái già nhảy xuống ghế xoa tay Scarlett và kêu lên.

- Chúa ơi, cô lãng trí quá đi? Cứ mãi nói chuyện mà không nghĩ tới cháu. Được, cháu có thể nằm luôn hết ngày mai để nghỉ ngơi và cô sẽ vào nói chuyện với cháu cho vui... ủa, mà không. Cô đã hứa gặp bà Bonnell ngày mai. Bà ấy bị cúm và con bếp cũng vậy.

- Mammy, có bà ở đây tiện quá! Ngày mai bà theo để đỡ tay cho tôi.

Mammy dìu Scarlett lên thang gác tối om, cầu nhàu là Scarlett đã để cho tay bị lạnh và đã mang giày đế mỏng. Scarlett ngoan ngoãn nghe và cảm thấy hài lòng với ý nghĩ riêng. Nếu đánh tan được mọi nghi ngờ của Mammy và làm cho bà vắng nhà ngày mai, mọi việc sẽ tiến hành tốt đẹp. Nàng sẽ tới nhà tù của Yankee để gặp Rhett. Lúc lên thang, nàng nghe tiếng sấm ầm ì xa xa như trung đại bác trong thời kỳ bao vây. Scarlett chột rùng mình. Mãi mãi, tiếng sấm đối với nàng có nghĩa là chiến tranh, là đại bác.

CHƯƠNG 34

Sáng hôm sau, mặt trời chỉ lóe nắng từng chập một và cơn gió mạnh đẩy lùa vào những cụm mây đen bay qua giữa tầng không làm lay động các khu cửa kiếng và rít vi vu quanh nhà. Scarlett tạ ơn Chúa là trận mưa đêm qua đã dứt, bởi vì nàng cứ thao thức nghe mưa, lo sợ cho bộ đồ và chiếc mũ mới của mình.

Bây giờ, thỉnh thoảng có thể nhìn được ánh nắng nàng yên tâm trở lại. Nàng không thể cứ nằm yên mãi trên giường để chờ người ra, hoặc lăn qua trở lại, sốt ruột đợi cô Pitty, Mammy và Peter kéo cả sang nhà Bonnell. Cuối cùng nghe tiếng cổng trước đóng lại, nàng biết chỉ còn lại một mình ở trong nhà, ngoại trừ Cookie đang quanh quẩn ở dưới bếp. Nàng phóng xuống giường và vội vàng lấy quần áo mới mặc trên móc.

Nhờ ngủ được chút ít, Scarlett đã thấy khỏe người và bắt đầu lấy lại can đảm. Cứ mỗi lần sắp phải chạm trán với đàn ông - bất cứ đàn ông nào - là nàng nghe hăm hờ lạ thường. Bây giờ, trước viễn ảnh đấu trí với một kẻ địch thật sự, nàng không khỏi tươi lên.

Mặc áo không có người tiếp tay tuy hơi khó nhưng cuối cùng rồi cũng xong xuôi. Sau khi gắn lông chim lên mũ nàng chạy mau sang phòng cô Pitty để soi gương. Ồ, sao mà đẹp lạ! Màu lông chim và chiếc mũ nhung xanh lơ làm mắt nàng trông giống hai viên ngọc bích. Và chiếc áo mới tuyệt vời, sang trọng, xinh xắn, lại vẫn giữ được vẻ trang nghiêm. Quá sức hài lòng, Scarlett nghiêng tới hôn phớt bóng mình trong gương rồi cười vang vì cứ chỉ ngơ ngẩn đó. Mở tủ cô Pitty, nàng chọn và lấy ra chiếc áo khoác mà cô chỉ dùng để mặc vào dịp chủ nhật, choàng lên người.

Đôi bông tai hột xoàn mang từ Tara theo cũng đã được đeo vào và nàng đang làm cho nó đong đưa để đo lường hậu quả. Đôi bông khua lên những tiếng leng keng nho nhỏ thật vui tai khiến Scarlett tự nhắc nhở là phải làm cho chúng đong đưa thật nhiều lần trong lúc gặp Rhett. Nhịp đu đưa của hoa tai bao giờ cũng khiến đàn ông chú ý và làm cho người mang tự tin hơn.

Đáng tiếc là cô Pitty không còn đôi bao tay nào kín đáo và đẹp hơn đôi mà nàng đã đeo vào? Không một phụ nữ nào được coi quý phái nếu ra đường không có bao tay, nhưng Scarlett thì chẳng còn đôi nào kể từ khi rời Atlanta. Đã vậy, qua những tháng làm lưng cực nhọc ở Tara, hai bàn tay nàng đã sờn sùi cả. Nhưng biết làm sao. Chỉ còn có cách là mượn tạm đôi bao tay bằng da hải cẩu của cô Pitty, tuy chẳng bao kín cả nhưng còn hơn là để tay trần. Vậy là cũng đã hoàn tất phần thanh lịch cuối cùng. Bây giờ còn ai dám nghi ngờ và nàng vẫn đang phải oằn vai vì nghèo khó.

Quan trọng nhất là đừng để cho Rhett ngờ vực. Phải làm thế nào cho hắn tưởng rằng nàng tới thăm là do tình cảm chứ không phải bởi nhu cầu nào khác.

Nàng nhón gót xuống lầu và nhẹ nhàng ra khỏi nhà trong khi Cookie tiếp tục hát như rống trong nhà bếp. Đi mau trên con đường Baker, nàng cố tránh những cái nhìn tò mò của những người lân cận và ngồi xuống trên một tảng đá ở đường Ivy trước một căn nhà cháy, hy vọng sẽ có một chiếc xe nào đi qua để nàng có thể đi nhờ. Thỉnh thoảng mặt trời lại nhô ra phía sau những đám mây lướt qua mau, mặt đường chỉ đón nhận được từng hồi ánh nắng sáng không đủ ấm trong khi gió lạnh thổi luôn dưới vạt áo Không khí rét buốt hơn nàng tưởng. Kéo sát chiếc áo khoác của cô Pitty vào, Scarlett vừa toan đứng lên để thả bộ về phía doanh trại của quân Yankee thì chợt thấy một cỗ xe tồi tàn trờ tới. Trên xe là một bà lão miệng nhai thuốc, gương mặt hốc hác đang cầm cương một con la bước lê bước lết. Scarlett vội vàng hỏi xin đi nhờ. Bà lão dừng xe cho nàng lên nhưng dọc đường không nói một lời nào, dường như bà ta khó chịu với bộ y phục sang trọng của nàng. Scarlett nghĩ:

"Có lẽ bà ta cho mình là hạng lăng lơ. Không chừng mà đúng!"

lúc xe gần tới công viên thành phố, Scarlett ngỏ lời cảm ơn bà lão rồi leo xuống. Chờ chiếc xe đi khuất, nàng nhìn quanh để biết chắc rằng không bị ai nhìn thấy rồi véo vào má mấy cái cho nó ửng hồng lên và cắn vào môi để lấy lại màu đỏ thắm. Vừa sửa lại mũ, nàng vừa nhìn quanh công viên. Tòa thị chánh hai tầng xây bằng gạch đỏ vẫn còn giữa thành phố cháy tan hoang trông vô cùng thảm hại dưới bầu trời xám ngắt. Trên bãi đất trơ trọi quanh ngôi nhà không bị chiến tranh thiêu hủy đó và cả trên

công viên nữa, chỉ chút những dây lều dơ bẩn của binh sĩ. Đâu đâu cũng có bóng dáng lính Yankee khiến Scarlett không khỏi cảm thấy có phần hoang mang. Làm thế nào để được gặp Rhett ngay trong trại quân của kẻ thù?

Nhìn về phía Sở Cứu hỏa, nàng thấy hai cánh cửa to lớn đang khép kín, bên ngoài có hai người lính gác đi đi lại lại. Rhett đang bị giam ở đó. Nhưng nàng phải nói thế nào với lính Yankee? Và họ sẽ tiếp chuyện nàng ra sao? Nàng uốn thẳng vai ra. Đã không ngại bắn chết một tên Yankee thì sao lại phải sợ nói chuyện với một tên Yankee khác?

Tuy vẫn còn hơi bất định nhưng Scarlett vẫn băng qua con đường lầy lội bước trên những phiến đá lót đường cho tới khi bị một người lính mặc áo xanh gài nút tới cổ chặn lại:

- Thưa bà, bà cần gì?

Người lính nói giọng mũi của dân miền Trung - Tây nhưng tỏ ra nhã nhặn và tôn kính.

Tôi muốn xin gặp một người trong đó... một can phạm.

Người lính gãi đầu:

- Chà... khó quá. Tôi thấy không phải chuyện dễ đâu...

Hắn bỗng ngưng nói nhìn kỹ mặt Scarlett:

Trời ơi, bà đừng khóc! Bà cứ đến thẳng Bộ chỉ huy hỏi mấy ông sĩ quan. Chắc họ sẽ cho vào thăm.

Scarlett chẳng mảy may muốn khóc, ban cho người lính một nụ cười tươi Anh ta quay sang người bạn đang đều đều đếm bước:

- ê, Bin. Lại đây giúp cái này coi.

Gã này râu mép dài tua tủa, người to lớn.

- Mày đưa giùm bà này tới Bộ chỉ huy.

Scarlett nói cảm ơn rồi bước theo người lính gác. Hắn vừa nắm tay nàng vừa bảo:

- Bà cẩn thận một chút, mấy tảng đá này có thể làm bà trượt chân. Bà cũng nên kéo vạt áo lên để khỏi lấm bùn.

Y cũng nói bằng giọng mũi giống người lính kia và cũng tỏ ra lịch sự. Tay y giữ chặt tay Scarlett bằng một thái độ quý kính.

Thì ra, lính Yankee cũng không phải tệ?

- Trời lạnh dữ quá, đáng lý các bà không nên ra ngoài. Chắc bà từ xa tới?

- Vâng nhà tôi ở gần ngoại ô.

Giọng người lính gần như trách móc:

- Trời này các bà không nên ra ngoài mới phải để bị cúm lắm. Đây, tới Bộ chỉ huy rồi. ủa, bà sao vậy?

- Ngôi nhà này... nhà này là văn phòng chỉ huy của cá ông sao?

Scarlett vừa hỏi vừa nhìn sững ngôi nhà quen thuộc nằm đối diện công viên và cảm thấy ghen ngạo. Trong thời chiến, nàng đã từng tới đây tham dự nhiều cuộc khiêu vũ. Ngôi nhà vui tươi và xinh xắn đó, bây giờ... đang có một lá cờ Hiệp chúng quốc to tướng phát phới bên trên.

- Bà có sao không?

- Không... chẳng có gì đâu.... chỉ lại tôi có quen với gia đình chủ nhà này.

- Vậy thì, tội nghiệp quá. Người trong nhà này mà có trở về cũng không nhìn ra đâu,

bên trong lộn xà ngẫu hết rồi. Thôi bà vô đi Nhớ hỏi ông Đại úy.

Scarlett bước lên thêm, tay mân mê thành lan can sắt mẻ rồi đẩy cửa. Gian phòng lạnh ngắt như một căn hầm, một người lính gác đang dựa mình vào hai cánh cửa đóng kín, trước kia là cửa phòng ăn. Nàng nói mau:

- Tôi xin gặp Đại úy.

Người lính đẩy cửa để nàng đi qua. Tim đập mau má nóng bừng, Scarlett cảm thấy ngọt ngạt với đủ thứ mùi nồng nặc chung quanh... mùi lửa củi trong lò sưởi mùi khói thuốc, mùi da, mùi quần áo ẩm với các thân người ít khi tắm gội. Trước mắt nàng là một cảnh tượng gần như mơ hồ lẫn lộn với những tấm vách tường trần trụi, những chiếc áo khoác màu xanh trên móc, ánh lửa trong lò, một chiếc bàn dài đầy ngập giấy tờ và một nhóm sĩ quan mặc quân phục xanh cài nút đồng. Nàng cố lấy lại giọng tự nhiên, không muốn để cho những người Yankee này biết là mình đang sợ và cần phải tỏ ra duyên dáng.

- Tôi xin gặp ông Đại úy.

- Tôi cũng là Đại úy đây.

Một quân nhân mập ú, áo phanh ngực, lên tiếng.

- Tôi xin gặp một can phạm, thuyền trưởng Rhett Butler.

- Lại anh chàng Butler? Sao hắn có nhiều người quen quá vậy? Bà là gì của anh ta?

- Thưa, tôi... là em

Viên Đại úy lại cười lớn.

- Lại em gái. Em gái đâu mà nhiều vậy, hôm qua mới một người.

Scarlett đỏ mặt. Có lẽ đó là cô ả Walting, một trong những nhân tình của Rhett. Và

mấy gã Yankee này tưởng nàng cùng một hạng. Như vậy là tòi tẹ quá lắm rồi. Mặc dù đang lo cứu vãn cho số phận của Tara, nàng cũng không thể nào đứng lại đây được nữa để bí lẳng mạ. Quay phắt lại, Searlett vừa đặt tay lên

nắm cửa thì một sĩ quan đã tới sát bên nàng. Y hãy còn trẻ và mặt mày tươi sáng.

Bà vui lòng chờ một chút. Đây, bà ngồi xuống chỗ này, gần bên lò sưởi cho ấm. Để tôi xem có cách gì giúp bà không. Xin bà cho biết quý danh. Hôm qua, ông đã từ chối cái... bà nào đó tới thăm.

Scarlett ngồi xuống chiếc ghế vừa được viên sĩ quan trẻ kéo ra mời, vừa nhìn viên Đại úy mập phệ ngượng ngịu và nói tên mình ra. Viên sĩ quan trẻ mặc áo khoác vào và đi ra trong khi những người còn lại kéo nhau sang đầu bàn đằng kia làm việc, chỉ nói chuyện với nhau thấp giọng. Scarlett duỗi chân một cách thoải mái về phía lò sưởi. Cho tới bây giờ nàng mới nhận ra là hai chân đã gần như tê cứng và nghĩ tới việc nên dùng giấy bồi để đắp vào lỗ thủng ở dưới một chiếc giày. Một lúc sau, có tiếng xì xào ở bên ngoài và tiếp theo là tiếng cười của Rhett. Cửa mở ra, gió lạnh tràn vào, Rhett đứng đó, đầu không mũ, một mảnh áo tơi khoác sơ sài ngang vai. Người hắn trông bần thủ, râu mọc dài tua tủa và tuy chẳng có cà vạt nhưng dáng điệu hắn vẫn đường bệ. Mắt hắn sáng rỡ iúc kêu lên:

- Scarlett!

Trong khoảnh khắc, hai bàn tay nàng đã nằm trong lòng bàn tay hắn. Và lần nào cũng thế, Scarlett nghe có một cái gì ấm nóng và tràn trề sinh lực khi được hắn nắm tay. Nàng chưa kịp biết phải làm gì thì Rhett đã hôn vào má, râu hắn làm nàng nhột nhạt. Cảm nhận Scarlett muốn nhích người ra, hắn bầu chặt vai nàng:

- Em gái cưng của anh.

Vừa nói, hắn vừa nhăn nhó như chế giễu sự bất lực của Scarlett trước cừ chỉ âu yếm của hắn. Scarlett không khỏi phì cười về chỗ hắn đã lợi dụng đúng thời cơ. Đúng là đồ đều cáng! Tù ngục cũng không thay đổi được con người hắn chút nào. Viên Đại úy

béo phệ miệng vẫn ngậm xỉ gà lâu nhàu với những sĩ quan trẻ tuổi:

- Thế này là sai cả luật lệ rồi. Đáng lý chỉ cho gặp ở nhà giam.

- Ồ, Henry, sao nói vậy? Xuống đó thì bà đây sẽ chết cóng luôn. Thôi, cũng được. Đó là trách nhiệm của anh.

Tay vẫn còn giữ chặt vai Scarlett, Rhett quay sang phía hai viên sĩ quan:

- Quý vị đừng lo, em gái tôi không có đem theo cưa hay dũa để giúp tôi vượt ngục đâu.

Tất cả cùng cười ồ, trong khi Scarlett liếc nhìn quanh. Làm sao đây chẳng lẽ nàng phải nói chuyện với Rhett trước sáu sĩ quan Yankee này? Bộ hấn nguy hiểm lắm sao mà họ không dám rời hấn phút nào. Thấy ánh mắt lo ngại của Scarlett, người sĩ quan trẻ đẩy cửa phòng gần đó và nói nho nhỏ với hai người lính bên trong. Hai anh chàng binh nhì vội vàng đứng lên, xách súng đi ra ngoài.

Viên sĩ quan trẻ nói với Scarlett:

- Nếu bà thấy không có gì trở ngại, bà có thể vào ngồi trong phòng tùy phái này. Còn ông Butler nên nhớ đừng có phóng chạy. lính của tôi đang ở bên ngoài.

Rhett cười:

- Em thấy chưa~ danh tiếng của anh cũng lừng lẫy lắm. Cảm ơn Đại úy, ông quá tốt.

Hắn nghiêng mình chào rồi dựng Scarlett lên, dìu nàng sang phòng tùy phái. Về sau nàng không còn nhớ rõ gian phòng đó ra sao mà chỉ biết đó là căn buồng nhỏ ánh sáng mờ mờ, lạnh giá, trên tường có dán nhiều mảnh giấy có viết chữ và mấy cái ghế lót bằng da bò chưa được thuộc. Vừa khép cửa xong, Rhett bước tới và cúi xuống mặt nàng. Biết ngay ý định của hắn. Scarlett quay đầu đi thật mau nhưng

khóe mắt vẫn gửi lại những tia quyến rũ.

- Bây giờ hôn được chưa?

- Được nhưng hôn trên trán như một người anh.

- Cảm ơn, thà cứ chờ đợi và hy vọng những cái tuyệt hơn.

Mắt Rhett đã tìm môi nàng và mơn man trên đó, Scarlett, cảm ơn cô đã có ý tốt tới thăm! Cô là công dân khả kính đầu tiên tới thăm từ lúc tôi bị quản thúc. Đang ở tù mà gặp bạn thật là quý. Tới Atlanta bao lâu rồi?

- Chiều qua.

- Và ngay sáng nay đã tới thăm tôi? Quá tốt!

Rhett cười, mặt biểu lộ một niềm vui thành thật mà Scarlett chưa bao giờ thấy. Sung sướng cho mình, nàng cúi đầu bối rối. Dĩ nhiên là tôi tới ngay. Cô Pitty mới cho hay chuyện đó tối hôm qua và tôi... tôi không tài nào ngủ được. Rhett, tôi khổ tâm lắm.

- Sao, Scarlett!

Giọng hắn thật êm và pha lẫn chút ít rung động. Nhìn lên khuôn mặt đen sạm của hắn, nàng không còn thấy một dấu vết hoài nghi và nhạo báng quen thuộc nào. Trước cái nhìn thẳng của Rhett, nàng chớp mắt. Mọi việc đang diễn tiến khả quan, hơn cả sự mong ước của nàng.

- Ngồi tù mà được gặp lại cô và được nghe những lời như vậy thật chẳng có gì đáng tiếc. Khi họ báo tên cô tôi không tin là mình nghe đúng. Không bao giờ tôi nghĩ là cô có thể tha thứ cho cái hành động yêu nước của tôi trong đêm đó trên con đường gần Rough anh Ready. Nhưng bây giờ tôi đã có quyền nghĩ là chuyến viếng thăm này như một sự tha thứ chưa?

Mãi tới nay, khi nghe nhắc lại chuyện đó, Scarlett cũng không khỏi giận sôi lên, nhưng nàng cũng cố dằn và lắc đầu lia lịa để cho tôi bông tai nhảy múa.

Nàng trẻ môi:

- Không tôi không bao giờ tha thứ đâu.

- Vậy là một hy vọng nữa lại tiêu tan mặc dầu tôi đã hiến mình cho tổ quốc, chiến đấu với chân không trong tuyết giá tại Franklin và mắc một chứng kiết lỵ mà cô chắc chưa nghe nói tới bao giờ.

Scarlett vẫn trẻ môi nhưng kèm thêm một nụ cười:

- Tôi không muốn nghe cái chuyện... đau khổ của ông. Tôi vẫn còn thù ghét ông từ đêm đó và không bao giờ có ý định tha thứ cả. Bỏ mặc tôi trong đêm tôi với bao nhiêu nguy hiểm chung quanh.

- Nhưng cô có bị gì đâu? Cô thấy không, sự tin tưởng của tôi về cô rất đúng. Tôi biết cô sẽ về tới nhà an toàn và Chúa sẽ dẹp bỏ tên Yankee nào dám chặn đường cô.

- Rhett, tôi không hiểu tại sao ông lại hành động quái đản như vậy. Tại sao lại đi tòng quân trong những phút cuối của chiến cuộc trong khi ông thừa hiểu rằng chúng ta sẽ bị đánh bại? Đã vậy, trước đó ông đã nhiều lần chỉ trích những kẻ ngu ngốc lẫn ra chiến trường lãnh đạn.

- Scarlett, bỏ qua đi! Cứ mỗi lần nhớ tới chuyện đó là tôi lại thấy xấu hổ.

- Vậy là tốt, tôi rất hài lòng thấy ông biết hổ thẹn về cái lối cư xử đó với tôi.

- Cô lại không hiểu rồi. Tôi rất tiếc phải nói là lương tâm tôi không hề quấy nhiễu về cái chuyện bỏ rơi cô giữa đường. Nhưng còn cái chuyện đầu quân của tôi... Mỗi khi nhớ lại mình gia nhập quân đội với một đôi giày bóng loáng, một bộ quần áo hàng vải thượng hạng và võ trang chỉ vồn vẹn với một cặp súng lục dùng để quyết đấu... Và khi nhớ lại những con đường dài hàng chục dặm ngập tuyết sau khi đôi giày rã nát cái áo choàng mất đi và chẳng còn gì để ăn... Tôi không hiểu tại sao lúc đó tôi lại không đào ngũ. Đó chỉ là chuyện điên rồ!. Nhưng mỗi người lại có một thứ máu khác nhau.

Người miền Nam không bao giờ có thể làm ngơ trước một chánh nghĩa sắp bị đè bẹp. Nhưng đừng để tâm tới lý luận của tôi. Chỉ cần tha thứ cho tôi là đủ.

- Không. Tôi cứ nghĩ ông là một người đáng ghét.

Scarlett uốn lưỡi những tiếng cuối một cách âu yếm như đang nói tới hai chữ "đáng yêu"..

- Thôi, đừng láo nữa, cô đã tha thứ cho tôi rồi. Có người đàn bà trẻ đẹp nào dám tới ngay bọn Yankee để xin gặp một tên tù, chỉ vì lòng thương hại, trong bộ áo quần lông lầy, nón lông và găng tay da hải cẩu đâu! Scarlett, cô đẹp quá! Cám ơn Chúa cô đã không rách rưới hay mặc tang phục! Tôi chán nhìn mấy người đàn bà xuềnh xoàng trong những bộ đồ cũ mềm hoặc trong những bộ đồ đen ảm đạm. Cô làm tôi nhớ đường Hòa Bình. Quay mặt lại coi, cưng.

Vậy là hắn có chú ý tới nàng. Đó là cá tính của Rhett. Scarlett mỉm cười, hai tay hơi kéo vạt áo lên để lộ một chút đũng ten váy lót rồi xoay một vòng trên mũi chân. Đôi mắt đen nhánh của hắn lục soát từ đầu tới chân nàng, đôi mắt như lột trần y phục đàn bà của hắn vẫn luôn luôn làm nàng rờn rợn.

- Cô có vẻ tươi mát và phát đạt lắm, làm cho người ta cứ muốn ngấu nghiến đi. Nếu không có lính Yankee bên ngoài... nhưng không sao, cứ yên tâm, em cưng. Ngồi xuống đi. Tôi không khai thác lợi thế như lần trước đâu...

Rhett đưa tay xoa má làm như đau đốn:

- Scarlett, thành thật mà nói, cô có nghĩ rằng cô có phần nào ích kỷ trong đêm đó không? Nghĩ lại những gì tôi đã giúp cô xem sao, tôi đã liều mạng... ăn cắp cho cô một con ngựa! Đã xông vào bảo vệ cho chính nghĩa vinh quang của chúng ta! Và tôi đã được gì để đền bù công lao khó nhọc của mình đâu? Vài câu chửi rửa và vài cái tát...

Scarlett ngồi xuống. Câu chuyện đã không hoàn toàn theo chiều hướng mong muốn

của nàng. Rhett có vẻ thật lịch sự, thật sung sướng khi được nàng thăm. Hắn như biến đổi thành một người bình thường, mất hẳn cái vẻ thô lỗ trước kia.

- Lúc nào ông cũng muốn đền bù công lao của mình sao?

- Còn gì nữa? Tôi là con ma ích kỷ mà. Hễ cứ đưa ra là tôi luôn luôn chờ đợi được đền đáp lại.

Scarlett thấy lạnh cả người nhưng nàng cố chống và lắc mạnh đôi bông tai.

- Ồ Rhett, ông đâu đến nỗi tệ vậy. ông chỉ ưa làm bộ vậy thôi.

Rhett cười to:

- Thật đó, nhưng cô đã thay đổi rồi thì phải. Cái gì đã làm cô thánh thiện vậy? Tôi vẫn theo thám hỏi cô qua bà Pittypat, nhưng bà ấy không cho tôi biết là cô đã tiến bộ, đã trở thành một phụ nữ dịu dàng. Kể cho tôi nghe chuyện của cô đi. Cô đã làm gì từ lúc mình gặp nhau lần cuối?

Rhett lại khêu lên ngọn lửa căm hờn bất mãn ở nàng. Scarlett muốn chửi rửa hắn nhưng dần lại được và thay vào đó bằng một nụ cười má lúm đồng tiền. Hắn đã kéo ghế tới ngồi sát bên nàng. Scarlett nghiêng mình tới trước và nhẹ nhàng đặt lên tay hắn làm như đó chỉ là một cử chỉ vô thức.

- Ồ, tôi vẫn bình thường, cảm ơn ông. Gia đình ở Tara cũng vậy: Dĩ nhiên, chúng tôi cũng chịu một thời gian khốn đốn sau khi Sherman xua quân qua đó. Nhưng cũng may là ông ta không đốt nhà và bọn hắc nô cũng đã cứu được bầy gia súc bằng cách đem giấu

Trong đầm. Mùa bông rồi, thu hoạch được cũng khá, khoảng hai mươi bành. Dĩ nhiên là không thấm vào đâu với sản lượng của Tara, nhưng chúng tôi không còn nhiều nông nô. Ba tôi nói là mùa tới chắc chắn sẽ khá hơn. Nhưng này Rhett, trong hạt lúc này tiêu điều lắm. Chẳng còn dạ vũ, chẳng có dạ yến, người ta chỉ nhắc tới một

chuyện thôi, chuyện thời buổi đã bắt đầu khó khăn. Chúa ơi, chán quá rồi! Cho tới tuần qua, tôi thấy hết chịu đựng nổi nữa, do đó, ba tôi khuyên nên đi xa một chuyến để giải khuây. Vì thế. tôi ghé qua đây may vài cái áo rồi sau đó sẽ đi Charleston thăm dì tôi. Bây giờ có dịp dự tiệc tùng thì thích quá!

Scarlett kiêu hãnh nhủ thầm: "Vậy là xong, mình đã thực hiện đúng như dự liệu. Không giàu mà cũng không nghèo lắm".

- Cô mà mặc áo dạ hội thì tuyệt, nhưng cô lại cứ biết là mình đẹp, đó là điều đáng buồn cho đàn ông! Theo tôi, chỉ có một lý do khiến cô phải đi xa thế này là cô đã chán mấy anh công tử vườn nên đi tìm bạn mới.

Scarlett thầm tạ ơn Chúa là Rhett chỉ mới về Atlanta sau nhiều tháng vắng mặt. Nếu không, hẳn sẽ không bao giờ có những nhận định phi lý như vậy. Nàng thoáng nghĩ tới các thanh niên ở hạt này, anh em Fontaine lôi thôi lếch thếch, anh em Munroe chỉ còn hai bàn tay trắng cùng những thanh niên khác khắp vùng Jonesboro, Fayetteville còn đang bận rộn cày bừa, chẻ củi, chăn nuôi gia súc và đã quên mất những cuộc vui xưa. Nhưng Searlett đẹp cả qua một bên để nhoẻn cười làm như tán đồng ý Rhett.

- Scarlett, cô là người quá vô tình, nhưng có lẽ nhờ đó mà cô lại quyến rũ hơn.

Rhett lại nhếch mép cười, nụ cười quen thuộc, nhưng Scarlett biết hẳn thật tâm tán tụng nàng.

- Cô thừa hiểu mình quyến rũ hơn bất cứ người đàn bà nào khác. Ngay cả tôi cũng thấy vậy. Tôi thường tự hỏi có cái gì ở cô mà cứ bắt tôi phải nhớ tới cô hoài. Tôi đã từng biết nhiều người đẹp hơn, thông minh hơn và có khi còn tử tế với tôi hơn cô nhiều. Vậy mà tôi vẫn luôn luôn nhớ cô. Luôn nhiều tháng sống bên Anh và Pháp sau cuộc đầu hàng, vui chơi bên cạnh nhiều phụ nữ đẹp chẳng biết tin tức gì về cô, tôi vẫn cứ luôn luôn nhớ cô và băn khoăn chẳng biết cô đang sống ra sao.

Scarlett thoáng giận khi nghe nói đến những người đàn bà đẹp hơn, thông minh hơn và tử tế hơn mình, nhưng cơn giận nhường chỗ ngay cho sự khoan khoái. Nàng sung

sướng khi nghe Rhett ca ngợi nàng quyến rũ và vẫn mãi nhớ nàng. Vậy là hắn không quên nàng! Điều đó sẽ làm mọi việc trở nên dễ dàng. Rhett đã biến thành một người đàn ông đáng hoàng hơn, gần như một người lịch sự. Bây giờ nàng phải nói chút ít gì về hắn để chứng tỏ là mình cũng không quên hắn và rồi...

Scarlett siết nhẹ bàn tay Rhett và nhoẻn cười lần nữa:

- Kia, Rhett thôi mà! Trêu ghẹo một cô gái quê mùa như tôi làm gì. Tôi tin chắc là ông đã quên mất tôi ngay từ cái đêm bỏ tôi lại giữa đường. Đừng có làm bộ nói nhớ trong khi chung quanh mình có hàng chục cô gái người Pháp, người Anh quá đẹp. Nhưng không phải tôi tới đây để nghe ông tán tỉnh đâu. Tôi tới thăm, thăm ông... vì...

- Vì sao?

- Rhett, tôi lo sợ quá! Tôi sợ cho ông lắm! Chừng nào họ mới cho ông ra khỏi cái chỗ ghê tởm này?

- Rhett siết chặt bàn tay nàng:

- Lo ngại cũng vậy thôi. Họ không cho biết chừng nào sẽ thả.

- Có lẽ khi họ kéo sợi dây thừng ra thêm chút nữa.

- Dây thừng?

- Phải, tôi tin là sẽ được thoát ra từ đầu dây.

- Họ không treo cổ ông chứ?

Họ sẽ làm nếu tìm được một bằng cứ nào rõ ràng hơn.

Scarlett ôm ngực kêu lên:

- Ồ Rhett!

- Lo cho tôi à! Cô chỉ cần lo ngại cho tôi một chút xíu thôi, tôi cũng sẽ ghi tên cô vào di chúc.

Đôi mắt đen nhánh của hắn như cười cợt trong khi tay hắn siết chặt tay nàng. Di chúc của hắn! Scarlett hấp tấp ngó xuống, ngại ánh mắt sẽ phản bội mình nhưng không kịp nữa. Mắt Rhett đã lóe lên một thứ ánh sáng thăm dò.

Theo bọn Yankee thì thế nào tôi cũng còn có một gia tài kèch sù. Sao lúc này họ cứ thích nói về tài sản của tôi. Ngày nào họ cũng mang tôi từ ban thẩm vấn này sang ban điều tra khác và cứ hỏi tôi bằng những câu điên khùng chỉ vì có tin đồn là tôi đã chiếm hữu số vàng thần thoại của Liên bang miền Nam...

- Vậy có phải ông...?

- Đúng là một câu hỏi trắng trợn? Cô cũng biết rõ như tôi là chính phủ Liên bang miền Nam chỉ có nhà in tiền giấy chứ không có xưởng đúc tiền kim khí kia mà.

- Nhưng ông kiếm tiền nhờ đâu cơ? Cô Pitty có nói..

- Thẩm vấn tôi, phải không?

"Tên khốn kiếp! Dĩ nhiên là hắn đang có thật nhiều tiền". Scarlett quá xúc động nên phải cố gắng lắm mới giữ được giọng êm dịu:

- Rhett, tôi rất lo lắng cho ông. ông không nghĩ là còn có một dịp may nào tới sao?

- Châm ngôn của tôi là "Nihil desparan dum".

- Nghĩa là gì?

-Nghĩa là "Không bao giờ thất vọng!", cô bé dốt ời.

Nàng mở to mắt nhìn Rhett rồi cúi mặt:

- Tôi tin là ông có thừa khôn khéo để tránh khỏi bị treo cổ! Tôi biết ông sẽ nghĩ ra

một kẻ quỷ quái nào đó để thắng cuộc và thoát ra khỏi chỗ này. Và một khi ông đã thoát...

- Và khi tôi đã thoát?

Rhett dịu dàng hỏi vặn lại và cúi sát mặt nàng.

- Vậy thì tôi...

Scarlett làm ra vẻ e thẹn và đỏ mặt lên. Chuyện làm đỏ mặt không mấy khó vì hiện nàng đang nghẹn thở và tim đập liên hồi. Rhett, 'tôi rất tiếc về... về những gì tôi nói đêm đó... ông còn nhớ... cái đêm mình tới gần Rough and Ready đó. Tôi đã... tôi đã quá sợ và rối loạn còn ông thì quá... quá...Nàng cúi mặt xuống và thấy bàn tay sạm nắng của hắn đang siết chặt tay mình.

Và lúc đó tôi nghĩ rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho ông được. Nhưng hôm qua khi cô Pitty nói với tôi là ông... là họ sẽ treo cổ ông... tôi cảm thấy đau nhói... tôi... tôi... Rhett, tôi sẽ thết mất nếu người ta xử tử ông! Tôi không thể nào chịu nổi ông thấy tôi...

Không chịu nổi cái nhìn nóng bỏng của Rhett, Scarlett lại sụp mặt xuống. 'Nếu kéo dài một chút nữa chắc mình khóc thật. Có nên khóc không? Mình có thể khóc thật tự nhiên được không?"

Scarlett bối rối nghĩ thầm.

- Chúa ơi, Searlett, có phải cô muốn nói...

Tay Rhett siết chặt tay nàng như gọng kìm làm nàng đau nhói. Nàng nhắm mắt lại, cố nhỏ ra vài giọt lệ, nhưng chợt nhớ ra nàng hơi ngửa mặt lên để Rhett có thể hôn dễ dàng hơn. Hắn sắp hôn rồi đây. Nàng vẫn nhớ mãi cái cảm giác do đôi môi cuồng bạo của hắn đã làm người nàng mềm nhũn. Nhưng Rhett không hôn.

Scarlett thất vọng xót xa, nàng hé mắt nhìn. Mái tóc đen nhánh của hắn đang cúi sát

tay nàng và giữa lúc nàng còn phân vân, hắn cầm một tay nàng lên hôn và áp bàn tay kia vào má một lúc lâu. Đang chờ đợi một cử chỉ cuồng bạo hơn, hành động lịch sự, âu yếm của hắn làm nàng ngạc nhiên.

Scarlett lệ làng khép mắt lại sợ hắn ngẩng đầu lên thành linh và thấy được ánh mắt mình. Nàng biết ánh mắt mình chắc chắn đang biểu lộ một đặc trưng rõ rệt. Chút nữa đây, hắn sẽ hỏi cưới nàng...hay ít ra hắn cũng thú nhận đã yêu nàng và sau đó... Đang hé nhìn qua rèm mi, nàng thấy hắn lật ngửa lòng bàn tay nàng ra, để hôn vào nhưng đột nhiên hắn thở khi. Scarlett nhìn xuống, cả năm nay nàng mới thực sự nhìn kỹ bàn tay mình và tim nàng chột lạnh cứng. Đó là bàn tay của một kẻ lạ, không phải bàn tay mềm mại, trắng trẻo của Scarlett O'hara. Bàn tay chai sần vì làm lụng cực nhọc, đen sạm vì nắng và nhiều vết trầy trụa. Móng tay đã gãy và biến dạng. Vết phỏng đỏ loét vì mỡ sôi tháng trước vẫn còn. Quá kinh khiếp, nàng nắm chặt tay lại.

Rhett vẫn không ngước mắt lên. Nàng vẫn chưa nhìn được nét mặt hắn. Rồi hắn lại tàn nhẫn mở nắm tay nàng ra nhìn trần trời, sau đó hắn cầm bàn tay kia lên và im lặng nhìn cả hai.

Sau cũng hắn ngẩng đầu lên và bình tĩnh nói:

- Hãy nhìn thẳng vào tôi và bỏ cái bộ mặt giả dối đó đi.

Nàng miễn cưỡng nhìn vào mắt Rhett, cái nhìn vừa thách thức vừa lo ngại. Rhett nhíu mày, mắt long lên:

- Vậy mà cô vẫn sống an nhàn ở Tara đó hả? Được mùa bông nên có tiền đi chơi. Cô đã làm gì với đôi tay này... cầm cày à?

Scarlett cố giựt tay ra nhưng vô hiệu. Rhett chỉ vào các vết sẹo:

- Bàn tay của phụ nữ quý tộc đây sao?

- ông im đi! Tôi làm gì với bàn tay tôi thì liên hệ gì đến ông?

Vừa trả lời, Scarlett vừa tự mắng thầm:

'Ngu quá, đáng lẽ mình phải mượn hoặc lén lấy găng tay của cô Pitty. Nhưng mình lại không thấy bàn tay mình xấu tới tột độ thế này. Dĩ nhiên là hắn sẽ chú ý bàn tay của mình ngay. Rồi bây giờ mình lại nổi giận với hắn, có lẽ mọi chuyện sụp đổ cả. Trời tại sao lại có chuyện này trong khi hắn sắp mở miệng cầu hôn?'.

Rhett ngồi dựa vào ghế giọng lạnh lùng:

Chắc chắn là việc cô làm gì với bàn tay cô không liên quan gì tới tôi rồi.

Vậy là hắn đã bắt đầu làm khó rồi đây. Được, nàng sẽ ngoan ngoãn chịu đựng, dù có cắn hờn đến mấy cũng mặc, nếu nàng ăn nói dịu dàng với hắn, có lẽ...

- Tôi thấy ông quá tàn nhẫn với bàn tay của tôi rồi đó. Tất cả chỉ vì tuần rồi tôi cỡi ngựa mà quên đeo găng.

- Cỡi ngựa? Đừng láo! Chứ không phải vì làm đựng vát và như một con nông nô? Nói đi, tại sao cô lại dối gạt tôi là Tara vẫn an nhàn?

- Kia, Rhett!

- Hãy nói sự thật. Mục đích thật sự của chuyến đi này là gì?

- Điều bộ khêu gợi của cô khiến suýt nữa là tôi tưởng cô thật tình quan tâm. và lo lắng cho tôi.

- Ồ, tôi lo lắm! Thật vậy...

- Không, cô nói láo. Họ có đem tôi treo cổ như tại Hamnal^o cô cũng cóc cần. Nét mặt cô đã chứng tỏ rõ ràng điều đó cũng như những dấu vết lao lực hằn rõ trên tay cô. Cô đang cần gì tôi và cần đến mức đủ sức dựng ra màn kịch này? Tại sao không thẳng thắn nói cho tôi nghe chuyện cần thiết, có, lẽ còn hiệu quả hơn vì tôi rất quý đàn bà thẳng thắn. Vậy mà cô cứ lúc lắc đôi bông tai, ông ọ như một con điếm câu khách.

Rhett không gằn giọng cũng không kéo dài nhưng chữ cuối cùng nhưng đối với Scarlett nó rít vun vút như tiếng ngọn roi. Nếu hắn thịnh nộ hoặc chửi mắng nàng còn có thể chi phối được. Trái lại, cái giọng bình tĩnh ghê rợn của hắn làm nàng khiếp đảm, nó tước hết mọi phản ứng của nàng. Dù đang là tù nhân và bên cạnh đó lính Yankee, Rhett cũng vẫn là kẻ nguy hiểm đối với nàng.

- Có lẽ là lỗi ở tôi Đáng lẽ tôi phải nhớ ra rằng cô cũng giống tính tôi, không bao giờ làm một việc gì mà không có mục đích. Được rồi cho tôi biết bà đang nghĩ gì, bà Hamilton! Sao bà lại làm lần đến mức nghĩ rằng tôi sẽ lấy bà?

Scarlett không trả lời, mặt nàng tím lại,

- Nhưng bà đâu có quên rằng tôi đã từng tuyên bố là không bao giờ lấy vợ mà.

Thấy nàng vẫn im lìm, giọng hắn chột gay gắt hơn:

- Có quên không? Trả lời đi.

Scarlett thiếu não:

- Không quên!

- Scarlett, cô giống hệt một tay cờ bạc. Cô muốn đánh cầu âu vì tưởng rằng tình trạng thiếu thốn đàn bà của tôi sẽ làm cho tôi vô lấy cô mà ngẫu nhiên ngay.

Scarlett ngăm ngăm giận dữ: "Thì mày đã làm như vậy hồi nãy và nếu mày không nhìn rõ bàn tay tao...".

- Nào, bây giờ sự thật đã rõ ràng rồi, chỉ còn thiếu lý do chuyển thăm viếng này nữa thôi. Cho tôi biết vì đâu cô muốn gài tôi hỏi cưới cô?

Giọng hắn trở nên ngọt ngào và gần như nhạo báng làm nàng bình tĩnh lại. Có lẽ mọi chuyện cũng chưa đổ vỡ hẳn đâu. Dĩ nhiên là hy vọng được lấy Rhett đã tiêu tan nhưng dù thất vọng, nàng cũng thấy sung sướng. Người đàn ông này có một cái gì làm

cho nàng sợ, do đó nàng không nghĩ tới chuyện làm vợ hắn nữa.

Nhưng nếu khôn khéo tấn công vào thiện cảm và kỷ niệm của hắn, biết đâu hắn sẽ cho nàng mượn tiền. Scarlett cố làm vẻ ngây thơ:

- Ồ, Rhett, ông có thể giúp tôi rất nhiều... nếu tỏ ra dịu dàng một chút.

- Tôi không thích gì hơn là có dịp tỏ ra dịu dàng...

Rhett, vì tình bạn cố hữu tôi muốn xin một ân huệ.

- Vậy là cuối cùng bà quý tộc chai tay mới đi vào sự thật đây.

- Tôi e rằng một người như cô không bao giờ bỏ công đi thăm một người bệnh hay một tù nhân. Muốn gì? Tiền phải không?

Câu hỏi tàn nhẫn của hắn làm nàng tiêu tan hy vọng dùng đường lối quanh co hoặc kêu gọi tới tình cảm.

- Đừng nói vậy, Rhett. Tôi đang cần tiền, tôi muốn mượn ông ba trăm đô la.

- Cuối cùng mới chịu nói thật. Miệng nói chuyện tình cảm mà óc chỉ nghĩ tới tiền. Đàn bà thực tế quá! Có gì mà cần tiền gấp?

- Đóng thuế cho Tara!

- Vì thế cô cần mượn tiền. Được, cô đã dùng đầu óc thương mại thì tôi cũng vậy. Cô có gì làm bằng?

- Cái gì?

- Vật làm bằng, để bảo đảm số tiền cho vay của tôi. Cố nhiên là tôi không muốn mất tiền ngang xương.

Giọng Rhett đã dịu dàng nhưng nàng không chú ý tới mà chỉ nghĩ xem có món gì

đáng giá để cầm thế cho hắn.

- Đôi bông tai của tôi.

- Tôi không thích bông tai.

- Tôi sẽ cầm Tara cho ông.

- Tôi có làm gì được với mấy cái nông trại đâu.

- Thì ông có thể... Đồn điền của tôi đất tốt lắm. ông sẽ không phí tiền vô ích đâu. Tôi sẽ trả xong nợ vào mùa bông năm tới.

Rhett ngồi dựa vào lưng ghế, cho hai tay vào túi áo.

- Không chắc. Bông vải đang xuống giá. Thời buổi đang khó khăn và tiền bạc rất khó kiếm.

- ô, Rhett, ông cứ thọc tôi hoài! ông có hàng triệu bạn kia mà.

Rhett nhìn nàng, tinh quái. '

- Vậy là mọi việc đều khả quan và cô cũng không cần tiền lắm.

- ối, tôi rất hài lòng. Và vẫn thích nghe bạn mình được no ấm.

Scarlett bắt đầu tuyệt vọng, cơn giận không còn kiểm soát được nữa.

- "ồ, Rhett, nhân danh Chúa..."

Nói nhỏ một chút! Chắc cô không muốn cho bọn Yankee nghe, phải không? Có ai nói là mắt cô giống mắt mèo chưa? Một con mèo trong bóng tối!

Rhett, đừng nói vậy nữa. Tôi sẽ kể cho ông nghe tất cả. Tôi cần tiền lắm. Tôi... tôi đã nói láo là mọi việc khả quan. Thật ra chúng tôi đang lâm vào tình trạng túng quẫn. Ba

tôi... không còn như xưa nữa, quần trí từ ngày má tôi chết và không còn giúp tôi được gì nữa cả. Ba tôi bây giờ như một đứa bé. Chúng tôi không còn một tên nông nô nào để hái bông trong khi có quá nhiều miệng ăn. cả thầy là mười ba người. Còn thuế má... Tiền thuế quá cao. Rhett, tôi nói thật với ông, gần một năm nay chúng tôi chỉ chực chờ chết đói. ồ, ông không biết đâu! Không bao giờ đủ ăn và thật đáng sợ khi phải đi ngủ với cái bụng trống rỗng. Cả nhà cũng không còn quần áo ấm và mấy đứa nhỏ cứ phải chịu lạnh. chúng đau ốm luôn và...

- Cô lấy cái áo đẹp này ở đâu ra?

Scarlett không còn đủ sức để che đậy nữa:

- May bằng tấm màn của má tôi. Tôi có thể chịu được đói lạnh nhưng bây giờ... bây giờ bọn Carpetbagger tăng thuế. Chỉ có cách là phải đóng tiền cho chúng thôi. Nhưng hiện thời tôi chẳng còn gì ngoài năm đô la tiền vàng. Tôi cần tiền đóng thuế! ông biết không? Nếu không đóng được thuế, tôi sẽ... tôi sẽ mất Tara.

Nhưng mất Tara làm sao được? Tôi không muốn nó lọt vào tay người nào khác.

- Vậy sao không chịu nói thẳng mà lại tấn công trái tim đa cảm của tôi... trái tim lúc nào cũng mềm yếu trước đàn bà đẹp. Không, Scarlett, đừng khóc. Cô đã sử dụng nhiều mảnh khốc từ trước tới nay chỉ trừ mảnh khốc này. Tôi có cảm tưởng là sắp hết chịu đựng được nữa. Tôi đau lòng khi biết là cô chỉ nghĩ tới tiền chứ không phải con người của tôi..

Nhớ lại Rhett thường nói thật mỗi khi làm như nhạo báng...nhạo báng chính mình một cách tận tình cũng như nhạo báng người khác nàg háp tấp nhìn lên mặt hấn. Có thật hấn đang đau khổ không? Có thật hấn đã để ý tới nàg? Có phải Rhett thật tâm muốn cưới nàg khi nhìn thấy hai tay chai nám? Hay hấn

lại đưa đề nghị khả ố như lần trước? Nếu Rhett thật sự quan tâm, có lẽ nàg phải cần xoa dịu hấn. Nhưng trong đôi mắt đen của hấn không có vẻ gì âu yếm cả và hấn còn đang cười nho nhỏ.

- Tôi không ưa cái vật thể nợ đó. Tôi không phải là một nhà trồng tía. Còn cái gì khác không?

Phải, chẳng nào cũng tới đây thôi. Scarlett hít một hơi dài và nhìn vào mặt Rhett:

- Còn tôi... chính tôi.

- Thật không?

Scarlett nghiêng răng, mắt long lanh màu ngọc bích.

- ông còn nhớ đêm ở trên thềm nhà cô Pitty ki? ông nói... nói là ông thềm muốn tôi.

Rhett lơ đãng ngả người ra sau nhìn bộ mặt khân trương của nàng với dáng vẻ khó hiểu. Mắt hấn rực lửa nhưng hấn vẫn im lìm.

- ông đã nói.... Nói chưa bao giờ thềm khát một người đàn bà như tôi. Nếu ông vẫn còn thềm muốn tôi thì tôi sẵn sàng đây. Rhett, tôi có thể làm bất cứ gì theo ý ông, tôi xin thề, nhưng ông hãy viết cho tôi một hồi phiếu. Tôi thề sẽ giữ lời. Tôi sẽ viết giấy cam đoan nếu ông muốn.

Rhett vẫn nhìn nàng một cách kỳ dị và khó hiểu. Scarlett phân vân, không hiểu hấn chấp nhận hay từ chối. Phải chi hấn nói một lời gì, nói gì cũng được! Nàng nghe hai má nóng ran lên.

Tôi cần có món tiền đó ngay. Rhett, chúng sẽ tống cổ chúng tôi ra ngoài đường và cái tên cự quả gia khốn kiếp của ba tôi sẽ làm chủ Tara và...

- Khoan. Cái gì khiến cho cô nghĩ là tôi vẫn còn thềm muốn cô? Cái gì làm cho cô tưởng rằng cô đáng giá ba trăm đô la? Phần đông đàn bà không ai đòi giá cao như vậy.

Scarlett thẹn đỏ mặt.

- Tại sao không chịu bỏ cái nông trại đó để về sống với bà Pittypat. Cô có nửa phần

ngôi nhà kia mà.

- Chúa ơi, ông có điên không? Làm sao bỏ Tara được? Đó là quê hương tôi. Tôi phải giữ nó tới hơi thở cuối cùng.

Rhett rút tay ra khỏi túi áo:

- Dân Ireland đúng là thứ dân lì lợm nhất. Chỉ chú trọng vào những cái gì không đâu. Như đất đai chẳng hạn. Đất nào thì cũng giống như nhau. Scarlett, mình nên nói thẳng. Cô đề nghị với tôi một dịch vụ. Như vậy tôi sẽ cho cô ba trăm đô la và cô sẽ làm nhân tình của tôi.

- Được

Vừa trả lời xong, Scarlett thấy nhẹ người và hy vọng trở lại. Hắn đã nói: "Tôi sẽ cho cô". Mắt Rhett long lanh những tia sáng ác hiểm, hình như hắn khoan khoái lắm.

- Lần trước khi tôi liều đưa ra đề nghị đó cô tổng cổ tôi ra khỏi cửa. Và sau đó gán cho tôi đủ mọi tên khó nghe và còn nói là cô không muốn có một bầy con. Không đâu, cưng. tôi không quên đâu.

Tôi chỉ ngạc nhiên vì bộ óc lạ thường của cô thôi. Cô không ưa làm nhân tình tôi nhưng phải chịu là để cứu vãn gia đình. Thế là quan niệm của tôi đã được chứng minh, tiền bạc có thể mua tiết hạnh.

- Ồ Rhett! Nếu muốn chửi thì cứ chửi, nhưng hãy nhớ vụ tiền.

Bây giờ Scarlett đã nhẹ nhõm. Tự nhiên là Rhett đang căm hờn và muốn chửi mắng nàng thậm tệ để đổi trả sự khinh thường của nàng lúc trước và để hả giận vì cái mưu chước bất thành của nàng hồi nãy. Được, nàng sẽ cố chịu đựng Tara trên hết. Nàng lại ngẩng đầu lên: "ông sẽ đưa tiền cho tôi chứ?"

Rhett nhìn nàng với vẻ tự mãn, rồi trả lời bằng một giọng vừa ngọt ngào vừa tàn nhẫn:

- Không, tôi không đưa.

Trong những giây đầu tiên Scarlett không hiểu hắn nói gì.

- Tôi không thể trao tiền, dù có thật tình muốn giúp cô cũng không được. Tôi không có xu nào trong người, không một đô la nào ở Atlanta. Phải, tôi có tiền thật nhưng không để ở đây. Tôi không thể nói tôi có bao nhiêu và gửi ở đâu. Nhưng nếu tôi ký cho cô một hồi phiếu, bọn Yankee sẽ vồ lấy tôi ngay trước khi cả hai chúng mình chưa lấy được một đồng nào. Cô nghĩ sao?

Mặt Scarlett xanh như chàm, mũi nhăn, miệng bặm trông y hệt như Gerald trong cơn giận giết người. Nàng nhảy dựng lên và hét thật to khiến những tiếng xì xầm ở phòng bên ngưng bật.

Lẹ như beo, Rhett ôm chặt và bịt miệng nàng lại. Scarlett vùng vẫy như điên, cắn vào tay, đá vào chân hắn. Cơn giận, sự thất vọng và lòng căm thù bắt nàng phải gào to lên. Nàng gập người lại vặn mình để thoát khỏi vòng tay cứng như sắt của Rhett, tim như sắp nổ tung, dây áo nịt làm nàng hỗn hển. Rhett siết thật

chặt làm nàng đau nhói, bàn tay còn lại cố bịt chặt miệng nàng.

Hắn nhắc bổng Scarlett và đặt nàng ngồi lên đùi mình.

- Lạy Chúa! Nín ngay Bộ muốn bọn chúng vào đây hả? Muốn cho quân Yankee đó thấy cô trong tình trạng này phải không?

Ai thấy ra sao cũng mặt, nàng chỉ muốn giết hắn ngay lúc này nhưng đã choáng váng, không còn thở được. Rồi tiếng nói của Rhett trở nên mơ hồ, mặt hắn lung linh như có sương mù bao phủ, màn sương càng lúc càng dày cho tới khi nàng không còn trông thấy gì nữa cả.

Lúc tỉnh lại, Scarlett mệt lả và ngơ ngác. Nàng thấy mình đang ngả người trên ghế, mũ đã được tháo ra. Rhett đang vỗ nhẹ tay nàng, ánh mắt đen nhánh đang lo lắng. Viên

Đại úy trẻ tuổi và tử tế đang cố đồ vào miệng nàng vài ngụm rượu mạnh, rượu chảy tràn xuống cổ nàng. Các sĩ quan khác đang xúm xít quanh nàng.

- Có lẽ có lẽ tôi vừa bất tỉnh.

Tiếng nói của chính nàng như từ một nơi xa xôi nào vọng lại làm nàng hoảng sợ.

- Uống đi.

Rhett giựt lấy ly rượu rồi kê vào môi nàng. Bây giờ nàng đã nhớ lại. Nàng nhìn hẳn chòng chọc nhưng không còn đủ sức để giận nữa.

- Uống giùm anh một chút nữa đi.

Scarlett hớp một ngụm và bị sặc nhưng Rhett vẫn ấn ly rượu vào miệng nàng. Nàng nuốt thêm một ngụm, rượu làm cổ họng nàng bốc cháy. Rhett nói với các sĩ quan Yankee:

- Có lẽ em tôi đã đỡ nhiều rồi. Cảm ơn quý vị. Cho là tôi sắp bị xử tử, nó sợ hoảng lên.

Đám sĩ quan có vẻ luống cuống, có người hắng giọng như muốn nói gì nhưng sau đó tất cả đều kéo ra. Viên Đại úy trẻ còn đứng lại ngưỡng cửa:

- Có cần tôi gì nữa thì...

- Thưa không, cảm ơn Đại úy

Cửa vừa khép tạt, Rhett bảo:

- Uống thêm chút nữa đi.

- Không!

Scarlett hớp một ngụm lớn, nàng đã thấy thân thể bắt đầu ấm áp, đôi chân run rẩy đã

phục hồi sức lực. Nàng đẩy ly rượu ra và cố ngồi dậy nhưng Rhett lại ấn nàng xuống.

- Bỏ tay ra, để tôi về.
- Khoan, chờ một chút. Cô có thể xiu lần nữa.
- Thà xiu ngoài đường còn hơn nằm đây với ông.
- Cũng vậy thôi, nhưng tôi không muốn để cô ngã ngoài đường.
- Để tôi đi Tôi thù ông suốt đời.

Rhett cười thật mơ hồ:

- Nói được vậy là đã đỡ nhiều rồi.

Scarlett nằm yên một lúc, cố khêu lại ngọn lửa căm hờn, cố gom thần trí. Nhưng nàng đã quá mệt rồi. Dem tất cả vốn liếng đặt vào canh bạc và thua sạch' Ngay cả sự kiêu hãnh cũng đã bị đoạt đi Đây là một kết thúc ghê gớm cho hy vọng cuối cùng của chính nàng đồng thời là ngày tàn của Tara, của cả gia đình.

Scarlett nhắm mắt nằm yên thật lâu, nàng nghe rõ hơi thở của Rhett ngay bên cạnh. Men rượu ngấm dần vào thân thể mang lại hơi ấm và một sức lực mới. Cuối cùng, nàng mở mắt ra và nhìn thẳng vào mặt Rhett, cơn giận được nhen nhúm lại. Thấy nàng nhắm mắt, Rhett lại nhếch mép cười, nụ cười quen thuộc.

Nhăn nhó như vậy là khỏe nhiều rồi.

- Cố nhiên là tôi đã khỏi nhiều. Rhett, ông ghê tởm lắm, người đê tiện nhất tôi từng thấy. Tôi chưa nói ông đã biết tôi muốn mượn tiền nhưng cứ để cho tôi nói. Đáng lý phải tránh cho tôi...
- Ngăn lại để không được nghe những lời thú vị đó hả? Không được đâu ở đây chẳng có trò gì để giải khuây cả. Chưa bao giờ tôi được chứng kiến một màn vui như vậy cả.

Và hấn bật cười, cái cười nhạo báng cố hữu. Scarlett đứng bật

lên, chớp lấy mũ. Rhett đột ngột nắm vai nàng.

- Khoan. Đã tỉnh trí để nói chuyện chưa?

- Buông ra!

Vậy là đã tỉnh táo rồi. Bây giờ cho tôi biết, có phải tôi là người duy nhất cô muốn đánh lừa hay không?

Rhett quắc mắt, chăm chú quan sát nét mặt nàng.

- Có liên can gì tới ông?

- Có nhiều. Cô còn muốn nhắm vào người nào nữa? Nói đi!

- Không.

- Khó tin. Tôi không tin nổi là cô chẳng hề dự bị năm hoặc sáu đàn ông khác. Chắc chắn sẽ có một tên nào đó hoan nghênh cái đề nghị thú vị của cô. Vì vậy tôi muốn giúp cô vài ý kiến.

- Tôi không cần ý kiến của ông.

- Cần hay không, tôi vẫn nói. Ngay lúc này tôi chỉ có thể cho cô được một thứ, một lời khuyên. Nghe đây, nó rất bổ ích cho cô.

Khi nào muốn dụ dỗ đàn ông, hãy kín đáo và khéo léo, đừng để lộ ra. Được vậy, sẽ có kết quả nhiều hơn. Lúc trước cô có vẻ hiểu biết và hoàn hảo hơn. Nhưng bây giờ, khi cô đề nghị hiến cho tôi cái ...ơ.. cái vật thể nợ đó mắt cô lại lạnh lùng như đá. Tôi đã từng thấy thứ ánh mắt đó cách tôi hai chục bước, trong những cuộc đấu súng và đó không phải là cái đích nhắm thú vị đâu. Nó không làm cho đàn ông bốc lửa nổi. Đó không phải là mưu kế để nắm quyền chi phối đàn ông đâu, cưng. Quên mất công phu

tập luyện từ lúc còn nhỏ rồi sao?

- Không cần ông phải dạy.

Scarlett vừa nói vừa yếu ớt đội mũ lên. Nàng tự hỏi tại sao Rhett lại có thể đùa cợt được trong khi sợi dây treo cổ đang đợi hắn và tại sao hắn chẳng động lòng trước hoàn cảnh đáng thương của nàng. Nàng không biết được bàn tay của hắn trong túi áo lúc nào cũng nắm chặt lại như chống chọi với sự bất lực của mình.

Trong lúc Scarlett thất quai mũ, Rhett nói:

- Can đảm lên. Hôm tôi bị treo cổ, cô có thể tới xem và sẽ được an ủi phần nào. Cái chết của tôi sẽ trả hết cho cô món nợ cũ và... ngay cả món nợ hôm nay. Tôi sẽ nhớ ghi tên cô vào di chúc.

- Cảm ơn. Chỉ sợ họ treo cổ ông quá trễ nên tôi không kịp đóng thuế thôi.

Scarlett đáp trả bằng một giọng mỉa mai không kém Rhett nhưng đó là câu nói có ý nghĩa thật sự.

CHƯƠNG 35

Scarlett bước ra khỏi nhà giam thì trời đang mưa. Binh sĩ ngoài công viên đã vào cả trong trại, phố xá thật hoang vắng. Trên đường, không một chiếc xe, Scarlett tự biết phải đi bộ về nhà. Men rượu tan dần thốc từng bước chân. Gió rét làm nàng run mình, mưa lạnh như hàng ngàn mũi kim châm vào mặt. Chiếc áo choàng mượn của cô Pitty thấm nước thật mau. Cái áo bằng nhung xanh đã bắt đầu hư mấy chiếc lông trên mũ đã biến dạng và trông ủ rũ như chủ nó trong những ngày mưa trên sân gà vịt ở Tara. Gạch lát lề đường đã bể nát và đứt đoạn từng quãng dài. Các nơi trũng lõm đó bùn lầy gập tới cổ chân, dính chặt vào giày như keo và đôi khi còn kéo giật một chiếc giày khỏi chân nàng. Mỗi lần cúi xuống gỡ giày, vạt áo của nàng lại nhúng xuống bùn. Scarlett không cố tránh những vũng lầy nữa, cứ kéo lê vạt áo nặng nề đi. Váy lót bị ướt bám vào chân lạnh buốt, nhưng dù bộ quần áo mới có bị hủy hoại nàng cũng chẳng quan tâm. Scarlett chỉ biết mình đang lạnh cóng và tuyệt vọng.

Làm sao có thể về Tara sau khi đã hùng hồn tuyên bố này nọ? Làm thế nào có thể báo cho họ biết là tất cả phải ra đi... và đi đâu? Làm sao có thể lìa bỏ những cánh đồng đất đỏ, những hàng thông cao vút, dây đàn nằm trong thung lũng và khu nghĩa trang yên tĩnh, nơi Ellen đang yên nghỉ dưới tàng cây bạch hương râm mát.

Cứ mỗi bước chân là một lần thù hận Rhett chồng chất thêm, quân dê tiện! Scarlett mong muốn họ sẽ treo cổ hắn nàng không bao giờ muốn gặp lại kẻ đã chứng kiến sự hạ mình nhục nhã của nàng. Dĩ nhiên Rhett có thể đưa tiền cho nàng được, nếu muốn.

Ồ, treo cổ hắn còn là quá nhẹ! Tạ ơn Chúa, hắn không thể thấy được nàng giữa lúc này, quần áo ướt đầm, tóc tai ủ rũ và răng uren lập cập. Hắn sẽ chế giễu nàng đến đâu!

Những gã da đen gặp nàng trên đường đều quay nhìn, cười hỗn xược. Chúng lại còn cười to hơn khi thấy nàng loạng choạng trong bùn. Tại sao chúng dám cười? Đồ khỉ đen! Tại sao chúng dám chế nhạo nàng, Scarlett O'hara tiểu thư của Tara? Nàng ao ước được chính tay cầm roi ngựa quất vào lưng chúng cho tới khi nào bật máu ra. Bọn

Yankee thóc ma quỷ mới giải phóng cho bọn chúng để đi chế giễu người da trắng!

Đường Washington. quang cảnh phố xá cũng thê lương như tâm trạng của nàng, không còn những tiếng ồn ào phấn khởi như ở đường Cây Đào. Ngày trước đây là nơi có nhiều biệt thự tráng lệ bây giờ chỉ có vài căn vừa được xây lên. Cột ống khói đứng đờng sững trên những nền nhà nam khói ngày nay được mệnh danh là "lính canh của Sherman", còn quá nhiều tại khu phố này. Gió lạnh và mưa, bùn lầy và cây trụi lá, im lặng và hoang vắng, chân lạnh ngắt mà đường về nhà cô Pitty hãy quá xa!

Bỗng có tiếng chân ngựa bì bõm sau lưng, nàng bước vội lên lề để tránh bùn bắn vào chiếc áo choàng của cô Pitty. Một cỗ xe bốn bánh chậm chậm tiến tới, nàng quyết định sẽ xin đi nhờ nếu người đánh xe là dân da trắng. Mưa làm mờ tầm mắt nhưng Scarlett vẫn thấy người đánh xe đang phủ một tấm vải dầu tới cằm. Mặt y có vẻ quen quen khiến Scarlett phải bước xuống lòng đường để nhìn cho rõ. Người đàn ông có vẻ bối rối, hấn ho khe khẽ và cất tiếng kêu, giọng vừa vui mừng vừa ngạc nhiên:

- Cô Scarlett đó hả?

- ồ, ông Kennedy'

Scarlett vừa kêu vừa chạy lúp xúp tới dựa người vào bánh xe dính đầy bùn đất, không còn lo giữ cho áo khỏi dơ nữa. "Chưa bao giờ mình thấy sung sướng gặp được người quen như lúc này".

Frank sung sướng đến đỏ mặt khi nghe Scarlett gọi mình bằng một giọng ân cần. Y lật đật quay người phun nước thuốc lá trong miệng và nhảy ngay xuống đất, nồng nhiệt bắt tay Scarlett và đỡ tấm lá phủ đỡ nàng lên xe.

- Cô Searlett, có chuyện gì cần mà đi vào khu này? Cô không biết tình hình lúc này rất nguy hiểm sao? Và cô lại ướt đầm nữa. CÔ quán chân vào cái tấm này.

Trong lúc Frank lảng xảng, quỳnh quáng, Scarlett vẫn ngồi yên. Được một người đàn ông săn sóc cho quả thật dễ chịu, dù đó là Frank Kennedy, một "cô gái già" mặc quần

dài. Sự sẵn đón xoa dịu được nàng sau khi đã bị Rhett tàn nhẫn hất hủi. Và hơn nữa, thật vui mừng quá đôi khi được gặp lại một người cùng quê

giữa lúc xa nhà! Nàng nhận thấy Frank ăn mặc thật đẹp và chiếc xe cũng mới tinh. Con ngựa trông còn non tuổi và được nuôi nấng kỹ, nhưng Frank có vẻ già trước tuổi già hơn lần nàng gặp ở Tara trong dịp Giáng sinh. Y đã gầy đi, da mặt vàng khè, mắt trũng sâu. Bộ râu đỏ hoe dính nhiều vệt nước thuốc của y trông xác xơ hơn bao giờ hết. Nhưng trái hẳn với những bộ mặt lo âu, phiền muộn Scarlett thường gặp, Frank hăng hái nói:

- Gặp cô tôi vui quá. Tôi không ngờ cô đã lên đây. Tôi có gặp cô Pitty tuần qua không không nghe nói là cô sẽ lên. Cô... hơ...Có người nào ở Tara đi không với cô không?

"Hắn đang nhớ Suellen đây, đồ già ngo'".

Scarlett quấn chân vào tấm mền và cố kéo nó lên tới cằm.

- Tôi đi có một mình. Tôi cũng không báo cho cô Pitty hay trước.

Frank tróc lưỡi giục ngựa, con vật cẩn thận chạy lồm bồm trên con đường lầy.

- Mọi người ở Tara vẫn khỏe?

- Vâng, cũng thường thôi.

Searlett thấy cần phải nghĩ ra chuyện gì để nói nhưng nàng tự biết chưa đủ sức để bàn chuyện. Vẫn còn bị ám ảnh bởi sự thảm bại vừa qua, nàng chỉ muốn nằm dài trên tấm nệm ấm và tự nói với mình: "Hãy nghĩ tới Tara sau. Sau này hẳn hay, thời gian có thể giúp mình chịu đựng".

- ông Kennedy, tôi rất ngạc nhiên gặp lại ông. Tôi biết mình đáng trách vì quá thờ ơ với bạn cũ, nhưng thật tình tôi không biết ông ở Atlanta. Tôi nhớ có người nói với tôi rằng ông đang ở Marietta mà.

- Tôi có một vài dịch vụ ở Marietta, khá nhiều. Vậy Suellen không cho cô hay tôi lập nghiệp ở Atlanta sao? Cô ấy không nói về cửa hàng của tôi à?

Scarlett nhớ mang máng như Suellen có nhắc tới Frank và một cửa hàng nhưng nàng chẳng bao giờ để ý tới những lời nói của Suellen. Chỉ cần biết Frank vẫn còn sống và một ngày nào đó sẽ đem Suellen đi là đủ rồi.

- Không, nó chẳng nói gì. ông có cửa hàng à? Khéo xoay sở quá.

Frank có vẻ xót xa khi được biết Suellen chẳng nhắc nhở gì mình nhưng mặt y tươi lên ngay khi được khen.

- Vâng, tôi có một cửa hàng, một cửa hàng xinh xắn. Người ta nói tôi có khiếu doanh thương.

"Tên già điên tự phụ". Scarlett thì thầm:

- ồ, hể ông mó tay vào chuyện gì là y như chuyện đó phải thành công. Nhưng tôi không hiểu nhờ đâu ông lại gây dựng được một cửa tiệm? Lần gặp vào dịp Giáng sinh qua, ông có nói là chẳng còn một xu nào nữa mà.

Frank đằng hắng, gãi râu và cười rụt rè:

- Chuyện dài dòng lắm, cô Scarlett.

"May quá, có lẽ hẳn ta kể hết chuyện là mình đã tới nhà".

- Kể cho tôi nghe đi.

Cô còn nhớ lúc chúng tôi tới Tara lần cuối cùng để thu lương thực cho quân đội không? Sau đó không lâu, tôi gia nhập đơn vị tác chiến, nghĩa là đánh giết thật sự, không còn làm ở ban quân nhu nữa. Quân đội không còn cần ban ấy vì chúng tôi chẳng thu góp được gì nữa cả. Tôi cũng nghĩ một người khỏe mạnh như mình cần phải có mặt ở tiền tuyến. Thế là tôi vào lực lượng kỵ binh trong một thời gian ngắn

cho đến khi bị một mảnh đạn nhỏ ở vai.

Thấy Frank có vẻ tự mãn, Scarlett dựa hỏi:

- ồ' ghê quá!

- Chỉ bị thương xoàng thôi. Sau đó tôi được gửi về một y viện ở miền Nam, vừa mới bình phục thì quân xung kích Yankee đánh thúc tới. Vì không được báo trước nên chúng tôi cuống cuống lên, người nào còn có thể đi được đều phải tự lực lấy quân dụng và y cụ trong kho đem ra xe lửa. Lúc đó quân mình đã lấy lại Atlanta, người ta cho đoàn xe chúng tôi về đó. Rồi chiến tranh chấm dứt... tôi còn giữ rất nhiều đồ sứ, vòng, nệm lò xo và đệm trải giường mà không ai nhận. Tôi cho rằng đương nhiên những món đó sẽ là của quân Yankee vì chúng đã quy định trung văn kiện đầu hàng.

- ừm...

Scarlett trả lời lơ đãng. Nàng đang cảm thấy ảm áp và hơi buồn ngủ. Frank rầu rĩ tiếp:

- Tới bây giờ tôi cũng không biết mình có lý hay không? Theo lý luận của tôi thì quân Yankee cũng không dùng số hàng đó làm gì, có lẽ chúng sẽ thiêu hủy luôn. Nhưng còn dân mình thì phải bỏ ra nhiều tiền mới mua nổi nên tôi nghĩ chúng vẫn còn thuộc về nhân dân và chính phủ Liên bang miền Nam. Cô hiểu ý tôi chứ?

- ừm...

- Được cô đồng ý là sung sướng lắm rồi. Lương tâm tôi vẫn cứ bứt rứt hoài. Nhiều người bảo, "ồ, quên chuyện đó đi Frank", nhưng tôi vẫn không quên được. Tôi vẫn không dám ngẩng đầu lên vì cứ nghĩ là mình đã sai lầm. Cô có cho là tôi đã xử sự hợp lẽ không?

- Dĩ nhiên.

Scarlett vừa đáp vừa cố nhớ không biết tên già điên này đã nói gì. Một cuộc chiến đấu với lương tâm gì đó. Một người đàn ông già khú như Frank Kennedy thì phải biết cách

hành động để tránh lo nghĩ về sau chớ. Nhưng lúc nào hấn ta cũng vẫn là một người mẫn cảm và hay quan trọng hóa mọi chuyện y hệt như gái già.

- Rất sung sướng nghe cô nói vậy. Sau ngày đầu hàng, tôi còn được khoảng mười đô la bạc và hai bàn tay trắng. Cô biết quân Yankee làm gì ở Jonesboro không? Nhà cửa và cửa hiệu của tôi ra tro. Tôi không biết phải làm thế nào. Rồi tôi dùng mười đô la đó để lợp lại nóc một hiệu buôn dưới Ngã Năm và chuyển hết các món đồ còn sót lại đến đó để bán. Lúc đó, ai cũng đang cần giường ngủ, tô đĩa, nệm giường, tôi bán cho họ với giá rẻ. Tôi nghĩ hầu hết những món đồ đó đâu phải của riêng mình. Và rồi tôi vơ được một ít tiền, tôi mua thêm hàng về bán tiếp, thế là cửa hàng của tôi bắt đầu phát đạt. Nếu công cuộc buôn bán được trở lại như xưa, có lẽ tôi sẽ kiếm được khá tiền.

Vừa nghe tới chữ "tiền", Scarlett tỉnh táo ngay:

- ông nói là ông đang có tiền?

Frank sung sướng ra mặt. Đàn bà thường đối xử với y rất lịch sự nhưng hời hợt trừ Suellen, nên hết sức khoan khoái khi được Scarlett chú ý tới lời nói của mình. Frank cũng lơ đãng cương cho ngựa đi chậm lại để có thể chấm dứt câu chuyện trước khi tới nhà.

- Tôi chưa phải là triệu phú đâu, cô Scarlett, so với tài sản của tôi ngày trước, số tiền hiện tại không nghĩa lý gì. Nhưng năm nay, tôi cũng kiếm được một ngàn đô la. Chắc chắn món tiền đó sẽ giúp tôi nhiều, vì tôi đã nghĩ ra một đường lối kinh doanh khác.

Chuyện tiền bạc gợi sự chú ý của Scarlett ngay. Nàng chớp mắt và xích lại gần Frank hơn nữa.

- ông nói sao, ông Kennedy?

Frank bật cười và nhịp nhịp cây roi lên lưng ngựa.

Có lẽ những chuyện mua bán của tôi làm cô bức bối. Một phụ nữ xinh xắn như cô thì

cần gì biết chuyện thương mại đâu.

"Đồ già ngu"

- ô, tôi biết, tôi dốt đặc chuyện buôn bán nhưng tôi vẫn thích nghe, ông vui lòng kể đi và giải thích rõ những gì tôi không hiểu được, đường lối kinh doanh mới của tôi là một trại cưa.

- Một cái gì?

Một nhà máy xẻ gỗ ra thành ván mỏng. Tôi chưa có, nhưng sẽ mua một ngày gần đây. Một người tên Johnson có xưởng cưa ở đường Cây Đào, đang cần bán gấp vì muốn có ngay một số tiền mặt. Nếu mua thì tôi phải mượn hẩn ở lại coi sóc và trả lương hàng tuần cho hẩn. Trong vùng đó chỉ có vài xưởng cưa thôi. Vì quân Yankee đã phá hủy gần hết các xưởng máy nên mỗi xưởng cưa là một kho vàng mình muốn bán ván theo giá nào cũng được. Quân Yankee đã đốt hết nhà cửa nên dân chúng rất cần ván gỗ để dựng lại. Hiện nay, người ta đua nhau đổ xô vào Atlanta, dân quê thiếu nông nô nên không còn trồng trọt được nữa, tụi Yankee và tụi Carpetbagger thì sẵn sàng xúm vào đây để kiếm chác. Không bao lâu Atlanta sẽ trở nên một thành phố lớn. Người ta cần ván để cất nhà, vì vậy tôi mua lại nhà máy ấy ngay khi... ngay khi thu lại được hết tiền nợ. Năm tới, khoảng này chắc chắn tôi sẽ không còn phải lo nghĩ nhiều tới tiền bạc nữa. Tôi... chắc cô biết tại sao tôi muốn kiếm tiền thật mau không? Frank lại áp úng và đỏ mặt. "Hẩn ta lại nghĩ đến Suellen đây", Scarlett ghê tởm nghĩ thầm.

Trong một thoáng, Scarlett định mượn Frank ba trăm đô la, nhưng nàng chán nản loại bỏ ý nghĩ đó đi. Thế nào hẩn ta cũng sẽ lúng túng lắp bắp vài tiếng, sẽ tìm lời thoái thác, hẩn không thể cho nàng mượn được. Hẩn đã làm lụng cực nhọc mới tìm ra tiền để cưới Suellen vào mùa xuân tới và nếu không gìn giữ số

tiền đó, đám cưới của hẩn sẽ phải hoãn lại vô hạn định. Dù gọi được lòng tốt và bốn phần tương lai của Frank với gia đình bên vợ để được hẩn hứa cho vay thì thế nào Suellen cũng ngăn cản. Suellen càng ngày càng sợ thành gái già và sẽ phải làm bất cứ

gì để chống lại những dự định có thể hoãn ngày cưới của mình thêm nữa. Suellen không xứng có người chồng như Frank và cũng không xứng hưởng hoa lợi một cửa hàng và một nhà máy cưa. Có được chút ít tiền trong tay là Suellen sẽ khó ưa hơn và nó sẽ không bao giờ chịu bỏ ra một đồng nào để bảo vệ Tara. Suellen rất ích kỷ nếu sắm được nhiều quần áo đẹp, được người ta gọi bằng "bà" thì Tara có về tay người khác hoặc bị đốt ra tro nó cũng không cần".

So sánh tương lai êm ấm của Suellen với cuộc sống bấp bênh của mình và của Tara, Scarlett bùng giận vì sự bất công của cuộc đời. Nàng vội quay mặt ra đường sợ Frank để ý. Nàng sắp sửa mất tất cả trong khi Suellen... Bỗng nhiên nàng nảy ra một ý định. Suellen sẽ không có được Frank, sẽ không có cửa hàng và xưởng cưa! Suellen không đáng hưởng những thứ đó. Những thứ đó phải là của nàng. Scarlett nhớ lại số phận của Tara và tên Jonas Wilkerson hiềm độc như rắn đứng trước cửa nhà nàng. Nàng chỉ còn một hy vọng mong manh. Rhett đã đánh tan hy vọng của nàng nhưng nhờ trời, nàng đã có Frank.

Nhưng làm sao để quên rũ anh ta? Scarlett thần thờ nhìn mưa, tay nắm chặt. "Mình có thể làm cho anh ta quên Suellen và quay sang cưới mình không?" Nếu đã gần thành công với Rhett, thì thế nào mình cũng sẽ thành công với Frank! Nàng chớp chớp mắt nhìn Frank. "Hắn ta chẳng đẹp trai chút nào, răng vĩnh, hơi thở hôi hám và có lẽ già gần bằng ba mình. Hơn nữa, hắn ta lại quá nhút nhát, quá tí mỉ. Chưa bao giờ mình thấy một người có nhiều thứ tồi tệ như vậy. Nhưng dầu sao, Frank cũng là một người quý phái và có lẽ mình sống với hắn sẽ còn dễ chịu hơn là với Rhett. Chắc chắn mình sẽ chi phối hắn dễ dàng. Với lại, đã ăn mày thì làm gì có quyền lựa chọn" Dù hắn là vị hôn phu của Suellen, nàng cũng không thấy hối hận chút nào. Sau khi đã vứt bỏ nguyên tắc luân lý để đi Atlanta tìm Rhett, việc chiếm đoạt người chồng sắp cưới của em mình chỉ là chuyện nhỏ.

Hy vọng mới làm nàng tự tin trở lại, nàng quên mất hai chân đang ẩm lạnh. Nàng chăm chú nhìn Frank làm hắn có vẻ lo ngại và sức nhớ lại lời Rhett, nàng vội vàng sụp mắt xuống: "Tôi đã từng thấy nhiều cặp mắt như vậy trong những cuộn đầu

súng... Nó không làm đàn ông hứng thú chút nào".

- Sao đó, cô Scarlett? Cô lạnh à?

- Phải, ông có thể... ông có thể cho tôi để tay vào túi áo ông được không? Lạnh quá đôi găng tay ướt hết.

- ủa, cô không có bao tay da sao? ồ! sao tôi lại vô tâm đến thế, cứ mãi nói chuyện mà quên là cô đang lạnh. Mau lên, Sally! Mà này cô Scarlett, tôi cứ lo nói chuyện của tôi mà quên hỏi cô có việc gì mà phải ra đường vào giờ này?

Không nghĩ ngợi, Scarlett đáp:

- Tôi vừa tới Bộ chỉ huy Yankee.

Frank nhú mảy ngạc nhiên:

- Nhưng, cô Scarlett! Tụi lính... sao...

Scarlett vội cầu nguyện: Lạy Maria Đức mẹ, hãy giúp con tìm cách nói láo cho xuôi. Làm thế nào để Frank đừng nghĩ rằng mình đã tới Rhett. Frank xem Rhett là một trong những tên vô lại nhất.

- Tôi tới đó... tới đó để xem coi... coi có sĩ quan Yankbe nào muốn mua mấy món đồ thuê gởi về cho vợ họ không. Tôi thuê đẹp lắm.

Frank ngồi lùi ra sau một chút, vừa có vẻ giận dữ vừa có vẻ phân vân.

- Cô tới chỗ quân Yankee... Nhưng, cô Scarlett, đáng lý cô không nên tới... tại sao... Chắc hẳn ba cô không biết chuyện này! Chắc hẳn cô Pittyat...

- ồ' ông mà nói lại cô Pitty là tôi chết mất...

Scarlett bật khóc, nàng thật sự lo ngại chuyện đó. Nàng khóc thật dễ dàng vì quá lạnh và quá khổ, nhưng Frank cũng bị kích thích dễ dàng. Y lúng túng và ngượng nghịu

tựa như một người chợt thấy là mình lừa thê cứ chặc lưỡi than khổ luôn miệng. Y muốn bạo gan áp đầu Searlett vào vai mình và vỗ về nàng, nhưng vì chưa bao giờ làm vậy với đàn bà nên y không biết phải bắt đầu làm sao.

Scarlett O'hara người đẹp và thông minh nhất đời lại khóc lóc trong xe y. Scarlett O'hara người kiêu hãnh nhất trong những người kiêu hãnh lại phải đi gạ bán đồ thêu cho quân Yankee. Y đau xót.

Scarlett vẫn khóc nức nở, thỉnh thoảng lại kể vài câu rời rạc, và Frank liền tổng kết là Tara chắc đang khốn đốn. Có lẽ ông O,Ha ra vẫn "không còn như xưa", có lẽ Tara đã không có tiền mua thực phẩm. Do đó, Searlett phải đi Atlanta để kiếm tiền cho mẹ con nàng. Frank lại chặc lưỡi và bỗng nhận thấy Scarlett đã ngã đầu vào vai y. Y hoàn toàn không biết nàng đã làm vậy lúc nào. Chắc chắn là y đã không kéo đầu Scarlett vào vai mình, nhưng quả thật Scarlett đang dựa vào vai y và nước mắt đang rơi lã chã trên ngực y.

Frank xúc động, một xúc động hoàn toàn mới lạ. Y rút rè vuốt ve vai nàng và thấy Searlett không phản đối, bèn mon trớn bạo dạn hơn. Nàng hết sức dịu dàng và yếu đuối! Nhưng cũng thật can đảm, thật điên cuồng khi cô kiếm tiền bằng cách bán đồ thêu.

- Cô Scarlett, tôi sẽ không nói lại với cô Pitty, nhưng phải hứa với tôi là không bao giờ làm chuyện đó nữa. Cứ nghĩ con gái của ông O'hara...

Scarlett mở đôi mắt xanh ngấn lệ nhìn Frank.

- Nhưng, ông Kennedy, tôi phải làm một cái gì chứ. Tôi phải lo nuôi con trong khi không ai đoái hoài tới chúng tôi cả.

Cô là một quả phụ dững cảm, nhưng tôi không muốn cô làm một việc như vậy. Gia đình cô sẽ xấu hổ đến chết mất.

- Vậy tôi phải làm sao bây giờ?

Scarlett lại nhìn Frank như là y sẽ có cách giúp đỡ nàng.

- Được, ngay bây giờ thì tôi chưa nghĩ ra, nhưng thế nào cũng có cách.
- Tôi biết là thế nào ông cũng có cách mà. ông là người tài

Chưa bao giờ Scarlett gọi thân mật như vậy nên vừa nghe, Frank đã bàng hoàng và hết sức hài lòng. Có lẽ do quá rối trí nên cô ta không chú ý tới lời nói của chính mình. Frank tự thấy có bổn phận ân cần và che chở, phải làm một việc gì đó để giúp đỡ cho người chị của Suellen. Y móc ra cái khăn tay đỏ đưa cho

nàng. Scarlett lau mắt rồi phân trần:

- Tôi ngớ ngẩn quá. ông tha thứ cho tôi nghe.
- Cô không ngớ ngẩn đâu. Cô đúng là một phụ nữ can đảm, cố gắng mang cả một gánh nặng quá sức mình. Chắc cô Pittypat cũng không giúp gì cho cô được, phải không? Nghe nói cô ấy đã mất gần hết sản nghiệp, cả ông Henry cũng không còn khá giả gì Tôi chỉ mong có một ngôi nhà để bao bọc cô. Nhưng Scarlett, cô nhớ điều này, lúc nào cưới Suellen xong, chúng tôi sẽ dành cho cô và bé Wade Hampton một chỗ trong mái nhà của chúng tôi.

Đã tới lúc rồi đây! Thánh thần có lẽ đã để mắt tới nên mới tạo ra một cơ hội bằng vàng như vậy, Scarlett cố làm ra vẻ kinh ngạc và bối rối. Nàng giả vờ há miệng như muốn nói điều gì đó rồi ngậm lại.

- Chắc cô dư biết tôi sẽ thành em rể của cô vào mùa xuân tới.

Frank vui vẻ nói nhưng chợt thấy mắt Scarlett lại trào lệ nữa,

- y vội lo lắng hỏi:
- Chuyện gì vậy? Suellen có đau ốm gì không?

- ồ, không, không.

- Chắc có chuyện gì rắc rối phải không? Cô phải nói cho tôi hay mới được.

- Không được đâu, tôi không biết! Tôi nghĩ là nó đã viết thư cho ông hay rồi... Trời, khó nói quá.

- Cô Scarlett, chuyện gì xảy ra?

- Frank, tôi không muốn nói gì tôi tưởng ông đã biết... tôi tưởng nó đã viết thư cho ông rồi

Frank run rẩy:

Viết cho tôi cái gì?

- Dám làm chuyện đó với một người tốt bụng thì quá lắm.

- Nhưng chuyện gì?

- Nó không viết thư cho hay sao? à, tôi đoán có lẽ vì xấu hổ nên nó không chịu viết thư. May là nó còn biết xấu ôi, có một đứa em gái như nó!

Frank không còn mở miệng hỏi tiếp được nữa. Y nhìn Scarlett chòng chọc, mặt tái xám, tay buông thõng dây cương.

- Nó sẽ lấy Tony Fontaine tháng tới. ồ, xin lỗi ông Frank, tôi rất buồn là chính mình lại làm kẻ báo tin này cho ông. Nó đã chán phải chờ đợi lâu, nó sợ sẽ trở thành gái già.

Mammy đã đứng ở thềm nhà lúc Frank đỡ Scarlett xuống xe. Có lẽ bà đã đứng đợi khá lâu vì tóc đã rời tung và khăn choàng đã lấm đốm nước mưa. Mặt bà vừa biểu lộ nét giận dữ, vừa lo sợ. Liếc nhanh về phía Frank và nhận rõ ra y, bà thay đổi ngay sắc mặt... với đôi chút hài lòng. Mammy nặng nề đi tới, mỉm cười lễ phép lúc Frank bắt

tay bà.

- Gặp lại người cùng quê, hân hạnh quá. Mạnh khỏe không ông Frank? ông có vẻ tươi tắn lắm. Nếu biết Scarlett đi với ông tôi đâu có lo lắng dữ vậy. Mới về nhà thấy cô đi mất, tôi cuống cuống như con gà bị vạ cổ. ông thử nghĩ Scarlett ra đường có một mình trong lúc mấy tên mọi giải phóng hỗn xược lúc nhúc ngoài đường sao mà không lo. Sao không cho tôi hay, con gái cưng? Coi chừng bị cảm nữa đó.

Scarlett nháy mắt với Frank. Mặc dầu đang đau đớn vì cái tin buồn vừa qua, Frank cũng mỉm cười và nháy mắt trả lại tỏ ý đã thông cảm lắm rồi. Scarlett nói:

- Mammy lên lầu lấy cho tôi quần áo khô, pha trà nóng nữa.

- Chúa ơi, cái áo của cô đã. tôi hết rồi kia. Vậy là tôi phải mất thì giờ để hong khô và chải lại. Tôi nay còn phải mặc đi đám cưới.

Mammy quay vào, Scarlett dựa vào người Frank, thì thầm:

- ở lại dùng bữa tối với tôi nghen! Chúng tôi trơ trọi quá. Sau đó chúng ta sẽ đi đám cưới, ông cũng đi nữa! Và nhớ đừng nói gì với cô Pitty về chuyện... về chuyện Suellen. Cô sẽ buồn ghê lắm. Và tôi sẽ lãnh hết vì tôi là chị nó.

Frank hấp tấp trả lời:

- Không đâu! Không đâu!

- Hôm nay ông tử tế với tôi quá. Tôi đã cảm thấy hoàn toàn vững lòng trở lại.

Nàng siết chặt tay Frank và đắm đuối nhìn anh ta.

Mammy đứng chờ ngay bên trong cửa, nhìn Scarlett một cách khó hiểu rồi cả hai lên lầu, vào phòng ngủ. Bà lẳng lặng cởi quần áo ướt của Scarlett mặc lên thành ghế và đỡ nàng vào giường. Lúc mang tới cho Scarlett một tách trà và một viên gạch nóng quần trong vải, bà nhìn Scarlett và nói với một giọng đầy hối tiếc mà chưa bao giờ nàng

nghe thấy;

- Con gái, sao con không nói cho Mammy biết, con muốn tính toán cái gì? Nếu vậy vú đâu có lo lắng suốt đường đi Atlanta. Vú đã quá già và mập nên không xoay sở được như trước.

- Bà nói gì?

- Con gái cưng, đừng gạt vú. Vú hiểu con quá mà. Vú đã nhìn rõ mặt ông Frank và mặt con, vú đọc rõ như đang đọc Thánh kinh vậy. Vú còn nghe những lời con thì thầm với ông Frank về Suellen nữa. Nếu vú biết trước chuyện Frank và con, vú đâu có lo lắng nhiều vậy.

- Được rồi.

Scarlett cuộn người trong mền, nàng biết có đóng kịch thêm nữa với Mammy cũng vô ích.

- Vậy bà tưởng tôi đi gặp ai?

Con gái, vú không biết, nhưng vú không thích cái mặt của con ngày hôm qua. Và vú nhớ cô Pitty đã viết cho Melly rằng cái tên đề tiện Butler có nhiều tiền lắm và vú cũng không quên chuyện gì đã nghe. Nhưng còn ông Frank, ông ấy cũng thuộc giới quý tộc dầu không đẹp trai...

Scarlett gay gắt nhìn Mammy. Bà cũng bình tĩnh nhìn trả lại với tia mắt của một người toàn trí.

- Được, bây giờ bà muốn gì? Bép xép lại với Suellen?

- Tôi chỉ muốn giúp cô vui vẻ bên ông Frank thôi.

Mammy vừa đáp vừa nhét mí mền quanh cổ Scarlett. Nàng nằm yên lặng một lúc lâu trong khi Mammy cứ đi qua đi lại trong phòng, không một đòi hỏi giải thích, không

một lời trách cứ Mammy đã hiểu rõ và im lặng. Scarlett bỗng nhận ra Mammy còn có vẻ thật sự ương ngạnh hơn mình. Mammy là vú nuôi Scarlett và hẳn Scarlett muốn gì, dầu cái đó thuộc về người khác, Mammy cũng điềm nhiên giúp nàng đạt được ý muốn. Quyền lợi của Suellen và Frank Kennedy không nghĩa lý gì đối với Mammy. Scarlett đang túng bấn và cố sức vùng vẫy. Mammy ủng hộ nàng không chút do dự. Scarlett hiểu được sự ủng hộ ngấm ngầm của người nhũ mẫu và khi viên gạch nóng đã làm nàng ấm áp, tia hy vọng lúc này còn yếu ớt lóe lên trên đoạn trường về nhà bây giờ bùng cháy mãnh liệt. Trái tim ồ ạt bơm máu khắp người. Sức lực trở lại với Scarlett làm nàng. Nàng muốn cười to lên "Mình vẫn chưa thất bại", nàng vui vẻ nghĩ thầm. Mammy đưa cho tôi cái gương. Đừng để hờ vai ra nghe không!

Mammy đưa cái gương soi. Scarlett nhìn vào đó.

Mặt xanh mét như ma, còn tóc thì bù xù như đuôi ngựa.

- Cô không còn tươi tắn như ngày xưa nữa.
- Hừm... mưa có lớn lắm không?
- Cô đã biết là mưa lớn lắm mà.
- Cũng được, bà đi mua đồ cho tôi
- Mưa như vậy làm sao đi được?
- Không, để tôi đi vậy.
- Cô cần gì gấp đến nỗi không chờ được? Hôm nay như vậy cũng chưa đủ sao?

Scarlett chăm chú quan sát mặt mình trong gương, nói:

- Tôi cần một chai dầu thơm. Bà gội đầu rồi xịt lên tóc cho tôi một bình nước hột mộc qua.

- Tôi không gọi đầu cho cô trong lúc cô đã ướt mem tôi cũng không muốn cô xài dầu thơm như những người đàn bà phóng đảng kia.

- Bà phải làm theo ý tôi. Lục trong bóp lấy năm đô la vàng đi mua đồ cho tôi ngay. Và... ơ... Mammy, bà mua giùm tôi một... một thỏi son nữa.

Mammy dăm nghi:

- Cái đó là cái gì?

Vú không cần biết. Chỉ hỏi người ta là được.

- Tôi không muốn mua cái gì mà tôi không biết.

- Được đó là một loại màu, nếu vú tò mò muốn biết! Đó là màu để thoa mặt. Vú đi mau đi.

Mammy la lối:

- Thoa mặt! Cô đã lớn lắm rồi nên tôi không đánh đòn được. Chưa bao giờ tôi thấy xấu hổ như vậy! Cô phát điên rồi! Ngay lúc này bà Ellen nằm dưới mồ cũng không yên! Cô thoa mặt như một...

- Bà biết là bà ngoại Robillard cũng từng thoa mặt và... Phải và bà ấy chỉ mặc có một cái váy lót bên trong thôi.

- Nhưng không phải đó là lý do để cô bắt chước. Hồi bà ngoại còn nhỏ, nếp sống rất buông thả, nhưng bây giờ thì khác, lúc đó họ...

Scarlett tốc mền ngồi dậy, hét lớn:

- Nếu vậy thì bà về ngay Tara đi.

- Tôi chỉ về Tara khi nào tôi muốn. Tôi có toàn quyền. Bây giờ tôi muốn ở lại. Nằm xuống đi. Bộ muốn bị sưng phổi hay sao? Mặc áo nịt vào mau. Mặc áo nịt vào đi. con

cung! Chúa ơi, cô giống y hệt như là ba cô vậy! Nằm xuống đi... Tôi không thể mua màu cho cô được! Xấu hổ lắm ai cũng biết là tôi đi mua cái đó cho con gái tôi! Scarlett, cô đã đẹp quá rồi, cần cái đó làm chi. Con cung, chỉ có hạng đàn bà lẳng lơ mới xài thứ đó.

- Nhưng họ đã đạt được kết quả, phải không?

- Chúa ơi! Con đừng nói bậy bạ vậy! Bỏ đôi vớ ướt đó xuống, con gái cung. Tôi không muốn cô đi mua mấy món đó. Bà Ellen sẽ hiện về rầy rà tôi. Nằm xuống đi. Tôi sẽ đi mua cho. Có lẽ tôi sẽ tìm ra được một cửa hiệu không có người nào quen với chúng ta.

Đêm đó, tại nhà riêng bà Elsing, sau khi mọi nghi thức hôn lễ của Fanny đã làm xong và khi lão Levi cùng cái nhạc sĩ đang sửa soạn nhạc cụ cho cuộc khiêu vũ, Scarlett sung sướng rảo mắt nhìn quanh. Được dịp tham dự lại một đám tiệc thật là khoan khoái. Nàng cũng hài lòng vì sự tiếp đón nồng hậu của mọi người. Lúc nàng cặp tay Frank bước vào nhà, mọi người đổ xô tới chào hỏi, hôn hít bắt tay, bày tỏ sự nhớ mong. Họ còn yêu cầu nàng đừng về Tara nữa. Ngay đến những người như bà Meade, bà Merriwether, bà Whiting và những người đàn bà khác từng đối xử lạnh nhạt với nàng trong thời chiến cũng đã quên hết những hành vi của nàng ngày xưa. Họ chỉ thấy nàng cũng chịu đau khổ trước những thất bại chung như họ và nàng là cháu của cô Pitty, là bà quả phụ Charles. Họ rơm rớm nước mắt khi hôn nàng, nhắc lại cái chết của mẹ nàng và bỏ ra nhiều thì giờ để hỏi thăm cha nàng cùng các cô em gái. Người nào cũng hỏi thăm Ashley và Melanie, họ muốn biết tại sao vợ chồng họ không cùng về Atlanta.

Dù rất hài lòng trước sự đón tiếp mềm mại ấy, Scarlett cũng thoáng thấy bức bối, bức bối vì cái áo nhung của mình. Chiếc áo vẫn còn ướt ngang gối và có những vết lấm đốm khắp nơi trên họ nhận ra là nàng chỉ có một cái, vậy thôi. Nhưng rồi nàng cũng yên tâm khi nhận thấy y phục của nhiều người khác trông còn lôi thôi lếch thếch hơn vá vúi chỗ này chỗ nọ. Dầu sao, áo nàng cũng còn nguyên và mới nhất trong đám khách, trừ cái áo cưới bằng satin trắng của Fanny. Nhớ lại những gì cô Pitty đã nói

về tình hình tài chính của bà Elsing, Scarlett ngạc nhiên tự hỏi họ lấy tiền ở đâu để may áo satinh đó, để mua đồ giải khát, để trang hoàng và mượn nhạc công. Chắc chắn là phải tốn nhiều tiền lắm. Có lẽ bà ta vay mượn hoặc cả dòng họ Elsing đóng góp vào để làm quà cưới cho Fanny.

Một đám cưới linh đình vào lúc này, đối với Scarlett cũng hoang phí như gia đình Tarleton làm bia mộ cho mấy đứa con trai. Bây giờ đâu còn là lúc xài tiền như nước nữa. Tại sao đám người này vẫn cố sống như xưa trong khi ngày xưa êm đẹp không còn nữa?

Nhưng Scarlett gạt qua ngay những ám ảnh về chuyện tiền bạc đó. Không phải là tiền của nàng thì lo nghĩ làm gì cho mất vui.

Scarlett nhận ra mình có quen biết nhiều với chú rể, anh ta tên là Tommy Wellburn người Sgrarta. Năm 1863, nàng đã có lần săn sóc Tommy khi anh ta bị thương ở vai. Ngày trước Tommy rất đẹp trai, anh rời trường Đại học Y khoa để gia nhập kỵ binh. Bây giờ, trông như một cụ già, vết thương ở háng làm anh ta thấp hẳn xuống. Tommy đi rất khó khăn và đứng như nhận xét của cô Pitty, cái lối đi hai hàng của anh ta trông rất khó coi. Nhưng anh ta không có vẻ gì lo nghĩ hoặc quan tâm tới dáng điệu của mình. Tommy đã bỏ ý định theo đuổi ngành y khoa, bây giờ anh ta đang làm thầu khoán, coi sóc một đám nhân công người Ireland xây cất một khách sạn mới. Scarlett không hiểu tại sao Tommy có thể theo đuổi được cái nghề đó với thương tích như thế, nhưng nàng không hỏi. Nàng nhận thức rằng người ta có thể làm được bất cứ việc gì khi bị sự túng cùng thúc đẩy.

Tommy, Hugh Elsing và chàng Ren Picard bé choắt như khi đứng tiếp chuyện nàng trong khi gia nhân đang kéo bàn ghế vào vách để dọn chỗ làm sàn khiêu vũ. Từ lần gặp chót vào năm 1962 tới nay, Hugh vẫn không có gì thay đổi. Vẫn còn là một anh chàng gầy gò, mãi cầm với mớ tóc lòa xòa trước trán. Nhưng René đã khắc hẳn với cái ngày nghỉ phép để làm lễ cưới cùng Maybelle Merriwether, nụ cười anh ta rõ ràng là gượng gạo mặc dầu những nét linh hoạt sống động của dân Creole vẫn sáng ngời trong mắt và đáng vẻ ngạo mạn trong bộ đồng phục Zouave cũng không còn nữa.

Anh ta vừa hôn tay Scarlett vừa nói:

- Má như hoa hồng, mắt như bích ngọc. Vẫn đẹp như ngày tôi gặp lần đầu trong hội chợ. Cô nhớ không? Tôi không bao giờ quên cái lồi cô bỏ nhẫn cưới vào giỏ của tôi. Hà! Can đảm lắm Nhưng không bao giờ tôi lại có thể nghĩ được là cô đã chờ đợi lâu như thế mà chưa chịu có thêm cái nhẫn khác.

René thúc cùi chỏ vào hông Hugh. Scarlett trả đũa:

- Còn tôi cũng không bao giờ nghĩ được rằng anh có thể đánh xe đi bán bánh ba-tê, Ren Picard.

Thay vì xấu hổ, anh ta lại tỏ ra đắc chí, vừa cười lớn vừa vỗ vỗ vào lưng Hugh.

- ôi, bà già vợ yêu quý đã bắt tôi làm việc đó. Lần thứ nhất trong đời tôi. Ren Picard này, con người đáng lẽ chỉ lo nuôi ngựa giống và chơi vĩ cầm thôi. Vậy mà bây giờ đánh xe đi bán bánh ba tê. Nhưng tôi lại khoái. Bà nhạc tôi có thể khiến một người đàn ông làm bất cứ chuyện gì. Nếu bà mà làm Tướng có lẽ chúng ta đã thắng trận, có phải không Tommy?

Scarlett nghĩ thầm: "Lạ chưa, chỉ khoái đánh xe đi bán bánh ba tê trong khi gia đình có mùi dấm đất dai dặc theo bờ sông Mississippi và một dinh thự to lớn ở Orleans".

Tommy liếc nhìn bà già vợ mới, gật gù:

Nếu các bà già vợ của tụi mình gia nhập quân đội, thì chúng ta đã đánh bại quân Yankee trong vòng tuần lễ. Lý do duy nhất khiến chúng ta kháng cự được khá lâu là nhờ cái khối các bà đứng đằng sau nhất định không bỏ cuộc.

Hugh cười kiêu hãnh:

- Họ không bao giờ bỏ cuộc. Không một người đàn bà nào có mặt đêm nay lại chịu đầu hàng, nó làm họ đau khổ còn nhiều hơn đàn ông tụi mình.

Tommy kết luận:

- Và họ đang căm hận lắm, phải không Scarlett? Các bà buồn rầu trước cảnh xuống dốc của chúng ta còn hơn chính mình nữa. Đáng lý Hugh sẽ là một luật sư, Ren thì kéo đàn cho vua chúa âu châu.

Tommy thụp xuống vừa vặn tránh một cú đấm của Ren.

- Và đáng lý tôi sẽ thành một bác sĩ....

Ren kêu lên:

- Cứ để thêm một ít lâu nữa rồi coi. Lúc đó tôi sẽ thành ông hoàng bánh ba tê ở miền Nam. Hung sẽ thành ông vua bán củi và mây, Tommy, mây sẽ là chủ nhân ông của hàng trăm nô lệ Ireland thay vì bọn nô lệ da đen ngày xưa. Thay đổi nhiều lắm chứ! Còn các cô, Scarlett, Melanie sẽ trở thành cái gì đây? Các cô

vắt sữa bò, hái bông?

- Không là cái gì cả.

Scarlett lạnh lùng trả lời, nàng không hiểu tại sao Ren lại vui vẻ trước những cảnh khốn khổ như vậy được. Nàng nói thếp:

- Đã có bọn hắc nô làm những chuyện đó cho chúng tôi.

Nghe nói cô Melly đặt tên con là Beauregard. Cô nói lại với Melly là tôi, Ren này, chấp nhận và tuyên bố là cái tên đó chỉ thua có danh Thánh chúa Jesus thôi.

Ren mỉm cười, mắt long lanh kiêu hãnh vì cái tên Beauregard của vị tướng nổi danh về chiến thuật tập kích ở Louisiana.

Tommy phụ họa:

- Cái tên Robert Edward Lee cũng vậy. Tại sao tôi không bắt chước cái lối đặt tên như

vậy kìa, đưa con đầu lòng của tôi sẽ tên là Bob Lee Wellburn.

Ren nhún vai cười to.

Sau khi đã thử lại nhạc cụ, cái nhạc sĩ chơi bài "ông lão Dan Tucker", Tommy quay lại Scarlett:

- Cô khiêu vũ không? Tôi thì không thể mời cô được, còn Hugh và Ren...

- Không cảm ơn... tôi vẫn còn tang mẹ.

Scarlett đưa mắt tìm Frank Kennedy thì thấy y đang đứng gần bà Elsing. Nàng ra hiệu cho Frank lại gần.

- Tôi ngồi ở góc phòng đằng kia, ông tìm một ít món giải khát với đó, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau.

Trong khi Frank hấp tấp đi lấy rượu vang và bánh ngọt, Scarlett ngồi vào trong một lờm nhỏ của phòng khách cẩn thận xếp váy lại để giấu những vết dơ. Cảnh đông người, tiếng nhạc làm Scarlett quên hết những nhục nhã với Rhett ban sáng. Ngày mai nàng sẽ nghĩ tới thái độ của Rhett, nghĩ tới sự nhục nhã của mình. Ngày mai nàng sẽ tự hỏi xem đã chiếm được trái tim của Frank chưa.

Nhưng đêm nay thì không. Đêm nay phải sống cho chính mình.

Được khiêu vũ trở lại thì thích quá nhưng dĩ nhiên ngồi với Frank trong một góc phòng hẻo lánh như thế này thì hữu ích hơn. Tiếng nhạc nghe mời mọc thật, Scarlett không ngớt nhịp chân theo tiếng gõ nhịp của lão Levi. Trên sàn nhảy hai hàng người khi thì hòa nhập vào nhau rồi lùi ra, lúc thì quay tròn rồi nắm tay nhau. Trông họ cũng như xưa nhưng ở họ lại có một cái gì khác ngày xưa. Tại sao? Có phải họ đã sống thêm vài tuổi rồi? Không, có một cái gì khác hơn mãnh lực của thời gian. Bọn họ, thế giới của họ đã mất đi một cái gì đó. Năm năm trước, họ sống trong một thế giới đầy an nhàn tươi đẹp. Bây giờ thế giới đó không còn nữa, những rung động,

những ý nghĩa, những nét đáng yêu của nếp sống xưa cũ đã mất cả rồi.

Scarlett biết chính mình cũng đã biến đổi, nhưng không phải người rồi chợt cảm thấy mình như một người lạ lạc lõng tới đây. Nàng thấy mình lạc lõng như vừa đến từ một thế giới khác. Và rồi nàng nhớ lại, đó cũng là cái cảm nghĩ thường có mỗi khi gần gũi với Ashley và những người cùng bản chất với chàng, Scarlett nhận thấy không thể nào hiểu được họ. Thế giới xa xưa của họ đã thay đổi, nhưng bề ngoài của họ không thay đổi, vì đó là những gì họ còn giữ lại được. Họ vẫn bám víu chặt chẽ vào những gì họ yêu mến nhất của ngày xưa, những cử chỉ uể oải, thanh lịch và vượt lên trên hết là ý thức bảo vệ phụ nữ của nam giới.

Scarlett cũng biết mình thay đổi nhiều. Nếu không, nàng không thể làm được những chuyện nàng đã làm từ ngày rời Atlanta chạy nạn. Nếu không, nàng không thể trù liệu được một kế hoạch vô vọng như ngày hôm qua: Tuy nhiên nàng vẫn thấy mình khác họ, nhưng tới bây giờ nàng vẫn không thể hiểu tại sao có sự khác biệt đó. Có lẽ vì nàng có thể làm được những chuyện mà họ thà chết chứ không làm. Có lẽ vì họ đã mất hy vọng nhưng vẫn cố mỉm cười, vẫn lễ phép trước cuộc đời, còn Scarlett thì không. Nàng không thể làm ngơ trước cuộc đời. Nàng phải sống và cuộc sống thì lại quá tàn nhẫn với nàng, chứa đựng quá nhiều bất trắc cho nên dầu muốn gượng cười với nó nàng cũng không làm được. Nhìn thái độ dịu dàng can đảm hoặc kiêu hãnh của bạn bè nàng thấy nó chẳng nói lên một ý nghĩa nào cả. Đối với nàng, họ chỉ là những người ngoan cố, không chịu nhìn thẳng vào sự thật. Nhìn những người đang quay cuồng trên sàn khiêu vũ, Scarlett tự hỏi không biết cuộc đời có đẩy họ vào đường cùng như nàng không, những người yêu đã chết, những người không tàn phế, đam con cái đói khát, ruộng đất bị xâu xé, nhà cửa thuộc về người lạ. Dĩ nhiên là họ cũng đang khốn đốn như nàng! Scarlett biết rõ hoàn cảnh của họ, sự khánh tận, khốn khổ của họ cũng là của nàng, vấn đề của họ cũng là vấn đề của nàng. Nhưng họ lại phản ứng khác hẳn nàng. Những khuôn mặt hiện diện trong phòng này đêm nay không còn là những bộ mặt thật nữa, đó là những cái mặt nạ, những cái mặt nạ hoàn hảo.

Bỗng nhiên nàng thấy thù ghét mọi người vì họ khác hẳn nàng, vì họ cư mang sự khinh tị của họ bằng một thái độ ung dung mà nàng không thể nào bắt chước. Những người đàn bà kia dù hàng ngày phải làm lụng cực nhọc và chưa biết tới chừng nào sẽ có thêm được một cái áo mới, nhưng họ cứ khư khư giữ lấy những dáng điệu của người đàn bà quý tộc ngày xưa. Scarlett không thể coi mình là người quý tộc được nữa, dù nàng vẫn còn một cái áo nhung và một mái tóc xe nước hoa, dù vẫn là người xuất thân từ giới thượng lưu và dù trước đây cũng đã có một gia sản vĩ đại. Scarlett biết không thể coi mình là một phụ nữ quý tộc được nữa khi trên bàn ăn không còn muông mạ bạc, không còn chén đĩa bằng pha lê, không còn ngựa xe thừa thãi và bông vải Tara chưa biết tới chừng nào mới được những bàn tay da đen hái lại.

Và! Thì ra khác biệt là ở đó! Dù đang nghèo khó, họ vẫn cứ tưởng mình còn sang trọng như xưa, còn mình thì không. Bọn ngu dân ấy không nhận thức được là không còn tiền thì không thể là một nhà quý tộc".

Scarlett không ngớt nghe những lời nhạo báng cái thói xét người theo tiền bạc của người Yankee. Nhưng ngay lúc này, nàng không khỏi không đồng ý với chúng, vì họ hoàn toàn có lý về điểm này, dù vẫn sai lầm nhiều chuyện khác. Nàng biết Ellen có thể bất tỉnh khi nghe con gái mình nói lời như vậy, bởi vì cảnh nghèo khó không bao giờ làm Ellen xấu hổ. Xấu hổ! Phải, đó là cảm nghĩ của Scarlett giữa lúc này. Nàng xấu hổ vì thấy mình nghèo, vì phải làm lụng như một hắc nô.

Nàng tức bực nhún vai. Có lẽ bọn người này có lý, nhưng dù sao cái đám kiêu căng ngốc nghếch kia cũng không biết nhìn về tương lai như nàng. Họ vẫn nuôi tiếc quá khứ. Thời buổi đã trở nên khó khăn, nhưng Scarlett biết có nhiều người vì cố giữ gia phong nên không dám dấn thân phần đầu... phần đầu để kiếm tiền. Tất cả đều nghĩ rằng việc kiếm tiền hoặc nói tới tiền đều là những chuyện thấp kém. Dĩ nhiên. cũng có những trường hợp đặc biệt. Bà Merriwether nướng bánh và Ren Picard đánh xe giao bánh. Hugh Elsing cưa cây và bán củi dạo. Tommy làm thầu khoán và Frank mở cửa tiệm. Một số điền chủ chỉ còn vài sào đất để canh tác nhưng vẫn canh tác vì thiếu thốn. Những luật sư hay bác sĩ phải quay lại với nghề nghiệp họ. để cứ chờ đợi những

thân chủ có lẽ không bao giờ tới nữa. Còn bao nhiêu người khác, sống buông thả như ngày xưa chuyện gì sẽ đến với họ?

Phân Scarlett, nàng không muốn sống trong cảnh nghèo khổ trọn đời không muốn ngồi im chờ phép lạ. Nàng muốn dẫn thân vào cuộc đời và sẽ chi phối nó, nếu được. Scarlett không giống như những người kia đem vốn liếng để đầu tư vào một chính nghĩa đã sụp đổ. Cha nàng, một thanh niên di cư nghèo khó đã

tạo dựng được cả một đồn điền to tát như Tara. ông đã làm được gì thì con gái ông cũng phải làm theo được. Họ sống bằng quá khứ còn nàng thì sống nhờ hy vọng ở tương lai. Từ đây Frank Kennedy sẽ là tương lai của nàng vì ít ra y cũng có một cửa hàng và một số tiền mặt. Nếu nàng lấy được Frank và đặt được tay lên món tiền đó, nàng sẽ cứu nguy cho Tara trong nhiều năm nữa. Và sau đó... cần phải bảo Frank mua lại xưởng cưa. Scarlett nhận thấy rằng thành phố đang trong thời kỳ tái thiết và người nào làm chủ một tiệm buôn gỗ cũng cầm bằng như sẽ có một mỏ vàng.

Scarlett bỗng nhớ lại những lời của Rhett trong những năm đầu của cuộc chiến, lần hần nói về số tiền kiếm được nhờ cuộc phong tỏa. Lúc đó nàng không sao hiểu nổi nhưng bây giờ nó lại trở thành quá rõ ràng, "Chúng ta có thể kiếm ra thật nhiều tiền trong nhịp sụp đổ của một nền văn minh cũng như giữa lúc xây dựng một nền văn minh khác". Nàng nghĩ. "Đây đúng là sự sụp đổ mà hần tiên đoán. Hần có lý. Ai không ngại làm việc đều có thể kiếm ra tiền dễ dàng.

vừa thấy Frank từ bên kia phòng khách đi tới với ly rượu dâu và đĩa bánh ngọt trên tay, Scarlett sửa soạn một nụ cười. Nàng không bận tâm nghĩ ngợi xem Tara có đáng cho nàng lấy Frank không. Vừa nhấm nháp ly rượu ngọt, nàng vừa mỉm cười với y.

Scarlett tự biết đôi má mình hồng hào và gợi cảm hơn bất cứ cô gái nào ở đây. Nàng kéo vạt áo lên cho Frank ngồi bên cạnh và phe phẩy thiếc khăn tay cho mùi nước hoa thoảng ra. Nàng hãnh diện với mùi hương đó vì trong phòng không có người đàn bà nào dùng dầu thơm và tất cả cũng đã chú ý ngay tới nó. Trong một thoáng bạo dạn, Frank thì thầm khen nàng tươi đẹp thơm ngát như một nụ hoa hồng.

Phải chi Frank đừng làm nàng liên tưởng tới một con thỏ già. Phải chi anh ta có vẻ nịnh đầm và nồng nàn như anh em Tarleton hoặc cùng lắm thì có những hành động thô bạo như Rhett. Nhưng nếu Frank có được những thứ đó thì đã đủ khôn ngoan để nhận ra những băn khoăn hiện rõ trong ánh mắt của nàng rồi. Frank không biết gì về đàn bà thì làm sao có thể nghi ngờ được những mưu chước của nàng. Đó là một cái may cho Scarlett, nhưng không phải vì thế mà nàng tặng được lòng kính phục Frank.

CHƯƠNG 36

Sau hai tuần bị xoáy lốc trong cơn cám dỗ mê hồn, Frank thành hôn với Scarlett. Nàng đã làm ra vẻ thẹn thùng khi nói với Frank là mình chịu đựng hết nổi những lời yêu thương nồng cháy của y.

Y không biết là suốt hai tuần đó, cứ đêm đêm là Scarlett lại đếm bước ở phòng riêng, nghiêng rằng lo ngại chuyện bất ngờ có thể xảy tới. Chẳng hạn như một lá thư nào đó của Suellen là hủy hoại cả kế hoạch của mình. Nàng đã cảm ơn Chúa là em gái nàng rất lười viết thư mà chỉ thích thú nhận được. Dù sao thì cũng phải có một vận may, luôn luôn phải có, nàng cứ thầm mong như thế trong khi đi đi lại lại giữa căn phòng lạnh buốt với chiếc khăn choàng đã phai màu của Ellen phủ lên bộ quần áo ngủ. Frank không hay là nàng đã nhận được một bức thư của Will vắn tắt cho biết là tên cự quán gia Jonas Wilkerson có tới Tara lần nữa và khi thấy nàng đã đi Atlanta, hấn la hét ôm tới đến nỗi Will và Ashley phải lôi cổ hấn ra khỏi nhà. Bức thư của Will càng làm nàng kinh hoàng lên với một ý thức đã nằm sẵn trong đầu, đó là thời gian, ngày càng kề cận hạn định trả khoản thuế phụ trội. Nàng lo sợ cuống cuống theo nhịp độ của mỗi ngày trôi qua và ước gì có thể chặn đứng được kim đồng hồ lại.

Tuy thế, nàng vẫn đóng trò thật khéo nên Frank chẳng nghi ngờ gì cả, chỉ thấy những gì trên bề mặt... người quả phụ xinh đẹp và yếu ớt của Charles Hamilton hàng đêm chào đón y tại phòng khách của cô Pittypat, lắng nghe y nói chuyện và tỏ ra vô cùng tán phục khi y đề cập tới các chương trình hiện tại và tương lai cho công cuộc làm ăn của y. Frank cũng cho biết là khi đã đủ sức mua nổi xưởng cưa kia, chắc chắn y sẽ được rất nhiều tiền. Cảm tình nồng đượm và đôi mắt ngời sáng cứ theo dõi từng lời, từng tiếng của Frank, là một thứ thần dược có thể xoa dịu được vết thương tình gây ra bởi sự phản bội mà y tưởng là có thật của Suellen. Tim y đau buốt vì sự thay lòng đổi dạ của Suellen và tự ái của một người đàn ông đứng tuổi, vẫn còn độc thân, biết rõ chẳng con người đàn bà nào mê mình nổi, đã bị tổn thương quá nặng. Y không thể viết thư để trách móc cô gái mà y cho là đã bội phản đó, mỗi khi nghĩ tới là y lại ghê

tỏm từ bỏ ý định. Nhưng y vẫn có thể tìm được chút ấm lòng khi nói với Scarlett về Suellen.

Không một tiếng nào ám chỉ sự bất tín của em mình, nhưng Scarlett có thể bảo là nàng đã quá biết rõ tâm tính xấu xa của em và nếu Frank muốn quên đi thì y hãy nên tìm một người đàn bà xứng đáng biết nhận rõ giá trị của chồng.

Quả phụ nhỏ bé của Hamilton với đôi má hồng hồng mới đẹp làm sao. Con người đáng yêu đó thỉnh thoảng cứ thở dài phiền muộn cho số kiếp mình, rồi có lúc lại cười tươi như tiếng quả chuông bạc tí hon reo vui mỗi khi Frank ghẹo phá. Chiếc áo xanh được Mammy chải sạch ôm gọn thân hình thon thon của nàng làm nổi bật những đường cong mỹ miều và mùi hương thoang thoang thoát ra từ chiếc khăn tay và mái tóc càng làm cho Frank say đắm. Thật là đáng trách khi một người đàn bà bé bỏng như vậy lại sống cô đơn và yếu đuối giữa một thế giới thô bạo mà chính nàng không nhận ra sự thô bạo đó. Đã vậy nàng lại không có chồng, không có anh và cũng không có cha để bảo vệ cho. Theo ý Frank thì xã hội này quá tàn nhẫn đối với một thiếu phụ đơn côi và đó cũng là điều mà Scarlett thật tâm nhìn nhận.

Mỗi đêm Frank đều tới chơi vì không khí nhà cô Pitty vừa thoải mái vừa hiền dịu. Nụ cười tiếp đón của Mammy ở trước thêm là cái cười dành cho thượng khách, cô Pitty thì dãi cà phê có pha chút rượu mạnh còn Scarlett thì cứ như đeo dính từng tiếng từng lời của y. Thỉnh thoảng vào buổi chiều, nhân có vài việc giao dịch về chuyện làm ăn, y đánh xe đưa Scarlett cùng đi. Đó là những chuyến đi thích thú với y vì Scarlett cứ luôn miệng hỏi những câu vớ vẩn khiến y hài lòng thầm nhận xét "đúng là đàn bà". Frank không khỏi phì cười về sự dốt đặc của nàng về các vấn đề thương mại:

- Chớ sao, bộ ông tưởng một phụ nữ ngờ nghệch như tôi mà biết nổi chuyện làm ăn của đàn ông sao?

Lần đầu tiên trong cuộc sống trai già, Frank có cảm tưởng mình đã được Thượng đế tạo dựng bằng một khuôn mẫu khác thường chỉ dành để che chở cho những người đàn bà yếu đuối và ngờ nghệch.

Rồi cuối cùng, khi đứng bên nhau trong lễ cưới, bàn tay nhỏ bé của Scarlett nằm trong tay y, mắt nhìn xuống làm nổi bật hai đường cong của đôi chân mày đen sậm trên khuôn mặt ửng hồng, Frank vẫn chưa hiểu ra sao cả. Y chỉ nhận thức được có một điều là đã thực hiện được một việc gì đó quá sức tưởng tượng.

Không một bạn bè hay người thân nào của hai họ có mặt trong hôn lễ. Các chứng nhân toàn là những người lạ được mời từ ngoài đường vào. Scarlett đã muốn vậy và Frank đành nhượng bộ dù miễn cưỡng, bởi vì y có ý định để cho người em gái cùng em rể của y từ Jonesboro tới dự. Rồi sau đó là một bữa tiệc ra mắt tại nhà cô Pitty với nhưng ly rượu mừng cô dâu giữa đông đủ bạn bè. Nhưng Scarlett nhất định không nghe và cũng không chịu để cô Pitty có mặt.

Chỉ có hai chúng mình thôi, Frank. Giống như một vụ bắt cóc Tôi cứ muốn làm như cả hai cùng chạy trốn rồi mới cử hành hôn lễ. Mình chiều tôi đi, chỉ cho tôi thôi'

Chính những lời tình tứ đó, hãy còn quá mới đối với Frank và những ngăn lệ long lanh viền quanh đôi mắt biếc đã làm y xiêu lòng. Dầu sao, người chồng cũng phải nhượng bộ phần nào đối với người vợ sắp cưới nhất là về hôn lễ bởi vì đàn bà thường hay chú tâm quá nhiều về chuyện đó.

Thế nên, trước khi kịp nhận ra Frank đã là người có vợ.

Y cho Scarlett ba trăm đô la, theo sự van lơn khẩn thiết của nàng. Mới đầu y cảm thấy tiếc vì không còn đủ tiền để mua ngay xưởng cưa. Nhưng một người đàn ông không thể để cho cả gia đình nhà vợ bị tống ra lề đường và rồi sự tiếc rẻ của y tàn lụi dần trước vẻ tươi vui của vợ cũng như công khó "chăm sóc" của nàng dường như có ý đền bù sự giúp đỡ hào hiệp của y. Từ trước tới nay Frank chưa hề được một phụ nữ nào "chăm sóc cho mình cả, cho nên y cảm thấy dù sao món tiền kia cũng đã được xài đúng chỗ.

Scarlett phái Mammy về Tara ngay với ba mục tiêu cùng một lúc: trao tiền cho Will đóng thuế, thông báo đám cưới của nàng và mang Wade lên Atlanta. Trong hai hôm.

nàng nhận được thư của Will và nàng cứ mang bức thư đó trong mình để đọc đi đọc lại mãi với niềm vui dào dạt. Will báo tin đã đóng thuế xong và gã cựu quân gia Wilkerson đã như "điên lên" khi biết ra nhưng hắn không còn hăm he gì nữa. Ở đoạn kết Will viết vài hàng chúc mừng ngắn gọn theo thông lệ. Nàng biết Will thông cảm được nàng và hiểu rõ tại sao nàng phải làm như thế. Y không trách móc cũng chẳng tán thành. Nhưng còn Ashley? Chàng nghĩ gì sau khi xảy ra cái màn quyết liệt hôm ở ngoài vườn cây trái Tara.

Nàng cũng nhận được thư của Suellen viết sai be bét nhưng lời lẽ hung tợn, nhòa nước mắt. Đó là một bức thư độc ác và đầy đủ những nhận định xác thực về tâm địa của bà chị khiến nàng chẳng bao giờ quên được cũng như không bao giờ tha thứ cho người viết.

Nhưng những lời sỉ vả của Suellen vẫn không làm lu mờ được niềm vui của nàng biết rõ là Tara đã được an toàn, dù chỉ tạm thời. Thoạt khó mà phải nhìn nhận rằng nơi cư trú thường xuyên của nàng bây giờ chính là Atlanta chứ không phải Tara. Trong cuộc tranh đấu trong tuyệt vọng để cứu thoát Tara, nàng chỉ nghĩ tới mảnh đất thân yêu đó không hề nghĩ tới hậu quả đến với mình.

Bây giờ việc đã rồi nàng mới thương nhớ quê nhà - nỗi thương nhớ khôn nguôi. Và lại, nàng cũng thật lòng nhớ ơn Frank đã cứu Tara nên bốn phận của nàng là phải tỏ lộ nhiệt tình đối với chồng để y không bao giờ phải hối tiếc chuyện đã cưới nàng.

Các bà, các cô ở Atlanta luôn phải lao tâm khổ trí lo chuyện nhà mình nên không còn mấy chú ý nhiều đến chuyện láng giềng. Tuy nhiên họ không khỏi xì xầm bàn tán về cái đám cưới mà họ cho là xấu xa.

Scarlett hiểu rõ như vậy nhưng bất chấp. Thật ra có gì là vô luân khi kết hôn với một người đàn ông chưa vợ đâu. Tara đã an toàn, mặc thiên hạ muốn nói gì thì nói. Vấn đề quan trọng là nhắc khéo để Frank kiếm được nhiều tiền hơn. Sau khi đã quá sợ sự đe dọa của Jonas Wilkerson, nàng sẽ chẳng bao giờ có thể yên tâm nếu nàng và Frank chẳng dư tiền. Do đó, nàng không quên có lần Frank đã nói về chuyện xưởng cưa. Có

được một trại cưa lúc này là kiếm được cả khối tiền, bởi vì giá gỗ ván đang lên cao vùn vụt. Nàng cứ thâm day dứt về chuyện Frank không đủ tiền để vừa đóng thuế cho Tra vừa mua được xưởng cưa. Bởi thế nàng quyết định thúc đẩy Frank trong chuyên buôn bán ở cửa hàng hiện có để sinh lợi thật mau, hầu mua kịp được trại cưa trước khi có người phỗng tay trên.

Nếu là đàn ông, nàng sẽ mua xưởng cưa cho kỳ được dù phải cầm cổ cửa hàng, nhằm gia tăng lợi tức. Sau ngày thành vợ chồng, nàng đã tế nhị đề cập vấn đề đó song Frank chỉ mỉm cười bảo nàng không nên để cho vàng trán xinh và bé nhỏ ưu tư về các vấn đề thương mại. Tuy thế, Frank không khỏi ngạc nhiên là tại sao vợ mình lại biết tới chuyện "cầm cổ", nhưng đó là một ngạc nhiên thú vị. Nhưng cái cảm giác thú vị đó bị đánh tan mau để thay vào bằng một thái độ sững sờ. Có lần nhân lúc vui miệng y đã nói với vợ là có "một số người" - y cẩn thận không nói rõ tên ai - vẫn còn mắc nợ y nhưng không trả nổi và phần y thì không muốn hỏi thúc những người bạn cũ cũng như những nhân vật đã từng một thời ở giai cấp thượng lưu. Và Frank đã hối tiếc vì ít lâu sau đó Scarlett cứ hỏi đi hỏi lại mãi chuyện này. Trong lúc hỏi, trông nàng thật ngây thơ, nàng bảo là mình chỉ tò mò muốn biết nhưng người đó là ai và thiếu bao nhiêu, vậy thôi. Để trả lời, Frank chỉ phát một cử chỉ băng quơ, ho khúc khúc và lặp lại là y không muốn để vàng trán xinh xinh và bé nhỏ của vợ ưu tư về chuyện đó.

Nhưng y bắt đầu mơ hồ cảm thấy là cái vàng trán bé nhỏ lại là một bộ óc khá "tinh tường về những con số", còn thông thạo hơn cả bộ óc của y và đó là một phát giác không mấy vui. Y đã hết sức sững sốt khi nhận ra Scarlett có thể tính nhẩm thật mau một bài tính cộng dài thậm thọt trong lúc y phải cần tới giấy viết mới làm ra số thành nếu phải cộng quá ba con số. Hơn nữa, lối tính thập phân và bách phân của vợ y dường như không gặp chút khó khăn nào. Y cho rằng người đàn bà mà hiểu biết quá rành về thương mại và phân số thì không mấy nữ tính. Bây giờ y không còn thấy thích bàn với vợ về những vấn đề thương vụ như trước kia. Và cuối cùng y không khỏi tỉnh ngộ khi phát giác là phụ nữ cũng có một bộ óc như ai.

Do đâu mà Frank sớm hiểu được việc Scarlett thành hôn với y chỉ nhằm để lợi dụng

thì quả tình không ai biết. Có thể y đã nhìn rõ sự thật trong dịp Tony Fontaine - con người quen tạt nói thẳng - tới Atlanta về công việc làm ăn. Có thể y đã biết được một cách trực tiếp hơn qua những lá thư của em gái y từ Jonesboro gửi tới. Nhưng chắc chắn là không phải do Suellen. Cô ta không bao giờ viết cho y và phần y thì không thể viết thư giải thích. Còn giải thích gì nữa khi y đã là người có vợ? Do đó, Frank cứ mãi đau xót về việc Suellen không bao giờ hiểu ra sự thật và cứ tưởng là y phụ bạc. Có lẽ mọi người cùng nghĩ thế và oán trách y. Nhưng Frank chẳng có cách nào để tự thanh minh cả, bởi lẽ một người đàn ông không thể tự thú nhận là chính mình đã bị điên đảo bởi bất kể "cái gì đó" của một người đàn bà... và một người đàn ông tự trọng lại càng không thể tuyên bố là chính mình, bị vợ cho vào bẫy.

Scarlett là vợ y và một người vợ thì bao giờ cũng cần được bảo vệ bởi sự trung thành của ông chồng. Ngoài ra, Frank cũng khó mà nghĩ được rằng Scarlett chỉ lấy y để lợi dụng chứ chẳng có một chút tình cảm nào. Tánh tự kiêu của đàn ông không cho phép y xác nhận điều đó. Thà cho rằng vì quá thương mình nên Scarlett phải đặt điều nói dối còn hơn. Nhưng vấn đề không giản dị như thế, Frank tự hiểu mình không phải là hạng đàn ông có đủ khả năng mê hoặc phụ nữ. Nhưng vốn là người quý tộc, y đành giữ kín nỗi băn khoăn đó, Scarlett đã là vợ y, y không thể nhục mạ vợ bằng cách đặt ra những câu hỏi dị kỳ mà rốt cuộc rồi cũng chẳng tới đâu.

Vả lại Frank cũng chẳng muốn cứu vãn tình thế để làm gì bởi lẽ cuộc sống lứa đôi của y đang ở trên đà hạnh phúc. Scarlett quả là một người vợ duyên dáng xinh tươi và gần như hoàn hảo về mọi khía cạnh... chỉ có điều là bướng bỉnh. Mới đầu hôm Sớm mai là Frank đã nhận thức rằng nếu cứ để cho vợ làm theo ý muốn riêng thì cuộc sống vô cùng thoải mái. Được hành động theo ý riêng, Scarlett vui như trẻ con, tìm đủ cách chọc phá chồng. Thỉnh thoảng nàng lại ngồi lên gối Frank, bứt bứt chòm râu thưa thớt khiến y có cảm tưởng là mình trẻ đi hai mươi tuổi. Có lúc nàng tỏ ra ngoan ngoan hiền dịu một cách bất ngờ với cử chỉ đem hơi giày chồng những lần y về nhà trong đêm, rồi lại dịu dàng trách móc y cứ để cho chân ướt và đầu bị nhiễm lạnh luôn. Nàng cũng không quên là Frank thích ăn lòng gà và mỗi ly cà phê phải có ba muỗng đường. Đúng vậy... cuộc sống quả là êm ấm nếu... Scarlett vẫn cứ được để làm theo ý riêng.

Cưới vợ được hai tuần Frank bị cúm và phải nằm luôn trên giường theo lời bác sĩ Meade. Năm đầu cuộc chiến Frank phải nằm bệnh viện hai tháng vì chứng sung phổi và từ đó đến nay y vẫn lo sợ bệnh cũ tái phát. Do đó, Frank phải nằm nghỉ ngơi, và uống những thứ thuốc do Mammy và cô Pitty pha chế.

Bệnh cứ kéo dài ngày này qua ngày khác làm Frank rất lo âu cho cửa hàng. Y phò thác việc trông nom cho người bán hàng, cậu này cứ mỗi tối phải tới nhà để báo cáo công việc mua bán trong ngày, nhưng Frank chẳng yên lòng cho tới một ngày có được dịp thuận tiện, Scarlett đặt tay lên trán y và nói:

- Nếu anh cứ lo lắng như vậy em giận cho coi. Để em xuống phố xem công việc ra sao.

Và Làm như không nghe những lời phản đối yếu ớt của Frank, nàng đi ngay. Suốt ba tuần qua, Scarlett nóng lòng muốn xem sổ sách kế toán để biết rõ tình trạng tài chính của chồng. May mắn là Frank phải nằm liệt giường!

Cửa hàng ở gần Ngã Năm, mái nhà mới trông thật tương phản với bức vách ám khói cũ kỹ. Mái hiên bằng gỗ che dài ra sát mặt đường và ở chỗ những thanh sắt dài có một số lừa ngựa được buộc vào đó đầu cúi xuống dưới cơn mưa lạnh. Bên trong bày biện gần giống như cửa hiệu Bullard ở Jonesboro, chỉ thiếu đám người thừa nhân tụ tập quanh lò sưởi khắc nhỏ nước thuốc vào những chậu cát. Cửa hàng của Frank rộng hơn thương hiệu Bullard nhưng tối hơn. Mái hiên gỗ đã che hầu hết ánh sáng mặt trời làm bên trong có vẻ ảm đạm, ánh sáng chỉ lọt vào nhờ những khung tò vò tận trên cao. Trên sàn nhà là một lớp mặt cưa bê bột bùn, chỗ nào cũng đầy bụi bám. Chỉ có mặt tiền cửa hàng là hơi ngăn nắp với những cái kệ trong bày hàng vải, đồ sứ dụng cụ nhà bếp và nhiều món lặt vặt khác. Nhưng bên trong là cả một vùng hỗn loạn.

Trên sàn đất cứng không được lót ván, hàng hóa ngổn ngang.

Trong ánh sáng lơ mơ, Scarlett thấy nào là hộp điện, lưới cày, nào là yên cương và vài cỗ quan tài bằng ván thông. Bàn ghế cũ từ những thứ làm bằng cây cánh kiến tới

những thứ cây quý như đào hoa tâm và tử đàn chất trong một góc. Chậu, chén bát, bình bằng sứ chất bừa bãi dưới sàn nhà và nhiều thùng cây kê sát vách trong bóng tối, Scarlett phải bung đèn tới soi mới nhận thấy đó là những thùng đựng hột giống, then cửa và đồ dùng của thợ mộc. Vậy mà mình cứ tưởng một người tỉ mỉ và già dặn như Frank thì phải ngăn nắp hơn", Scarlett vừa lấy khăn lau tay vừa nghĩ ngợi, "Vậy mà y như một cái chuồng heo. Thế này thì làm sao điều hành công việc! Cho quét bụi mấy món hàng này và đem ra ngoài để dễ trông thấy, có phải là đã bán chạy hơn không?

Nếu cửa hàng đã bừa bãi như thế thì sổ sách sẽ ra sao? 'Mình phải xem sổ sách ngay bây giờ mới được', Scarlett cầm đèn bước ra ngoài. Willie, gã bán hàng miễn cưỡng đưa cho nàng một quyển sổ to và bản thủ. Hiển nhiên cậu ta cũng đồng ý với Frank là đàn bà không được xen vào chuyện thương mại. Nhưng Scarlett đã làm cho câm miệng bằng cách ra lệnh cho cậu ta về nhà ăn trưa. Khi Willie đi rồi, Scarlett thấy dễ chịu hơn. Nàng kéo ghế lại ngồi bên lò sưởi, co một chân lên và mở quyển sổ đặt trên đầu gối.

Bây giờ là thời gian dùng bữa trưa, ngoài phố hoàn toàn thưa vắng. Không một khách nào tới gõ Cửa lúc này. Scarlett chậm chạp lật từng trang giấy và nhìn kỹ từng hàng tên cùng những con số bằng chữ viết tay cứng còng của Frank.

Đúng như dự đoán của nàng, Scarlett nhú mày khi nhìn thấy bằng chứng hiển nhiên về bộ óc thương mại tồi tệ của Frank. Số tiền y cho mượn tổng cộng ít nhất cũng năm trăm đô la, trong đó có nhiều người thiếu nợ từ mấy tháng qua, con nợ toàn là những người quen, có cả tên nhà Merriwether và nhà Elsing. Lần nghe Frank bảo có cho một số nhà thiếu nợ, nàng tưởng đó chỉ là một số tiền nhỏ. Nhưng bây giờ, sự thật là năm trăm đô la. "Nếu họ không trả được, tại sao Frank lại cứ bán hàng cho họ mãi? Phần lớn đều có thể trả tiền nếu Frank chịu mở miệng đòi. Chắc chắn là nhà Elsing trả nổi vì họ đã có thể may cho Fanny cái áo sa tanh và tổ chức được lễ cưới trọng thể. Frank dễ mềm lòng nên mới bị người ta lợi dụng. Nếu anh ta đòi được phân nửa số nợ thôi cũng đủ mua được trại cưa rồi. Hơn nữa, mình cũng có sẵn tiền để đóng thuế dễ dàng".

Rồi nàng giận dữ nghĩ thầm. "Vậy mà Frank dám tự cho là đủ sức để quản trị trại cưa! Quái lạ chưa! Nếu biến cái tiệm thành một cơ quan từ thiện thế này thì làm sao khai thác nổi một trại cưa? May lắm là giữ nổi trong vòng một tháng thôi. Tại sao mình lại không thể làm cho cửa hàng này phát đạt hơn? Chắc chắn là mình có thể coi sóc một trại cưa có kết quả hơn Frank nhiều dù mình chưa hề biết gì về chuyện buôn bán gỗ".

Thật lạ lùng khi một người đàn bà cho rằng mình có thể rảnh việc thương mại hơn đàn ông. Đối với Scarlett đó là một tư tưởng cách mạng bởi từ nhỏ nàng đã được giáo huấn rằng đàn ông mới là giống toàn trí, còn đàn bà chỉ là một sinh vật để làm đẹp mà thôi. Dĩ nhiên nàng đã nhận thấy thành kiến đó không xác đáng, nhưng bắt buộc phải chấp nhận. Chưa bao giờ nàng phát biểu ý nghĩ đó bằng lời nói. Nàng vẫn ngồi bất động, quyền sở mở rộng trên đùi, miệng há hốc vì ngạc nhiên, nghĩ tới những tháng ở Tara phải làm việc như một người đàn ông và rồi cũng đầu vào đó. Từ lúc nhỏ, người ta đã dạy nàng rằng một mình người đàn bà không thể hoàn thành được bất cứ việc gì, nhưng chính nàng đã điều khiển đồn điền không nhờ sự giúp đỡ của một người đàn ông nào cả, trước khi Will tới. Nàng nghĩ thầm: "Từ đó mình đã bắt đầu tin tưởng rằng phụ nữ có thể làm bất cứ việc gì không cần tới đàn ông... từ chuyện mang bầu".

Nàng nói to lên: "ước gì mình có tiền giống để mua trại cưa đó Chắc chắn là nó sẽ hoạt động suốt ngày. Và không một ai có thể mua chịu được một mảnh ván vụn".

Scarlett thở dài. Bây giờ không còn ai còn có thể giúp nàng về tiền bạc. Do đó, chuyện vay mượn không thành vấn đề. Chỉ có cách là Frank đòi lại tiền nợ mới mua được trại cưa. Đó là cách chắc chắn nhất để có tiền và khi đã mua được trại cưa, nàng sẽ tìm cách giúp không về phương diện quản trị cho có kết quả hơn.

Scarlett xé trang sổ chót ra và ghi lại tên các con nợ từ nhiều tháng qua vẫn chưa chịu trả. Về nhà, nàng sẽ đem vấn đề này ra bàn với Frank ngay. Nàng sẽ làm cho Frank hiểu rằng những người đó phải trả nợ, dù họ là bạn cũ, dù Frank thấy ngại phải đòi tiền họ. Điều đó có lẽ làm Frank phiền muộn lắm vì y là người cả nể, sợ làm mất lòng bạn bè. Thà y chịu mất tiền hơn là tỏ ra quá lạnh lùng với đầu óc con buôn. Có lẽ Frank sẽ nói không người nào có tiền để trả cho y.

Điều này dường như đúng. Chuyện nghèo khó không mới lạ gì với nàng Nhưng hầu như người nào cũng còn giữ lại chút ít đồ bạc, nữ trang hay một vài bất động sản nào đó. Frank có thể nhận những vật đó thay tiền mặt.

Nàng tưởng tượng tới cảnh Frank râu rĩ khi nghe ý kiến đó.

Lấy vàng bạc, gia sản của bạn bè! Nàng rùn vai: "Được, cứ mặc tình rên rỉ. Mình sẽ bảo y cứ vì tình bạn bè mà chịu nghèo khó đi, còn mình thì không. Y sẽ không bao giờ thành công nếu không chịu cương quyết hơn. Nhưng y phải thành công mới được, cần phải kiếm nhiều tiền dù mình bắt buộc phải làm dữ với y".

Scarlett đang nắn nót từng chữ thì cửa tiệm bỗng mở ra, gió lạnh lùa vào. Một người đàn ông cao lớn, dáng dấp uyển chuyển như một thổ dân da đỏ, đang xăm xăm bước tới. Ngược mắt lên, Scarlett nhận ra là Rhett Butler.

Quần áo hần mới nguyên, chiếc áo khoác thật dài và trên vai là một cái áo choàng không tay của người kỵ mã. Vừa thấy nàng, hần cúi chào thật sâu, một tay để trên ngực áo somi xếp nếp. Rhett cười, răng trắng bóng.

- Bà Kennedy thân mến? Bà Kennedy yêu quý của tôi!

Rồi hần phá ra cười thật to.

Scarlett kinh hoàng như gặp phải hồn ma xuất hiện, nhưng ngay sau đó nàng bỏ chân xuống uốn thẳng người lên và lạnh lùng.

- ông tới đây làm gì?

- Tôi vừa đến thăm bà Pittypat và được tin cô đã lấy chồng, tôi vội vàng tới đây để chúc mừng cô.

- Nhớ lại chuyện nhục nhã đó, nàng đỏ bừng mặt vì e thẹn.

- Tôi không hiểu tại sao ông lại có thể trâng tráo gặp lại tôi.Ồ, ông là quân...

- Hiếu chiến có được không?

Rhett cười thật tươi, nụ cười không chút gì xấu hổ cho hành động của mình làm Scarlett cũng phải gượng cười theo.

- Tiếc là họ không treo cổ ông đi?

- Có lẽ nhiều người cũng cùng một ý với cô. Bình tĩnh đi nào, Scarlett. Cô làm như vừa nuốt phải một khúc xương. Chắc chắn cô đã có đủ thời giờ để hiểu ra cái... ơ... cái trò đùa của tôi.

- Trò đùa Hừ? Không bao giờ tôi quên được.

- Phải quên được chứ, cô sẽ quên. Cô làm ra vẻ giận dữ như vậy chỉ vì cô tưởng rằng đó là một thái độ thích đáng và được kính trọng. Tôi ngồi được chứ

- Không.

Rhett ngồi xuống một cái ghế bên cạnh và nham nhở cười:

- Vậy là cô không thể đợi tôi, dầu chỉ hai tuần thôi. Đàn bà thật mau thay lòng đổi dạ.

Và thấy Scarlett chẳng nói gì, Rhett tiếp tục:

- Scarlett hãy cho tôi biết, nhân danh tình bạn... giữa hai người bạn cũ và thân thiết... sao cô không chịu đợi tới lúc tôi được phóng thích có phải khôn ngoan hơn không? Hay là sống với anh chồng già khom Kennedy thú vị hơn làm tình nhân của tôi?

Luôn luôn, những lời châm biếm của Rhett làm cho Scarlett nổi giận, vừa không khỏi tức cười vì thái độ trơ trẽn của hắn.

- ông không được quyền nói vậy.

- Gần đây có một điều làm tôi nghĩ ngợi rất nhiều, cô có thể thỏa mãn tính tò mò của tôi không? Cô không thấy có chút gì ghê tởm khi lấy tới hai người chồng mà cô không

hề yêu thương hoặc chẳng chút cảm tình nào sao? Hay là tôi nhận lầm về phẩm hạnh của phụ nữ miền Nam.

- Rhett!

- Hỏi thì hỏi vậy chứ tôi thì lúc nào cũng cho rằng đàn bà thật khó hiểu, dù từ nhỏ tôi học được đàn bà là một sinh vật mỏng manh và dễ cảm. ở Châu âu người ta cho rằng vợ chồng mà thật sự yêu thương nhau thì thật là vô vị. Trong vấn đề này tôi thấy người âu có lý Lấy nhau vì quyền lợi, yêu nhau vì lạc thú. Cô đồng ý không? Cô gần gũi với dòng họ ngoại còn nhiều hơn tôi tưởng.

Thật khoan khoái làm sao khi được hét vào mặt hắn: "Tôi lấy chồng không phải vì quyền lợi!". Nhưng buồn thay, người đối thoại với nàng là Rhett, những lời phản đối như vậy chỉ bất lợi cho nàng thêm thôi. Scarlett đành lái câu chuyện sang hướng khác:

- Làm sao họ thả ông ra?

- ồ, có gì đâu! Họ vừa thả tôi ra hồi sáng nay. Tôi nhẹ nhàng hăm dọa thằng bạn đang làm lớn trong chánh phủ Yankee... một thằng bạn rất thân... một trong những công dân trung thành với Hiệp chủng quốc lúc trước thường bán cho tôi súng ống và quần áo đàn bà. Và khi tình trạng phiền phức của tôi tới tai hắn, hắn liền hấp tấp sử dụng thế lực của mình. Do đó, tôi được phóng thích. Có quyền lực là có tất cả. Scarlett, cô hãy nhớ như vậy khi nào bị bắt. Có quyền lực là có tất cả, có tội hay vô tội chỉ là một vấn đề triết lý.

- Tôi tin chắc ông không phải người vô tội.

- Phải, bây giờ đã được tự do, tôi cũng xin thành thật rằng tôi đáng tội như Cain^o Tôi có giết tên mọi da đỏ. Nó dám hỗn xược với một phụ nữ thượng lưu nên một người đàn ông hào hiệp của miền Nam còn có thể làm gì khác hơn? Và cũng tiện đây, tôi thú nhận đã bắn chết một tên Yankee sau khi cãi vã trong quán rượu. Người ta không kết tội tôi và có lẽ một kẻ xấu số nào đó đã bị treo cổ thay tôi.

Rhett kể lại những vụ sát nhân của hắn một cách tươi tỉnh khiến Scarlett lạnh người. Nàng định cho hắn một bài học đạo đức thì bỗng nhớ lại tên Yankee đang vùi thây dưới giàn nho xạ Tara. Tên Yankee đó không làm nàng hối hận chút nào, nàng chỉ thấy như đã đạp chết một con gián. Nàng không thể lên án Rhett trong khi nàng cũng phạm tội sát nhân. '

- Và cũng tiện đây, tôi cho cô biết thêm, nhưng phải kín miệng mới được (có nghĩa là đừng nói lại cho cô Pittypat nghe), đó là tôi có tiền thật và tiền đó được cất kỹ trong ngân hàng Liverpool^{oo}

- Tiền?

Phải, món tiền mà bọn Yankbe đang dòm ngó. Không phải vì keo kiệt mà tôi không cho cô mượn. Nếu hôm đó tôi ký một hồi phiếu thì bọn chúng sẽ dò ra được ngay và chắc chắn là cô sẽ không được một xu nào. Hy vọng duy nhất của tôi là nằm im. Tôi biết số tiền đó được giữ rất kỹ và nếu xui xẻo lắm, bọn chúng dò ra được chỗ cất tiền và cố đoạt khỏi tay tôi, tôi sẽ tố cáo tất cả những nhà ái quốc Yankee đã bán lậu đạn dược, máy móc cho tôi trong thời chiến. Chuyện đó mà nổ tung ra thì khó ngủ lắm vì phần đông những kẻ đó đang giữ nhiều địa vị quan trọng ở Washington. Thật vậy, tôi được phóng thích vì họ không muốn tôi làm to chuyện, tôi...

Như vậy có nghĩa là ông... ông có giữ số vàng của Liên bang miền Nam?

- Không hẳn vậy. Chúa ơi? Lúc đó khoảng chừng năm chục người cùng nhiệm vụ vượt phong tỏa như tôi và họ cũng đã gửi hàng đồng tiền ở Nassau, Anh quốc, hoặc Gia Nã Đại. Dân Liên bang miền Nam ít người nào biết về chúng tôi. Tôi có gần nửa triệu đô la. Không phải nhỏ, Scarlett, nửa triệu đô la. Phải cô đừng quá nôn nóng tái giá gấp như vậy.

Nửa triệu đô la, Scarlett tê người vì hối tiếc. Rhett vẫn nói nhưng nàng không còn hiểu được gì cả. Khó mà tưởng tượng một người lại có cả một món tiền kéch sù như thế, giữa khi cả nước đang chịu đói khổ. Nhiều quá, nhiều tiền quá trong tay một kẻ không

biết cần tiền và cũng không coi trọng tiền bạc. Còn nàng,

chỉ có một ông chồng già và một cửa tiệm nghèo nàn, bản thủ.

Thật quá bất công khi một tên vô lại như Rhett Butler lại có quá nhiều tiền trong khi nàng, người đang mang cả một gánh nặng, lại chỉ có một số vốn nhỏ nhoi. Scarlett đâm ra thù ghét hắn... hắn ăn mặc bảnh bao để ngồi đây chế nhạo nàng. Được rồi, nàng sẽ không dại gì khen để hắn kiêu hãnh thêm.

- Có lẽ ông cho rằng lấy tiền của Liên bang miền Nam như vậy là chính đáng lắm phải không Tôi thì nghĩ khác. Đó là một hành động ăn cắp. Tôi không muốn lương tâm tôi ám ảnh về món tiền đó.

Rhett nhăn nhó:

- Miệng lưỡi cũng chua ngoa dữ? Nhưng theo cô thì tôi ăn cắp tiền của ai? Scarlett im lặng cố suy nghĩ nhưng không tìm ra được câu trả lời. Dầu sao hắn cũng hành động như Frank, chỉ có phần to tát hơn thôi. Rhett tiếp tục:

- Phân nửa số tiền đó là công khó của tôi tìm ra, tôi đã kiếm tiền một cách lương thiện nhờ những nhà yêu nước Hiệp chủng quốc, những người không ngần ngại bán cả Bắc Mỹ nếu... được lời một trăm phần trăm tiền trên giá trị món hàng của họ. Một phần là nhờ sự tích trữ bông vải của tôi hồi khởi chiến tôi mua bông vải với giá rẻ mạt và đợi cho các nhà máy sợi ở Anh gào lên, tôi mới bán lại một đô la mỗi cân. Phần khác cũng nhờ việc đầu cơ thực phẩm. Vậy thì tại sao tôi lại để tội Yankee hưởng công khó của tôi? Phần còn lại là của Liên bang miền Nam. Tiền bán bông vải ở Liverpool với giá rất cao, số bông vải đó tôi đem ra khỏi xứ

trong thời kỳ bị phong tỏa. Người ta đồng ý đưa cho tôi số bông đó để tôi mua về cho họ da thuộc, súng ống và giấy mực. Và tôi cũng đã làm tròn sứ mạng của mình. Tôi được lệnh gửi vàng vào ngân hàng Anh quen dưới tên tôi, như vậy để tôi có thể dễ dàng sử dụng tiền bạc hơn. Cô có nhớ khi cuộc phong tỏa trở nên gắt gao, khi đó tôi không thể nào đem tàu ra hay vào một hải cảng nào nữa, vì vậy mà số vàng đã nằm

yên trong ngân hàng. Tôi phải làm gì khác nữa? Chẳng lẽ lại ngu ngốc lấy tiền ra và cố đưa tới hải cảng Wilmington cho tụi Yankee đoạt hết? Đâu phải lỗi tại tôi mà là do cuộc phong tỏa ngày càng gắt gao hơn. Cũng không phải lỗi của tôi mà là do chính nghĩa của chúng ta sụp đổ. Số tiền quả thật của Liên bang miền Nam. Nhưng bây giờ chính phủ Liên bang miền Nam ở đâu? Tôi trả lại tiền cho ai? Đưa cho chính quyền Yankee à? Tôi đã chán phải chịu tiếng ăn cắp rồi.

Rhett móc trong túi ra một cái hộp bọc da, lấy một điều xì gà dài đưa lên mũi ngửi. Hắn làm như đang chờ sự nhận xét của nàng.

- Đồ mắc dịch? Hắn vẫn chặn đón trước, luôn luôn trong luận điệu của hắn vẫn có cái gì không ổn nhưng mình không bao giờ biết đó là gì".

Scarlett làm ra điều trịnh trọng:

- ông nên đem tiền đó ra bố thí. Chính phủ Liên bang không còn nhưng vẫn còn những người theo chủ nghĩa Liên bang và gia đình họ đang đói khổ.

Hắn ngã đầu ra sau cười ngặt nghẽo:

Chưa bao giờ đáng tức cười bằng lúc cô tuôn ra những lời ngụy biện. Hãy nên thành thật, Scarlett, cô không thể nói láo được. Người Ireland là giống dân nói láo tồi nhất trên thế giới. Hãy thành thật đi. Cô không bao giờ quan tâm tới cái chính nghĩa khốn khó kia và dân miền Nam có chết đói, cô cũng cóc cần. Và rồi, cô sẽ la hoảng lên nếu tôi đem ra bố thí mà quên chia cho cô một phần lớn nhất.

Scarlett làm ra vẻ lạnh lùng và nghiêm trang:

- Tôi không thèm tiền của ông.

- Thật không? Nếu tôi mà xòe ra hai mươi lăm xu bây giờ chắc cô sẽ chộp ngay.

Scarlett xếp quyển sổ trên đầu gối lại như để sửa soạn đứng lên. Nhưng Rhett đã đứng dậy và vừa cười vừa ấn nàng ngồi xuống ghế.

- Chừng nào cô mới bỏ được cái tánh hay nổi giận khi nghe nói sự thật? Cô đã không ngại nói thật với người khác thì tại sao không chịu nghe người ta nói thẳng với mình. Tôi không nhục mạ cô đâu. Hám lợi là đức hạnh tồi tệ nhất.

Scarlett không hiểu rõ chữ hám lợi có nghĩa gì, nhưng nghe Rhett bảo đó là đức tính tốt, nàng cũng nguôi giận phần nào.

- Không phải tôi tới để nhạo báng sự khốn khổ của cô mà chính là để chúc cô sống lâu và hạnh phúc, sẵn dịp tôi cũng muốn biết Suellen nghĩ gì về thủ đoạn của cô?

Cái gì của tôi?

- Tôi đâu có...

- Thôi đừng chối quanh. Em cô đã nói gì?

- Nó không nói gì hết.

Mắt Rhett sáng tinh quái:

- Em cô rộng lượng thật. Bây giờ trở lại chuyện nghèo khó của cô, chắc chắn tôi có quyền biết những gì từ sau lúc cô tới thăm tôi trong khám. Có phải Frank không nhiều tiền như cô tưởng?

Không làm sao lẩn tránh hẳn được, phải kể hết cho hẳn nghe hoặc là mời hẳn ra, chỉ có hai cách đó. Những lời châm biếm của hẳn làm nàng đau xót, nhưng đó lại là sự thật. Rhett biết rõ việc nàng làm, biết rõ cả lý do và dù cho hẳn có đưa ra những câu hỏi quá tàn nhẫn, hình như bên trong nó còn chứa đựng một thiện ý nào. Rhett là người duy nhất nàng có thể nói hết sự thật. Kể ra cũng thoải mái phần nào khi sau bao lâu không có dịp tâm sự cùng ai. Mỗi khi nàng nói ra những ý tưởng thật sự của mình thì người ta lại khó chịu. Nói chuyện với Rhett, nàng có cảm giác thoải mái, nhẹ nhàng như vừa cởi một đôi giày chật bó để mang vào một đôi hài.

Rhett bỗng đổi giọng:

- Cô đã có tiền đóng thuế cho Tara, phải không? Đừng bảo là nguy cơ vẫn còn rình rập trước cửa Tara.

Scarlett nhìn lên bắt gặp trong đôi mắt đen láy của Rhett có một cái gì làm nàng ngạc nhiên và lúng túng. Nó làm nàng phải mỉm cười, một nụ cười thật duyên dáng và dịu dàng, một nụ cười thật hiếm có trong khoảng thời gian sau này. Hắn thô bỉ quá, nhưng cũng có lúc dễ thương làm sao! Bây giờ nàng biết là Rhett

không phải tới để chọc phá nàng mà là để tìm hiểu nàng đã có tiền chưa, món tiền đã làm nàng phải nhắm mắt đánh liều. Nàng cũng hiểu vừa được trả tự do là hắn đến thăm ngay với mục đích là nếu thấy nàng cần món tiền đó, hắn sẽ sẵn sàng cho mượn. Vậy mà hắn cứ hành hạ, nhục mạ nàng để nàng phải chịu đau đớn.

Hắn vẫn luôn luôn khó hiểu. Có phải hắn thật sự yêu nàng? Hay là có mục đích gì khác? Theo nàng, nghi vấn thứ hai có lẽ đúng hơn. Nhưng làm sao có thể biết rõ được? Rhett thường có nhiều hành động kỳ dị.

- Không, Tara không còn đáng lo nữa. Tôi... Tôi đã có tiền.

- Không được dễ dàng lắm phải không? Cô đã phải xoay xở thế nào cho tới khi lấy được Frank?

Scarlett cố dần để khỏi cười thán phục trước lý luận chính xác của Rhett nhưng không được. Rhett ngồi xuống duỗi dài hai chân:

- Được, hãy kể hết đi. Có phải Frank đã giao hoạt lừa dối cô về những viễn ảnh tươi đẹp? Frank đáng đánh đòn nếu đã lợi dụng sự yếu đuối của một người đàn bà. Nào, Scarlett hãy kể cho tôi nghe. Cô không thể cứ mãi giữ vẻ bí mật với tôi được, tôi đang chứng kiến những cảnh tồi tệ nhất của cô.

- ồ, Rhett! ông là người quá... tôi không biết ông là cái gì nữa

- Không, Frank không hề lừa gạt tôi nhong, Rhett, phải chi Frank chịu đòi tiền nợ của

người ta, thì tôi đâu phải lo quá vậy. Có tới khoảng năm chục người thiếu mà anh ấy không chịu đòi. Theo anh ấy thì một người thượng lưu không thể làm như thế với bạn bè mình. Có lẽ phải đợi tới cả chục tháng nữa chúng tôi mới có tiền.

- Tại sao? Bộ không đòi được nợ là cô thiếu ăn sao?

- Không, nhưng thật ra, tôi đang cần có một ít tiền ngay bây giờ.

Mắt nàng sáng lên khi nghị tới trại cưa. Có lẽ...

- Để làm gì? Đóng thuế gì nữa sao?

Việc đó có liên quan gì tới ông?

- Có chứ, vì cô sắp sửa hỏi mượn tiền của tôi. Tôi biết rõ sách lược của cô. Nhưng tôi sẽ cho bà mượn... bà Kennedy thân mến, tôi sẽ cho bà mượn mà không đòi hỏi cái vật thế nợ duyên dáng do bà đề nghị cách đây không lâu. Nhưng dĩ nhiên tôi sẽ nhận nếu bà năn nỉ.

- ông là người thô lỗ nhứt...

- Không hẳn vậy. Tôi chỉ muốn cho cô dễ tính toán thôi. Tôi biết cô lo nghĩ về chuyện đó nhiều. Và tôi sẵn sàng cho cô mượn. Nhưng tôi muốn biết cô cần tiền để làm gì. Tôi có quyền đó. Nếu cô cần tiền để mua áo đẹp hoặc xe mới thì tôi sẵn lòng ngay. Nhưng nếu để sắm quần áo mới cho Wilkes Ashley, tôi buộc lòng sẽ từ chối.

Scarlett bùng giận, áp úng mãi mới ra tiếng:

- Ashley không bao giờ lấy của tôi một đồng, dầu sắp chết đói cũng vậy. ông không hiểu anh ấy, một con người kiêu hãnh? Dĩ nhiên là ông không thể hiểu được Ashley, vì ông chỉ là hạng..

- Đừng gán ghép cho tôi nhiều cái tên mới nữa. Cô quên rằng tôi đã biết rõ hành vi của cô qua bà Pittypat, con người đa cảm đó sẵn sàng kể lại tất cả nhưng gì đã biết.

Tôi biết là Ashley từ ngày ở Rock Island về tới nay không bao giờ rời Tara. Tôi cũng biết là cô phải gắng gượng nuôi luôn vợ của anh ta, dù cô đau khổ lắm.

- Ashley...

Rhett khoát tay:.,

-Phải rồi, Ashley cao nhã lắm, ông ấy vượt quá trình độ hiểu biết của tôi. Nhưng đừng quên là tôi đã có lần làm khán giả màn kịch yêu giữa cô và ông ta tại Twelve oaks và có cái gì làm tôi tin rằng từ đó tới nay ông ta vẫn không hề thay đổi. Cô cũng vậy.

Nếu tôi nhớ không lầm thì hôm đó ông Ashley chẳng có gì là cao nhã lắm và tôi nghĩ rằng cho tới bây giờ ông ấy cũng chẳng có gì đẹp đẽ hơn. Tại sao ông ta không chịu đem gia đình đi khỏi Tara tìm việc? Tại sao ông ta sống bám hoài vào Tara như vậy? Dĩ nhiên thà tôi cam chịu mang tiếng là kẻ không giữ lời còn hơn là cho cô mượn một xu để gọi về Tara nuôi nấng Ashley. Trong đám đàn ông, có một danh từ không mấy đẹp dùng để gọi những kẻ nhận sự bao bọc của đàn bà.

- Sao ông bám nói vậy? Ashley đã làm việc cực khổ như một nông nô...! Dầu đang nổi giận Scarlett cũng thấy xót xa nhớ lại lúc Ashley vạt cây để làm rào.

Anh ấy...

- Phải, tôi biết. Ashley làm cái gì cũng tuyệt cả nhưng tôi nghĩ là ông ta không giúp cô được bao nhiêu. Cô không bao giờ biến đổi được một người trong họ Wilkes thành một nông gia... hoặc một kẻ hữu dụng nào khác. Đó là một dòng dõi dùng để tô điểm cuộc đời, vậy thôi. Bây giờ đừng sùng sộ nữa và hãy quên những nhận xét vụng về của tôi về sự kiêu hãnh đáng tôn kính của Ashley. Lạ quá, tại sao nhưng ảo ảnh đó vẫn bám chặt vào một người đàn bà cứng đầu như cô. Cô cần bao nhiêu tiền và cần để làm gì?

Thấy nàng không trả lời. Rhett nhắc lại:

- Cô cần tiền để làm gì và nghĩ kỹ coi có nên nói thật hay không. Nói láo cũng chẳng đi tới đâu. Thật vậy, vì nếu cô nói láo chắc chắn tôi cũng tìm ra sự thật và lúc đó sẽ rắc rối lắm. Scarlett hãy nhớ kỹ điều này, tôi có thể chịu đựng cô bất cứ cái gì, trừ nói láo cô có thể thù ghét, oán giận hay gây gổ với tôi cũng được

nhưng đừng nói láo. Nào, bây giờ cô cần tiền để làm gì?

Giận vì Rhett châm biếm Ashley, Scarlett chỉ muốn nhổ vào mặt hắn và xóa bỏ cái bộ mặt kiêu hãnh vì tiền bạc của hắn đi. Nhưng tri giác đã lạnh lùng ngăn lại, nàng đau khổ nuốt giận và cố lấy vẻ trang nghiêm. Rhett ngả người ra sau đưa chân về lò sưởi.

Chỉ có một chuyện trên cõi đời này có thể làm tôi thích thú đó là được thấy sự xung đột nội tâm của cô. Dĩ nhiên là vấn đề thiết thực trong đầu cô bao giờ cũng chiến thắng, nhưng tôi cũng vẫn cứ chờ ngày mà bản tính của cô quật khởi. Tới ngày đó, tôi sẽ khăn gói lên đường vĩnh viễn rời Atlanta. Thôi được, hãy trở lại

chuyện làm ăn. Cần bao nhiêu và để làm gì?

- Tôi không rõ bao nhiêu. Tôi muốn mua một trại cưa... và tôi nghĩ là đang có dịp mua rẻ. Tôi cũng còn cần hai cỗ xe bò và hai con la. Thứ la thật tốt. Riêng tôi cũng cần có ngựa và chiếc xe.

- Một trại cưa?

- Phải. Nếu ông chịu cho mượn thì tôi sẽ chịu nửa phần lời.

- Tôi làm được cái quái gì với trại cưa?

- Lờn lắm! Chúng ta sẽ kiếm ra tiền thật nhiều. Hay là tôi sẽ trả tiền lời cho ông... xem nào, bao nhiêu lời thì đủ?

- Năm chục phần trăm là đẹp nhất.

- Năm chục? ông cứ giỡn hoài! Đồ quý, đừng cười nữa. Tôi nói chuyện đứng đắn mà.

- Chính vì vậy mà tôi cười. Tôi không hiểu ngoài tôi ra còn có ai biết được bộ mặt thật của cô nữa không.

- Có ăn thua gì với họ đâu? ông Rhett, ông xét coi đây có phải là một việc làm ăn quan trọng không? Frank cho tôi biết có người muốn bán một trại cưa gần đường Cây Đào. Hắn đang cần có tiền mặt gấp nên bán rất rẻ. Bây giờ còn bao nhiêu trại cưa đâu và cứ xem người ta thi nhau cất lại nhà cửa thì biết... thế nào chúng ta bán gỗ cũng được cao giá. Người đó sẽ ở lại quản trị xưởng cưa và

lãnh tiền công. Nếu có tiền, Frank đã mua trại cưa đó rồi. Tôi đoán anh ấy định mua nó với số tiền đã đưa tôi đóng thuế cho Tara.

- Tội nghiệp cho Frank! Anh ta sẽ nói gì với cô khi cô cho hay đã phỗng tay trên trại cưa đó. Và rồi cô làm sao giải thích được chuyện đã mượn tiền của tôi mà không khỏi tổn thương danh giá?

Scarlett quên nghĩ tới điều này.

- Được, tôi sẽ không cho anh ấy biết.

- Anh ta sẽ biết ngay. Không lẽ cô mượn tiền trong bờ bụi?

- Tôi sẽ nói là... là, tôi sẽ nói là tôi đã bán đôi bông tai hột xoàn cho ông Tôi sẽ đưa nó cho ông luôn. Nó sẽ là cái vật... cái vật gì đó...

- Tôi muốn lấy bông tai của cô.

- Tôi không cần nó nữa. Tôi cũng không thích. Dầu sao nó cũng không phải của tôi.

- Chớ của ai?

Nàng hình dung tới buổi trưa oi bức đó và tên Yankee trong tiền sảnh Tara...

Của một người chết để lại cho tôi. Nó là của tôi, ông lấy đi. Tôi không cần nữa. Tôi

thích tiền mặt hơn.

Rhett bực dọc:

- Chúa ơi! Cô không thể nghĩ gì khác ngoài chuyện tiền hay sao?

Scarlett không chút ngượng nghịu:

- Không, ở vào trường hợp tôi, ông cũng làm vậy. Tôi vừa nhận ra tiền bạc là một cái gì tôi quan trọng và tôi sẽ không bao giờ để cho mình thiếu tiền nữa.

Nàng nhớ lại lúc nằm phía sau khu lều của bọn hắc nô ở Twelve Oaks, chung quanh là cảnh đổ nát, trên đầu nắng cháy, dưới là đất mềm.

- Một ngày kia tôi sẽ có tiền, có thật nhiều tiền, tôi sẽ có đầy đủ thức ăn. Tôi sẽ không bao giờ cho dọn món cháo bắp và đậu khô lên bàn nữa. Tôi sẽ có quần áo đẹp và tất cả sẽ được may bằng lụa.

- Tất cả? '

- Tất cả. Tôi sẽ có đủ tiền để bọn Yankee khỏi lấy Tara của tôi được. Tôi sẽ dựng lại mái Tara, sẽ làm một chuồng ngựa mới, sẽ có nhiều con la khỏe mạnh để kéo cày và sẽ có thật nhiều bông vải. Thằng Wade sẽ có đủ những gì cần thiết trên thế giới này. Và cả gia đình tôi sẽ không còn thiếu ăn nữa. Tôi sẽ làm được

những thứ đó. ông không hiểu tôi đâu, ông chỉ là kẻ ích kỷ. ông không hề bị bọn Carpetbagger dọa tống cổ. ông không bao giờ biết lạnh, chưa bao giờ ăn mặc rách rưới, cũng chưa bao giờ biết mỗi một khi kiếm ăn.

Rhett bình tĩnh trả lời:

- Tôi đã ở trong quân đội Liên bang miền Nam tám tháng. Tôi cũng thấy chưa có chỗ nào làm người ta chết đói nhanh bằng nơi đó.

Quân đội! Hừm! ông chưa bao giờ hái bông và nhổ cỏ. ông...đừng cười nữa?

Rhett nắm tay nàng:

- Tôi không cười cô. Tôi cười là cười sự khác biệt giữa bề ngoài và con người thật của cô. Tôi nhớ ngày đầu tiên gặp cô trong buổi dạ yến tại nhà Wilkes. Lúc đó cô mặc áo xanh, mang hài xanh và một lũ đàn ông bu quanh. Lúc đó tôi dám cá rằng cô không biết một đòla có mấy xu. Cô chỉ có một ý nghĩ làm sao quyến rũ được Ashley..

Scarlett giựt tay ra:

- Rhett, nếu còn muốn là bạn tôi thì đừng nói tới Ashley nữa. Chúng ta cứ gây gổ nhau chỉ vì ông không hiểu anh ấy thôi.

Rhett mĩa mai:

- Chắc cô đã hiểu rõ ông ấy như đọc thông suốt một cuốn sách. không đâu, Scarlett, khi cho cô mượn tiền, tôi dành quyền nói về Ashley nếu muốn. Tôi từ chối quyền lấy tiền lời nhưng cái quyền đó thì không. Và tôi còn muốn biết nhiều về cái con người đó nữa.

- Tôi sẽ không bàn cãi với ông về chuyện Ashley.

- Cô sẽ phải làm Tôi là kẻ đang có tiền trong tay. Một ngày nào đó, lúc giàu có rồi, cô có thể dùng quyền lực của nó để làm như tôi... Hiển nhiên là cô vẫn còn yêu ông ta.

- Tôi không yêu.

- ồ, chuyện đó quá rõ ràng. Nếu không sao cô lại hung hăng bảo vệ ông ta. Cô...

- Tôi không chịu để bạn bè mình bị đùa cợt.

- Thôi được hãy để lúc khác. Ashley vẫn còn yêu cô hay Rock Island đã làm ông ta quên cô rồi? Hoặc ông ta đã thấy vợ mình mới là người đáng quý hơn?

Nghe nhắc tới Melanie, Scarlett bắt đầu khó thở. Nàng há miệng định nói nhưng ngậm lại ngay.

- Ashley vẫn còn quý mến bà Wilkes và cảnh khốn khổ trong tù đã làm ông ta giảm bớt nhiệt tình với cô phải không?

- Tôi thấy không cần phải nói thêm chuyện này.

- Tôi vẫn muốn nói. Tôi thề sẽ hỏi tới cùng và tôi mong cô sẽ trả lời. Vậy là ông ta vẫn còn yêu cô?

- ông còn muốn hỏi gì nữa? Tôi thấy không cần phải bàn luận với ông về Ashley vì ông không hiểu anh ấy và không biết Ashley yêu như thế nào. Cái loại tình yêu mà ông biết chỉ là... chỉ là thứ tình đối với hạng người như Watling.

Rhett dịu giọng:

- Vậy là cô tưởng tôi chỉ biết có xác thịt thôi sao?

- Phải, ông cũng thừa biết mà.

- Bây giờ tôi mới biết tại sao cô do dự khi bàn chuyện đó với tôi, Bàn tay và đôi môi như nhuốc của tôi sẽ làm hoen ố môi tình trong sạch của ông ta.

- Phải. gần giống như vậy.

- Tôi rất chú ý tới môi tình thánh thiện này...

- Đừng quá hạ cấp, Rhett Butler. Nếu ông bỏ ỉn đến độ nghĩ rằng giữa chúng tôi đã có một cái gì không đứng đắn...

- Tôi không nghĩ vậy đâu. Thật mà. Chính vì thế nên tôi mới chú ý. Vì sao giữa hai người chưa có gì... không trong sạch

- Nếu ông nghĩ rằng Ashley đã....

- à thì ra chính Ashley chứ không phải cô. Chính Ashley mới là người đã phấn đấu để giữ trong sạch. Scarlett, đáng lý cô không nên tự thú nhận một cách dễ dàng như vậy.

Xấu hổ và 'tức giận, Scarlett nhìn trừng trừng vào Rhett. Mặt hắn vẫn bình tĩnh và khó hiểu.

- Thôi. dừng lại đâu là vừa. Tôi cũng không cần tiền ông nữa.

Mời ông ra.

- Có chứ, cô vẫn cần tiền của tôi vì chúng ta đã đi quá xa rồi thì tại sao phải ngừng lại? Chắc chắn là chẳng có gì bất tiện khi không ta bàn tán về một mối tình... và mối tình đó thật thuần khiết. Vậy là Ashley yêu cô vì tâm hồn và cá tính cao nhã của cô?

Scarlett rùng mình khi nghe những tiếng đó. Dĩ nhiên Ashley yêu nàng vì những thứ ấy. Vì tin tưởng vào đó mà nàng mới chịu đựng được cuộc đời, nàng tin rằng Ashley yêu nàng bởi những cái đẹp thầm kín của nàng mà chỉ chàng mới có thể nhận ra. Nhưng từ khi bị Rhett lôi ra ánh sáng hình như nó không còn đẹp nữa. Nhất là khi hắn diễn tả bằng một giọng vừa dịu dàng vừa mỉa mai.

- Tôi cảm thấy như trẻ lại khi được biết trong cái thế giới suy đồi này vẫn còn có được một mối tình như thế. Vậy là trong mối tình của ông ta không còn sự hiện diện của nhục dục à? Nếu cô không có đôi mắt xanh biếc làm cho đàn ông ngơ ngẩn, nếu cô không còn làn da trắng mịn thì liệu Ashley còn yêu cô được như xưa không? Và nếu cô không có lối đi ổng ẹo khêu gợi đàn ông từ chín mươi trở xuống Nếu cô không có đôi môi... Ashley không thấy những cái đó sao? Hay ông ta đã thấy rồi nhưng chúng không khêu gợi ông ta?

Scarlett chợt nhớ lại ngày trong vườn cây, Ashley run rẩy ôm chặt nàng, đôi môi nóng bỏng như không muốn rời môi nàng. Kỷ niệm đó làm nàng đỏ bừng mặt lên và Rhett chú ý ngay. Giọng hắn có vẻ gì như giận dữ:

- Vậy là tôi đã hiểu. Ashley chỉ yêu cô vì tâm hồn thôi.

Hắn có quyền gì bôi nhọ mối tình của nàng? Nàng cố xua đuổi đôi môi của Ashley ra khỏi ký ức và nói to:

- Phải, đúng như vậy!

- Cô bé thân mến, ông ta không bao giờ ngờ nổi là cô có một tâm hồn đâu. Nếu quả thật tâm hồn cô đã quyến rũ được ông ta, thì ông ta đâu cần phải phấn đấu để giữ cho mối tình thật...dùng chữ "thánh thiện" được không. Đối với đàn ông thì việc thán phục tâm hồn một người đàn bà chẳng có gì khó khăn. Ông ta vẫn là người quý phái và vẫn trung thành với vợ mình như thường. Nhưng đối với Ashley, chắc hẳn ông ta phải gặp khó khăn khi muốn dung hòa danh dự dòng họ Wilkes và sự thèm khát thể xác cô.

- ông xét người theo tâm địa đê tiện của mình!

- ồ, tôi không bao giờ giấu sự thèm khát xác thịt cơ mà. Nhưng lạy Chúa, tôi chưa bao giờ suy tư về mấy vấn đề danh dự. Cái gì tôi muốn là tôi đoạt lấy ngay, nếu được. Vì vậy chưa bao giờ tôi phải phấn đấu với thiên thần hay ác quỷ gì cả. Cô đã đưa Ashley vào một địa ngục khoái hoạt! Suýt chút nữa là tôi đã tiếc giùm ông ta.

- Tôi... tôi đã đưa Ashley vào địa ngục?.

Phải, chính cô! Cô là mối cám dỗ mạnh mẽ nhất đối với ông ta, nhưng giống như phần đông họ hàng của ông ta, Ashley sẵn sàng dứt bỏ tình yêu để nhận lấy cái mà người ta gọi là danh dự. Theo tôi thì hình như con người đáng thương đó đã chẳng còn được gì tình yêu không có mà danh dự cũng không.

- Ashley có tình yêu... tôi muốn nói là anh ấy yêu tôi.

- Thật không? Vậy hãy trả lời tôi câu hỏi này và sau đó mọi việc sẽ kết thúc, cô có thể dùng tiền của tôi ném xuống mương cũng được, tôi cóc cần.

Rhett đứng dậy và quăng nửa điều xì gà còn lại vào ông nhỏ. Điều bộ có một cái gì

trương tự với sự tự do của một kẻ tà giáo mà Scarlett đã có lần nhận thấy trong đêm Atlanta thất thủ. Nó làm nàng hoảng sợ.

Nếu Ashley yêu cô thì tại sao ông ta tàn nhẫn bỏ mặc một mình cô đi Atlanta kiếm tiền đóng thuế Trước khi tôi để cho người yêu tôi làm như vậy tôi sẽ...

- Anh ấy không biết, không ngờ rằng tôi sẽ...

- Như vậy là cô cũng không hề nghĩ rằng có thể ông ta biết trước sao? Nếu thật ông ta yêu cô như cô đã nói, chắc chắn ông ta phải biết cô sẽ làm gì trong lúc tuyệt vọng. Đáng lý ông ta phải giết cô để khỏi phải thấy cô đi lên đây... với tôi!

- Nhưng, Ashley không biết.

- Nếu không ước đoán được việc đó, ông ta cũng không bao giờ biết gì về cô, nhất là cái tâm hồn quý báu của cô.

Sao hấn bất công như vậy! Làm như Ashley có thể đọc được ý nghĩ người khác! Làm như Ashley có thể ngăn cản được nàng, nếu đã đoán được ý định của nàng! Nhưng nàng bỗng nghĩ ra, Ashley vẫn có thể ngăn nàng được. Hôm đó,

trong vườn cây, nếu Ashley chỉ cần hứa với nàng một lời thôi, không bao giờ nàng nghĩ tới việc đi tìm Rhett. Và lúc nàng đợi xe lửa, nếu chàng chỉ nói một lời âu yếm hoặc có được một cử chỉ vuốt ve, có lẽ nàng đã ở lại rồi. Nhưng Ashley chỉ nói quanh quẩn vấn đề danh dự mà thôi. Nếu vậy thì... Rhett có lý hay

sao? Có phải Ashley không hiểu nàng Scarlett hấp tấp xua đuổi những ý tưởng bất minh đó. Dĩ nhiên là chàng không nghi ngờ gì cả Ashley không bao giờ ngờ rằng nàng có thể làm những việc trái luân lý Ashley quá cao nhĩa nên không hề nghĩ tới những chuyện đó. Rhett cố tình bôi nhọ mối tình của nàng, hấn chỉ muốn gạt bỏ những gì cao quý nhất của đời nàng thôi. Nàng nghĩ thầm: "Một

ngày kia, khi cửa hàng và trại cưa của mình phát đạt và mình đã giàu có, mình sẽ bắt

Rhett Butler đền trả lại sự khốn cùng và xấu hổ mà hắn đã gây cho mình".

Rhett đang đứng trước mặt nàng mắt nhìn xuống, mặt ra chiều thích thú. Scarlett hỏi:

- Tất cả những cái đó có liên hệ gì tới ông? Đó là chuyện riêng giữa tôi và Ashley.

Hắn nhún vai:

- Chỉ vậy thôi. Tôi rất thán phục sự kiên nhẫn của cô và cũng rất buồn khi thấy tâm hồn cô bị ám ảnh quá nặng. Ám ảnh đầu tiên là Tara. Nó chỉ thích hợp với một người đàn ông. Sau đó là ba cô. Ông ấy sẽ không bao giờ giúp đỡ gì cho cô được nữa. Rồi những cô em và bọn hắc nô bây giờ lại thêm một ông chồng và có lẽ thêm cô Pitty nữa. Vậy rồi cô làm sao đùm bọc được Ashley và gia đình của ông ta?

- Ashley không ăn bám tôi, anh ấy giúp đỡ...

Rhett bực dọc:

- Lạy Chúa! Đừng lặp lại cái đó nữa. Ông ta không giúp cô gì cả ông ta vẫn bám vào cô hoặc một người nào đó cho tới lúc chết mà thôi. Riêng tôi, tôi rất chán phải nói nhiều về chuyện này... Cô muốn bao nhiêu tiền đây?

Scarlett thật muốn mở miệng chửi rửa hắn. Sau khi đã nhục mạ, đã tước đoạt những gì quý báu nhất và giẫm phân lên, Rhett vẫn tưởng nàng còn cần tiền của hắn! Nhưng nàng đã kịp dần lòng. Lúc này được khinh khỉnh từ chối đề nghị của hắn và ra lệnh cho hắn ra khỏi cửa hàng thì sung sướng biết bao! Nhưng những hành động xa xỉ đó chỉ dành cho những người giàu có và thế lực thật sự thôi. Khi nào còn nghèo là lúc đó nàng còn phải chịu đựng những cảnh này. Nhưng tới khi đã giàu có... chỉ nghĩ tới đó, lòng nàng ấm lại. Khi đã giàu có, nàng muốn làm

gì cũng được và sẽ lễ phép với người nào tùy thích. Nàng nghĩ thầm, "Lúc đó Rhett sẽ bị tống cổ trước hơn ai hết". Ý nghĩ đó làm mắt nàng sáng lên, nàng mỉm cười làm Rhett cũng cười theo.

- Scarlett, trông cô thật đáng yêu, nhất là lúc cô toan tính một mưu chước quỷ quái nào đó. Chỉ nhìn cái má lúm đồng tiền của cô cũng đủ cho tôi mua ngay tặng cô mười hai con la.

Cửa tiệm mở ra và gã bán hàng bước vào, miệng còn ngậm một chót lông gà xỉa răng. Scarlett đứng dậy kéo cao khăn choàng và buộc quai nón lại. Nàng quyết định:

- Chiều nay ông rảnh không? Đi với tôi ngay bây giờ nhen?

- Đi đâu?

- Tới trại cưa. Tôi đã hứa với Frank là không xuống phố một mình.

- Đội mưa mà đi à?

- Phải, tôi muốn mua trại cưa trước khi ông đổi ý.

Rhett cười thật lớn làm gã bán hàng nhìn lại.

- Quên rằng cô đã có chồng rồi sao? Bà Kennedy làm sao có thể ngồi chung xe với tên Butler vô lại được, cái tên mà không một phòng khách nào chịu tiếp nhận. Cô không nghĩ tới danh giá của mình sao?

- Danh giá? Mắc xì! Tôi muốn mua trại cưa trước khi ông đổi ý hoặc Frank biết được. Đừng bắt tôi phải lòi ông đi. Mưa nhỏ thôi mà, có gì đâu!

Trại cưa! Mỗi lần nhớ tới là Frank lại khỏ sở, y tự nguyện rửa đã nói chuyện đó cho vợ nghe. Chuyện Scarlett bán bông tai cho thuyền trưởng Butler để mua trại cưa không được hay ho lắm và khi nàng không chịu giao nó cho y điều khiển thì chuyện lại còn tồi tệ hơn nhiều. Dường như vợ y không còn tin ở y nữa. '

Frank cũng như các bạn bè, đều cho rằng người vợ phải chịu lệ thuộc vào chồng. Cho nên hành động của Scarlett là điều mà y không thể tưởng tượng nổi.

Frank vô cùng sửng sốt khi nghe vợ ngỏ ý muốn tự mình quản trị trại cưa. Tự điều khiển doanh nghiệp! Không thể tưởng tượng được! ở Atlanta chẳng có người đàn bà nào hoạt động về thương mại. Thật vậy, Frank chưa bao giờ nghe nói tới một nữ thương gia nào. Nếu người đàn bà bắt buộc phải làm lụng để giúp đỡ gia đình trong thời buổi khó khăn thì họ cũng chỉ hoạt động trong những phạm vi hoàn toàn phụ nữ... nướng bánh như bà Mernwether, vẽ tranh lên đồ sứ, may vá hoặc thổi cơm tháng như Elsing và Fanny, dạy học như bà Meade hoặc dạy nhạc như bà Bonnel. Những người đàn bà đó sẵn sàng làm việc kiếm

tiền nhưng họ chỉ làm việc ở nhà. Khi một phụ nữ rời khỏi nhà, phiêu lưu giữa đám đàn ông thô lỗ, cạnh tranh với họ thì sẽ bị xúc xiểm ngay:.. Nhất là khi người đàn bà ấy đã có chồng và người chồng vẫn đủ sức bao bọc..

Frank hy vọng vợ mình chỉ đùa cợt vậy thôi, nhưng chẳng bao lâu y nhận thấy Scarlbtt làm đúng như đã nói. Nàng điều khiển trại cưa thật sự. Nàng dậy sớm hơn y rồi đi xuống đường Cây Đào và chỉ trở về thật lâu sau khi y đóng cửa tiệm về nhà dùng bữa tối. Scarlett phải đi khá xa để tới trạm cưa và chỉ một mình

bác Peter giữ vai trò hộ vệ trong khi khu rừng gần đó đầy rẫy bọn mọi giải phóng và quân Yankee bắt lương. Frank không thể theo nàng được vì cửa hàng đã chiếm hết thì giờ, nhưng khi y phản đối thì Scarlett lại trả lời cộc lốc:

- Nếu không canh chừng cái thằng gian xảo Johnson đó, nó sẽ giấu gỗ của tôi để bán lại. Chừng nào tìm được một người lương thiện để thay thế, tôi sẽ ít đi hơn. Lúc đó tôi sẽ ở lại đây để lo việc bán gỗ.

Bán gỗ trong thành phố Tới mức đó thì quá lắm rồi. Scarlett thường bỏ cả ngày để săn sóc trại cưa, chạy đôn chạy đáo tìm mối bán. Mấy lúc sau này, Frank chỉ muốn trốn sau quầy hàng chứ không dám nhìn ai nữa. Vợ y đi bán gỗ!

Người ta xầm xì dữ dội về chuyện đó. Có lẽ họ cũng xầm xì ngay cả y nữa, vì đã để cho vợ hành động vượt mọi truyền thống của đàn bà. Frank hết sức ngượng ngùng khi

nghe khách hàng nói: "Hồi nãy tôi có gặp bà Kennedy đi với..." Ai cũng bàn tán về chuyện cái khách sạn đang xây, Scarlett tới đó lúc Tommy Wellburn mua gỗ ở một trại khác. Nàng xuống xe, chen vào giữa đám thợ hồ Ireland và nói ngay với Tommy là anh ta đã bị lừa.

Scarlett bảo gỗ của nàng tốt và rẻ hơn. Để chứng minh nàng đưa ra một dọc cái con số và bảng giá. Thật là quá đỗi tồi tệ khi một người đàn bà phô bày kiến thức toán học trước mặt mọi người. Và khi Tommy đã chấp thuận giá cả với nàng, Scarlett vẫn chưa chịu rời ngay công trường mà còn nán lại để bàn chuyện với Johnnie Gallegher, viên cai thợ người Ireland nổi tiếng thô lỗ, cộc

cần Thành phố xầm xì chuyện đó luôn nhiều tuần.

Trại cưa đem lại nhiều lợi tức nên không một người đàn ông nào có thể phủ nhận sự thành công của Scarlett, Nhưng nàng không hề đưa cho Frank một đồng nào. Nàng gửi cả về Tara cho Will và cũng không quên viết thư chỉ bảo y cách sử dụng khoản tiền đó.

Hơn thế, Scarlett còn cho biết khi nào hoàn tất việc sửa sang Tara, nàng sẽ dùng tiền lời của trại cưa để cho vay. Frank lại rên rỉ, bởi theo y, đàn bà không nên biết tới cái chuyện vay mượn cầm thế Scarlett còn vô số những kế hoạch khác mà hình như cái nào cũng quá táo bạo đối với Frank. Vợ y có lần nói chuyện mở một quán rượu ngay trên chỗ kho hàng cũ của Charles để lại cho

nàng. Dù không tán thành chủ trương cầm rượu, Frank cũng cương quyết phản đối ý kiến đó. Làm chủ quán rượu cũng không kém xấu xa, mang nhiều tai tiếng như việc cho mượn nhà để làm chỗ chứa điếm. Nhưng Frank không thể giải thích cho vợ biết tại sao đó là một nghề xấu xa. Scarlett nói:

- Nhưng người đứng mở quán rượu đều sòng phẳng, chú Henry nói vậy, họ trả tiền rất đàng hoàng. Tôi có thể cất quán rượu không tốn bao nhiêu với loại cây bán không chạy. Sau đó tôi sẽ cho mượn lại với một giá cao. Với số tiền đó, cộng thêm số tiền lời

của trại cura và tiền cho vay, tôi có thể mua thêm nhiều trại cura khác.

Mua thêm làm gì? Việc đáng làm hơn hết là em nên bán lại trại cura đang có đi. Nó làm em mệt nhọc và em cũng biết rằng dùng bọn da đen giải phóng làm nhân công là cả một chuyện phiền phức...

Scarlett đồng ý ngay:

- Tụi da đen giải phóng xài không nổi. Thằng cha Johnson nói là không sao biết được lúc nào chúng có mặt đầy đủ. Không thể tin cậy bọn da đen được nữa. Chúng chỉ làm một việc hoặc hai ngày rồi nghỉ để xài hết tiền lương. Hề nhớ tới cái chính sách giải phóng nô lệ gì đó là tôi lại thấy quân Yankee sai lầm quá mức. Làm vậy chỉ thêm hư cho bọn da đen. Hàng ngàn đứa không có việc làm. Còn những đứa làm trong trại cura đều lười biếng, vụng về, chẳng được việc gì cả. Vậy mà nếu mình chửi mắng hoặc cho chúng vài roi để cải hóa thì ủy ban giải phóng nô lệ sẽ gây rắc rối với mình ngay.

- Scarlett, em đừng để cho Johnson đánh đập...

Scarlett gắt gỏng:

- Dĩ nhiên là không rồi. Tôi đã nói nếu làm vậy thì tụi Yankee cho tôi vào khám mà.

- Tôi tin là suốt đời ba em chưa đánh một tên hắc nô nào.

- Có chớ, nhưng chỉ một lần thôi. Lần đó thằng giữ ngựa không chịu xoa bóp cho con ngựa sau một ngày đi săn về. Nhưng bây giờ thì khác hơn nhiều. Bọn da đen tự do là cái gì khác lắm, chỉ có roi vọt mới làm cho chúng nên người.. Không những phải chịu đau khổ với bao kế hoạch, dự án của vợ, Frank lại còn hết sức phiền muộn vì sự đổi tánh của Scarlett. Người đàn bà dịu dàng, mềm mỏng trước kia không còn nữa. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước ngày cưới, Frank chưa bao giờ thấy có người đàn bà nào nhiều nữ tính, quyến rũ và e thẹn như Scarlett. Nhưng bây giờ, dù má vẫn hồng, nụ cười vẫn đẹp, Scarlett đã suy luận và hành động như một người đàn ông. Nàng biết mình cần gì và đi thẳng tới mục tiêu bằng con đường ngắn nhất, không giấu giếm,

không quanh co như những người đàn bà khác..

Atlanta cũng như các thành phố miền Nam cũng đồng ý rằng đàn bà phải hành động theo sự hướng dẫn của đàn ông, phải tôn kính ý kiến của đàn ông. Thế nhưng Scarlett không hề chịu nghe lời dẫn dắt của ai ngoài chính nàng và điều đó lại càng làm cho dân Atlanta bàn tán nhiều hơn.

Đã vậy, lại còn Rhett Butler. Hắn cứ thường xuyên tới thăm viếng cô Pitty. Frank lúc nào cũng ghét Rhett mặc dù trước chiến tranh, y đã từng nhiều lần giao dịch với hắn, và tự trách đã dẫn Rhett tới Twelve Oaks giới thiệu với mọi người. Frank khinh miệt lối đầu cơ tàn nhẫn của Rhett trong thời chiến và sự kiện hắn đã không chịu đầu quân. Chuyện Rhett gia nhập quân đội miền Nam tám tháng chỉ một mình Scarlett biết. Và theo lời yêu cầu của hắn, nàng không tiết lộ sự "xấu hổ" đó với ai. Điều khiến Frank thù ghét Rhett hơn cả là hắn đã lấy vàng của Liên bang miền Nam trong khi những người liêm khiết như Đô đốc Bunoch và những người cùng hành nghề với hắn đã hoàn lại hàng ngàn đô la cho ngân khố Hiệp chủng quốc. Nhưng dầu Frank có chịu hay không, Rhett vẫn cứ tới nhà cô Pitty.

Rõ ràng là Rhett Chỉ tới thăm cô Pitty và chính cô cũng không hề biết gì khác hơn ngoài chuyện đó. Nhưng Frank hết sức khó chịu nghĩ rằng hắn tới không phải do cô Pitty mời mọc. Thằng Wade, rất rụt rè trước mọi người, cũng đã gọi hắn là "chú Rhett" khiến y bực dọc vô cùng. Frank không thể quên chuyện Rhett đã từng tán tỉnh Scarlett trong thời chiến và đạo đó mọi người cũng đã gièm pha quá nhiều rồi. Bây giờ họ còn gièm pha biết bao nhiêu! Không một người bạn nào đủ can đảm đem chuyện đó nói với Frank. Nhưng y cũng không khỏi nhận thấy là càng ngày y và Scarlett càng ít được mời dự tiệc tùng hơn. Scarlett không ưa gì mấy người lảng giềng, vả lại công việc trại cưa cũng đã quá bận rộn nên nàng không cần chuyện thăm viếng. Do đó nàng không để ý gì về chuyện vắng khách, nhưng Frank thì khổ sở vô cùng. Cả đời, y cứ bị ám ảnh bởi câu hỏi: "Lảng giềng nói gì đây?" nhưng rồi y cũng đành thụ động trước sự kiện vợ y coi thường dư luận. Frank nhận thấy mọi người đều chống đối Scarlett và họ cũng bất mãn luôn y vì đã để cho vợ tự do hoạt động thương mại..

Theo y, Scarlett đã đi quá trớn, đã vượt ra ngoài sự lệ thuộc chồng, nhưng y biết nếu mình ra lệnh cho vợ dừng lại hoặc chỉ trích gì đó thì Scarlett sẽ buồn, trong khi y rất sợ vợ buồn.

Frank muốn được yên tĩnh nghỉ ngơi. Trận chiến vừa qua đã tàn phá sức khỏe, đã làm tiêu tan cả sản nghiệp và làm cho y trở thành già trước tuổi. Frank không may mắn hồi tiếc chuyện bốn năm ở lính, y chỉ mong cuộc đời bình lặng lại, y chỉ cần tình thương và tình thân hữu. Bởi thế, muốn có được sự êm ấm trong gia đình, Frank phải trả một giá quá đắt, đó là việc chấp nhận cho Scarlett tự do hành động. Nhiều lúc y nghĩ rằng sự hy sinh của mình không đến nỗi đắt giá lắm mỗi khi Scarlett trở về vào chiều tối, nói cười vui vẻ và hôn lên má y hoặc nhiều lúc mơ màng tựa đầu vào vai y dưới lớp mền ấm áp. Y nghĩ thầm: "người đàn bà đáng lẽ chỉ nên ở nhà chăm sóc gia đình hơn là lang thang ngoài đường phố như đàn ông. ước gì nàng có đứa con...".

Frank mỉm cười khi nghĩ tới con và từ đó y luôn luôn ước ao nó. Scarlett không hề tỏ ý muốn có con. Nhưng ai có thể biết trước được lúc nào mình có con. Nếu có, Scarlett sẽ yêu thương nó và sẽ lại ở nhà săn sóc con như những người đàn bà khác. Lúc đó vợ y sẽ phải bán trại cưa và những mối lo của y cũng sẽ chấm dứt theo. Chỉ có con cái mới làm cho đàn bà hoàn toàn hạnh phúc. Dầu dốt đặc tâm lý đàn bà, Frank vẫn có thể nhận thấy vợ mình luôn luôn buồn bã

Nhiều lúc thức giấc giữa đêm, Frank nghe có tiếng khóc thút thít bên cạnh. Lần đầu tiên nghe nàng khóc, y lo lắng hỏi:

- Gì vậy em?

Và Scarlett đã giận dỗi, gắt gỏng:

- Để tôi yên!

- Phải, đứa con sẽ làm cho vợ y sung sướng và sẽ làm quên đi những chuyện buồn bán diên rồ. Nhiều lúc Frank thở dài nghĩ rằng y đã chộp phải một con hải âu miền nhiệt đới, màu sắc quá rực rỡ, trong khi một con hồng tước cũng là quá đủ với y

rồi.....

Ca-in^o: con của Dam và Eve đã giết chết em mình là Abel.

Liverpool^{oo}: Thành phố hải cảng ở Tây Bắc nước Anh.

CHƯƠNG 37

Một đêm tháng Tư mưa cuồng gió lộng, Tony từ Jonesboro chạy tới, ngựa sùi bọt mép, người hoảng loạn như điên, gõ cửa. Scarlett và Frank cùng thức giấc, tim nhảy loạn. Thế là lần thứ hai trong vòng bốn tháng, Scarlett chợt nhận chân chính xác tất cả những gì rắc rối hoang mang của cái thời kỳ gọi là hậu chiến. Trong khoảnh khắc, nàng hiểu thật rõ ràng câu nói của Will: "Những gì khó khăn của mình chỉ mới bắt đầu thôi" và lời nhận xét ảm đạm của Ashley ở vườn cây trái Tara, "những gì mà chúng ta sắp đương đầu còn thảm hại hơn cả chiến tranh... hơn cả nhà tù.. và sự chết chóc".

Lần đầu tiên va chạm với hoàn cảnh thực tế ngõ ngàng của thời kỳ tái thiết, chính là lần nàng hiểu ra rằng Jonas Wilkerson với quân Yankee đứng sau lưng có thể tổng khứ nàng ra khỏi Tara. Nhưng với câu chuyện của Tony vừa mang tới, nàng nhận thấy nó còn khủng khiếp hơn nữa. Tony chỉ tới trong vài phút giữa mưa đêm rồi lại ra đi, mãi mãi, nhưng cái khoảnh khắc thời gian đó đã kéo trọn cả bức màn bí mật lên, phơi bày một cảnh tượng hãi hùng và bức màn đó có lẽ không bao giờ hạ xuống.

Đêm đó, nàng đứng trên cầu thang nhìn xuống thoáng thấy khuôn mặt trầm tư của Tony trước khi anh ta nghiêng mình tới thổi tắt ngọn nến trên tay Frank. Nàng vội chạy xuống trong bóng tối, nắm lấy bàn tay ướt lạnh của Tony, nghe anh ta hỏn hển:

- Chúng rượt Theo sát gót... phải đi Texas... con ngựa gần ngã lăn rồi... tôi đói lắm. Ashley nói anh chị có thể... Đừng đốt đèn! Đừng đánh thức tụi da đen... Tôi không muốn anh chị dính líu vào.

Sau khi tắt cả các màn che ánh sáng đều buông kín, Tony mới chịu để cho thấp nến lên và kể chuyện từng câu đứt đoạn với Frank trong khi Scarlett hồi hải lo dọn thức ăn cho anh ta.

Không có áo đi mưa nên người Tony ướt đầm. Tuy nhiên trong ánh mắt của Tony vẫn còn lóng lánh một tia sáng hăm hở của dòng máu nhà Fontaine. Scarlett nhận ra như

thể trong khi người bạn cũ nốc cạn ly rượu mạnh do nàng mang tới. Nàng cảm ơn Chúa là cô Pitty vẫn còn say ngủ ở tầng trên nếu không cô đã ngã ra bất tỉnh với sự xuất hiện đột ngột giữa đêm của Tony.

- Lại mất bớt đi một thằng tạp chủng...

Tony vừa nói vừa chìa ly ra xin thêm rượu. Tôi phải chạy như điên để tới đây, nếu không thì bỏ mạng rồi. Dầu sao cũng chẳng uổng công. Nói có Trời, đúng vậy! Tôi sẽ tìm đường đi Texas và nằm yên ở đó một thời gian. Ashley cùng đi với tôi tới Jonesboro và anh bảo tôi tới gặp anh chị. Frank, kiếm cho tôi con ngựa khác với chút đỉnh tiền. Ngựa tôi kiệt sức rồi... chạy như điên mà... tôi rời nhà không kịp mang theo áo choàng, không mũ, cũng không một đồng xu. Nói vậy chứ ở nhà có còn bao nhiêu tiền mặt đâu.

Vừa cười, Tony vừa nhai ngấu nghiến cái bánh bột bắp và một ít cải củ trộn mỡ đã đông đặc. Frank bình tĩnh nói:

- Anh cứ lấy con ngựa của tôi. Bây giờ tôi chỉ có sẵn mười đô la thôi, nếu đợi tới sáng mai...

- ái da, không được đâu! Có lẽ bọn nó sắp tới rồi. Lúc đó tôi không được mau chân lắm. Nếu không nhờ có Ashley lôi ra ném tôi lên lưng ngựa, có lẽ tôi vẫn còn xớ rớ ở đó và đã bị treo cổ rồi. Ashley đúng là bạn tốt.

Scarlett lạnh cả người tay đặt lên cổ. Vậy là Ashley có dính tới chuyện bí mật rừng rợn này. Bọn Yankee đã bắt chàng chưa Tại sao... tại sao Frank không chịu hỏi chuyện gì đã xảy ra? Tại sao anh ta lạnh lùng coi đó là chuyện tất nhiên? Nàng áp úng:

- Chuyện gì... Ai...

- Cái thằng quản gia cũ của ba chị... mẹ kiếp... thằng Jonas Wilkerson.

Anh đã... nó chết rồi hả?

Tony gất lên:

- Trời ơi, Scarlett O'hara! Bộ chị tưởng là hề tôi muốn cắt cổ đứa nào, tôi chỉ xài có sống dao thôi sao? Chúa ơi tôi phải cắt nhỏ nó ra từng miếng chứ.

Giọng Frank vẫn bình thản:

- Tốt lắm tôi cũng không ưa tên đó.

Scarlett nhìn chồng. Frank không còn là anh chàng nhút nhát tối ngày chỉ biết có bắt râu. ở y hiện thời có một cái gì sắc bén và cương nghị. Trước tình cảnh khấn trương như vậy mà Frank vẫn không nói một tiếng thừa. Y là đàn ông và Tony cũng là một đàn ông. Và một khi tình trạng bắt buộc dùng tới bạo lực thì đó là chuyện của đàn ông, phụ nữ không hề biết tới.

- Nhưng còn Ashley... Anh ấy có...

- Không. Anh muốn tự tay giết nó nhưng tôi nói đó là quyền của tôi bởi vì Sally là em dâu tôi. Cuối cùng anh đành chịu. Anh theo tôi tới Jonesboro, đề phòng trường hợp thằng kia ra tay sớm hơn. Theo tôi thì Ashley không bị gì đâu. Hy vọng như vậy. Có chút mứt nào để ăn với bánh bắp không? Còn món gì ăn để tôi mang Theo dọc đường không?

Scarlett sốt ruột:

- Nếu anh không chịu nói rõ ràng, tôi sẽ la lớn lên cho coi.

- Khoan đã, chờ tôi đi khỏi thì muốn la thì la. Tôi sẽ kể chị nghe trong lúc anh Frank thắng yên ngựa. Cái thằng mẹ kiếp Wilkerson đã gây nhiều chuyện rắc rối rồi. Chắc chị không quên là nó đã làm khó dễ chị về chuyện thuê má. Cái đó mới là một chuyện thôi. Chuyện ác hại hơn cả là cái lỗi nó xúi giục bọn da đen. Bọn da đen khốn nạn, tội nó cứ nhằm mắt tin những gì cái lũ chó má đó nói ra rồi quên hết những điều hay lẽ phải mà mình đã làm cho tội nó. Bọn Yankee hứa sẽ cho tội nó bỏ phiếu. Còn đám

mình thì không có quyền. Bây giờ, tất cả những kẻ đã góp công góp của cho quân đội Liên bang miền Nam đều bị loại hết rồi, chỉ còn lại có mấy mống thuộc đảng Dân chủ bỏ phiếu thôi. Nếu chúng cho tụi da đen đầu phiếu thì tụi mình kể như đời tàn. Mẹ kiếp đây là xứ sở của mình mà! Đâu có phải là của bọn Yankee' Nói có Trời, Scarlett, không thể chịu đựng được nữa! Thiệt mà, không chịu đựng nổi nữa Tụi này phải làm một cái gì dù cho có chiến tranh lần nữa cũng được. Không bao lâu nữa, mình sẽ gặp phải mấy ông tòa da đen, mấy nhà lập pháp da đen... toàn một lũ lợ nôi từ trong rừng ra...

- Nói tiếp đi... mau đi anh? Anh làm gì nó?

- Cho tôi xin thêm chút xíu bánh bắp nữa rồi hãy gói. Người ta đồn là thằng Wilkerson còn đi quá trớn hơn là lo chuyện bình đẳng cho tụi da đen. Thiệt mà, nó có nói với tụi da đen, nó dám lớn gan...

Tony lấp bắp một cách khỏ sở:

- Nó nói là tụi mọi đen... có... có quyền... với phụ nữ da trắng.

- Trời, Tony, có vậy sao!

- Chúa ơi, có chớ sao không Tôi không lạ về chuyện chị ghê tởm, nhưng tại sao chị không biết việc này? Ngay tại Atlanta, chúng cũng nói với bọn mọi đen như vậy mà.

- Tôi... tôi không biết.

Vậy là tại Frank không muốn cho chị biết. Vừa nghe chuyện đó, chúng tôi định tới thằng Wilkerson vào buổi tối nhưng trước đó chị còn nhớ thằng mọi đen Eustis, cái thằng lúc trước cai quản nông nô nhà tôi không?

- Nhớ!

Bữa nay nó lên vào bếp trong khi Sally đang nấu nướng và nói gì đó. Tôi không biết nó nói cái gì, nhưng nó đã làm Sally la lên, tôi liền chạy xuống bếp thì gặp nó, đang

say mềm như...

- Kể tiếp đi.

Tôi bắn nó chết và trong lúc má tôi lo cho Sally, tôi lấy ngựa đi Jonesboro tìm Wilkerson. Nó mới là thằng chịu hoàn toàn trách nhiệm. Không có nó, bọn hắc nô không bao giờ điên cuồng như vậy. Đi ngang Tara tôi gặp Ashley, dĩ nhiên là anh cùng đi với tôi. Ashley bảo để anh ra tay vì thằng Wilkerson đã chủ mưu đoạt Tara, nhưng tôi không chịu. Tôi nói Sally là em dâu của tôi, chúng tôi cãi nhau dọc đường. Chừng tới Jonesboro thì, Chúa ơi, chị biết gì không, tôi bỏ quên súng ở nhà. Điên quá!

Tony ngừng lại cạp bắp, Scarlett bỗng rùng mình. Cả hạt Clayton ai cũng rõ những cơn giận ghê người của dòng họ Fontaine.

- Tôi đành phải xài dao. Tôi tìm ra nó trong một quán rượu. Tôi đẩy nó vào một góc trong khi Ashley không chế mấy người khác. Tôi nói cho nó hiểu nguyên do trước khi đâm nó. Rồi mọi chuyện sau đó giống như chiêm bao. Tôi chỉ nhớ có một chuyện là Ashley đặt tôi lên lưng ngựa và bảo tôi tìm tới anh chị. Ashley

hay thật, lúc nào anh cũng bình tĩnh và sáng suốt.

Frank đem chiếc áo choàng vào đưa cho Tony. Đó là cái áo dày nhất của y nhưng Scarlett không phản đối. Nàng tự đặt mình hoàn toàn đứng ngoài, đây là chuyện riêng của đàn ông.

- Nhưng Tony... ở nhà cần có anh. Nếu anh về và giải thích với...

- Tony vừa cười vừa xỏ tay vào áo khoác: Frank, vợ anh điên rồi. Chị tưởng tại Yankee sẽ ban khen một người dám kháng cự bọn mọi đen để bảo vệ gia đình mình. Ừ chúng sẽ thưởng cho tôi một bản án và một sợi dây thừng. Hôn tôi đi Scarlett, Frank không ghen đâu và có lẽ không bao giờ tôi gặp lại chị nữa. Texas xa lắm. Tôi không viết thư được đâu. Làm ơn cho gia đình tôi biết là tôi đã được an toàn.

Scarlett để cho Tony hôn mình và sau đó hai người đàn ông ra ngoài nói chuyện. Rồi nàng nghe có tiếng vó ngựa rất mau. Tony đã đi Scarlett mở né cửa thấy Frank đang uể oải dắt một con ngựa miệng sùi bọt mép vào chuồng. Nàng ngồi xuống, chân mềm nhũn. Bây giờ nàng mới nhớ lại những gì mà mấy lúc gần đây không để ý, những chuyện nghe đàn ông nói loáng thoáng và cứ mỗi lúc thấy nàng là họ lại trở nên thật dè dặt, những lời Frank khuyên nàng không nên đi xuống trại cura với sự bảo vệ của mỗi mình bác Peter. Bây giờ tất cả đều rập nhau tạo thành một hình ảnh kinh khủng. Dân da đen đã hợm mình tới tột đỉnh với hậu thuẫn của quân Yankee. Nàng có thể bị giết, bị hãm hiếp hoặc là nạn nhân của một sự bạo hành nào đó. Và người nào muốn trả thù cho nàng đều sẽ bị quân Yankee treo cổ, không cần đem ra tòa xét xử. Sĩ quan Yankee chẳng biết gì về luật pháp, cũng chẳng cần biết yếu tố cấu thành tội phạm, họ sẵn sàng cho treo cổ ngay. Nàng giận giữ nghĩ thầm:

“Mình có thể làm gì được bây giờ? Tại sao lũ người quỷ ám đó có thể treo cổ một thanh niên hào hiệp như Tony chỉ vì đã giết một tên mọi đen đang gay rượu và một tên Scallawag hèn hạ để bảo vệ gia đình mình?”

"Không thể chịu đựng được nữa!" Tony đã hét lên như vậy và anh ta có lý. Nhưng nếu không chịu đựng được nữa thì phải làm gì? Thụ động như hiện tại? Nàng sợ hãi. Lần đầu trong đời nàng nhận thức rằng Scarlett O'hara cũng tầm thường như mọi người. Khắp miền Nam đang có hàng ngàn đàn bà cùng sợ sệt, cũng yếu đuối như nàng. Và hàng ngàn đàn ông, sau khi đã giải giới tại Appomattox, đã cầm lại vũ khí, sẵn sàng liều mạng để bảo vệ những người đàn bà đó.

Scarlett đã từng biết nhiều người đàn ông miền Nam, giọng nói thật dịu dàng nhưng nguy hiểm, vào thời tiền chiến, và những người thật khô khan nhưng liều lĩnh, vào những ngày cuối cùng của cuộc chiến tuyệt vọng. Nhưng gương mặt của hai người đàn ông bên ánh nến chập chờn có một cái gì khác hơn, một cái gì làm cho nàng nửa khích động nửa sợ hãi.

Lần đầu tiên Scarlett nghĩ tới những kẻ khác, đồng chia sẻ với họ sự sợ hãi, sự chua xót và tinh thần dứt khoát. Không, không thể chịu đựng được nữa! Miền Nam không

thể chịu bó tay dễ dàng, không thể để cho những tên da đen đốt nát thao túng vì say men rượu cũng như say men tự do quá trớn. Nghĩ tới chuyện Tony phải vội vàng bỏ xứ ra đi, Scarlett bỗng thấy thiện cảm với anh ta, vì nhớ lại tình cảm cha nàng đã phải hấp tấp rời Ireland sau một vụ giết người. Dòng máu bạo động của Gbrala Cũng là dòng máu ở người nàng. Scarlett nhớ lại cảm giác khoái trá khi bắn chết tên cướp cạn Yankee. Dòng máu bạo động đó cũng ngấm ngấm chảy đằng sau lớp vỏ ân cần, lịch thiệp của thanh niên miền Nam. Toàn thể bọn họ, toàn thể những người nàng quen biết, ngay người có đôi mắt mơ màng như Ashley cho tới một người mẫn cảm như Frank, đều có những cơn rung động ảm tiêm. Ngay cả Rhett, một gã vô lương và thô lỗ, cũng đã hạ sát một tên da đen vì đã dám "làm nhục một người đàn bà quý phái". '

Lúc Frank ướm loi ngoi bước vào và ho khẽ, nàng vội chạy tới:

- ồ Frank, chuyện này kéo dài tới bao lâu?
- Tới chừng nào bọn Yankee hết thù ghét chúng ta.
- Không còn cách nào khác hơn sao?

Frank mệt mỏi vuốt chòm râu ướm dẫm:.

- Các anh đang làm...
- làm cái gì?
- Chưa thể nói gì, chưa đạt được kết quả nào. Có lẽ phải kéo dài nhiều năm. Không chừng... không chừng miền Nam còn phải chịu đựng vậy hoài.
- Ồ, đâu được!
- Thôi, ngủ đi em. Em lạnh run rồi.
- Chừng nào những thứ đó chấm dứt

- Khi nào chúng ta được quyền bỏ phiếu lại. Khi nào tất cả chiến sĩ miền Nam có quyền bỏ lá phiếu vào thùng bầu cho một người miền Nam hoặc một đảng viên Dân chủ.

Scarlett thất vọng:

- Một lá phiếu? Một lá phiếu thì ăn nhằm gì trong khi bọn da đen đã điên cuồng... trong lúc bọn Yankee vẫn còn đầu độc chúng để chống lại mình?

Frank kiên nhẫn giải thích, nhưng khái niệm về giá trị của lá phiếu vượt ngoài sự hiểu biết của Scarlett. Nàng chỉ nghĩ tới chuyện Jonas Wilkerson không bao giờ còn đe dọa Tara được nữa và nghĩ tới Tony.

Tội nghiệp nhà Fontaine. Mimosa chỉ còn có một mình Alex. Tại sao Tony không suy tính... Không ra tay ban đêm để khỏi ai biết? Vụ cày mùa xuân, nếu anh ở nhà thì có phải là ích lợi hơn trốn ở Texas không?

Frank quàng tay ôm vợ, bình thường y vẫn ngại sẽ bị vợ hất tay ra, nhưng đêm nay đôi mắt Frank có vẻ đăm chiêu, cánh tay quàng hông Scarlett thật chắc nịch.

- Còn nhiều thứ trọng hệ hơn là chuyện cày bừa. Bây giờ là lúc chúng ta phải gieo kinh hoàng cho tụi da đen, phải cho bọn Scallawag một bài học. Khi nào còn những thanh niên dũng cảm như Tony là không cần phải lo lắng nữa. Đi ngủ em.

- Nhưng, Frank...

- Nếu chúng ta biết sát cánh nhau, quyết không lùi một bước trước bọn Yankee, thì có ngày chúng ta sẽ thắng. Em đừng quá lo nghĩ về chuyện đó. Cứ để cho đàn ông tính toán.

Scarlett nhớ tới Wade và ý tưởng thầm kín trong nhiều ngày qua, không, nàng không muốn con nàng sống trong một thế giới hỗn loạn đầy thù hận và quá mơ hồ, một thế giới của bạo động âm ỉ cháy bên trong mỗi người, của sự nghèo khó và bất an. Nàng

không muốn con mình biết tới những điều ấy. Scarlett muốn có một thế giới trật tự và bảo đảm để có thể yên lòng tạo lập tương lai, một thế giới mà con nàng chỉ có thể biết sự ấm êm, quần áo đẹp và thực phẩm dồi dào.

Frank tưởng là tất cả sẽ vuông tròn nhờ vào quyền bỏ phiếu. Bỏ phiếu? Bỏ phiếu để làm gì? Có lẽ dân miền Nam sẽ không bao giờ có quyền đi bầu nữa. Trên đời này chỉ có một thứ được coi như thành lũy kiên cố nhất để đương đầu với tai ương, đó là tiền. Nàng thấy cần phải có tiền, thật nhiều tiền để khỏi lo đói và nghèo khổ nữa.

Nàng đột ngột cho Frank biết mình đã có thai.

Nhiều tuần sau ngày Tony đào tẩu, nhà cô Pitty bị lục soát liên miên. Từng toán lính xông vào nhà bất kể giờ giấc. Họ lục soát khắp các phòng, hạch sách đủ điều, mở các tủ quần áo, đồ đạc, nhìn dưới gầm giường. Chánh quyền quân sự được mật báo là Tony có ghé nhà Pitty và họ nghĩ anh ta vẫn còn ẩn náu tại nhà cô hoặc một nài nào gần đó.

Mỗi lần có lính tới nhà là cô Pitty lại mướn có đau để nằm trong phòng. Frank và Scarlett đều không hề tiết lộ chuyển tạt qua chớp nhoáng của Tony nên cô gái già không hay biết gì cả.

Cô thành thật khai rằng mình chỉ gặp Tony có một lần trong đời, vào dịp lễ Giáng sinh năm 1862. Cô ghen ngào thêm: . Và lúc đó cậu ta đã say như tử rồi.

Mệt mỏi và khổ sở vì tình trạng thai nghén, Scarlett đâm ra thù ghét lính Yankee đã làm xáo trộn sự yên tĩnh của nàng, đồng thời nàng cũng sợ Tony bị bắt, và anh có thể khai sự đồng lõa của vợ chồng nàng. Nhà tù đã đầy nghẹt dân chúng bị giam giữ vì những lý do còn mơ hồ hơn thế nhiều. Scarlett biết chỉ cần một bằng cớ nhỏ nhất nào là họ cũng sẽ bắt nàng và Frank, cả cô Pitty nữa.

Một dạo, tại Washington người ta đã thảo luận sôi nổi về vấn đề tịch thu tất cả tài sản của quân phiến loạn" để trả chiến phí cho Hiệp chủng quốc. Việc này làm Scarlett phải lo âu một thời gian. Bây giờ thêm vào đó, lại có nhiều tin đồn ở Atlanta người ta sẽ

trung dụng tài sản của những kẻ chống đối quân luật. Scarlett lo không những nàng và Frank bị mất tự do mà còn có thể mất luôn căn nhà, cửa tiệm và trại cưa. Và dầu cho chính quyền quân sự không tịch thu tài sản đi nữa thì nàng và Frank cầm bằng như phải mất tất cả khi ngồi tù, vì có ai điều khiển công việc giùm họ trong lúc họ ngồi tù đâu.

Scarlett hận Tony đã mang tới phiền nhiễu cho gia đình nàng. Tại sao anh lại gây rắc rối cho bạn bè? Và tại sao Ashley lại bảo anh ta tới nhà nàng? Từ nay, nàng sẽ không bao giờ giúp đỡ ai nữa cả, nàng không muốn bọn Yankee bao vây nàng như ong vò vẽ. Không, nàng sẽ gài chặt cửa, không giúp bất cứ ai. Dĩ nhiên, trừ Ashley. Nhiều tuần sau ngày Tony tới nhà, Scarlett thường bị tiếng động ngoài đường đánh thức giữa đêm, nàng sợ tới lượt Ashley đào tẩu, trốn đi Texas vì tội đồng lõa với Tony. Scarlett không biết tình trạng của chàng ra sao mà cũng không dám viết thư về Tara để hỏi. Quân Yankee có thể chặn thư và gây rắc rối thêm cho Tara. Nhưng nhiều tuần qua mà không nghe một tin bất thường nào, nàng biết Ashley vẫn bình yên. Rồi cuối cùng, quân Yankee cũng ngừng quấy nhiễu gia đình nàng.

Nhưng sự lắng dịu đó không làm cho Scarlett mất được mối lo từ lúc Tony tới gõ cửa nửa đêm, nàng lo âu nhiều hơn lúc bị pháo kích ở Atlanta. Có thể nói là Tony đã kéo vệt cho nàng tám màn đen, bắt nàng phải nhìn thẳng vào sự thật bấp bênh của cuộc sống.

Mãi tới mùa đông năm 1866 này, Scarlett mới nhận thức vấn đề trước mắt nàng và cho toàn miền Nam. Nàng cứ đặt kế hoạch, cứ thu xếp, cứ làm việc quần quật như một con nô lệ và cứ cố gắng vượt mọi trở ngại nhưng bất cứ lúc nào quân Yankee cũng có thể tước đoạt một cách dễ dàng. Đã vậy, lúc đó nàng lại không có quyền phản kháng, không có quyền đòi minh xét, ngoại trừ cái quyền được ra tòa, như Tony đã mĩa mai. Nhưng tòa án quân sự chỉ gồm toàn những ông thẩm phán chuyên quyền. Chỉ có bọn da đen mới có quyền khiếu nại.

Quân Yankee đóng ở Georgia rất nhiều phần lớn đều tập trung Atlanta. Các đơn vị trưởng Yankee đều có toàn quyền đối với dân, kể cả quyền tha hay giết, họ lại còn triệt

đề khai thác quyền đó. Họ bắt giữ dân chúng không cần lý do, tịch biên tài sản và treo cổ. Họ gây rắc rối và phiền nhiễu dân với những qui chế thương mại trái ngược nhau về tiền thù lao cho gia nhân về những gì họ có thể phát biểu ở nơi công cộng, về những cuộc hội họp cá nhân và những gì có thể trình bày trên mặt báo. Họ còn qui định thời gian và nơi đổ rác, những bài hát nào có thể trình bày được, vì bây giờ nếu còn hát bản "Dixie" hoặc Bonnie blu fag" đều bị liệt vào tội phản nghịch. Họ còn bắt buộc khi lãnh thư ở nhà Bru điện, dân chúng phải tuyên thệ trung thành với Hiệp chủng quốc và trong một vài lĩnh vực khác, họ còn cản trở việc cấp phát hôn thú cho những cặp vợ chồng không tuyên thệ.

Báo chí đều bị bịt miệng nên không thể đưa ra những lời phản đối công khai về hành động bất công hoặc cướp bóc của quân Yankee. Những chống báng riêng rẽ đều bị bóp nghẹt bởi nhà tù. Khám đường chật ních những thân hào nhân sĩ, họ ngồi tù mà không hy vọng có ngày được xét xử. Tòa án không hề áp dụng công lý hoặc luật Habeas corpus vì thế số người bị giam giữ rất nhiều. Chỉ cần bị tình nghi chống đối hoặc là đảng viên Ku Klux Klan, hoặc bị người da đen tố cáo nhục mạ chúng là đủ để được vào tù. Chánh quyền không cần chứng cứ rõ ràng, chỉ một lời tố cáo là xong. Dựa vào sự xúi bẩy của ủy ban giải phóng nô lệ, bọn da đen sẵn sàng đứng ra buộc tội bất cứ ai

Tuy chưa chính thức được chấp thuận quyền đầu phiếu nhưng dân da đen được hứa hẹn rất nhiều, đối với họ không có gì sung sướng bằng được quyền đi bầu. Quân đội sẵn sàng làm hậu thuẫn cho bất cứ yêu sách nào của người da đen, do đó hễ người da trắng nào ra mặt chống đối họ là rước họa vào thân.

Các tên nô lệ ngày xưa, bây giờ nghiệm nhiên trở thành lãnh chúa với sự giúp đỡ của Yankee những tên đàn độn và đê tiện nhất cũng tha hồ thao túng. Nhưng những thành phần da đen được khai hóa nhiều hơn lại đâm ra chê lối tự do kiểu đó, họ cùng chia xẻ sự đau khổ với các chủ nhân da trắng, hàng ngàn gia nô, từng lớp cao nhất trong xã hội da đen, vẫn còn ở lại với chủ nhân của họ, vẫn ra sức làm những việc mà ngày xưa họ cho là không xứng đáng.

Bọn hắc nô rời bỏ vùng quê, tràn ngập Atlanta đều lười biếng và vô cùng nguy hiểm, kết quả của ý thức hệ mới vừa hấp thụ. Chen chúc trong những túp lều bẩn thỉu, bọn họ là môi trường tốt cho các chứng đậu mùa, thương hàn và lao phổi. Vốn quen được các nữ chủ chăm sóc lúc đau yếu, bây giờ họ đành bó tay

trước bệnh hoạn của mình. Vốn quen được chủ nhân bảo vệ cho gia đình con cái, bây giờ họ hoàn toàn không có chút ý thức trách nhiệm nào với chính bản thân. Phân ủy ban giải phóng nô lệ thì họ chỉ mưu đồ việc chính trị hòng trục lợi nơi các chủ đồn điền.

Con cái người da đen bị bỏ rơi chạy rong ngoài đường như một con vật cho tới khi được một gia đình da trắng hảo tâm nào đó đem về nhà nuôi nấng.

Ủy ban giải phóng nô lệ lo không xuể, khi họ nhận ra thì đã muộn, vội vàng gửi bọn hắc nô đó về với chủ cũ của chúng. Bảo chúng cứ việc trở về, trở về như một công dân tự do, họ bảo chúng có quyền ký hợp đồng với chủ nhân để lĩnh lương hàng ngày. Thế là bọn hắc nô có tuổi sung sướng quay về, lại chồng thêm gánh nặng cho các người chủ cũ, nhưng bọn trẻ tuổi thì vẫn ở lại Atlanta. Chúng không muốn làm việc gì cả. Đã no bụng thì cần làm chi nữa.

Lần đầu trong đời, người da đen được tự do uống rượu mạnh. Ngày trước họ chỉ được nhấm nháp trong dịp lễ Giáng sinh thôi. Bây giờ vừa do bọn ủy ban giải phóng nô lệ và bọn Carpetbagger xúi giục vừa bị men rượu thúc đẩy những vụ bạo hành do chúng gây ra không thể nào tránh khỏi. Sanh mạng, tài sản không còn được bảo đảm, người da trắng không còn được pháp luật che chở đã lắc đầu sống trong lo âu sợ sệt. Trên đường phố, đàn ông bị bọn da đen say rượu làm nhục, nhà cửa vừa lúa bị đốt về đêm bò, ngựa, gà, vịt bị mất cắp ban ngày, tội ác xảy ra khắp nơi và chỉ có một số ít phạm nhân bị đưa ra tòa.

Nhưng tất cả những nguy cơ và sỉ nhục đó không nghĩa lý gì với tai họa của những phụ nữ da trắng. Những người đã bị chiến tranh cướp đoạt trong gia quyến phải sống cô độc ở những nơi hẻo lánh hay trên những quãng đường vắng. Con số đàn bà bị

cuồng hiếp ngày càng gia tăng. Lo sợ cho sự an nguy của vợ con, đàn ông miền Nam bùng giận. Ku Klux Klan bắt đầu lớn mạnh dần. Và để đối phó với tổ chức hoạt động về đêm này, báo chí miền Bắc la hoảng lên. Họ đòi hỏi chính quyền địa phương phải lùng bắt hết đảng viên Ku Klux Klan và treo cổ chúng vì đã dám tự tay xử trị những kẻ phạm pháp, bất kể luật pháp do người Yankee áp đặt.

Mấy lúc sau này, bọn da đen càng bất cần luật lệ và binh sĩ Yankee khiến Scarlett lo sợ hơn bao giờ hết. Mỗi lo bị tịch biên tài sản ám ảnh ngay trong giấc ngủ, nàng lo ngại sẽ trở lại với cảnh khốn cùng. Chán nản trước sự bất lực của mình, của bạn bè của cả miền Nam, nàng không bao giờ quên câu nói của Tony:

“Scarlett, tôi quả quyết với chị là chúng ta không thể nào còn chịu đựng được nữa đâu”

Dù bị chiến tranh tàn phá, dù bị thời kỳ tái thiết gây rắc rối, Atlanta vẫn là một thành phố trên đà phát triển mau lẹ. Nó gần giống như các thành phố trẻ được dựng lên trong thời gian ly khai. Chỉ có một bất ổn duy nhất là thành phố có quá đông binh sĩ vô kỷ luật, tiền bạc tập trung trong tay kẻ bất lương và bọn da đen được sống an nhàn, trong lúc các chủ nhân cũ của chúng phải vất vả làm lụng mà không đủ ăn.

Bên trong lớp vỏ phồn thịnh ấy là sự lầm than và lo sợ, nhưng đó chỉ là tình trạng chung của những thành phố đang hấp tấp được dựng lên từ đồng gạch vụn. Hình như lúc nào Atlanta cũng là một thành phố hối hả dù ở cảnh ngộ nào cũng vậy..

Atlanta sầm sập như một khu làng biên giới, không cần che đậy tội ác và đòi trụy. Quán rượu mở cửa suốt đêm, dãy phố nào cũng có hai ba quán. Cứ đêm xuống là đường phố đầy rẫy người say, đen lẫn trắng. Bọn giật móc túi và gái điếm nhan nhản trong những con hẻm hoặc đường phố tối tăm. Tại những sòng bạc không đêm nào không xảy ra những vụ bắn nhau hay ẩu đả. Tại các nhà chứa, tiếng dương cầm, tiếng cười đùa vang dậy cả đêm, thỉnh thoảng chen vào đó là những tiếng la hét, những tiếng súng nổ. Bọn gái điếm trần tráo thò đầu qua cửa sổ mời gọi khách qua đường chúng còn bạo dạn hơn cả bọn gái điếm trong thời chiến.

Belle Watling là chủ chứa nổi tiếng nhất trong bọn. ả ta vừa xây một ngôi nhà riêng cho mình, một ngôi nhà hai tầng lầu vĩ đại, khiến nhà cửa ở chung quanh tồi tàn hẳn đi. Tầng dưới dùng làm quán rượu, trang hoàng tranh sơn dầu lộng lẫy với một dàn nhạc da đen chơi mỗi đêm. Tầng trên, Theo lời đồn đại, được trưng bày toàn đồ gỗ đắt giá, màn đăng ten thật dày và nhiều gương soi khung mạ vàng.

Nhưng đằng sau cánh cửa của những ngôi nhà tồi tàn là vùng ngự trị của nghèo đói. Bác sĩ Meade kể lại chuyện của những gia đình từng ở dinh thự dọn sang những căn nhà mướn và từ những căn nhà mướn họ lại dọn sang những phòng tối tăm trong xóm xỉn. ông trình bày cho các bà biết những nguy cơ nào đang chờ họ và lần đầu tiên, người ta khám phá ra bệnh Pellagra^o xuất hiện trong những gia đình danh tiếng như Atlanta. Ngày trước mỗi lần giúp cho một đứa bé chào đời là bác sĩ lại cảm tạ Thượng đế, nhưng bây giờ sự tạ ơn đó không còn nữa. Bây giờ, Theo ông, sự sống không còn là một đặc ân. Cuộc sống khó khăn không còn thích ứng cho trẻ sơ sinh, rất nhiều đứa bé ra đời chỉ sống được trong vòng hai tháng.

Ánh đèn rực rỡ rượu nho, tiếng vĩ cầm, các buổi khiêu vũ và những bộ quần áo xa hoa lộng lẫy trong các biệt thự đứng sát bên những nguy cơ đói lạnh. Thái độ ngạo mạn và tàn nhẫn của những kẻ thành phục chen lẫn với sự chịu đựng nhẫn nhục và căm hờn của người thua trận.

CHƯƠNG 38

Chúng kiến tất cả những sự kiện đó, Scarlett bị ám ảnh, cứ luôn luôn kinh sợ ngày mai. Nàng biết Frank và mình đã có bên trong sổ đen của Yankee vì đã giúp đỡ Tony và tai họa có thể ụp xuống đầu bất cứ lúc nào. Nhưng hơn bao giờ hết, lúc này nàng không thể để bị đẩy lui được nữa... nàng sắp có con, trại cưa bắt đầu sinh lợi và Tara còn đang trông cậy vào tiền bạc của nàng cho tới mùa hái bông. Nếu bỗng nhiên bị mất đi tất cả! Nếu phải bắt đầu trở lại với hai bàn tay yếu đuối giữa một thế giới loạn cuồng! Quá chán nản, nàng nghĩ thà tự tử còn hơn là gây dựng lại từ đầu. Giữa cảnh đồ nát và xáo trộn, mùa xuân năm 1866, Scarlett tập trung ý chí vào việc tăng lợi nhuận trại cưa. Atlanta có nhiều tiền. Làn sóng tái thiết là một dịp may. Nàng biết có thể kiếm được nhiều tiền nếu không bị bắt. Nàng tự nhủ phải khéo léo, phải chịu đựng nhục nhã, không bao giờ kinh chống bất cứ ai, da trắng cũng như da đen, những kẻ có thể gây họa cho nàng được.

Căm thù bọn da đen tự do hơn bất cứ người nào khác, Scarlett giận sôi lên mỗi khi nghe những lời bình phẩm hỗn xược và những giọng cười hô hố của chúng khi nàng xuống phố. Nhưng không bao giờ nàng biểu lộ cơn giận đó, dù một cái liếc xéo cũng không. Scarlett cũng căm thù bọn Carpetbagger và Scallawag vì chúng kiếm tiền quá dễ dàng trong khi nàng phải làm lụng vất vả nhưng nàng không hề lên tiếng kết án chúng. Không một ai ở Atlanta căm thù Yankee hơn Scarlett. Mỗi lần trông thấy một bộ đồ xanh là nàng giận uất người, nhưng vì sự sống của gia đình, Scarlett đành câm lặng, nàng nghĩ thầm: “Mình không thể là một con ngu. Mặc họ than khóc tiếc thương cho ngày xưa và những người thân đã ra đi không bao giờ trở lại. Mặc bọn họ cứ cố tình chống với luật lệ của Yankee và chuyện mất quyền bầu cử. Mặc những kẻ đi tù vì dám phơi bày ý kiến và mặc những kẻ bị treo cổ vì dám vào đảng Ku Klux Klan (cái tên mới ghê rợn làm sao, nó làm Scarlett lo sợ cũng y như bọn da đen). Mặc những người đàn bà khác hãnh diện vì thành tích của chồng họ. Tạ ơn Chúa! Frank không bao giờ dính dáng vào những chuyện đó! Cứ mặc xác những kẻ căm thù rồi sắp đặt kế hoạch, âm mưu này nọ. Dĩ vãng có nghĩa gì nếu so sánh cùng hiện tại căng

thẳng và tương lai mờ mịt? Quyền bỏ phiếu có nghĩa gì khi chuyện bánh mì, nhà ở và chuyện khỏi bị tù mới là điều đáng quan tâm? Xin Chúa giúp con thoát khỏi mọi ưu phiền từ đây đến tháng Sáu!"

Chỉ cần tới tháng Sáu! Vì tới đó, Scarlett tự biết phải bắt buộc ở lại nhà để nghỉ ngơi cho tới ngày sinh. Người ta bắt đầu chỉ trích nàng về việc chường mặt nơi công cộng với tình trạng thai nghén gần ngày. Không một phụ nữ thượng lưu nào xuất hiện ngoài xã hội với bụng mang dạ chửa. Frank và cô Pitty đã bắt đầu năn nỉ Scarlett nên giữ thể diện và nàng cũng đã hứa sẽ ngưng việc vào tháng Sáu.

Chỉ cần tới tháng Sáu! Tháng Sáu, trại cưa đã đủ sức đứng vững không cần sự có mặt của nàng. Tháng Sáu nàng sẽ có đủ tiền để bảo đảm phần nào cho sự bất trắc. Quá nhiều việc phải làm trong khi thời gian lại quá ngắn. Scarlett cầu mong cho ngày dài thêm ra và đếm từng phút, từng giây.

Cửa hàng của Frank đã tiến triển khả quan hơn và y cũng đã dành dụm được một ít tiền. Nhưng trại cưa mới là hy vọng lớn nhất của Scarlett. Nhu cầu vật liệu xây cất càng ngày càng cao. Giá gỗ, giá gạch đã tăng lên vùn vụt. Scarlett cho trại cưa làm việc luôn tới tối.

Mỗi ngày nàng đều bỏ vài giờ xuống trại cưa. Ngày nào Scarlett cũng moi móc, tìm tòi đủ cách để chặn đứng chuyện gỗ mất cắp. Nhưng phần lớn thì giờ nàng dành để đi gặp các nhà thầu và thợ mộc, thăm viếng cả những người ngoại quốc có tin là họ muốn xây cất một cái gì đó. Nàng tặng bốc và hứa hẹn đủ điều để họ mua gỗ của nàng và chỉ của nàng thôi.

Chẳng bao lâu Scarlett đã là khuôn mặt quen thuộc của Atlanta. Nghiêm trang ngồi trên xe, bên cạnh là lão đánh xe da đen, áo choàng quần cao, hai bàn tay mang găng đặt treo lên gối. Cô Pitty đã sắm cho nàng một cái áo thai kỳ màu xanh thật đẹp và một cái mũ cũng màu xanh rất xứng hợp với màu mắt của nàng. Scarlett thường mặc như vậy khi đi viếng khách hàng. Một ít phấn hồng trên má, mùi nước hoa thoang thoảng, dáng người nàng trông kiêu diễm nếu không phải xuống xe. Rất ít khi Scarlett

phải xuống xe, nàng chỉ cần cười ra dấu là bọn đàn ông chạy tới ngay, nhiều lúc họ phải đứng dầm mưa để nói chuyện với nàng.

Tuy không phải là người duy nhất kiếm được nhiều tiền trong việc mua bán gỗ, nhưng Scarlett không hề ngại các đối thủ của mình. Scarlett biết rõ rằng mình thông minh không kém bất cứ người đàn ông nào. Nàng là con gái của Gerald, bộ óc sắc bén về thương mại thừa hưởng được của cha ngày càng phát huy theo nhu cầu của nàng..

Lúc đầu các chủ vựa gỗ khác chế nhạo Scarlett, họ chế nhạo vì thấy nàng dám dấn thân vào hoạt động thương mại. Nhưng bây giờ họ không còn cười được nữa. Họ rửa thầm khi thấy nàng đi qua... với một vẻ như miễn cưỡng phải nói ra sự thật Scarlett thở dài bảo với khách hàng rằng các đối thủ của nàng bán gỗ rất đắt mà gỗ của họ thì mục, đầy lỗ mọt và thường rất xấu.

Lần đầu tiên phải nói láo như thế, Scarlett cảm thấy xấu hổ và có mặc cảm phạm tội... xấu hổ vì đã nói láo quá dễ dàng và tự nhiên, sợ tội lỗi vì vẫn còn thắc mắc: "Không biết má sẽ nói sao?" Và rồi hình ảnh của Ellen cũng mờ dần và bị đẩy lui bởi sức mạnh của lòng tham tiền phát sinh từ những ngày nhọc nhằn ở Tara. Nhờ đó, Scarlett đã vượt qua trở ngại này, cũng như các trở ngại trước... chỉ buồn là đã không được như ý muốn của Ellen. Nàng nhún vai: "Để sau hẵng hay".

Một người da trắng không mấy khá giả có một trại cưa ở đường Decatur đã cố chống lại Scarlett bằng chính vũ khí của nàng. Hân nói Scarlett là một kẻ nói láo và tay gian lận. Nhưng điều đó lại làm hại chính anh ta, vì ai ai cũng khinh bỉ một người da trắng lại hạ tiện đến nỗi đi nói xấu một phụ nữ thuộc hàng quý tộc, đầu người đàn bà đó đã đi quá giới hạn của mình. Scarlett vẫn im lặng và ngày càng làm khách hàng nghi ngờ người chủ trại cưa kia. Nàng cho hạ giá gỗ và bán ra toàn thứ tốt để chứng minh sự ngay thật của mình, sau đó không lâu, hân ta bị phá sản. Và trước sự kinh hoàng của Frank, Scarlett đặc thẳng mua lại trại cưa của hân Theo điều kiện do nàng đặt ra. Trại cưa mới lại thêm một vấn đề khó khăn. Scarlett muốn tìm người thân tín để quản lý. Nàng không muốn mắc phải một kẻ như Johnson nữa. Nàng biết đầu kiểm soát cẩn thận bao nhiêu, Johnson vẫn cứ lén lút ăn cắp được gỗ như thường. Tuy thế, nàng

nghĩ rằng sẽ tìm được một người đúng theo ý muốn. Đường phố lúc sau này đông nghẹt những kẻ thất nghiệp, những người trước kia từng là triệu phú.

Nhưng không hiểu tại sao Scarlett không muốn dùng họ. Nàng cho rằng không nên mướn những kẻ đã sống cả năm rồi mà vẫn còn thất nghiệp. Nếu họ không thích ứng được với tình trạng hậu chiến thì họ cũng không thích ứng được với nàng. Càng cần có một người không biết thất bại. Những người thông minh và cương quyết như Renny, Tommy Weillburn, Kells Whiting hay anh em Simmon hoặc... hoặc một người nào trong nhóm đó.

Nhưng anh em Simmon đã làm Scarlett hết sức ngạc nhiên, họ đã bắt đầu xây lò nung gạch để bán, còn Kells Whiting, thì đứng bán một thứ thuốc do mẹ anh sản xuất trong nhà bếp, thuốc làm thẳng tóc cho người da đen. Anh ta lịch sự cười từ chối đề nghị của nàng.

Một chiều Scarlett cho xe dừng lại bên cạnh cỗ xe bò chở bánh ba tê của Ren, y và anh chàng què Tommy Welburn đang trên đường trở về nhà.

- Nè, Ren, sao anh không chịu tới làm với tôi? Quán đốc một trại cưa có phải là cao quý hơn đi bán bánh ba tê dạo không? Theo tôi thì đáng lẽ anh phải xấu hổ

Ren cười:

- Tôi à? Tôi mà xấu hổ cái gì. Bây giờ còn ai đáng được tôn kính đâu. Hồi trước tôi vẫn được kính nể lắm, cho tới khi chiến tranh đem lại cho tôi tự do ngang bằng như bọn da đen. Tôi không còn muốn làm một người cao quý nữa đâu, phán lắm. Tôi khoái tự do như chim! Tôi khoái cái xe bánh ba tê, khoái con la của tôi, khoái mấy thằng Yankee tử tế đã mua bánh của bà nhạc tôi. Không đâu Scarlett, tôi sẽ là ông vua bánh ba tê. Đó là số mạng của tôi. Y như Napoléon, tôi cứ Theo ngôi sao của tôi.

- Nhưng anh sanh ra đâu phải để đi bán bánh ba tê cũng như anh Tommy đâu có số phải để cãi vã với đám thợ hồ Ireland. Việc làm của tôi thì nhiều... Và tôi cũng tin chắc rằng cô có số làm chủ trại cưa. Phải, tôi có thể tưởng tượng ra cô Scarlett đang

ngồi trên gối mẹ bập bẹ bài học vỡ lòng đầu tiên: "Đừng bao giờ bán gỗ tốt nếu có thể bán gỗ xấu với giá cao"

Ren cười lớn, đôi mắt khỉ của anh ta long lanh tinh quái lúc thúc vào sườn Tommy. Không thấy có chút gì trào lộng trong nhận xét của Tommy, Scarlett lạnh lùng:

- Anh nên đàn ông hơn một chút. Dĩ nhiên là tôi sinh ra không phải để làm chủ trại cưa.

- Tôi không có ý gì vô lễ đâu. Nhưng đầu sao cô cũng đang quản trị một trại cưa và quản trị một cách ngon lành. Phải, Theo tôi, không người nào trong chúng ta thực hiện được ước vọng ngày xưa của mình, nhưng tôi nghĩ chẳng lẽ nào mình cũng đã làm nên chuyện. Tại sao cô không chọn trong số những tên Carpetbagger khôn ngoan đó? Trong rừng có vô số bọn chúng.

- Tôi không thích bọn Carpetbagger. Chúng sẽ ăn cắp bất cứ gì để hở ra. Nếu có chút ít tài năng thì tại sao chúng không ở lại xứ sở mà tới tận đây bóc lột mình. Tôi cần có một người đàn ông, thuộc giai cấp chúng ta, những kẻ thông minh, lương thiện, cương quyết và...

- Không thể ước ao nhiều như vậy được. Cô làm sao muốn được họ với số lương ít ỏi của cô. Và những người có đủ các đức tính đó, trừ những kẻ tàn tật quá nặng tất cả đều đã có việc làm. Tuy không đáng gì nhưng dù sao họ cũng đã có việc để làm. Có thể không hài lòng nhưng vẫn còn hơn làm công cho một người đàn bà.

- Đàn ông các anh một khi đã lâm vào đường cùng cũng không được thông minh lắm, phải không?

- Có lẽ đúng nhưng đầu sao họ cũng còn giữ được chút sĩ diện.

Scarlett tàn nhẫn: '

- Sĩ diện! Đó là thứ khó nuốt, nhất là khi lớp vỏ của nó tróc ra và được các anh phết

lên đó một lớp kem.

Hai người đàn ông bật cười, thoáng chút ngượng ngùng. Đối với Scarlett dường như đàn ông đã liên kết nhau để chống đối nàng. Điều Tommy nói quả đúng, Scarlett nghĩ, mọi người bận rộn, mỗi người đều có một công việc gì đó, đều lao lực, lao lực hơn sự tưởng tượng của họ ngày xưa nhiều. Có lẽ họ đã phải làm những công việc họ không thích, hoặc không được an nhàn như mong muốn, nhưng họ vẫn cứ làm. Giữa thời buổi này đàn ông không thể chọn lựa được nữa. Và nếu họ có buồn phiền, tưởng nhớ về những mơ ước hoặc nếp sống cũ thì chỉ có riêng họ biết thôi. Họ đang tham dự một cuộc chiến mới, một cuộc chiến còn gay go, ác liệt hơn lần chiến tranh vừa qua.

Tommy ngượng ngùng:

- Scarlett, tôi không muốn cầu cạnh cô, nhất là sau khi đã ăn nói thô lỗ với cô, nhưng dù sao tôi cũng xin cô một đặc ân. Có lẽ nó sẽ giúp chút ít gì cho cô. Anh vợ tôi, Hugh Elsing bán củi dạo không được khá nữa. trừ người Yankee ra, ai ai cũng tự đi mót củi. Nhà Elsing đã sa sút lắm rồi. Tôi đã làm hết sức tôi, nhưng cô thấy, tôi còn phải lo cho Fanny, rồi còn má tôi và hai bà chị góa chồng ở Sparta nữa, Hugh đang hoảng lắm, cô đang cần một người đang hoảng, anh ta cũng thuộc hàng quý tộc. Hơn nữa, anh ta lương thiện lắm.

- Nhưng... nhưng Hugh không được tháo vát lắm. Nếu không thì anh ấy đã thành công trong nghề bán củi rồi.

- Scarlett, cái lối phán đoán của cô tàn nhẫn quá. Cô đã coi Hugh quá thấp. Theo tôi thì tinh thần liêm khiết và sự sốt sắng của Hugh cũng đủ bù đắp cho sự chậm chạp kia. Scarlett không trả lời vì không muốn tỏ ra là người thô lỗ.

Nhưng Theo nàng thì không có đức tính nào có thể bù đắp được bộ óc thiếu tính toán.

Sau khi đã cố gắng tìm tòi trong thành phố và khước từ lờikhẩn cầu của bọn Carpetbagger, cuối cùng Scarlett đành phải nghe Theo lời khuyên của Tommy: mời Hugh Elsing. Lúc trước anh ta là một sĩ quan can đảm và khéo léo, nhưng bốn năm

trong quân đội và hai vết thương đã lấy của Hugh tất cả khôn ngoan và biến anh anh ta thành một người rụt rè như đứa bé. Mắt anh ta có vẻ ngơ ngác như mắt một con chó đi lạc trong những ngày còn bán củ dạo. Hugh không phải là người Scarlett cần mướn. Nàng nghĩ thầm: "Anh ta đàn độn quá. Không biết chút gì về thương mại và chắc cũng không biết hai cộng với hai là mấy nữa. Nhưng dầu sao anh ta cũng liêm khiết, không ăn chặn của mình".

Gần đây, ít khi nào Scarlett nghĩ đến chuyện lương thiện, nhưng càng coi thường nó nàng lại càng đánh giá người khác qua đức tính đó. Nếu,,,

Nếu! Nếu! Nếu! Cuộc đời sao có nhiều cái nếu quá, không có việc gì chắc chắn, không bao giờ được an toàn, luôn luôn phải lo sợ bị mất của cải và lại bị đói lạnh. Bây giờ Frank cũng đã kiếm được thêm khá tiền nhưng y lại không chịu được lạnh và hay bệnh hoạn. Có lẽ y đã trở thành phế nhân rồi. Không, nàng

không thể nhờ cậy vào tiền bạc của Frank. Nàng không thể nhờ cậy vào một người nào ngoài chính nàng. Mà hình như tiền kiếm được của nàng còn ít ỏi quá. ồ, nàng sẽ phải làm gì nếu tụi Yankee tới và tước đoạt tất cả của cải của nàng? Nếu Nếu! Nếu!

Mỗi tháng Scarlett đều gửi phân nửa số lời về Tara cho Will, phần còn lại nàng vừa trả nợ cho Rhett vừa dành dụm. Không một người keo kiệt nào đếm tiền thường xuyên như nàng. Không một người hà tiện nào sợ mất của bằng nàng. Scarlett không dám gửi tiền ở ngân hàng vì sợ ngân hàng phá sản hoặc quân Yankee tịch biên. Vì thế nàng mang tiền theo mình, nhét dưới áo lót, giấu tiền giấy trong nhà, trong lò sưởi, trong hộp vải vụn và cả trong Thánh kinh. Càng ngày Scarlett càng đâm ra khó tánh vì mỗi đô la dành dụm được là thêm một đồng đô la có thể bị cướp mất đi.

Frank và cô Pitty cùng gia nhân cố gắng chịu đựng tính khí bất thường của Scarlett vì nghĩ rằng đó là do ảnh hưởng của thai nghén. Họ không bao giờ biết được sự thật. Frank nghĩ cần phải chiều chuộng người mang thai, vì thế y dành dịp tự ái qua một bên, không nhắc gì về chuyện trại cưa và chuyện thường xuống phố của nàng. Thái độ Scarlett làm Frank rất buồn lòng nhưng y tự thấy mình có thể chịu đựng được lâu

dài hơn. Frank nghĩ sau khi sinh nở Scarlett sẽ dịu dàng trở lại. Nhưng dù vậy, vợ y vẫn cứ thường gắt gỏng, giận hờn. Có lúc Frank nghĩ là Scarlett đã bị quỷ ám.

Hình như không một người nào nhận ra cái gì đang ám ảnh Scarlett và khiến nàng trở thành như một người điên. Sự thật là Scarlett muốn chuẩn bị việc buôn bán trước khi bắt buộc phải ở nhà nghỉ ngơi, nàng muốn có thật nhiều tiền để tự bảo đảm an ninh. Lúc này, Scarlett chỉ biết có tiền, mỗi khi nghĩ tới đứa con trong bụng nàng lại nổi giận: "Chết chóc, thuế má và con cái! Không bao giờ chúng tới đúng lúc."

Từ lúc Scarlett đứng ra điều khiển trại cưa, dân Atlanta bắt đầu gièm pha, Rồi sau một thời gian, họ thấy Scarlett càng ngày càng hành động không còn một giới hạn nào. Họ bắt mắt vì Scarlett cứ ngang nhiên tự coi mình không phải là người của dòng họ Robillard. Tất cả những sự chỉ trích sơ sài ngày trước, bây giờ đã trở thành vô nghĩa trước những lời gièm pha nổi lên khắp thành phố. Không những Scarlett giao dịch với người Yankee mà lại còn như muốn chứng tỏ với mọi người rằng nàng thích vậy.

Bà Merriwether và nhiều người khác cũng buôn bán với người miền Bắc, nhưng khác Scarlett ở chỗ họ cho thấy phải bắt buộc giao dịch để mưu sinh vậy thôi. Còn Scarlett thì lại tới nhà vợ của các sĩ quan Yankee đàm đạo và uống trà. Thật vậy, gần như đã tới mức nàng mời những người đó tới nhà là hết. Thành phố đoán có lẽ nàng chưa làm thế là do Frank và cô Pitty không muốn.

Scarlett biết người ta xầm xì về mình nhưng chẳng quan tâm. Nàng vẫn thù ghét quân Yankee như ngày họ định phóng hỏa Tara, nhưng nàng biết che đậy lòng căm thù đó. Scarlett biết nếu muốn kiếm tiền nàng phải nhắm vào người yankee, nụ cười và lời lẽ ôn nhu là một cách bán hàng mau lẹ nhất.

Một ngày kia, khi đã được giàu có và tiền bạc được cất giấu ở chỗ an toàn, nàng sẽ nói thẳng với bọn Yankee những ý nghĩ thật của nàng về họ. Nàng sẽ nói rằng thù ghét và khinh bỉ họ vô cùng. Chừng đó mới thoải mái làm sao! Nhưng trong lúc chờ đợi, nàng cần phải giao thiệp với họ. Bây giờ Atlanta cứ mặc tình mà lên giọng đạo đức giả.

Scarlett khám phá rằng làm quen với bọn sĩ quan Yankee là chuyện quá dễ dàng. Họ là những người bỏ xứ tới một miền đất thù nghịch, họ cần làm quen với những phụ nữ lịch sự, nhưng trong thành phố, phụ nữ quý tộc tránh né và khinh bỉ họ. Chỉ có gái điếm và đàn bà da đen là đối xử tử tế với họ thôi. Scarlett cũng là một phụ nữ quý tộc nên nụ cười và đôi mắt của nàng làm họ vô cùng xúc động.

Phần lớn những sĩ quan Yankee không rõ thời gian trú đóng ở Atlanta kéo dài bao nhiêu lâu nên đã mang cả gia đình theo. Bởi khách sạn và nhà trọ đã hết chỗ, họ phải cất nhà riêng để ở nên rất sung sướng được dịp mua gỗ của bà Kennedy duyên dáng, người đối xử với họ ân cần hơn bất cứ người nào khác trong thành phố. Bọn Carpetbagger và bọn Scallawag cũng thế, chúng đang xây cất nhiều biệt thự, cửa hàng và khách sạn với số tiền mà chúng vừa kiếm chác. Chúng nhận thấy giao dịch với Scarlett thoải mái hơn với các cựu chiến binh Liên bang miền Nam, tuy cũng rất lịch sự nhưng chỉ là lối lịch sự lạnh lùng.

Một chiều, trên đường về nhà cùng bác Peter, Scarlett đi qua một ngôi nhà dùng làm nơi tạm trú cho ba gia đình của sĩ quan Yankee. Họ đang chờ hoàn tất các ngôi nhà riêng cất bằng gỗ của Scarlett. Ba người đàn bà đang đứng ở cửa vừa thấy Scarlett đã vẫy tay gọi. Họ ra tận xe chào hỏi với giọng nói luôn luôn làm nàng khó chịu. Một người cao và ốm, gốc gác tiểu bang Maine nói:

- Bà Kennedy, tôi đang mong được gặp bà. Tôi muốn biết qua về cái thành phố dốt nát này.

Scarlett cố nuốt trôi sự lảng mạn đó với thái độ khinh bỉ kín đáo Nàng gượng cười:

- Tôi biết nói gì đây?

- Con vú em Bridget của tôi đã về miền Bắc. Nó nói không chịu nổi thêm một ngày nào nữa. Và đám nhỏ làm tôi muốn điên luôn. Bà vui lòng chỉ giúp tôi mượn một đứa khác. Tôi không biết phải tìm ở đâu.

Scarlett cười và nói:

- Có khó gì đâu. Bà cứ tìm một đứa da đen nào chưa bị ủy ban giải phóng làm hư hỏng là sẽ có một vú em rất được việc. Bà chỉ cần đứng trước cửa và hỏi từng người đàn bà da đen đi qua là chắc chắn...

Ba người phụ nữ Yankee cùng la hoảng lên, người đàn bà

Maine nói:

- Bộ bà tưởng tôi có thể giao con cái tôi cho một con mọi da đen được sao? Tôi muốn có một con bé Ireland.

Scarlett lạnh lùng:

- Tôi sợ khó mà kiếm được một vú em người Ireland tại Allanta này. Riêng tôi chưa bao giờ thấy một người đầy tớ da trắng nào cả và tôi cũng không thích mướn họ. Tôi bảo đảm với bà người da đen không phải là mọi ăn thịt người và chúng ta có thể hoàn toàn tin cậy họ.

- Chúa ơi, không đâu! Tôi không mướn tụi nó đâu. Ghê quá!

Scarlett nhớ tới đôi tay to lớn ân cần của Mammy đã từng cực nhọc chăm sóc cho Ellen, cho nàng, cho Wade. Bọn ngoại nhân này biết gì về người da đen? Nàng cười khẩy.

- Lạ quá, chính các bà là những người giải phóng bọn chúng mà lại nói vậy sao?

Người đàn bà Maine cười:

- Chúa ơi! Không phải tôi đâu. Trước đây một tháng tôi chưa bao giờ thấy một đứa mọi đen nào. Tôi cũng không bao giờ muốn thấy chúng. Chúng nó làm tôi rợn người. Không thể tin cậy chúng được...

Từ nãy giờ Scarlett biết bác Peter giận lắm, nhưng vẫn ngồi thẳng lưng, mắt dăm dăm nhìn tới trước. Nàng càng để tâm hơn khi người đàn bà Maine bỗng cười to và chỉ vào

bác ta:

- Hãy nhìn tên mọi già kia, nó phồng lên như con cóc. Chắc nó là cục cưng của bà, phải không? Người miền Nam của bà không biết cánh đôi xử với bọn mọi đen. Các bà chiều chuộng chúng quá mức.

Peter nghẹn ngào, mày nhúu lại nhưng mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Chưa bao giờ có một người da trắng nào dám gọi bác là "mọi đen". Vậy mà người đàn bà này còn khinh miệt và gọi bác là "cục cưng", trong khi bác Peter, kẻ đã từng là cột trụ gia đình Hamilton từ nhiều năm qua.

Tuy không nhìn nhưng Scarlett cũng biết bác Peter đã giận run vì tự ái bị tổn thương. Nàng cũng giận sôi lên. Nàng có thể nhẫn nhục nghe người đàn bà này khinh miệt Liên bang miền Nam, bôi nhọ nguyên Tổng thống Jeff Davis hoặc tố cáo người miền Nam sát hại, hành hạ bọn nô lệ. Hơn thế nữa, nàng cũng có thể lặng im nghe họ bình phẩm về đức hạnh của mình. Nhưng khi nghe họ sỉ nhục người tứ già trung tín, cơn giận của nàng bùng lên như một que

diêm quăng vào thùng thuốc súng. Scarlett nhìn khẩu súng lục trên sợi dây nịt của bấu Peter một lúc lâu, hai tay ngửa ngáy. Nhưng rồi, nàng đành nghiêng răng ngồi chết lặng, biết là chưa tới lúc có thể nói thẳng ý nghĩ của mình vào mặt tụi Yankbe. Một ngày kia, phải rồi, sẽ có một ngày kia! Bây giờ thì chưa được.

Nàng run giọng:

- Bác Peter là người trong gia quyến chúng tôi. Chào các bà. Minh đi, bác Peter.

Peter đột ngột quát mạnh roi vào lưng ngựa làm con vật chồm lên khiến chiếc xe chao đi. Scarlett còn kịp nghe giọng của người đàn bà Maine ngạc nhiên hỏi:

- Gia đình bà ấy? Các chị có nghĩ là bà ấy muốn nói hấn là bà con không? Nó đen thui mà.

"Đồ khốn kiếp! Phải loại chúng ra khỏi mặt đất này. Chúng nào đã có nhiều tiền, mình sẽ nhô vào mặt chúng".

Scarlett liếc thấy một giọt nước mắt đang lăn dài xuống mũi bác Peter. Nàng bỗng thấy thương hại và buồn lây trước sự nhục nhã của người lão bộc, nước mắt nàng cũng trào theo. Những người đàn bà đó đã dám sỉ nhục bác Peter, người từng dự trận Mehico với đại tá Hamilton, đã ôm xác chủ trong lòng, đã nuôi nấng Melly và Charles đã giám hộ cô Pitty ngốc nghếch, đã bảo vệ cô khi chạy nạn và đã "kiếm" được một con ngựa để đưa cô từ Macon về. Vậy mà họ dám nói không thể tin cậy người da đen.

- Peter!

Scarlett vừa nói vừa đặt tay lên tay bác:

- Thấy bác khóc, tôi xấu hổ lắm. Bác để ý chúng làm gì? Cái bọn Yankee khốn kiếp đó có nghĩa lý gì.

Peter nghẹn ngào.

- Chúng nói trước mặt tôi làm như tôi là một con lừa không hiểu tiếng chúng... Như tôi là một tên mọi Phi châu... ồ, tội nó lại kêu tôi là mọi đen và cục cưng, còn bảo giống mọi đen không tin cậy được. Tôi mà không tin cậy được! Không tin cậy được sao lão Đại tá trước khi chết còn nói: "Peter chú coi sóc giùm mấy đứa con tôi và giám hộ cô Pittypat, em tôi, nó không khôn hơn con cáo cáo bao nhiêu. Và tôi đã làm tròn bổn phận từ đó tới nay...

Scarlett an ủi:

- Chỉ có thượng đẳng thiên sứ Gabriel mới làm được như bác. Không có bác, chúng tôi cũng không biết xoay sở ra sao.

- Cảm ơn. Tôi biết và cô cũng biết, nhưng bọn Yankee không biết và cũng không cần biết. Scarlett, tại sao chúng lại xen vào việc riêng của mình? Chúng không hiểu người

miền Nam chúng ta.

Scarlett không đáp, cơn giận vẫn còn âm ỉ trong nàng. Bác Peter đã bình tĩnh lại. Cả hai cùng im lặng. Không tin cậy một người da đen? Scarlett tin họ còn hơn bất cứ người da trắng nào và chắc chắn hơn người Yankee nhiều. Người da đen luôn luôn trung thành và tận tụy vô song, không thể mua chuộc được. Scarlett không khỏi nhớ tới những kẻ vẫn còn ở lại Tara lúc quân Yankee tràn tới, trong khi họ có thể bỏ trốn hoặc theo quân Yankee sống an nhàn hơn. Nàng nhớ tới Dilcey đã từng gánh chịu cực nhọc với nàng ở đồng bông vải, Pork liều mạng đi trộm gà hàng xóm, Mammy đi Atlanta để giữ nàng khỏi hư hỏng. Nàng nhớ tới đám gia nhân của lán giềng mãi trung thành với chủ, vẫn ở lại bảo vệ chủ mình trong khi đàn ông còn ở ngoài tiền tuyến, cùng chạy nạn với chủ qua những vùng nguy hiểm, giúp chủ săn sóc thương binh, chôn cất người chết, an ủi những người góa bụa, làm lụng, đi xin, ăn trộm để cho cả nhà có đủ ăn. Và ngay bây giờ, đầu ủy ban giải phóng nô lệ đã hứa hẹn đủ điều, những người đó vẫn không rời bỏ chủ mà lại còn làm đụng cực nhọc hơn xưa. Nhưng người Yankee không hiểu và sẽ không bao giờ hiểu được điều đó..

Scarlett chột nói lớn:.

- Nhưng họ đã giải phóng cho người da đen.

Peter giận dữ trả lời:

- Không, thưa bà? Chúng không giải phóng tôi được. Tôi không muốn cái bọn đê tiện ấy giải phóng tôi. Tôi vẫn mãi thuộc quyền của cô Pitty và tới khi chết tôi sẽ có một chỗ trong nghĩa địa của dòng họ Hamilton... Cô Pitty sẽ buồn lắm nếu tôi kể lại rằng cô đã để cho đàn bà Yankee nhục mạ tôi.

Scarlett kêu lên:

- Tôi có làm như vậy đâu.

- Có chớ, cô Scarlett. Nếu cô đừng qua lại với chúng thì làm sao chúng chửi tôi được.

Nếu cô đừng nói chuyện với đàn bà Yankee thì chúng đâu có dịp coi tôi như một con la hay một tên mọi Phi châu. Cô cũng không thèm che chở cho tôi nữa.

- Kia. Bộ tôi không nói bác là người trong gia quyền chúng tôi sao?

- Đó không phải là che chở. Đó chỉ là một sự thật. Cô Scarlett, cô đừng qua lại với bọn Yankee nữa. Đâu có đàn bà nào làm như vậy. Đừng nên làm cô Pitty phải khó chịu.

Lời chỉ trích của lão Peter còn làm cho Scarlett đau đớn hơn những lời khuyên nhủ của Frank, của cô Pitty hoặc của bất cứ người nào khác. Peter có lý, nhưng Scarlett không muốn nghe một người da đen, nhất là một gia nhân lại dám nói với nàng như vậy. Đối với người miền Nam không có gì xấu hổ bằng chuyện bị gia nhân chỉ trích.

Peter cầu nhàu:

- Nó kêu tôi là cục cưng Chắc sau vụ này, cô Pitty sẽ không để tôi đánh xe cho cô đâu.

Scarlett lạnh lùng:.

- Cô Pitty vẫn để bác đánh xe cho tôi. Thôi, tôi không muốn nghe thêm nữa.

Peter than thở:

- Lưng tôi lúc này đau nhức, tôi sợ ngồi không nổi nữa. Tôi mà bệnh, cô Pitty sẽ không cho tôi đánh xe đâu... CÔ Scarlett, cô cần gì phải tử tế với bọn Yankee và dám da trắng hạ tiện để cho cả nhà bất bình.

Đó là câu kết luận vô cùng xác đáng khiến Scarlett ghen lời. Phải, kẻ thù thì tán thành nàng, còn gia đình và láng giềng thì không. Rồi bây giờ, lão Peter cũng đứng trên quan điểm người khác để chống đối nàng. Thế là hết.

“Tại sao họ lại quan tâm tới hành vi của mình? Bộ họ tưởng mình thích giao thiệp với bọn Yankee và thích lao lực như một con nô lệ lắm sao. Họ chỉ muốn gây khó khăn

cho công việc của mình thôi. Nhưng mặc họ, muốn nghĩ gì cứ nghĩ, mình cóc cần. Rồi một ngày kia... một ngày kia...". Ồ một ngày kia, khi cuộc sống đã được bảo đảm trở lại, nàng có thể khoanh tay ngồi nhìn mọi người với cung cách mệnh phụ phu nhân. Nàng sẽ lấy lại đức độ của một phụ nữ quý tộc và sẽ không còn ai chống đối nàng. Khi đã có tiền, nàng sẽ được tôn sùng biết mấy! Lúc đó nàng sẽ cho phép mình trang nhã và ân cần như Ellen, lúc đó nàng sẽ nghĩ tới xã hội, tới lễ nghi. Nàng sẽ không còn sống trong lo sợ, cuộc sống sẽ êm đềm và thoải mái như xưa. Nàng sẽ có đủ thời giờ để vui đùa cùng con cái và nghe chúng học bài. Sẽ có những buổi chiều ấm áp với bạn bè đến thăm, cho dọn trà, bánh ngọt lên cho khách, sẽ tiếp chuyện họ hàng giờ. Và nàng sẽ tử tế với những kẻ bất hạnh, giúp thức ăn cho người nghèo, đem cháo và thuốc men cho bệnh nhân và sẽ có thể làm ra vẻ ta đây, khi cần thiết.

Nàng sẽ là một phụ nữ quý tộc đúng Theo cung cách của miền Nam như mẹ nàng. lúc đó người nào cũng yêu mến nàng như yêu mến Ellen và sẽ ca tụng lòng vị tha của nàng rồi gọi nàng là “phu nhân đại lượng”.

Một ngày kia! Nhưng bây giờ thì không, mặc dầu ai muốn gièm pha thế nào cũng được. Bây giờ không phải lúc để làm ra vẻ một mệnh phụ phu nhân.

Lão Peter đã nói đúng. Sau khi nghe chuyện, cô Pitty bàng hoàng, ngã bệnh và đêm đó chứng đau lưng của Peter trở nặng khiến lão không thể đánh xe được nữa. Scarlett đành phải tự đánh xe, làm tay nàng bắt đầu chai trở lại.

Mùa xuân đi qua, mưa lạnh tháng Tư nhường chỗ cho cây cỏ tươi tốt tháng Năm. Mỗi tuần Scarlett lại có thêm công việc và lo âu mới, bạn bè cũng ngày càng lạnh lùng hơn, còn gia đình thì lại sẵn đón chiều chuộng nàng hơn. Nhưng họ lại càng không hiểu nàng. Trong những ngày tràn ngập băn khoăn và khó nhọc đó, Scarlett chỉ thấy có một người đáng tin cậy và hiểu biết nàng hơn ai hết, đó là Rhett Butler. Hắn biểu đồng tình với nàng, điều mà nàng không hề trông đợi.

Rhett thường bí mật rời Atlanta đi New Orleans để làm gì đó, không giải thích, nhưng Scarlett chắc chắn, với một thoáng ghen tức, rằng hắn đi thăm một người đàn bà nào

đó, hoặc nhiều cũng nên. Nhưng từ khi bác Peter không chịu đánh xe Cho nàng nữa, thì Rhett thường ở lại Atlanta lâu hơn.

Cả ngày hắn ngồi trong sòng bạc trên lầu tửu quán "Gái thời đại", hay trong quán rượu của Belle Watling, thân mật cùng ly với bọn Yankee và Carpetbagger. Rhett không tới nhà nữa vì ngại Frank và cô Pitty bất mãn. Nhưng ngày nào, Scarlett cũng tình cờ gặp hắn ngoài đường. Lần nào nàng cũng gặp Rhett khi đang đánh xe trên đường Cây Đào hoặc đường Decatur để tới các trại cưa. Hắn dừng lại chuyện trò vài câu hoặc có lúc buộc ngựa vào sau xe để cùng đi với nàng, Scarlett vì mệt mỏi nên hễ lúc nào được Rhett cầm cương giùm là nàng cảm ơn hắn vô cùng. Rhett thường rời khỏi xe trước khi vào phố, nhưng cả Atlanta đều biết những cuộc gặp gỡ đó. Và thế là những kẻ lảm chuyện lại có thêm bằng chứng mới về sự xem thường dư luận của Scarlett.

Nhiều lúc Scarlett tự hỏi đó có phải là do ngẫu nhiên không. Và sao Rhett lại chọn lúc nàng xấu xí nhất để tìm tới? Chắc chắn phải có một âm mưu nào đó. Scarlett bắt đầu nghi ngờ. Nhiều tháng qua, Rhett không hề chế nhạo nàng về tấn kịch bi thảm trong nhà giam Yankee nữa. Hắn không bao giờ nhắc tới Ashley, tới mối tình của nàng hoặc đưa ra những nhận xét vô giáo dục về nàng. Scarlett nhận thấy không nên đánh thức một con thú dữ vì thế nàng không buộc hắn giải thích lý do những cuộc gặp gỡ thường xuyên đó. Cuối cùng nàng tạm kết luận rằng, ngoài việc bài bạc ra Rhet cũng cần có một chuyện gì đó để làm, vả lại, hắn cũng cần có vài người bạn thuộc hạng thượng lưu ở Atlanta nên mới tìm nàng

Dẫu biết lý do đó đúng hay không, Scarlett cũng rất thích thú khi gặp hắn. Rhett chịu khó nghe nàng than thở về chuyện mất khách hàng về các người mua chịu, về sự gian lận của Johnson và sự bất lực của Hugh, Rhett khen ngợi sự thành công của nàng, trong khi Frank chỉ cười âm ớ, còn cô Pitty thì ngạc nhiên kêu "ồ!"

Dẫu Rhett cố chối, Scarlett cũng biết hắn đang âm thầm giúp nhiều cho việc buôn bán của nàng vì hắn quen biết nhiều người Yankee và nhóm Carpetbagger giàu có. Dù biết rõ con người Rhett và không bao giờ tin cậy hắn, nhưng mỗi lần thấy hắn cười con ngựa đen xuất hiện ở một khúc quanh là nàng lại thấy vui vui.

Khi Rhett leo lên xe cầm cương thay nàg, Scarlett thấy trẻ trung và vui tươi lại Nàng kể cho hăg nghe mọi chuyện không giấu giếm. Nàng có thể kể với hăg những chuyện không nói được với Frank hoặc ngay cả cho Ashley nghe. Dĩ nhiên, đối với Ashley nàng có rất nhiều điều không thể nói thẳng ra. Có một người bạn như Rhett thật an ủi. Không hiểu vì đău mà hăg đăm ra tử tế lạ. Vì chăg còn bao nhiêu bạn bè nên Scarlett coi đó là một niềm an ủi lớn.

Một ngày không lâu sau tối hậu thư của bác Peter Scarlett hỏi thẳng Rhett:

- Rhett, tại sao họ đối xử với tôi hèn hạ vậy? Họ chỉ biết nói xấu tôi hay bọn Carpetbagger thôi sao! Tôi chỉ lo việc riêng của tôi, có điều gì sai quấy đău và..

- Cô chưa làm điều gì xấu là chưa có dịp. Có lẽ họ đã lờ mờ nhận ra như thế.

- ồ nên đứng đăn một chút! Họ làm tôi phát khùng. Tất cả những hành động của tôi chỉ nhắm vào việc kiếm chút ít tiền và...

- Những gì cô làm đều khác hăg với mấy người kia, thêm vào đó, cô lại thành công đôi chút. Như tôi từng nói, đó là một cái tội không thể tha thứ được trong bất cứ xã hội nào. Cứ khác người là bị nguyên rủa! Scarlett, sự kiện cô thành công với cái trại cưa là một sỉ nhục lớn đối với bọn đăn ông bất tài. Nên nhớ, vị trí của một phụ nữ có giáo dục là ngôi nhà của họ và không được quyền biết gì về cái xã hội xô bồ, tàn nhẫn bên ngoài.

- Nhưng nếu cứ ru rú tại nhà, chắc rồi tôi sẽ không còn một chỗ nào để ở nữa.

- Biết vậy nhưng Theo họ cô phải ở trong nhà để chịu chết đói một cách lịch sự và kiêu hănh.

- ồ, mặc xác họ! Bà Merriwether thì sao? Bà ta bán bánh ba tê cho bọn Yankee, cái đó còn tội tệ hơn là chủ trại cưa. Còn bà Elsing may mướn và cho người ta ăn ở trọ, Fanny thì vẽ lên mấy cái chén đá xấu xí chăg người nào thích, họ chỉ mua để giúp nó và...

- Nhưng cung quên điều này. Những người đó không hề đạt được kết quả, do đó họ không đụng chạm đến lòng tự kiêu của đàn ông miền Nam. Hơn nữa, họ cũng ưa thích công việc của mình. Họ chứng tỏ cho mọi người biết họ làm như vậy cho đến khi có một người đàn ông nào đó tới đỡ giúp gánh nặng cho. Vì

thế tất cả đều thương xót họ. Trường hợp của cô thì ngược lại, cô chứng tỏ rõ ràng là cô thích hoạt động. Và còn không muốn cho người đàn ông nào chen vào công việc của cô. Vậy là không người nào thương cảm cô được. Atlanta sẽ không bao giờ tha thứ cô. Thương xót người khác cũng là điều lý thú chứ.

- Nên đứng đắn một chút.

- Cô có nghe câu châm ngôn này của Đông phương chưa? "Chớ sửa mặc chớ, đoàn lữ hành cứ đi". Cứ để họ sửa, Scarlett. Tôi tin là không gì có thể cản trở nổi bước tiến của cô.

- Nhưng tại sao họ cứ để ý tới chuyện tôi kiếm chút ít tiền cho tôi?

- Không ai có thể có được mọi thứ đâu, Scarlett. Hoặc cô cứ kiếm tiền bằng cách thức hiện tại để bị kẻ khác lạnh lùng ngoảnh mặt, hoặc là phải chịu nghèo khó nhưng có rất nhiều bè bạn. Phải tự chọn lấy một con đường.

Scarlett nói mau:

- Tôi không muốn nghèo đâu. Nhưng... có phải là tôi đã chọn đúng đường rồi không?

- Đúng, nếu cái mà cô cần nhất là tiền bạc.

- Phải, tôi cần tiền hơn bất cứ gì khác trên thế giới này.

- Vậy thì cô chỉ có con đường đó thôi. Nó sẽ đem tới hầu hết những gì cô muốn nhưng kèm theo một hình phạt: sự cô đơn.

Scarlett im lặng một lúc lâu. Rhett nói đúng. Những lúc bình tâm để suy nghĩ, nàng

nhận thấy mình cô đơn thật... thiếu cả bạn gái. Trong thời chiến, mỗi lần thấy buồn là nàng lại về thăm Ellen. Sau ngày Ellen mất, nàng còn Melanie, và dù cả hai không có một điểm tương đồng nào ngoài việc cùng chịu làm lụng vất vả ở Tara.

- Bây giờ, nàng không còn ai nữa cô Pitty thì không có một quan niệm sống nào ngoài cái thói hay thóc mách.

Scarlett ngáp ngừng:

- Tôi nghĩ... tôi nghĩ là tôi vẫn luôn luôn cô độc trong thế giới đàn bà. Không phải vì sinh hoạt của tôi khiến phụ nữ Atlanta có ác cảm. Tôi có làm gì nữa, họ cũng không ưa. Không một người đàn bà nào thương mến tôi trừ má tôi. Ngay cả mấy đứa em tôi cũng vậy. Tôi không rõ tại sao nhưng thời kỳ trước chiến tranh và ngay cả lúc tôi chưa lấy Charles, hình như bao giờ họ cũng chống đối tôi...

- Cô quên mất bà Wilkes bà ấy vẫn luôn luôn chống đỡ cho cô. Tôi tin chắc là bà ấy tán đồng tất cả mọi hành động của cô, trừ chuyện giết người.

Scarlett nghĩ thầm: "Melanie cũng đã tán thành luôn cả chuyện mình giết người". Rồi nàng cười mai mỉa

- Melly à? Được Melly tán thành cũng chẳng ích lợi gì, vì trí óc của chị ta không hơn gì một con gà mái. Phải chi Melly khôn ngoan hơn một chút...

- Nếu khôn một chút chắc bà ấy đã thấy có một vài chuyện không đáng tán đồng chút nào. Cố nhiên là cô biết rõ chuyện này hơn tôi.

- Dịch vật cái trí nhớ và điệu bộ thô bỉ của ông! '

- Thôi bỏ qua chuyện đó, mình trở lại vấn đề hồi nãy. Nên nhớ kỹ điều này. Nếu cứ khác người là cô sẽ bị bỏ rơi, không chỉ bị bỏ rơi bởi những người cùng tuổi mà còn cả những người cùng thế hệ với cha mẹ và con cái của cô nữa. Họ sẽ không bao giờ hiểu và bất cứ hành động nào của cô cũng đều làm họ có thể bất bình. Nhưng có lẽ

ông bà cô sẽ hãnh diện vì cô đó. Họ có thể nói: "Quả đúng là con nhà tông". Và cháu chắc cô sẽ thờ dài thềm muốn: Bà mình mới cừ khôi làm sao!" Rồi chúng sẽ cố bắt chước theo cô.

Scarlett cười khoan khoái:

- Đôi khi ông nói cũng khá đúng! Cứ nghĩ tới bà ngoại Robillard của tôi thì biết. Mammy thường đem bà cụ ra dọa tôi. Bà lạnh như băng và luôn để ý tới phẩm cách của mình cũng như các kẻ khác, vậy mà bà cũng đã có tới ba đời chồng và đã gây ra nhiều vụ đấu súng trong đám đàn ông si tình. Bà xài son môi và mặt áo hở cổ thật thấp và không... ờ... mặc đồ lót gì cả.

- Và cô rất thán phục bà ngoại cô, dầu vẫn cố làm cho giống má cô. ông nội tôi ngày xưa cũng đã từng là một tướng cướp.

- Thiệt hả? ông có tra tấn người ta không?

- Chắc chắn là ông cụ vẫn có thể tra tấn người nếu cách đó đem lại cho ông nhiều tiền. Dầu sao ông cũng đã để lại cho cha tôi một gia tài đáng kể. Nhưng mỗi lần nhắc tới ông cụ là gia đình phải cẩn thận gọi ông là "Thuyền trưởng". ông chết trong một cuộc ẩu đả tại quán rượu trước khi tôi ra đời. Cái chết đó,

khỏi phải nói, làm con cái thở phào nhẹ nhõm vì ông say sưa cả ngày mà mỗi lần say là ông lại quên mình đã là một "Thuyền trưởng" về già. ông nhắc lại nhiều chuyện làm con cái rợn người. Tuy vậy, tôi lại thán phục ông cụ và cố làm như ông nhiều hơn là bắt chước ba tôi bởi vì ba tôi là một người thanh lịch cung cách khả kính và tinh thần hoàn toàn đạo đức... Chắc chắn là con cái cô sẽ không tán đồng cô đâu, cô Scarlett, chúng sẽ bất mãn cô còn hơn các bà Merriwether và Elsing nữa. Chỉ tội nghiệp chúng là cô cũng như các bà mẹ khác, đều muốn cho con cái mình khỏi gặp phải những khó khăn như mình. Đó là một sai lầm. Có gặp khó khăn mới nên người, hoặc là hồng bát luôn. Vì thế nếu muốn được tán đồng và ca tụng, cô phải chờ đến lớp cháu.

- Tôi tự hỏi chẳng biết lớp cháu của chúng mình rồi sẽ ra sao.

- Cô nói "chúng mình" phải là muốn ám chỉ tôi và cô sẽ có con chung? Không được đâu, bà Kennedy.

Biết mình nói hớ, Scarlett đỏ mặt lên. Lời nói đùa của Rhett khiến nàng sực nhớ lại thân hình bẽ sè của mình. Mỗi khi có mặt hấn là nàng cẩn thận kéo cao chiếc áo choàng, ngay cả những ngày nóng bức. Bực tức tình trạng thai nghén của mình và xấu hổ vì nghĩ là Rhett đã biết hết, Scarlett run giọng:

- Xuống xe ngay, đồ đầu óc bản thủ.

Rhett bình tĩnh:.

- Tôi không đi đâu cả. Trời sẽ tối trước khi cô về tới nhà. Bữa nay mới có một đám dân da đen vừa tới dựng lều trại gần con suối kế đây. Bọn này nguy hiểm lắm. Bởi vậy chẳng có lý do gì để cô thúc đẩy đảng Ku Klux phải ra tay hành động đêm nay.

- Xuống mau!

Scarlett vừa hét vừa giựt lấy dây cương lại, nhưng bỗng nhiên nàng thấy lợm giọng muốn mưa. Rhett vội vàng cho ngựa dừng lại đưa cho Scarlett hai cái khăn tay sạch và đỡ đầu nàng nghiêng ra ngoài xe. Nắng chiếu xiên qua kẽ lá xanh non bỗng như quay cuồng, đảo lộn trước mắt nàng. Sau khi mưa, Scarlett ôm mặt khóc nức nở. Không những nàng đã ới mưa trước mặt một người đàn ông - đó là điều xấu hổ nhất của đàn bà - nàng lại còn tự chứng tỏ là mình hiện

có thai. Đã vậy, chuyện lại xảy ra trước mặt Rhett - một kẻ không bao giờ biết kính trọng đàn bà! Scarlett tiếp tục khóc nức nở, chờ đợi hấn chế nhạo mình. Nhưng Rhett chỉ bình tĩnh nói:

- Đừng có điên, nếu cô khóc vì mắc cỡ thì điên quá. Chắc cô cũng hiểu là tôi đâu có mù, tôi đã biết cô có thai từ lâu.

Scarlett kêu lên thảm hại và bấu chặt mấy ngón tay vào khuôn mặt đỏ tía của mình.

Hai tiếng "có thai" làm nàng ghê tởm. Frank mỗi khi đề cập tới chỉ nói: "Tình trạng của em", còn Gerald thì tế nhị bảo: "Lối sống của gia đình" và các bà quý phái thì cho là "đang trắc trở".

Tưởng tôi không biết gì hết thì cô đúng là trẻ con. Cứ bó mình trong cái áo choàng nóng bức như vậy, ai mà không biết. Sao cô không chịu nghĩ là tôi...

Rhett đột ngột ngưng nói và hai người cũng im lặng. Hắn cầm cương lên và giục ngựa. Rồi thì hắn tiếp tục câu chuyện bằng một giọng êm êm nhựa nhựa đặc biệt của hắn. Sắc mặt Scarlett từ từ trở lại bình thường.

~ Tôi không ngờ cô lại dễ xúc động đến vậy, Scarlett. Cứ tin rằng cô biết phải quấy nên bây giờ tôi thất vọng quá. Cô vẫn còn có những xúc cảm tầm thường vậy sao? Có thể tôi không được đứng đắn lắm khi nói về chuyện đó. Nhưng tôi cũng tự biết tôi không phải là người đứng đắn vì tôi không bao giờ bối rối trước một người đàn bà có thai như kẻ khác. Họ cũng là người bình thường thì tại sao tôi lại phải làm bộ nhìn trời ngó đất khi đứng trước họ... cho nên hãy nhìn trộm họ là tôi tự thấy mình không được đứng đắn. Có gì đâu? Đó là một tình trạng hết sức bình thường. người châu âu tiến bộ hơn mình nhiều. Họ ca ngợi những bà mẹ tương lai. Tôi không muốn khuyên người ta đi xa như vậy, dầu đó là thái độ hợp lý hơn cái lối cổ tình như không biết của chúng ta. Đó là một tình trạng bình thường và đáng lý người đàn bà phải hãnh diện thay vì cứ lấp ló sau cửa như phạm tội.

Scarlett tức nghẹn, kêu lên:

- Kiêu hãnh? Kiêu hãnh... hứ!
- Cô có kiêu hãnh vì sắp có con không?
- Chúa ơi, không. Tôi... tôi ghét con lắm.
- Cô muốn nói con của Frank?

- Không... con của ai cũng vậy.

- Scarlett lại giận mình vì đã lỡ lời lần nữa, nhưng Rhett vẫn nhẹ nhàng nói tiếp như không chú ý:

- Vậy là chúng ta khác nhau. Tôi thích con lắm.

- ông thích con cái?

Quá ngạc nhiên nên Scarlett quên cả ngượng:

- Đừng láo?

- Tôi thích trẻ con cho tới lúc chúng bắt đầu lớn, bắt đầu tập suy nghĩ Theo người lớn, nói láo Theo người lớn, tập lừa đảo, bản thiu. Chuyện không có gì mới lạ đôi với cô. Cô thấy tôi rất thích Wade Hampton, dầu nó không được như ý tôi.

Scarlett nghĩ thầm: "Hắn nói thật, dường như hắn rất khoái đùa giỡn với thằng Wade và thường mua quà cho nó".

- Bây giờ, chuyện đã hiển nhiên rồi và cô cũng đã gần ngày, tôi có hai chuyện muốn nói với cô từ nhiều tuần qua. Việc đầu tiên là cô không nên đánh xe ra ngoài một mình, rất nguy hiểm. Cô thừa biết điều đó. Nếu riêng phần cô, cô không quan tâm tới chuyện có thể bị hãm hiếp, thì cô cũng đừng nên gây tai họa cho người khác bởi vì cái tánh bướng bỉnh của cô sẽ làm cho các người đàn ông hào hiệp phải trả thù cho cô bằng cách giết vài tên da đen. Chừng đó, bọn Yankee sẽ vồ lấy vài người trong bọn họ đem treo cổ. Có bao giờ cô nghĩ rằng đó là một trong những lý do khiến cho các bà ở đây căm thù cô không? Hơn nữa, nếu đảng Ku Klux trừng phạt quá nhiều tội da đen thì bọn Yankee sẽ siết chặt Atlanta lại như lối của Sherman. Tôi biết rõ những gì tôi đang nói, vì tôi chơi thân với họ. Thành thật mà nói họ coi tôi như người trong bọn và tôi đã được nghe nhiều thứ. Họ nhất quyết phải tận diệt đảng Ku Klux dầu phải đốt tất cả thành phố và treo cổ tất cả đàn ông. Chừng đó cô mới biết đau khổ như thế nào,

Scarlett. Cô có thể mất hết tiền bạc. Làm sao biết được ngọn lửa cháy đồng sẽ dừng lại ở đâu. Tịch biên tài sản, tăng thuế, phạt và phụ nữ khả nghi... Họ đã bàn tới tất cả biện pháp đó.

- Đảng Ku Klux... ông có biết người nào của đảng Ku Klux không? Tonny Wellburn hay Hugh hay...

Rhett bực dọc rùn vai:

- Làm sao 'biết được? Tôi là một đứa phản bội, một tên Scalawag thì làm sao tôi biết được. Nhưng tôi lại biết người nào bị quân Yankee tình nghi, chỉ cần một người nào phản bội là cả đám bị treo cổ ngay. Tôi biết bạn bè cô có bị treo cổ cô cũng không màng mà chỉ tiếc cái trại cưa thôi. Nhìn mặt cô là tôi biết cô không tin. Dù sao tôi cũng có bốn phen phải nói ra, hãy sẵn sàng khẩu súng của cô và hễ khi nào có mặt ở đây là tôi sẽ đánh xe giúp cho.

- Rhett, có thật là... có phải ông thật tình muốn bảo vệ tôi...

- Phải chính vì dòng hào hiệp đã khiến tôi có ý định che chở cô.

Đôi mắt đen của Rhett lại trở nên tinh quái.

- Cô muốn biết tại sao? Tại vì tôi thật lòng yêu bà, thừa bà Kennedy. Phải tôi âm thầm thèm khát cô, nhưng cũng là một người đáng kính như ông Ashley Wilkes nên tôi phải che giấu... Hỡi ôi, cô đã là vợ của ông Frank và danh dự đã ngăn cản tôi. Nhưng bởi vì danh dự của ông Wilkes nhiều lúc cũng lung lay, nên giờ đây danh dự của tôi cũng lung lay, tôi đành phải tiết lộ mối tình thâm lặng và...

- Chúa ơi! Có cam miệng ngay không?

Scarlett ngắt lời, chán nản cái lối Rhett coi nàng như một con điên và hơn nữa, nàng không muốn gợi lại câu chuyện liên quan tới danh dự của Ashley.

- ông còn muốn nói điều gì nữa không?

- ủa, tại sao lại phải lẩn tránh trong lúc tôi đang thổ lộ tâm tình? Được, tôi còn muốn nói chuyện này.

Mặt Rhett sầm lại, ánh mắt không còn tinh quái nữa:

- Tôi muốn cô đề phòng con ngựa này. Nó bướng bỉnh và hàm nó cứng như sắt nguội. Bộ không thấy mệt nhọc khi điều khiển nó sao? Tới lúc nó trở chứng, cô sẽ không đủ sức kiềm chế đâu. Và nếu để nó hất cô lọt xuống mương, đứa bé trong bụng và cả cô sẽ khó thoát chết. Phải tra cho nó một cái hàm thiếc cứng nhất hay là để tôi đổi cho một con ngựa dễ điều khiển hơn.

Nhìn nét mặt thành khẩn của hắn, Scarlett bỗng nguôi giận. Rhett tỏ ra tử tế, trước đây vài phút, hắn đã làm cơn nôn mửa của nàng dịu xuống, bây giờ hắn lại lo lắng cho nàng về con ngựa. Nàng thầm cảm ơn hắn và tự hỏi tại sao hắn không chịu như vậy mãi.

Nàng ngoan ngoãn đồng ý:

- Con ngựa này khó trị lắm. Nhiều khi nó làm tôi nhức tay cả đêm. Rhett, ông làm sao được thì làm.

- Nói với cái giọng như vậy có phải dịu dàng và đáng yêu không. Bà Kennedy, bà không nên bướng bỉnh hoài. Thì ra, hễ biết ngon ngọt với cô thì muốn gì cũng được.

Scarlett lại nhú mày, cơn giận bốc lên:

- ông xuống ngay bây giờ hay là để tôi quát cho vài roi. Không hiểu tại sao tôi lại để cho ông cùng đi... không hiểu sao tôi cứ tử tế với ông. ông chỉ là một tên vô giáo dục, không đạo đức...

- Không đáng là... Mau bước xuống.

Nhưng khi Rhett leo xuống mở con ngựa buộc sau xe và đứng giữa đường mỉm cười trêu chọc, Scarlett không khỏi mỉm cười đáp lại.

Phải, hẳn là người thô lỗ, quý quyết, nhưng dầu sao hẳn cũng có yếu tố kích thích như... ừ, như uống trộm một ly rượu mạnh!

Nhiều tháng sau này, Scarlett đã có thói quen uống rượu. Mỗi khi về tới nhà vào chiều tối, bị mưa ướt loì ngoi, đau nhức cả người vì ngồi cầm cương lâu, nàng chỉ thấy an ủi khi nhớ tới chai rượu giấu trong ngăn kéo bàn viết. Tủ này được khóa kín để ngăn cản đôi mắt tò mò của Mammy. Bác sĩ Meade quên dặn là

đàn bà có thai không nên uống rượu, vì không bao giờ ông nghĩ tới chuyện một phụ nữ thượng lưu lại có thể uống một thứ rượu mạnh hơn rượu dâu. Dĩ nhiên là không kể một ly sâm banh ngày cưới hay một ly cóc tai để dễ ngủ khi trời lạnh. Dầu chẳng ư gì Scarlett, bác sĩ Meade không hề nghĩ rằng nàng uống lén.

Với Scarlett, uống một ly rượu mạnh trước bữa tối thật là dễ chịu. Sau đó, nàng phải nhai cà phê hoặc súc miệng bằng dầu thơm để khóa lấp mùi rượu. Tại sao người ta lại chống đối đàn bà uống rượu trong khi đàn ông uống bao nhiêu cũng được? Nhiều đêm Frank đã ngủ say trong khi Scarlett nằm bên cạnh không tài nào chợp mắt được. Nàng lại nghĩ ngợi vẩn vơ, lo sợ nghèo, lo sợ bọn Yankee, nhớ Tara và nhớ Ashley. Nếu không có chai rượu đó nàng đã phát khùng từ lâu. Và mỗi lần cái cảm giác ám áp quen thuộc đó trở lại trong huyết quản, những mối lo của nàng dần dần tan đi. Sau ba ngụm rượu nàng có thể tự nhủ:

"Minh sẽ nghĩ tới những chuyện đó ngày mai khi đã đủ sức chịu đựng."

Nhưng nhiều đêm, men rượu vẫn không sao làm dịu được những niềm đau thẳm kín còn mạnh hơn cả sự sợ hãi bị chiếm đoạt trái cưa, nỗi buồn nhớ Tara. Atlanta với sự ồn ào, nhà cửa mới cất, những bộ mặt lạ, những con đường hẹp chật ních xe, ngựa và những đám đông hối hả trên hè phố nhiều lần làm nàng suýt chết ngộp. Nàng yêu Ashley nhưng... vẫn không quên được sự thanh tĩnh của Tara, những cánh đồng đất đỏ, những hàng thông đen sậm! Ô, phải chi được về Tara, dầu có làm việc cực nhọc cũng không sao! Phải chi được gần gũi Ashley, chỉ cần thấy chàng, nghe chàng nói là đã đủ! Mỗi lá thư của Melanie báo tin mọi người vẫn mạnh, mỗi một đoạn tường trình

của Will về việc cày bừa, trồng trọt, bông vải lớn lên là mỗi lần Scarlett muốn về nhà.

"Mình sẽ về nhà vào tháng Sáu. ở đây cũng không làm gì được trong mấy tháng sau cùng. Mình sẽ ở lại Tara vài tháng".

Tháng Sáu, Scarlett về nhà thật nhưng không phải như nàng mong mỏi, vì ngay đầu tháng đó, nàng nhận được một lá thư báo tin Gerald đã qua đời.

CHƯƠNG 39

Chuyến xe lửa về quá muộn nên khi Scarlett bước xuống Jonesboro thì ánh trời chiều tháng Sáu đang nhuộm một màu xanh thẫm trên cánh đồng quê. ánh sáng vàng vọt của những ngọn đèn thừa thớt từ ngôi làng tĩnh mịch. Từ ngày bị thiêu rụi trong trận chiến, nhà ga vẫn chưa được xây cất lại và hay vào đó chỉ là một cái nóc nhà bằng gỗ không đủ che mưa gió. Scarlett bước vào ngôi phệt lên trên một trong những chiếc thùng rỗng lật úp xuống dùng thay cho ghế. Nàng cứ mãi nhìn ra con đường. Đáng lý Will đã có mặt tại đây để đón nàng. Đáng lẽ y phải biết là nàng sẽ về ngay bằng chuyến xe lửa đầu tiên sau khi nhận được tin dữ.

Ra đi quá vội vàng nên trong túi xách của nàng chỉ có một cái áo ngủ và một bàn chải răng, ngay cả quần áo lót cũng không kịp mang theo. Trong chiếc áo dài đen mượn của bà Meade vì không đủ thời giờ may tang phục, Scarlett thấy bức bối vô cùng. Bà Meade bây giờ quá ốm còn nàng thì đang ở trong thời kỳ thai

nghén nên chiếc áo thành trở ngại gấp đôi. Mặc dầu đang đau buồn vì cái chết của cha, nàng vẫn không quên nghĩ tới bề ngoài của mình. Nhìn lại người mình, nàng thấy nó ghê tởm làm sao ấy Những đường cong mỹ miều không còn nữa, trong khi mặt mày và cổ chân đã sưng vù lên. Một lúc sau này Scarlett không

chú ý tới sắc dáng của mình nhiều, nhưng bây giờ sắp gặp lại Ashley, nàng lo ngại quá. Tuy buồn khổ thật sự, Scarlett vẫn cảm thấy lo sợ về chuyện sắp phải tái ngộ Ashlby trong khi mang bào thai của một người đàn ông khác. Ashley yêu nàng, nàng yêu Ashley và đứa con bất đắc dĩ đó đối với nàng là một bằng không phản bội tình yêu. Tuy nhiên, dầu có lo ngại đến đâu, nàng cũng không làm sao tránh được.

Ngồi một chỗ, Scarlett sốt ruột sờ nắn bàn chân. Đáng lý Will phải tới đón nàng. Có lẽ nàng có thể tới hiệu Bullard để nhờ y hoặc một người nào đó đưa nàng về Tara, nếu nàng biết rõ là Will không tới. Nhưng nàng không muốn vậy. Đây là đêm thứ bảy và có lẽ khoảng phân nửa đàn ông trong hạt đang tề tựu tại cửa hiệu Bullard.

Nàng không muốn chường mặt giữa tình trạng thai nghén khó coi này, lại thêm chiến áo tang chật chội càng làm lộ cái thân người méo mó của nàng ra. Vả lại, nàng cũng không muốn nghbenhững lời chia buồn của họ về cái chết của cha mình..

Nàng sợ mình sẽ khóc nếu có ai đó nhắc tới tên cha. Giữa lúc này, Scarlett chưa muốn khóc. Nàng tự hiểu là một khi đã đổ giọt nước mắt đầu tiên là nàng sẽ không còn tự kiềm chế nổi và sẽ khóc vùi như đã khóc ướt cả bờm ngựa trong cái đêm kinh hoàng Atlanta thất thủ mà Rhett đã bỏ rơi nàng giữa con đường ngoại Ô tối mịt.

Ngồi trên chiếc thùng cây, nàng cứ xoay trở không yên và sốt ruột về chuyện Will vẫn chưa tới. Y đang ở đâu? Chợt nghe có tiếng động ở phía sau, Scarlett gắng gượng quay người lại, thấy

Alex Fontaine đang vác một bao lúa kiều mạch đi tới một cỗ xe.

- Chúa ơi! Scarlett đó phải không?

Anh ta kêu lên, buông rơi bao lúa xuống và chạy vù lại nắm lấy tay nàng, trên khuôn mặt sạm nắng hằn nét xót xa hiện rõ sự hân hoan:

- Gặp lại cô, tôi mừng quá. Tôi vừa gặp Will ở lò rèn, đang cho đóng móng chân ngựa lại. Xe lửa về trễ quá nên anh ấy cho là còn đủ thì giờ. Có cần tôi chạy kêu lại không?

- Vâng, Alex, anh vui lòng giúp cho.

Mặc dầu đang đau buồn, Scarlett vẫn mỉm cười. Còn gì đáng mừng hơn là được gặp lại người quen trong hạt.

- Scarlett, Ô...

Alex lắp bắp trong khi vẫn còn nắm tay Scarlett:

- Tôi... tôi rất buồn về chuyện bác...

- Cảm ơn anh.

Alex buông tay nàng ra:

- Scarlett, tất cả bọn tôi rất hãnh diện vì bác. Bác... chúng tôi nghĩ bác đã chết như một chiến sĩ và xứng đáng với lý tưởng của một chiến sĩ.

- "Ủa, vậy là nghĩa lý gì? Một chiến sĩ? Kẻ nào đã bắn ba mình? Hay là người đã đánh nhau với bọn Scallawag như Tony?" Scarlett không muốn nghe thêm nữa. Nàng sẽ phát khóc nếu nói tới Gerald, nhưng bây giờ thì không thể khóc được, chỉ có thể khóc trong khi đã ngồi yên trong xe với Will, lúc đã ra khỏi cái thành phố đầy vẻ xa lạ này. Với Will nàng không phải giữ gìn vì đã kể y như một người anh.

- Alex, tôi không muốn nói tới chuyện đó lúc này.

- Scarlett, tôi không phiền trách cô chút nào đâu. Nếu là em tôi, tôi sẽ ...Scarlett, tôi chưa bao giờ cay cú với bất cứ một phụ nữ nào, nhưng riêng tôi, tôi nghĩ là Suellen đáng đánh đòn lắm.

- "Anh ta lại nói khùng điên gì nữa đây? Suellen đã làm gì trong vụ này?"

- Tôi rất tiếc phải nói là ai ai cũng nhận xét như tôi. Chỉ có Will bình vực Suellen thôi... và dĩ nhiên, cô Melanie cô ta như nữ thánh, chỉ nhìn thấy khía cạnh tốt của người ta và...

- Tôi đã nói là không muốn bàn tới chuyện đó ngay trong lúc này.

Scarlett lạnh lùng ngắt lời nhưng hình như Alex không có vẻ gì khó chịu. Anh ta tỏ ra rất thông cảm sự gay gắt của nàng. Scarlett không muốn nghe thêm những chuyện xấu về gia đình ' mình do một người ngoài nói, lại càng không muốn cho Alex thấy mình quá mù mờ với những chuyện đã xảy ra ngay trong gia đình của chính mình. Tại sao Will không thông báo đầy đủ hơn?

Tôi chưa được dịp cảm ơn cô và Frank về việc Tony. Có phải cô đã giúp cho nó trốn

đi không Cô tốt quá! Tôi được tin là nó vẫn bình yên ở Texas. Tôi ngại viết thư hỏi thăm cô, nhưng... nhưng cô hay Frank có cho nó mượn tiền không? Tôi muốn hoàn lại....

- ồ, Alex, bỏ đi. Đừng nói tới chuyện đó.

Scarlett kêu lên. Lần đầu tiên tiền bạc trở thành vô nghĩa đối với nàng. Alex lặng im một lúc rồi nói:

- Tôi đi kêu Will đây. Ngày mai, tất cả chúng tôi sẽ tới dự đám tang Alex vừa nhất bao lúa mạch lên đi khỏi thì một chiếc xe lọc cọc queo ra từ một ngõ rẽ. Trên xe, Will nói vọng tới:

- Scarlett, chờ có lâu không?.

Will lọng cọng xuống xe và khập khiễng đi tới hôn lên má Scarlett. Từ trước tới nay chưa bao giờ Will hôn nàng và cũng chưa bao giờ gọi tên mà không có chữ cô đằng trước. Tuy có đôi chút ngạc nhiên, Scarlett cũng thấy ấm lòng và khoan khoái. Will cẩn thận đỡ Scarlett lên xe. Nhìn kỹ, nàng nhận ra chiếc xe xiêu vẹo mình đã mang từ Atlanta về. Làm thế nào mà nó còn chịu đựng được tới bây giờ? Chắc Will đã phải tu bổ nó nhiều. Chiếc xe làm nàng đau đớn nhớ lại cái đêm kinh hoàng đó. Dẫu có phải đi chân không và nhịn ăn, nàng cũng sẽ sắm cho Tara một chiếc xe hai bánh mới và vất bỏ chiếc xe cũ kỹ này đi.

Will không nói gì và Scarlett thầm cảm ơn sự im lặng đó. Y liệng cái mũ rom vào lòng xe, tróc lưỡi giục ngựa lên đường. Will vẫn như xưa, gầy gò và cao lêu nghêu, mái tóc đỏ hoe, đôi mắt hiền lành và nhẵn nhụi giống một con vật đã được tập huấn.

Họ rời khỏi thị trấn và bắt đầu queo vào con đường đất đỏ đưa về Tara. Một chút sáng hồng còn sót lại ở chân trời và những đám mây bông bênh trên cao, nửa óng vàng, nửa lợt xanh. Cảnh tĩnh mịch của đồng quê buổi chiều tàn êm đềm phủ xuống như một lời cầu nguyện. Scarlett nghĩ thầm: "Làm thế nào luôn nhiều tháng qua mình có thể sống thiếu vắng không khí tươi mát của đồng quê, thiếu những mảnh đất còn hằn

luồng cây và thiếu những đêm hè dịu dịu?". Mùi đất mới thật nồng nàn, quen thuộc và thân thiết,

Scarlett bỗng muốn xuống xe bóc một nắm đầy. Kim ngân hoa giăng chi chít trên mặt những rãnh nước đỏ ngầu hai bên đường. Sau mỗi cơn mưa là loại hoa này lại tỏa hương thơm ngát. Trên đầu họ, một đàn én liệng vút qua và thỉnh thoảng một con thỏ hấp tấp băng ngang đường, đuôi trắng phất phơ như bông phấn. Scarlett khoan khoái khi nhìn những thân cây bông vải vừa kết nụ xanh rì. đẹp quá! Màn sương xám nhẹ nhàng tỏa lên từ thung lũng, đất đỏ, bông xanh và hàng thông đen sậm dựng sừng phía sau cảnh vật như một bức tường cát. Tại sao nàng có thể ở Atlanta lâu như vậy?

- Scarlett, trước khi kể chuyện ông O'hara cho cô nghe, tôi muốn nói hết trước khi về tới nhà, tôi muốn biết ý kiến của cô về một chuyện. Theo tôi, bây giờ cô đã là gia trưởng.

- Gì vậy, Will?

Will quay sang nhìn Scarlett một lúc:

- Tôi muốn cô ưng thuận để tôi cưới Suellen

Scarlett vội bầu lấy thành ghế cho khỏi té. Cưới Suellen! Không bao giờ nàng nghĩ tới chuyện còn có người muốn cưới Suellen từ ngày nàng đoạt mất Frank Kennedy.

- Chúa ơi, Will.

- Cô thấy có gì bất tiện không?

- Bất tiện? Không, nhưng... Will, anh làm tôi ghê tởm. Anh muốn lấy Suellen? Tôi nghĩ là anh chỉ mến Carreen thôi.

Will nhìn thẳng về phía trước, giựt nhẹ dây cương. Khuôn mặt nhìn ngang của y không có gì thay đổi nhưng Scarlett nghe có tiếng thở dài: '

- Có lẽ vậy.

- à thì ra Carreen không chịu?

- Tôi thừa bao giờ ngỏ ý với cô ấy.

- ồ Will, anh điên quá. Cứ hỏi nó đi. Nó hơn con Suellen nhiều!

- Scarlett, cô không biết chuyện gì đã xảy ra ở Tara, mấy tháng sau này cô không chú ý tới chúng tôi nhiều.

- Không chú ý? Vậy anh tưởng tôi làm gì ở Atlanta? Đi dạo và khiêu vũ à? Bộ tôi không gởi tiền về mỗi tháng sao? Bộ tôi đã không trả thuế không sửa sang mái nhà, không mua cây và lo cho Tara sao? Tôi...

Will bình tĩnh ngắt lời:

- Cô đừng nổi máu Ireland lên. Nếu có người nào biết rõ việc làm của cô thì người đó chính là tôi, cô đã làm lụng gấp đôi đàn ông.

Hơi nguôi giận, Scarlett hỏi:

- Vậy anh muốn nói gì?

Phải, cô đã lo sửa sang lại mái nhà và cung cấp thực phẩm cho chúng tôi, tôi không phủ nhận điều đó. Nhưng cô không để ý tới nhưng gì nằm trong đầu mọi người ở Tara. Tôi không trách cô đâu, tính của cô là vậy. Cô không thèm để ý người khác đang nghĩ gì. Nhưng cái mà tôi muốn nói với cô là thế này, tôi không hỏi cưới Carreen vì tôi biết có hỏi cũng vô ích. Cô ấy coi tôi như anh và là người hay tâm sự với tôi hơn bất cứ ai khác. Nhưng Carreen không bao giờ quên được cái chết của người yêu. Bây giờ tôi có thể nói chắc với cô là Carreen định vào tu viện Charleston.

- Anh giỡn à?

- Tôi biết cô không tin và tôi chỉ yêu cầu cô một điều thôi.

- Scarlett. Đừng gây gổ với Carreen, hoặc ngăn cản hay chế nhạo chuyện này. Hãy để Carreen đi, đó là ước muốn của cô ấy. Carreen đã đau khổ lắm rồi.

- Nhưng, trời đất ơi! Thiếu gì người cũng đau khổ như nó mà họ có đâm đầu vào tu viện đâu. Như tôi chẳng hạn. Tôi cũng bị góa chồng.

- Nhưng cô không đau đớn.

Will bình tĩnh trả lời rồi lượm một cọng rơm trong lòng xe cho vào miệng nhai. Nhận xét của Will làm Scarlett ghen lời, bao giờ cũng vậy, mỗi khi nghe nói sự thật, dù đó là một sự thật phũ phàng, lương tâm cũng bắt nàng phải nhìn nhận đó là sự thật. Nàng im lặng một lúc lâu cố làm quen với ý nghĩ Carreen sẽ là

một nữ tu.

- Hãy hứa là cô sẽ không rầy rà Carreen.

- Được, tôi hứa.

Scarlett nhìn Will với một niềm thông cảm mới pha lẫn chút ngạc nhiên. Will thương Carreen nhưng khi biết cô có ý định đi tu, y vẫn che chở và cố giúp cho Carreen được thoải mái đi. Rồi bây giờ y lại muốn cưới Suellen.

- Được, có phải tất cả chuyện này là do Suellen không? Anh đâu có yêu nó?

- Có, nhưng chỉ một phần nào thôi.

Will lấy cọng rơm ngấm nghĩa ra chiều thú vị:

- Suellen không đến đổi tẻ như cô tưởng, Scarlett. Tôi thấy chúng tôi có thể hòa hợp với nhau. Suellen chỉ có một mối lo duy nhất là vấn đề chồng con. Bất cứ người phụ nữ nào cũng vậy.

Chiếc xe tiếp tục lắc lư trên con đường gồ ghề, hai người im lặng theo đuổi ý nghĩ riêng. Phải có một cái gì bất ổn và quan trọng lắm mới làm một người hiền hòa và dịu dàng như Will muốn lấy một cô gái hay cau có, gắt gỏng như Suellen.

- Anh chưa cho tôi biết nguyên do thật sự. Will, tôi là gia trưởng, tôi có quyền biết.

- Đúng, tôi nghĩ rằng cô sẽ hiểu biết. Tôi không muốn rời Tara. Đó gần như là nhà tôi, đó là nơi cơ ngụ thực sự duy nhất của đời tôi. Tôi yêu từng phiến đá của nó. Tôi lo lắng cho nó như của riêng tôi. Khi cô đem tất cả sức lực của mình để làm một cái gì là cô bắt đầu yêu nó. Cô hiểu chứ?

Scarlett hiểu rõ và bỗng nhiên nàng lại thấy tràn trề thiện cảm với Will vì y cũng biết yêu thương những gì nàng quý mến nhất đời. Và theo lối suy luận đó, tôi nghĩ, ba cô đã mất và Carreen rồi sẽ đi tu chỉ còn lại mình tôi và Suellen. Cô hiểu là người ngoài sẽ xâm xì như thế nào.

- Nhưng... nhưng Will, còn Ashley và Melanie?

Vừa nghe tên Ashley, Will xoay người lại, đôi mắt màu xanh lơ của y hoàn toàn khó hiểu. Scarlett biết là Will đã hiểu rõ chuyện mình với Ashley, nhưng chưa bao giờ y tỏ ý chống đối hoặc tán đồng.

- Họ sắp ra đi.

- Đi? Đi đâu? Tara là nhà của họ như đã là nhà của anh.

- Không, Tara không phải là nhà của họ và chính là nỗi khổ tâm của Ashley. ông tự thấy không đủ sức để đền bù cho sự bám víu của gia đình mình. Ashley là một nông gia vụng về và chính ông cũng biết vậy. ông đã cố gắng hết sức nhưng trời sinh ông ra không phải để làm nhà nông, cô cũng biết rõ điều đó như tôi. Hễ bỏ củi là y như ông chỉ chực bỏ vào chân mình và không thể nào giữ nổi cái cày cho nó đi thẳng. Những chuyện không biết của ông ấy không chừng viết ra thành một cuốn sách dày. Đó không phải là lỗi của Ashley, vì không được giáo huấn về nghề nông nên khổ sở thấy

mình phải sống bám vào một người đàn bà mà không đền đáp được gì.

- Sống bám? Anh ấy có bao giờ nói...

- Không, Ashley không nói một tiếng nào. Cô biết Ashley mà. Nhưng tôi tin vào những lời tôi vừa nói. Đêm qua, khi cùng thức canh bên cạnh bác, tôi có nói với Ashley là tôi đã hỏi cưới Suellen và Suellen đã bằng lòng. Thế rồi, Ashley nói với tôi, như vậy là ông đã được giải thoát vì nếu không, ông và cô Melly bắt buộc phải ở lại Tara để người ta khỏi dị nghị tôi và Suelen. Ashley cũng cho biết đã dự định rời Tara đi kiếm việc từ lâu.

- Kiếm việc? Việc gì? ở đâu?

- Tôi không rõ nhưng ông có cho hay là sẽ lên miền Bắc. ông có người bạn Yankee ở New York, y viết thư mời lên làm ngân hàng vùng đó.

- Ồ không thể được.

Scarlett buột miệng kêu lên. Will quay lại nhìn nàng:

- ông ấy đi miền Bắc là phải chứ.

- Không! Không! Tôi không nghĩ thế, óc nàng nóng sôi lên. Ashley không thể lên miền Bắc! Nàng sẽ không bao giờ còn gặp lại Ashley. Dù nhiều tháng qua chưa hề có dịp nói chuyện riêng kể từ lần gặp gỡ ngoài vườn cây, nhưng không ngày nào nàng quên Ashley và sung sướng nghĩ là mình đã che chở chàng dưới mái nhà mình. Mỗi một đô la gởi về Will là mỗi lần nàng cảm thấy vui vì đã giúp chàng sống thoải mái hơn. Cố nhiên là Ashley không thể tiến bộ trong nghề nông được. Scarlett kiêu hãnh nghĩ thầm: "Chàng đã được giáo dục để làm những việc hay, đẹp hơn". Ashley sanh ra để chỉ huy, để sống trong một dinh thự rộng rãi, cưỡi ngựa đẹp, đọc thơ và sai khiến bọn hắc nô. Dù bây giờ không còn dinh thự, không còn ngựa, không còn hắc nô và sách vở cũng vậy, Ashley muốn rời Tara không phải là chuyện lạ.

Nhưng Scarlett không thể để Ashley rời xa xứ Georgia. Nếu cần, nàng sẽ ép buộc Frank dành cho chàng một công việc trong cửa hiệu có phải sa thải gã bán hàng cũng được. Nhưng không, chỗ của Ashley không phải là ở sau quầy hàng, cũng như đứng sau lưới cà. Phải nghĩ tới một việc khác hơn... ủa tại sao không là trại cưa? ý nghĩ đó làm nàng bất giác nàng mỉm cười. Nhưng Ashley có chấp thuận đề nghị của nàng không? Nếu anh cho đó là một ân huệ thì sao? Nàng phải tìm cách để Ashley có cảm tưởng chịu nhận là vì ý muốn giúp đỡ nàng. Nàng sẽ sa thải Johnson để thay Ashley vào đó. Nàng sẽ giải thích với Ashley là vì kém sức khỏe và quá bận rộn ở cửa hiệu nên Frank không thể giúp gì được và nếu cần nàng sẽ đem tình trạng thai nghén của mình ra để bắt Ashley phải chấp thuận.

Nàng sẽ làm Ashley nhận thức rằng lúc này nàng không làm được một việc gì cả nếu không có sự hỗ trợ của anh. Và nàng sẽ chia cho Ashley phân nửa số lời của trại cưa, nếu không chấp nhận... nàng sẽ làm bất cứ chuyện gì để được gần gũi Ashley, để được trông thấy nụ cười sáng rỡ. Nàng cũng sẽ làm bất cứ việc gì để được thấy trong khóe mắt của Ashley một cái nhìn chứng tỏ rằng chàng vẫn yêu nàng. Nhưng nàng tự hứa là sẽ không bao giờ, không bao giờ cố nài ép Ashley phải nói yêu mình, nàng sẽ không bao giờ bắt buộc Ashley phải gạt bỏ danh dự, đó là cái mà Ashley còn quý trọng hơn cả tình yêu.

- Tôi sẽ kiếm cho Ashley một việc làm ở Atlanta.

- Đó là chuyện của cô và Ashley.

Will dứt cọng rơm vào miệng trở lại và giục ngựa.

- Scarlett, tôi còn chuyện nữa muốn hỏi cô trước khi kể cho cô nghe chuyện của ba cô. Tôi không muốn cô gây với Suellen. Việc đã qua thì nên để cho nó qua luôn, cô có nhổ hết tóc của Suellen cũng không làm ông O'harla sống lại được. Hơn nữa Suellen vẫn cứ nghĩ rằng mình làm đúng.

- Tôi đang muốn hỏi anh chuyện đó. Nó đã làm gì? Alex nói quanh co và còn bảo

rằng nó đáng đánh đòn. Vậy Suellen đã làm gì?

- Mọi người đều giận Suellen dữ lắm. Những người tôi gặp tại Jonesboro hồi chiều nhất định là họ sẽ làm mặt lạnh với Suellen nhưng có lẽ rồi họ sẽ quên đi. Bây giờ cô hãy hứa với tôi là đừng gây với Suellen. Đêm nay tôi không muốn có chuyện cãi vã trong khi ông O'hara còn nằm ở phòng khách.

-, 'Không muốn chuyện cãi vã' Chưa chi y đã làm như Tara là của y rồi!" Scarlett bực dọc nghĩ thầm. Và rồi nghĩ tới cha, nàng bật khóc, khóc nghẹn ngào, tức tưởi, Will quàng tay ôm nàng, lặng lẽ kéo nàng xích lại gần. Xe vẫn tiếp tục lăn bánh trên con đường đã bắt đầu tối. Ngả đầu lên vai Will, chiếc mũ bị đẩy lệch một bên, Scarlett nhớ tới cha. Nàng đã quên mất Gerald của hai năm gần đây, một ông lão đáng trí lúc nào cũng ngóng cửa chờ một người đàn bà không bao giờ về nữa. Nàng chỉ nhớ hình ảnh một cụ già dôi dào sinh lực, hiên ngang với mái tóc xoắn bạc phéch, đôi giày ống nặng nề, những lời pha trò vụng về và một tấm lòng quảng đại, cao cả. Từ thuở nhỏ, đối với nàng, cha gần như là một người đàn ông trác tuyệt nhất thế giới. Người cha ồn ào đó thường đặt nàng lên yên ngựa để cùng nhảy rào. Bắt nàng cúi xuống đánh đòn mỗi khi nàng nghịch ngợm, rồi sau đó khi thấy nàng khóc ông cũng khóc theo và cuối cùng ông phải cho nàng một đồng hai mươi lăm xu để nàng nín khóc. Scarlett nhớ lại những lần cha mình từ Charleston hoặc Atlanta trở về với vô số quà mà nàng không bao giờ vừa ý và cũng không nhớ rõ đó là những món gì. Nàng mỉm cười khi nhớ tới lần Gerald dự lễ Court Day ở Jonesboro trở về lúc rạng sáng say mèm, nhảy qua mấy bờ rào và nhựa nhựa ca bài "Cô gái áo xanh". Rồi qua hôm sau, ông lúng túng khi đối diện mẹ nàng. Bây giờ ông đã được gặp lại mẹ rồi.

- Sao anh không báo tin ba tôi bệnh? Để tôi về đây"

- Bác không bệnh một phút nào cả. Đây cầm cái khăn tay này, tôi sẽ kể lại cho cô nghe tất cả.

Scarlett cầm lấy chiếc khăn vải của Will lau mũi và ngồi sát vào y hơn. Will tử tế thật. Đã vậy, không chuyện gì có thể làm y bối rối.

- Câu chuyện như thế này, Scarlett. Tiền cô gửi về cho tôi và Ashley dùng để đóng thuê, mua la, hột giống, nhiều món lặt vặt, vài con heo và mấy con gà. Cô Melly nuôi gà hay lắm, tuyệt lắm! Sau khi mua vật dụng cần thiết cho Tara thì số tiền còn lại không đủ để mua quần áo, trang sức, nhưng không ai phàn nàn trừ Suellen. Melanie và Carreen thì luôn luôn ở nhà và những bộ đồ cũ mềm còn làm cho họ hãnh diện nữa là khác nhưng Suellen, cô hiểu rõ Suellen, không bao giờ chịu tập quen sống thiếu thốn. Suellen tức tối vì những bộ quần áo cũ kỹ khi mấy lần cùng đi với tôi tới Jonesboro hoạt Fayetteville. Đặc biệt nhất là khi thấy đám đàn bà Carpetbagger mặc quần áo viền đăng-ten. Mấy bà vợ của bọn Yankee khốn nạn đang thao túng ủy ban giải phóng nô lệ ăn mặc rất lộng lẫy. Còn các bà quý phái trong hạt chúng ta thì lấy làm thích mỗi khi ăn mặc tồi tàn xuống phố. Nhưng Suellen thì không, còn muốn có một con ngựa và một cỗ xe nữa. Suellen bảo là cô đã có một cái.

Scarlett bực mình:

- Không phải xe bốn bánh mà chỉ là xe hai bánh cũ mềm.

- Cái đó không quan trọng. Tôi thấy cần cho cô biết là Suellen không bao giờ bỏ qua chuyện cô lấy Frank Kennedy và tôi cũng thấy không thể trách được cô ấy. Cô hiểu đó là một đòn xỏ lá nhất đối với em gái mình.

Scarlett hung hãn nhồm dậy như một con rắn sắp phóng mồi.

- Xỏ lá hả? Anh nên ăn nói đàng hoàng một chút, Will Ben ten.

- Tôi còn cách nào hơn khi Frank muốn chọn tôi?

- Cô là người lanh lợi, theo tôi chắc chắn cô đã giúp Frank thêm phần dễ dàng trong việc Chọn lựa cô. Cô gái nào cũng có thể làm như thế, nhưng cô thì khéo léo hơn. Cô muốn cái gì là cô làm được ngay, nhưng đầu sao, đó cũng là vị hôn phu của Suellen. Một tuần trước khi cô đi Atlanta, Suellen vẫn còn nhận được thư của Frank, lời lẽ rất âu yếm, hứa hẹn là bao giờ có được một ít tiền là làm đám cưới ngay. Tôi biết, vì chính Suellen có cho tôi xem thư đó.

Scarlett im lặng, nàng biết Will đã nắm được sự thật và nàng cũng không thể nghĩ ra một lời chống chế nào. Scarlett không bao giờ ngờ rằng Will lại là người đứng ra phán xét nàng. Tuy nhiên, không bao giờ Scarlett hối hận vì đã đưa Frank vào tròng. Một cô gái mà không giữ được người chồng sắp cưới của mình thì cũng đáng kiếp.

- Will, đừng có hàm hồ. Nếu Suellen lấy Frank, anh nghĩ coi có bao giờ nó gởi cho Tara hoặc cho mình được đồng nào không?

- Tôi đã nói cô muốn là được mà.

Will xoay lại với nụ cười:

- Phải, mình sẽ không bao giờ thấy được một đồng của lão Frank đâu. Nhưng dầu sao đó cũng là một trò xỏ lá, dù cô muốn biện minh thế nào đi nữa, còn đảng nào thì từ đó tới nay Suellen cũng đứng ngồi không yên. Tôi nghĩ rằng cô ấy không cần gì lão Frank, nhưng việc đó đụng chạm tới tự ái chứ. Suellen nói là ở Atlanta cô ăn mặc đẹp đẽ, sang trọng trong khi chúng tôi chúi mũi vào một xó Tara. Cô biết, Suellen rất khoái thăm viếng, khoái có xe mới, quần áo đẹp. Tôi không giận Suellen. Đàn bà ai cũng vậy. Cách đây một tháng, tôi đưa cô ấy đi Jonesboro, để cô ấy thăm bạn bè trong lúc tôi lo mua sắm, khi về nhà Suellen ngậm cầm, nhưng tôi biết có chuyện gì gây xúc động lắm. Tôi đoán một chuyện gì thú vị nên không hề để ý. Về nhà một tuần lễ sau, Suellen vẫn giữ thái độ ấy, vẫn không nói gì thêm. Suellen cũng đi thăm Cathleen, Calvert... Scarlett, nếu gặp Cathleen tôi chắc cô không cầm được nước mắt. Tội nghiệp! Thà chết còn sướng hơn là lấy tên Yankee hèn nhát đó. Thằng Hilton đã cầm đòn điền và thua bài hết! Gia đình đó sắp phải dọn đi.

- Không, tôi không biết và cũng không muốn biết. Tôi cần biết chuyện của ba tôi.

- Được, tôi sẽ nói đây. Sau khi thăm họ trở về, Suellen bảo là chúng tôi quá khắt khe với Hilton. Cô ấy gọi "ông" Hilton và bảo hẳn là người khôn ngoan, nhưng chúng tôi chỉ cười thôi. Rồi Suellen thường dẫn ba cô đi dạo buổi chiều. Nhiều lần xong việc trở về, tôi vẫn còn thấy hai người ngồi trên bờ tường của nghĩa trang Suellen nói chuyện

có vẻ hăng lắm, tay cứ múa loạn lên. Còn ba cô thì ngơ ngẩn nhìn và cứ lắc đầu hoài. Scarlett, cô biết lúc này bác như thế nào rồi. Càng ngày ông càng lẫn thẩn thêm, nhiều khi tôi tưởng ông không còn biết ông và cả chúng tôi là ai nữa. Có một lần tôi thấy Suellen chỉ ngời mộ của má cô và bác khóc rống lên. Sau đó cô ấy trở vào nhà và có vẻ khoái chí ra mặt. Tôi nghiêm nghị nói với Suellen: "Cô Suellen, cô tính toán cái gì mà làm khổ ba cô bằng cách đem má cô ra nói? Lúc nào bác cũng không tin là má cô đã chết, sao cô còn khơi chuyện đó ra?" Suellen lắc đầu cười: "Anh lo việc của anh đi. Một ngày kia anh sẽ thấy bằng lòng việc làm của tôi". TỐI qua, cô Melanie có nói với tôi là đã nghe Suellen bàn qua kế hoạch đó, nhưng lại tưởng Suellen nói đùa.

Melanie bảo sợ dĩ không cho chúng tôi hay sớm là vì không muốn nhắc lại cái ý nghĩ ghê tởm đó.

- ý nghĩ gì? Anh cứ nói thẳng ra đi. Đã về được nửa đường rồi còn gì. Tôi muốn biết ngay chuyện của ba tôi.

- Thì tôi nói ngay đây. Phải, đã về quá gần nhà rồi. Dừng lại đây để nói chuyện thì tốt hơn.

Will ghì cương, con ngựa thở phì phò. Họ đứng bên bờ rào hồ nhĩ thảo, ranh đất của họ McIntosh. Nhìn sâu vào hàng cây tối om, Scarlett vẫn còn thấy những cột ống khói cao lêu nghêu, sừng sững như những bóng ma. ý định của cô Suellen là đòi hỏi tại Yankee phải bồi thường số bông vải chúng đã phóng hỏa trong thời chiến, số gia súc bị bắt đi cùng với những dãy rào và vựa lúa bị chúng phá hủy.

- Bọn Yankee?

- Cô không nghe chuyện đó sao? Chính phủ Yankee tuyên bố họ sẽ bồi thường tài sản cho những người tán đồng chủ nghĩa liên minh.

- Dĩ nhiên là tôi đã có nghe, nhưng mình dính dáng gì tới chuyện đó?

Theo Suellen thì có. Ngày tôi chở Suellen đi Jonesboro là ngày cô ấy đi thăm bà

McIntosh, trong lúc nói chuyện với nhau tất nhiên Suellen phải chú ý tới bộ quần áo đẹp của bà ta và liền hỏi ngay. Bà McIntosh huênh hoang cho biết rằng ông chồng đã nộp đơn thỉnh cầu chính phủ bồi thường cho một người vẫn trung thành với chủ nghĩa liên minh và chưa bao giờ giúp đỡ hay ủng hộ Liên bang miền Nam, bất cứ dưới hình thức nào.

- Bọn chúng có bao giờ giúp đỡ hoặc ủng hộ ai đâu, thứ đồ Ireland lai Scotland đó!

- Có lẽ đúng. Tôi không biết rõ họ, tôi cũng không nhớ rõ là mấy ngàn đô la. Nhưng chắc chắn là một món tiền lớn lắm. Nó làm Suellen ngơ ngẩn, suy nghĩ cả tuần lễ nhưng không cho chúng tôi hay vì sợ bị chế nhạo. Cô ấy đi bàn chuyện với người khác, cô Cathleen và thằng Hilton, cái thằng khốn nạn đó đã mê hoặc Suellen bằng những tư tưởng xấu. Nó bảo cha cô không phải là người bản xứ, không đầu quân và cũng không có con trai đi lính và cũng không bao giờ làm việc cho chính phủ Liên bang miền Nam. Nó còn nói sẽ đứng ra làm chứng rằng bác O'hara là một người tán đồng chính sách liên minh nữa. Nó làm Suellen khoái chí và bắt đầu thuyết phục ông O'hara. Scarlett, tôi cá với cô là ông cụ không rõ một nửa những gì Suellen muốn nói nữa. Và đó chính là điều may cho cô ấy, vì ông cụ có thể tuyên thệ trung thành với chúng mà không hiểu gì cả.

- Ba tôi mà tuyên thệ trung thành với chúng?

- Phải, những tháng sau này bộ óc của ông đã suy yếu nhiều hơn và tôi nghĩ Suellen đã lợi dụng tình trạng đó. Cô nghĩ coi, chúng tôi không ai nghi ngờ gì cả. Chúng tôi biết là Suellen đang suy tính cái gì đó nhưng không ngờ lại đem cái chết của má cô làm cho ông cụ phải nhận thức là con gái của ông ăn mặc rách rưới trong khi ông có thể lấy được của túi Yankee một trăm năm chục ngàn đô la.

- Một trăm năm chục ngàn đô la?

Scarlett lẩm bẩm và cảm giác ghê rợn lúc nghe nói tới hai chữ "tuyên thệ" tan dần.

Một số tiền kék xù! Chỉ cần đặt viết ký tên và một lời tuyên thệ quy định sẵn của

chính phủ Yankee, lời tuyên thệ xác định rằng người ký tên phải luôn luôn ủng hộ chính phủ và không bao giờ trợ giúp cho kẻ thù của họ, thế thôi! Một trăm năm chục ngàn đô la!

Một lời nói láo nhỏ xíu để đổi lấy một số tiền lớn lao! Không trách Suellen được. Chúa ơi! Vậy tại sao Alex lại đòi dùng roi da quất nó? Tại sao cả hạt này đòi tuyệt giao với nó? Đồ ngu, cả bọn đều ngu ngốc hết. Có bao giờ nàng kiếm nổi một món tiền to tát như vậy dễ dàng hơn được, cả bọn họ cũng vậy. Một lời láo khoét nhỏ xíu thì có nghĩa lý gì? Lấy được tiền của bọn Yankee mới thú vị chứ, cần gì để ý tới cách thức lấy tiền?

"Hôm qua, khoảng giữa trưa, lúc tôi và Ashley đang chẻ củi thì Suellen lấy cái xe này chở ba cô đi lên phố mà không báo cho ai hay. Cô Melly nghi có chuyện gì đó bèn cầu nguyện cho Suellen không làm gì quá lố và do đó, không nói gì cho chúng tôi nghe. Hôm nay, tôi mới biết rõ đầu đuôi câu chuyện. Cái thằng Hilton hèn hạ đó quen biết nhiều với bọn Scallawag và Cộng hòa ở Jonesboro, Suellen đã ưng thuận chia thác cho chúng – tôi không rõ bao nhiêu - để chúng làm bằng rằng ông O'hara là một người tán đồng chính sách liên minh, hơn nữa ông lại là người Ireland và không đầu quân, thế là mọi việc đều xong, ông cụ chỉ cần ký tên vào là hồ sơ sẽ được chuyển lên Washington ngay. "Khi chúng đọc hồ sơ qua lời tuyên thệ, bác chẳng nói gì cả, mọi việc đều tiến hành tốt đẹp cho tới khi Suellen bảo ông ký tên. Ngay lúc đó ba cô hình như đã hồi tỉnh được nên lắc đầu. Theo tôi thì có lẽ ba cô không ý thức được đó là chuyện gì, nhưng ông cụ không thích ký, vậy thôi. Thế là Suellen nổi giận cương quyết làm tới. Suellen dẫn ba cô ra khỏi văn phòng bọn chúng đưa ông cụ đi xuôi đi ngược trong thành phố và không ngớt nhắc nhở rằng ông đừng làm cho má cô nằm không yên dưới mồ khi cứ để cho các con gái phải chịu đau khổ. Họ kể lại rằng ba cô ngồi trên xe khóc như một đứa bé, ông vẫn luôn như thế mỗi khi nghe nhắc tên má cô. Alex Fontaine tới gần để hỏi han nhưng Suellen đánh đá bảo đây là chuyện riêng. Anh ta đành giận dỗi bỏ đi.

"Tôi không hiểu Suellen suy tính thế nào mà xé chiều hôm đó, bèn mua một chai

rượu mạnh, dẫn ông O'hara vào phòng làm việc và rót cho ông cụ uống. Scarlett, cả năm nay ở Tara không có một giọt rượu nào, ngoài rượu dâu và rượu nho do Dilcey làm. ông O'hara cũng ít khi uống mấy thứ đó. ông uống thật nhiều và sau hai giờ cãi vã với Suellen, ông chịu ký bất cứ cái gì cô ấy muốn. Họ lại đem lời tuyên thệ ra và vừa đúng lúc ông cụ đặt viết vào thì Suellen bỗng vọt miệng: "Thế là từ nay trở đi bọn Slattery và McIntosh không còn huênh hoang với chúng ta được nữa". Scarlett, cô biết không, bọn Slattery đã được bồi thường một số tiền quá lớn so với cái chòi tồi tàn của họ. Chính thằng chồng con Emmie di Washington lãnh về cho chúng.

"Họ kể lại là lúc vừa nghe Suellen nhắc tới mấy cái tên đó, ba cô đứng phắt lên, ưỡn ngực ra và nhìn Suellen một cách gay gắt, ông cụ mất hẳn vẻ ngơ ngẩn, nói: 'có phải bọn Slattery và McIntosh đã ký vào một tờ giấy thế này không?' Suellen mất bình tĩnh đáp ứng gì đó làm ông cụ nội giận la lớn: 'Nói cho tao biết, có phải cái quân Orange khốn nạn và cái bọn hạ tiện đó đã ký tên thế này không?' Thằng Hilton muốn êm chuyện liền chen vào nói: Dạ thưa phải, họ đã ký như vậy và đã lãnh được rất nhiều tiền".

"Thế là ông cụ rống to lên như con bò mộng. Alex Fontaine nói, đang đứng ở quán rượu cuối phố mà cũng còn nghe. Và ba cô, bằng một giọng đặc Ireland, nói: "Bộ mày tưởng một người trong họ O'hara lại có thể bước theo con đường bản thủ của bọn Orange và bọn hạ tiện khốn nạn kia hay sao?" ông cụ xé tờ giấy làm hai và ném vào mặt Suellen: "Còn mày, mày không phải là con gái của tao", và sau đó, ông cụ xăm xăm bước ra.

"Alex nói anh ta thấy ông cụ đi hăm hờ ngoài phố như một con bò rừng. Anh ta còn nói lần đầu tiên kể từ khi má cô chết, mới thấy ông giống như ngày xưa, ông say mèm và chửi rửa inh ỏi. Alex nói thêm rằng trước đây chưa bao giờ anh ta nghe những câu chửi hay ho như vậy. Sẵn có ngựa của Alex buộc gần đó, ông

cụ leo lên và trong nháy mắt mất hút sau đám bụi mù dày đặc.

"Rồi lúc mặt trời sắp lặn, tôi và Ashley đang ngồi trước thềm nhà lo lắng ngóng ngoài

đường, cô Melly lúc đó đang khóc ở trên lầu, thì bỗng chúng tôi nghe có tiếng chân ngựa sỏi mau ngoài xa và nghe tiếng la hét như có người đang sẵn chôn. Ashley lầm bầm: "Lạ thật! Tiếng ai nghe giống như tiếng ông O'hara mỗi lần ông cưỡi ngựa qua viếng chúng tôi lúc trước chiến tranh".

"Và rồi cả hai chúng tôi thấy ông cụ xuất hiện trên đường. Với đà chạy đó, có lẽ ông cụ muốn phóng qua hàng rào ngay trước nhà. ông phi ngựa lên đồi một cách khoan khoái, miệng hát vang như một người hết sức thanh thản. Tôi không ngờ ba cô có giọng ca tốt như thế, ông ca bài "Peg đi xe... 'và dùng mũi đập mạch lên lưng ngựa, con ngựa cảm đầu phóng như điên. Khi tới gần hàng

rào, ông vẫn không ghì cương lại, hét to: "Coi đây bà Ellen! Coi tôi phóng rào" Nhưng con ngựa bỗng khựng lại, hất ba cô bay qua đầu nó. ông cụ không chút đau đớn nào cả. ông đã chết khi chúng tôi chạy tới. Tôi đoán có lẽ ông bị gãy cổ. Will ngần ngừ một chút đợi Scarlett mở miệng và khi thấy nàng không nói gì cả, y nắm dây cương lên.

- Đi Sherman!

Con ngựa tiếp tục cất bước trên đường về nhà.

CHƯƠNG 40

Đêm hôm ấy, Scarlett không ngủ được mấy. Khi bình minh tới và mặt trời trườn lên rặng thông đen trên những ngọn đồi phía đông, nàng vùng dậy khỏi chiếc giường lộn xộn về đến ngòai trên một chiếc ghế đầu bên cửa sổ, ngả cái đầu mệt mỏi lên cánh tay, phóng mắt nhìn qua sân sau và vườn quả của ấp Tara tới những cánh đồng bông. Tất cả cảnh vật đều tươi mát, lấp lánh sương, yên tĩnh và xanh rờn, và hình ảnh những cánh đồng bông phần nào làm dịu và an ủi trái tim đau của Scarlett. Tuy chủ nhân đã chết, nhưng ấp Tara, vào lúc mặt trời lên, vẫn có vẻ được những bàn tay yêu thương chăm sóc chu đáo và nom thật yên bình. Căn nhà gỗ dùng làm chuồng gà được trát thêm đất sét để tránh chuột đồng đột nhập, và quét vôi trắng sạch bong cũng như chuồng ngựa bằng gỗ. Khu vườn với những luống ngô, bí, đậu vàng và cải củ được dọn cỏ sạch và rào gọn ghẽ bằng cọc gỗ sồi. Vườn quả được phát quang bụi rậm và chỉ còn những đám cúc mọc dưới những rặng cây to. Nắng lấp lánh nhẹ lách vào môn man những trái táo và những trái đào phơn phớt lông gòn như lấp sau lớp lá xanh rờn và im phăng phắc dưới bầu trời óng vàng của ngày mới. Những đàn gà, vịt, con thì nghênh ngang, con thì lạch bạch, ủa ra đồng vì ở đó, dưới những bụi rậm hoặc trong lớp đất mềm mới cày vớ, có nhiều giun và ốc sên là thức ăn bổ béo nhất của chúng.

Lòng Scarlett trào lên đầy triu mến và biết ơn đối với Uyl, người đã gây dựng nên tất cả những điều tốt đẹp này. Dù có tôn thờ Ashley đến đâu, nàng cũng không thể tin rằng chàng đã góp nhiều công lao để tạo nên sự an lạc này, bởi vì phồn vinh của ấp Tara không phải là công trình của một điền chủ quý tộc, mà là của một người “tiền nông” cần cù không biết mệt, tha thiết yêu ruộng đất của mình. Đây chỉ là một trại nghèo vắn vện có hai đầu ngựa, đâu còn là cái đồn điền cao sang ngày xưa với những đồng cỏ đầy la vàng và ngựa đẹp, với những ruộng bông và ngô trái tít đến tận chân trời. Nhưng có được cái gì thì đều tốt và khi tình hình tốt hơn, những mẫu ruộng bỏ hóa sẽ được canh tác và sẽ ngày càng màu mỡ hơn sau một thời gian dài rồi vạ.

Uyl không chỉ làm công việc canh tác vài mẫu đất. Anh đã kiên quyết chặn đứng hai

kẻ thù của những người trồng trọt miền Georgia, mầm thông và gai mâm xôi. Không cho chúng lén lút lần chiếm vườn tược, đồng cỏ, ruộng bông và hỗn xược chòi lên ngay cạnh hiên nhà ở ấp Tara như ở vô số đồn điền ở khắp bang.

Xcalett thót tim lại với ý nghĩ là thiếu chút nữa, ấp Tara đã trở lại tình trạng hoang dại. Bản thân nàng và Uyl đã hoàn thành một công việc tốt đẹp, chặn được bọn Yanki, bọn Bị Thảm và sự tấn công lần chiếm của Tự Nhiên. Và phần khởi nhất là Uyl đã không cần phải gửi tiền về nữa – trừ phi có tên Bị Thảm nào khác thêm muốn ấp Tara và tăng vọt thuế lên. Scarlett biết không có sự giúp đỡ của mình, Uyl sẽ rất gay go nhưng nàng thần phục và kính trọng tính độc lập của anh. Chừng nào còn ở cương vị làm thuê, anh vẫn nhận tiền của nàng, nhưng giờ đây sắp trở thành em rể nàng và là người đàn ông duy nhất trong nhà, anh chủ trương chỉ dựa vào cố gắng của bản thân mình. Phải, Uyl đúng là trời cho.

Pork đã đào cái huyết từ đêm qua, ngay cạnh mộ bà Ilon và giờ đây bác đứng với chiếc xẻng trong tay, đằng sau đồng đất sét đỏ ẩm ướt mà bác sắp sửa phải hất trở lại chỗ cũ. Đứng sau bác trong bóng râm lỗ đổ của một cây tuyết tùng sứt sẹo cành thấp, ánh nắng nóng của buổi sáng tháng sáu lôm đóm trên người, Scarlett cố không nhìn vào cái hố đỏ cạnh trước mắt mình. Jim Tarltoen bé, Hiu Mãn râu, Elich Fônten và đứa cháu trai nhỏ nhất của ông già Mocreei chậm chạp và lóng ngóng khiêng quan tài ông Giêrôld trên hai thành đòn bằng gỗ sồi từ nhà ra xuôi theo lối đi. Đằng sau họ, cách một quãng xa, là cả một đám đông lộn xộn hàng xóm, bạn bè, ăn mặc xềnh xoàng, lạng lẽ. Trong khi họ đi qua vườn, Pork gục đầu trên chốc cán xẻng, khóc và, với một nỗi ngạc nhiên không lấy gì làm thú vị, Scarlett nhận thấy những món tóc xoắn tít của bác, mới thấy thảng thốt, khi nàng đi Atlanta, còn đen nhánh, giờ đã nhuốm bạc.

Nàng mỗi một cảm ơn thượng đế là nàng đã khóc hết nước mắt từ đêm trước, nên bây giờ có thể đứng thẳng, mắt ráo hoảnh. Tiếng thút thít của Xuelon ngay sau vai nàng, làm nàng tức không chịu nổi, phải nắm tay thật chặt để khỏi quay lại vả vào bộ mặt sưng húp híp ấy. Dù vô tình hay hữu ý, Xu vẫn là nguyên do đã đến cái chết của cha họ và lẽ ra cô phải biết điều này mà gắng tự chủ trước những trước những láng giềng

đang công phần thì mới đúng. Sáng nay, không một người nào nói với cô nửa lời hoặc ban cho cô một cái nhìn thông cảm. Họ lặng lẽ hôn Scarlett, bắt tay nàng, thì thầm những lời ưu ái với Kerin, thậm chí với cả Pork, nhưng đều làm như không thấy có Xuelon ở đó.

Đối với họ, cô còn phạm tội bất trung với miền Nam. Và đối với cái cộng đồng nghiêm ngặt và chặt chẽ này, hành động của cô cũng kể như là phản bội lại danh dự của tất cả mọi người. Cô đã hủy hoại diện của Hạt. Với mưu toan moi tiền của chính phủ Yanki, cô đã đứng vào hàng ngũ bọn Bị Thảm và Xkelouec, những kẻ bị phỉ nhổ hơn cả bọn lính Yanki. Cô, thành viên của một gia đình lâu đời, kiên định ủng hộ Liên Bang, một gia đình điền chủ, mà lại chạy sang hàng ngũ kẻ thù và, bằng hành động đó, đã làm nhục tất cả các gia đình trong hạt.

Những người dự tang lễ vừa sôi sục phẫn nộ vừa buồn rĩ, nhất là ba người trong bọn họ: ông già Mocrêi bạn cánh hẫu với ông Giêrôđ từ khi ông ở Xavanna lên nạm ngược cách đây bao nhiêu năm, cụ bà Fônten rất yêu quý ông vì ông là chồng bà Ilon và bà Tarlon vốn gần gũi với ông hơn bất kỳ bạn láng giềng nào khác vì, như bà thường nói, ông là người duy nhất trong Hạt biết phân biệt một con ngựa giống với một con ngựa thiến.

Trông thấy vẻ mặt như ử giông bão của ba người đó trong phòng khách mờ tối, nơi đặt thi hài ông Giêrôđ trước khi đưa đám, Ashley và Uyl cảm thấy hơi lo ngại. Hai người đã rút vào thư phòng cũ bà Ilon hội ý.

- Cơ chừng có vài người sắp nói gì đó về Xuelon, Uyl nói đập một cái, cắn gậy đôi cọng rom. Họ nghĩ họ có nhiệm vụ chính đáng phải nói. Có thể đúng là thế. Tôi không có phận sự phán xét. Nhưng Ashley ạ, dù họ đúng hay sai, với tư cách là người trong gia đình, chúng ta cũng phải bênh vực cô ấy và như thế thì sẽ lôi thôi ra. Ai mà thuyết phục được ông già Mocrêi bởi vì ông điếc tổng nhĩ, chẳng thềm nghe mọi người can ông đừng nói. Và cậu lạ gì cậu bà Fônten, khắp giới đất thiên địa chẳng ai ngăn nổi cụ nói toẹt điều mà mình nghĩ. Còn bà Tarlton – cậu có trông thấy đôi mắt nâu đỏ của bà long lên sòng sọc mỗi khi bà nhìn Xuelon không? Bà đã nóng lên, khó

mà nhin được lâu hơn nữa. Nếu họ nói gì thì chúng ta phải can thiệp, mà hiện tại, ở ấp Tara này, khỏi cần bắt hòa với láng giềng, chúng ta đã đủ chuyện rầy rà rồi.

Ashley thở dài lo lắng. Chàng hiểu tính tình những người láng giềng hơn Uyl và nhớ lại rằng cả nửa số cuộc cãi cọ và một phần những cuộc bắn nhau hồi trước chiến tranh đã khởi lên từ mấy lời phát biểu trước linh cữu những người láng giềng qua đời, theo tục lệ của Hạt. Nói chung, đó thường là những lời ca ngợi hết mức, song thi thoảng cũng có ngoại lệ. Đôi khi, những lời phát biểu với dụng ý cực kỳ kính trọng lại bị một số bà con của người chết hiểu lầm do thần kinh quá căng thẳng và những xéng đất cuối cùng vừa mới phủ lên quan tài, chuyện rắc rối đã nổ ra.

Không có linh mục, vì các cha cố dòng Giám lý cũng như giòng Báp-tít ở Jônzborâu và Fayetvil đều từ chối khéo không đến, Ashley phải chủ trì làm lễ tang bằng cuốn sách kinh cầu nguyện của Kerin. Vốn sùng đạo hơn các chị gái, Kerin rất hoang mang về chuyện Scarlett đã không nghĩ đến chuyện đón luôn một vị linh mục từ Atlanta tới và cô chỉ nguôi nguôi phần nào khi nghĩ rằng, đến ngày cưới Uyl và Xuelon, có thể xin linh mục đến làm lễ cầu hôn cho ông Giê-rô-lđ luôn thể. Chính cô là người phản đối việc mời những mục sư tin lành ở gần đó và phó thác nhiệm vụ cho Ashley, đồng thời tự tay đánh dấu những đoạn trong sách kinh của cô đưa chàng đọc. Dựa người vào chiếc bàn viết cũ, Asli ý thức rằng mình có trách nhiệm ngăn ngừa chuyện rắc rối và, vốn hiểu tính khí những người trong hạt cực kỳ dễ kích động, chàng rất dễ nổi giận không biết nên tiến hành thế nào cho ổn.

- Vô phương, Uyl ạ, chàng vò đầu nói. Dù sao tôi cũng không thể đánh gục cụ bà Fônten hoặc cụ ông Mocerêi, và cũng không thể lấy tay bịt miệng bà Tarlton. Và dù có nhẹ lời nhất, họ cũng sẽ bảo Xuelon là kẻ giết người và phản bội, không vì cô ta thì ông O'Hara ắt vẫn còn sống. Quỷ tha ma bắt cái tục lệ phát biểu trên linh cữu người chết. Nó thật dã man.

- Ashley này, Uyl chậm rãi nói. Mục tiêu của tôi là không để cho ai công kích Xuelon điều gì, bất luận họ nghĩ thế nào. Cậu cứ để mặc tôi. Khi nào đọc kinh và cầu nguyện xong, cậu cứ nói trước tiên.

Nhưng, trong khi theo dõi những người khiêng đòn chặt vật đưa áo quan qua cái cổng hẹp vào nghĩa trang, Scarlett không hề nghĩ đến chuyện rầy rà có thể xảy ra sau lễ tang. Trái tim nàng đang nặng trĩu cái ý nghĩ rằng bằng việc chôn ông Giêrôld, nàng đang chôn nốt một trong những mối dây cuối cùng gắn bó nàng với những ngày sung sướng và vô trách nhiệm xưa kia.

Cuối cùng, những người khiêng cữu đặt áo quan xuống cạnh huyệt và đứng dẹp sang bên, co duỗi những ngón tay đau nhức. Asley, Moloni và Uyl nối nhau đi vào khu đất rào và đứng đằng sau mấy chị em Auhơơ. Tất cả những người hàng xóm thân cận nhất có thể len vào đều tập trung đằng sau họ, còn những người khác đứng ngoài bức tường gạch. Scarlett, lúc này mới thật sự nhìn thấy họ, vừa ngạc nhiên vừa cảm kích về sự có mặt đông đảo của mọi người. Đi lại khó khăn như vậy, mà họ đến nhiều thế, thật là quý hóa. Có khoảng năm, sáu mươi người, một số ở xa đến nỗi nàng lấy làm lạ không biết làm sao họ kịp biết tin mà đến. Có những gia đình trọn vẹn từ Jônzbơâu, Fayetvil và lavojoie đem theo cả một số đầy tớ da đen. Nhiều tiểu trại chủ mãi bên kia sông cũng có mặt cùng một số cáchco trong rừng và loáng thoáng mấy người ở vùng đầm lầy. Những người này gầy, cao quá khổ, râu ria xồm xoàm, vận quần áo vải thô dệt lầy, đội mũ da gấu trúc, tay ôm súng thoải mái, miệng ngậm thuốc lá nhai. Họ đem theo vợ, những phụ nữ chân không lún sâu trên nền đất đỏ mềm, môi dưới hoen đầy thuốc lá hít. Dưới những chiếc mũ chụp, mặt họ xanh xao màu sốt rét nhưng sạch bóng và những chiếc áo diêm bầu mới là phẳng phiu của họ lấp lánh hồ.

Những người láng giềng gần đều đến đông đủ. Cụ bà fônten nhăn nhéo, héo hắt và vàng bệch như con hoàng yến già, tay chống gậy, theo sau là Xeli Mãn râu Fônten và tiểu nương Fônten. Tha hồ cho họ giật gấu váy và thì thầm nài nỉ, cụ vẫn không chịu ngồi lên thành tường gạch. Cụ ông, lão bác sĩ Fônten, không có niềm cui sống đã hầu tất trong cặp mắt già của cụ bà. Catlin Colvôt Hitlon đứng tách riêng ra một chỗ phù hợp, biết phận mình là vợ của một kẻ đã góp phần gây ra tám bi kịch này, chiếc mũ chụp phai màu che lấp bộ mặt cúi gằm. Scarlett ngạc nhiên thấy chiếc áo dài vải peccan của cô ta có những vết mờ, tay cô nhóp bảnh, lấm tẩm tàn nhang, móng tay câu đen. Catlin bây giờ không còn vẻ gì là quý phái, nom cô như dân cáchco, thậm chí

còn thảm hại hơn là đằng khác. Trông cô rõ ra là dân da trắng nghèo không đáng kể, nhếch nhác, hèn kém.

“ Chẳng mấy nữa, cô ta sẽ hít thuốc lá, nếu không phải đã làm thế rồi”. Scarlett khiếp hãi nghĩ thầm: “ Lạy chúa lòng lành! Sa sút khinh khủng!”.

Nàng rùng mình, quay mắt khỏi Catlin, hiểu ra ranh giới giữa người sang với kẻ hèn mới mong manh làm sao.

“ Minh mà không có đầu óc thực tế dám nghĩ dám làm, thì bây giờ cũng thế thôi”, nàng tự nhủ, lòng trào lên kiêu hãnh khi nhớ lại rằng nàng và Catlin, sau cuộc đấu hàng, cũng xuất phát từ những hoàn cảnh như nhau – tay trắng và những toan tính trong đầu.

“Minh đã xoay xở không đến nỗi kém “, nàng nghĩ thầm, cất cao đầu và mỉm cười.

Nhưng nụ cười tắt nửa chừng khi nàng trông thấy cặp mắt bất bình của bà Tarlton chĩa vào nàng. Vành mặt bà đỏ ngầu vì khóc và sau khi lờm Scarlett, bà lại quay nhìn chăm chăm vào Xuelon, một cái nhìn căm phẫn hung tợn báo trước điều chẳng lành đối với cô. Đằng sau bà, ông chồng và bốn đứa con gái với những búp tóc đỏ điểm một nốt nhạc điệu vào khung cảnh trang nghiêm này và với những cặp mắt nâu đỏ long lanh như mắt những con vật trẻ đầy sức sống, linh hoạt và nguy hiểm.

Mọi người thôi giậm chân, bỏ mũ, chấp tay lại, tiếng váy sột soạt im dần khi Ashley bước lên với cuốn sách kinh cầu nguyện đã sòn của Kerin trong tay. Chàng đứng một lát, mắt nhìn xuống, mắt lấp lánh trên mái tóc vàng óng. Im lặng sâu xa trùm lên đám người, sâu đến nỗi tiếng gió xào xạc trong lá cây mộc lan nghe rõ mồn một và cái giọng lấy đi lấy lại của một con chim nhại tiếng ở tít đằng xa vang lại to và buồn không chịu nổi. Ashley bắt đầu đọc kinh và mọi người đều cúi đầu trong khi chàng cất giọng sang sảng, lên bổng xuống trầm, rót xuống những lời ngắn gọn và trang trọng.

“ Ôi! “ Scarlett nghĩ thầm, cổ họng nghẹn lại. “ Giọng chàng sao mà đẹp! Minh rất

sung sướng là Ashley làm việc này cho ba. Mình muốn chàng hành lễ hơn là một linh mục. Mình muốn đám tang của ba do một người thân chủ trì hơn là một kẻ xa lạ”.

Đến đoạn kinh nói về những linh hồn trong Ngục Tĩnh Tội mà Kerin đã đánh dấu cho chàng đọc, Ashley đột ngột gấp sách lại. Chỉ có Kerin nhận thấy đoạn bỏ sót và cô ngược lên nhìn, bối rối, khi chàng bắt sang bài Pater Noster (Cha của chúng ta). Ashley biết rằng nửa số người có mặt chưa bao giờ nghe nói đến Ngục Tĩnh Tội và số còn lại ắt sẽ cảm thấy như bản thân mình bị xúc phạm nếu chàng ngụ ý xa xôi, cho dù qua lời kinh, rằng một con người tốt như ông O'Hara mà không được lên thẳng thiên đàng. Cho nên, vì tôn trọng mọi người, chàng bỏ qua hẳn và không nhắc gì đến Ngục Tĩnh Tội. Những người có mặt nghiêm thành hòa theo bài kinh Cha của chúng ta, những giọng họ kéo dài, rồi bối rối im dần khi Ashley bắt đầu bài Kính mừng Maria. Họ chưa bao giờ nghe bài kinh này và họ thăm lén đưa mắt nhìn nhau khi mấy chị em O'Hara, Melanie và các gia nhân ở ấp Tara phụ họa: “ Cầu cho chúng con, giờ đây và đến phút lâm chung, Amen”.

Thế rồi Ashley ngẩng đầu lên, đứng phân vân một lát. Những người lảng giềng dồn mắt vào chàng chờ đợi, đồng thời ổn định tư thế thoải mái hơn để nghe một bài thuyết giáo dài. Họ đang đợi chàng tiếp tục làm lễ vì không ai biết rằng chàng đã cạn hết vốn kinh cầu Thiên Chúa Giáo. Các cuộc tang lễ trong hạt xưa nay bao giờ cũng dài. Các linh mục dòng Báp-tít và dòng giám lý chủ trì các cuộc đó không có một bộ kinh nguyện nhất định mà tất cả những người tham dự đám đều khóc và cánh phụ nữ của tang quyến bắt đầu than thở thảm thiết. Bà con lảng giềng ắt sẽ buồn, bất bình và công phẫn, nếu những bài kinh ngắn ngủi đó là toàn bộ nghi lễ dành cho người bạn thân yêu quá cố của mình, và liền trong các bữa ăn và dư luận trong Hạt sẽ chê trách chị em O'Hara không tỏ lòng kính trọng thích đáng với cha họ.

Cho nên, chàng vội đưa mắt nhìn Kerin như để cáo lỗi và lại cúi đầu, bắt đầu đọc thuộc lòng bài kinh Tăng giáo mà trước kia chàng hay đọc trong lễ mai táng những gia nô ở Trại Mười Hai Cây Sồi.

“Ta là sự Tái Sinh và là sự sống... Kẻ nào... tin ta sẽ không bao giờ chết...”

Chàng không thuộc lâu nên nói chậm rãi, thỉnh thoảng ngừng một lát chờ cho câu sau trở lại trong trí nhớ. Nhưng cách đọc từ tốn ấy lại khiến chàng gây ấn tượng mạnh hơn và những người trước đó mắt ráo hoảnh đã bắt đầu rút mùi xoa trong túi ra. Là tín đồ trung kiên của dòng Báp-tít và dòng giám lý, tất cả bọn họ đều nghĩ đây là nghi lễ Thiên Chúa Giáo và ý kiến ban đầu của họ cho rằng các buổi lễ Thiên Chúa Giáo là lạnh lùng và đầy màu sắc giáo hoàng lập tức bị thay đổi. Scarlett và Xuelon cũng mù mịt và cảm thấy những lời kinh là đẹp đẽ, ấm lòng. Chỉ có Melanie và Kerin nhận ra rằng người ta đang làm lễ an táng cho một người Ailen mộ đạo Thiên Chúa theo nghi lễ của giáo hội Anh. Và Kerin thì đang đau đớn đến đại khờ và quá bàng hoàng về sự gian lận của Ashley nên chẳng còn bụng dạ nào mà can thiệp.

Đọc xong, Ashley mở to đôi mắt màu xám buồn bã và nhìn khắp lượt đám đông. Ngừng một lát, chàng giao mắt với Uyl và nói:

- Bà con có mặt ở đây có ai muốn nói đôi lời?

Bà Tarlton giật thót người, nhưng chưa kịp làm gì thì Uyl đã tập tễnh tiến đến đứng ngay ở đầu quan tài và bắt đầu nói:

- Thưa các thân hữu, anh mở đầu, giọng buồn tẻ, có thể các vị cho tôi là quá trớn dám tranh nói đầu tiên – tôi, một kẻ mà cách đây khoảng một năm mới biết ông O'Hara, trong khi tất cả các vị đều đã biết ông hai mươi năm nay hay hơn nữa. Song đây là lý do biện minh cho tôi. Nếu ông sống thêm độ một tháng nữa, thì tôi hẳn sẽ có quyền gọi ông bằng cha.

Đám đông xôn xao kinh ngạc. Họ đều là những người có giáo dục nên không ai thì thầm gì, nhưng họ nhún từ chân này sang chân kia và chăm nhìn vào cái đầu cúi gằm của Kerin. Ai nấy, đều biết sự tận tâm thâm lặng của Uyl đối với cô. Thấy mọi con mắt đổ dồn về hướng ấy, Uyl vẫn tiếp tục nói làm như không nhận thấy.

- Do vậy tôi sẽ cưới Xuelon ngay khi nào có linh mục từ Atlanta về, tôi thiết nghĩ điều đó có thể cho tôi được quyền nói đầu tiên.

Phần sau lời phát biểu của anh bị chìm trong một tiếng xì xầm rít giọng lan khắp đám người, một tiếng xì xầm giận dữ như của một bầy ong. Âm thanh ấy thấy chứa đựng cả bất bình lẫn thất vọng. Tất cả mọi người đều thích Uyl, tất cả mọi người đều trọng anh vì những gì anh đã làm cho ấp Tara. Ai nấy đều biết anh yêu Kerin, cho nên cái tin anh sẽ lấy cô chị, kẻ bị cả vùng ghét bỏ, khiến họ bất bình. Anh chàng Uyl đôn hậu mà lại đi lấy cô ả Xuelon dơ dáy lắm lắm lút lút.

Trong một lúc, không khí trở nên căng thẳng. Mắt bà Talton bắt đầu chớp chớp lia lịa và môi mấp máy như nói lên điều gì không thành tiếng. Trong im lặng, người ta nghe thấy ông già Mocrêi cất giọng the the hỏi đứa cháu trai xem diễn giả vừa nói gì. Đối diện tất cả mọi người, Uyl vẫn giữ vẻ mặt dịu dàng, nhưng cặp mắt xanh nhạt của anh như thách thức họ dám nói một lời về người vợ tương lai của anh. Trong một lúc, tình cảm mọi người chao đảo giữa lòng quý mến chân thành đối với Uyl và sự khinh bỉ Xuelon. Và Uyl đã thắng. Anh nói tiếp như thể vừa rồi là một quãng ngừng tự nhiên.

-Tôi không được biết ông O'Hara trong thời kỳ tráng niên như tất cả các vị đây. Tôi chỉ biết trực tiếp khi ông đã là một ông già phúc hậu hơi lẩn cẩn. Nhưng tôi đã được nghe tất cả các vị kể lại đạo xưa ông là người như thế nào. Và tôi muốn nói điều này. Ông là một người Ailen đầy tính chiến đấu, một nhà quý phái miền Nam và một người hết mình gắn bó với Liên Bang. Thật không thể tìm đâu ra một mẫu kết hợp đẹp đẽ hơn thế. Và chúng ta khó mà gặp được nhiều người nữa giống ông vì cái thời của những con người khuôn đúc với ông đã chết như ông rồi. Ông sinh ra ở nước ngoài, nhưng con người mà chúng ta mai táng hôm nay lại giàu khí chất Giorgia hơn bất kỳ ai trong chúng ta đây, những người đưa đám ông. Ông đã sống cuộc sống của chúng ta, ông đã yêu đất nước của chúng ta và, nói cho thấu tình đạt lý, ông đã chết cho sự nghiệp của chúng ta, như một người lính. Ông là người của chúng ta, ông mang những ưu điểm của chúng ta ở chỗ không có gì có thể ngăn nổi ông một khi ông đã quyết và ông không sợ bất cứ cái gì trên đời. Không có cái gì đến từ bên ngoài có thể đánh gục được ông.

“Ông đã không sợ chính phủ Anh khi họ định treo cổ ông. Ông đã khăn gói rời nhà ra

đi. Và khi ông đến đất này, xu không dính túi, ông cũng không sợ chút nào. Ông đi làm và kiếm ra tiền. Ông cũng không sợ vật lộn với vùng đất này khi đó còn gần như hoang dã và dân Anhdiêng vừa mới bỏ đi. Từ hoang địa, ông gây dựng lên một đồn điền lớn. Khi chiến tranh nổ ra, tiền của bắt đầu tiêu tan, ông không sợ trở lại cảnh nghèo khó. Và khi bọn Yanki đến tận áp Tara, có thể đốt nhà ông hoặc giết ông, ông cũng không mấy may nao núng, mà cũng không chịu để đánh quy. Ông chạng chân đứng như cột đồng trụ, không nhượng bộ, chính vì thế mà tôi nói ông mang những ưu điểm của chúng ta. Không có cái gì đến từ bên ngoài có thể đánh gục bất cứ ai trong chúng ta.

“Nhưng ông cũng có những nhược điểm của chúng ta bởi vì ông có thể bị đánh gục từ bên trong. Tôi muốn nói rằng điều mà toàn thể thế giới không làm nổi thì trái tim của chính ông đã dứt điểm. Khi bà O'Hara chết, trái tim ông chết theo luôn, có nghĩa là ông bị đánh gục. Và cái bóng mà thời gian qua ta thường thấy đi quanh quần đây, đâu có phải là ông”.

Uyl ngừng lại và bình tĩnh đảo mắt nhìn những bộ mặt của vòng người đứng quanh dưới ánh mặt trời ấm nóng như say mê, quên hết nỗi căm phẫn đối với Xuelon. Mắt anh dừng lại một lúc trên Scarlett và hơi nheo lại như mỉm cười thầm an ủi nàng. Scarlett, từ nãy giờ cố kìm nước mắt, quả có cảm thấy nguôi dịu. Uyl nói những điều phải chăng hợp tình hợp lý, thay vì tuôn ra mùi mẫn những lời về chuyện sum họp ở một thế giới khác tốt đẹp hơn và phó thác mọi sự trong ý chúa. Mà Scarlett thì bao giờ cũng tìm thấy sức mạnh và an ủi trong lẽ phải chăng.

-“Và tôi không muốn thấy ai trong chúng ta bớt quý trọng ông vì đã suy sụp như thế. Tất cả các vị, và tôi nữa đều như ông thôi. Chúng ta đều có những khuyết điểm và nhược điểm như nhau. Không có gì đánh gục được chúng ta cũng như đánh gục được ông, dù là bọn Yanki hay bọn Bị Thảm, dù là thời thế khó khăn hay sưu thuế nặng, hay thậm chí là đói kém. Thế nhưng cái nhược điểm trong tim chúng ta thì lại có thể đánh gục ta trong nháy mắt. Không phải bao giờ cũng là việc mất người thân yêu nhất gây nên hậu quả ấy, như trong trường hợp ông O'Hara. Dây cốt chính của mỗi người

một khác. Tôi muốn nói thế này: những người bị đứt dây chính thì thà chết đi còn hơn... Vì thế mà tôi nói rằng tất cả các vị chẳng có nguyên do gì để đau buồn cho ông vào cái đêm lính của Somers đến áp Tara và ông mất bà O'Hara kia. Giờ đây thân thể ông đã đi gặp lại trái tim ông, tôi thấy chúng ta chẳng có lý do gì để than khóc, trừ phi chúng ta ích kỷ ghê gớm và tôi nói như vậy bởi tôi yêu ông như cha đẻ... Nếu các vị không phản đối thì ta dừng ở đây, khỏi nói thêm gì nữa. Gia đình đã quá khổ não không còn tâm trí nào mà nghe nữa, nói nữa e đâm ra khiếm nhã”.

Uyl dừng lại và quay sang bà Tarlton, nói nhỏ:

- Thưa bà, chẳng hay bà có thể đưa giùm Scarlett vào nhà được không à? Chị ấy đứng ngoài nắng thế không tốt. Và cụ bà Fônten nom cũng không được hoạt bát lắm, nói trộm phép cụ.

Bất ngờ trước việc Uyl đột ngột chuyển từ lời ca ngợi ông Giêrôld sang nói về nàng, Scarlett đỏ mặt bối rối khi mọi con mắt đổ dồn về phía nàng, Scarlett đỏ mặt bối rối khi mọi con mắt đổ dồn về phía nàng. Tại sao Uyl lại làm cái trò quân báo cái bụng chưa đã rành rành của nàng? Nàng phóng một cái nhìn phẫn nộ pha chút ngượng ngùng về phía Uyl, nhưng luồng mắt bình thản của anh khiến nàng núng thế, “xin chị, tôi biết mình đang làm cái gì chứ,” cái nhìn của anh nói vậy.

Ngay từ giờ anh đã là người đàn ông đừng mũi chịu sào trong gia đình rồi đó. Và không muốn có cảnh đôi co, Scarlett đành quay về phía bà Tarlton. Bà này, đúng như ý đồ của Uyl, bị lái đột ngột những ý nghĩa cảm phẫn đối với Xuelon sang một vấn đề bao giờ cũng làm bà mê mẩn là chần dặt, dù đối tượng là súc vật hay người. Bà bèn khoái tay Scarlett.

- Ta vào nhà đi, cung.

Mặt bà mang một vẻ quan tâm ân cần, say mê và Scarlett cam chịu để bà dẫn qua đám người đang rẽ ra, chừa một lối đi hẹp cho nàng. Một tiếng rì rầm thương cảm nổi lên khi nàng đi qua và nhiều bàn tay vói ra vỗ về an ủi nàng. Khi nàng đến ngang tầm cụ

bà Fônten, cụ thò bàn tay gầy guộc ra nói: “Đưa tay cho ta khoác, cháu” và lờm Xeli và Tiểu nương: “Không” các chị không phải theo. Ta không cần các chị”.

Họ chậm rãi đi qua đám đông khép lại sau lưng họ và theo lối đi đầy bóng râm dẫn về nhà, bàn tay bà Tarlton sốt sắng đỡ khuỷu tay Scarlett mạnh mẽ đến nỗi nàng cảm thấy gần như được nhắc khỏi mặt đất từng bước một.

- Chao, tại sao Uly lại làm thế? Scarlett giận dữ kêu lên khi chắc chắn là không còn ai nghe thấy. Có khác gì anh ta bảo: Nhìn cô ấy kia! Cô ấy đang có mang!

- Dào, cháu chả có mang là gì? Bà Tarlton nói, Uyl làm thế là phải. Cháu đứng ngoài nắng thế là rất đại, có thể ngất, bị sảy thì khôn.

Uyl đâu có lo Scarlett bị sảy, cụ bà Fônten nói, hơi hỏn hển trong khi đi qua sân đến chỗ bậc thềm, với một nụ cười làm bầm tỏ ra biết tổng mọi sự. Uyl là tay láu cá. Hắn không muốn bà hoặc tôi nói ở bên mộ, Bit'rix ạ. Hắn sợ những điều chúng ta có thể nói và hắn biết đó là cách duy nhất để tổng chúng ta đi khỏi... Và còn cái này nữa, hắn không muốn để Scarlett phải nghe tảng đất rơi xuống áo quan. Và hắn có lý. Hãy nhớ lấy điều này, Scarlett, chừng nào ta chưa nghe thấy cái tiếng đó, ta còn chưa tin người thân đã chết thật. Nhưng một khi đã nghe thấy vậy... Phải, đó là cái âm thanh kết thúc khủng khiếp nhất trên đời... Đỡ ta lên thềm, cháu, và đưa một tay cho tôi nào, Bit'rix. Scarlett chả cần dựa vào cánh tay bà đâu, cũng như chả cần đến nạng, còn tôi thì không được hoạt bát lắm, như Uyl đã nhận xét... Uyl biết cháu là con gái rượu của ba cháu và hắn không muốn cháu phải đau đớn thêm. Hắn nghĩ mát mát này đối với các em cháu không đến nỗi nặng nề như đôi với cháu, Xuelon có nỗi nhục của nó trợ sức, còn Kerin thì có thượng đế của nó. Nhưng cháu chẳng có gì nâng đỡ phải không?

- Vâng, Scarlett đáp, rằng đỡ bà cụ bước lên thềm, hơi ngạc nhiên trước sự thật chưa đựng trong cái giọng the thé gài nua ấy. Xưa nay, cháu chẳng bao giờ có gì nâng đỡ - ngoài mẹ cháu.

- Nhưng khi mẹ cháu mất, cháu thấy là cháu có thể đứng vững một mình, phải không?

Ấy, một số người không có khả năng ấy đâu. Ba cháu là một. Uyl nói đúng. Cháu đừng buồn. Ông ấy không thể sống thiếu Ilon và giờ đây ông ấy đang ở nơi sung sướng hơn, cũng như ta sẽ sung sướng hơn khi nào ta gặp lại ông lão bác sĩ của ta.

Cụ nói hồn nhiên không hề có ý muốn gợi lòng thương cảm và Scarlett cùng bà Tarlton cũng không tỏ thái độ gì. Cụ nói thanh thoát và tự nhiên như thể cụ ông còn sống, đang ở Jônzorâu và chỉ cần một cuộc xe ngắn là có thể đưa hai cụ đoàn tụ bên nhau. Cụ bà đã quá già, đã chứng kiến quá nhiều sự đời, còn thiết gì mà sợ chết.

- Nhưng... bà cũng có thể đứng vững một mình đấy thôi. Scarlett nói.

- Bà cụ đưa cặp mắt long lanh như mắt chim nhìn nàng

- Phải, nhưng đôi khi thật khó chịu.

- Này cụ, bà Tarlton ngắt lời, cụ không nên nói những lời ấy với Scarlett. Không thể cô ấy cũng đã đủ rồi ruột rồi gan lên rồi. Nào là chặng hành trình từ Atlanta về đây và cái áo chật bó lấy người, nào là nỗi đau buồn riêng, nào là nóng ngọt, chừng ấy đã đủ khiến cô ấy có nguy cơ sảy thai, huống hồ cụ lại còn bồi thêm những chuyện buồn bã ấy nữa.

- Thật quái gở! Scarlett bức tức kêu lên. Cháu đâu có ruột rồi gan! Và cháu không phải loại đàn bà đàn độn ồm o động một tý là có thể sảy.

- Chẳng biết thế nào đâu, bà Tarlton nói với cái vẻ của một người thông suốt mọi sự. Tôi bị sảy, mất đứa con đầu lòng, khi trông thấy một con bò đực húc một đầy tớ da đen của chúng tôi và... cô nhớ con ngựa cái Neli màu hồng của tôi chứ? Đó là con ngựa cái nom khỏe mạnh hiếm thấy, nhưng nó dễ hoảng loạn và căng thẳng thần kinh, và nếu tôi không theo dõi nó sát thì...

- Im đi, Bit'rix, cụ bàFônten nói. Scarlett không dễ sảy đến thế. Ta hãy ngồi ở tiền sảnh này cho mát. Đây có luồng gió mới thật dễ chịu. Bây giờ, bà hãy kiểm tra cho chúng tôi một cốc sữa, Bit'rix, nếu có ở trong bếp. Hoặc bà xem trong nhà kho còn tí rượu

vang nào không. Tôi có thể xài được một ly rượu vang. Ta sẽ ngồi đây chờ mọi người về để chào tạm biệt.

- Scarlett phải đi nằm thôi, bà Tarlton khăng khăng một mực, đưa mắt lướt trên người nàng với cái vẻ thành thạo của một người có thể tính chính xác đến phút cuối của thời gian mang thai.

- Thôi đi cụ, cụ bà Fônten nói và lấy đầu gậy chống thúc bạn.

Bà Tarlton đi về phía nhà bếp, quăng chiếc mũ lên tủ buýp – phê và đưa tay lên vuốt mái tóc đỏ đậm mờ hôi.

Scarlett ngả người trên ghế và cởi hai chiếc khuy trên cùng của chiếc coóc – xê chặt căng. Phòng tiền sảnh cao trần mát và mờ mờ tối, luồng gió từ sau nhà làm dịu cả người sau cái nắng gay gắt. Nàng nhìn xuyên qua tiền sảnh vào thấu phòng khách nhỏ, nơi vừa nãy hãy còn đặt linh cữu ông Giêrôđ và cố không nghĩ tới ông nữa, ngược lên nhìn ảnh cụ cố bà Rôbiya treo trên lò sưởi. Bức chân dung bị rạch lưỡi lê của bà ngoại nàng với mái tóc vẫn cao, bộ ngực gần như lộ hẳn và vẻ ngượng ngạo lạnh lùng, như mọi lần, làm cho Scarlett sáng khoái trở lại.

- Ta không biết Bit'rix Tarlton đau đớn về chuyện nào hơn, mất ba con trai hay mất đàn ngựa, cụ bà Fônten nói. Cháu biết đấy, bà ấy quan tâm nhiều đến Jim và các con gái. Bà ấy thuộc loại người mà Uyl vừa nhắc tới. Dây cốt chính của bà ấy đứt rồi. Đôi lúc, ta tự hỏi liệu bà ấy có đi theo con đường của ba cháu không. Bà ấy chỉ sung sướng khi được thấy ngựa hoặc người sinh sản ngay trước mắt, các con gái bà thì chưa đứa nào lấy chồng hoặc có triển vọng lấy được chồng ở cái Hạt này. Cho nên cả chẳng có gì để bận tâm. Nếu không phải là dòng quý phái gốc thì hẳn bà ấy sẽ tầm thường thật sự... Chuyện Uyl nói là sẽ cưới Xuelon là có đúng không?

- Đúng ạ, Scarlett nhìn thẳng vào mắt bà cụ, đáp. Trời đất, nàng vẫn nhớ cái hồi nàng sợ cụ bà Fônten chết khiếp! Phải, từ đó đến nay, nàng đã trưởng thành, chỉ còn thiếu nước dám rửa cụ nếu cụ can thiệp vào công việc của ấp Tara.

- Nó có thể kiếm được đám khá hơn, cụ bà Fônten bộc trực nói.

- Thật không? Scarlett hỏi lại, giọng kiêu kỳ.

- Đừng có lên mặt, cô nương, bà già chua chát nói. Ta không công kích cô em gái quý báu của cô đâu, mặc dù ta đã có thể làm thế nếu ta nán lại ở ngoài nghĩa trang. Điều ta muốn nói là: trong tình hình vùng này hiếm đàn ông, Uyl có thể lấy bất cứ cô gái nào. Nào là bốn con mèo hoang của Bit'rix, nọ là đám con gái nhà Mănrâu, nhà MọcRêi...

- Anh ta sẽ lấy Xu, có thể thôi.

- Con bé ấy lấy được noa là may đấy.

- Ấp Tara có được anh ta là may.

- Cháu yên tâm cái đồn đồn này, phải không?

- Vâng.

- Yên đến mức cháu không phản đối việc em gái cháu lấy chồng thuộc tầng lớp dưới, miễn là có một người đàn ông để trông nom ấp Tara?

- Tầng lớp dưới? Scarlett nói, ngạc nhiên về nhận xét ấy. Tầng lớp dưới? Thời buổi này thì chuyện đó có hệ trọng gì chứng nào một cô gái kiếm được một tấm chồng để lo toan chăm sóc mình?

- Chuyện ấy còn phải bàn, bà cụ nói. Một số người có thể cho cháu là cháu thức thời. Số khác có thể phán rằng cháu lật nhào những nguyên tắc lễ ra không bao giờ được suy xuyển một li. Chắc chắn Uyl không thuộc dòng dõi quý tộc như gia đình cháu.

Cặp mắt già sắc sảo của bà cụ hướng về phía chân dung cụ cố bà Rôbiya.

Scarlett hình dung Uyl, chàng trai gầy gò, chẳng có mã gì hiển dụ, lúc nào cũng nhăm một cọng rơm, toàn bộ bề ngoài không có gì là cương nghị, giống như hầu hết đám

cách cơ. Anh ta chẳng làm gì có trong gia phả hàng loạt cụ tổ giàu có, quý phái và quyền cao chức trọng. Thậm chí người đầu tiên của dòng họ Uyl đặt chân đến Georgia rất có thể là một trong những kẻ chịu ơn Ôgolthoocp (1) hoặc là một nông nô. Uyl không bao giờ biết đến trường trung học. Thực tế, bốn năm ở trường làng miền núi là toàn bộ vốn học vấn của anh. Anh ngay thật và trung nghĩa, anh nhẫn nại và cần cù, nhưng chắc chắn anh không phải là người quý phái. Rõ ràng, theo tiêu chuẩn của gia tộc Rôbiya, Scarlett đang sa sút trong đẳng cấp xã hội.

- Vậy là cô chấp nhận Uyl vào gia đình cô?

- Phải, Scarlett dứt tợn đáp, sẵn sàng nhảy bổ vào bà già ngay từ lời lên án đầu tiên.

- Cháu có thể hôn ta đi, cụ bà Fônten nói một cách bất ngờ và mỉm cười với thái độ tán thưởng nhất. Cho đến nay, ta chưa bao giờ ưa cháu lắm, Scarlett ạ. Cháu bao giờ cũng rắn như gỗ hồ đào, ngay cả từ hồi nhỏ, mà ta thì không ưa một phụ nữ cứng cỏi, trừ bản thân ta. Cháu không nháo nhác mặt thì giờ vô ích với những sự việc bất khả kháng, cho dù đó là những điều khó chịu. Cháu vượt hàng rào gọn ghẽ như một nhà đi săn cừ.

Scarlett mỉm một nụ cười phân vân và ngoan ngoãn chạm môi vào gò má héo úa chìa ra cho nàng. Lại được nghe những lời tán thưởng, kể cũng thích, dù không hiểu hết ý nghĩa.

- Có ối người ở đây không đồng tình với việc cháu cho Xu lấy một gã cách cơ – mặc dù ai nấy đều mến Uyl. Họ có thể một mặt khen nó là người tốt và một mặt nói rằng một cô con gái nhà O'Hara mà phải lấy chồng hạ đẳng thì thật là kinh khủng. Nhưng cháu đừng bận tâm về điều đó.

- Cháu không bao giờ bận tâm về miệng lưỡi thiên hạ.

- Ta cũng nghe nói thế, giọng bà thoàng chút cay chua. Ồ, đừng bận tâm về dư luận. Đó có thể là cuộc hôn nhân rất tốt đẹp cũng nên. Cố nhiên, Uyl vẫn cứ sẽ có vẻ cách cơ và hôn nhân cũng sẽ chẳng làm cho nó làm ra được hàng đồng tiền, nó cũng

sẽ chẳng bao giờ đem lại hào quang rực rỡ cho ấp Tara như ba cháu. Nhưng Uyl quý phái tại tâm. Nó có những linh cảm rất đúng. Chỉ có một người quý phái bẩm sinh mới có thể bắt mạch được những nhược điểm của chúng ta một cách chính xác như nó vừa làm ở ngoài nghĩa trang. Cả thế giới không thể quật ngã được chúng ta, nhưng chính chúng ta lại có thể đánh gục bằng cách tiếc nỗi quá đáng những gì chúng ta đã mất... và quá đắm chìm trong kỷ niệm. Phải, Uyl sẽ mang lại điều tốt lành cho Xuelon và cho ấp Tara.

- Vậy là bà tán thành cháu đề cho Uyl lấy Xu?

- Lạy chú, không! Giọng cụ bà Fônten mệt mỏi, chua chát nhưng mạnh mẽ. Tán thưởng để cho cách cơ vào làm rể những gia đình quý phái lâu đời ư? Hừ! Chả lẽ ta lại tán thưởng việc đem ngựa nòi lai với ngựa nòi?Ồ, dân cách cơ thì đôn hậu, chắc chắn và trung thực đấy, nhưng...

- Nhưng bà vừa nói, theo bà có thể là một đám tốt cơ mà! Scarlett kêu lên, hoang mang.

- À, ta nghĩ Xuelon lấy được Uyl là tốt... hoặc lấy được ai cũng là tốt, bởi vì nó đang rất cần một người chồng. Liệu nó còn kiếm được chồng ở nơi nào khác? Và liệu cháu kiếm ở nơi nào khác ra một người quản lý tốt như Uyl cho ấp Tara? Nhưng như vậy không có nghĩa là ta thích cái tình thế này hơn cháu.

Nhưng mình thì lại thích thế, Scarlett nghĩ thầm, cố hiểu ra ý bà lão định nói gì. Mình lấy làm sung sướng về việc Uyl sắp lấy Xuelon. Tại sao bà cụ lại nghĩ rằng mình phản đối chuyện đó? Bà cụ coi đương nhiên là mình không ưng, cũng như bà ấy.

Nàng cảm thấy bối rối và hơi xấu hổ như tất cả những khi có người gán cho nàng những xúc động, những động cơ mà họ tưởng nàng cũng chia sẻ với họ.

Cụ bà Fônten phe phẩy chiếc quạt lá cọ và sôi nổi nói tiếp.

- Ta chẳng tán thưởng đám này hơn cháu. Song ta là người thực tế và cháu cũng thế.

Khi có chuyện gì khó chịu nhưng không làm sao khác được, ta thấy giậm chân và kêu trời là chẳng khôn ngoan gì. Đó không phải là cách ứng xử với những thăng trầm của cuộc đời. Ta biết thế vì gia đình ta cũng như gia đình bên ông bác sĩ nhà ta đã bao lần lên voi xuống chó. Và nếu bọn ta có một phương châm, thì đó là thế này. “Đừng la hét – hãy mỉm cười và chờ thời “. Bọn ta đã vượt qua bao nhiêu thử thách như thế, mỉm cười và chờ thời, cho nên bọn ta trở thành những chuyên gia về mặt phấn đấu để tồn tại. Bọn ta buộc phải thế vì bọn ta bao giờ cũng đặt cược nhằm ngựa. Dòng dõi ta đã bị đuổi ra khỏi Pháp cùng với đám Huygonô (2), đuổi khỏi anh cùng với đám Kỵ Sĩ (3), đuổi ra khỏi Xcôtlen cùng với ông Hoàng Đẹp charli (4), đuổi khỏi Haiti bởi bọn nichgơ và bây giờ lại bị bọn Yanki làm cho lụi bại. Nhưng bọn ta bao giờ cũng lại ngoi lên hăng đầu chỉ trong một vài năm. Cháu biết tại sao không?

Bà cụ nghênh nghênh cái đầu và Scarlett nghĩ bà giống hệt một con vẹt già.

- Không, thực tình, cháu không biết, nàng lễ phép trả lời.

Nhưng nàng đã chán ngấy, chán như cái hôm bà cụ miên man kể lại những hồi ức về cuộc nổi dậy ở Crích vậy.

- Ấy, tại vì thế này. Bọn ta biết uốn mình theo cái tất yếu. Bọn ta không phải là giống lúa yến mạch, mà là kiều mạch! Khi có đông tố, lúa yến mạch chín bị đánh rạp xuống đất vì nó khô, không thể uốn mình theo chiều gió, nhưng kiều mạch chín thì đầy nhựa trong thân và biết uốn mình, và khi cơn gió đi qua, lại bật dậy, thẳng và khỏe gần như trước. Dòng giống ta không cứng ngắc. Chúng ta biết mềm mại để uốn khi có gió lớn, bởi vì chúng ta biết mềm mại là có lợi. Khi tình hình khó khăn gay go, chúng ta phục tùng cái tất yếu không hé răng kêu lên, chúng ta lao vào công việc, chúng ta mỉm cười và chờ thời. Và chúng ta hòa hợp với những kẻ hạ đẳng, chúng ta lấy những gì chúng ta có thể moi được ở chúng. Khi nào đủ sức, chúng ta lại đá tung những kẻ mà ta đã leo lên đầu lên cổ. Đó là bí quyết để tồn tại, cháu ạ - Ngừng lại một lát, bà nói thêm – Ta truyền bí quyết đó cho cháu.

Bà già cười khục khục như khoái những lời của chính mình, bất kể sự hiểm độc chứa

trong đó. Tuồng như bà chờ đợi một câu bình luận nào đó của Scarlett, song nàng không hiểu rõ ý nghĩa những lời đó lắm nên không nghĩ ra điều gì để nói.

- Thế đó, bà già nói tiếp, những người trong dòng họ ta bị đánh ngã song lại vùng dậy. Ta không thể nói vậy về nhiều người ở cách đây không xa. Hãy nhìn Cátlin Colvót. Cháu có thể thấy nó sa sút đến mức nào. Thành kẻ khổ rách áo ôm! Lại còn thảm hại hơn cả thằng chồng! Hãy nhìn gia đình MocReei. Xuống tận đất đen, bất lực, không biết xoay xở ra sao, không biết làm bất cứ việc gì. Thậm chí không chịu gồng gỏi thử làm một cái gì. Họ phí phạm thời giờ vào việc khóc than thời hoàng đã qua. Và hãy nhìn xem...ờ, hãy nhìn hầu hết mọi người ở cái Hạt này, trừ thằng Elich, con Xeli nhà ta, trừ cháu, trừ Jim Tarlton cùng các con gái ông ta và một số người khác. Số còn lại đã đổ gục vì họ đã hết nhựa, vì họ không cả gan vùng dậy trở lại. Những người ấy, không còn tiền, không còn nô lệ da đen, là đi đứt, chỉ một thế hệ nữa là họ sẽ thành cách cơ thôi.

- Bà quên mất gia đình Uylkz.

- Không, ta không quên. Sở dĩ ta không nhắc đến họ là vì lịch sự thôi, bởi lẽ ta thấy Ashley là khác dưới nhà này. Nhưng một khi cháu đã nêu tên của họ thì... cháu thử nhìn họ xem! Đây là India, theo những điều ta nghe được thì nó đã thành một gái già héo hắt, mang trọn một vẻ âu sầu quả phụ vì nỗi Xtu Tarlton bị giết, không hề cố gắng quên gã đi mà bắt lấy một thằng đàn ông khác. Cố nhiên, nó đã lớn tuổi, song nếu nó có gắng thì làm gì mà chả cầu được một lão góa đông con nào đó. Con bé Hani tội nghiệp thì bao giờ cũng cuồng trai nhưng lại đàn như con gà mái Nhật bản, còn Ashley thì cháu xem đây!

- Ashley là người tốt, Scarlett bật lên.

- Ta có phủ nhận điều ấy đâu, nhưng nó bất lực như một con rùa bị lật ngửa. Nếu như gia đình Uylkz qua được thử thách gay go này, thì đó sẽ là nhờ Meli chứ không phải Ashley.

- Meli! Lạy chúa, bà nói gì vậy! Cháu đã sống với Meli một thời gian dài, đủ để hiểu rằng cô ấy bệch tật và khiếm nhược đến mức không có gan đuổi một con ngỗng.

- Dào, ai mà lại muốn đuổi một con ngỗng làm cái quái gì! Ta thấy cái đó chỉ phí thời gian thôi. Meli có thể không đuổi được một con ngỗng nhưng nó sẽ đuổi cả thế gian thôi hoặc cả chính phủ Yanki hoặc bất kỳ cái gì khác đe dọa Ashley quý báu của nó hoặc con trai nó hoặc những quan niệm của nó về dòng dõi trâm anh. Cách của nó không giống cách của cháu, Scarlett ạ, cũng chẳng giống cách của ta. Đó là cách mà hẳn mẹ cháu sẽ sử dụng nếu bà còn sống. Meli làm ta cứ nhớ đến mẹ cháu khi bà còn trẻ... Và có thể nó sẽ đưa gia đình Uylkz qua bước khó khăn này...

- Ô! Meli là một cô bé ngốc nghếch đầy thiện ý. Nhưng bà thật bất công đối với Ashley. Anh ấy...

- Dào! Ashley được nuôi dạy để đọc sách, chứ chẳng làm được gì khác. Cái đó chẳng thể làm cho một người thoát khỏi tình cảnh gay go như tất cả chúng ta đang lâm vào hiện nay. Ta nghe nói nó là tay thợ cày tồi nhất trong Hạt. Nay, cháu thử so sánh nó với thằng Elich nhà ta! Trước chiến tranh, Elich là thằng công tử vô dụng nhất trần đời, không bao giờ nghĩ đến chuyện gì lớn hơn một cái cà vạt mới và uống cho say và bắn quàng và săn gái. Nhưng bây giờ hãy nhìn nó mà coi! Nó học làm ruộng bởi vì đó là điều cần thiết. Nếu không thì nó đã chết đói và tất cả nhà ta cũng thế. Bây giờ bông nó chồng tốt nhất trong Hạt – phải, cô nương ạ! Tốt hơn bông của ấp Tara nhiều! Và nó còn biết chăn nuôi lợn, gà nữa. Chà! Nó là một chàng trai ưu tú, tuy hơi nóng tính. Nó biết chờ thời, biết thích ứng với những thay đổi và khi nào chấm dứt thời kỳ Tái Thiết khốn khổ này, cháu sẽ thấy Elich của ta thành một người giàu như cha nó và ông nó. Nhưng Ashley thì...

Sự coi thường Ashley làm Scarlett đau nhói.

- Những cái đó cháu nghe như thổi kèn tấu ấy, nàng lạnh lùng nói.

- À, đúng làm bộ thế, cụ bà Fônten nói, phóng vào nàng một tia mắt sắc như dao. Vì

đó đích thị là cái tiền trình cháu đã theo từ khi cháu đi Atlanta.Ồ, phải! Mặc dầu ru rú ở cái xó nhà quê này, bọn ta vẫn được nghe về những mảnh của cháu. Cháu cũng đã thích ứng theo thời thế thay đổi. Bọn ta nghe nói cháu đã phỉnh bọn Yanki, bọn da trắng rác rưởi và bọn BỊ Thảm mới phát như thế nào để moi tiền chúng. Qua những điều ta được nghe thì quả cháu không hề điều bộ màu mè. Tốt, cứ phải thế. Và moi được đồng nào thì cứ moi đến cùng, nhưng khi nào có kha khá tiền thì hãy thẳng cánh đập vào mặt bọn chúng bởi vì chúng không được việc cho cháu nữa. Hãy dứt khoát làm thế và làm cho đích đáng, bởi vì dây dưa lằng nhằng là có thể đem lại bại đấy.

Scarlett nhìn bà, trán cau lại vì cố gắng tiêu hóa những lời đó. Nàng vẫn không hiểu mấy và vẫn tức giận vì bà gọi Ashley là một con rùa lật ngửa.

- Cháu cho rằng bà hiểu sai Ashley, nàng đột ngột nói.

- Scarlett, cháu chẳng thông minh tí nào.

-Đó là ý kiến của bà, Scarlett cộc cằn nói, bụng ước giá có thể vả vào mặt bà già.

-À, về chuyện đola thì cháu khác thông minh đấy. Song đó là thông minh theo cách của đàn ông. Nhưng cháu không hề thông minh theo cách của đàn bà. Cháu nhìn nhận người không tinh một chút nào.

Mắt Scarlett bắt đầu lóe lửa, hai tay hết nắm vào lại mở ra.

-Ta đã làm cháu điên tiết, phải không? Bà già mỉm cười hỏi. Ấy, chính là ta chủ định làm thế đấy.

-Ồ, thật không. Tại sao, xin bà nói cho cháu biết.

-Ta có nhiều lý do.

Cụ bà Fônten lại gieo mình xuống ghế và Scarlett đột nhiên nhận ra bà nom rất mệt và già không tưởng tượng nổi. Đôi bàn tay nhỏ xíu như móng chim chắp trên cái quạt, vàng bủng, nhợt nhạt như tay người chết. Một ý nghĩa đến xua nổi giận khỏi tim

Scarlett. Nàng cúi xuống cầm tay bà già.

-Bà nói dối cực kỳ dễ thương, nàng nói. Trong toàn bộ câu chuyện dông dài của bà, chẳng có lời nào thực bụng cả. Bà chỉ cốt làm cho cháu khỏi nghĩ đến ba cháu thôi, phải không?

-Đừng có giờ trò láo vặt với ta, bà già làu nhàu, hất tay nàng ra. Một phần vì lẽ đó, phần khác vì những điều ta nói là sự thật mà cháu quá ngu xuẩn không nhận thức ra.

Tuy nhiên, bà mỉm cười và giọng điệu không còn cay độc nữa. Nỗi phần nộ thay cho Ashley tiêu tan trong lòng Scarlett: nàng biết bà không thực sự nghĩ như bà nói.

-Dù sao cũng cảm ơn bà đã có nhã ý nói chuyện cho cháu khuây khỏa. Và cháu lấy làm mừng là bà đã đồng tình với cháu về chuyện Uyl và Xuelon, mặc dù... mặc dù rất nhiều người khác phản đối.

Bà Tarlton trở lại, mang theo hai cốc sữa. Bà vốn vụng trong mọi công việc nội trợ, sữa sánh cả ra ngoài cốc.

-Tôi phải đến tận nhà lạnh để lấy đây, bà nói. Uống nhanh đi kéo mọi người đang ở nghĩa trang về. Scarlett, cô định để Xuelon lấy Uyl thật đấy ư? Không phải là anh ta không tốt, nhưng cô biết đấy, anh ta là dân cachco và...

Scarlett và cụ bà Fônten nhìn nhau. Cùng một ánh ranh mãnh lóe lên đồng thời trong mắt cả hai người.....

(1) James Edward Oglethorpe, một vị tướng của Anh đầu thế kỷ 18. Sau một cuộc chinh phạt chống quân Thổ, ông nảy ra ý lập một khu dinh điền cho những người nghèo khổ và những người thuộc các giáo phái Tin lành bị ngược đãi. Năm 1732 được sắc chỉ của vua, ông sang Mỹ lập nên bang Virginia.

(2) Tên do những người Thiên Chúa giáo ở Pháp đặt cho những tín đồ Tin Lành theo thuyết Cavin từ thế kỷ XVI đến thế kỷ XVIII.

(3) Tên đặt cho những người theo vua Charles I của Anh (1600 – 1649) chống Nghị Viện.

(3) Charls Edward (1720 – 1780) sau một số thắng lợi rực rỡ, bị quân Anh đánh tan ở Culloden.

CHƯƠNG 41

Sau những lời chào tạm biệt cuối cùng và khi tiếng bánh xe và vó ngựa cuối cùng đã tắt, Scarlett vào thư phòng của bà Ilon, lấy ra một vật lấp lánh mà đêm qua nàng đã giấu vào giữa một tập giấy vàng khè trong ngăn kéo bàn viết. Nghe thấy Pork vừa sụt sịt khóc vừa dọn bữa ăn trên lên phòng ăn, nàng lên tiếng gọi bác ta. Bác tiến lại phía nàng, bộ mặt đen thiếu não như một con chó bỏ lạc và mất chủ.

- Pork, nàng nghiêm nghị nói, anh còn khóc nữa thì tôi.. thì tôi cũng khóc luôn bây giờ. Anh phải nín đi.

- Veng xơ cô. Tôi đã cố, dung mà cứ mồn lần cố, tui lại nghĩ đến mexừ Giêrôđ, thế là...

- Vậy thì đừng nghĩ đến nữa. Mọi người khác khóc thì tôi còn chịu được, nhưng anh thì không. Này, nàng chuyển giọng dịu dàng hơn, anh không hiểu ư? Tôi không chịu nổi vì tôi biết anh yêu ba tôi nhường nào. Hỉ mũi đi, Pork. Tôi có một món quà cho anh đây.

Pork hỉ mũi âm ỉ, mắt thoáng lộ vẻ quan tâm, nhưng vì lịch sự hơn là vì thích thú.

- Anh có nhớ cái đêm anh bị bắt vì đi ăn trộm gà không?

- Lạy chúa, cô Scarlett! Tui không bao giờ...

- Chà, anh có ăn trộm, chuyện đã quá lâu rồi cho nên đừng có nói dối tôi làm gì. Anh có nhớ tôi đã nói là sẽ thưởng cho anh một cái đồng hồ về sự trung thành của anh không?

- Veng xơ cô, tui nhớ. Tôi ngỡ cô đã quên.

- Không, tôi không quên. Đây, nó đây.

Nàng chìa ra cho bác một cái đồng hồ vàng to tướng đầy nét chạm nổi, với một sợi dây đeo lưng lẳng những đồ trang sức vật vãnh.

- Lạy chúa, cô Scarlett! Pork kêu lên. Đó là cái đồng hồ của mexù Giêrôld! Tui đã thấy ông xem giờ ở cái đồng hồ này hàng tỉ lần!

- Phải, đó là chiếc đồng hồ của ba tôi, bây giờ tôi cho anh. Anh cầm lấy.

- Ô, không! Pork sợ hãi lùi lại. Đó là một cái đồng hồ “dentolomon” da trắng, hơn nữa lại là của mexù Giêrôld. Làm sao lại nói đến chuyện đem nó cho tui, cô Scarlett? Cái đồng hồ này, theo phép nhà, là thuộc về chú Uêđ Henton.

- Nó thuộc về anh đây. Uêđ Henton có bao giờ làm gì cho ba tôi? Nó có bao giờ chăm nom ba tôi khi ông cụ ốm yếu? Nó có bao giờ tắm rửa, mặc quần áo và cạo râu cho ông cụ? Nó có ở liền bên ông cụ khi bọn Yanki đến đâu? Nó có vì ông cụ mà đi ăn trộm đâu? Đừng có vớ vẩn. Pork. Nếu có ai đáng được thưởng cái cái đồng hồ ấy, thì đó là anh và tôi biết ba tôi ắt cũng đồng ý. Đây.

Nàng cầm lấy tay bác và đặt chiếc đồng hồ vào trong bàn tay đen bóng. Pork kính cẩn nhìn và niềm vui sướng dần thấp sáng bừng cả gương mặt bác.

- Cho tui thật à, cô Scarlett?

- Phải, thật chứ.

- Nhè xơ cô... cảm ơn cô.

- Anh có muốn tôi đem nó đi Atlanta để khắc không?

- “Khắc” “cái gì ạ? Giọng Pork có vẻ nghi ngờ.

- Là ghi đằng sau một dòng chữ, chẳng hạn như... như: “ Gia đình O'Hara tặng Pork, người nghĩa bộc trung thành”.

- Không... cảm ơn cô. Chả cần khéc.

Pork lùi một bước, tay nắm chắc chiếc đồng hồ.

Scarlett khẽ nhếch môi tủm tỉm.

- Có chuyện gì vậy, Pork? Anh không tin là tôi sẽ mang nó về ư?

- Không phải ạ. Tui tin cô... có điều là cô có thể thay đổi ý kiến.

- Tôi không làm thế đâu.

- Có thể cô lại bán nó đi. Tui chắc được úi tên.

- Chẳng lẽ anh lại nghĩ tôi có thể đem bán cái đồng hồ của ba tôi?

- Veng xơ cô...nếu cô cần tên.

- Anh đáng đánh đòn vì ý nghĩ đó, Pork ạ. Tôi đam muốn lấy lại cái đồng hồ ấy.

- Không. Cô chả làm thế đâu!- Lần đầu tiên trong ngày, một nụ cười yếu ớt hiện ra trên bộ mặt phờ phạc vì đau buồn của Pork – Tui bết tính cô... mấy lị, cô Scarlett.

- Sao kia, Pork?

- Nếu với người da trắng cô chỉ cần tử tế bằng nửa phần với bọn níchgơ thì tui chắc thân hạ xẽ đối xử với cô tốt hơn.

- Họ đối với tôi cũng khá tốt rồi, nàng nói. Bây giờ anh đi kiếm cậ Ashley, bảo tôi muốn gặp cậ ở đây ngay lập tức nhé.

Ashley ngồi trên chiếc ghế của bà Ilon cạnh bàn viết trong khi Scarlett đề xuất chuyện chia cho chàng nửa số lợi nhuận của xưởng máy. Thân hình cao lớn của chàng làm cho chiếc ghế đã nhỏ lại càng thêm nhỏ. Không một lần nào mắt hai người giao nhau. Không một lần nào chàng cất tiếng ngắt lời nàng. Chàng ngồi nhìn xuống tay mình, từ

từ xoay đi xoay lại ngắm nghía hết gan bàn tay đến mu bàn tay như thể mới thấy lần đầu. Mặc dầu làm việc nặng, chúng vẫn thanh mảnh, vẫn có vẻ nõn nà và được chăm chút cẩn thận so với một bàn tay nông dân.

Thấy chàng chỉ cúi đầu im lặng, nàng hơi bối rối và càng cố gắng mô tả xương máy cho thật hấp dẫn. Nàng cũng huy động tất cả các nụ cười, ánh mắt duyên dáng nhất để trợ lực, nhưng vô ích, vì chàng không hề ngược mắt lên. Giá mà chàng nhìn nàng đến một cái! Nàng không hề nhắc đến Uyl đã thông báo cho nàng về việc ashley quyết định lên miền Bắc và giả bộ tin chắc rằng không có gì cản chàng đồng ý với kế hoạch của nàng. Tuy nhiên chàng vẫn chẳng nói chẳng rằng và cuối cùng, nàng cạn lời, im bật. Đôi vai mảnh dẻ của chàng bành ra với một vẻ kiên quyết khiến nàng cảm thấy đâm hoảng. Chấn chấn, chàng sẽ không khước từ! Chàng có lý do gì để khước từ mới được chứ?

- Ashley, nàng mở đầu, định nói tiếp, rồi lại ngừng. Lúc đầu, nàng không định nêu tình trạng mang thai của mình để thuyết phục chàng, thậm chí chỉ nghĩ đến việc Ashley thấy mình sò sề và xấu thế, nàng đã rút lại, nhưng vì những lý lẽ khác dường như không có tác dụng gì, nên nàng quyết định dùng cái đó cùng với tình cảm đơn độc của mình làm con bài cuối cùng.

- Anh phải đến Atlanta. Hiện giờ tôi đang cần sự giúp đỡ của anh vì tôi không thể trông coi các xưởng máy được. Phải nhiều tháng nữa tôi mới có thể... bởi vì.. anh thấy đấy... à, bởi vì...

- Thôi tôi xin! Chàng cộc cằn nói. Lạy chúa, thôi đi, Scarlett,

Chàng đứng dậy và đột ngột ra cửa sổ, đứng xây lưng về phía nàng, nhìn đàn vịt trịnh trọng diễu hàng một qua sân.

- Có phải.. có phải vì thế mà anh không muốn nhìn vào tôi? Nàng ngao ngán hỏi. Tôi biết nom tôi bây giờ...

Chàng quay ngoắt lại, đôi mắt xám nhìn xoáy vào mắt nàng mắt nàng dữ dội đến nỗi

nàng bất giác đưa hai tay lên cổ họng.

- Nom cô thế nào không thành vấn đề! Chàng nói nhanh và mạnh mẽ. Cô biết bao giờ tôi cũng thấy cô đẹp.

Hạnh phúc tràn ngập lòng nàng, dâng lệ lên khóe mắt.

- Tuyệt vời biết bao lời anh vừa nói! Vì em rất xấu hổ để anh phải nhìn thấy em...

- Scarlett xấu hổ ư? Tại sao Scarlett lại phải xấu hổ? Tôi mới là kẻ phải thấy xấu hổ và thực tế là tôi lấy làm xấu hổ. Nếu tôi không ngu xuẩn thì Scarlett ắt không đến nông nỗi này, ắt chẳng bao giờ lấy Frank. Lẽ ra mùa đông năm ngoái, tôi không nên để cho Scarlett đi ra khỏi ấp Tara. Ôi, tôi thật ngu dại! Lẽ ra tôi phải biết... phải biết là Scarlett tuyệt vọng đến nước... đáng lẽ tôi phải... tôi phải...

Mặt chàng bỗng đỏ dần.

- Tim Scarlett đập cuồng loạn. Chàng đang tiếc là đã không bỏ trốn đi với mình.

- Điều tối thiểu tôi có thể làm hồi bấy giờ là đi cướp đường hoặc giết người để lấy tiền cho Scarlett nộp thuế, đáp lại công ơn Scarlett đã cứu độ và cho chúng tôi nương nhờ. Ôi, tôi đã làm hỏng hết mọi sự.

Tim nàng thất lại vì thất vọng, niềm vui sướng tan đi phần nào vì đó không phải là những lời nàng hy vọng được nghe.

- Dù sao đi nữa, hồi ấy tôi cũng phải đi, nàng mệt mỏi nói. Làm sao tôi có thể để cho anh làm những điều như vậy. Và dù sao đi nữa, đó cũng là chuyện đã qua.

- Phải, bây giờ thì chuyện đã qua rồi, chàng chậm rãi nói, giọng đầy cay đắng. Scarlett không chịu để tôi làm điều gì ô nhục, nhưng chính Scarlett thì lại tự bán mình cho một người đàn ông mà Scarlett không yêu... và có mang với anh ta, để cho tôi và gia đình tôi khỏi chết đói. Scarlett cho chúng tôi nương nhờ trong lúc không biết dựa vào đâu, thật quý hóa.

Cái nốt chát chúa trong giọng chàng tố giác một vết thương ứa máu chưa lành còn nhức nhối trong lòng và mắt nàng lộ vẻ xấu hổ khi nghe chàng nói. Chàng mau chóng nhận ra điều đó và sắc mặt chàng chuyển sang dịu dàng.

- Scarlett không nghĩ là tôi phê phán Scarlett đây chứ? Lạy chúa, không biết, Scarlett! Scarlett là người phụ nữ can đảm nhất tôi từng thấy. Tôi đang phê phán chính tôi đây.

Chàng quay đi và lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này, đôi vai trước mặt nàng không có vẻ găng như trước nữa. Scarlett im lặng chờ một hồi lâu, hy vọng Ashley trở lại cái tâm thái lúc chàng nói về sắc đẹp của nàng, hy vọng chàng nói thêm những lời thân thiết mà nàng có thể nâng niu như báu vật trong trí nhớ. Đã bao lâu nàng chưa gặp lại chàng và nàng đã sống bằng những kỷ niệm lâu dần cũng mòn đi. Nàng biết chàng vẫn còn yêu nàng. Điều đó thật hiển nhiên trong từng đường nét của chàng, trong từng lời chua chát tự lên án mình, trong nỗi oán hận về chuyện nàng có thai với Frank. Nàng rất đói khát khao được nghe Ashley phát biểu nỗi niềm đó thành lời, rất muốn chính mình nói những lời có thể khơi gợi một sự thú nhận, song nàng không dám. Nàng nhớ lại lời hứa của mình trong vườn cây ăn quả hồi mùa đông năm ngoái là sẽ không bao giờ lẩn xả vào chàng nữa. Nàng buồn bã nhận ra rằng muốn cho Ashley vẫn ở gần mình thì phải giữ lời hứa đó. Chỉ một tiếng khao khát yêu đương, chỉ một cái nhìn van vỉ tỏ ý muốn được chàng ôm ấp, là chấm dứt vĩnh viễn mọi sự. Ashley sẽ đi Niu Yóoc, chắc chắn thế. Mà mục tiêu của nàng là không để chàng đi.

- Ôi, Ashley, anh đừng tự phê phán! Làm sao lại là tội lỗi tại anh được? Anh sẽ đến Atlanta giúp tôi chứ?

- Không.

- Nhưng Ashley, giọng nàng bắt đầu nghẹn ngào vì đau đớn và thất vọng, nhưng tôi đã đặt hy vọng vào anh. Tôi rất cần anh đấy. Frank không thể giúp tôi được. Anh ấy quá bận bịu với cửa hàng và nếu anh không đến Atlanta thì tôi không biết đâu ra người giúp việc! Tất cả những người thông minh ở Atlanta đều bận công chuyện riêng, còn lại thì đều không có năng lực, và...

- Cô ích, Scarlett ạ.

- Anh muốn nói là thà anh đi Niu Yóoc, sống với bọn Yanki, chứ không đến Atlanta?

- Ai bảo Scarlett thế? Chàng quay lại đôi mắt với nàng, trán hơi cau vì khó chịu.

- Uyl.

- Phải, tôi đã quyết định lên miền Bắc. Một người bạn cũ, hồi trước chiến tranh cùng đi du lịch châu Âu với tôi, đã dành cho tôi một chân trong nhà băng của anh ta. Thế là hơn, Scarlett ạ. Tôi chẳng có ích gì cho Scarlett. Tôi chẳng biết gì về việc doanh thương gổ cả.

- Nhưng về công việc nhà băng, anh lại càng không biết, mà việc đó còn khó hơn! Và tôi dám chắc tôi sẽ chiêu cô sự thiếu kinh nghiệm của anh gấp bội bọn Yanki!

Ashley cau mặt và nàng biết là mình đã lỡ lời. Chàng lại quay nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Tôi không cần chiêu cố. Tôi muốn tự lực đứng trên đôi chân của mình đúng với cái giá trị của mình. Tôi đã làm gì đời tôi cho đến bây giờ? Đã đến lúc tôi phải làm nên một cái gì đó cho thành thân... hoặc tự chôn vùi mình. Tôi đã ăn bám Scarlett quá lâu rồi.

- Nhưng tôi đề nghị anh hưởng nửa số lợi nhuận của xưởng máy kia mà. Ashley! Anh sẽ độc lập bởi vì... anh thấy đấy, chính anh sẽ là chủ công việc kinh doanh.

- Đâu sẽ vẫn hoàn đấy. nửa số lợi nhuận ấy, tôi đâu có bỏ tiền ra mua, mà chỉ nhận như một món quà tặng. Mà tôi thì nhận quá nhiều quà tặng của Scarlett rồi – một mái nhà để nướng nấu, cơm ăn và thậm chí cả áo mặc cho bản thân tôi, Melanie và cháu bé. Và tôi chẳng đền bù gì cho Scarlett cả.

- Ô, có chứ! Một mình Uyl thì không thể...

- À, bây giờ tôi có thể trẻ củi rất gọn chứ gì?

- Ôi, Ashley! Nàng tuyệt vọng kêu lên, nước mắt long lanh, khi nghe cái giọng châm biếm của chàng. Chuyện gì đã xảy ra với anh từ khi tôi đi vậy? Anh ăn nói thật phũ phàng và chua chát. Trước kia anh có thể đâu.

- Chuyện gì xảy ra ư? Một điều rất đặc biệt, Scarlett ạ. Tôi đã bắt đầu suy nghĩ. Tôi thấy rằng kể từ khi Liên bang đầu hàng đến khi Scarlett đi khỏi đây, tôi chẳng suy nghĩ gì thật sự. Tôi đã ở trong một tình trạng trì trệ và dường như chỉ cần có cái gì để ăn, có cái giường để nằm là đủ. Nhưng khi Scarlett đi Atlanta, ghé vai đảm đương gánh nặng của một người đàn ông, thì tôi thấy mình không đáng mặt đàn ông... thực vậy, còn thua xa phụ nữ. Những ý nghĩ như vậy thật chẳng thú vị chút nào và tôi không muốn phải mang chúng trong đầu nữa. Nhiều người đàn ông khác ra khỏi chiến tranh còn thiếu thốn hơn tôi, vậy mà bây giờ, hãy nhìn họ xem. Cho nên tôi sẽ đi Niu Yóoc.

- Nhưng... tôi không hiểu đây! Nếu anh chỉ cần việc làm thôi, thì Atlanta có khác gì Niu Yóoc. Và xưởng máy của tôi...

- Không, Scarlett. Đây là cơ hội cuối cùng của tôi. Tôi sẽ lên miền Bắc. Nếu tôi đến Atlanta làm việc cho Scarlett, đời tôi dứt khoát sẽ tiêu.

Cái tiếng “ tiêu – tiêu – tiêu “ vang lên khủng khiếp trong nàng như hồi chuông báo tử. Nàng vội nhìn vào ánh mắt chàng, nhưng cặp mắt màu xám ấy đang trừng trừng nhìn xuyên qua nàng vào khoảng không như quan sát một số phận nào đó mà nàng không thấy được, không hiểu được.

- Tiêu? Anh muốn nói... phải chăng anh đã làm điều gì khiến bọn Yanki ở Atlanta có thể bắt anh. Có nghĩa là về chuyện giúp Tônì chạy trốn... hay... Ôi, Ashley, anh không ở trong đảng 3K đấy chứ?

Đôi mắt xám vụt quay trở lại nhìn nàng và chàng thoáng mỉm cười, mắt vẫn buồn rười rượi.

- Tôi quên mất là Scarlett là người thực dụng thường hiểu một sự theo nghĩa đen.

Không, tôi không sợ bọn Yanki. Tôi muốn nói là nếu tôi đi Atlanta và lại nhận sự giúp đỡ của Scarlett nữa, tôi sẽ chôn vùi mọi hy vọng lập thân một mình.

- Ô, nàng thờ dài, nhẹ hẫng người, nếu chỉ có thế!

- Phải, chàng lại cười một nụ cười còn giá băng hơn trước. Chỉ có thế. Chỉ vì lòng tự ái đàn ông của tôi, lòng tự trọng của tôi và – nếu Scarlett muốn gọi thế cũng được – vì linh hồn bất tử của tôi.

-Nhưng, nàng chuyển qua một chiến thuật khác, anh có thể dần dần từng bước mua lại xưởng máy ấy của tôi, nó sẽ trở thành của riêng anh và lúc đó...

-Scarlett, chàng quyết liệt ngắt lời, tôi xin nói là không! Còn có những lý do khác nữa.

- Lý do gì?

- Lý do gì thì Scarlett biết rõ hơn ai hết trên đời này.

- Ô... thế à? Nhưng... cái đó sẽ ổn thôi, nàng vội trấn an chàng. Anh biết đấy, tôi đã hứa cái hôm ở ngoài vườn, hồi mùa đông năm ngoái ấy, và tôi sẽ giữ lời hứa và...

- Vậy là Scarlett tự tin hơn tôi. Tôi không tin là mình đủ sức giữ được một lời hứa như vậy. Đáng lẽ tôi không nên nói thế nhưng tôi phải làm cho Scarlett hiểu. Scarlett ạ, tôi sẽ không nói chuyện này nữa đâu. Thế là xong rồi. Bao giờ Uyl và Xuelon cưới, tôi sẽ đi Niu Yóoc.

Cặp mắt gương to, dữ dội còn chàng xoáy vào mắt nàng một lát rồi chàng rảo bước đi ngang qua căn phòng. Tay chàng đã đặt trên đám cửa. Scarlett đăm đăm nhìn theo, đau đớn. Cuộc hội kiến đã kết thúc và nàng đã thất bại. Kiệt sức vì sự căng thẳng cùng nỗi buồn khổ ngày hôm qua, cộng thêm nỗi thất vọng lúc này, thần kinh nàng đột ngột rời rã và nàng kêu lên: “ Ôi, Ashley!” và gieo mình xuống chiếc xôfa rệu rạo, và khóc như điên dại.

Nàng nghe thấy tiếng chân chàng phân vân rời chỗ cửa, quay lại và giọng chàng luống

cuồng lập đi lập lại gọi tên nàng ngay trên đầu. Có tiếng chân lật đật chạy từ bếp qua tiền sảnh và Melanie vào phòng, mắt giương to hốt hoảng.

- Scarlett... cái thai có...?

Scarlett giũ đầu vào lớp vải bọc bụi bặm và lại la to:

- Ashley... thật nhỏ mọn! Thật độc ác... thật đáng ghét!

- Ôi, Ashley, anh đã làm gì chị ấy? Melanie quì xuống sát cạnh xôfa và ôm lấy Scarlett. Anh đã nói gì? Làm sao anh nỡ thế? Anh có thể làm chị ấy sảy thai đấy! Có gì không ổn, chị?

- Ashley... chú ấy thật... thật ương bướng và đáng ghét!

- Ashley, em thật lầy lăm lạ về anh! Ai lại làm chị ấy xáo đảo lên đến thế giữa lúc bụng mang dạ chửa và khi bác O'Hara chưa ấm chỗ dưới mồ!

- Đừng có làm ầm lên với chú ấy! Scarlett vặc lại, bất chấp lôgich, nhấc đầu lên khỏi vai, mái tóc đen cứng xõ ra khỏi lưới, mặt hoen vệt nước mắt. Chú ấy có quyền làm những gì chú ấy thích!

- Melanie, Ashley nói mặt tái nhợt, để anh nói rõ đầu đuôi. Scarlett có nhã ý mời anh đến Atlanta làm quản đốc một trong hai xưởng máy của chị ấy...

- Quản đốc! Scarlett bất bình kêu lên. Tôi đề nghị chia cho chú ấy nửa số lợi nhuận và chú ấy...

- Và anh nói với chị ấy là anh đã thu xếp để gia đình mình lên miền Bắc và chị ấy...

- Ôi, Scarlett lại kêu lên, lại bắt đầu nức nở, tôi đã nói đi nói lại với chú ấy rằng tôi rất cần chú ấy... rằng tôi không thể kiếm được ai cai quản xưởng máy... rằng tôi sắp sửa sinh cháu... vậy mà chú ấy vẫn cứ từ chối! Và bây giờ... bây giờ, tôi sẽ phải bán xưởng máy, và tôi biết chắc là không thể bán được giá, tôi sẽ mất tiền, rồi có thể chúng ta sẽ

thiếu đói cũng nên, nhưng chú ấy bất cần. Chú ấy thật ác!

Nàng lại rúc đầu vào bờ vai của Melanie và một hy vọng li lói nhóm lên, xua một phần nỗi đau thực sự khỏi tim nàng. Nàng có thể tìm thấy ở tấm lòng tận tụy của Melanie một đồng minh, biết rằng Melanie sẵn sàng phần nộ với bất kỳ ai, kể cả người chồng yêu dấu của mình, làm Scarlett phải khóc. Melanie lao vào Ashley như một con chim bồ câu nhỏ quyết liệt, lần đầu tiên trong đời, gương mặt mỗ mỗ chàng.

- Ashley, làm sao anh nỡ từ chối chị ấy? Bất kể cả những gì chị ấy đã giúp đỡ cứu mang chúng ta! Anh làm cho chúng ta có vẻ vô ơn biết chừng nào! Mà bây giờ chị ấy đang không biết xoay xở ra sao với cái th... Anh thật chẳng hào hiệp chút nào! Chị ấy đã giúp đỡ chúng ta khi chúng ta cần được giúp đỡ và bây giờ, khi chị ấy cần anh thì anh lại từ chối!

Scarlett tỉnh quái liếc trộm Ashley vẻ ngạc nhiên, hoang mang in rành rành trên nét mặt chàng khi chàng nhìn vào đôi mắt đen đầy công phần của Melanie. Chính Scarlett cũng ngạc nhiên về sự công kích mạnh mẽ của Melanie vì nàng biết Melanie coi chồng mình là hoàn hảo, không có gì khiến vợ có thể trách cứ, coi mọi quyết định của chàng chỉ đứng sau ý Chúa.

- Melanie... chàng mở đầu, rồi xòe tay ra, vẻ bất lực.

- Ashley, làm sao anh có thể do dự? Anh thử nghĩ xem chị ấy đã làm những gì cho chúng ta – cho em! Không có chị ấy thì em đã chết ở Atlanta khi sinh bé Bui rồi! Và chị ấy... phải, chị ấy đã giết một tên Yanki để bảo vệ mẹ con em. Anh có biết chuyện ấy không. Chị ấy đã giết người vì mẹ con em. Chị ấy đã làm quần quật như một tên nô lệ trước khi anh và Uyl trở về, để chúng em khỏi chết đói. Khi em nghĩ đến những lúc chị ấy cày ruộng, hái bông, em có thể... Ôi, chị thân yêu!

Nàng cúi đầu, hôn lên mái tóc bù rối của Scarlett với tất cả lòng gắn bó cuồng nhiệt.

- Và bây giờ lần đầu tiên chị ấy yêu cầu chúng ta giúp đỡ một việc thì...

- Em không cần phải kể với anh những gì chị ấy đã làm cho chúng ta.

- Và Ashley, anh thử nghĩ mà xem! Ngoài việc giúp đỡ chị ấy, anh thử nghĩ xem điều ấy có ý nghĩa như thế nào đối với chúng ta – được sống ở Atlanta giữa bà con mình chứ không phải sống với bọn Yanki, có cô Pittin, có bác Henri và tất cả bạn bè chúng ta, bé Biu sẽ có rất nhiều bạn cùng chơi và sẽ được đi học. Nếu lên miền Bắc, chúng ta ắt sẽ không thể cho con đi học, đàn đúm với bọn trẻ Yanki và ngồi cùng lớp với lũ nhóc đen! Chúng ta sẽ phải thuê một cô gia sư và em thấy chúng ta khó mà có khả năng...

- Melanie, Ashley nói, giọng thản nhiên một cách dễ sợ, có thực em muốn đi Atlanta đến như vậy không? Em không hề nói thế khi chúng ta bàn chuyện đi Niu Yóoc. Em không hề tỏ ya...

Ồ, nhưng mà khi chúng ta bàn chuyện đi Niu Yóoc, em tưởng ở Atlanta không có việc gì cho anh, vả chăng, em đâu có cương vị để cãi lại. Bôn phận người vợ là phải theo chồng, chồng đi đâu thì mình đi đấy. Nhưng bây giờ Scarlett đang rất cần chúng ta và có một việc chỉ có mình anh đảm nhiệm được thì chúng ta có thể về nhà! Về nhà!

Nàng ôm ghì lấy Scarlett, giọng trở nên say sưa:

- Em sẽ lại được thấy Ngã Năm và con đường Cây Đào và...và... ôi, sao mà em nhớ tất cả những cái đó! Và biết đâu chúng mình chẳng có thể có một căn nhà riêng nho nhỏ! Dù nhỏ bé, tồi tàn mấy em cũng chẳng cần miễn là... một căn nhà riêng của chúng ta!

Mắt nàng ngời ngời phấn khởi và hạnh phúc trong khi hai người kia đắm đắm nhìn nàng. Ashley thì ngớ ra, còn Scarlett thì vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ. Không bao giờ Scarlett nghĩ rằng Melanie nhớ Atlanta đến thế, khao khát được trở về và có một căn nhà riêng đến thế. Xưa nay Melanie vẫn có vẻ rất bằng lòng ở ấp Tara thành thử khi nàng bộc lộ nỗi nhớ nhà, Scarlett không khỏi sửng sốt.

- Ôi, Scarlett, chị thu xếp này cho bọn em, thật tốt quá! Chị biết em ao ước được về nhà xiết bao!

Như tất cả mọi lần đứng trước cái thói quen của Melanie thường gấn những động cơ đẹp cho những việc chẳng có gì tốt đẹp, Scarlett cảm thấy vừa ngượng vừa bực, và đột nhiên nàng không dám nhìn thẳng vào mắt cả Ashley lẫn Melanie.

- Bọn em sẽ có thể có một căn nhà riêng nho nhỏ. Chị có thấy không chúng em lấy nhau đã năm năm mà không có lấy một tổ ấm?

- Cô chú có thể cùng ở nhà cô Patti với chúng tôi. Đó là nhà của cô chú, Scarlett làm bầm nói, tây vâng về chiếc gối, mắt nhìn xuống để giấu vẻ đắc thắng vừa chớm nên trong đó khi nàng cảm thấy tình hình đảo ngược theo chiều thuận lợi cho mình.

- Không. Nhưng dù sao cũng cảm ơn chị,. Scarlett thân yêu. Ở thế thì chật quá. Chúng em sẽ kiếm được một cái nhà... Ashley, anh nói đồng ý đi!

- Scarlett, Ashley nói, giọng mất hết âm sắc, hãy nhìn tôi.

Giật mình, nàng ngược lên và bắt gặp đôi mắt xám đầy vẻ vô vọng mệt mỏi và cay đắng.

Scarlett, tôi sẽ đi Atlan... Tôi không đủ sức chọi lại với cả hai người.

Chàng quay gót bước ra khỏi phòng. Một nỗi sợ nhay nhút làm giảm phần nào niềm vui chiến thắng trong tim nàng. Mắt Ashley vừa rồi có cái vẻ y hệt như lúc chàng bảo là đời chàng sẽ tiêu nếu chàng đi Atlanta.

Sau khi Xuelon và Uyl thành hôn và Kerin vào tu viện Charlzton, Ashley, Melanie cùng Bui đến Atlanta, mang theo Đili để nấu bếp và làm bảo mẫu. Pirxi và Pork được để lại ấp Tara đến khi nào Uyl kiếm được những lực điền da đen khác để làm đồng, thì cũng sẽ về thành phố nốt.

Ngôi nhà gạch nhỏ Ashley thuê được cho gia đình mình, ở phố Cây Trường Xuân, ngay đằng sau nhà bà vô Pitti và hai mảnh sân sau liền nhau, chỉ ngăn bởi một hàng rào thủy tạ um tùm lờ mờ. Melanie đã chọn nó chính vì lẽ ấy. Buổi sáng đầu tiên

trở về Atlanta, trong khi vừa cười vừa khóc, vừa ôm hôn Scarlett và bà cô Pitti, nàng nói nàng đã bị cách chia khỏi những người thân yêu lâu đến nỗi giờ đây có ở gần nhau mấy cũng chưa đủ.

Ngôi nhà này thoát kỳ thủy có hai tầng, nhưng tầng trên đã bị đại bác phá hủy trong thời kỳ bị bao vây và chủ nhà trở về nhà sau khi Liên bang đầu hàng, không đủ tiền để xây lại. Ông ta đành chỉ lợp một mái bằng lên tầng dưới còn lại, làm cho căn nhà có cái dáng bè bè mất cân đối của một cái nhà xếp bằng những hộp đựng giấy trẻ con chơi. Dựng trên một căn hầm chứa, trên nền nhà cao hơn mặt đất nhiều và một cầu thang dài dẫn lên cửa vào làm nó hơi có vẻ lố lằng. Nhưng cái vẻ vô duyên ấy phần nào được bù lại bởi hai cây sồi già đẹp rủ bóng lên ngôi nhà và một cây ngọc lan với vòm lá bụi bậm điểm những chum hoa trắng mọc cạnh thềm. Bãi cỏ xanh rộng san sát cỏ ba lá, xung quanh có hàng rào thủy tạp lô xô rậm rạp xen lẫn với những bụi kim ngân thơm ngào ngạt. Đây đó, giữa đám cỏ, vương ra những nhánh hoa hồng từ những thân già bị chà đạp cùng những nhánh hoa hồng và trắng vẫn ngoan cường nở rộ như thể chưa hề biết đến chiến tranh và lũ ngựa Yanki phá phách.

Scarlett nghĩ đó là ngôi nhà ở xấu nhất nàng từng trông thấy nhưng đối với Melanie thì Trại Mười Hai Cây Sồi vào lúc huy hoàng nhất cũng không đẹp hơn. Đó là tổ ấm: cuối cùng, nàng và Ashley cùng Biiu đã được sum họp dưới mái nhà của chính mình.

Từ Mêicon, nơi cô cùng sống với Haiđi từ năm 1862, India Uylkz trở về với anh trai, làm cho căn nhà nhà đậm chất. Nhưng Ashley và Melanie hoan hỉ đón tiếp cô. Thời thế đã thay đổi, tiền nông eo hẹp, nhưng không gì làm suy chuyển các quy tắc sinh hoạt ở miền Nam là các gia đình bao giờ cũng vui vẻ dành chỗ cho họ hàng nghèo hoặc thuộc phái nữ chưa chồng.

Hani đã lấy chồng và, theo lời của India, người chồng thuộc tầng lớp dưới, một gã đàn ông thô kệch miền tây, từ Mixixipi đến sinh cơ lập nghiệp ở Mêicon. Gã có bộ mặt tròn đỏ phùng phùng, giọng nói oang oang, cung cách bông phèng, India không tán thành cuộc hôn nhân và, do đó chẳng sung sướng gì ở nhà em rể. Cô mừng rỡ nghe tin Ashley giờ đã có nhà riêng và cô có thể rút khỏi cái môi trường không thích hợp

đồng thời thoát cái nạn phải nhìn thấy đứa em gái ngu ngốc đủ đôn hạnh phúc với một gã đàn ông không xứng với mình.

Những người khác trong gia đình lại thầm cho rằng cô nàng Hani đàn độn lúc nào cũng cười rinh rích đã thành công vượt mức chờ đợi và đều ngạc nhiên thấy cô vớ được một chàng. Đó là một người quý phái và khá sung túc, nhưng đối với India, vốn sinh trưởng ở Georgia và được nuôi dạy theo những truyền thống của Virginia, bất kỳ ai không ở vùng duyên hải phía Đông đều là nhà quê và mọi rợ. Có lẽ chồng Hani thoát được cảnh ở chung nhà với India cũng sung sướng như khi cô đi khỏi đó, vì dạo này, sống cạnh cô chẳng dễ chịu gì.

Giờ đây, India đã dứt khoát không màng đến chuyện lấy chồng. Cô đã hai mươi lần cái xuân xanh và bề ngoài nom phù hợp với tuổi, cho nên khỏi cần phải cố làm duyên làm dáng nữa. Cặp mắt bên bệ không lông mi của cô nhìn thẳng vào thế giới với thái độ không khoan nhượng và đôi môi mỏng luôn luôn mím chặt, kiêu kỳ. Kể cũng lạ, cái vẻ trang trọng và tự hào của cô hiện nay lại hợp với cô hơn là cái yếu điệu thiếu nữ dịu dàng hồi ở Trại Mười Hai Cây Sồi. Thế của cô bây giờ gần như thế của một quả phụ. Ai nấy đều biết rằng nếu Xtiut Tarlton không tử trận ở Ghattixbơ thì hẳn cậu đã lấy cô, cho nên người ta dành cho cô sự kính trọng cần có đối với một phụ nữ đã hứa hôn nhưng chưa kịp thành hôn.

Sáu buồng của ngôi nhà phố Cây Trường Xuân chẳng bao lâu đã được bày biện sơ sài bằng những đồ gỗ thông và gỗ sồi rẻ tiền nhất ở cửa hàng của Frank vì Ashley không có tiền, buộc phải mua chịu nên chàng từ chối mọi thứ đắt tiền và chỉ mua những thứ tối cần thiết. Điều đó khiến Frank, vốn rất quý Ashley, rất khó xử và làm Scarlett khổ tâm. Cả nàng lẫn Frank đều sẵn sàng biếu chàng những đồ đạc bằng gỗ bô đào và gỗ hồng chàm trở đẹp nhất trong cửa hàng, song vợ chồng Uylkz một mực từ chối. Trong nhà trông trơ và xấu xí, nom đến căm cảnh. Scarlett đau lòng nghĩ đến Asli phải sống trong những căn phòng không thảm trải, không rèm che. Nhưng chàng thì dường như không để ý đến những tiểu tiết xung quanh ấy, còn Melanie, lần đầu tiên từ khi lấy chồng có được căn nhà riêng, thì sung sướng và thực sự hãnh diện về tổ ấm

của mình. Scarlett ắt sẽ cảm thấy nhục nhã ê chề nếu phải tiếp bạn bè trong một căn nhà không màn che trướng rủ, không nệm không thảm, không đủ ghế ngồi, không đủ tách uống trà và cùi-dĩa. Nhưng Melanie thì trân trọng ngôi nhà của mình như thể trong đó đầy những rèm nhung và xôfa bọc gấm vậy.

Mặc dầu rõ ràng là Melanie cảm thấy hạnh phúc, nàng vẫn không khỏe lên được. Việc sinh bé Biau đã làm nàng kiệt lực và sau đó, công việc nặng nhọc ở ấp Tara lại càng hủy hoại sức khỏe của nàng. Nàng gầy đến nỗi tưởng như những lóng xương nhỏ bé sẵn sàng chòi ra khỏi làn da trắng xanh. Đứng từ xa nhìn nàng chơi nhớn với con trai ở sân sau, Melanie tựa như một cô gái nhỏ vì thân nàng nhỏ không tương xứng nổi gần như không có “co”, không có ngực mà hông thì phẳng như hông bé Biau. Đã thế nàng lại không biết tự trọng, cũng không đủ ý thức khôn ngoan (là Scarlett nghĩ thế) để khâu thêm tí điển đăng ten tổ ong vào ngực áo hoặc đệm coocxê, thành thử dáng nét gầy guộc lộ ra rất rõ. Cũng như thân hình, mặt nàng quá mảnh dẻ, quá xanh xao và cặp lông mày óng ả cong cong, thanh tú như vôi bướm càng đậm nét đen trên nền da tái nhợt. Trong khuôn mặt nhỏ, đôi mắt quá to để có thể coi là đẹp, càng có vẻ đồ sộ vì những quầng đen bên dưới, nhưng cái thần biểu hiện trong đó thì vẫn y nguyên như thời nàng còn là cô gái vô tư. Chiến tranh cùng với khổ đau và công việc cực nhọc thường xuyên đều không làm gì được vẻ bình thản dịu dàng của đôi mắt ấy. Đó là đôi mắt của một người đàn bà hạnh phúc, một người dù bão tố có lòng lộn quanh mình cũng không khuấy đảo được niềm thanh thản ở tận đáy lòng.

Làm sao cô ta có thể giữ được đôi mắt trong sáng thế, Scarlett nghĩ thầm trong khi nhìn Melanie một cách thèm muốn. Nàng biết mắt mình đôi khi có cái vẻ của một con mèo đói. Có lần Rét đã nói với gì về đôi mắt của Melanie – một sự so sánh vớ vẩn thế nào đó với những ngọn nến? À, phải, giống như hai điều thiện giữa một thế giới tàn ác. Phải, đó là hai ngọn nến được che khỏi mọi cơn gió, hai đốm sáng êm dịu ngời ngời niềm hạnh phúc lại được trở về nhà giữa bạn bè thân thiết.

Ngôi nhà nhỏ lúc nào cũng đông khác. Ngay từ nhỏ. Melanie đã được mọi người yêu mến và bà con hàng phố ùn ùn kéo đến chúc mừng nàng trở về. Ai nấy đều mang

theo quà: đồ linh tinh, tranh ảnh, một vài chiếc cùi-dĩa, áo gối, khăn ăn, thảm nhỏ, những vật xinh xẻo thoát khỏi bàn tay cướp bóc của bọn lính Sonom và giữ như của báu, nhưng khi đem đến tặng thì họ thề lấy thề để rằng chúng chẳng được việc gì cho họ.

Những ông già đã từng xông pha chiến trận ở Mêxico với cha nàng tới thăm, đưa theo những vị khách giới thiệu với “ cô con gái dịu dàng của đại tá Hemilton thân mến “. Các bạn cũ của mẹ nàng thường xúm quanh nàng vì Melanie hết sức kính trọng người trên, một an ủi lớn cho các bà già trong cái thời buổi nhớ nhãng này, khi mà lớp trẻ dường như quên hết các phép tắc lễ nghĩa. Nhưng phụ nữ thuộc lứa tuổi nàng, người có chồng có con, kẻ đã thành quả phụ, đều yêu quý nàng vì nàng đã trải những nỗi đau của họ mà không trở nên chua chát và luôn thông cảm lắng nghe họ thổ lộ nỗi niềm. Đám thanh niên đến như bao giờ cũng vậy, chỉ vì ở nhà nàng, họ có thể vui chơi và gặp những bạn bè họ muốn gặp.

Xinh quanh con người tế nhị và khiêm nhường của Melanie mau chóng hình thành một nhóm cả trẻ lẫn già, đại diện cho phần tinh hoa còn lại của xã hội tiền chiến ở Atlanta, tất cả đều nghèo tiền của nhưng cao sang về gia thế, thuộc loại “ giấy rách giữ lấy lề “ kiên cường nhất, cứ như thể cái xã hội Atlanta, bị chiến tranh làm tan tác, phân li, chết vợi đi, hoang mang vì thời thế thay đổi, đã tìm thấy ở nàng một hạt nhân bất khuất quanh đó nó có thể phục hưng lại.

Melanie còn trẻ nhưng có đầy đủ các đức tính mà số người còn lại dày dạn trên đời này rất quý trọng: nghèo mà vẫn tự hào, can đảm chịu đựng không kêu ca phàn nàn, hồ hởi vui vẻ, hiếu khách, đôn hậu và nhất là trung thành với mọi truyền thống cũ. Melanie không chịu thay đổi, thậm chí không chịu thừa nhận là có lý do gì để thay đổi trong thế giới đổi thay. Dưới mái nhà nàng, những ngày xưa dường như trở lại, mọi người phấn chấn lên và cảm thấy khinh bỉ cái trào lưu sống cuồng dại và sa hoa đang cuốn băng bọn Bị Thảm và bọn Cộng Hòa mới phát.

Khi họ nhìn vào gương mặt trẻ của nàng và đọc thấy trên đó sự trung thành không thể lay chuyển với quá khứ, họ có thể tạm quên những kẻ phản bội trong giai tầng của

chính họ, những kẻ đang gây cảm phẫn, lo sợ và đau buồn. Mà những kẻ như vậy lại khá nhiều. Có những người con nhà dòng dõi, bị cảnh nghèo đẩy đến chỗ tuyệt vọng chạy sang hàng ngũ địch, trở thành đảng viên đảng Cộng Hòa và chấp nhận những vị trí do kẻ chiến thắng ban cho, để gia đình khỏi phải đi ăn xin. Có những cựu binh còn trẻ mà không đủ can đảm vật lộn kiên trì nhiều năm để xây dựng cơ đồ. Những thanh niên đó, theo đuôi Rhett, ăn cánh với bọn Bị Thảm xoay sở kiếm tiền bằng những thủ đoạn bẩn thỉu.

Xấu xa nhất trong bọn phản bội lại là đám con gái của một số gia đình thượng đẳng ở Atlanta. Đám này, lớn lên từ sau khi Liên bang đầu hàng, chỉ có những kỷ niệm con nít về chiến tranh và thiếu hẳn lòng căm ghét cay đắng của các bậc cha mẹ anh chị. Họ không hề mất chồng, mất người yêu. Họ không nhớ gì mấy về sự giàu có, huy hoàng đã qua, trong khi bọn sĩ quan Yahki thì... sao mà đẹp trai, bảnh bao, sao mà hồn nhiên vô tư lự! Bọn này mở những vụ hội thật huy hoàng, cười những con ngựa thật đẹp và rất mực tôn sùng các thiếu nữ miền Nam. Họ trọng đãi các cô nàng như những bà hoàng, hết sức ý tứ không đụng chạm đến lòng tự ái dễ tổn thương của các cô nàng, vậy nói cho cùng thì... tại sao lại không giao du với họ?

Họ hấp dẫn gấp bội các chàng trai địa phương ăn vận xoàng xĩnh, lúc nào cũng nghiêm nghị và làm việc đầu tắt mặt tối chẳng còn mấy thì giờ để vui chơi. Thành thử đã có một số vụ bỏ nhà theo các sĩ quan Yahki làm cho các gia đình hết sức đau lòng. Có những người anh trai hay em trai gặp chị gái hay em gái ngoài phố không thèm hỏi, những ông bố bà mẹ không bao giờ nhắc đến tên con gái nữa. Nhớ đến những bi kịch ấy, những người nêu cao phương châm: “Không đầu hàng” cảm thấy một nỗi sợ lạnh toát ngấm vào tận mạch máu, vậy mà chỉ cần thấy gương mặt dịu dàng nhưng bất khuất của Melanie là nỗi sợ đó tan biến. Như các bà già nói, nàng là một tấm gương lành mạnh và tuyệt hảo cho các cô gái trong thành phố. Và vì nàng không hề phô trương đức hạnh của mình, nên các cô không có lý do gì để giận nàng.

Không bao giờ Melanie nghĩ rằng nàng đang trở thành thủ lĩnh của một hội mới. Nàng chỉ nghĩ là mọi chuyện là mọi người có nhã ý đến thăm nàng và muốn rủ nàng gia

nhập các câu lạc bộ khâu may hoặc nhảy múa hoặc âm nhạc của họ. Mặc dù các thành phố bạn ở miền Nam thường chê bai Atlanta là thiếu văn hóa, nơi này từ trước đến nay vẫn là một trung tâm âm nhạc, yêu thích nhạc hay, và hiện nay ở đây đang sống lại một đam mê cuồng nhiệt đối với âm nhạc ngày càng tăng lên theo tỷ lệ thuận với khó khăn căng thẳng của thời cuộc. Khi nghe nhạc, người ta có thể quên dễ dàng hơn những bộ mặt đen trắng tráo ở ngoài phố cùng những bộ quân phục xanh.

Melanie hơi lúng túng khi thấy mình được đặt ở cương vị đứng đầu Câu Lạc Bộ Âm Nhạc Tối Thứ Bảy mới được thành lập. Nàng chỉ có thể cắt nghĩa việc đó bằng cái lý do là nàng có thể đệm Piano cho bất kỳ ai, kể cả chị em nhà Monhur hát rất sai giọng mà lại thích song ca.

Sự thật Melanie, như một nhà ngoại giao tài giỏi, đã liên kết được nhiều nhóm nữ nghệ sĩ chơi đàn hạc, câu lạc bộ hợp xướng nam nhiều bè và hội măngđôlin và ghita thiếu nữ với Câu Lạc Bộ Âm Nhạc Tối Thứ Bảy, khiến cho Atlanta hiện nay có những buổi hòa nhạc bổ nghe. Thực tế, nhiều người nói rằng Câu Lạc Bộ chơi bản Cô gái Bôhêmiêng còn vượt xa những buổi biểu diễn chuyên nghiệp họ được nghe ở Niu Yóoc. Chính sau khi nàng “ thu phục “ được nhóm nữ nghệ sĩ chơi đàn hạc, bà Meriêuêzơ mới bàn với các bà Miđ và Oaitinh là phải đưa nàng lên cầm đầu chơi đàn hạc thì nàng có thể hòa hợp được với bất kỳ ai, bà Meriêuêzơ tuyên bố thế. Bản thân bà chơi đại phong cầm cho hội hát ở nhà thờ Hội Giám Lý và, với tư cách là người chơi đại phong cầm, bà chẳng trọng đàn hạc hoặc những người chơi đàn hạc gì lắm.

Melanie cũng được bầu làm thư ký cho cả Hội Làm Đẹp Mô Mả Các Liệt Sĩ Vê Vang của Chúng Ta lẫn của Câu Lạc Bộ Khâu May của Quả Phụ - Cô Nhi Liên Bang. Vinh dự mới này đến sau một cuộc họp liên tịch sôi động của các tổ chức nói trên suýt kết thúc dữ bằng sự tan vỡ của những quan hệ bạn bè sống chết có nhau. Trong cuộc họp đã nảy ra vấn đề là có nên dọn cỏ trên những ngôi mộ của lính Hợp Chúng Quốc ở cạnh mộ của các chiến sĩ Liên Bang hay không. Sự lộn xộn không hàng lỗi của các nắm mồ Yanki làm phí công của các bà cô nhằm làm đẹp nơi yên nghỉ của các tử sĩ bên mình. Lập tức những ngọn lửa âm ỉ trong những lồng ngực bùng lên dữ dội và hai

tổ chức liên phân biệt gườm gườm nhìn nhau. Câu Lạc Bộ Khâu May tán thành việc dọn cỏ, còn Hội Làm Đẹp Mồ Liệt Sĩ thì kịch liệt phản đối.

Bà Miđ nói lên quan điểm ủa nhóm sau: “ Rầy cỏ trên mồ bọn Yanki ư? Chỉ cần hai xu, tôi sẽ đào xác tất cả bọn Yanki lên, ném vào hố rác của thành phố!”.

Nghe những lời sang sảng ấy, các thành viên của hai hội đứng cả lên, mỗi bà mỗi cô đều bộc bạch tâm tư và không ai nghe ai cả. Cuộc họp được tổ chức ở phòng khách nhà bà Meriuêzơ và cụ cố Meriuêzơ, bị “ sơ tán “ vào bếp, sau này cụ kể lại là tiếng náo động nghe hết như loạt pháo mở màn trận Franklin. Và cụ - nói thêm – cụ cho rằng ở giữa trận Franklin còn an toàn hơn ở giữa cuộc họp đó của các bà.

Không hiểu sao Melanie len được vào giữa đám đông đang kích động ấy và không hiểu sao cái giọng mọi khi vốn êm ái của nàng lại vượt lên trên tiếng huyên náo, lọt được vào tai mọi người. Tim nàng như thót lên cổ vì sợ - đám phát biểu giữa cuộc họp sục sôi phần nộ này!-Giọng nàng run lên, nhưng nàng vẫn tiếp tục kêu: “ Cho phép tôi, các bà các chị!” cho đến khi sự ồn ào xẹp xuống.

- Tôi muốn nói... có nghĩa là từ lâu tôi đã nghĩ rằng... rằng không những ta phải nhổ cỏ, mà con phải trồng hoa trên đó nữa. Tôi.. tùy các bà các chị muốn nghĩ sao thì nghĩ, nhưng mỗi lần mang hoa đến mộ anh Charli thân yêu, tôi đều đặt một vài bông hoa trên một một người Yanki không quen biết ở cạnh đó. Nom nó... thật hoang phế tội nghiệp!

Lại nhao nhao to tiếng hơn và lần này hai phe nhập làm một đồng thanh phản đối.

- Trên mộ bọn Yanki ư? Ôi, Meli, làm sao cô có thể thế!- Chúng đã giết Charli – Chúng suýt giết cả cô nữa!- Chao, bọn Yanki có thể đã giết Bui từ khi mới lọt lòng!- Chúng đã định đốt ấp Tara để cô mất nơi nương tựa!

Melanie bấu chặt lấy thành ghế, hồ như rụn xuống dưới trọng lượng của một sự bất đồng tình nàng chưa từng vấp phải bao giờ.

- Ôi, các bà các chị! Nàng kêu lên, van vãn. Xin cho phép tôi nói nốt! Tôi biết không có quyền nói về vấn đề này vì tôi không có người thân yêu nào tử trận ngoài Charli và đội ơn Chúa, tôi lại biết nơi anh tôi an nghỉ! Nhưng trong chúng ta hôm nay, có biết bao người không biết chồng, con, anh, em mình chôn ở đâu và...

Nàng nghẹn lời và căn phòng lặng hẳn đi.

Cặp mắt nầy lửa của bà Miđ tối sầm lại. Bà đã làm cuộc hành trình dài đến Ghéttixbơ sau trận đánh ở đó định mang thi hài Đarxi về, nhưng không ai có thể chỉ cho bà biết cậu được chôn ở đâu. Đâu đó, trong một cái hố đào vội vàng ở vùng đất địch. Và kia, miệng bà Elixon run lên. Chồng bà và em trai bà đã tham gia cuộc đột kích không may của tướng Mogân vào Ôhaiô và tin tức cuối cùng bà nhận được về họ là cả hai đã ngã xuống bên bờ sông khi kỵ binh Yanki xông lên tấn công. Bà không biết hiện họ nằm ở đâu. Con trai bà Elixon chết trong một trại tù binh ở miền Bắc và, là người nghèo nhất trong số những người nghèo, bà không có cách nào để đưa hài cốt con về. Nhiều người khác đọc thấy trên danh sách thương vong tên người thân kèm theo mấy chữ “ Mất tích... coi là chết “ và đó là thông tin cuối cùng họ được biết về những người đàn ông họ đã tiễn ra mặt trận.

Họ hướng về Melanie những con mắt như muốn nói: “ Tại sao cô lại khởi lại những vết thương ấy làm gì? Đó là những vết thương không bao giờ lành – những vết thương đó không biết người thân yêu của của mình nằm đâu “.

Tiếng Melanie mạnh lên trong tĩnh lặng căn phòng.

- Mộ của họ ở đâu đó trên miền đất Yanki cũng như những nấm mồ Yanki ở đây, và... ôi, sẽ khủng khiếp biết bao nếu ta biết một phụ nữ Yanki nào đó nói đến chuyện họ đào họ lên và...

Bà Miđ khẽ nấc lên một tiếng nghe dễ sợ...

- Nhưng sẽ tuyệt diệu biết bao nếu ta biết một phụ nữ Yanki phúc hậu nào đó... Mà nhất định là phải có một số phụ nữ Yanki phúc hậu. Thiên hạ muốn nói gì thì nói,

không thể nào tất cả phụ nữ Yanki đều xấu. Tuyệt diệu biết bao nếu ta biết họ dọn cỏ trên những người của chúng ta và mang hoa đến đặt trên đó, cho dù họ là kẻ thù của ta. Giả sử Charli yên nghỉ trên miền Bắc, tôi sẽ âm lòng biết mấy nếu được biết là có một người nào đó... Và các bà các chị muốn nghĩ về tôi như thế nào thì nghĩ – giọng nàng lại vỡ ra – tôi sẽ xin ra khỏi cả hai câu lạc bộ và sẽ... sẽ nhờ tất cả mọi ngọn cỏ trên tất cả mọi nấm mồ Yanki mà tôi gặp, không những thế, còn trồng cả hoa nữa... và... tôi dám thách ai ngăn được tôi!

Và vừa nói lời thách thức cuối cùng đó, Melanie liền òa lên khóc và cố loạng choạng bước về phía cửa ra vào.

Một giờ sau, cụ cố Meriuzơ, yên trí ngồi đằng hoàng trong khu vực nam giới của tiệm “Gái Thời Đại”, kể lại cho ông bác Henri Hemolton rằng sau câu nói đó, mọi người đều khóc và ôm hôn Melanie. Mọi sự kết thúc trong dào dạt thương yêu và Melanie được bầu làm thư ký của cả hai tổ chức.

- Và thế là họ sẽ dọn cỏ. Điều chán ốm là Đôli lại gợi ý giao cho tôi việc ấy bởi vì tôi chẳng có việc gì khác mà làm. Tôi chẳng thù ghét gì bọn Yanki và tôi nghĩ Meli có lý, còn các mục thần nanh đỏ mỗ ấy sai. Nhưng ở tuổi tôi, lại thêm chứng đau lưng mà lại phải đi nhờ cỏ!

-Melanie ở trong ban giám đốc Cô Nhi Viện gồm toàn nữ và góp phần sưu tầm sách cho Hội Thành Lập Thư Viện Thanh Niên mới được thành lập. Cả đến câu lạc bộ kịch nghiệp dư, những đệ tử của Thexpix, mỗi tháng trình diễn một lần, cũng kêu gào nàng tham gia. Nàng quá nhút nhát không dám xuất hiện trên sân khấu dưới ánh đèn dầu hỏa, nhưng nàng có thể may trang phục bằng những bao gai trong trường hợp đó là chất liệu duy nhất có trong tay. Chính nàng đã bỏ lá phiếu quyết định ở

Câu Lạc Bộ Đọc Sêchxia ủng hộ việc xen giữa các tác phẩm của nhà đi thi hào để “đổi món” bằng Dichkinz và Bulver Litton chứ không phải bằng những bài thơ của Bairon như gợi ý của một thành viên Câu Lạc Bộ còn trẻ, độc thân mà Melanie thầm lo là rất phóng đãng.

Những tối cuối hè, ngôi nhà nhỏ thiếu ánh sáng của nàng bao giờ cũng đầy khách. Không bao giờ có đủ ghế và thường khi các bà các cô phải ngồi trên những bậc thềm hiên trước, còn quanh họ nam giới ngồi trên lan can, trên những chiếc hòm hoặc trên bãi cỏ mé dưới. Đôi khi nhìn thấy khách khứa ngồi ngay trên cỏ uống trà, món giải khát duy nhất mà gia đình Uylkz có thể mời họ, Scarlett bắn khoăn tự hỏi làm sao Melanie có thể quyết định phô bày sự nghèo túng của mình như thế mà không xấu hổ. Chừng nào Scarlett chưa có khả năng sắm đồ đạc bày biện ngôi nhà bà cô Pitti như hồi trước chiến tranh và đãi khách bằng vang ngon, Uytxki pha bạc hà, Jămbông sấy, đùi nai ướp lạnh thì nàng chưa có ý định mời khách đến nhà – đặc biệt là loại thượng khách như những người thường lui tới nhà Melanie.

Tướng Jon B. Gôđơn, vị anh hùng lớn của bang Giorgia thường xuyên đến đó cùng với gia đình. Cha Raiân, vị linh mục – thi sĩ, mỗi lần qua Atlanta đều không bao giờ quên ghé thăm. Ông chinh phục những người tụ tập ở đó bằng trí tuệ của mình và hiếm khi cần phải nài nỉ nhiều mới chịu đọc bài “ Thanh gươm của tướng Li “ hoặc bài “Ngọn lửa chiến bại “ bất tử của ông, những vần thơ bao giờ cũng làm các thánh giả rơi lệ. Elich Xtiphânz, cựu phó tổng thống Liên Bang, lần nào về thành phố cũng tới thăm và mỗi khi được biết ông đang ở nhà Melanie, mọi người kéo đến chật nhà, ngồi hàng giờ say mê nghe chuyện con người tàn phé mảnh khảnh có giọng nói sang sảng. Trong những buổi đó thường có khoảng một tá trẻ con hàng tiếng đồng hồ sau giờ ngủ thường lệ vẫn còn thức, đầu gật gà gật gù trong tay bố mẹ. Gia đình nào cũng muốn con cái mình nhiều năm sau có thể kể rằng chúng đã được Phó tổng thống vĩ đại hôn hoặc đã được bắt bàn tay từng góp phần chèo lái con thuyền Đại Nghĩa của Liên bang. Tất cả các nhân vật quan trọng đến thành phố đều ghé thăm nhà Uylkz và nhiều khi nghỉ đêm tại đó. Trong những trường hợp ấy, ngôi nhà nhỏ mái bằng trở nên chật cứng, India buộc phải nằm trên một nệm rơm trong cái khoang nhỏ dùng làm buồng trẻ dành cho Bui, còn Đilxi thì hồi hả luôn qua hàng rào sau nhà chạy sang vay chị bếp nhà bà cô Pitti ít trứng để chuẩn bị bữa điểm tâm. Dù thế nào mặc lòng, Melanie vẫn tiếp đãi họ lịch sự, như thể nhà nàng là một tòa lâu đài vậy.

Không, Melanie không hề nghĩ rằng người ta tập hợp quanh nàng như quanh một

ngọn cờ yêu dấu đã bạc phai. Cho nên nàng vừa kinh ngạc vừa bối rối, khi, kết thúc một buổi tối thù vị tại nhà nàng trong đó ông đã đọc vai Mác-bét rất đạt, bác sĩ Miđ hôn tay nàng và phát biểu những nhận xét sau đây bằng cái giọng trước kia ông thường dùng để nhắc đến sự Nghiệp Vinh Quan của Chúng Ta:

-Tiểu thư Meli thân mến của tôi, những giờ phút dưới mái nhà tiểu thư bao giờ cũng là một đặc quyền và mọi điều thích thú, bởi vì tiểu thư và những phụ nữ như tiểu thư là trái tim của tất cả chúng ta, là tất cả những gì còn lại của chúng ta. Bọn chúng đã cướp đi tuổi hoa các chàng trai của chúng ta, cướp đi tiếng cười của các cô gái của chúng ta. Bọn chúng đã hủy hoại sức khỏe của chúng ta, tróc rỗ cuộc đời chúng ta. Bọn chúng đã tàn phá sự phồn thịnh của chúng ta, kéo chúng ta lùi lại năm chục năm và chất một gánh nặng quá lớn lên vai các trẻ nhò của chúng ta lẽ ra phải được cắp sách đến trường, lên vai những người già của chúng ta lẽ ra phải được thoải mái sưởi nắng. Nhưng chúng ta sẽ xây dựng lại vì chúng ta có những trái tim như trái tim của tiểu thư làm nền móng. Và chừng nào chúng ta còn những trái tim như vậy, bọn Yanki không thể chiếm đoạt hết được!

Cho tới khi thân hình Scarlett xò ra tới mức mà cả đến tấm khăn san đen to của bà cô Pitti cũng không giấu nổi nàng vẫn thường xuyên cùng Frank lách qua hàng rào sau nhà tham gia các cuộc tụ tập những đêm hè ở hiên nhà Melanie. Bao giờ nàng cũng ngồi hắt ngoài vòng ánh sáng, khuất trong bóng tối chở che, vừa không phải phơi mình ra lộ lộ vừa có thể kín đáo nhìn ngắm khuôn mặt Ashley cho thật đã.

Ashley là lực duy nhất hút nàng tới đó, vì các cuộc chuyện trò đều khiến nàng buồn chán, bao giờ cũng rập theo một khuôn: đầu tiên là thời buổi khó khăn; sau đó, tình hình chính trị; rồi tất yếu đến chiến tranh. Các bà kêu ca về chuyện mọi thứ đều đắt đỏ. Theo ý các ông, liệu thời tốt đẹp có bao giờ trở lại hay không, các bà hỏi vậy. Và các ông thông kim bác cổ bao giờ cũng trả lời dứt khoát là có. Chóng, thầy chỉ là chuyện thời gian thôi. Khó khăn chỉ là tạm thời. Các bà biết là các ông nói dối và các ông biết là các bà nói dối và các bà giả vờ tin các ông. Ai nấy đều biết thời buổi khó khăn còn kéo dài vô hạn độ.

Hết chuyện thời buổi khó khăn, các bà chuyển sang bản vẽ thái độ ngày càng trâng tráo của bọn da đen, những hành động xúc phạm của bọn Bị Thảm và nổi nhục phải thấy bọn lính Yanki la cà ở mọi góc phố. Theo ý các ông, liệu có bao giờ bọn Yanki dứt điểm với việc “ Tái Thiết “ bang Giorgia không? Các ông trấn an rằng công cuộc Tái Thiết sẽ kết thúc chóng vánh thôi –ngay khi nào những đảng viên Dân Chủ lại được quyền bầu cử. Các bà dù tể nhị đề không hỏi khả năng đó bao giờ thành hiện thực và hết chuyện chính trị, người ta lại bắt đầu luận về chiến tranh.

Bất cứ khi nào hai người cũ của Liên Bang gặp nhau ở bất cứ nơi nào, cũng chỉ có một đầu đề nói chuyện duy nhất, và khi nào khoảng trên dưới một tá tụ tập lại là y như rằng các kỷ niệm chiến trận lại trở nên sống động và bao giờ chữ “ nếu “ cũng chiếm ngôi thượng đẳng trong câu chuyện.

- “ Nếu bây giờ nước Anh đã công nhận chúng ta “.. “ Nếu Jet Đevix kịp trung thu toàn bộ bông và đưa được sang Anh trước khi hàng rào phong tỏa thắt chặt lại “... “ Nếu ở Ghettizbog, Longxt’rit chấp hành đúng mệnh lệnh “... “ Nếu Jeb Xtiuót không vì cuộc đột kích ấy mà vắng mặt khi Macxơ Bob cần đến ông... “ “ Nếu chúng ta không mất tướng Xtônuâl Jêchxon... “ “ Nếu Vichog không thất thủ...” “ Nếu chúng ta cầm cự được thêm một năm nữa..”

Và bao giờ cũng: “ Nếu họ đừng đưa Huđ thay thế Jonxon...” hoặc “ Nếu họ giao cho Huđ chỉ huy ở Dalton, thay vì Jonxon”...

Nếu! Nếu! Những giọng kéo dài bóc lên rạo rục một niềm phấn hứng xa xưa khi họ trò chuyện trong bóng tối tĩnh lặng – những người lính bộ binh, kỵ binh, pháo binh gọi lại hồi ức thời kỳ cuộc đời thăng hoa nhất như giữa hoàng hôn mùa đông hiu hắt nhớ về cái nóng hùng hực độ đương hè.

“ Họ chẳng nói chuyện gì khác “, Scarlett nghĩ: “ Toàn chiến tranh là chiến tranh, lúc nào cũng vậy. Và họ sẽ chỉ nói độc một chuyện ấy cho đến khi chết “.

Nàng nhìn quanh, thấy những chú nhỏ nằm trong tay cha, mắt long lanh, hơi thở gấp

khi nghe nói đến những cuộc xuất kích ban đêm, những đợt kỵ binh xông lên cắm cờ trên chiến lũy địch. Tưởng chừng như chúng nghe thấy cả tiếng trống trận, tiếng kèn thúc quân, tiếng hô giáp chiến, trông thấy những đoàn quân đi trong mưa, chân đau nhừ, cờ tả tơi rũ rượi.

“ Và cả những đứa trẻ ấy nữa cũng sẽ không nói chuyện gì khác. Chúng sẽ nghĩ: Chiến đấu với bọn Yanki và trở về mù lòa, què cụt hoặc... Không trở về nữa, là điều tuyệt vời và và vinh quang. Tất cả đều thích nhớ lại và nói chuyện về chiến tranh. Nhưng mình thì không. Thậm chí mình không thích nghĩ đến nó. Mình sẽ quên hết những gì dính dáng đến chiến tranh nếu mình có thể... ôi, nếu mình có thể!”

Nàng sồn da gà khi nghe Melanie kể lại những chuyện ở ấp Tara, nêu Scarlett thành một nữ anh hùng khi đối mặt với những tên xâm lược, cứu được thanh gươm của Charli, khéo Scarlett đã dập tắt lửa như thế nào. Scarlett chẳng cảm thấy thích thú hay tự hào gì về những điều đó. Nàng hoàn toàn không muốn nghĩ đến chúng.

“ Ôi, tại sao họ không thể quên được nhỉ? Tại sao họ không thể nhìn về phía trước và đừng ngoái lại? Chúng ta thật ngu dại mới lao vào cuộc chiến tranh ấy. Chúng ta càng sớm quên nó đi càng tốt “.

Nhưng không ai muốn quên cả, dường như không ai khác ngoài nàng, cho nên Scarlett lấy làm sung sướng có thể thành thật nói với Melanie rằng nàng rất ngượng khi phải xuất hiện trước mọi người, dù là trong bóng tối. Melanie hiểu ngay lời giải thích ấy, nàng vốn cực kỳ nhạy cảm với mọi vấn đề có liên quan đến sinh nở. Melanie rất muốn có một đứa con nữa, nhưng cả bác sĩ Míd lẫn bác sĩ Fônten đều đã khẳng định là nàng sẽ chết nếu đẻ thêm đứa nữa. Cho nên chỉ cam phận một nửa, nàng qua phần lớn thời gian bên cạnh Scarlett để hưởng lây niềm khoái cảm về một sự mang thai không phải của mình. Đối với Scarlett, vốn chẳng những không muốn có đứa con sắp tới mà còn khó chịu về sự có mang không đúng lúc này, thái độ đó là tột đỉnh của thói đa cảm ngu xuẩn. Nhưng nàng có một cảm giác thích thú tội lỗi khi nghĩ đến lệch của các bác sĩ cấm mọi sự gần gũi chung đụng thực sự giữa Ashley và vợ chàng.

Đạo này Scarlett gặp Ashley luôn, nhưng không bao giờ gặp một mình. Tối nào trên đường từ xưởng về nhà, chàng cũng ghé qua nhà nàng để tường trình công việc trong ngày, nhưng Frank và bà Pitti thường có mặt hoặc, tệ hơn nữa, cả Melanie và India nữa. Nàng chỉ có thể hỏi những câu dính dáng đến công việc, góp ý kiến rồi nói: “Anh ghé qua như thế này thật là tốt. Chúc ngủ ngon”.

Giá mà nàng không có mang! Đây là một cơ hội trời cho để sáng sáng đi xe ngựa với chàng đến nhà máy, qua những khu rừng hiu quạnh, xa những cặp mắt nhòm ngó, tưởng tượng như mình đang sống lại những ngày ung dung nhàn nhã ở Hạt cũ trước chiến tranh.

Không, nàng sẽ không tìm cách gọi chàng nói một lời yêu đương nào! Nàng sẽ không ám chỉ đến tình yêu bằng bất cứ giá nào. Nàng đã thề độc với mình là sẽ không bao giờ làm thế nữa. Nhưng, nếu nàng có dịp một mình với chàng một lần nữa, biết đâu chàng có thể bỏ cái mặt nạ xã giao chung chung chàng vẫn đeo từ ngày đến Atlanta. Biết đâu chàng chẳng có thể lại trở về bản ngã khi xưa, lại là chàng Asley mà nàng đã biết từ trước cái buổi tiệc ngoài trời, trước khi bất kỳ lời yêu đương nào được thốt ra giữa hai người. nếu không thể thành tình nhân của nhau, thì có thể lại là bạn và nàng có thể sưởi trái tim lạnh lẽo, cô đơn của mình trong lửa ấm tình bạn của nàng.

“Giá mình có thể đẻ xong phất đĩa bé này“, nàng sốt ruột nghĩ thầm, “sau đó mình sẽ có thể ngày nào cũng đi xe ngựa với chàng và chúng mình sẽ trò chuyện...”

Không phải chỉ có niềm khao khát được gần chàng làm Scarlett quẫn quai sốt ruột mong chóng tới lúc ở cũ. Hai xưởng xưa đang cần đến nàng. Cả hai xưởng đã lỗ từ khi nàng nghỉ không trực tiếp giám sát, giao lại cho Hiu và Ashley phụ trách.

Hiu hoàn toàn không có khả năng kinh doanh mặc dù chàng đã cố gắng hết sức. Chàng buôn bán đã kém, điều khiển lao động lại còn kém hơn, bất kỳ ai cũng có thể nài được chàng giảm giá. Nếu một tay thầu khoán nấu cá nào nói rằng gỗ thuộc loại kém, không xứng với giá đặt, Hiu liền cảm thấy trong trường hợp ấy có một người hào hoa chỉ có thể xin lỗi và hạ giá xuống. Khi Scarlett được biết giá tiền chàng bán một

ngàn “ Fút “ gỗ sàn, nàng tức đến phát khóc. Loại gỗ sàn tốt nhất nhà máy từng sản xuất ra, mà chàng gần như cho không! Và chàng không sao quản lý được các kíp thợ. Bọn da đen đòi được trả lương hàng ngày và thường thường được đồng nào là uống say khướt, sáng hôm sau không đến làm việc. Trong trường hợp ấy, Hiu bắt buộc phải kiếm thợ mới, và công việc lại chậm trễ. Với những khó khăn đó, nhiều ngày liền, Hiu không rút ra được để vào thành phố bán gỗ.

Thấy những món lời tuột khỏi tay Hiu, Scarlett đâm điên đầu với sự bất lực và ngu xuẩn của chàng. Khi nào để xong, có thể trở về làm việc được, nàng sẽ cho Hiu thôi ngay và mượn một người khác. Bất cứ ai cũng có thể làm tốt hơn. Và nàng đã không bao giờ dấn dáp tới bọn níchgơ tự do nữa. Làm sao có thể hoàn thành được cái gì với bọn níchgơ luôn bỏ việc.

- Frank ạ, nàng nói với chồng sau một cuộc hội kiến nảy lửa với Hiu về đám thợ bỏ việc, em gần như quyết định thuê bọn tù làm việc cho hai xưởng cưa. Cách đây ít lâu, em có phen nản với Jonni Gheligo, tay đốc công của Tommi Uelbon, về những khó khăn trong việc đôn đốc bọn da đen làm việc và anh ta hỏi tại sao em không thuê bọn phạm nhân. Em thấy đó là một ý hay. Anh ta bảo em có thể thuê lại một số với tiền công xá chẳng đáng là bao và nuôi chúng ăn hết sức rẻ mạt. Anh ta còn nói rằng em có thể bắt chúng làm việc theo bất cứ cách nào mình thích mà không bị bọn Phòng Phóng Thích nhâu nhâu đến thò mũi vào những chuyện không liên quan gì đến chúng. Và khi Jonni Gheligo hết hợp đồng với Tommi, em sẽ thuê ngay anh ta để thay Hiu. Một kẻ đã điều hành được một đám người Ailen man dại dưới quyền mình, chắc chắn sẽ có thể bắt bọn tù làm được khối việc với năng suất cao.

Tù nhân! Frank không biết nói sao. Thuê tù nhân, đó là điều quá xá nhất trong tất cả những kế hoạch điên cuồng Scarlett đã đề ra, thậm chí còn tệ hơn cả cái ý định mở tiệm giải khát nữa.

Chỉ ít đó cũng là ý kiến của Frank và giới thủ cựu trong đó chàng sinh hoạt. Cái chế độ thuê tù nhân làm việc này mới nảy sinh do sự nghèo nàn của bang sau chiến tranh. Không đủ khả năng nuôi tù. Bang phải cho họ ra làm thuê cho những người cần nhiều

nhân công lao động trong việc xây dựng đường sắt, khai thác dầu thông và gỗ rừng. Tuy Frank và các bạn hữu điềm đàm ngoan đạo của chàng hiểu rõ sự cần thiết của chế độ ấy, họ vẫn coi đó là điều đáng phàn nàn. Nhiều người trong số đó trước kia thậm chí đã không ủng hộ chế độ nô lệ và bây giờ họ cho hiện tượng này còn tệ hơn nhiều.

Vậy mà Scarlett lại muốn thuê tù! Frank biết nếu nàng làm như thế, chàng sẽ không bao giờ dám cất cao đầu lên nữa. Việc đó còn tệ hại gấp bội việc nàng sở hữu và tự điều hành hai xưởng cưa hoặc bất cứ việc gì khác nàng đã làm. Trước đây, mỗi lần đưa ý kiến phản đối, bao giờ chàng cũng kèm theo câu hỏi: “ Mọi người sẽ nói sao?”. Nhưng bây giờ, cái nỗi này... cái nỗi này còn sâu hơn cả nỗi sợ công luận kia nữa. Chàng cảm thấy đây là một sự mua bán thân thể con người ngang tầm với tệ mãi dâm, một tội lỗi sẽ hàn vết lên tâm hồn chàng nếu chàng để cho nàng làm thế.

Tin chắc điều đó là sai trái, Frank thu hết can đảm Scarlett không được làm như vậy, đưa những nhận xét mạnh đến nỗi nàng sững sốt im bật. Cuối cùng, để làm chàng yên lòng, nàng nhu mì nói rằng, nàng không có chủ trương thực sự như vậy. Chỉ tại quá mệt mỏi với Hiu và bọn níchgơ tự do nên nàng mới phát khùng thế thôi. Trong thâm tâm, nàng vẫn ngấm ngấm nghĩ đến chuyện ấy với đôi chút thêm muốn. Lao động tù nhân sẽ giải quyết được một trong những vấn đề gay go nhất của nàng, nhưng nếu Frank làm to chuyện thế...

Nàng thở dài. Nếu chỉ ít một trong hai xưởng cưa sinh lợi thì nàng còn có thể đành lòng vậy, nhưng Ashley làm ăn cũng chẳng hơn Hiu là mấy.

Thoạt đầu, Scarlett bất bình và thất vọng vì Ashley không nắm được ngay và làm cho xưởng máy sinh lợi gấp đôi thời kỳ nàng quản lý. Chàng thông minh thế, đọc nhiều sách thế, chẳng có lý do gì khiến chàng không thành công rực rỡ và làm ra hàng đồng của. Thế nhưng chàng lại chẳng thành công gì hơn Hiu. Những sai lầm, sự thiếu kinh nghiệm, thiếu đầu óc kinh doanh cùng những đắn đo áy náy trong thủ đoạn giao dịch ở chàng thật giống hết ở Hiu.

Tình yêu nồng cháy trong Scarlett vội vàng tìm có biện hộ cho Ashley, nàng không

nhìn hai người dưới cùng một góc độ. Hiu thì rảnh là ngu xuẩn hết đường cứu vãn rồi, còn Ashley chỉ là bờ ngõ trong kinh doanh mà thôi. Tuy nhiên, muốn hay không, nàng vẫn phải thừa nhận rằng không bao giờ Ashley có thể nhắm tính nhanh trong đầu và định một giá chính xác như nàng đã được. Đôi khi nàng tự hỏi có bao giờ chàng biết phân biệt nổi gỗ ván sàn với gỗ đà ngang. Bản thân chàng vốn là người hào hoa và bởi bản thân chàng là người đáng tin cậy, nên Ashley tin cậy mọi tên vô lại đến với mình và nhiều lần suýt làm nàng mất tiêu của nếu nàng không khéo léo can thiệp vào. Và nếu chàng cảm tình với ai, chàng sẵn sàng bán chịu gỗ cho họ, không cần nghĩ đến chuyện tìm hiểu xem họ có tiền gửi ngân hàng hoặc có tài sản gì không. Về mặt này, chàng cũng ngờ nghệch như Frank.

Nhưng chắc chắn chàng sẽ vỡ vạc tinh khôn ra! Và trong khi chờ đợi chàng rút được bài học, nàng rất mực khoan dung và kiên nhẫn với những sai lầm của chàng, như một người mẹ yêu thương. Mỗi tối khi chàng ghé qua nhà nàng, phờ phạc và chán nản, nàng tìm mọi cách khéo léo gợi ý giúp đỡ, không biết mệt. Nhưng mặc dầu nàng ra sức khuyến khích động viên, mắt chàng vẫn có một vẻ đờ đẫn kỳ lạ mà nàng không hiểu nổi và đâm sợ. Chàng đã khác đi nhiều, không còn là Ashley ngày xưa nữa. Nếu gặp được chàng một mình, chưa chừng nàng có thể tìm ra lý do cũng nên.

Tình hình đó làm nàng nhiều đêm mất ngủ. Nàng băn khoăn về Ashley vừa vì biết chàng chẳng sung sướng gì, vừa vì thấy rằng tình trạng ấy ắt không giúp chàng trở thành nhà kinh doanh gỗ giỏi. Nàng cảm thấy như bị cực hình vì nổi các nhà máy của mình nằm trong tay hai kẻ không có chút ý thức kinh doanh nào như Hiu và Ashley, đau lòng thấy những kẻ cạnh tranh cướp mất những khách hàng sộp nhất mặc dầu nàng đã làm việc cật lực và vạch kế hoạch thật cẩn thận cho những tháng phải nằm thúc thủ này. Ôi, giá nàng có thể trở lại làm việc! Nàng sẽ phỉ trách Ashley và nhất định chàng sẽ thạo dần. Và Jonni Gheligo có thể điều hành nhà máy kia để nàng lo việc bán gỗ và mọi sự sẽ tốt đẹp. Còn Hiu, anh ta có thể đánh xe đi giao hàng nếu anh ta vẫn muốn làm việc cho nàng. Anh ta chỉ có khả năng làm việc ấy thôi.

Dĩ nhiên, Gheligo có vẻ là một tay vô lương tâm, mặc dầu rất thông minh, nhưng...

nàng biết kiểm ra ai khác? Tại sao những người khác vừa thông minh vừa lương thiện lại ngại làm việc cho nàng đến thế? Nếu nàng thuyết phục được một trong những người đó nhận làm cho nàng, thay chân Hiu, nàng sẽ không phải lo lắng nhiều đến thế này, nhưng...

Tommi, mặc dầu lưng bị tật, là nhà giàu thầu khoán nhiều việc nhất thành phố và, theo lời mọi người làm ra khỏi tiền. Bà Meriuêzơ và Ronê phát tài, hiện đã mở một hiệu bánh ở khu trung tâm. Cửa hiệu được Ronê quản lý với một tinh thần tiết kiệm chính công Pháp và cụ cố Meriuêzơ giờ thay Ronê đánh xe đi bán patê, sung sướng được thoát khỏi cái gốc lò sưởi của mình. Các chàng trai nhà Ximmon nhiều nơi đặt mua gạch đến nỗi phải nung lò ba ca mỗi ngày. Và Kelz Oaitinh cũng hốt tiền bằng cái máy làm duỗi tóc vì anh ta bảo đảm da đen rằng họ sẽ không bao giờ được phép bầu cho liên danh ứng cử viên Cộng Hòa nếu còn để tóc quăn.

Tất cả những thành viên thông minh khác mà nàng quen biết người bác sĩ, luật sư, kẻ bán hàng cũng đều khấm khá. Tình trạng uể oải bơ phờ xâm chiếm họ thời kỳ ngay sau chiến tranh đã biến mất hoàn toàn và họ quá bận rộn lo xây dựng cơ nghiệp của bản thân, đâu còn thì giờ giúp xây dựng cơ nghiệp của nàng. Những người không bận rộn là những tay thuộc loại Hiu... hay Ashley.

Định làm ăn kinh doanh mà lại có mang thì thật rắc rối!

“Mình sẽ không bao giờ có con nữa“, nàng quyết định dứt khoát. “Mình sẽ không chịu giống những phụ nữ khác, năm nào cũng đẻ sòn sòn. Lạy chúa, thế sẽ có nghĩa là mỗi năm mất rõ ràng mình không thể vắng mặt ở đó lấy một ngày. Mình sẽ nói thẳng với Frank rằng mình không muốn có con nữa“.

Frank thì muốn có một gia đình đông đúc, nhưng nàng sẽ có cách thuyết phục chàng. Đây là đứa con cuối cùng của nàng. Hai xưởng cửa quan trọng hơn nhiều.

CHƯƠNG 42

Xcarlett sinh con gái, một hài nhi bé choắt đầu nhăn thín, xấu như một con khỉ không có lông và giống Frank một cách phi lý. Trừ người bố sượng mề, không ai có thể thấy nét gì đẹp ở con bé, nhưng hàng xóm láng giềng độ lượng bảo rằng tất cả trẻ sơ sinh xấu xí, cuối cùng, đều hóa ra xinh cả. Nó được đặt tên là Ilo Lâurino. Ilo, để nhớ đến bà ngoại Ilon và Lâurino, vì đó là cái tên thời thượng nhất để đặt cho con gái, cũng như Rôbot I. Li và Xtônual Jêchxon cho con trai, và ÊibrochemLincon và Imenxipêison (Giải Phóng) cho trẻ con da đen.

Nó sinh ra vào giữa một tuần lễ náo động điên cuồng, cả Atlanta căng thẳng chờ đợi một tai họa. Một gã da đen khoe là vừa hiếp một phụ nữ da trắng, liền bị bắt thật, nhưng chưa kịp đưa ra xử thì bẹn 3K đã đột nhập vào nhà giam và lẳng lẽ treo cổ gã. Đảng 3K hành động như vậy để tránh cho nạn nhân chưa được nêu tên khỏi phải ra làm chứng trước phiên tòa công khai. Cha và anh trai nàng thà bắn chết nàng còn hơn để nàng ra tòa, bêu nổi nhục trước thiên hạ, cho nên dân thành phố thấy việc tự động hành hình gã da đen là một giải pháp hợp tình hợp lý, thực tế là giải pháp đúng đắn duy nhất có thể chấp nhận được. Nhưng các nhà chức trách quân sự thì nổi giận. Họ chẳng thấy có lý do gì khiến cô gái không nên ra trước tòa như một nhân chứng.

Lính trấn bắt bớ lung tung, thề quét sạch bọn 3K dù có phải bắt giam tất cả những người da trắng ở Atlanta. Vừa khiếp sợ vừa hậm hực, đám da đen dọa đột một số nhà để trả đũa. Không khí nháo nhác, rộn lên những lời đồn đại, nào là bọn Yanki sẽ xử giảo hoạt nếu tìm ra tìm ra những lời đồn đại, nào là bọn da đen định phối hợp nổi dậy chống người da trắng. Dân chúng trong thành phố đóng kín cửa ra vào và cửa sổ, ở lì trong nhà, đàn ông không dám đi làm, để vợ con không ai che chở.

Năm mệt lả trên giường, Scarlett yếu ớt thầm cảm tạ Thượng Đế là Ashley đã khôn ngoan không tham gia đảng 3K, còn Frank thì quá lớn tuổi và non gan. Thật khủng khiếp biết bao nếu biết rằng bọn Yanki có thể ập đến nhà, bắt họ đi bất cứ lúc nào!

Tại sao đám thanh niên điên đầu trong đảng 3K không đề mặc mọi sự, mà lại cứ kích động bọn Yanki lên như thế? Xét cho cùng, có thể cô gái nọ không hề bị hiếp cũng nên. Có thể cô ta chỉ bị một cơn hoảng đăm ngớ ngẩn và cô ta, một lô đàn ông có thể bị mất mạng.

Trong bầu không khí này, khi mà thần kinh căng thẳng như đang theo dõi một cái ngòi cháy chậm nối liền với một thùng thuốc nổ, Scarlett lại mau chóng hồi sức. Cái khí lực lành mạnh đã nâng đỡ nàng vượt qua những ngày gay go gian khổ ở ấp Tara, giờ lại giúp nàng đứng vững và hai tuần sau khi sinh Ilo Lâurino, nàng đã đủ sức ngồi dậy, ngựa ngáy muốn hoạt động. Đến tuần thứ ba, nàng đứng dậy, tuyên bố là nàng cần phải lo liệu công việc của hai xưởng máy hiện đang đình đốn vì cả Hiu và Ashley đều sợ không dám bỏ mặc gia đình cả ngày.

Rồi xung đột xảy ra.

Lòng đầy tự hào vì mới được làm bố, Frank thu hết can đảm cấm Scarlett không được rời khỏi nhà trong lúc tình hình còn đang nguy hiểm như vậy. Nàng ấy đã không đếm xỉa tới mệnh lệnh đó của chàng và cứ đi lo công chuyện nếu chàng không đem gửi cả đàn ngựa lẫn xe của nàng ở một chuồng ngựa cho thuê kèm theo lời dặn là không được giao cho bất cứ ai ngoài chàng. Tệ hơn nữa, trong khi nàng ở cũ, chàng và Mammy đã kiên trì lục soát khắp nhà, tìm ra được chỗ nàng giấu tiền. Và Frank đã đem khoản đó gửi ngân hàng dưới tên chàng, thành thử bây giờ nàng không có cách nào thuê nổi một cỗ xe.

Scarlett cáu rầm lên với cả Frank lẫn Mammy, rồi đành phải dẫu dịu van xin và cuối cùng, khóc suốt một buổi sáng như một đứa bé giận hờn vì bị tước đoạt đồ chơi. Nhưng bất kể mọi đau đớn của nàng, hai người kia chỉ một mực: “ Thôi nào, cục đường phen của tôi! Mình còn đang yếu mệt như một em bé gái đau bệch!” và “ Cô Scarlett, nếu cô không thôi thôi nằm mình nằm mẫy, xõ cô xẽ chua, em bé bú vào đau bụng đó, chắc chắn dư một mẫy một nà hai vậy “.

Điên đầu lên, Scarlett lao qua sân sau sang nhà Melanie và lớn tiếng trút hết ảm ức

tuyên bố là sẽ đi bộ đến xưởng máy, nào là sẽ đi khắp Atlanta nói cho mọi người biết rằng nàng đã lấy phải đồ sâu bọ, nhưng nàng sẽ không để bị đối xử như một con bé đàn độn đầu. Nàng đã từng bắn một tên đàn ông và nàng sẽ lấy làm thích thú, phải, thích thú bắn một tên nữa, nàng sẽ...

- Ôi, chị không nên liều mạng! Nếu có chuyện gì xảy ra với chị thì em không sống nổi! Ôi, em xin...

- Tôi sẽ làm thế! Tôi sẽ đi bộ...

Melanie nhìn nàng và thấy đó không phải là cơn thác loạn của một người đàn bà còn yếu lả sau khi sinh nở. Mặt Scarlett in rõ cái quyết tâm liều lĩnh vong mạng mà Melanie đã bao lần nhìn thấy trên mặt ông Giêrôld O'Hara khi ông đã nhất quyết một điều gì. Nàng quàng tay ngang lưng Scarlett, ghì chặt lấy.

- Tất cả là tại em không dũng cảm như chị, nên cứ giữ lấy Ashley ở nhà với em suốt thời gian này trong khi lẽ ra anh ấy phải có mặt ở xưởng máy. Ôi, lạy Chúa! Em thật ngu xuẩn! Chị thân yêu, em sẽ bảo Ashley là em không sợ một tí nào, em sẽ sang bên ấy ở với chị và cô Pitti, để anh ấy trở lại làm việc và...

Ngay với riêng mình, Scarlett cũng chẳng dễ thừa nhận rằng nàng cho là Ashley không đủ sức độc lực đối phó với tình hình.

- Cô không phải làm thế! Nàng kêu lên. Liệu Ashley có thể làm được gì tốt đẹp nếu chú ấy lúc nào cũng lo lắng về cô? Người nào cũng khả ố hết! Ngay cả bác Pitor cũng không chịu lái xe cho tôi đi! Nhưng tôi bắt cần! Tôi sẽ đi một mình. Tôi sẽ đi bộ suốt cả quãng đường và sẽ mộ một đám thợ da đen ở đâu đó...

- Ô, không! Chị không được làm thế. Một chuyện gì kinh khủng khiếp có thể xảy đến với chị? Nghe nói cái trại Sentitao trên đường Đikêitor đầy những da đen góm ghiếc mà chị lại phải đi qua ngay cạnh đấy. Để em nghĩ coi... Chị thân yêu, chị hãy hứa với em là hôm nay chị hãy khoan đừng làm gì vội. Em sẽ nghĩ ra một cách gì đó. Hãy hứa với em là chị sẽ về nhà nằm, nom chị xanh dớt thế này. Hãy hứa với em đi nào.

Quá mệt vì con lười đình thính nọ không làm gì khác được, Scarlett phụng phịu hứa và quay về nhà, kêu kỳ bác bỏ mọi cố gắng làm lành của những người thân.

Chiều hôm ấy, một bóng người lạ tập tễnh qua hàng rào nhà Melanie và qua sân nhà bà Pitti. Hiển nhiên, đó là một trong những người mà Mammy và Dilxi thường gọi là “bọn hạ Hiu mà cô Meli nhật ở ngoài phố về cho ngủ dưới hầm diêu nhà cô”.

Tầng hầm nhà Melanie có ba buồng trước kia là chỗ ở cho gia nhân và để rượu. Bây giờ, Dilxi chiếm một buồng, còn hai buồng kia thường làm nơi tạm chú cho hàng lữ khách vắng lai cùng khổ, rách rưới. Ngoài Melanie, không ai biết họ từ đâu đến hoặc đi đâu, và cũng chẳng ai biết nàng tập hợp họ ở đâu. Có lẽ Mammy và Dilxi nói đúng nàng nhật họ từ ngoài phố về. Nhưng cũng như đám người thượng lưu và mấp mé thượng lưu đổ xô về phòng khách nhỏ của nàng, những người bất hạnh tìm đường đến gian hầm, ở đó họ được chu cấp cả bánh mì lẫn giường nằm, rồi khi tiếp tục lên đường lại được tiễn bằng những gói đồ ăn. Thường thường, khách trọ là những cựu binh Liên bang thuộc loại cục mịch, mù chữ, những con người không chốn nương thân, không gia đình, lang thang khắp đất nước, hy vọng kiếm được việc làm.

Nhiều khi, những phụ nữ nông thôn da nâu sậm, héo hắt, cùng lũ con nhỏ lấm lì, tóc xơ như sợi gai, cũng qua đêm tại đó, những người đàn bà bị chiến tranh biến thành quả phụ, mất hết vườn trại, giờ đây đi tìm họ hàng bị thất tán. Đôi khi hàng xóm bất bình vì sự có mặt của những người ngoại bang chỉ biết nói tí chút tiếng Anh hoặc không biết hoàn toàn bị thu hút xuống miền Nam bởi những câu chuyện huyền ảo về những vụ làm giàu dễ dàng. Có lần một đảng viên Cộng Hòa đã ngủ tại đó. Chí ít, Mammy cũng một mực khẳng định như vậy, bà nói rằng bà có thể ngửi được mùi Cộng Hòa cũng như ngựa có thể đánh hơi được rấn chuông, nhưng không ai tin lời Mammy vì ngay cả đến lòng từ thiện của Melanie cũng phải có một giới hạn nào đó. Chí ít mọi người cũng hy vọng là thế.

Phải, Scarlett nghĩ thầm trong khi ngồi ở cổng bên, đưa con nhỏ ẵm trên lòng, dưới ánh nắng nhạt chiều tháng mười một, đó là một trong những con chó què của Melanie. Mà quả là lão ta què thật!

Người đàn ông đang qua sân sau tập tễnh trên một cái chân gỗ, giống như Uyl Bentin. Đó là một ông già cao, gầy với cái đầu hói bản bóng lên hồng hồng và một bộ râu lâm lâm bạc dài đến nỗi có thể dắt vào thắt lưng. Bắn vào bộ mặt rắn đanh chẳng chịt vết sẹo, có thể đoán ông ta đã ngoài sáu mươi, song thân hình ông không hề có cái rệu rã của tuổi già. Mặc dầu mảnh khảnh và lóng ngóng, lại đi trên một chân gỗ, ông vẫn đi chuyển nhanh như một con rắn.

Ông bước lên bậc thêm, tiến về phía nàng và ngay cả trước khi ông cất tiếng, để lộ cái giọng mũi và cách phát âm chữ “r” trong cổ xa lạ với miền xuôi, Scarlett đã biết ông sinh trưởng ở miền núi. Mặc dầu quần áo rách rưới bản thủ, ở ông, cũng như ở phần lớn những người miền núi, có một vẻ tự hào thâm lặng mà dữ dội khiến người ta không dám nhìn. Râu ông hoen nước bã thuốc lá và một nạm thuốc lớn ngậm trong mồm làm cho mặt ông nom méo xệch. Mũi ông mảnh và sắc sù, lông mày rậm và xoắn như tóc phù thủy, lỗ tai đầy lông đâm ra từng chùm như tai linh cẩu. Mé dưới trán là một hồ mắt trống trơn từ đó một cái sẹo chạy dài đến má, vạch một đường chéo qua chòm râu. Con mắt kia nhỏ, bệnh bệch là lạnh lùng, một con mắt trần trần, tàn nhẫn. Một khẩu súng lục to tướng dắt lơ lơ ở đai quần và từ miệng chiếc ủng rách thò ra cái chuôi của một con dao săn.

- Bà Uylkz phải tui sang làm cho bà, ông ta nói ngắn gọn. Giọng ông khàn khàn, kiểu một người không quen nói, từng tiếng phát ra chậm chạp gần như khó khăn. Tên tui là Artsi.

- Tôi lấy làm tiếc là không có việc gì cho ông làm, ông Artsi ạ.

- Artsi là tên cái của tôi...

- Tôi xin lỗi. Vậy họ ông là gì?

Ông ta lại nhỏ.

- Thiết tưởng đây là việc riêng của tôi. Bà cứ gọi Artsi thôi cũng được.

- Tôi bắt cần biết họ ông làm gì! Tôi không có việc gì cho ông làm.

- Tôi nghĩ là có đấy. Bà Uylkz lo cuống lên vì bà đây cứ đại đột môn đi đây đi đó một mình, nên bà í phải tui sang đánh xe cho bà.

- Thật à? Scarlett kêu lên, bất bình với cả sự thô lỗ của lão già lẫn sự can thiệp của Meli.

Con mắt độc nhất của lão chiếu tướng lại nàng với vẻ cừu địch băng quơ, không nhằm cụ thể vào ai.

- Phải. Phận sự người lên bà là không có nên nhều sự mấy lên ông trong nhà khi họ tìm cách lo cho mình. Ví như bà phải đi đây đi đó, tui sẽ đánh xe cho bà. Tui ghét bọn níchgơ... và cả bọn Yanki nữa.

Lão chuyển nạm thuốc trong miệng sang hàm bên kia và không đợi mời, ngồi luôn lên bậc thêm trên cùng.

- Tui không có biểu rằng tui thích lái xe cho lên bà, cơ mà bà Uylkz rất tốt mấy tui, cho tui ngủ nhờ trong tầng hầm nhà bà í và bi rờ bà í phải tui sang đánh xe cho bà.

- Nhưng... Scarlett bối rối mào đầu, rồi ngừng lại và nhìn lão. Sau một lát, nàng bắt đầu mỉm cười. Nàng không ưa bộ mặt lão già tứ chiếng, song sự có mặt của lão sẽ làm cho mọi vấn đề trở nên đơn giản. Có lão ta bên cạnh, nàng có thể lên phố, đến xưởng máy, đi thăm các khách hàng. Không ai có thể nghi ngờ nàng có tình ý gì với lão, chỉ riêng vẻ bề ngoài của lão cũng đủ ngăn mọi tai tiếng xảy ra.

- Thôi được, nàng nói. Có nghĩa là nếu chồng tôi đồng ý.

Sau một cuộc nói chuyện riêng với Artsi, Frank miễn cưỡng chấp thuận và nhấn chủ chuồng ngựa cho thuê có thể giao lại cả ngựa lẫn xe. Chàng khổ tâm và thất vọng khi thấy chức năng làm mẹ đã không khiến Scarlett thay đổi như chàng đã hy vọng, nhưng nếu nàng cứ khăng khăng đòi trở lại hai cái xưởng máy đáng nguyên rửa của

nàng thì Artsi đúng là do trời phái đến.

Như vậy từ đó bắt đầu cái quan hệ mà thoát kỳ thủy đã khiến cả Atlanta sùng sốt Artsi và Scarlett hợp thành một cặp kỳ quặc, lão già thô lỗ với cái chân gỗ cứng đờ thò ra ngoài, bên trên cái chần bùn và người thiếu phụ trẻ xinh đẹp, ăn vận gọn gàng, trán nhăn lại lơ đãng. Người ta có thể thấy họ vào mọi lúc và ở mọi nơi trong nội thành và ven ngoại Atlanta, chả mấy khi nói với nhau, rõ ràng là không ưa nhau, nhưng bị ràng buộc với nhau vì nhu cầu chung, lão thì cần tiền, nàng thì cần sự che chở. Chí ít – các bà trong thành phố nói – cũng còn hơn là tro tráo rong ruổi khắp nơi với cái tay Butlrer ấy. Các bà thắc mắc tự hỏi không biết Rhett dạo này ở đâu, vì cách đây ba tháng, chàng đã đột ngột rời thành phố này và không ai biết hiện chàng đang ở đâu, kể cả Scarlett.

Artsi là một con người trầm lặng, không bao giờ mở miệng nếu không ai gọi chuyện và thường chỉ trả lời bằng những tiếng àu ầu. Sáng sáng, lão từ hầm nhà Melanie đến ngồi trên thềm trước nhà bà Pitti, nhai thuốc lá và nhổ vệt cho đến khi Scarlett ra và bác Pitor đánh xe từ chuồng ngựa tới. Bác Pitor sợ lão chỉ kém quỷ sứ hoặc bọn 3K và ngay cả Mammy khi đến gần lão cũng len lét đi thật sự lặng lẽ. Lão ghét người da đen, bọn này biết thế và sợ lão. Cộng với khẩu súng lục và con dao sẵn, lão tự trang bị thêm một cây súng nữa và tiếng đồn về lão lan rộng trong cư dân da đen. Không một lần nào lão phải rút súng hoặc thậm chí đặt tay lên thắt lưng. Chỉ riêng tác động tinh thần cũng đủ. Không một người da đen nào dám cười khi có mặt Artsi.

Có lần Scarlett tò mò hỏi tại sao lão ghét người da đen. Câu trả lời của lão khiến nàng ngạc nhiên vì thông thường, với mọi câu hỏi lão chỉ đáp: “ Thiết tưởng đây là việc riêng của tui “.

-Tui ghét chúng như tất cả những người miền núi ghét chúng. Bọn tui không bao rờ ưa chúng và bọn tui không bao rờ mua một đũa nào. Chính bọn nichgơ chúng nó gây nên chiến tranh. Tui ghét chúng cả vì có í nữa.

-Nhưng chính lão cũng tham gia chiến tranh kia mà.

-Thiết tưởng đây là đặc quyền của lên ông. Tui cũng ghét bọn Yanki, ghét hơn cả bọn nichgo nữa. Tui ghét chúng ngang ghét lên bà lắm mồm.

Sự thô lỗ thẳng thừng ấy làm cho Scarlett tức tối ngấm ngấm và muốn tổng cổ lão đi. Nhưng làm sao nàng có thể không cần đến lão? Còn cách nào khác có thể cho phép nàng tự do như vậy? Lão thô lỗ, bản thủ và đôi khi rất hôi hám, song lão được việc. Lão đánh xe cho nàng đến hai xưởng cưa, rồi từ đó trở về, đưa nàng đi gặp các khách hàng và trong khi nàng trò chuyện hoặc sai phai, lão chỉ ngồi nhõ vặt và trăn trăn nhìn vào khoảng không. Khi nào nàng xuống xe, lão cũng xuống và bám theo nàng từng bước. Những lúc này ở giữa những người thô lỗ cục cằn như thợ thuyền da đen hoặc lính Yanki, chẳng mấy khi lão rời nàng quá một bước.

Chẳng bao lâu, Atlanta cũng quen mắt dần với cái hình cảnh Scarlett với lão già hộ vệ kè kè và từ chỗ quen mắt, các bà đi đến thèm muốn sử tự do đi lại của nàng. Từ khi bọn 3K hành hình gã da đen, các bà các cô quý phái gần như cấm cung hẳn, ngay cả đi phố mua sắm cũng không dám, trừ phi đi tập trung thành nhóm năm, sáu người một. Vốn quen nếp sinh hoạt xã giao, họ không chịu nổi tình trạng này và, dẹp tự ái, họ bắt đầu khẩn cầu Scarlett cho mượn lão Artsi. Và khi nào không cần đến lão, nàng cũng đủ nhã ý để chiếu cố yêu cầu của họ.

Chẳng bao lâu, lão Artsi trở thành một thứ thiết chế ở Atlanta và các bà các cô ra sức giành nhau những thì giờ rỗi của lão. Sáng sáng, vào giờ điểm tâm, chả mấy bữa mà không thấy một đứa bé hoặc một đầy tớ da đen mang đến một mẫu giấy với những dòng như: “ Chiều này, nếu bà không dùng đến Artsi, xin cho tôi mượn. Tôi muốn mang hoa ra nghĩa trang”, “ Tôi phải đến hiệu trang phục nữ “. “ Tôi muốn nhờ lão Artsi đánh xe đưa bà cô Neli nhà tôi đi chơi hít thở khí trời “. “ Tôi phải đến thăm một nhà ở phố Pitor, mà ông tôi lại mệt không đưa đi được. Liệu Artsi có thể...”

Lão đánh xe phục vụ tất cả bọn họ, từ các cô gái, các bà có chồng đến các quả phụ, và đối với ai cũng biểu lộ một thái độ khinh mạn quyết liệt như thế. Hiển nhiên là lão không ưa phụ nữ, trừ Melanie, không ưa gì hơn bọn da đen và Yanki. Thoạt đầu, các bà các cô phật ý về sự thô lỗ của lão, sau rồi cũng quên đi và, bởi lão luôn im lặng,

trừ đôi lúc nhỏ bã thuốc ẩm ỉ, nên họ cũng coi lão đương nhiên như con ngựa do lão điều khiển, đến mức quên cả sự hiện hữu của lão. Thực tế là có lần bà Meriuêzơ đã kể với bà Miđ toàn bộ chi tiết về chuyện cô cháu gái bà ở cũ rồi mới nhớ ra sự của mặt của lão Artsi ở ghế xa-ích đằng trước.

Vào bất kỳ thời điểm nào khác, ắt không thể xảy ra tình hình như thế này được. Trước chiến tranh, tất cả không ai cho phép lão vào đến bếp của các bà. Người ta có thể dúm cho lão chút thức ăn qua cửa sau rồi xua lão đi. Nhưng giờ đây, người ta lại hoan nghênh sự có mặt của lão vì lý do an toàn. Cục cằn, bản thủ, mù chữ, lão tạo nên một bức tường thành che trở cho các bà các cô trước những kinh hoàng của công cuộc Tái Thiết. Lão không phải là bạn, cũng chẳng phải là đầy tớ. Lão là một vệ sĩ được thuê để bảo vệ nữ giới trong khi nam giới đi làm ban ngày hoặc vắng nhà ban đêm.

Scarlett cảm thấy như từ sau khi Artsi vào làm cho nàng, Frank rất hay đi khỏi nhà vào ban đêm. Chàng viện cớ là phải cân đối sổ sách ở cửa hàng, sự giao dịch buôn bán dạo này dồn dập đến nỗi chẳng còn mấy thời gian để làm việc đó vào ban ngày. Lại còn phải trông nom mấy người bạn ốm. Rồi nữa, cái tổ chức những người Dân Chủ tối thứ tư nào cũng họp để tìm cách giành lại quyền bầu cử và Frank không bao giờ bỏ sót một cuộc họp. Theo Scarlett, cái tổ chức ấy chẳng làm điều gì khác ngoài việc tranh cãi về những ưu điểm của tướng JonB. Gordon so với mọi vị tướng khác, trừ tướng Li và ôn lại chuyện chiến trận. Chắc chắn là nàng không nhận thấy một tiến bộ nào theo hướng giành lại quyền bầu cử. Nhưng rõ ràng là Frank khoái những cuộc họp ấy vì những đêm ấy, chàng vắng nhà đến sáng.

Ashley cũng đến trông nom các bạn ốm, cũng dự những cuộc họp của những người Dân Chủ, và chàng thường vắng nhà vào cùng những đêm như Frank. Những đêm ấy, lão Ashley hộ tống bà Pitti, Scarlett, Uêđ và bé Ilo qua sân sau sang nhà Melanie và hai gia đình cùng qua buổi tối với nhau. Các bà ngồi khâu vá trong khi Artsi nằm duỗi dài trên chiếc xôfa phòng khách ngáy khò khò, mỗi tiếng gáy lại làm hai chòm râu má bạc rung rung. Không ai mời lão dùng chiếc xôfa, bởi đó là thứ đồ đặc đẹp nhất trong nhà, nên các bà xót ruột rên thăm trong bụng mỗi khi lão nằm trên đó,

thượng cả ủng lên lớp vải bọc đẹp. Nhưng không ai đủ can đảm cự lão. Nhất là sau khi lão bảo rằng cũng may mà lão dễ ngủ, nếu không, chắc chắn tiếng các bà trò chuyện cục te cục təc sẽ làm lão phát điên lên mất.

Đôi khi Scarlett thắc mắc không biết Artsi từ đâu đến và đã sống ra sao trước khi đến ở căn hầm nhà Melanie, song nàng không hỏi gì. Bộ mặt độc nhõn dữ dằn của lão có một cái gì làm nhụt mọi ý muốn tò mò. Nàng chỉ biết lão là người miền núi phía Bắc qua giọng nói của lão, rằng lão đã ở trong quân đội và đã mất một chân, một mắt không bao lâu trước khi Liên Bang đầu hàng. Chính những lời nàng thốt ra trong một cơn phẫn nộ với Hiu Elxinh đã làm bật ra sự thật về quá khứ của Artsi.

Một buổi sáng, lão già đánh xe đưa Scarlett đến xưởng cưa do Hiu quản lý. Nàng thấy xưởng không hoạt động, đám da đen đi đâu và Hiu ngồi ỉu xiu dưới một gốc cây. Toán thợ của anh không đến xưởng, anh lúng túng không biết làm gì. Scarlett nổi khùng và không ngần ngại trút cơn giận lên đầu Hiu vì nàng vừa nhận được đơn đặt một khối lượng gỗ lớn, mà lại rất gấp. Nàng đã phải huy động cả duyên sắc, nghị lực lẫn tài thương thuyết mới đạt được đơn đặt hàng này, thế mà bây giờ xưởng im ắng như tờ.

- Đưa tôi đến xưởng kia vậy, nàng ra lệnh cho Artsi. Phải, tôi biết là sẽ mất nhiều thì giờ và chúng ta sẽ phải nhịn ăn trưa, nhưng tôi trả công lão để làm gì? Tôi phải bảo ông Uylkz ngừng việc khác lại để chạy cho tôi cái số gỗ này. Khéo mà cả thợ của ông ấy cũng không làm việc cũng nên. Đồ trời đánh! Tôi chưa thấy ai đàn độn như Hiu Elxinh! Tôi sẽ cho anh ta thôi ngay khi nào Jonni Gheligor xây xong mấy cái cửa hàng nọ. Tôi bắt cần việc Ghiligor đã phục vụ trong quân đội Yanki. Miễn là y được việc. Trước nay tôi chưa hề thấy một người Ailen nào lười biếng cả. Từ giờ tôi cạnh cái bọn da đen tự do. Không thể trông cậy vào chúng được. Tôi sẽ bảo Gheligor thuê cho tôi một số phạm nhân, Y sẽ có cách khiến bọn này làm việc tử tế. Y sẽ...

Artsi quay con mắt hung dữ về phía nàng và khi lão cất tiếng, cái giọng khàn khàn đầy vẻ giận dữ lạnh lùng.

- Hôm nào bà thuê tù là tui bỏ đi ngay hôm nay í, lão nói.

Scarlett sừng sốt.

- Trời đất! Tại sao?

- Tui chả lạ gì việc thuê tù. Tui gọi đó là sát tù. Mua người như mua là và đổi đãi còn tệ hơn đổi với la: đánh đập, bỏ đói, giết. Và ai lưu tâm đến việc đó? Nhà nước thì bắt cần vì nhà nước được tiền thuê. Những người thuê tù cũng bắt cần. Họ chỉ cốt sao cho tù ăn thật rẻ và bắt tù làm cật lực thôi. Âm ti địa ngục! Xưa nay tui chưa bao rờ coi trọng lên bà, bi rờ tui lại càng coi khinh họ.

- Cái đó thì có dính gì đến lão?

- Thiết tưởng là có, Artsi đáp gọn, và sau một giây lát ngừng nói tiếp. Tui đã là tù gần bốn chục năm.

Scarlett há hốc miệng và trong một lúc, rút lại dựa vào đệm ghế. Vậy ra đó là lời giải đáp câu đố về Artsi, lý do khiến lão không muốn cho ai biết họ của lão cũng như sinh quán hay bất cứ chi tiết nhỏ nào về quãng đời đã qua, nguyên nhân khiến lão nói năng khó khăn và căm thù đời một cách lạnh lùng đến thế. Bốn mươi năm! Hẳn là lão đã vào tù từ thời trai trẻ. Bốn mươi năm! Chà... hẳn lão đã bị kết án chung thân và loại tù này...

- Phải chăng... vì tội giết người?

- Phải, Artsi đáp cộc lốc và quật cương vào lưng ngựa. Vợ tui.

Cái miệng đằng sau bộ râu động đậy, như thể lão cười gằn trước vẻ sợ hãi của nàng.

- Tui không giết bà đâu, nếu đó là điều làm bà lo ngại. Chỉ có một lý do khiến người ta giết một người lên bà mà thôi.

- Lão đã giết vợ lão!

- Mụ í đã ngủ mấy thằng em tai tui. Nó chạy thoát. Tui không ân hận gì về việc giết

chết mẹ vợ í. Lén bà lăng lợ phóng đặng thì phải giết thôi. Luật pháp không có quyền bỏ tù một người lén ông vì chuyện í, thế mà tui đã bị tù.

- Nhưng... làm sao mà lão ra được? Lão vượt ngục ư? Hay lão được ăn xá?

- Bà muốn gọi là ân xá cũng được.

Đôi lông mày rậm đốm bạc của lão xoắn vào nhau như thế lão phải cố gắng chặt vật mới chấp nối được các chữ thành câu.

- Vào năm 64, khi Sớm tiến quân qua, tui đang ở nhà tù Milijvil như tui vẫn ở đó suốt bốn chục năm. Bấy rờ, quân ngục mấy gọi tất cả bọn tù lại và biểu là quân Yanki đang đến, đang đốt nhà và giết người. Nếu có gì tui căm ghét hơn cả bọn níchgơ hoặc lén bà thì đó là bọn Yanki.

- Tại sao? Lão đã... lão đã quen biết người Yanki nào chưa?

- Chưa. Cơ mà tui đã nghe nói về bọn chúng. Tui nghe nói chúng không bao rờ có thể chịu yên không dính vào chuyện của người khác. Chúng đến Giogia, giải phóng bọn níchgơ, đốt nhà của chúng ta và giết gia súc của chúng ta để làm gì cơ chứ? Thế, tay quân ngục biểu quân đội đang rất cần thêm lính và ket nào trong bọn tui nhập ngũ thì hết chiến tranh sẽ được tự ro... nếu lúc bấy rờ còn sống. Song bọn tui là tù chung thân... những tên sát nhân, tay quân ngục biểu là quân đội không cần bọn tui. Bọn tui bèn biểu tay quân ngục là tui không rông như phần lớn tù chung thân. Tui bị tù chỉ vì giết vợ tui mà mẹ í thì cần phải giết. Và tui muốn đánh yanki. Và tay quân ngục thông cảm, lén đưa tui ra mấy các tù nhân khác.

Lão ngừng lại hằm hừ.

- Hừ. Thực là nực cười. Người ta bỏ tui vì giết người, và người ta thả rui ra tự ro với một khẩu súng trong tay để giết người thêm nữa. Lại được là một người tự ro với một cây súng trong tay, quả thật là tốt đẹp. Bọn tui, đám tù ở Militjvli, đánh cừ, giết giặc hung... và bọn tui giết cũng lắm. Không có một ai đảo ngũ, theo tui biết. Và khi có

cuộc đầu hàng thì bọn tui được tự do. Tui thì mất cái chun này, con mắt này. Cơ mà tui chẳng tiếc.

- Ô, Scarlett thốt ra yếu ớt.

Nàng cố nhớ lại những gì nàng đã nghe kể về việc thả các tù nhân ở Militjvil trong cố gắng tuyệt vọng cuối cùng của Liên bang nhằm chặn đợt sóng tiến công của quân đội Somon. Kỳ Noel 1864, Frank đã nhắc đến chuyện đó. Chàng đã nói những gì nhỉ? Nhưng những hồi ức của nàng về thời gian ấy quá lộn xộn. Nàng lại cảm thấy nỗi kinh hoàng điên dại của những ngày đó, lại nghe thấy tiếng đại bác bao vây, lại trông thấy đoàn xe ròng rọc máu rớt xuống những con đường đất đỏ, lại thấy đoàn vệ binh địa phương lên đường, đám thiếu sinh quân như Phil Mid và những ông già như bác Henri với cụ cô Meriuêzơ. Và đám tù nhân cũng ra đi để chết trong buổi hoàng hôn của liên bang, để rét cóng trong mưa tuyết của chiến dịch cuối cùng ấy ở Tennixi.

Trong một khoảng khắc ngắn ngủi, nàng nghĩ thầm rằng cái lão già này đến đại, đi chiến đấu cho một nhà nước đã cướp đi mất bốn mươi năm của cuộc đời lão. Bang Giorgia đã cướp đi tuổi trẻ và thời trung niên của lão vì một tội ác mà theo lão, không phải là tội ác, vậy mà lão đã tự nguyện hiến dâng một cái chân và một con mắt cho bang Giorgia. Những lời chua chát của Rhett vào những ngày đầu chiến tranh trở lại trong trí nàng và nàng nhớ rằng chàng đã thề không bao giờ chiến đấu cho một xã hội đã biến chàng thành một kẻ bị ruồng bỏ. Nhưng đến khi cũng bĩ, chàng đã ra đi chiến đấu cho những người đàn ông miền Nam, từ tầng lớp thượng lưu đến hạ lưu, đều là những kẻ tình cảm chủ nghĩa ngốc dại coi trọng những hư từ hơn cả sinh mạng mình.

Nàng nhìn đôi tay già nua sứt sẹo của Artsi, hai khẩu súng lục cùng con dao sắc của lão và cái sợ lại nhói lên trong nàng. Liệu còn nhiều tù cũ được tự do như kiểu lão Artsi này không, những tên sát nhân, những kẻ thí mạng, đầu trộm đuôi cướp được ân xá nhân danh Liên bang? Chao, bất kỳ kẻ lạ mặt nào ngoài phố cũng có thể là một tên sát nhân! Nếu Frank biết sự thật về Artsi thì sẽ rắc rối to. Hoặc bấu bà Pitti... ồ, bà sẽ choáng tim mà chết mất. Còn như Melanie... Scarlett gần như ao ước có thể nói cho Melanie biết sự thật về Artsi cho cô ta trắng mắt ra. Thế mới đáng đời cô ta, cho chừa

cái thoi đi tha cái bọn rác rưởi về, giấm dúi đưa vào nhà bắt bạn bè họ hàng phải gánh chịu.

- Tôi... tôi lấy làm mừng vì lão đã kể với tôi, Artsi ạ. Tôi... tôi sẽ không nói với ai đâu. Nếu bà Uylkz và các bà khác biết hẳn họ sẽ rụng rời.

- Hừ. Bà Uylkz biết rồi. Tui đã kể hết với bà í nghe đêm đầu tiên bà í cho tôi ngủ nhờ ở căn hầm nhà bà í. Chứ bà tưởng tui lẳng lặng để một phụ nữ nhun hậu như bà í cho tui vào nhà mà không khai rõ tung tích mình hay sao?

- Lạy các thánh che chở cho chúng con, Scarlett kêu lên kinh hãi.

Melanie biết rõ người đàn ông này là kẻ sát nhân, lại là giết phụ nữ, vậy mà nàng đã không tống cổ lão ra khỏi nhà. Nàng đã giao cả con trai, cả bà cô, cả chị dâu và tất cả bạn bè cho lão. Nàng, người phụ nữ nhút nhát nhất, nàng không hề sợ ở nhà một mình với lão!

- Lên bà như bà Uylkz thì quả là tinh đời. Bà í thừa nhận là tui cũng đường được, không đến nỗi. Bà ấy thừa nhận là một thằng dối trá thì suốt đời dối trá và một thằng ăn chộm, thì suốt đời ăn chộm nhưng con người ta không giết người quá một lần trong đời. Và bà ấy cho rằng ai đã chiến đấu vì Liên bang tức thì đã xóa sạch mọi điều xấu họ đã làm. Mặc dù tui thiết tưởng việc tui giết vợ chẳng phải là điều xấu... Phải, lên bà như bà Uylkz thì quả là tinh đời... Và vui xin thưa mấy bà, hôm nào bà thuê tù làm việc là tui bỏ đi ngay í đấy.

Scarlett không trả lời gì cả, nhưng nàng nghĩ thầm: “Lão đi sớm ngày nào hay cho ta ngày ấy. Đồ sát nhân”.

Làm sao Meli đã có thể... có thể... như thế... Không có chữ nào để gọi cho trùng hành động của Meli, đi dung nạp cái tên côn đồ già này mà không nói cho bạn bè biết đó là một kẻ ra tù vào tội. Phục vụ trong quân đội là xóa sạch tội lỗi cũ! Melanie hiểu hết sức ngớ ngẩn về Liên bang, về những chiến sĩ kỳ cựu của nó và mọi thứ liên quan đến họ. Scarlett rửa thắm bọn Yanki và ghi thêm một điểm trong sổ thù hận của nàng đối

với chúng. Chúng đã gây nên một tình huống éo le buộc một người đàn bà phải giữ một tên sát nhân kè kè bên cạnh để che chở cho mình.

Trên đường về nhà cùng với Artsi trong hoàng hôn giá lạnh, Scarlett trông thấy một lô ngựa, xe nhà và xe tải tùm tumbên ngoài tiệm rượu “ Gái Thời Đại “. Ashley ngồi trên mình ngựa, vẻ mặt nhón nhác, căng thẳng, anh em nhà Ximmon thò mình ra khỏi chiếc xe độc mã khoa tay rồi rít, Hiu Elxinh, một mớ tóc nâu xõa xuống mắt, đang vung tay. Chiếc xe chở patê của cụ cô Meriuêzơ ở giữa đám nhón nháo ấy và khi đến gần, Scarlett trông thấy Tommi Uelbon và bác Hemolton ngồi chen chúc bên trên chiếc ghế lái xe.

“Mong sao bác Henri đừng về nhà trên cái của nợ ấy “, Scarlett bực dọc nghĩ thầm. “ Lẽ ra bác phải biết xấu hổ chứ, ai lại tự bêu mình trước con mắt mọi người trong cái xe thô tả ấy. Mà nào phải bác không có ngựa riêng. Bác làm thế chí cốt để tối tối cùng với cụ cô có thể đến tiệm rượu thôi “.

Đến ngang tầm đám đông, sự căng thẳng của họ phần nào truyền sang nàng mặc dầu nàng không thuộc loại nhạy cảm gì và làm tim nàng thất lại vì sợ hãi. “ Ôi! Mong rằng đừng có ai khác bị hiếp!” nàng nghĩ thầm. “ Nếu bọn 3K hành hình thêm một tên da đen nữa, bọn Yanki sẽ quét sạch chúng ta mất “.

Và nàng bảo Artsi:

- Dừng lại. Có chuyện gì không ổn.

Bà không nghe tôi ư? Dừng xe bên ngoài một tiệm rượu, Artsi nói.

- Lão không nghe tôi ư? Dừng lại. Xin chào tất cả mọi người. Artsi... bác Henri... có chuyện gì không ổn đấy? Nom chur vị thật...

Đám đông quay lại phía nàng, khẽ nhác mũ và mỉm cười, nhưng mắt lại long lanh một ánh phần khích mãnh liệt.

- Có ai ỏn và có cái không ỏn, bác Henri nói oang oang. Tùy theo cách nhìn của mỗi người. Theo như tôi hiểu, có quan lập pháp (1) không thể làm khác được.

“ Cơ quan lập pháp? “ Scarlett nhẹ người, nghĩ thầm. Nàng chẳng mấy quan tâm đến cơ quan lập pháp, cảm thấy công việc của nó hầu như không ảnh hưởng gì đến mình. Điều làm nàng kinh hãi là khả năng phát khùng một lần nữa của bọn lính Yanki cơ.

- Thế cơ quan lập pháp đang định làm gì?

- Họ từ chối thẳng thừng không phê chuẩn điều khoản bổ sung, cụ cố Meriêuêzơ nói, giọng đầy tự hào. Thế, cho bọn Yanki biết tay.

- Và thế rồi sẽ rắc rối thấy mẹ... xin lỗi, Ashley nói.

- À, điều khoản bổ sung ư? Scarlett hỏi, cố tỏ ra am hiểu tình hình.

Chuyện chính trị là ngoài tầm của nàng và ít khi nàng mất thì giờ nghĩ về đề tài đó. Đã có một điều khoản bổ sung thứ mười ba, hay có thể là mười sáu gì đó, được phê chuẩn cách đây ít lâu, song cả đến phê chuẩn nghĩa là gì, nàng cũng mù tịt. Cánh đàn ông bao giờ cũng rộn lên về những chuyện như thế. Mặt nàng lộ ra một vẻ gì đó chứng tỏ nàng không hiểu, khiến Ashkey mỉm cười.

- Chị biết đấy, đó là điều bổ sung về việc ban cho bọn da đen quyền bầu cử, chẳng giải thích. Khi đệ trình lên cơ quan lập pháp, họ từ chối không phê chuẩn.

- Họ thật đại! Bọn Yanki sẽ tọng nó vào cổ họng chúng ta, anh còn lạ gì!

- Tôi vừa nói sẽ rất rối to chính là theo nghĩa đó, Ashley nói.

- Ta thì tự hào nói về cơ quan lập pháp, tự hào về tinh thần dám nghĩ dám làm của họ! bác Henri quát to. Bọn Yanki không thể tọng nó vào cổ họng chúng ta nếu chúng ta không chịu nuốt.

- Chúng có thể và chúng sẽ làm thế, giọng Ashley bình tĩnh nhưng mắt chàng đầy vẻ

lo âu. Và điều đó sẽ làm cho chúng ta gay go hơn nhiều.

- Ô, Ashley, chắc chắn là không! Tình hình đến thế này là cùng rồi, không thể gay go hơn nữa đâu!

- Có chứ, tình hình có thể xấu đi, thậm chí xấu hơn cả hiện giờ. Giả dụ như ta có một cơ quan lập pháp toàn nghị sĩ da đen? Một thống đốc bang da đen? Giả dụ ta phải chịu một sự thống trị quân sự hà khắc hơn hiện nay?

Scarlett trở mặt ra kinh hãi khi hiểu ra phần nào.

- Tôi đã cố nghĩ xem điều gì có thể là tốt nhất cho bang Georgia. Cho tất cả chúng ta – mặt Ashley chảy dài ra. Đấu tranh với việc này theo cách của cơ quan lập pháp, để miền Bắc phần nộ với chúng ta và cả quân đội Yanki tập trung lực lượng buộc chúng ta dù muốn hay không cũng phải chấp nhận quyền bầu cử của người da đen, như thế có phải là khôn ngoan nhất không? Hay là... ngậm bồ hòn làm ngọt và dứt điểm với toàn bộ vấn đề một cách thoải mái nhất có thể? Rút cục, sẽ vẫn như thế cả thôi. Chúng ta bắt lực. Chúng ta đành phải nuốt cái liều thuốc đắng mà chúng nhất quyết bắt chúng ta uống. Có lẽ tốt hơn là chúng ta chịu khó uống, đừng có vùng vằng.

Scarlett hầu như không nghe chàng nói, chắc chắn là ý nghĩa trọn vẹn của những lời đó vượt quá tầm nhận thức của nàng. Nàng biết rằng Ashley, như mọi khi, vẫn nhìn thấy cả hai mặt của một vấn đề. Nàng thì chỉ nhìn thấy một mặt: Cái tát này vào mặt bọn Yanki có thể phương hạn đến nàng như thế nào.

- Anh sắp thành người của phe Cấp tiến và bầu cho đảng Cộng Hòa đấy hử, Ashley? Cự cố Meriêuêzơ gay gắt nói mĩa.

Im lặng căng thẳng, Scarlett trông thấy tay Artsi vươn nhanh về phía khẩu súng lục rồi dừng lại. Artsi nghĩ, và nhiều khi nói ra miệng, rằng cự cố là một người lăm điều và lão quyết không để cự lẳng mạ người chồng của cô Melanie, cho dù chồng cô có ăn nói như một gã dở hơi.

Về rồi đột nhiên biến mất khỏi mắt Ashley, nhường chỗ cho một ánh lửa giận dữ. Nhưng chàng chưa kịp nói thì bác Henri đã công kích cổ.

- Cái cụ này... quỷ bắt... xin lỗi cháu, Scarlett... Cụ ăn nói tào lao, sao cụ lại bảo Ashley thế!

Ashley biết tự lo cho bản thân, khỏi cần ông bênh nó, cụ cố lạnh lùng nói. Nó ăn nói như một tên Xkelonéc. Đành chịu cái con tườu! Ấy, xin lỗi Scarlett.

- Trước kia, tôi đã không tán thành ly khai, Ashley nói, giọng run lên vì giận dữ. Nhưng khi Gioria ly khai, tôi đã đứng về phía Liên bang. Và mặc dầu tôi không tán thành chiến tranh, rồi đã đứng trong hàng ngũ chiến đấu. Bây giờ, tôi không tán thành việc đẩy bọn Yanki đến chỗ phát khùng hơn nữa. Nhưng nếu cơ quan lập pháp quyết định làm thế, tôi sẽ đứng về phía phe cơ quan lập pháp. Tôi...

- Artsi, bác Henri đột ngột nói, lão, đưa cô Scarlett về nhà đi. Đây không phải chỗ của cô ấy. Dù sao, chính trị cũng không phải dành cho đàn bà và ở đây, người ta sắp sửa rửa bậy bây giờ. Đi đi, Artsi. Chúc ngủ ngon, Scarlett.

Trong khi xe lăn bánh xuôi đường Cây Đào, tim Scarlett đập rộn lên vì lo sợ. Liệu cái hành động rồ dại này của cơ quan lập pháp có tác hại gì đến sự an toàn của nàng không? Liệu nó có làm bọn Yanki điên đầu lên đến mức tước đoạt hai xương cưa của nàng không?

- Chà, Artsi lâu bầu, tui đã nghe truện châu châu đá xe, cơ mà đến giờ tui mới thấy. Các ông nội cơ quan lập pháp có thể cứ gào lên: “Hoan hô Jef Đêvix và Liên bang miền Nam” Cũng chẳng ích lợi gì cho họ... cũng như cho chúng ta. Cái bọn Yanki yêu nơgích, nhất quyết đưa chúng lên cai quản chúng ta. Cơ mà ta phải kính phục tinh thần các cha nội cơ quan lập pháp!

- Kính phục họ ư? Trời đánh thánh vật! Kính phục họ? Dem mà bắn bỏ đi thì có! Làm thế chỉ tổ bọn Yanki bỏ xuống đầu chúng ta như điều hâu xà xuống đất bắt gà con. Tại sao họ không thể phê... phê... chắc, nghĩa là làm cái điều cần làm để xoa dịu bọn

Yanki thay vì lại khích chúng lên. Sớm muộn chúng cũng sẽ buộc ta phải khuất phục, vậy thì tại sao ta không khuất phục ngay bây giờ đi.

Artsi chăm chăm nhìn nàng bằng con mắt giá băng.

- Khuất phục không đâu tranh ư? Lên bà thật không biết tự trọng gì hơn loài dê.

Khi Scarlett thuê người tù nhân, năm cho mỗi xưởng, Artsi thực hiện lời đe dọa của mình và khước từ không dính dáng gì với nàng nữa. Tha hồ cho Melanie khẩn khoản, tha hồ cho Frank hứa trả công cao hơn, lão vẫn không chịu đánh xe cho Scarlett nữa. Lão sẵn sàng hộ tống Melanie, bà Pitti, India hoặc các bạn của họ đi khắp thành phố, nhưng Scarlett thì dứt khoát không. Thậm chí lão từ chối cả những người kia nếu có Scarlett trong xe. Đối với, chịu sự phán xử như vậy của lão già trở trêu, lại càng trở trêu hơn khi nàng biết cả gia đình và bạn bè đều tình với lão già.

Frank đã khản khiết khuyên nàng đừng làm thế. Ashley mới đầu cũng không chịu nhận lao tù; mãi sau khi Scarlett khóc lóc, van xin và hứa sẽ thuê những người da đen tự do khi nào thời thế khá hơn, chàng mới miễn cưỡng nghe vậy. Hàng xóm láng giềng phản đối thẳng thừng đến nỗi Frank, bà Pitti và Melanie gần như không dám cất đầu. Ngay cả bác Pitor và Mammy cũng tuyên bố rằng dùng tù làm công là mang tai họa, chứ chẳng tốt lành gì. Ai nấy đều bảo lợi dụng nỗi khốn cùng và bất hạnh của người khác là sai trái, xấu xa.

- Sao trước kia các người không phản đối việc bắt bọn nô lệ làm lụng? Scarlett công phần kêu lên.

À, cái đó lại khác. Tầng lớp nô lệ không khốn cùng cũng chẳng bất hạnh. Bọn da đen dưới chế độ nô lệ trước kia còn sướng gấp bội bây giờ, khi chúng được tự do, không tin cứ thử nhìn xung quanh mà xem! Nhưng, cũng như mọi khi, sự đổi lập chỉ có tác dụng làm Scarlett thêm quyết tâm thực hiện ý đồ của mình. Nàng gạt khỏi cương vị quản lý xưởng cưa giao cho việc đánh xe chở gỗ và dứt điểm nốt những chi tiết cuối cùng của hợp đồng thuê Jonni Gheligor.

Xem ra trong đám nàng quen biết, hắn là người duy nhất đồng tình với việc thuê tù. Hắn gật cái đầu tròn, khen đó là một nước cờ thông minh. Nhìn gã cự đô-kê nhỏ con, đứng vững chãi trên đôi chân ngắn vòng kiềng, bộ mặt quỉ lùn rắn đanh và lý tài, Scarlett nghĩ: “ Ai giao ngựa cho hắn cưỡi, hắn không biết quý ngựa. Mình thì chẳng đời nào để cho hắn đến gần bất cứ con ngựa nào của mình”.

Nhưng giao cho hắn một toán phạm nhân thì nàng chẳng áy náy gì.

-Vậy tôi sẽ toàn quyền xử lý đám này chứ? Hắn hỏi, đôi mắt lạnh như hai viên mã não xám.

-Toàn quyền. Tôi chỉ yêu cầu là anh làm sao cho xưởng cưa chạy đều và giao gỗ đúng lúc tôi cần và đúng số lượng tôi cần.

-Giờ tôi là người của bà, Jonni nói gọn. Tôi sẽ báo cho ông Uelbon là tôi thôi việc ở chỗ ông ấy.

Trong khi hắn rẽ lối qua đám thợ nề, thợ mộc và phu hồ, Scarlett cảm thấy như trút được gánh nặng và tinh thần phấn chấn hẳn lên. Quả vậy, Jonni đúng là người nàng cần. Hắn cứng rắn, tàn nhẫn và không ngó ngàng chút nào. “ Một thằng bần dân Ailen đang máu làm giàu “, Frank miệt thị gọi hắn như thế, nhưng Scarlett lại coi trọng hắn chính vì lý do ấy. Nàng biết rằng một người Ailen quyết tâm đạt đến một cái gì là một người đáng giá cần tuyển mộ, bất kể cá tính anh ta như thế nào. Và nàng cảm thấy gần gũi với hắn hơn nhiều người thuộc tầng lớp nàng, bởi vì Jonni hiểu giá trị của đồng tiền.

Ngay từ tuần đầu thay Hiu ở xưởng cưa, hắn đã chứng minh mọi hy vọng của nàng là có cơ sở, với năm tù nhân, hắn hoàn thành một khối lượng công việc mà Hiu không bao giờ đạt được với tốp thợ gồm mười người da đen tự do. Hơn thế nữa, nhờ có hắn, Scarlett dành được nhiều thời gian rảnh rỗi hơn bao giờ hết, kể từ khi... đến Atlanta hồi năm ngoái, vì hắn không thích nàng có mặt ở xưởng và nói thẳng như thế.

-Bà cứ lo việc bán, để tôi lo việc sản xuất ra gỗ, hắn cộc cằn nói. Một cái trại tù không

phải là chỗ hợp với một phu nhân, điều ấy nếu chưa có ai khác nói với bà thì giờ đây Jonni Gheligor này xin thưa với bà như vậy. Tôi vẫn giao gỗ đầu vào đây, phải thế không nào? Ô, vậy thì tôi không muốn ngày nào cũng bị kèm như ông Uylkz. Ông ấy mới cần được kèm riết. Còn tôi thì không.

Thế là Scarlett miễn cưỡng phải bỏ lại xưởng của Jonni, sợ đến luôn hẳn có thể phá ngay không làm nữa thì nguy. Nhận xét của hẳn rằng Ashley cần được kèm riết, làm nàng đau nhói vì nó chứa đựng nhiều sự thật hơn nàng muốn thừa nhận. Với đám thợ tù, Ashley xoay sở cũng chả hơn gì mấy so với hồi điều khiển đám da đen tự do, mặc dầu chàng không hiểu vì sao. Hơn nữa, xem vẻ như chàng xấu hổ về chuyện phải thúc tù làm việc và dạo này chàng chẳng có gì nói với nàng.

Scarlett thấy lo về sự thay đổi đang diễn ra nơi chàng. Đầu chàng giờ đây đã có những sợi bạc điểm vào mái tóc vàng rơm và đôi vai rụn xuống, mệt mỏi. Hiếm khi thấy chàng mỉm cười. Chàng không còn giống Ashley vui vẻ hồn nhiên bao năm trước đây đã làm nàng say mê. Dường như một nỗi đau đớn khó bề chịu nổi đang ngấm ngấm gặm nhấm chàng và miệng chàng có một vẻ u uất làm cho nàng thất vọng tê tái. Nàng những muốn ghì riết đầu chàng xuống vai mình, vuốt mái tóc đang chớm bạc mà kêu lên: “Hãy nói cho em biết điều gì đang giày vò anh! Em sẽ xoa dịu, sẽ làm cho anh thanh thản hơn trở lại!”

Nhưng cái vẻ câu nệ và xa vắng của chàng khiến nàng vẫn phải giữ khoảng cách.....

(1) Tức nghị viện của bang Giorgia.

CHƯƠNG 43

Đó là một trong những ngày tháng chạp hiem hoi có nắng ấm gần như thời tiết thu muộn. Những chiếc lá khô đỏ vẫn cố bám trên cây sồi trong sân nhà bà cô Pitti và bãi cỏ úa vẫn cố níu giữ chút màu xanh thoi thóp ngả sang vàng. Scarlett ẵm đứa con nhỏ trong tay bước ra hàng hiên bên cạnh và ngồi xuống một chiếc ghế xích đu đặt giữa một mảng nắng. Nàng mặc một chiếc áo dài mới màu xanh điểm hàng thước vải viền đen gấp khúc và đội một chiếc mũ trong nhà bằng đăng ten do bà cô Pitti làm cho nàng. Cả hai thứ đó đều rất hợp với nàng, nàng biết vậy và rất thích. Khôi phục lại vẻ xinh đẹp sau bao tháng ròng nom như ma, thật khoan khoái biết bao!

Đang ngồi đu đưa ru con và hát nhỏ nhỏ một mình, nàng bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa chạy ngược phố bên và, tò mò ghé mắt qua mớ dây leo chằng chịt của đàn nho héo ở rìa hiên, nàng trông thấy Rhett Butler đang tiến về phía nhà.

Rhett đã vắng mặt ở Atlanta nhiều tháng, ngay sau khi ông Giêrôld chết, trước khi bé Ilo ra đời khá lâu. Scarlett cũng có lúc nhớ chàng, nhưng giờ đây, nàng ước ao mãnh liệt có cách nào để trách gặp chàng. Thực tế, nhìn thấy bộ mặt đen xạm của chàng, ngực nàng nhói lên một cảm giác phạm lỗi pha lẫn với hoảng sợ. Lương tâm nàng canh cánh một vấn đề liên quan đến Ashley mà nàng không muốn tranh luận với Rhett, nhưng nàng biết anh chàng này sẽ nêu ra, bất chấp mọi ý muốn của nàng.

Rhett dừng ngựa ở cổng, nhẹ nhàng nhảy xuống đất và trong khi bôn chôn nhìn chàng, nàng chợt thấy chàng giống hệt một bức minh họa ở một cuốn sách mà Uêđ luôn luôn mè nheo nàng đọc to cho nó nghe.

“Chỉ thiếu những chiếc vòng đeo tai và một con dao cán giữa hao hàm răng”, nàng nghĩ thầm “Chà, dù có là tướng cướp hay không, hôm nay anh ta cũng đừng hòng cắt cổ mình “.

Trong khi chàng theo lối đi tiến lại phía nàng, Scarlett nở một nụ cười duyên dáng

nhất, cất tiếng chào chàng. Thật là may, nàng lại đang mặc chiếc áo mới, đội chiếc mũ hợp với toàn thể, nom rất xinh! Bằng vào luồng mắt chàng liếc nhanh trên người mình, nàng biết chàng cũng đánh giá thế.

- Lại thêm một con nhỏ! Chà, Scarlett, quả là một điều bất ngờ! chàng cười và cúi xuống kéo tấm mền lót khỏi khuôn mặt xấu xí của Ilo Lâurino.

- Đừng có vớ vẩn, nàng đỏ mặt nói. Anh có khỏe không. Rhett? Anh đi đâu biệt tăm?

- Thế đấy. Cho tôi bế cháu tí, Scarlett. Ô, tôi biết ẵm trẻ sơ sinh mà. Tôi đã từng làm nhiều việc kỳ lạ. Chà, trông thằng bé giống Frank như đúc, chỉ thiếu hai chòm râu má, nhưng nó sẽ mọc thôi.

- Tôi hy vọng là không. Nó là con gái.

- Con gái à? Thế thì càng tốt. Con trai phiền toái lắm. Đừng bao giờ đẻ thêm con trai nữa, Scarlett.

Đầu lưỡi nàng đã ngứa ngáy toan chua chát trả lời rằng nàng không bao giờ muốn có con nữa, dù là trai hay gái, nhưng nàng tự kiềm chế kịp thời và mỉm cười, lục nhanh trong óc kiếm một đầu đề nói chuyện để trì hoãn cái phút khó chịu khi vấn đề nàng e ngại bị khai ra.

- Chuyến đi của anh tốt đẹp chứ, Rhett? Lần này anh đi đâu?

- Ô... Cuba... Hiu Orlêan... một số nơi khác nữa. Đây, Scarlett đỡ lấy cháu. Nó bắt đầu nhỏ dần, mà tôi không rút được mùi – soa. Con bé thật đáng yêu, nhưng nó làm ướt hết ngực áo sômi của tôi rồi.

Nàng ôm con vào lòng và Rhett trỗi nải ngồi lên hàng lan can, rút một điều xì gà từ một cái hộp bằng bạc.

- Anh lúc nào cũng đi Niu Orlêan, nàng nói và hơi dẩu môi, mà chẳng bao giờ cho tôi biết anh làm gì ở đây.

Tôi là một con người cần cù, Scarlett ạ. Có lẽ công việc buộc tôi đến đây.

- Anh mà cần cù! Nàng cười ngược ngạo. Cả đời, anh chưa bao giờ lao động. Anh quá lười nhác. Anh chỉ làm được một việc là tài trợ cho bọn Bị Thảm trong công chuyện bắt lương của chúng, lấy nửa số lời lãi hối lộ bọn quan chức Yanki để chúng cho anh tham gia vào những mưu đồ bóc lột đám dân thường chúng tôi.

Chàng ngật đầu ra sau, cười.

- Còn cô, cô thích làm thế nào để có đủ tiền đút lót bọn quan chức để có thể làm như tôi?

- Chỉ nghĩ thế đã... Nàng bắt đầu lúng túng.

- Nhưng có lẽ một ngày kia cô sẽ làm ra đủ tiền để tiến hành hối lộ trên qui mô lớn. Rất có thể cô sẽ làm giàu trên lưng bọn tù cô đang thuê cũng nên.

- Ô, nàng nói, hơi bối rối, làm sao anh phát hiện ra đám tù của tôi sớm thế?

- Tôi tới đây đêm qua và ngồi cả tối ở tiệm “ Gái Thời Đại “, nơi có thể nghe mọi tin tức trong thành phố. Đó là nhà ngân hàng trao đổi chuyện ngồi lê đôi mách. Còn rõ ràng hơn cả một câu lạc bộ khâu may của phụ nữ nữa kia. Mọi người đều bảo tôi là cô đã thuê một toán tù và giao cho tên lưu manh Gheligo bắt họ làm chí chết.

- Bịa đặt, nàng giận dữ nói. Hắn không thể bắt họ làm chí chết. Tôi trông chừng không để xảy ra như thế.

- Thật không?

- Tất nhiên là thật chứ. Mà làm sao anh có thể dấn động đến những điều như vậy?

- Ôi, tôi xin lỗi Ken đi phu nhân. Tôi biết động cơ của bà bao giờ cũng tốt, không thể chê trách được. Song, Jonni Gheligo là một tên vũ phu lạnh lùng chưa từng thấy. Tốt hơn là nên canh chừng hắn kẻo khi có thanh tra đến thì lòi thối to.

-Anh hãy lo việc anh, còn việc tôi, để tôi lo, nàng bất bình nói. Và tôi không muốn nói chuyện bộn bề ấy nữa. Mọi người cứ làm rộn lên về chúng, thật khả ố. Đó là việc riêng của tôi... Mà anh chưa kể tôi nghe anh làm gì ở Hiu Orlêan. Anh đến đây thường xuyên đến nỗi mọi người đều bảo là...

Nàng ngừng lại. Nàng không có ý định đẩy câu chuyện đi xa đến thế.

- Họ bảo sao?

- À... rằng anh có một người yêu ở đó. Rằng anh sắp lấy vợ. Có thật thế không, Rhett?

Nàng đã thắc mắc muốn biết về chuyện này từ lâu đến nỗi không thể kìm lại câu hỏi thẳng thừng đó. Nghĩ đến chuyện Rhett có thể lấy vợ, nàng thấy nhói lên một thoáng ghen tuông kỳ cục, mặc dầu nàng không biết nguyên do vì đâu.

Cặp mắt giấu cợt của chàng bỗng linh hoạt hẳn lên, chàng đón cái nhìn của nàng, chiếu tướng lại cho đến khi má nàng hơi đỏ lên.

- Điều đó có quan trọng đối với cô không?

- À, tôi không muốn mất tình bạn của anh, nàng nói ra vẻ nghiêm trang và cố làm bộ vô tư, cúi xuống quần tằm mềm lót chặt hơn quanh đầu Ilo Lâurino.

Chàng bỗng phá lên một nhịp cười ngắn và nói:

- Hãy nhìn tôi này, Scarlett.

Nàng miễn cưỡng ngước lên, mặt càng đỏ ửng.

- Cô có thể nói với những người bạn tò mò của cô rằng khi nào tôi cưới vợ, đó sẽ là vì tôi không thể chiếm hữu người đàn bà tôi cần bằng bất kỳ cách nào khác. Và cho đến nay, tôi chưa cần người đàn bà nào đến mức phải cưới nàng.

Lúc này thì Scarlett ngượng ngập và bối rối thật sự, vì nàng nhớ lại cái đêm trong thời

kỳ bao vây, ở chính hàng hiên này, chàng đã nói: “ Tôi không phải là một người đàn ông thích hợp với hôn nhân” và thản nhiên đề nghị nàng bắt bô với chàng. Nàng cũng nhớ lại cả cái ngày ghê gớm hồi chàng đang bị giam giữ, nhớ lại và xấu hổ. Một nụ cười tinh quái từ từ nở trên khuôn mặt chàng khi chàng đọc thấy những điều ấy trong mắt nàng.

- Nhưng tôi sẽ thỏa mãn sự tò mò phàm tục của cô vì cô đã hỏi toạc ra như vậy. Không phải vì một người tình mà tôi đến Hiu Orlean. Đó là vì một đứa trẻ, một thằng bé.

- Một thằng bé?

Thông tin bất ngờ này làm Scarlett ngớ ra đến nỗi quên cả ngượng ngáp.

- Phải, tôi là người bảo trợ hợp pháp của nó và tôi chịu trách nhiệm về nó. Nó đang học ở Orlean. Tôi thường xuyên đến đây để thăm nom nó.

- Và mang quà cho nó?

Vì vậy cho nên anh ta bao giờ cũng biết Uêđ thích loại quà gì, nàng nghĩ thầm.

- Phải, chàng miễn cưỡng đáp cộc lốc.

- Chà, tôi không ngờ đấy! Nó có ngoan không?

- Không. Cực kỳ tinh nghịch. Tôi những muốn giá nó không ra đời. Con trai thật là nhiều sự. Cô còn muốn biết điều gì khác nữa không?

Đột nhiên chàng có vẻ cau kỉnh, mặt sa sầm, như thể hối tiếc là đã nhắc đến chuyện ấy.

- À thôi, nếu như anh không muốn kể với tôi nữa, nàng kênh kiệu nói, tuy trong bụng rất háo hức muốn biết thêm. Nhưng quả là tôi không thể hình dung anh trong vai trò người bảo trợ.

Và nàng cười to, hy vọng làm chàng luống cuống.

- Phải, tôi chắc cô không thể. Tầm nhìn của cô rất hạn chế.

Chàng không nói gì nữa và lặng lẽ hút xì –gà một lúc. Nàng cố tìm một câu trả miếng không kém phũ phàng, nhưng nghĩ không ra.

- Tôi sẽ rất cảm ơn nếu cô đừng nói cho ai biết gì về chuyện này, cuối cùng chàng nói. Mặc dầu tôi cho rằng yêu cầu một người đàn bà ngậm miệng là yêu cầu một điều bất khả.

- Tôi biết giữ bí mật, nàng nói với cái vẻ của một người bị xúc phạm đến nhân cách.

- Thật chứ? Thật thú vị khi phát hiện thấy những đức tính không ngờ tới ở bạn bè. Thôi, đừng có sung mặt lên nữa, Scarlett. Tôi xin lỗi vì đã thô lỗ, nhưng kể ra cô cũng đáng được một bài học vì cái thói thốc mách ấy. Hãy mỉm cười với tôi một cái và hãy vui vẻ một vài phút trước khi tôi nêu ra một vấn đề không vui vẻ gì.

Ôi, lạy chúa! Nàng nghĩ thầm, anh ta lại sắp sửa nói về Ashley và xưởng cưa đây! Và nàng vội vàng mỉm cười, phô lúm đồng tiền để đánh lạc hướng.

- Anh còn đi những đâu nữa, Rhett? Không phải suốt thời gian vừa rồi, anh chỉ ở Hiu Orlilêna chứ?

- Không, tháng cuối cùng, tôi ở Charlextan. Cha tôi đã mất.

- Ôi, xin chia buồn cùng anh.

- Khỏi. Tôi dám chắc cha tôi chẳng buồn gì về nỗi phải chết và tôi dám chắc tôi cũng chẳng buồn gì về cái chết của ông.

- Rhett, sao anh nói gì mà gớm ghiếc thế!

- Sẽ còn gớm ghiếc hơn nhiều nếu tôi giả vờ buồn trong khi tôi không buồn, phải

không nào? Giữa cha con tôi, không bao giờ có chút tình yêu thương nào hết. Tôi không nhớ có lần nào ông không trê trách tôi. Tôi quá giống ông nội tôi, mà cha tôi thì chê trách ông nội tôi thậm tệ. Khi tôi lớn lên, từ chỗ chê trách, ông đi đến ghét bỏ thực sự và tôi phải thừa nhận rằng tôi chẳng mất công để làm cho ông thay đổi thái độ với tôi. Tất cả những điều cha tôi đòi hỏi ở tôi đều chán ngấy! Và cuối cùng, ông ném tôi vào đời, không một xu và không một sự chuẩn bị nào khác ngoài việc đào luyện thành một chàng công tử Charlexton, một tay súng cừ và một tay đánh bài pôcơ thượng thặng. Và khi tôi chẳng những không chết đói mà còn tận dụng suýt sặc tài đánh Pôcơ để sống như một ông hoàng, thì dường như ông coi đó là một điều xỉ nhục cho chính bản thân ông. Ông xấu hổ về việc một người trong gia đình Butler trở thành một tay cò bạc đến nỗi khi tôi trở về gia đình lần đầu, ông đã cấm mẹ tôi không được gặp tôi. Và suốt thời kỳ chiến tranh, trong khi tôi làm công việc vượt rào phong tỏa phí ngoài Charlexton, mẹ tôi cứ phải nói dối để lên đi gặp tôi. Tất nhiên, những cái đó làm sao có thể khiến tôi yêu ông hơn.

- Ô, tôi hoàn toàn không biết những chuyện đó.

- Cha tôi thuộc loại mà người ta gọi là một ông già quý phái chính cống dòng cổ xưa, có nghĩa là dốt nát, đần độn, cố chấp và không có khả năng suy nghĩ theo mạch nào khác ngoài những nếp nghĩ suy của các ông quý phái khác dòng cổ xưa. Ai nấy đều trầm trồ khâm phục ông về việc đã từ tôi và coi tôi như đã chết rồi: “ Nếu mất phải người làm nhục người thì hãy rút nó ra (1). Tôi là con mắt phải của ông, con trai cả của ông bà ông rút tôi ra hoàn toàn không để sót một tí gì.

Thích thú nhớ lại, chàng hơi mỉm cười, nhưng mắt vẫn rắn đanh.

- Ô, tất cả những cái đó tôi có thể tha thứ, nhưng tôi không thể bỏ qua những gì ông đã làm đối với mẹ tôi và em gái tôi từ khi kết thúc chiến tranh. Mẹ và em gái tôi gần như lâm vào cảnh bần hàn cơ cực. Ngôi nhà ở đồn điền đã bị thiêu ra tro và các ruộng lúa lại trở thành đồng lầy. Còn ngôi nhà ở thành phố thì phải bán đi để nộp thuế, giờ thì hai mẹ con sống trong hai gian buồng mà thậm chí để bọn da đen ở cũng còn không xứng. Tôi đã gửi tiền cho mọi tôi, nhưng cha tôi gửi trả lại – đồng tiền ô uế, cô

hiếu không! Và nhiều lần tôi đã đến Charlextown, thậm chí đưa tiền cho em gái tôi. Nhưng bao giờ cha tôi cũng phát giác ra và làm râm rĩ lên với nó, đến độ nó thấy cuộc đời chẳng đáng sống nữa, tội nghiệp con bé. Và tiền lại được trả về cho tôi. Tôi không biết hai mẹ con sống ra sao... À, mà tôi có biết. Em trai tôi đã hết sức tài trợ trong phạm vi khả năng của nó, tuy nó chẳng có nhiều nhận gì để san sẻ và nó cũng không chịu nhận gì của tôi nốt – đồng tiền của kẻ đầu cơ là đồng tiền mang tai họa, cô thấy không! Ngoài ra hai mẹ con trông vào lòng từ thiện của bạn bè nữa. Bà dì Leili của cô rất tốt. Cô biết đấy, bà là một trong những người bạn quý nhất của mẹ tôi. Bà đã cho mẹ và em gái tôi quần áo và.... Trời đất! Mẹ tôi phải nhận của bố thí!

Đây là một trong những dịp hiếm hoi nàng thấy Rhett trút bỏ mặt nạ. Mặt chàng đánh lại, phần căm ghét cha thật sự, phần xót xa cho mẹ.

- Dì Lêili ư! Nhưng lạy Chúa, Rhett, bà ấy chả có gì mấy, ngoài những gì tôi gửi cho bà!

- À, thế ra do như vậy! Cô bạn thân mến, cô thật kém giáo dục, ai lại đi khoe khoang một điều như thế cho tôi thêm nhục. Cô phải để tôi gửi tiền lại cô!

- Rất vui lòng! Scarlett nói, đột nhiên nhếch miệng cười và Rhett cũng mỉm cười đáp lại.

- A, Scarlett, mới thấy hơi đồng đôla mà mắt cô đã lấp lánh! Cô có chắc là ngoài máu Ailen cô không có máu Xcôtlen, hoặc thậm chí Do Thái, trong huyết quản?

- Đừng có khả ố thế! Tôi có định nói toẹt vào mặt anh về chuyện tôi giúp dì Lêili đâu. Nhưng tình thực, bà ấy cứ tưởng tôi làm ra tiền lắm. Bà ấy luôn viết thư xin tôi thêm và lạy chúa chứng giám, khỏi cần phải cấp đỡ cả thành phố Charlextown, tôi cũng đủ gánh nặng rồi. Cha anh mất vì bệch gì?

- Bệch đói quý tộc, tôi nghĩ thế... và hy vọng là thế. Đáng đời cho ông! Ông đã muốn để mẹ tôi và Râuzmery cùng chết đói với ông. Bây giờ, ông chết rồi, tôi có thể giúp đỡ mẹ và em gái tôi. Bây giờ ông chết rồi, tôi có thể giúp đỡ mẹ và em gái tôi. Tôi đã

mua cho hai mẹ con một ngôi nhà ở đường Battori và họ đã có đầy tớ phục vụ. Nhưng tất nhiên, hai người không thể để lộ ra là tiền đó do tôi cung cấp.

- Sao thế?

- Cô bạn thân mến, cô lạ gì cái thành phố Charlxon. Cô đã đến đó rồi mà. Gia đình tôi có thể nghèo, nhưng giấy rách phải giữ lấy lề. Mà cả lề rồi cũng sẽ mất nếu người ta biết họ dựa vào tiền cờ bạc, tiền đầu cơ, tiền của bọn Bị Thảm. Không, mẹ và em gái tôi phải nói rằng cha tôi đã để lại một khoản tiền bảo hiểm nhân thọ kék sù – rằng ông đã nhin ăn, nhìn mặc để nộp lệ phí đều đặn để sau khi ông chết, vợ con sẽ được chu cấp đầy đủ. Thành thử ông càng được coi là một nhà quý tộc mẫu mực thuộc dòng cổ xưa... Thực tế là một người hy sinh cho gia đình. Tôi mong rằng ông nằm không yên dưới mồ khi biết rằng mẹ rồi và Râuzmery bây giờ đang sống thoải mái, mặc dầu ông đã cố... Cách nào tôi cũng tiếc là ông đã chết bởi vì đó là ý nguyện ông... ông rất sung sướng được chết.

- Tại sao?

- Ô, ông đã chết thật sự khi tướng Li đầu hàng. Cô lạ gì loại người ấy. Ông không sao thích nghi được với thời đại mới và lúc nào cũng chỉ nhắc đến thời hoàng kim đã qua.

- Rhett, có phải tất cả người già đều thế không? nàng đang nghĩ đến ông Giêrôld và những điều Uyl đã nói về ông.

- Lạy trời, không! Cô hãy nhìn ông bác Henri và cái con mèo rừng già là cụ Mêriuêzơ mà xem, ấy là mới kể hai vị ấy thôi. Họ lại thoải mái vui sống khi họ cùng đội Vệ binh địa phương lên đường ra trận và tôi có cảm giác là từ đó họ trẻ lại và thấy cuộc sống đậm đà hơn. Sáng nay tôi gặp cụ Meriuêzơ lái chiếc xe patê của Ronê và rửa ngựa như một gã đồ tể. Cụ bảo tôi là cụ thấy trẻ ra đến mười tuổi từ khi cụ thoát khỏi cảnh ru rú xó nhà trong sự chiều chuộng của bà con dâu và bắt đầu lái xe đi giao patê. Và ông bác Henri của cô thì khoái đấu bọn Yanki ở tòa án cũng như ở ngoài, cãi cho đám quả phụ cô nhi (tôi đồ là không lấy tiền) chống lại bọn Bị Thảm. Nếu không có chiến

tranh thì hẳn ông đã về hưu lâu rồi để điều trị bệnh thấp khớp. Họ trẻ lại bởi vì họ lại hữu ích và cảm thấy người ta cần đến họ. Và họ thích cái ngày mới này nó đem lại cho các ông già một cơ hội mới. Nhưng cũng có nhiều người còn trẻ mà đã suy nghĩ như cha tôi và đến cái vấn đề không vui mà tôi muốn bàn với cô, Scarlett ạ.

Sự chuyển đầu đề đột ngột này làm Scarlett ngỡ ngàng đến nỗi nàng đăm lấp ba lấp bắp: “ Cái gì... cái gì...” và rên thăm trong bụng: “ Ôi, lạy Chúa! Đã đến lúc rồi. Liệu mình có thể lựa lời phỉnh cho anh ta thôi đi được không đây?”.

- Vốn biết rõ cô, lẽ ra tôi không nên trông chờ cô thành thật, hoặc trọng danh dự, hoặc sòng phẳng mới phải. Nhưng rồi đại thay, tôi đã tin cô.

- Tôi không hiểu anh định nói gì?

- Tôi nghĩ là cô hiểu. Dù sao đi nữa, trông cô rõ ra người phạm lỗi. Lúc nãy, tôi đang phóng ngựa qua phố Cây Trường Xuân, chợt có người chào tôi từ phía sau một hàng rào. Còn cái khác niềm nở với tôi như vậy, ngoài bà Ashley Uylkz! Tất nhiên, tôi dừng lại và nói chuyện với bà.

- Thật ư?

- Phải chúng tôi đã có một cuộc trò chuyện rất thú vị. Bà ấy bảo từ lâu bà ấy vẫn muốn tỏ lòng khâm phục sự dũng cảm của tôi trong việc tham gia chiến đấu cho Liên bang, dù là vào những ngày cuối.

- Đào, tào lao! Meli thật ngốc. Đêm ấy, cô ta có thể chết vì hành động anh hùng của anh đó.

- Tôi chắc nếu thế thì bà ấy hẳn nghĩ rằng mình đã hiến dâng cuộc đời cho một sự nghiệp chính nghĩa. Và khi tôi hỏi bà ấy đang làm gì ở Atlanta, bà ấy cúp vể hết sức ngạc nhiên về việc tôi không hay biết gì và bèn kể là gia đình họ đã về sinh sống ở đây, còn cô thì đã có nhã ý mời ông Uylkz canh ti xưởng cửa của cô.

- Ồ, thế thì sao? Scarlett hỏi, giọng gay gắt.
- Khi cho cô vay tiền mua xưởng cưa ấy, tôi có đề ra một điều kiện mà cô đã đồng ý: không được dùng tiền đó để chu cấp cho Ashley Uylkz.
- Anh thật quá đáng. Tôi đã trả tiền anh, bây giờ xưởng cưa là của tôi, và tôi làm gì với nó là chuyện của tôi.
- Cô có vui lòng cho tôi biết cô làm thế nào để trả nợ tôi không?
- Tất nhiên là bằng cách bán gỗ.
- Cô đã kiếm được bằng tiền của tôi cho cô vay để khởi sự kinh doanh. Đó là điều cô muốn nói. Tiền của tôi được dùng để nuôi Ashley. Cô là một người đàn bà không có tí ti danh dự gì hết và nếu như cô chưa trả nợ tôi thì giờ đây tôi sẽ rất vui thích được đòi cô phải thanh toán ngay lập tức và đem tài sản của cô ra đấu giá nếu cô không trả đủ tiền.

Chàng nói nhẹ nhàng nhưng mắt chàng long lanh giận dữ.

Scarlett vội vàng chuyển sang tấn công lãnh thổ địch.

- Tại sao anh ghét Ashley đến thế? Tôi cho là anh ghen với anh ấy.

Vừa nói xong, nàng đã hồi là không kìm miệng lại, vì Rhett ngạt đầu ra sau cười ngất cho đến khi nàng đỏ dừ mặt vì xấu hổ.

- Đã bắt chấp danh dự lại cộng thêm hợm hĩnh nữa, chàng nói. Cô không bao giờ chịu từ bỏ vai trò hoa hậu của Hạt, đúng thế không? Cô luôn luôn nghĩ mình là giai nhân mỹ miều nhất trần đời và tất cả các anh đàn ông gặp cô đều xin chết vì cô.

- Tôi không nghĩ thế! Nàng kịch liệt phản đối. Có điều là tôi không hiểu tại sao anh ghét Ashley đến thế và đó là cách giải thích duy nhất tôi có thể nghĩ ra.

- Vậy thì hãy nghĩ đến một cái gì khác đi, cô gái kiêu diễm làm mê đắm lòng người, vì đó là cách giải thích sai trật. Còn về chuyện ghét Ashley thì... tôi không ghét mà cũng chẳng thích anh ta. Thực tình, cảm giác duy nhất của tôi đối với anh ta và loại người như anh ta, là thương hại.

- Thương hại?

- Phải, và một chút khinh bỉ. Nào, cô hãy vênh mặt lên mà rằng một nghìn thằng khôn kiếp như tôi cộng lại cũng không bằng anh ta, rằng tôi đừng có cả gan dương dương tự đắc tỏ vẻ thương hại hoặc khinh thường anh ta. Và khi nào cô hết cơn vênh váo, tôi sẽ nói để cô rõ ngụ ý của tôi, nếu cô thích nghe.

- Tôi chẳng thêm.

- Dù sao tôi cũng cứ nói, vì tôi không thể cam tâm để cô tiếp tục nâng niu cái ảo tưởng êm ái là tôi ghen với Ashley. Tôi thương hại anh ta bởi vì lẽ ra anh ta nên chết quách đi cho tôi, mà chẳng chết được. Và tôi khinh anh ta bởi vì anh cứ loay hoay không biết định liệu ra sao với bản thân khi mà giờ đây cái thế giới mơ ước của anh ta đã tiêu vong.

Có một cái gì quen thuộc trong cái ý Rhett vừa phát biểu. Nàng mang máng nhớ là đã nghe những lời tương tự như vậy, nhưng không sao nhớ cụ thể là ở đâu và bao giờ. Nàng không cố moi óc nghĩ thêm về điều đó vì nàng đang giận sôi lên.

- Nếu anh được thoải mái muốn gì thì mặc sức thì khéo tất cả những người đàn ông tử tế ở miền Nam sẽ chẳng còn.

- Và nếu bọn họ được thoải mái làm theo ý mình thì loại người như Ashley sẽ muốn chết hơn cả. Chết chôn dưới những tấm bia đá gọn ghẽ, ghi dòng chữ: “ Nơi đây yên nghỉ một người lính của Liên bang đã ngã xuống vì mảnh đất miền Nam “ hoặc “ Dulce et decorum est “ (2)... hoặc bất kỳ câu văn bia quen thuộc nào khác.

- Tại sao, tôi không hiểu đây!

- Cô thì cả những điều viết rành rành to bằng cái mẹt, dí vào mũi, cũng chẳng bao giờ thấy, phải không? Nếu họ chết, họ sẽ sợ tôi nợ, chẳng còn phải đối phó với những vấn đề không thể giải quyết. Hơn thế nữa, gia đình họ sẽ hãnh diện về họ hết đời này qua đời khác. Tôi nghe nói những người chết là những người sung sướng. Cô có cho là Ashley Uylkz sung sướng không?

- Ô, tất nhiên... nàng mở đầu, rồi chợt nhớ ra cái vẽ đồ dẫn trong ảnh Ashley thời gian gần đây và dừng bật.

-Anh ta, hoặc Hiu Elxinh, hoặc bác sĩ Miđ, có sung sướng không? Có sung sướng gì hơn cha tôi hay ba cô không?

-Ồ có lẽ không đến mức như họ có thể, vì họ đã mất hết tiền của.

Chàng cười.

-Không phải vì mất tiền của đâu, cô bạn yêu quý ạ. Tôi xin thưa với cô đó là vì họ mất cái thế giới của họ... cái thế giới trong đó họ đã được nuôi lớn lên. Họ giống như cá trên cạn hoặc mèo có cánh vậy. Họ được nuôi nấng và dạy dỗ để trở thành một số nhân cách nhất định, làm một số điều nhất định, chiếm lĩnh một số chỗ tiện nghi nhất định. Và những nhân cách đó, những chỗ đó đã mất đi vĩnh viễn khi tướng Li đến Appômattocx (3). Ôi, Scarlett đừng ngốc nghếch thế! Ashley còn gì nữa mà làm, giờ đây khi anh ta đã đi tong, đồn điền của anh ta đã bị tịch thu để đập vào tiền thuế và các công tử phong lưu mã thượng thì giá một xu hai chục cậu? Liệu anh ta có thể làm việc bằng chân tay hoặc bằng cái đầu óc không hợp thời của anh ta không? Tôi buộc là cô ngày càng hao hụt tiền từ khi anh ta quản lý xưởng cưa.

- Không mà!

- Thật tử tế quá. Cô có cho phép tôi ngó qua sổ sách kế toán của cô và một buổi chiều chủ nhật nào cô rỗi rãi?

- Cho anh đi với quý thì có! Anh có thể đi ngay cho rảnh mắt tôi.

- Cô bạn quý ạ, tôi đã đến với quý rồi và hẳn là một thằng cha chán phèo. Tôi chẳng muốn đến đó nữa, ngay cả vì cô, cũng không... Cô đã lấy tiền của tôi khi cô cần muốn chết và cô sử dụng nó. Chúng ta đã thỏa thuận với nhau về cách sử dụng khoảng tiền đó và cô đã vi phạm điều cam kết. Chỉ xin cô nhớ cho bởi cô bé chơi gian quý hóa của tôi, rằng sẽ đến lúc cô cần vay thêm tiền của tôi. Cô sẽ cần tôi cấp vốn, với lãi suất thấp đến mức không tưởng tượng nổi, để mua thêm xưởng máy, mua thêm la và mở thêm nhiều tiệm rượu. Lúc đó thì đừng hòng

- Cám ơn, khi nào tôi cần tiền, tôi sẽ vay nhà băng, nàng nói giọng lạnh lùng, nhưng ngực hỏn hển vì tức giận.

- Thật chứ? Vậy cô hãy thử xem. Tôi có khá nhiều cổ phần ở nhà băng đấy.

- Thế à?

- Phải, tôi quan tâm đến một số công cuộc lương thiện.

- Còn có những nhà băng khác...

- Nhiều chứ! Và nếu tôi ra tay thì cô có lấy nổi một xu ở bất kỳ nhà băng nào, cũng còn tươi bơ đây. Cô có thể tìm đến bọn Bị Thảm cho vay nặng lãi nếu cô cần tiền.

- Tôi sẵn sàng tìm đến bọn chúng.

- Thì cô cứ đến nhưng sẽ chẳng vui vẻ gì đâu khi cô biết lão suất quy định. Người đẹp của tôi ơi, trong giới kinh doanh có những hình phạt đối với lối làm ăn quay quắt. Lẽ ra cô nên chơi ngay thẳng với tôi.

- Anh vốn là người quân tử, phải không? Giàu có như vậy, thế lực như vậy mà lại đánh vào những kẻ thất cơ lỡ vận như Ashley và tôi!

- Cô đừng tự xếp mình vào cùng hạng với anh ta. Cô đâu có thất cơ lỡ vận. Chẳng có gì đánh ngã được cô. Nhưng anh ta thì gục rồi và anh ta sẽ mãi mãi phủ phục trừ phi có một người nào đó giàu nghị lực nâng đỡ, dìu dắt và che chở đùm bọc anh ta đến

hết đời. Tôi chẳng muốn tiền của tôi được sử dụng vì lợi ích của một con người như vậy.

- Anh đã không quản ngại giúp đỡ tôi khi tôi thất thế và...

- Cô là một “ca” “trắc nghiệm hay ho, tuy mạo hiểm nhưng lý thú, cô bạn thân mến ạ. Tại sao? Bởi vì cô đã không bám vào đám nam giới trong gia đình họ mạc và không khóc than thương tiếc quá khứ. Cô đã bứt ra, xoay sở và bây giờ đây cô đã xây dựng cơ nghiệp vững chãi trên vốn liếng có được từ hai nguồn: tiền trong ví một người chết và tiền ăn cắp của Liên bang. Bảng thành tích của cô thật phong phú: giết người, cướp chồng, mưu toan thông dâm, dối trá, lật lọng, chưa kể một loạt mảnh khóc không thể lọt dưới một cuộc kiểm tra xít xao. Tất thấy đều cừ khôi và chứng tỏ cô là người giàu nghị lực và quyết tâm, bỏ để ta mạo hiểm cho vay tiền. Giúp những người biết tự cứu là điều thú vị. Tôi sẵn sàng cho cái bà già theo giáo hội La – mã nợ là bà Meriuêzo vay mười ngàn đồng, thậm chí không cần văn tự. Bà ta bắt đầu bằng một ổ bánh Patê, và bây giờ hãy nhìn bà mà xem! Cả một lò bánh thuê cả nửa tá lai nhỏ con, Ronê, xưa lười nhác là thế nay hăng say, thích thú làm việc... Hoặc giả cái cha nội Tomm Uelbon, tội nghiệp anh chàng còn có nửa người mà làm công việc của cả hai người, và làm tốt là đằng khác, hoặc... à, mà thôi tôi không kể tiếp nữa, kéo nhàm tai cô.

- Anh làm nhàm tai tôi thật đấy. Anh làm tôi chán phát điên lên được, Scarlett lạnh lùng nói, hy vọng làm chàng bức mình và lái chàng khỏi cái đầu đề bao giờ cũng khổ tâm cho nàng là Ashley.

Nhưng Rhett chỉ cười gằn và không cắn câu.

- Những người như họ đáng được giúp đỡ. Nhưng Ashley Uylkz thì xin đủ! Cái dòng giống của anh ta thật vô dụng, vô giá trị trong một thế giới lộng tung phèo như thế giới của chúng ta. Khi nào thế giới đảo lộn, loại người như anh ta là những kẻ chết đầu tiên. Mà tại sao lại không? Họ không đáng tồn tại vì họ không muốn đấu tranh – không biết cách đấu tranh như thế nào. Đây không phải là lần đầu tiên thế giới đảo lộn và cũng không phải là lần cuối cùng. Điều đó trước đây đã xảy ra và sau này sẽ

còn xảy ra. Và khi nó xảy ra, và mọi người đều mất hết và mọi người đều như nhau. Tất cả đều bắt đầu lại từ đầu, hoàn toàn tay trắng. Nghĩa là không có gì ngoài sự trí xảo và sức mạnh của đôi bàn tay. Nhưng một số người như kiểu Ashley, không có trí xảo cũng chẳng có sức mạnh, hoặc nếu có thì lại ngại nhùng không dám sử dụng những chủ bài đó. Thế là họ bị chìm ngấm và tất phải chìm ngấm. Đó là quy luật tự nhiên và không có họ, thế giới càng đi lên. Song bao giờ cũng có một số ít những kẻ táo bạo, họ vượt qua thử thách và, với thời gian, lại chiếm lĩnh vị trí cũ của mình trước khi thời cuộc đảo điên.

- Anh đã có lúc nghèo khổ! Anh vừa nói rằng cha anh đã đuổi anh ra khỏi nhà không cho một xu! Scarlett giận dữ nói. Tôi tưởng đáng lẽ anh phải hiểu và thông cảm với Ashley mới đúng chứ!

- Tôi hiểu, Rhett nói, nhưng dù có bị trời đánh tôi cũng không thông cảm được. Sau khi đầu hàng, Ashley còn lăm của hơn tôi nhiều khi tôi bị tống ra khỏi nhà. Chí ít anh ta cũng còn có bạn bè cho nương náu, trong khi tôi thì chẳng khác nào Ismael (4). Nhưng thử hỏi Ashley đã giở giói ra sao?

- Nếu anh đem so sánh anh ấy với loại hợm hĩnh như anh thì... thì... Đợi ơn Chúa, anh ấy đâu có như anh! Anh ấy không đòi nào nhúng tay vào bùn nhơ như anh để làm tiền với bọn Bị Thảm, bọn Xkelouec và bọn Yanki. Anh ấy là người có lương tâm và danh dự.

- Nhưng cái lương tâm và danh dự ấy không ngăn anh ta nhận tiền và sự giúp đỡ của một người đàn bà.

- Anh ấy có thể làm gì khác được?

- Tôi làm sao trả lời được? Tôi chỉ biết những gì tôi đã làm cả lúc tôi bị đuổi khỏi nhà lần bây giờ. Tôi chỉ biết những người khác đã làm gì. Bọn tôi đã nhìn thấy thời cơ trong sự sụp đổ của một nền văn minh và bọn tôi đã tận dụng cơ hội đó, người này bằng con đường lương thiện, kẻ kia bằng những mảnh ám muội, và hiện bọn tôi vẫn

còn đang vận dụng nó. Nhưng những anh chàng Ashley của thế giới này cũng có cơ may như vậy mà không nắm lấy. Họ thật đại, Scarlett ạ, và chỉ những kẻ khôn ngoan mới xứng đáng tồn tại thôi.

Nàng hầu như không nghe thấy chàng nói gì vì lúc này nàng đang nhớ lại chính xác cái điều mấy phút trước đã chấp chờn trong óc nàng khi Rhett bắt đầu nói. Nàng nhớ lại khu vườn cây ăn quả ở ấp Tara trong cơn gió lạnh và Ashley đứng cạnh đồng cọc rào, mắt nhìn xuyên qua nàng mà không thấy nàng. Và Ashley đã nói... ờ, nói gì nhỉ? Một cái tên ngoại quốc ngồ ngồ nghe như lời bắng bổ, chàng còn nói đến sự tận thế nữa. Lúc đó, nàng không hiểu chàng định nói gì, nhưng giờ đây, nàng bàng hoàng vỡ lẽ ra với một cảm giác mệt mỏi nôn nao.

- À, Ashley đã nói...

- Sao?

- Có lần ở ấp Tara, anh ấy đã nói điều gì về...một... hòng hôn của các thần linh, về sự tận thế và một cái gì vớ vẩn như vậy.

- À, mắt Rhett long lanh vẻ quan tâm. Còn gì nữa?

- Ồ, tôi không nhớ đích xác. Tôi không chú ý lắm. Nhưng...phải rồi... một câu gì đại loại như những người khỏe thì sẽ vượt qua, còn những kẻ yếu sẽ bị sàng lọc.

- À, thế ra anh ta cũng biết đấy. Như vậy càng nặng nề hơn cho anh ta. Phần lớn những người thuộc loại anh ta không hiểu thế và sẽ không bao giờ hiểu. Suốt đời họ sẽ tự hỏi những ngày huy hoàng xưa là đã tan biến đi đâu. Họ sẽ chỉ cam chịu đau khổ trong im lặng tự hào và bất lực. Nhưng Ashley thì hiểu. Anh ta hiểu rằng anh ta đã bị sàng lọc.

- Không, anh ấy không bị sàng lọc. Chừng nào tôi còn một hơi thở trong người.

Chàng nặng nề nhìn nàng, bộ mặt ngăm ngăm đen phẳng lì.

- Scarlett, cô làm thế nào khiến anh ta đồng ý đến Atlanta điều khiển xưởng cưa. Anh ta có cưỡng lại quyết liệt không?

Nàng thoáng nhớ lại cảnh trao đổi với Ashley sau khi ông Giêrôld chết và gạt hình ảnh đó ra khỏi đầu.

- À, tất nhiên là không, nàng phần nộ đáp. Khi tôi giải thích cho anh ấy rằng tôi cần anh ấy giúp đỡ vì tôi không tin cái tên vô lại quản lý xưởng, còn Frank thì quá bận không giúp tôi được, và tôi lại sắp... ờ, có cháu Ilor Lâurino, anh thấy đấy. Anh ấy rất vui lòng giúp tôi gỡ thế bí ấy.

- Chúc năng làm mẹ cũng được việc một cách ngọt ngào đấy chứ! Thì ra cô đã dụ hoặc anh ta như thế đấy. Chà, cô đã đạt được anh ta vào đúng chỗ cô muốn, tội nghiệp cha nội, giờ anh ta bị cột chặt vào cô bởi xiềng xích. Và tôi chúc cả hai người luôn luôn vui vẻ. Nhưng, như tôi đã nói từ đầu, cô sẽ không bao giờ moi được thêm của tôi một xu cho những mảnh vật không xứng đáng với địa vị quý phái của cô nữa đâu, cô nàng lá mặt lá trái ạ.

Nàng điếng người vừa vì tức giận vừa vì thất vọng. Ít lâu nay, nàng đã tính chuyện vay thêm Rhett tiền để mua một lô đất ở dưới phố làm bãi gỗ.

-Tôi không cần tiền của anh, nàng kêu lên. Tôi đang kiếm được khôi tiền từ cái xưởng do Jonni Gheligo điều hành vì bây giờ tôi không thuê bọn da đen tự do nữa. Tôi đầu tư một số vào việc cầm cố và cửa hàng buôn bán với bọn da đen cũng hái ra tiền.

- Phải, tôi có nghe nói thế. Cô thật thông minh biết bao, “chém” “dám quả phụ”, cô nhi, dám tứ cố vô thân và ngu dốt bằng giá cắt cổ! Nhưng Scarlett, nếu cô cần ăn cướp thì sao không cướp của bọn giàu và mạnh, thay vì những người nghèo khổ và yếu? Từ thời Rôbin Huđ đến nay, điều đó vẫn được coi là đạo đức cao cơ mà.

- Bởi vì ăn cướp (theo chữ dùng của anh) của người nghèo dễ và an toàn hơn nhiều, nàng cộc cằn đáp.

Chàng cười không thành tiếng, hai vai rung lên.

- Cô là một tên lừa đảo ngay thực đấy, Scarlett ạ!

Một tên lừa đảo! Lạ thay, cái từ đó soa mà đau! Mình không phải là kẻ lừa đảo, nàng kịch liệt phủ định thâm trong bụng. Chỉ ít nàng cũng không muốn là thế. Nàng muốn là một đại phu nhân kia. Trong một lúc, nàng nhanh chóng trở ngược thời gian và thấy lại hình ảnh mẹ nàng đi lại trong tiếng váy xột xoạt êm nhẹ với mùi hương cỏ chanh thoang thoảng, đôi bàn tay nhỏ nhắn luôn luôn bận bịu phục vụ người khác không biết mỏi. Ai cũng yêu mến kính trọng, quý hóa bà Ilon. Đột nhiên, tim Scarlett se lại.

- Nếu anh định chọc tức tôi thì vô ích thôi, nàng nói, giọng mệt mỏi. Tôi biết đạo này tôi không... coi trọng đạo lý như cần phải thế. Cũng không tốt và hòa ái như tôi đã được dạy dỗ, nhưng tôi không dùng được, Rhett ạ. Thực tình là thế đấy. Tôi có thể làm gì khác được? Điều gì sẽ xảy ra với tôi, với Uêđ, với áp Tara và tất cả chúng tôi nếu như tôi... hòa nhã khi tên Yanki ấy đến áp Tara? Lẽ ra tôi phải... nhưng thậm chí tôi không muốn nghĩ đến điều đó nữa. Và khi Jônax Uylcoxon sắp sửa chiếm nhà tôi, giả dụ tôi lại... tốt bụng và đán đo thì liệu bây giờ chúng tôi ở vào đâu? Và nếu tôi cứ dễ dãi, hồn nhiên và không ráo riết thúc Frank đòi những món nợ cù nhầy thì chúng tôi... ồ, thôi. Có thể tôi đều, nhưng tôi không đều mãi đâu, Rhett ạ. Nhưng trong những năm qua và thậm chí cả bây giờ nữa, tôi có thể làm gì khác được? Làm sao tôi có thể hành động khác được? Tôi có cảm tưởng như tôi đã phải cố chèo một con thuyền chở nặng trong một cơn dông bão vậy. Chỉ riêng việc giữ sao cho khỏi đắm đã đủ chật vật, còn đâu óc nào lo đến những điều không quan trọng, những điều có thể rút bỏ dễ dàng mà không thấy tiếc, thí dụ như cung cách lịch sự và... chắc, những thứ tương tự như vậy. Tôi sợ thuyền tôi ngập, nên tôi ném đi những thứ ít quan trọng nhất.

- Tự hào này, danh dự này, sự chân thành này, đức hạnh này, lòng tốt này, Rhett kìa, giọng ngọt xót. Cô có lý, Scarlett ạ. Khi thuyền đang chìm thì những cái đó không quan trọng. Nhưng cô hãy thử nhìn bạn bè xung quanh xem. Hoặc là họ đưa thuyền cập bến an toàn với tất cả hàng hóa nguyên vẹn, hoặc là họ bằng lòng chịu chìm với tất cả cờ xí tung bay.

- Họ là một lũ ngu dại, nàng nói cộc cằn. Cái gì cũng có thời của nó. Khi nào tôi có thật nhiều tiền, tôi cũng sẽ tử tế như anh muốn. Lúc bấy giờ tôi có thể đoan trang.

- Cô có thể... nhưng cô không muốn. Hàng đã trút xuống biển thì khó mà cứu nổi, mà nếu có vớt lại được thì thường là đã hỏng đến mức không chữa được. Tôi e rằng khi cô có thể vớt cái danh dự, đức hạnh và lòng tốt mà cô đã ném qua mạn thuyền, cô sẽ thấy biển đã làm chúng thay đổi, mà tôi e rằng không phải thay đổi thành cái gì phong phú kỳ lạ đâu...

Chàng đột ngột đứng dậy và cầm lấy mũ.

- Anh đi đấy ư?

- Vâng. Cô có thấy nhẹ mình không? Tôi xin để cô ở lại với cái tàn dư của lương tâm cô.

Chàng dừng lại và nhìn xuống đứa bé, đưa một ngón tay cho nó nắm.

- Tôi chắc Frank trần trề tự hào?

-Ồ, tất nhiên.

- Chắc anh ta ôm ấp hàng loạt dự định về đứa bé?

- À, anh còn lạ gì, đàn ông bao giờ chả mê mẩn với con mình.

- Vậy thì cô hãy bảo anh ta... Rhett ngừng lại với một vẻ lý lạ trên mặt, rồi nói tiếp. Hãy bảo Frank rằng nếu anh ta muốn những dự định của mình về đứa bé được thực hiện, thì ban đêm nên ở nhà thường xuyên hơn nữa.

- Anh định nói gì vậy?

- Nói vậy thôi. Cô hãy khuyên anh ta nên ở nhà.

- Ôi, anh thật xấu xa! Tội nghiệp Frank, anh nữ nào ám chỉ là anh ấy...

Ồ, lạy chúa! Rhett phá lên cười. Tôi đâu có định nói là Frank đi lãng nhăng với phụ nữ! Frank! Ôi, lạy chúa!

Chàng bước xuống các bậc thềm, vẫn tiếp tục cười.....

(1) Kinh thánh, Tân Ước, theo thánh Matơ, chương 5 câu 29: “ Và nếu con mắt phải của người là nổi sỉ nhục cho người thì hãy moi nó ra mà vứt đi, vì thà để một chi của người chết rụi còn tốt hơn cho người là cả thân thể người bị ném xuống địa ngục “.

(2) Dulce et decorum est pro patria mori: thành ngữ Latinh: Thật êm dịu và vinh quang biết bao được chết cho tổ quốc.

(3) Nơi ký văn bản đầu hàng.

(4) Nhân vật bị ruồng bỏ trong Kinh Thánh (Cựu Ước, Sáng thế kỷ, chương 16).

CHƯƠNG 44

Buổi chiều tháng Ba gió rét căm. Scarlett kéo tấm chăn lên quấn ngang ngực trong chiếc xe lăn bánh ra khỏi phố Đikêơ về phía xưởng cưa do Jonno Gheligo điều hành. Nàng biết thời kỳ này lái xe một mình là nguy hiểm, nguy hiểm hơn bao giờ hết vì hiện nay dân da đen hoàn toàn vượt ra ngoài mọi kiểm tỏa. Như Ashley đã tiên đoán, tình hình trở nên phức tạp từ khi cơ quan lập pháp từ chối không phê chuẩn điều khoản bổ sung. Sự khước từ thẳng thừng ấy là một cái tát vào mặt miền Bắc khiến họ nổi khùng và mau chóng giở đòn trả đũa. Miền Bắc quyết tâm ép bang Giorgia chấp nhận quyền bầu cử của người da đen và nhằm mục đích ấy, đã tuyên bố bang này nổi loạn, cần đặt dưới chế độ thiết quân luật nghiêm ngặt nhất. Người ta đã xóa bỏ sự tồn tại của Giorgia với tư cách là bang: giờ đây, cùng với Florida và Alabama, nó đã trở thành “quân khu III” dưới quyền chỉ huy của một vị tướng Hợp Chúng Quốc.

Trước đây, cuộc sống đã bất an và hãi hùng, giờ lại càng bất an và hãi hùng gấp đôi. Những quy định quân sự năm ngoái tưởng đã quá khắc nghiệt, giờ đây trở thành nhẹ nhàng so với những luật lệ do tướng Păup ban hành. Trước triển vọng người da đen lên cầm quyền, tương lai có vẻ đen tối và vô vọng, bang Giorgia thất thế này đau đớn và quần quai bất lực. Còn những người da đen, say sưa thấy mình bỗng trở nên quan trọng và biết có quân đội Yanki làm hậu thuẫn, lại càng quá quắt. Không ai dám chắc có thể yên lành được với họ.

Giữa cái thời buổi cuồng khẩu, hãi hùng này, Scarlett cũng sợ, sợ nhưng vẫn kiên quyết, và nàng tiếp tục đi công chuyện một mình với khẩu súng lục của Frank dắt ở đệm ghế chiếc xe độc mã. Nàng thăm rủa cơ quan lập pháp đã chuốc lấy cái tai họa gia tăng này cho tất cả mọi người. Thử hỏi lập trường kiêu hùng ấy, cái cử chỉ mà ai nấy đều gọi là dũng cảm ấy, đã mang lại lợi ích gì nào? Nó chỉ làm cho tình hình xấu đi gấp bội.

Đến gần con đường xuyên qua rừng cây trụi lá dẫn xuống Khu Lán trại dưới thung,

nàng tắc lưỡi giục ngựa đi nhanh lên, đi qua cái xóm bản thủ nhếch nhác gồm những lều bạt thải của quân đội cùng những lán gỗ ván, bao giờ nàng cũng cảm thấy chồn chồn. Chỗ này khét tiếng là hỗn nhất trong các địa điểm nội và ngoại thành Atlanta, vì đây là nơi trú ngụ dơ dáy của đám da đen vô gia cư, bọn gái điếm da đen và một dúm người da trắng nghèo dưới đáy cùng xã hội. Nghe đồn đây là sào huyệt của bọn tội phạm da trắng cũng như da đen, và khi nào cần truy lùng ai là bọn Yankee xục đến nơi này trước tiên. Những vụ bắn giết, đâm chém diễn ra tại đây thường xuyên đến nỗi nhà chức trách chẳng mấy khi cất công điều tra và thường để cho cư dân Khu Lán trại tự giải quyết lấy công việc hắc ám của họ. Trong khu rừng gần đó có một lò rượu cất một thứ uytxki ngô loại rẻ tiền và ban đêm, các lều ở dưới thung vang lên những tiếng la hét, chửi tục của bọn say.

Ngay cả bọn Yankee cũng thừa nhận đó là một điểm ung độc cần phải tiêu trừ, nhưng họ không tiến hành biện pháp gì theo hướng đó cả. Những cư dân của Atlanta và Dikêitor có công việc phải đi trên con đường nối liền hai nơi đó, rất công phu, lớn tiếng phàn nàn. Đàn ông khi đi qua Khu Lán trại đều mở sẵn nắp bao súng, còn phụ nữ tử tế không bao giờ muốn qua đó, kể cả dưới sự bảo vệ của chồng hoặc anh em trai, vì quãng đó thường có những mụ da đen nhếch nhác say khướt ngồi dọc đường ném những lời thô bỉ và những câu chửi tục tĩu vào mặt họ.

Chừng nào còn có Artsi bên cạnh, Scarlett không thèm để tâm đến Khu Lán trại vì ngay đến mụ da đen trâng tráo nhất cũng không dám cười giễu trước mặt nàng. Nhưng từ khi phải lái xe một mình, bao nhiêu chuyện khó chịu đến mức điên người đã xảy ra. Các mụ da đen bản thủ dường như coi mỗi lần nàng đi qua là một dịp tập dượt. Nàng tức sôi máu nhưng không có cách nào khác là lờ đi. Thậm chí nàng cũng không thể tự an ủi bằng cách thổ lộ nỗi niềm với láng giềng hoặc gia đình vì các bạn hàng xóm hẳn sẽ đắc thắng bảo: “Thấy chưa, liệu cô có thể chờ đợi điều gì khác được?” Còn gia đình chắc sẽ lại làm nhướng lên và tìm cách ngăn nàng lại. Mà nàng thì hoàn toàn không muốn chấm dứt những chuyện đi công chuyện ấy.

Đội ơn Chúa, hôm nay không có mụ đàn bà rách rưới nào ngồi ven đường! Khi đi

qua con đường mòn dẫn xuống thung lòng chảo trong ánh nắng chênh chếch thê lương của chiều tà. Một ngọn gió rét run người thổi, tạt đến mũi nàng nhưng mùi hỗn hợp của khói củi, thịt lợn rán và hổ xí không được quét dọn. Né mũi sang hướng khác, nàng quát mạnh dây cương vào lưng ngựa, thúc nó qua mau và quành khúc đường ngoặt.

Vừa mới bắt đầu thở phào, tim nàng lại thót lên hoảng hốt vì một người da đen đồ sộ lặng lẽ nhô ra từ sau một cây sồi lớn. Nàng sợ nhưng chưa đến nỗi mất trí, và thoát cái, nàng đã ghìm ngựa, tay lăm lăm khẩu súng lục của Frank.

- Mi muốn gì? Nàng quát, cổ lấy giọng thật đanh thép.

Người da đen to lớn nhào trở lại nấp sau cây sồi, đáp bằng giọng sợ hãi:

- Lạy Chúa! Cô Scarlett, cô đừng bắn Xam Lớn!

Xam Lớn, lực điền của ấp Tara, mà nàng đã gặp lần cuối trong thời kỳ Atlanta bị bao vây. Làm sao mà...

- Ra khỏi đó để ta xem có đúng mi là Xam Lớn không!

Cực chẳng đã, người kia phải ra khỏi chỗ nấp: một thân hình khổng lồ rách rưới, chân đất, mặc một chiếc quần ống túm bằng vải bông chéo và một chiếc áo quân phục Hợp Chúng Quốc màu xanh quá ngắn và quá chật đối với vóc người hộ pháp của bác ta. Khi thấy đúng là Xam Lớn rồi, Scarlett lại nhét khẩu súng lục xuống dưới nệm ghế và mỉm cười vui thích.

- Ôi, Xam! Gặp anh, tôi mừng quá!

Xam chạy lại bên xe, mắt long lên vui sướng, hàm răng trắng lấp lánh, và nắm chặt lấy bàn tay nàng chìa ra bằng cả hai tay to như cặp giò lợn. Cái lưỡi đỏ hồng màu dưa hấu của bác ta thè lè, cả thân hình bác lắc lư, vẩy vẹo hoan hỉ nom tức cười như một con chó gộc đang quăng mỡ.

- Lay chúa! Đọc gặp lại một người trong ra đình ta, rành là tuyệt! bác ta kêu lên, bóp mạnh tay nàng tưởng đến gãy xương. Làm sao mà cô lại đâm ra hung dữ vậy, mang cả súng nữa, cô Scarlett?

- Thời buổi này có lắm ket hung dữ nên tôi phải mang súng theo, Xam ạ. Anh làm cái trò gì ở một nơi gớm ghiếc như Khu Lán trại này, anh, một người da đen tử tế đáng kính? Và tại sao anh không vào thành phố thăm tôi?

-Lay Chúa, cô Scarlett, tui đâu có sống ở Khu Lán trại. Tui chỉ tạm trú ở đây một thời ran thôi. Có các vàng tôi cũng không sống ở nơi này. Cả đời tui chưa bao giờ thấy dừng lên lịchgor rác rưởi dư thừa. Mà tui có biết cô ở Atlanta đâu. Tôi cứ ngỡ cô ở ấp Tara cơ. Tui vẫn định về ấp Tara ngay khi lão gặp rịp.

- Anh ở Atlanta suốt từ thời kỳ bao vây đến nay đây à?

- Không đâu, cô! Tui đi lung tung! Cô nhớ gặp tui lần cuối hồi nào không?

Xam buông tay nàng ra và nàng co duỗi những ngón đau như xem xương có còn nguyên vẹn hay không.

Scarlett nhớ lại cái ngày nóng bức trước khi thành phố bị bao vây, nàng ngồi trong xe với Rhett và toán da đen do Xam Lớn dẫn đầu đi xuôi con phố bụi bặm về phía chiến hào phòng thủ, vừa dậm bước vừa hát bài “ Thánh Môixê hãy giáng trần “. Nàng gật đầu.

- Thế, tui đã làm dư một con chó, đắp cơn sự và nhồi bị cát, cho đến khi quân Lên bang rút khỏi Lanta. Ông đệ úy cai quản tui bị chết, không còn ai để biểu Xam Lớn phải làm gì, cho lên tui bèn trốn vào rừng. Tui đã tính trở về ấp Tara dung rồi tui lại nghe lói tất cả vùng chung quanh ấp Tara bị đốt cháy sạch. Mấy lị tui không có cách nào trở về được và tui hốt bọn tuần cha bắt bởi chung tui chả có rầy tờ thông hành gì hết. Thế rồi quân Yanki rentolomen là đệ tá, ông í thích tui và rữ tui lại trông lom ngửa cho ông í.

“Cô ạ! Rảnh là tui cảm thấy rất oai đợc làm hầu cận dư Pork vì xưa lay tui chỉ là lực đèn mà thôi. Và tui biểu ông đợc tá là tui là lực đèn và ông í... Chà, cô Scarlett, người Yanki thật là rớt nát! Ông í không phân biệt đợc lực đèn mấy người hầu khác nhau dư thể nào! Thế là tui ở mấy ông í, tui theo ông í đi Xabanna khi tướng Somon đến đó và lay Chúa, cô Scarlett ạ, tui chưa từng thấy gì khủng khiếp dư dừng sự riễn ra trên rợc đường đến Xabanna! Lâu cướp của, lâu đốt nhà... mà họ có đốt ấp Tara không, cô Scarlett?”.

- Có, nhưng chúng tôi dập tắt đợc.

- Chao, tui nghe cô nói vậy, rảnh là mừng. Ấp Tara là nhà của tui và tui tâm tâm liệm liệm trở về đó. Và khi hết chén tranh, ông đợc tá biểu tui: Xam lầy! Anh về Bắc mấy tui. Tui rả công cao cho anh. Cô ạ, dư tất cả bọn línhgợ, tui cũng môn lểm thử xem cái tự ro lầy ra sao trớc khi về nhà, cho lên tui theo ông đợc tá lên Bắc. Phải, bọn tui đến Oasinhton và Liu Yóc, rồi Bótton quê ông đợc tá. Phải, cô ạ, tui là một tên línhgợ rang hồ! Cô Scarlett, phớ xá Yanki lờm lượp ngựa xe, đếm không xuể! Lúc nào tui cũng sợ xe chệt!

- Anh có thích ở trên miền Bắc không, Xam?

Xam gãi cái đầu xoắn tít.

- “ Tui vừa thích... vừa không thích. Ông đợc tá là người rất tốt, ông í hầu bọn línhgợ. Cơ mà bà vợ ông í thì lại khác. Bà vợ ông í lần đầu gặp tui, bà í chào bằng ông. Phải cô ạ, bà í gọi thế và khi nghe bà í gọi thế, tui muốn chui xuống lỗ. Ông đợc tá biểu bà í gọi tui là “ Xam “ thôi và bà í nghe theo. Dưng tất cả dừng người Yanki lần đầu gặp tôi đều gọi tôi là “ ông O'Hara “. Và họ mời tui ngồi cùng dư thể tui ngang hàng mấy họ. Chà, tui có bao rờ ngồi cùng dư thể tui ngang hàng mấy họ. Chà, tui có bao rờ ngồi cùng mấy người ra trắng vì tui quá rả rồi, còn thì rờ đâu mà học cái cung cách í. Họ đối xử mấy tui như thể tui cũng bằng vai họ, cô Scarlett ạ, cơ mà trong bụng, họ đâu có ưa tui... họ chả ưa tên línhgợ nào hết. Mà họ lại hốt tui, bẻ chung tui to nhớn quá. Họ cứ luôn hỏi về dừng con chó ngao để truy bắt bọn línhgợ, về dừng trận đòn tui đã

phải chịu. Lạy Chúa, cô Scarlett, tui có bao giờ bị đòn đâu! Cô bắt đây, ông Giê rôl đ không có thể để ai đánh đòn một tên lính gơ đất tên dư tui.

“ Khi tui lói với họ thế và kể bà Ilon tốt mấy bọn lính gơ thế nào, khi tui bị xung phôi, thì họ không tin. Thế rồi, cô Scarlett ạ, tui đâm nhớ bà Ilon, nhớ ấp Tara không chịu lỗi, và một đêm, tui lên trốn, tìm đường về nhà và tui ngồi toa chở hàng suốt từ trên í về đến Lanta. Lều cô mua cho tui cái vé về ấp Tara, rành là tui rất sung sướng được về nhà. Rành là rất sướng được gặp lại bà Ilon mấy ông Giê rôl đ. Tui xin đủ cái tự ro rồi. Tôi mồn có người cho tui ăn tốt đều đặn, biểu tui làm cái gì và, trông lom tui khi tui đau ốm. Ví dụ tui lại xung phôi nữa! Liệu cái bà Yanki kia có săn sóc tui không? Không đâu, cô ơi! Bà í gọi tôi bằng ông, cơ mà lom tui lều tui ốm và... sao thế, cô Scarlett!

- Ba mẹ tôi chết cả rồi, Xam ạ.

- Chéééét? Cô đùa tui đây chứ, cô Scarlett? Sao cô nỡ đối đãi tui cách í?

- Tôi không đùa đâu. Thật đấy. Mẹ tôi mất hồi quân của Somon tiến qua Tara, còn ba tôi... cụ đi hồi tháng sáu năm ngoái. Ôi, Xam, đừng có khóc, tôi xin anh. Nếu anh khóc, tôi cũng sẽ khóc theo mất. Đừng, Xam! Thực quả, tôi không chịu nổi đâu. Bây giờ, ta hãy khoan nói chuyện đó. Tôi sẽ kể đầu đuôi cho anh nghe vào một lúc nào khác... Cô Xuelon hiện ở ấp Tara, cô ấy lấy một người rất tốt, ông Uyl Bentin. Còn cô Kerin thì...

Scarlett ngừng lại. Hẳn nàng sẽ không bao giờ giải thích cho con người hộ pháp đang khóc rống này hiểu rõ một tu viện là gì.

- Cô ấy hiện ở Charlextan. Nhưng Pork và Prixi thì đang ở ấp Tara... Thôi, Xam, lau nước mắt nước mũi đi. Có thật anh muốn về nhà không?

- Vâng, cơ mà không còn bà Ilon dư tui tổng và...

- Xam, anh có muốn ở lại Atlanta làm việc cho tôi không? Tôi cần một người đánh xe,

hết sức cần trong tình trạng nhan nhản những tên hung đồ hiện nay.

-Đúng thế, cô ạ. Rành là cô cần vậy. Tui đã định lói là cô không lên đánh xe đi đây đi đó một mình, cô Scarlett. Cô không biết một số lịchợ thời buổi này rồi dư thế nào đâu, nhất là dừng tên ở Khu Lán trại này. Tui mới đến Khu Lán trại có hai hôm mà đã nghe thấy bọn chúng lói chuyện về cô. Hôm qua khi cô đánh xe qua và mấy con mụ ra đen rác rưởi rống lên chửi cô, tui đã nhận ra cô, dung cô phóng nhanh quá, tui không đuổi kịp. Cơ mà rành là tui đã tróc ra lũ lịchợ í. Tôi đã cho chúng biết tay. Cô không thấy là hôm nay không có mưa rào lãng vãng ở đây sao?

- Tôi đã thấy và hẳn là tôi phải cảm ơn anh. Xam. Nào, anh có ưng làm xà-ích cho tôi không?

- Cô, Scarlett, tui cảm ơn cô, song tui cho rằng tui lên về ấp Tara thì hơn.

Xam Lớn cụp mắt nhìn xuống, ngón chân trần đi đi vạch những nét vu vơ trên mặt đường. Bác ra có cái vẻ gì ngại ngần len lén.

- Tại sao? Tôi sẽ trả công cao cho anh. Anh phải ở lại đây với tôi.

Bộ mặt to lớn đen bóng, ngờ nghệch và dễ đọc như mặt trẻ con, ngược nhìn nàng, lộ rõ vẻ sợ hãi. Xam tiến sát lại, cúi mình qua thành xe, thì thào:

- Cô Scarlett, tui phải đi khỏi Lanta. Tui phải trốn về ấp Tara, ở đấy họ mới không tìm ra tui. Tui... tui đã rết một người.

- Một tên da đen ư?

- Không, cô ạ. Một người da trắng. Một người lính Yanki và họ đang lùng bắt tui. Thế cho lên tui mới lánh đến Khu Lán trại này.

- Đầu đuôi thế nào?

- Anh ta say riệu và lớt một câu gì làm tui tức không sao chịu lỗi, thế là tui lăm lăm cổ

anh ta... tui không định riết anh ta, cô Scarlett, cơ mà tay tui khỏe quá, tui chưa kịp nhận ra thì anh ta đã chết rồi. Tui hốt hoảng quá không biết làm thế nào! Cho lên tui mới ra đây trốn và hôm qua, khi thấy cô đi qua, tui nghĩ: “Đội ơn Chúa! Cô Scarlett đây rồi! Cô sẽ lo cho mình. Cô sẽ không để cho bọn Yanki bắt mình và gửi mình về Tara”.

- Anh đã bảo là họ truy lùng anh? Họ biết anh giết người lính đó?

- Vâng, cô ạ, tui to lớn quá không lẫn được. Có lẽ tui là tên lính to lớn nhất Lanta. Đêm qua, họ đã đến đây tìm tui, dùng một đứa con gái lính đã rầu tui và một cái hầm trong rừng cho đến khi họ đi khỏi.

Scarlett ngồi cau mày một lát. Nàng không mảy may hốt hoảng hoặc buồn phiền vì Xam phạm tội sát nhân, nhưng nàng thất vọng vì không thể lấy bác ta làm lái xe được. Một người da đen to lớn như Xam ắt hẳn là một vệ sĩ tốt không kém gì Artsi. Chà, nàng phải đưa bác ta về ấp Tara bằng cách nào đó cho an toàn, bởi vì, dĩ nhiên, không thể để nhà chức trách bắt bác được. Không thể để họ treo cổ một người da đen đáng giá như vậy. Phải, đó là tay lực điền cả đặc lực nhất xưa nay ở ấp Tara! Scarlett không bao giờ nghĩ là Xam tự do. Bác ta vẫn thuộc về nàng, như Pork, Mammy, Pitoe, chị bếp và Prixi. Bác ta vẫn là “một thành viên trong gia đình” và, do đó cần phải được che chở.

- Đêm nay, tôi sẽ tìm cách đưa anh về ấp Tara, cuối cùng nàng nói. Này nhé Xam, tôi còn phải đi một quãng nữa, nhưng tôi sẽ quay trở lại đây trước khi mặt trời lặn. Anh đợi tôi ở đây. Đừng có nói với ai là anh đi đâu. Nếu anh có cái mũ thì hãy mang theo để che mặt.

- Tui không có mũ.

- Vậy cầm lấy đồng hai mươi xu này. Kiếm một tên da đen nào đó ở các lều kia mà mua lại một cái mũ rồi quay lại đây đón tôi.

- Vâng, thưa cô.

Mặt Xam sáng lên, bác thấy nhẹ người vì lại có người bảo ban bác phải làm gì...

Scarlett tư lự lái xe đi tiếp. Chắc chắn Uyl sẽ hoan nghênh một tay lực điền cừ bộ sung cho ấp Tara. Pork xưa nay không bao giờ được việc gì ở ngoài đồng, sau này cũng thế thôi. Có Xam về đó, Pork có thể đến Atlanta đoàn tụ với Dilxi như nàng đã hứa với bác ta khi ông Giêrold mất.

Khi nàng đến xưởng cưa, mặt trời bắt đầu lặn. Vậy là muộn rồi, giờ này lẽ ra đã phải ở nhà. Jonni Gheligo đang đứng ở cửa một căn lều tồi tàn dùng làm nhà bếp khu bãi gỗ nhỏ này. Ngồi trên một khúc gỗ tròn trước căn lều vách bằng gỗ lát dùng làm phòng ngủ, bà bốn trong số tù nhân mà Scarlett đã phân cho Jonni. Những bộ quần áo của họ lấm lem và nhóp nhều hôi, những chiếc cùm lách cách giữa những mắt cá chân khi họ đi chuyển một cách mệt mỏi, người nào người nấy đều có vẻ bần thần, tuyệt vọng. “Một lũ gày còm, ốm yếu“, Scarlett nhìn xoáy vào họ, nghĩ thầm. Thế mà mới cách đây ít lâu, khi nàng bắt đầu thuê họ, đó là một toán khỏe mạnh, chắc chắn. Thậm chí họ cũng không buồn ngược mắt lên khi nàng xuống xe. Jonni quay về phía nàng, uể oải cất mũi chào, bộ mặt nhỏ xạm nâu rần chắc như một hạt dẻ.

- Tôi không ưa cái bộ dạng của những tên này, nàng nói độp một cái. Nom chúng làm sao ấy. Còn tên nữa đâu?

- Hẳn kêu ốm, Jonni đáp gọn lỏn. Đang ngủ.

- Bệch gì?

- Bệch lười, đa phần là thế.

- Tôi vào xem hẳn ra sao.

- Đứng. Có lẽ hẳn đang trần truồng. Để tôi liệu với hẳn. Mai, hẳn sẽ trở lại làm việc.

Scarlett lưỡng lự. Nàng thấy một người tù mỗi một ngẩng đầu lên, phóng vào Jonni một tia mắt ngùn ngụt căm thù, rồi lại cúi nhìn xuống đất.

- Anh đã phạt họ roi phải không?

- Bà Kennođi, xin lỗi bà, ai điều hành xưởng cưa này? Bà đã giao cho tôi quản lý nó. Bà đã bảo tôi là có toàn quyền hành động. Bà không có điều gì phải phàn nàn về tôi chứ? Chẳng phải tôi đã làm cho bà gấp đôi đồng Elxinh trước kia đó sao?

- Phải, Scarlett nói, nhưng nàng bỗng rùng mình, nổi gai khắp người.

Bãi gỗ có một cái gì chết chóc với những căn lều xấu xí của nó, một cái gì không hề thấy trong thời kỳ Hiu Elxinh phụ trách. Nó toát lên một vẻ cô quạnh, điều hiu khiến nàng ớn lạnh. Những người tù này xa vời biệt lập với mọi thứ, hoàn toàn thuộc quyền sinh sát của Jonni Gheligơ, tha hồ cho hắn muốn phạt roi hay ngược đãi họ bằng cách khác, hắn nàng cũng không bao giờ biết. Họ ắt không dám kêu với nàng, sợ khi nàng đi khỏi, sẽ bị phạt nặng hơn.

- Trong họ gày quá. Anh có cho họ ăn đủ no không? Chúa chứng giám là tôi chi tiền thức ăn cho họ đủ để nuôi họ béo như lợn. Tháng trước, riêng tiền ăn và thịt lợn đã tới ba mươi đôla. Bữa tối, anh cho họ ăn những gì?

Nàng bước tới túp lều bếp, ngó vào. Một phụ nữ lai béo tốt đang cúi trên một cái lò cũ gỉ, thấy nàng bèn khẽ nhún chân chào, rồi lại tiếp tục khuấy một cái nồi đậu đen. Scarlett biết Jonni Gheligơ sống chung với mị, song nghĩ là nên lờ đi thì hơn, nàng cảm thấy ngoài đậu và một xoong bánh ngô, chẳng còn có thức ăn gì khác đang được nấu nướng.

- Còn có món gì khác cho họ không?

- Thừa bà, không ạ.

- Món đậu có nấu với thịt sườn không?

- Không, thưa bà.

- Thịt lợn muối cũng không? Nhưng mà nấu đậu đen mà không cho thịt vào thì còn

bổ béo gì. Tại sao không cho tí thịt nào?

- Ông Jonni bủ không cần phải cho thịt sườn vào.

- Chị cho thịt muối vào đi. Chị để đồ ăn dự chũ ở đâu?

Người đàn bà lai đen sợ hãi dương tròn mắt về phía cái buồng xép nhỏ dùng làm chỗ trữ thức ăn và Scarlett mở toang cửa ra. Trên sàn có một thùng bột ngô đã mở, một bao bột nhỏ, một “Pao” cà phê, một ít đường, một bình lúc miến và hai giò Jambông. Một trong hai giò Jambông đặt trên giá được lược gần đây và mới thái có hai khoanh. Scarlett giận dữ quay lại Jonni Gheligo và bắt gặp cái nhìn tức rỗi lạnh lùng của hắn.

-Thế năm bao bột trắng tôi gửi ra tuần trước đâu rồi? Cả bao đường và cà phê nữa? Tôi đã cho gửi năm giò Jambông, mười “pao” thịt sườn và không biết bao nhiêu đầu củ từ và khoai. Biến thế nào chừng ấy hết sạch trong một tuần. Anh đã bán đi! Đó là điều anh đã làm, đồ ăn cấp! Bán những thức ăn ngon lành của tôi lấy tiền bỏ túi và cho bọn họ ăn đậu khô và bánh ngô. Chả trách họ gày thế, tránh ra cho tôi đi.

Nàng dùng dùng qua mặt hắn, ra cửa.

-Này, anh ngồi đầu đằng kia... phải, chính anh!

Người được gọi đứng dậy, lóng ngóng đi về phía nàng, chiếc cùm kêu lách cách và nàng trông thấy hai mắt cá chân anh ta đỏ và trầy da vì cọ sát với cùm sắt.

-Lại gần đây nhất anh được ăn Jambông là vào hôm nào?

Người kia cảm mắt xuống đất.

-Nói đi!

Người tù vẫn đứng im, thảm hại. Cuối cùng anh ta ngược mắt lên nhìn vào mặt Scarlett với vẻ van lơn, rồi cúi gầm mặt.

-Sợ không dám nói, hả? Thôi được, đi vào buồng để thức ăn, lấy chiếc Jambông ở trên giá xuống. Rêbêca, đưa con dao của chị cho anh ta, mang nó ra cho các bạn ăn và chia với nhau. Rêbêca pha cà phê và nướng bích quì cho họ. Dọn nhiều lúa miến nữa. Bắt đầu ngay đi, cho tôi thấy.

- Bột mấy cà phê là của riêng ông Jonni, Rebéca sợ hãi thì thầm.

- Ông Jonni cái con tườu! dễ thường đây cũng là Jambông riêng của ông ấy nữa. Tôi bảo gì cứ thế mà làm. Bắt tay vào đi. Jonni Gheligo, ra xe với tôi.

Nàng rào bước qua bãi gỗ ngổ ngang và trèo lên xe, hài lòng nhận thấy những người tù đang xé jambông bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Dường như họ sợ có thể bị tước khỏi tay bất cứ lúc nào.

- Anh là tên khốn khiếp hiếm thấy! Nàng giận dữ mắng Jonni trong khi hắn đứng kê sát bánh xe, chiếc mũ hất ngược khỏi vàng trán đang cúi xuống. Anh phải nộp lại tôi giá tiền những thức ăn ấy, sắp tới, tôi sẽ giao thức ăn từng ngày một chứ không cho lĩnh cả tháng nữa! Như vậy anh sẽ không thể gian lận được với tôi.

- Sắp tới thì tôi sẽ không còn ở đây nữa, Jonni Gheligo nói.

- Có nghĩa là anh thôi không làm với tôi nữa?

Trong một lát, Scarlett sôi tiết toan hét: “ Đi đi cho rảnh nợ! “ nhưng sự thận trọng lạnh lùng ngăn nàng lại. Nếu Jonni thôi việc, nàng sẽ xoay sở ra sao? Hắn đã tăng năng sản lượng gỗ lên gấp đôi so với Hiu Elxinh. Mà đúng lúc này, nàng đang có một đơn đặt hàng. Nàng phải đưa số gỗ đó vào Atlanta. Nếu Jonni bỏ đi, nàng sẽ lấy ai thay hắn.

- Phải, tôi xin thôi. Bà giao cho tôi chịu trách nhiệm hoàn toàn ở đây và bảo điều duy nhất bà chờ đợi ở tôi là sản xuất gỗ đến mức tối đa theo khả năng của tôi. Lúc đó bà không bảo tôi phải điều hành công việc như thế nào và tôi không muốn bây giờ bà bắt đầu lên lớp tôi. Việc tôi làm thế nào ra được gỗ không liên quan gì đến bà. Bà không

thể phàn nàn là tôi đã không giữ đúng lời cam kết. Tôi đã làm ra tiền cho bà và tôi xứng đáng hưởng số lương bà trả tôi... và cả những gì tôi có thể kiếm thêm ngoài ra nữa. Và đây, bà đừng đừng can thiệp, lục vắn và đập tan tành uy tín tôi trước mặt bọn người làm. Làm sao bà có thể trông chờ tôi duy trì được kỷ luật sau chuyện này? Thì thoảng quát chúng một trận thì đã sao? Cái bọn cặn bã nhác nhóm ấy đáng trừng trị nặng hơn ấy chứ. Cứ cho là chúng không được ăn đầy đủ, không được chiều chuộng, thì đã chết ai? Chúng không đáng hưởng gì hơn thế. Hoặc là bà lo việc của bà để tôi lo việc của tôi, hoặc là tôi đi ngay đêm nay.

Bộ mặt nhỏ rắn đanh của hắn càng căng càng hơn bao giờ hết, Scarlett đâm bị dòn vào thế bó. Nếu hắn đi ngay tối nay, nàng biết làm thế nào? Nàng không thể ở lại đây cả đêm canh giữ bọn tù!

Nỗi băn khoăn của nàng lộ ra phần nào trong đôi mắt và vẻ mặt Jonni thay đổi một cách tinh vi, bớt cứng rắn đi đôi chút.

- Muộn rồi, bà Kennođi, hắn nói, giọng chứa một âm sắc thoải mái dễ chịu. Bà nên về nhà đi thì hơn. Chúng ta không nên bất hòa vì một chuyện vặt vãnh như thế này, phải không? Hay là bà trừ vào lương tháng sau của tôi mười đôla và coi thế là xí xóa mọi chuyện?

Bất giác Scarlett đưa mắt nhìn nhóm tù khổ sai đang gặm Jambông và nghĩ đến người ốm nằm trong căn lều hút gió. Bỗng phận nàng là phải thái bỏ Jonni Gheligo, một tên trộm cắp, một kẻ tàn bạo. Làm sao biết được hắn làm gì những người tù khi không có mặt nàng? Song, mặt khác, hắn lại không ngoan và Chúa biết là nàng đang cần một người khôn ngoan. Ờ nàng không thể đoàn tuyệt với hắn ngay bây giờ được. Hắn đang làm ra tiền cho nàng. Trong tương lai, nàng chỉ cần lo sao bản đảm cho những người tù được hưởng đúng khẩu phần thích đáng của họ thôi.

- Tôi sẽ trừ vào lương của anh hai mươi đô la, nàng nói, giọng cộc lốc. Sáng mai, tôi sẽ quay lại bàn bạc thêm về chuyện này.

Nàng cầm dây cương lên. Nhưng nàng biết là sẽ chẳng cần bàn bạc gì thêm nữa.

Nàng biết vấn đề đã dứt điểm ở đó và nàng biết là Jonni cũng biết thế.

Trong khi xe lăn bánh xuôi đường Đikêitor, một cuộc đấu tranh diễn ra giữa lương tâm nàng và lòng hám tiền. Nàng biết rằng nàng không có quyền phó mặc những sinh mạng người trong tay tên vũ phu nhỏ con kia. Nếu hấn làm cho một người tù nào chết, nàng cũng sẽ có tội như hấn, vì nàng vẫn tiếp tục để hấn phụ trách sau khi đã biết những hành động tàn nhẫn của hấn. Nhưng, mặt khác... phải, mặt khác, ai bảo họ đâm đầu vào tù? Nếu họ phạm pháp và để cho người ta bắt, thì cũng đáng phải chịu những gì đến với họ. Lý lẽ đó phần nào làm dịu lương tâm nàng, nhưng dọc đường, hình ảnh những bộ mặt gầy rộc chờ đợi của nhóm tù vẫn trở lại trong trí nàng.

“Chắc, mình sẽ nghĩ về họ sau”, nàng quyết định và nhốt ý nghĩ đó vào phòng kín óc nàng, khóa chặt cửa lại.

Khi nàng đến khúc quanh của con đường mé trên Khu Lán trại, mặt trời đã khuất hẳn và những khu rừng bao quanh nàng đã tối sẫm. Cùng với nắng tắt, giá rét căm căm ngập trời hoàng hôn và một luồng gió lạnh thổi qua rừng cây tối đen, làm những cành trơ trụi khua lắc cắc và lá vàng rơi xào xạc. Nàng chưa bao giờ ở ngoài nhà một mình muộn như thế này, nên thấy chần chừ và ước gì đã về đến nhà.

Không thấy Xam đâu cả và trong khi ghìm cương lại đợi bác ta, Scarlett đâm lo: sự vắng mặt của Xam khiến nàng sợ rằng bọn Yanki có thể đã tóm được bác. Rồi nàng nghe thấy tiếng chân đi ngược con đường từ dưới thung lũng lên và thở phào nhẹ nhõm. Nhất định nàng sẽ đi cho Xam một trận vì đã bắt nàng đợi.

Nhưng người hiện ra ở chỗ rẽ lại không phải là Xam.

Đó là một gã da trắng to lớn ăn mặc rách rưới và một gã da đen béo lùn, vai và ngực lực lưỡng như một con đười ươi. Scarlett vội quất dây cương lên lưng ngựa và nắm lấy khẩu súng lục. Con ngựa đã bắt đầu phóng, bỗng né sang bên tránh gã da trắng xông đến giơ tay lên.

- Thừa bà, gã nói, bà có thể cho tôi một đồng hai mươi lăm xu không? Tôi đói.

- Tránh ra, nàng đáp, cố hết sức giữ cho giọng thật rắn rỏi. Ta không mang tiền theo. Hù!

Bằng một động tác nhanh, đột ngột, gã kia nắm lấy dây cương ngựa.

- Túm lấy mũ! Gã quất tên da đen. Chắc muh giấu tiền trong xú – chiêng ấy!

Điều xảy ra tiếp theo, đối với Scarlett, giống như một cơn ác mộng và tất cả diễn ra rất nhanh. Nàng vội vàng nâng súng lên, song một thứ bản năng bảo nàng đừng bắn vào gã da trắng, sợ trúng phải con ngựa. Khi gã da đen chạy tới xe, miệng nhả một nụ cười dâm dật, nàng chĩa súng bắn thẳng vào hắn. Nàng không biết có trúng hay không, nhưng ngay sau đó, khẩu súng bị giật khỏi tay nàng mạnh đến nỗi tưởng gãy cổ tay. Tên da đen đã ở bên nàng, gần sát đến nỗi nàng ngửi thấy cái mùi khăm khảm của hắn, trong khi hắn cố lôi nàng qua thành xe. Với bàn tay còn rảnh, nàng lỏng lẻo chống cự, cào vào mặt hắn. Rồi nàng cảm thấy bàn tay to lớn của hắn trên cổ họng mình và xoay một cái, chiếc áo lót của nàng đã bị xé từ cổ đến ngang lưng. Và bàn tay đen quờ giữa hai vú nàng. Một nỗi kinh hoàng và ghê tởm chưa từng thấy tràn ngập nàng, khiến nàng rú lên như hóa dại.

- Bịt miệng mũ lại! Lôi mũ ra! Tên da trắng hét và bàn tay đen quờ qua mặt nàng. Nàng ráng hết sức cắn thật hung rồi lại tiếp tục la. Và qua tiếng la của mình, nàng nghe thấy tên da trắng rủa: nàng hiểu ra rằng một người thứ ba vừa xuất hiện trên con đường tối mò. Bàn tay đen buông miệng nàng ra và tên da đen nhảy né ra khi Xam Lớn xông tới hắn.

- Chạy đi, cô Scarlett trong khi vật lộn với tên da đen. Người run lên, Scarlett vừa la hét vừa nắm chặt lấy dây cương và roi, quất cả hai thứ lên mình ngựa. Nó chồm lên phóng đi và nàng cảm thấy bánh xe lăn qua một cái gì vừa mềm vừa cứng. Đó là tên da trắng bị Xam đánh gục nằm thẳng cẳng ngang đường.

Sợ điên người, Scarlett quất ngựa liên hồi và nó chạy lồng lên làm xe lắc ngang lắc

dọc. Mặc dầu bạt vía kinh hồn, nàng vẫn nghe thấy tiếng chân chạy đằng sau và nàng hét ngựa phóng nhanh hơn. Nếu cái con đười ươi đen ấy đuổi kịp, khéo nàng chết trước cả khi nó chạm tay đến nàng mắt.

Một tiếng gào lên đằng sau nàng: “Dừng lại! Cô Scarlett!”

Không lỏng tay cương, nàng run rẩy ngoái lại nhìn và thấy Xam Lớn chạy theo, đôi cẳng dài guồng như máy. Nàng ghìm cương khi Xam Lớn đuổi kịp và bác lẳng mình vào trong xe, cái thân hình đồ sộ dồn nàng về một bên. Mặt bác rùng rùng mồ hôi và máu.

- Cô có bị thương không? Bác hỗn hển. Chúng có làm cô bị thương không?

Nàng không nói được nhưng thấy luồng mắt của bác ta hướng về mình rồi lại quay ngoắt người đi, nàng hiểu ra rằng áo lót của mình đã xoạc ra đến tận thắt lưng, phô cả coóc – xê và bộ ngực trần ra. Nàng đưa tay run run túm hai mảnh lại với nhau và cúi đầu khóc nức lên những tiếng kinh hoàng.

- Cô đưa đây tui, Xam giật cương khỏi tay nàng. Ngựa, nhanh lên!

Chiếc roi quất đánh đét làm con ngựa giật mình lông lên phóng như điên, đe dọa lật nhào xe xuống hố ven đường.

- cho đích xác, bác thử róc. Cơ mà lều ló làm cô bị thương thì tui sẽ quay lại xem cho chắc.

- Không... không... cho xe chạy nhanh nữa lên, nàng nức nở.

CHƯƠNG 45

Đêm ấy, khi Frank đưa vợ con và bà cô Pitti sang nhà Melanie rồi cùng Ashley đi xe ngựa xuôi phố, Scarlett đau đớn và tức uất đến muốn phá tung tất cả. Làm sao chàng có thể bỏ nàng ở nhà mà đi dự một cuộc họp chính trị vào đêm nay? Một cuộc họp chính trị! Đúng cái đêm nàng vừa bị tấn công và đã có thể hứng chịu bất kỳ hậu quả nào! Thật là vô tình và ích kỷ. Chàng đã đón nhận toàn bộ sự việc với thái độ bình tĩnh đến lộn ruột, từ khi Xam bế nàng khóc nức nở vào nhà, chiếc áo lót toạc ra đến thất lung. Thậm chí chàng không bút râu lấy một lần khi nàng vừa khóc vừa kể lại đầu đuôi câu chuyện. Chàng chỉ dịu dàng hỏi: “Mình có bị xúc phạm không... hay chỉ hoảng sợ thôi, cục đường phèn của tôi?”

Vừa tức vừa ghen ngào nước mắt, nàng không sao cất tiếng trả lời được và Xam tự động đáp thay là nàng chỉ bị một phen hoảng hồn thôi.

- Tui đã đến kịp vào lúc chúng mới chỉ xé áo cô thôi.

- Anh khá lắm, Xam ạ. Tôi sẽ không quên được việc anh đã làm. Nếu có gì tôi có thể giúp được anh...

- Dạ, thưa cậu, cậu có thể gửi tui về ấp Tara càng nhanh càng tốt. Bọn Yankee đang lùng bắt tui.

Cả lời thú tội này, Frank cũng nghe với thái độ thản nhiên và không hỏi thêm câu gì. Nom vẻ chàng rất giống cái đêm Toni đến gõ cửa nhà họ, như thế đây là một công việc riêng của đàn ông, cần giải quyết một cách điềm đạm và lặng lẽ.

- Anh ra xe đi. Tôi sẽ bảo bác Pitor trong đêm nay đưa anh đến tận trại Lam Thờ, ở đó anh có thể trốn trong rừng cho đến sáng, rồi đáp tàu đi Jônzbơrau. Như vậy sẽ an toàn hơn... Thôi, cục đường phèn của tôi, đừng khóc nữa. Mọi sự đã chấm dứt và mình không bị xúc phạm. Cô Pitti, cô có thể cho mượn lọ muối hít được không ạ? Mammy,

lấy cho cô Scarlett ly rượu vang.

Scarlett lại òa lên khóc, lần này thì vì uất giận. Nàng chờ đợi những lời an ủi, phản ứng phần nộ, những lời đe dọa trả thù. Thậm chí, giá chàng nổi giận xạc nàng rằng đó chính là điều chàng đã báo trước cho nàng đề phòng, nàng còn thích hơn... bất cứ thế nào cũng còn hơn cái thái độ thờn nhèn của chàng, coi nỗi nguy hiểm vừa qua của nàng như một chuyện vặt vãnh. Cố nhiên, chàng đã tỏ ra âu yếm, dịu dàng, nhưng với một vẻ lơ đãng như thể đầu óc chàng còn đang mải nghĩ một điều gì quan trọng hơn nhiều.

Và cái điều quan trọng ấy hóa ra lại là một cuộc họp chính trị vô nghĩa lý!

Nàng khó mà tin vào tai mình khi chàng bảo nàng thay áo và chuẩn bị sẵn sàng để chàng đưa sang nhà Melanie cho qua buổi tối. Chàng phải hiểu sự việc nàng vừa trải qua là đau lòng như thế nào chứ, phải hiểu là nàng không muốn ngồi cả buổi tối bên nhà Melanie trong khi thân thể mệt nhọc và thần kinh rệu rạo của nàng đang kêu gào được nghỉ ngơi thư giãn trên giường êm nệm ấm –với một hòn gạch nóng để ủ chân và một ly rượu tođi cho nguôi quên nỗi sợ. Nếu chàng yêu nàng thực sự thì không có gì có thể buộc chàng rời nàng giữa một đêm như đêm nay và chàng ở ở nhà, nắm tay nàng, nói đi nói lại rằng chàng sẽ chết nếu có chuyện gì xảy đến với nàng. Đêm nay, khi nào chàng về và chỉ có hai người với nhau, nhất định nàng sẽ nói cho chàng biết thế.

Phòng khách nhỏ của Melanie vẫn có cái dáng vẻ êm đềm như những đêm phái nữ tុ tập ngồi khâu vá trong khi Frank và Ashley vắng nhà. Căn phòng ấm cúng, vui tươi trong ánh lò sưởi. Ngọn đèn trên bàn tỏa một vàng sáng vàng bình yên trên bốn mái đầu mượt mà cúi xuống những đồ khâu. Bốn chiếc váy với những nếp cuộn nhũn nhặn, tám bàn chân nhỏ nhắn đặt trên những chiếc gối quỳ. Tiếng thở êm nhẹ của Uêđ, Ilo và Biu vắng đến qua cửa để mở phòng trẻ. Artsi ngồi trên chiếc ghế đầu cạnh lò sưởi, quay lưng lại ngọn lửa, má căng phồng một nạm thuốc lá, đang lúi húi đẽo một mẫu gỗ. Sự tương phản giữa lão già lông lá, bản thủ với bốn người phụ nữ chải chuốt gọn gàng, thật nổi bật như giữa một con chó giữ nhà xù xì dữ dằn với bốn con

mèo con.

Bằng một giọng dịu dàng, thoáng chút bất bình, Melanie kể lại lần nổi xung gần đây của các Nữ Nghệ Sĩ đàn Hạc. Bất đồng với ý với Câu Lạc Bộ Vui của nam giới về chương trình biểu diễn sắp tới của họ, chiều nay các bà đã đến Melanie thông báo ý định rút hoàn toàn khỏi Câu lạc bộ Âm nhạc. Melanie phải giờ hết tài ngoại giao mới thuyết phục được họ hoãn quyết định đó lại.

Vừa mệt vừa bức, Scarlett những muốn hét lên: “Ồ, thầy kệ các Nữ nghệ sĩ đàn Hạc!”. Nàng đang thèm nói về câu chuyện khủng khiếp vừa xảy đến với nàng, háo hức muốn kể lại từng chi tiết để làm nguôi nỗi sợ của mình bằng cách làm cho những người khác sợ, nàng muốn kể nàng đã dũng cảm như thế nào, chỉ cốt mượn lời của chính mình để tự thuyết phục rằng mình đã dũng cảm thật sự. Nhưng mỗi lần nàng khơi mào, Melanie lại khéo léo lái câu chuyện sang những hướng vô thưởng vô phạt khác. Điều đó làm Scarlett bức hâu như không chịu nổi. Bọn họ cũng bĩ ỏi như Frank vậy.

Làm sao họ có thể bình tĩnh và thản nhiên đến thế khi nàng vừa thoát khỏi một số phận ghe ghóm đến thế? Thậm chí họ cũng không bày tỏ phép lịch sự thông thường là để cho nàng trút voi nỗi niềm nữa.

Những sự kiện chiều nay đã làm nàng hoang mang hơn là nàng muốn thừa nhận ngay cả với chính mình. Mỗi lần nghĩ đến cái bộ mặt đen hung ác dòm vào nàng từ bóng tối nhập nhoạng của con đường rừng, nàng lại run lên. Hồi tưởng lại bàn tay đen thộc vào ngực mình và hình dung những gì có thể xảy ra nếu Xam Lớn không xuất hiện, nàng cúi đầu xuống, nhắm nghiền mắt lại. Càng ngồi im lặng trong căn phòng bình yên, cổ khô khô vá vá, lắng nghe giọng Melanie, thần kinh nàng càng căng thẳng. Nàng có cảm giác như bất cứ lúc nào nàng cũng có thể thực sự nghe thấy nó bứt dứt đánh “toanh” một cái gì như một sợi dây đàn băngiô.

Thấy Artsi cứ gọt gọt đẻo đẻo, nàng đâm khó chịu, cau mày lườm lão. Hốt nhiên, nàng thấy lạ là lão lại ngồi đó hí hoáy với một mẫu gỗ. Thường thường, những buổi tối có nhiệm vụ bảo vệ ở nhà, lão cứ nằm dài trên xôfa, đánh một giấc và ngáy như

sấm, mỗi nhịp thở ra lại hắt tung bộ râu. Càng lạ hơn nữa là cả Melanie lẫn India đều không hề nhắc đến lão phải rải một tờ giấy xuống sàn để hứng những vụn gỗ vương vãi. Lão đã rắc bừa lên tấm thảm nhỏ trước lò sưởi mà họ như vẫn không để ý thấy.

Trong khi nàng quan sát lão, Artsi đột nhiên quay lại bếp lửa, nhỏ một bãi nước bã thuốc vào đó. Lão khạc mạnh đến nỗi India, Melanie và bà giật nảy người tưởng như có bom nổ.

- Lão cần phải khạc to đến thế kia ư? India kêu lên bằng một giọng lạc đi vì bức bối. Scarlett ngạc nhiên nhìn cô vì India xưa nay vốn rất tự chủ.

Artsi chiều tướng lại cô.

- Chắc là cần, lão đáp và lại khạc nhỏ. Melanie hơi cau mày liếc India.

- Cô vẫn lấy làm hài lòng là đạo xưa ông để ra cô không có thói quen nhai thuốc, bà Pitti vừa nói vậy Melanie đã quay ngoắt người lại, trán càng cau thêm và Scarlett chưa bao giờ thấy nàng nói gay gắt như vậy.

- Ôi, cô im đi! Cô thật chả có ý tứ gì cả!

- Ôi, lạy chúa! Bà Pitti buông đồ khâu xuống đầu gối, môi dẫu lên vì phật ý. Tình thật, cô không hiểu tối nay tất cả các cháu có chuyện gì. Cháu và India cứ bồn chồn và gắt như mấm tôm ấy.

Không ai trả lời bà, Melanie thậm chí cũng không xin lỗi về sự cáu gắt của mình mà chỉ tiếp tục khâu mãi miết.

- Những mũi khâu của cháu dài hàng phân thế này, bà Pitti đặc ý nhận xét. Cháu sẽ phải gỡ tất cả ra thôi. Cháu lámao thế.

Nhưng Melanie không trả lời.

“ Có chuyện gì xảy ra với họ ấy nhỉ?”. Scarlett tự hỏi. Phải chăng nàng quá chìm đắm

trong nỗi sợ hãi của riêng mình nên không nhận thấy? Phải, mặc dầu Melanie đã cố hết sức để làm cho buổi tối nay giống như bao buổi tối họ đã cùng qua với nhau, trong không khí vẫn có cái gì khang khác, một lỗi khắc khoải không phải hoàn toàn do sự chấn động kinh hoàng trước sự kiện chiều nay mà ra. Scarlett liếc trộm những người xung quanh và có bất gặp một cái nhìn của India. Nó làm cho nàng khó chịu vì đó là một cái nguýt dài chứa trong chiều sâu lạnh lùng của nó một cái gì mạnh hơn sự căm ghét, một cái gì xúc phạm hơn cả sự khinh bỉ!

“Cứ như thể cô ta cho rằng vì mình mà nên chuyện”, Scarlett bất bình nghĩ thầm.

India quay sang Artsi. Mặt cô lúc này không còn có vẻ bức bối gì với lão và cô nhìn lão như lo lắng thầm hỏi. Nhưng lão không thấy cái nhìn ấy. Lão đang trân trân xoáy mắt vào Scarlett cũng với cái vẻ lạnh lùng nghiệt ngã hết như India vừa rồi.

Căn phòng ắng xuống buồn tẻ vì Melanie thôi không chuyện trò gì nữa và trong im lặng, Scarlett nghe thấy tiếng gió nổi bên ngoài. Bỗng nhiên buổi tối trở nên hết sức khó chịu. Giờ đây nàng bắt đầu cảm thấy sự căng thẳng trong không khí và tự hỏi phải chăng từ đầu buổi tối đã như thế nhưng nàng quá xáo đảo vì chuyện riêng nên không nhận ra. Mặt Artsi có một vẻ cảnh giác, bối hồi ngóng đợi và đôi tai có túm lông thò ra của lão vểnh lên như tai linh cẩu. Melanie và India, mặc dầu hết sức tự kiểm chế, vẫn lộ rõ tâm trạng bất an, mỗi tiếng vó ngựa trên đường, mỗi tiếng than vãn của những cánh trụi lá dưới ngọn gió rền rĩ, mỗi đợt lá khô ào ào rụng xuống bãi cỏ đều khiến họ ngẩng đầu lên khỏi đồ khâu. Mỗi tiếng nổ lép bép của những thanh củi đang cháy trong lò sưởi đều làm họ giật mình như thể đó là những tiếng chân len lén rình mò.

Có sự gì không ổn và Scarlett tự hỏi đó là cái gì. Một cái gì đang diễn ra mà nàng không biết. Liếc nhìn bộ mặt tròn trĩnh chất phác của bà cô Pitti đang phụng phịu, nàng biết rằng bà cũng mù tịt như mình. Nhưng Artsi và Melanie cùng India thì biết. Trong im lặng, nàng gần như có thể cảm thấy những ý nghĩ của India và Melanie quay cuồng như sóc nhốt trong lồng. Họ biết một chuyện gì đó, đang chờ một cái gì đó mặc dù họ cố gắng làm như mọi chuyện vẫn bình thường. Và tâm trạng bất an của họ

truyền sang cho Scarlett, làm cho nàng càng bồn chồn hơn trước. Lóng ngóng thế nào, và nàng thọc mũi kim vào ngón tay và cái khế kêu lên một tiếng phần nào vì đau phần vì bức với mình, làm tất cả giật thót người, nàng bóp mạnh ngón tay cho đến khi một giọt máu tươi hiện ra.

- Quả là tôi quá bồn chồn, không khâu được, nàng tuyên bố và ném đồ khâu xuống sàn. Tôi bồn chồn đến mức muốn la lên. Tôi muốn về nhà đi nằm. Frank biết thế và đáng ra anh ấy không nên đi họp thì phải. Anh ấy cứ luôn miệng nói tới nói lui về chuyện đi bảo vệ phụ nữ chống lại bọn da đen cùng bọn Bị Thảm, thế nhưng đến lúc cần anh ấy làm tí chút công việc bảo vệ thì anh ấy đâu? Ở nhà, lo cho tôi ư? Không, thực tế là anh ấy đang chạy nhăng cùng với lũ đàn ông khác chỉ độc có ba hoa và...

Luồng mắt giận dữ của nàng lia tới mặt India và nàng dừng lại. India đang thở gấp và đôi mắt nhờ nhật không có lông mi của cô dán vào mặt Scarlett với một vẻ lạnh lùng dễ sợ.

- Nếu không phiền cô quá, India, nàng bật ra, giọng mỉa mai, xin cô cho biết tại sao cô cứ nhìn tôi chằm chằm suốt buổi tối như vậy? Phải chăng mặt tôi đã chuyển sang màu xanh lục hay đại loại như thế?

- Chả phiền gì hết, tôi xin nói để bà biết, India nói, mắt long lanh. “Thậm chí tôi còn thích thú mà nói nữa kia. Tôi cảm uất thấy bà đánh giá thấp một người ưu tú như ông Kennơđi. Nếu bà biết là...

- India! Melanie nói như cảnh cáo, hai tay nắm chặt lấy đồ khâu.

- Tôi nghĩ tôi hiểu chồng tôi hơn cô, Scarlett nói, hăng lên và hét cả khắc khoải trước triển vọng một cuộc cãi lộn công khai đầu tiên với India. Melanie nhìn vào mặt India và India miễn cưỡng bặm môi lại. Nhưng gần như ngay sau đó cô lại bật ra nói bằng một giọng lạnh lùng chứa chất căm thù.

- Scarlett O'Hara, chị nói chuyện bảo vệ bảo vệ làm tôi phát ón. Chị đâu có cần cai bảo vệ! Nếu chị muốn được bảo vệ thì chị ắt chẳng bao giờ phơi mình như bị đã làm

thể suốt mấy tháng qua, điều thật điều đi khắp thành phố trung trở với những người đàn ông lạ mặt, hy vọng họ ngưỡng mộ chị! Điều xảy đến với chị chiều nay thật là đáng đời cho chị và nếu trên đời này có công lý thì lẽ ra chị phải chịu hậu quả nặng nề hơn mới đúng.

- Ôi, India, im đi! Melanie kêu lên.

- Cứ để cho cô ấy nói, Scarlett cũng kêu lên. Tôi nghe sướng cái lỗ tai lắm. Xưa nay tôi vẫn biết là cô ấy ghét tôi và cô ấy quá ư đạo đức giả nên không dám thừa nhận. Nếu cô ấy nghĩ có thể câu được kẻ ngưỡng mộ mình, hẳn cô ấy sẽ sẵn sàng cời truồng đi khắp các phố từ sớm tinh mơ đến tối mịt.

India đứng phắt dậy, thân hình mảnh dẻ của cô run bắn lên vì sự lạnh mạt đó.

- Phải, đúng là tôi căm ghét chị, cô nói bằng một giọng run run nhưng rành rọt. Nhưng đâu phải vì đạo đức giả mà tôi không nói ra. Đó là vì một điều chị không thể hiểu nổi, bởi chị không có bất kỳ... bất kỳ khái niệm gì về lịch sử thông thường, không được giáo dục tử tế. Đó là vì cái nhận thức rằng nếu tất cả chúng ta không đoàn kết lại và dẹp những thù ghét nhỏ trong nội bộ, chúng ta sẽ không thể hy vọng đánh lại bọn Yanki. Nhưng chị... chị... chị đã làm tất cả những gì chị có thể làm để hạ uy tín những người tử tế... bôi tro trấu vào một người chồng tốt, khiến cho bọn Yanki và lũ hạ lưu có quyền cười tất cả chúng tôi và chửi chúng tôi là không có phẩm cách quý tộc. Bọn Yanki đâu có biết chị không phải là người thuộc đẳng cấp chúng tôi và trước nay chưa bao giờ là thế. Bọn Yanki không có đủ trí khôn để thấy là chị chẳng có chất gì là quý tộc cả. Và khi chị cứ rong ruổi xe ngựa qua các khu rừng, chị khôn những tự phôi mình mà còn đặt tất cả những phụ nữ đoan trang trước nguy cơ bị bọn da đen và bọn rác rưởi da trắng tấn công, bằng cách tự biến thành vật cám dỗ chúng. Đồng thời chị đã đẩy những người đàn ông của chúng ta vào nguy hiểm, có thể mất mạng bởi vì họ buộc phải...

- Lạy chúa tôi, India! Melanie kêu lên và mặc dù đang cơn tức giận, Scarlett cũng kinh ngạc khi nghe thấy Melanie kêu tên Chúa cách ấy. Cô phải im đi! Chị ấy không biết,

thể mà cô lại... im đi nào! Cô đã hứa...

- Ôi, các cháu! Bà Pitti van vủ, môi run lên.

- Tôi không biết cái gì? Scarlett sôi máu đứng dậy đối mặt với India đang bắn những tia mắt lạnh lùng và Melanie đang cầu khẩn.

- Dừng con gà mái Dật BÚn cục te cục tác! Artsi đột ngột nói, giọng khinh bỉ. Chưa ai kịp quở trách lão, thì cái đầu bạc đã ngẩng phắt lên và lão nhanh nhẹn đứng dậy: “ Có ai đi tới. Không phải ông Uylkz. Các bà thôi đi đừng có cục tác nữa.”

Giọng lão chứa đầy uy quyền nam giới và các bà đột nhiên đứng im, mọi vẻ giận dữ nhanh chóng tan biến trên mặt khi lão tập tễnh đi ngang qua phòng ra cửa.

- Ai đó? Lão hỏi trước cả khi người khách kịp gõ cửa.

- Thuyền trưởng Butler. Cho tôi vào.

Melanie băng qua sàn nhanh đến nỗi những vành váy dòn lên rất mạnh để lộ ống quần trong tới đầu gối và Artsi chưa kịp đặt tay lên quả đấm cửa, nàng đã mở toang ra. Rhett Butler đứng trong khung cửa, chiếc mũ vành mềm màu đen xụp xuống tận mắt, gió cuồn cuộn tấp vào chiếc áo choàng phấp phất quăn quanh người. Riêng lần này, chàng dẹp mọi cung cách lịch sự, không bỏ mũ cũng chẳng nói với ai khác. Chàng chỉ để mắt đến Melanie và không chào xã giao hỏi đáp luôn:

- Họ đi đâu rồi? Nói cho tôi biết nhanh lên. Đây là chuyện sinh tử.

Giật mình và bàng hoàng, Scarlett và bà Pitti nhìn nhau kinh ngạc. Như một con mèo già gầy nhom, India lao qua căn phòng, đến bên cạnh Melanie.

- Đừng nói gì với hắn ta cả, cô kêu lên. Hắn là một tên da do thám, một tên Xkelouec.

Thậm chí Rhett không thèm nhìn cô.

- Nhanh lên, bà Uylkz! Có thể hãy còn kịp.

Melanie như bị tê liệt vì kinh hãi, chỉ trừng trừng nhìn vào mặt Rhett.

- Chuyện quái quỷ gì... Scarlett nói không hết câu.

- Bà ngậm mồm lại, Artsi ra lệnh gọn lỏn. Cả cô nữa Meli, Xéo ra khỏi đây, đồ Xkelouec chết tiệt.

- Không, Artsi, không! Melanie kêu lên và run rẩy nắm lấy cánh tay Rhett như để che chở cho chàng trước Artsi. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Làm sao... làm sao ông biết?

Người ta thấy sự sốt ruột đang đấu tranh với phép lịch sự trên bộ mặt ngăm đen của Rhett.

- Lạy Chúa, bà Uylkz, họ đã bị tình nghi ngay từ đầu... có điều là họ đã khôn ngoan không để bị tóm... cho đến đêm nay! Làm sao tôi biết ư? Tối nay, tôi đang chơi pôcơ với hai tên đại úy Yanki say rượu, chúng đã lộ ra. Bọn Yanki biết đêm nay sẽ có chuyện và chúng đã chuẩn bị đối phó. Các ông nhà ta khờ dại chui vào bẫy.

Trong thoáng chốc, Melanie như lão đảo vì bị giáng một đòn nặng và Rhett quàng tay đỡ cho nàng đứng vững lại.

- Đừng nói cho hắn biết! India kêu lên, trừng trừng nhìn Rhett. Hắn định bẫy chị đây! Chị không nghe thấy hắn nói là hắn đã ngồi chơi với bọn sĩ quan Yanki tối nay đó sao?

Rhett vẫn không nhìn cô. Mắt chàng riết róng cắm vào bộ mặt nhợt nhạt của Melanie.

- Nói cho tôi hay nào. Họ đi đâu? Họ có chỗ tập kết nào không?

Tuy đang lo sợ và không hiểu đầu đuôi ra sao, Scarlett vẫn nghĩ rằng nàng chưa từng thấy một bộ mặt nào ngay đuôi vô cảm như mặt Rhett lúc này, nhưng rõ ràng là Melanie thì nhìn thấy một cái gì khác, một cái gì khiến nàng tin cậy. Nàng rướn thẳng

thân hình nhỏ bé của mình, né khỏi cánh tay đang đỡ nàng và khẽ nói bằng một giọng run run:

-Ở quá đường Đikêitor, gần Khu Lán trại. Tập kết trong một căn hầm của đồn điền Xulivan cũ... Cái đồn điền bị thiêu cháy một nửa ấy.

- Cảm ơn. Tôi sẽ phóng thật nhanh. Bọn Yanki đến đây thì tất cả đều khai là không biết gì nhé.

Chàng biến đi nhanh đến nỗi khi chiếc áo choàng lẫn vào đêm tối, họ gần như không tin rằng chàng vừa ở đóm cho đến khi nghe thấy tiếng sỏi lạo xạo và tiếng vó dòn dập của một con ngựa phóng nước đại.

-Bọn Yanki sắp đến đây ư? Bà Pitti kêu lên và, đôi chân bé nhỏ khụy xuống, bà gieo mình trên chiếc ghế xôfa, quá khiếp đảm không dám khóc.

- Có chuyện gì vậy? Anh ta nói vậy nghĩa là thế nào? Nếu các người không nói cho tôi biết thì tôi phát điên mất! Scarlett nắm lấy Melanie lay thật dữ làm như có thể dùng sức mạnh lay bật ra một câu trả lời từ miệng Melanie.

- Nghĩa là thế nào? Nghĩa là có thể bà đã gây ra cái chết của Ashley và ông Kennơđi! Mặc dầu sợ thất ruột, giọng Inđơ vẫn ngân lên một nốt đặc thẳng. Đừng có lay Melanie nữa. Chị ấy sắp ngất xỉu đấy.

- Không, tôi không ngất đâu, Melanie thì thảo, tay bấu chặt lấy thành ghế.

- Lay Chúa tôi! Lay Chúa tôi! Ashley chết ư? Ai làm ơn nói cho tô...

Giọng Artsi, giống như một cái bản lề gỉ, cắt ngang lời Scarlett, tiếp tục khâu dư không có chuyện gì xảy ra. Tui biết bọn Yanki có thể đã ro thám nhà này từ lúc lặn mặt trời. Tui đã bảo các bà ngồi xuống và khâu vá đi.

Họ run rẩy làm theo, cả bà Pitti cũng cầm một chiếc tất lên bằng những ngón tay lay bẩy trong khi cặp mắt giương to như mắt một đứa bé khiếp đảm cứ đảo quanh tìm một

lời giải thích.

- Ashley đang ở đâu? Điều gì đã xảy đến với chú ấy, Meli? Scarlett kêu lên.

- Sao không hỏi chồng bà đang ở đâu? Bà không quan tâm đến ông ấy sao? Cặp mắt bên bệt của India rục lên một ánh độc ác cuồng dại trong khi cô hét vò nhàu lại trải ra chiếc khăn tắm cô đang mang dờ.

- India, tôi xin cô! Melanie đã làm chủ được giọng nói, nhưng bộ mặt trắng nhợt, nhón nhác cùng cặp mắt đau khổ của nàng bộc lộ sự căng thẳng đang hành hạ nàng. Scarlett, lẽ ra bọn em phải nói cho chị biết từ trước nhưng... nhưng... chị vừa phải trải qua cơn hú vía chiều nay thành thử bọn em... thành thử anh Frank cho là không nên... vả lại xưa nay chị vẫn công kích mạnh đảng 3K...

- Đảng 3K

Thoạt đầu, Scarlett thốt lên cái tên đó như thể chưa từng nghe nhắc đến nó bao giờ và không hiểu nghĩa là thế nào, nhưng rồi:

- Đảng 3K! nàng gần như thét lên. Ashley không có chân trong đó! Frank càng không thể! Ôi, anh ấy đã hứa với tôi mà!

- Tất nhiên là ông Kennơđi có chân trong 3K, và cả anh Ashley nữa, và tất cả những người đàn ông chúng ta quen biết, India nói to. Họ là những kẻ mày râu mà! Những trượng phu da trắng của miền Nam. Lẽ ra bà nên tự hào về ông nhà thay vì làm cho ông ấy phải lén lút như thể đó là một cái gì đáng xấu hổ và...

- Thế ra tất cả các người đều đã biết mà tôi chẳng...

- Bọn em sợ làm chị hoang mang, Melanie buồn bã nói.

- Vậy là những lần đến đây họ đều nói dối là đi dự họp chính trị phải không? Ôi, thế mà anh ấy đã hứa với tôi! Bây giờ bọn Yankee sẽ đến tịch thu các xưởng cưa của tôi, cửa hàng của anh ấy và bắt giam anh ấy... ôi, vừa rồi Rhett Butler nói thế nghĩa là thế

nào nhỉ?

India nhìn Melanie bằng cặp mắt hoảng loạn, Scarlett đứng dậy, quảng đồ khâu xuống.

-Nếu các người không nói cho tôi biết, tôi sẽ xuống phố, tự tìm ra sự thật, tôi sẽ hỏi tất cả những ai tôi gặp cho đến khi khảm phá ra.

-Ngồi xuống, Artsi vừa nói vừa nhìn nàng chăm chăm bằng con mắt độc nhất. Tui sẽ nói bà hay. Vì chiều nay bà đi lãng quăng rồi tự mình trước lấy rắc rối, cho nên ông Uylkz, ông Kennođi mấy dưng ông khác đêm nay mới phải đi riết cái tên líchgơ í và cái tên ra trắng í, nếu có thể bắt được chúng, luôn thể quét sạch cả cái Khu Lán trại í đi. Nếu cái cha Xkelouec kia nói đúng, thì bọn Yanki đã sinh nghi hoặc biết tin bằng cách nào đó và cho quân đến phục kích họ. Thế là người của ta đâm đầu vào bẫy. Và nếu Butler nói không đúng, thì hấn là một tên ro thám, hấn sẽ nộp họ cho bọn Yanki và họ cũng bị riết thôi. Nếu hấn nộp họ thì tui sẽ riết hấn cho dù đó có là việc cuối cùng trong đời tui. Nếu họ không bị riết thì tất cả cũng phải rời bỏ đâu để trốn đi Têchxax, nằm yên ở đó chờ thời và có thể không bao rờ trở lại nữa. Tất cả là tại bà, đây là máu vậy trên tay bà đó.

Phần nộ làm Melanie quên cả sợ, khi qua vẻ mặt nàng thấy Scarlett từ từ hiểu ra và sau đó, lập tức đâm hoảng. Nàng đứng ngay dậy, đặt tay lên vai Scarlett.

-Artsi, lão nói thêm một tiếng nữa như vậy, tui sẽ đuổi lão ra khỏi nhà này, nàng nghiêm nghị nói. Đó không phải là lỗi tại bà Kennođi. Bà ấy chỉ làm... chỉ làm những gì bà cảm thấy cần phải làm mà thôi. Và các ông của ta đã làm những gì các ông cảm thấy cần phải làm. Người ta phải làm những gì là bổn phận của mình. Không phải tất cả chúng ta đều nghĩ giống nhau hoặc hành động giống nhau và cứ lấy ta mà... mà xét người ta sai. Làm sao mà lão và cô India nữ nói những điều ác thế khi mà chồng bà ấy cũng như chồng tôi có thể... có thể...

-Nghe kìa! Artsi khẽ ngắt lời. Ngồi xuống. Có tiếng vó ngựa.

Melanie ngồi phịch xuống ghế, cầm một chiếc áo sơ mi của Ashley lên, và, đầu cúi xuống, nàng bắt giắc xé những diềm đăngten ở ngực áo thành những dải nhỏ.

Tiếng vó ngựa gần lại, to dần lên. Rồi tiếng hàm thiếc lạnh tanh, tiếng dây cương bị kéo căng và lao xao nhiều giọng người. Khi tiếng vó ngựa dừng lại trước cửa nhà, một giọng cất cao những giọng khách, ra lịch và những người trong nhà nghe thấy tiếng chân đi qua mảnh sân bên cạnh về phía hiên sau. Họ cảm thấy như hàng rào nghìn con mắt thù địch đang nhìn họ qua cửa sổ đằng trước không màn che và, với nỗi sợ trong tim, họ cúi đầu xuống mãi một khâu. Tim Scarlett như thét lên trong lồng ngực: “Mình đã giết Ashley! Mình đã giết chàng!”. Trong khoảng khắc điên cuồng ấy, thậm chí nàng không hề nghĩ rằng đồng thời nàng đã có thể giết cả Frank nữa. Trong óc nàng không có chỗ cho bất cứ điều gì khác ngoài hình ảnh Ashley nằm sóng sượt dưới chân đám kỵ binh Yanki, mái tóc vàng bê bết máu.

Khi tiếng gõ cửa gấp gáp thô bạo vang lên, nàng nhìn Melanie và thấy hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng một sắc diện mới, một sắc diện vô cảm như nàng vừa mới nhìn thấy trên mặt Rhett Butler lúc nãy, cái vẻ vô cảm lạnh hiên của một tay chơi pôcơ trong tay chỉ có hai quân “hai” mà định thâuค่าย.

- Artsi, ra mở cửa, Melanie điềm tĩnh nói.

Dắt con dao sẵn vào mép trên ủng và nơi lỏng thắt lưng đeo súng Artsi tập tễnh bước ra cửa và mở toang ra. Bà Pitti khẽ ré lên một tiếng như con chuột nhắt bị xập bầy, khi thấy một đại úy Yanki và một tiểu đội mặc quân phục xanh đứng kín khung cửa. Nhưng những người khác thì lặng thinh, Scarlett hơi đỡ sợ tí chút khi thấy là mình có quen viên sĩ quan này. Y là đại úy Tom Jeffori, bạn của Rhett. Nàng đã từng bán gỗ cho y xây nhà. Nàng biết y là người lịch sự, vì thế, nàng hy vọng y sẽ không lừa họ đi vào trại giam. Y nhận ra nàng ngay và bỏ mũ cúi chào, hơi lúng túng.

- Xin chào bà Kennođi. Và ai là bà Uylkz?

- Tôi đây, Melanie đứng dậy đáp và mặc dầu nhỏ bé, người nàng vẫn tràn trề phẩm

cách.

Mắt viên đại úy đảo nhanh quanh phòng, dừng lại một lát trên mỗi bộ mặt, lướt sang cái bàn và cái giá mũ như để phát hiện dấu hiệu hiện diện của nam giới.

- Tôi muốn nói chuyện với ông Uylkz và ông Kennơđi, nếu có thể được.

- Họ không có ở đây, Melanie đáp, giọng dịu dàng nhưng giá băng.

- Bà có chắc không?

- Ông đừng có nghi ngờ lời bà Uylkz, Artsi nói, vênh bộ râu lồm chồm lên.

- Tôi xin lỗi, thưa bà Uylkz, tôi không muốn tỏ ra bất kính. Nếu bà lấy danh dự cam đoan thế, tôi sẽ không cho lục soát nhà.

- Tôi xin lấy danh dự cam đoan thế, nhưng nếu ông muốn lục soát thì tôi xin mời. Họ đi dự một cuộc họp chính trị ở cửa hàng ông Kennơđi dưới phố.

- Họ không có ở cửa hàng. Tối nay không có cuộc họp nào cả, viên đại úy lầm bầm nói. Chúng tôi sẽ đợi ở bên ngoài cho đến khi các ông ấy về.

Y cúi nhanh và đi ra, khép cửa lại sau lưng. Những người trong nhà nghe thấy một tiếng hô mệnh lệnh sắc gọn, chìm đi trong gió: “ Vây quanh nhà. Mỗi cửa sổ và cửa ra vào một người “. Tiếng chân rậm rịch. Scarlett cố kìm một cái giật mình kinh hãi khi lờ mờ thấy những bộ mặt râu ria dòm qua các cửa sổ. Melanie ngồi xuống và với tay lấy một cuốn sách đặt trên bàn, không chút run rẩy. Đó là cuốn Les Misérables (1) đã rách, cuốn sách đã từng làm cho những người lính Liên bang say mê. Họ đã đọc nó là “ Lee’s Misérables (2) “. Nàng mở một đoạn sách và bắt đầu đọc bằng một giọng đơn điệu nhưng rõ ràng.

- Khâu đi Artsi ra lệnh trong một tiếng thì thầm khàn khàn và ba người đàn bà được cái giọng bình tĩnh của Melanie truyền thêm can đảm, cầm đồ khâu lên, cúi đầu làm việc.

Melanie đã đọc bao lâu trong vòng vây những con mắt giám sát, Scarlett không biết nữa, nhưng nàng có cảm giác như hàng giờ liền. Thậm chí nàng không nghe thấy một tiếng nào do Melanie đọc. Lúc này, nàng bắt đầu nghĩ đến Frank mới có vẻ bình tĩnh thế. Thế mà chàng đã hứa với nàng là sẽ không dính dáng gì với đảng 3K. Ôi, đó chính là loại chuyện rắc rối nàng vẫn sợ xảy đến với họ! Bao nhiêu công lao bỏ ra trong năm qua sẽ tan ra mây khói. Bao nhiêu vật lộn nhọc nhằn, bao nhiêu lo sợ của nàng, trong nắng mưa, trong rét buốt, thế là vứt đi. Ai có thể ngờ cái anh chàng Frank lớn tuổi, nhút nhát ấy lại dây vào những việc làm bông bột của đảng 3K? Có thể chính lúc này, chàng đã chết rồi cũng nên. Và nếu chưa chết, chỉ mới bị bọn Yanki bắt thì rồi cũng sẽ bị treo cổ thôi. Và cả Ashley nữa!

Nàng bấm móng tay vào lòng bàn tay cho đến khi hằn lên bốn vết đo đỏ hình vành cung. Làm sao Melanie có thể đọc hoài đọc hủy trong khi Ashley đang có nguy cơ bị treo cổ? Hoặc có thể đã chết? Nhưng trong cái giọng bình tĩnh và dịu dàng đang đọc lên những bất hạnh của Jǎng Valjǎng (3), có một cái gì đó làm cho nàng vững tâm lại lại, khiến nàng khỏi đứng chồm dậy mà la hét.

Tâm trí nàng vụt trở lại cái đêm Toni Fônten đến gõ cửa nhà vợ chồng nàng, không một xu, kiệt lực, lại bị săn đuổi. Nếu anh ta không tới được nhà họ, được giúp tiền và một con ngựa còn nguyên sức, có lẽ anh ta đã bị treo cổ từ lâu rồi. Nếu lúc này, Frank và Ashley chưa chết, thì tình huống của họ cũng như Toni đêm ấy, mà còn xấu hơn là đằng khác. Nhà đang bị bọn lính vây, họ không thể về nhà lấy tiền và quần áo mà không bị bắt. Và có lẽ tất cả các nhà dọc phố này đều bị bọn Yanki giám sát để họ không thể cầu cứu bạn bè được. Có thể bây giờ họ đang phóng ngựa như điên trong đêm tối, hướng về Têchxax.

Nhưng Rhett... có thể Rhett đã tới chỗ họ kịp thời. Rhett bao giờ cũng có nhiều tiền mặt trong túi. Có thể anh ta đã cho họ vay đủ để chạy thoát. Nhưng điều này nghe kỳ đấy. Rhett hơi đầu lo cho sự an toàn của Ashley? Rõ ràng là anh ta ghét Ashley, rõ ràng là anh ta khinh chàng. Vậy thì tại sao... Nhưng cái câu đố hóc hiểm đó chìm chìm vào nỗi sợ cho an toàn của Ashley và Frank giờ đây lại trào lên.

“ Ôi, mọi sự đều tại mình hết!” Nàng thầm rên rỉ? “ India và Artsi nói đúng. Tất cả là tại mình. Nhưng mình chưa bao giờ nghĩ cả hai lại điên rồ đến mức tham gia đảng 3K! cũng như không bao giờ nghĩ là có chuyện không may có thể thực sự xảy đến với mình! Nhưng mình không thể làm khác được. Meli nói đúng. Người ta phải làm những gì là bổn phận của mình. Mình phải duy trì hoạt động của hai xưởng cưa! Mình cần phải có tiền! Và có lẽ bây giờ mình sẽ mất hết và tất cả là tại mình thôi!”

Sau một hồi lâu, giọng Melanie bắt đầu vấp vấp, kéo dài ra rồi im bặt. Nàng quay đầu về phía cửa sổ và dăm dăm nhìn như thể không có tên Yanki nào rình ngó đằng sau những ô kính. Những người khác ngẩng đầu lên, thu hút bởi tư thế chăm chú của nàng, và họ cũng lắng nghe.

Có tiếng chân ngựa và tiếng hát theo gió vẳng tới, tuy bặt đi do các cửa ra vào và cửa sổ đều đóng chặt, nhưng vẫn nhận được. Đó là bài hát đáng ghét nhất trong tất cả bài hát, hát bài về quân của Somo- “ Hành quân qua Giorgia “ – và người hát là Rhett Butler.

Chàng vừa hát xong mấy câu đầu thì hai giọng khác, hai giọng say bết nhè đã sấn sổ át giọng chàng. Đó là những giọng cuồng dại, lúng ba lúng búng, lè nhè chữ nọ níu chữ kia. Đại úy Jeffori đứng trên hiên vội hô một mệnh lệnh, tiếp theo là tiếng chân rậm rịch hối hả. Nhưng, ngay cả trước lúc đó, các phụ nữ trong nhà đã nhìn nhau, bàng hoàng, vì những giọng say cà khịa với Rhett chính là giọng Ashley và Hiu Elxinh.

Trên lối đi trước nhà, tiếng ồn ào tăng lên:Những câu hỏi ngắn gọn của đại úy Jeffori, tiếng Hiu cười the thé, tiếng Rhett rầm và phớt đời, tiếng Ashley la lối nghe kỳ cục và hư ảo: “ Cái con tườu gì! Cái con tườu gì!

“ Đấy không thể là Ashley được”! Scarlett cuồng lên nghĩ thầm “ chàng có bao giờ say đâu! Và Rhett càng say càng trầm lặng... có bao giờ la to thế này!”

Melanie đứng dậy và Artsi cũng đứng dậy theo. Họ nghe thấy tiếng viên đại úy sắt phanh: “ Hai người này bị bắt “ Artsi nắm lấy báng súng lục.

- Không, Melanie nói nhỏ nhưng kiên quyết. Không. Lão để tôi.

Mặt hàng lại hiện lên cái vẻ Scarlett đã thấy hôm ở ấp Tara khi Melanie đứng trên đầu cầu thang nhìn tên Yanki chết, cổ tay yếu ớt trĩu xuống vì thanh kiếm nặng – một tâm hồn dịu dàng và nhút nhát, do hoàn cảnh thúc đẩy biến thành một con hổ cái. Nàng mở cửa trước.

- Đưa anh ấy vào đi, thuyền trưởng Butler, nàng gọi bằng một giọng rành rọt những nanh nọc. Tôi chắc ông lại chuốc rượu cho anh ấy say mềm rồi. Đưa anh ấy vào đi.

Từ lối đi tối om lộng gió, tiếng viên đại úy Yanki cất lên: “ Rất tiếc, thưa bà Uylkz, nhưng chúng tôi được lệnh bắt ông nhà và ông Elxinh.

- Bắt ư? Vì say rượu ư? Nếu ở Atlanta, mọi người say đều bị bắt thì cả đồn giám binh sẽ liên tục chật cứng. Nào đưa anh ấy vào, thuyền trưởng Butler... có nghĩa là nếu chính ông còn có thể đi cho vững.

Đầu óc Scarlett làm việc chậm chạp và, trong một lát, chưa hiểu ra sao cả. Nàng biết cả Rhett và Ashley đều không say và nàng biết Melanie, bình thường vốn dịu dàng tao nhã như thế, lại đang tru tréo như một mục thần nanh đỏ mồm rằng cả hai đều say đến mức không thể bước đi nổi.

Một cuộc cãi vã ngắn, những tiếng lầu bầu điểm mấy câu chửi thề rồi tiếng chân loạng choạng bước lên các bậc thềm. Artsi hiện ra trong khung cửa, mặt trắng nhợt, đầu ngoặt ngoẹo, mái tóc vàng rối bù, mình khoác chiếc áo choàng đen của Rhett trùm từ cổ đến đầu gối. Hiu Elxinh và Rhett, cũng lão đảo, mỗi người xốc nách chàng một bên và hiển nhiên là nếu không được hai người đỡ, chàng ắt đã ngã lăn ra sàn. Viên đại úy Yanki theo sau họ, vẻ nghi ngờ pha lẫn thích thú in rãnh trên mặt. Y đứng trong khung cửa mở, bọn lính tò mò ngó qua vai y và một cơn gió lạnh ào vào phòng.

Thất đảm và bối rối, Scarlett liếc nhìn Melanie rồi lại nhìn Ashley đang muốn gục xuống và bắt đầu hiểu ra phần nào. Nàng đã toan kêu lên “ Nhưng anh ấy có say đâu! “ nhưng kìm lại được. Nàng nhận ra mình đang chứng kiến một vở kịch, một vở kịch

tuyệt vọng mà nhiều sinh mạng phụ thuộc vào đó. Nàng biết cả nàng lẫn bà cô Pitti đều không có vai gì trong đó, nhưng những người khác thì đều tham gia và đang rập thoai với nhau như những diễn viên trong một vở đã tập đi tập lại nhiều lần. Nàng chỉ hiểu một nửa nhưng cũng đủ để biết là nên ngậm miệng.

- Đặt anh ấy vào một cái ghế! Melanie nói to, đầy phẫn nộ. Còn ông thuyền trưởng Butler, ông ra khỏi nhà này ngay lập tức cho! Làm sao ông còn dám vác mặt đến đây sau khi làm cho chồng tôi ra nông nỗi này!

Hai người ngả Ashley vào một cái ghế mây và Rhett vừa lão đảo bắm lấy thành ghế cho khỏi, vừa nói viên đại úy, giọng đau khổ:

- Người ta cảm ơn tôi thế đấy, rõ mát ruột chưa? Sau khi tôi đã đỡ cho ông ta khỏi bị cảnh sát bắt, rồi lại đưa ông ta về nhà trong khi ông ta không ngừng la hét và ra sức cào cấu tôi!

- Còn anh nữa, Hiu Elxinh! Tôi thật xấu hổ vì anh! Rồi bà mẹ tội nghiệp của anh sẽ nói sao? Đi chơi với một... một gã Xkelonéc thân Yanki như thuyền trưởng Butler rồi hét nhè! Và ông Uylkz, ôi, làm sao ông có thể giả trò ra như vậy?

- Meli, anh không đến nỗi say thế đâu, Ashley lảm bảm và vừa nói thế đã cúi về phía trước và gục mặt xuống bàn, đầu rúc vào hau cánh tay.

- Artsi, đưa ông ấy về phòng và đặt vào giường... như mọi khi, Melanie ra lệnh. Cô Pitti, cô làm ơn đi nhanh và soạn giường hộ... ôi – nàng đột ngột òa khóc. Ôi, làm sao anh ấy có thể như thế được sau khi đã hứa với tôi!

Artsi đã quàng tay xóc nách Ashley và bà Pitti, khiếp sợ và hoang mang, đã đứng dậy, thì viên đại úy xen vào:

- Không được động đến ông ta. Ông ta đã bị bắt. Trung sĩ!

Thấy viên trung sĩ bước vào phòng, tay xách súng, Rhett ráng đứng cho vững, nắm lấy

cánh tay viên đại úy và phải khó khăn lắm mới tụ mắt được vào điểm nhìn.

- Tom, ông bắt ông ta vì cái gì? Ông ta không say lắm đâu. Tôi đã từng thấy ông ta say hơn thế.

- Thây kệ chuyện say sưa của các ông! Viên đại úy kêu lên. Ông ta có thể nằm xuống rãnh, tôi cũng bắt cần. Tôi không phải là cảnh sát. Ông ta và ông Elxinh bị bắt về tội tham gia một cuộc tấn công của đảng 3K và Khu Lán trại đêm nay. Một tên níchgơ và một người da trắng đã bị giết. Ông Uylkz cầm đầu vụ này.

- Đêm nay ư? Rhett phá lên cười. Chàng cười dữ đến nỗi phải ngồi xuống xôfa, đưa hai tay lên ôm đầu.

- Đêm nay thì làm gì có chuyện gì được, Tom, chàng nói khi dứt con cười. Hai ông này đã qua cả buổi tối với tôi... từ tám giờ, thay vì đến chỗ họp như dự định

- Với ông ư, Rhett? Nhưng..., viên đại úy cau trán lại phân vân nhìn Ashley đã ngáy và người vợ nước mắt rùng rùng của chàng. Nhưng... tối nay các ông ở đâu?

- Tôi chả muốn nói.

Và Rhett ném một cái nhìn gian xảo của người say về phía Melanie.

- Ông nên nói ra thì tốt hơn.

- Ta ra ngoài hiên, rồi tôi sẽ nói cho ông biết chúng tôi đã ở đâu.

- Ông phải nói ngay đi.

- Tôi không muốn nói trước mặt các bà. Nếu các bà ra khỏi phòng.

- Tôi không đi đâu cả, Melanie kêu, giận dữ đưa mùi soa lên chấm nước mắt. Tôi có quyền biết. Ông đã rủ chồng tôi đi đâu?

- Đến tiệm rượu kiêm nhà chứa của Bel Uótlinh, Rhett nói, vẻ ngượng ngập. Ông nhà

đã ở đó, cả Hiu, cả Frank Kennodi cùng bác sĩ Miđ và... và một lô nữa. Có một cuộc liên hoan. Liên hoan lớn. Rượu sâm banh. Gái...

- Ở... ở chỗ Bel Uótlinh?

Giọng Melanie ré lên đến vỡ tan, đau đớn đến nỗi mọi con mắt đều quay lại cả về phía nàng, lo sợ. Tay nàng đưa lên nắm lấy ngực và Artsi chưa kịp đỡ nàng, nàng đã ngất xỉu. Thế là nhốn nháo cả lên: Artsi xóc nàng dậy, India chạy xuống bếp lấy nước, bà Pitti và Scarlett quạt lấy quạt để và vỗ vỗ vào cổ tay nàng, trong khi Hiu Elxinh oang oang chạy đi chạy lại: “Đấy, ông đã gây ra như vậy, ông đã hả chưa? Đã hả chưa?”

- Bây giờ, chuyện sẽ ồn ào cả thành phố lên cho mà xem! Rhett dữ dằn nói. Tôi chắc ông đã hài lòng, Tom nhỉ. Ngày mai, ở Atlanta này sẽ không có người vợ nào thêm hé răng nói với chồng nữa.

- Rhett, tôi đâu có biết... Mặc dầu gió hút qua cửa thốc vào lưng y, viên đại úy vẫn vã mồ hôi. Này, ông hãy thề rằng họ đã ở... e hèm... ở chỗ Bel.

- Được, tôi xin thề, quý bắt ông đi. Rhett gầm gừ. Nếu ông không tin tôi thì đến hỏi thẳng Bel ấy. Giờ thì để tôi mang bà Uylkz về phòng. Artsi, đưa bà cho tôi. Được, tôi mang được mà. Bà Pitti, bà cầm đèn đi trước.

Chàng nhẹ nhàng đỡ thân hình mềm rũ của Melanie từ tay Artsi.

- Lão đưa ông Uylkz về giường, Artsi. Tôi không bao giờ muốn đụng mắt đụng tay đến ông ta nữa, kể từ đêm nay.

Tay bà Pitti run đến nỗi cây đèn trở thành mối đe dọa cho ngôi nhà, nhưng bà vẫn cầm chắc và lon ton đi trước về phía buồng ngủ tối om. Artsi lau bầu luồn tay xuống dưới người Ashley và nhắc chàng lên:

- Nhưng mà... tôi được lịch bắt những người này!

Từ hành lang mờ tối, Rhett quay đầu lại:

- Vậy sáng mai, ông đến nhà mà bắt họ. Trong tình trạng thế này, họ làm sao chạy trốn nổi mà lo... Và lại, trước nay, tôi chưa hề biết rằng uống say trong một tiệm rượu là bất hợp pháp. Lạy chúa, Tom, có tới năm chục người có thể làm chứng là họ đã ở chỗ Bel.

- Bao giờ chả có thể kiếm được dăm chục nhân chứng để xác nhận một người miền Nam đã ở chỗ nào đó trong khi anh ta không ở đấy, viên đại úy rầu rĩ nói. Ông Elxinh, ông đi với tôi. Tôi tạm để ông Uylkz tự do theo lời bảo đảm...

- Tôi là em gái ông Uylkz. Tôi xin bảo đảm là anh tôi sẽ đến trình diện khi có lệnh gọi, India nói, giọng lạnh lùng. Bây giờ, ông có vui lòng rút đi cho hay không. Ông đã gây khá đủ chuyện phiền nhiễu trong một đêm rồi đấy.

- Tôi rất lấy làm tiếc, viên đại úy ngượng ngập cúi chào. Tôi chỉ mong hai ông có thể chứng minh sự có mặt của mình ở...e hèm... ở nhà cô... nhà bà Uótlinh thôi. Xin cô nói với anh vô là sáng mai ông ấy phải trình diện ông tư lệnh hiến binh để lấy cung.

- India lạnh lùng chào lại và đặt tay lên quả đấm cửa, lặng lẽ ngụ ý rằng y càng rút lui nhanh càng tốt. Viên đại úy và viên trung sĩ đi ra, đem theo Hiu Elxinh, và cô xập cửa lại sau lưng họ. Không buồn nhìn Scarlett, cô rào bước lên các cửa sổ, kéo màn xuống. Đầu gối run lên, Scarlett búi lấy thành chiếc ghế Ashley đã ngồi cho khỏi khụy xuống. Nhìn xuống tấm nệm ở lưng ghế, nàng thấy một vết thẫm ươn ướt, rộng hơn bàn tay nàng. Bối rối, nàng sờ thử vào đó và kinh hãi thấy một vết dinh dính đỏ tươi hiện trên lòng bàn tay.

- India, nàng thì thào, India, Ashley bị... bị thương.

- Ngốc ẹ! Thế chị tưởng anh ấy say thật ẹ?

India kéo xập các màn cuối cùng xuống, rồi chạy như bay đến phòng ngủ. Scarlett theo sát cô, tim như thót lên đến cổ. Thân hình to lớn của Rhett lấp hết khung cửa, nhưng qua vai chàng. Scarlett trông thấy Ashley nằm bất động trên giường, mặt nhợt nhạt. Nhanh lẹ lùng đối với người vừa bị ngất, Melanie đã thoăn thoắt lấy chiếc kéo

thêu cắt chiếc sơ mi đầm máu của chồng. Artsi cầm lấy chiếc đèn thấp xuống cho sáng hơn và đặt một ngón tay sút sẹo lên cổ tay Ashley xem mạch.

- Anh ấy không chết chứ? Cả hai thiếu phụ đồng thanh kêu lên.

- Không, chỉ ngất vì mất máu thôi. Đạn xuyên qua bả vai. Rhett nói.

- Tại sao ông lại mang anh ấy về đây, đồ ngốc? India kêu lên. Để tôi lại gần anh ấy nào! Để tôi qua nào! Tại sao ông lại mang anh ấy về đây cho chúng bắt?

- Ông ấy quá yếu không đủ sức để đi xa. Không thể đưa ông ấy đến nơi nào khác. Cô Uylkz ạ. Vả lại... cô có muốn ông ấy trở thành một kẻ lưu đày như Toni Fônten không? Chẳng lẽ cô lại muốn hàng tá người thân quanh của cô phải sống ở Têchxax dưới những cái tên giả cho đến khi hết đời sao? Có khả năng là chúng ta có thể gỡ nguy cho cả bọn họ, nếu như Bel...

- Để cho tôi qua nào!

- Không, cô Uylkz. Có việc cho cô làm đây: Cô phải đi tìm một bác sĩ... Không, đừng gọi bác sĩ Miđ. Ông ta có dính vào vụ này và có lẽ chính lúc này đây, đang phải trình bày với bọn Yanki. Hãy kiếm một bác sĩ khác. Cô có sợ ra khỏi nhà ban đêm không?

- Không, India nói, đôi mắt bình bịch long lanh. Tôi không sợ.- Cô lấy chiếc áo choàng có mũ của Melanie treo ở một cái móc trong hành lang – Tôi sẽ đi mời cụ bác sĩ Đin.

Giọng cô không còn phẫn khích nữa khi cô gắng bình tĩnh lại.

- Tôi xin lỗi đã gọi ông là tên do thám và đồ ngốc. Lúc đó tôi chưa hiểu. Tôi biết ơn sâu sắc về những gì ông đã làm cho Ashley... nhưng tôi vẫn khinh bỉ ông.

- Tôi quý trọng sự thẳng thắn... và tôi cảm ơn cô đã nói thẳng. Rhett nghiêng mình và nhếch mép cười thích thú. Bây giờ, cô hãy đi nhanh lên, theo những phố vắng ấy. Và khi trở về, nếu thấy dấu hiệu chúng tỏ là có lính ở quanh đây thì chớ có về nhà.

India ném nhanh một cái nhìn lo lắng nữa về phía Ashley rồi quần chặt chiếc áo choàng quanh mình, nhẹ nhàng chạy xuôi hành lang ra cửa sau và lẳng lẽ biến vào đêm tối.

Căng mắt nhìn qua Rhett, Scarlett cảm thấy tim mình lại đập rộn khi thấy Ashley mở mắt. Melanie giựt một chiếc khăn tắm gấp gọn trên giá rửa mặt, áp chặt vào bả vai rùng rùng máu của chàng và chàng ngược nhìn vào mặt nàng, yếu ớt nở một nụ cười trấn an. Scarlett cảm thấy cặp mắt khắc nghiệt xuyên thấu của Rhett rơi vào mình, biết rằng biết rằng tất cả tình cảm của mình bày ra trên nét mặt. Ashley đang trút máu, có lẽ đang hấp hối, mà gây ra cái lỗ xuyên qua vai chàng kia, lại chính là nàng, người xưa nay vẫn một mực yêu chàng. Nàng muốn chạy xuống bên giường, xụp xuống, ghì chặt lấy chàng, nhưng đầu gối nàng run đến độ không bước nổi vào phòng. Tay áp lấy miệng, nàng trừng trừng nhìn Melanie đắp một chiếc khăn mới nữa vào vai Ashley, ấn thật mạnh như tưởng có thể dồn máu trở lui vào trong cơ thể chàng vậy. Nhưng chiếc khăn cứ đỏ dần lên như bởi ma thuật.

Làm sao một con người có thể chảy nhiều máu đến thế mà vẫn sống? Đội ơn Chúa, không có chút máu nào sủi bong bóng ở môi chàng, ôi, những cái bong bóng đỏ sủi bọt ấy, tiền triệu của cái chết mà nàng biết rất rõ kể từ cái ngày ghê gớm xảy ra ở bãi cỏ trước nhà bà cô Pitti, miệng ứa ra máu.

- Vững vàng lên nào, giọng Rhett có một âm sắc cứng rắn, thoáng chút giễu cợt. Ông ta sẽ không chết đâu. Nào hãy cầm lấy đèn soi cho bà Uylkz. Toi cần Artsi chạy một số việc.

Artsi nhìn Rhett qua ánh đèn.

- Tui không có nghe ông sai phái gì đâu, lão nói cộc lốc, dùng lưỡi đẩy mạnh thuốc trong miệng từ bên này sang bên kia.

- Lão phải làm theo lời ông Butler, Melanie nghiêm nghị nói, và làm gấp. Làm bất cứ điều gì thuyền trưởng Butler dặn. Scarlett, chị cầm hộ cái đèn.

Scarlett tiến lên, đỡ lấy đèn, cầm bằng cả hai tay cho khỏi rơi. Đôi mắt Ashley đã nhắm lại. Bộ ngực trần của chàng bông lên từ từ, xếp xuống nhanh và dòng máu đỏ vẫn rỉ qua những kẽ ngón của đôi bàn tay nhỏ nhắn, cuống cuồng của Melanie. Scarlett lơ mơ thấy tiếng bước tập tễnh của Artsi ngang qua phóng tới chỗ Rhett và tiếng Rhett vừa nhỏ vừa nhanh. Tâm trí nàng để cả vào Ashley, nên trong những lời đầu tiên gần như thì thầm của Rhett, nàng chỉ nghe lồm bồm thấy: “ Lấy ngựa của tôi... buộc bên ngoài... phóng như điên vào!”.

Artsi lăm bầm hỏi một câu gì đó và Scarlett nghe thấy Rhett trả lời: “ Đồn điền Xulivon cũ, lão sẽ thấy những cái áo có chùm mặt nhét bên trong ống khói lò sưởi to nhất. Đốt sạch đi.

- Ừm, Artsi âm ệ.

- Và có hai... người ở trong hầm rượu. Cố buộc họ thật chắc lên lưng ngựa, đem đến bãi đất trống đằng sau tiệm rượu của Bel... cái bãi giữa nhà cô ta với đường xe lửa ấy. Cẩn thận nhé. Nếu lão để ai trông thấy, lão sẽ bị treo cổ cũng như tất cả chúng tôi đấy. Để họ ở cái bãi trống đó và đặt hai khẩu súng lục bên cạnh... không, đặt luôn vào tay họ ý. Đây... hãy cầm lấy súng của tôi.

Nhìn sang đầu phòng đằng kia, Scarlett thấy Rhett luồn tay xuống vạt áo ngoài, rút ra hai khẩu súng lục... Artsi đỡ lấy, dặt vào thắt lưng.

- Nhớ bắn mỗi khẩu một phát. Phải làm ra vẻ như một cuộc đấu súng. Lão hiểu chứ?

Artsi gật đầu như thể hoàn toàn hiểu rõ và con mắt lạnh lùng của lão ánh lên một vẻ kính trọng miễn cưỡng, ngoài ý muốn của mình. Nhưng Scarlett thì không hiểu gì cả. Nửa giờ đồng hồ vừa qua tựa hồ một cơn ác mộng, đến nỗi nàng cảm thấy như sẽ không còn gì trở lại sáng tỏ, rõ ràng nữa. Tuy nhiên, Rhett có vẻ hoàn toàn làm chủ được tình huống rối ren này và điều đó khiến nàng yên tâm đôi chút.

Đã xây lưng định đi, Artsi lại quay lại và con mắt duy nhất của lão nhìn thẳng vào mặt Rhett, ngậm hỏi:

- Ông í?

- Phải.

Artsi gằm gù và nhỏ xuống sàn.

- Rắc rồi quá, lão vừa nói vừa tập tễnh theo hành lang ra cửa sau.

Có những gì trong những lời trao đổi cuối cùng này nhóm lên một nỗi lo sợ mới và Scarlett cảm thấy trong ngực mình dâng lên một cái bong bóng ngờ vực không ngừng to lên. Khi nào cái bong bóng ấy vỡ...

- Frank hiện ở đâu? Nàng kêu lên.

Rhett đi nhanh qua phòng đến bên giường, nhẹ nhàng và lặng lẽ như một con mèo mặc dù thân hình chàng khá to lớn.

- Chuyện nào vào lúc ấy, chàng nói và khẽ mỉm cười. Hãy cầm đèn cho vững. Chắc cô không muốn đốt cháy ông Uylkz chứ. Cô Meli...

Melanie ngược lên như một chú lính nhỏ ngoan ngoãn chờ lệnh. Tình huống căng thẳng đến nỗi nàng không nhận ra đây là lần đầu tiên Rhett gọi nàng bằng cái tên thân mật chỉ dùng trong phạm vi gia đình và bạn bè.

- Tôi xin lỗi, tôi định nói bà Uylkz...

-Ồ, thuyền trưởng Butler, đừng có xin lỗi. Tôi cảm thấy vinh dự nếu ông gọi tôi là “Meli“, không cần phải bà hay cô gì cả! Tôi cảm thấy như ông là... anh ruột tôi hoặc... anh họ tôi. Ông thật là tốt biết bao và thông minh biết bao! Tôi có thể cảm ơn ông thế nào cho đủ?

- Cảm ơn, Rhett nói và trong một lúc, chàng có vẻ gần như lúng túng. Lẽ ra tôi không dám mạn phép đi quá xa như thế. Nhưng thưa cô Meli (giọng chàng có vẻ phân trần), tôi lấy làm tiếc đã phải nói rằng ông Uylkz đến chỗ Bel Uótlinh. Tôi lấy làm tiếc là

đã phải đồ vẩy cho ông nhà cùng các người khác dính dáng vào một... vào một... Nhưng kho phóng ngựa đi khỏi đây, tôi phải nghĩ thật nhanh và đó là kế hoạch duy nhất đến trong đầu tôi. Tôi biết lời tôi nói sẽ được chấp nhận vì tôi có rất nhiều bạn trong hàng ngũ sĩ quan Yanki. Bọn này cho tôi cái vinh dự đáng hồ nghi là coi tôi gần như người thuộc phe chúng bởi chúng biết cái... ta có nên gọi nó là cái “ danh tích bất hảo “ của tôi chẳng?... trong bà con dân phố. Và như cô thấy đó, tôi đã chơi pôcơ ở tiệm của Bel sớm hơn, từ đầu buổi tối. Hàng chục tên lính Yanki có thể làm chúng điều đó. Và Bel cùng đám gái chơi của cô ta sẽ vui lòng nói dối trắng trợn rằng ông Uylkz và những người khác ở... trên gác suốt buổi tối. Và bọn Yanki sẽ tin những người khác ở trên gác suốt buổi tối. Và bọn Yanki sẽ tin họ. Người Yanki kỳ cục thế đấy. Họ không bao giờ nghĩ là những phụ nữ làm... nghề ấy lại có thể rất trung hậu hoặc rất yêu nước. Bọn Yanki có thể không tin lời của bất kỳ một phu nhân nào trong giới thượng lưu Atlanta trả lời về hành tung của những người bị tình nghi tham gia vào vụ đêm nay, nhưng lại sẵn sàng tin những... gái làm chơi. Và tôi nghĩ, dựa vào lời cam đoan danh dự của một tên Xkelóuec và khoảng một tá gái làng chơi, chúng ta có thể tạo ra cơ may gỡ hiểm cho các người kia.

Một nụ cười mỉa mai hiện trên mặt chàng cùng lúc với những lời cuối, nhưng tắt ngay khi Melanie quay về phía chàng một gương mặt chan chứa biết ơn.

- Thuyền trưởng Butler, ông thật thông minh! Dù ông có nói là tối nay họ ở địa ngục, tôi cũng bất cần, miễn là cứu được họ! Vì tôi biết, cũng như tất cả những người đáng kể đều biết, rằng chồng tôi không bao giờ đến một nơi ghê gớm như vậy.

- Ồ... Rhett áp úng mào đầu, thực tế, ông Uylkz đêm nay có ở chỗ Bel thật...

Melanie thoát trở nên lạnh lùng.

- Ông đừng hòng làm tôi tin lời dối trá như vậy!

- Xin hãy nghe đã, cô Melanie! Xin để cho tôi giải thích! Hồi tối khi tôi ra tới đồn điền Xulivon cũ, tôi thấy ông Uylkz bị thương. Cũng ở đó với ông, có Hiu Elxinh, bác sĩ

Miđ, cụ cô Meriuêzơ...

- Không, làm sao lại có ông già ấy ở đó được! Scarlett kêu lên.

- Đàn ông có già mấy cũng chưa hết rò dại. Cả ông bác Henri của cô nữa...

- Ôi, lạy Chúa lòng lành! Bà cô Pitti kêu lên.

- Những người khác đã tản mắc sau cuộc đụng độ với bọn lính, còn tốp này cụm lại kéo nhau về đồn điền Xulivon để giấu áo chùng đầu vào trong ống khói lò sưởi và để xem vết thương của ông Uylkz nặng, nhẹ ra sao. Nếu không vì vết thương đó thì giờ đây, họ đã nhằm hướng Têchxax trốn chạy rồi – tất cả bọn họ - hiềm vì ông Uylkz không thể làm một cuộc hành trình dài trên mình ngựa được và họ không đành lòng bỏ ông lại. Cần phải chứng minh rằng họ đã ở một nơi nào khác, không phải nơi họ đã thực sự hiện diện, cho nên tôi tìm đường khuất vắng đưa họ về chỗ Bel Uótlinh.

- À... tôi hiểu. Tôi xin lỗi vì đã thô lỗ với ông, thuyền trưởng Butler, chắc phải có người đã trông thấy cá ông vào đó!

- Không ai thấy được chúng tôi cả. Chúng tôi vào bằng một lối cửa sau bí mật, ở mé đường xe lửa. Cửa này bao giờ cũng tối om và khóa chặt.

- Vậy làm sao...?

- Tôi có chìa khóa riêng, Rhett nói gọn lỏn và thản nhiên nhìn vào mắt Melanie.

Hàm nghĩa trọn vẹn của điều đó tác động mạnh đến Melanie, khiến nàng ngưng ngưng vắn vò hoài chiếc khăn dùng làm băng kỳ đến khi nó tuột hẳn khỏi vết thương.

- Tôi không có ý định thóc mách... nàng nói khe khẽ, bộ mặt trắng trẻo ửng đỏ lên, trong khi vội vàng ép chặt chiếc khăn vào chỗ cũ.

- Tôi lấy làm áy náy vì phải nói ra một điều như vậy với một bậc phu nhân.

“Vậy ra đó là sự thật”, Scarlett nghĩ thầm, lòng nhói lên một cách kỳ lạ. “Vậy ra đúng là anh ta sống với cái ả Uótlinh gớm ghiếc ấy! Anh ta là chủ ngôi nhà của ả!”

- Tôi đã gặp Bel và giải thích cho cô ta hiểu. Chúng tôi đưa cho cô danh sách những người vắng nhà đêm nay của chúng ta cùng đám đàn em sẽ làm chứng rằng tất cả bọn họ đều có mặt trong nhà cô ta đêm nay. Rồi để làm cho ai nấy đều mục kích chúng tôi ở trong đó ra, cô ta gọi hai tên anh chị được thuê làm nhiệm vụ duy trì trật tự ở tiệm nay, sai chúng lôi xềnh xệch bọn tôi từ trên gác xuống dưới nhà qua phong “bar” mặc cho bọn tôi vùng vẫy chống cự, và ném bọn tôi ra ngoài phố những gã say to mồm gây gỗ, quấy rối chốn vui chơi này.

Chàng mỉm cười nhớ lại:

- Bác sĩ Miđ sắm vai người say không lấy làm gì thuyết phục lắm, riêng việc có mặt ở một nơi như vậy cũng đã khiến ông cảm thấy phẩm cách bị xúc phạm. Nhưng ông bác Henri của các cô và cụ cô Meriuêzơ thì tuyệt. Hai ông già này không đi vào kịch thì quả là sân khấu ta mất hẳn hai diễn viên lớn. Họ có vẻ khoái cái màn này lắm. Tôi e rằng ông bác Henri bị tím bầm mắt vì cụ Meriuêzơ nhập vai nhiệt tình quá. Cụ ấy...

Cửa sau bật mở và India bước vào, theo sau là Đin, ông bác sĩ già, mái tóc bạc dài bù rôi, chiếc túi da sờn cũ phồng lên dưới tấm áo choàng. Ông khẽ gật đầu nhưng không nói gì với những người có mặt và nhanh chóng nhắc chiếc khăn băng khỏi vai Ashley.

- Cao thế này thì không sợ chạm phôi. Ông nói. Nếu không gãy xương đòn thì không đến nỗi nghiêm trọng thế. Lấy cho tôi thật nhiều khăn vào, các bà, và, nếu có, thì cả bông và rượu brandy nữa.

Rhett đỡ lấy cây đèn khỏi tay Scarlett đặt lên bàn trong khi Melanie và India hồi hả làm theo lệnh của bác sĩ.

- Cô không giúp được gì ở đây đâu. Hãy xuống phòng khách ngồi cạnh lò sưởi đi, Rhett Butler nắm cánh tay nàng, dắt ra khỏi căn phòng. Cả giọng nói và cử chỉ đều có một vẻ dịu dàng hiếm thấy ở chàng.- Cô đã qua một ngày khủng khiếp, phải không

nào?

Nàng để chàng đưa ra phòng ngoài và tuy đứng trên tấm thảm trước lò sưởi, nàng vẫn run lên. Cái bong bóng ngực vực trong ngực nàng lúc này càng phình to. Đó không còn là một ngực vực nữa mà gần như là một điều xác thực ghê gớm. Nàng ngược nhìn thẳng vào bộ mặt bất động của Rhett và trong một lúc, nàng không đủ sức cất tiếng. Rồi.

- Frank có đến... chỗ Bel Uótlinh không?

- Không.

Và Rhett nói thẳng ra:

- Artsi đang mang ông ta đến chỗ bãi trống cạnh nhà Bel. Ông ta chết rồi. Một viên đạn xuyên qua đầu.....

(1) Tiếng Pháp trong nguyên bản: “ Những người khốn khổ” tác phẩm quen thuộc của Victo Hugo

(2) Chơi chữ: Những người khốn khổ của tướng LI.

(4) Nhân vật chính trong “ Những người khốn khổ”.

CHƯƠNG 46

Đêm hôm ấy, ở đầu phía Bắc thành phố, không mấy gia đình ngủ được vì vì cái tin thảm bại của đảng 3K. Trong khi ấy, kẻ sách của Rhett được truyền đi theo đôi chân lạng lẽ của Inđiơ Uylkz, một cái bóng mờ luôn lách qua những sân sau, thì thầm khẩn khẩn cấp qua những cửa bếp, rồi lại biến vào trong đêm gió rét. Và trên đường đi của mình, cô để lại cả lo sợ lẫn hy vọng tốt cùng.

Nhìn từ bên ngoài, các nhà đều có vẻ tối đen và im lìm trong giấc ngủ, nhưng bên trong, tiếng xì xầm bàn cãi sôi nổi cho đến rạng sáng. Không chỉ những người dính líu đến vụ tập kích hồi đêm, mà mọi thành viên của đảng 3K đều chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn. Trong hầu hết các chuồng ngựa dọc phố Cây Đào, ngựa đã thắng yên cương đầu vào đầy, súng lục trong bao, lương thực đầy các túi yên. Điều duy nhất khiến chưa xảy một cuộc tháo chạy ồ ạt, là lời nhắn do India thì thầm truyền đạt: “Thuyền trưởng Butler đã bảo đừng chạy. Các ngã đường sẽ bị kiểm soát. Y đã dàn xếp với cái ả Uótlinh...: Trong những căn phòng tối, những người đàn ông lầm rầm: “Nhưng tại sao tôi lại phải tin cái tên Xkelóuec ấy nhỉ? Có thể đó là một cái bẫy!” Và những giọng đàn bà van vãn: “Đừng đi! Nếu y đã cứu Ashley và Hiu thì y có thể cứu được tất cả mọi người. Nếu Melaniee và Inđiơ được y...” Và bán tín bán nghi, họ đành ở lại vì không có giải pháp nào khác.

Sớm hơn một chút, cũng đêm ấy, bọn lính đã gõ cửa hơn chục nhà và những ai không trả lời được, hoặc không chịu trả lời, mình đã ở đâu lúc tối, đều bị giải đi. Ronê Pica, một người cháu trai của bà Meriuêzơ, anh em nhà Ximmonz và Anđi Bonnel nằm trong số những người phải ngủ trong trại giam đêm đó. Họ có tham gia cuộc tập kích không may, nhưng đã tách khỏi những người khác sau khi bọn lính nổ súng. Phóng hết tốc lực về nhà, họ đã bị bắt trước khi được biết kế hoạch của Rhett. Cũng may, khi bị hỏi cung, tất cả đều trả lời rằng họ đã ở đâu là chuyện riêng của họ, không liên quan gì đến tên Yankee quỷ tha ma bắt nào hết. Chúng nhốt họ lại để sáng hôm sau hỏi tiếp. Cụ cố Meriuêzơ và ông bác Henri Hemilton ngang nhiên tuyên bố không chút

xấu hổ là đã qua buổi tối tại nhà chứa của Bel Uótlinh và khi đại úy Jeffori bức bối nhận xét rằng họ đã quá tuổi đôi với những hoạt động như vậy, họ còn toan choảng nhau với y.

Đích thân Bel Uótlinh ra mở cửa khi đại úy Jeffori gọi và y chưa kịp cho biết công vụ của mình thì nàng đã nói toang toang là tiệm đêm nay đóng cửa. Một bọn say hay gây gỗ đã đến vào hồi đầu buổi tối và đã đánh lộn, làm tanh bành cả ra, đánh vỡ những chiếc gương đẹp nhất của nàng, khiến cho các “ em “ thất kinh đến nỗi mọi công việc đêm nay đều phải tạm đình. Nhưng nếu đại úy Jeffori muốn uống một li thì “ bar “ còn mở.

Thừa biết rằng lính của mình đang cười thầm và cảm thấy một cách vô vọng rằng mình đang đánh nhau với một màn sương mù, đại úy Jeffori cúi kính tuyên bố rằng y không cần các “ em “ cũng chẳng muốn uống gì và hỏi Bel có biết tên những vị khách phá hoại đó không.Ồ, có, Bel biết chứ. Đó là những khách quen của nàng. Đêm thứ tư nào cũng đến và tự xưng là những người Dân Chủ Ngày Thứ Tư, mặc dầu nàng không biết mà cũng chẳng cần biết cái danh hiệu đó nghĩa là thế nào. Nhưng nếu họ không đèn nàng những chiếc gương vỡ ở hành lang trên gác thì nàng sẽ đưa ra tòa cho mà xem. Nàng trông coi một tiệm đứng đắn và... À, tên của họ ư? Không chút ngần ngại, Bel kể tông tót tên của mười hai người bị tình nghi. Đại úy Jeffori mỉm cười chua chát.

- Những tên phiến loạn trời đánh ấy được tổ chức có hiệu quả không kém gì cơ quan mật vụ của chúng tôi đây, y nói. Ngày mai, chị nói với bọn gái của chị phải đến trình diện ông tư lệnh hiến binh.

- Thế ông tư lệnh hiến binh có bắt họ đèn những chiếc gương của tôi không?

- Quý bắt những cái gương nhà chị đi! Hãy bắt Rhett Butler đèn. Ông ta là chủ ngôi nhà này, phải không?

Trước lúc rạng đông, mọi gia đình trong thành phố trước đây theo Liên bang đều biết

mọi chuyện. Và cả những đầy tớ da đen của họ, mặc dầu không được kể gì, cũng biết hết nhờ hệ thống truyền tin đặc biệt của người da đen mà người da trắng không tài nào hiểu nổi. Ai nấy đều biết những chi tiết của cuộc tập kích, nào Frank Kennodi và Tommi Uelbon què bị giết, nào Ashley bị thương trong khi mang xác Frank đi.

Nỗi căm ghét sâu sắc của nữ giới đối với Scarlett, kẻ đã góp phần gây nên bi kịch này, có giảm bớt chút khi họ nghe tin Frank đồng thời nghĩ đến nông nỗi nàng: Biết chồng chết mà không được nhận, không được niềm an ủi con con là đưa xác về. Chừng nào chưa sáng, các xác chết chưa lộ ra và nhà chức trách chưa báo cho nàng, nàng phải coi như chưa biết gì. Frank và Tommi, với khẩu súng lục trong bàn tay lạnh giá, đang nằm cứng đờ trên một bãi trống, giữa đám cỏ chết. Và bọn Yanki sẽ nói rằng họ là những kẻ say rượu tầm thường tranh nhau một ả trong nhà chứa của Bel rồi xoay ra giết nhau. Mọi người rất thương Fanni, vợ tommi, vừa mới sinh một cháu bé, nhưng không có ai có thể lẫn lút qua đêm tối đến thăm và an ủi cô vì có một tiểu đội lính Yanki vây quanh nhà, chờ Tommi trở về. Và quanh nhà bà cô Pitti cũng có một tiểu đội khác chờ Frank.

Trước khi trời sáng, đã có tin lọt ra rằng công việc điều tra quân sự sẽ tiến hành hôm nay. Dân thành phố, đỏ mắt vì mất ngủ và lo âu chờ đợi, biết rằng sự an toàn của một số trong những công dân nổi bật nhất tùy thuộc vào ba điều: khả năng của Ashley có thể đứng vững được và ra trình diện ban điều tra quân sự như thể chỉ bị một cơn đau đầu sau một chén rượu lu bù, chứ không có gì quan trọng hơn: lời khai của Bel Uotlinh rằng những người đó đã ở chỗ nàng suốt buổi tối, và lời cam đoan của Rhett rằng chàng đã luôn luôn ở bên họ.

Nghe đến tên hai người sau, cả thành phố giãy nảy như đĩa phải vôi! Bel Uotlinh! Phải nhờ ả để cứu mạng những người thân của mình! Sao mà chịu nổi! Các bà các cô đã từng vênh mặt tạt sang bên kia đường những khi thấy Bel đi lại phía mình, giờ bỗng khoăn tự hỏi không biết nàng còn nhớ không và run lên vì sợ nàng vẫn để bụng chuyện đó. Cánh đàn ông ít cảm thấy nhục hơn phái nữ về nỗi chịu ơn nàng cứu sống, vì nhiều người trong bọn họ vẫn coi nàng là người tốt. Nhưng họ cay đắng người vì

phải mang nợ Rhett Butler, tên đầu cơ kiêm Xkelóuec, đã cứu họ thoát chết và thoát ngục tù. Bel và Rhett, ả gái điếm khét tiếng nhất thành phố và gã đàn ông bị căm ghét nhất thành phố. Vậy mà họ lại mang ơn chúng!

Một ý nghĩ nhức nhối khác khiến họ uất máu muốn chết, họ biết bọn Yanki và bọn Bị Thảm sẽ tha hồ mà cười. Ôi, chúng ta cười thỏa thuê biết chừng nào! Mười hai trong số những công dân lỗi lạc nhất của thành phố lộ mặt ra là những khách quen ở nhà chứa của Bel Uótlinh! Trong đó hai người giết nhau vì tranh chấp một con đười rẻ tiền, một số bị xách cổ ném ra đường vì quá say, say đến mức ngay cả Bel cũng không dung nổi, và số khác bị bắt, vẫn không chịu nhận là đã có mặt ở nơi mà ai nấy đều biết họ đã hiện diện.

Atlanta có lí do để sợ bọn Yanki cười. Chúng đã bầm gan tím ruột quá lâu trước thái độ lạnh lùng và khinh bỉ của dân miền Nam và bây giờ thì chúng thả cửa cười cho bố hờn. Các viên quan đánh thức bạn, thuật lại các tin tức. Chồng dựng vợ dậy sớm tinh mơ, kể lại tất cả những gì không đến nỗi chối tai phụ nữ. Và cá bà các cô hỏi hả mặc quần áo, chạy sang gõ cửa hàng xóm, truyền tiếp câu chuyện. Các phụ nữ Yanki nghe khoái mê, cười chảy nước mắt. Ấy đây, tinh thần hiệp sĩ và khoa nịnh đầm của đàn ông miền Nam là thế? Có lẽ những mợ xưa nay vẫn vênh mặt lên, xua đẩy mọi cố gắng làm thân, sẽ hết kiêu kỳ hợm hĩnh, giờ đây khi mà mọi người đều biết các đức ông chồng của họ tiêu thì giờ đâu những buổi tối họ nói thác là đi họp chính trị. Họp chính trị! Chà, thật chết cười.

Nhưng cười thì cười, họ vẫn ngỏ lời phân ưu đối với Scarlett về chuyện bi thương của nàng. Nói cho cùng, Scarlett là một bậc phu nhân và một trong số ít phu nhân ở Atlanta tỏ ra hòa nhã với người Yanki. Nàng đã chiếm được thiện cảm của họ do việc nàng phải làm ăn sinh sống vì chồng nàng không đủ khả năng hoặc không muốn chu cấp cho thỏa đáng. Dù đó là một người chồng không ra gì, việc phát hiện anh ta lừa dối mình vẫn là điều ghê gớm đối với cô nàng đáng thương. Và lại càng ghê gớm gấp đôi khi cái chết của anh ta xảy ra cùng một lúc với sự phát hiện đó. Suy cho cùng, một anh chồng tồi còn hơn là không chồng và đám phụ nữ Yanki quyết định sẽ càng ân

cần hơn đôi với Scarlett. Nhưng đôi với những người khác – bà Miđ, bà Meriuêzơ, bà Elxinh, mẹ vợ góa của Tommi Uelbon và nhất là bà Ashley Uylkz – họ sẽ cười thẳng vào mặt mỗi khi gặp để dạy các mẹ ấy biết thế nào là lịch sự.

Phần lớn những câu chuyện thì thầm trong những căn phòng tối ở mạn Bắc thành phố đêm hôm ấy đều xoay quanh cùng một đầu đề. Các phu nhân Atlanta hăng lên tuyên bố với chồng rằng bọn Yanki muốn nghĩ gì họ cũng bất cần. Nhưng trong thâm tâm, họ vẫn cảm thấy thà bị gọt đầu bôi vôi trăm lần dễ chịu hơn cái cực hình giờ mặt ra trước những cái cười gằn của bọn Yanki mà phải ngậm đắng nuốt cay không cách nào nói ra được sự thật về chồng mình.

Điên đầu vì nổi phẩm cách bị bôi nhọ do cái tình thế mà Rhett đã đẩy ông cùng bạn bè vào, bác sĩ Miđ bảo với vợ rằng nếu không sợ liên can đến những người khác thì dù ông thà thú nhận và chịu treo cổ còn hơn khai là đã ở chỗ Bel.

- Đó là một sự xỉ nhục cho bà, ông giận dữ nói.

- Nhưng mọi người đều biết rằng ông không ở đó vì... vì...

- Nhưng bọn Yanki có biết đâu. Nếu bọn tôi muốn toàn mạng thì phải làm cho bọn chúng tin là thế. Và bọn chúng sẽ lấy đó làm trò cười. Chỉ cần nghĩ rằng có một kẻ bất kỳ nào đó tin là thế và cười giễu là tôi đã đủ sôi máu rồi. Và điều đó xúc phạm đến bà vì... người thương của tôi ạ, xưa nay bao giờ tôi cũng trung thành với bà.

- Tôi biết thế, và trong bóng tối, bà Miđ mỉm cười đặt bàn tay gầy guộc của mình vào tay chồng. Nhưng thậm chí tôi thấy giá như đó đúng là sự thật cũng vẫn còn hơn là để một sợi tóc trên đầu ông bị đe dọa.

- Bà Miđ, bà có biết bà đang nói gì không? Ông bác sĩ kêu lên, kinh ngạc trước đầu óc thực tiễn bất ngờ của vợ mình.

- Có, tôi biết chứ! Tôi đã mất Đaxi, tôi đã mất Phil và tôi chỉ còn có mình ông. Và tôi thà để ông thường trú ở cái nơi ấy còn hơn là mất ông.

- Bà điên rồi! Rõ ràng bà không biết bà nói gì.

- Ông già ngốc nghếch! Bà Miđ âu yếm nói và gục đầu vào tay áo chồng.

Bác sĩ Miđ nén giận, im lặng vuốt má vợ rồi lại nỗ tung lên: dù có được hãn cứu sống, tôi cũng không thể lịch sự với hãn được. Sự hỗn xược của hãn thật quá đáng và thái độ mặt trời trán bóng của hãn trong việc đầu cơ trục lợi làm tôi lộn ruột. Tôi phải đội ơn cứu mạng từ tay một kẻ không hề tham gia quân đội...

- Meli bảo anh ta đã nhập ngũ sau khi Atlanta thất thủ.

- Dối trá. Meli sẵn sàng tin bất kỳ một tên khốn kiếp nào ăn nói lọt tai. Có điều tôi không thể hiểu được là tại sao hãn lại làm việc này – tại sao hãn lại chuốc lấy tất cả những rắc rối này. Tôi không muốn nói ra điều này nhưng... chắc, trước nay người ta vẫn xì xầm về hãn với bà Kennođi. Năm ngoái, tôi luôn luôn thấy hai người cùng đi xe ngựa về nhà với nhau. Chắc hãn làm việc này vì bà ta.

- Nếu là vì Scarlett thì anh ta hãn không đụng đây một ngón tay. Anh ta ắt lấy làm sung sướng được thấy Frank Kennođi bị treo cổ. Tôi cho rằng đó là vì Meli...

- Bà Miđ, chẳng lẽ bà có thể ám chỉ là có chuyện gì giữa hai người đó sao?

- Ô, ông đừng có ngớ ngẩn thế! Kì quặc thay, từ dạo anh ta cố tìm cách thu xếp cho Ashley được vào diện trao đổi tù binh trong chiến tranh, Meli rất quý mến anh ta. Và tôi phải công nhận điều này: những lúc ở bên Meli, anh ta không bao giờ cái kiểu cười mỉa mai khả ố như với mọi người, mà hết sức hòa nhã và ân cần – thực sự là một con người khác. Bằng vào cái cung cách đối xử với Meli, ta có thể nói là anh ta tử tế nếu anh ta muốn. Theo ý tôi, lý do khiến anh ta hành động như vậy là... (bà ngừng lại). Ông ạ, ý kiến của tôi chắc sẽ không làm ông vừa lòng.

- Chẳng có điều gì làm tôi vừa lòng trong chuyện này hết.

- Vậy tôi nghĩ rằng anh ta làm thế một phần vì Meli, nhưng chủ yếu vì anh ta cho rằng

đó sẽ là một vô đầu cho tất cả chúng ta. Xưa này, chúng ta vẫn ghét anh ta như đào đất đồ đi và công nhiên tỏ rõ điều đó. Bây giờ, anh ta để chúng ta lâm vào một tình thế trong đó cả bọn các ông chỉ có một lựa chọn: hoặc khai là ở chỗ ả Uótlinh và tự làm nhục mình, làm nhục vợ mình trước bọn Yanki, hoặc nói thật và chịu tội treo cổ. Và anh ta biết tất cả chúng ta sẽ phải chịu ơn anh ta cùng... nhân tình anh ta, đồng thời cũng biết chúng ta hầu như thà bị treo cổ còn hơn mang ơn anh ta. Ôi, tôi dám cuộc là anh ta lấy thế làm khoái trí lắm.

Ông bác sĩ hăm hừ.

- Quả là hẳn có vẻ thích thú khi đưa bọn tôi lên gác cái nhà ấy.

- Ông này, bà Miđ ngần ngừ, cái chỗ ấy nom nó ra thế nào?

- Bà nói gì đấy, bà Miđ

- Cái nhà của ả Uótlinh ấy mà. Nom nó ra thế nào? Có những đài nền bằng pha-lê không? Có nhẽng rèm nhung đỏ và háng tá gương soi cả người đóng khung thiếp vàng không? Và bọn gái... bọn ấy có lỗa lỗ không?

- Lạy chúa lòng lành! Ông bác sĩ kêu lên như bị sét đánh ngang tai vì ông không bao giờ nghĩ rằng một người đàn bà trong trắng lại háo hức muốn biết về đám chị em dâm ô của mình đến thế. Làm sao bà có thể đặt những câu hỏi trơ tráo như vậy? Bà không còn là bà nữa rồi. Để tôi pha cho bà một liều thuốc an thần.

- Tôi không cần thuốc an thần. Tôi muốn biết cơ. Ôi, lạy Chúa, đây là dịp may duy nhất để tôi có thể biết một cái nhà chứa như thế nào, mà ông lại độc ác không chịu kể cho tôi nghe!

- Tôi không để ý thấy gì sất. Tôi cam đoan với bà là tôi quá bối rối về nỗi thấy mình ở một nơi như vậy, còn bụng dạ nào mà để ý xung quanh nữa, ông bác sĩ trang trọng nói, sự bộc lộ tính cách bất ngờ này của bà vợ làm ông còn xáo đảo hơn tất cả các sự việc ra tới nay. Bây giờ thì xin lỗi bà, tôi phải cố chớp mắt một chút.

- Thì ông đi mà ngủ, bà đáp, giọng đầy thất vọng.

Rồi khi ông bác sĩ cúi xuống để cởi ủng, giọng bà lại vui vẻ vang lên từ trong bóng tối.

- Tôi chắc Đôli đã moi được hết mọi chuyện ở ông già Meriuêzơ và bà ấy sẽ kể cho tôi nghe.

- Trời đất, bà Miđ! Bà muốn nói với tôi là các phụ nữ tử tế cũng thường bàn tán riêng với nhau về những chuyện như vậy hay sao...

- Ô, ông đi ngủ đi, bà Miđ nói.

Ngày hôm sau, trời mưa tuyết, nhưng khi ánh hoàng hôn mùa đông bắt đầu nhập nhoạng thì những bông tuyết giá ngừng rơi và một ngọn gió lạnh nổi lên. Trùm kín trong chiếc áo choàng, Melanie ngõ ngàng bước trên lối đi đằng trước, theo sau một xà ích da đen lạ mặt vừa đến bí mật mời nàng ra chỗ một chiếc xe đóng kín mít đang đợi trước cửa nhà. Khi nàng tới cạnh, cửa xe mở và nàng trông thấy một người đàn bà ngồi trong bóng tối hòm xe.

Cúi lại gần hơn, ngó vào trong, Melanie hỏi:

- Ai đây? Ta vào trong nhà có hơn không? Ở đây lạnh quá...

- Xin mời bà vào đây, ngồi mấy em một phút, bà Uylkx, một giọng hơi quen quen, một giọng lúng túng, vọng ra từ trong xe.

-Ồ, hóa ra là cô... là bà Uớtlinh! Melanie kêu lên. Tôi đang muốn gặp bà quá! Bà phải vào nhà với tôi đi.

- Em không thể làm thế được, bà Uylkz, giọng nói Uớtlinh nghe có vẻ hốt hoảng. Bà vào đây ngồi mấy em một phút thôi.

Melanie vào trong xe và người xà ích đóng cửa lại sau nàng. Nàng ngồi xuống bên

cạnh và cầm lấy tay Bel.

- Tôi biết cảm ơn bà thế nào cho vừa về việc và đã làm hôm nay! Làm sao tất cả chúng tôi có thể cảm ơn bà cho thích đáng!

- Bà Uylkz, nhẽ ra sáng nay bà đừng nên gửi cho em bức thư ấy thì phải. Không phải là em không hãnh diện được bà gửi thư cho, cơ mà bọn Yankee có thể bắt được thư. Còn về chuyện bà bảo định đến thăm để cảm ơn em thì... chà, bà Uylkz, đúng là bà quẩn trí rồi! Ai lại nghĩ thế bao giờ! Cho nên sầm tổi một cái là em phải đến ngay đây để thưa mấy bà là bà đừng nên nghĩ đến chuyện gì như vậy. Em... à... bà... làm thế chẳng tiện tí nào.

- Tôi đến thăm và cảm ơn một người đàn bà tốt bụng đã cứu sống chồng tôi, mà lại không tiện ư?

- Ôi chao, thật gớm, bà Uylkz! Bà thừa biết em muốn nói gì đấy!

Melanie lặng đi một lúc, bối rối vì cái hàm ý trong câu nói ấy. Không hiểu sao, nàng thấy người đàn bà đẹp, ăn mặc nền nã đang ngồi trong bóng tối của chiếc xe này không có cái dáng vẻ và lời ăn tiếng nói của một người đàn bà lăng lơ, một phụ nữ dầu như nàng hình dung. Chị ta có vẻ... ờ, hơi tầm thường, quê kệch nhưng nhân hậu và hảo tâm.

- Hôm nay, bà thật tuyệt vời khi ra trước viên tư lệnh hiến binh, bà Uotlinh! Bà và các... cô gái ấy rõ ràng là đã cứu mạng chồng tôi cùng các bạn anh ấy.

- Ông Uylkz mới thật tuyệt vời. Em không hiểu làm sao ông nhà có thể đứng vững nổi và khai rãnh rọt đầu ra đấy, mà lại thản nhiên như không ấy. Đêm qua, rảnh là em thấy ông nhà chảy máu như lợn bị chọc tiết ấy. Ông nhà sẽ qua khỏi chứ, thưa bà Uylkz?

- Vâng, cảm ơn bà. Bác sĩ bảo tuy mất rất nhiều máu, nhưng vết thương chỉ ở phần mềm thôi. Sáng nay, anh ấy... phải, anh ấy đã bôi bỏ kha khá bằng rượu brandi nên

mới đủ sức qua được cả cuộc thẩm vấn suôn sẻ như thế. Nhưng bà Uotlinh, chính bà mới là ân nhân của họ. Khi bà nổi đóa lên nói về những tấm gương bị vỡ, bà thật... đầy sức thuyết phục.

- Em cảm ơn bà. Cơ mà bà.. em nghĩ... thuyền trưởng Butler cũng rất cừ, Bel nói, giọng chứa chất một niềm tự hào rụt rè.

- Ô, ông ấy thật tuyệt vời! Melanie nồng nhiệt thốt lên. Bọn Yanki không thể không tin lời khai của ông ấy. Về toàn bộ việc này, ông ấy dàn xếp mới thông minh làm sao? Tôi thật không biết cảm ơn ông ấy thế nào cho vừa... cả bà nữa! Bà tốt và phúc hậu quá!

- Em rất mực cảm ơn bà, thưa bà Uylkz. Em lấy làm vui sướng được làm việc đó. Em... em mong rằng bà không phiền lòng khi em được nói ông Uylkz là khách quen của nhà em. Thực ra, bà biết đấy, ông nhà không bao giờ...

- Vâng, tôi biết. Không, điều đó không làm tôi phiền lòng chút nào. Tôi chỉ vô cùng đội ơn bà mà thôi.

- Em chắc chắc các bà khác không ơn em một tí nào, Bel nói, giọng đột nhiên nanh độc. Và em dám chắc là họ cũng không ưa gì thuyền trưởng Butler. Em cuộc là họ còn ghét ông ấy hơn là đằng khác... Em cuộc là chỉ có mình bà hạ lời cảm ơn em. Em cuộc là rồi đây có gặp em ngoài phố, họ vẫn sẽ không thèm nhìn em. Cơ mà em chẳng cần. Ví bằng tất cả các ông chồng của họ bị treo cổ, em cũng chẳng thiết. Cơ mà ông Uylkz thì khác. Bà thấy là em không quên chuyện em cúng tiền cho bệnh viện hồi chiến tranh, bà đã ân cần với em. Và em nghĩ nếu ông Uylkz bị treo cổ, bà sẽ thành góa bụa, tro troi với đứa con nhỏ và... cậu bé thật kháu khỉnh, con trai bà ấy mà, bà Uylkz. Em cũng có một đứa con trai, cho nên em...

- Ô, thật ư? Cháu hiện ở... à... ờ...

- À, không! Nó không ở Atlanta. Nó không bao giờ ở đây cả. Em gửi nó đi học ở nơi khác. Em xa cháu từ khi nó còn bé tí. Em... mà thôi... không nói chuyện ấy nữa... thế, khi thuyền trưởng Butlett muốn em nói dối để cứu những người ấy, em bèn hỏi đó là

những ai, và khi em nghe nói là trong đó có ông Uylkz, thì em không hề ngần ngại. Em mới gọi bọn con gái, em bảo thế này: “ Ta sẽ đánh tan xác cả tụi bây nếu tụi bay không nhớ đình ninh là phải khai rằng tụi bay ở suốt buổi tối mấy ông Uylkz”.

- Ô! Melanie nói, càng bối rối hơn khi Bel nhắc đến “ bọn con gái “ của mình một cách thoải mái như vậy. Ôi, thật là... ồ... bà và cả các cô ấy nữa, thật tốt quá.

- Bà xứng đáng được thế, Bel nồng nhiệt nói. Cơ mà không phải với bất kỳ ai, em cũng làm thế đâu. Nếu là chồng cái bà Kennođi thì dù thuyền trưởng Butler có nói thế nào cũng đừng hòng em đụng đây một nửa ngón tay.

- Tại sao?

- À, bà Uylkz, những người làm cái nghề của em biết ỏi chuyện. Ôi bà sang trọng chắc sẽ ngạc nhiên và choáng váng nếu biết là bọn thông tỏ về họ như thế nào. Bà Uylkz ạ, cái bà Kennođi ấy chả tốt đẹp gì đâu. Chính bà ấy đã giết chồng bà ấy và chàng trai Uelbơn tử tế nọ, khác nào chính tay bà ấy cầm súng bắn họ. Mọi sự đều tại bà ấy cả, cứ nhênh nhàn một mình đi khắp Atlanta như trêu ngươi bọn nichgơ mấy bọn du thủ du thực. Chà, không một đứa nào trong bọn gái...

- Bà không nên nói những điều bất nhã về chị dâu tôi, Melanie nói, giọng trở lên cứng cỏi, lạnh lùng.

Bel cuống lên dẫu dụi, nắm lấy cánh tay Melanie rồi lại vội vàng rút ngay lại.

- Xin bà chớ lạnh nhạt mấy em, bà Uylkz. Bà mà thế sau khi đã tốt bụng, hòa nhã mấy em như vậy thì em chịu làm sao nổi. Em đã quên mất là bà rất quý mến bà Kennođi, em lấy làm ân hận đã nói thế. Em cũng thấy tiếc là ông Kennođi tội nghiệp đã chết. Ông ấy là người tử tế. Trước kia em vẫn mua hàng của ông ấy và bao giờ ông ấy cũng nhã nhặn mấy em. Cơ mà bà Kennođi..., bà ấy không bao giờ giống bà, bà Uylkz ạ. Bà ấy là một phụ nữ cực kì lạnh lùng, em không thể không thể nghĩ thế... Bao giờ thì đưa đám ông Kennođi.

- Sáng mai. Bà nghĩ sai về bà Kennơđi đấy. Chính lúc này đây, bà ấy đang đau đớn rồi.

- Có thể thế, Bel nói, hiển nhiên là không tin. Thôi em phải đi đây. Em sợ nếu nán lại lâu nữa, có kẻ sẽ nhận ra cái xe này mất, như thế sẽ chẳng lợi ích gì cho bà. Và, bà Uylkz, nếu bà có gặp em ngoài phố, bà... bà khỏi cần phải nói chuyện mấy em làm gì. Em sẽ hiểu thôi.

- Tôi lấy làm hãnh diện được nói chuyện với bà. Hãnh diện được mang ơn bà. Tôi hy vọng... tôi hy vọng là chúng ta sẽ gặp lại nhau.

- Không, Bel nói, như thế chả tiện đâu. Chúc bà ngủ ngon.

CHƯƠNG 47

Xcarlett ngồi trong phòng ngủ, uể oải nhấp nhấp bữa ăn tối do Mammy mang tới trong một chiếc khay và lắng nghe tiếng gió rú trong đêm. Ngôi nhà im ắng đến dễ sợ, im ắng hơn cả lúc Frank còn nằm trong phòng khách nhỏ mấy giờ trước. Lúc đó còn có những tiếng chân rón rén và những giọng nói thì thầm, những tiếng gõ khe khẽ ở cửa trước, tiếng váy sột soạt của các bà hàng xóm vào chia buồn và thi thoảng những tiếng nấc của em gái Frank ở Jônzbôrau lên đưa đám.

Nhưng giờ đây ngôi nhà chìm trong im lặng. Mặc dù cửa phòng để mở, nàng không hề nghe thấy tiếng gì ở dưới nhà. Uêđ và em gái nó đã được gửi sang bên nhà Melanie từ khi xác Frank được mang về và nàng nhớ tiếng chân thằng bé chạy lon ton, tiếng Ilo bi bô. “Chiến sự” trong nhà bếp tạm ngưng, không thấy tiếng cái cọ nào giữa bác Pitoe, Mammy và chị bếp văng lên tới nàng. Thậm chí bà cô Pitti ngồi trong phòng đọc sách ở dưới nhà cũng không kéo chiếc ghế đu vì tôn trọng nỗi đau buồn của Scarlett.

Không ai đột nhập vào phòng nàng. Mọi người đều nghĩ rằng nàng muốn một mình với nỗi đau, nhưng Scarlett đâu có muốn thế. Nếu như chỉ có nỗi đau buồn làm bầu bạn thì nàng còn có thể chịu đựng được như đã từng chịu đựng bao nỗi đau buồn khác. Nhưng, cộng với cái cảm giác mất mát tê tái trước cái chết của Frank, còn có nỗi sợ và hối hận, và những dằn vặt của lương tâm đột nhiên bùng tỉnh. Lần đầu tiên trong đời, nàng hối tiếc những điều mình làm, hối tiếc với một nỗi hãi hùng nhuộm màu dị đoan khiến nàng thỉnh thoảng lại liếc nhìn cái giường nàng đã chia sẻ với Frank.

Nàng đã giết Frank. Nàng đã giết chàng, chắc chắn như thể chính tay nàng đã bóp cò súng. Chàng đã van xin nàng đừng đi lại một mình, nhưng nàng không nghe. Bây giờ, chàng đã chết vì sự bướng bỉnh của nàng. Thượng đế sẽ trừng phạt nàng vì tội ấy. Nhưng trên lương tâm nàng còn có một điều khác nặng nề hơn, và dễ sợ hơn cả việc

gây ra cái chết của Frank – một chuyện trước nay chưa từng làm nản lòng, cho đến khi nàng nhìn mặt chàng trong áo quan. Bộ mặt bất động ấy có một cái gì vừa bất lực vừa bi thiết nó kết tội nàng. Thượng đế sẽ trừng phạt nàng về tội đã lấy Frank trong khi chàng yêu Xuelon. Nàng sẽ phải co rúm trên ghế bị cào vào cái ngày Phán xử Tối chung và trả lời về câu chuyện bịa đặt nàng đã nói với Frank trên đường từ trại giam của bọn Yanki về, trong chiếc xe độc mã của chàng.

Giờ đây, dù nàng có lí sự rằng mọi phương tiện đều khả dụng miễn là mục đích đúng đắn, rằng nàng đã bị dồn vào cái thế phải bẫy Frank, rằng lúc bấy giờ số phận của quá nhiều người tùy thuộc vào nàng nên nàng không còn bụng dạ nào mà cân nhắc đến quyền lợi và hạnh phúc của Frank hoặc của Xuelon, cũng chỉ là nguy hiểm vô ích. Sự thật rành rành ra đây, sừng sững như trái núi, và nàng rúm người lại né thật xa nó. Nàng đã lạnh lùng khi lấy Frank và lạnh lùng sử dụng chàng. Và nàng làm chàng điêu đứng suốt sáu tháng qua, trong khi lẽ ra nàng có thể khiến chàng hạnh phúc. Thượng đế sẽ trừng phạt nàng vì đã không ăn ở với chàng tốt hơn – trừng phạt về mọi sự đánh hanh, khích bác, mọi cơn tam bành lục tặc và mọi lời tri tiết của nàng, về tội làm chàng mất bạn bè, về tội làm nhục chàng bằng cách kích doanh xưởng cưa, mở tửu điểm và thuê tù làm lao động.

Nàng đã làm khổ chàng rất nhiều và nàng biết thế, nhưng chàng chịu đựng tất cả như một bậc quân tử. Trong tất cả những gì nàng đã làm, điều duy nhất đem lại cho chàng phút hạnh phúc thật sự là đã cho chàng cô bé Ilo. Mà nàng biết rằng nếu nàng có thể đừng đẻ, thì Ilo chẳng bao giờ ra đời.

Nàng rùng mình sợ hãi, ước gì Frank còn sống để nàng cso thể ăn ở tử tế với chàng, tử tế hết lòng để bù lại tất cả. Ôi, giá Thượng Đế đừng có giận dữ ra tay báo oán nghiêm khắc đến thế! Ôi, giá thời khắc đừng kéo dài lê thê như thế này, và ngôi nhà đừng ắng lạng như thế này! Giá nàng đừng có cô độc như thế này!

Nếu có Melanie bên cạnh, Melanie sẽ biết cách làm nguôi những nỗi sợ của nàng. Nhưng Melanie đang ở nhà săn sóc cho Ashley. Có lúc Scarlett toan gọi bà Pitti đến với mình để tránh khỏi phải đối mặt với lương tâm, song nàng lại do dự: bà già có thể

khuyến cho cơ sự càng nặng nề thêm vì bà thương khóc Frank thật lòng. Chàng gần gũi với thể hệ bà hơn là Scarlett và bà hết sức tận tình với chàng. Chàng hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của bà Pitti vốn mong muốn có “ một người đàn ông trong nhà “, vì chàng mang đến cho và những món quà nho nhỏ, những chuyện phiếm vô hại, những câu đùa cùng giai thoại, tối tối lại đọc báo cho bà nghe và giải thích những vấn đề thời sự trong ngày trong khi bà vá bít tất cả cho chàng. Biết bao lần Frank bị cảm hàn, bà đã cuống quýt bên giường chàng, sai làm những món ăn đặc biệt và nâng niu chiều chuộng chàng hết sức. Giờ đây, bà nhớ thương chàng sâu sắc và vừa lấy mũi soa chấm cặp mắt đỏ hoe, sưng húp vừa không ngừng nhắc, đi nhắc lại: “ Giá anh ấy đừng có đi với cánh 3K “!

Giá có thể an ủi nàng dẹp những nỗi sợ của nàng, giải thích cho nàng rõ căn nguyên những mối lo sợ mông lung đang làm trái tim nàng thất lại ớn lạnh đến nôn nao! Giá như Ashley... nàng vội xua ý nghĩ đó đi. Nàng đã suýt giết chết Ashley như đã giết Frank. Và nếu Ashley biết rõ sự thật về việc nàng đã nói dối Frank như thế nào để đi đến hôn nhân, đã tệ bạc với Frank như thế nào, ắt chàng không thể nào yêu nàng nữa. Ashley là người rất trọng danh dự, rất trung thực, rất nhân hậu và có khả năng nhìn nhận sự việc thẳng thắn, sáng suốt. Nếu chàng biết toàn bộ sự thật, chàng sẽ thông cảm. Ô, phải, chàng thừa sức thông cảm! Nhưng chàng sẽ không yêu nàng nữa. Cho nên không thể để cho chàng biết sự thật vì nàng muốn chàng phải tiếp tục yêu nàng. Làm sao nàng có thể sống được nếu mất tình yêu của nàng, nguồn gốc bí mật tạo nên sức mạnh của nàng? Nhưng nếu được gục đầu vào vai chàng mà khóc, và trút vơi trái tim tội lỗi thì sẽ nhẹ nhõm biết bao!

Ngôi nhà tĩnh lặng trĩu nặng cảm giác chết chóc mỗi lúc một nén áp quanh nỗi cô đơn của nàng đến độ nàng cảm thấy không thể chịu đựng được nữa nếu không có gì hỗ trợ. Nàng rón rén đứng dậy, khép cửa hờ hờ, rồi thực tay vào ngăn kéo dưới cùng của bàn giấy, quờ tìm dưới chồng quần áo lót của mình, lôi ra cái “ chai chữa ngất “ đựng rượu brrandi của bà cô Pitti mà nàng đã giấu ở đó và giơ lên trước ngọn đèn. Chai rượu đã cạn gần nửa. Chắc hẳn nàng đâu có uống nhiều thế từ đêm qua! Nàng rót phóng tay vào chiếc cốc uống nước và tợp một hơi. Nàng sẽ đổ thêm nước vào cho

đầy để đặt trả lại chỗ hầm rượu trước khi trời sáng. Ngay trước lúc đưa đám, Mammy đã sục tìm nó khắp nơi, khi đám phu đòn đòi uống, và không khí trong nhà bếp đã âm ỉ tích điện vì Mammy, chị bếp và bác Pitti đều ngò cho nhau uống trộm.

Rượu brandi thấp lên một khoái cảm hùng hực. Không có gì sánh được với nó khi ta cần đến nó. Thực tế, brandi lúc nào cũng hay, hay gấp bội các thứ vang nhạt thếch. Tại sao phụ nữ uống rượu vang thì được coi là hợp, nhưng rượu thì lại không nên? Bà Meriuezo và bà Miđ, trong đám tang đã cố tình khịt khịt mũi, ra cái điều ngửi thấy hơi rượu ở nàng và nàng thấy họ nhìn nhau với vẻ đắc thắng. Những mụ mèo già ghê thật!

Nàng rót thêm cốc nữa. Đêm nay nàng có say một tí cũng chẳng sao vì nàng sẽ đi nằm sớm và có thể súc miệng bằng nước thơm Côlônho trước khi Mammy lên giúp nàng thay đồ. Nàng ước sao có thể say tít cung thang, không bận tâm đến chuyện gì như ông Giêrold vào những ngày chợ phiên. Lúc đó, có lẽ nàng sẽ quên được bộ mặt tóp lại của Frank kết tội nàng phá hoại đời chàng rồi giết chàng.

Nàng băn khoăn tự hỏi: Có phải tất cả mọi người trong thành phố đều nghĩ là mình đã giết Frank? Có điều chần chẫn là những người đi đưa đám đều lạnh nhạt với nàng. Duy chỉ có đám vợ sĩ quan Yanki có quan hệ buôn bán với nàng, là còn tỏ ra nhiệt thành đôi chút trong lời chia buồn của họ. Đào, nàng bắt cần, mặc cho dân thành phố này muốn nói gì thì nói. Những cái đó thật vô nghĩa biết bao bên cạnh những gì nàng sẽ phải trả lời trước Chúa.

Nghĩ vậy nàng lại uống một li nữa. Nàng rùng mình khi thấy chất rượu brandi nóng ran qua cổ họng. Bây giờ, nàng cảm thấy rất ấm, nhưng vẫn chưa xua được ý nghĩ về Frank ra khỏi tâm trí. Đàn ông thật ngu, cứ bảo là rượu làm cho người ta quên sự đời! Trừ phi nàng uống đến say mềm mất hết cảm giác, nếu không nàng vẫn thấy bộ mặt của Frank khi chàng nhìn nàng lần cuối, vừa rụt rè, vừa trách móc, lại vừa như cáo lỗi, van xin nàng đừng đánh xe đi một mình.

Tiếng búa gõ cửa trước gieo một âm thanh đùng đục vang vọng trong ngôi nhà tĩnh mịch, rồi tiếng mở cửa, có tiếng chào hỏi và những lời thì thầm nghe không rõ. Một

người hàng xóm nào đó sang chơi để bình luận về đám tang hoặc mang cho chiếc bánh sữa trứng miêng? Bà Pitti chắc là thích. Bà đã tìm thấy một niềm khoan khoái trong việc tiếp chuyện các khách đến phân ưu bằng một vẻ trịnh trọng buồn bã.

Mặc dầu chẳng hề tò mò, nàng vẫn tự hỏi người khách là ai và khi một giọng đàn ông sang sảng và kéo dài trườn lên tiếng thì thào rầu rĩ của bà Pitti thì nàng biết ngay. Lòng nàng bỗng nhiên tràn ngập vui sướng và nhẹ nhõm. Đó là Rhett. Nàng chưa gặp lại chàng từ khi chàng báo cho nàng biết Frank đã chết, và giờ đây, tận đáy lòng, nàng biết rằng Rhett là người duy nhất có thể nâng đỡ nàng đêm nay.

- Tôi chắc là bà ấy sẽ tiếp tôi, tiếng Rhett vắng tới nàng.

- Nhưng bây giờ cháu nó đã đi nằm và không muốn gặp ai, thuyền trưởng Butler ạ. Tội nghiệp con bé, nó quí hẳn rồi. Nó...

- Tôi chắc là bà ấy sẽ tiếp tôi. Xin bà nói với bà ấy là mai tôi đi xa và có thể vắng mặt một thời gian. Có chuyện rất quan trọng.

- Nhưng..., bà cô Pitti ấp úng.

Scarlett chạy ra hàng lang, ngạc nhiên nhận thấy đầu gối mình hơi bủn rủn, và cúi người qua thành lan can.

- Tôi xuống ngay đây, Rhett, nàng gọi với xuống.

Nàng thoáng thấy bộ mặt bầu bĩnh của bà cô Pitti ngửa lên, đôi mắt tròn xoe vì ngạc nhiên và bất đồng tình. “ Sắp sửa ồn cả tỉnh lên là mình cư xử cực kì thất thố vào đúng hôm đưa ma chồng đây “, Scarlett nghĩ thầm trong khi hồi ha trờ vào phòng và bắt đầu sửa lại tóc. Nàng cái cúc áo lót lên tận cằm và cài chặt chiếc cổ giả bằng chiếc trâm tang của bà Pitti. “ Trông mình không xinh đẹp gì lắm “, nàng nghĩ tiếp, cúi về phía tấm gương, “ quá nhợt nhạt và khiếp đảm”. Trong giây lát, nàng đã đưa tay về phía cái kết nhỏ, trong đó nàng dấu hộp phấn hồng, song nàng quyết định là không nên. Bà lão Pitti tội nghiệp ắt sẽ phát sốt, phát rét lên thật sự nếu như nàng, mặt hoa da

phần tươi rờ rờ bước xuống thang gác. Nàng cầm lấy chai nước thơm Colomhor, tợp ngum to, súc miệng thật kỹ rồi nhổ vào ống phóng.

Nàng xuống cầu thang, váy áo sột soạt, tiến về phía hai người vẫn còn đứng ngoài hành lang, vì bà Pitti còn quá xáo đảo trước ứng xử của Scarlett, chưa kịp nghĩ đến chuyện mời Rhett ngồi. Chàng vận bộ đồ đen sang trọng, áo sơ – mi có diềm xếp nếp và hồ bột, cung cách hoàn toàn phù hợp với những gì tập tục đòi hỏi ở một người bạn cũ đến phân ưu với tang quyến. Thực tế, mỗi nét đó hoàn hảo đến mức gần như hài hước, mặc dù bà Pitti không nhận ra. Chàng nghiêm chỉnh xin lỗi đã quấy rầy Scarlett, tỏ ý tiếc rằng do vội thu xếp cho công việc trước khi rời thành phố nên không thể đến dự tang lễ được.

“Điều gì đã thôi thúc anh ta đến đây?” Scarlett tự hỏi. “Những điều anh ta đang nói không có lấy một chữ nào thật bụng cả”.

- Tôi không muốn đột nhập nhà ta vào giờ này,nhưng tôi có một công việc cần bàn ngay không thể trì hoãn được. Một việc mà ông Kennođi và tôi đã dự định...

- Tôi không biết là ông và Kennođi có giao dịch kinh doanh với nhau đấy, bà cô Pitti nói, gần như bất bình về việc Frank không cho bà biết một số hoạt động của chàng.

-Ông Kennođi có diện quan tâm rất rộng. Rhett kính cẩn nói. Ta vào phòng khách có được không ạ.

- Không! Scarlett kêu lên, liếc mắt về phía những cánh cửa gấp đóng kín. Nàng như vẫn thấy cỗ quan tài trong căn phòng đó. Nàng hy vọng sẽ không bao giờ phải vào lại đó nữa. Riêng lần này bà Pitti hiểu ý, chuẩn bị rút lui, mặc dầu không lấy gì làm vui vẻ lắm.

- Hai người vào phòng đọc sách mà bàn chuyện. Tôi phải... tôi phải lên gác soạn lại các đồ cần phải mạng, vá. Lạy Chúa, cả tuần nay tôi bỏ bễ việc này. Thật quả...

Bà vừa lên cầu thang vừa ném lại một cái nhìn trách móc mà cả Scarlett lẫn Rhett đều

không đề ý. Rhett né sang bên nhường nàng đi trước vào phòng đọc sách.

- Anh có chuyện giao dịch kinh doanh gì với Frank? Nàng hỏi đột một cái.

Chàng tiến lại gần thì thầm.

- Chẳng có gì cả. Tôi chỉ muốn tổng khứ bà Pitti đi thôi. Chàng dừng lại cúi xuống phía nàng.

- Cái đồ chẳng ích gì đâu. Scarlett ạ.

- Cái gì?

- Nước thơm Colônơ.

- Quả thật tôi chẳng hiểu anh nói gì.

- Tôi chắc chắn là cô hiểu. Cô đã uống nhiều quá đấy.

- Ở thế thì đã sao? Việc gì đến anh?

- Vẫn rất chi là lịch sự, ngay cả giữa lúc đau thương cùng cực! Đừng có uống một mình Scarlett ạ. Bao giờ người ta cũng có thể nhận ra và thế là bại hoại thanh danh. Với lại cái kiểu uống rượu một mình chẳng hay ho gì đâu. Có chuyện gì đấy, cô bạn quý mến?

Chàng dắt nàng đến chiếc xôfa bằng gỗ hồng mộc và nàng lặng lẽ ngồi xuống.

- Tôi đóng cửa lại được không?

Nàng biết nếu Mammy thấy đóng cửa bà sẽ hết sức bất bình cho là chuyện vô luân, sẽ giở giọng lên lớp và căn nhắc hàng ngày liền, nhưng sẽ còn tệ hơn nếu Mammy nghe chộp được cuộc trao đổi xung quanh chuyện uống rượu này, nhất là lại khớp vào chai rượu brandi thì càng tệ hơn. Nàng gật đầu và Rhett kéo hai cánh cửa lụa khí vào nhau. Khi chàng quay lại ngồi xuống cạnh nàng đôi mắt đen linh hoạt rơi vào mặt nàng, cái

không khí chết chóc dường như tan đi trước sức sống tỏa ra từ chàng, căn phòng lại trở nên thân mật, dễ chịu trong ánh đèn hồng ấm áp.

- Chuyện gì vậy cưng?

Không ai trên đời có thể nói cái từ âu yếm ngu xuẩn ấy một cách đơn trớn như Rhett, ngay cả những lúc chàng đùa cợt. Nàng ngược cặp mắt đau đớn nhìn vào mặt chàng và, không hiểu sao, cái sắc diện trơ trơ bí hiểm ấy lại khiến nàng ngơ ngác. Nàng không hiểu sao lại thế, vì chàng vốn là một người chai sạn, khôn lường trước được. Có thể là vì họ rất giống nhau, như chàng vẫn thường nói. Đôi khi, nàng nghĩ tất cả những người nàng quen biết đều xa lạ đối với nàng trừ Rhett.

- Cô không thể nói với tôi được ư? Chàng cầm lấy tay nàng, dịu dàng một cách kỳ lạ. Hình như không phải chỉ là chuyện Frank giã từ cô, mà còn có gì khác nữa, phải không? Cô có cần tiền không?

- Tiền ư? Lạy Chúa, không! Ôi, Rhett, tôi sợ.

- Đừng có dở hơi, Scarlett, cả đời, cô có bao giờ biết sợ là gì đâu.

- Ôi, Rhett, tôi sợ.

Lời chữ như những bọt nước sủi lên tới mức nàng nói không kịp. Nàng có thể kể cho chàng nghe. Nàng có thể kể cho Rhett mọi chuyện. Bản thân chàng cũng đầy tật xấu, nên chàng không thể phán xử nàng được. Trong cái thế giới đầy những người không chịu nói dối dù là để tự cứu lấy mạng sống của mình và thà chết đói còn hơn làm một điều ô nhục, mà được biết một kẻ xấu, không biết gì là danh dự, một tên lừa đảo, dối trá thì thật là tuyệt vời biết mấy!

- Tôi sợ chết phải xuống địa ngục.

Nếu chàng cười giễu, nàng sẽ chết ngay lập tức. Nhưng chàng không cười.

- Cô đang khỏe mạnh thế... và xét cho cùng, có lẽ địa ngục chỉ là chuyện bịa đặt.

- Ô, có địa ngục đấy, Rhett ạ, anh thừa biết là có mà.

- Tôi biết là, có địa ngục nhưng nó ở ngay đây, trên trái đất này, chứ không phải sau khi chúng ta chết. Sau khi chúng ta chết thì sẽ chẳng có gì hết, Scarlett ạ. Bây giờ đây, cô đang ở trong địa ngục đấy.

- Ô, Rhett thật là báng bỏ!

- Nhưng lại dễ chịu lạ lùng, phải không nào? Nói cho tôi nghe xem, tại sao cô phải xuống địa ngục?

Lúc này, chàng đang trêu chọc, nàng có thể thấy ánh giễu cợt trong mắt chàng, nhưng nàng bắt cần. Đôi tay chàng xiết bao ấm áp và mạnh mẽ - một chỗ dựa dễ chịu làm sao!

- Rhett, lẽ ra tôi không nên lấy Frank. Điều đó thật sai trái. Trước đây, anh ấy là ý trung nhân của Xuelon. Anh ấy yêu nó, chứ đâu có yêu tôi, nhưng tôi đã nói dối anh ấy, bảo là Xuelon sắp lấy Toni Fônten. Ôi, sao tôi có thể làm như thế nhỉ?

- À, ra đầu đuôi là thế! Tôi vẫn cứ thắc mắc hoài không hiểu ra làm sao.

- Và rồi tôi hành hạ anh ấy đến khổ. Tôi bắt anh ấy làm đủ mọi thứ chuyện anh ấy không muốn, thí dụ như thúc những người mua chịu phải thanh toán trong khi họ thực sự không có tiền để trả. Và khi tôi ra kinh doanh các xưởng cưa, mở tiệm rượu và thuê tù làm lao công, anh ấy hết sức khổ tâm. Anh ấy xấu hổ đến mức hầu như không dám cất cao đầu. Rhett ạ, tôi đã giết anh ấy. Phải, đúng là tôi đã giết anh ấy! Tôi không biết là anh ấy có chân trong đảng 3K. Tôi không bao giờ tưởng tượng là anh ấy có gan như thế. Song đáng ra tôi phải biết. Chính tôi đã giết anh ấy.

- “Liệu cả đại dương mệnh mọng của vua Thủy Tề có rửa sạch máu ở tay ta?” (1)

- Cái gì?

- Không sao. Nói tiếp đi.

- Nói tiếp ư? Tất cả có thể thôi. Như vậy chưa đủ sao? Tôi lấy anh ấy, tôi đã làm khổ anh ấy và tôi đã giết anh ấy. Ôi, lạy Chúa tôi! Tôi không hiểu làm sao tôi có thể hành động như thế. Tôi đã nói dối anh ấy và tôi đã lấy anh ấy. Lúc tôi làm thế, mọi sự dường như phải lẽ, nhưng bây giờ tôi thấy thật là sai trái. Rhett, cứ như là không phải tôi làm tất cả những điều đó. Tôi đã tòe tẹt. Tôi đâu có được dạy dỗ theo chiều hướng ấy. Mẹ tôi...

Nàng dừng lại và nuốt khan. Suốt ngày, nàng đã tránh không nghĩ đến bà Ilon, nhưng giờ thì nàng không thể xua hình ảnh của bà đi được nữa.

- Tôi thường hay tự hỏi không biết bà như thế nào. Tôi thấy cô giống hệt ba cô.

- Mẹ tôi trước kia... Ôi, Rhett, lần đầu tiên tôi lấy làm sung sướng là mẹ tôi đã chết không nhìn thấy tôi bây giờ. Mẹ tôi đâu có nuôi dạy tôi thành người tòe tẹt. Mẹ tôi rất tốt với mọi người, rất nhân hậu. Mẹ tôi thà thấy tôi chết đói còn hơn thấy tôi làm những điều như vậy. Tôi rất muốn giống mẹ tôi về mọi mặt mà hóa ra chả giống tí nào. Trước đây, tôi không nghĩ đến điều đó vì có bao nhiêu điều khác phải nghĩ đến... nhưng đúng là tôi rất muốn giống mẹ tôi. Tôi đâu có muốn giống ba tôi. Tôi yêu ba tôi, nhưng ông quá... quá nhẹ dạ. Rhett ạ, đôi khi tôi cố hết sức tử tế với mọi người và ân cần với Frank, nhưng cơn ác mộng của tôi lại trở lại, làm tôi kinh hoàng đến nỗi tôi muốn chạy xỏ ra giữ lấy tay mọi người, bất kể đó có phải là tiền của tôi hay không.

Nước mắt tuôn lã chã trên mặt, nàng để mặc không nén lại mà chỉ nắm chặt lấy tay chàng, bám cả móng tay vào thịt.

- Con ác mộng nào? Giọng chàng bình thản vỗ về.

- Ôi... Tôi quên mất là anh không biết. Thế này, đúng là tôi định cố tử tế với mọi người và tự nhủ rằng tiền bạc không phải là tất cả, thì tôi đi ngủ và nằm mê thấy mình lại ở ấp Tara ngay sau khi mẹ tôi mất, ngay sau khi bọn Yanki vừa tràn qua. Rhett, anh không thể tưởng tượng nổi đâu... Tôi lạnh toát người khi nghĩ đến hình ảnh ấy. Tôi thấy tất cả cháy trụi và lặng tờ, chẳng có gì mà ăn. Ôi, Rhett, trong cơn mê ấy tôi lại

lâm vào cảnh đói khát.

- Kể tiếp đi.

- Tôi đói, tất cả mọi người: ba tôi, các em gái tôi, bọn người làm da đen, đều đói, và họ cứ lải nhải: “ chúng tôi đói “. Dạ dày tôi lép xẹp đến phát đau và tôi sợ hết hồn. Tôi không ngừng tạ nhủ: “ Nếu thoát được qua con này, ta sẽ không bao giờ, ta sẽ không bao giờ lâm vào cảnh đói nữa “. Thế rồi tôi tiếp tục mơ thấy một màn sương mù xám và tôi chạy hoài chạy hủ trong màn sương đó, chạy dữ đến nổi tim gần như muốn nổ tung. Có cái gì đuổi theo tôi ráo riết, tôi thở không được nhưng vẫn nghĩ nếu mình tới đó được thì sẽ an toàn. Nhưng nào tôi có biết mình định tới đâu. Thế rồi tôi tỉnh dậy, người lạnh toát vì kinh hoàng. Tôi sợ khéo rồi lại đói. Khi thức giấc khỏi cơn mộng ấy, tôi có cảm giác như vét khắp thế giới cũng không đủ tiền để khiến tôi khỏi sợ lại rơi vào cảnh cơ hàn một lần nữa. Giả dĩ, Frank lại quá màu mè và nhu nhược đến làm tôi điên lên và tôi đã phát khùng. Anh ấy chả hiểu. Tôi vẫn cứ nghĩ là khi nào có nhiều tiền và không còn sợ đói nữa, tôi sẽ đền bù cho anh ấy. Vậy mà bây giờ anh ấy chết rồi, mọi sự đã quá muộn. Ôi, những việc tôi làm quả là sai trái, nhưng lúc đó tôi thấy sao mà hợp tình hợp lí! Nếu phải làm lại, hẳn tôi sẽ làm khác hẳn.

- Suyt, chàng vừa nói vừa gỡ hai bàn tay nàng đang điên cuồng níu chặt lấy mình và rút trong túi ra một chiếc mùi – soa sạch. Lau mặt đi. Tự giày vò mình như thế thật vô nghĩa.

Nàng cầm lấy mùi – soa và lau đôi má ửng đỏ, chợt thấy ngơ ngác đôi chút từ lúc nào không biết, như thể đã chuyển phần nào gánh nặng sang đôi vai rộng của chàng. Nom chàng thật rõ là người có bản lĩnh và bình tĩnh, thậm chí một thoáng nhếch mép của chàng cũng đầy an ủi, tựa hồ chứng tỏ nỗi đau đớn, tủi hổ của nàng chẳng có cơ sở gì hết.

- Bây giờ cô cảm thấy dễ chịu hơn rồi chứ! Vậy thì ta hãy đi vào cốt lõi của vấn đề. Cô bảo nếu phải bắt đầu lại, cô sẽ làm khác đi. Nhưng có thật thế không? Thử nghĩ xem nào. Có thật là cô sẽ làm khác đi không?

- À...

- Không, cô sẽ làm y như cũ. Đạo ấy cô có lối thoát nào khác không?

- Không.

- Vậy thì cô ân hận về cái nỗi gì?

- Tôi đã ăn ở quá tệ với Frank và đến bây giờ nhận ra thì anh ấy chết rồi.

- Và nếu anh ta chưa chết thì cô vẫn cứ tệ như thế. Theo tôi hiểu thì cô chẳng thực sự hối hận về việc lấy Frank cũng như về việc làm tình làm tội anh ta và vô tình gây nên cái chết của anh ta. Cô chỉ hối hận vì cô sợ phải xuống địa ngục thôi. Có đúng thế không?

- À... những điều anh nói nghe lộn xộn quá.

- Nguyên lí đạo đức của cô cũng hết sức lộn xộn. Cô đang ở đúng cái thể của một tên kẻ trộm bị bắt quả tang và tỏ ra ân hận không phải vì tội ăn trộm, mà ăn năn ghê gớm, phải, rất ghê gớm vì nỗi phải đi tù.

- Một tên kẻ trộm.

- Ô, cô đừng hiểu theo nghĩa đen. Nói cách khác, nếu không bị ám ảnh bởi cái ý nghĩ ngu xuẩn là cô sẽ bị thiêu trong lửa hỏa ngục đời đời thì cô ắt nghĩ rằng mình thoát nợ với Frank.

- Ôi, Rhett.

- Dào, nhận đi! Nhân thể cô đang xưng tội thì hãy thú thật luôn đi, khỏi phải tìm lời màu mè nói dối. Cái... ừm... lương tâm của cô có cắn rứt nhiều không, khi cô ngó ý... nói thế nào nhỉ... sẵn lòng lìa bỏ cái đồ trang sức quý hơn cả cuộc đời ấy để đổi lấy ba trăm đô la?

Lúc này rượu Brandi đã bốc lên đầu, nàng cảm thấy say ngây ngất và chẳng cần phải giữ gìn gì lắm. Cần chi phải nói dối Rhett? Hình như bao giờ chàng cũng đọc được tâm can nàng.

- Thật tình lúc đó tôi cũng chẳng nghĩ gì nhiều đến Thượng Đế hay... địa ngục. Và khi nghĩ đến thì... chắc, tôi cho rằng chắc Thượng Đế cũng thông cảm thôi.

- Thế nhưng bây giờ cô lại không tin rằng Thượng Đế có thể thông cảm cái lí do khiến cô lấy Frank?

- Rhett, làm sao anh có thể nói như vậy về Thượng Đế khi mà anh không tin là có Thượng Đế?

- Nhưng cô thì tin ở cơn Thịnh Nộ của Thượng Đế vào lúc này, đó là điều quan trọng. Tại sao Thượng Đế lại không thông cảm? cô có ân hận về việc cô vẫn sở hữu ấp Tara và không có bọn Bị Thảm ở đó, không? Cô có ân hận về việc thoát được cảnh đói rách không?

- Không

- Mà anh ta thì không bắt buộc phải lấy cô, đúng không nào? Đàn ông có tự do hành động. Và anh ta cũng không buộc phải chịu cô thúc ép làm những điều anh ta không muốn, đúng không?

- À...

- Scarlett, tại sao lại tự dằn vặt về chuyện đó? Nếu cô phải làm lại từ đầu, cô vẫn sẽ bị dồn đến cái thế phải nói dối và Frank vẫn sẽ lấy cô. Cô vẫn sẽ dán thân vào chỗ hiểm nguy và anh ta vẫn sẽ phải báo thù cho cô. Nếu anh ta lấy Xuelon, có thể cô ấy sẽ không gây nên cái chết của anh ta, nhưng chắc cô ấy sẽ làm cho anh ta khổ sở gấp đôi so với cô. Cơ sự không khác đi được.

- Nhưng tôi có thể tử tế với Frank hơn.

- Cô có thể... nếu cô là một người khác. Nhưng vốn cô sinh ra để bắt nạt bất kỳ ai để cô bắt nạt. Kẻ mạnh sinh ra để bắt nạt kẻ yếu, để quy phục. Lỗi tại Frank đã không biết đánh cô bằng một cái roi quất ngựa... Scarlett, tôi lấy làm ngạc nhiên thấy cô mọc ra một cái lương tâm vào cái thời điểm muộn màng này của cuộc đời. Những kẻ cơ hội chủ nghĩa như cơ hội như cô chẳng nên có lương tâm làm gì cho mệt.

- Thế nào là cơ... anh vừa gọi là gì nhier?

- Là những người biết lợi dụng thời cơ.

- Thế có phải là xấu không?

-Điều đó bao giờ cũng bị coi là xấu...nhất là dưới mắt những người có những thời cơ như vậy mà không biết lợi dụng.

- Ôi Rhett, anh cứ đùa, vậy mà tôi cứ tưởng là anh sắp tử tế.

- Tôi đang tử tế đấy chứ, tử tế... đối với tôi mà. Scarlett thân mến, cô đang cơn say. Vấn đề của cô là ở chỗ ấy thôi.

- Anh dám...

- Phải, tôi dám khẳng định thế đấy. Cô sắp đến cái độ mà người ta gọi một cách thô thiển là: “ Say vãi nước mắt ra “. Cho nên tôi sẽ chuyển đầu đề và động viên cô bằng cách kể cho cô nghe một số chuyện vui vui. Thực tế, đó là lý do khiến tôi đến nghe một số chuyện cần nói với cô trước khi tôi đi xa.

- Anh đi đâu?

- Sang Anh. Tôi có thể vắng mặt mấy tháng. Hãy quên cái lương tâm của cô đi. Tôi không có ý định tiếp tục bàn về chuyện cứu rỗi linh hồn cô nữa. Cô có muốn nghe chuyện tôi không?

- Nhưng... nàng mào đầu yếu ớt rồi ngừng lại. Hơi rượu brandi xoa dịu nỗi day dứt

của lương tâm hối hận, cộng với những lời giễu cợt nhưng đầy an ủi của Rhett, đẩy bóng ma mờ nhạt của Frank lùi vào âm u. Có lẽ Rhett đúng. Có lẽ Thượng Đế cũng thông cảm thôi. Nàng trấn tĩnh lại đủ mức để gạt những dằn vặt đang trùm lấp tâm trí và quyết định: “Mai mình sẽ suy nghĩ về chuyện này”.

- Nào, anh định nói gì? Nàng gắng gượng nói, hỉ mũi vào chiếc mùi soa của Rhett và vuốt lại mái tóc bắt đầu xõa ra.

- Điều tôi muốn nói là thế này, chàng nhoẻn miệng cười với nàng. Tôi vẫn thèm muốn cô hơn bất kỳ người đàn bà nào tôi từng gặp và giờ đây, khi Frank không còn, tôi nghĩ chắc cô ung biết điều ấy.

Scarlett giật mạnh tay ra khỏi tay chàng và đứng phắt dậy.

- Tôi... anh là kẻ vô giáo dục nhất trên đời, nhằm đúng lúc này mò đến đây trơ tráo tuôn ra... lẽ ra tôi phải biết anh không bao giờ thay đổi, Frank vừa mới nằm xuống, thi thể hầu như chưa kịp lạnh cứng! Nếu anh có chút liên xỉ... Anh có ra khỏi cái....

- Bình tĩnh nào, kéo bà Pitti xuống bây giờ, chàng nói, không đứng dậy mà chỉ vói lên nắm lấy cả hai tay nàng. Tôi e rằng cô hiểu lầm ý tôi.

- Hiểu lầm ý anh? Tôi chả hiểu lầm gì hết. (Nàng cố giằng tay ra). Buông tay tôi ra và cút khỏi đây. Tôi chưa bao giờ thấy ai sàm sỡ đến thế. Tôi...

- Suyt, chàng nói. Tôi đang ngỏ lời cầu hôn với cô đây. Tôi có phải quỳ xuống xin cô đồng ý không?

Nàng “ồ” một tiếng hỗn hển và ngồi phịch xuống xôfa.

Nàng gương mặt nhìn chàng, miệng há hốc, tự hỏi đó có phải do mình say rượu mà hoang tưởng hay không, đồng thời lần thần nhớ lại câu giễu của chàng: “Tôi không phải là người của hôn nhân, cô bạn thân mến ạ”. Nom chàng bình thản như đang bàn chuyện thời tiết và cái giọng kéo dài ngọt xót của chàng rót vào tai nàng không có chỗ

nào đặc biệt nhấn mạnh.

- Scarlett ạ, tôi vẫn rất tâm lý lấy được cô, ngay từ ngày đầu ta gặp nhau ở trại Mười Hai Cây Sồi, khi cô ném cái bình ấy qua đầu tôi và chửi thề, chứng tỏ cô không phải là một tiểu thư quý phái. Trước nay, tôi vẫn rất tâm lý lấy được cô, bằng cách này hay cách khác. Nhưng vì cô và Frank đã làm được chút ít tiền, nên tôi biết cô sẽ không còn bị dồn vào cái thế phải đến vay tiền tôi và đặt những kí quỹ hay ho nữa. Cho nên tôi thấy là tôi phải cưới cô thôi.

- Rhett Butler, đây có phải là một trò đùa đê mạt của anh hay không đây?

- Tôi bực bực tâm hồn, phơi bày gan ruột ra, mà cô còn nghi ngờ! Không, Scarlett, đây là một lời tỏ tình chân thật trên danh dự. Tôi thừa nhận là làm thế vào lúc này thì không lấy gì làm tao nhã cho lắm nhưng tôi có một lí do rất chính đáng là tôi thiếu giáo dục. Ngày mai, tôi sẽ đi xa một thời gian dài và tôi sợ rằng nếu tôi đợi đến lúc về, cô có thể đã lấy một chàng nào khác có ít tiền. Cho nên tôi nghĩ: tại sao không là mình cùng với đồng tiền của mình? Scarlett ạ, thực tình tôi không thể suốt đời cứ rình để bắt cô vào quăng giữa hai đời chồng.

Chàng nói thật lòng. Không còn nghi ngờ gì nữa. Miệng nàng khô lại khi nhận thức ra điều đó và nàng nuốt khan, nhìn vào mắt chàng, cố tìm ra một đầu mối nào đó. Đôi mắt ấy cười, nhưng, tận đáy sâu, còn chứa một cái gì khác mà trước nay nàng chưa thấy bao giờ, một ánh mắt long lanh không thể phân tích nổi. Chàng ngồi thoải mái, thề đánh, nhưng nàng cảm thấy chàng đang theo dõi mình chăm chú như con mèo đang rình cửa hang chuột. Nàng cũng cảm thấy một sức mạnh được thả lỏng căng ra bên dưới vẻ bình tĩnh của chàng, khiến nàng lùi lại, hơi khiếp sợ.

Chàng đang cầu hôn nàng thực sự, chàng đang làm cái điều không thể tin được. Dạo xưa, nàng đã dự định sẽ hành hạ chàng cho bõ ghét nếu chàng ngỏ lời cầu hôn. Dạo xưa, nàng đã nghĩ nếu chàng nói lên những lời ấy, nàng sẽ làm nhục chàng, cho chàng cảm thấy uy lực của nàng và sẽ tìm thấy trong hành động đó một niềm thích thú độc ác. Giờ đây, chàng đã nói ra mà thậm chí nàng không hề nghĩ đến những dự định nọ,

vì trước sau chàng vẫn không hề nằm trong phạm vi quyền lực của nàng. Thực tế, chàng nắm ưu thế hoàn toàn đến nỗi nàng đâm lúng túng như một cô gái được cầu hôn lần đầu, chỉ còn biết đỏ mặt lên và áp ứng.

- Tôi... tôi sẽ không bao giờ tái giá nữa.

-Ồ có chứ, cô sẽ đi bước nữa. Cô sinh ra là để lấy chồng mà. Tại sao không phải là tôi?

- Nhưng Rhett, tôi... tôi không yêu anh.

- Cái đó đâu phải là một trở ngại. Theo trí nhớ của tôi thì tình yêu không đóng vai trò hàng đầu trong hai cuộc phiêu lưu trước của cô.

-Ồ, sao anh có thể nói thế được? Anh biết là tôi quý mến Frank!

Chàng không nói gì.

- Thực vậy, tôi rất quý mến Frank mà!

- Thôi, ta không tranh luận về điểm ấy. Cô sẽ suy nghĩ về lời cầu hôn của cô trong khi tôi đi vắng chứ?

- Rhett, tôi không muốn để sự việc kéo dài. Thà tôi cứ nói ngay với anh bây giờ. Tôi sắp về ấp Tara và India Uylkz sẽ ở lại với cô Pitti. Tôi muốn về nhà một thời gian dài và tôi... tôi không bao giờ muốn tái giá nữa.

- Tào lao. Tại sao?

-Ồ, này nhé... cần gì phải biết tại sao. Đơn giản là tôi không muốn lấy chồng nữa.

- Nhưng cô bé tội nghiệp của tôi, cô chưa bao giờ lấy chồng thực sự. Làm sao cô có thể biết được hôn nhân đích thực? Tôi thừa nhận là cô đã không gặp may – một lần vì bực mình mà lấy chồng và một lần vì cần tiền. Đã có bao giờ cô nghĩ đến lấy chồng...

đơn thuần vì thú vui chưa?

- Thú vui! Anh đừng có nói ngớ ngẩn. Làm gì có cái thú vui lấy chồng.

- Không ư? Tại sao lại không có?

Nàng đã trở lại bình tĩnh phần nào, đồng thời men rượu lại kích lên cái tính thẳng thừng tự nhiên của nàng.

- Có vui thú chẳng là đàn ông thôi... mặc dù có trời biết là tại sao. Tôi không bao giờ hiểu nổi điều đó. Nhưng tất cả những gì hôn nhân đem lại cho đàn bà chỉ là tí ti miếng ăn, hàng lô hàng xóc công việc, phải chịu đựng sự ngu ngốc của đức ông chồng và mỗi năm sinh một đứa con.

Chàng phá lên cười to đến nỗi vang dội khắp căn phòng tĩnh lặng và Scarlett nghe thấy tiếng cửa bếp mở.

- Suyt! Mammy thính tai như loài linh cầu ấy, vả lại người ý tứ ai lại cười to thế ngay sau... đừng cười nữa nào. Anh thừa biết đúng là thế. Vui thú gì! Vớ vẩn!

- Tôi đã bảo cô không gặp may và điều cô vừa nói là một bằng chứng. Cô đã lần lượt thành hôn với một cậu bé rồi một ông già. Và, hơn thế nữa, tôi cuộc là mẹ cô đã dạy cô rằng người đàn bà phải chịu đựng “những cái đó” để đổi lấy niềm vui làm mẹ. Chà, những cái đó là sai toét. Tại sao không thử lấy một gã đàn ông trẻ đẹp mang tiếng xấu nhưng lại biết cách xử với phụ nữ? Như vậy sẽ thú vị ra trò.

- Anh vừa thô tục vừa hợm hĩnh. Tôi thấy câu chuyện này đến đây là đủ rồi. Thật... thật hết sức tầm thường.

- Và hết sức hay ho nữa chứ, phải không? Tôi cuộc là trước đây cô chưa bao giờ bàn cãi với một người đàn ông nào, kể cả Charlz hoặc Frank, về quan hệ vợ chồng.

Nàng cau có nhìn chàng, Rhett biết quá nhiều. Nàng tự hỏi chẳng hay chàng học ở đâu tất cả những hiểu biết đó về phụ nữ. Thật sỗ sàng.

- Đừng có cau mày. Hãy định ngày đi, Scarlett. Tôi không giục cưới ngay là vì thanh danh của cô. Chính tôi sẽ đợi một thời gian thích đáng. Nhân tiện xin hỏi một “ thời gian thích đáng “ là bao lâu?

- Tôi có nói là tôi lấy anh đâu. Riêng việc nói đến những chuyện như vậy vào lúc này đã là chương rồi.

- Tôi đã nói với cô lí do tại sao rồi. Ngày mai, tôi đi và tôi là một người yêu quá nồng cháy, không thể kìm được nổi lòng say mê lâu hơn nữa. Nhưng có lẽ tôi đã quá gấp trong việc tán tỉnh.

Với một sự đột ngột khiến nàng giật mình, chàng tụt khỏi xôfa quỳ xuống và, một tay nhẹ nhàng đặt lên ngực phía trái tim, chàng liến láu đọc.

- Tha lỗi cho tôi đã làm nàng sững sốt về những tình cảm vũ bão của tôi, Scarlett thân yêu... à, tôi định nói Kennerly phu nhân thân yêu. Chắc nàng không thể không nhận thấy rằng trong một thời gian qua, tình bạn tôi dành cho nàng trong tim tôi đã chín thành một tình cảm sâu hơn, một tình cảm đẹp hơn, trong sáng hơn, thiêng liêng hơn. Liệu tôi có dám gọi tên nó ra với nàng không? ÔI! Chính tình yêu đã khiến tôi mạnh bạo thế!

- Đứng dậy, anh, nàng cầu khẩn. Nom anh thật ngớ ngẩn. Giả sử Mammy bước vào và trông thấy anh?

- Bà ta sẽ ngó ra và không tin khi thấy ở tôi những dấu hiệu đầu tiên của chất quý tộc, Rhett nói, hơi nhồm lên. Nào, Scarlett, cô đâu phải là trẻ con, đâu phải là một cô nữ sinh để cự tuyệt tôi bằng những lý do vớ vẩn về khuôn phép lễ nghi và vân vân. Hãy nói là cô sẽ lấy tôi khi tôi trở về, nếu không, xin thề trước Chúa là tôi sẽ không đi nữa. Tôi sẽ ở lại quanh đây và đêm nào cũng mang ghita đến dưới cửa sổ cô hát hết cỡ giọng, làm cô mang tiếng để cô phải lấy tôiặng giữ trọn thanh danh.

- Rhett, anh hãy biết điều một chút. Tôi không muốn lấy ai cả.

- Thật không? Cô không nói cho tôi biết lí do đích thực. Đó không thể là sự nhút nhát của một cô gái nhỏ. Vậy thì là gì?

Đột nhiên, nàng nghĩ đến Ashley, nhìn thấy chàng rõ mồn một như thể chàng đang đứng bên cạnh, tóc vàng óng, cặp mắt mơ màng, đỉnh đạc dàng hoàng, khác hẳn Rhett. Đóm, cái lí do đích thực khiến nàng không muốn tái giá, mặc dầu nàng không có gì chống lại Rhett và đôi khi còn thực tình quý mến anh ta nữa. Nàng thuộc về Ashley, vĩnh viễn và mãi mãi. Trước đây, nàng đã không bao giờ thuộc về Charlz hoặc về Frank và nay, nàng cũng không bao giờ có thể thực sự thuộc về Rhett. Toàn bộ con người nàng, hầu như tất cả những gì nàng đã làm, đã cố gắng theo đuổi, đã đạt được, đều thuộc Ashley và ấp Tara. Những nụ cười và những cái hôn nàng đã ban cho Charlz và Frank là để dâng Ashley mặc dù chàng không bao giờ đòi hỏi. Đâu đó trong thâm tâm nàng vẫn âm ỉ niềm mong muốn giữ trọn mình cho Ashley, mặc dầu nàng biết chàng sẽ không bao giờ lấy mình.

Nàng không biết là sắc diện mình đã thay đổi, rằng mơ mộng đã mang lại cho gương mặt mình một vẻ dịu dàng mà trước đây Rhett chưa từng thấy bao giờ. Chàng nhìn đôi mắt xanh hơi xéch, đôi mắt mở to như phủ một làn sương, nhìn nét lượn mềm mại của đôi môi và trong giây lát, hơi thở của chàng như ngừng lại. Rồi, một bên mép kéo mạnh xuống, chàng rửa một cách nôn nóng mê cuồng.

- Scarlett O'Hara, cô là một con ngốc!

Tâm trí nàng chưa kịp quay về từ chốn mơ mộng xa xăm, chàng đã quàng hai cánh tay ôm lấy nàng cũng mạnh chắc và dữ dội như cái lần trên con đường khói mù mịt về Tara, đã lâu lắm rồi. Nàng lại cảm thấy bất lực áp đến cùng lúc với một làn sóng âm áp trào lên, khiến nàng hết muốn chống cự và lả đi. Và bộ mặt trầm lặng của Ashley nhòe đi, chìm đi, chìm dần vào hư không. Rhett lật ngửa đầu nàng lên cánh tay mình mà hôn, mới đầu nhẹ nhàng, rồi nhanh chóng tăng cường độ đến mức khiến nàng phải níu lấy chàng như níu lấy vật duy nhất đứng vững trong một thế giới quay cuồng chao đảo. Miệng chàng da diết áp vào, tách đôi môi run rẩy của Scarlett, phóng những luồng rung động cuồng khát dọc những thớ thần kinh của nàng, khơi dậy những cảm

giác nàng không ngờ mình có thể cảm thấy và trước cả khi đắm vào trong một cơn lốc xoay tròn đến chóng mặt, nàng đã biết là mình đang hôn lại Rhett.

- Thôi... tôi xin anh, tôi đang muốn ngắt xiu, nàng thì thảo cố gắng yếu ớt quay đầu khỏi chàng. Chàng kéo đầu nàng lại, áp chặt vào vai mình và nàng thoáng thấy mặt chàng trong cơn ngây ngất. Mắt chàng mở to, rùng rục một ánh lửa kì lạ và những luồng rung động nơi cánh tay chàng làm nàng phát sợ.

-Tôi muốn làm cô ngất. Tôi sẽ làm cô ngất xiu. Điều này đáng ra phải đến với cô hàng bao năm nay rồi. Trong tất cả những gì gã ngu xuẩn cô từng biết, chưa có gã nào hôn cô như thế... phải không? Chàng Charlz quý hóa của cô, hoặc Frank, hoặc gã Ashley ngu xuẩn của cô...

- Xin anh đừng...

- Phải, tôi nói thẳng là cái gã Ashley ngu xuẩn của cô. Tất cả đều là các ngài quý phái... họ hiểu biết gì về đàn bà? Họ hiểu biết gì về cô? Chỉ có tôi là hiểu cô thôi.

Miệng chàng lại áp lên môi nàng và nàng đầu hàng không hề kháng cự, không còn hơi sức để quay đầu đi và thậm chí cũng không muốn quay đi, tim đập thình thịch đến rung cả người, lòng tràn ngập sợ hãi, sợ sức mạnh của chàng và sợ sự yếu nhược mất hết khí lực của bản thân. Chàng sắp sửa làm gì nữa? Nếu chàng không ngừng lại thì nàng đến ngắt xiu mất. Giá chàng ngừng lại đi... giá chàng đừng bao giờ dừng lại...

- Trả lời “ ừ “ đi! Miệng chàng kề bên trên miệng nàng và cặp mắt chàng gần sát đến mức to lớn mênh mông tương như lấp kín đất trời. Nói “ ừ “ đi, quí bắt cô, nếu không...

Nàng thì thảo “ ừ “ trước khi kịp nghĩ ngợi gì. Như thế chàng đã mớm câu trả lời đó và nàng thì chỉ việc nói ra, bất cần đến ý chỉ của bản thân nàng. Nhưng nàng vừa nói xong thì tâm trí liền bình tĩnh lại, đầu hết quay cuồng và cả đến cái choàng váng vì say rượu cũng giảm bớt. Nàng đã hứa sẽ lấy Rhett khi mà nàng không hề có ý định hứa hôn. Nàng hầu như không biết làm sao mà lại ra thế, nhưng nàng không hề ân

hận. Giờ đây, nàng thấy việc mình đã nói: “ừ” là điều hoàn toàn tự nhiên... hầu như do trời xui khiến vậy: một bàn tay mạnh mẽ hơn nàng xen vào công việc của nàng, giúp nàng giải quyết những rắc rối.

Rhett hít một hơi ngắn trong khi nàng nói, cúi xuống như để hôn nàng nữa và nàng nhắm mắt lại, ngật đầu ra sau. Nhưng chàng rút lại và nàng hơi thất vọng. Những cái hôn như thế này đem lại cho nàng một cảm giác kỳ lạ, đồng thời lại có một cái gì đặc biệt kích thích.

Chàng ngồi một lát rất yên tĩnh, giữ đầu nàng áp vào vai mình và, như thể do nỗ lực, hai cánh tay chàng hết run. Chàng dịch ra khỏi nàng một chút và cúi nhìn nàng. Nàng mở mắt ra và thấy cái ánh hùng hực dễ sợ biến khỏi gương mặt chàng. Nhưng không hiểu sao nàng không thể chịu được cái nhìn đăm đăm của chàng và nàng ngượng ngùng cụp mắt xuống, hai má nóng ran.

Rhett lại bắt đầu nói, giọng rất bình tĩnh.

- Cô nói thật lòng chứ? Cô không muốn thay lời chứ?

- Không.

- Không phải chỉ vì tôi đã... cái thành ngữ như thế nào nhỉ?... đã cuốn cô bay lên bằng... ừm...nhiệt tình nồng cháy của tôi ư?

Nàng không trả lời được vì nàng không biết nói sao, cũng như nàng không thể nhìn vào mắt chàng. Chàng đặt tay dưới cằm, nâng mặt nàng lên.

- Tôi đã từng nói với cô: tôi có thể chịu đựng bất kì cái gì ở cô, trừ sự dối trá. Và bây giờ, tôi muốn biết sự thật. Tại sao cô đồng ý lấy tôi.

Scarlett vẫn chưa tìm ra câu trả lời, nhưng đã thẳng băng lại phần nào. Mắt vẫn e ấp cụp xuống, nàng khẽ nhếch mép cười.

- Hãy nhìn thẳng vào tôi. Có phải vì tôi nhiều tiền?

- Chao, Rhett! Ai lại hỏi thế bao giờ!

- Hãy ngược nhìn lên nào và đừng có tìm cách dụ hoặc tôi bằng những lời ngon ngọt. Tôi không phải Charlz hay Frank hay bất kỳ chàng trai nào trong Hát mà cô hồng bắt hồn bằng những hàng mi chớp chớp. Có phải vì tôi nhiều tiền không?

- À... phải, một phần nào đó.

- Một phần?

Chàng không có vẻ gì bức bối. Hít vội một hơi, chàng cố dập tắt cái ánh rạo rực mà những lời của nàng đã nhóm lên trong mắt chàng, song nàng quá bối rối, không nhận thấy.

- Thế này, Scarlett lúng búng, anh biết đấy, Rhett, tiền bạc bao giờ chẳng có ích và Chúa biết là Frank chẳng để lại được bao nhiêu. Nhưng dù sao... phải, Rhett, anh thấy đấy, hai chúng mình quả là hợp nhau. Và trong số những đàn ông tôi từng gặp, anh là người duy nhất có thể chịu được sự thật thốt ra từ miệng một người đàn bà. Sẽ thật dễ chịu nếu tôi có một người chồng không coi tôi là một con ngốc, chỉ chờ đợi ở tôi những lời dối trá... hơn nữa... phải, tôi rất ưa anh.

- Rất ưa?

- À, nàng bức bối nói, nếu tôi bảo là tôi yêu anh phát điên phát cuồng thì sẽ là dối trá, và hơn nữa, anh sẽ biết tổng.

- Đôi khi, tôi nghĩ cô đầy tính nói thẳng nói thật của cô đi quá xa đấy, cưng ạ. Cô không nghĩ rằng, nếu cô nói: “ Tôi yêu anh Rhett ạ “, dẫu bụng cô không nghĩ thế, dẫu đó là dối trá, thì vẫn cứ là thích hợp hơn sao?

“Anh ta nhằm cái gì vậy?” nàng tự hỏi, càng thêm bối rối, nom chàng thật kì: vừa sôi nổi, vừa phật ý, lại vừa giễu cợt. Chàng rút tay khỏi nàng, thọc sâu vào túi quần và nàng thấy gồ lên hai nắm đấm.

“Được, dù anh có từ bỏ quyết định lấy mình thì mình cũng cứ nói trắng sự thật ra”, nàng dữ dần tự nhủ, bốc máu lên như mọi lần bị chàng trêu nhử.

- Rhett ạ, như thế sẽ là dối trá và tại sao chúng ta lại phải diễn hết cái trò vớ vẩn này? Tôi rất ưa anh, như tôi đã nói. Anh thừa biết sự tình như thế nào. Có lần anh đã bảo anh không yêu tôi, nhưng chúng ta có rất nhiều điểm giống nhau. Cả hai cùng đều, đó là cách anh...

- Trời đất! Chàng lắm bả, quay đầu đi. Bị mắc vào bẫy của chính mình!

- Anh nói gì vậy?

- Có gì đâu, chàng nhìn nàng, cười, nhưng đó không phải là một tiếng cười thích thú. Hãy định ngày đi, cô nàng thân mến.

Chàng lại cười và cúi xuống hôn tay nàng. Khoảnh khoái thấy chàng hết bực bội và trở lại vui vẻ, nàng cũng mỉm cười.

Chàng mân mê tay nàng một lúc và ngược lên nhướn miệng cười với nàng.

- Cô đọc tiểu thuyết có bao giờ gặp cái tính huồng vũ kĩ là người vợ hờ hững bỗng trở nên mê chồng không?

- Anh biết là tôi không đọc tiểu thuyết, nàng đáp và nói tiếp, hòa đồng với cái điệu ba lon của chàng. Và lại, có lần anh nói với tôi rằng vợ chồng mà yêu nhau thì cực kỳ vô duyên kia mà.

- Chu, cha, dạo trước tôi đã nói quá nhiều thứ lằng nhằng, chàng cộc cằn đáp và đứng dậy.

- Đừng có chửi thề nào.

- Cô sẽ phải quen đi và chính cô cũng phải học chửi thề đi. Cô sẽ phải tập cho quen với mọi thói xấu của tôi. Đó sẽ là một phần cái giá phải trả cho việc... ưa tôi và đặt đôi

bàn tay xinh đẹp của cô lên đồng tiền của tôi.

- Thôi nào, đừng có nổi xung lên thế vì lẽ tôi không nói dối, không thỏa mãn thói cao ngạo của anh. Anh không yêu tôi, đúng không nào? Vậy thì tại sao tôi lại phải yêu anh?

- Không, cô bạn thân mến ạ, tôi không yêu cô cũng như cô không yêu tôi. Và nếu tôi có yêu cô thì tôi cũng chẳng bao giờ nói ra với cô. Lạy Chúa phù hộ cho anh chàng nào yêu cô thật sự. Cô sẽ làm tan nát trái tim hắn ta, con mèo nhỏ cưng của tôi, con mèo tàn bạo, phá phách vốn tự tin và bừa bãi đến mức không buồn quặp móng lại.

Chàng kéo nàng đứng dậy và lại hôn nàng, nhưng lần này môi chàng khác hẳn vì chàng có vẻ bất cần đếm xỉa đến việc có làm đau nàng hay không – dường như muốn làm nàng đau, muốn xúc phạm nàng. Môi chàng lướt xuống dưới cổ nàng và cuối cùng áp chặt vào làn vải mỏng che ngực nàng, ráo riết và lâu đến nỗi làm nóng bỏng cả làn da mịn màng. Sượng sùng, nàng giãy giụa, đưa cả hai tay đẩy chàng ra.

- Anh không được phép! Làm sao anh dám thế!

- Tim cô đập như tim một chú thỏ ấy, chàng bốn cọt nói. Theo tôi nghĩ, chỉ có ưa không thôi thì đập như thế là quá nhanh đấy, nếu tôi khí cao ngạo. Đừng có sù lông lên thế nữa. Cô lại giở những cái vẻ yếu điệu thanh tân ấy ra. Hãy nói cho tôi biết tôi phải mang từ Anh về cho cô cái gì? Một chiếc nhẫn ư? Cô thích loại nào?

Nàng thoáng phân vân giữa sự quan tâm đến những lời cuối cùng của chàng và cái thói đàn bà muốn kéo dài cảnh bất bình giận dữ.

- À...một cái nhẫn kim cương... và Rhett này, nhớ mua một cái thật to vào.

- Để cô có thể trưng ra trước các bạn bè kiết xác của cô mà bảo: “Thử nhìn xem tôi vớ được cái gì này!” Được lắm, cô sẽ có một cái thật to bự, to đến nỗi các bạn xấu số hơn của cô có thể tự an ủi bằng cách thì thầm rằng đeo những cục đá to tướng như thế thì thật là thô phàm.

Đột nhiên chàng đi ngang phòng về phía hai cánh cửa đóng kín và nàng ngỡ ngàng đi theo chàng.

- Có chuyện gì thế? Anh đi đâu vậy?

- Về đóng gói hành lí cho xong.

- Ồ, nhưng...

- Nhưng sao?

- Không sao cả. Chúc anh một chuyến đi tốt đẹp.

- Cảm ơn.

Chàng mở cửa và bước ra hành lang, Scarlett theo ra hành lang, đôi chút bối rối, hơi thất vọng như thể gặp một cái hẫng bất ngờ, Rhett xỏ tay vào áo bành tô và cầm lấy găng mũ.

- Tôi sẽ viết thư cho cô. Nếu có thay đổi ý kiến thì hãy cho tôi biết.

- Anh không...

- Sao? Chàng có vẻ sốt ruột muốn đi khỏi.

- Anh không hôn tạm biệt tôi ư? Nàng thì thầm, sợ có ai trong nhà nghe thấy.

- Cô cho rằng trong một buổi tối cô được hôn chùng nẩy còn chưa đủ sao? Chàng vừa đáp vừa nhăn nhó cười với nàng. Chà, một thiếu phụ nhu mì, có giáo dục, thế mà... Đây, tôi đã bảo cô là sẽ thú vị mà, phải không nào?

- Chao, anh thật quá quắt! Nàng cau tiết kêu lên, mặc cho Mammy có nghe thấy cũng bất cần. Và nếu anh không bao giờ trở lại, tôi cũng chẳng thiết.

Nàng quay ngoắt và đi nhanh về phía cầu thang, hi vọng cảm thấy bàn tay ấm nóng

của chàng nắm lấy cánh tay mình, kéo lại. Nhưng chàng chỉ mở cửa trước và một luồng gió lạnh ào vào.

- Nhưng tôi sẽ trở lại, chàng nói và ra khỏi nhà, để mặc nàng đứng dưới chân cầu thang nhìn ra cánh cửa đã đóng lại.

Chiếc nhẫn Rhett mang ở Anh về quả là to, to đến nỗi Scarlett đeo mà phát ngượng. Nàng vốn thích những đồ trang sức lòe loẹt và đắt tiền, song nàng có cái cảm giác khó chịu là ai nấy đều bảo chiếc nhẫn đó thật thô phàm và điều đó hoàn toàn đúng. Mặt giữa là một viên kim cương bốn cara với một số hạt ngọc bích bao quanh. Nó chồm lên tới đốt ngón và khiến người ta có cảm giác như bàn tay bị kéo trĩu xuống. Scarlett ngờ rằng Rhett đã mất rất nhiều công sức về chiếc nhẫn này và, đơn thuần vì ác ý, đã đặt làm nó theo kiểu phang hết mức có thể.

Cho đến khi Rhett trở về Atlanya và nàng xỏ chiếc nhẫn vào ngón tay, Scarlett vẫn chưa hề nói cho ai, kể cả gia đình nàng, biết ý đồ của mình. Và khi nàng thông báo đính hôn với Rhett, một cơn bão lời ong tiếng ve độc địa liền nổ ra. Từ sau cái vụ đảng 3K lần ấy, ở thành phố này, không kể bọn Yanki và bọn Bị Thảm, Rhett và Scarlett là những công dân bị kinh ghét nhất. Ai nấy đều trê trách Scarlett từ cái ngày xa xôi khi nàng trút bỏ bộ đồ đen để tang Charlz Hemiton. Sự chê trách càng tăng lên khi nàng bắt tay vào cái công việc hoàn toàn không thích hợp với phụ nữ kinh doanh những xưởng cưa, tro trên xuất hiện ở những nơi công cộng trong thời kỳ có mang và làm biết bao điều khác nữa. Và khi nàng gây nên cái chết của Frank và Tommi, đồng thời gây nguy hiểm cho sinh mạng của hàng tá người khác thì sự khinh ghét ấy bùng lên thành ngọn lửa lên án của công chúng.

Còn Rhett thì cả thành phố đã ghét chàng từ khi chàng hoạt động đầu cơ trong chiến tranh và sau đó, sự kết giao với bọn Cộng Hòa chẳng làm cho chàng được bà con hàng phố quý mến hơn chút nào. Nhưng lạ thay, việc chàng đã cứu sống một số nhân vật nổi bật nhất ở Atlanta lại đẩy lên ở giới nữ lưu Atlanta niềm căm thù cháy bỏng nhất.

Đâu phải những người phụ nữ này tiếc rằng chồng con mình sống sót mà là vì họ uất ức ngậm đắng nuốt cay về nỗi việc cứu mạng ấy lại nhờ một kẻ như Rhett và một thủ đoạn rất rôi như thế. Bao tháng nay, họ đã quần quai dưới ngọn roi bị báng, giấu cọt của bọn Yanki và các bà các cô cảm thấy đồng thời nói ra miệng của bọn Yanki và các bà các cô cảm thấy đồng thời nói ra miệng rằng nếu Rhett thực tâm thiết tha với lợi ích của đảng 3K thì hẳn có thể thu xếp vụ này một cách thỏa đáng hơn. Họ bảo hẳn đã dụng ý kéo Bel Uotlinh vào cuộc để đặt những người đứng đắn tử tế trong thành phố vào một cái thế nhục nhã. Cho nên hẳn không đáng được cảm ơn về việc cứu sống những người kia, cũng chẳng đáng được tha thứ về những tội lỗi đã qua.

Những người phụ nữ này, rất mau mắn hảo tâm, rất dịu dàng cảm thông với mọi đau buồn, rất sẵn sàng giúp người khác không mệt mỏi trong khó khăn hoạn nạn, nhưng lại có thể kiên quyết không thương xót như Nữ Thần Báo oán đối với mọi kẻ phản bội vi phạm bất kỳ điều khoản nhỏ nào trong bộ luật không thành văn của họ. Bộ luật ấy thật đơn giản: tôn kính Liên bang, tôn vinh những người kỳ cựu, trung thành với những truyền thống cũ, tự hào trong nghèo khó, dang rộng tay đón bạn bè, căm thù bất diệt đối với bọn Yanki. Dưới mắt họ Scarlett và Rhett đã vi phạm mọi quy định của bộ luật đó.

Những người được Rhett cứu mạng, vì ý thức biết ơn và lễ ăn ở phải đạo, đã cố gắng thuyết phục phái nữ trong gia đình họ im lặng, nhưng không ăn thua mấy. Trước khi công bố về đám cưới sắp tới của mình, Scarlett và Rhett đã khá mang tiếng rồi, song người ta còn có thể lịch sự chiều lệ với họ. Giờ đây ngay cả cái thứ xã giao lạnh lùng ấy cũng không thể duy trì được nữa. Cái tin họ đính hôn với nhau bùng ra như một trái bom nổ, bất ngờ như sét đánh, làm rung chuyển thành phố. Thậm chí, những phụ nữ dịu dàng nhất cũng sôi nổi nói lên ý nghĩ của mình. Frank mới mất chưa đầy một năm, đã đi lấy chồng! Mà chính cô ta đã giết Frank chứ còn ai! Lấy cái tên Butler chủ nhà thờ, bắt tay với bọn Yanki và bọn Bị Thảm trong mọi mưu đồ bắt lương! Riêng rẽ từng người một thì còn khả dĩ, nhưng hợp lại thành một cặp trơ tráo bỗng Rhett – Scarlett thì thật quá đáng không sao chịu nổi. Cả hai cùng thô bỉ và đê tiện, đáng tống cổ ra khỏi thành phố!

Kể ra dân Atlanta cũng có thể khoan dung hơn đối với hai người nếu việc họ đính hôn không rơi vào một thời điểm mà bọn Bị Thảm và Scarlett bạn của Rhett tỏ ra bỉ ổi hơn bao giờ hết đối với những công dân đáng tôn kính. Mỗi phần uất của quần chúng đối với bọn Yanki và tất cả những kẻ liên kết với chúng lên tới cực độ đúng vào lúc thành phố biết tin cả hai người đính hôn, vì thành trì cuối cùng của bang Giorgia chống lại sự thống trị Yanki vừa sụp đổ. Cái chiến dịch trường kì, bắt đầu từ Somon tiến quân từ mạn trên Dalton xuống phía Nam bốn năm trước, cuối cùng đã tới đỉnh điểm và mối nhục của bang cũng đến độ tột cùng.

Ba năm Tái Thiết đã qua và đó là ba năm khủng bố. Ai nấy đều tưởng rằng tình hình đã xấu hèn mức, nào ngờ Giorgia đang vỡ lẽ ra rằng thời kì đen tối nhất của công việc Tái Thiết mới chỉ bắt đầu.

Trong ba năm, chính phủ Hợp Chúng Quốc đã cố tìm cách buộc Giorgia phải chấp nhận những ý niệm xa lạ và một nền thống trị ngoại lai, và đã thành công phần lớn, nhờ một quân đội rầm rập thực thi mọi mệnh lệnh ban xuống. Nhưng chế độ mới chỉ được duy trì bởi uy lực quân sự. Bang bị đặt dưới sự thống trị Yanki, nhưng không tự nguyện chấp thuận. Các thủ lĩnh của Giorgia vẫn tiếp tục đấu tranh cho quyền của bang tự cai quản theo những nguyên lý riêng của mình. Họ vẫn tiếp tục chống lại mọi cố gắng nhằm bắt họ khuất phục và chấp nhận những chỉ thị của Oasinhton như luật pháp của bang.

Về mặt chính thức, chính phủ bang Giorgia chưa bao giờ đầu hàng, nhưng đây là một cuộc đấu tranh vô ích, liên tục thất bại, một cuộc đấu tranh không thể thắng, song chỉ ít cũng trì hoãn được cái kết cục tất yếu. Nhiều bang miền Nam khác đã phải đưa bọn da đen mù chữ vào những chức vụ cao, trong khi ở các cơ quan lập pháp, thành phần da đen và Bị Thảm là áp đảo. Riêng Giorgia, do ngoan cường chống lại, cho đến nay vẫn chưa sa sút đến mức tột cùng ấy. Trong phần lớn thời gian ba năm qua, nội các của bang vẫn nằm dưới sự kiểm soát của phái dân chủ và những người da trắng. Sự có mặt của binh lính Yanki ở khắp nơi khiến các quan chức không làm được gì nhiều ngoài việc phản đối và chống cự. Quyền lực của họ chỉ là danh nghĩa, nhưng chỉ ít họ

vẫn có thể giữ cho chính phủ của bang nằm trong tay người bản địa Georgia. Giờ đây, cả cái – lô – cốt cổ thủ ấy cũng đã sụp đổ.

Giống như Jonxton cùng quân lính của ông, bốn năm trước đây, đã bị đẩy lùi dần từng bước từ Dalton đến Atlanta, những người Dân Chủ ở Georgia cũng bị lấn dần từng tí, từ năm 1865 trở đi. Quyền lực của chính phủ Hợp Chúng Quốc đối với các công việc của bang, không ngừng được tăng cường. Vũ lực chồng lên vũ lực và những sắc lệnh ngày càng nhiều khiến cho chính quyền dân sự ngày càng bất lực. Cuối cùng, tiếp sau việc định quy chế cho Georgia là một vùng quân sự, là lệnh ban bố quyền bầu cử cho người da đen, bất chấp luật pháp của bang có cho phép hay không.

Một tuần trước khi Scarlett và Rhett báo tin họ đính hôn với nhau, người ta đã tổ chức bầu cử thống đốc bang. Ứng cử viên của Đảng Dân Chủ miền Nam là tướng Jon B. Gordon, một trong những công dân được yêu mến và tôn kính nhất của bang Georgia. Đối thủ của ông là Bulóc, một đảng viên Cộng Hòa. Cuộc bầu cử dự định có một ngày, đã kéo dài thành ba. Hàng đoàn tàu chở đầy người da đen hối hả từ thành phố này sang thành phố khác, bầu ở tất cả các quận trên dọc đường. Dĩ nhiên Bulóc đã thắng.

Nếu trước kia, việc Somon chiếm được Georgia đã khiến mọi người xót xa, thì giờ đây thất bại tối hậu – nghị viện rơi vào bàn tay bọn Bị Thảm, Yanki và da đen – lại gây đau đớn dữ dội tới mức chưa từng thấy. Cả Atlanta và Georgia sục sôi phẫn nộ.

Và Rhett Butler lại là bạn của Bulóc, kẻ đang bị ghét cay ghét đắng.

Với thói quen coi nhẹ tất cả những vấn đề không ở ngay sờ sờ trước mũi, Scarlett hồ như không biết là một cuộc bầu cử đang được tổ chức. Rhett không tham gia gì vào cuộc bầu cử và quan hệ của chàng với bọn Yanki vẫn y nguyên như cũ, chẳng khác gì. Nhưng dù sao mặc lòng, thực tế Rhett vẫn là một tên Xkelóuec, bạn của Bulóc. Và nếu cuộc hôn nhân chót lọt thì Scarlett rồi cũng trở thành Xkelóuec. Người Atlanta không sẵn sàng khoan dung hoặc nhân từ đối với bất cứ kẻ nào trong hàng ngũ địch và với cái tin họ đính hôn rơi đúng vào thời điểm này, cả thành phố chỉ nhớ tất cả

những chuyện xấu xa về lứa đôi này mà quên hẳn những điều tốt họ đã làm.

Scarlett biết thành phố đang xôn xao dị nghị, nhưng phải đến lúc bà Meriêuơ, trước sự thúc giục của giới giáo hữu, quyết định nói chuyện với nàng vì lợi ích của bản thân nàng thì nàng mới thấy hết mức độ bất bình của công luận.

- Vì mẹ cháu đã mất, còn bà Pitti vốn không chồng không đủ tư cách để... ừm...ừm... phải, để nói chuyện với cháu về một vấn đề như vậy, thành thử ta tự cảm thấy có nhiệm vụ phải báo cho cháu dè chừng, Scarlett ạ. Thuyền trưởng Butler không phải là người đáng mặt lấy một phụ nữ con nhà... Hẳn là...

- Anh ấy đã cứu được cụ cô Meriêuơ khỏi bị treo cổ và cháu trai của bác nữa.

Bà Meriêuơ sung mặt lên. Cách đây chưa đầy một giờ, bà vừa có cuộc nói chuyện khá bức mình với cụ cô. Ông lão đã nhận xét rằng bà ắt coi rẻ cái mạng già của ông, nên mới không cảm thấy biết ơn Rhett Butler tí nào, cho dù anh ta có là một tên Xkelouec, một tên vô lại chẳng nữa.

- Hẳn làm thế chỉ là để chơi khăm tất cả chúng ta một vố, Scarlett ạ, để làm cho chúng ta bẽ bàng trước mặt bọn Yanki mà thôi, bà Meriêuơ nói tiếp. Cháu cũng biết như ta rằng đó là một tên xỏ lá ba que. Xưa nay hẳn vẫn thế và bây giờ hẳn lại càng tồi tệ không sao tả xiết. Loại như hẳn, người tử tế không ai thèm tiếp.

- Thật ư? Thật kì lạ, bác Meriêuơ. Anh vẫn có mặt khá thường xuyên ở phòng khách nhà bác trong thời gian chiến tranh đấy thôi. Và chẳng phải là anh ấy đã cho Meibel chiếc áo cưới bằng xa tanh trắng đó sao? Hay là cháu nhớ nhầm...

- Trong thời chiến tranh, tình hình rất khác thường, người tử tế phải kết giao với những kẻ không thật sự là... Tất cả vì Sự Nghiệp và thế là rất phải. Chắc chắn cháu không thể nghĩ đến chuyện lấy một kẻ không hề ở trong hàng ngũ chiến đấu, mà lại còn giấu những ai đầu quân nữa.

- Anh ấy cũng đã gia nhập quân đội đấy chứ. Anh ấy ở trong quân ngũ tám tháng.

Anh ấy tham gia chiến dịch cuối cùng và chiến đấu ở Franklin. Anh ấy ở bên tướng Jonxton khi ông đầu hàng mà.

- Ta không nghe thấy ai nói chuyện ấy, bà Meriêuơ nói, coi bộ không tin lắm. Nhưng hẳn không bị thương, bà nói thêm, về đặc thắng vì phát hiện đó.

- Có khối người không bị thương.

- Tất cả những ai đáng mặt trượng phu đều bị thương. Ta không quen người nào không bị thương cả.

Scarlett phát cáu.

- Vậy thì cháu chắc tất cả những người đàn ông bác quen đều ngu xuẩn đến nỗi không biết nấp vào đâu để tránh một cơn mưa rào... hoặc một loạt đạn chớp náy. Bây giờ, bác Meriêuơ ạ, bác hãy để cho cháu nói điều này và bác có thể về nhắc lại cho các bà bạn hay thò mũi vào chuyện người khác của bác. Cháu sẽ lấy thuyền trưởng Butler và ví dụ trước đây anh ấy có chiến đấu bên phía Yanki, cháu cũng bắt cần.

Khi bà mệnh phụ tôn quý ra khỏi nhà, chiếc mũ giần giật vì giận dữ, Scarlett biết là giờ đây thay vì một người bạn bất đồng tình, nàng có một kẻ thù ra mặt. Nhưng nàng bắt cần. Bà Meriêuơ muốn nói gì hoặc làm gì cũng không thể gây tổn thương cho nàng. Ai nói gì nàng cũng bắt cần – trừ Mammy.

Scarlett đã giữ được bình tĩnh khi bà Pitti nghe báo tin, lăn ra ngất xỉu. Nàng đã vận dụng hết ý chí cứng rắn để nhìn vẻ mặt Ashley đột nhiên già đi và bối rối tránh luồng mắt của nàng trong khi chúc nàng hạnh phúc. Nàng đã vừa buồn cười, vừa bực mình với những bức thư của bà dì Polin và Iulơli ở Charlextơn, thất kinh trước cái tin bất ngờ này, các bà đã cấm nàng không được làm cuộc hôn nhân đó, nhấn mạnh rằng không những nó phá hoại địa vị xã hội của nàng, mà còn đe dọa cả địa vị của các bà nữa, thậm chí nàng đã cười lớn khi Melanie cau mày nói một cách trung thực: “ Tất nhiên thuyền trưởng Butler tốt hơn nhiều so với quan niệm của mọi người và ông ta tỏ ra rất hào hiệp, rất thông minh khi cứu Ashley. Và nói cho cùng, ông ta đã chiến đấu

cho Liên bang. Nhưng Scarlett, chị không nghĩ rằng quyết định của chị là quá vội vàng sao?”

Không, ai nói gì nàng cũng không bận tâm, trừ Mammy. Chỉ những lời của Mammy mới làm cho nàng tức giận thật sự và đau điếng nhất.

- Tui đã thấy cô nằm hàng đông việc chắc sẽ nằm bà Ilon đau lòng nếu bà biết. Mà nó đã nằm tui đây rất chi là buồn phèn. Cơ mà nằn này nà quá quắt nhất. Đi nấy quân dác dưới nằm chồng! Phải, tui nói thẳng nà đồ dác dưới đây! Đừng có nói mấy tui nà hấn ta nà con nhà ròng rôi. Cái í cũng chả thay đổi được gì hết. Dác dưới có cả nơi cao sang nằn chỗ thấp hèn, mà đúng hấn ta nà dác dưới! Phải, cô Scarlett, tui đã thấy cô nắn tay trên của cô Hani cậu Charlz, mà cô có thiết gì cậu í đâu. Và tui lại thấy cô cướp cậu Frank của chính em gái cô. Và tui cứ phải ngậm miệng về hàng đông việc cô đã nằm, dư bán gỗ xấu bảo nà tốt, nói bịa về những người bán gỗ khác, rồi thì nà đánh xe đi một mình trên người bọn nichgơ mới phóng thích để đến nỗi cậu Frank bị bắn chết, và không cho bọn tù ăn no để rữ cho hồn khỏi nìa khỏi xác. Tui cứ phải ngậm miệng, cho rù bà Ilon ở nơi Đất Hứa có trách tui: “Mammy, Mammy! U chẳng trông nom con tui chu đáo!” Phải, tui đã chịu đựng được, cô Scarlett ạ. Cô không thể nấy đồ dác dưới được chừng nào tui chưa thở hơi cuối cùng.

- Tôi sẽ lấy người nào tôi ưng, Scarlett lạnh lùng nói. Tôi nghĩ là u quên mất địa vị của mình rồi đấy, Mammy ạ.

- Mà cũng đến lúc phải quên đi chứ! Nếu tui không nói dừng đều í mấy cô thì còn ai nói nữa?

- Tôi đã suy nghĩ kỹ, Mammy ạ và tôi đã quyết định là với u, tốt nhất là nên về áp Tara đi. Tôi sẽ cho u một ít tiền và...

Mammy vươn thẳng người lên hết sức đàng hoàng.

- Tui tự ro, cô Scarlett ạ. Cô đừng hòng đẩy tui đến nơi nào tui không muốn đến. Khi nào tui trở về áp Tara phải nà khi cô cùng đi mấy tui. Tui không có bỏ con của bà Ilon

đâu, trên đời này không có cách nào đẩy tui đi được. Mà tui cũng không có bỏ cháu ngoại bà Ilon cho bất kỳ nào bố rượng dác dưới nào nuôi đâu. Tui đang ở đây và tui cứ ở lại đây!

- Tôi không muốn u ở lại trong nhà tôi mà giờ thói thô tục với thuyền trưởng Butler. Tôi sắp lấy ông ấy, chẳng có gì cần nói thêm nữa.

- Còn có ối cái cần nói, Mammy chậm rãi đáp, trong cặp mắt già nua lèm nhèm của bà, cháy lên ánh lửa chiến đấu. Tui không bao giờ nghĩ nà, phải nói điều này mấy ai mang ròng máu bà Ilon. Có mà cô Scarlett này, hãy nghe tui đây. Cô chỉ nà một con na mang đồ thắng đài của con ngựa. Tha hồ cho người ta cọ chân móng và da một con na cho thật bóng, cho nó đeo toàn đồ đồng và thắng nó vào một cái xe thật đẹp nó vẫn chỉ nà một con na, không đánh nừa được ai. Cô cũng thế thôi. Cô có áo váy nua, có xưởng cưa, có cửa hàng, có tèn, và cô nằm đều nằm bộ như nà một con ngựa đẹp, thế dung cô vẫn chỉ nà một con na. Và cô cũng không nừa được ai. Còn cái tay Butler, hấn nà con nhà ròng ròi, hấn bóng mượt dư một con ngựa đua, cơ mà hấn cũng nà một con na mang đồ thắng đài của con ngựa, y dư cô vậy thôi.

Mammy phóng một cái nhìn xuyên thấu cô chủ trẻ. Scarlett không nói nên lời và giận run lên trước sự lẳng nhục ấy.

- Nếu cô nói nà sắp nấy hấn ta thì cô sẽ nằm thế vì cô đâu bỏ y dư ba cô vậy. Nhưng hãy nhớ nấy điều này, cô Scarlett, tui không có rời cô đâu. Tui sẽ ở nại ngay đây và sẽ chứng kén chuyện này từ đầu đến đuôi.

Không chờ trả lời, Mammy quay đi, để Scarlett đứng lại một mình. Giá bà có nói: “Người sẽ gặp lại ta ở Philippin “ (2) thì giọng điệu cũng không thể chất chứa nhiều đe dọa hơn. Khi hưởng tuần trăng mật ở Niu Orlean, thuật lại cho Rhett nghe những lời của Mimmi, Scarlett vừa ngạc nhiên vừa phẫn nộ thấy chàng cười thích thú với nhận xét của bà về những con la mang đồ thắng đài của ngựa.

- Tôi chưa bao giờ nghe thấy ai phát biểu một chân lí sâu sắc một cách xúc tích đến

thế, chàng nói. Mammy là một bà già tinh khôn, một trong số ít người quen biết mà tôi những muốn tranh thủ lòng kính nể và thiện cảm. Song vì mình là con la, tôi chắc sẽ không bao giờ đạt được hai điều ấy ở bà. Thậm chí bà từ chối cả đồng mười đôla vàng mà, với nhiệt tình của chú rể, tôi đã muốn biếu bà sau lễ cưới. Tôi rất ít thấy ai không siêu lòng trước tiền bạc. Nhưng bà đã nhìn thẳng vào mắt tôi, cảm ơn và nói rằng bà không phải là một níchgo được phóng thích nên không cần đến tiền của tôi làm gì.

- Tại sao bà ta lại làm rộn lên thế? Tại sao mọi người cứ cục ta cục tác về tôi như một lũ gà mái vậy? Tôi lấy ai và lấy mấy đời chồng là chuyện của tôi. Tôi có dây vào chuyện của ai đâu, mà tại sao những người khác lại thò mũi vào chuyện của tôi.

- Cung ạ, thiên hạ có thể tha thứ hầu hết mọi cái, trừ những ai không dây vào chuyện người khác. Nhưng tại sao cung lại tru tréo lên như con mèo bị nước sôi vậy? Cung vẫn bảo cung bỏ ngoài tai những gì mọi người nói về cung kia mà. Tại sao không chứng minh điều ấy? Cung biết đấy, cung đã bao lần phoir mình trước búa rìu dư luận vì những chuyện nhỏ nhặt, làm sao cung hi vọng thoát được lời ong tiếng ve trong cái chuyện tày đình này. Cung biết thiên hạ sẽ xì xào nếu cung lấy một tên lưu manh như tôi. Nếu tôi là một tên lưu manh nghèo khó, hạ đẳng thì thiên hạ sẽ không tức điên tới mức ấy. Nhưng một tên lưu manh giàu có, phát đạt... điều đó tất nhiên là không thể tha thứ được.

- Tôi những muốn đôi khi anh nghiêm túc một chút.

- Tôi nói nghiêm túc đấy. Bao giờ những người ngoan đạo cũng bực mình khi thấy bọn vô đạo phát lên như điều. Hãy vui vẻ lên nào. Scarlett, cô chả có lần bảo tôi rằng lí do chủ yếu khiến cô muốn có thật nhiều tiền, là để có thể nói vào mặt thiên hạ: Quí bắt các người đi! Thì đây, thời cơ của cô đó.

- Nhưng anh lại đích thị là người số một mà tôi muốn nói vào mặt câu ấy, Scarlett nói và phá lên cười.

- Cô còn muốn nói vậy với tôi khôn?

- À, không thường xuyên như trước.

- Lúc nào cô muốn thì cứ nói, nếu điều đó làm cô sung sướng.

- Nó không làm tôi đặc biệt sung sướng đâu, Scarlett nói và cúi xuống hôn chàng một cách thân nhiên vô tư lự. Đôi mắt đen của chàng lướt nhanh trên mặt nàng, sục tìm trong mắt nàng một cái gì song không thấy. Chàng thốt lên một tiếng cười ngắn.

- Thôi hãy quên Atlanta đi, quên những mụ mèo già đi. Tôi đưa cô đến Niu Orlêan để vui chơi và tôi chủ trương là nhất thiết cô phải vui chơi thoải mái.....

(1) Một câu trong bi kịch *Mecbeth* của Shakespeare (hồi II, lớp II). Scarlett vốn ít học, không hiểu Rhett nói gì. Sự thất học của Scarlett thường bộc lộ trong những trường hợp tương tự.

(2) Lời cảnh cáo nổi tiếng của hồn ma Julius Caezar với Brutus vở *Julius Caezar* của Shakespeare (hồi IV – lớp III)

CHƯƠNG 48

Quả là Scarlett đã vui chơi thoải mái. Kể từ mùa xuân trước chiến tranh đến bây giờ, nàng chưa có dịp nào được vui chơi thỏa thích như vậy. Niu Orlêan là một nơi kỳ lạ, đầy sức quyến rũ và Scarlett tận hưởng dịp này với niềm say sưa xả láng của một tù chung thân bỗng nhiên được ân xá. Bọn Bị Thảm cướp phá thành phố, nhiều người lương thiện bị đuổi khỏi nhà mình ăn bữa nay không biết kiếm đâu ra bữa mai và ghé phó thống đốc thuộc về một người da đen (1). Nhưng cái trung tâm Niu Orlêan, Rhett chỉ cho nàng, là nơi vui vẻ nhất nàng từng thấy. Những người nàng gặp dường như muốn bao nhiêu tiền là có chừng nấy và chẳng điều gì phải lo lắng cả. Rhett giới thiệu nàng với hàng chục phụ nữ, những phụ nữ xinh đẹp với những chiếc áo dài rực rỡ, những phụ nữ có những bàn tay không mang dấu vết gì của lao động nặng nhọc, những phụ nữ nghe chuyện gì cũng cười và không bao giờ đề cập đến những vấn đề nghiêm túc ngu xuẩn hoặc đến thời buổi khó khăn. Và những người đàn ông nàng gặp... mới mê li rùng rợn làm sao! Khác hẳn với đàn ông ở Atlanta... họ tranh nhau nhảy với nàng và tán dương nàng bằng lời lẽ quá xá như thể nàng là một hoa khôi trẻ đương thì.

Những người này cũng có cái vẻ sùng sỏ bạt mạng như Rhett. Mắt họ luôn linh hoạt cảnh giác, như kiểu những người đụng chạm quá nhiều với nguy hiểm, nên không khi nào lơ lửng bất cẩn. Họ dường như không có quá khứ cũng chẳng có tương lai và thường lịch sự thoái thác mỗi khi nàng gợi chuyện hỏi họ làm gì hoặc ở đâu trước khi đến Niu Orlêan. Điều này tự thân nó đã khác thường vì ở Atlanta mọi người khả kính mới đến đều vội vàng triềng làng những thư giới thiệu, hãnh diện nói về gia đình, dòng họ mình, kể những quan hệ họ hàng dây mơ rễ má chẳng chịt rộng khắp miền Nam.

Nhưng những người này thuộc loại trầm lặng, khi nói thường lựa lời lựa chữ rất thận trọng. Thi thoảng, khi Rhett ngồi một mình với họ và Scarlett ở phòng bên, nàng nghe thấy những tiếng cười bất chợt, những mẩu chuyện chẳng có nghĩa gì đối với nàng,

những câu lồm bồm, những cái tên khiến người ra đăm bồi rối – Cuba và Nanxen trong thời kỳ phong tỏa, cuộc đồ xô đi tìm vàng và việc phát triển nhảy vọt quyền khai thác việc buôn bán súng và cướp bóc, Niacragoa và Uylion (2), chuyện ông này chết gục dưới chân tường ở T, chuyện ông này chết gục dưới chân tường ở T'rôcxilô như thế nào... Có lần Scarlett bắt thần vào phòng, làm dừng bật một câu chuyện về số phận các thành viên đội quân du kích của Quant'rit (3) và nàng chớp nghe thấy nhắc đến tên của Frank và Jex Jênz (4).

Tuy nhiên, tất cả bọn họ đều hào hoa phong nhã, ăn vận đẹp đẽ và hiển nhiên là rất ái mộ nàng, nên Scarlett thấy việc hoàn toàn chỉ sống cho ngày hôm nay chẳng có gì là quan trọng. Điều thật sự quan trọng là ở chỗ họ là bạn đi chơi, mời đến ăn tối và mở những buổi liên hoan chiêu đãi hai vợ chồng nàng. Và Scarlett rất thích họ. Rhett thấy vui vui khi nàng nói với chàng như vậy.

- Tôi chắc là cô sẽ thích họ, chàng cười nói.

- Tại sao không?

Như bất cứ lúc nào chàng cười, nàng lại sinh nghi.

- Tất cả bọn họ đều là nhân vật hạng hai, là những con chiên ghẻ, những tên bất lương. Tất cả bọn họ đều làm tiền bằng cách đầu cơ lương thực như người chồng yêu thương của cô, hoặc thông qua những hợp đồng đáng nghi ngờ với chính phủ, hoặc bằng những cách mờ ám chỉ cần điều tra một chút là họ lộ tẩy.

- Tôi không tin. Anh lại giờ trò trêu chọc. Họ là những người tử tế nhất...

- Những người tử tế nhất ở thành phố này đang chết đói, Rhett nói. Họ sống thanh bạch trong những túp lều tồi tàn và tôi không chắc họ có thèm tiếp tôi trong những túp lều ấy không. Cung ạ, trong thời kỳ chiến tranh, tôi đã tiến hành một số mưu đồ bất chính ở đây và những người ấy nhớ dai ghê gớm. Scarlett ạ, cô là một nguồn vui thường xuyên cho tôi. Cô có cái tài chọn đúng những người không đáng chọn và những điều không đáng chọn.

- Nhưng đó là những bạn anh mà!

- À, nhưng đó là vì tôi thích những kẻ bất lương. Suốt thời niên thiếu tôi là một con bạc trên một con đò dọc và hiểu những người như thế. Nhưng tôi nhìn rõ bản chất của họ như thế nào. Còn cô – chàng lại cười – chẳng có linh cảm gì về mọi người, chẳng hề biết phân biệt kẻ hèn hạ với người cao quý. Đôi khi tôi nghĩ rằng những bậc đại phu nhân duy nhất có quan hệ với cô là mẹ cô và Meli, mà cả hai người này xem ra chẳng có ảnh hưởng gì đối với cô.

- Meli! Cô ta xấu như ma lem, quần áo lúc nào cũng luộm thuộm và chả bao giờ có ý gì độc đáo mà phát biểu.

- Thôi xin bà miễn cho tôi cái thói quen ấy. Sắc đẹp không làm nên một phu nhân, cũng như y phục không làm nên một đại phu nhân.

- À, thế đấy! Cứ đợi đấy Rhett, rồi tôi sẽ cho anh biết. Bây giờ tôi đã có... chúng ta đã có tiền, tôi sẽ thành bậc đại phu nhân cự phách nhất anh từng thấy.

- Tôi sẽ thích thú chờ đợi, chàng nói.

Mê li hơn cả những con người nàng gặp, là những chiếc áo dài Rhett mua cho nàng, do chàng đích thân chọn vải, chọn màu và chỉ định kiểu may. Đai váy hiện nay đã lỗi thời, và một mới nom thật dễ thương với mép váy từ đằng trước thắt eo ra sau cộn thành búi có xếp nếp bên trên và kết những vòng hoa, dải băng cùng lớp lớp đăng – ten chảy như thác. Nghĩ đến những vòng đai váy nhũn nhận hồi chiến tranh, nàng cảm thấy hơi bối rối khi mặc những chiếc váy kiểu mới làm bụng nàng hằn rõ những nét rãnh rãnh. Và những chiếc mũ nho nhỏ, yêu sao yêu thế, không hẳn là mũ mà là những vật xinh xẻo bèn bẹt đội lệch xuống một bên mắt, đầy những hoa, quả, những chiếc lông đung đưa và những dải băng phát phới! (Giá Rhett đừng có ngốc nghếch đem đốt những lợn tóc giả nàng mua để độn thêm vào cái búi tóc kiểu Anh điêng thò ra đằng sau những chiếc mũ ấy!) Lại còn những đồ lót thanh nhã do cá tu viện sản xuất, thật dễ thương và nàng có bao nhiêu bộ! Sơ – mi, áo ngủ và váy ngắn bằng vải

phần loại mỏng nhất thêu rất nhả, điểm những nếp nhỏ xíu. Và những đôi giày muyn bằng xa – tanh Rhett mua cho nàng nữa chứ! Gót cao gần tám phân, lại gắn những vòng thủy tinh giả kim cương to lấp lánh. Rồi thì bút tất lụa hàng tá không đôi nào có mép trên bằng vải bông! Thật dồi dào sa hoa!

Nàng mua quà phứa phứa cho gia đình. Một con chó con giống Xanh Bécna lông dài cho Uêđ, mơ ước bao lâu nay của nó, một con mèo Ba Tư cho Biu, một chiếc vòng san hô cho bé Ilơ, một chiếc vòng to bụi với những tua toòng teng bằng đá mặt trăng cho bà cô Pitti, toàn tập Sêchxpia cho Melanie và Ashley, một bộ chế phục sang trọng cho bác Pitor, kể cả chiếc mũ lụa cao thành cho xà ích, những tấm vải may áo dài cho Đilxi và chị bếp, nhiều tặng vật đắt tiền cho mọi người ở ấp Tara.

- Nhưng cô đã mua cái gì cho Mammy? Rhett hỏi chàng nhìn mớ tặng phẩm la liệt trên giường trong phòng khách sạn và xua con chó con cùng con mèo con vào buồng rửa mặt.

- Không mua cho bà ấy cái gì sất. Bà ta thật đáng ghét. Tại sao tôi lại phải mang quà về cho bà ấy khi bà ấy gọi chúng ta những con la.

- Tại sao cô bực bội đến thế khi nghe lời nói thật? Cô phải mang về cho Mammy một món quà, nếu không bà ấy đến vỡ tim mất – những trái tim như thế quý lắm không nên để vỡ.

- Tôi sẽ không mang cho bà ta cái gì hết. Bà ta không đáng được quà.

- Tôi sẽ không mang cho bà ấy. Tôi nhớ là u già tôi thường nói khi nào bà ấy về châu trời, bà ấy muốn có một cái váy ngắn vải taphota hồ cứng đến độ có thể để không vẫn đứng được và xột xoạt đến nỗi thượng đế tưởng là nó làm bằng cánh thiên thần. Tôi sẽ mua ít vải taphota mỏng may một cái váy ngắn thật sang cho Mammy.

- U ấy sẽ không nhận của anh đâu. U ấy thà chết chứ không mặc cái đó đâu.

- Tôi cũng chắc chắn thế. Nhưng tôi vẫn cứ thử coi.

Các cửa hàng ở Niu Orlêan thật phong phú, hấp dẫn và đi sắm hàng với Rhett chẳng khác gì một chuyến phưu lưu kì thú. Đi ăn với chàng cũng là một cuộc phưu lưu, thậm chí còn mê li hơn cả đi sắm hàng vì chàng biết nên gọi những món gì, nấu theo kiểu nào. Các thứ rượu mùi, vang, sâm banh ở Niu Orlêan thật mới mẻ và đầy kích thích đối với Scarlett vốn chỉ quen với thứ rượu nho, rượu dâu nhà làm và thứ Brandi “chữa ngất” của bà cô Pitti. Nhất là những món do Rhett gọi, ôi! Tuyệt nhất ở Niu Orlêan là các món ăn. Nhớ lại những ngày đói cay cực ở ấp Tara cũng như thời kỳ túng thiếu gần đây, Scarlett có cảm giác là nàng có thể ăn những thứ cao lương mỹ vị ấy bao nhiêu cũng không chán. Tôm sào ướp tây, bò câu sốt vang, sò huyết băm chả giòn tan thả trong nước xốt béo ngậy, lá lách bê nấu nấm, gan gà tây, cá nướng rất khéo trong giấy dầu, ăn với chanh. Lúc nào nàng cũng thấy ngon miệng không chút giảm sút vì nhớ đến món lạc, khoai lang và đậu khô muôn thừa ở ấp Tara, nàng lại cảm thấy còn cào muốn tiếp tục nhồi nhét thật đầy những món ăn creôl ấy.

- Cô ăn như thế mỗi bữa đều là bữa cuối cùng ấy, Rhett nói. Đừng có cạo địa quền quền như vậy, Scarlett. Tôi dám chắc là trong bếp hãy còn, cô chỉ việc bảo bồi lấy thêm thôi. Nếu cô không hãm lại, cứ tiếp tục ăn ngấu nghiến như thế, cô sẽ béo như các bà Cu ba, và tôi sẽ li dị cô đấy.

Nhưng nàng chỉ lè lưỡi với chàng và gọi tiếp một cái bánh trứng đường phủ một lớp sôcôla dày.

Thật thú vị biết mấy khi ta có thể tiêu bao nhiêu tùy thích, không phải đếm từng xu và không phải dành dụm để đóng thuế hoặc mua la. Thật thú vị biết mấy được chen vai thích cánh với những người vui vẻ giàu có chứ không phải quí phái trong nghèo khó như những người ở Atlanta. Thật thú vị biết mấy được mặc những chiếc áo gấm xột xoạt làm nổi eo, để cánh tay trần, lộ cổ, lộ ngực kha khá, và biết cánh đàn ông ngưỡng mộ mình. Và thú vị biết mấy được tha hồ ăn cho thỏa thích không có ai cản cật nhận xét rằng như vậy không ra dáng phu nhân quí tộc. Và thú vị biết mấy được thoải mái uống bao nhiêu sâm – banh tùy thích. Lần đầu uống quá nhiều, sáng hôm sau thức dậy, Scarlett thấy đầu đau nhức như búa bổ và ngượng ngùng nhớ lại là mình đã hát

bài “ Lá cờ xanh đẹp tươi “ suốt dọc đường về khách sạn, qua các phố xá Niu Orlêan, trong một chiếc xe ngựa bỏ mui. Nàng chưa thấy một phụ nữ quý phái nào chênh choáng, thậm chí chỉ hơi ngà ngà cũng không, và người đàn bà say duy nhất nàng trông thấy tận mắt là cái mũ Uótlinh vào hôm Atlanta thất thủ. Nàng cảm thấy xấu hổ đến nỗi gần như không dám giáp mặt Rhett, nhưng dường như chuyện này chỉ làm chàng thích thú mà thôi. Mọi chuyện nàng làm dường như là trò tiêu khiển đối với chàng tựa hồ nàng là một chú mèo con lẳng quăng nghịch ngợm vậy.

Đi chơi với chàng thật đầy hứng thú vì chàng rất đẹp trai. Không hiểu sao trước đây nàng không bao giờ để ý đến diện mạo chàng và ở Atlanta, mọi người đều quá bận tâm về những khuyết tật của chàng nên không khi nào bàn đến vẻ bề ngoài của chàng. Nhưng ở Niu Orlêan đây, nàng có thể thấy những phụ nữ khác nhìn chàng như thế nào và mắt họ xao xuyến như thế nào mỗi khi được chàng cúi xuống hôn tay. Việc nhận ra chồng mình đầy sức hấp dẫn đối với các phụ nữ khác và có lẽ họ thêm muốn địa vị mình, khiến Scarlett đột nhiên hãnh diện được sống với chàng ở nơi công cộng.

“Ồ, chúng mình thật đẹp đôi“, nàng thích thú nghĩ thầm.

Phải, nhe Rhett đã tiên đoán, hôn nhân có thể rất thú vị. Không những thú vị mà nàng còn học được khối điều. Tự bản thân, cái đó đã kỳ lạ vì Scarlett đã tưởng cuộc đời không thể dạy nàng điều gì nữa. Giờ đây nàng cảm thấy mình như một đứa trẻ mỗi ngày lại đi tới một khám phá mới.

Trước hết, nàng vỡ ra rằng kết hôn với Rhett khác xa với kết hôn với Charlz hoặc với Frank, Charlz và Frank đều tôn trọng nàng và đều sợ cái tính nóng như lửa của nàng. Họ cầu xin ân huệ, khi nào ưng thì nàng ban cho. Rhett thì không sợ nàng và, như nàng thường nghĩ, và cũng chẳng tôn trọng nàng mấy. Chàng cứ làm những gì chàng muốn, nếu nàng không thích thì chàng cười nhạo. Nàng không yêu chàng, nhưng rõ ràng sống với một người như chàng thật là lý thú. Điều lý thú nhất ở chàng vẫn luôn luôn tự kiềm chế được, luôn luôn chế ngự được xúc cảm của mình. “ Chắc là vì anh ta không thực sự uôi mình“, nàng nghĩ vậy và cảm thấy khá bằng lòng với tình trạng đó. “Mình chẳng thích anh ta hoàn toàn si mê, bất kể theo cách nào đi nữa“. Tuy nhiên,

cứ nghĩ đến khả năng xảy ra như vậy, nàng lại xao xuyến tò mò một cách nào nức.

Sống với Rhett, nàng được biết thêm nhiều điều mới mẻ về chàng. Vậy mà trước đây nàng đã tưởng là rất hiểu chàng. Nàng phát hiện ra rằng giọng chàng lúc này có thể êm mượt như nhung lụa, lúc sau lại oang oang rửa xả cục cằn. Chàng có thể các câu chuyện về lòng can đảm, đức hạnh, tình yêu và ý thức trọng danh dự ở những nơi chôn ả chàng đã tới, kết một cách rõ ràng là thành thực và tán thưởng để rồi sau đó lại tiếp luôn những chuyện tục tĩu đầy tính yếm thế lạnh lùng. Nàng không biết có người đàn ông nào lại đi kể với vợ những chuyện như vậy, song loại chuyện đó nghe vừa vui vừa ứng hợp với một cái gì đó thô thiển và tầm thường trong nàng. Chàng có thể, trong khoảng khắc, là một người tình nồng nàn, gần như âu yếm và, gần như ngay sau đó, trở thành một con quỷ châm chọc làm bùng nổ chất thuốc súng của tính khí nàng, và lấy thế làm khoái trá. Nàng học được rằng những lời khen của chàng bao giờ cũng hai lưỡi và những lời âu yếm nhất của chàng bao giờ cũng đáng ngờ. Thực tế, trong hai tuần ở Niu Orlêan, nàng đã biết được mọi điều về chàng, trừ cái gì là bản chất thực của chàng.

Một số buổi sáng, chàng cho người hầu gái nghỉ việc, tự tay bê khay điểm tâm đến cho nàng, bón cho nàng ăn như trẻ con, giặt cái bàn chải tóc khỏi tay nàng và chải mái tóc đen dài của nàng kì đến kêu tanh tách. Nhưng có những buổi sáng khác, nàng bị kéo ra khỏi giấc ngủ một cách thô bạo khi chàng lôi tuột chăn mềm khỏi người nàng và cù vào gan bàn chân. Đôi khi, chàng chăm chú trang trọng nghe từng chi tiết công việc kinh doanh của nàng, gật đầu tán thưởng sự sắc sảo của nàng, nhưng nhiều lúc khác, chàng lại gọi là ăn bẩn, là cướp đường, là tống tiền. Chàng đưa nàng đi xem kịch, song lại làm nàng phát bực bằng cách thì thầm vào tai nàng rằng chắc Thượng Đế chẳng ưng gì cái loại tiêu khiển này, đưa nàng đi nhà thờ, song lại khẽ khẽ những điều tục tĩu ngộ nghĩnh, rồi lại cự nàng về tội cười cợt. Chàng khuyến khích nàng nghĩ sao nói vậy, suồng sã và táo tợn. Nàng học ở chàng cái tài chọn những từ sâu cay, những câu châm chọc và cái thú sử dụng chúng để tạo cho mình uy lực đối với mọi người. Song nàng không có ý thức hài hước như chàng để điều độ bớt chất độc địa, cũng chẳng biết cách như chàng mỉm cười tự giấu mình trong khi giấu người khác.

Chàng khiến lũ cho nàng vui chơi, bởi nàng đã hầu như quên không biết cách vui chơi như thế nào: trước đó cuộc đời quá nghiêm túc, quá cay đắng. Chàng biết cách vui chơi và cuốn nàng theo mình. Nhưng chàng không bao giờ vui chơi như một chú bé, chàng là một kẻ mày râu, điều đó nàng không thể quên được, bất kể chàng làm gì. Nàng không thể tự cao với cái ngòi nữ ưu đẳng mà xem thường chàng, mỉm cười như những người đàn bà thường vẫn mỉm cười trước những trò lẳng xẳng của những gã đàn ông vốn thực chất chỉ là những chú bé.

Mỗi lần nghĩ đến điều đó, nàng thấy hơi khó chịu. Giá có thể cảm thấy mình cao hơn Rhett thì mới thú. Về tất cả những người đàn ông quen biết khác, nàng có thể hạ một câu khinh mạn: “ Trẻ ranh! “ rồi cho qua. Cha nàng, hai anh em sinh đôi nhà Tarlton với cái tính thích trêu chọc và những trò chơi khăm của họ, anh em nhà Fônten nhỏ con, lông lá với những cơn khủng trẻ con của họ, Charlz, Frank, tất cả các chàng đã từng tán tỉnh nàng trong thời kỳ chiến tranh..., thực tế là tất cả, trừ Ashley. Chỉ có Ashley và Rhett là vượt khỏi tầm nhận thức cùng phạm vi quyền lực của nàng, vì cả hai đều là người lớn không còn rơi rớt những yếu tố trẻ con.

Nàng không hiểu Rhett, cũng chẳng mất công tìm hiểu làm gì, mặc dầu chàng, có những điều đôi khi làm nàng bối rối. Chẳng hạn, thỉnh thoảng chàng nhìn nàng một cách kì lạ, khi chàng tưởng là nàng không biết. Quay lại thật nhanh, nàng thường hay bất chợt thấy chàng quan sát nàng với một vẻ cảnh giác, hau háu trong mắt như chờ đợi một cái gì.

- Tại sao anh lại nhìn tôi như thế? Có lần nàng bực dọc hỏi. Như mèo rình chuột ấy!

Nhưng chàng liền thay đổi sắc mặt nhanh chóng và chỉ cười. Chẳng mấy chốc, nàng quên đi và không bận óc về điều đó nữa, cũng như về bất cứ điều gì liên quan đến Rhett. Ứng xử của chàng quá thất thường, không lường trước được, hơi đâu mà bận tâm, vả lại, cuộc sống của nàng giờ đây đang rất thú vị... trừ những lúc nàng nghĩ đến Ashley.

Rhett không thể cho nàng có mấy thì giờ rảnh để nghĩ đến Ashley luôn. Ban ngày, hầu

như nàng không tơ tưởng gì đến Ashley, nhưng ban đêm, khi khiêu vũ đã mệt hoặc quay cuồng vì uống quá nhiều Sâm – banh... đó là lúc nàng nghĩ đến Ashley. Nhiều lần nằm lơ mơ trong cánh tay Rhett với ánh trăng tràn ngập giường, nàng thầm nghĩ cuộc đời sẽ hoàn hảo biết bao nếu hai cánh tay đang ghì chặt nàng là của Ashley, nếu người đang kéo mớ tóc đen của nàng phủ lên mặt và quấn vào cổ mình là Ashley.

Một lần, nghĩ như vậy, nàng thở dài và quay đầu về phía cửa sổ, một lúc sau nàng cảm thấy cánh tay lực lượng dưới gáy nàng trở nên cứng như sắt trong khi giọng Rhett vang lên trong im lặng: “ Cầu chúa đây cái linh hồn nhỏ bé gian xảo của cô xuống địa ngục đời đời“.

Và chàng trở dậy, mặc quần áo, rời khỏi phòng, mặc cho nàng sùng sốt phản đối và cắn vụn. Sáng hôm sau, khi nàng đang ăn điểm tâm trong phòng, chàng trở lại, đầu tóc rối bù, say khướt, thái độ cực kì mỉa mai, không xin lỗi cũng chẳng giải thích gì về sự vắng mặt của mình.

Scarlett không hỏi gì và hoàn toàn lạnh nhạt với chàng như kiểu một người vợ bị xúc phạm, và, ăn xong, liền mặc quần áo trước cặp mắt đỏ ngầu của chàng, rồi đi mua sắm đồ. Khi nàng trở về thì chàng đã đi khỏi và mãi đến tối mới lại xuất hiện.

Đó là một bữa ăn lặng lẽ và Scarlett phải hết sức gắng gượng để khỏi nổi cáu vì đây là bữa ăn tối cuối cùng của nàng ở Niu Orlêan và nàng thì muốn thưởng thức món tôm he. Nhưng nàng làm sao ăn cho ngon được dưới con mắt nhìn trừng trừng của chàng. Tuy nhiên, nàng vẫn ăn một con tôm to và uống khá nhiều sâm – banh. Có lẽ chính hai thứ đó kết hợp với nhau đã làm sống lại cơn ác mộng cũ của nàng, đêm ấy. Nàng tỉnh dậy, mồ hôi lạnh toát, thôn thức từng cơn đứt đoạn. Nàng lại trở về ấp Tara hoang tàn. Mẹ nàng đã chết và cùng với bà, toàn bộ sức mạnh và sự thông tuệ của thế gian cũng tiêu tan. Khắp thế gian, không còn ai để hướng về, không còn ai để trông cậy. Một cái gì khủng khiếp đang rượt đuổi nàng và nàng chạy hoài, chạy hoài, chạy miết đến độ trái tim cơ hồ muốn vỡ tung, cảm cổ chạy trong một màn sương mịt mù dày đặc, la hét, mò mẫm tìm cái nơi ẩn náu xa lạ, không tên, ở đâu đó trong màn sương bao quanh nàng.

Khi nàng tỉnh dậy, Rhett đang cúi xuống nàng không nói không rằng, chàng bế nàng lên như một đứa trẻ, ghì sát vào người. Những bắt thịt rắn chắc của chàng thật dễ chịu, những tiếng thì thầm không thành lời của chàng thật êm dịu và nàng thôi nức nở.

- Ôi, Rhett, em rét quá, đói quá và mệt quá mà không tìm thấy nó đâu cả. Em chạy xuyên qua màn sương, chạy miết mà không sao tìm thấy.

- Tìm thấy cái gì, cưng?

- Em không biết. Em ước gì em biết được.

- Lại giấc mơ cũ của em phải không?

- Ồ, phải.

Chàng nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, sờ soạn trong đêm tối và thắp một cây nến. Trong ánh nến, gương mặt chàng, với đôi mắt vằn tia máu và những nét khắc nghiệt, tro như đá, không sao dò đọc được. Sờ – mi chàng phanh ra tới ngang thắt lưng, để lộ một bộ ngực nâu đầy lông đen. Vẫn còn run lên vì sợ, Scarlett nghĩ thầm: bộ ngực này thật mạnh mẽ, không gì khuất phục nổi. Và nàng thì thảo:

- Ghì lấy em đi, Rhett.

- Minh yêu! Chàng vội vàng nói và bế nàng lên, ngồi vào một chiếc ghế lớn, áp nàng vào sát người mình.

- Ôi, Rhett, kinh khủng thay cái đói.

- Sau một bữa ăn tối bảy món kể cả cái con tôm he to đùng ấy, mà lại mê thấy mình sắp chết đói thì quả là kinh khủng thật, chàng mỉm cười nhưng mắt vẫn đầy vẻ ân cần.

- Ôi, Rhett, tôi cứ chạy hoài chạy hury và sục tìm, mà không sao hiểu mình tìm cái gì. Nó luôn ẩn trong sương mù. Tôi biết nếu tìm thấy nó, tôi sẽ vĩnh viễn được bảo đảm an toàn và không bao giờ lại lâm vào cảnh đói rét nữa.

- Cô tìm kiếm một người hay một vật?
- Tôi không biết. Tôi không bao giờ suy nghĩ về điều đó. Rhett, theo anh, liệu có bao giờ tôi sẽ mơ thấy mình đạt tới cái đích an toàn đây không?
- Không, chàng vuốt mái tóc bù rối của nàng, tôi cho là không. Những giấc mơ đâu có diễn ra như thế. Nhưng tôi nghĩ rằng nếu cô quen dần với cuộc sống hàng ngày được bảo đảm yên ổn, ăn no, mặc ấm, cô sẽ thôi không mơ thấy giấc mơ ấy nữa. Và Scarlett ạ, tôi sẽ lo cho cô được an toàn.
- Rhett, anh tốt quá.
- Cảm ơn về lời khuyên rơi vãi. Phú Quý phu nhân. Tôi muốn cô sáng nào thức giấc cũng tự nhủ: “Mình sẽ không bao giờ lại lâm vào cảnh đói nghèo nữa và không gì có thể đụng tới mình chừng nào Rhett còn đây và chính phủ Hợp Chúng Quốc còn đứng vững”.
- Chính phủ Hợp Chúng Quốc? Scarlett giật mình ngồi dậy hỏi, nước mắt vẫn long lanh trên má.
- Khoản tiền Liên Bang cũ nay đã trở thành của chính đáng. Tôi đã đầu tư phần lớn vào công trái chính phủ.
- Trời đất! Scarlett kêu lên, ngồi thẳng lên trong lòng chàng, quên cả nỗi kinh hoàng vừa đây. Anh muốn nói lãnh đã cho bọn Yanki vay khoản tiền đó.
- Với một lãi suất kha khá.
- Lãi trăm phần trăm tôi cũng chẳng thiết! Anh phải bán ngay những phiếu công trái ấy đi. Làm sao anh có thể nảy ra cái ý để bọn Yanki sử dụng tiền của mình!
- Vậy tôi phải làm gì với tiền ấy? chàng mỉm cười hỏi, nhận thấy mắt nàng không còn trở ra vì sợ nữa.

- À...à... mưa tài sản đất đai ở chỗ Ngã Năm ấy. Tôi dám chắc với số tiền có trong tay, anh có thể mua cả khu Ngã Năm.

- Cảm ơn, nhưng tôi không muốn mua khu Ngã Năm làm gì. Giờ đây, khi mà cái chính phủ của bọn Bị Thảm đã thực sự nắm được Georgia, không ai có thể biết được điều gì có thể xảy ra. Tôi không cho rằng có cái gì nằm ngoài tầm của lũ chim ó đang sà xuống Georgia suốt từ Bắc chí Nam, từ đông sang tây. Tôi đang a dua theo chúng như một tên Xkelouec chính cống, cô hiệu không, nhưng tôi đâu có tin chúng. Và tôi không đầu tư tiền của mình vào bất động sản, tôi ung trái khoán hơn. Cái đó có thể giấu được. Còn bất động sản thì đâu có thể giấu.

- Theo anh thì... Scarlett mở đầu, mặt tái đi khi nghĩ đến những xưởng cưa và cửa hàng của mình.

- Tôi không biết. Nhưng đừng tỏ vẻ sợ hãi thế, Scarlett. Vị thống đốc mới đáng yêu của bang ta là một người bạn tốt của tôi. Chỉ là vì thời thế bây giờ quá bất ổn thôi và tôi không muốn cột chặt quá nhiều tiền vào bất động sản.

Chàng bé dịch Scarlett sang một bên đầu gối và cúi xuống với lấy một điều xì – gà, châm lửa hút. Nàng ngồi đung đưa đôi chân trần, ngắm những bắp thịt cuộn cuộn trên bộ ngực nâu sạm của chàng, quên hết sợ hãi.

- Nhân tiện đang nói chuyện bất động sản, Scarlett ạ, chàng nói, xin báo là tôi sắp xây một ngôi nhà. Cô có thể bắt nạt Frank buộc anh ta về ở nhà bà Pitti, nhưng với tôi thì không. Tôi không tin là mình có thể chịu đựng bà ấy mỗi ngày ngất lên ngất xuống ba lần và hơn nữa, tôi chắc bác Pitor sẽ ám sát tôi trước khi để tôi sống dưới mái nhà của gia đình Hemilton thiêng liêng. Bà Pitti có thể mời cô India Uylkz sang ở với bà cho khỏi sợ ngoại ô. Khi nào trở về Atlanta, chúng mình sẽ ở đây buồng cô dâu chú rể của khách sạn Nesonlor cho đến khi xây xong nhà. Trước khi chúng mình rời Atlanta, tôi đã mặc cả mua lô đất lớn ở phố Cây Đào, gần nhà Lêiden. Cô biết chỗ ấy chứ?

- Ôi, Rhett, thật tuyệt vời! Bây lâu, tôi vẫn ao ước có một ngôi nhà riêng biết bao! Một

ngôi nhà lớn.

- Vậy là cuối cùng, chúng ta đã nhất trí về một cái gì đó. Cô có ưng một ngôi nhà trát xtuycô trắng với những trang trí bằng sắt rèn như những nhà creôl ở đây không?

- Ô, không đâu, Rhett. Đừng làm cái kiểu cổ lỗ như những nhà ở Niu Orlêan này. Tôi biết rõ mình muốn gì chứ, đó là cái kiểu mới nhất tôi thấy chụp ảnh ở... để tôi nhớ xem... phải, ở trong tuần báo Hapo. Nó dựa theo kiểu nhà văn Thụy Sĩ.

- Cái gì Thụy Sĩ?

- Nhà văn.

- Cô đánh vắn xem nào.

Nàng đánh vắn.

- À, chàng nói và vuốt ria.

- Đẹp lắm nhé, có một cái mái mảng vừa cao vừa dốc, trên nóc có cọc rào, mỗi bên có một tháp nhỏ bằng ván lợp có trang trí và cửa sổ lắp kính xanh đỏ. Nom rất hợp thời trang.

- Chắc là lan can ngoài hiên bằng gỗ chạm cưa xoi?

- Phải.

- Và một diềm gỗ trang trí hình cuộn rủ từ mái hiên xuống?

- Phải, chắc anh đã thấy một ngôi nhà như thế?

- O... nhưng không phải ở Thụy Sĩ. Người Thụy Sĩ là một chủng tộc rất thông minh và rất nhạy cảm với vẻ đẹp kiến trúc. Có thật cô thích một ngôi nhà như vậy không?

- Ô, thật chứ lại!

- Tôi cứ tưởng là ở với tôi, cô có thể nâng cao được khiếu thẩm mỹ. Tại sao cô không chọn kiểu nhà crêol hay kiểu thuộc địa với sáu cái cột trắng?

- Tôi đã bảo anh là tôi không muốn cái gì nom tôi tàn và cổ lỗ mà. Và bên trong, ta sẽ phủ tường bằng giấy đỏ và treo màn nhung đỏ ở tất cả các cánh cửa gấp. Ôi, ta sẽ bày biện rất nhiều đồ đạc bằng gỗ hồ đào, trải những tấm thảm dày thật sang và... ôi, Rhett, tất cả mọi người sẽ xanh lét mặt lại vì thèm muốn khi trông thấy ngôi nhà của chúng ta!

- Có nhất thiết là mọi người phải thèm muốn không? Được nếu cô thích thế thì họ sẽ phải xanh mặt. Nhưng Scarlett, cô có bao giờ nghĩ rằng trần thiết nhà mình bằng những thứ sang trọng trên qui mô lớn như vậy, trong khi mọi người đều nghèo rớt mồng tơi, là chẳng có “gu” gì lắm không?

- Tôi muốn thế, nàng ngang ngạnh nói. Tôi muốn làm tất cả những ai đã tồi tệ với tôi phải cảm thấy khó chịu. Và chúng ta sẽ mở những tiệc chiêu đãi lớn làm cho cả thành phố ân hận là đã nói xấu tôi.

- Nhưng ai sẽ đến dự những tiệc chiêu đãi của chúng ta?

- Dĩ nhiên là tất cả mọi người.

- Tôi nghi ngờ điều ấy. Đội Cận Vệ lão cự trào thà chết không chịu đầu hàng.

- Ô, Rhett, sao mà anh ăn nói kì cục! Cứ có tiền là ai nấy đều ưa.

- Người miền Nam lại thế. Tiền của bọn đầu cơ vào qua cửa những nhà cao quý nhất còn khó hơn lạc đà chui qua lỗ kim. Còn như đám Xkelouec – tức thị cô và tôi, cùng ạ - nếu người ta nhỏ vào mặt chúng ta, vẫn còn may đấy. Nhưng nếu cô muốn thử thì tôi sẽ xin hỗ trợ, cô mình yêu quý ạ, và chắc chắn tôi sẽ rất khoái cái chiến dịch của cô. Và nhà thế, đang bàn chuyện tiền nong, hãy để tôi nói rõ ràng cho cô biết. Cô muốn bao nhiêu tiền mặt để chi cho ngôi nhà và quần áo là lượt của cô, cũng có ngay. Và nếu cô thích đồ nữ trang, cũng được, nhưng phải để cho tôi chọn. Cô “mô-ve-gu”

kinh khủng, cung ạ. Và cô muốn sắm bất cứ cái gì cho Ued và Ilor cũng được. Ngoài ra, nếu Uyl Bentin không đẩy mạnh được việc canh tác bông thì tôi cũng sẵn sàng góp vốn giúp một tay gỡ bí cho cái con voi trắng ấy ở hạt Clêiton mà cô thiết tha yêu quý. Thế là đẹp, phải không?

- Tất nhiên. Anh rất rộng rãi.

- Nhưng hãy nghe cho kỹ đây. Không một xu cho cửa hàng và không một xu cho cái xưởng cửi nôm của cô.

- Ô, Scarlett nói mặt xịu xuống. Suốt cả tuần trắng mặt, nàng đã nghĩ cách làm sao nêu lên vấn đề cấp bách và nàng đang cần một nghìn đôla mua thêm khoản đất để mở rộng bãi gỗ. Tôi cứ tưởng anh bao giờ cũng vỗ ngực là người có đầu óc phóng khoáng, bất chấp những tiếng thiên hạ xì xầm về chuyện tôi đi vào kinh doanh buôn bán. Hóa ra anh cũng giống mọi người đàn ông khác – sợ thiên hạ nói rằng trong gia đình, tôi là người mặc quần.

- Tôi đảm bảo là sẽ không ai có thể ngờ vực gì về chuyện trong gia đình Butler, ai là người mặc quần, Rhett dài giọng. Bọn ngu xuẩn muốn nói gì tôi cũng bất cần. Thực tế, tôi khá vô giáo dục để hãnh diện rằng tôi có một người vợ tinh ranh. Tôi muốn cô cứ tiếp tục kinh doanh cái cửa hàng và hai xưởng cưa ấy. Đó là dành cho các con cô. Khi Ued lớn lên, nó sẽ không muốn mang tiếng sống nhờ bố dượng và bây giờ nó sẽ kè tục việc quản lý. Nhưng tôi sẽ không bỏ một xu nào vào bất cứ cơ sở kinh doanh nào của cô.

- Tại sao?

- Vì tôi hoàn toàn không muốn đóng góp vào việc cung phụng Ashley Uylkz.

- Anh lại sắp sửa quay cái đĩa hát cũ ấy đấy phỏng?

- Không. Nhưng cô đã hỏi lí do tôi trả lời thế đấy. Và còn một điều nữa. Cô đừng tưởng có thể nhập nhằng sổ sách chi tiêu để đánh lừa tôi, khai man giá cả những bộ

cánh của cô và tốn phí về việc xây nhà, hồng lấy bớt tiền mua thêm la hoặc một cái xưởng nào khác cho Ashley. Tôi có ý định giám sát và kiểm tra các khoản chi của cô và tôi biết giá cả mọi thứ đấy.Ồ, đừng có tự ái. Cô có thể làm thế. Tôi không cho rằng điều đó ngoài khả năng của cô. Thực tế, vì những gì liên quan đến ấp Tara và Ashley, tôi cho rằng cô có thể làm tất cả. Với ấp Tara thì tôi không phản đối. Nhưng Ashley thì tôi phải dứt khoát vạch giới hạn. Tôi lỏng cương cho cô, cưng ả, nhưng đừng quên rằng dù sao tôi cũng vẫn dự phòng cả hàm thiếc lẫn đinh thúc đấy.

.....

(1) Thủ phủ bang Luizienơ không phải Niu Orlêan mà là Batông Rugiơ người Pháp lập và đặt tên. Batông Rugiơ (Baton Rouge) nghĩa là cây gậy đỏ, vì một cây bách đỏ được coi là mốc địa giới.

(2) Một kẻ giang hồ, khi làm tướng cướp, khi làm báo, có thời gian gần như là một nhà độc tài ở Nicaragua, rồi bị trục xuất ra khỏi nước này, cuối cùng bị xử bắn ở Hônđurax vì tội hoạt động phá hoại chính trị.

(3) Thủ lĩnh một đảng cướp chống lại chính quyền Mĩ, tiến hành một cuộc chiến tranh du kích thật sự cướp phá thành phố, làng mạc. Bị giết vào năm 1864.

(4) Jex Jemz, gián điệp miền Nam trong chiến tranh, đến năm 1867 trở thành thủ lĩnh một băng chuyên cướp nhà băng và các đoàn tàu. Nhà nướcteo giải 10.000 đôla cho ai giết được y. Jex bị hai đồng đảng phản bội và giết chết vào năm 1872. Em trai y là Frank cũng tham gia các vụ cướp, nhưng không bị truy tố trước pháp luật, đến năm 1915 mới chết.

CHƯƠNG 49

Bà Elxinh dỏng tai về phía tiền sảnh. Nghe tiếng chân đặc lạnh canh hứa hẹn một châu giải khát, bà quay lại khẽ nói với các bà ngồi thành vòng tròn trong phòng khách, những rô khâu đặt trên đầu gối.

- Riêng cá nhân tôi sẽ không bao giờ đến thăm Scarlett nữa, bà nói, bộ mặt tao nhã lạnh lùng càng lạnh hơn mọi khi.

Các thành viên khác của Câu Lạc Bộ Khâu May cho Quả phụ Cô Nhi của Liên Bang nhanh nhẩu đặt kim chỉ xuống và kéo dịch những chiếc ghế đu của họ lại sát bên nhau. Tất cả các bà đều háo hức muốn bàn luận về Scarlett và Rhett, nhưng sự có mặt của Melanie đã ngăn cản họ. Ngày hôm qua, đôi vợ chồng này vừa ở Niu Orlêan trở về và hiện đang ở dãy phòng cô dâu chú rể của khách sạn Nesonol.

- Hiu bảo tôi nên đến thăm xã giao vì thuyền trưởng Butler đã cứu sống nó, bà Elxinh nói tiếp. Và Fanni tội nghiệp đứng về phe nó, tuyên bố bản thân nó cũng sẽ đến thăm. Tôi bảo nó: “Fanni này, nếu không vì Scarlett, thì bây giờ Tommi vẫn còn sống. Đến thăm là sỉ nhục hương hồn Tommi đó”. Và Fanni thật đại dột, nó nói thế này: “Mẹ ạ, con không đến thăm Scarlett. Con đến thăm thuyền trưởng Butler kia mà. Ông ta đã cố hết sức mình để cứu anh Tommi và nếu không thành công thì đó không phải là lỗi của ông ta”.

- Cái bọn trẻ bây giờ thật ngốc nghếch! Bà Meriêuêzơ nói. Thăm với nom! (Bộ ngực đồ sộ của bà ưỡn lên phần nộ khi nhớ lại Scarlett đã tiếp nhận lời khuyên của bà về chuyện lấy Rhett với thái độ cực cần như thế nào). Con Meibel nhà tôi cũng đại dột y như Fanni nhà chị. Nó bảo nó sẽ cùng Ronê đến thăm, vì chính nhờ thuyền trưởng Butler mà Ronê thoát khỏi giá treo cổ. Tôi nói nếu Scarlett không liều lĩnh đi lung tung một mình thì Renơ chẳng bị nguy hiểm gì hết. Lại cả bố già Meriêuêzơ nhà tôi cũng định đến thăm, cụ ấy nói như người lẫn cấn, bảo là cụ ấy rất biết ơn cái tên khốn khiếp ấy, cho dù tôi có thái độ ngược lại. Thực tình, từ khi bố già Meriêuêzơ đặt chân

đến nhà con mụ Uotlinh ấy, cụ cư xử thật ô nhục. Thăm với nom! Nhất định là tôi không đến, Scarlett lấy một gã như thế là loại mình khỏi giới chúng ta. Đạo hấn là một tên đầu cơ trong thời kỳ chiến tranh, làm giàu trên sự đói khổ của chúng ta, đã đủ tội tệ rồi, nhưng bây giờ, hấn lại ăn cạnh với bọn Bị Thảm, bọn Xkelouec và là bạn... phải, thật vậy, là bạn của cái tên thống đốc Bulóc đê tiện bỉ ổi ấy... Thăm với nom cái gì!

Bà Nonnel thở dài. Đó là một phụ nữ đầy đà, da nâu nâu, vẻ mặt vui tươi.

- Họ sẽ chỉ đến thăm một lần với tính cách xã giao thôi, chị Đôli ạ. Tôi thấy không có lí do gì để trách cứ họ. Tôi nghe nói tất cả những người đã tham gia cuộc trả miếng hôm ấy đều có ý định đến thăm và tôi nghĩ là họ nên làm thế. Cách nào đó, tôi thấy khó tưởng được Scarlett lại là con của mẹ cô ta. Xưa kia tôi học cùng với Ilon Rôbiya ở Xavanna, thật không có cô gái nào đáng yêu hơn và tôi rất quý chị ấy. Giá ông cụ không chống lại chuyện chị ấy định lấy người anh họ Pilip Robiya! Kể ra anh chàng chẳng có gì thực sự hư hỏng – lớp trai trẻ bây giờ phải chơi bời một chút, đó là chuyện thường tình. Nhưng Ilon đã bỏ đi và lấy ông già O'Hara, để với ông ta một đứa con gái như Scarlett. Dù sao, tôi cũng phải đến thăm một lần vì lòng tưởng nhớ tới Ilon.

- Trò tình cảm vớ vẩn! bà Meriêuêzo khịt mũi thật mạnh. Kitti Bonnel có thật chị định đến thăm một người đàn bà chồng chết chưa đầy một năm đã tái giá? Một người đàn bà...

- Mà thực ra chính cô ta đã giết ông Kennođi, India xen vào ngắt lời – giọng cô bình thản mà cay chua – Cứ nghĩ đến Scarlett là cô khó mà lịch sự được do tranh nhớ, phải, bao giờ cũng tranh nhớ Xtuót Tarlton – và tôi luôn luôn nghĩ rằng ngay cả trước khi ông Kennođi bị giết, giữa cô ta với cái tên Butler đã có nhiều chuyện khuất tất hơn người ta tưởng kia.

Các bà chưa biết sững sờ kinh ngạc trước lời tuyên bố như vậy về một vấn đề như vậy từ miệng một bà cô không chồng, thì đã thấy Melanie đứng ở khung cửa. Quá mãi bàn chuyện phiếm, họ không nghe thấy bước chân nhẹ nhàng của nàng và lúc này, đối mặt

với nữ chủ nhân, họ có vẻ như những nữ sinh thì thầm nói chuyện trong lớp bị cô giáo bắt quả tang. Sắc diện thay đổi của Melanie khiến mọi người đã sững sờ lại thêm hoảng sợ. Mặt nàng đỏ hồng lên vì phần nộ chính đáng, cặp mắt hiền dịu của nàng như tóe lửa, hai cánh mũi rung rung. Trước nay, chưa ai thấy Melanie nổi giận. Không một phụ nữ nào có mặt ở đây nghĩ rằng nàng có thể giận dữ như vậy. Tất cả đều yêu mến nàng, song họ cho nàng là người thiếu phụ dịu dàng nhất, dễ bảo nhất, cung kính nhất đối với người lớn tuổi hơn và không bao giờ có ý kiến riêng của mình.

- Làm sao cô dám nói thế, India? Nàng hỏi, giọng run run vì tức giận. Lòng ghen tị sẽ còn dẫn cô đến đâu nữa? Thật xấu hổ!

Mặt India tái nhợt đi, nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu.

- Tôi không rút lui ý kiến, cô đáp gọn.

Nhưng đầu óc cô sôi sục. “Mình có ghen không nhỉ?” cô tự hỏi. Nào Xtúốt Tarlton, nào Hani và Charlz, những hồi ức ấy chẳng phải là lý do chính đáng để cô ghen với Scarlett hay sao? Lẽ nào cô lại không có lý do chính đáng để ghét Scarlett nhất là gần đây cô lại ngờ ngợ rằng cách nào đó người đàn bà ấy đã dăng lưới bẫy Ashley vào tròng? Cô nghĩ thầm: “Tôi có thể nói cho chị biết điều này về Ashley và cô Scarlett quý hóa của chị “. India bị giằng xé giữa ý muốn bao che cho Ashley bằng cách im lặng và ý muốn gỡ cho chàng thoát ra bằng cách nói cung ra hết mọi ý nghi ngờ của mình cho Melanie và bàn dân thiên hạ biết. Như thế Scarlett sẽ buộc phải buông tha cho Ashley. Nhưng bây giờ chưa phải lúc, cô chưa nắm được bằng chứng gì cụ thể, chỉ mới ngờ ngợ thế thôi.

- Tôi không rút lui ý kiến, cô nhắc lại.

- Vậy thì thật may mà cô không sống dưới mái nhà tôi nữa, Melanie nói, giọng lạnh băng.

India đứng bật dậy, bộ mặt tái xám ửng đỏ lên.

- Melanie, chị - chị là chị dâu tôi... lẽ nào chị lại bất hòa với tôi về chuyện cô ả phóng đãng ấy...

- Scarlett cũng là chị dâu tôi, Melanie nói, nhìn thẳng vào mắt India như thể hai người không hề quen biết nhau. Chúng tôi thân thiết với nhau hơn bất kì hai chị em ruột nào. Nếu cô quên là tôi đã chịu ơn chị ấy những gì, thì tôi đây, tôi vẫn nhớ. Chị ấy đã ở lại với tôi suốt thời kỳ Atlanta bị bao vây, trong khi chị có thể về ấp Tara, trong khi cả cô Pitti cũng chạy trốn về Meicon, chị ấy đã đỡ cho tôi sinh cháu Bui giữa lúc bọn Yanki đã ở cửa ngõ Atlanta và đèo bồng hai mẹ con tôi suốt cuộc hành trình khủng khiếp về ấp Tara, trong khi chị có thể để tôi lại ở bệnh viện cho bọn Yanki bắt. Và chị ấy đã chăm sóc, nuôi nấng tôi, kể cả trong những lúc chị ấy kiệt sức và đói ăn. Vì ốm yếu, tôi được dành cho tấm nệm tốt nhất ở ấp Tara. Khi tôi bắt đầu đi lại được, chị nhường cho tôi đôi giày lười duy nhất. Cô có thể quên những điều chị ấy đã làm cho tôi, nhưng tôi thì không. Và khi Ashley trở về, ốm o, chán nản, không nhà không cửa, không xu dính túi, chị ấy đã cứu mang anh như một người chị gái. Lại khi chúng tôi tính nước phải tha hương lên miền Bắc, nát lòng nát ruột vì phải lìa bỏ Georgia, Scarlett đã can thiệp bằng cách cho Ashley quản lý một xưởng cưa. Còn thuyền trưởng Butler thì đã cứu sống Ashley hoàn toàn vì lòng tốt: rõ ràng Ashley không có ân huệ gì đối với ông ta để đòi được đền đáp! Tôi phải chịu ơn, chịu ơn Scarlett và thuyền trưởng Butler. Nhưng còn cô, India! Làm sao cô có thể quên những ân huệ của Scarlett đối với tôi và Ashley! Làm sao cô có thể coi rẻ mạng anh trai cô đến mức đi bỏ nhợ người đã cứu anh ấy? Nếu cô có quì gối trước thuyền trưởng Butler và Scarlett, cũng vẫn là chưa đủ.

- Thôi, Meli, bà Meriêuêzơ mạnh mẽ lên tiếng vì bà đã trấn tĩnh lại, không nên nói với India như thế.

- Tôi cũng đã nghe những điều bà nói về Scarlett, Melanie quay phắt lại bà già to béo voét cái vẻ của một dũng sĩ, sau khi rút lưỡi kiếm khỏi người một đối thủ đã gục, hăm hở quay sang một kẻ địch khác. Và cả bà nữa, bà Elxinh. Các bà muốn nghĩ gì về chị ấy trong tâm địa nhỏ nhen của các bà, tôi cũng bất cần, vì đó là chuyện của các bà.

Nhưng những điều các bà nói về chị ấy trong nhà riêng của tôi hoặc trong tâm tai tôi thì ắt là chuyện của tôi. Mà làm sao các bà có thể thậm chí nghĩ những điều gớm ghiếc như vậy, hướng hồ còn nói ra miệng nữa? Phải chăng các bà coi rẻ chồng, con, cha, anh mình đến độ muốn thấy họ chết hơn là sống? Lẽ nào các bà hoàn toàn không biết ơn con người đã liều thân cứu họ? Bọn Yanki có thể dễ dàng nghĩ rằng ông ta có chân trong đảng 3K nếu toàn bộ sự thật vỡ lở ra! Chúng có thể treo cổ ông ấy. Vậy mà ông ấy đã liều mạng vì chồng, con, cha các bà. Vì cả em trai bà, thừa bà Nonnel, và vì con trai, con rể bà, thừa bà Elxinh. Thật vô ơn bạc nghĩa, các bà là thế đó! Tôi yêu cầu tất cả các bà phải xin lỗi.

Bà Elxinh đứng dậy, nhét đồ khâu vào hộp, miệng mím lại.

- Nếu ai đó bảo ta rằng cô có thể thiếu giáo dục đến thế, Meli... Không, tôi chả phải xin lỗi gì hết, India nói đúng. Scarlett là một ả phù phiếm, một ả phóng đảng, là đồ bỏ. Tôi không sao quên được những hành vi của cô ta trong thời gian chiến tranh. Tôi cũng không thể quên được những hành vi đê tiện, hèn hạ của cô ta từ khi cô ta có tí tiền...

- Điều mà bà không thể quên được, Meli cắt ngang, nắm chặt hai bàn tay nhỏ nhắn chống lên mạn sườn, là chị ấy truất bỏ Hiu vì anh ta không đủ thông minh để điều hành xưởng cưa của chị ấy.

- Meli! Các bà đồng thanh rên lên.

Bà Elxinh hát đầu và đi ra cửa. Đặt tay lên quả đấm cửa, bà dừng bước và quay lại.

- Meli, bà nói, giọng dịu lại, cháu thân yêu ạ, chuyện này làm ta nát lòng nát ruột. Xưa kia ta là bạn thân nhất của mẹ cháu và ta đã phụ cho bác sĩ Miđ đỡ cho cháu ra đời, và ta đã yêu cháu như con đẻ của ta. Nếu đây là một chuyện gì quan trọng thì nghe cháu nói vậy còn đỡ khô tâm hơn. Nhưng đây lại là về một người đàn bà như Scarlett, một kẻ sẵn sàng chơi khăm cháu một vỏ cũng như đối với bất kỳ ai trong chúng ta...

Lúc bà Elxinh mới nói, Melanie đã rung rung nước mắt, nhưng bà già nói xong thì mặt

nàng đành lại.

- Tôi muốn nói mọi người hiểu rằng bất kì ai trong số các bà không đến thăm Scarlett thì cũng đừng bao giờ đến thăm tôi nữa đừng bao giờ, tôi không cần.

Một tiếng lao xao ồn ào nổi lên trong khi các bà ngượng ngùng đứng dậy. Bà Elxinh đánh rơi hộp khâu xuống sàn và quay vào phòng, mái tóc giả lệch lẹo hẳn đi.

- Không thể thế được! bà kêu lên. Tôi không chịu như thế! Cháu mất tỉnh táo rồi, Meli, nhưng cái đó không phải lỗi tại cháu. Cháu vẫn là bạn tôi và tôi vẫn là bạn cháu. Tôi không chịu để chuyện này chia rẽ chúng ta đâu.

Bà khóc khóc mếu mếu và không hiểu sao Melanie đã ở trong vòng tay bà, cũng khóc nhưng vẫn tuyên bố qua những tiếng nức nở rằng tất cả những lời nàng nói ra đều thật lòng. Nhiều bà khác cũng òa lên khóc và bà Meriêuêzơ hỉ mũi ầm ỹ vào chiếc mùi soa, âm thầm lấy cả bà Elxinh lẫn Melanie. Bà cô Pitti, ngây ra như tượng đá chứng kiến toàn bộ cảnh này, bồng quỵ xuống sàn trong cái gọi là cơn ngây ngất thật sự họa hoằn mới xảy đến với bà. Giữa cái tình huống hỗn loạn, nào khóc lóc, ngượng ngùng xấu hổ, nào ôm hôn nhau, nào tíu tít đi tìm muối hít và rượu brandi, chỉ có độc một gương mặt bình tĩnh. India Uylkz, thừa lúc không ai để ý, bỏ đi.

Mấy giờ sau, gặp ông bác Henri Hemilton ở tiệm Gái Thời Đại, cụ cô Meriêuêzơ thuật lại chuyện xảy ra hồi sáng mà cụ đã nghe được từ miệng bà Meriêuêzơ. Cụ kể một cách khoái trá vì cụ lấy làm sung sướng thấy có người đủ can đảm trực diện đương đầu với bà con dâu ghê gớm của cụ và làm bà bẽ mặt. Chắc chắn là cụ chẳng bao giờ có cái can đảm ấy.

- Ô, thế cuối cùng đám đàn bà ngu si đàn độn ấy quyết định thế nào? Ông bác Henri bực bội nói.

- Tôi không biết chắc lắm, cụ cô nói, nhưng tôi thấy hình như Meli thắng cuộc. Tôi dám cuộc là tất cả sẽ đến thăm họ chí ít là một lần. Thiên hạ coi trọng cô cháu gái của anh lắm. Henri ạ.

- Meli thật ngốc nghếch và các bà kia có lí đấy. Scarlett đúng là một con bé giáo hoạt, tôi không hiểu tại sao Charli lại lấy nó, ông bác Henri lầm bầm nói. Nhưng cách nào đó Meli cũng có lí. Các gia đình có người được thuyền trưởng Butler cứu nên đến thăm, cái đó chỉ là lẽ phải thôi. Nói cho cùng, tôi chẳng thấy Butler có gì đáng chê trách lắm. Chính Scarlett mời bày nhày làm tôi phiền lòng. Nó quá tinh ranh, điều đó chả có lợi cho nó đâu. Ồ, tôi cũng phải đến thăm vợ chồng nó. Nói cho cùng, dù là Xkelouec hay không, Scarlett vẫn là cháu dâu tôi, tôi dự định đến vào chiều nay.

- Tôi sẽ đi cùng anh, Henri. Đoli hẳn sẽ lên cơn điên loạn khi nghe nói là tôi đã đi rồi. Đợi tôi uống một li nữa đã.

- Không, ta sẽ đến uống ở nhà thuyền trưởng Butler. Tôi phải công nhận điều này: y bao giờ cũng có riệu ngon.

Rhett đã nói Đội Cận Vệ cự trào sẽ không bao giờ chịu đầu hàng và chàng nói đúng. Chàng biết những cuộc đến thăm ít ỏi chẳng có nghĩa gì mấy và chàng biết tại sao họ đến thăm vợ chồng nàng. Các gia đình có người tham gia cuộc đột kích không may của đảng 3K thoát đầu có đến thăm, nhưng sau đó rõ ràng là các cuộc đến thăm đó thừa dẫu. Và họ không hề mời vợ chồng Rhett Butler đến chơi nhà.

Rhett bảo là nếu không sợ phản ứng của Melanie, ắt chẳng có ai đến, khi chàng phát biểu ý đó, Scarlett không hiểu nhưng nàng gạt đi với vẻ khinh bỉ thích đáng. Bởi lẽ Melanie làm sao có thể có ảnh hưởng gì đối với những người như bà Elxinh và bà Meriuêzơ? Việc họ không tiếp tục đến thăm chẳng làm nàng mấy may bận tâm: thực tế, nàng hầu như không nhận thấy sự vắng mặt của họ, vì dãy buồng khách sạn của nàng luôn luôn đầy những khách thuộc loại khác. Người Atlanta gốc gọi đám này là “dân mới”, nếu không muốn dùng một tên gọi bất lịch sự hơn.

Có nhiều “dân mới” trọ ở khách sạn nesonơl, cũng như Rhett và Scarlett, họ chờ xây xong nhà riêng. Họ là những người giàu có vui vẻ, rất giống các bạn của Rhett ở Niu Orlêan, ăn mặc sang trọng, tiêu tiền hào phóng, quá khứ mơ hồ. Tất cả cánh đàn ông đều thuộc phái Cộng Hòa và “đến Atlanta vì công việc liên quan đến chính phủ

bang”. Công việc đó là gì Scarlett không biết và cũng chẳng mất công tìm hiểu làm gì.

Kể ra Rhett có thể nói cho nàng biết đích xác: đó là công việc của bà ó đối với thú vật sắp chết. Chúng ngửi thấy mùi chết từ xa và kéo đến rất đúng chỗ để nhồi nhét đầy tể. Chính phủ Georgia do dân tự quản đã chết, bang như thuyền không lái và bọn đại bọm ở các nơi đổ xô đến.

Đám vợ những tên Xkêlouêc và Bị Thảm, bạn của Rhett, lục lượt đến thăm. Cũng như những “ dân mới “ mà Scarlett đã gặp khi bán gỗ cho họ xây nhà. Rhett bảo nàng đã buôn bán với họ thì phải tiếp họ và, một khi đã tiếp họ, nàng thấy giao du với họ rất dễ chịu. Họ mặc quần áo rất đẹp và không bao giờ bàn chuyện chiến tranh hoặc thời thế khó khăn, mà chỉ xoay quanh một y phục, những vụ “ xì-căng-đan” và bài tây. Scarlett trước đây chưa đánh bài bao giờ, nay vui vẻ vào cuộc và mau chóng trở thành một người chơi bài sắc nước.

Bất cứ khi nào Scarlett có mặt tại khách sạn, phòng nàng cũng đầy khách chơi bài. Nhưng dạo này, nàng đi vắng luôn vì đang quá bận rộn với việc xây nhà mới, chẳng còn đâu thì giờ rảnh để tiếp khách. Những ngày này, có khách đến thăm hay không, nàng cũng chẳng cần lắm. Nàng muốn hoãn mọi hoạt động xã giao cho đến khi xây xong nhà để xuất hiện như bà chủ của tòa nhà lớn nhất Atlanta, nữ chủ nhân của những buổi tiệc liên hoan sang nhất thành phố.

Qua những ngày dài ảm áp, nàng theo dõi ngôi nhà đá đỏ ghép gỗ xám của mình vươn cao lên, vượt hẳn mọi nhà khách ở phố Cây Đào. Quên cả cửa hàng và hai xưởng cưa, nàng suốt ngày ở ngoài công trường tranh cãi với thợ mộc, đấu khẩu với thợ nề, ngày ngà thầu khoán. Nhìn những bức tường nhanh chóng cao lên, nàng hài lòng nghĩ rằng khi nào công việc xong xuôi, đây sẽ là ngôi nhà lớn nhất, đẹp nhất trong thành phố. Thậm chí nó sẽ bề thế hơn cả cái biệt thự của gia đình Jamz, ở gần đó vừa được mua để làm dinh chính thức cho thống đốc Bulóc.

Dinh thống đốc rất thanh nhã với những trang trí chạm xoi trên lan can và mái chĩa, nhưng không thấm vào đâu với những tranh trí hình cuộn tinh vi của nhà Scarlett.

Dinh thống đốc có một phòng khiêu vũ, nhưng nó giống như một cái bàn bi-a so với cái phòng đồ sộ chiếm toàn bộ tầng ba của nhà Scarlett. Thực tế, nhà nàng hơn dinh thống đốc hoặc bất cứ nhà nào khác trong thành phố về mọi mặt, nhiều vòm, nhiều tháp lớn, tháp nhỏ, nhiều ban công và ống thu lôi hơn, cửa sổ kính màu lại càng nhiều gấp bội.

Một hàng hiên chạy vòng quanh nhà, bốn mặt có bốn cầu thang dẫn lên thềm. Sân rộng có vườn cây xanh với những chiếc ghế sắt mộc mạc đã rải rác đây đó, một chòi hóng mát được gọi một cách hoa mỹ là “vọng lâu” thiết kế theo kiểu gô-tích thuần khiết, như người ta đảm bảo với Scarlett, và hai kho tượng sắt lớn, một pho tượng là một chú hươu và pho kia là một con chó lớn như một con ngựa con nòi Sétlen. Đối với Uêđ và I lơ, hơi lóa mắt bởi kích thước to lớn, sự lộng lẫy và ánh mờ tối hợp thời trang của ngôi nhà mới, hai con vật bằng kim khí đó là những nốt vui tươi nhất.

Trong nhà được bài trí đồ đạc đúng như Scarlett mong muốn, thảm đỏ, bàn ghế bằng gỗ hồ đào kiểu mới nhất đánh véc – ni đen, chạm trổ khắp, và bọc bằng vải lông ngựa bóng mượt đến nỗi khi các bà các cô mỗi khi ngồi vào phải rất cẩn thận vì sợ trượt ngã xuống đất. Trên tường, đâu cũng treo gương, gương lớn, gương trụ, đóng khung thiếp vàng – “Nhiều như ở chỗ Bel Uotling”, Rhett tung từng nói vậy. Rải rác đan xen vào là những tranh khắc trên thép đóng khung lớn, một số bức dài tới hai mét rưỡi do Scarlett đặt mua tận Niu Yóc. Tường phủ giấy loại sang màu tối, trần cao và trong nhà bao giờ cũng mờ mờ vì các cửa sổ đều treo rèm nhung dày màu mặn, chắn hầu hết ánh sáng mặt trời.

Tựu chung, đó là một tòa nhà khiến ta phải ngây ngất và khi bước lên những tấm thảm êm ru hoặc gieo mình xuống những chiếc giường nệm lông dày như ôm khít lấy người, Scarlett lại nhớ đến những nhà sàn lạnh và ổ rơm ở ấp Tara mà lấy làm mãn nguyện. Nàng nghĩ đây là ngôi nhà đẹp nhất, bài trí sang trọng nhất nàng từng thấy trên đời nhưng Rhett thì lại bảo đó là một cơn ác mộng. Tuy nhiên, nếu nó làm cho nàng sung sướng thì càng hay.

-Một người xa lạ không được nghe kể tí gì về chúng ta, ắt cũng biết là ngôi nhà này

được xây bằng tiền kiếm được một cách bất chính, chàng nói. Scarlett, cô biết đấy, của phi nghĩa có giàu đâu và cái nhà này là bằng chứng của cậu phương ngôn đó. Đây đúng là loại nhà hợp gu với một kẻ trục lợi.

Nhưng Scarlett, tràn đầy hạnh phúc và hãnh diện, trong đầu ôm ấp những kế hoạch về các cuộc liên hoan nàng sẽ mở khi nhà cửa đã hoàn toàn ổn định, chỉ beo tại đùa Rhett mà rằng: “ Tào lao! Anh chỉ được cái huyền thuyên!”

Bây giờ, nàng biết Rhett thích làm cho nàng bót vênh vào và, khi nào có thể, đều làm nàng mất vui, nếu nàng trót đại lẳng nghe những lời chế giễu của chàng. Nếu nàng coi là chàng nói nghiêm túc, nàng ắt buộc phải cãi nhau với chàng mà nàng thì không muốn đấu khẩu vì bao giờ nàng cũng đuối lý. Cho nên hầu như chẳng bao giờ nàng đề tai đến những điều chàng nói và những gì nàng buộc phải nghe, nàng có cô cho qua, nàng có cho qua, xem như lời bông đùa. Chí ít, cũng có trong một thời gian nào đó.

Trong tuần trăng mật và phần lớn thời gian họ ở khách sạn Nesonol, họ đã chung sống hòa thuận. Nhưng chẳng bao lâu, sau khi dọn về nhà mới và Scarlett tụ tập các bạn mới quanh mình, những cuộc cãi cọ gay gắt đột ngột nổ ra giữa hai người. Đó là những cuộc cãi cọ ngắn, mau chóng tắt, vì Scarlett không thể kéo dài một cuộc đấu khẩu với Rhett, chàng cứ đứng dung lạnh lùng trước những lời giận dữ của nàng và chờ lúc sơ hở lại chích nhẹ một nhát. Nàng khai chiến, nhưng Rhett không tiếp chiến, chàng chỉ tuyên bố ý kiến của chàng lại dứt khoát đến mức nàng không thể tiếp tục lờ đi, coi như chuyện bông đùa được nữa.

Chẳng hạn, khi nàng quyết định phải đổi tên “ Cửa hàng tổng hợp Kenơđi “ thành một cái gì kêu hơn, nàng nhờ chàng nghĩ hộ một cái tên trong đó có chữ: “ Emporium “, Rhett bèn gợi ý là “ Caveat Emptorium “ (1) bảo đảm với nàng đó là xứng hợp nhất với loại hàng bán trong cửa hiệu. Nàng nghĩ những tiếng đó nghe sang trọng và thậm chí đã đi đến chỗ đặt biển... tên, thì vừa hay Ashley Uylkz thấy ngượng, giải thích cho nàng rõ ý nghĩa đích thực. Và Rhett được một mẻ cười trước con tan bành của nàng.

Lại còn cái cách chàng đối xử với Mammy nữa. Mammy không bao giờ chịu nhượng bộ một li, trước sau vẫn giữ lập trường cho rằng Rhett là một con la mang đồ thắng đài của ngựa. Bà đối với Rhett lễ phép, nhưng lạnh lùng. Bao giờ bà cũng gọi chàng là “thuyền trưởng Butler”, chứ không “cậu Butler”. Thậm chí bà cũng chẳng nhún chân chào cảm ơn khi Rhett tặng bà chiếc váy ngắn màu đỏ mà không bao giờ bà mặc đến. Trong chùng mực có thể, bà giữ cho Uêđ và Ilo tránh xa Rhett, mặc dầu thực tế Uêđ mê chú Rhett đến độ tôn sùng và Rhett thì hiển nhiên là rất yêu quý thằng bé. Vậy mà, thay vì đuổi Mammy hoặc có thái độ cáu gắt, nghiêm khắc với bà, Rhett lại hết sức tôn kính bà, thậm chí lịch sự hơn nhiều so với thái độ của chàng đối với mọi phụ nữ Scarlett mới quen gần đây. Thực tế, còn lịch sự hơn chàng đối với bản thân Scarlett. Bao giờ chàng cũng xin phép Mammy trước khi đưa Uêđ đi chơi bằng ngựa và hỏi ý kiến bà trước khi mua búp bê cho Ilo. Mà Mammy thì đâu có lịch sự gì đối với chàng cho cam.

Scarlett cho rằng Rhett phải kiên quyết với Mammy cho hợp với cương vị ông chủ, nhưng Rhett chỉ cười mà bảo Mammy mới là chủ nhà đích thực. Chàng làm cho Scarlett điên tiết với lời nhận xét thản nhiên rằng chàng đang chuẩn bị ngậm ngùi xót xa cho nàng khi mà, vài năm nữa, bang Giorgia sẽ thoát khỏi sự thống trị của phái Cộng Hòa và phái Dân Chủ trở lại nắm chính quyền.

- Khi phái Dân Chủ có một thống đốc và một cơ quan lập pháp của mình, tất cả cái bọn Cộng Hòa thô bỉ bạn mới của cô sẽ bị gạt hết khỏi bàn cờ và cho về đứng “bar”, hót rác, làm những công việc phù hợp với họ. Và cô sẽ bị bỏ lại bơ vơ, không bạn bè, bất kể là Dân Chủ hay Cộng Hòa. Thế đấy, cho nên cô chớ nên nghĩ đến ngày mai.

Scarlett cười lớn, phần nào nàng cũng có lí, vì bây giờ Bulóc đang vững vàng trên ghế thống đốc, hai mươi bảy người da đen tham gia cơ quan lập pháp và hàng nghìn cử tri Dân Chủ ở bang Giorgia bị tước quyền bầu cử.

- Phái Dân Chủ không bao giờ trở lại chính quyền được. Giỏi lắm, họ cũng chỉ có thể làm cho bọn Yanki điên tiết hơn và phá vỡ triển vọng có thể phục hồi. Họ chỉ được cái huênh hoang và tiến hành những cuộc khủng bố ban đêm của đảng 3K mà thôi.

- Phái Dân Chủ không bao giờ trở lại chính quyền được. Giỏi lắm, họ cũng chỉ có thể làm cho bọn Yanki điên tiết hơn và phá vỡ triển vọng có thể phục hồi. Họ chỉ được cái huênh hoang và tiến hành những cuộc khủng bố ban đêm của đảng 3K mà thôi.

- Họ sẽ trở lại. Tôi biết rõ dân miền Nam. Tôi biết rõ dân Georgia. Họ sùng sỏ và cứng đầu cứng cổ lắm. Dù có phải tiến hành một cuộc chiến tranh nữa để trở lại, họ cũng làm. Nếu cần phải mua cử tri da đen như bọn Yanki đã làm, họ cũng không ngần ngại. Nếu cần có mười nghìn người chết đi bầu cử như bọn Yanki từng sắp đặt, thì cả các thầy ma ở tất cả các nghĩa địa trong bang Georgia sẽ đến nơi bỏ phiếu. Dưới sự cai quản hiền hậu của ông bạn tốt Rufus Bullock của chúng ta, tình hình đang xấu đi đến mức Georgia sắp sửa sửa ông ta ra.

- Rhett, anh đừng dùng những tiếng thô bỉ như thế! Scarlett kêu lên. Anh nói như thế tôi sẽ không vui mừng nếu phái Dân Chủ trở lại nắm chính quyền ấy! Mà anh biết là không phải thế! Tôi sẽ rất vui mừng được thấy họ trở lại, chẳng lẽ anh nghĩ tôi thích trông thấy bọn lính tráng kia là cả khắp nơi, làm tôi nhớ tới... chẳng lẽ anh lại nghĩ...chà, tôi cũng là người Georgia chứ! Tôi rất muốn phái Dân Chủ trở lại chính quyền. Nhưng họ sẽ không làm được điều đó. Không bao giờ. Mà ngay cả nếu có thì cái đó có ảnh hưởng gì đến các bạn tôi. Vì lúc đó chắc họ vẫn còn tiền, còn của chứ, phải không?

- Nếu họ biết giữ. Song cứ cái đà tiêu sài hiện nay của họ, tôi không tin có ai trong bọn họ có thể giữ được tiền của quá năm năm. Đồng tiền đến dễ thì đi cũng dễ. Đồng tiền của họ sẽ chẳng mang lại cho họ cái gì tốt đẹp hơn những điều mà tiền của tôi mang lại cho cô đâu. Rõ ràng là nó đã không làm cho cô trở thành ngựa phải không, con la xinh xẻo của tôi?

Cuộc bất hòa nảy ra từ câu nhận xét sau cùng này kéo dài vài ngày. Sau khi Scarlett mặt sưng mày sỉa bốn ngày liền, không nói gì nhưng rõ ràng vẫn ngụ ý đòi chàng phải xin lỗi, Rhett bỏ đi New Orleans, mang theo Uêđ, bất chấp sự phản đối của Mammy, và ở lại đó cho đến khi cơn tam bành của Scarlett qua đi. Nhưng nàng vẫn cay cú vì không trị được chàng.

Khi chàng ở Niu Orlêan về, thân nhiên và dịu dàng, nàng cố hết sức nuốt giận, tạm gác nỗi ám ức để sau này sẽ nghĩ cách trả đũa. Lúc này, nàng không muốn bận óc với bất cứ điều gì khó chịu. Nàng muốn vui vẻ dốc hết tâm trí vào cuộc liên hoan đầu tiên nàng dự định tổ chức để mừng nhà mới. Đó sẽ là một đêm tiếp tân linh đình có ban nhạc, có trang hoàng bằng cây xanh, với tất cả các hàng hiên căng bạt và một bữa tiệc mà chỉ mới nghĩ đến, nàng đã chảy nước miếng. Nàng định mời tất cả những người quen biết ở Atlanta, tất cả bạn cũ cùng tất cả các bạn mới rất dễ thương nàng đã gặp từ sau khi hưởng tuần trăng mật trở về. Niềm hào hứng khơi dậy bởi bởi cuộc liên hoan sắp tới khiến nàng hầu như quên hết những lời châm chọc của Rhett và trong khi trù tính mọi thứ cho buổi tiếp tân, nàng cảm thấy sung sướng như từ bao năm chưa có năm nào sung sướng đến thế.

Ôi, giàu có thật là thú vị! Tha hồ mở tiệc liên hoan, không cần biết đến tốn phí bao nhiêu! Tha hồ mua những đồ đạc đắt nhất, những chiếc áo dài đắt nhất, những món ăn đắt tiền nhất, không cần nghĩ đến những hóa đơn thanh toán! Thật tuyệt với biết bao, giờ đây nàng có thể gửi những tấm ngân phiếu kha khá cho các bà dì Pôlin và Iulôli ở Charlextôn và cho Uyl ở ấp Tara! Chà, cái bọn ngu xuẩn ghen ghét dám bảo rằng tiền không phải là tất cả! Rhett thật ngang ngược khi bảo rằng tiền chẳng giúp gì cho nàng!

.....

(1) Emporium – cửa hàng lớn, thương xá, trung tâm thương mại.

Caveat- lời báo trước để đề phòng. Emptorium: nguyên tắc buôn bán theo đó người mua cần kiểm tra kỹ số lượng và chất lượng hàng xem có tương ứng với tiền mình đã trả hay không. Biết Scarlett dốt chữ. Rhett dùng cách chơi chữ để chỉ tính buôn gian bất lặn của nàng.

CHƯƠNG 49 (TIẾP)

Xcarlett gửi giấy mời cho tất cả bạn bè và người quen, cũ cũng như mới, kể cả những người nàng không ưa. Thậm chí nàng cũng không loại trừ cả bà Meriêuêzơ vì tội đã tỏ ra gần như thô lỗ khi đến thăm nàng ở khách sạn Nesenor hoặc bà Elxinh vì thói lạnh lùng đến độ băng giá. Nàng mời bà Miđ và bà Oaitinh vì mặc dầu nàng biết họ ghét nàng, cũng như biết họ sẽ bối rối gì không có quần áo tươm tất mà mặc để dự một cuộc tụ hội quan trọng như thế. Bởi lẽ lẽ tân gia của Xcarlett – hay “quần hội” như cách gọi theo một dành cho các buổi dạ hội kiểu ấy, nửa tiếp tân nửa khiêu vũ – quả là sự kiện giao tế sa hoa nhất mà Atlanta từng thấy, vượt xa mọi cuộc khác.

Đêm hôm ấy, cả ngôi nhà và hàng hiên căng bạt đầy những khách, họ uống sâm banh và rượu “pân”, ăn chả bao bột và sò nẫu kem và khiêu vũ theo tiếng đàn sáo kèn trống của ban nhạc ngồi khuất kín sau một bức tường cây xanh. Nhưng không thấy ai trong số những người mà Rhett đặt tên là “Đội cận vệ cự trảo”, ngoài Melanie và Ashley, bà cô Pitti và ông bác Henri, vợ chồng bác sĩ Miđ và cụ cô Meriêuêzơ.

Nhiều người trong “Đội cận vệ cự trảo” đã miễn cưỡng quyết định đến dự “quần hội”. Một số nhận lời vì thái độ của Melanie, một số khác vì cảm thấy mình cùng họ hàng mắc nợ Rhett cái ơn cứu mạng. Nhưng hai ngày trước cuộc chiêu đãi, có tin đồn khắp Atlanta là thống đốc Bulóc cũng được mời. “Đội Cận vệ cự trảo” bày tỏ sự bất đồng tình của mình bằng một loạt thiệp tỏ ý tiếc là không thể nhận lời mời đầy nhã ý của Xcarlett. Và cái nhóm nhỏ bạn bè cũ đến dự đã bối rối nhưng kiên quyết ra về ngay sau khi ông thống đốc bước vào nhà Xcarlett.

Xcarlett bàng hoàng và tức tối trước thái độ coi thường ấy đến nỗi coi buổi liên hoan như vậy là hồngбет. Ôi, “quần hội” sang trọng của nàng! Nàng đã chuẩn bị với biết bao tình cảm vậy mà quá ít bạn bè cũ và không một kẻ thù cũ nào có mặt để thấy “quần hội” của nàng tuyệt vời như thế nào. Sau khi người khách cuối cùng ra về là lúc tảng sáng, nàng đã muốn òa khóc và gào lên nỗi uất giận, nếu không sợ Rhett sẽ cười

rú, không sợ phải đọc thấy trong cặp mắt đen lấp lánh tinh quái của chàng cái câu: “Tôi đã bảo cô thế mà “ dù chàng không nói lên thành tiếng. Cho nên nàng đành miễn cưỡng nuốt giận và giả bộ dửng dưng.

Chỉ với Melanie, sáng hôm sau, nàng mới tự cho phép mình để cơn giận bùng nổ.

- Cô lẳng nhục tôi, Meli Uylkz, và cô làm cho Ashley cùng những người khác lẳng nhục tôi! Cô biết rằng họ ắt không về sớm thế nếu cô không kéo họ về theo. Ô, tôi thấy cô mà! Đúng lúc tôi bắt đầu đưa thống đốc Bulóc đến giới thiệu với cô thì cô chạy biến như thỏ!

- Em không tin rằng...em không thể tin rằng ông ấy đến dự thật. Melanie nói, vẻ khổ sở. Mặc dầu tất cả mọi người đều bảo...

- Tất cả mọi người? Vậy ra tất cả mọi người đều xì xầm bàn tán về tôi, phải không? Xcarlett kêu lên giận dữ. Cô định nói rằng nếu cô biết ông thống đốc sẽ có mặt thì cô cũng không đến, phải không?

- Vâng, Melanie khẽ nói, mắt căm xuống sàn. Chị thân yêu, trong trường hợp ấy, em ắt không thể đến.

- Trời đất! Vậy là cô cũng sẵn sàng lẳng nhục tôi như những người khác!

- Ôi, lạy chúa thương xót! Meli kêu lên, đau đớn thật sự. Em không muốn làm chị phiền lòng. Chị như chị ruột em, chị thân yêu, chị là vợ góa của anh Charlz em, và em...

Nàng rút rề đặt tay lên cánh tay Xcarlett, nhưng Xcarlett hất ra, lòng sôi sục ước sao có thể gài thét to như ông Giêrôld những khi ông nổi cơn thịnh lộ. Nhưng Melanie không sợ sấm sét lời đình của nàng. Và trong khi nhìn thẳng vào đôi mắt xanh nẩy lửa của Xcarlett, nàng rướn thẳng đôi vai mảnh dẻ lên và ngược hẳn với vóc dáng và gương mặt trẻ thơ, cả người nàng toát ra một vẻ đĩnh đạc đường hoàng.

- Em lấy làm tiếc là chị đã phiền lòng, chị thân yêu, song em không thể giáp mặt thống đốc Bulóc, hoặc bất kì một người Cộng Hòa hay bất kì một tên Xkelouec nào. Em sẽ không gặp họ dù là ở nhà chị hay bất kì nhà nào khác. Không, ngay cả nếu em có phải... nếu em có phải... Melanie cố moi óc tìm điều tệ hại nhất nàng có thể nghĩ ra – ngay cả nếu em có phải thô lỗ.

- Cô chê trách bạn bè tôi chẳng?

- Không, chị thân yêu. Nhưng họ là bạn chị chứ đâu phải bạn em.

- Phải chăng cô chỉ thích tôi tiếp ông thống đốc ở nhà mình?

Bị dồn đến chân tường, Melanie vẫn chọi mắt với Xcarlett không chút nao núng.

- Chị thân yêu, khi chị làm điều gì, chị đều có lý do chính đáng. Em yêu chị, tin chị và em không có tư cách gì để phê phán chị. Và em không cho phép ai phê phán chị trước mặt em. Nhưng ôi, Xcarlett!

Đột nhiên, lời chữ bật ra, những lời sôi nổi dồn dập, giọng nhỏ nhẹ mà chứa chất căm thù quyết liệt.

- Chị có thể nào quên những kẻ đó đã làm gì chúng ta? Chị có thể nào quên rằng vì họ mà anh Charlz thân yêu đã chết, sức khỏe của Ashley bị hủy hoại và Trại Mười Hai Cây Sồi bị thiêu trụi? Ôi, Xcarlett, chị không thể quên cái tên gớm ghiếc mà chị đã bắn khi hắn còn cầm chiếc hộp đồ khâu của bác gái trên tay! Chị không thể quên bọn lónh của Sơmơn ở Tara, chúng đã ăn cắp đến cả đồ lót của chúng ta như thế nào! Và định phóng lửa đốt ấp, và thực tế đã toan cướp đi thanh gươm của ba em! Ôi, Xcarlett, những người chị mời đến buổi liên hoan chính là những kẻ đã cướp của chúng ta, đã hành hạ chúng ta và để chúng ta ngắc ngoải chết đói! Vẫn những kẻ ấy đặt bọn da đen lên cai quản chúng ta, vẫn những kẻ ấy đang cướp bóc chúng ta và tước quyền bầu cử của chồng, cha anh chúng ta! Em thì không thể quên. Em sẽ không bao giờ quên. Em sẽ không để cho Bui của em quên và em sẽ dạy cho các cháu em, con của con em, căm thù những kẻ đó – và cả các cháu của các cháu em nữa, nếu Chúa cho em sống

lâu đến thế! Xcarlett, làm sao chị có thể quên?

Melanie dừng lại để thở và Xcarlett đắm đắm nhìn nàng, sừng sốt đến độ tan con giận bởi cái nốt cuồng bạo run lên trong giọng Melanie.

- Cô tưởng tôi là một con ngu sao? Nàng sốt ruột vặc lại. Tất nhiên là tôi nhớ chứ! Nhưng tất cả những cái đó là quá khứ, Meli ạ. Giờ, ta có khả năng tận dụng tình thế và tôi đang cố gắng làm việc đó. Thống đốc Bulóc và một số người Cộng Hòa tốt có thể giúp ta nhiều việc nếu ta biết cách vận dụng họ.

- Chẳng có người cộng hòa tốt, Meli nói thẳng thừng. Và em không cần họ giúp đỡ. Mà em cũng không có ý định tận dụng tình thế...nếu đó là tình thế trong tay bọn Yanki.

- Lạy chúa, Meli, tại sao lại giận dỗi thế.

- Ôi! Meli kêu lên, vẻ hối hận. Làm sao em lại quá lời đến thế nhỉ! Xcarlett, em đâu có muốn làm chị phiền lòng hay chỉ trích chị. Mỗi người nghĩ một cách và ai cũng có quyền có ý kiến riêng của mình. Thôi, chị thân yêu, em yêu chị, chị biết thế và vô luận chị làm gì, tình cảm ấy của em cũng không thay đổi. Và chị cũng yêu em phải không? Em không làm gì cho căm ghét em đâu chứ? Xcarlett, em sẽ không thể chịu nổi nếu có gì chia rẽ chúng ta... sau tất cả những gì chúng ta đã trải qua cùng nhau! Chị hãy nói là không sao đi.

- Vớ vẩn, Meli, cô đã khuấy một con bão trong một chén trà, Xcarlett nói một cách miễn cưỡng, nhưng nàng không hất bàn tay lên lên ôm ngang lưng mình.

- Thế chị em ta lại hòa thuận với nhau, Melanie hài lòng nói, nhưng nàng lại dịu dàng nói thêm. Em muốn chúng mình vẫn đi lại thăm nhau như cũ. Chỉ xin chị cho em biết những ngày nào cánh Cộng Hòa và Xkelouec đến chị, những hôm ấy em sẽ ở nhà.

- Cô có đến hay không, cái đó hoàn toàn vô nghĩa đối với tôi, Xcarlett vừa nói vừa đội mũ và giận dữ ra về. Vẻ mặt đau đớn của Melanie đem lại đôi chút mãn nguyện

cho thói hăm hĩnh bị tổn thương của nàng.

Trong những tuần tiếp tân đầu tiên của nàng, Xcarlett phải gắng hết sức mới có thể làm ra vẻ hoàn toàn dửng dưng với dư luận. Khi nàng không được các bạn bè cũ đến thăm nữa – trừ Melanie, bà cô Pitti, ông bác Henri và Ashley – cũng như không nhận được một thiệp mời đến dự những cuộc liên hoan khiêm tốn của họ, nàng thực sự bối rối và khổ tâm. Nàng đã chẳng chủ động giơ tay ra trước để dàn hòa, chôn mọi hiềm khích cũ và tỏ ra cho những người đó thấy là nàng không hề để bụng về việc họ dị nghị, gièm pha sau lưng nàng, đó sao? Chắc chắn họ phải biết rằng nàng chẳng ưa gì thống đốc Bulóc, cũng như họ thôi, song muốn được việc thì phải giữ quan hệ tốt với y. Một lũ ngốc! Nếu ai cũng hòa nhã với bọn Cộng Hòa thì Giorgia sẽ rất mau chóng thoát ra khỏi tình trạng bế tắc hiện nay.

Bây giờ, nàng không nhận chân ra rằng chỉ bằng một nhát, nàng đã vĩnh viễn cắt đứt mọi sợi dây mỏng manh còn ràng buộc nàng với thời xưa, với bạn bè cũ. Ngay cả ảnh hưởng của Melanie cũng không thể nối lại được sợi chỉ nhỏ như tơ nhện ấy. Và lại, Melanie, tuy hoang mang, lòng đau như xé nhưng vẫn trung hậu, không tìm cách cứu vãn. Ngay cả nếu Xcarlett có muốn quay trở lại với những nề nếp xưa, bạn bè cũ, bây giờ cũng vô phương rồi. Thành phố đã trưng ra với nàng một bộ mặt lạnh như đá granit. Niềm căm ghét chế độ Bulóc trùm luôn lên cả nàng, một niềm căm ghét không cháy ngút cuồng nộ, nhưng đầy quyết liệt lạnh lùng. Xcarlett đã đứng sang bên phía kẻ thù và bất luận dòng dõi, quan hệ gia đình như thế nào, giờ đây nàng bị xếp vào loại trở cò thân níchgơ, loại phản bội, một tên Cộng Hòa... và một tên Xkelouec.

Sau một thời gian khổ sở, thái độ giả vờ dửng dưng của Xcarlett nhường chỗ cho bản chất thật. Xưa nay nàng vốn không bao giờ mất nhiều thì giờ băn khoăn về những thay đổi thất thường của ứng xử con người hoặc buồn nản lâu về một tuyến hoạt động thất bại. Chẳng bao lâu nàng lại bất chấp mọi điều các gia đình Meriêuêzơ, Elxinh, Oaitinh, Bonnel, Miđ và vân vân... nghĩ về mình. Chỉ ít, Melanie cũng vẫn đến thăm cùng với Ashley, mà Ashley mới là đáng kể nhất. Và còn khối người khác ở Atlanta sẵn sàng đến dự các buổi tiếp tân của nàng, những người tương đắc với nàng hơn

những con gà cổ chấp kia nhiều. Khi nào nàng muốn nhà mình đầy khách khứa, nàng đều có thể mời đám này và họ vui vẻ gấp bội các mục già ngu ngốc, kiêu cách và khỗ hạnh dám chê trách nàng.

Những người này là dân mới đến Atlanta. Một số người quen của Rhett, một số cộng tác với chàng trong những vụ việc bí mật mà chàng gọi là “ công chuyện đơn thuần ấy mà, cung ả”. Một số là những cặp Xcarlett đã gặp khi còn trọ ở khách sạn Nesenor, còn một số là chữ sắc do thống đốc Bulóc bổ nhiệm.

Cái khung cảnh trong đó nàng hiện đang vận động là một mớ phức tạp. Ở đây có gia đình Jelít đã từng sống ở chục bang khác nhau và hình như đã phải rời mỗi bang đó vội vội vàng vàng khi những mưu đồ lừa đảo của họ bị phát hiện, có gia đình Conninhton nhờ những mối liên hệ với phóng phóng thích của một bang xa xôi mà phát to, ăn chặn bọn da đen ngu dốt xem như được họ bảo hộ, có gia đình Đil đã từng bán giày “ cáctông “ cho chính phủ Liên bang cho đến khi lộ tẩy phải trốn sang sống ở châu Âu năm cuối cùng của chiến tranh, có gia đình Hãndon, mặc dù nằm trong sổ đen cảnh sát của nhiều thành phố, vẫn luôn luôn thắng cuộc trong những lần đấu thầu hợp đồng nhà nước, có gia đình Kerohơn, khởi nghiệp từ một sòng bạc, nay đặt cược vào những canh bạc lớn hơn, dùng tiền nhà nước xây dựng những tuyến đường sắt chỉ có trên giấy, có gia đình Flahoti năm 1861 mua muối với giá một xu một pao và năm 1863 trở thành giàu sụ khi giá muối tăng lên gấp năm mươi lần, và gia đình Bát hồi chiến tranh là chủ nhà chứa lớn nhất ở một thành phố lớn trên miền Bắc, nay sinh hoạt trong những giới cao sang nhất của xã hội Bị Thảm.

Những người như thế, giờ đây, là bạn thân của Xcarlett nhưng cái đám thường dự những buổi tiếp tân lớn hơn của nàng bao gồm những người khác có chút văn hóa và thanh lịch, trong đó khá nhiều xuất thân từ những gia đình quyền quý. Cùng với lớp tinh hoa trong đám Bị Thảm, nhiều nhân vật quan trọng ở miền Bắc cũng đến Atlanta, thu hút bởi hoạt động kinh doanh không ngừng phát triển của thành phố này vào thời kỳ tái thiết và mở rộng. Những gia đình Yanki giàu có gửi các cậu con trai xuống miền Nam để thăm dò khảo sát biên giới mới và nhiều sĩ quan Yanki, sau khi giải ngũ lập

cư viễn viễn luôn ở cái thành phố mà họ đã chiến đấu gay go biết bao mới chiếm được. Thoạt đầu, là người xa lạ, họ vui sướng nhận lời mời đến những cuộc liên hoan sa hoa của Butler phu nhân giàu có và hiếu khách, nhưng chẳng bao lâu, họ tìm cách lảng, họ tìm cách lảng xa môi trường của nàng. Họ là những người tử tế và chỉ cần một thời gian ngắn tiếp xúc với bọn Bị Thảm và phép tắc Bị Thảm là đủ ghét chúng không kém gì dân bản địa Giorgia. Nhiều người trở thành đảng viên đảng Dân Chủ và đặc sệt miền Nam hơn cả dân miền Nam chính cống.

Một số người lạc điệu khác trong “hội” của Xcarlett sở dĩ còn lưu lại đây chỉ vì không có nơi nào khác hoan nghênh họ. Họ hẳn sẽ dễ chịu hơn nhiều trong những phòng khách nhỏ yên tĩnh của “Đội cận vệ cự trảo”, song “Đội cận vệ cự trảo” lại dứt khoát không tiếp bất kì ai trong bọn họ. Trong số này, có những bà giáo, cô giáo Yanki đến miền Nam, lòng chứa chan mong muốn nâng cao trình độ cho những người da đen và Xkelouec bẩm sinh, thuộc huyết thống Dân Chủ nhưng đã chạy sang hàng ngũ Cộng Hòa sau khi Liên bang đầu hàng.

Thật khó mà nói trong hai loại: các nữ giáo viên Yanki thiếu đầu óc thực tế và bọn Xkelouec, loại nào bị cư dân gốc thành phố ghét thậm tệ hơn, nhưng có lẽ cán cân nghiêng về bên loại thứ hai. Đối với các nhà giáo nữ người ta có thể cho qua bằng một câu: “Ờ, người ta có thể chờ đợi gì ở cái đám Yanki thân nichgơ ấy? Cố nhiên, họ nghĩ bọn nichgơ cũng tốt như họ!” Nhưng với những người Giorgia chạy sang phái Cộng Hòa vì lợi lộc cá nhân thì chẳng có lí do gì biện hộ nổi.

“Chúng tôi có thể chịu đói được thì các người cũng phải chịu được”, đó là quan điểm của “Đội cận vệ cự trảo”. Nhiều cự binh Liên bang, thông cảm nỗi sợ hãi nỗi sợ điên đầu của những người thấy gia đình mình túng thiếu, tỏ ra khoan dung hơn đối với các chiến hữu cũ đã thay đổi màu sắc chính trị để cho gia đình khỏi chết đói. Nhưng phái nữ trong “Đội cận vệ cự trảo” thì không chịu, mà nữ vốn là quyền lực quyết liệt, không thể lay chuyển được đằng sau ngai vàng xã hội. Giờ đây, trong tim họ, sự nghiệp bại vong lại mãnh liệt hơn, thân thiết hơn cả vào thời kì chói lọi vinh quang nhất. Giờ đây, nó là một vật thờ. Tất cả những gì có liên quan đến nó đều là thiêng

liêng, mồ những người ngã xuống vì nó, những bãi chiến trường, những lá cờ rách tơi tả, những thanh gươm treo bắt chéo nhau trong những tiền sảnh, những lá thư mực đã phai gửi từ tiền tuyến, những cựu chiến binh. Những người phụ nữ ấy quyết không giúp đỡ, không an ủi, không khoan nhượng kẻ thù hôm qua và giờ đây Xcarlett bị liệt trong số những kẻ thù. Trong cái xã hội hỗn tạp ấy, xuất sinh từ nhu cầu của tình hình chính trị, chỉ có một điều chung cho tất cả. Đó là tiền. Vì đa hình chính trị, chỉ có một điều chung cho tất cả. Đó là tiền. Vì đa số trong bọn họ, trước chiến tranh chưa bao giờ có đến hai mươi lăm đô trong túi, cho nên bây giờ, họ lao vào một cơn tiêu tiền cuồng loạn chưa từng thấy ở Atlanta.

Với phe Cộng Hòa nắm dây cương chính trị, thành phố bước vào một kỉ nguyên phung phí và phô trương, trong đó sự đồi bại và thô bỉ được phết một lớp vec – ni mỏng hào nhoáng thanh lịch. Trước đây, chưa bao giờ cái hố ngăn cách tầng lớp cực giàu và những người bần cùng lại rộng hoắc ra đến thế. Đám người ở trên chóc không hề nghĩ gì đến những người xấu số, tất nhiên trừ người da đen. Bọn này phải được những thứ thượng hảo hạng, trường học và chỗ ở tốt nhất, quần áo thơm tất nhất, những trò vui chơi giải trí rôm rả nhất, vì họ là lực lượng chính trị và mỗi lá phiếu của người da đen đều là đáng kể. Nhưng còn những người công dân Atlanta bị bần cùng hóa trong thời gian gần đây, thì họ có thể chết đói và gục xuống ngay giữa trung tâm thành phố cũng chẳng ai trong đám Cộng Hòa mới phát thèm quan tâm.

Xcarlett đắc thắng cười trên đầu ngọn sóng của dòng phàm tục ấy, một cô dâu mới, đẹp, thách thức trong y phục lộng lẫy, với hậu thuẫn vững chắc là tài sản của Rhett. Đó là một thời đại phù hợp với nàng, sống sượng, lòe loẹt, phô phang, đầy những phụ nữ trung diện quá đáng, những nhà quá nhiều đồ đạc bài trí, quá nhiều nữ trang, quá nhiều ngựa nghèo, ê hề đồ ăn thức uống, uytcki chảy tràn như suối. Thi thoảng, khi thư tâm lại để suy nghĩ, Xcarlett biết không ai trong số đồng bọn mới của mình có thể gọi là phu nhân theo đúng tiêu chuẩn nghiêm ngặt của bà Ilon. Song nàng đã nhiều lần dứt bỏ với tiêu chuẩn của bà Ilon từ cái ngày xa xôi khi nàng đứng trong phòng khách chỗ ấp Tara và quyết định làm người tình của Rhett và bây giờ chả mấy khi nàng cảm thấy lương tâm cắn rứt nữa.

Có thể những người bạn mới ấy, mới một cách chặt chẽ, không thuộc tầng lớp thượng lưu, nhưng cũng như những người bạn của Rhett ở Orléan, họ là bạn chơi rất thú! Thú hơn nhiều so với các bạn thừa xư ở Atlanta, những con người thúc thủ cam phận, chỉ biết cung cúc đi nhà thờ và đọc Sechxoia. Mà nàng thì bao lâu nay không được vui chơi, trừ cái màn xen ngắn là tuần trăng mật vừa qua, cũng như không hề biết đến cảm giác an toàn. Giờ đây, an toàn rồi, nàng muốn khiêu vũ, muốn chơi, muốn quây phá âm ỉ, muốn nhồi nhét cao lương mỹ vị và rượu ngon, muốn trưng diện lụa là, xa- tanh, muốn lút mình trên giường lông chim và đệm êm ru. Và nàng tận hưởng mọi cái đó. Được khuyến khích bởi thái độ chấp nhận một cách thích thú của Rhett, giờ đây hoàn toàn dứt bỏ mọi kiềm chế của thời thơ ấu, thoát cả nỗi sợ lại rơi vào cảnh nghèo khổ, nàng đang tự cho phép mình làm cái điều xa xỉ nàng vẫn hằng mơ ước: làm đúng như ý thích của mình, và bảo thẳng vào mặt những kẻ không thích thế: quý bắt các người đi!

Nàng thấm cái say sưa kì thú đặc biệt của những loại người mà cách sống là một cái tát cổ tình giáng vào mặt xã hội có tổ chức – con bạc, trùm lừa đảo, nữ giang hồ quý phái, tất cả những kẻ thành công bằng trí xảo. Nàng nói và làm đúng như ý thích và ngày một ngày hai, nàng trở nên ngạo ngược vô hạn độ.

Nàng không ngần ngại tỏ ra kiêu kì với các bạn mới trong đám Cộng Hòa và Xkelouec, nhưng không một tầng lớp nào bị nàng đối xử thô lỗ hoặc xược hơn các sĩ quan Yankee đồn trú và gia đình họ. Trong tất cả các mớ hỗn độn tạp những người đổ xô đến Atlanta, chỉ có cánh nhà binh là bị nàng từ chối không tiếp hoặc không kham nổi. Thậm chí nàng còn bắt nhả với họ một cách vô cớ nữa kia. Melanie không phải là người duy nhất không thể quên được một bộ quân phục xanh nghĩa là thế nào. Đối với Xcarlett, bộ quân phục ấy với những chiếc khuy vàng ấy bao giờ cũng gợi lại những nỗi đau kinh hoàng của thời kì bị bao vây, nỗi khủng khiếp trên đường trốn chạy, những cuộc cướp bóc và đốt phá, cảnh nghèo khổ đến độ tuyệt vọng và công việc cực nhọc ở ấp Tara. Gần đây, khi nàng đã giàu có và an toàn trong quan hệ hữu hảo với vị thống đốc và nhiều nhân vật Cộng Hòa hàng đầu, nàng có thể hạ nhục mọi tên mặc quân phục xanh nàng gặp và thực tế nàng đang làm thế.

Có lần, Rhett đã uể oải vạch cho nàng rõ rằng phần lớn khách nam giới tụ tập dưới mái nhà họ, cách đây không lâu, còn mặc bộ quân phục đỏ nhưng nàng đáp lại rằng một người Yanki chỉ ra dáng người Yanki khi khoác một bộ quân phục xanh, khiến Rhett đành nhún vai mà rằng: “ Ôi sự nhất quán, người thật đáng quý thay!”.

Ghét cay ghét đắng màu xanh ấy, Xcarlett càng khoái làm đám nhà binh mất mặt vì việc đó làm họ bàng hoàng. Các gia đình sĩ quan đồn trú có lí do để bàng hoàng vì đa số bọn họ là những người trầm tĩnh, có giáo dục, họ cô độc trên một mảnh đất cằn cỗi, ước ao muốn về miền Bắc, hơi xấu hổ vì cái đám hạ lưu cầm quyền mà họ buộc phải ủng hộ - thực tế họ thuộc một tầng lớp ưu đẳng hơn đám người liên kết với Xcarlett một trời một vực. Tất nhiên, đám vợ sĩ quan bắn khoăn không hiểu sao bà Butler giàu sang lại đi o bế những phụ nữ như mị Britjêt Flahoti tóc đỏ hạ lưu trong khi coi rẻ họ một cách vô cớ như vậy.

Nhưng ngay cả những phụ nữ được Xcarlett o bế cũng phải chịu đựng nàng nhiều bề. Tuy nhiên, họ vẫn vui vẻ. Đối với họ, Xcarlett không những giàu có, sang trọng mà còn đại diện cho chế độ cũ với những danh tước cũ, những dòng họ cũ và truyền thống cũ của nó mà họ hết lòng mong muốn được hòa nhập vào làm một. Những dòng họ lâu đời mà họ ngưỡng mộ có thể đã từ Xcarlett, song đám phụ nữ của giới quý tộc mới đâu có biết điều đó. Họ chỉ biết cha Xcarlett đã từng có rất nhiều nô lệ, mẹ nàng là một người thuộc dòng họ Rôbiya ở Xavanna và chồng nàng là Rhett Butler ở Charlextan. Và với họ, thế là đủ. Nàng là mũi chêm nhọn đưa họ thâm nhập cái xã hội ngày xưa mà họ muốn bước vào, cái xã hội đã kinh thị họ, không thềm đến đáp lễ những cuộc thăm hỏi của họ và chỉ lạnh lùng cúi chào họ trong nhà thờ. Thực tế, nàng còn hơn cả mũi tên tiêm kích đưa họ vào xã hội thượng lưu. Đối với họ, những kẻ vừa mới vượt qua buổi đầu lập thân tối tăm, nàng đã là xã hội thượng lưu. Bản thân chỉ là những phu nhân rơm, họ không nhìn ra những thói hợm hĩnh rơm của Xcarlett, cũng như nàng chẳng hề tự biết mình. Họ nhìn nhận nàng theo con mắt tự đánh giá của chính nàng và chịu đựng nàng đủ vánh đủ vẻ, những điều bộ làm duyên làm dáng, những con tam bành, thái độ ngạo mạn, thô lỗ ra mặt và cách nói năng bộc trực về những khuyết tật của họ.

Mới từ số không ngoi lên, hoàn toàn thiếu tự tin, họ lại càng lo sao tỏ ra tao nhã và không dám nổi nóng và vặc lại, sợ bị coi là không ra dáng phu nhân. Bằng mọi giá, họ phải là những bậc nói chuyện, ta hẳn sẽ ngỡ là họ không có chân cẳng, không có chức năng tự nhiên gì hoặc mù tịt về thế giới độc ác xấu xa này. Hẳn không ai có thể nghĩ rằng cái cô nàng Britjêt Flahoti với làn da trắng ngần bắt chập ánh nắng mặt trời, với giọng Ailen đặc sệt, đã ăn cắp toàn bộ tiền dành dụm cất giấu của ông bố để trốn sang Mỹ làm hầu phòng trong một khách sạn ở Niu Yoocs. Và, cứ quan sát cái u uất kiểu liễu yếu đào tơ của Xilivior Conninhton (trước kia là Xêđi Bel) và Mêimi Bát, hẳn không ai ngờ là ả thứ nhất đã lớn lên ở tầng trên cái tửu điểm của cha ả ở Bâuori (1) và hầu bàn vào những lúc đông khách, còn mục thứ hai theo người ta nói, đã xuất thân từ một nhà thổ do chính chồng mục làm chủ. Phải, giờ đây, họ đã là những con người yếu điệu thanh tân, có nơi có chốn đàng hoàng, yên ổn.

Cánh đàn ông, mặc dầu làm ra tiền, học những cung cách mới khó khăn hơn hoặc kém kiên nhẫn hơn trước những đòi hỏi của lớp quý tộc mới. Họ uống đầy rượu trong những buổi tiệc, thường có một vài ông khách ở lại đêm ngoài dự kiến. Họ không uống như các bạn nam của Xcarlett thời con gái. Họ trở nên u mê, đàn độn, xấu xí hoặc tục tĩu. Hơn nữa, dù nàng có đặt bao nhiêu ống nhổ lù lù trước mặt họ, bao giờ những sáng hôm sau, các tấm thảm cũng hoen đầy nước bả thuốc.

Nàng vừa khinh họ vừa thú họ. Vì thú họ, nàng thường mời họ đến đây nhà. Và vì khinh họ, hễ họ làm nàng khó chịu là nàng hê họ đi với quý, chẳng cần phải lựa lời. Nhưng họ vẫn chịu đựng.

Thậm chí họ chịu đựng cả Rhett, một điều khó khăn hơn vì Rhett đi guốc trong bụng họ và họ biết thế. Chàng không ngần ngại phơi trần bản chất họ ngay trong nhà chàng, bao giờ cũng vững lý khiến họ cứng họng không cãi lại được. Không hề xấu hổ về cách làm giàu của mình, chàng cứ đương nhiên coi như họ cũng không biết xấu hổ về bước khởi nghiệp của họ và chẳng mấy khi bỏ lỡ cơ hội nhắc đến những vấn đề mà theo sự thỏa thuận chung, ai nấy đều thấy nên lờ đi cho lịch sự.

Không ai lường được lúc nào chàng có thể vừa nhấp nhấp một li rượu “ pân “ vừa

nhận xét bằng một giọng hòa nhã: “ Raf này, giá tôi tinh khôn một chút thì tôi đã bắt chước anh kiếm tiền bằng cách bán các cổ phần mỏ vàng cho đám cô nhi quả phụ thay vì vượt rào phong tỏa. Như vậy an toàn hơn nhiều “. “ À, Bill, tôi thấy là anh có đôi ngựa mới. Bán được mấy nghìn cổ phiếu nữa về những tuyến đường sắt trên giấy hả? Làm ăn khá đấy, chàng trai trẻ!”. “ Xin chúc mừng anh thầu được cái hợp đồng ấy với Nhà nước, Êimôx. Tiếc cái là anh phải đám mỗm nhiều người mới giành được”.

Cánh phụ nữ cảm thấy chàng thô bỉ một cách khả ố, không chịu nổi. Sau lưng chàng, cánh đàn ông chửi vụng chàng là đồ con lợn, đồ con hoang. Dân Atlanta mới ghét chàng chẳng kém gì dân Atlanta gốc và chàng không hơi đâu tìm cách giải hòa với bất cứ bên nào. Chàng cứ theo cách mình vui thú, miệt thị, đứng dung với dự luận của những người xung quanh, xã giao đến mức tự thân sự xã giao ấy đã là một hành động xúc phạm. Đối với Xcarlett, chàng vẫn còn là một câu đố hóc hiểm, nhưng là một câu đố mà nàng đã thôi không thiết moi móc đoán cho ra nữa. Nàng tin chắc rằng không có gì làm chàng vừa ý hoặc có thể làm chàng vừa ý, rằng hoặc chàng ước muốn một cái gì đến tột độ mà không được, hoặc chẳng bao giờ ước muốn một cái gì hết, nên bất cần mọi thứ. Chàng cười mọi điều nàng làm, khuyến khích những hành vi ngông cuồng và ngạo ngược của nàng, chế giễu những điệu bộ giả đò của nàng... và bỏ tiền trả mọi tổn phí.....

(1) Một khu nổi tiếng đang điếm, đây bọn anh chị tứ chiếng của Niu Yoocs vào khoảng 1859.

CHƯƠNG 50

Rhett không bao giờ đi trạch khỏi những cung cách ngọt xớt và tinh bơ của mình, ngay cả trong những lúc thân mật gần gũi nhất của hai vợ chồng. Nhưng Xcarlett không bao giờ rút bỏ được cái cảm giác cũ là chàng vẫn kín đáo quan sát nàng, biết rằng nếu bất thành linh quay đầu lại, nàng sẽ bắt chợt thấy trong mắt chàng cái vẻ suy đoán, chờ đợi, cái vẻ kiên nhẫn tới mức gần như dễ sợ, mà nàng không hiểu nổi.

Đôi khi, sống với chàng rất thoải mái, mặc dầu, chàng có cái thói quen tệ hại là không cho phép ai nói dối, giở trò man trá hoặc huênh hoang trước mặt chàng. Chàng lắng nghe nàng kể chuyện về cửa hàng, về hai xưởng cưa, về tiệm giải khát, về đám tù lao công và chi phí nuôi họ, và cho nàng những lời khuyên sắc sảo, thiết thực. Chàng có thể liên miên dự các cuộc vui nàng mê thích, nhảy không biết mệt và có cả một kho vô tận các truyện tiểu lâm để đãi nàng vào những buổi tối hiếm hoi chỉ có hai vợ chồng ngồi trước tách cà phê và ly rượu brandi sau khi bàn ăn đã dọn sạch. Nàng thấy là chàng sẵn sàng cho nàng bất cứ cái gì nàng mong muốn, trả lời bất cứ câu gì nàng hỏi, chừng nào nàng thẳng thắn và kiên quyết chối từ mọi thứ nàng định tìm cách giành đoạt bằng thủ đoạn quanh co, bằng những lời bóng gió và thói mồi chài của đàn bà. Chàng có thói quen nhìn thấu ruột gan nàng và cười man rợ làm cho nàng chùng hững.

Ngẫm về thái độ đối xử vừa dửng dưng vừa ngọt ngào chàng thường dành cho nàng, Xcarlett luôn tự hỏi tại sao Rhett lại lấy mình, tuy thắc mắc đó không phải tò mò thực sự. Đàn ông thường kết hôn vì tình yêu, hoặc vì tiền, hoặc để có một tổ ấm, có con cái, nhưng nàng biết chàng lấy nàng không phải vì bất cứ động cơ nào kể trên. Chàng không hề yêu nàng, đó là cái chắc. Chàng nói chàng thà sống trong một khách sạn qui củ còn hơn ở nhà. Và chàng không bao giờ đả động đến chuyện con cái như Charlz và Frank trước kia. Có lần, khi thử làm duyên với chàng, nàng hỏi tại sao chàng lấy nàng, Rhett bèn trả lời với một ánh tinh nghịch trong mắt khiến nàng tức sôi lên: “tôi lấy mình để nuôi làm vật cảnh, cưng ạ”.

Không, chàng lấy nàng không vì bất cứ lí do thông thường nào khiến đàn ông lấy đàn bà. Chàng lấy nàng chỉ vì cần nàng và không thể giành được nàng bằng cách nào khác. Chàng đã thừa nhận như thế ngay cái đêm chàng ngỏ lời cầu hôn. Chàng đã cần nàng như Bel Uotling vậy. Một ý nghĩ chẳng thú vị gì! Thực tế, đó là một sự lảng nhục trắng trợn. Nhưng nàng nhún vai cho qua như đã học được cách nhún vai cho qua mọi sự khó chịu. Họ đã ngã giá với nhau, và nàng hoàn toàn bằng lòng với phần của mình trong cuộc mặc cả ấy. Nàng hi vọng chàng cũng hài lòng, song nếu chàng không thỏa mãn thì nàng cũng chẳng bận tâm gì lắm.

Nhưng một buổi chiều khi nhờ bác sĩ Miđ khám cho về một chứng rối loạn tiêu hóa, nàng được biết thêm một điều khó chịu mà nàng không thể nhún vai cho qua. Sẩm tối hôm ấy, với một ánh căm giận thật sự trong mắt, nàng ùng ùng bước vào phòng ngủ và báo cáo Rhett biết là nàng đã có thai.

Chàng đang ườn mình trong chiếc áo ngủ bằng lụa giữa một đám khói thuốc lá và mắt chàng nhìn xoáy vào nàng trong khi nàng nói. Song chàng không mở miệng. Chàng lặng lẽ quan sát nàng, nhưng trong khi chờ nàng nói tiếp, tư thế của chàng có một cái gì căng thẳng lọt khỏi mắt nàng. Phẫn nộ và tuyệt vọng choáng hết tâm trí nàng, loại trừ một ý nghĩ khác.

- Anh biết là tôi không muốn có đứa con nào nữa hết! Xưa nay, tôi không bao giờ muốn có con! Cứ khi nào tình hình có cơ phát đạt là tôi lại phải có con! Chao, anh đừng có ngồi đây mà cười! Anh cũng không muốn có con cơ mà. Ôi, Đức Mẹ!

Nếu quả Rhett chờ nàng nói, thì đó không phải là những lời chàng muốn nghe. Mặt chàng hơi đanh lại và đôi mắt trở nên trống trơn không lộ một tình cảm gì.

- Ồ, tại sao không đem cho cô Meli? Cô chẳng đã bảo tôi là cô ấy dở hơi đến độ thèm muốn một đứa con nữa sao?

- Ôi, tôi có thể giết anh! Tôi sẽ không để, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không để đâu!

- Thật ư? Xin cô nói tiếp đi.

- Ô, có cách giải quyết. Tôi không còn là một con bé nhà quê ngu ngốc xưa kia nữa đâu. Bây giờ, tôi biết là một người đàn bà, một khi không muốn có con, thì sẽ không có con. Có cách...

- Xcarlett, cô điên rồi. Nói thật đi, cô chưa làm gì chứ?

- Chưa, nhưng tôi sẽ làm. Chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi chịu để cho toàn thân lại sỗ sề ra giữa lúc đang có eo thon thả, đang vui chơi thoải mái và...

- Cô mò đâu ra cái ý ấy thế? Ai mách cho cô những trò ấy?

- Meimi Bát... chị ta...

- Hèn nào, bà chủ nhà thô thì làm gì chả biết những ngón ấy. Mụ ấy sẽ không bao giờ được đặt chân vào nhà này nữa, cô hiểu chưa? Nói cho cùng, đây là nhà của tôi và tôi là chủ. Thậm chí tôi không muốn cô nói với mụ ấy nữa kia.

- Tôi sẽ làm những gì tôi thích. Buông tôi ra. Tại sao anh phải lo?

- Cô có một con hay hai mươi con, tôi cũng bất cần, nhưng tôi lo cô chết.

- Chết ư? Tôi ấy à?

- Phải, chết đấy. Tôi chắc Meimi không nói với cô về những nguy hiểm có thể xảy đến với một người đàn bà khi làm một điều như vậy.

- Không, Xcarlett miễn cưỡng nói. Chị ta chỉ bảo làm thế là gọn chuyện êm ru.

- Trời, tôi sẽ giết nó! Rhett kêu lên, mặt xạm lại vì giận dữ. Chàng cúi nhìn vào mặt hoen nước mắt của Xcarlett và một phần nộ khí tan đi, nhưng sắc diện vẫn nghiêm nghị, dữ dằn. Đột nhiên, chàng bế nàng lên tay và ngồi xuống ghế, ghì chặt vào mình như sợ mất nàng vậy.

- Nghe nàu, cô bé của tôi, tôi không muốn cô đùa với mạng sống của cô. Nghe rõ

không? Lạy Chúa, tôi cũng không muốn có con gì hơn cô, song tôi có thể nuôi chúng. Tôi không muốn nghe cô xỏ ra những điều rồ dại nữa và nếu cô cả gan thử... Xcarlett, tôi đã có lần thấy một cô gái chết như thế nào. Cô ta chỉ là một... chắc, nhưng cô thuộc một loại khác. Chết cách ấy không nhẹ nhàng gì. Tôi...

- Kia Rhett! Nàng kêu lên sững sốt đến quên cả nỗi đau đớn khổ sở của mình trước giọng đầy sức động của chàng. Ở đâu... ai...

- Ở Niu Orlêan... ồ, cách đây bao năm rồi. Hồi ấy tôi còn trẻ về dễ bị ấn tượng – đột nhiên, chàng cúi đầu, áp môi hôn lên tóc nàng.- Cô sẽ phải sinh con, cho dù tôi có phải cùm cô vào cổ tay tôi suốt chín tháng tới.

Nàng ngồi dậy trong lòng chàng, nhìn chăm chăm vào mặt chàng với vẻ tò mò không giấu giếm. Dưới cái nhìn ấy, mặt chàng đột nhiên hòa nhã và dịu đi như có phép thần xóa sạch mọi nét căng thẳng. Chàng nhướn lông mày và nhếch mép.

- Anh thiết tôi đến thế ư? Nàng hỏi, mí mắt sụp xuống.

Chàng bình thần nhìn nàng như để ước lượng xem có bao nhiêu phần làm duyên làm dáng đằng sau câu hỏi. Đọc thấy ý nghĩa thật sự hàm chứa trong thái độ nàng, chàng hững hờ trả lời:

- À, phải. Cô thấy đấy, tôi đã đầu tư vào cô bao nhiêu tiền, lẽ nào tôi lại muốn mất trắng.

Melanie ra khỏi phòng Xcarlett một rữ vì căng thẳng, nhưng sung sướng trào nước mắt với việc Xcarlett sinh con gái. Rhett đứng trong tiền sảnh, vẻ căng thẳng, giữa những mẩu xì – gà làm cháy thùng lỗ chỗ tẩm tẩm đẹp.

- Bây giờ anh có thể vào được rồi, thuyền trưởng Butler, nàng rụt rè nói.

Rhett nhanh nhẹn đi qua nàng vào phòng và Melanie thoáng thấy chàng cúi xuống đưa hài nhi trần truồng nhỏ xíu trong lòng Mammy trước khi bác sĩ Miđ đóng cửa lại.

Melanie gieo mình xuống một chiếc ghế, mặt đỏ lên ngượng ngáp, vì đã vô tình chứng kiến một cảnh riêng tư như vậy.

“ Ôi!” nàng nghĩ thầm. “ Tuyệt vời làm sao! Tội nghiệp thuyền trưởng Butler mới lo lắng ghê gớm chứ! Mà suốt cả thời gian ấy, anh ấy không uống lấy một hớp rượu nào! Anh ấy thật cừ. Biết bao ông cứ vợ đẻ là uống say đừ. Mình e rằng anh ấy đang rất cần một li rượu. Liệu mình có dám gợi ý không nhỉ? Không, như thế thì táo tợn quá”.

Nàng khoan khoái ngồi vào ghế, lưng nàng dạo này thường đau luôn, giờ như muốn gãy làm đôi ở ngang thân. Ôi, may sao cho Xcarlett lúc sinh nở lại có thuyền trưởng Butler ngay ngoài cửa phòng! Giá cái đêm hãi hùng khi sinh Biau ra đời, nàng có Ashley ở bên cạnh thì ắt giảm đến nửa phần đau đớn. Giá đứa bé gái nhỏ xíu đằng sau cánh cửa kia là của nàng, chứ không phải là của Xcarlett! “ Ôi, sao mình độc ác thế “, nàng nghĩ với một cái cảm giác phạm tội. “ Mình lại đi thêm muốn con chị ấy, trong khi chị ấy đối với mình tốt thế. Lạy Chúa, tha tội cho con! Thật tình con không muốn con của Xcarlett, nhưng... nhưng con khao khát được một đứa con nữa biết chừng nào!”

Nàng đặt một cái đệm nhỏ vào đằng sau cái lưng đau và thêm muốn nghĩ đến một đứa con gái của chính mình. Nhưng bác sĩ Miđ khẳng khẳng một mực không thay đổi ý kiến về vấn đề này. Và mặc dù nàng sẵn sàng liều mạng để có một đứa con nữa nhưng Ashley không chịu nghe. Một đứa con gái. Nếu có một đứa con gái! Mà có nhiên là anh ấy đang mong con trai. Ôi, thật dễ sợ!

Melanie biết rằng đối với phụ nữ, một đứa trẻ ra đời, dù là trai hay gái, bao giờ cũng là chuyện vui mừng, song đối với đàn ông, nhất là một người ngang ngạnh như thuyền trưởng Butler, một đứa con gái hẳn là một đòn, một sự xúc phạm giáng vào chất nam nhi của chàng. Ôi! Nàng siết bao đội ơn Chúa đã cho đứa con độc nhất của nàng là trai! Nàng biết rằng nếu nàng là vợ của thuyền trưởng Butler đáng sợ, nàng sẽ vui lòng chết khi ở cữ còn hơn cho chàng một đứa con đầu lòng là gái.

Nhưng Mammy, vừa teo toét cười vừa lạch bạch ra khỏi phòng, đã làm nàng yên lòng

– và đồng thời cũng khiến nàng thắc mắc không hiểu thuyền trưởng Butler, thật ra, là loại người thế nào.

- Khi tui đang tắm cho đứa bé, vừa mới đây thôi, Mammy nói, tui gần dư xin nổi cậu Butnơ về nổi đây không phải nà con dai. Cơ mà, nậy Chúa, cô Meni à, cô có biết cậu í biểu sao không? Cậu í biểu: “Im mồm đi, Mammy! Ai cần con dai nào? Con dai thì hay gớm gì, chỉ gây nẩy sự dắc dôi thôi... Con gái mới thích chứ. Có đôi một tá con dai kèm hoa hồng nẩy con bé này, tui cũng không chịu”. Thế rồi cậu í đình dăng nẩy con bé chân chuồng khỏi tay tui, tui mới phát một cái vào cổ tay cậu mà biểu: “Bết đều tí nào, cậu Rhett! Được, tui chờ đến khi nào cậu có con dai, mừng dù nên, tui sẽ cười thật to cho mà xem”. Cậu í nhe dăng và nắc đầu, biểu: “Mammy, u ngốc nẩy. Con dai chả được việc gì cho ai cả. Dư tui đây chả là một bằng chứng hay sao?” Phải, cô Meni à, về chuyện nầy, cậu í cư xử dõ dà nà bậc phong niu công tử, Mammy hoan hỉ kết luận.

Điều không lọt khỏi mắt Melani là ứng xử của Rhett đã góp phần lớn chuộc lại những tội lỗi của chàng dưới mắt Mammy.

- Có thể tui đã hơi bất công mấy cậu Rhett. Hôm nay dành nà một ngày sung sướng cho tui, cô Meni à. Tui đã quần tã cho ba đời con gái họ Rôbiya và bữa nay dành nà một ngày sung sướng.

- Ô, phải, quả là một ngày sung sướng, Mammy! Những ngày sung sướng nhất là ngày có trẻ con ra đời.

Riêng có một người trong nhà này không thấy đó là một ngày sung sướng. Bị mắng mỏ và phần lớn thời gian không được ai nhòm ngó tòi, Uêđ Hemton tha thân thiếu nảo trong phòng ăn. Sáng hôm nay, Mammy đã đột ngột dựng nó dậy, hỏi hả mặc quần áo cho nó và gửi nó cùng với Ilo sang nhà bà cô Pitti ăn điểm tâm. Lời giải thích duy nhất nó nhận được là mẹ nó ốm và có thể mệt thêm vì tiếng đùa nghịch ồn ào của nó. Nhà bà cô Pitti nhồn nháo cả lên vì tin Xcarlett ốm khiến bà già lo phiền nằm bẹp trên giường, bắt chị bếp túc trực hầu hạ, thành thử bác Pitor phải sửa soạn qua quít một bữa

ăn sáng nghèo nàn cho bọn trẻ con. Dần dần về trưa, nỗi sợ bắt đầu xâm chiếm tâm hồn Uêđ. Ngộ nhớ mẹ chết thì sao? Mẹ của nhiều thằng bé khác chả chết là gì, Uêđ đã thấy những chiếc xe tang ra khỏi nhiều ngôi nhà và đã nghe thấy những đứa bạn nhỏ của nó khóc nức nở. Ngộ nhớ mẹ phải chết thì sao? Uêđ rất yêu mẹ, yêu mẹ gần bằng sợ mẹ và cứ hình dung mẹ bị mang đi trong một chiếc xe tang đen đằng sau những con ngựa với dây cương cắm lông chim, lồng ngực nhỏ của nó lại thót đau đến nỗi gần như không thở được.

Trưa đến, trong khi bác Pitor đang lúi húi trong bếp, Uêđ lên ra cửa trước và phóng thật nhanh về nhà với hết sức lực của đôi chân nhỏ bé được tăng tốc bởi nỗi sợ. Nhất định dưỡng Rhett, hoặc cô Meli, hoặc Mammy, sẽ nói cho nó biết sự thật. Nhưng nó chẳng trông thấy dưỡng Rhett và cô Meli đâu cả, còn Mammy và Dilxi thì tắt tả lên lên xuống xuống cầu thang sau, mang hàng lô khăn tắm và chậu nước nóng, không để ý thấy nó trong tiền sảnh. Từ trên gác, thi thoảng nó nghe thấy vọng xuống những tiếng cộc lốc của ông bác sĩ Miđ mỗi khi cửa phòng mở ra. Một lần nó nghe thấy tiếng mẹ rên và nó òa khóc nấc lên từng hồi. Nó biết là mẹ nó sắp chết. Để cho khuây khỏa Uêđ lân la bắt chuyện với con mèo màu mật ong nằm trên thành cửa sổ ngập nắng của tiền sảnh. Nhưng Tom đã già và dễ cáu khi bị quấy rối, chỉ ngoắt đuôi, và khẽ phun phì phì.

Cuối cùng, Mammy xuống thang đằng trước, chiếc tạp – dề nhàu nát và đầy vết, khăn đội đầu xộc xệch, trông thấy nó và cau mặt. Mammy xưa nay vẫn là chỗ dựa chính của Uêđ và vẻ mặt cau có của bà làm nó run lên.

- Có phải mẹ sắp... sắp chết không?

- U chưa thấy đứa trẻ nào nhều xự như chú đấy! Chết ư? Không, nậy Chúa Toàn năng! Trời, con dai thật nà tội nợ. Tui không hiểu sao Chúa lại cho người ta để con dai. Thôi, đi khỏi đây đi.

Nhưng Uêđ không đi. Nó rút vào trốn sau những màn cửa trong tiền sảnh, chỉ tin lời Mammy có một nửa. Nhận xét của bà về việc con trai hay nhiều sự làm nó tức lắm vì

bao giờ nó cũng cố hết sức mình để làm một đứa trẻ ngoan. Nửa giờ sau, cô Meli hấp tấp xuống cầu thang, mặt mày nhợt nhạt nhưng mỉm cười một mình. Cô có vẻ sung sướng khi trông thấy bộ mặt đura đăm của nó thấp thoáng trong bóng tối những chiếc rèm. Thông thường, cô Meli sẵn sàng dành tất cả thì giờ trên đời cho nó. Cô không bao giờ như mẹ luôn miệng nói: “Đừng có quấy rầy tao lúc này.Tao đang vội” hoặc “Biến đi, Uêđ. Tao đang bận”.

Nhưng sáng nay cô nói:

- Uêđ, cháu hư lắm đấy. Tại sao cháu không ở lại bên nhà bà cô Pitti?
- Có phải mẹ cháu sắp chết không?
- Lạy chúa, không Uêđ! Đừng có ngớ ngẩn.

Rồi nàng dịu giọng nói thêm:

- Bác sĩ Miđ vừa mang đến cho mẹ cháu một em bé xinh xinh xinh xinh, một đura em gái đáng yêu để chơi với cháu và nếu cháu thật ngoan thì đêm nay, cháu sẽ được xem mặt em. Thôi bây giờ chạy ra ngoài mà chơi và nhớ đừng có làm ồn đấy.

Uêđ lủi thủi vào phòng ăn, cảm thấy cái thế giới nhỏ bé và bất an của mình chao đảo. Phải chăng không còn chỗ nào cho một chú bé bảy tuổi đầy băn khoăn trong cái ngày rực rỡ nắng vàng này, khi mà những người lớn hành động đến là kì lạ? Nó ngồi trên thành cửa sổ trong một góc thụt vào của căn phòng và nhăm nhăm một chiếc lá bút ở cây thu hải đường trồng trong một cái hòm để dưới nắng. Lá cay đến chảy nước mắt và nó bắt đầu khóc. Có lẽ mẹ đang hấp hối, không ai thèm để ý đến nó cả. Tất cả mọi người chỉ chạy ngược chạy xuôi tíu tít vì một đura bé mới ra đời – Một đura bé gái. Đura con gái duy nhất nó biết tường tận là Ilo và cho đến nay Ilo chưa làm gì khiến nó phải kính phục hoặc ưa thích.

Sau một hồi lâu, ông bác sĩ Miđ và dưỡng Rhett xuống cầu thang và đứng rì rầm nói chuyện trong tiền sảnh. Sau khi đóng cửa tiền ông bác sĩ về, dưỡng Rhett rảo bước

vào phòng ăn và vớ lấy bình rượu rót đầy một li, rồi mới trông thấy Uêđ. Uêđ co rúm người lại sợ bị mắng là hư và đuối sang nhà bà cô Pitti, nhưng đằng này dượng Rhett lại tủm tỉm cười. Uêđ chưa bao giờ thấy dượng mỉm cười cách ấy hoặc có vẻ vui sướng đến thế, cho nên nó dạn lên, nhảy xuống khỏi thành cửa sổ và chạy tới bên dượng.

- Con đã có em gái rồi đó, dượng Rhett ghì chặt nó, nói. Lạy Chúa, một em bé gái đẹp nhất trên đời nhé. Kìa, sao con lại khóc?

- Mẹ...

- Mẹ đang ăn một bữa tú ụ, đủ các thứ, nào gà, nào cơm, nào nước thịt, nào cà phê, lát nữa lại thêm cả kem, và nếu con muốn thì con cũng có thể ăn hai đĩa. Rồi dượng sẽ đưa con lên xem mặt em gái nữa.

Nhẹ hẫng người, nhưng bủn rủn sau cơn căng thẳng, Uêđ cố tỏ vẻ quan tâm đến đứa em gái mới cho ra dáng người lịch thiệp, nhưng không được. Tất cả mọi người đều chăm chăm chú chú vào đứa con gái ấy. Chẳng ai ngó ngang gì đến nó nữa, kể cả cô Meli và dượng Rhett.

- Dượng Rhett, nó mào đầu, có phải người ta thích con gái hơn con trai không?

Rhett đặt ly xuống và nhìn xoáy vào gương mặt nhỏ bé. Một ánh cảm thông lập tức lóe lên trong mắt chàng.

- Không, không thể nói thế được, chàng nói, vẻ nghiêm túc như thế đã lật đi lật lại vấn đề một cách thích đáng. Đó chỉ là vì con gái thường dễ sinh chuyện rắc rối hơn con trai và người ta thường có khuynh hướng lo cho những kẻ nhiều sự hơn là cho những người ôn hòa.

- Mammy vừa mới nói là con trai nhiều sự.

- À, Mammy đang rối chí. U ấy không định nói thế đâu.

- Dượng Rhett, dượng có thích con trai hơn con gái không? Uêđ hỏi, lòng khắp khởi

hi vọng.

- Không, Rhett trả lời ngay và thấy mặt thẳng bé dịu xuống, chàng nói tiếp. Này nhé, tại sao dựng lại muốn có con trai trong khi dựng đã có một đứa rồi?

- Dựng đã có một đứa rồi ư? Uêđ kêu lên, mồm há hốc, khi nghe dựng nó nói vậy. Thế nó đâu.

- Ngay đây này, Rhett đáp và bế thẳng bé lên đặt trên đầu gối. Con cũng như con trai của ta rồi còn gì.

Trong khoảng khắc, Uêđ cảm thấy yên tâm và sung sướng vì thấy mình được cần đến, và niềm hạnh phúc ấy lớn đến nỗi nó lại suýt phát khóc. Cổ họng nó thót lại và nó gục đầu vào áo gi-lê của Rhett.

- Con là con trai ta, phải không?

- Người ta có thể...ừ... có hai bố không? Uêđ hỏi, lòng trung thành với người cha mà nó không hề biết mặt giằng co với tình yêu dành cho người đàn ông đang ôm nó, đầy thông cảm.

- Có chứ, Rhett nói, chắc như đinh đóng cột. Cũng như con là chú bé của mẹ đồng thời cũng là của cô Melanie nữa.

Điều này thì Uêđ tiêu hóa được, nó nghe thấy có lí. Nó mỉm cười và rụt người vào cánh tay Rhett.

- Dựng hiểu bọn con trai nhỏ, dựng Rhett nhỉ?

Bộ mặt ngăm đen của Rhett đánh lại và chàng bặm môi.

- Phải, chàng nói, dựng hiểu bọn con trai nhỏ.

Trong giây lát, Uêđ lại cảm thấy sợ, một nỗi sợ pha lẫn một cảm giác ghen tị đột ngột.

Lúc này dựng Rhett không nghĩ về nó, mà về một đứa nào khác.

- Dựng không có con trai nào khác chứ?

Rhett đặt nó xuống đất.

- Dựng sẽ uống một li đây và cả con nữa, Uêđ ạ, li rượu đầu tiên của con. Chúng ta nâng li mừng em gái con.

- Dựng không có đứa... Uêđ mở đầu rồi thấy Rhett với tay lấy chai vang đỏ, nổi rạo rức vì sắp được tham dự cái nghi thức này của người lớn làm nó lảng đi.

- Ô, dựng Rhett, con không thể. Con đã hứa với cô Meli là sẽ không uống rượu trước khi tốt nghiệp đại học và cô sẽ cho con một cái đồng hồ nếu con giữ lời hứa.

- Và dựng sẽ cho con một chiếc dây để đeo nó – chiếc dây dựng đang mang đây, nếu con muốn, Rhett nói và chàng lại mỉm cười. Cô Meli hoàn toàn đúng. Nhưng cô nói thế là chỉ rượu nặng cơ, chứ không phải vang. Con phải học uống vang như một nhà quý phái đi, con trại ạ. Và muốn thế thì không lúc nào tốt bằng lúc này.

Chàng thành thạo lấy nước lọc pha vào vang đỏ cho đến khi chỉ còn hồng và chia li cho Uêđ. Vừa lúc đó, Mammy bước vào phòng ăn. Bà đã thay quần áo, mặc bộ đồ ngày hội đẹp nhất, màu đen và tạp – dề và mũ chụp tinh tươm, bánh bao. Bà lạch bạch đi, xoay người, tiếng những lớp váy lụa cọ vào nhau sột soạt. Vẻ lo lắng trên gương mặt bà đã biến mất và bà cười nở nang, phô hai hàng lợi mất hết răng.

- Màng bé da dồi, cậu Rhett! Bà nói.

Uêđ đã đưa li lên ngang tầm môi, bỗng chững lại. Nó biết Mammy xưa nay không bao giờ ưa bố dựng nó. Nó chưa bao giờ nghe thấy bà gọi Rhett bằng tên nào khác ngoài “thuần chồng Butnon “ và thái độ của bà đối với dựng đầy tự trọng nhưng lạnh nhạt. Và đây, bà đang tươi hơn hớn, hơi khép nép và gọi chàng là “cậu Rhett “. Thật là một ngày xáo đảo.

- Tôi chắc u thích “ rum “ hơn vang đỏ, Rhett vừa nói vừa với tay vào tủ rượu lôi ra một chai lùn. Con bé đẹp đấy chứ, phải không, Mammy?

- Dắt định dòi, Mammy đáp, vừa chếp môi vừa đỡ lấy li rượu.

- U đã trông thấy đứa bé nào xinh hơn thế chưa?

- À, cô Xcarlett núc mới đẻ cũng xinh gần bằng, cơ mà chưa thật nà bằng.

- Mammy uống thêm một li nữa đi. Mà này Mammy (giọng chàng nghiêm chang nhưng đôi mắt lại lấp láy), tôi nghe thấy tiếng gì sột soạt ấy nhỉ?

- Nậy Chúa, cậu Rhett, có gì đâu, cái váy con bằng lụa đỏ của tui í mà. Mammy cười rung cả thân hình đồ sộ.

- Chỉ là cái váy con của u. Tôi không tin. Như cả một đồng lá khô cọ vào nhau. Để tôi xem nào.U kéo váy lên.

- Cậu Rhett, cậu xấu thôi. Úi, nậy Chúa.

Mammy khẽ kêu rẽ lên một tiếng, lùi lại và, từ khoảng cách độ một mét, bển lên kéo chiếc áo dài lên chừng mười phân, để lộ diện đấng ten của một chiếc váy con bằng vải mỏng màu đỏ.

- U để khá lâu mới mặc đến nó, Rhett lau bầu nhưng cặp mắt đen của chàng cười lóng lánh.

- Phải, cậu ạ, quá nâu đấy.

Rồi Rhett nói một điều mà Uếđ chẳng hiểu mô tê gì.

- Không còn là con la mang đồ thắng đái nữa chứ?

- Cậu Rhett, cô Xcarlett đi nói nại mấy cậu thế, thật nà tệt. Cậu không để bụng rận mù dà nichgơ này chứ?

- Không, tôi chả giận. Tôi chỉ muốn biết thôi. Làm một li nữa, Mammy. U lấy cả chai đi. Uống đi, Uêđ. Chúc mừng chúng ta đi.

- Chúc em bé, Uêđ reo lên và uống đánh ực. Sặc rượu, nó bắt đầu ho và nấc, trong khi hai người kia cười rộ và vỗ vào lưng nó bồm bộp.

Từ lúc đưa con gái ra đời, ứng xử của Rett khiến tất cả những ai quan sát chàng đều hoang mang. Chàng làm đảo lộn nhiều định kiến về mình, những định kiến mà cả Xcarlett lẫn mọi người trong thành phố đều không muốn từ bỏ. Có ai ngờ một người như chàng lại phô trương niềm hãnh diện được làm cha một cách trơ trẽn đến thế? Nhất là khi đưa con đầu lòng của chàng lại là gái chứ không phải là trai, một trường hợp chẳng đáng phẫn khởi gì.

Niềm hãnh diện ấy qua thời gian, vẫn y nguyên như lúc ban đầu, không suy giảm. Điều đó gây nên chút thêm muốn thâm kín trong số những phụ nữ mà chồng họ coi con cái là chuyện đương nhiên, từ lâu trước khi họ được rửa tội, đặt tên thánh. Rhett sẵn sàng nín áo mọi người lại ngay giữa phố, kể chi tiết về sự tiến bộ kì diệu của con gái mình, thậm chí không cần phi lộ bằng một câu lịch sự giả dối: “Tôi biết mọi người ai cũng cho con mình là thông minh, nhưng...” chàng coi con gái mình là tuyệt diệu, không đứa trẻ nào khác bì kịp và không ngần ngại nói thế với bất kỳ ai. Khi chị vú mới để cho con bé mút một miếng thịt lợn béo, gây nên cơn đau bụng đầu tiên, Rhett làm rộn cả lên, làm cho các ông bố, bà mẹ dày dạn kinh nghiệm được một mẻ cười nôn ruột. Chàng học tốc cho mời bác sĩ Miđ đến cùng với hai bác sĩ khác và phải cố hết sức mới tự kiềm chế được, không vung roi ngựa quật chị vú không may. Chị ta bị đuổi và kể sau đó là cả một lô vú em khác, người nào ở lâu nhất là được một tuần. Không ai trong số họ đủ khả năng thỏa mãn những yêu cầu quá quắt do Rhett đề ra.

Mammy cũng nhìn bằng con mắt khó chịu những chị vú em đến rồi lại đi và bà ghen với bất kỳ người da đen lạ mặt nào và không thấy có lí do gì khiến bà không thể cùng một lúc trông nom cả đứa bé sơ sinh lẫn Uêđ và Ilo. Song Mammy rành là đã già và chứng thấp khớp càng khiến bước chân ục ịch của bà thêm chậm chạp. Rhett không đủ can đảm để kể những lí do đó biện minh cho việc thuê một vú nuôi khác. Thay vì,

chàng bảo bà rằng một người ở vào địa vị chàng không thể chỉ mượn một vú nuôi duy nhất. Như thế không có vẻ quý phái. Chàng phải thuê hai người khác làm các công việc lao dịch, để bà làm tổng chỉ huy. Điều này thì Mammy nghe ra. Có thêm gia nhân sẽ củng cố thêm địa vị của bà cũng như của Rhett. Nhưng – bà kiên quyết tuyên bố – bà sẽ không chấp nhận bất cứ tên nichgơ tự do rác rưởi nào vào làm quân của bà. Cho nên Rhett cho người về áp Tara kiếm Prixi. Chàng biết những nhược điểm của Prixi, nhưng dù sao nó cũng là người trong nhà. Và bác Pitor giới thiệu một người cháu gái gọi bác bằng ông chú, tên là Lu, trước kia ở cho một người trong gia đình Bar có họ với bà Pitti.

Ngay cả trước khi Xcarlett đi lại được, nàng đã nhận thấy Rhett rất bận tâm đến đứa bé và vừa tức vừa ngượng về việc chàng tỏ ra hãnh diện về nó trước mặt các khách khứa đến thăm. Một người đàn ông yêu con mình là rất tốt, song nàng cảm thấy có một cái gì thiếu chất nam nhi trong việc phô bày tình cảm như thế. Lẽ ra chàng phải thoải mái và vô tư như những người đàn ông khác.

- Anh tự biến thành một thằng hề, nàng bực tức nói, và tôi thật không hiểu tại sao..

- Thật ư? À, hẳn là cô không hiểu. Đó là vì nó là con người đầu tiên thuộc về tôi hoàn toàn.

- Nó cũng thuộc về tôi nữa chứ.

- Không, cô có hai đứa con khác rồi. Nó là của tôi.

- Trời đất thiên địa! Xcarlett nói. Tôi đẻ ra nó, phải không nào? Và chẳng, mình thân yêu, tôi chẳng thuộc về mình sao?

Rhett nhìn nàng qua cái đầu đen của đứa bé và nở một nụ cười kì lạ.

- Đúng thế không, cưng?

May sao vừa lúc ấy Melanie bước vào, nếu không ắt đã xảy ra một cuộc cãi cọ gay gắt

như rất dễ bùng nổ giữa hai người trong những ngày này. Xcarlett nuốt giận và nhìn Melanie bế đứa bé. Mọi người đã nhất trí đặt tên nó là Iujêni Victorya, thế nhưng chiều hôm ấy, Melanie vô tình cho nó một cái tên không bao giờ xuy xuyển, như cái tên biệt hiệu “ Pittipát “ đã khiến không ai còn nhớ đến cái tên chính Xero Jen.

Số là, Rhett cúi xuống đứa bé nói: “ Mắt nó rồi sẽ xanh như hạt đậu “.

- Dứt khoát là không, Melanie kêu lên, giọng bất bình, quên hẳn rằng mắt Xcarlett gần như màu ấy. Mắt nó sẽ xanh lơ như mắt ông ngoại Âuhero, xanh lơ như... như lá cờ xanh tươi đẹp (1)

- Ồ, “ Bonni Blu Butler “, Butler xanh tươi đẹp, Rhett cười vang đỡ lấy đứa bé từ tay Melanie và nhìn kĩ hơn vào đôi mắt nhỏ xinh. Thế là nó được gọi là Bonni và sau này, ngay cả bố mẹ nó cũng không còn nhớ là lúc đầu người ta định lấy tên hai bà hoàng hậu để đặt cho nó.....

(1) Bonni Blue Flag là bài hát ca ngợi lá cờ của Liên bang. Bonnie (đọc là Bonni) nghĩa là đẹp, xinh.

CHƯƠNG 51

Cuối cùng, khi đã có thể ra khỏi nhà, Xcarlett sai Lu nịt coocxê cho mình thật chặt, đến hết mức dải coocxê có thể căng được. Rồi nàng lấy thước dây đo eo mình. Hơn năm mươi phân. Nàng rên lên. Sinh con để cái làm hỏng “co” như thế đấy, eo nàng giờ phình ra bằng eo bà cô Pitti, bằng eo Mammy rồi còn gì.

- Kéo chặt nữa vào, Lu. Xem có thể nịt thêm vào hôn, năm phân nữa không, kéo ta không thể mặc vừa được bất cứ cái áo nào nữa.

- Kéo nữa thì đứt hết rai mắt, Lu nói. Người mợ xỏ ra rồi, mợ Xcarlett ạ, không làm cách nào đọc nữa.

“Có cách chứ”, Xcarlett vừa nghĩ vừa hung dữ xé theo đường chỉ may mới của chiếc áo dài để nói ra dăm phần cần thiết. “Đơn giản là ta sẽ không bao giờ có con nữa”.

Dĩ nhiên, Bonni rất xinh là nguồn tự hào cho nàng và Rhett thì tôn thờ nó, song nàng quyết không có con nữa. Làm thế nào đạt được điều đó, nàng còn chưa biết, vì nàng không dặt mũi được Rhett như đối với Frank trước kia. Rhett đâu có sợ nàng. Cứ xét cái cung cách Rhett mê mẩn Bonni đến thế và dễ dàng sang năm lại muốn có thêm thằng cu mặc dầu mồm vẫn nói là sẽ chìm chết bất kì đứa con trai nào nàng đẻ cho chàng, thì hẳn là sẽ khó đây. Được, nàng sẽ không đẻ cho chàng đứa nào, dù là trai hay gái. Ba đứa con là đủ đối với bất kì người đàn bà nào.

Khi Lu khâu lại những đường chỉ bị xé, rồi là phẳng phiu và cài khuy áo dài cho Xcarlett, chị ta gọi xe đưa Xcarlett đến bãi gỗ. Trên đường đi, nàng thấy phấn chấn lên, quên cả chuyện eo bị xỏ vì nàng sắp được gặp Ashley để cùng xem xét lại sổ sách. Và nếu may mắn, nàng có thể gặp chàng một mình. Từ bao lâu trước khi sinh Bonni, nàng không gặp chàng. Nàng không muốn chàng thấy bụng mình chửa vượt mặt và nàng nhớ da diết sự tiếp xúc hàng ngày với chàng mặc dù xinh quanh lúc nào cũng có người. Nàng nhớ hoạt động kinh doanh gỗ đang được đẩy mạnh trong khi

nàng phải nằm bẹp một chỗ. Tất nhiên, bây giờ nàng không cần phải làm việc nữa. Nàng có thể dễ dàng bán hai xưởng cưa, lấy tiền gây vốn cho Uêđ và Ilo. Nhưng thế có nghĩa là nàng sẽ khó có dịp gặp Ashley, trừ trong những buổi họp mặt giao tế với bao nhiêu người xung quanh. Mà làm việc bên cạnh Ashley chính là niềm vui thú lớn của nàng.

Khi xe đến gần bãi gỗ, nàng vui mừng thấy các đồng gỗ cao chất ngất và bao nhiêu khách đứng quanh đó nói chuyện với Hiu Elxinh. Có sáu chiếc xe tải, mỗi chiếc do một đôi la kéo, đang được bốc xếp bởi những lái xe da đen. Những sáu cỗ xe, nàng hãnh diện nghĩ thầm. Và tất cả những cái đó là do tay mình cả.

Ashley ra cửa văn phòng, mắt lấp lánh niềm vui được gặp lại nàng, và đưa tay đỡ nàng xuống xe, vào văn phòng như thể nàng là một bà hoàng vậy.

Nhưng niềm vui của nàng xẹp đi phần nào khi nàng xem qua sổ sách của chàng và so sánh với sổ sách hồi Jonni Gieligor quản lý. Ashley hầu như không làm ra lãi, còn Jonni thì phát triển được một khoảng tiền ra trò. Nhìn hai bản kê nàng định nói điều gì, song kìm lại, Ashley đọc thấy điều đó trên mặt nàng.

- Xcarlett, tôi rất lấy làm ân hận. Tôi chỉ có thể nói rằng tôi muốn được phép thuê thợ da đen tự do, thay vì dùng tù khổ sai. Tôi tin rằng, như thế, tôi có thể làm tốt hơn.

- Bọn da đen ấy ư? Chao, trả công cho chúng cò mà lụi bại. Thuê tù khổ sai rẻ như bèo. Nếu Jonni có thể làm được chừng nấy với bọn chúng thì...

Luồng mắt Ashley lướt trên vai nàng nhìn vào một cái gì đó nàng không thấy được và ánh vui đã tắt ngấm trong đó.

- Tôi không thể bắt tù làm việc quần quật như Jonni Gheligor. Tôi không bắt người làm ngựa được.

- Trời đất, Jonni làm việc đó tuyệt vời. Ashley, chỉ tại anh quá dễ thương cảm thôi. Anh phải bắt chúng làm việc nhiều hơn. Jonni bảo tôi rằng hễ khi nào một tên làm

biếng muốn trốn việc là nó khai ốm, thế là anh cho nó nghỉ một ngày. Lạy chúa, Ashley. Đó không phải là cách làm ra tiền. Cứ nên cho một trận, thiếu nước què cẳng, là khỏi hầu hết mọi bệnh...

- Xcarlett, Xcarlett. Thôi đi. Nghe Xcarlett ăn nói kiêu ấy, tôi không chịu nổi, Ashley kêu lên, cặp mắt vụt trở lại nhìn nàng với một vẻ dữ dội khiến nàng ngừng bật. Chả lẽ Xcarlett không hiểu thiếu dinh dưỡng, khôn khổ và... Ôi, Xcarlett thân mến, tôi không chịu nổi khi thấy anh ta đã biến Xcarlett thành tàn bạo như thế, Xcarlett xưa nay vốn rất mực dịu dàng...

- Ai đã làm gì tôi?

- Tôi phải nói ra điều này, mặc dầu tôi không có quyền. Nhưng, tôi cứ phải nói. Ch... Rhett Butler. Anh ta cứ đụng đến đâu là nhiễm độc đến đấy. Trước kia, Xcarlett dịu dàng là thế, đại lượng là thế, đôn hậu là thế, mặc dầu tác phong nóng nảy, thế mà từ khi lấy Rhett, anh ta đã làm cho Xcarlett ra thế này – sự tiếp xúc với anh ta khiến trái tim của Xcarlett rắn lại, trở nên tàn bạo.

- Ôi, Xcarlett thì thảo, lòng nàng xé giữa cảm giác phạm tội và niềm vui được thấy Ashley còn tha thiết với mình đến thế và vẫn cho là mình dịu dàng. Đội ơn Chúa, chàng nghĩ thói hám lợi của nàng là lỗi tại Rhett. Tất nhiên, Rhett không có liên quan gì đến điều đó và mọi sự đều do nàng, song, xét cho cùng, thêm một vết đen cũng chẳng hại gì cho Rhett.

- Nếu là bất kì người đàn ông nào khác thì tôi cũng chẳng bận tâm đến thế làm gì... nhưng đây lại là Rhett Butler. Tôi đã thấy anh ta làm hại Xcarlett như thế nào. Anh ta đã lái quẹo nếu suy nghĩ của Xcarlett vào cùng con đường ngoắt ngoéo mà tư tưởng anh ta đã đi theo. Ồ, phải, tôi biết tôi không nên nói thế... Anh ta đã cứu mạng tôi và tôi lấy làm biết ơn, song lạy chúa tôi ước sao đó là bất kì người nào khác ngoài anh ta. Mà tôi không có quyền nói với Xcarlett như thế này...

- Ôi, Ashley, anh có quyền... trừ anh ra, không ai khác có quyền nói thế.

- Tôi xin nói với Xcarlett rằng tôi không thể chịu đựng được điều đó: Thấy cái tốt đẹp của Xcarlett bị anh ta làm thô thiển đi, biết rằng duyên sắc của Xcarlett ở trong tay một kẻ... Khi tôi hình dung anh ta đụng chạm tới người Xcarlett, tôi...

“Chàng sắp hôn ta đây“, Xcarlett ngây ngất trầm nghĩ. “Và đó sẽ không phải tại ta chủ động”. Nàng nghiêng người về phía chàng. Nhưng chàng đột nhiên rút lại như chợt nhận ra là mình đã nói quá lời... nói những điều chàng không bao giờ định nói.

- Tôi khẩn thiết xin lỗi Xcarlett. Tôi... tôi đã nói bóng gió rằng chồng của Xcarlett không phải là người quý phái và chính những lời của tôi chứng tỏ tôi cũng chẳng phải là người quý phái nốt. Không ai có quyền nói xấu một người chồng trước mặt vợ anh ta. Tôi không có lí do xác đáng nào ngoại trừ... ngoại trừ... Chàng áp úng, mặt rúm lại. Nàng nín thở chờ.

- Tôi chẳng có lí do nào xác đáng để tự biện hộ.

Suốt dọc đường về, ngồi trong xe, Xcarlett nghĩ rất lung. Không có lí do gì để tự biện hộ ngoại trừ... ngoại trừ là chàng yêu nàng. Và riêng việc hình dung nàng nằm trong tay Rhett đã đẩy lên trong chàng một nỗi cuồng giận mà nàng tưởng chàng không thể có được. Phải, nàng có thể hiểu được điều đó. Nếu không biết rằng quan hệ của chàng với Melanie nhất thiết phải như anh trai với em gái thì đời nàng ắt là một cực hình. Và nàng đã bị những ôm ấp của Rhett thô hóa, tàn bạo hóa. Được, nếu Ashley nghĩ thế, thì nàng rất có thể không cần những sự ôm ấp ấy nữa. Nàng nghĩ nếu có hai, mặc dầu kết hôn với người khác, vẫn có thể trung thành với nhau về mặt thân xác thì đẹp đẽ và thơ mộng biết bao, ý đó choáng hết tâm trí tưởng tượng của nàng và khiến nàng rất thích thú. Vội lại còn có cả khía cạnh thực tế của vấn đề nữa: Đó sẽ là cách để không phải có con nữa.

Khi nàng về đến nhà và cho xả ích lui, niềm hân hoan tràn ngập nàng khi nghe những lời của Ashley bắt đầu nhạt đi phần nào khi đứng trước triển vọng phải tuyên bố với Rhett là nàng muốn có phòng ngủ riêng cùng tất cả những gì dặt dây theo. Việc này ắt là khó đấy. Hơn nữa, làm sao nàng có thể nói cho Ashley biết rằng, thể theo ước muốn

của chàng, nàng đã li thân với Rhett? Một sự bi sinh có mang lợi ích thiết thực gì nếu không được ai biết đến? Kín đáo và tế nhị thật là một gánh nặng. Giá nàng có thể nói chuyện với Ashley thẳng thắn như với Rhett. Thôi được, không sao cả. Nàng sẽ có cách nói xa xôi cho Ashley biết sự thật. Nàng lên gác và mở cửa phòng trẻ, thấy Rhett ngồi cạnh nôi của Bonni với Ilor trên lòng và Uêđ thì đang móc các thứ trong túi ra khoe với chàng. Thật tốt đẹp sao là Rhett lại yêu quý trẻ và rất quan tâm đến chúng. Một số ông bố dượng rất cay độc đối với con riêng của vợ.

- Tôi muốn nói chuyện với anh, nàng nói và đi sang phòng ngủ. Tốt hơn hết là dứt điểm luôn bây giờ đi, trong khi quyết tâm không để nữa còn đang nóng hổi trong nàng và trong khi tình yêu của Ashley đang tiếp cho nàng sức mạnh.

- Rhett, nàng nói đập một cái khi chàng đã đóng cửa phòng ngủ lại sau lưng, tôi đã quyết định không để thêm đứa con nào nữa.

Nếu chàng có sừng sốt vì lời tuyên bố bất ngờ ấy thì chàng cũng không lộ ra. Chàng đứng đĩnh bước tới một cái ghế, ngồi xuống và đu đưa.

- Cung ạ, như tôi đã nói với mình trước khi Bonni ra đời, dù mình có một hay hai mươi đứa con, điều ấy cũng không quan trọng đối với tôi.

Tình quái thay cái cách chàng né tránh rất gọn vấn đề, như thể việc chàng muốn hay không muốn có con là có thể ảnh hưởng tới việc chúng thật sự ra đời vậy.

- Tôi nghĩ ba đứa là đủ rồi. Tôi không có ý định mỗi năm đẻ một đứa.

- Anh thừa biết... nàng mở đầu, bồi rồi đến ửng đỏ hai má. Anh biết tôi muốn nói gì đấy.

- Tôi biết. Cô có hiểu rằng tôi có thể li hôn với cô vì lẽ cô khước từ những quyền làm chồng của tôi không?

- Anh có đủ sự đê hèn để nghĩ đến một điều như vậy đấy, nàng kêu lên, bực bội vì

mọi sự không diễn ra như nàng dự tính. Nếu anh có chút tinh thần hiệp sĩ nào đó thì anh hẳn... thì anh ắt là quân tử như... Chà, anh hãy xem Ashley đây. Melanie không thể có con được nữa mà anh ấy...

- Quả là bậc mã thượng, cậu nhỏ Ashley ấy, Rhett nói và cặp mắt chàng bắt đầu long lanh một ánh kỳ lạ. Xin cô tiếp tục bài đít – cua của cô đi.

Xcarlett chứng lại vì bài diễn từ của nàng đã kết thúc và nàng không còn gì để nói thêm nữa. Giờ đây, nàng thấy cái hy vọng của nàng giải quyết êm hòa một vấn đề quan trọng như vậy thật ngớ ngẩn, đặc biệt là với một kẻ bần tiện ích kỷ như Rhett.

- Chiều nay, cô đã đến cái văn phòng xưởng cưa ấy, phải không?

- Cái đó thì có liên quan gì với chuyện này?

- Cô vốn yêu chó, phải không, Xcarlett? Vậy cô thích nhốt chúng trong cũi hay thích chúng như chó già giữ xương?

Trong cơn thất vọng và giận dữ trào lên như sóng, nàng không hiểu lời ám chỉ đó.

Chàng nhẹ nhàng đứng dậy tới bên nàng và đặt một tay dưới cằm nâng mặt nàng lên.

- Cô thật là trẻ con. Cô đã sống với ba người đàn ông mà vẫn chẳng hiểu biết gì về bản chất đàn ông cả. Dường như cô nghĩ họ giống như bà già đã quá thời kì mãn kinh.

Chàng bẹo đùa cằm nàng rồi buông tay ra. Nhướn một bên lông mày lên, chàng lạnh lùng nhìn nàng hồi lâu.

- Xcarlett, cô hãy hiểu lấy điều này. Nếu cô và chiếc giường của cô còn có gì quyến rũ tôi, thì không một ổ khóa nào, không một lời van xin nào có thể ngăn nổi tôi. Và tôi sẽ không chút xấu hổ về bất kì điều gì tôi đã làm, vì tôi đã ngã giá thỏa thuận với cô – một sự thỏa thuận mà tôi đã tôn trọng, còn cô thì đang vi phạm. Hãy giữ chiếc giường trinh bạch của cô, cung ạ.

- Anh muốn nói với tôi, bất bình kêu lên, rằng anh bất cần.

- Cô chán tôi rồi, phải không? chà, thông thường thì đàn ông mau chán đàn bà. Hãy cứ giữ trọn mình thành của cô, ạ. Tôi sẽ không vì vậy mà khổ sở đâu. Cái đó chẳng quan trọng gì.- Chàng nhún vai và nhe răng cười.- May sao trên thế giới có cơ man nào là giường... và hầu hết các giường đều có đàn bà.

- Anh muốn nói là anh thực sự...

- Cô nàng ngây thơ thân mến, dĩ nhiên là thế. Kể cũng lạ là tôi đã không làm đường lạc lối sớm hơn. Tôi vốn không bao giờ coi sự trung thành là một đức tính.

- Đêm nào tôi cũng sẽ khóa cửa phòng.

- Việc gì phải thế? Nếu tôi thêm cô thì chẳng khóa nào ngăn nổi tôi.

Chàng quay đi, xem như câu chuyện đã kết thúc và rời khỏi phòng. Xcarlett nghe thấy chàng đi trở lại phòng trẻ và tiếng bọn trẻ reo lên đón chàng. Nàng ngồi phịch xuống. Nàng đã toại ý. Đó là điều nàng mong muốn và Ashley mong muốn. Thế nhưng kết quả này không làm cho nàng sung sướng. Lòng tự cao tự đại của nàng bị tổn thương và nàng thấy tên khi nghĩ rằng Rhett coi chuyện này nhẹ như không, rằng chàng không cần nàng và đánh đồng nàng với những người đàn bà khác trên những chiếc giường khác.

Nàng ước gì mình có thể nghĩ ra một cách gì tế nhị để báo cho Ashley biết rằng nàng và Rhett không còn thực sự là vợ chồng nữa. Nhưng giờ đây nàng biết đó là bất khả. Mọi sự dường như là một mớ bòng bong và nàng gần như hối tiếc là đã nói chuyện với Rhett. Nàng sẽ nhớ những cuộc trò chuyện lan man thú vị những lúc đầu kê vai áp với Rhett trong khi đóm lửa đầu điều xì gà của chàng lập lòe trong đêm tối. Nàng sẽ vắng thiếu vòng tay vỗ về của chàng khi nàng choàng dậy kinh hoàng vì vừa mơ thấy mình chạy cuống cuống qua màn sương lạnh.

Đột nhiên nàng cảm thấy rất khổ sở và, dựa đầu vào tay ghế nàng khóc.

CHƯƠNG 52

Một buổi chiều mưa sau tuần lễ mừng Bonni đầy tuổi không bao lâu, Uêđ thờ thần đi quanh phòng khách thỉnh thoảng lại ra cửa sổ, dĩ mũi vào ô kính rỗng rỗng nước mưa. Giờ đây, Uêđ là một chú bé mảnh dẻ, gầy gò, hơi nhỏ so với tuổi lên tám của nó, trầm lặng đến gần như nhút nhát, chỉ nói khi có người hỏi chuyện. Nó đang buồn chán và rõ ràng không biết chơi với ai, vì Ilo đang bận bịu với đám búp bê trong một góc phòng, Xcarlett đang ngồi ở bàn giấy lăm nhăm một mình, cộng một cột dài những con số, còn Rhett thì đang nằm bò trên sàn, đung đưa chiếc đồng hồ bằng sợi dây treo, vừa đủ ngoài tầm của Bonni.

Sau khi Uêđ cầm mấy cuốn sách lên rồi lại ném thình thình xuống và thở dài, Xcarlett bực bội quay về phía nó.

- Trời đất, Uêđ, chạy ra ngoài mà chơi.

- Con không ra được. Trời đang mưa.

- Mưa à? Mẹ không để ý. Thôi, làm cái gì đi. Con cứ hí ha hí hoáy, làm mẹ cáu đấy. Ra bảo Pork thắng xe đưa sang bên kia chơi với Bui.

- Bui không có nhà, Uêđ thở dài. Em ấy đi ăn sinh nhật Raul Pica rồi.

Raul là đứa con nhỏ của Meibel và Ronê Pica – một thằng nhóc đáng ghét, Xcarlett nghĩ thầm, chín phần khỉ một phần người.

- Vậy thì con có thể đến thăm ai tùy thích. Ra bảo Pork ấy.

- Chẳng có ai ở nhà, Uêđ trả lời. Mọi người đều đi dự sinh nhật.

Mấy tiếng không nói ra: “mọi người... trừ con” treo lơ lửng trong không trung, nhưng Xcarlett, đầu óc còn để cả vào sổ sách kế toán, không để ý.

Rhett ngồi dậy, hỏi:

- Sao con không đi dự sinh nhật?

Uêđ lết chân rón rén lại gần chàng, bộ dạng nom thật khổ sở.

- Thừa dượng (1), con không được mời.

Rhett buông chiếc đồng hoof cho Bonni nghịch và lệ làng đứng dậy.

- Bỏ những con số chết tiệt ấy đấy, Xcarlett. Tại sao Uêđ không được mời đi dự sinh nhật?

- Trời ơi, Rhet. Đừng có quấy rầy rồi lúc này. Ashley đã để sổ sách kế toán lung tung beng cả lên... Ồ, cái buổi liên hoan sinh nhật ấy à? Đào, tôi nghĩ việc Uêđ không được mời chả có gì là lạ cả nếu nó được mời thì tôi sẵn sàng để cho nó đi. Anh đừng quên Raul là cháu ngoại bà Meriuezo mà bà này thì thà tiếp một tên nichgo tự do traong cái phòng khách thiêng liêng của bà hơn là tiếp một người trong gia đình ta.

Đôi mắt suy tư của Rhett quan sát mặt Uêđ và chàng thấy thẳng bẻ do dự.

- Lại đây, con trai, chàng nói, đưa tay kéo thẳng bẻ lại với mình. Con có thích dự cuộc sinh nhật ấy không?

- Không, thừa dượng, Uêđ dửng cảm đáp nhưng mắt nó lại cụp xuống.

- Hừm. Nói cho ta biết, Uêđ, con có dự các cuộc vui ở nhà Jô Oaitinh hay Frank Bonnel hay... ở nhà bất kì bạn chơi nào của con không?

- Thừa dượng, không ạ. Có nhiều cuộc vui con không được mời.

- Uêđ con nói dối, Xcarlett quay lại quát. Tuần trước, con đã đi dự ba cuộc ở các gia đình Bat, Jêlót, Hăđơ.

- Thật là một bộ sưu tập những con la mang đồ thắng ngựa vào loại thượng hảo hạng,

Rhett nói, giọng nhỏ nhẹ kéo dài. Con có thấy thích thú trong các cuộc đó không? Nói thật xem.

- Thừa dượng, không ạ.

- Tại sao không?

- Con... con không biết, thừa dượng. Mammy... Mammy bảo họ là đồ da trắng rác rưởi.

- Tôi sẽ lột da Mammy ngay lập tức, Xcarlett đứng chồm dậy thét. Còn mày, liệu đây Uêđ, dám nói vậy về các bạn của mẹ...

- Thằng bé nói đúng và cả Mammy nữa, Rhett nói. Nhưng, tất nhiên, cô không bao giờ có thể nhận ra sự thật bất gặp giữa đường... Đừng lo, con trai. Con sẽ không phải đến những cuộc liên hoan mà con không thích. Này đây – chàng rút trong túi ra một tờ giấy bạc – bảo Pork thắng xe đưa con lên phố. Hãy mua kẹo... mua thật nhiều, ăn thật khoái cái dạ dày, cho óc ách cái bụng cũng được.

Uêđ hớn hở nhét tờ giấy bạc vào túi và lo lắng nhìn về phía mẹ, chờ sự phê chuẩn. Nhưng Xcarlett đang cau mày nhìn Rhett. Chàng đã nhắc Bonni lên khỏi sàn, ru nhẹ, áp bộ mặt nhỏ xinh của nó vào má mình. Nàng không đọc được vẻ mặt chàng nhưn trong mắt chàng có một cái gì gần giống như nỗi sợ - sợ và tự kết tội.

Được cổ vũ bởi sự rộng rãi của bố dượng, Uêđ rút rè đến bên chàng.

- Dượng Rhett, con có thể hỏi dượng một điều được không?

- Dĩ nhiên là được, vẻ mặt Rhett vừa bồn chồn vừa lơ đãng trong khi chàng áp đầu Bonni vào sát mình hơn. Điều gì, Uêđ?

-Dượng Rhett, có phải dượng... trong thời kỳ chiến tranh, dượng có chiến đấu không?

Luồng mắt Rhett thoát quay lại, sắc như dao, nhưng giọng chàng vẫn thản nhiên.

-Tại sao con lại hỏi thế, con trai?

-Dạ, tại Jô Oaitinh bảo dưỡng không tham gia chiến đấu và Frank Bonnel cũng bảo thế.

-À, Rhett nói, thế con nói với chúng nó thế nào?

Uêđ khỗ sở.

-Con... con nói... con bảo chúng nó là con không biết.

Rồi nó nói tiếp thật nhanh.

-Nhưng con bắt cần và con đánh chúng nó. Vậy dưỡng có tham gia chiến tranh không, dưỡng Rhett.

-Có, Rhett nói, đột nhiên hung dữ. Dưỡng đã tham gia chiến tranh. Dưỡng đã ở trong quân đội tám tháng. Dưỡng đã chiến đấu suốt từ Lavojoie cho đến Franklin ở bang Tennixi. Và dưỡng đã ở bên tướng Jonxon khi ông đầu hàng.

Uêđ nhảy căng vì tự hào, nhưng Xcarlett thì cười phá lên.

-Tôi cứ tưởng anh xấu hổ vì thành tích chiến đấu của mình, nàng nói, anh đã chẳng bảo tôi đừng có nói ra đó sao?

-Im đi, chàng nói gọn lỏn. Vậy đó, con đã bằng lòng chưa, Uêđ?

-Ồ, đã, thưa dưỡng. Thế là con biết dưỡng đã tham gia chiến đấu. Con biết dưỡng không khiếp sợ như chúng nó nói. Nhưng... tại sao dưỡng không cùng bọn với cha những thằng bé khác?

-Bởi vì cha chúng đàn độn đến nỗi người ta phải tống họ vào bộ binh. Dưỡng đã tốt nghiệp trường võ bị Oext Poin, cho nên dưỡng ở pháo binh, ở pháo binh chính quy ấy, Uêđ ạ, chứ không phải vệ binh địa phương đâu. Phải thật thông minh mới gia nhập

pháo binh được, Uêđ ạ.

-Con chắc thế, Uêđ nói, mặt sáng lên. Dượng có bị thương không, dượng Rhett.

Rhett ngần ngừ.

-Kể cho chúng nghe về chứng kiết lị của anh đi, Xcarlett nói mĩa.

Rhett thận trọng đặt Bonni xuống sàn, rồi kéo vạt áo sơ mi và áo lót ra khỏi đai quần.

- Lại đây, Uêđ. Dượng sẽ chỉ cho con xem dượng bị thương ở chỗ nào.

Uêđ hồi hộp tiến lại và giương mắt nhìn theo ngón tay Rhett. Một vết sẹo dài gồ lên chạy suốt bộ ngực nâu nâu đến vùng bụng cuộn cuộn bắp thịt của chàng. Đó là dấu tích một cuộc đọ dao ở vùng mỏ vàng thuộc bang Califonia, nhưng Uêđ không biết chuyện ấy. Nó thở hỏn hển, sung sướng.

- Con đoán dượng cũng dũng cảm ngang với cha con, dượng Rhett ạ.

Gần gần thôi chứ chưa bằng được, Rhett vừa nói vừa nhét vạt áo sơ mi vào trong quần.

- Thôi bây giờ thì đi tiêu cho hết đồng đô – la của con đi và hể thằng bé nào bảo dượng không ở trong quân đội thì đánh bẻ ruột nó ra cho dượng.

Uêđ sung sướng tung tăng đi ra gọi Pork và Rhett lại bế con bé lên.

- Đây, tại sao lại tuôn ra những lời dối trá như thế, chàng chiến binh dũng cảm của tôi? Xcarlett hỏi.

- Một đứa con trai cần phải được tự hào về cha nó... hoặc cha dượng nó. Tôi không thể để nó xấu hổ trước những đứa trẻ thô bạo khác. Trẻ con vốn độc ác.

- Đào, vớ vẩn.

- Trước đây tôi không hề nghĩ về ý nghĩa quan trọng của những điều đó với Uêđ, Rhett chậm rãi nói. Tôi không hề nghĩ là nó khổ tâm về những cái đó đến thế. Sau này, với Bonni, sẽ không có chuyện như vậy.

- Không như thế nào?

- Chẳng lẽ cô lại nghĩ tôi sẽ để cho Bonni phải xấu hổ về cha nó hay sao? Để nó bị gạt ra rìa mọi cuộc vui khi nó lên chín, lên mười hay sao? Chẳng lẽ cô lại nghĩ tôi sẽ để cho nó chịu tủi nhục như Uêđ về những điều không phải do lỗi nó mà do lỗi của cô và của tôi, hay sao?

- Ôi, dào, những cuộc vui của con nít ấy mà.

- Những cuộc vui chơi của con nít rồi sẽ phát triển thành những cuộc liên hoàn của các thiếu nữ bước vào đời sống giao tế. Chẳng lẽ cô lại nghĩ tôi sẽ để con gái tôi lớn lên ngoài rìa mọi cái hợp khuôn phép lễ nghi ở Atlanta hay sao? Tôi sẽ không chịu cái nước phải gửi nó lên học ở miền Bắc vì lẽ nó không được chấp nhận ở đây, hoặc ở Charlextown, hoặc ở Xavanna, hoặc ở Niu Orlêan đâu. Và tôi sẽ không chịu thấy nó buộc phải lấy một tên Yanki hoặc một gã ngoại quốc vì lẽ không một gia đình tử tế nào ở miền Nam chấp nhận nó... vì lẽ mẹ nó là một mụ điên rồ và bố nó là một tên đê mạt.

Uêđ, từ nãy đã quay lại đứng trước cửa, lắng nghe rất chăm chú, nhưng hoang mang không hiểu đầu đuôi ra sao.

- Dượng Rhett ạ, Bonni có thể lấy Bui đấy.

Vẻ giận dữ biến khỏi mặt Rhett khi chàng quay về phía thằng bé. Chàng tỏ vẻ nghiêm túc cân nhắc câu nói của nó như bao giờ chàng cũng làm vậy khi trao đổi với trẻ con.

- Đúng đấy, Uêđ ạ. Bonni có thể lấy Bui Uylkz, nhưng con sẽ lấy ai?

- Ô, con sẽ chẳng lấy ai sát, Uêđ nói, đầy tự tin, khoái mê vì cuộc trò chuyện bình

đẳng kiêu “ giữa – cánh – đàn – ông – với – nhau “ với con người duy nhất, ngoài cô Meli, không bao giờ mắng mỏ nó mà chỉ một mực khuyến khích nó. Con sẽ đi học ở Havơđ để trở thành một luật gia như cha con, rồi con sẽ làm một người lính cũng dũng cảm như cha con.

- Cái đó Meli thật chả biết giữ mồm giữ miệng gì cả, Xcarlett kêu lên, Uêđ, con sẽ không đi học ở Havơđ đâu. Đó là một trường của Yanki và mẹ không muốn cho con đi học ở một trường Yanki. Con sẽ học ở trường đại học bang Giorgia và sau khi tốt nghiệp, con sẽ trông nom cửa hàng của mẹ. Còn về việc cha con là một người lính dũng cảm thì...

-Im đi, Rhett cộc cằn nói, không bỏ qua ánh mắt sáng ngời của Uêđ khi nhắc đến người cha mà nó không được biết bao giờ. Phải, con sẽ lớn lên và thành một người dũng cảm như cha con, Uêđ ạ. Hãy cố sao cho thật giống cha vì con là một anh hùng và đừng để cho ai nói khác đi. Cha con đã lấy mẹ con, phải không nào? Đó, chừng này cũng đủ chứng tỏ là cha con anh hùng. Và ta sẽ lo cho con đi học Havơđ để trở thành một luật gia. Thôi bây giờ đi đi và bảo Pork đưa con lên phố.

- Tôi xin anh để tôi quản lý lấy con cái tôi, Xcarlett kêu lên trong khi Uêđ ngoan ngoãn lon ton ra khỏi phòng.

- Cô là người quản lý hạng bét. Cô đã phá hoại mọi cơ may của Ilo và Uêđ, nhưng tôi sẽ không cho phép cô làm thế với Bonni. Bonni sẽ là một nàng công chúa nhỏ và tất cả mọi người trên thế giới sẽ mở rộng tay đón nó. Sẽ không có nơi nào cấm cửa được nó. Lạy Chúa, lẽ nào cô lại nghĩ là tôi sẽ để cho nó lớn lên và hòa nhập vào cái đám hạ lưu thường lui tới lúc nhúc trong cái ngôi nhà này?

- Họ cũng đủ sang đối với anh...

- Và thậm chí quá sang đối với cô nữa kia, cưng ạ. Nhưng với Bonni thì không được. Chẳng lẽ cô lại nghĩ là tôi sẽ để cho nó lấy một tên nào trong cái bọn ma cà bông vẫn cùng cô xài phí thì giờ? Những thằng cha Ailen máu mê làm giàu, những tên Yanki,

đám da trắng rác rưởi, bọn Bị Thảm mới phát... Bonni của tôi với dòng máu Butler, thuộc dòng dõi Rôbiya...

- Và Âuhero.

- Dòng họ Âuhero xưa có thể đã có người làm vua ở đất Ailen, song cha cô thì chẳng là gì khác một chàng Mich (2) láu lỉnh ham làm giàu. Và cô cũng không hơn...Nhưng tôi cũng có lỗi. Tôi đã sống gấp sống ẩu như con dơi thoát khỏi địa ngục, chẳng để tâm gì đến những gì mình đã làm, bởi vì chẳng có gì là quan trọng đối với tôi hết. Nhưng Bonni thì khác, một ngoại lệ quan trọng. Trời, tôi đã rõ đại biết mấy, Bonni sẽ không được chấp nhận ở Charlextơn, dù mẹ tôi hay các dì Iuloli và Pôlin của cô có tìm mọi cách vận động... và hiển nhiên là nếu chúng ta không khản trương làm một cái gì thì cả ở đây nữa, cũng sẽ không ai đón tiếp nó.

- Ô, Rhett, anh quan trọng hóa vấn đề đến độ trở nên buồn cười. Ta có tiền thì...

- Tiền là cái chết tiệt. Toàn bộ tiền bạc của ta không thể mua nổi những cái tôi cần cho Bonni. Tôi muốn Bonni được mời đến ăn bánh mì khô ở căn nhà tồi tàn của gia đình Pica hoặc trong cái kho lúa xiêu vẹo của bà Elxinh hơn là thấy nó thành hoa hậu một vũ hội khai trương của phái Cộng Hòa. Xcarlett, cô thật là rõ đại. Đáng lẽ cô phải tính chuyện đảm bảo một địa vị xã hội cho các con cô từ nhiều năm trước đây... nhưng cô chẳng làm gì cả. Thậm chí cô cũng chẳng lo giữ vị trí sẵn có của cô nữa. Và vào cái thời điểm muộn mản này mà yêu cầu cô sửa chữa lễ thói của mình, kể cũng là hi vọng quá cao xa đấy. Cô quá ham kiếm tiền và quá thích thú ăn hiếp người khác rồi.

- Tôi coi toàn bộ chuyện này như một cơn bão tố trong tách trà thôi, Xcarlett lạnh lùng nói, loạch xoạch giở những trang sổ, ra ý rằng, về phía nàng, cuộc tranh cãi đã chấm dứt.

- Chúng ta chỉ có thể dựa vào Melanie (3), thế mà cô cứ ra sức xúc phạm cô ấy, đẩy cô ấy đến chỗ xa lánh mình. Ôi, đừng bắt tôi phải nghe những nhận xét của cô về sự nghèo nàn và quần áo xoàng xĩnh của cô ấy nữa. Cô ấy là linh hồn và trung tâm của

mọi thứ có chân giá trị ở Atlanta. Cầu chúa phù hộ cho cô ấy. Cô ấy sẽ giúp tôi làm một cái gì đó trong chuyện này.

- Thế anh định làm gì?

- Làm gì ư? Tôi sẽ cải tạo tất cả những nữ tướng của Đội Cận vệ cự trào ở thành phố này, đặc biệt là các bà Meriuezo, Elxinh, Oaitinh và Miđ. Dù có phải trườn bụng bò sát trước mặt tất cả các mục già nanh nọc béo ị ghét tôi như đào đất đổ đi ấy, tôi cũng làm. Tôi sẽ nhu mì trước thái độ lạnh lùng của họ và ăn năn về những hành vi, lễ thói xấu xa của tôi. Tôi sẽ đóng góp vào những trò từ thiện chết tiệt của họ và tôi sẽ đi lễ ở những nhà thờ chết tiệt của họ. Tôi sẽ thừa nhận và khoe khoang những thành tích phục vụ của mình đối với Liên bang và nếu phải dẫn đến bước tệ hại nhất, tôi sẽ gia nhập cái đảng 3K chết tiệt của họ -mặc dầu Thượng đế từ bi ắt chẳng nổi bắt tôi phải chịu một cực hình thức hành xác sám hối nặng nề như vậy. Tôi sẽ không ngần ngại nhắc cái bọn ngu ngốc đã được tôi cứu thoát khỏi giá treo cổ rằng họ vẫn còn nợ tôi. Còn bà, thưa phu nhân, xin bà hãy từ tâm đừng phá hoại công cuộc của tôi sau lưng tôi bằng cách sử dụng quyền tịch đang ve vãn, hoặc bán gỗ mục cho họ, hoặc lãng nhục bằng những cách khác. Và thống đốc Bulóc không bao giờ được đặt chân đến nhà này nữa. Bà nghe rõ chưa? Cũng như bất cứ tên nào trong cái băng kẻ cắp sang trọng lâu nay vẫn giao du với bà. Nếu, bất chấp lời yêu cầu của tôi, bà cứ mời họ, bà sẽ ở trong cái thế lúng túng là không có chủ nhân ở nhà để tiếp họ. Nếu họ đến nhà này, tôi sẽ tiêu thì giờ ở tiệm Bel Uotlinh, nói cho bất kỳ ai muốn nghe rằng tôi không ngồi dưới cùng một mái nhà với những người ấy.

Điếng người vì những lời nói đó của chàng, Xcarlett cười khẩy.

- Vậy ra con bạc trên sông và gã đầu cơ định trở thành người đáng tôn kính đấy.Ồ, bước đầu tiến tới địa vị đáng tôn kính, anh nên bán cái nhà của Bel Uotlinh đi.

Đó là một đòn hù dọa. Nàng chưa bao giờ biết chắc rằng ngôi nhà ấy thuộc sở hữu của Rhett. Chàng phá lên cười đột ngột như đọc được ý nghĩ của nàng.

- Cảm ơn cô đã gợi ý.

Dù cố gắng thử, Rhett cũng không thể chọn được thời điểm nào bất lợi hơn để mở đường phục hồi uy tín. Trước cũng như sau đó, chưa bao giờ những tiếng Cộng Hòa và Xkelouec lại gây nên sự căm ghét sâu sắc đến thế, vì bấy giờ sự đồi bại của chế độ Bị Thảm đã đến cực điểm. Mà từ khi Liên bang đầu hàng, tên của Rhett đã gắn chặt với bọn Yanki, Cộng Hòa, Xkelouec, không sao gỡ ra nổi.

Năm 1886, dân Atlanta, phần uất nhưng bất lực, đã tưởng không có gì có thể tệ hại hơn cái chế độ quân sự hà khắc đè lên đầu lên cổ họ hồi đó, nhưng đến giờ, dưới quyền cai trị của Bulốc, họ mới nếm đủ mùi cay đắng nhất. Nhờ những phiếu bầu của người da đen, phái Cộng Hòa cùng các đồng minh của họ chốt chặt vững vàng ở vị trí cầm quyền và phũ phàng dày xéo lên đám thiểu số bất lực nhưng vẫn tiếp tục phản kháng.

Người ta đã lan truyền trong đám dân da đen câu chuyện rằng Kinh Thánh chỉ nhắc đến hai đảng phái chính trị là đảng Cộng Hòa và đảng của những kẻ có tội. Không một người da đen nào lại muốn gia nhập một đảng gồm toàn những kẻ có tội, cho nên họ vội vàng gia nhập đảng Cộng Hòa. Những người chủ mới của họ vận động tham gia tuyên cử liên miên, bầu bọn da đen trắng nghèo và Xkelouec vào những cương vị cao, thậm chí bầu cả một số người da đen nữa. Yên vị trong cơ quan lập pháp, những người da đen này phần lớn thời gian chỉ ngồi an lạc, hết rút đôi chân không quen gò bó ra khỏi đôi giày mới rồi lại xỏ vào. Ít người trong bọn họ biết đọc biết viết. Vừa chân ướt chân ráo từ những ruộng bông, đồng mía đến, giờ họ có quyền biểu quyết về các chuyện thuế khóa, công trái cũng như những khoản chi kénch xù cho bản thân và cho các bạn Cộng Hòa của họ. Và họ biểu quyết thật sự. Cả bang lặc lè dưới gánh nặng thuế khóa mà dân chúng ề cổ nộp, lòng đầy uất hận, vì họ biết phần lớn tiền dự chi vào những mục đích công cộng lại tìm đường chui vào túi tư nhân.

Vây kín quanh quốc hội bang là lũ lũ những twm trum “áp phe“, đầu cơ, những tên săn hợp đồng cùng những kẻ hi vọng kiếm lời nhân cơn xài phí điên loạn tiền Nhà Nước, trong đó khá đông đã phát một cách trâng tráo. Chúng dễ dàng lấy được tiền

nhà nước chi vào việc xây dựng những tuyến đường sắt không bao giờ được xây, vào việc mua những đầu máy, toa xe không bao giờ được mua, vào việc làm những công trình công cộng chẳng bao giờ tồn tại ở đâu khác ngoài trí tưởng tượng của những người khởi xướng.

Công trái được phát hành hàng triệu, phần lớn là bất hợp pháp và giả mạo, song vẫn cứ được phát hành như thường. Chủ kho bạc của bang, một người theo phái Cộng Hòa nhưng lương thiện, phản đối những đợt phát hành bất hợp pháp, không chịu kí, nhưng, cũng như những người khác tìm cách ngăn chặn những sự lạm quyền, mọi cố gắng của ông đều vô ích trước ngọn sóng đang trào dâng. Hệ thống đường sắt thuộc sở hữu của bang, trước kia, đã từng là một nguồn lợi cho nhà nước, nay thất thu, nợ chồng chất tới bạc triệu. Đó không còn là một hệ thống đường sắt nữa, mà đã trở thành một cái máng khổng lồ không đáy trong đó bày lộn có thể nốc chán chê và đắm cả mình vào. Nhiều quan chức của ngành được chỉ định vì những lí do chính trị, chẳng cần kiến thức thực vận hành đường sắt, số nhân viên tuyển dụng nhiều gấp ba mức cần thiết, những người phái Cộng Hòa đi tàu không mất tiền, vào những dịp bầu cử, những người da đen hơn hở, không cần vé, ào ào chiếm lĩnh hàng toa tàu, đi khắp bang bỏ phiếu đi bỏ phiếu lại cho cùng một nhóm ứng cử viên.

Tình trạng hỗn loạn trong việc quản lí đường sắt của bang khiến dân chúng công phần cao độ vì phải tăng được lợi nhuận của ngành hỏa xa mới có tiền xây trường miễn học phí. Nhưng lợi nhuận chẳng thấy đâu, chỉ thấy nợ đũa, thành thử không mở được trường học miễn phí. Không mấy ai có tiền cho con đi học ở những trường phải trả học phí, cả một thế hệ trẻ con lớn lên trong dốt nát rồi sẽ còn truyền mầm mống thất học trong nhiều năm nữa.

Nhưng vượt xa sự phẫn nộ trước tình trạng lãng phí, quản lí tồi tệ và nạn hối lộ, là nỗi uất giận của dân chúng trước việc viên thống đốc bôi nhọ hình ảnh của họ ở miền Bắc. Khi dân Georgia gào thét phản đối tệ tham nhũng đồi bại, thống đốc vội vàng lên miền Bắc, ra trước quốc hội Hợp Chúng Quốc và nói về những vụ người da trắng lãng nhục, hành hung người da đen, việc Georgia chuẩn bị một cuộc nổi loạn nữa và sự cần

thiết phải lập một sự thống trị quân sự nghiêm khắc trong bang. Không một người Georgia nào muốn gây sự với người da đen và họ cố tránh mọi rắc rối. Không ai muốn hoặc cần một chế độ thống trị bằng lưỡi lê. Georgia chỉ muốn được yên lành để khôi phục lại. Nhưng với sự vận hành của cái được gọi là “ cỏi xay xuyên tạc “ của thống đốc, miền Bắc chỉ thấy một bang Georgia phiền loạn cần có một bàn tay sắt. Thế là bàn tay sắt chụp xuống họ.

Đối với lũ bè năm yết hầu của Georgia, đây là một cuộc vui rôm rả. Tên nào tên nấy thi nhau vơ vét ở những cấp cao bên trên là một thái độ khuyến nho lạnh lùng đối với tệ ăn cắp công khai đến mức rợn xương sống. Mọi phản kháng, mọi cố gắng chống lại đều không đi đến đâu vì chính phủ bang được lực lượng quân đội Hợp Chúng Quốc hỗ trợ và ủng hộ.

Dân Atlanta nguyên rủa Bulóc cùng bọn Xkelouec và Cộng Hòa của ông ta, nguyên rủa tất cả những ai có quan hệ với bọn này. Và Rhett lại có quan hệ với họ. Theo mọi người nói, chàng tham gia tất cả các âm mưu của họ. Nhưng giờ đây, chàng xoay chiều và bắt đầu ráng hết sức bơi ngược lại cái dòng chảy cách đây không lâu còn cuốn chàng trôi xuôi.

Chàng tiến hành chiến dịch của mình một cách từ từ, tinh vi, không để cho dân Atlanta sinh nghi bằng cái cảnh tượng một con báo cố gắng một sớm một chiều xóa hết những đốm trên mình. Chàng tránh các bạn cánh hầu có tư cách đáng ngờ. Người ta không còn thấy chàng tụ họp với đám sĩ quan Yanki, với bọn Xkelouec và Cộng Hòa nữa. Chàng đi dự các cuộc hội họp của phái Dân Chủ và công nhiên bỏ phiếu cho các ứng cử viên Dân Chủ. Chàng khước từ các canh bạc lớn và bớt uống rượu tới mức tương đối điều độ. Nếu có lai vãng chỗ Bel Uotlinh thì chàng đến vào ban đêm, kín đáo như những công dân đứng đắn hơn của thành phố, thay vì buộc ngựa ngay trước cửa nhà từ ban chiều như tuồng để thông báo cho mọi người biết là mình đang ở trong đó.

Và các tín đồ Nhà thờ Tân giáo thiếu nước ngã bổ chửng khỏi ghế khi thấy chàng rón rén dặt tay Uêđ vào lúc lễ chiều đã bắt đầu. Sự xuất hiện của Uêđ cũng khiến họ sững

sờ không kém gì sự xuất hiện của Rhett, vì người ta vẫn yên trí thằng bé thuộc dòng Chính giáo. Chẳng gì thì Xcarlett cũng là tín đồ chính giáo. Hoặc giả người ta coi nàng là thế. Nhưng đã bao năm nay nàng không đặt chân đến nhà thờ, vì nàng đã quên đứt tôn giáo như đã quên nhiều điều răn dạy khác của bà Ilon. Ai nấy đều cho rằng nàng xao nhãng việc giáo dục tôn giáo cho con trai, nên thầm khen Rhett đã cố gắng bỏ khuyết chuyện này, dù rằng chàng chỉ đưa thằng bé đến nhà thờ Tân giáo chứ không phải nhà thờ chính giáo.

Rhett có thể từ tốn và đáng yêu khi chàng chủ định giữ mồm giữ miệng và cố nén không để cặp mắt đen của mình lấp lánh một cách tinh quái. Hàng bao năm nay, chàng không dụng tâm làm thế, nhưng nay chàng tạo cho mình một vẻ từ tốn và duyên dáng, thậm chí còn chọn mặc những chiếc gilê màu nhã hơn. Đạt được một cơ sở bằng hữu khá vững chắc với những người chịu ơn chàng cứu sống không phải là điều khó khăn gì. Họ ắt đã tỏ lòng trân trọng từ lâu rồi nếu Rhett không ứng xử như cách coi thường sự trân trọng của họ. Giờ đây, Hiu Elxinh, Ronê, anh em rất dễ chị, nhún nhường không tự đề cao mình và ngượng ngập khi họ nhắc đến chuyện họ chịu ơn chàng.

- Có gì đâu, chàng thường gạt đi, ở vào địa vị tôi, ắt các ông cũng làm thế.

Chàng cúng một khoản hậu hĩnh vào quỹ tu bổ nhà thờ Tân giáo và đóng góp rộng rãi, nhưng không theo lời hợm của, vào Hội Làm Đẹp Phần Mộ Các Liệt Sĩ. Chàng tìm bà Elxinh để trao món quyền cúng này và ngượng ngập xin bà giữ kín chuyện, thừa biết điều đó ắt kích thích bà loan tin đi khắp nơi. Thực tình, bà Elxinh không muốn nhận – “tiền đầu cơ” ấy mà – song khốn nỗi, hội đang bí quá.

- Tôi không hiểu tại sao chính ông, chứ không phải ai khác, lại quyền vào việc nghĩa này, bà nói, giọng chát chúa.

Khi Rhett lấy vẻ điềm đạm đúng mực với bà rằng đó là một cử chỉ để tưởng niệm hương hồn các bạn chiến đấu cũ, dũng cảm hơn chàng song cũng xấu số hơn, nay nằm dưới những nấm mồ không tên, thì cái miệng quý tộc của bà Elxinh há hốc ra. Ồ,

Đôli Meriêuêzơ có bảo mình là Xcarlett cho biết thuyền trưởng Butler đã từng ở trong quân đội, nhưng mình không tin. Không ai tin điều đó cả.

- Ông mà ở trong quân đội ư? Ông đã ở đại đội... ở trung đoàn nào?

Rhett nói phiên hiệu đơn vị.

- À, pháo binh. Mọi người tôi quen biết đều ở kỵ binh hoặc bộ binh. Thảo nào... Bà ngừng bật, lúng túng, chờ đợi một cái nháy mắt tinh quái, nhưng Rhett chỉ nhìn xuống, tay vẫn vờ chiếc dây đeo đồng hồ.

- Lẽ ra tôi cũng thích bộ binh, chàng nói, hoàn toàn bỏ qua lời ám chỉ của bà, nhưng khi phát hiện ra tôi đã học ở trường võ bị Oext Pôin- mặc dầu không được tốt nghiệp vì một trò nhăng nhố của tuổi trẻ - thì người ta bèn điều tôi vào pháo binh, pháo binh chính quy chứ không phải thuộc địa phương quân. Trong chiến dịch cuối cùng ấy, người ta cần những người có kiến thức chuyên môn. Bà cũng biết hồi ấy tổn thất nặng nề nhường nào, biết bao pháo thủ bị giết, ở pháo binh, thật cô đơn, tôi không gặp người quen nào. Hình như tôi không gặp một người nào gốc gác ở Atlanta trong suốt thời gian tại ngũ của tôi.

-Chà, bà Elxinh nói, vẻ ngượng ngùng. Nếu Rhett đã từng ở trong quân đội thì quả là bà sai. Bà đã nói những điều đả kích cay độc sự hèn nhát của chàng và giờ, nhớ lại, bà cảm thấy có lỗi. Chà, thế tại sao ông không bao giờ nói với ai về thành tích chiến đấu của ông? Cứ như thể ông xấu hổ về điều gì đó.

Rhett nhìn thẳng vào mắt bà, mặt không chút biểu cảm.

-Thưa bà Elxinh, chàng nói nghiêm chỉnh, xin bà hãy tin lời tôi khi tôi nói rằng tôi tự hào về thành tích của mình phục vụ Liên bang hơn bất kì điều gì đã làm hoặc sẽ làm. Tôi cảm thấy... tôi cảm thấy...

-Thế tại sao ông lại giấu chuyện đó?

-Tôi xấu hổ không muốn nhắc đến vì... vì một số hành vi trước đây của tôi.

Bà Elxinh kể lại chi tiết cho bà Meriuêzơ về món tiền ủng hộ và cuộc trò chuyện đó.

- Và Đôli ạ, thề với chị, khi anh ta nói là cảm thấy xấu hổ, tôi thấy anh ta rung rung nước mắt. Chính tôi cũng suýt khóc.

- Tào lao chi khươn, bà Meriuêzơ kêu lên, không tin. Tôi không tin là hấn có thể rung rung nước mắt cũng như là hấn đã từng ở trong quân đội. Về điểm này, tôi có thể nhanh chóng điều tra ra. Nếu hấn ta ở đơn vị pháo binh ấy, tôi có thể xác định được thực sự, vì đại tá Caloton chỉ huy đơn vị đó là chồng một bà cháu gái ông nội tôi và tôi sẽ viết thư hỏi ông ta.

Bà viết thư cho đại tá Caloton và rất ngạc nhiên khi nhận được thư trả lời khen ngợi công trạng của Rhett bằng những từ rành rọt không chút lập lờ. Một pháo thủ bẩm sinh, một người lính dũng cảm, một đảng quân tử không biết đến tiếng kêu ca, một con người khiêm tốn đến mức từ chối cả việc phong quân hàm sĩ quan.

- Chà, bà Meriuêzơ vừa nói vừa đưa bức thư cho bà Elxinh xem. Tôi ngã ngửa người ra. Có thể chúng ta đã nhận định lầm khi nghĩ rằng tên vô lại ấy không đi chiến đấu. Có thể là đáng ra chúng ta nên tin lời Xcarlett và Melanie kể rằng hấn đã nhập ngũ vào ngày thành phố thất thủ. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, hấn vẫn là một tên Xkelouec, một tên xỏ lá và tôi không ưa hấn.

- Không hiểu sao, bà Elxinh phân vân nói, không hiểu sao tôi vẫn nghĩ anh ta không đến nỗi xấu xa thế. Một người đã chiến đấu vì Liên bang không thể là hoàn toàn xấu. Chính Xcarlett mới thật tồi tệ. Chị biết không, Đôli, tôi thật sự tin rằng anh ta... chắc, rằng anh ta xấu hổ vì Xcarlett, nhưng anh ta quân tử không lộ ra đây thôi.

- Xấu hổ ư? Xì! Cả hai đều cùng một giuộc. Chị moi đâu ra cái ý ngớ ngẩn ấy?

- Không ngớ ngẩn đâu, bà Elxinh bất bình đáp. Hôm qua, trời đang mưa như trút nước, anh ta đánh xe cho ba đứa trẻ, kể cả con bé mới đẻ - xin chị chú ý điểm này nhé

– xuôi xuôi ngược ngược phố Cây Đào và anh ta đã cho tôi quá giang về nhà. Khi tôi hỏi: “Thuyền trưởng Butler, ông mất trí rồi hay sao mà đưa bọn trẻ này đi chơi giữa trời mưa? Sao không đưa các cháu về nhà?” thì anh ta chẳng nói chẳng rằng nhưng coi bộ rất lúng túng. Thế nhưng Mammy nói toẹt ra: “Nhà này đầy dưng bọn da chẳng dác dưới, cho nữ chẻ ra ngoài mưa còn nánh mạnh hơn ở nhà!”

- Thế hẳn nói sao?

- Anh ta còn biết nói sao? Anh ta chỉ lờm Mammy và cho qua thôi. Chị biết đấy, chiều hôm qua, Xcarlett đã mở một cuộc tiếp tân lớn, tổ chức đánh bài “uýt“, có tất cả những mục hạ lưu nợ đến dự. Tôi đoán là anh ta không muốn bọn ấy hôn đưa con gái nhỏ của mình.

- Chà! Bà Meriêuêzơ nói, bắt đầu dao động nhưng vẫn không chịu.

Nhưng sang tuần sau bà cũng đầu hàng.

Rhett hiện có một bàn giấy đặt ở ngân hàng. Chàng làm gì ở cái bàn giấy đó, đám viên chức ngõ ngàng của ngân hàng không biết, nhưng họ không thể lên tiếng phản đối sự có mặt của chàng tại đó vì khối lượng công phần của chàng quá lớn. Sau một thời gian, họ quên mất sự phiền rầy ấy vì chàng rất chậm lặng và nhã nhặn, lại có sự hiểu biết về nghề nghiệp vụ ngân hàng và đầu tư. Dù sao, chàng vẫn ngồi suốt ngày ở bàn giấy của mình, tỏ ra rất siêng năng vì chàng muốn được ngang hàng với những đồng bào đáng kính cùng thành phố, những con người có thói quen làm việc và làm việc cần cù.

Bà Meriêuêzơ, muốn mở rộng hiệu bánh mì đang có cơ phát triển đã tìm cách vay ngân hàng hai nghìn đô la lấy ngôi nhà mình làm vật thế chấp, nhưng bị từ chối vì nhà bà đã dùng để đảm bảo cho hai khoản nợ. Bà già to béo đang dùng dùng ra khỏi nhà băng thì Rhett giữ bà lại, hỏi đầu đuôi câu chuyện mắc mớ và bắn khoả nói:

- Chắc là có chuyện lầm lẫn gì đây, thưa bà Meriêuêzơ. Một sự lầm lẫn ghê gớm. Bà khác với mọi người, đâu có cần lo đến vật thế chấp. Chà, cứ như tôi thì chỉ cần một

lời cam đoan là tôi cho bà vay ngay! Một phụ nhân đã gây được nhiều cơ sở kinh doanh như bà, là cực kì đáng tin cậy. Ngân hàng cần cho những người như bà vay tiền. Thôi, bà ngồi luôn vào ghế của tôi đây, tôi sẽ lo thu xếp chuyện này cho bà.

Khi trở lại, chàng mỉm cười dịu dàng, bảo rằng quả có một sự nhầm lẫn như chàng nghĩ. Số tiền hai nghìn đô la đã chờ sẵn đây, bà muốn lấy lúc nào cũng được. Còn về ngôi nhà của bà... xin bà vui lòng kí vào đây.

Vừa cảm phần vừa cảm thấy như bị làm nhục, tức tối vì phải nhận cái đặc ân này từ một người bà không ưa và không tin, bà Meruêzơ cảm ơn lấy lệ, chẳng lịch sự gì cho lắm.

Nhưng Rhett không để ý. Khi tiễn bà ra cửa, chàng nói:

- Thưa bà Meriueze, xưa nay tôi vẫn kính phục sự hiểu biết của bà, chẳng hay bà có thể chỉ bảo cho tôi một điều hay không?

Bà khẽ gật đầu, chiếc lông trên mũ chỉ hơi động đậy.

- Hồi nhỏ, khi cô Meibel nhà ta mút ngón tay cái, bà làm thế nào?

- Cái gì?

- Cháu Bonni nhà tôi hay mút ngón tay cái. Tôi không làm sao cho nó thôi được.

- Ông nên ngăn cháu, bà Meriueze nói, giọng cộc lốc. Cô ấy đã có hai con trước rồi kia mà.

Rhett cúi xuống nhìn giày mình và thở dài.

- Tôi đã thử xát xà – phòng dưới móng tay cháu, chàng nói bỏ qua lời nhận xét của bà về Xcarlett.

- Xà – phòng! Chà! Xà – phòng thì ăn thua gì. Đạo xưa, tôi bôi kí – ninh lên ngón tay

cái của Meibel và xin nói với ông, thuyền trưởng Butler ạ, nó thôi mút tay liền.

- Kí – ninh! Thế mà tôi không nghĩ ra! Tôi không biết cảm ơn bà thế nào cho vừa, bà Meriuêzơ. Chuyện này làm tôi lo suốt.

Chàng mỉm một nụ cười dễ thương đầy lòng biết ơn khiến bà Meriuêzơ phân vân đứng ngây ra một lúc. Nhưng khi chào tạm biệt chàng, bà cũng mỉm cười. Bà rất không muốn thừa nhận với bà Elxinh rằng bà đã nhận định bất công về Rhett, nhưng vốn là người trung thực, bà nói rằng một người đàn ông yêu con mình ắt phải có điểm gì tốt. Thật đáng tiếc là Xcarlett chẳng quan tâm gì đến một đứa bé kháu khỉnh như Bonni! Có cái gì thật cảm động trong việc người đàn ông cố gắng độc lực nuôi con gái nhỏ một mình! Rhett thừa biết cảnh đó thường dễ gây xúc động và nếu có bôi đen uy tín của Xcarlett, chàng cũng chẳng cần.

Từ khi Bonni biết đi, chàng luôn luôn mang nó theo, khi ngồi cùng trong xe, khi đặt trước yên ngựa của mình. Buổi chiều khi ở ngân hàng về, chàng dắt tay nó đi xuôi phố Cây Đào, hăm nhịp chân của mình cho vừa khớp với những bước chập chững của nó, kiên nhẫn trả lời hàng nghìn câu hỏi nó đặt ra. Bà con trên phố vào lúc mặt trời lặn bao giờ cũng ở sân trước hoặc ngoài hiên nhà vì Bonni rất xinh đẹp, dễ thân thiện, nên nhìn những búp tóc đen loăn xoăn và cặp mắt xanh ngời của nó, không mấy ai cưỡng được ý muốn nói chuyện với nó. Rhett không bao giờ lợi dụng nói xen vào mà chỉ đứng sang bên cạnh trần đầy thỏa mãn và tự hào của người cha thấy con gái mình được chú ý.

Atlanta vốn nhợt dai, đa nghi và chậm thay đổi. Thời thế khó khăn, dân tình oán ghét bất cứ ai dính dáng tới Bulóc và bè lũ. Nhưng Bonni kết hợp được sức hấp dẫn của cả Xcarlett và Rhett ở mức cao nhất, và Rhett dùng nó làm vũ khí đột phá bức tường lạnh nhạt của Atlanta.

Bonni lớn nhanh và ngày càng rõ là cháu ông Giê rôl đ Ầu hơ ơ. Chân nó ngắn và chắc khỏe, đôi mắt to một màu xanh Ailen, cằm nhỏ vuông vắn, dấu hiệu của một tính khí bướng bỉnh chỉ khẳng khẳng ý mình. Nó thừa kế ở ông Giê rôl đ những con nổi nóng

đột ngột trút ra như những tiếng la hét lập tức dịu ngay khi ý muốn của nó được thỏa mãn. Chàng nuông chiều nó bất chấp mọi cố gắng hạn chế lại của Mammy và Xcarlett, vì nó làm chàng bằng lòng về mọi mặt, trừ một điểm: nó sợ bóng tối.

Cho đến khi lên hai, nó vẫn ngủ đều đặn ở phòng trẻ với Uêđ là Ilo. Rồi, chẳng có lý do gì rõ ràng, nó bắt đầu có thói quen khóc nức lên mỗi khi Mammy cầm đèn lạch bạch ra khỏi phòng. Từ đó, nó tiến tới chỗ hay thức giấc vào những giờ rất khuya, kinh hãi hét lên, làm hai đứa kia phát sợ và cả nhà hốt hoảng. Có lần, đã phải mời bác sĩ Miđ đến và Rhett đã sẵn sàng giọng nói với ông khi ông chuẩn đoán đó chỉ là những cơn mơ dữ. Tha hồ ai muốn hỏi thế nào, nó chỉ đáp có một tiếng: “Tối”.

Xcarlett thường dễ bực mình với con bé và cho rằng phải đét vào đít nó. Nàng không chịu chiều theo nó bằng cách để đèn sáng trong phòng trẻ vì như thế Uêđ và Ilo sẽ không ngủ được. Rhett thì lo lắng nhưng vẫn nhẹ nhàng. Chàng tìm cách gợi hỏi con gái để biết rõ thêm nguyên nhân và lạnh lùng tuyên bố rằng nếu cần đến roi đòn thì đích thân chàng sẽ ra tay và đối tượng sẽ là Xcarlett.

Kết cục của tình hình ấy là Bonni được chuyển từ phòng trẻ sang căn phòng ngủ mà Rhett hiện chiếm giữ một mình. Chiếc giường nhỏ của nó được đặt cạnh chiếc giường lớn của chàng và một cây đèn chụp che bớt ánh sáng được thắp suốt đêm ở trên bàn. Thành phố xì xào khi chuyện đó được truyền đi. Cách nào đó, người ta thấy việc một đứa con gái ngủ ở phòng của cha là không tế nhị, dù con bé mới lên hai. Thứ nhất, nó chứng tỏ rành rành là hai vợ chồng nàng ngủ riêng, bản thân điều đó là một tình trạng khá chướng. Thứ hai, ai nấy đều cho rằng nếu đứa bé sợ ngủ một mình thì chỗ của nó phải là ở bên mẹ. Và Xcarlett cảm thấy mình không đủ lý lẽ thuyết phục để giải thích rằng nàng không thể ngủ được trong một phòng thắp đèn sáng, cũng như Rhett không chịu để con bé ngủ với nàng.

- Cô sẽ chẳng bao giờ chịu dậy trừ phi nó hét lên và lúc ấy chưa biết chừng cô sẽ tát nó cũng nên, chàng sẵn giọng nói.

Xcarlett khó chịu về việc Rhett quá quan trọng hóa những cơn sợ hãi ban đêm của

Bonni, song nàng nghĩ cuối cùng chàng có thể cứu chữa được tình hình ấy và chuyển con bé trở lại phòng trẻ. Trẻ con đứa nào mà chả sợ bóng tối và phương thuốc chữa duy nhất là kiên quyết trong vấn đề này, Rhett làm thế chỉ vì ác ý, muốn chứng tỏ nàng là một người mẹ tồi, để trả miếng về việc bị trục xuất khỏi phòng ngủ của nàng.

Từ cái đêm nàng bảo chàng là nàng không muốn có con nữa, chàng không bao giờ đặt chân vào phòng nàng hoặc thậm chí xoay lạch xạch quả đấm cửa. Sau đó, cho đến lúc chàng bắt đầu chàng ở nhà thường xuyên vì những cơn sợ của Bonni, không mấy khi chàng có mặt vào bữa ăn tối. Thi thoảng, chàng vắng nhà suốt đêm và Xcarlett nằm thao thức đằng sau cánh cửa buồng khóa chặt, nghe tiếng đồng hồ điểm giờ lúc rạng sáng, thắc mắc không biết chàng ở đâu. Nàng nhớ câu: “ Còn khỏi giường khác, cô nàng thân mến ạ!” Ý nghĩ đó làm nàng uất ức, nhưng biết làm thế nào? Nàng không thể nói gì mà không gây ra một cuộc cãi vã trong đó chắc chắn chàng sẽ đẩy chuyện nàng khóa chặt cửa phòng và điều đó có thể liên quan đến Ashley. Phải, cái trò vớ vẩn để Bonni ngủ ở một phòng thấp đèn – phòng của chàng – chỉ là một cách hèn hạ để trả thù nàng.

Hôm ấy, Rhett gấp lại một tay vượt rào phong tỏa ngày xưa. Hai người có bao điều để hàn huyên với nhau. Họ đã tìm chỗ nhưng dĩ nhiên, nàng ngờ là ở nhà Bel Uotlinh. Buổi chiều, chàng không quay về nhà để đưa Bonni đi dạo, cũng chẳng về ăn bữa tối. Bonni sốt ruột ngóng ở ngoài cửa sổ suốt buổi chiều, háo hức muốn khoe bố một bộ sưu tập nham nhở gián ta gián nhỏ, cuối cùng bị Lu bế vào giường giữa những tiếng rền rĩ phản đối.

Hoặc giả Lu đã quên thấp đèn, hoặc giả đèn đã tự nhiên tắt, không ai biết đích xác nhưng khi Rhett về, có phần dữ dằn hơn vì rượu, thì nhà đang náo động và ngay ở dưới chuồng ngựa, những tiếng kêu thét của Bonni đã tới tai chàng, ở đó. Tất cả những điều kinh khủng không tên tràn đầy trí tưởng tượng nhỏ bé của nó, túm chặt lấy nó. Mọi lời dỗ dành và đèn sáng do Xcarlett và các gia nhân mang đến đều bất lực không trấn an được nó, và Rhett lao lên gác, nhảy ba bậc một, nom như một người vừa giáp mặt với thần chết.

Cuối cùng, khi đã ẵm Bonni trong tay và, qua những cơn thôn thức của nó, chỉ nhận ra một tiếng: “ Tôi “, chàng giằng dũ quay sang Xcarlett và những người đầy tớ da đen.

- Ai đã tắt đèn? Ai đã để Bonni một mình trong đêm tối? Prixi, tao sẽ lột da mày vì tội này, mày...

- Lạy Chúa toàn năng! Cậu Rhett! Hồng phải cháu! Đây là Lu mà!

- Lạy Chúa thương, lạy cậu Rhett, cháu...

- Câm mồm. Mày biết lịch của tao rồi đấy. Thề có Chúa tao sẽ... xéo đi. Đừng trở lại đây nữa. Xcarlett cho nó ít tiền và làm sao cho nó đi khỏi đây trước khi tôi xuống nhà. Thôi, tất cả mọi người ra đi, tất cả!

Đám đầy tớ da đen vội rút, chị chàng Lu xấu số úp mắt vào tạp dề, khóc rên rỉ. Nhưng Xcarlett ở lại. Thật khổ tâm cho nàng phải thấy đứa con cưng của mình được Rhett dỗ nín trong khi trong tay nàng thì nó la hét thật thảm thiết. Thật khổ tâm cho nàng phải thấy đôi tay nhỏ bé của nó ôm lấy cổ chàng và nghe cái giọng nghẹn ngào của nó kể lại những gì đã làm nó sợ, trong khi chính nàng, Xcarlett đây, không sao dỗ được nó nói ra điều gì mạch lạc.

- Thế ra nó ngồi lên ngực con? Rhett dịu dàng hỏi. Nó có to không?

- Ô! Có! To kinh khủng. Có cả móng nữa.

- À, lại có cả móng nữa đây. Thôi được. Nhất định ba sẽ thức suốt đêm, hễ nó quay lại, ba sẽ bắn nó.

Giọng Rhett sốt sắng, vồ về và những tiếng nức nở của Bonni im dần. Giọng nó bốt nghẹn ngào khi nó đi sâu vào mô tả chi tiết con quái vật trong mộng bằng một thứ ngôn ngữ chỉ có chàng mới hiểu nổi. Xcarlett bức bối khi thấy Rhett bàn chuyện đó như một cái gì đó có thật.

- Ôi trời, Rhett...

Nhưng chàng ra hiệu cho nàng im lặng. Cuối cùng khi Bonni đã ngủ, chàng đặt nó vào giường và đắp mềm cho nó.

- Tôi sẽ lột da mấy con níchgor đó, chàng thần nhiên nói. Lỗi tại cô nữa kia. Tại sao cô không đến kiểm tra xem đèn có sáng hay không?

- Đừng có ngớ ngẩn, Rhett, nàng thì thầm. Nó thế là tại anh chiều nó. Bao nhiêu trẻ con sợ bóng tối nhưng rồi qua hết. Trước Uêđ cũng sợ, nhưng tôi không nuông nó. Nếu anh cứ để kệ nó la hét một hay hai đêm...

- Để nó la hét ư? Trong một thoáng, Xcarlett tưởng như chàng sắp đánh nàng. Hoặc cô điên, hoặc cô là người đàn bà vô nhân đạo nhất tôi từng thấy.

- Tôi không muốn nó lớn lên thành một đứa thần kinh và hèn nhát.

- Hèn nhát! Âm ti hỏa ngục! Ở nó, không có một chút gì là hèn nhát cả! Có điều là cô không có trí tưởng tượng gì hết và tất nhiên, cô không thể cảm được những dẫn vật của những người giàu trí tưởng tượng, nhất là trẻ con. Nếu có cái gì có móng, có sừng, đến ngồi lên ngực cô, dễ thường cô sẽ bảo nó xéo đi với quỉ chắc? Dám thế lắm! Thừa phụ nhân, xin bà nhớ cho rằng tôi đã từng thấy bà vùng dậy rú lên như một con mèo phải bồng chỉ vì bà thấy mình đang chạy trong một màn sương mù. Mà có xa xôi gì đâu!

Xcarlett sống ra vì nàng không bao giờ thích nghĩ đến giấc mộng đó. Hơn nữa, nàng thấy ngượng khi nhớ ra rằng Rhett đã phải dỗ nàng y hệt như chàng vừa mới dỗ Bonni vậy. Cho nên, nàng quay sang một hướng tấn công khác.

- Anh chỉ chiều nó và...

- Và tôi định sẽ tiếp tục chiều nó. Như vậy, nó sẽ vượt qua và sẽ quên cái đó.

- Vậy nếu anh muốn đóng vai bảo mẫu, Xcarlett chát chúa nói, anh hãy cố gắng về nhà đều đặn ban đêm và uống vừa phải thôi cho thay đổi đi.

- Tôi sẽ về nhà sớm, nhưng khi nào thích thì tôi cứ say bí tỉ.

Sau bữa đó, chàng quả có về nhà sớm khá lâu trước giờ cho Bonni vào giường. Chàng ngồi ngay cạnh cầm tay nó cho đến khi giấc ngủ đến làm nó buông chàng ra. Đến lúc ấy, chàng mới ròn rén xuống thang gác, vẫn để đèn thấp sáng và mở cửa hé dặng có thể nghe tiếng Bonni nếu nó thức giấc và phat hoảng la lên. Chàng chủ trương không bao giờ để nó bị lại một cơn kinh hoàng trong bóng tối nữa. Cả nhà hết sức cảnh giác với ngọn đèn, Xcarlett, Mammy, Prixi và Pork luôn luôn ròn rén lên thang gác để yên trí rằng nó vẫn sáng.

Những khi về nhà, chàng cũng tỉnh táo, không say, nhưng đó hoàn toàn không phải do Xcarlett. Bao tháng nay, chàng đã uống lu bù, tuy không bao giờ say thật sự, và một buổi tối, hơi thở chàng nồng nặc mùi Uytcki. Chàng bế Bonni, xóc nó lên vai và hỏi:

- Em có thơm ba thân yêu không nào?

Nó nhăn cái mũi héch xinh xẻo và giẫy giụa định tụt xuống khỏi tay chàng.

- Không, nó thật thà nói. Hôi lắm.

- Ba làm sao?

- Mùi hôi. Bác Ashley không hôi.

- Chà, quỉ bắt tôi đi! Chàng rầu rầu nói, đặt Bonni xuống sàn. Mình không bao giờ ngờ vớ được một người vận động bài trừ rượu ngay trong nhà mình!

Nhưng sau đó, chàng hạn chế mức uống của chàng xuống còn một ly vang sau bữa tối. Bonni, vốn bao giờ cũng được phép hớp nốt những giọt cuối cùng của ly, không cho mùi rượu vang là hôi. Kết quả, đôi má bắt đầu sị ra của chàng dần dần trở lại chắc nét và những quầng bên dưới cặp mắt đen bớt thẫm, hoặc bớt vẻ hốc hác đi. Vì Bonni thích ngồi trước yên ngựa cùng chàng dạo chơi, chàng hay ở ngoài trời hơn trước và

bộ mặt ngăm ngăm của chàng bắt nắng càng đen hơn bao giờ hết. Nom chàng khỏe mạnh hơn, chàng hay cười hơn và lại giống chàng trai trẻ vượt rào phong tỏa tảo tợn đã từng làm Atlanta xôn xao hồi đầu chiến tranh.

Những người trước nay chưa bao giờ ưa chàng, giờ bắt đầu mỉm cười khi thấy chàng cười ngửa qua cùng với đứa bé đặt ngồi trước yên. Các bà các cô cho đến nay vẫn cho rằng không phụ nữ nào có thể an toàn với chàng, cũng bắt đầu dừng lại để nói chuyện với chàng ngoài phố, để trần trồ khen Bonni. Ngay cả những bà già chặt chẽ nhất cũng cảm thấy rằng một người đàn ông sốt sắng bàn về bệch và những vấn đề của trẻ con như chàng ắt không phải là hoàn toàn xấu.....

(1) Trong nguyên bản, dùng chữ “ Sir “ (ngài) Trong một số gia đình quý phái Anh – Mỹ, trẻ con thường dùng lối xưng hô tôn kính ấy.

(2) Tiếng lóng chỉ người Ailen

(3) Trong nguyên bản dùng chữ Mrs Wilkes (bà Uylkz). Cách gọi trịnh trọng đó, nếu cứng nhắc chuyển y nguyên sang tiếng việt, sẽ thành khó nghe, xa lạ, vì khi Rhett lấy Xcarlett, vốn xưa là chị dâu Melanie, thì cũng gần như có một quan hệ họ hàng nào đó với Melanie.

CHƯƠNG 53

Đó là dịp sinh nhật của Ashley và để dành cho chàng một bất ngờ, tối hôm ấy, Melanie tổ chức một buổi chiêu đãi. Chuyện này, mọi người đều biết cả trừ Ashley. Ngay cả Uêđ và bé Biu cũng biết, chúng phổng mũi tự hào khi được người lớn bảo thế giữ bí mật. Tất cả những người quý phái ở Atlanta đều được mời và đều hứa sẽ đến. Tướng Gordon và gia đình đã nhận lời, Elichxandơ Xtiphânz sẽ có mặt nếu sức khỏe luôn luôn không ổn định của ông cho phép và người ta hy vọng cả Bóp Tum, con chim hải âu của Liên bang, cũng tới dự.

Suốt buổi sáng hôm đó, Xcarlett cùng với Melanie, Indiơ và bà cô Pitty lăng xăng chạy đi chạy lại trong ngôi nhà nhỏ, sai bảo các gia nhân da đen treo những tấm rèm mới giặt, đánh bóng các đĩa bạc, đánh xi sàn nhà, nấu nướng, sửa soạn và nếm các thứ bánh ngọt, đồ giải khát. Xcarlett chưa bao giờ thấy Melanie phấn khích đến thế hoặc sung sướng đến thế.

- Chị biết đấy, chị thân yêu, Ashley chưa hề được kỉ niệm sinh nhật một lần nào kể từ... kể từ, chị có nhớ bữa tiệc ngoài trời ở Trại Mười Hai Cây Sồi không? Cái hôm chúng ta nghe tin ngài Loncon kêu gọi tình nguyện đầu quân ấy? Thế đấy, từ bấy đến nay, anh ấy chưa có lấy một cuộc liên hoan sinh nhật nào. Mà anh ấy thì làm việc quần quật, đêm đến về nhà mệt nhoài đến nỗi anh ấy thực quả không nghĩ hôm nay là sinh nhật của mình. Và anh ấy hẳn sẽ ngạc nhiên biết mấy khi mọi người kéo vào sau buổi tối!

- Liệu rồi bà xoay sở thế nào để ông Uylkz không nhìn thấy dừng cái đèn lồng trên bãi cỏ khi ông về nhà ăn tối? Lão Artsi lâu bầu.

Lão đã ngồi suốt buổi quan sát sự chuẩn bị, bụng thích thú song không muốn thừa nhận ra miệng. Lão chưa bao giờ ở hậu trường một cuộc tiếp tân lớn của những người thành phố và đây là một trải nghiệm mới đối với lão. Lão phát biểu những nhận xét thẳng thắn về đám phụ nữ chạy nháo nhác như nhà bị hỏa hoạn chỉ vì sắp có khách,

thế nhưng giá có huy động ngựa rừng cũng không kéo nổi lão ra khỏi cảnh này. Những chiếc đèn lồng bằng giấy màu do bà Elxinh và Fanni làm, đặc biệt hấp dẫn lão vì trước nay lão chưa từng thấy” dừng cái trùm dư thế “ bao giờ. Người ta đã đem giấu chúng trong căn buồng dưới hầm của lão và lão đã xem xét rất tỉ mỉ.

- Lạy Chúa! Tôi không nghĩ đến chuyện ấy đấy! Melanie kêu lên. Artsi, may mà bác lại nhắc. Lạy Chúa, lạy Chúa! Làm thế nào bây giờ! Phải treo trên các bụi cây và các cây to, đặt nến nhỏ vào trong và thắp đúng vào lúc khách đến. Xcarlett, chị có thể cho Pork sang giải quyết hộ việc này trong khi bọn em ăn tối được không?

- Bà Uylkz, bà thông minh hơn phần đông phụ nữ, cơ mà bà thật dễ cuống, Artsi nói. Còn cái tay nichgơ Pork đàn độn í, anh ta không làm gì được mấy cái trò ma này đâu. Anh ta sẽ làm cháy tất cả cho mà xem. Dừng cái đèn í quả là... tuyệt đẹp, lão đành công nhận. Tui sẽ treo cho bà trong khi bà mấy ông Uylkz ăn tối.

- Ôi, Artsi, bác thật tốt quá! Melanie hướng cặp mắt trẻ thơ đầy lòng biết ơn và nhờ cậy về phía lão. Không có bác, quả tôi không biết làm ăn ra sao. Liệu bác có thể đặt nến vào trong đèn ngay bây giờ được không? Như vậy sẽ xong dứt đi một việc.

- Ô, cũng có thể tui làm được, lão nói chẳng nhẽ nhận gì cho lắm, và tập tễnh đi về phía cầu thang xuống hầm.

- Mật ngọt chết ruồi, lọ là phải đập bằng vĩ (1), Melanie cười khúc khích khi lão già râu ria bước lộc cộc xuống cầu thang. Từ đầu, em đã định cất đặt Artsi lo việc treo đèn đấy chứ, nhưng chị còn lạ gì tính lão. Nếu mình yêu cầu lão làm cái gì, ắt lão chẳng nghe đâu. Thế là bây giờ, chúng ta thoát được lão một lúc. Đám gia nhân da đen sợ lão đến nỗi không làm nổi việc gì khi có lão nhìn xoi xói vào gáy họ.

- Meli, cứ như tôi chả để cái lão đạo tặc ấy ở nhà mình, Xcarlett nói, giọng cáu kỉnh.

Nàng ghét Artsi không kém gì lão ghét nàng, và hai người hầu như không nói với nhau. Duy nhất chỉ ở nhà Melanie là lão chịu lưu lại khi có mặt nàng. Và ngay cả ở nhà Melanie, lão cũng nhìn nàng chằm chằm, đầy vẻ nghi kị và khinh miệt lạnh lùng.

- Lão sẽ gây rắc rối cho cô đấy, tôi nói trước cho cô biết.

- Ô, nếu biết nịnh lão và làm như nhờ cậy vào lão thì hoàn toàn vô hại, Melanie nói. Hơn nữa, lão rất tận tâm với Ashley và Bui, đến mức là khi có lão ở đây, bao giờ em cũng cảm thấy an toàn.

- Chị Meli, chị định nói là lão rất tận tâm với chị đấy, Indiơ nói, bộ mặt lạnh lùng đi trong một nụ cười có đôi phần ảm áp, trong khi đôi mắt gửi về phía người chị dâu một cái nhìn triu mến. Em cho rằng chị là người đầu tiên mà lão còn đồ già ấy yêu từ khi vợ lão... hèm... sau vợ lão. Em nghĩ lão thật sự muốn có ai xúc phạm chị để lão có thể giết tại chỗ đang tỏ lòng kính trọng chị.

- Lay Chúa! Mồm với mép cô, Indiơ! Melanie nói, mặt đỏ dừ. Lão coi tôi là hết sức khờ dại, cô biết đấy.

- Nay, tôi thấy cái lão già cục súc hơi hám ấy muốn nghĩ gì cũng chả quan trọng, Xcarlett nói độp một cái. Chỉ nghĩ đến chuyện Artsi dám phán xét nàng về vấn đề thuê tù làm thợ, nàng đã tức điên lên rồi. Tôi phải đi ngay bây giờ thôi, về nhà ăn xong, tôi phải đến cửa hàng để trả lương cho nhân viên, rồi qua bãi gỗ trả tiền cánh lái xe và Hiu Elxinh.

- Ô, chị đến bãi gỗ đấy à? Melanie hỏi. Ashley định vào quãng chiều sẽ đến bãi gỗ gặp Hiu. Chị có thể giữ anh ấy ở lại đó đến năm giờ không? Nếu anh ấy về nhà sớm hơn, nhất định anh ấy sẽ biết được bọn em đang làm nột một chiếc bánh gatô hoặc một cái gì đó và anh ấy sẽ không bị bất ngờ nữa.

Xcarlett mừng thầm trong bụng, tâm trạng vui vẻ trở lại.

- Được, tôi sẽ giữ chú ấy, nàng nói.

Trong khi nàng nói, đôi mắt bình bịch không có lông mi của Indiơ nhìn xoáy vào mắt nàng như hai mũi khoan. “ Bao giờ cô ta cũng nhìn mình một cách kì lạ như thế khi mình nói đến Ashley”, Xcarlett nghĩ thầm.

- Thế chị hãy cố hết sức giữ anh ấy lại sau năm giờ, Melanie nói. Lúc đó,印第 sẽ lấy xe đến đón anh ấy... Xcarlett tối nay chị đến sớm nhé. Em không muốn chị thiếu mặt một phút nào trong buổi liên hoan.

Trên đường về nhà, ngồi trong xe Xcarlett buồn bã nghĩ: “ Cô ta không muốn mình thiếu mặt một phút nào trong buổi liên hoan ư? Vậy thì tại không nhờ mình tiếp khách cùng với cô ta,印第 và cô Pitti”.

Thường thường, Xcarlett không thiết gì tiếp khách trong những cuộc liên hoan ở văn phòng nhà Meli. Nhưng đây là cuộc tiếp tân lớn nhất trong các cuộc Meli từng mở, lại để mừng sinh nhật Ashley nữa, nên Xcarlett khao khát được đứng bên Ashley cùng tiếp khách với chàng. Song nàng biết lý do tại sao nàng không được mời tiếp khách, ngay cả nếu nàng không biết thì lời bình của Rhett về vấn đề này cũng khá rõ ràng.

-Một nàng Xkeluoc đứng ra tiếp tân khi mà tất cả những cựu chiến sĩ Liên bang và đảng viên Dân Chủ nổi tiếng nhất sẽ đến dự ư? Quan niệm của cô có phần hay ho thật, song phần ngớ ngẩn cũng không kém. Sở dĩ cô còn được mời đến, đó chỉ vì lòng chung thủy như nhất của cô Meli thôi.

Chiều hôm ấy, Xcarlett sửa soạn y phục cẩn thận hơn mọi khi cho chuyến đi đến cửa hàng và bãi gỗ. Nàng mặc chiếc áo dài xanh mờ bằng vải tafota chuyển màu, đôi lúc nom lại óng ánh sắc hoa cà dưới ánh sáng nào đó, và đội chiếc mũ dưới màu xanh nhạt xung quanh cắm lông chim xanh thắm. Nếu Rhett để cho nàng cắt tóc rũ xoắn ngang trán thì chiếc mũ này còn bánh hơn nhiều! Nhưng chàng đã tuyên bố sẽ gọt trọc đầu nàng nếu nàng để tóc kiểu ấy. Mà dạo này chàng dữ dần đến nỗi chàng dám thật sự làm thế lắm.

Đó là một buổi đẹp trời, có nắng nhưng không quá nóng, rục rịch nhưng không chói chang và ngọn gió ấm xào xạc trong hàng cây dọc phố Cây Đào làm những chiếc lông trên mũ Xcarlett như nhảy múa. Tim nàng cũng nhảy múa như tất cả những lần đi gặp Ashley. Có thể, nếu nàng thanh toán tiền công với đám lái xe và Hiu xong sớm, họ sẽ về nhà để nàng với Ashley ở lại một mình trong cái phòng nhỏ vuông vắn giữa bãi gỗ.

Đạo này những cơ hội gặp Ashley một mình quá hiếm. Thế mà Melanie lại nhờ nàng giữ chân chàng lại! Thật buồn cười!

Tim nàng rộn lên niềm vui khi tới cửa hàng và nàng trả lương cho Uyli cùng các gã bán hàng khác không cần hỏi công việc ngày hôm ấy ra sao. Bữa đó là thứ bảy, ngày đông khách nhất trong tuần vì các nông dân đều chọn ngày này ra tỉnh mua bán sắm sửa, vậy mà nàng không hỏi một câu nào.

Dọc đường đến bãi gỗ, nàng dừng cả chục lần để nói chuyện với các “Bị Thảm phu nhân” ngồi trong những cỗ xe trắng lẹ - “tuy nhiên, vẫn không bằng xe mình”, nàng khoái trá nghĩ thầm – và với nhiều gã đàn ông băng qua đám bụi đỏ của đường phố để đến đứng cạnh xe, mũ cầm tay, ngơ ngác nhìn nàng. Chiều đẹp, lòng nàng sung sướng, nàng tuần du trên con đường, kiêu diễm như một bà hoàng. Vì những lần dừng lại như vậy, nàng đến bãi gỗ muộn hơn dự định và thấy Hiu cùng đám lái xe đang ngồi ở một đồng gỗ thấp chờ nàng.

- Ashley có đây không?

- Có anh ấy đang ở trong văn phòng, Hiu nói, vẻ ưu tư mọi khi tan biến khỏi gương mặt khi chàng thấy cặp mắt lấp lánh vui sướng của nàng. Anh ấy đang cố... tôi muốn nói là anh ấy đang xem lại sổ sách.

- Ô, hôm nay, anh ấy không phải bận tâm về chuyện ấy, nàng nói và hạ giọng. Meli cử tôi đến giữ chân anh ấy ở đây cho đến khi nhà cửa chuẩn bị xong xuôi cho cuộc tiếp tân tối nay.

Hiu mỉm cười vì chàng cũng sẽ đến dự. Chàng thích những cuộc liên hoan và, bằng cách trang điểm của nàng chiều này, chàng đoán là Xcarlett cũng thế. Nàng thanh toán tiền công với cánh lái xe cà Hiu, rồi đột ngột rời bỏ họ, đi về phía văn phòng rõ rõ bằng thái độ của mình rằng nàng không muốn ai đi theo. Ashley ra cửa đón nàng. Chàng đứng trong nắng chiều, tóc rực sáng và môi chúm chím gần như một nụ cười.

- Kia, Xcarlett, giờ này Xcarlett còn đến đây làm gì? Tại sao Xcarlett không sang nhà

tôi giúp Meli chuẩn bị cho cuộc liên hoan bất ngờ tối nay.

- Chao, Ashley Uylkz! Nàng kêu lên bất bình. Mọi người dự định không để anh biết tí gì về chuyện ấy. Meli sẽ rất thất vọng nếu anh không bị bất ngờ.

- Ô, tôi sẽ không để lộ đâu. Tôi là người ngạc nhiên nhất Atlanta, Ashley nói, mắt lấp lánh cười.

- Nay, thế ai lại xấu chơi đi nói cho anh biết đây?

- Hầu như tất cả các khách nam giới được Meli mời. Đầu tiên là tướng Gordon. Ông ta bảo kinh nhiệm cho ông ta biết rằng phụ nữ thường tổ chức những cuộc liên hoan bất ngờ vào đúng những đêm mà cánh đàn ông đã quyết định đánh bóng và lau chùi sạch sẽ tất cả súng ống trong nhà. Sau đó đến lượt cụ cố Meriuêzơ báo cho tôi. Cụ kể là có lần bà Meriuêzơ tổ chức một cuộc liên hoan để mừng thọ cụ và bà lại là người bị bất ngờ nhất vì cụ cố đã vụng trộm điều trị chứng thấp khớp của mình bằng một trai Uylkz rồi quá say không ra khỏi giường được, và... ô, tất cả những người đã được dành cho một cuộc liên hoan bất ngờ, đều mách với tôi.

- Thật bí ối! Xcarlett kêu lên nhưng không thể không mỉm cười.

Những lúc mỉm cười như vậy trông chàng giống hệt chàng Ashley xưa mà nàng đã từng biết ở trại Mười Hai Cây Sồi. Mà dạo này, hiếm thấy chàng mỉm cười. Không khí thật êm ả, nắng chiều thật dịu, nét mặt Ashley thật vui tươi và chàng nói chuyện rất thoải mái, khiến tim nàng rộn ràng hạnh phúc, nở nang trong lồng ngực đến độ nàng thấy nhói đau thật sự vì khoái cảm, đau như thể ứ đầy một bầu nước mắt nóng hổi, vui sướng, chưa trào ra được. Bỗng nhiên nàng cảm thấy mình lại mười sáu tuổi, sung sướng, hồi hộp đến gần như nghẹn thở. Một thôi thúc cuồng dại khiến nàng muốn giục mũ ra, tung lên trời mà kêu: Hura! Nhưng rồi nàng nghĩ Ashley ắt sẽ sùng sốt nếu nàng làm thế và nàng bỗng phá lên cười, cười đến chảy nước mắt. Chàng cũng cười, ngật đầu ra đằng sau như thể thích thú vì được cười hả hê, ngỡ rằng nàng bất cười vì sự phản thù thân ái của những người đã làm lộ bí mật của Meli.

- Vào đây đi, Xcarlett. Tôi đang kiểm tra sổ sách.

Nàng bước vào căn phòng nhỏ rực rỡ ánh nắng chiều và ngồi xuống chiếc ghế trước cái bàn giấy có nắp lùa. Ashley theo nàng ngồi lên góc chiếc bàn khô nháp, đôi chân dài đung đưa thoải mái.

- Ô, chiều nay, chúng ta đừng có mất thì giờ với sổ, Ashley! Tôi dứt khoát không thể bận tâm với chuyện ấy lúc này. Khi tôi đội một chiếc mũ mới, dường như tất cả các con số biến mất khỏi đầu tôi.

- Chiếc mũ đẹp như thế này thì các con số biến đi là phải. Quả thật Xcarlett mỗi ngày một xinh ra.

Chàng tụt xuống khỏi bàn và vừa cười vừa cầm hai tay nàng dang ra để ngắm chiếc áo dài.

- Xcarlett xinh đẹp quá! Tôi tin rằng Xcarlett sẽ không bao giờ già!

Khi tay hai người chạm nhau, nàng chợt hiểu ra rằng, một cách vô thức, nàng đã hi vọng chính điều ấy sẽ xảy ra. Suốt buổi chiều hạnh phúc này, nàng đã khao khát hơi ấm bàn tay chàng, một lời chứng tỏ chàng vẫn yêu nàng. Đây là lần đầu tiên nàng gặp chàng hoàn toàn một mình từ cái hôm giá rét trong vườn cây ở ấp Tara, lần đầu tiên họ nắm tay nhau không phải trong cử chỉ một nghi thức. Bao tháng ròn nàng đã đói thèm được kề sát chàng hơn. Nhưng giờ đây... Kì lạ thay, sự tiếp xúc với tay chàng không hề khiến nàng rạo rực! Trước kia, chỉ cần đứng gần chàng là nàng đã run lên. Giờ đây nàng chỉ thấy một cảm giác hài lòng, một tình thân hữu ấm áp khác thường thôi. Tay chàng không truyền cho nàng cơn sốt nào, mà chỉ làm cho tim nàng ấm xuống trong niềm thanh thản sung sướng. Điều đó khiến nàng hoang mang và hơi thất vọng. Chàng vẫn là Ashley của nàng, vẫn là người thương đẹp như ánh trời rạng rỡ của nàng và nàng yêu chàng hơn cả cuộc đời. Vậy thì tại sao...

Nhưng nàng xua ý nghĩ ấy ra khỏi đầu óc. Nàng đang ở bên chàng, và chàng đang nắm tay nàng, mỉm cười, hoàn toàn thân ái, không căng thẳng cũng chẳng cuồng

nhật. Thế là đủ. Được thế này, kẻ cũng đã là huyền diệu khi nàng nghĩ đến bao điều chưa nói ra giữa hai người. Mắt chàng soi vào mắt nàng, sáng trong và lấp lánh, đôi mắt ấy vẫn cười theo cách ngày xưa nàng hằng yêu, vẫn cười như thể giữa họ chẳng có gì khác ngoài hạnh phúc. Lúc này, giữa mắt chàng và mắt nàng, không có gì ngăn cách – không có cái gì xa vắng thường khiến nàng chung hững. Nàng cất tiếng cười.

- Ô, Ashley, em đang già đi, hom hem đi.

- À, cái đó là bề ngoài! Không, Xcarlett, ngay cả khi Xcarlett sáu mươi tuổi, tôi vẫn thấy Xcarlett y nguyên như thế. Tôi sẽ luôn luôn nhớ Xcarlett như trong cái bữa tiệc ngoài trời cuối cùng bên nhà tôi, Xcarlett ngồi dưới một cây sồi với một tá chàng trai vây quanh, thậm chí tôi có thể tả lại y phục của Xcarlett hôm ấy: một chiếc áo dài trắng có cài những bông hoa xanh nhỏ xíu, một chiếc khăn san đăng ten trắng quàng trên vai, chân đi đôi giày muyn xanh thắt dây đen và đầu đội chiếc mũ rơm rất rộng với những dải băng xanh dài bay phất phơ theo chiều gió. Tôi thuộc lòng bộ y phục ấy bởi vì hồi ở trong tù, những lúc quá bi đát, tôi thường lần giở kí ức như xem chuyện tranh, ôn lại từng chi tiết nhỏ...

Chàng bỗng ngừng bật và cái ánh sôi nổi vụt tắt trên mặt chàng. Chàng khẽ buông tay nàng và nàng ngồi chờ, chờ những lời tiếp theo của chàng.

- Từ cái ngày ấy đến giờ, chúng ta đã qua một chặng đường dài, cả hai chúng ta, phải không, Xcarlett? Chúng ta đã đi theo những con đường mà trước đó, chúng ta không bao giờ ngờ tới, Xcarlett thì đi thật nhanh, không do dự, còn tôi thì chậm chạp, miễn cưỡng.

Chàng lại ngồi lên bàn và nhìn nàng, một nụ cười rụt rè lại thoáng mở. Nhưng đó không phải là nụ cười vừa mới đây đã khiến nàng tràn trề hạnh phúc. Đó là một nụ cười rầu rĩ.

- Phải Xcarlett đã đi lẹ làng, kéo tôi theo bánh xe của mình. Xcarlett ạ, đôi khi tôi tự hỏi một cách khách quan: chàng biết, nếu không có Xcarlett, tôi sẽ ra sao?

Xcarlett vội biện hộ cho chàng chống lại lời tự lên án của bản thân chàng, có phần quá sốt sắng vì những lời của Rhett cũng về vấn đề bát giác trở lại trong trí nàng.

- Nhưng em có làm gì cho anh đâu, Ashley. Không có em, anh cũng vẫn thế. Một ngày kia, anh sẽ giàu có, anh sẽ trở thành một nhân vật lớn như con đường của anh tất sẽ dẫn đến đó.

- Không, Xcarlett ạ, những hạt mầm của sự vĩ đại không bao giờ có trong tôi. Tôi nghĩ nếu không có Xcarlett thì hẳn tôi đã bị chìm trong quên lãng – như là Cathlin Colvót tội nghiệp và biết bao người khác đã từng thuộc dòng họ lớn, lâu đời.

- Ôi, Ashley, anh đừng nói như thế. Nghe mà buồn nẫu ruột.

- Không, tôi đâu có buồn, tôi thôi buồn rồi. Có một dạo...có một dạo tôi đã buồn. Bây giờ, tôi chỉ...

Chàng ngừng bật và đột nhiên, nàng biết chàng đang nghĩ gì. Đây là lần đầu tiên nàng đọc được ý nghĩ chàng khi luồng mắt chàng lướt qua nàng, trong veo và xa vắng. Khi tình yêu cuồng nhiệt đập rộn trong tim nàng thì tâm trí chàng khép kín đối với nàng, nhưng giờ đây giữa hai người chỉ là tình bạn êm dịu, nàng có thể dần một chút vào tâm trí chàng để hiểu thêm chàng một chút. Chàng không còn buồn nữa. Chàng đã buồn sau khi Liên bang đầu hàng, chàng đã buồn khi nàng van xin chàng đến Atlanta. Bây giờ, chàng chỉ cam chịu.

- Tôi ghét nghe anh nói như vậy, Ashley ạ, nàng sôi nổi nói. Nghe như giọng điệu của Rhett ấy. Anh ta, luôn luôn lải nhải những điều tương tự và một điều gì đó mà anh ta gọi là khôn sống mống chết, lải nhải kì đến khi tôi chán ngấy muốn gào lên.

Ashley tủm tỉm cười.

- Xcarlett có khi nào đề thì giờ suy nghĩ rằng Rhett và tôi giống nhau về cơ bản?

-Ồ, không! Anh là người tinh tế, trọng danh dự, còn anh ta...

Nàng ngừng bật, ngượng ngượng.

- Thế mà chúng tôi giống nhau đấy. Chúng tôi cùng là con dòng cháu giống, chúng tôi được rèn đúc theo cùng một khuôn, được giáo dục theo cùng một chiều hướng nghĩ suy. Nhưng đến một quãng nào đó trên đường đời, chúng tôi rẽ theo những ngã khác nhau. Chúng tôi vẫn suy nghĩ giống nhau, nhưng mỗi người được phản ứng theo cách khác. Chẳng hạn như cả hai chúng tôi đều không đặt lòng tin vào chiến tranh, nhưng tôi thì nhập ngũ chiến đấu, còn anh ta thì đứng ngoài mãi cho đến khi cuộc chiến gần kết thúc. Cả hai chúng tôi đều biết chiến tranh là sai lầm. Cả hai chúng tôi đều biết đó là cuộc chiến tranh tất yếu thất bại, nhưng tôi thì tự nguyện dấn thân vào đó, còn anh ta thì không. Đôi khi tôi nghĩ là anh ta có lí và thế là lại...

- Ôi, anh Ashley, bao giờ anh mới bỏ cái lối nhìn hai mặt của một vấn đề? Nàng hỏi, nhưng không phải với cái thái độ sốt ruột như trước kia. Những người lúc nào cũng nhìn thấy hai mặt, chẳng bao giờ đi đến đâu cả.

- Đúng thế, nhưng... xin hỏi, cụ thể Xcarlett muốn đi đến đâu? Tôi thường hay tự hỏi thế. Xcarlett thấy đấy, tôi chẳng bao giờ muốn đi đến đâu cả. Tôi chỉ muốn là bản thân mình.

Nàng muốn đi đến đâu, thật là một câu hỏi ngơ ngẩn. Tất nhiên là đến chỗ giàu có và an toàn. Vậy mà... Nàng đâm rối trí. Nàng đang giàu có và an toàn đến mức tối đa có thể trong một thế giới bất an. Nhưng giờ đây, khi suy nghĩ về chuyện đó, nàng thấy như vậy chưa đủ. Chừng nấy chưa làm cho nàng đặc biệt sung sướng, mặc dầu có làm cho nàng đỡ nơm nớp, đỡ lo sợ cho ngày mai. “Nếu em vừa giàu có và an toàn, lại vừa có anh nữa, thì đó hẳn là mục tiêu em muốn đạt tới”, nàng nghĩ thầm, mắt nhìn chàng đầy khao khát. Nhưng nàng không nói ra, sợ phá mất phép màu nhiệm và không đọc được ý nghĩ trong đầu chàng nữa.

- Anh chỉ muốn là bản thân mình thôi ư? Nàng cười, hơi buồn bã, điều gay go nhất của tôi xưa nay vẫn như thế: không được là bản thân mình. Còn về chuyện tôi muốn đi đến đâu, thì hình như tôi đã đạt rồi. Tôi muốn giàu có, an toàn, và...

- Nhưng Xcarlett này, có bao giờ Xcarlett nghĩ rằng tôi bất cần mình giàu có không?

Không, chưa bao giờ nàng nghĩ rằng lại có người không muốn giàu.

- Vậy thì anh muốn gì?

- Bây giờ thì tôi không biết. Trước kia, tôi có biết mình muốn gì,, song tôi đã hầu như quên rooif. Chủ yếu là muốn được yên thân, không bị quấy rầy bởi những người tôi không ưa, không bị thúc ép làm những điều tôi không muốn làm. Có lẽ, tôi muốn thời xưa trở lại,song sẽ không bao giờ có chuyện ấy, và tôi bị ám ảnh bởi kí ức về thời ấy, về cái thế giới đã sụp quanh tôi.

Xcarlett mím môi lại buống bình. Không phải nàng không biết ý chàng định nói gì. Chỉ riêng những âm sắc trong giọng chàng đã gợi lên những ngày sữa ngày xưa như không người nào khác có thể làm được thế, khiến tim nàng nhói đau, tựa hồ nàng cũng đang hồi nhớ vậy. Nhưng từ cái bữa nàng nằm phủ phục nôn nao, tuyệt vọng trong khu rừng ở ấp Tara và tự nhủ: “ Mình sẽ không ngoái nhìn lại sau lưng “, nàng đã dứt khoát với quá khứ.

- Tôi thích thời kỳ này hơn, nàng nói nhưng tránh nhìn vào mắt chàng. Ngày nay, bao giờ cũng có một cái gì náo nức diễn ra những cuộc liên hoan và vân vân. Mọi cái đều lấp lánh. Thời xưa thật là buồn tẻ (Ôi, những ngày nhàn nhã và những buổi hoàng hôn đồng nội áp áp và yên tĩnh! Tiếng cười nhẹ nhàng lạnh lạnh cất lên từ những căn nhà! Cuộc sống hồi ấy vàng son, ấm cúng và người ta yên tâm biết ngày mai sẽ đem lại những gì! Làm sao em có thể phủ nhận lời anh).

- Tôi thích thời kì này hơn, nàng nhắc lại, nhưng giọng run run.

Chàng tụt xuống khỏi bàn, cười nhẹ nhàng ra ý không tin. Chàng đặt tay dưới cằm nàng, nâng mặt nàng ngược lên nhìn mặt chàng.

- Chà, Xcarlett nói dối kém lắm! Phải bây giờ cuộc sống có lấp lánh...theo một cách nào đấy. Đó chính là cái dở. Ngày xưa không lấp lánh nhưng có một sức quyến rũ,

một vẻ đẹp, một vẻ huyền ảo, ngấm dần vào lòng người.

Tâm trí dằng co hai bề, nàng sụp mắt xuống. Giọng nói của chàng, sự tiếp xúc của bàn tay chàng đang nhẹ nhàng mở những cánh cửa mà nàng đã khóa chặt. Đằng sau những cánh cửa ấy là vẻ đẹp của những ngày xa xưa. Một nỗi khát khao u hoài muốn trở lại thời ấy dâng lên trong nàng. Nhưng nàng biết dù có đẹp đến đâu chẳng nữa thì quá khứ vẫn là quá khứ, cứ phải để nó nằm nguyên đằng sau những cánh cửa ấy. Không ai có thể tiến lên phía trước với một gánh nặng những hồi ức đau đớn trên vai.

Chàng buông cầm nàng và âu yếm nắm lấy tay nàng bằng cả hai tay.

- Xcarlett có nhớ không...chàng nói.

Và trong đầu nàng, một tiếng chuông báo động vang lên “ Đừng có ngoái nhìn lại! Đừng có ngoái nhìn lại!”

Nhưng nàng vội ngoảnh nó đi, buông mình cho một ngọn sóng hạnh phúc cuốn về phía trước. Cuối cùng, nàng đã hiểu được chàng, cuối cùng, tâm trí hai người đã gặp nhau. Giây phút này quá quý báu, không thể bỏ lỡ, sau này có đau đớn bao nhiêu cũng đành.

- Xcarlett có nhớ không... chàng nói và phép màu của giọng chàng xóa nhòa những bức tường trống trơn của cái văn phòng nhỏ, gạt năm tháng sang một bên và đây, họ đang rong ruổi bên nhau trên những con đường nhỏ, vừa đủ cho ngựa đi, giữa một mùa xuân qua lâu. Trong khi nói, chàng mỗi lúc một siết chặt tay nàng hơn và giọng chàng chứa chất cái ma lực đầy sâu tư của những bài hát xưa hồ như đã bị lãng quên. Nàng tưởng như nghe thấy tiếng hàm thiếc lạnh canh khi hộ phóng ngựa dưới hàng cây sơn thù du đến dự bữa picnic của gia đình Tarlton, nghe thấy tiếng cười vô tư của chính mình, trông thấy ánh nắng lấp lánh trên mái tóc sáng như dát bạc của chàng và cái tư thế chàng ngồi trên mình ngựa, thoải mái, kiêu sang và duyên dáng. Giọng chàng ngân vang tiếng nhạc, tiếng nhạc của những cây đàn viôlông và băngiô dẫn nhịp cho họ nhảy trong ngôi nhà trắng nay không còn nữa. Có cả tiếng sủa xa xa của

lũ chó săn ô – pốt ngoài đầm lầy dưới trăng thu lạnh, có cả mùi những bình rượu nóng đánh trứng quẩn dây tầm gửi vào mùa giáng sinh và những nụ cười trên những gương mặt da đen cũng như da trắng. Và các bạn bè cũ lúc lượt kéo về, cười vang, như thể họ không hề chết từ bao năm nay: Xtuot và Brent với đôi cằm dài, bộ tóc đỏ và những trò đùa nhả, Tôm và Boiđ hăng như ngựa trẻ đương thì, Jô Fronten với cặp mắt duyên dáng. Có cả ông Jon Uylkz và cả ông Giêrôđ mặt đỏ bừng vì rượu, cả tiếng sột soạt và một mùi hương là bà Ilon. Tất cả toát ra một cảm giác an toàn, một ý thức chắc chắn rằng ngày mai chỉ có thể đem lại y nguyên niềm hạnh phúc này mà ngày hôm nay đã mang tới.

Giọng chàng ngừng bật và họ lặng lẽ nhìn vào mắt nhau hồi lâu: giữa họ phảng phất chút dư hương của thời hoa niên đã mất, thời hoa niên rực nắng mà họ đã chia sẻ với nhau xiết bao vô tư lự...

“ Bây giờ, em biết tại sao anh không có hạnh phúc “, nàng buồn bã nghĩ thầm. “ Trước kia, em không hiểu, phải, trước kia em không hiểu tại sao cả em nữa cũng không thể nào hoàn toàn hạnh phúc. Nhưng... chà, chúng ta nói chuyện như những người già vậy! “ nàng chợt ngạc nhiên một cách ngán ngẫm. “ Người già ngoái nhìn lại năm năm về trước. Mà chúng ta đâu đã già! Chủ tại trong khoảng thời gian qua biết bao điều đã xảy ra. Mọi sự đều thay đổi ghê gớm đến nỗi cứ như đã năm mươi năm. Song chúng ta đâu có già!”

Nhưng khi nhìn Ashley, nàng thấy chàng không còn trẻ và óng ả nữa. Đầu cúi xuống, chàng lơ đãng nhìn bàn tay nàng mà chàng vẫn đang cầm và nàng thấy mái tóc chàng xưa vàng óng nay chuyển sang một màu xám của chất bạc như ánh trăng trên dòng nước lặng. Không hiểu sao, buổi chiều tháng tư, cũng như trái tim nàng, bỗng mất hết vẻ đẹp rực rỡ và cái ngọt ngào man mác của hoài niệm bỗng trở nên đắng như mật.

“ Lẽ ra mình không nên để chàng khiến mình ngoái nhìn lại quá khứ “, nàng tuyệt vọng tự nhủ. “ Mình đã có lí do khi quyết tâm không nhìn lại sau lưng. Cái đó chỉ mang lại đau đớn và vò xé con tim đến độ không còn làm được gì khác ngoài việc quay nhìn về quá khứ. Đó là sai lầm của Ashley. Chàng không còn có thể nhìn về

phía trước nữa. Chàng không thấy được hiện tại chàng, sợ tương lai, cho nên chàng quay nhìn dĩ vãng. Trước đây, mình không hiểu điều đó. Trước đây, mình không hiểu Ashley. Ôi, Ashley, anh yêu, anh không nên quay nhìn dĩ vãng! Cái đó có ích gì? Lẽ ra em không nên để anh dụ em ôn lại chuyện ngày xưa mới phải. Đó, điều gì đã xảy ra khi ta quay nhìn về hạnh phúc đã quá đau đớn, tan nát lòng, bất mãn”.

Nàng đứng dậy, tay vẫn nắm gọn trong tay chàng. Nàng phải đi thôi. Nàng không thể lưu lại đây mà nghĩ về những ngày xa xưa, mà nhìn mặt chàng mệt mỏi, buồn rười rượi và ảm đạm như lúc này.

- Từ bấy đến nay, chúng ta đã đi một chặng đường dài, nàng nói, cố giữ giọng khỏi run và khắc phục cái cảm giác tắc nghẹn nơi cổ họng. Đạo ấy, chúng ta nuôi những hoài vọng thật đẹp, anh nhỉ.

Rồi nàng nói tiếp thật nhanh, liền một hơi.

- Ôi, Ashley, không có gì diễn ra như chúng ta chờ đợi. Chúng ta nhận những gì đến với chúng ta và phải tạ ơn trời đất là sự tình đã không đến nỗi xấu hơn.

Tim nàng đột nhiên tê dại vì đau đớn, vì mệt mỏi khi nghĩ đến chặng đường dài đã vượt qua từ đạo ấy. Vụt hiện lên trong tâm trí nàng hồi ức về cô thiếu nữ Xcarlett Âuhero thích có những chàng trai đeo đuôi, thích diện áo đẹp và định bụng đến một ngày kia thư nhàn, sẽ trở thành một đại phu nhân như bà Ilon.

Tự nhiên, nước mắt ứa ra và từ từ lăn trên má nàng và nàng đứng ngây ngơ nhìn chàng như một đứa trẻ bơ ngỡ tủi thân. Chàng chẳng nói chẳng rằng mà dịu dàng ôm nàng, kéo sát đầu nàng vào vai mình và cúi xuống áo má và má nàng. Nàng nép vào chàng, thư giãn, và quàng tay quanh người chàng. Vòng tay ôm của chàng mang lại một niềm an ủi làm cạn khô dòng nước mắt bất chợt của nàng. Chao, thật tốt đẹp biết bao được ôm gọn trong tay chàng, không căng thẳng cũng chẳng đam mê, chỉ như một người bạn thân yêu thôi. Chỉ có Ashley, người đã chia sẻ những kỉ niệm và thời hoa niên với nàng, người biết rõ thừa ban đầu cũng như hiện tại của nàng, là có thể hiểu.

Nàng nghe thấy tiếng chân bên ngoài, nhưng không để ý mấy, tưởng đó là những lái xe đi về nhà, nàng đứng một lúc, lắng nghe tiếng tim Ashley đập chậm chậm. Rồi đột nhiên, chàng vùng ra, khiến nàng bối rối vì cử chỉ thô bạo ấy. Ngạc nhiên, nàng ngược nhìn mặt chàng, song chàng không nhìn nàng. Chàng đang nhìn qua vai nàng về phía cửa.

Nàng quay lại. Đứng trong khung cửa,印第, mặt trắng bệch, mắt tóc lửa, và Artsi, vẻ hiểm ác như một con vẹt một mắt. Đằng sau họ là bà Elxinh.

Nàng không nhớ là mình đã ra khỏi văn phòng như thế nào. Nhưng nàng đã mau lẹ ra ngay, theo lệnh của Ashley, để chàng ở lại nói chuyện gay gắt với Artsi trong căn phòng nhỏ khi印第 và bà Elxinh đứng ngoài quay lưng lại nàng. Vừa xấu hổ vừa sợ, nàng vội vã về nhà. Trong tâm trí nàng, Artsi với bộ râu tù trưởng bỗng mang dáng dấp một thiên thần báo oán từ những trang của Cựu Ước bước thẳng ra.

Nhà vắng tanh và lạnh tò trong buổi hoàng hôn tháng tư. Tất cả các gia nhân đều đi dự một đám tang và trẻ con đang chơi ở sân sau nhà Melanie. Melanie...

Melanie! Nghĩ đến Melanie, Xcarlett lạnh toát người trong khi leo lên gác về buồng. Chuyện này ắt đến tai Mealnie,印第 đã tuyên bố là cô ta sẽ nói cho nàng biết. Ô,印第 ắt sẽ đắc ý mà mách nàng, bất kể việc đó có thể bôi nhọ thanh danh Ashley, hoặc làm Melanie đau đớn, miễn là có thể làm hại được Xcarlett! Và bà Elxinh cũng sẽ nói, mặc dầu thức ra bà đâu có trông thấy gì vì bà đứng sau印第 ở khung cửa văn phòng bãi gỗ. Nhưng dù sao, bà cũng sẽ nói. Đến giờ ăn tối, tin này sẽ loan truyền khắp thành phố. Vào giờ điểm tâm ngày mai hẳn tất cả mọi người sẽ biết, kể cả bọn da đen. Tối nay, tại cuộc tiếp tân, chắc cánh phụ nữ sẽ túm năm tụm ba ở góc phòng, thăm thăm thì thì, khoái trá một cách hiểm độc, Xcarlett Butler đổ nhào từ địa vị cao sang, quyền thế! Và câu chuyện sẽ được đơm đặt, đơm đặt thêm chi tiết, phình to mãi, không có cách nào chặn được. Nó sẽ không dừng lại ở sự thật trần trụi là Ashley ôm nàng trong khi nàng khóc. Trước khi sẩm tối, mọi người sẽ kháo nhau rằng nàng bị bắt quả tang đang ngoại tình. Mà chuyện xảy ra thật hiển nhiên, thật êm đềm! Xcarlett cuồn cuộn đại nghĩ thầm: “Thà rằng bị bắt gặp vào cái lần chàng nghỉ phép nhân dịp

Nôel, khi mình hôn tạm biệt chàng... thà rằng bị bắt gặp trong vườn ở ấp Tara khi mình van xin chàng cùng bỏ trốn với mình... Ôi, giá họ bắt quả tang chúng mình vào lúc đang thật sự phạm tội thì còn khả dĩ! Nhưng đằng này lại vào lúc này! Khi mình gục vào vòng tay chàng như một người bạn...”

Nhưng sẽ chẳng ai tin điều đó. Nàng sẽ chẳng có lấy một người bạn nào bên mình, sẽ chẳng có lấy một tiếng nói nào cất lên để tuyên bố: “ Tôi cho rằng Xcarlett chẳng làm điều gì sai trái “. Bao lâu nay, nàng đã làm mất lòng bạn bè cũ, nên giờ đây đừng hòng tìm thấy trong bọn họ một người bênh vực. Các bạn mới, vẫn phải ngậm miệng chịu đựng những sự ngược ngạo của nàng, ắt hoan nghênh một cơ hội để bới móc nàng. Không, ai nấy sẽ tin bất kì điều tiếng gì về nàng, mặc dầu họ có theer tiếc là một người tốt đẹp như Ashley lại dính dáng vào một vụ bản thủ như vậy. Theo thói thường, họ sẽ trút hết tội lên đầu người đàn bà và nhún vai cho qua phần lỗi của người đàn ông. Và trong trường hợp này thì họ có lí. Nàng đã buông mình vào vòng tay chàng.

Ôi, nàng có thể chịu đựng được những lời rửa rối, khinh mạn, những nụ cười nửa miệng, bất cứ lời ong tiếng ve nào của dân thành phố, nếu nàng phải chịu vậy... song đối với Melanie thì không! Ô, với Melanie thì không thể! Nàng không hiểu tại sao nàng lại ngại Melanie biết chuyện, ngại hơn bất kì ai khác. Nàng quá khiếp sợ thấy lòng trĩu nặng một cảm giác về những tội lỗi trước đây đến nỗi không dám tìm hiểu điều đó. Nhưng, mừng tượng cái vẻ sẽ hiện lên trong mắt Melanie khi nghe印第欧 kể là cô ta đã bắt gặp được Ashley đang ôm ấp Xcarlett, nàng bỗng òa khóc. Liệu Melanie sẽ làm gì khi biết chuyện? Bỏ Ashley? Cô ấy còn có thể làm gì khác để giữ trọn phẩm cách? Và rồi thì Ashley và mình sẽ làm thế nào? Nàng cuống cuống nghĩ, nước mắt rùng rùng trên mặt. Ôi, Ashley sẽ xấu hổ đến chết và căm thù mình vì đã gây cho chàng nông nỗi này. Đột nhiên, nàng nín tắc khi một nỗi sợ chết người nhói qua tim: còn Rhett, thì sao? Anh ta sẽ làm gì?

Có thể anh ta sẽ không biết. Cái câu tục ngữ cổ, cái câu tục ngữ trắng trợn ấy nói như thế nào nhỉ? “ Đức ông chồng bao giờ cũng là người biết sau rốt “. Có thể sẽ không ai nói với anh ta. Phải là một tay cứng cựa mới dám báo loại tin như thế này với Rhett, vì

Rhett vốn nổi tiếng là người sẵn sàng bắn trước rồi mới hỏi lí do sau. Cầu chúa đừng để ai đủ can đảm để mách anh ta! Nhưng nàng nhớ lại vẻ mặt Artsi trong văn phòng bãi gỗ, con mắt bênh bệch, lạnh lùng, chứa chất căm thù đối với bản thân nàng và tất cả đàn bà trên đời. Artsi không sợ Thượng Đế cũng chẳng hãi người. Và lão thậm ghét phụ nữ phóng đảng, ghét đến mức đã từng giết một người loại đó. Mà lão đã tuyên bố rằng lão sẽ nói cho Rhett biết. Lão sẽ làm thế bất chấp mọi cố gắng của Ashley để khuyên lão. Trừ phi Ashley giết lão. Artsi ắt sẽ mách Rhett, coi đó là bổn phận của lão với tư cách tín đồ cơ đốc.

Nàng cởi quần áo ngoài và nằm trên giường, đầu óc quay như chong chóng. Giá nàng có thể khóa chặt cửa, ở lì trong cái chôn an toàn này mãi mãi và không bao giờ gặp ai nữa. Có thể đêm nay, Rhett chưa biết. Nàng sẽ bảo là mình nhưc đầu, không muốn sang dự liên hoan. Đến sáng mai, nàng sẽ nghĩ ra một lí do nào đó để trình bày, một lời biện bạch nào đó khả dĩ nghe lọt tai.

“ Bây giờ, mình chưa nghĩ đến chuyện đó vội “, nàng tuyệt vọng tự nhủ, vùi mặt vào gối. “ Lúc này, mình hẵng khoan nghĩ đến, để sau này, lúc nào bình tâm đã”. Màn đêm buông xuống, nàng nghe thấy tiếng các gia nhân trở về và thấy hình như họ đi lại rất nặng nề trong khi chuẩn bị bữa tối. Hay đó là tại lương tâm tội lỗi của nàng tưởng tượng ra thế? Mammy tới gõ cửa, nhưng nàng xua bà đi, bảo là nàng không muốn ăn uống gì hết. Thời khắc qua và cuối cùng, nàng nghe thấy tiếng chân Rhett lên cầu thang. Khi chàng lên tới hành lang trên gác, nàng căng người, thu hết sức lực chuẩn bị cho cuộc chạm trán, nhưng chàng đi qua, về thẳng buồng mình. Nàng thấy dễ thở hơn. Chàng không nghe thấy. Đội ơn Chúa, chàng vẫn tôn trọng lời yêu cầu giá băng của nàng là không bao giờ lại đặt chân vào phòng ngủ của nàng nữa, vì nếu gặp nàng lúc này, chàng ắt sẽ đọc vanh vách trên mặt nàng. Nàng phải trấn tĩnh đủ mức để nói với chàng là nàng ốm quá không đến dự buổi chiêu đãi được. Tốt, nàng có đủ thời gian để trấn tĩnh lại. Thời gian? Từ cái lúc ghê sợ chiều nay, cuộc sống đối với nàng dường như phi thời gian. Nàng nghe thấy Rhett đi quanh phòng hồi lâu, thỉnh thoảng lại nói gì với Pork. Nàng vẫn không đủ can đảm để gọi chàng mà cứ nằm trên giường, run rẩy trong bóng tối.

Sau một hồi lâu, chàng gõ cửa buồng nàng và nàng cố lấy giọng bình tĩnh nói: “ Cứ vào “.

- Có thật là tôi được mời vào thánh đường đấy không? chàng vừa mở cửa vừa hỏi. Bóng tối khiến nàng không nhìn rõ mặt chàng. Nàng cũng không thấy có gì khác thường trong giọng chàng. Chàng bước vào và đóng cửa lại.

- Cô đã sẵn sàng đi sang dự liên hoan chưa?

- Tôi rất tiếc là tôi đang đau đầu – Kì lạ thay giọng nàng rất tự nhiên! May mà buồng tối om, đội ơn Chúa! – Không chắc là tôi có đi được. Anh đi đi, Rhett, và xin lỗi Melanie hộ tôi.

Im lặng hồi lâu, rồi chàng dài giọng nói trong bóng tối, cay độc:

- Cô thật là một con điểm nhát như thỏ đế!

Anh ta biết rồi! Nàng nằm run, không nói lên lời. Nàng nghe thấy chàng mò mẫm trong bóng tối đánh một que diêm và căn phòng sáng lên. Chàng bước tới bên giường và cúi nhìn nàng. Nàng thấy chàng vận lễ phục.

- Dậy đi, chàng nói, giọng không chút biểu cảm. Chúng ta cùng đi đến buổi tiếp tân. Cô phải nhanh lên.

- Ô, Rhett, tôi không thể đi được. Anh biết đấy...

- Tôi biết, dậy đi.

- Rhett, phải chăng Artsi đã dám...

- Artsi dám chứ. Một con người rất dũng cảm, lão Artsi ấy.

- Lẽ ra anh phải giết lão về tội bịa đặt...

- Tôi có thói kì lạ là không giết những người nói sự thật. Bây giờ không có thì giờ để

cải vã. Dậy đi.

Nàng ngồi dậy, quần chặt chiếc áo choàng quanh mình, quan sát kĩ mặt chàng, bộ mặt ngăm đen lạnh băng.

- Tôi không muốn đi, Rhett. Tôi không thể... chừng nào sự... hiểu lầm này chưa được làm sáng tỏ.

- Nếu tối nay, cô không trình diện thì không bao giờ cô sẽ có thể trình diện ở cái thành phố này nữa, chừng nào cô còn sống. Và tôi đây, tôi có thể dung một con điếm làm vợ, nhưng không thể dung một kẻ hèn nhát. Tối nay, cô phải đi, ngay cả nếu mọi người, từ Elích Xtiphânz có đổ xuống, đều lờ cô đi và Melanie mời chúng ta ra khỏi nhà.

- Rhett, anh để cho tôi phân giải.

- Tôi không muốn nghe. Không có thì giờ. Cô mặc quần áo đi.

- Họ hiểu lầm – cả Indio, bà Elxinh lẫn Artsi. Và họ rất ghét tôi, Indio ghét tôi đến độ cô ta có thể đặt điều về chính anh trai mình để bôi xấu tôi. Nếu anh để tôi phân giải...

Ôi, lạy Đức Mẹ, nàng đau đớn nghĩ thầm, giả dụ anh ta bảo: “VẬY cô giải thích đi!” Thì mình nói gì? Làm sao mình có thể giải thích nổi?

- Hẳn họ đã nói bịa với tất cả mọi người. Tối nay, tôi không thể đi được.

- Cô sẽ đi, chàng nói, dù tôi có phải nắm cổ cô mà lôi sênh sịch và suốt dọc đường, mỗi bước lại thúc mũi ủng vào bộ mông xinh đẹp của cô.

Mắt chàng long lên một ánh lạnh băng khi chàng kéo giạt nàng đứng dậy. Chàng nhặt chiếc coocxê ném cho nàng.

- Mặc vào, tôi sẽ thắt dải cho cô. Ồ, phải, tôi thạo việc này lắm. Không, đừng hòng tôi gọi Mammy đến giúp cô để cô khóa cửa lại và trốn tịt trong này đúng như cái thói hèn

nhất của cô.

- Tôi không phải kẻ hèn nhất, nàng kêu lên, bị kích đến quên cả sợ. Tôi...

- Ô, miễn cho tôi phải nghe cái chiến công của cô bắn chết tên Yanki và đối mặt với bọn lính cầu Soman. Cô là kẻ hèn nhất... chưa kể các tội khác. Nếu không phải vì bản thân cô, thì hãy bị Bonni mà đến dự buổi tiếp tân tối nay. Làm sao cô nỡ làm hại thêm tương lai của nó nữa? Mặc coocxe vào, nhanh lên.

Nàng vội cởi áo choàng và đứng yên, trên mình còn độc chiếc áo ngủ. Giá Rhett chịu nhìn nàng để thấy nàng đẹp biết mấy trong chiếc áo ngủ này, thì có lẽ mặt chàng sẽ mất cái vẻ dễ sợ cũng nên. Kể ra, đã lâu rồi, chàng không thấy nàng trong thứ y phục này. Nhưng chàng không nhìn. Chàng lần mò lôi ra chiếc áo được cất rất lộ ngực, phần váy được xếp nếp ra đằng sau thành một búi lon và trên búi đó là cả một cụm hoa hồng bằng nhung.

- Cô mặc chiếc này này, chàng ném chiếc áo lên giường và tiến về phía nàng. Tối nay, đẹp các một e áp kiểu đàn bà có chồng, đoan trang, với những màu xám bồ câu, hoa cà đi. Cô phải giương cờ của mình lên đỉnh cột, bằng không thì rành là phải hạ nó xuống thôi. Và đánh má hồng thật đậm vào. Tôi dám chắc người đàn bà bị đám giáo phái Phari bắt quả tang ngoại tình cũng không đến nổi tái mét bằng nửa cô. Quay đằng sau, nào.

Chàng cầm lấy những dải coocxe và thít mạnh đến nỗi nàng kêu lên, vừa sợ, vừa tủi nhục và ngượng vì động tác khiếm nhã ấy.

- Đau à? Chàng cất một tiếng cười ngắn và nàng không nhìn thấy mặt chàng. Đáng tiếc là những sợi dây này không xiết quanh cổ cô.

Nhà Melanie rực rỡ ánh sáng tỏa ra từ tất cả các phòng và mới đến đầu phố đã nghe thấy tiếng nhạc. Khi xe của Rhett và Xcarlett đỗ lại trước cửa, tiếng người cười nói náo nức, vui vẻ vẳng ra. Nhà đầy khách, tràn ra cả hiên và nhiều người ngồi trên những ghế băng trong mảnh sân treo đèn lồng lơ mờ.

Mình không thể vào được... không thể, Xcarlett ngồi trong xe nghĩ thầm, bóp chặt chiếc mũ soa vo tròn. Mình không thể. Mình không muốn. Mình sẽ nhảy ra và chạy trốn, chạy đến một nơi nào đó, về ấp Tara nhà mình. Tại sao Rhett lại cưỡng bức mình đến đây? Mọi người sẽ làm gì? Melanie sẽ làm gì? Nom về cô ấy sẽ như thế nào nhỉ? Ôi, mình không thể giáp mặt cô ấy được. Mình sẽ bỏ chạy thôi.

Như thể đọc thấy ý nghĩ của nàng, Rhett túm lấy cánh tay Xcarlett riết thật chặt, đến độ có thể để lại một vết bầm tím, thô bạo như một người lạ mặt càn rỡ.

- Tôi chưa bao giờ thấy một người Ailen nhát sợ thế. Cái can đảm mà cô hay khoe khoang đâu rồi?

- Rhett, xin anh để tôi về nhà rồi tôi sẽ giải thích cho anh rõ.

- Để giải thích thì cô có cả một đời. Nhưng cô chỉ có một tối để làm kẻ tuần đạo giữa chốn công cộng. Ra xe đi, cô mình và hãy để cho tôi thấy bầy sư tử xé xác cô. Ra đi nào.

Nàng bước liêu trên lối đi, níu lấy cánh tay rắn chắc và vững vàng như đá granít của Rhett. Cánh tay đó truyền cho nàng đôi chút can đảm. Lạy Chúa, nàng đủ sức giáp mặt với họ và nàng sẵn sàng nghênh chiến. Họ là cái gì nếu không phải là một lũ mèo giương móng gào thét vì ghen tức với nàng? Nàng sẽ cho bọn họ biết tay. Họ muốn nghĩ gì nàng cũng bất cần. Duy chỉ có Melanie... chỉ có Melanie...

Họ tụ tập ở hiên nhà và Rhett, mũ cầm tay, cúi chào liên tục bên phải bên trái, giọng điềm đạm và nhẹ nhàng. Nhạc dừng lại khi hai vợ chồng bước vào và trong tâm trạng bối rối, Xcarlett tưởng như đám người đèn lên tựa sóng biển đang dâng rồi lại rút xuống với âm độ nhỏ dần, nhỏ dần. Liệu người có sắp sửa quay lưng lại với nàng không đây"? Đào, cứ mặc họ làm thế! Nàng vênh cằm lên và mỉm cười, nheo đôi mắt.

Nàng chưa kịp quay lại nói với mấy người đứng gần cửa nhất thì ai đó đã lách đám đông đi về phía nàng. Không khí bỗng ắng đi trong một im lặng kì lạ khiến tim Xcarlett thót lại. Rồi, thoăn thoắt trên đôi chân nhỏ nhắn. Melanie hỏi hả rẽ lối đến

gặp Xcarlett ở tận cửa, hồi hả để nói với nàng trước khi bất kì ai khác kịp lên tiếng. Đôi vai hẹp bạch ra, cái miệng nhỏ mím lại, vẻ bất bình, Melanie dường như không biết đến người khách nào khác ngoài Xcarlett. Nàng đến bên, luồn một cánh tay ôm ngang thân người chị dâu.

- Ôi, cái áo đẹp làm sao, chị thân yêu, nàng nói, giọng trong trẻo rành rọt. Chị vui lòng làm một thiên thần nhé? Tôi nay,印第ơ không đến giúp em được. Chị vui lòng cùng em tiếp khách nhé?.....

(1) Nguyên văn: Giết mèo có nhiều cách, cứ gì phải tọng bơ làm cho nó chết ghen (There's more ways of killring a car than cho king him... to death with butter)

CHƯƠNG 54

Trở lại phòng riêng, yên trí không còn gì đe dọa, Xcarlett gieo mình xuống giường, chẳng buồn để ý đến chiếc áo dài đẹp có vân sóng với kiểu xếp nếp thành búi sau lưng cùng những bông hồng bằng nhung. Trong một lúc, nàng chỉ có thể nằm yên và nhớ lại lúc đứng giữa Melanie và Ashley, chào đón khách. Ôi, khinh khủng! Nàng thà đối mặt với bọn lính của Sonman lần nữa còn hơn lặp lại cái kì tích này! Lát sau, nàng vùng dậy khỏi giường và bút rút đi đi lại lại trên sàn, vừa đi vừa cởi quần áo.

Sự căng thẳng đến giờ mới thấm và nàng bắt đầu run. Những chiếc cặp tóc tuột khỏi tay nàng rơi xuống sàn kêu tanh tách và khi thử chải đầu như thường lệ, nàng đập xống bàn chải vào thái dương đau điếng. Hàng chục lần nàng rón rén ra cửa nghe ngóng những tiếng động ở dưới nhà, nhưng tầng dưới im lìm như một cái huyết tởm.

Rhett đã cho xe đưa nàng về một mình khi cuộc tiếp tân kết thúc và nàng tạ ơn Chúa về sự hoãn án này. Rhett chưa về. Đội ơn Chúa, chàng chưa về nhà. Đêm nay, nàng không thể giáp mặt chàng khi mà nàng đang xấu hổ, run rẩy, sợ hãi như thế này. Nhưng chàng đang ở đâu? Chắc ở nhà ả đó. Lần đầu tiên, Xcarlett thấy mừng là có một người như Bel Uotling. Mừng vì có một nơi khác ngoài ngôi nhà này để Rhett tạm trú đến khi tâm trạng đằng đẵng sát khí của chàng qua đi. Kể ra mừng vì chồng mình ở nhà một ả gái điếm thì cũng bậy thật song nàng không làm sao khác được. Thậm chí nàng có thể gần như mừng rỡ đón tin chàng chết nếu như vậy có nghĩa là nàng sẽ không phải gặp chàng đêm nay.

Ngày mai - ờ, ngày mai là một ngày khác. Ngày mai, nàng sẽ nghĩ ra một lời biện bạch nào đó, một số điều kết tội nào đó để phản công, một cách nào đó để đổ lỗi cho Rhett. Ngày mai, hồi ức về cái đêm gớm giếc này có thể sẽ không truy đuổi nàng dữ đến nỗi khiến nàng run lên nữa. Ngày mai, tâm trí nàng sẽ không phải luôn luôn nhớ đến bộ mặt của Ashley, lòng tự hào bị tổn thương của chàng, nỗi nhục của chàng nỗi nhục do nàng gây ra, nỗi nhục mà chàng chỉ phải chịu một phần rất nhỏ. Ashley

chính trực thân yêu của nàng, liệu giờ đây chàng có ghét nàng vì cái tội làm nhục chàng không? Tất nhiên là chàng ghét nàng rồi – giờ đây khi mà cả hai đều được cứu, nhờ thái độ của Melanie khi nàng phần nộ bạch đôi vai mảnh dẻ đi qua sàn bóng như gương đến quàng tay ôm Xcarlett, cất giọng đầy yêu thương và tin cậy, đối mặt với đám đông tò mò, hiểm độc và thù địch ngấm ngấm. Melanie đã chặn đứng vụ thị phi một cách gọn ghẽ biết bao, giữ Xcarlett đứng cạnh mình suốt buổi tối khủng khiếp! Mọi người hơi lạnh lùng, có phần ngỡ ngàng, nhưng đã tỏ ra lịch sự.

Ôi, ô nhục làm sao, phải núp sau váy Melanie để tránh đòn của những kẻ ghét nàng, những kẻ sẵn sàng xé nàng ra từng mảnh bằng những lời xì xầm của họ! Núp dưới lòng tin mù quáng của Melanie, nương nhờ Melanie chứ không phải bất kỳ ai khác!

Nghĩ vậy, Xcarlett lại run lên như bị cảm lạnh. Nàng cần phải uống một li rượu, uống mấy li thì mới có thể nằm xuống, hi vọng chợp mắt được. Nàng khoác một tấm áo choàng ra ngoài áo ngủ và hối hả ra hành lang tối mò, đôi dép lê lép kẹp vang to trong im lặng. Xuống đến nửa cầu thang, nàng mới nhìn về phía cánh cửa đóng của phòng ăn và trông thấy một vệt sáng hẹp lọt ra qua khe dưới. Tim nàng ngừng đập trong khoảng khắc. Phải chăng đèn trong phòng ăn vẫn sáng lúc nàng về tới nhà, song nàng đang quá rối ruột không nhận thấy? Hay là, rốt cuộc, Rhett đã về nhà? Chàng có thể lảng lảng về qua cửa bếp. Nếu Rhett đã ở nhà, nàng sẽ rón rén trở về giường, đành nhìn rượu dù đang rất cần. Như vậy, đỡ phải giáp mặt Rhett. Một khi về buồng riêng là yên trí, vì nàng có thể khóa cửa lại.

Nàng đang cúi xuống rút đôi dép lê để có thể lặng lẽ trở về buồng thật nhanh thì cửa phòng ăn đột ngột mở toang và Rhett hiện ra in đậm bóng trong ánh nến mờ mờ rọi từ phía sau lưng, nom thật đồ sộ. Nàng chưa bao giờ thấy chàng to lớn đến thế, một khối đen sì dễ sợ không có mặt, hơi lão đảo trên đôi chân.

- Xin bà lại đây với tôi nào, Butler phu nhân, chàng nói, giọng hơi lè nhè.

Chàng đang say và cổ tình tỏ ra như thế. Trước đây, nàng chưa bao giờ thấy chàng để lộ mình say, bất kể uống nhiều đến đâu chẳng nữa. Nàng dừng lại, phân vân, không

nói gì và chàng khoái tay ra lệnh.

- Lại đây, quỷ tha ma bắt cô! Chàng nói thô bạo.

Hắn là chàng say lắm, nàng nghĩ thầm, tim đập xôn xang. Bình thường càng uống, thái độ của chàng càng lịch thiệp. Chàng có thể mĩa mai hơn, lời lẽ có thể cay độc hơn, nhưng thái độ kèm theo bao giờ cũng chinh chu – quá chinh chu là đằng khác.

“Mình không nên để anh ta biết là mình sợ giáp mặt anh ta“, nàng nghĩ thầm. Và, kéo chiếc áo choàng sát vào cổ hơn, nàng đi xuống cầu thang đầu cất cao và nện gót ầm ầm.

Chàng đứng né sang bên, cúi mình mời nàng qua cửa với một vẻ giễu cợt khiến nàng rúm người lại. Nàng thấy là chàng không mặc áo vét và chiếc cà vạt thông xuống hai bên cổ sơ mi để mở phanh ra đến nạm lông đen rậm trên ngực, tóc rối bù và đôi mắt vằn tia máu nheo lại. Một ngọn nến, đốm sáng nhỏ nhoi trên bàn, hắt ra quanh căn phòng cao trần những cái bóng quái đản và khiến cho những tủ bát đĩa và buýp – phê nom giống như những con thù phủ phục im lìm. Trên chiếc khay đặt trên bàn, những chiếc cốc vây quanh một bình rượu mở nút.

- Ngồi xuống, chàng vừa theo nàng vào vừa nói cộc cằn.

Lúc này, một nỗi sợ hãi thuộc dạng khác xâm chiếm Xcarlett, một nỗi sợ hãi khiến mỗi lo phải giáp mặt chàng trở nên tẹp nhẹp không đáng kể. Chàng có vẻ như một người xa lạ, ăn nói, hành động lạ hoắc. Đó là một chàng Rhett cộc cằn nàng chưa từng thấy bao giờ. Chưa một lần nào, kể cả trong những lúc thân mật nhất, chàng cũng ngọt ngào và châm biếm, và thường thường rượu chỉ làm đậm thêm những nét ấy. Mới đầu, điều đó làm nàng khó chịu và nàng đã thử phá vỡ cái vẻ hờ hững ấy, nhưng chẳng bao lâu, nàng đi đến chỗ chấp nhận nó như một điều rất thuận tiện. Đã bao năm, nàng vẫn nghĩ rằng chàng chẳng coi cái gì là quan trọng lắm. Nhưng giờ đây, ngồi trước mặt chàng, cách một cái bàn, nàng thất ruột nhận ra rằng có một cái gì hệ trọng đối với chàng, thậm chí rất hệ trọng.

- Chẳng có lí do gì khiến cô phải nhịn cốc rượu trước khi đi ngủ, dù tôi có mất dạy đến mức dám ở nhà, chàng nói. Tôi rót cho cô nhé.

- Tôi không định uống, nàng cứng cỏi nói. Tôi nghe thấy tiếng động nên lần xuống...

- Cô chẳng nghe thấy gì cả. Hẳn cô đã không xuống nếu cô nghĩ là tôi đã về. Tôi đã ngồi đây và lắng nghe cô đi đi lại lại rầm rập trên sàn gác. Cô hẳn rất cần uống một cốc. Uống đi nào.

- Tôi không...

Chàng cầm lấy bình rượu, rót đầy một cốc, đầy rót cả ra ngoài.

- Uống đi, chàng vừa nói vừa dúi cốc rượu vào tay nàng. Cô đang run hết cả người kìa. Ồ, đừng có điều. Tôi biết cô vẫn uống lén, tôi còn biết cô uống bao nhiêu nữa kìa. Ít lâu nay, tôi đã định bảo cô thôi đừng khéo vờ nữa và cứ uống công khai đường hoàng nếu cô muốn uống. Cô tưởng tôi phản đối việc cô thích uống rượu sao?

Nàng cầm lấy chiếc cốc ướt nhèm, thăm rủa chàng. Chàng đọc thấu ý nghĩ nàng như đọc sách, xưa nay bao giờ chàng cũng đọc thấu tim gan nàng và chàng là người duy nhất trên đời mà nàng muốn giấu những ý nghĩ thật của mình.

- Tôi đã bảo uống đi.

Nàng nâng cốc và đưa phát lên uống cạn, không gập cổ tay, đúng như cách ông Giêrôld ngày xưa. Nàng uống gọn một hơi trước khi kịp nghĩ rằng cái động tác đó thật thành thạo và khó coi. Điều đó không lọt khỏi mắt Rhett và khóe miệng chàng kéo rệch xuống.

- Ngồi xuống. Ta sẽ bàn luận trong gia đình về cuộc tiếp tân lịch sử ta vừa mới dự, sẽ thú vị đấy.

- Anh say rồi, nàng lạnh lùng nói, tôi đi ngủ đây.

- Tôi rất say và tôi dự định say nữa trước khi kết thúc tối nay. Nhưng cô chưa đi ngủ được... chưa được đâu. Ngồi xuống.

Giọng chàng vẫn còn sót lại cách phát âm kéo dài và thờ ơ quen thuộc, nhưng đằng sau lời chữ, nàng cảm thấy có cái gì hung tợn đang nung nấu, sắp bùng ra tàn bạo như phát roi quất. Nàng còn đang phân vân chưa biết nên thế nào thì chàng đã đến bên, nắm chặt cánh tay nàng đến phát đau. Chàng khẽ vặn lại một cái và nàng vội vàng ngồi xuống, thốt một tiếng kêu đau khe khẽ. Bây giờ thì nàng sợ, sợ đến mức chưa từng thấy trong đời, bùng bùng và đôi mắt vẫn long lanh ghê rợn, đôi mắt chứa chất trong chiều sâu một cái gì mà nàng không nhận ra được, không hiểu nổi, một cái gì còn mạnh hơn, sâu hơn sự giận dữ hoặc đau đớn, một cái gì đồng thúc chàng dữ dội đến nỗi độ đôi mắt ấy đỏ rực lên như hai hòn than. Chàng cúi nhìn nàng hồi lâu, lâu đến nỗi luồng mắt thách thức của nàng đâm dao động và găm xuống, thế rồi chàng ngồi phịch xuống một chiếc ghế đối diện với nàng và tự rót cho mình một cốc nữa. Nàng nghĩ thật nhanh, cố xác định một đường lối tự vệ. Nhưng cho đến khi chàng lên tiếng, nàng vẫn không biết nên nói gì vì nàng không hiểu đích xác chàng định qui kết nàng vào tội gì.

Chàng uống từ từ, quan sát nàng qua miệng cốc và nàng căng hết thần kinh, cố giữ cho khỏi run. Chàng cứ ngữ nguyên một lúc không thay đổi sắc mặt, nhưng cuối cùng, chàng bật cười, mắt vẫn gián vào nàng. Nghe tiếng cười, nàng run lên không kìm được.

- Vở hài kịch hồi tối cũng vui đấy nhỉ?

Nàng không nói gì, rướn cong ngón chân trong đôi dép lê rộng, ráng sức dẹp cơn run.

- Một vở hài kịch thú vị không thiếu một vai nào. Cả làng tập hợp để ném đá vào mộ đàn bà tội lỗi, anh chồng bị xúc phạm bênh vực vợ mình đứng như thái độ cần có của một bậc quân tử, người vợ bị phản bội can thiệp với một tinh thần Cơ đốc, dùng cái thanh danh trong trắng không một vết bẩn của mình phủ lên tất cả. Còn gã tình nhân thì...

- Thôi, tôi xin anh.

- Không tới nay thì tôi không chiều theo ý cô. Thật quá hay ho. Gã tình nhân nom như một thằng ngẩn ngơ quỷ tha ma bắt, muốn chết quách đi cho rồi. Cô nàng thân mến, cô cảm thấy thế nào khi người phụ nữ cô thù ghét lại đứng bên cô, bao che cho mọi tội lỗi của cô? Ngồi xuống đi nào.

Nàng ngồi xuống.

- Tôi nghĩ không vì thế mà cô thích Melanie hơn. Cô đang băn khoăn không rõ cô ấy có biết hết chuyện về cô với Ashley hay không... Tại sao cô ấy lại làm thế nếu cô ấy biết... phải chăng cô đang nghĩ rằng cô ấy làm thế, thật ngu xuẩn, mặc dù hành động ấy đã cứu thoát cô, nhưng...

- Tôi không nghe anh nữa đâu.

- Không, cô phải nghe. Và tôi xin nói điều này để cô đỡ lo. Cô Meli quả là ngốc nhưng không phải theo cách cô tưởng. Hiển nhiên là ai đó đã mách cô ấy, song cô ấy không tin. Ngay cả nếu cô ấy trông thấy tận mắt, cô ấy cũng sẽ không tin. Cô ấy quá đức hạnh nên không thể quan niệm những người mình yêu lại phạm điều ô nhục. Tôi không biết Ashley đã nói dối cô ấy như thế nào... song, bất cứ lời nói dối vụng về nào cũng lọt tai cô ấy, vì cô ấy yêu Ashley và yêu cô. Tôi không thể hiểu tại sao cô ấy yêu cô, nhưng thực tế như vậy. Cầu sao cái đó sẽ thành cây thập tự mà cô phải mang suốt đời.

- Giá anh không say đến thế và không ăn nói phũ phàng thì tôi sẵn sàng giải thích mọi chuyện, Xcarlett nói, phần nào lấy lại được vẻ đàng hoàng. Nhưng lúc này...

- Tôi không quan tâm đến những lời giải thích của cô. Tôi biết rõ sự thực hơn cô. Nay, thế có Chúa, hể cô đứng dậy khỏi cái ghế này một lần nữa.. Và có điều tôi thấy còn hay ho hơn cả tám trăm kịch tới nay, đó là trong khi viện cớ là tôi nhiều tội lỗi, cô từ chối không cho tôi hưởng những lạc thú giường chiếu ái ân với cô, ra cái điều đức hạnh đến thế, thì tim cô lại khát thèm Ashley Uylkz. “ Khát thèm trong tim “. Cái

thành ngữ hay đây chứ? Trong cái quyển kinh thánh ấy, có khối câu hay phải không nhỉ?

“Kinh nào? Kinh nào nhỉ? “ đầu óc rối bời, thác loạn, nàng điên cuồng đảo mắt quanh phòng, nhận thấy những đồ dùng bằng bạc chắc nặng lấp lánh dùng đục trong ánh nền mờ và những góc tối sao mà dễ sợ.

- Và tôi bị đuổi ra vì nhiệt tình quê kệch của tôi là quá thô thiển đối với cốt cách thanh lịch của cô... bởi vì cô không muốn có con nữa. Ôi trái tim thân yêu của tôi, điều đó đã làm tôi cảm thấy khổ sở làm sao! Đau đớn làm sao! Nên tôi đành đi tìm thú vui an ủi ở bên ngoài và để cô yên với những cái thanh lịch tinh tế của nó. Trong khi đó, cô dành thì giờ theo đuổi, me – xừ Ashley Uylkz bao lâu đau khổ. Quí bắt anh đi, anh ta đau cái nỗi gì? Anh ta không thể trung thành với vợ trong tâm, mà cũng chẳng dám bội tình bằng thân xác. Tại sao anh ta không dám quyết? Hẳn cô không phản đối việc có con với anh ta... rồi bảo béng đó là con tôi?

Nàng chồm dậy, kêu lên và chàng lao ra khỏi ghế, cười cái kiểu cười nhẹ nhàng khiến cho nàng lạnh cả máu. Chàng vươn đôi bàn tay nâu to lớn ấn nàng ngồi về chỗ và cúi xuống gần nàng.

- Hãy nhìn kĩ đôi tay tôi, cô bạn thân mến, chàng vừa nói vừa co duỗi tay trước mặt nàng. Tôi có thể dùng chúng xé cô ra từng mảnh không khó khăn gì và tôi ắt sẽ làm thế nếu có thể trục Ashley ra khỏi tâm trí cô bằng cách ấy. Nhưng cách ấy chẳng ăn thua. Cho nên tôi nghĩ tôi sẽ đuổi anh ta ra khỏi tâm trí cô mãi mãi, theo cách như thế này. Tôi đặt hai tay hai bên đầu cô, thế, và tôi sẽ bóp vỡ sọ cô như một hạt dẻ, thế là xóa sạch hình ảnh anh ta trong đó.

Hai tay chàng đặt lên đầu nàng, luồn dưới mái tóc xõa mượt, vuốt ve thô bạo, hất mặt nàng ngược lên đối mặt chàng. Nàng cảm thấy mình đang nhìn vào mặt một người xa lạ, một người xa lạ say khướt, giọng kéo dài lè nhè. Xưa nay chưa bao giờ nàng thiếu can đảm vật chất, mỗi khi đứng trước nguy hiểm, nó trào lên nóng hổi trong huyết quản nang, làm xương sống nàng cứng rắn lên và mắt nàng nheo lại.

- Đồ điên say bét nhè, nàng nói. Bỏ tay ra.

Nàng ngạc nhiên thấy chàng làm theo. Chàng ngồi lên mép bàn, rót thêm một cốc nữa.

- Tôi bao giờ cũng khâm phục dũng khí của cô, cô nàng thân mềm ạ. Nhất là bây giờ, khi cô bị dồn vào chân tường.

Nàng kéo áo choàng vào thật sát người. Ôi, giá nàng có thể về tới được buồng riêng, xoay chìa khóa trong cánh cửa chắc nịch và yên thân một mình. Bằng cách nào đó, nàng phải đương đầu với chàng, khuất phục chàng, cái chàng Rhett lạ lẫm này mà trước đây nàng chưa hề thấy. Nàng ung dung đứng dậy, tuy đầu gối vẫn run, quần chặt áo choàng quanh hông và hất mái tóc xõa xuống mặt ra đằng sau.

- Tôi đâu có bị dồn vào chân tường, nàng đánh đá nói. Chẳng bao giờ anh dồn được tôi vào chân tường hoặc làm tôi sợ đâu, Rhett Butler ạ. Anh chỉ là một con thú say, bao lâu nay chỉ quan hệ với loại đàn bà hư hỏng, đến nỗi anh không thể hiểu được cái gì khác ngoài sự xấu xa. Anh không thể hiểu nổi Ashley hoặc tôi. Anh ghen với một điều mà anh không hiểu nổi. Thôi, chúc anh ngủ ngon.

Nàng thản nhiên quay gót đi ra cửa, nhưng một nhịp cười phá khiến nàng dừng lại. Nàng ngoảnh lại, thấy chàng lão đảo đi ngang qua phòng về phía nàng. Lạy chúa, giá anh ta thôi cái tiếng cười! Có gì đáng cười trong chuyện này! Trong khi chàng tiến đến, nàng giật lùi về phía cửa và thấy mình chạm lưng vào tường. Chàng đặt tay lên vai nàng đè dí vào tường.

- Thôi, đừng cười nữa.

- Tôi cười vì ái ngại cho cô.

- Ái ngại... cho tôi? Anh hãy ái ngại cho bản thân anh đã.

- Phải, thế có Chúa, tôi ái ngại cho cô, cô mình ạ, cô bé xinh đẹp ngốc dại của tôi. Cô tự ái, phải không? Cô không thể chịu được người ta cười hoặc thương hại cho mình

phải không?

Chàng thôi cười, tì mạnh đến nỗi vai nàng đau nhói, sắc mặt chàng thay đổi và chàng khẽ sát vào nàng đến nỗi hơi thở nồng nặc mùi uytxki của chàng khiến nàng ngoảnh đầu đi.

- Tôi có ghen không? Chàng nói. Tại sao lại không nhỉ? Ồ, phải, tôi ghen với Ashley Uylkz. Tại sao lại không nhỉ? Ồ, đừng có cố mà nói và phân trần làm gì. Tôi biết cô vẫn trung thành với tôi về mặt thân xác. Có phải đó là điều cô định nói phải không? Ồ, cái đó tôi từ lâu rồi. Từ bao năm nay rồi. Làm sao tôi biết được? À, thế này, tôi biết tổng Ashley Uylkz và cái nòi anh ta. Tôi biết anh ta là người quý phái và trọng danh dự. Và cô mình ạ, về điểm này, tôi không thể nói như thế về cô... hoặc về tôi. Chúng ta không quý phái và chẳng có danh dự gì sốt, phải không? Chính vì thế mà chúng ta phát như điều.

- Để cho tôi đi. Tôi không thể đứng đây nghe anh lằng mạ.

- Tôi đâu có lằng mạ cô. Tôi đang khen cái ưu điểm vật chất của cô đấy chứ. Nhưng nó không làm tôi mắc lờm tí nào. Xcarlett, cô tưởng đàn ông toàn những thằng ngốc. Đánh giá thấp sức mạnh và trí thông minh của đối phương là không bao giờ có lợi cả. Và tôi không phải là thằng ngốc. Cô tưởng tôi không biết cô nằm trong vòng tay tôi mà coi như nằm với Ashley Uylkz sao?

Miệng nàng há ra, sợ hãi và kinh ngạc in rành rành trên nét mặt.

- Cái trò ấy thú vị đấy. Thực ra thì hơi ma quái. Như là có ba người trong một cái giường mà đáng lẽ chỉ được có hai.

Chàng lắc nhẹ vai nàng, khẽ nắc và mỉm cười giễu cợt.

- Ồ phải, cô đã trung thành với tôi vì Ashley không muốn đụng đến cô. Nhưng, quí tha ma bắt, nếu anh ta muốn được thể xác cô thì tôi cũng sẵn sàng cho, chả tiếc. Tôi biết thể xác chả có nghĩa gì mấy – nhất là thể xác đàn bà. Nhưng tôi không muốn cho

anh ta trái tim cô và cái đầu óc thân yêu của cô, cái đầu óc bừng bình, tàn nhẫn, bất chấp đạo lý của cô. Anh ta không cần đầu óc cô, rõ đồ ngu, còn tôi thì không cần thể xác cô. Đàn bà, tôi có thể mua rẻ được. Nhưng tôi quả có cần cái đầu óc và trái tim cô mà sẽ không bao giờ được, cũng như cô sẽ không bao giờ giành được tâm hồn Ashley vậy. Và chính vì thế mà tôi ái ngại cho cô.

Ngay cả giữa lúc đang sợ và hoang mang như thế, nàng vẫn thấy đau nhói vì lời mỉa mai đó.

- Ái ngại... cho tôi?

- Phải, ái ngại vì cô thật trẻ con, Xcarlett ạ. Một đứa trẻ khóc vùi mặt trắng. Một đứa trẻ sẽ làm gì với mặt trắng nếu như nó có mặt trắng trong tay? Cũng như cô sẽ làm gì với Ashley nếu cô có được anh ta? Phải, tôi ái ngại cho cô... ái ngại thấy cô ném hạnh phúc đi bằng cả hai tay và vớ ra định tóm bắt một cái gì không bao giờ có thể làm cô hạnh phúc. Tôi ái ngại cho cô vì cô ngốc đến nỗi không hiểu ra rằng hạnh phúc chỉ có được khi những người cùng khuôn kết duyên với nhau. Nếu tôi chết, nếu cô Meli chết và cô được chàng người yêu quý báu, đáng tôn kính của cô, cô có cho rằng cô sẽ sung sướng với anh ta không? Ma quỷ, không! Cô sẽ không bao giờ biết được anh ta ra sao, không bao giờ biết anh ta nghĩ gì, không bao giờ hiểu được anh ta cũng như cô không bao giờ hiểu được âm nhạc, thơ, sách vở hoặc bất kỳ cái gì khác không phải là đồng đô la và các loại tiền. Trong khi, người vợ thân yêu của lòng tôi ơi, chúng ta có thể hoàn toàn hạnh phúc nếu cô dân thêm tí nữa, vì chúng ta rất giống nhau. Cả hai chúng ta cùng đều giả, Xcarlett ạ, và khi chúng ta đã muốn thì không có gì là ngoài tầm chúng ta. Lẽ ra chúng ta đã có thể hạnh phúc vì tôi từng đã yêu cô và tôi hiểu cô đến tận ga ruột, Xcarlett ạ. Ashley không bao giờ hiểu cô cách ấy. Và anh ắt sẽ khinh cô nếu anh ta hiểu như thế... Nhưng không, cô không nên phí cả một đời để mơ mộng đến người đàn ông mà cô không thể hiểu được. Còn tôi, cung ạ, tôi sẽ tiếp tục mơ đến những ả điếm. Và tôi dám cả quyết rằng chúng ta sẽ hòa hợp hơn phần đông các cặp khác.

Chàng đột ngột buông nàng ra và chệnh choạng quay trở lại chỗ bình rượu. Trong

giấy lát, Xcarlett đứng như chôn chân xuống đất, bao ý nghĩ thoát đến thoát đi trong đầu nàng nhanh đến nỗi nàng không sao nắm được ý nghĩ nào đủ lâu để suy xét. Rhett bảo là chàng đã từng yêu nàng. Chàng có nói thật lòng không? Hay đó chỉ là lời thốt ra trong lúc say? Hay là một trong những trò đùa góm ghiếc của chàng? Rồi những là Ashley.. mặt tăng... khóc vùi mặt trắng. Nàng lao vút ra ngoài hành lang tối, chạy bay như ma đuổi. Ôi, giá nàng có thể tới được buồng của mình! Nàng treo gót và chiếc dép lê tuột ra một nửa. Trong khi nàng dừng lại, điên cuồng hát nó ra hân, Rhett mau lẹ như một người Anh điên, đã tới bên nàng trong bóng tối. Hơi thở chàng phả vào mặt nàng nóng hổi và hai tay chàng thô bạo luôn dưới áo choàng, ôm lấy nàng, riết lấy làn da trần.

-Cô tổng cổ tôi đi hoang thành phố trong khi cô săn đuổi anh ta. Thề trước Chúa, đây là một đêm sẽ chỉ có hai người trên giường tôi.

Chàng xóc bồng chàng trong tay và bắt đầu lên cầu thang. Đầu nàng bị ghì chặt vào ngực Rhett và nàng nghe thấy ngay bên tai mình tiếng tim chàng đập thình thịch. Chàng làm nàng đau và nàng sợ hãi kêu lên, tiếng nghẹn lại. Chàng đi lên cầu thang trong bóng tối mù mịt, lên, lên nữa và nàng sợ cuồng cuồng. Chàng lúc này là một kẻ xa lạ điên dại và bóng tối đen kịt này cũng xa lạ với nàng, tối đen hơn cả cái chết. Chàng giống như cái chết, đôi cánh tay bế nàng ghì chặt mà đau. Nghẹn ngạt, nàng rú lên và chàng đột ngột dừng lại trên cầu thang. Rồi lật nhanh người nàng trong vòng tay, chàng cúi xuống hôn nàng một cách man rợ và hết mình đến nỗi trong đầu nàng bỗng sạch trơn không có cái gì khác ngoài bóng tối đang nhấn chìm nàng và đôi môi áp trên môi nàng. Chàng run lên như đang đứng giữa một trận cuồng phong và môi chàng lướt từ miệng nàng đến chỗ chiếc áo choàng tuột khỏi người nàng, thám hiểm miền da thịt êm ái. Chàng thì thầm những gì nàng không nghe rõ, môi chàng đánh thức dậy trong nàng những cảm giác trước nay chưa từng biết đến. Giờ đây, nàng là bóng tối, chàng cũng là bóng tối và trước đó, chẳng có gì hết ngoài bóng tối và môi chàng áp trên da thịt nàng. Bỗng nhiên thân nàng: vui thích, sợ hãi, điên dại, hồi hộp, tự buông thả mình cho những cánh tay quá mạnh, cho một đôi môi quá thô bạo, cho số mệnh cuốn đi quá nhanh. Lần đầu tiên trong đời, nàng gặp một người, một cái gì

mạnh hơn nàng, một người đang lấn át nàng, khuất phục nàng. Không hiểu làm sao, hai cánh tay nàng đã quàng quanh cổ chàng, môi nàng run lên dưới môi chàng và họ bay lên, lại bay lên trong bóng tối, một thứ bóng tối êm dịu, xoáy lộn và bao trùm tất cả.

Sáng hôm sau, khi nàng thức giấc, chàng đã đi khỏi và nếu không có chiếc gối nhàu nát bên cạnh, hẳn nàng có thể nghĩ những điều xảy ra đêm hôm trước chỉ là một giấc mơ cuồng phi lí. Nàng nhớ lại mà đỏ mặt. Và, kéo mền lên quấn quanh vổ, nằm dài tắm trong ánh nắng sớm, nàng cố sắp xếp lại những ý nghĩ lộn xộn trong đầu.

Có hai điều nổi bật hàng đầu. Nàng đã sống mấy năm với Rhett, ăn ngủ với chàng, cãi lộn với chàng và để cho chàng một đứa con – thế mà vẫn chẳng hiểu gì chàng. Người đàn ông đã bế nàng lên cái cầu thang gác tối om là một kẻ xa lạ mà trước đó, nàng thậm trí không ngờ là có ở trên đời. Và bây giờ, mặc dầu cố hết sức, nàng vẫn không thể bắt mình ghét người đó hoặc phần nộ được. Người đó đã làm nhục nàng, làm đau, sử dụng nàng một cách thô bạo suốt một đêm cuồng khát và nàng đã hãnh diện về điều đó.

Ôi, lẽ ra nàng phải lấy làm xấu hổ, phải xua đuổi chính cái hồi ức về những phút hùng hực trong bóng tối xoáy lốc ấy! Một bậc nữ lưu, một bậc nữ lưu quyền quý thật ắt không bao giờ dám cát cao đầu sau một đêm như vậy. Nhưng mạnh hơn nỗi hổ thẹn là kỉ niệm về những cảm giác say sưa ngây ngất, về trạng thái mê li của sự buông thả. Lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy mình sống động, cảm thấy niềm đam mê cũng cuộn cuộn và ban sơ như nỗi kinh hoàng đã xâm chiếm nàng cái đêm chạy khỏi Atlanta, cũng choáng váng một cách ngọt ngào như nỗi căm thù lạnh lùng đã khiến nàng bắn chết tên Yankee dạo nào.

Rhett yêu nàng! Chí ít là chàng đã nói thế và giờ đây làm sao nàng có thể nghi ngờ đến điều đó? Thật kì lạ đến bồi rồi, thật không thể tin được là chàng lại yêu nàng, cái con người xa lạ man rợ ấy mà nàng đã cùng chung sống trong mối quan hệ lạnh nhạt đến thế. Nàng chưa hoàn toàn xác định được mình cảm thấy ra sao về phát hiện này, nhưng một ý nghĩ chợt đến trong đầu khiến nàng bỗng cười to. Chàng yêu nàng, vậy

là cuối cùng nàng đã nắm được chàng. Nàng đã hầu như quên hết điều mong muốn trước kia là bỏ bùa cho chàng mê nàng để có thể vung roi trên cái đầu đen ngạo ngược của chàng. Lúc này nàng nhớ lại và điều này làm cho nàng hết sức thỏa mãn. Chàng đã nắm được nàng một đêm, nhưng bây giờ nàng đã biết thóp chàng. Từ nay trở đi, nàng muốn sao chàng phải làm như vậy. Nàng đã ngậm đắng nuốt cay trước những lời giễu cợt của chàng bao lâu nay, nhưng bây giờ nàng có thể bắt chàng nhảy qua bất cứ cái vòng nào nàng muốn giờ ra.

Nghĩ đến chuyện gặp lại chàng, mặt đối mặt tỉnh táo trong ánh sáng ban ngày, nàng cảm thấy ngợp trong một nỗi ngượng ngùng bứt rứt pha lẫn một niềm vui thích náo nức.

“Minh bồi hồi như một cô dâu vậy “, nàng tự nhủ. “Mà lại là vì Rhett! “ Nghĩ vậy, nàng bỗng khúc khích cười như một con ngó.

Nhưng Rhett không về ăn trưa, cũng chẳng có mặt trong bữa tối. Đêm trôi qua dài lê thê trong đó nàng thao thức đến tận sáng, tai căng ra chờ nghe tiếng chân chàng tra chìa khóa vào ổ. Nhưng chàng không về, nàng phát điên lên vì sợ và thất vọng. Nàng qua nhà băng nhưng chàng không có ở đây. Nàng đến cửa hàng và gật gỏ với tất cả mọi người vì mỗi lần cửa mở cho một người khách vào, nàng đều ngẩng lên nhìn, tìm đập xôn xang, hi vọng đó là Rhett. Nàng đến bãi gỗ và làm tình làm tội Hiu đến nỗi chàng phải trốn sau một đồng gỗ. Nhưng Rhett không tìm nàng ở đó.

Nàng không thể hạ mình hỏi bạn bè xem có gặp Rhett không. Nàng cũng không thể điều tra trong đám gia nhân để dò tin chàng. Song nàng cảm thấy họ biết một điều gì mà nàng không biết. Những người da đen bao giờ cũng biết mọi chuyện. Hai hôm nay, Mammy im lặng một cách khác thường. Bà chỉ quan sát Xcarlett bằng khóe mắt, chẳng nói chẳng rằng. Hết đêm thứ hai sang ngày thứ ba, Xcarlett quyết định đến trình cảnh sát. Có thể chàng đã bị tai nạn, có thể chàng đã bị ngựa hất ngã và đang nằm dưới một cái hồ, không ai cứu giúp. Có thể - ôi, ý nghĩ kinh khủng – có thể chàng đã chết.

Sáng hôm sau, điểm tâm xong và đang đội mũ trong phòng riêng, nàng nghe thấy

tiếng bước chân thoăn thoắt lên gác. Nàng mừng đến là người đi, gieo mình xuống giường. Vừa lúc đó, Rhett bước vào. Chàng vừa cắt tóc, cạo râu, xoa bóp ở hiệu ra, chàng tỉnh táo, nhưng đôi mắt vẫn tia máu và bộ mặt xị ra chứng tỏ những hôm trước chàng đã uống nhiều. Chàng hời hợt vẫy tay chào nàng và nói: “Ồ, helô!”

Làm sao một người đàn ông có thể nói: “Ồ, helô!” như vậy sau khi đã bỏ đi hai ngày rông, không giải thích lý do chi cả? Làm sao chàng có thể hờ hững đến thế với kỉ niệm về cái đêm họ đã qua với nhau như vậy? Không thể thế được trừ phi... trừ phi... ý nghĩ khủng khiếp ấy lại bật lên trong đầu nàng: trừ phi những đêm như vậy là chuyện thông thường đối với chàng. Trong một lát, nàng không sao nói được nói được và quên hết mọi cử chỉ cùng nụ cười duyên dáng định dành cho chàng. Thậm chí chàng cũng không đến hôn nàng cái hôn chiều lệ thường ngày mà chỉ đứng nhìn nàng, miệng nhoẻn cười, một điệu xì – gà hút dở nơi tay.

- Anh đã... anh đã đi đâu?

- Đừng có nói là cô không biết! Tôi nghĩ là lúc này cả tỉnh đã biết. Có lẽ tất cả mọi người đều đã biết, trừ cô. Cô biết câu tục ngữ cổ đấy: “ Người vợ bao giờ cũng là người biết sau cùng “.

- Anh định nói gì vậy?

- Tôi ngờ sau khi cảnh sát xục đến nhà Bel đêm hôm kia thì...

- Nhà Bel... cái... cái mục đàn bà ấy! Anh đã đến với Bel...

- Dĩ nhiên. Tôi còn ở đâu khác nữa? Tôi hi vọng cô đã không lo lắng về tôi.

- Anh rời tôi để đến với ả, sau... sau khi...

- Ôi, lại cái chuyện ấy, chàng khoát một cử chỉ bất cần. Tôi muốn quên cung cách của tôi đi. Xin thứ lỗi cho cách xử sự của tôi trong cuộc gặp gỡ vừa đây của chúng ta. Bữa ấy tôi rất say, như cô biết rành rành, và hoàn toàn bị mê hoặc bởi những bả duyên sắc

của cô... tôi có cần kể ra những gì không nhỉ?

Đột nhiên nàng thấy muốn khóc, muốn nằm lăn ra giường mà nước nở mãi không thôi. Chàng không hề thay đổi, chẳng có gì thay đổi hết và nàng thật là một con rồ, một con rồ ngu xuẩn, hợm hĩnh, ngớ ngẩn nên mới tưởng là chàng yêu mình. Mọi cái đó chỉ là một trò đùa gớm guốc của chàng lúc say như dùng bất cứ ả nào ở nhà Bel. Và bây giờ, chàng trở nên xác xược, nhạo báng, vượt ngoài tầm tay nàng. Nàng nuốt nước mắt, cố trấn tĩnh lại. Không, không thể để cho chàng biết nàng đã nghĩ gì. Nếu chàng biết, chàng sẽ cười cho thối ruột. Được, chàng sẽ không bao giờ biết! Nàng vội ngược nhìn chàng và bắt gặp trong mắt chàng cái tia lấp lánh quen thuộc vẫn làm cho nàng bối rối, với cái vẻ rình ngóng, sắc sảo, hau háu như chờ nàng nói tiếp, hi vọng đó là những lời... à mà chàng hi vọng cái gì nhỉ? Rằng nàng sẽ tự biến mình thành trò hề, quát tháo âm ỉ, cho chàng được một mẻ cười chẳng? Đừng hòng. Đôi lông mày sếch của nàng nhúu lại, lạnh lùng.

- Tất nhiên tôi đã ngờ ngờ quan hệ của anh với con người ấy là thế nào.

- Ngờ ngờ thôi à? Tại sao cô không hỏi tôi để thỏa mãn tính tò mò? Như vậy có phải tôi đã kể cho cô nghe rồi không nào. Tôi đã sống với cô ta từ khi cô và Ashley quyết định rằng hai ta nên ngủ riêng phòng.

- Anh cả gan đứng đó mà huyên hoang với tôi, vợ anh, rằng...

- Ô, xin miễn cho tôi cái sự phẫn nộ đầy đạo đức của cô. Chừng nào tôi còn bỏ tiền thanh toán mọi khoản chi, thì tôi muốn làm gì, cô cũng bất cần. Và cô biết rõ gần đây, tôi đâu có trong trắng như thiên thần. Còn về việc cô là vợ tôi thì... cô cũng chả mấy đoái hoài đến vai trò ấy từ khi sinh Bonni, phải thế không nào? Cô là một món đầu tư chẳng sinh lợi mấy, Xcarlett ạ. Đầu tư vào Bel còn hơn.

- Đầu tư? Anh muốn nói là anh đã cho ả...?

- Tôi nghĩ gọi cho đúng là “gây dựng cơ sở kinh doanh” cho cô ta. Bel là một phụ nữ tinh khôn. Tôi muốn thấy cô ta khá giả và cô ta chỉ cần một điều là có tiền để khởi

một cơ nghiệp riêng. Cô hẳn biết là một người đàn bà có chút tiền mặt có thể làm nên những điều kỳ diệu như thế nào. Cứ xem bản thân cô thì rõ.

- Anh đem so tôi với...

- À, cả hai cô đều là những tay “ phe “ cứng cựa và cả hai đều thành công. Tất nhiên Bel có nhỉnh hơn cô vì cô ấy tốt bụng và đôn hậu hơn...

- Anh có ra khỏi đây không?

Chàng đứng định đi ra cửa, một bên lông mày nhướn lên giễu cợt. Làm sao anh ta có thể lãng mạ mình như thế? Nàng thăm nghĩ, vừa điên máu vừa đau đớn. Chàng đã dụng tâm xúc phạm và làm nhục nàng, và nàng uất ức khi nghĩ mình đã tha thiết mong chàng về nhà như thế nào, trong khi suốt cả thời gian đó chàng đã say bét nhè và cãi lộn với cảnh sát ở một nhà chứa.

- Ra khỏi phòng và đừng có bao giờ đặt chân trở lại nữa. Tôi đã có lần nói anh thế mà anh đã không đủ lịch sự để hiểu cho ta. Từ nay về sau tôi sẽ khóa cửa phòng.

- Không việc gì phải thế.

- Tôi sẽ khóa. Sau cái cách anh hành động đêm hôm nọ... say khướt, ghê tởm...

- Thôi nào mình ơi! Chắc chắn là không ghê tởm lắm đâu!

- Đi ra!

- Đừng lo, tôi đi đây. Và tôi hứa là sẽ không bao giờ làm rầy cô nữa. Thế này là hết rồi. Và tôi nghĩ rằng nếu cô thấy cách cư xử bỉ ổi của tôi là quá đáng không chịu nổi thì tôi sẽ để cho cô li hôn. Chỉ cần cô cho tôi Bonni là tôi sẽ không phản kháng gì hết.

- Tôi không muốn nghĩ đến chuyện làm ô danh gia đình bằng một cuộc li hôn.

- Nếu cô Meli tự nhiên chết, cô sẽ làm ô danh gia đình ngay đấy. Lúc đó cô sẽ li dị tôi

thật nhanh cho mà coi, tôi nghĩ thế mà chóng cả mặt.

- Anh có đi hay không nào?

- Có, tôi đi đâu. Tôi về nhà chính là để nói với cô điều đó. Tôi sắp đi Charlextown và Niu Orlêan và... ồ, phải, một chuyến đi rất dài. Hôm nay, tôi lên đường.

- Ồ!

- Và tôi sẽ đem Bonni theo. Bảo cái con Prixi dỡ hơi ấy gói ghém quần áo đi. Tôi đem theo cả Prixi.

- Anh đừng hòng đem con tôi ra khỏi nhà này.

- Đó cũng là con tôi, Butler phu nhân ạ. Chắc cô không phản đối tôi đưa nó đến Charlextown thăm bà nội nó?

- Bà nội nó, xì! Chẳng lẽ anh lại nghĩ rằng tôi sẽ để anh mang con bé ra khỏi đây khi mà đêm nào anh cũng say và rất có thể lôi nó đến cả những nơi như nhà Bel...

Chàng ném mạnh điều xì gà xuống và nó bốc khói khét lẹt trên thảm, mùi len cháy bốc lên mũi họ. Thoắt cái, chàng đi qua sàn đến bên nạng, mặt sạm đen giận dữ:

- Nếu cô là đàn ông thì tôi đã bẻ gãy cổ cô vì những lời đó. Bởi cô là đàn bà nên tôi chỉ có thể bảo cô ngậm cái miệng chết tiệt của cô lại. Cô tưởng tôi không yêu Bonni, rằng tôi có thể đưa nó đến... con gái tôi! Lạy Chúa, cô ngốc! Còn về chuyện cô điệu bộ ra cái điều ra đây là mẹ thì, hừ, một con mèo còn có tư cách làm mẹ hơn cô! Trước nay, cô đã làm gì cho các con? Uêđ và Ilo sợ cô chết khiếp và nếu không có Melanie Uylkz, chúng ắt không bao giờ biết yêu thương, triu mến là thế nào. Nhưng Bonni, Bonni của tôi! Chẳng lẽ cô lại nghĩ tôi không thể chăm nom nó tốt hơn cô sao? Chẳng lẽ cô lại nghĩ tôi sẽ để co hành hạ nó và đập nát tinh thần nó như cô đã làm với Uêđ và Ilo hay sao? Quỉ tha ma bắt, không! Hãy sửa soạn hành trang cho nó xong xuôi trong vòng một tiếng đồng hồ để tôi đưa nó đi, kéo tôi xin báo để cô biết những gì xảy

ra đêm hôm nọ thành êm dịu ngọt ngào bên cạnh những gì sẽ xảy ra đây. Tôi luôn luôn nghĩ đến một trận đòn bằng roi quất ngựa sẽ cực kì có lợi cho cô.

Chàng quay gót trước khi nàng kịp nói gì và thoăn thoắt đi ra khỏi phòng. Nàng nghe thấy tiếng chàng đi qua tiền sảnh đến phòng chơi của bọn trẻ và mở cửa. Những giọng trẻ con lanh lảnh, líu ríu vui vẻ và nàng nghe thấy giọng Bonni át cả giọng Ilor.

- Ba, mấy hôm ba, ở đâu?

- Đi lùng một tấm da thỏ để quà tặng cho bé Bonni của ba. Thương cho người thân yêu nhất của con một cái hôn đi nào, Bonni... và cả con nữa, Ilor.

CHƯƠNG 55

Chị thân yêu, em không cần chị phân giải gì hết và em cũng không muốn nghe lời nào hết, Melanie cương quyết nói đồng thời đặt bàn tay nhỏ nhắn lên đôi môi đau đớn của Xcarlett, bịt miệng nàng lại. Thậm chí chị mà nghĩ rằng giữa chúng ta còn cần phải phân giải, tức là chị tự sỉ nhục mình, sỉ nhục Ashley và em. Chao, ba chúng mình xưa nay vẫn... như những người lính cùng nhau chiến đấu bao nhiêu năm nay đến nỗi em lấy làm xấu hổ là chị lại nghĩ rằng những chuyện ngồi lê đôi mách có thể chia rẽ chúng ta. Chẳng lẽ chị lại nghĩ em có thể tin là chị và Ashley của em... Chà, sao lại có thể nghĩ vậy! Chị không thấy em biết rõ chị hơn bất cứ ai trên đời này sao? Chẳng lẽ chị nghĩ rằng em đã quên tất cả những điều vị tha tuyệt vời mà chị đã làm vì Ashley, vì Bui và em... tất cả, từ việc cứu sống em cho đến việc nuôi chúng em khỏi chết đói! Chẳng lẽ chị lại nghĩ rằng trong khi em vẫn có thể nhớ hình ảnh chị gần như chân không bước đi trong luống cày theo sau con ngựa Yanki, hai tay phòng rộp lên, cốt để em và cháu bé có cái gì ăn, mà lại đi tin những điều ghê gớm như vậy về chị sao? Em không muốn nghe chị phân trần một lời nào đâu. Xcarlett Âuhero! Không một lời nào!

-Nhưng... Xcarlett lúng túng và ngừng bật.

Rhett đã rời thành phố cùng với Bonni và Prixi một giờ trước đây và Xcarlett đã xấu hổ, cáu giận lại thêm phiền muộn cô đơn. Hơn nữa, gánh nặng của cảm giác phạm tội với Ashley cùng thái độ bệnh vực của Melanie khiến nàng không chịu đựng nổi. Giá như Melanie tin lời印第和 và Ashley mà phớt lờ hoặc chào mát nàng tại cuộc tiếp tân thì nàng còn có thể ngẩng cao đầu và chống trả bằng mọi thứ vũ khí mình có. Nhưng giờ đây, nhớ lại lúc Melanie đứng che chở cho nàng trước mối đe dọa tiêu tan thanh danh, đứng như một lưỡi gươm mỏng mảnh lấp lánh, nàng thấy chỉ còn cách thú thật là duy nhất lương thiện. Phải, nói toẹt hết ra cái buổi khởi đầu xa xôi trong hàng hiên đầy nắng ở ấp Tara.

Lương tâm nàng, một lương tâm Thiên Chúa giáo tuy bị ức chế lâu ngày vẫn còn khả năng vùng dậy, đang thôi thúc nàng. “Con hãy thú thật những tội lỗi của mình và sám hối trong buồn đau và ăn năn“, bà Ilon đã nói với nàng như vậy hàng trăm lần và trong cơn khủng hoảng này, những giáo huấn tôn giáo của bà Ilon trở lại nắm chặt lấy nàng. Nàng sẽ thú nhận – phải, thú tất cả mọi điều, từng ánh mắt nhìn, từng lời nói, cả những cái vuốt ve hiềm hoi – rồi Chúa sẽ làm cho nàng bớt đau đớn và ban cho nàng sự thanh tĩnh. Và công cụ để hành xác nàng sẽ là những hình ảnh dễ sợ của bộ mặt Melanie từ yêu tin nồng nhiệt chuyển sang kinh tởm nghi ngờ. Ôi, đó là một sự hành xác sám hối quá nặng nề, nàng khắc khoải nghĩ thầm, phải suốt đời nhớ đến vẻ mặt của Melanie, biết rằng Melanie biết hết tất cả cái nhỏ nhen, đê tiện, tính chất phản bội hai mặt trong tâm mình!

Trước đây có lần, cái ý định ném thẳng sự thật vào mặt Melanie để chọc tức và nhìn thấy cái thiên đường hư ảo của nàng sụp đổ, đã làm cho Xcarlett say sưa – một điều bổ bèn cho dù hậu quả có tai hại đến đâu chẳng nữa. Nhưng giờ đây, mọi cái đó thoát cái đã thay đổi và chẳng có gì nàng ít mong muốn hơn. Nàng không hiểu tại sao lại thế. Đầu óc nàng hỗn độn những ý nghĩ xung đột nhau quá dữ dội khiến nàng không sao ép đi cho yên tâm được. Nàng chỉ biết rằng nếu xưa kia nàng đã muốn giữ sao cho mẹ nàng nghĩ là nàng thùy mị, tốt bụng, tâm hồn trong trắng, thì nay nàng cũng muốn duy trì sự quý trọng của Melanie một cách tha thiết như thế. Nàng chỉ biết rằng mình bất cần thiên hạ hoặc Ashley hoặc Rhett nghĩ gì về mình, song không thể để cho Melanie nhìn nàng khác đi so với cách nhìn từ trước đến nay.

Nàng sợ nói sự thật với Melanie, nhưng một trong những bản năng lương thiện hiềm hoi của nàng trời dậy, một thứ bản năng nó không để cho nàng tự hóa trang bằng những màu giả trá trước mặt người phụ nữ đã đấu tranh bảo vệ nàng. Cho nên sáng nay, ngay sau khi Rhett và Bonni rời khỏi nhà là nàng liền vội vã đến Melanie.

Nhưng nàng vừa áp úng thốt ra những lời đầu tiên: “Melanie, tôi cần phải phân giải về chuyện hôm nọ...“, Melanie đã dứt khoát ngăn nàng lại, không cho nói tiếp. Sợng sùng nhìn vào đôi mắt đen long lanh yêu thương và giận dữ, Xcarlett, lòng nặng trĩu,

biết mình sẽ không bao giờ được hưởng sự yên tĩnh và thanh thản tiếp theo sau lời xưng tội. Melanie, bằng những lời đầu tiên, đã chặn đứng mãi mãi hướng hành động ấy. Với một niềm xúc động hạo hoả mới cảm thấy từ sau khi trưởng thành, Xcarlett hiểu ra rằng tìm cách làm vui nhẹ con tim bị dằn vặt của mình chỉ hoàn toàn ích kỷ mà thôi: Như thế là trút gánh nặng của mình lên vai một con người hồn nhiên tin cậy mình. Nàng nợ nần Melanie vì Melanie đã bênh vực nàng và món nợ này chỉ có thể trả bằng im lặng. Nếu như nàng phá hoại đời Melanie bằng cách lộ cho chồng biết cô ấy là kẻ bạc tình với sự đồng lõa của người bạn gái mà cô hằng yêu quý, thì quả là một sự trả ơn độc ác biết mấy! “Mình không thể noid với cô ấy được”, nàng khổ não nghĩ thầm. “Không đời nào, dù lương tâm có cắn rứt mình đến chết”. Tự dung, nàng nhớ đến câu nói say bết nhè của Rhett: “Cô ấy không thể quan niệm những người mình yêu lại phạm điều ô nhục... Cầu sao cái đó sẽ thành cây thập tự mà cô phải mang suốt đời”.

Phải, đó sẽ là cây thập tự nàng phải mang cho đến chết để giữ cho nỗi đau này cam lặng trong lòng, để mang nỗi hổ nhục như chiếc áo vải tóc của thầy tu khổ hạnh cho nó chà xát vào người mỗi khi nhận một ánh nhìn hay một cử chỉ âu yếm của Melanie suốt dòng năm tháng, để mãi mãi phải kìm nén nỗi thôi thúc muốn gào lên: “Đừng có tốt đến thế! Đừng có bênh vực tôi! Tôi không xứng đáng được như vậy!”

“Giá cô đừng có ngốc vậy – ngốc nghếch hồn nhiên, dịu dàng, giàu đức tin – phải, đừng có thế, thì còn đỡ cực cho tôi hơn”, nàng tuyệt vọng nghĩ thầm. “Tôi đã mang bao nhiêu gánh nặng, nhưng đây sẽ là gánh nặng cực nhọc nhất, cay đắng nhất của đời tôi!”.

Melanie ngồi trong một chiếc ghế thấp đối diện với Xcarlett, chân gác vững chãi trên một chiếc nệm cao đến nỗi đầu gối dựng lên như trẻ con, một tư thế mà nàng ắt chẳng bao giờ chọn nếu không giận dữ tới mức quên cả mọi phép tắc hợp thức. Nàng cầm trong tay một dải đăng ten, đẩy đi đẩy lại mũi kim loang loáng, hung dữ như đang vùng kiếm trong một cuộc đấu sống mái.

Nếu Xcarlett đang giận dữ như thế, hẳn nàng đã giậm chân, găm thét như ông Giêrôld

vào thời sung mãn nhất, cầu Thượng Đế chứng kiến tình hai mặt, lừa lọc đáng nguyên rủa của loài người và thốt ra những lời đe dọa trả đũa nghe đến lạnh xương sống. Nhưng Melanie chỉ có mũi kim loang loáng và đôi lông mày thanh tú nhú xuống sống mũi là chứng tỏ lòng nàng đang sôi sục. Giọng nàng lạnh lùng và lời lẽ ngắn gọn hơn lúc bình thường. Nhưng những ngôn từ mạnh mẽ nàng dùng nghe thật xa lạ bởi Melanie vốn hòa hoãn lắm mới phát biểu một ý kiến và không bao giờ thốt ra một lời bất nhã. Và Xcarlett chợt hiểu rằng những người thuộc gia đình Uylkz và gia đình Hemoton có thể nổi xung dữ dội không kém, thậm chí còn hơn những người thuộc gia đình Âuhero.

- Em đã quá ớn nghe mọi người chỉ trích chị, Xcarlett thân yêu a, Melanie nói, và đây là giọt nước mắt làm tràn cốc, em sẽ tỏ thái độ về chuyện này. Mọi sự này xảy ra là vì người ta ghen ghét chị, vì chị thông minh và thành công. Chị đã thành công trong những việc mà cả đàn ông cũng thất bại. Ô, chị thân yêu, chị đừng phật lòng vì em đã nói thế. Em không có ý bảo rằng chị đã không giữ đúng cốt cách phụ nữ hoặc đã làm mất giới tính như bao nhiêu kẻ đã nói. Bởi vì đâu phải thế. Chỉ tại người ta không hiểu chị và cứ thấy phụ nữ thông minh là họ không chịu nổi. Song không phải vì chị thông minh, chị thành công mà thiên hạ có quyền bịa chuyện rằng chị và Ashley... Ôi, thiên địa quỷ thần!

Tính quyết liệt nhẹ nhàng của câu tán thán cuối cùng này, nếu ở miệng một người đàn ông, hẳn đã thành lời báng bỏ rành rành. Xcarlett trân trân nhìn nàng, hoảng lên vì cơn bùng nổ chưa từng thấy như vậy.

- Vậy mà họ lại đến nói với em những điều dối trá do họ bày đặt ra nữa chứ - Artsi, Indio, bà Elxinh! Làm sao họ cả gan thế! Dĩ nhiên, bà Elxinh thì không đến đây. Không, quả thực bà ta không đủ can đảm. Nhưng bà ta xưa nay vẫn ghét chị, chị thân yêu a, bởi vì chị được ngưỡng mộ hơn Fanni. Và bà ta rất tức chị đã không để Hiu cai quản xưởng cưa nữa. Song chị phé Hiu là chí phải. Anh ta chỉ là một gã vô tích sự, đoảng vại, ngờ nghệch! (Đùng một cái, Melanie gạt bỏ người bạn chơi thua nhỏ, chàng phò mã hồi nàng đang độ tuổi trăng rằm). Về Artsi thì đúng là tại em. Đáng ra em

không nên chứa chấp cái lão già lưu manh ấy. Ai nấy đều bảo em thế, nhưng em không nghe. Lão không ưa chị vì chuyện dùng bọn tù khổ sai, chị thân yêu ả, nhưng lóa là cái thá gì mà dám phê phán chị? Một kẻ sát nhân, mà lại là giết người đàn bà cơ chứ! Thế mà sau tất cả những gì em đã giúp lão, lão còn đến nói với em... Giá Ashley có bán bỏ lão, em cũng không mấy may thương xót. Phải, em đã bảo lão cuộn gói và lão hết sức tui nghỉu, em đảm bảo với chị thế! Giờ đây, lão đã đi khỏi thành phố. Còn về Indiơ, đồ đê tiện! Chị thân yêu, ngay từ lần đầu tiên trông thấy chị và Indiơ bên nhau, em đã không thể không nhận ra rằng cô ta ghen tị với chị và căm ghét chị vì chị xinh đẹp hơn biết bao và có biết bao chàng theo đuổi. Cô ta đặc biệt căm ghét chị về chuyện Xtuốt Tarlton. Cô ta cứ ử ề suy nghĩ về Xtuốt đến nỗi... ôi, em rất không muốn nói vậy về em gái của Ashley, nhưng theo em, cô ấy nghĩ nhiều quá đâm quẩn trí! Không có cách nào khác để giải thích hành động của cô ấy... Em bảo cô ta đừng bao giờ đặt chân vào nhà này nữa và nếu em nghe thấy cô ta thả ra một lời bóng gió đê mạt như thế, em sẽ... em sẽ gọi cô ta là kẻ dối trá ngay trước đông đảo mọi người!

Melanie ngừng nói và đột nhiên vẻ giận dữ bỗng biến khỏi mặt nàng nhường chỗ cho một nỗi buồn chìm đắm. Melanie có trọn vẹn cái tinh thần trung nghĩa nhiệt thành với họ tộc vốn là đặc điểm của người Giorgia và ý nghĩa về mọi sự lục đục trong gia đình làm tim nàng đau như xé. Nàng do dự một lúc. Nhưng Xcarlett vẫn là thân yêu nhất, Xcarlett chiếm ngôi vị cao nhất trong tim nàng và nàng ngay thẳng nói tiếp:

- Cô ấy trước nay vẫn ghen tức vì em yêu chị nhất, chị thân yêu ả. Cô ấy sẽ không bao giờ được đến nhà này nữa, còn em sẽ không bao giờ đặt chân đến nhà nào tiếp cô ấy. Ashley cũng đồng ý với em, nhưng anh ấy gần như vỡ nát tim vì việc chính em gái anh ấy lại đi nói với một...

Nghe nhắc đến tên Asley, thần kinh quá căng thẳng của Xcarlett hết chịu nổi. Nàng òa lên khóc. Đến bao giờ nàng mới thôi xia dao vào tim chàng? Ý muốn duy nhất của nàng là làm cho chàng được hạnh phúc, yên ổn, thế nhưng dường như lần nào nàng cũng gây tổn thương cho chàng. Nàng đã làm đắm đời chàng, đập nát lòng tự hào và tự tôn của chàng, phá tã sự yên tĩnh nội tâm, sự thanh thản dựa trên đức chính trực. Và

giờ đây, nàng đã chia cắt chàng khỏi người em gái mà chàng yêu tha thiết. Để cứu thanh danh của bản thân nàng và hạnh phúc của vợ, chàng phải hi sinh印第, bôi bác hình ảnh cô ta như một mụ gái già gian dối, dở điên dở dại và đầy lòng ghen ghét, trong khi trên thực tế, mọi nghi ngờ và mọi lời kết tội của Ashley nhìn vào mắt印第, chàng đều có thể thấy sự thật lấp lánh trong đó, sự thật và oán trách cũng như cái vẻ khinh bỉ lạnh lùng mà những người thuộc gia đình Uylkz xưa nay vốn biểu hiện lão luyện như những bậc thầy.

Vốn biết Ashley trọng danh dự hơn cả mạng sống, Xcarlett chắc chàng đau đớn quằn quại lắm. Cũng như Xcarlett, chàng buộc phải núp sau váy Melanie. Tuy ý thức được sự cần thiết phải ứng xử như thế và biết rằng mình phải chịu trách nhiệm chính về cái thế trớ trêu của Ashley, song... song..., nhi nữ thường tình, nàng vẫn thấy là mình sẽ kính trọng chàng hơn, nếu chàng bắn bỏ Arsti rồi thừa nhận mọi điều với Melanie và với cả thế gian. Nàng biết mình không công bằng, nhưng nàng đang quá khổ sở còn bụng dạ đâu mà lí đến những điểm tinh vi như vậy. Một lời chọc tức đầy miệt thị của Rhett trở lại trong trí nhớ nàng và nàng tự hỏi không biết trong vụ lộn xộn này, Ashley có thực sự đáng mặt nam nhi hay không. Và lần đầu tiên, một phần ánh hào quang bao bọc quanh Ashley từ buổi đầu nàng phải lòng chàng, bắt đầu phai mờ từ lúc nào không biết. Bùn nhơ tội hổ và tội lỗi nhuộm đầy người nàng cũng vậy sang chàng. Nàng kiên quyết cố gắng dẹp hết ý nghĩ ấy đi, nhưng nó chỉ làm nàng khóc dữ hơn.

-Đừng! Đừng khóc! Melanie kêu lên, buông dải đăng ten xuống và lao đến bên chiếc xôfa, ôm đầu Xcarlett kéo dựa lên vai mình. Đáng ra em không nên nói chuyện ấy, làm cho chị khổ tâm đến thế. Em biết chị hẳn phải thấy khủng khiếp như thế nào. Chúng ta sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện đó nữa. Phải, không bao giờ nữa, dù là giữa hai ta hay với bất kỳ ai khác. Ta sẽ coi như chuyện ấy không hề xảy ra. Nhưng (nàng nói thêm, bình tĩnh và dửng dưng), tôi sẽ cho印第 và bà Elxinh biết tay. Họ đừng có mà nghĩ rằng họ có thể loan truyền những điều bịa đặt về chồng tôi và chị dâu tôi được đâu. Tôi sẽ làm cho cả hai không dám cất cao đầu ở Atlanta. Và ai mà tin lời họ và tiếp họ sẽ là kẻ thù của tôi.

Rầu rĩ nhìn về tương lai, Xcarlett biết rằng mình đã trở thành nguyên nhân của một mối quan hệ cừu địch sẽ chia rẽ cả gia đình lẫn thành phố trong nhiều thế hệ.

Melanie giữ đúng lời hứa. Nàng không bao giờ nhắc lại chuyện đó với Xcarlett hay với Ashley. Cũng chẳng bàn tán với bất kỳ ai nữa. Nàng giữ một thái độ dửng dưng lạnh lùng có thể nhanh chóng chuyển thành vẻ lịch sự giá băng nếu ai đó dám đả động xa xôi đến vấn đề đó. Trong những tuần tiếp theo cuộc tiếp tân đột xuất, khi Rhett bí mật biến mất và cả thành phố náo động, Melanie quyết liệt không khoan nhượng những người phỉ báng Xcarlett, bất kể đó là bạn cũ thân thiết hay họ hàng máu mủ. Nàng không nói, mà hành động thực sự.

Nàng bám kè kè bên Xcarlett như hình với bóng. Nàng thuyết phục Xcarlett sáng sáng cứ đến cửa hàng và bãi gỗ như thường lệ và nàng cũng đi theo. Nàng ép Xcarlett chiều chiều đánh xe đi chơi, mặc dù Xcarlett ngại phơi mình trước con mắt tò mò hau háu của hàng phố. Và ngồi bên nàng trong xe là Melanie đưa nàng đi thăm các nhà vào những buổi tiếp tân, tế nhị kéo nàng vào những phòng khách mà hơn hai năm nay Xcarlett không đặt chân tới. Và với cái vẻ thách thức “đã – yêu – tôi – thì – phải – yêu – vật – cung – của – tôi” lồ lộ trên mặt, Melanie thản nhiên trò chuyện với các bà chủ ngõ ngàng.

Vào những buổi tiếp tân đó, nàng bắt Xcarlett phải đến sớm và ở lại mãi đến khi những người khách cuối cùng đã ra về, bằng cách đó triệt mọi cơ hội để các bà tùm tùm ba bàn ra tán vào cho sượng miệng. Điều này cũng gây đôi chút bất bình. Những cuộc viếng thăm đó là một cực hình đặc biệt đối với Xcarlett nhưng nàng không dám từ chối Melanie. Nàng ghét ngồi giữa những đám phụ nữ ngoài mặt thon thót nói cười mà trong bụng vẫn tự hỏi thăm là nàng có thật sự bị bắt quả tang phạm tội ngoại tình hay không. Nàng biết nếu không vì yêu quý Melanie thì những người đàn bà này ắt không thêm nói với nàng và điều đó làm nàng căm uất. Song nàng cũng biết rằng một khi đã tiếp nàng, họ sẽ không thể ngoảnh mặt làm ngơ với nàng sau này.

Nét đặc điểm trong sự nhìn nhận Xcarlett là không mấy ai dựa trên toàn bộ con người nàng mà đánh giá, dù là để bênh vực hay phê phán. Thái độ phổ biến là:” Con người

này có gan làm mọi chuyện “. Xcarlett đã tự chuốc lấy quá nhiều kẻ thù nên bây giờ chẳng có thể có nhiều người bên vực. Lời nói và hành động của nàng đã cắt cứa quá nhiều con tim nên không mấy ai bận tâm đến chuyện vụ bê bối này có làm nàng thương tổn hay không. Nhưng tất cả đều hết sức lo sao cho khỏi xúc phạm Melanie hoặc印第和 và đông tố xoay quanh họ hơn là Xcarlett, tập trung vào câu hỏi duy nhất:印第和 có nói dối hay không?

Những người đứng về phe Melanie đặc biệt chỉ ra rằng những ngày này Melanie luôn luôn ở bên Xcarlett. Lẽ nào một phụ nữ trọng nguyên tắc đạo đức như Melanie lại đi bên vực một người đàn bà tội lỗi, nhất là phạm tội với chính chồng mình? Không dứt khoát là không!印第和 chỉ là một cô gái già dở hơi căm ghét Xcarlett, đặt điều cho nàng rồi dụ hoặc Artsi và bà Elxinh tuân theo những lời bịa đặt của cô ta thôi.

Những – phe ủng hộ印第和 vẫn lại – nếu Xcarlett không phạm tội thì thuyền trưởng Butler đi đâu? Tại sao anh ta không ở đây bên cạnh vợ, tiếp thêm sức mạnh cho cô ta bằng sự đồng tình ủng hộ của mình? Đó là một câu hỏi không ai trả lời được và khi nhiều tuần qua đi, với tin đồn lan đi là Xcarlett đã có mang, nhóm thân của印第和 gặt gù mãi nguyện. Đó không thể là con của thuyền trưởng Butler, họ cả quyết. Từ quá lâu, việc hai người li thân và đối với nhau như người dung đã thành chuyện công khai làm cả thành phố dị nghị.

Cứ thế lời ong tiếng ve ồn ã, chia rẽ mọi người trong thành phố, phân biệt cả cái thị tộc vốn rất gắn bó gồm các gia đình Hemolton, Uylkz, Bat, Uytman và Uylfild. Mọi người trong họ tộc đều buộc phải đứng hẳn về một phía. Không có đất trung lập. Đã có Melanie với vẻ trang nghiêm lạnh lùng, và印第和, với miệng lưỡi gay gắt chua cay, lo chuyện đó. Nhưng dù đứng về phía nào, tất cả những người trong họ đều hậm hực vì chuyện Xcarlett là nguyên nhân sự rạn vỡ này. Không ai cho là đáng phải chia phe phái vì nàng. Và dù đứng về phe nào, họ cũng đều lấy làm tiếc là印第和 đã hứng lấy cái việc vạch áo cho người xem lưng và kéo Ashley dính líu vào vụ bê bối nhơ nhuốc này. Nhưng bây giờ, khi cô ta đã nói ra, nhiều người xô đến bên vực và đứng về phía cô chống lại Xcarlett, mặc dầu những người khác yêu Melanie quyết ủng hộ nàng và

Xcarlett.

Một nửa thành phố Atlanta là bà con thân thích hoặc tự xưng là bà con thân thích của Melanie hoặc印第. Dây mơ dề má các kiểu, anh chị em họ, con chú con bác, con cô con cậu, con dì con già, nhằng nhịt phức tạp đến nỗi không ai, trừ phi sinh trưởng ở Georgia, có thể phân biệt được. Xưa nay họ vốn là một tập thể có tính chất thị tộc mà, vào những lúc gay go, thường trình diện trước thế gian như một khối liên kết vững vàng che chắn cho nhau bất kể ý kiến riêng từng người về ứng xử cá nhân các bà con khác nhau như thế nào. Trừ cuộc chiến tranh du kích do bà cô Pitti tiến hành chống lại ông bác Henri, vốn chỉ là đầu đề vui cười trong gia tộc bao năm nay, trong quan hệ thân tộc chưa hề có một rút nạt nào cả. Họ là những con người dịu dàng, kín đáo, nói năng điềm đạm, thậm chí không có cái thói cãi cọ vặt một cách dễ thương vốn là đặc điểm của phần lớn các gia đình ở Atlanta.

Nhưng giờ đây, họ chia làm hai phe và thành phố được chứng kiến những anh chị em họ xa gần, kéo bè kéo cánh trong một vụ lôi thôi tai tiếng chưa từng thấy ở Atlanta. Điều này gây khó khăn lớn và thử thách tài ứng xử cùng tính kiên nhẫn của nửa phần còn lại không có quan hệ họ hàng với họ, vì mối cừ địch印第 – Melanie đã gây rút nạt trong hầu hết các tổ chức xã hội: Hội Đệ Tử của Tali (1). Câu lạc bộ Khâu May và Cô Nhi Quả Phụ của Liên bang, Hội Làm Đẹp Phần Mộ Các Liệt Sĩ Vinh Quan, Câu Lạc Bộ Âm Nhạc Đêm Thứ Bảy, Hội Khiêu Vũ Phụ Nữ, Thư Viện thanh niên, đều chịu hậu quả. Cả bốn nhà thờ với các ban nữ hỗ trợ và các hội truyền giáo cũng vậy. Người ta phải hết sức thận trọng để tránh đưa những thành viên của hai phe đối lập vào cùng ban hệ.

Vào những chiều tiếp tân thường kì ở nhà, các phu nhân vào Atlanta từ bốn giờ đến sáu giờ, cứ lo ngay ngáy, sợ Melanie và Xcarlett đến đúng lúc印第 cùng những bà con trung thành với cô đang ở trong phòng khách.

Trong toàn thể gia tộc, bà cô Pitti tội nghiệp là người khổ sở nhất. Vốn không ao ước gì hơn là sống trong tình thương yêu của họ hàng, bà Pitti, trong vụ này, những muốn đứng giữa, cụ đạo cũng ừ, ông sư cũng gật. Khốn nỗi, cả cụ đạo lẫn ông sư đều không

cho phép cụ làm thế.

Indiơ ở với bà cô Pitti và nếu bà đứng về phe Melanie như bà muốn, Indiơ sẽ bỏ đi. Và nếu Indiơ bỏ đi, bà Pitti tội nghiệp sẽ xoay sở ra sao? Bà không thể sống một mình được. Bà sẽ phải kiếm một người lạ về ở với bà, hoặc sẽ phải đóng cửa nhà mình, đến ở với Xcarlett. Bà cô Pitti mang máng cảm thấy rằng thuyền trưởng Butler sẽ không phản đối chuyện ấy. Hoặc giả bà sẽ phải đến ở với Melnaie và ngủ ở cái khoang nhỏ dành cho Biu làm buồng trẻ.

Bà Pitti chẳng yêu Indiơ gì cho lắm vì những cung cách khô khan, ương ngạnh cùng những tín niệm cuồng nhiệt của cô khiến bà sờ sợ. Nhưng nhờ cô, bà mới có thể duy trì được cuộc sống thoải mái trong nhà mình, mà bà Pitti thì vốn bao giờ cũng dễ nghiêng ngả bởi những suy tính về tiện nghi cá nhân hơn là bởi những vấn đề đạo đức. Vì thế nên Indiơ ở lại.

Nhưng sự có mặt của cô trong nhà bà cô Pitti thành tâm bão vì cả Xcarlett lẫn Melanie đều hiểu đó có nghĩa là bà đứng về phe Indiơ. Xcarlett dứt khoát từ chối không góp tiền cung phụng bà Pitti nữa chừng nào Indiơ còn ở dưới mái nhà đó. Hàng tuần, Ashley gửi tiền cho Indiơ và hàng tuần, Indiơ hiêu hãnh và lặng lẽ gửi trả lại, khiến cho bà Pitti vừa hoảng vừa tiếc rẻ. Tình trạng tài chính của ngôi nhà gạch đỏ ất sẽ khốn đốn nếu không có sự can thiệp của ông bác Henri và bà Pitti lấy làm nhục phải ngửa tay nhận tiền của ông anh.

Bà Pitti yêu Melanie hơn bất kì ai trên đời, trừ bản thân bà, và bây giờ Meli xử sự như một người dung, lạnh lùng và lịch sự. Mặc dù gần như ở ngay sân sau nhà bà Pitti, nàng không hề qua rào sang lấy một lần, trong khi trước kia, mỗi ngày nàng thường thì thọt chạy qua chạy lại hàng chục bận. Bà Pitti sang thăm, khóc lóc, cam đoan là bà nhất mực yêu thương và sùng mộ nàng, nhưng Melanie bao giờ cũng từ chối không bàn đến chuyện ấy và không một lần sang đáp lễ.

Bà Pitti rất hiểu mình chịu ơn Xcarlett những gì – gần như chính cuộc sống của bà. Rõ ràng, trong những ngày đen tối sau chiến tranh, khi bà Pitti đứng trước sự lựa chọn:

hoặc ông anh Henri, hoặc chết đói, Xcarlett đã duy trì ngôi nhà cho bà, nuôi bà ăn, mặc và khiến bà có thể cất cao đầu trong xã hội Atlanta. Và từ khi Xcarlett tái giá và dọn sang nhà riêng của mình, nàng là hiện thân của sự hào phóng đối với bà. Còn tay thuyền trưởng Butler vừa dễ sợ vừa đầy sức quyến rũ... thường thường sau khi anh ta cùng Xcarlett đến thăm, bà Pitti lại thấy những túi tiền mới toanh đầy giấy bạc trên chiếc bàn chân quì của mình, hoặc những chiếc mùi soa đăng ten thắt nút gói những đồng tiền vàng, được bỏ lén vào hộp đồ khâu từ lúc nào không biết. Rhett bao giờ cũng thề là không biết gì về chuyện ấy và rất lỗ măng kết tội bà có một người thâm yêu trộm nhó. Người đó, anh ta thường khẳng định, chính là cụ cố Meriêuêzơ rậm ria.

- Phải, bà Pitti nợ Melanie tình yêu thương, nợ Xcarlett sự an toàn, còn Indio thì bà nợ gì? Chẳng nợ gì hết, trừ một điều là sự có mặt của Indio khiến cho bà khỏi phải rút bỏ cuộc sống thú vị và tự quyết định lấy mọi sự cho mình. Như vậy thì thật là buồn và quá, quá thô tục, và bà Pitti vốn cả đời chưa bao giờ quyết định một điều gì, đành chỉ để mặc mọi sự cứ tiếp tục như cũ và kết quả là mất bao nhiêu thì giờ khóc ròng, không ai an ủi.

Rốt cuộc một số người hoàn toàn thành tâm tin rằng Xcarlett vô tội, không phải vì đức hạnh cá nhân của nàng, mà vì Melanie tin là thế. Một số, mặc dầu trong bụng vẫn chưa tin hẳn, vẫn tỏ ra lịch sự với Xcarlett và đi lại thăm nàng vì họ yêu quý Melanie và muốn giữ tình cảm của nàng. Những người về phe Indio gặp Xcarlett chỉ cúi chào lạnh lùng và một số ít công nhiên lờ nàng đi. Những người này làm cho Xcarlett vừa ngượng vừa tức điên, nhưng nàng hiểu rằng nếu không có sự bênh vực và hành động nhanh chóng của Melanie, cả thành phố hẳn đã ra mặt chống lại nàng và nàng đã trở thành một kẻ bị xã hội ruồng bỏ.....

(1) Nữ thần của hài kịch và thơ đồng quê.

CHƯƠNG 56

Margaret Mitchell

Cuốn Theo Chiều Gió

Chương LVI

Rhett đi đã được ba tháng và trong thời gian đó, Xcarlett không nhận được một chữ nào của chàng nàng không biết chàng ở đâu hoặc còn đi đến bao giờ. Thực tình, nàng không biết liệu chàng có trở về nữa hay không. Thời gian này, nàng đi làm việc, đầu ngẩng cao mà tim trĩu nặng. Về thể chất, nàng cảm thấy không được khỏe khoắn gì, nhưng bị Melanie ép, hàng ngày nàng vẫn đến cửa hàng và cố làm ra vẻ quan tâm đến các xưởng cưa. Nhưng lần đầu tiên, nàng cảm thấy chán ngấy cái cửa hàng và mặc dầu công việc kinh doanh ở đó chạy gấp ba năm ngoái, tiền vào như nước, nàng vẫn không thiết và thường cau có, gắt gỏng với các nhân viên bán hàng. Xưởng cưa do Jonni Gheligo quản lí đang độ phát đạt, bãi gỗ luôn luôn bán hết veo, nhưng mọi việc làm và lời nói của Jonni đều không làm nàng hài lòng. Cuối cùng, vốn cũng máu Ailen như nàng, Jonni nổi khùng lên vì những hạch sách của nàng và dọa thôi việc, sau một tràng dài báng bổ kết thúc bằng “xin kếu bà cả hai tay và dành cho bà lời nguyên rủa của Cromwell (1) “. Nàng phải xoa dịu bằng lời cáo lỗi đê mạt nhất.

Nàng không bao giờ đến xưởng cưa giao cho Ashley phụ trách, cũng chẳng đến văn phòng bãi gỗ vào những lúc nàng chắc có chàng ở đó. Nàng biết chàng tránh gặp nàng, biết rằng sự có mặt thường xuyên của mình bên nhà chàng, do lời mời không thể từ chối được của Melanie, là một cực hình cho chàng. Họ không bao giờ nói chuyện riêng với nhau, mà nàng thì rất muốn hỏi chàng đôi điều. Nàng muốn biết chàng có căm ghét nàng hay không và đích xác, chàng đã nói với Melanie những gì. Nhưng chàng luôn giữ một khoảng cách với nàng và câm lặng khản cầu nàng đừng nói. Nhìn thấy mặt chàng già đi, phờ phạc vì hối hận, lòng nàng càng nặng trĩu buồn khổ. Và việc xưởng cưa do chàng cai quản tuần nào cũng thua lỗ lại chất thêm một

điều bực mình mà nàng không thể nói ra.

Sự bất lực của chàng trước tình hình hiện tại làm nàng khó chịu. Nàng không biết chàng có thể làm gì để cải thiện tình hình nhưng nàng cảm thấy chàng phải làm một cái gì. Ở địa vị chàng, Rhett ắt đã làm một cái gì. Rhett bao giờ cũng hành động, dù là hành động lầm lạc và vì thế nàng bắt buộc phải kính trọng Rhett.

Giờ đây, khi cơn cuồng giận đối với Rhett đã xẹp và những lời lăng nhục của chàng đã nhạt đi, nàng bắt đầu thấy nhớ chàng và càng nhớ dữ khi ngày nối ngày qua đi không có tin tức gì của chàng. Từ cái mớ cảm giác hỗn độn do chàng để lại – mê li ngây ngất, cuồng nộ, đau đớn nát lòng, tự hào bị xúc phạm – nổi chán nản ngoi lên, đậu trên vai nàng như một con quạ rình xác chết. Nàng nhớ chàng, nhớ cái suồng sã nhẹ nhàng của chàng khi kể những giai thoại khiến nàng cười rĩ, nhớ nụ cười giấu cợt của chàng nó qui mọi chuyện rắc rối trở về đúng tầm của chúng, thậm chí nhớ cả những lời châm chọc khiến nàng phát cáu vặt lại. Trên tất cả, nàng nhớ chàng vì không có ai để trò chuyện. Về mặt này, Rhett thật tuyệt vời. Nàng có thể, không chút xấu hổ, thậm chí còn hãnh diện, kể lại nàng đã lột nhẵn một số người thế nào và chàng sẵn sàng tán thưởng, trong khi những người khác mới chỉ nghe nhắc đến những chuyện như vậy đã ra vẻ kinh tởm.

Vắng chàng và Bonni, nàng thấy cô đơn. Nàng nhớ con bé hơn nàng tưởng. Nhớ lại những lời gay gắt cuối cùng chàng ném vào mặt nàng khi nhắc đến Uêđ và Ilo, nàng cố gần gũi với các con để lấp một số giờ trống trải, nhưng vô ích. Những lời của Rhett cùng với phản ứng của hai đứa bé mở mắt cho nàng thấy một sự thật đau xót đến bàng hoàng. Trong những ngày thơ ấu của chúng, nàng đã quá bận rộn, quá lo lắng về chuyện kiếm tiền, quá cay nghiệt và quá dễ cáu, nên không chiếm được lòng tin yêu của chúng. Và bây giờ, hoặc là đã quá muộn, hoặc là nàng không đủ kiên nhẫn hay khôn ngoan để thâm nhập trái tim nhỏ bé kín đáo của chúng. Ilo, Xcarlet buồn phiền nhận ra rằng Ilo là một đứa đàn độn. Dù sao điều đó cũng rành rành, không nghi ngờ gì nữa. Nó không thể tập trung chú ý vào một đầu đề lâu hơn một con chim nhỏ đậu trên một cành cây và ngay cả những khi Xcarlett thử kể chuyện cho nó nghe, Ilo cũng

những đi theo dòng suy nghĩ trẻ con, ngắt lời nàng bằng những câu hỏi về những vấn đề chẳng có gì liên quan đến cốt truyện và quên ngay điều nó hỏi trước khi Xcarlett kịp nghĩ ra lời giải thích. Còn Uêđ... có lẽ Rhett nói đúng. Có lẽ do sợ nàng. Thật kì cục và điều đó làm nàng đau đớn. Tại sao đứa con trai nàng đứt ruột đẻ ra, đứa con trai độc nhất của nàng lại sợ nàng? Khi nàng tìm cách gợi chuyện nó, nó nhìn nàng bằng đôi mắt nâu dịu dàng của Charlz, lúng búng và vắn vẹo người, đảo hết chân này sang chân kia. Thế nhưng đối với Melanie thì nó nói lem lem và moi hết các thứ trong túi, từ những sợi dây cũ đến giun làm mỗi câu cá, ra khoe.

Melanie thật khéo bảo ban dạy dỗ trẻ. Đó là điều không thể chối cãi được. Bé Bui của nàng là đứa trẻ ngoan nhất và đáng yêu nhất Atlanta. Xcarlett hợp với nó hơn cả với con trai của chính mình và bé Bui không hề ngượng nghịu với người lớn và bất cứ lúc nào thấy nàng là tốt lên lòng không đợi phải mời. Thằng bé đẹp làm sao, tóc vàng óng, y hệt Ashley! Giá Uêđ giống như Bui... Tất nhiên, sở dĩ Melanie dạy nó tốt như thế là vì nàng chỉ có một đứa con và không phải lo lắng, làm lụng như Xcarlett. Chỉ ít, Xcarlett cũng tự bào chữa như vậy, nhưng lòng trung thực buộc nàng phải thừa nhận rằng Melanie rất yêu trẻ và ắt sẽ hoan hỉ nếu có một tá con. Và tình yêu thương dạt dào trong nàng tắm tưới cả Uêđ và con cái những người bạn láng giềng.

Xcarlett không bao giờ quên được cú sốc vào cái hôm nàng đi xe đến nhà Melanie để đón Uêđ: khi theo lối đi tới trước cửa nhà, nàng nghe thấy tiếng con trai cất lên bắt chước rất giống tiếng hú của quân nổi loạn... vậy mà ở nhà mình, Uêđ bao giờ cũng lặng lẽ như con chuột nhắt. Và hiên nàng phụ họa với tiếng hú của Uêđ là giọng la the the của Bui. Bước vào phòng khách, nàng thấy hai đứa đang vung kiếm gỗ xông lên tấn công về phía xôfa. Thấy nàng vào, chúng xấu hổ in bật và, từ chỗ nấp lom khom sau xôfa, Melanie vừa cười vừa đứng dậy hai tay giữ chặt những trâm cài đầu cùng những lọn tóc xổ ra lỏa xỏa.

- Đó là trận Ghattizbog, nàng giải thích. Em là quân Yanki và rõ ràng đang cực kỳ khôn đồn. Đây là tướng Li (chỉ Bui) và đây là tướng Pickét (quàng tay ôm vai Uêđ).

Phải, Melanie có bí quyết thu phục bọn trẻ mà Xcarlett không bao giờ hiểu nổi.

“Chỉ ít Bonni cũng yêu mình và thích chơi với mình“, nàng nghĩ thầm. Nhưng lòng trung thực buộc nàng phải thừa nhận là Bonni yêu Rhett hơn nàng bội phần. Và có lẽ nàng sẽ không bao giờ gặp lại Bonni nữa. Trong tình trạng bất tin, rất có thể Rhett đang ở Ba Tư hoặc Ai Cập và định ở lại đó mãi mãi cũng nên.

Khi bác sĩ Mid bảo là nàng có thai, nàng sững sờ bởi vì nàng đang chờ đợi ông chẩn đoán nàng bị uất mật và thần kinh quá căng thẳng. Thế rồi tâm trí nàng vụt trở lại cái đêm cuồng khấu ấy và mặt nàng đỏ dừ lên. Vậy là một đứa bé đã hình thành từ những phút mê li cao độ ấy – mặc dầu những gì tiếp theo đó đã làm lu mờ hồi ức về khoái cảm ngây ngất nọ. Và lần đầu tiên trong đời, nàng vui mừng vì thấy mình sắp có con. Nếu đó là một bé trai! Một bé trai đẹp đẽ chứ không phải một sinh vật nhỏ nhoi nhút nhát như Uêđ. Nàng có thể rảnh rang để dốc mình vào một đứa con nhỏ và có tiền để mở ra cho nó một con đường thênh thang, nàng sẽ hạnh phúc xiết bao! Nàng bỗng cảm thấy một thôi thúc muốn viết thư báo tin cho Rhett qua mẹ chàng ở Charlexton. Trời đất, chàng phải trở về ngay thôi! Giả sử chàng cứ ở nơi xa cho đến tận sau khi đứa bé ra đời! Nàng sẽ không thể nào giải thích phân trần cho ra lẽ. Nhưng nếu nàng viết cho chàng, chàng sẽ nghĩ rằng nàng muốn chàng quay về nhà và chàng sẽ lấy thế làm thích trí. Mà nàng thì không thể để cho chàng nghĩ là nàng muốn hoặc cần chàng.

Nàng rất mừng vì đã nén được nỗi thôi thúc đó khi tin đầu tiên về Rhett đến với chàng qua một bức thư của bà dì Pôlin ở Charlexten, cho biết Rhett đang ở đó thăm mẹ. Thật nhẹ cả người khi được biết chàng vẫn còn ở trong nước Mỹ, mặc dầu thư bà dì Pôlin đến là khó chịu. Rhett có đưa Bonni đến thăm bà cùng bà dì Iuloli và bức thư không ngớt để ca ngợi.

“Con bé sao mà đẹp! Lớn lên, chắc chắn nó sẽ là một hoa khôi. Nhưng dì đoán anh nào tán tỉnh nó sẽ gay go với thuyền trưởng Butler đây, vì dì chưa từng thấy một người cha nào tận tụy như thế bao giờ. Cháu thân yêu ạ, dì muốn thú thật một điều. Cho đến khi gặp thuyền trưởng Butler, dì vẫn cảm thấy cuộc hôn nhân của cháu với anh ta là một kết hợp ghê tởm không vừa đôi phải lứa, vì, tất nhiên ở Charlexton, không ai nghe nói gì tốt đẹp về anh ta và mọi người đều lấy làm tiếc cho gia đình anh ta. Thực

tế, dì Iuloli và dì đây đều phân vân không biết có nên tiếp anh ta hay không... nhưng xét cho cùng, đứa bé thân yêu đó là cháu gọi chúng ta là bà dì. Khi anh ta đến, chúng ta đã ngạc nhiên một cách thú vị, và chúng ta hiểu rằng tin những chuyện ngòi lê đôi mách quả là trái với tinh thần Cơ – đốc. Vì anh ấy thật dễ thương. Lại rất đẹp trai nữa, thươ chúng ta nghĩ, rất nghiêm trang và lịch sự. Và hết lòng hết sức tôn thờ cháu cùng đứa bé.

Và bây giờ, dì phải nói với cháu bé về một điều đã đến tai chúng ta... một điều mà dì Iuloli cũng như dì rất không muốn tin. Dĩ nhiên, chúng ta đã nghe nói là đôi khi cháu có trông coi cái cửa hàng do Kennodi để lại cho cháu. Chúng ta đã nghe thấy những lời đồn đại, nhưng dĩ nhiên chúng ta không tin. Chúng ta hiểu rằng vào những ngày đầu kinh khủng sau chiến tranh, điều đó có lẽ cần thiết, do hoàn cảnh lúc bấy giờ. Nhưng này thì cháu chả cần gì phải làm thế, theo dì biết, thuyền trưởng Butler rất khá giả, hơn nữa, hoàn toàn có khả năng thay cháu làm quản lý bất cứ công cuộc kinh doanh nào và tài sản nào thuộc quyền sở hữu của cháu. Chúng ta cần biết sự thật về những lời đồn đại ấy và buộc phải hỏi thẳng thuyền trưởng Butler, về những vấn đề làm chúng ta rất khổ tâm.

“ Anh ấy miễn cưỡng kể cho chúng ta rằng các buổi sáng cháu đều ở cửa hàng và không cho phép ai khác giữ sổ sách kế toán. Anh ấy cũng thừa nhận là cháu có cổ phần trong một hay mấy xưởng máy gì đó, (chúng ta không gắng hỏi thêm anh ấy về điểm này do còn đang bàng hoàng vì cái tin mới mẻ ấy), nên buộc phải đi đi lại lại nhiều bằng xe ngựa một mình hoặc với một tên côn đồ mà thuyền trưởng Butler cả quyết là một tên sát nhân... Chúng ta thấy rõ điều đó làm anh đau thắt ruột và nghĩ anh ấy thật chiều cháu... quả thực là một người chồng quá ư bao dung. Xcarlett ạ, phải chấm dứt chuyện đó đi thôi. Mẹ cháu không còn để bảo ban cháu làm ăn buôn bán! Cháu sẽ nhục biết bao khi biết rằng, bằng việc kinh doanh xưởng máy, cháu đã phơi mình trước những xúc phạm của bọn đàn ông thô lỗ cùng những nguy cơ gièm pha của miệng lưỡi thế gian. Những việc làm xa lạ với tính cách phụ nữ như vậy...”

Xcarlett vút lá thư đọc dở xuống, với một tiếng rửa thề. Nàng có thể hình dung hai bà

dì Polin và Iuloli ngồi phán xét nàng trong ngôi nhà nát ở phố Battori, tay trắng không có gì khác để khỏi chết đói ngoài số tiền hàng tháng do nàng, Xcarlett đây, gửi cho. Xa lạ với tính cách phụ nữ? Lạy Chúa, nếu nàng không phá cách phụ nữ thì rất có thể, chính lúc này đây, dì Pôlin và dì Iuloli chẳng có mái nhà để che đầu. Và chết tiệt cái nhà anh chàng Rhett lại đi kể là nàng trực tiếp nắm cửa hàng, giữ sổ sách kế toán và cai quản các xưởng cưa! Có thật là anh ta miễn cưỡng không? Nàng biết rõ Rhett khoái làm cho các bà già coi chàng là nghiêm trang, lịch sự và dễ thương, một người chồng tôn thờ vợ, một người cha hết lòng thương yêu con. Hẳn chàng thích hành các bà bằng việc mô tả những hoạt động của nàng liên quan đến cửa hàng, các xưởng cưa và tiệm giải khát. Thật quý quái. Tại sao những điều tai ác như vậy lại làm chàng khoái chí đến thế?

Nhưng chẳng mấy chốc cả cơn giận dữ này cũng chuyển thành thờ ơ. Gần đây, cuộc sống, đối với nàng, đã mất đi biết bao nhiêu vẻ thú vị say mê. Giá nàng có thể nắm bắt lại tình cảm rộn ràng và sôi nổi đối với Ashley... giá Rhett về nhà và làm cho nàng cười vui!

Hai cha con trở về nhà không báo trước. Tín hiệu đầu tiên của sự trở về ấy là tiếng hành lý bị quăng đánh bịch xuống sàn tiền sảnh và tiếng Bonni gọi “Mẹ ơi”.

Xcarlett hồi hả chạy từ phòng riêng ra đầu cầu thang và trông thấy con gái xoạc đôi chân ngắn mũm mĩm cố gắng leo những bậc lên gác, tay ghì chặt vào ngực một con mèo con lông vằn, vẻ cam chịu.

- Bà cho con đây, Bonni phần khởi kêu lên, túm cổ chú mèo giơ lên.

Xcarlett bế xốc Bonni lên, hôn nó, lấy làm mừng là sự có mặt của con bé đỡ cho nàng phải một mình giáp mặt Rhett ngay phút đầu tiên. Nhìn vượt qua đầu Bonni nàng trông thấy chàng đang trả tiền người lái xe ở hàng lang dưới nhà. Chàng ngược nhìn lên, thấy nàng và ngả mũ cúi chào, tay vung rộng. Tim nàng thót lên khi gặp cặp mắt đen của chàng. Bất kể chàng là gì, bất kể chàng đã làm gì, nay chàng đã về nhà và nàng lấy làm sung sướng!

- Mammy đâu? Bonni hỏi, giẫy giụa trong vòng tay Xcarlett và nàng miễn cưỡng đặt nó xuống đất.

Đón chào Rhett với thái độ thản nhiên vừa phải, điều đó sẽ khó hơn nàng dự kiến đấy! Huống hồ lại phải báo cho chàng biết về cái thai mới này! Nàng nhìn vào mặt chàng trong khi chàng lên cầu thang, cái bộ mặt đen uể oải, trơ lì, không chút biểu cảm. Không, nàng sẽ đợi đã. Nàng không thể nói với chàng ngay bây giờ được. tuy nhiên, những cái tin thuộc loại này trước hết phải dành cho người chồng vì người chồng bao giờ cũng sung sướng đón nhận một tin như vậy. Nhưng nàng không cho rằng chàng sẽ sung sướng với chuyện này.

Nàng đứng trên sàn đầu cầu thang, tựa vào hàng lan can và tự hỏi liệu chàng có hôn mình. Chàng không hôn. Chàng chỉ nói: “ Trông mặt bà nhợt nhạt đấy, Butler phu nhân ạ. Thiếu phần hồng chăng?”.

Không một lời bày tỏ ý nhớ mong nàng, dù chỉ ngoài miệng. Và chẳng gì chàng cũng có thể hôn nàng trước mặt Mammy chứ! Bà này, sau khi nhún chân chào, dẫn Bonni theo hành lang về buồng trẻ. Chàng đứng bên nàng trên sàn đầu cầu thang, mắt lơ đãng ngắm nàng.

- Liệu có thể do nhớ tôi mà bà xanh xao đến như thế không? chàng hỏi, miệng mỉm cười, nhưng mắt vẫn nghiêm.

Vậy là thái độ của chàng sẽ như thế đấy. Chàng vẫn sẽ khả ố như xưa nay vốn thế. Đột nhiên, cái thai trong bụng nàng bỗng trở thành một gánh nặng phát ớn, thay vì là một cái gì nàng đã mang một cách hoan hỉ, và người đàn ông đứng hờ hững trước mặt nàng với chiếc mũ Panama rộng vành cầm ngang hông bỗng thành kẻ thù độc địa nhất của nàng, nguyên nhân gây nên mọi nỗi khốn khổ của nàng. Khi nàng trả lời, mắt nàng lóe ánh hiểm ác, một ánh hiểm ác quá rõ ràng không thể làm được, quá hiển lộ không thể không thấy, khiến nụ cười vụt biến khỏi mặt Rhett.

- Nếu tôi xanh xao, đó là lỗi tại anh, chứ đâu phải vì tôi nhớ anh, đồ hợm hĩnh. Đó là

vì...

Ôi, nàng đâu có muốn báo cho chàng biết theo cách này, song những lời nóng bỏng cứ ào ào dâng lên môi nàng và nàng ném chúng vào mặt chàng, bất cần đám gia nhân có thể nghe thấy.

- Đó là vì tôi đang có mang!

Rhett đột nhiên nghẹn thở và chàng đưa mắt lướt nhanh khắp người nàng. Chàng bước vội một bước về phía nàng, như để nắm lấy cánh tay nàng nhưng nàng xoay người né ra, và trước vẻ căm thù trong mắt nàng, mặt chàng bèn đành lại.

- Thật ư? Chàng lạnh lùng nói. Vậy ai là cha đứa bé? Ashley?

Nàng níu lấy trụ cuối tay vịn cầu thang, xiết chặt đến độ hai cái tai con sư tử chạm trên đó cắm vào lòng bàn tay làm nàng đau nhói. Mặc dù đã biết chàng đến chân tơ kẽ tóc, nàng vẫn không lường trước được lời nhục nhã ấy. Tất nhiên, đó là chàng đùa, nhưng có những câu đùa quá gớm ghiếc không sao chịu nổi. Nàng những muốn cào những móng tay sắc nhọn của mình vào mặt chàng để xóa đi cái ánh kì lạ lấp lánh trong đó.

- Quỉ bắt anh đi! Nàng nói, giọng run lên cuồng giận. Anh... Anh thừa biết đó là con anh. Mà bây giờ tôi chẳng cần nó nữa, cũng như anh vậy thôi. Khôn... không một người đàn bà nào lại muốn có con với một tên đểu cáng như anh. Tôi cầu ước... Ôi, lạy Chúa, tôi cầu sao đó là con của bất kì ai, trừ anh!

Nàng thấy bộ mặt ngăm đen của chàng thay đổi đột ngột, rúm ró lại vì giận dữ cộng với một cái gì mà nàng không phân tích nổi.

“Thế đấy!” nàng nghĩ thầm với một niềm thích thú bùng bốc trong lửa giận, “thế đấy! Mình đã điểm trúng huyết anh ta!”

Nhưng cái mặt nạt nạt mọi khi lại phủ lên mặt chàng. Chàng vuốt một bên ria mép.

- Đừng lo, chàng vừa nói vừa quay đi, biết đâu cô có thể sảy thai cũng nên.

Trong một lúc đầu óc quay cuồng, nàng hình dung những gì gắn liền với việc mang thai, những cơn buồn nôn xé ruột, thời gian chờ đợi chán ngắt, thân hình xò xề ra, những giờ trở dạ đau đớn. Những điều mà không người đàn ông nào ý thức nổi. Vậy mà chàng dám đùa. Nàng những muốn cào xé chàng. Chỉ có trông thấy máu trên bộ mặt ngăm đen của chàng, nàng mới có thể nguôi nổi đau trong tim. Nàng lao về phía chàng, nhanh như con mèo, nhưng bằng một động tác nhẹ nhàng, chàng bước sang bên, tay vung lên gạt nàng ra. Lúc đó, nàng đang đứng bên rìa bậc trên cùng của cầu thang mới đánh xi, và vì cánh tay mang cả đà của toàn bộ trọng lượng thân mình nàng vấp phải cánh tay chàng giơ ra ngăn chặn lại, nàng mất thăng bằng. Nàng chới với toan níu lấy trụ cột cuối tay vịn cầu thang và tóm trượt. Nàng ngã lộn xuống cầu thang, cảm thấy mạn sườn đau nhói đến xây xẩm mặt mày khi va người vào các bậc. Và, quá choáng váng không hãm lại được, nàng cứ thế lăn hoài lăn hoài xuống đến chân cầu thang.

Đây là lần đầu tiên Xcarlett bị ốm, trừ những khi sinh con và, cách nào đó, những lần ấy là không kể. Những đợt sinh nở nàng đâu có thấy tuyệt vọng và khiếp sợ như bây giờ khi mà nàng vừa yếu lả, đau đớn, vừa hoang mang. Nàng biết mình ốm nặng hơn mức mọi người dám nói với nàng, mơ hồ cảm thấy mình có thể chết. Mỗi lần thở, chỗ xương sườn gãy lại như bị dao đâm. Đầu và mặt thâm tím luôn luôn nhức nhối. Toàn thân như bị những con quỷ rút từng miếng thịt bằng kim nung đỏ và nhay cửa bằng dao cùn, khiến cho nàng có những quãng ngắn kiệt lực đến nỗi không kịp hồi lại trước khi lũ quỷ trở lại tiếp tục tra khảo. Không, sinh đẻ đâu có như thế này. Chỉ hai giờ sau khi Uêđ hoặc Ilo hoặc Bonni lọt lòng, nàng đã có thể ăn rất ngon miệng, nhưng bây giờ nghĩ đến bất cứ gì trừ nước lạnh, nàng đều cảm thấy buồn nôn.

Muốn có con thì sao mà dễ thế và không muốn có nữa thì sao mà đau đớn! Thật kì lạ, ngay cả trong lúc đau đớn này, nàng vẫn cảm thấy day dứt biết bao khi biết mình sẽ không có đứa con nay nữa! Càng kì lạ hơn vì đây mới kể là đứa con đầu tiên nàng thực tình muốn có. Nàng cố gắng nghĩ xem tại sao nàng muốn có nó, song đầu óc nàng quá mệt mỏi rồi. Cái chết đang lớn vờn trong phòng, nàng không hơi sức nào mà đối đầu với nó, đánh lui nó và nàng đâm khiếp hãi. Nàng muốn có ai đó đầy sức

mạnh mẽ bên, nắm tay nàng và đánh đuổi cái chết đi cho đến khi nàng hồi sức đủ mức để tự mình chống chọi lại.

Cuồng nộ đã chìm trong đau đớn và lúc này, nàng cần Rhett. Nhưng chàng không có ở đó và nàng không dám nhờ người gọi chàng.

Hồi ức cuối cùng của nàng về Rhett là hình ảnh chàng bước xuống bệ nàng lên trong hành lang tối, dưới chân cầu thang, mặt tái nhợt, sạch trơn mọi biểu cảm ngoài nỗi kinh hoàng, giọng khàn đi cuống cuống gọi Mammy. Sau đó, nàng nhớ mang máng là mình được mang lên gác, trước khi đầu óc tối sầm lại. Rồi là cái đau mỗi lúc một tăng và căn buồng lao xao nhiều giọng nói xen lẫn tiếng chân hối hả lên cầu thang và rón rén dọc hành lang trên gác. Rồi thì vụt một cái như ánh chớp sáng lòa, ý thức về một cái chết làm nàng hoảng sợ, đột nhiên muốn kêu thét lên một cái tên nhưng tiếng thét ấy chỉ thành một thì thào.

Tuy nhiên, tiếng thì thào tuyệt vọng ấy lập tức có hồi đáp. Đâu đó, trong bóng tối bên cạnh giường, giọng nói êm dịu của người được Xcarlett gọi cất lên với âm sắc của một bài hát ru:

-Em đây, chị thân yêu. Em ở ngay đây suốt từ nãy đến giờ.

Melanie cầm tay nàng lên, lặng lẽ áp vào má mình và cái chết cùng nỗi sợ cũng lui dần. Xcarlett cố quay lại để thấy được mặt Melanie, nhưng không đủ sức. Ồ, Melanie sắp đẻ mà bọn Yankee đang tới. Thành phố đang bốc cháy, phải đi mau, đi mau thôi. Nhưng Meli đang trở dạ, không thể hối thúc được. Mình phải ở lại với cô ấy cho đến khi đứa bé lọt lòng, mình phải mạnh mẽ vì Meli cần sức mạnh của mình. Meli đang đau dữ dội... quỷ sứ đang hành hạ cô ấy bằng kim nung đỏ, bằng những lưỡi dao cùn và những cơn đau trở đi trở lại như sóng dồi. Mình phải nắm lấy Meli.

Nhưng rút cục, bác sĩ Midđây rồi, ông ta đã đến, mặc dầu đám lính ở ga đang cần ông ấy, vì nàng nghe thấy ông bảo: “Mê sáng. Thuyền trưởng Butler đâu rồi?”

Đêm tối mù mịt, rồi ánh sáng bùng lên, lúc thì chính nàng đang trở dạ, lúc lại là

Melanie kêu, nhưng qua suốt diễn biến này, Meli vẫn ở đó, đôi bàn tay cô ấy mát rượi và cô ấy không làm những cử chỉ lo lắng vô ích hoặc thốn thức như là bà cô Pitti. Bất cứ lúc nào Xcarlett mở mắt, nói: “Meli?” đều thấy tiếng Melanie trả lời. Và thường thường những lúc đó, nàng sắp sửa thì thầm: “Rhett... tôi cần Rhett “ thì lại chợt nhớ, như trong mơ, rằng Rhett không cần nàng, rằng Rhett có bộ mặt nhăm đen như một người Anh – điêng và chàng cười giễu nhẹ hai hàm răng trắng nõn. Mình cần anh ta nhưng anh ta đâu có cần mình.

Có lần nàng gọi “Meli “ và thấy tiếng Mammy: “U đây, em bé “. Bà già đặt một miếng vải mát lên trán Xcarlett và nàng cúi kính kêu “Meli... Melanie “ liên hồi, nhưng hồi lâu chẳng thấy Melanie đâu. Vì lúc đó Melanie đang ngồi trên mép giường của Rhett trong khi Rhett say mèm, lồm cồm trên sàn, nức nở khóc, đầu gục vào lòng nàng.

Mỗi lần ra khỏi phòng Xcarlett, Melanie đều thấy Rhett ngồi trên giường mình, cửa phòng mở rộng, nhìn sang cửa phòng bên kia hành lang. Phòng chàng bừa bãi, đầy những mẩu xì – gà và những đĩa thức ăn không đụng đến. Giường nệm tứ tung, lộn xộn và chàng ngồi trên đó. Râu ria không cạo, mặt mày đột nhiên hốc hác, hút thuốc liên miên. Chàng không hề hỏi gì những khi thấy Melanie. Bao giờ nàng cũng chỉ đứng ở cửa phòng thông báo: “Rất tiếc, tình trạng chị ấy càng trầm trọng “ hoặc: “không chị ấy chưa hỏi anh đâu. Anh thấy đấy, chị ấy đang mê sảng”, hoặc “anh không nên từ bỏ hi vọng, thuyền trưởng Butler ạ. Để em pha cho anh chút cà phê nóng và dọn cái gì cho anh ăn. Anh cứ thế thì đến ốm mất “.

Tim nàng luôn luôn nhói vì thương Rhett, mặc dù nàng đã mệt và buồn ngủ tới mức gần như không còn cảm thấy gì. Làm sao người ta có thể nói những điều bỉ ổi đến thế về anh ấy – nào là anh ấy không có tim, nào là anh ấy độc ác và bạc tình với Xcarlett, trong khi mình đang thấy anh ấy gầy đi ngay trước mắt, thấy rành rành sự đau đớn trên mặt anh ấy? Tuy mệt bã người, nàng vẫn cố dịu dàng ân cần hơn bình thường, mỗi khi thông báo diễn biến bệnh trạng của Xcarlett. Nom chàng như một vong hồn tội lỗi đang chờ giờ phán xử - như một đứa bé bất thần bị ném vào một thế giới cừu địch. Song lẽ, đối với Melanie, ai mà chẳng bé bỏng.

Nhưng, khi rốt cuộc, nàng vui vẻ đến tận cửa phòng Rhett để báo tin là Xcarlett đã đỡ, nàng hoàn toàn bị bất ngờ trước cảnh tượng nàng thấy ở đó. Một chai Uytcki đã cạn hết nửa đặt trên chiếc bàn cạnh giường và căn phòng sực mùi rượu. Rhett ngược đôi mắt đờ đẫn lên nhìn nàng và những có hàm của chàng run lên mặc dầu chàng đã cố nghiền chặt răng:

- Cô ấy chết rồi phải không?

- Ô, không. Chị ấy đỡ nhiều rồi.

Chàng vừa nói: “ Ôi, lạy Chúa tôi!” vừa đưa hai tay lên ôm đầu. Melanie thấy đôi vai rộng của chàng run lên như bị một cơn rét và trong khi ái ngại nhìn chàng, nỗi thương cảm của nàng bỗng chuyển thành kinh hãi vì nàng thấy là chàng đang khóc. Melanie chưa bao giờ thấy một người đàn ông khóc mà đây lại là Rhett chứ không phải ai khác, Rhett, con người ngược ngạo là thế, nhạo báng là thế, luôn luôn tự tin là thế.

Cái tiếng ghen ngào tuyệt vọng chàng phát ra khiến nàng khiếp đảm. Nàng hốt hoảng nghĩ rằng Rhett say rượu mà nàng thì vốn sợ người say. Nhưng khi chàng ngẩng đầu lên và Melanie bắt gặp ánh mắt chàng, nàng liền bước nhanh vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại tới bên chàng. Tuy nàng chưa bao giờ thấy một người đàn ông khóc, nhưng nàng đã lau khô nước mắt của nhiều đứa bé. Khi nàng nhẹ nhàng đặt tay lên vai chàng, Rhett đột ngột ôm lấy chân nàng. Chưa kịp hiểu ra sao, nàng đã thấy mình ngồi trên giường và Rhett quì dưới sàn, đầu gục vào lòng nàng, cả hai cánh tay và hai bàn tay vừa ghì vừa níu lấy nàng như điên, làm nàng phát cáu.

Nàng dịu dàng vuốt mái tóc đen, giọng vỗ về: “ Thôi! Thôi! Thôi nào! Chị ấy sắp khỏe rồi mà”.

Nghe vậy, chàng càng ghì chặt và bắt đầu nói, giọng khàn khàn và nhanh liên thoảng như gửi tâm sự vào một nắm mồ sẽ không bao giờ để lộ bí mật. Lần đầu tiên trong đời, chàng bộc bạch sự thật, nàng hoàn toàn không hiểu và hết sức dịu dàng như mẹ đỡ con. Chàng kể đứt quãng, đầu gục vào lòng nàng, tay giật giật những nếp váy của

nàng. Tiếng chàng lúc thì nhòe đi, nghẹn lại, khi vang lên bên tai nàng quá rành rõ, những lời thú tội và tự sỉ nhục gay gắt, chua chát, kể về những điều nàng chưa từng nghe thấy ai thổ lộ, kể cả người cùng giới, những điều bí mật khiến nàng nóng bừng má e then và lấy làm may là chàng đang gục đầu xuống không trông thấy.

Nàng vỗ vỗ đầu chàng như thể đối với bé Biu và nói:

- Thôi, thuyền trưởng Butler, anh không nên kể cho em nghe những điều đó! Lúc này anh không bình thường, đừng nói nữa!

Nhưng giọng chàng vẫn tiếp tục như một dòng thác dữ trào tuôn và chàng níu lấy áo nàng như thể đó là hi vọng cuối cùng của đời mình.

Chàng tự kết tội mình về những việc mà nàng không hiểu nổi, chàng lảm bảm nhắc tên Bel Uotling rồi vừa lắc nàng thật mạnh vừa kêu lên:

- Tôi đã giết Xcarlett, tôi đã giết cô ấy. Cô không hiểu gì cả. Cô ấy không muốn có đứa bé này và...

- Anh phải im đi! Anh quần trí rồi! Không muốn có con! Chao, tất cả phụ nữ đều muốn....

- Không! Không! Cô thì muốn có con, nhưng Xcarlett lại không muốn. Không muốn có con với tôi...

- Anh đừng nói nữa!

- Cô không hiểu. Xcarlett không muốn có con và tôi đã ép cô ấy. Cái... cái thai này... là lỗi tại tôi. Chúng tôi đã không ngủ chung phòng từ...

- Im, thuyền trưởng Butler! Ai lại nói....

- Bữa ấy tôi say, tôi phát rồ và tôi muốn xúc phạm cô ấy... vì cô ấy đã xúc phạm tôi. Tôi muốn... và tôi đã làm... nhưng cô ấy không cần tôi. Cô ấy không bao giờ thêm

đến tôi. Xưa nay, cô ấy không bao giờ màng đến tôi và tôi đã cố... tôi tìm mọi cách và...

- Ôi, em xin!

- Và mãi đến hôm kia tôi mới biết cô ấy có mang... thì cô ấy lại ngã. Cô ấy không biết tôi ở đâu để viết thư báo tin... nhưng nếu cô ấy biết, cô ấy cũng chẳng viết cho tôi đâu. Tôi xin nói với cô... tôi xin nói với cô là nếu tôi biết thì tôi... đã về thẳng nhà... dù cô ấy có muốn tôi về hay không...

- À, vâng, em biết là anh ắt làm thế!

- Lạy Chúa, mấy tuần này quả là tôi điên, vừa điên vừa say! Và khi ở trên cầu thang, Xcarlett nói cho tôi biết... thì tôi đã làm gì? Tôi đã nói gì? Tôi cười và bảo: “Đừng lo, biết đâu cô có thể sẩy thai cũng nên”. Thế là cô ấy...

Mặt Melanie đột nhiên tái đi và đôi mắt gương to khiếp hãi khi nàng nhìn xuống cái đầu tóc đen đang quăn quại đau đớn trong lòng mình. Nắng chiều tràn vào cửa sổ để mở và bỗng nhiên, tựa như lần đầu tiên, nàng nhận thấy đôi bàn tay nâu nâu của chàng sao mà to, khỏe với nạm lông đen dày phủ kín mu. Bất giác, nàng rút lại né đôi bàn tay ấy. Chúng có vẻ háu mồi, tàn bạo, tuy nhiên, xoắn vào nhau giữa những nếp váy của Melanie, nom chúng lại gãy rời, bất lực.

Liệu có thể là anh ấy đã nghe thấy và tin những lời bịa đặt phi lý về Xcarlett và Ashley, rồi đâm ghen? Đúng là anh ấy đã rời thành phố ngay sau khi nổ ra vụ tai tiếng, nhưng... Không, không thể là như thế. Thuyền trưởng Butler bao giờ cũng ra đi đột ngột. Anh ấy không thể tin những chuyện ngồi lê đôi mách. Anh ấy thừa biết phân biệt thật giả. Nếu nguyên nhân phiền muộn là thế, chẳng lẽ anh ấy không tìm cách bắt Ashley? Hoặc chí ít là đòi phải giải thích rõ ràng?

Không, không thể là như thế. Đây chỉ là do anh ấy đã say lại quá căng thẳng đâm ốm và đầu óc anh cuồng loạn lên như người mê sảng, lầm nhảm tuôn ra những điều tưởng tượng lung tung. Đàn ông không chịu đựng được căng thẳng như đàn bà. Có chuyện

gì đã làm anh ấy xáo đảo, có lẽ là một chuyện cãi lộn nhỏ với Xcarlett rồi anh ấy tưởng tượng phóng đại lên. Có thể một số điều ghê gớm anh ấy nói là có thật, nhưng không thể là tất cả. Ô, chắc chắn, điều cuối cùng không thể là thật được. Không người đàn ông nào có thể nói vậy với người đàn bà mình yêu say mê như Rhett yêu Xcarlett. Melanie chưa bao giờ thấy điều xấu, chưa bao giờ thấy sự tàn ác và giờ đây, lần đầu tiên nhìn vào những cái đó, nàng thấy thật khó tin. Anh ấy say và ôm đẩy thôi. Mà trẻ con ôm thì cần được chiều một chút.

- Thôi! Thôi! Nàng nói giọng êm ái. Đừng nói nữa, em hiểu.

Chàng ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt vằn tia máu ngược nhìn nàng, hung dữ, gạt tay nàng ra.

- Không, lạy Chúa, cô không thể hiểu được... Cô.. cô quá tốt nên không thể hiểu được đâu. Cô không tin tôi nhưng tất cả những cái đó là có thật và tôi là một con chó. Cô có biết tại sao tôi làm thế không? Tôi phát điên phát cuồng vì ghen. Cô ấy không bao giờ yêu tôi, mà tôi cứ ngỡ có thể làm cho cô ấy yêu mình. Nhưng cô ấy chẳng bao giờ thiết đến tôi. Cô ấy không yêu tôi. Cô ấy yêu...

Đôi mắt say dữ, đăm đũa của chàng bắt gặp cái nhìn của Melanie và chàng ngừng bật, miệng há hốc, như thể lần đầu tiên nhận ra mình đang nói với ai. Mặt nàng tái nhợt và căng thẳng, nhưng mắt nàng bình tĩnh, dịu dàng, đầy thương cảm và lộ rõ vẻ không tin. Đôi mắt nâu ấy sáng rực một niềm thanh thản và vẻ ngây thơ nơi đáy sâu hiền dịu của chúng như một đòn quát vào mặt chàng, xua đi phần nào hơi men trong óc, chặn đứng những lời điên dại đang ào ào tuôn ra từ miệng chàng. Chàng đâm ấp úng, mắt lảng đi tránh mắt nàng, chớp nhanh cố định thần lại.

- Tôi là một tên đê mạt, chàng lầm rầm, lại gục đầu vào lòng nàng một cách mệt mỏi. Nhưng chưa đến nỗi đê mạt quá đáng. Và nếu tôi nói với cô thế, cô sẽ không tin, phải không? Cô quá tốt nên mới không tin. Trước khi gặp cô, tôi chưa từng biết một người nào tốt thực sự. Cô không tin, phải không?

- Không, em không tin, Melanie nói, giọng dõ dằn, lại vuốt tóc chàng. Chị ấy sắp bình phục rồi. Thôi nào, thuyền trưởng Butler! Đừng khóc, anh! Chị ấy sắp khỏi rồi.....

(1) Có hai Cromwell: Thomas Cromwell (1485 – 1540) và Oliver Cromwell (1599 – 1658) đều là chính trị gia người Anh. Có lẽ đây là Oliver Cromwell vì ông này, sau khi thiết lập chính phủ Cộng hòa Anh đã chiếm lại Ailen.

CHƯƠNG 57

Người phụ nữ mà Rhett đưa lên chuyến xe lửa đi Jonzborau, một tháng sau, là một nàng Xcarlett xanh xao, gầy đét. Uêđ và Ilo cùng đi với mẹ, chúng lặng lẽ và lúng úng trước bộ mặt nhợt nhạt và bất động của nàng. Chúng bám riết lấy Prixti vì ngay cả bộ óc trẻ dại của chúng cũng cảm thấy có một cái gì dễ sợ trong bầu không khí lạnh nhạt, bàng quan giữa mẹ chúng và cha dượng chúng.

Mặc dù còn rất yếu, Xcarlett vẫn về ấp Tara. Nàng cảm thấy nếu còn ở lại Atlanta thêm một ngày nữa, nàng sẽ chết ngạt vì nỗi đầu óc mệt rã của nàng cứ quay cuồng, quay cuồng hoài trong cái vòng luẩn quẩn những ý nghĩ cô bỏ về tỉnh cảnh rồi bởi như đứa trẻ lạc giữa một xứ sở ác mộng không một cốc nào dẫn lối.

Giống như trước đây đã rời Atlanta chạy giặc xâm lược, nay nàng lại chạy trốn khỏi thành phố này một lần nữa, dẹp những lo âu vào tận đáy sâu tâm trí bằng cái phép tự vệ cũ nàng vẫn dùng khi đối mặt với thế giới: “ Lúc này, mình chưa muốn nghĩ đến chuyện đó. Bây giờ mà nghĩ thì không chịu nổi. Ngày mai, về ấp Tara mình sẽ nghĩ. Ngày mai, về ấp Tara mình sẽ nghĩ. Ngày mai, mọi sự sẽ khác”. Dường như nếu trở về với cái tỉnh lặng và những cánh đồng bông xanh ròn của quê nhà, mọi buồn phiền của nàng sẽ bay biến hết và nàng sẽ có thể bằng cách nào đó vun vén những ý nghĩ tội tã của mình lại thành một cái gì khả dĩ tạo cho nàng một lí do để sống.

Rhett nhìn theo cho đến khi con tàu khuất bóng xanh ròn của quê nhà, mọi vẻ suy tư chua chát, không chút thú vị. Chàng thở dài, cho xe về nhà và nhảy lên ngựa đi xuôi phố Cây Trường Xuân, về phía nhà Melanie.

Đó là một buổi sáng ấm áp, Melanie đang ngồi ở hiên nhà dưới bóng dàn nho, chiếc rổ khâu đầy một chồng bút tắt. Nàng bối rối và hoang mang khi thấy Rhett xuống ngựa, quẳng dây cương lên cánh tay pho tượng gang thẳng bé da đen dựng ở đầu ngõ. Từ cái hôm quá khủng khiếp ấy, hôm Xcarlett ốm tưởng chết, hôm Rhett sao mà... ờ... sao mà say (chỉ nghĩ đến chữ ấy, Melanie đã ớn), nàng chưa gặp lại chàng một mình.

Nàng chỉ nói chuyện qua quít với chàng trong thời kì Xcarlett dưỡng bệnh và những lần ấy, nàng ngại nhìn thẳng vào mắt chàng. Tuy nhiên, những lần ấy, chàng vẫn dịu dàng lễ phép như mọi khi và không bao giờ để lộ bằng dáng vẻ hay bằng lời rằng một màn kịch như vậy đã diễn ra giữa hai người. Có lần Ashley bảo nàng rằng đàn ông thường thường không nhớ những điều mình đã nói và làm khi say, và Melanie hết lòng cầu sao thuyền trưởng Butler đã quên chuyện đó. Nàng cảm thấy mình thà chết chứ không muốn biết là Rhett vẫn nhớ những phút thổ lộ can tràng ấy. Lòng đầy rứt rứt và ngượng ngập, má đỏ rực lên từng đợt, nàng nhìn Rhett tiến lại trên lối đi. Nhưng có lẽ chàng chỉ đến để hỏi xem Bui có thể chơi với Bonni trọn ngày được không. Chắc chắn, chàng chẳng thô sơ tới mức đến cảm ơn về những điều nàng đã làm hôm ấy!

Nàng đứng dậy để đón chàng, và cũng như mọi lần, ngạc nhiên nhận thấy chàng có dáng đi nhẹ nhàng biết bao so với thân hình to lớn như vậy.

- Xcarlett đi rồi ư?

- Vâng, Ấp Tara sẽ là liều thuốc bổ cho cô ấy, chàng mỉm cười nói. Đôi lúc, tôi nghĩ cô ấy giống như người khổng lồ Antê cứ mỗi lần chạm vào Mẹ Đất lại khỏe lên gấp bội. Đối với Xcarlett, ở xa cái mảnh đất đỏ bùn lầy thân yêu của cô ấy quá lâu, là bất ổn. Cái cảnh những đồng bông mọc lên tươi tốt, đối với cô ấy, còn hiệu nghiệm hơn mọi thứ thuốc bổ của bác sĩ Miđ.

- Anh ngồi chơi, Melanie nói, đôi tay lính quính, Rhett quá to lớn, đầy nam tính và những con người quá vạm vỡ chất đực bao giờ cũng làm cho nàng mất bình tĩnh. Dường như họ phát ra một sức mạnh và sinh lực khiến nàng cảm thấy mình bé hơn, yếu hơn là trong thực tế. Nom chàng đen trũi, dữ dội và những bắp thịt vai lực lưỡng cuộn lên dưới làn áo vải lanh trắng làm nàng phát sợ. Có lẽ nào nàng đã từng thấy toàn bộ sức mạnh ngược ngạo này quỉ dưới chân mình? Và nàng đã từng áp mái đầu tóc đen này gục vào lòng mình? Ôi, lạy chúa! “nàng bối rối nghĩ thầm và lại đỏ mặt lên.

- Cô Meli, chàng dịu dàng nói, sự có mặt của tôi có làm phiền cô không? Cô có muốn

tôi đi khỏi không? Xin cô cứ nói thẳng/

“ Ôi “,nàng tự nhủ “ anh ấy có nhớ! Và anh ấy biết mình bối rối chừng nào!”

Nàng ngược mắt nhìn chàng, vẻ van lơn và bỗng nhiên hết bối rối, ngượng ngùng. Cặp mắt chàng thật trầm lắng, ân cần và thông cảm đến nỗi nàng tự hỏi làm sao mình lại cuống lên một cách ngu xuẩn như vậy. Mặt chàng nom có vẻ mệt mỏi và buồn – Melanie ngạc nhiên nghĩ – không phải chỉ thoáng buồn mà rất buồn. Làm sao nàng có thể nghĩ là chàng thô thiển tới mức nêu ra những chuyện mà cả hai cùng muốn quên đi.

“ Tội nghiệp, anh ấy lo lắng cho Xcarlett biết mấy “, nàng nghĩ thầm và cố mỉm cười.

- Anh ngồi xuống đi, thuyền trưởng Butler.

Chàng nặng nề giao mình xuống ghế và nhìn Melanie nhắc đồ khâu lên.

- Cô Melanie tôi đến để xin cô một ân huệ rất lớn và (chàng mỉm cười, nhưng miệng lại kéo rạch xuống) kêu gọi cô giúp một tay trong một trò lừa đảo mà tôi biết là cô tối kỵ.

- Một... trò lừa đảo?

- Phải. Thực vậy, tôi đến nói chuyện kinh doanh buôn bán với cô.

- Ôi, lạy Chúa. Vậy thì anh nên gặp nhà em. Về chuyện kinh doanh buôn bán thì em ngờ nghệch lắm. Em đâu có thông minh như Xcarlett.

- Tôi e rằng Xcarlett quá thông minh hóa nên chẳng lợi lộc gì, chàng nói, và đó đích thị là điều tôi muốn nói chuyện với cô. Cô biết Xcarlett... ốm đến mức nào đấy. Khi cô ấy ở ấp Tara về, chắc cô ấy sẽ lại dốc hết sức vào cái cửa hàng và hai xưởng cưa, mà tôi hết lòng cầu mong là một đêm nào đó, chúng sẽ nổ tung quách đi. Tôi sợ cho sức khỏe Xcarlett, cô Meli ạ.

- Phải chị ấy làm quá sức. Anh phải hãm chị ấy lại, ép chị giữ sức khỏe một chút.

Chàng cả cười.

- Cô biết tính cô ấy bướng như thế nào đấy. Thậm chí tôi không bao giờ cãi lý với cô ấy. Cô ấy hệt như một đứa trẻ ương ngạnh. Cô ấy không muốn để tôi giúp... không muốn để ai giúp mình. Tôi đã thử thuyết phục cô ấy bán cổ phần của mình trong hai xưởng cưa, song cô ấy không chịu. Và bây giờ, cô Meli ạ, tôi đi vào chuyện áp – phe đây. Tôi biết Xcarlett sẵn sàng bán cho ông Uylkz số cổ phần còn lại trong hai xưởng cưa, nhưng chẳng ai khác ngoài ông ấy. Tôi muốn ông Uylkz mua nốt chỗ cổ phần ấy đi.

- Ôi, lạy Chúa! Thế thì tốt quá nhưng... Melanie ngừng lại và cắn môi. Nàng không thể nào nhắc đến chuyện tiền nong với một người ngoài gia đình. Không hiểu sao bất kể Ashley kiếm được bao nhiêu từ xưởng cưa, vợ chồng nàng bao giờ cũng có kha khá tiền, điều làm cho Melanie lo lắng là họ dành dụm được quá ít. Nàng không biết tiền đi đâu hết. Ashley đưa cho nàng đủ để lo liệu công việc nội trợ, nhưng khi phải chi những khoản ngoài dự trù, thì thường là rất bần. Tất nhiên thù lao cho các bác sĩ điều trị cho nàng khá tốn kém, rồi sách vở, đồ đạc Ashley đặt mua từ Niu Yóoc cũng là một khoản đáng kể. Lại còn nuôi ăn và may mặc cho hàng lô trẻ cù bơ cù bất ngủ nhờ trong hầm nhà. Và Ashley không bao giờ nỡ từ chối bất cứ ai đã từng ở trong quân đội Liên bang đến hỏi vay tiền. Và...

- Cô Meli, tôi muốn đưa cô mượn tiền để mua, Rhett nói.

- Anh thật là tốt bụng, nhưng có thể là bọn em không bao giờ trả được.

- Tôi không cần cô phải trả. Đừng nổi giận với tôi, cô Meli! Xin cô nghe tôi nói hết đã. Chỉ cần biết Xcarlett sẽ không phải kiệt lực ngày ngày tong tã hàng bao dặm đường đến các xưởng cưa, là tôi coi như được đền bù rồi. Riêng cửa hàng là đủ cho cô ấy bận rộn và sung sướng... cô hiểu không?

- À... vâng, Melanie nói, chưa tin hẳn.

- Cô có muốn con trai cô có một chú ngựa con không? Và muốn cho nó vào đại học, rồi đi Havod, đi viễn du châu Âu?

- Ô, tất nhiên, Melanie kêu lên, mặt rạng rỡ như bất cứ lúc nào có người nhắc đến Bui. Em muốn cháu có đủ mọi thứ nhưng... chao thời buổi này ai cũng nghèo đến nỗi...

- Một ngày kia, với hai xưởng cưa, ông Uylkz sẽ làm ra hàng đồng tiền, Rhett nói, và tôi muốn thấy Bui có tất cả những thuận lợi nó xứng đáng được hưởng.

- Ôi, thuyền trưởng Butler, anh thật ranh ma! Nàng mỉm cười thốt lên. Dụ dỗ lòng tự hào của một người mẹ! Em đọc trong đầu anh như đọc sách.

- Tôi hi vọng là không phải thế, Rhett nói và lần đầu tiên mắt chàng lấp lánh. Thế bây giờ cô để tôi đưa cô một ít tiền chứ.

- Nhưng thế thì lừa đảo ở chỗ nào?

- Chúng ta phải đồng mưu đánh lừa cả Xcarlett lẫn ông Uylkz.

- Ôi, lạy Chúa! Em không thể làm thế!

- Nếu Xcarlett biết tôi bày mưu đằng sau lưng cô ấy, dù là vì lợi ích của cô ấy... chà, cô biết tính khí cô ấy đấy! Và tôi e rằng ông Uylkz sẽ khước từ bất kì khoản cho vay tự nguyện nào của tôi. Cho nên phải làm sao cho cả hai đều không biết tiền ở đâu ra.

- Ô, nhưng em chắc nhà em không từ chối nếu anh ấy hiểu ra vấn đề. Anh ấy rất quý Xcarlett.

- Vâng tôi tin như thế, Rhett dịu dàng nói. Nhưng dù sao ông ấy vẫn sẽ từ chối. Cô thừa biết tất cả những người trong gia đình Uylkz giàu tự ái như thế nào.

- Ôi, lạy chúa! Melanie kêu lên, vẻ khổ sở. Em những muốn... thuyền trưởng Butler ạ, thật tình, em không thể đánh lừa chồng em.

- Ngay cả để giúp Xcarlett cũng không ư? Rhett có vẻ rất phật ý. Thế mà cô ấy lại rất quý cô.

Những giọt nước mắt rung rinh trên bờ mi Melanie.

- Anh biết đấy, em sẵn sàng làm bất cứ điều gì trên đời vì chị ấy. Không bao giờ, phải, không bao giờ em có thể đền đáp một nửa những gì chị ấy giúp em. Anh biết đấy.

- Phải, chàng nói cộc lốc. Tôi biết cô ấy đã làm những gì vì cô. Cô có thể nói với ông Uylkz rằng số tiền đó là của một người bà con để lại cho cô theo di chúc?

- Ô, thuyền trưởng Butler, em chẳng còn người bà con nào có máu mặt.

- Vậy nếu tôi gửi tiền qua bưu điện cho ông Uylkz mà không để ông ấy biết là ai gửi, liệu cô có lo liệu sao cho số tiền đó được dùng để mua hai xưởng cưa chứ không phải để... hèm, để cho những cựu binh Liên bang nghèo khốn?

Mới đầu, nghe những lời cuối, nàng có vẻ phật ý như thể trong đó có hàm ý chỉ Ashley, nhưng chàng mỉm cười đầy vẻ thông cảm đến nỗi nàng cũng mỉm cười lại.

- Tất nhiên là em sẽ lo chuyện ấy.

- Vậy là đã ngã ngũ, nhé? Chúng ta sẽ giữ bí mật chứ.

- Nhưng xưa nay, em chưa bao giờ giữ bí mật điều gì với chồng em.

- Tôi tin chắc là thế, cô Meli ạ.

Mất nhìn Rhett, bụng nàng nghĩ trước nay mình đã đánh giá chàng đúng biết mấy trong khi bao nhiêu người khác nhìn nhận sai hoàn toàn... Người ta bảo chàng thô bạo, báng bổ, bất nhã và thậm chí bất lương nữa, mặc dầu bây giờ nhiều người thuộc loại tử tế nhất đã bắt đầu thừa nhận là mình sai. Thế đấy! ngay từ đầu nàng đã biết Rhett là người tốt. Thái độ của chàng đối với nàng bao giờ cũng hết sức hòa nhã, ân cần, cực kì kính trọng và thông cảm sâu sắc! Lại nữa, chàng yêu Xcarlett biết bao! Cái

cách quanh co vòng vèo chàng dùng để đỡ cho Xcarlett một gánh nặng, mới đáng yêu làm sao.

Trong một xung động tình cảm, nàng nói:

- Xcarlett thật may mắn có được một người chồng tốt với chị ấy đến thế!

- Cô nghĩ thế ư? Tôi e rằng Xcarlett sẽ không đồng ý với cô, nếu cô ấy nghe thấy cô nói vậy. Với lại, tôi cũng muốn tốt với cả cô nữa, cô Meli ạ. Như thế này là tôi cho cô nhiều hơn Xcarlett đấy.

- Cho em? nàng bối rối hỏi, à, anh định nói là cho Biu.

Chàng cầm lấy mũ và đứng dậy. Chàng cứ thế đứng một lúc, nhìn xuống gương mặt hình trái tim không lấy gì làm đẹp với mớ tóc dài hình chữ V rủ xuống giữa trán và đôi mắt đen nghiêm nghị. Một bộ mặt sao mà thanh tao, một bộ mặt thơ đại không có gì che chở trước cuộc đời.

- Không, không phải cho Biu. Tôi định cho cô một cái gì còn hơn cả Biu, nếu cô có thể hình dung ra cái đó.

- Không, em không thể hình dung được, nàng lại thấy hoang mang. Đối với em, không có gì trên đời quý hơn Biu, trừ As... trừ nhà em (1).

Rhett không nói gì, chỉ nhìn nàng, bộ mặt ngăm đen im lặng.

- Thuyền trưởng Butler, anh muốn cho em một cái gì, thật là quý hóa, song thật tình, em là người tốt phúc, em có tất cả những gì một người đàn bà có thể mong muốn ở trên đời.

- Thế thì tốt, Rhett nói, đột nhiên trở nên dửng dưng. Và ý đồ của tôi là lo sao cho cô giữ được những cái ấy.

Khi Xcarlett ở ấp Tara về, mặt nàng đã hết vẻ xanh xao ốm yếu và đôi má đã đầy lên,

phơn phớt hồng. Cặp mắt xanh lại nhanh nhẹn và lấp lánh. Lần đầu tiên trong nhiều tuần, nàng cười to khi Rhett và Bonni ra ga đón nàng cùng Uêđ và Ilo. Thấy hai cha con, nàng vừa bực vừa buồn vui. Rhett đội chiếc mũ có cắm xệch xẹo hai cái lông gà tây, còn Bonni mặc một chiếc áo rách thảm hại là bộ cánh diện ngày chủ nhật của nó, hai má nhem nhuốc những vệt màu xanh chàm và mái tóc quăn cắm một chiếc lông công dài gần bằng người nó. Hiển nhiên là nó đang chơi trò người Anh điêng thì đến giờ đi đón tàu. Và qua vẻ mặt bất lực ngộ nghĩnh của Rhett và vẻ cau có phẫn nộ của Mammy thì rõ ràng là Bonni đã không chịu thay đổi trang phục dù là để đi đón mẹ.

- Sau mà con ăn mặc lòi thối lếch thếch thế! Xcarlett vừa nói vừa hôn cô bé và quay lại chìa má cho Rhett. Vì trong ga có đông người, chứ không thì nàng đã chẳng chủ động khơi gợi cử chỉ âu yếm ấy. Mặc dầu hơi ngượng về bề ngoài của Bonni, nàng vẫn không thể không nhận thấy rằng mọi người xung quanh đều mỉm cười với hình ảnh cả hai cha con, không phải cười giễu mà là thực sự cảm tình và vui thích. Ai nấy đều biết bé út của Xcarlett có thể sai khiến cha nó đủ mọi thứ và cả thành phố đều vui vẻ tán thưởng.

Tình yêu lớn của Rhett đối với con gái đã góp phần quan trọng nâng cao uy tín của chàng trước dư luận.

Trên đường về nhà, Xcarlett thao thao kể những tin tức trong Hạt. Thời tiết khô nóng đẩy nhanh nhịp độ phát triển của bông đến mức gần như có thể nghe thấy nó mọc, nhưng Uyl cho biết là mùa thu này giá bông sẽ hạ. Xuelon lại sắp sửa ở cũ - nàng báo tin này bằng lời lẽ kín đáo để bọn trẻ con không hiểu được. Ilo tỏ ra dửng dưng cảm khác thường khi nó cần đưa con gái lớn của Xuelon. Kể cũng đáng đời cho con bé Xuzi, Xcarlett nhận xét, nó giống mẹ nó y như đúc. Nhưng Xcarlett lại khùng lên vì hai chị em lại cãi lộn như hồi xưa.

Uêđ một mình giết chết một con rắn nước, Randơ và Camilo Tarlton đi dạy học, thế có buồn cười không? Xưa nay trong gia đình Tarlton có ai đánh vần nổi chữ “ngoeo”. Betxi Tarlton đã lấy một anh chàng béo ị cụt một tay quê ở Lavojo, hai vợ chồng cô ta cùng với Hetti và Jim Tarlton đang trồng một vụ bông tốt ở Đồi Đẹp. Bà Tarlton có

một con ngựa cái và một con ngựa non mà sừng như có cả triệu đô – la. Và ngôi nhà của gia đình Colvort đầy bọn da đen ở! Hàng bày da đen bây giờ đang là chủ nhân ngôi nhà đó mà chúng đã mua trong cuộc bán đấu giá ở quận. Chỗ ấy bây giờ tan hoang, nhìn mà muốn khóc. Không ai biết Cathlin và gã chồng vô tích sự của cô đi đâu. Và Elích sắp sửa cưới Xeli, cô vợ góa của ông anh! Thử tưởng tượng xem, họ đi đến quyết định ấy sau khi đã sống chung nhà bao nhiêu năm! Ai nấy đều bảo đó là một cuộc hôn nhân cho hợp thức vì mọi người bắt đầu bàn ra tán vào về việc họ sống ở đó một mình từ khi cả cụ bà lẫn Tiểu Nương đều chết. Chuyện đó làm cho trái tim Dimiti Mănrâu tan nát. Nhưng cũng đáng đời cho cô ta. Nếu cô ta có chút bản lĩnh thì cô ta đã “bắt được” một chàng khác từ lâu rồi thay vì ngồi chờ Elích kiếm ra tiền để cưới mình.

Xcarlett tiếp tục vui vẻ trò chuyện nhưng có điều nàng bỏ qua những điều chỉ nghĩ đến đã đủ đau lòng. Nàng đã cùng Uyl đi xe ngựa khắp hạt, cố không nhớ đến cái thời kì hàng nghìn ơ ca (2) màu mỡ trái dài xanh rờn bông. Giờ đây các đồn điền theo nhau lộn trở về dạng rừng. Những đám lau lách, sồi non, thông còi lén lút mọc thành những vạt ẩm đạm quanh những đồng cỏ nát im lìm và lần dần các cánh đồng bông cũ. Hiện chỉ còn một phần trăm diện tích được canh tác so với trước. Cứ như là đi qua một vùng đất chết.

- Cái vùng này có hồi phục lại được cũng phải mất năm mươi năm nữa. Uyl đã nói vậy. Ấp Tara là trang trại khá nhất trong Hạt, nhờ chị và tôi, chị Xcarlett ạ, nhưng nó chỉ là một trang trại, một trang trại có độc hai con la, chứ không phải là một đồn điền. Sau Tara là trại của gia đình ông Fônten, rồi đến trại của gia đình Tarlon. Họ không làm ra được nhiều tiền, nhưng họ xoay xở được và dám nghĩ dám làm. Nhưng phần lớn số người còn lại, số trại còn lại...

Không, Xcarlett không muốn nhớ lại quanh cảnh hoang tàn của Hạt vì hình ảnh hồi cố về nó dường như càng thấm hơn bên cạnh sự náo nhiệt và phồn thịnh của Atlanta.

- Ở nhà có chuyện gì không? nàng hỏi khi đã về tới nhà và ngồi ở hàng hiên. Suốt trên đường về, nàng đã liên tục nói chuyện liến láu, sợ im lặng chụp đến. Từ cái hôm

ngã xuống cầu thang gác, nàng chưa hề nói riêng một lời nào với Rhett và giờ đây nàng chẳng mấy háo hức muốn gặp riêng chàng. Trong thời kỳ dưỡng bệnh khốn khổ của nàng, chàng đã rất mực ân cần, nhưng đó là sự ân cần của khách qua đường. Chàng đã đoán trước được ý muốn của nàng, ngăn bọn trẻ khỏi quấy rầy nàng, trông nom cửa hàng và hai xưởng cưa. Thế nhưng chàng không bao giờ nói: “Tôi rất ân hận”. Ồ có lẽ chàng không hề ân hận thật. Có lẽ chàng vẫn nghĩ rằng đứa bé không bao giờ ra đời ấy không phải là con chàng. Làm sao nàng có thể đọc được những ý nghĩ ấy trong bộ óc đằng sau gương mặt đen vô cảm kia? Nhưng lần đầu tiên trong cuộc sống vợ chồng của họ, chàng đã tỏ ra sẵn sàng lịch sự và muốn để mọi sự cứ tiếp diễn như không có chuyện gì khó chịu xảy ra giữa hai người... Như thế - Xcarlett buồn rầu nghĩ – Như thế giữa hai người không hề có cái gì hết. Được, nếu chàng muốn thế, nàng cũng có thể sắm vai của mình.

- Mọi sự vẫn ổn cả chứ? Nàng nhắc lại câu hỏi. Đã có ván lợp cho cửa hàng chưa? Anh đã đổi la chưa? Lạy Chúa, Rhett, anh bỏ mấy cái lông trên mũi ra đi nào. Trông anh như chàng hề và khéo anh cứ thế ra phố, không nhớ mà bỏ ra cũng nên.

- Không, Bonni vừa nói vừa cầm lấy mũi của cha, giữ thế thủ.

- Mọi sự ở đây đều rất tốt đẹp. Bonni và tôi vui chơi thỏa thích. Tôi tin rằng nó chưa được chải đầu lần nào từ khi cô đi. Đừng mút jai lông ấy, cung, có thể độc đấy. Phải, đã lợp ván rồi và việc đổi chác la đã được tiến hành tốt. Không, thực tế chẳng có gì mới. Mọi chuyện đều tẻ ngắt.

Rồi, như chợt nhớ ra, chàng nói thêm.

- Ngài Ashley chí tôn vừa đến đây đêm hôm qua. Ông ta muốn biết, theo ý toai, cô có bằng lòng bán hai xưởng cưa và số cổ phần còn lại của cô ở xưởng 1 cho ông ta không.

Xcarlett đang đu đưa trên ghế và quạt bằng một chiếc quạt lông gà, bỗng dừng phắt lại.

- Bán ư? Ashley lấy đâu ra tiền? Anh biết đấy, họ chả bao giờ có đồng tiền nào để ra. Anh ấy làm được bao nhiêu. Melanie tiêu hết đến đấy.

Rhett nhún vai:

- Tôi vẫn nghĩ cô ấy là người tần tiện, nhưng ắt là tôi không biết những chi tiết trong nội bộ gia đình Uylkz rành như cô.

Lời châm chích này phảng phất giọng điệu cũ của Rhett và Xcarlett đậm bọc.

- Con ra ngoài chơi đi, nàng bảo Bonni. Mẹ muốn nói chuyện với ba tí.

- Không, Bonni nói dứt khoát và leo tót lên lòng Rhett.

Xcarlett cau mặt với con bé và nó quắc mắt chọi lại, nom giống hệt ông Giêrôld Âuhero đến nỗi nàng suýt phì cười.

- Cứ để con ở lại, Rhett thoải mái nói. Còn về chuyện Ashley lấy tiền đâu ra thì hình như là có một người nào đó gửi cho, người này hồi ở Đảo Đá đã được ông ta chữa khỏi bệnh đậu mùa. Thấy lòng biết ơn vẫn còn tồn tại, tôi lại tin ở bản chất con người.

- Đó là ai vậy? Có phải là một người quen nào đó của chúng ta không?

- Bức thư không kí tên người và gửi từ Oasinhton. Ashley hoang mang không biết là ai gửi. Nhưng một người vị tha như Ashley đi khắp thiên hạ làm bao nhiêu điều thiện, nhớ sao cho hết được.

Nếu không quá ngạc nhiên trước điều may mắn bất ngờ của Ashley, hẳn Xcarlett đã ngênh chiến rồi, mặc dầu khi ở ấp Tara nàng đã quyết tâm không bao giờ để mình bị lôi cuốn vào một cuộc cãi lộn với Rhett về Ashley. Chỗ đứng của nàng trong vấn đề này quá ư chông chênh và chùng nào nàng chưa xác định chắc chắn vị thế của mình đối với cả hai chàng, nàng không muốn bị kéo vào vòng chiến.

- Anh ấy muốn mua hết cổ phần của tôi.

- Phải. Nhưng tôi đã nói với anh ta là chắc cô không muốn bán.

- Tôi muốn anh để tôi tự liệu lấy công việc của tôi.

- A, cô thừa biết là cô không muốn rời những xưởng cưa đó. Tôi bảo đã bảo Ashley là anh ta cũng biết rõ như tôi rằng cô không thò mũi vào việc người khác thì không chịu được và nếu cô bán hết cổ phần cho anh ta thì làm sao cô có thể bảo ban anh ta lo công việc của chính anh ta.

- Anh dám nói về tôi như thế với Ashley?

- Sao lại không? Thế không đúng hay sao? Tôi tin rằng anh ta hoàn toàn đồng ý với tôi, song tất nhiên, anh ta quá lịch sự không nói thẳng ra như vậy.

- Bịa đặt! Đã thế tôi sẽ bán hết cho anh ấy, Xcarlett giận dữ kêu lên.

Cho đến lúc ấy, nàng chưa hề có ý rời bỏ những xưởng cưa. Nàng có nhiều lý do để muốn giữ chúng, trong đó giá trị về tiền bạc là ít đáng kể nhất. Trong vài năm gần đây, nàng có thể bán chúng lấy những món tiền lớn bất cứ lúc nào, nhưng nàng đã từ chối mọi lời ước hẹn. Hai xưởng cưa là bằng chứng cụ thể về những gì nàng đã tự lực gây dựng nên trong hoàn cảnh đầy khó khăn, trở ngại. Nàng tự hào về chúng và về bản thân mình. Lý do chủ yếu khiến nàng không muốn bán là vì chúng mở ra con đường duy nhất để nàng đến với Ashley. Nếu hai xưởng cưa không còn nằm trong sự kiểm soát của nàng nữa, có nghĩa là nàng sẽ rất ít khi gặp Ashley và có lẽ chẳng bao giờ có dịp gặp riêng chàng một mình. Nàng không thể tiếp tục như thế này nữa, lúc nào cũng thắc mắc không biết tình cảm của chàng đối với nàng hiện nay ra sao, toàn bộ tình yêu của nàng có bị dập tắt trong túi nhục từ cái đêm tiếp tân khủng khiếp ở nhà Melanie hay không. Trong quá trình điều hành công việc, nàng có thể tìm được nhiều cơ hội thuận tiện mà không hề có vẻ chạy theo chàng. Và, với thời gian, nàng biết mình có thể giành lại được vị trí đã mất trong tim chàng. Nhưng nếu nàng bán hai xưởng cưa đi...

Không, nàng không muốn bán đi, bị kích bởi ý nghĩ của Rhett đã phơi bày nàng với

Ashley dưới một ánh sáng chân thực như thế mà lại chẳng mĩ miều gì, nàng đã quyết định ngay tức khắc. Ashley sẽ được hai xưởng cưa với một giá hạ đến độ chàng không thể không thấy là nàng quảng đại như thế nào.

- Tôi sẽ bán! Nàng tức tôi kêu lên, thế đấy, anh nghĩ sao?

Mắt Rhett lóe lên một ánh mắt đấng thẳng rất khó nhận thấy khi chàng cúi xuống thắt lại dây giày cho Bonni.

- Tôi nghĩ là cô sẽ hối tiếc, chàng nói.

Quả là nàng đã hối tiếc lời tuyên bố vội vã của mình. Giá như nói với ai ngoài Rhett, hẳn nàng đã đánh bài bày tráo truốt lời. Tại sao nàng lại bật ra như vậy? Nàng giận dữ cau mày nhìn Rhett và thấy chàng đang quan sát mình với cái vẻ mèo rình chuột hau háu cố hữu của chàng. Thấy nàng cau có, chàng bỗng phá lên cười, hai hàm răng trắng lấp lánh, Xcarlett mơ hồ cảm thấy mình bị chàng lừa vào thế này.

- Anh có dính gì vào chuyện này không? nàng gắt lên.

- Tôi ấy à? Chàng nhướn mày lên, vờ ngạc nhiên. Đáng ra cô phải hiểu tôi hơn. Tôi chả hơi đâu đi làm việc thiện trong thế gian, nếu tôi có thể tránh được.

Đêm ấy, nàng bán hai xưởng cưa cùng tất cả lợi tức trong đó cho Ashley. Nàng không bị lỗ vì Asley từ chối không lợi dụng cái giá thấp do nàng đề xuất đầu tiên, mà xin trả ngang mức cao nhất có người đã từng đặt với nàng. Sau khi ký tờ giấy bán đứt các xưởng cưa và trong lúc Melanie rót rượu vang cho Ashley và Rhett để mừng kết quả cuộc giao dịch, Xcarlett cảm thấy mình mất mát ghê gớm như vừa bán đi một đứa con.

Hai xưởng cưa đã từng là một cái gì thân yêu của nàng, niềm kiêu hãnh của nàng, kết quả do đôi bàn tay nhỏ bé keo cú của nàng giành giật được. Nàng đã khởi nghiệp với một xưởng cưa nhỏ bé vào thời kỳ đen tối khi Atlanta mới bắt đầu chập vạt gượng đứng dậy từ đông đổ nát và tro tàn, khi nàng đang đói mặt túng thiếu, nàng đã đấu tranh, bày mưu tính kế nuôi dưỡng hai cơ sở đó qua những ngày đen tối, lúc nào cũng

nom nóm lo bộn Yanki tịch thu, trong khi đồng tiền thì eo hẹp và cả đến những người đàn ông tài trí cũng thất bại. Và khi Atlanta đã hàn gắn được mọi vết thương, cửa nhà mọc lên khắp nơi, ngày nào cũng ùn ùn những người mới đến thành phố, nàng đã có hai xưởng cưa đường hoàng, hai bãi gỗ, một tá xe chở do la kéo và nắm trong tay một số nhân công tù để làm việc với đồng lương rẻ mạt. Giã từ tất cả những cái đó khác nào vĩnh viễn khép chặt cánh cửa một đoạn đời tuy nhọc nhằn cay đắng nhưng bao giờ cũng được nàng nhớ đến với một vẻ thỏa mãn u hoài.

Nàng đã gây dựng nên cơ sở kinh doanh này và giờ đây, bán nó đi rồi, lòng nặng trĩu, nàng tin chắc rằng, thiếu tay nàng chèo lái, Ashley sẽ làm mất sạch – phá tan hết mọi thứ nàng đã khổ công xây đắp: Ashley tin hết thấy mọi người và gần như không phân biệt nổi hai phần tư với sáu phần tám. Và từ nay trở đi, nàng sẽ không bao giờ có thể góp ý kiến cố vấn cho chàng – Tất cả chỉ tại Rhett đã bảo chàng rằng nàng thích cai quản mọi thứ.

“ Ôi, quý bắt cái anh chàng Rhett này đi!” nàng nghĩ thầm và càng nhìn chàng, nàng càng tin chắc mọi sự này là do chàng sắp đặt. Bằng cách nào và tại sao thì nàng không biết. Lúc này chàng đang nói chuyện với Ashley và những lời của chàng khiến nàng giật thót người.

- Tôi chắc ông sẽ trả về đám tù khổ sai ngay tức thì, Rhett nói.

Trả về bọn tù khổ sai! Sao lại có thể nghĩ thế được nhỉ? Rhett thừa biết các xưởng cưa thu lợi nhuận là nhờ nhân công tù rẻ mạt, và tại sao Rhett lại nói chắc như vậy về những hình động sắp tới của Ashley? Anh ta biết gì về chàng?

- Vâng họ sẽ được trả về ngay lập tức, Ashley vừa đáp vừa tránh cái nhìn sững sờ của Xcarlett.

- Anh mất trí rồi sao? Nàng kêu lên. Anh làm thế là mất toi số tiền hợp đồng thuê chúng. Với lại, rồi anh kiếm đâu ra nhân công?

- Tôi sẽ dùng đám da đen tự do, Ashley nói.

- Da đen tự do! Tào lao, anh thừa biết tiền lương của chúng tôi kém chùng nào, hơn nữa, bọn Yanki sẽ nhằng nhằng giám sát anh từng phút để xem anh có cho chúng mỗi ngày ba lần ăn thịt gà và đắp mềm lông chim cho chúng ngủ không. Và nếu anh quát một tên nhọ lưỡi lĩnh một vài roi để thúc nó nhanh tay lên, anh sẽ nghe thấy bọn Yanki la lối từ đây đến Dalton và cuối cùng là mời anh vào nhà đá. Này, chỉ có bọn tù khổ sai là....

Melanie nhìn xuống đôi bàn tay mình đang vắn vẹo trên đầu gối, Ashley coi bộ khổ sở nhưng cương quyết không chịu nhượng bộ. Chàng im lặng một lát. Rồi chàng nhìn Rhett và như tìm thấy sự cảm thông và khuyến khích trong cái nhìn đáp lại. Điều đó không lọt khỏi mắt Xcarlett.

- Tôi không muốn bắt bọn tù khổ sai làm quần quật, chàng điềm tỉnh nói.

- Thế đấy! Xcarlett sững người kinh ngạc. Tại sao lại không? Anh sợ thiên hạ dị nghị như đã dị nghị về tôi chứ gì?

Ashley ngẩng đầu lên.

- Tôi không sợ tiếng thiên hạ chùng nào tôi làm đúng. Và tôi không bao giờ cảm thấy lợi dụng nhân công tù là đúng.

- Nhưng tại sao...

- Tôi không thể kiếm tiền trên lao động cưỡng bách và sự khốn cùng của kẻ khác.

- Nhưng anh đã từng có nô lệ kia mà!

- Nô lệ không khốn cùng. Vả lại, lẽ ra tôi đã phóng thích tất cả bọn họ khi cha tôi mất nếu chiến tranh không giải phóng họ trước. Nhưng đây là chuyện khác, Xcarlett ạ. Cái hệ thống này thả lỏng cho quá nhiều sự lạm dụng. Có lẽ chị không biết. Tôi biết rõ Jonni Gheligo đã giết ít nhất là một người ở “căng” của hắn. Có thể còn hơn nữa... thêm hay bớt một tên tù, nào ai cần? Hắn nói người tù ấy bị giết trong khi tìm cách

chạy trốn, nhưng đó không phải là điều tôi được nghe kể ở nơi khác. Và tôi biết hẳn bắt những người quá ốm không còn đủ sức cất nhắc cũng phải làm việc. Ai muốn bảo là mê tín dị đoan thì bảo, nhưng tôi tin rằng hạnh phúc không thể đến từ đồng tiền kiếm được trên đau khổ của người khác.

- Dào ôi! Anh định nói... lạy Chúa, Ashley, chẳng nhẽ anh lại nuốt trôi tất cả những lời rao giảng khoa trương của cha Ualax về đồng tiền ô uế?

-Tôi chẳng cần phải nuốt trôi gì cả. Tôi tin vậy từ lâu trước khi được nghe đức cha giảng về điều đó.

-Vậy thì hẳn anh nghĩ tất cả tiền bạc của tôi đều ô uế, Xcarlett kêu lên, bắt đầu nổi cáu. Bởi vì tôi đã dùng bọn tù để làm việc, bởi vì tôi mở tửu điểm và....

Nàng ngừng bật. Cả hai vợ chồng Uylkz đều có vẻ ngượng còn Rhett thì ngoác miệng ra cười. Quý bà ta anh ta đi, Xcarlett hung hãn nghĩ thầm, anh ta đang nghĩ là mình lại nhúng mũi vào công việc của người khác và hẳn Ashley cũng thế. Mình muốn đập đầu hai người vào nhau cho vỡ toác ra! Nàng nuốt giận và cố làm ra vẻ thoải mái dàng hoàng, nhưng chẳng mấy thành công.

-Tất nhiên, cái đó chẳng quan trọng gì đối với tôi, nàng nói.

-Xcarlett, xin đừng nghĩ là tôi phê phán chị. Không đâu. Đó chỉ là chúng ta nhìn sự vật theo những cách khác nhau và cái gì tốt cho chị rất có thể lại không tốt cho tôi.

Bỗng nhiên Xcarlett ước sao chỉ có hai người với nhau, ao ước mãnh liệt là Rhett và Melanie ở mãi bên kia trái đất, để nàng có thể kêu lên: “Nhưng em muốn nhìn sự vật theo cách nhìn của anh! Chỉ cần anh nói với em những ý nghĩ thật của anh để em có thể hiểu và giống như anh!”

Nhưng trước mặt Melanie đang run vì cảnh bối rối này, trước mặt Rhett đang uể oải ngồi nhìn nàng mà cười, nàng chỉ có thể lấy giọng hết sức mát mẻ của con người đức hạnh bị xúc phạm mà rằng:

-Tôi biết đó là việc riêng của anh. Song tôi cần phải nói là tôi không hiểu thái độ của anh hoặc những ý kiến nhận xét của anh.

Ôi, giá chỉ có hai người với nhau để nàng khỏi phải buông ra những lời mát mẻ ấy khiến cho chàng khổ tâm.

-Tôi đã xúc phạm chị, Xcarlett, nhưng tôi đâu có muốn thế. Chị nên tin lời tôi và tha lỗi cho tôi. Chẳng có gì là bí hiểm trong những lời tôi nói. Tôi chỉ nói là tôi tin rằng tiền bạc kiếm được bằng một số cách nào đó ít mang lại hạnh phúc.

-Nhưng anh lầm rồi! nàng kêu lên, không tự kiểm chế được nữa. Anh thử xem tôi đây! Anh biết tôi kiếm ra tiền như thế nào. Anh biết tình cảnh tôi ra sao trước khi làm ra tiền! anh hẳn còn nhớ mùa đông năm nào ở ấp Tara, trời rét đến nỗi chúng ta phải cắt thảm ra làm giày, ăn không đủ no và chúng ta thường tự hỏi làm sao cho Bui và Uêđ được học hành còn nh...

-Tôi nhớ, Ashley mệt mỏi nói, nhưng tôi những muốn quên đi được thì hơn.

-Thế anh có thể nói có ai trong chúng ta lúc đó sung sướng không nào? Và hãy nhìn chúng ta bây giờ xem. Anh có một ngôi nhà tử tế và một tương lai tốt đẹp. Và có ai có nhà đẹp hơn tôi, quần áo đẹp hơn, ngựa đẹp hơn? Chẳng ai ăn sang như tôi, mở những cuộc chiêu đãi linh đình hơn tôi và con cái tôi muốn gì có nấy. Ồ, thế tôi làm thế nào ra tiền để có thể có tất cả những cái đó? Từ trên trời rơi xuống chăng? Không! Nhân công tù, lời lãi ở tiệm rượu và...

-Và đừng có quên chuyện giết tên yanki ấy, Rhett dịu dàng xen vào. Thực tế, hẳn đã giúp cô khởi nghiệp.

Xcarlett quay phắt lại phía chàng, những lời giận dữ dâng lên môi.

-Và tiền đó đã làm cho cô hạnh phúc, phải không cung? Chàng hỏi, giọng ngọt ngào và độc địa.

Xcarlett sững ra, miệng há hốc, mắt đảo nhanh nhìn ba người kia. Melanie gần như khóc vì bối rối, Ashley đột nhiên nhợt nhạt và như rút vào vỏ ốc, còn Rhett thì phóng mắt bên trên điều xì gà quan sát nàng với vẻ thích thú bàng quan. Nàng định hét lên: “Tất nhiên là nó làm cho tôi hạnh phúc!” nhưng không hiểu sao, những lời đó tắc lại trong cổ.....

(1) Nguyên văn: Ông Uylkz. Đối với phụ nữ thượng lưu ở phương Tây cách gọi chồng như vậy khi nói chuyện với mọi người đàn ông khác là đúng mực, song với tai người Việt Nam e hơi chướng, nên chúng tôi chuyển là “nhà em”.

(2) Mẫu anh bằng 0,4 hecta.

CHƯƠNG 58

Trong thời gian tiếp theo trận ốm của nàng, Xcarlett nhận thấy một sự thay đổi của Rhett và nàng không dám chắc hoàn toàn là nàng có thích thế hay không. Chàng thôi uống rượu, trở nên trầm lặng và ưu tư. Bây giờ, chàng ăn tối ở nhà thương xuyên hơn, ân cần với gia nhân hơn, âu yếm Uêđ và Ilo hơn. Chàng không bao giờ nhắc lại điều gì, dù thú vị hay khó chịu, trong quá khứ của hai vợ chồng và dường như lặng lẽ để nàng chớ khơi lại những chuyện ấy. Xcarlett vẫn giữ thái độ hòa hoãn vì như vậy thoải mái hơn và cuộc sống trôi đi khá êm thấm trên bề mặt. Chàng vẫn giữ thái độ lịch sự bàng quan đối với nàng, khởi đầu từ thời kỳ dưỡng bệnh của nàng và không phóng những lời chọc tức nhẹ nhàng vào nàng hoặc mỉa mai nàng nữa. Giờ đây, nàng hiểu ra rằng trước kia, tuy hay chọc nàng phát khùng bằng những lời bình luận độc ác, khiến nàng hùng hổ đối đáp, nhưng sở dĩ chàng làm thế vì chàng quan tâm đến lời nói và việc làm của nàng. Nay nàng tự hỏi không biết chàng có thiết gì đến bất cứ hành động nào của nàng nữa hay không. Chàng lịch sự nhưng bàng quan, và nàng nhớ tiếc thái độ quan tâm, mặc dầu tai ác của chàng, nhớ tiếc những cuộc cãi vã, lời qua tiếng lại ngày xưa.

Giờ đây chàng hòa nhã với nàng, gần như nàng là khách lạ vậy, nhưng nếu trước kia mắt chàng luôn luôn dõi theo nàng thì bây giờ, đôi mắt ấy không rời khỏi Bonni. Như thể dòng lũ cuốn đời chàng đã rẽ vào một con kênh hẹp. Đôi lúc Xcarlett nghĩ giá chàng dành cho nàng một nửa sự quan tâm và âu yếm dồn vào Bonni một cách thừa thãi thì cuộc sống hẳn đã khác đi. Đôi khi nàng phải dẫn lòng gượng cười khi nghe mọi người nói: “ Sao mà thuyền trưởng Butler tôn sùng con bé!” Nếu nàng không mỉm cười, người ta sẽ lấy làm lạ và Xcarlett rất không muốn công nhận, ngay cả với chính mình, rằng nàng ghen với một con bé, nhất là nó lại là con cưng của nàng. Xcarlett bao giờ cũng muốn vị trí thứ nhất trong tim những người xung quanh mà giờ đây, hiển nhiên là Rhett và Bonni luôn dành vị trí đó cho nhau.

Nhiều đêm, Rhett đi đến tận khuya, nhưng về đến nhà vẫn tỉnh táo. Nàng thường nghe

thấy tiếng chàng khe khẽ huýt sáo một mình khi đi dọc hành lang qua cửa buồng nàng đóng chặt. Thi thoảng có một số người cùng về với chàng vào những giờ khuya khoắt và ngồi nói chuyện quanh bình rượu brandi trong phòng khách. Đó không phải là gã vẫn chè chén với chàng vào năm đầu tiên họ cưới nhau. Bây giờ chàng không mời một tên Bị Thảm hoặc Xkelouec hoặc Cộng Hòa nào đến chơi nhà nữa. Rón rén ra thành cầu thang trên gác nghe trộm, Xcarlett rất ngạc nhiên vì thường hay thấy tiếng Ronê Pica, Hiu Elxinh, anh em nhà Ximmonz và Andê Bonnel. Và cụ cố Meriêuêzơ cùng ông bác Henri thì bao giờ cũng có mặt. Một lần, nàng sững sốt nghe thấy giọng bác sĩ Miđ. Mà những người này đã từng nói rằng tội Rhett đem treo cổ còn là nhẹ!

Trong tâm tưởng nàng, nhóm người này bao giờ cũng gắn liền với cái chết của Frank và những giờ giấc đi về khuya khoắt của Rhett dạo này khiến nàng lại càng nhớ đến thời kỳ trước khi xảy ra cuộc đột kích của đảng 3K trong đó có Frank đã bỏ mạng. Nàng kinh hãi nhớ lại câu Rhett nói rằng, để được kính trọng, thậm chí chàng sẵn sàng ra nhập cái đảng 3K chết tiệt của họ, tuy chàng vẫn hy vọng Chúa sẽ không bắt chàng phải gánh chịu một hình thức sám hối nặng nề đến thế. Giả như Rhett, cũng như Frank...

Một đêm, chàng về khuya hơn mọi lần, tinh thần nàng căng thẳng tới mức không chịu đựng được nữa. Khi nghe tiếng chìa khóa lách cách trong ổ khóa, nàng khoác vội tấm áo choàng, theo hành lang trên gác trong ánh đèn hơi ra đón chàng ở đầu cầu thang. Về mặt chàng xa vắng, tư lự bỗng chuyển thành ngạc nhiên khi thấy nàng đứng đó.

- Rhett, tôi cần phải biết! Tôi cần phải biết có phải anh... có phải chuyện đảng 3K... có phải đó là lí do khiến anh hay đi khuya thế không? Anh có tham gia...

Trong ánh đèn hơi sáng chói, chàng hồ hững nhìn nàng rồi mỉm cười.

- Cô bao giờ cũng lạc hậu với thời gian, chàng nói. Bây giờ ở Atlanta làm gì có 3 ca, 3 hát nào. Có lẽ ở khắp bang Giorgia cũng không có. Cô đã nghe các bạn Xkelouec và Bị Thảm của cô nhồi sọ các thứ chuyện về sự hoành hành của 3K chứ gì?

- Không có đảng 3K ở đây? Có phải anh nói dối để xoa dịu tôi đây không?

- Cô bạn thân mến, đã bao giờ tôi tìm cách xoa dịu cô chưa? Không, bây giờ chẳng còn 3K nữa đâu. Chúng tôi đã xác định cái đó là lợi bất cập hại, bởi nó chỉ tổ khích động bọn Yanki và cung cấp chất liệu cho cái cối xay sản xuất chuyện xuyên tạc của quan lớn Thống Đốc Bulóc thôi. Ông ta biết mình vẫn nắm được quyền binh chừng nào ông ta còn có thể thuyết phục chính phủ Hợp Chúng Quốc cùng báo chí Yanki rằng bang Giorgia đang sôi sục nổi loạn và sau mỗi bụi rậm đều có người của đảng 3K rình rập. Để giữ ghế thống đốc, ông ta điên cuồng chế tác ra những chuyện về tội ác của đảng 3K ở những nơi không thể có nó, nào treo những đảng viên Cộng Hòa trung thành lên bằng ngón tay cái, nào hành hình kiểu “ Linso” những người da đen lương thiện bị vu tội hiếp dâm. Nhưng ông ta đang bắn vào một mục tiêu không có thực và ông ta biết thế. Cảm ơn cô đã lo lắng cho tôi, nhưng ở đây không hề có 3K hoạt động kể từ ít lâu sau khi tôi thôi là một tên Xkelouec để trở thành một đảng viên Dân Chủ xoàng xĩnh.

Phần lớn những điều chàng nói về thống đốc Bulóc vào tai này lại ra tai kia, vì chủ yếu là nàng thấy nhẹ hẫng người khi biết là không còn 3K nữa, Rhett sẽ không bị giết như Frank, nàng sẽ không mất cửa hàng hoặc bị mất gia sản của Rhett. Nhưng có một từ trong câu chuyện của chàng vang âm nổi nhất trong óc nàng. Chàng đã dùng chữ “ chúng tôi “ gắn bản thân mình một cách tự nhiên vào những người mà trước kia chàng đã từng gọi là đám “ Cận vệ cự trào “.

- Rhett, nàng hỏi đột ngột, anh có liên quan gì đến việc giải tán 3K không?

Chàng nhìn nàng hồi lâu, đôi mắt bắt đầu lấp lánh.

- Có, người thân yêu của tôi ạ, Ashley và tôi chịu trách nhiệm chính về việc ấy.

- Ashley... và anh?

- Phải, nghe thật nôm tục, nhưng quả đúng là như thế, chính trị tạo nên những bạn đồng sàng thật kì lạ. Cả Ashley lẫn tôi chẳng ưa gì nhau với tư cách bạn đồng sàng,

nhưng... Ashley không bao giờ tin ở 3K bởi anh ta phản đối bạo lực dưới mọi hình thức. Còn tôi thì không bao giờ tin nó vì đó là sự rồ dại đáng nguyên rủa, không phải con đường để đạt đến những gì ta mong muốn. Đó là cách duy nhất giữ bọn Yanki cười trên đầu trên cổ ta cho đến ngày về nơi cực lạc. Và Ashley hiệp lực với tôi thuyết phục những cái đầu nóng rằng theo dõi, chờ đợi và làm việc còn có ích hơn là chum áo ngủ lên đầu, vắc thánh giá rực lửa đi hoạt động khủng bố.

- Anh định nói là những đảng viên 3K đã chấp nhận ý kiến của anh trong khi anh...

- Trong khi tôi là một tên đầu cơ chứ gì? Một tên Xkelouec? Một tên về bè với bọn Yanki? Butler phu nhân ạ, bà quên mất bây giờ tôi là đảng viên Dân Chủ chính hiệu, một lòng một dạ đến giọt máu cuối cùng với công cuộc giành lại bang thân yêu của chúng ta từ tay bọn xâm lược! ý kiến của tôi là một ý kiến hay và họ chấp nhận nó. Ý kiến của tôi về những vấn đề chính trị khác cũng sáng suốt. Chúng ta hiện có một đa số Dân Chủ trong cơ quan lập pháp, đúng không nào? Và chẳng bao lâu, người thân yêu của tôi ạ, chúng ta sẽ mời một số ông bạn Cộng Hòa tốt bụng của chúng ta vào chơi nhà đá. Đạo này, họ quá tham nhũng, hơi quá lộ liễu.

- Anh sẽ giúp một tay tổng họ vào tù ư? Chao, trước đây họ là bạn bè của anh kia mà! Họ để anh dây phần vào cái vụ cổ phiếu hỏa xa nhờ đó anh kiếm được hàng nghìn cơ mà!

Rhett chột cười nụ cười giễu cợt quen thuộc của chàng.

- Ô, tôi có ác ý với họ đâu. Nhưng bây giờ tôi ở phía bên kia và nếu tôi có thể góp sức bằng bất kỳ cách nào để đặt họ vào đúng chỗ thích hợp với họ, tôi sẽ làm thế. Và điều đó sẽ tăng thêm uy tín của tôi biết bao! Tôi sẽ kha khá về những chi tiết bên trong các vụ làm ăn của họ, đủ để trở thành nhân chứng có giá trị khi cơ quan lập pháp bắt đầu khai vào đó –và bằng vào tình hình hiện nay thì việc ấy cũng không xa nữa đâu. Họ sắp sửa điều tra cả ông thống đốc Bulóc nữa và, nếu có thể, sẽ bỏ tù ông ta. Cô nên mách cho những người bạn tốt của cô, vợ chồng Jêlot và vợ chồng Hăndon chuẩn bị sẵn sàng để có thể rời thành phố trong phúc chốc, vì nếu ông thống đốc có thể bị bắt

thì họ cũng có thể bị tóm cổ.

Xcarlett đã thấy phái Cộng Hòa, được lực lượng quân đội Yanki làm hậu thuẫn, nắm chính quyền ở Giorgia quá nhiều năm rồi, nên không thể tin những lời lông bông của Rhett. Viên thống đốc đã chốt quá vững chắc, chả cơ quan lập pháp nào đụng được đến chân lông ông ta, huống hồ là bỏ tù.

- Anh chỉ huyền thuyên xích đế, nàng nhận xét.

- Nếu ông ta không vào tù thì chí ít cũng không được tái cử Đợt sau, ta sẽ có một ông thóc đốc thuộc đảng Dân Chủ cho đổi mới đi.

- Và tôi chắc là anh sẽ góp một phần nào vào việc đó chứ? Nàng hỏi mỉa.

- Phải cung ạ. Bây giờ, tôi đang góp phần vào việc đó. Đó là lí do tại sao nhiều đêm tôi đi khuya thế. Tôi đang làm việc vất vả hơn cả thời kỳ vác xẻng đồ xô đi tìm vàng, cố góp công sức làm cho cuộc tuyển cử được tổ chức. Và... tôi biết điều này làm cô buồn, Butler phu nhân ạ, nhưng tôi còn đổ không ít tiền vào công việc tổ chức. Cô có nhớ cách đây mấy năm, trong cửa hàng của Frank, cô đã bảo tôi giữ vàng của Liên bang là bất lương không? Cuối cùng, tôi đã đi đến chỗ nhất trí với cô và số vàng của Liên bang đang được chi tiêu để phục hồi chính quyền Liên bang đây.

- Anh đang trút tiền vào một cái hang chuột!

- Sao? Cô gọi đảng Dân Chủ là cái hang chuột ư? Mất Rhett giễu cợt nàng, rồi trở lại bình thản, vô cảm. Đối với tôi, ai thắng trong cuộc bầu cử này, chả quan trọng gì. Điều quan trọng là tất cả mọi người đều biết tôi bỏ công sức, bỏ tiền vào đây. Và trong nhiều năm tới, người ta sẽ nhớ tới điều đó mà ưu đãi Bonni.

- Nghe những lời trung nghĩa của anh, tôi những tưởng anh đã thay lòng, nhưng tôi thấy anh đối với đảng Dân Chủ cũng chẳng thành thật gì hơn với bất cứ cái gì khác.

- Tôi chẳng thay lòng chút nào, chỉ thay da thôi. Ngay cả nếu người ta có thể tẩy

những đốm trên mình một con báo thì nó vẫn cứ là báo.

Nghe tiếng nói chuyện ngoài hành lang, Bonni thức giấc, cất giọng ngái ngủ nhưng cấp thiết, gọi: “Ba! “ và Rhett chạy vượt qua Xcarlett.

- Rhett, khoan một phút đã. Tôi muốn nói với anh một điều khác nữa. Anh nên thôi đừng đưa Bonni đi theo đến những buổi họp chính trị buổi chiều nữa. Nom thật chẳng hay hóm gì. Ai lại đưa một con bé đến những chỗ ấy! Mà như thế, anh đâm ra có vẻ ngớ ngẩn. Tôi không bao giờ ngờ anh lại như thế, mãi đến khi bác Henri nói với tôi mới biết. Bác ấy yên trí là tôi đã biết và...

Rhett quay phắt lại phía nàng, mặt rắn đanh.

- Làm sao cô có thể chê trách việc một con bé ngồi trên lòng bố nó trong khi bố nó trò chuyện với các bạn? Cô có thể cho thế là ngớ ngẩn, nhưng đâu có phải. Trong nhiều năm, người ta sẽ nhớ hình ảnh Bonni ngồi trên lòng tôi trong khi tôi đang góp sức đẩy bật bọn Cộng Hòa ra khỏi bang này. Trong nhiều năm, người ta sẽ nhớ...

mặt chàng dịu lại và một ánh mắt tinh quái lấp lánh trong mắt chàng.

- Cô biết không, khi người ta hỏi Bonni nó yêu ai nhất, nó nói: “Ba và các chú Dăng Chủ “ và ghét ai nhất thì nó đáp: “ Bọn Xkelioac “< Đội ơn Chúa, những điều như thế người ta nhớ lâu lắm.

Tiếng Xcarlett thốt lên giận dữ:

- Và tôi chắc anh bảo nó tôi là một Xkalouec.

- Ba! Cái giọng nhỏ bé gọi, lần này có vẻ bất bình, và Rhett vẫn cười, đi xuôi hành lang, đến chỗ con gái.

Tháng mười năm ấy, thống đốc Bulóc từ chức và trốn khỏi? Giorgia. Trong thời gian ông ta cai quản, tệ nạn chiếm công vì tư, lãng phí và tham nhũng lên tới mức cả hệ thống tự nó đổ nhào vì mục rỗng. Ngay đảng của ông cũng bị phân liệt trước sự công

phần ngày càng lớn của dư luận. Giờ đây đảng Dân Chủ nắm đa số trong cơ quan lập pháp và điều đó có nghĩa là Bulóc sắp sửa bị điều tra. Biết vậy và sợ bị kết án, ông ta không nản nã đợi mà vội vàng bí mật chuồn thẳng, sau khi thu xếp sao cho việc từ chức của ông chỉ được công bố khi ông ta đã an toàn ở miền Bắc.

Khi tin đó được thông báo vào một tuần sau cuộc bỏ chạy của ông ta. Atlanta náo nức và vui như điên. Phố xá đông nghịt người, đàn ông cười vang, bắt tay chúc mừng nhau, phụ nữ vừa hôn nhau vừa khóc. Mọi người đều mở tiệc ăn mừng và sở cứu hỏa luôn luôn bận rộn dập những đám cháy nhỏ gây ra bởi những cây pháo bông của các chú bé hoan hỉ.

Gần như đã qua cầu thoát nạn! Thời kỳ Tái Thiết hầu như đã kết thúc! Thật ra mà nói, viên quyền thống đốc hiện nay cũng vẫn là người của đảng Cộng Hòa, nhưng đến tháng 12, sẽ có tuyên cử và không ai còn mảy may nghi ngờ về kết quả sẽ như thế nào. Và quả nhiên đến ngày tuyên cử, bất chấp những cố gắng điên cuồng của phái Cộng Hòa, bang Georgia một lần nữa lại có một thống đốc thuộc đảng Dân Chủ.

Hôm ấy cũng vui, cũng náo nức, nhưng theo một cách khác với nỗi hân hoan tràn ngập thành phố khi Bulóc chạy trốn. Đây là một niềm vui tự đáy lòng, điềm tĩnh hơn, một cảm giác biết ơn thấm sâu vào tâm hồn. Các nhà thờ chật ních người khi các linh mục tạ ơn Thượng Đế đã giải phóng cho bang. Hòa lẫn với niềm phấn khởi và vui sướng còn có cả tự hào – tự hào vì bang Georgia lại trở về tay nhân dân Georgia, bất chấp mọi điều chính quyền ở Oasinhton có thể làm, bất chấp quân đội, bất chấp bọn Bị Thảm, bọn Xkelouec và bọn Cộng Hòa ở bản địa.

Bảy lần quốc hội Hoa Kỳ đã thông qua những đạo luật hà khắc chống lại bang Georgia nhằm cầm giữ nó ở hàng tỉnh lẻ bị chinh phục, ba lần dân luật đã bị thay thế bằng quân luật. Bọn da đen đã đủ đờn khắp cơ quan lập pháp, đám ngoại lai tham lam lăm chính quyền đã làm nát bét chính sự, bao tư nhân đã làm giàu bằng cách ăn cắp công quỹ. Bang Georgia bất lực bị giày xéo, lạm dụng, chà đạp xuống đất đen. Nhưng giờ đây, bất chấp tất cả những cái đó, Georgia lại làm chủ vận mệnh của mình nhờ những nỗ lực của nhân dân mình.

Sự đổ nhào đột ngột của đảng Cộng Hòa không phải là đem lại niềm vui cho tất cả mọi người. Hàng ngũ Xkelouec, Bị Thảm và Cộng Hòa rùng rờ khiếp đảm. Các gia đình Jêlơ và Hăndon hiển nhiên là đã biết tin Bulóc bỏ trốn trước khi việc từ chức của ông ta được công bố, đột ngột rời thành phố, rơi tõm vào vực quên lãng mà từ đó chúng đã ngoi ngóp lên. Những tên Xkelouec và Bị Thảm khác còn ở lại thì hoang mang sợ hãi và lượn lờ tụ tập, trấn an lẫn nhau, tên nào tên nấy đều băn khoăn không biết cuộc điều tra của cơ quan lập pháp sẽ đưa ra ánh sáng những gì liên quan đến những áp – phe riêng của chúng. Giờ đây, chúng không ngược ngạo nữa mà bàng hoàng, sững sờ, lo sợ, và đám phụ nữ đến chơi nhà Xcarlett thì cứ lải nhải hoài:

- Nhưng nào ai ngờ tình thế lại xoay ra thế này? Bọn tôi cứ tưởng ông thống đốc có thể lực lắm. Cứ tưởng ông ấy chắc chắn mãi mãi ở đây. Cứ tưởng...

Xcarlett cũng sững sờ trước xoay chuyển của tình hình mặc dầu đã được Rhett báo trước chiều hướng tương lai. Không phải nàng lấy làm tiếc là Bulóc đã ra đi và đảng Dân Chủ đã trở lại chính quyền. Nàng cũng cảm thấy sung sướng ghê gớm được thấy, cuối cùng, cái ách Yanki đã được hất tung, tuy nói ra chắc chẳng ai tin. Nàng nhớ lại rõ mồn một những vật lộn của mình trong thời kỳ đầu Tái Thiết, những đận nơm nớp lo bọn lính và Bị Thảm tịch thu cả tiền bạc lẫn tài sản. Nàng nhớ lại nỗi bất lực của mình, rồi nỗi hoảng hốt do thấy mình bất lực của mình, rồi nỗi hoảng hốt do thấy mình bất lực và căm thù bọn Yanki đã áp đặt cái hệ thống tàn tệ ấy lên miền Nam. Và nàng không bao giờ nguôi căm thù chúng. Nhưng rồi khi tìm cách khai thác tận dụng tình hình, cố gắng đặt đến an toàn tuyệt đối, nàng đã đi theo bọn xâm lược. Bất kể ghét chúng đến đâu, nàng vẫn hòa mình với chúng, từ bỏ bạn bè cũ và cách sống cũ. Giờ đây, sự thống trị của bọn xâm lược đã chấm dứt. Nàng đã đặt cược ván bài của mình vào sự tiếp tục tồn tại của chế độ Bulóc và nàng đã thua.

Mùa Giáng Sinh năm 1871 ấy, mùa Giáng Sinh sung sướng nhất của bang Giorgia trong hơn mười năm qua, nhìn ra xung quanh, Xcarlett cảm thấy lo lắng không yên. Nàng không thể không thấy rằng Rhett, xưa bị khinh ghét nhất ở Atlanta, nay trở thành một trong những người được yêu mến nhất vì chàng đã công khai thành khẩn từ

bỏ lập trường Cộng Hòa tà đạo và cống hiến thời gian và tiền bạc, công sức và tâm huyết vào công cuộc tranh đấu khôi phục lại Giorgia. Mỗi khi chàng cười ngửa dọc theo các phố, miệng mỉm cười, tay ngả mũ, với Bonni vắt vẻo như cái bọc nhỏ màu xanh phía trước yên, mọi người đều mỉm cười đáp lại, nồng nhiệt bắt chuyện và trìu mến nhìn con bé. Trong khi nàg, Xcarlett đây...

CHƯƠNG 59

Không nghi ngờ gì nữa, ai nấy đều thấy rõ là Bonni càng trở nên ngông cuồng và cần có một bàn tay uốn nắn kiên quyết, song vì mọi người đều cưng nó, nên không ai đủ can đảm để áp dụng biện pháp cứng rắn cần thiết. Nó bắt đầu bứt khỏi mọi cương tỏa trong những tháng đi chơi với cha nó. Hồi cùng với Rét ở Niu Orlêan và Charlextan, nó đã được phép tha hồ thức khuya và thường ngủ trong tay chàng trong rạp hát, tiệm ăn và bên bàn đánh bài. Sau chuyến đó, không muốn bắt nó về giường ngủ cùng lúc với cô bé Ilor dễ bảo thì không có cách nào ngoài vũ lực. Trong thời gian mang nó đi theo, Rét đã để nó mặt bất kỳ chiếc áo nào nó ưng và từ dạo đó, hễ Mammy định mặc áo vải dệt xộc nổi hoặc tạp dề cho nó, thay vì áo vải mỏng màu xanh có cổ đăng ten, là nó đập mình đập mảy cái gắt âm ỉ.

Dường như không có cách nào phục hồi lại khuôn phép đã để buông lỏng trong thời gian con bé vắng nhà, rồi trong thời gian Xcarlét ốm và về ấp Tara. Khi Bonni lớn lên, Xcarlét cố gắng khép nó vào kỷ luật, cố gắng giữ cho nó khỏi quá ương bướng, quá hư vì được nuông chiều; nhưng chẳng ăn thua gì mấy. Rét bao giờ cũng đứng về phe con bé, bất kể những ý muốn của nó rò dại đến đâu hoặc ứng xử của nó quá quái như thế nào. Chàng khuyến khích nó trò chuyện và đối xử với nó như một người lớn, lắng nghe ý kiến của nó với vẻ nghiêm túc và làm như lấy đó làm kim chỉ nam. Kết quả là Bonni ngất lời người lớn bất cứ lúc nào nó thích, nói ngược lại và "chỉnh" cả cha nó. Rét chỉ cười và không cho phép Xcarlét cảnh cáo bằng cách phát vào tay nó.

"Nếu nó không xinh xẻo, đáng yêu thế thì quả là không thể chịu nổi", Xcarlét buồn rầu nghĩ thầm, nhận ra rằng con gái mình bướng bỉnh chẳng kém gì mình. "Nó rất yêu Rét, nếu anh ta muốn, anh ta có thể làm cho nó ngoan ngoãn được".

Nhưng Rét không hề tỏ ra muốn dạy dỗ uốn nắn Bonni. Bất cứ cái gì nó làm đều là phải và giá nó có muốn lấy mặt trắng cũng xong ngay nếu chàng có thể với tay ngất cho nó. Chàng tự hào không bờ bến về vẻ đẹp của nó. Chàng yêu cái kiểu xác xược

của nó, tính vui vẻ hồn nhiên của nó, cái cách ngộ nghĩnh, dễ thương nó dùng để bộc lộ tình yêu đối với chàng. Mặc dầu có những thói ngang ngạnh do được nuông chiều; nó vẫn là một đứa bé đáng yêu, đến nỗi chàng không nỡ cấm đoán gò bó nó. Chàng là vị thần của nó, là trung tâm cái thế giới bé nhỏ của nó, và điều đó đối với chàng là quý giá vô ngần, chàng không dám phạm đến bằng những lời quở mắng.

Bonni bám theo chàng như cái bóng. Nó đánh thức chàng trước giờ chàng muốn dậy, đến bữa ngồi bên cạnh chàng và hai cha con thay phiên ăn lẫn đĩa của nhau; vắt vẻo trước mặt chàng trên lưng ngựa; không cho phép ai ngoài Rét cởi quần áo cho nó và đặt nó ngủ trong chiếc giường con cạnh giường chàng.

Xcarlét vừa thích thú vừa xúc động thấy con gái mình chỉ huy cha nó với bàn tay sắt. Ai có thể ngờ Rét, hơn ai hết, lại coi trọng vai trò làm cha như thế? Nhưng đôi khi, lòng ghen tỵ như một mũi tên xuyên vào tim Xcarlét vì Bonni mới bốn tuổi đã hiểu Rét hơn nàng và biết điều khiến chàng tới mức nàng chưa bao giờ làm được.

Khi Bonni lên bốn, Mammy bắt đầu lau bầu là con gái " mà nị, ngồi rạng chân trên lưng ngựa trước mặt cha để váy bay tốc nên thì thật không ra sao". Rét chăm chú lắng nghe nhận xét đó như đối với mọi ý kiến của Mammy về việc dạy dỗ con gái cho phải phép. Kết quả là có thêm một chú ngựa con nòi Sêtlen màu nâu pha trắng, bờm và đuôi dài mượt, với một chiếc yên ngồi nghiêng nhỏ xíu nạm bạc. Trên danh nghĩa, con ngựa được dành cho cả ba đứa trẻ, và Rét cũng mua một cái yên khác cho Uêđ nữa. nhưng Uêđ thích con chó Xanh-Bécna hơn gấp ngàn lần, còn Ilor thì sợ mọi thứ vật. Cho nên con ngựa con trở thành của riêng Bonni và được đặt tên là " Cậu Bâtlo". Vết gọn duy nhất trong niềm vui sở hữu của Bonni là nó chưa được ngồi dạng chân sang hai bên như cha nó, nhưng sau khi nghe Rét giải thích là ngồi kiểu nữ kỵ sĩ khó hơn nhiều, nó thấy xuôi tai và mau chóng biết cười. Thấy nó ngồi vững vàng và cầm cương chắc chắn, Rét vô cùng hãnh diện.

- Các vị cứ chờ đến lúc nó đủ lớn để đi săn mà coi, chàng huênh hoang. Sẽ chẳng có ai bằng nó đâu. Lúc đó, tôi sẽ đưa nó đi Virginia. Đấy mới là đất săn thật sự. Và đến Kentắcki, nơi người ta biết đánh giá những kỵ sĩ cừ.

Khi tính đến chuyện may y phục cưới ngõa cho Bonni, như mọi khi, quyền lựa chọn lại thuộc về nó và như mọi khi, nó lại chọn màu xanh lơ.

- Nhưng cung ơi, đừng chọn thứ nhung xanh ấy! Thứ nhung xanh chỉ hợp với áo dạ hội cho mẹ thôi, Xcarlét vừa nói vừa cười. Các cô bé thì mặc hàng len đen cơ.

Thấy đôi lông mày đen nhỏ xiu cau lại, nàng kêu lên:

- Vì lòng kính Chúa, Rét, anh hãy giải thích cho con hiểu là mặc thế không hợp và để bản như thế nào.

- Ô, cứ để cho con mặc đồ nhung xanh. Nếu nó bản, ta lại may cho nó bộ khác, Rét thoải mái nói.

Thế là Bonni có bộ đồ nhung xanh với một chiếc váy rủ xuống mạn sườn con ngựa và một chiếc mũ đen cắm một chiếc lông đỏ vì những chuyện cô Mêli kể về chiếc lông cắm trên mũ Jeb Xtuart đã hấp dẫn trí tưởng tượng của nó. Vào những ngày trời trong sáng, người ta thường thấy hai cha con rong ruổi theo phố Cây đào, Rét ghim cương con ngựa ô to lớn của mình cho vừa khớp với nhịp bước của con ngựa con béo ục ịch. Đôi khi, họ phóng nước đại trên những con đường yên tĩnh ở ngoại vi thành phố, làm gà, chó và trẻ con chạy toán loạn, Bonni vung roi quát "cậu Bâtlo", những lọn tóc xoắn tít bay tung, còn Rét thì kìm riết ngựa thật chắc tay để nó tưởng là "cậu Bâtlo" thắng cuộc.

Khi đã yên trí là nó có thể ngồi vững vàng trên yên ngựa, nắm chắc dây cương và hoàn toàn không hề biết sợ là gì, Rét quyết định đã đến lúc luyện cho nó làm những bước nhảy thấp vừa tầm bốn cái chân ngắn của "cậu Bâtlo". Nhằm mục đích đó, chàng dựng một tấm rào ở sân sau và thuê Uos, một đứa cháu nhỏ của báo Pito, hai mươi lăm xu mỗi ngày để dạy "cậu Bâtlo" nhảy. Bắt đầu từ một thanh ngang cách mặt đất năm phân rồi tăng dần lên ba tấc. Cách sắp đặt này vấp phải sự bất đồng tình của ba kẻ hữu quan sát nhất: Uos, "cậu Bâtlo" và Bonni. Uos vốn sợ ngựa và chỉ có món tiền công hậu hĩnh mới khiến nó bắt con ngựa bướng bỉnh nhảy qua thanh chắn hàng mấy

chục lần một ngày; "Cậu Bâtlo" có thể bình tĩnh chịu đựng cô chủ bé nhỏ kéo đuôi và kiểm tra móng suốt ngày, nhưng lại cảm thấy Đáng Tạo Hóa của loài ngựa con phù cho nó tấm thân béo trông không phải là dễ nhảy qua thanh chắn; Bonni, vốn không thể chịu được bất kỳ ai khác ngồi trên lưng con ngựa của mình, cứ giậm chân giậm tay sốt ruột trong khi "cậu Bâtlo" học bài.

Cuối cùng, khi Rét xác định chắc chắn rằng chú ngựa con đã thuần thục để giao Bonni trên lưng nó, sự phấn khởi của cô bé thật không còn bờ bến nào. Bonni nhảy cú nhảy đầu tiên rất thành công và từ đó, những cuộc cưỡi ngựa đi chơi với cha không còn gì hấp dẫn đối với nó nữa. Xcarlét không thể nhịn cười trước vẻ tự hào và phấn khởi của hai cha con. Tuy nhiên, nàng nghĩ, một khi trò này thành quen, không còn mới mẻ nữa, Bonni sẽ quay sang trò khác và hàng xóm láng giềng sẽ được yên thân một chút. Nhưng tiết mục này không hề nhạt đi. Từ chỗ lùm cây ở đầu đồng kia sân sau đến tấm rào, đã thành một vệt đường đầy dấu vó ngựa, và sáng nào mảnh sân cũng vang lên những tiếng hò la đầy phấn khích. Cụ cô Meriuêzơ, từng tham gia cuộc chinh phạt vào năm 1848, bảo những tiếng la đó nghe giống hệt tiếng la của một tên Apasơ sau khi lột được mảnh da đầu kẻ địch.

Sau tuần đầu, Bonni xin nâng thanh chắn lên cách mặt đất năm mươi phân.

- Khi nào con lên sáu đã, Rét nói. Lúc ấy, con sẽ đủ lớn để nhảy cao hơn và ba sẽ mua cho con một con ngựa to hơn. Chân "Cậu Bâtlo" không đủ dài.

- Đủ dài. Con đã nhảy qua bụi hồng của cô Meli, mà bụi hồng thì cao ời là cao.

- Không, con phải chờ đã, lần đầu tiên Rét tỏ ra cương quyết, nhưng thái độ cương quyết đó mềm dần trước những cơn giận dỗi và mè nheo không dứt của con bé.

- Ô, thôi được, một buổi sáng chàng cười xòa và nâng thanh chắn mỏng mảnh màu trắng lên cao hơn. Nếu con ngã thì đừng có khóc và trách ba đấy.

- Má! Bonni gọi to, ngẩng đầu về phía phòng ngủ của Xcarlét. Má ơi! Nhìn con này! Ba bảo con nhảy được.

Xcarlét đang chải đầu, bèn ra cửa sổ, cúi xuống mỉm cười với cái bóng đáng bé bỏng mừng quỳnh, nom thật nhỏ nhắn trong bộ đồ xanh lem luốc.

" Đúng là phải may cho nó bộ đồ khác ", nàng nghĩ thầm. " Mặc dù có trời biết mình sẽ phải làm thế nào để dỗ nó bỏ bộ đồ bẩn thỉu này".

- Má! Nhìn này!

- Má nhìn đây, cưng ạ. Xcarlét mỉm cười nói.

Lúc Rét bế con bé đặt lên lưng ngựa, Xcarlét thấy trào lên một niềm tự hào khi thấy nó ngồi lưng rất thẳng, đầu rất cao ngạo ngễ và nàng kêu lên:

- Con xinh quá, kho báu của má!

- Má cũng thế, Bonni rộng lượng nói.

Và thúc gót vào sườn "Cậu Bâtlo", nó phóng qua sân về phía lùm cây.

- Má, nhìn ta băng qua cái này! Nó vừa nói vừa vung roi.

Nhìn ta băng qua cái này.

Ký ức rung một tiếng chuông xa xăm trong tâm trí Xcarlét, có cái gì gở trong mấy tiếng ấy. Đó là gì nhỉ? Tại sao nàng không thể nhớ ra? Nàng nhìn theo đứa con gái nhỏ của mình, tư thế thoải mái nhẹ nhàng trên con ngựa con đang phóng nhau và cau trán lại khi một luồng ớn lạnh vụt xói qua ngực nàng. Bonni tiếp tục lao tới, những lọn tóc đen nhảy nhót, đôi mắt xanh rực cháy.

" Y hệt mắt ba", Xcarlét nghĩ thầm. " Những con mắt xanh của người Ailen. Nó giống ba đủ mọi đàn ông".

Và, cũng với ý nghĩ về ông Giêroidđ, điều nàng đang lục lọi tìm trong ký ức vụt trở lại, trở lại như tia chớp mùa hạ sáng lòa đến thót tim, thoát cái bao trùm cả một vùng

nông thôn trong ánh sáng siêu phàm. Nàng tưởng như nghe thấy một giọng Ailen
nghêu ngao hát, nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập phóng lên đồi cỏ ở ấp Tara, nghe
thấy một giọng táo tợn, y hệt giọng con gái nàng: "Ilon, nhìn ta bằng quá cái này!".

- Không! Nàng thét lên. Không! Ôi, Bonni, dừng lại!

Đang lúc nàng cúi mình qua thành cửa sổ, tấm rào gỗ xập gãy đánh rầm, nghe rợn
người, rồi tiếng kêu lạc cả giọng của Rét vang lên. Trên mặt đất, một mớ hỗn độn
nhung xanh với vó ngựa chói với. Rồi "Cậu Bâtlor" lồm cồm đứng dậy và lóc cóc
chạy đi với chiếc yên không người.

Vào cái đêm thứ ba sau khi Bonni chết, Mammy chậm chạp lạch bạch bước lên những
bậc cửa nhà bếp của Meloni. Bà vận toàn đồ đen, từ đôi giày đàn ông rách mũi để thò
ngón chân cho đến chiếc khăn trùm đầu. Đôi mắt già nhòa nhọt của bà vẫn tia máu,
đỏ ngầu ở vành và mỗi đường nét trên cái thân hình người miền núi của bà là một
tiếng kêu đau. Mặt bà dúm dỏ, ngơ ngác buồn như một con khỉ già, nhưng vẻ quyết
tâm lộ rõ ở đôi môi mím lại.

Bà nói vài lời dịu dàng với Dilxi và Dilxi thân ái gật đầu, như thể một hòa ước ngầm
đã chấm dứt mối thù hận cũ giữa họ. Dilxi đặt những đĩa thức ăn đang cầm trên tay
xuống và lặng lẽ đi qua phòng để thực phẩm đến phòng ăn. Một phút sau, Meloni đã
ở trong bếp, chiếc khăn ăn cầm ở tay, vẻ mặt lo lắng.

- Cô Xcarnét vẫn vững vàng chịu đựng như mọi khi, Mammy mệt mỏi nói. Tuy không
định quấy rầy bữa ăn của cô, cô Meni ạ. Tui có thể đợi cô ăn xong để nói mấy cô
dừng điều đương nằm tui no nghĩ.

- Ăn thì vội gì, lúc nào chả được, Meloni nói. Dilxi, dọn nốt bữa đi. Mammy, u lại đây
với em. Mammy lạch bạch đi theo nàng dọc hành lang, qua cửa phòng ăn, nơi Asli
đang ngồi ở đầu bàn với Bui bên cạnh và hai đứa con của Xcarlét đối diện khua thìa
xúp kê lạnh canh. Giọng Uêđ và Ilor vui vẻ vang vang trong phòng. Đối với chúng,
sang chơi nhà cô Meli lâu thế này cũng tự như cuột picnic vậy. Cô Meli bao giờ cũng ân

cần và lúc này lại càng đặc biệt ân cần. Cái chết của đứa em gái chẳng làm chúng tổn thương gì mấy. Bonni đã ngã ngựa chết tươi, má đã khóc ròng bao nhiêu lâu và cô Meli đã đưa chúng về nhà cô để chơi với Bui ở sân sau và chúng muốn ăn bánh ga tô lúc nào cũng có ngay.

Meloni đi trước, dẫn Mammy vào phòng khách nhỏ với bốn bức tường đầy giá sách, đóng cửa lại và ra hiệu cho Mammy ngồi xuống chiếc xôfa.

- Em sẽ sang bên ấy ngay sau khi ăn tối xong, nàng nói. Bây giờ, bà cụ thân sinh ra thuyền trưởng Bâtlor đã đến, em chắc đám tang sẽ cử hành vào sáng mai.

- Đám tang! Chính xế đó, Mammy nói. Cô Meni, cả bọn tui đương cùng đường và tui sang cầu cứu cô đây. Thật nà một gánh nặng mệt mỏi, chả có gì khác, cung ạ, dành nà xế, một gánh nặng mệt mỏi.

- Phải chăng cô Xcarlét đã quy ngã? Meloni lo lắng hỏi. Em hầu như không gặp cô ấy từ khi Bonni... Cô ấy không rời khỏi phòng mình, còn thuyền trưởng Bâtlor thì vắng nhà suốt và...

Bộ mặt đen bóng của Mammy bỗng giàn giụa nước mắt. Meloni ngồi xuống cạnh bà, vỗ vỗ vào cánh tay bà. Một lát sau, Mammy kéo vạt váy lên lau nước mắt.

- Cô phải sang rúp bọn tui, cô Meni ạ. Tui đã nằm hết sức mà chả ăn thua gì.

- Cô Xcarlét...

Mammy rướn thẳng người lên.

- Cô Meni, cô biết rõ cô Xcarlét chả kém gì tôi. Thượng đế nhân từ đã phú cho cô bé ấy sức mạnh để chịu đựng. Chuyện này có nàm cô ý tan nát nòng dung cô ý vẫn đủ sức chịu đựng. Tôi sang đây là vì chuyện cậu Rét cơ.

- Em rất muốn gặp cậu ấy, nhưng những lúc em ở bên đó thì cậu ấy hoặc xuống phố, hoặc đóng kín cửa buồng với... Còn Xcarlét thì như cái bóng ma, cậu rằng không

nói... Nói đi, nhanh lên Mammy. U biết là em sẽ làm hết sức mình khi cần đến.

Mammy lấy mu bàn tay quét mũi.

- Tui nói là cô Xcarnét có thể chịu đựng mọi cái Thượng Đế đáng xuống bởi chừng cô ý đã nếm đủ mùi, cơ mà cậu Rét...cô Meni ạ, cậu ấy chưa bao giờ phải chịu đựng cái gì cậu ấy không muốn chịu đựng. Chính vì chuyện cậu Rét mà tui sang đây.

-Nhưng...

- Cô Meni, cô phải sang nhà mấy tui, ngay tối nay, giọng Mammy có một cái gì thật khẩn cấp. Có thể cậu Rét nghe cô cũng nên. Cậu ấy bao giờ cũng rất coi trọng ý kiến cô.

- Ôi, Mammy, có chuyện gì vậy? U định nói gì?

Mammy vươn vai.

- Cô Meni ạ, cậu Rét đã...mất trí rồi. Cậu ấy không chịu để bọn tui mang em bé đi.

- Mất trí ư? Ồ, Mammy, không đâu!

- Tui không nói dối đâu. Thật sự nà dư thế, có Chúa chứng giám. Cậu ý sẽ không để bọn tui chôn cố bé ý. Chính mồm cậu ý bảo tui xé, cách đây chưa đầy một tiếng đồng hồ.

- Nhưng cậu ấy không thể... cậu ấy không...

- Bởi xé tui mới bảo nà cậu ấy mất trí.

- Nhưng tại sao...

- Cô Meni, để tui kể đầu đuôi cho cô nghe. Nhẽ ra tui không được nói mấy ai dung cô nà người trong gia đình, cô nà người duy nhất tui có thể kể. Tui xin kể ngọn ngành cho cô nghe, cô biết cậu ấy yêu quý cô bé ý dư xé nào đấy. Tui chưa từng thấy người

đàn ông nào, bất kể trắng đen, yêu con đến xé. Tưởng dư cậu ý phát điên ngay lập tức khi ông đốc tờ Miđ nói nà cô bé bị gãy cổ. Cậu ý vớ nấy khẩu súng, chạy ngay ra bắn chết tươi con ngựa con tội nghiệp và nạy Chúa, tui ngỡ cậu ý sắp bắn luôn cả mình. Tui cứ cuống nên không biết xoay sở ra sao với cô Xcarnét bất tỉnh nhân sự, và tất cả hàng xống náng giềng ra vào đây nhà, và cậu Rét dư điên dư dại, một mực ôm chặt cô bé, thậm chí không để cho tôi rửa bộ mặt xinh xẻo đã bị sỏi nằm sứt sẹo. Và khi cô Xcarnét tỉnh nại, tui nghĩ, đội ơn Chúa, bây giờ hai người có thể an ủi lẫn nhau.

Nước mắt lại tuôn lũ chã, nhưng lần này, thậm chí Mammy không buồn lau.

- Dung mà vừa tỉnh lại, cô ý niền vào phòng cậu Rét đang ngồi ôm Bonni, mà rằng: "Trả con tôi đây, anh đã giết nó".

- Ôi, không! Sao chị ấy lại có thể nói thế được?

- Phải, cô ấy nói thế đó. Cô ấy bảo: " Anh đã giết nó". Và tôi thương cậu Rét đến nỗi tôi òa lên khóc vì nom cậu như con chó bị đánh đòn. Và tui bảo " Đưa em bé cho u già của nó. Tui không có chịu để xảy ra những hành vi như thế trên thi hài em bé của tôi đâu ". Và tôi bế thốc con bé khỏi tay cậu ý mang nó về buồng trẻ và rửa mặt cho nó. Tôi nghe thấy hai người nói chuyện và những điều họ nói làm tôi đông cả máu lại. Cô Xcarlét gọi cậu Rét là tên sát nhân vì đã để Bonni nhảy cao đến thế, còn cậu ấy thì bảo cô Xcarlét chả bao giờ dòm ngó đến Bonni cũng như các con khác của cô...

- Thôi, Mammy! Đừng kể gì thêm nữa. U kể với em những điều đó, thật không nên!

Meloni kêu lên, cố xua đuổi khỏi tâm trí cái hình ảnh do những lời của Mammy gợi lên.

- Tui biết tui không có phận sự kể cho cô nghe, nhưng lòng tui quá ư đầy, chẳng còn biết điều gì nên nói ra. Thế rồi, cậu ấy tự mình mang Bonni đến nhà thầy đám ma, rồi lại đem về, đặt vào giường của nó trong phòng cậu. Và khi cô Xcarlét bảo phải đặt vào áo quan trong phòng khách, tôi ngỡ cậu Rét sắp đánh cô ấy. Cậu nói lạnh như băng: " Chỗ của nó là ở trong buồng tôi ". Và cậu chạy sang tôi bảo: " Mammy, u phải

liệu sao để nó vẫn nằm ở đây cho đến khi tôi về". Rồi cậu ý lên ngựa ra khỏi nhà đi suốt đến khoảng mặt trời lặn. Khi cậu ấy về nhà, tôi thấy là cậu ấy đã uống đầy rượu, nhưng vẫn tỉnh táo như mọi khi. Cậu ấy sòng sọc vào nhà, không buồn nói mấy cô Xcarlét hay bà Pitti hay bất kỳ ai trong số phụ nữ đến thăm, mà lao thẳng lên gác, mở tung cửa buồng, rồi quát ầm lên gọi tôi. Khi tao ba chân bốn cẳng chạy đến, cậu ấy đang đứng cạnh cái giường và trong buồng tối đến nỗi gần như không trông thấy cậu ấy vì các cửa sổ đều đóng. Và cậu ấy bảo tôi rất chi là dữ dằn. " Mở cửa sổ ra. Trong này tối om". Và tôi mở toang ra, rồi cậu ấy nhìn tôi và lạy Chúa, cô Meni, đầu gối tôi muốn rụng xuống vì nom cậu ấy là lạ. Rồi cậu ấy bảo: "Mang đèn nến đến đây. Mang thật nhiều đèn nến đến đây. Và đừng để tắt lúc nào đây. Đừng có đóng cửa sổ hay hạ rèm gì cả. Cả người không biết cô Bonni sợ tối hay sao?"

Cặp mắt kinh hãi của Meloni bắt gặp cái nhìn của Mammy và Mammy gật đầu náo nê.

- Cậu ấy bảo thế đó: " Cô Bonni sợ bóng tối ".

Bà già rùng mình.

- Khi tui mang đến cho cậu ấy một tá nến, cậu bảo:" Đi ra! Rồi khóa cửa lại, ngồi trong ấy với con bé, thậm chí không mở cả cho cô Xcarlét khi cô ý đập cửa gào nên mấy câu. Và cứ thế suốt hai hôm nay, cậu không muốn nhắc gì đến đám tang, cứ sáng ra là khóa trái cửa, nhảy lên ngựa, xuống phố; đến lúc lặn mặt trời trở về say khướt và lại vào buồng khóa trái cửa, chẳng ăn uống ngủ nghỉ gì cả. Và bây giờ bà cụ Bâtlo thân sinh ra cậu từ Chaxton đến để đưa đám, cả cô Xuenon, mấy cậu Uyn từ ấp Tara đến, cơ mà cậu Rét chả nói mấy ai sất. Ôi, cô Meni, thật kinh khủng! Mà sắp tới sẽ còn tệ hơn nữa, thiên hạ sẽ bàn tán dị nghị.

Mammy ngừng lại, lấy tay quệt mũi lần nữa và nói tiếp:

- Thế rồi tối nay, cô Xcarlét đuổi kịp cậu ở hành lang trên gác và cùng vào buồng với cậu và cô bảo: " Đám tang đã định vào sáng mai.". Và cậu bảo: " Cô làm thế thì mai tôi giết cô."

- Ôi, đúng là cậu ấy mất trí thật rồi.

- Vâng. Thế rồi hai người nói chuyện xàm xì tui không nghe được hết, chỉ thấy cậu lại nói về Bonni sợ bóng tối, mà dưới mồ rất chi là tối. Một lát sau, cô Xcarlét bảo: " Anh dờ chúng như thế mới hay ho chứ, sau khi đã giết nó để thỏa mãn lòng tự hào của mình". Và cậu bảo: " Cô không còn chút từ tâm nào sao? " Và cô bảo: " Không. Mà tôi cũng chả còn con cái gì nữa. Và tôi quá ớn cái cách ứng xử của anh từ khi Bonni bị giết. Anh gây tai tiếng khắp thành phố. Anh say rượu liên miên và nếu anh tưởng tôi không biết ngày ngày anh ở đâu thì anh quả là ngu. Tôi biết thừa anh xuống nhà cái mộ ấy, mộ Ben Uótninh."

- Ô, Mammy, không có lẽ!

- Đúng vậy. Cô ấy nói thế đó...Mà nó là sự thật, cô Meni ạ. Có ời chuyện cánh nichgơ biết nhanh hơn dân da trắng và tui biết đây chính là nơi cậu ấy tìm đến, cơ mà tui không nói gì hết. Và cậu ấy cũng không chối. Cậu bảo: " Phải, tui đã đến đây, cô không phải làm ầm lên, vì cô có coi chuyện ấy ra cái quái gì đâu. Nhà thổ là một bến nương nấu sau cái nhà địa ngục này. Và Ben là người có trái tim nhân hậu bậc nhất trên đời này. Cô ấy không nói vào mặt tôi là tôi đã giết con gái tôi."

- Ôi, Meloni kêu lên, nhói đến tận tim.

Cuộc đời nàng quá dễ chịu, quá yên ổn, đầy những điều tử tế, xung quanh toàn những người quý mến ưu ái, thành thử những gì Mammy vừa kể gần như không sao hiểu nổi hoặc không thể tin được đối với nàng. Tuy nhiên, một hồi ức len vào tâm trí nàng, một hình ảnh mà nàng vội gạt ra khỏi đầu như gạt cái ý nghĩ về sự lừa lồ của một người khác. Cái hôm Rét gục đầu khóc trên đầu gối nàng, chàng đã nhắc đến Bel Uotlinh. Nhưng chàng yêu Xcarlét. Hôm ấy, nàng không thể làm. Và dĩ nhiên là Xcarlét yêu chàng. Có chuyện gì xảy ra giữa hai người? Làm sao vợ chồng lại có thể chém nhau tới tã bằng những lưỡi dao sắc như thế?

Mammy nặng nề tiếp tục câu chuyện.

- Sau một lát, cô Xcarlét ra khỏi phòng, mặt tái nhợt như người chết rồi, nhưng miệng mím lại. Thấy tui đứng đấy, cô bảo: " Ngày mai đưa đám, Mammy ạ! ". Và đi qua tui như một bóng ma. Thế rồi tim tui chao đảo, vì cô Xcarlét đã nói gì là làm vậy. Mà cậu Rét cũng thế, đã nói là làm. Cậu đã bảo nếu cô Xcarlét làm thế cậu sẽ giết cô. Tui thật quần trí, cô Meni ạ, vì tui có một điều đè nặng lên lương tâm. Cô Meni ạ, chính tui đã làm bé Bonni sợ bóng tối.

- Ô, nhưng Mammy, chuyện đó không quan trọng gì... bây giờ thì chẳng quan trọng gì nữa.

- Có, có đấy. Mọi sự rắc rối là ở đấy. Tui chợt nghĩ mình nên nói cậu với cậu Rét vì nó cắt rứt lương tâm tui, dù cây ấy có giết tui cũng cam. Thế là tôi lén qua cửa thật nhanh trước khi cậu ấy kịp khóa lại, và tôi bảo: " Cậu Rét, tui đến thú tội đây". Cậu quay phắt lại tui như một người điên và nói: " Đi ra! ". Lạy Chúa, tui chưa bao giờ sợ đến thế! Nhưng tui nói: "Xin cậu Rét để tui nói cậu nghe. Không nói ra được thì tui chết mất. Chính tui đã làm em bé sợ bóng tối." Thế rồi, cô Meni ạ, tui cúi đầu xuống, chờ cậu ấy đánh tui. Nhưng cậu ấy không nói gì. Tui lại nói: " Thực bụng, tui không ác ý gì. Cơ mà, cậu Rét ạ, em bé rất liều lĩnh, chẳng sợ gì cả; bao giờ cũng lén ra khỏi giường sau khi mọi người đi ngủ và cứ chân không chạy khắp nhà, tôi lấy thế làm băn khoăn vì tôi sợ em bé vấp ngã hay đâm vào đâu thì khôn. Cho nên tôi bảo em là có mà và ngóao ộp rình trong bóng tối. Thế là...cô Meni, cô biết cậu ấy làm gì không? Mặt cậu ấy dịu dàng hẳn lại, cậu đến bên tui, đặt cánh tay lên tui. Đây là lần đầu tiên cậu ấy làm thế. Và cậu bảo: " Em bé rất dũng cảm, phải không? " Trừ bóng tối, em bé chẳng sợ gì ". Và tui òa khóc, cậu bảo: " Thôi nào, Mammy " và vỗ vỗ vào vai tui: " Thôi, Mammy, u đừng khóc ầm lên thế. Tui lấy làm mừng là u đã nói với tui. Tui biết u yêu bé Bonni, và vì u yêu em nên cái đó không đáng kể. Chỉ cái chứa ở trong tim mới là đáng kể". Vậy đó, tui như được an ủi và đánh bạo hỏi: " Cậu Rét, thế còn đám tang? " Cậu bèn quay sang tôi nhưng một người hóa dại, mắt lòng xòng xọc và cậu bảo: " Lạy Chúa, tui tưởng u hiểu, mặc dù không ai khác hiểu! Chẳng nhẽ u lại nghĩ tui chịu để người ta đem chôn con tui vào bóng tối mà nó rất sợ? Ngay lúc này, tui vẫn nghe thấy nó kêu thét như thế nào khi nó thức giấc trong bóng tối. Tui không cho phép người ta

làm nó sợ đâu." Cô Meni ạ, bây giờ thì tôi biết là cậu ấy đã mất trí. Cậu ấy say, cậu ấy cần phải ngủ và ăn một chút gì, cơ mà không phải chỉ có thế. Cậu ấy điên hẳn rồi. Cậu đẩy tui ra khỏi cửa và bảo: " Cút khỏi đây!". Tui xuống cầu thang và nghĩ mông lung, cậu ấy bảo không đưa đám gì hết, còn cô Xcarlét thì bảo sáng mai đưa và cậu ấy bảo sẽ bắn cô. Và tất cả họ hàng bà con trong nhà, tất cả hàng xóm láng giềng đã bàn tán xôn xao như một đàn gà mái cục ta cục tác. Tui mới nghĩ đến cô, cô Meni ạ. Cô phải sang giúp bọn tui.

- Ôi, Mammy, em không thể nhảy vào can thiệp được.

- Nếu cô không thể thì ai có thể?

- Nhưng em có thể làm gì, Mammy?

- Cô Meni, tui không biết. Nhưng cô có thể làm một cái gì. Cô có thể nói chuyện với cậu Rét và có khi cậu ấy nghe cô cũng nên. Cậu ấy quý cô lắm, cô Meni ạ. Có thể cô không biết, nhưng quả là thế đó. Tui đã nghe thấy cậu nói đi nói lại hoài rằng cô là đại phu nhân duy nhất cậu ấy từng biết.

- Nhưng...

Meloni đứng dậy, bối rối. Nghĩ đến chuyện mặt đối mặt với Rét, lòng nàng đã nao núng. Nàng lạnh toát người khi hình dung mình phải đấu lý với một người phát điên vì đau khổ như Mammy miêu tả, thấy tim quặn lại khi nghĩ đến lúc phải bước vào căn phòng sáng rực, nơi đặt thi hài con bé mà nàng vô cùng yêu thương. Nàng có thể làm gì đây? Nàng biết nói gì với Rét để xoa dịu nỗi đau của chàng và thuyết phục được chàng? Nàng đứng phân vân một lúc. Qua cánh cửa đóng, vắng tiếng cười lạnh lạnh của con trai nàng. Ý nghĩ giả định là nó chết xuyên qua tim nàng như một lưỡi dao lạnh. Giả dụ bé Bui của nàng đang nằm trên gác, thân hình lạnh cứng, bất động, tiếng cười hân hoan tắt lịm.

- Ôi! Nàng kinh hãi kêu to lên và, trong tưởng tượng nàng, nàng ghì chặt nó vào ngực. Nàng thông cảm tâm trạng của Rét. Nếu Bui chết, làm sao nàng có thể để người ta

mang nó đi, để nó một mình trong bóng tối, trong mưa gió?

- Ôi, tội nghiệp thuyền trưởng Bâtlor! Nàng thôi lên. Em sẽ đến với anh ấy ngay bây giờ.

Nàng rào bước quay lại phòng ăn, nói vài lời nhỏ nhẹ với Asli và ghì chặt đứa con trai nhỏ, hôn nồng nàn lên những lọn tóc vàng loăn xoăn làm nó ngạc nhiên.

Nàng ra khỏi nhà không đội mũ, chiếc khăn ăn vẫn nắm chặt trong tay, bước nhanh thoăn thoắt khiến đôi chân già của Mammy vất vả lắm mới theo kịp. Vào đến tiền sảnh nhà Xcarlét, nàng khẽ cúi chào đám người tụ tập trong phòng đọc sách, chào bà Pittipat khiếp đảm, bà cụ Bâtlor trang nghiêm, Uyl và Xuelon. Nàng nhanh nhẹn lên gác và Mammy hỗn hển theo sau. Nàng dừng một lát trước cửa phòng Xcarlét đóng chặt, nhưng Mammy thì thảo: "Đừng cô". Meli bèn đi xuôi hành lang, lúc này chậm bước hơn, và dừng lại trước phòng Rét. Nàng đứng phân vân một lúc như muốn bỏ chạy. Rồi thu hết nghị lực, như một người lính nhỏ bé lao vào trận chiến đấu, nàng gõ cửa và khẽ gọi: " Thuyền trưởng Bâtlor, xin cho em vào. Meloni đây. Em muốn nhìn mặt Bonni."

Cửa mở liền. Lùi vào trong bóng tối của hành lang, Mammy trông thấy Rét to lớn và đen sẫm trên nền sáng rực của ánh nến. Chàng đứng lảo đảo và Mammy ngửi thấy mùi uytxki trong hơi thở của chàng. Chàng nhìn Meli một lát rồi nắm tay nàng kéo vào phòng, đóng cửa lại.

Mammy len lén đến một chiếc ghế bên cạnh cửa và mỗi một ngời phịch xuống, thân hình xò xè của bà tràn cả ra mép ghế. Bà ngồi im không động đậy, lặng lẽ khóc và cầu nguyện. Thi thoảng bà nhấc vạt áo lên lau nước mắt. Mặt dù cố hết sức dỏng tai lên, bà vẫn không nghe rõ lời nào trong buồng, ngoài một tiếng rì rầm nho nhỏ đứt đoạn.

Sau một quãng thời gian tưởng như bất tận, cửa kẹt mở và Meli ló mặt ra, tái mét và căng thẳng.

- Mang cho em một bình cà phê, nhanh lên, và mấy ổ bánh xăngđứych.

Khi tình hình cấp bách, Mammy có thể lạnh lùng như một cô gái mười sáu tuổi uyển chuyển và nổi tò mò muốn vào buồng Rét càng thúc bà khẩn trương hơn. Nhưng hy vọng của bà chuyển thành thất vọng, khi Meli chỉ hé cửa một tý và đón lấy chiếc khay. Hồi lâu, Mammy căng tai ra nghe ngóng, nhưng bà chỉ thấy tiếng lách cách thìa, đĩa trạm bạc và chén, đĩa sứ và giọng Meloni nhỏ bật đi. Rồi bà nghe thấy tiếng giường cọt két dưới sức nặng của một thân hình nặng nề gieo xuống, rồi liền đó, tiếng ửng rơi xuống sàn. Một lúc sau, Meloni hiện ra ở khung cửa và mặc dù cố gắng hết sức mình, Mammy vẫn không thể nhìn qua nàng vào trong buồng. Meloni có vẻ mệt mỏi, mi mắt long lanh lệ, nhưng mặt nàng lại thanh thản.

- U đến bảo cô Xcarlét là thuyền trưởng Bâtlor hoàn toàn đồng ý cử hành đám tang vào sáng mai, nàng thì thầm.

- Đội ơn Chúa, Mammy thốt lên. Làm thế nào mà...

- Đừng nói to thế. Cậu ấy sắp ngủ. Và Mammy, u bảo cô Xcarlét là em cũng sẽ ở đây suốt đêm và u mang cho em ít cà phê. Mang đến đây nhé!

- Đến phòng này?

- Phải, em đã hứa với thuyền trưởng Bâtlor là nếu cậu ấy ngủ, em sẽ ngồi canh Bonni suốt đêm. Thôi bây giờ, u đến bảo cô Xcarlét cho cô ấy khỏi lo nữa.

Mammy nặng nề cất bước đi theo hành lang, làm rung cả sàn gỗ. Trái tim của bà trút được gánh nặng, đang cất lời ca ngợi Chúa: " Alêluia! Alêluia!". Bà tư lự dừng lại ngoài cửa phòng Xcarlét, tâm trí xao động những tình cảm hỗn độn, cả biết ơn lẫn tò mò.

" Minh thật không thể hiểu cô Meni làm thế nào. Chắc là thiên thần phù hộ cô ấy. Minh sẽ bảo cô Xcarlét về chuyện đám tang ngày mai. Nhưng mình nghĩ nên giấu kín chuyện cô Meni ngồi canh em bé. Cô Xcarlét chả thích thế tí nào ".

CHƯƠNG 60

Thế giới đang có một cái gì đó không ổn, một sai hỏng khủng khiếp, hắc ám nó thấm vào mọi vật như một màn sương dày mù mịt, lén lút bao quanh Xcarlét. Cảm giác bất ổn đó còn thấm sâu hơn cả cái chết của Bonni vì giờ đây nỗi đau không chịu nổi ban đầu đã chuyển thành sự cam chịu chấp nhận tổn thất. Tuy nhiên cái ý thức kỳ quái về tai họa sắp tới ấy vẫn dai dẳng, như thể một cái gì đen xì, tùm hụp đang đứng kề bên vai nàng, như thể đất dưới chân nàng có thể biến thành cát lầy khi dần bước trên đó.

Trước đây, nàng chưa hề biết đến loại cảm giác khiếp sợ này. Cả đời, tỉnh táo đứng chắc chân trên lẽ thường, những điều duy nhất khiến nàng sợ là những điều nàng có thể nhìn thấy - tổn hại, đói, nghèo, mất tình yêu của Asli. Tuy không có đầu óc phân tích, giờ đây nàng vẫn cố phân tích, nhưng cách nào đó, nàng có thể chịu được nỗi bất hạnh này như đã từng chịu đựng những tổn thất ê chề khác. Nàng có sức khỏe, nàng muông bao nhiêu tiền cũng có và nàng vẫn có Asli, mặc dầu dạo này, nàng ngày càng ít gặp chàng. Ngay cả sự gò bó nảy sinh giữa hai người từ buổi tiếp tân tệ hại ở nhà Meloni cũng không làm nàng lo vì nàng biết nó sẽ qua đi. Không, giờ đây điều nàng lo sợ không phải là đau đớn hoặc đói hoặc mất tình yêu. Những nỗi lo sợ loại ấy không bao giờ đè bẹp nàng như cái cảm giác bất ổn này - cái nỗi sợ thui chột người nó giống một cách kỳ lạ nỗi kinh hoàng trong cơn ác mộng cũ của nàng, cơn ác mộng trong đó nàng chạy giữa một màn sương dày đặc chuyển động, tìm cơ hồ muốn vỡ tung như một đứa trẻ lạc tìm hoài một nơi nương náu hư ảo.

Nàng nhớ lại Rét bao giờ cũng có thể dùng tiếng cười để xua tan mọi nỗi sợ của nàng. Nàng nhớ đến niềm an ủi nàng tìm thấy khi ngả đầu vào bộ ngực rộng ngăm đen hay buông mình trong vòng tay chắc nịch của chàng. Và thế là nàng quay về phía chàng và lần đầu tiên sau bao tuần, mắt nàng thực sự nhìn thấy chàng. Sự thay đổi nàng bắt gặp ở chàng làm nàng bàng hoàng. Con người này ắt sẽ không cười hoặc vỗ về an ủi nàng.

Trong khoảng một thời gian nào đó sau khi Bonni chết, nàng quá giận chàng, quá chìm đắm trong nỗi đau buồn của bản thân nên cùng lắm cũng chỉ có thể nói năng lịch sự với chàng trước mặt gia nhân, không hơn. Nàng quá bận bịu mừng tượng lại tiếng chân chạy lon ton của Bonni và tiếng cười như nắc nẻ của nó, nên chẳng bụng dạ đâu mà nghĩ rằng cả chàng cũng có thể đang nhớ đến những kỷ niệm ấy và còn đau đớn hơn cả nàng nữa. Suốt những tuần đó, họ đã gặp nhau giữa những bức tường vô tính cách của một khách sạn, sống dưới cùng một mái nhà, ăn cùng một bàn, nhưng không bao giờ cùng chung ý nghĩ.

Giờ đây, khiếp sợ và cô đơn, nàng những muốn phá tan cái hàng rào ấy nếu có thể, song nàng thấy rằng chàng đang né xa nàng, như thể không muốn nói với nàng bất cứ điều gì sâu kín trong lòng. Giờ đây, cơ giận qua đi, nàng muốn nói với chàng rằng nàng không coi là chàng phải chịu trách nhiệm về cái chết của Bonni. Nàng muốn ngả vào vòng tay chàng mà khóc mà nói rằng chính nàng cũng rất hối hận về tài cưỡi ngựa của con bé, cũng rất hay chiều theo những sự vùi vĩnh của nó. Giờ đây, nàng vẫn sẵn sàng cúi rạp mình thừa nhận rằng nàng đã ném lời kết tội đó vào mặt chàng chỉ vì quá khổ sở, hy vọng giảm nhẹ nỗi đau của mình bằng cách làm chàng đau. Nhưng dường như không có một lúc nào thuận tiện. Chàng nhìn nàng bằng cặp mắt đen thẳm khiến nàng chẳng có cơ hội nào mà nói. Và những lời xin lỗi, hễ đã hốt đi hốt lại, thì ngày càng khó nói và cuối cùng, không thể bày tỏ.

Nàng tự hỏi tại sao lại thế. Rét là chồng nàng, giữa họ là sợi dây bền chặt gắn bó giữa hai con người đã chung chăn chung gối và đã sinh ra một đứa con yêu để rồi phải thấy đứa con ấy bị mang đi quá sớm vào trong bóng tối vĩnh cửu. Chỉ có trong vòng tay của cha đứa bé ấy, nàng mới tìm được an ủi, trong sự trao đổi những kỷ niệm đau buồn mà thoạt đầu có thể xót xa, nhưng sẽ góp phần làm lành vết thương. Nhưng giờ đây, trong tình trạng quan hệ giữa hai người như vậy, nàng có buông mình trong vòng tay một người hoàn toàn xa lạ cũng chẳng khác gì.

Chàng chẳng mấy khi ở nhà. Những hôm họ cùng ăn tối với nhau, chàng thường say. Cung cách uống của chàng không giống như trước. Trước kia, khi ngâm rượu, chàng

trở nên thanh lịch hơn, đồng thời cũng cay chua hơn, kể những chuyện ngộ nghĩnh, tinh quái khiến nàng dù không muốn cũng phải cười. Bây giờ, chàng say một cách lạng lẽ, ủ ê và càng về khuya, càng mụ mẫm đờ dại. Đôi khi, vào lúc tảng sáng, nàng nghe thấy chàng phi ngựa vào sân sau và gõ cửa dãy nhà gia nhân gọi Pork đỡ chàng lên gác và đặt chàng vào giường nằm. Đặt chàng vào giường nằm! Rét, người bao giờ cũng đánh đổ các bạn rượu khác lăn ềnh xuống gầm bàn, rồi đặt họ vào giường nằm, mà không hề có dấu hiệu gì là say cả!

Trước kia chàng ăn mặt chải chuốt bao nhiêu thì nay lại lôi thôi lếch thếch bấy nhiêu, và Pork phải cúi lên mới khiến được chàng thay quần áo trước khi đi ăn tối. Mặt chàng bị rượu, quai hàm rắn rỏi giờ xệ ra bệnh hoạn và những túi hùm hụp dưới cặp mắt vằn tia máu. Thân hình to lớn của chàng với những bắp thịt rắn chắc cuộn cuộn giờ nôm rệu rã và bụng bắt đầu phệ ra.

Nhiều khi chàng không về nhà hoặc thậm chí cũng không nhắn về là mình sẽ vắng nhà cả đêm. Cố nhiên, chàng có thể say nằm ngủ khò trong một buồng nào đó trên gác một tiệm rượu, nhưng Xcarlét bao giờ cũng đinh ninh rằng chàng ở nhà Uotlinh trong những dịp ấy. Có lần, nàng trong thấy Bel ở một cửa hàng, dĩ nhiên bây giờ đã là một phụ nữ quá thì, mất gần hết vẻ mỹ miều trước kia. Nhưng, mặc dầu trát son phấn và mặc quần áo lòe lẹt, nom ả vẫn mỡ màng và gần như ra dáng một người mẹ. Thay vì cụp mắt xuống hoặc trừng mắt thách thức như những ả lăng lơ khác vẫn thường làm khi giáp mặt với các phụ nữ quý phái, Bel đường hoàng nhìn lại nàng, quan sát mặt nàng với một vẻ chăm chú gần như thương hại khiến Xcarlét thấy nóng bừng má.

Nhưng bây giờ, nàng không thể lên án chàng, không thể lòng lộn găm thét với chàng, đòi hỏi sự trung thành hoặc tìm cách làm nhục chàng, cũng như không đủ quyết tâm để mở miệng xin lỗi về chuyện buộc tội chàng đã gây ra cái chết của Bonni. Nàng bị cầm tù trong một trạng thái hờ hững ngỡ ngàng, một nỗi khổ sở mà nàng không sao hiểu nổi, một nỗi khổ sở sâu sắc hơn bất kỳ điều gì nàng đã nếm trải. Nàng cô đơn và không thể nhớ ra trước đây đã có bao giờ cô đơn đến thế. Có lẽ cho đến nay, nàng chưa bao giờ có thì giờ để thật sự cô đơn. Nàng cô đơn và sợ hãi. Nàng chẳng có ai để

tâm sự, chẳng biết dựa vào ai ngoài Meloni. Vì giờ đây, cả Mammy, chỗ dựa chủ yếu của nàng; cũng đã về ấp Tara. Vĩnh viễn ra đi.

Mammy không hề giải thích vì sao bà ra đi. Đôi mắt già mệt mỏi của bà rầu rầu nhìn Xcarlét khi bà hỏi xin tiền tàu về Tara. Khi Xcarlét khóc, năn nỉ bà ở lại, bà chỉ trả lời:

- U thấy tựa như bà Ilon đang bảo u: " Về nhà đi, Mammy. U xong việc rồi.". Thế là u phải về thôi.

Rét nghe hai người nói chuyện, bèn đưa tiền cho Mammy và vỗ về cánh tay bà:

- U có lý, Mammy ạ. Bà Ilon có lý. Công việc của u ở đây xong rồi. U về đi, nếu u cần gì, xin cứ cho tôi biết.

Và khi Xcarlét phát cáu, lên giọng ra lệnh cho bà ở lại, chàng nói tiếp:

- Thôi, im đi! Cô vớ vẩn lắm! Để cho u ấy đi! Ai còn muốn ở lại cái nhày này...bây giờ nữa?

Trong khi nói, mắt chàng long lên một cách dữ tợn đến nỗi Xcarlét khiếp hãi lùi lại.

- Bác sĩ Miđ, bác có nghĩ là anh ấy có thể...có thể mất trí không? Sau đó, nàng hỏi, cảm giác đơn côi thúc đẩy nàng tìm đến thỉnh vấn ông bác sĩ.

- Không, ông bác sĩ nói, nhưng ông ấy uống rượu như cái hũ chìm và nếu cứ tiếp tục như thế thì coi như tự sát. Ông ấy yêu con bé quá, tôi đoán ông ấy uống để quên đi. Nay, tôi khuyên cô ráng cho ông ấy một đứa bé khác càng sớm càng tốt.

" Hừ!" Xcarlét chua chát nghĩ khi rời phòng khám bệnh. Nói thì dễ hơn làm nhiều. Nàng rất vui lòng có một đứa con khác, mấy đứa, nếu điều đó có thể dập tắt cái ánh ghê sợ ấy trong mắt Rét và lấp đầy những khoảng trống nhức nhối trong tim nàng. Một con trai với vẻ gân guốc đen giòn của Rét và một bé gái nữa. Ôi, một bé gái khác, xinh xắn, vui tươi, bướng bỉnh và hay cười, chứ đừng như con Ilon ngẩn ngơ. Tại sao, ôi, tại sao Chúa không bắt Ilon đi nếu như Người cần bắt đi một trong những đứa con

của nàng. Mất Bonni rồi, mà Ilor nào có an ủi gì được nàng. Nhưng Rét hình như không muốn có con nào nữa. Chít ít, chàng cũng không bao giờ đến buồng nàng, mặc dầu bây giờ, cửa chẳng khi nào khóa và thường thường hé mở ra ý mời chào. Chàng có vẻ như không thiết. Giờ đây, chừng như chàng chẳng thiết cái gì ngoài uytxki và cái ả tóc đỏ nhếch nhác ấy.

Giọng điệu giấu cợt của chàng trước kia chỉ là vui đùa, nay trở nên chua chát, những lời công kích của chàng trước kia được pha loãng bằng chất hài hước, nay trở nên tàn nhẫn. Sau khi Bonni chết, nhiều bà hàng xóm, bị chinh phục bởi cách đối xử tuyệt vời của chàng với con gái, đã sốt sắng muốn bày tỏ thiện cảm với chàng. Họ dừng lại giữa phố để chia buồn hoặc qua hàng rào, nói những lời thông cảm. Nhưng giờ đây, lý do để lịch sự hòa nhã là Bonni đã mất thì nhưng cung cách ấy cũng mất theo luôn. Chàng làm lơ các bà cùng những lời phân ưu chân thành của họ với thái độ thô lỗ, cục cằn.

Nhưng, lạ thay, các bà không hề phật ý. Họ thông cảm, hoặc nghĩ là mình thông cảm. Những lúc chàng phi ngựa về trong hoàng hôn, say khướt, gần như không ngồi vững trên yên, cau mặt với người hỏi chuyện mình, các bà thường chép miệng " tội nghiệp!" và càng ra sức dịu dàng và ân cần với chàng. Họ cảm thấy ái ngại cho chàng vì nỗi về nhà chẳng có gì hơn ngoài Xcarlét để an ủi trái tim tan nát.

Ai nấy đều biết Xcarlét lạnh lùng và vô tình như thế nào. Ai nấy đều thất kinh thấy nàng có vẻ dễ dàng trở lại bình thường sau cái chết của Bonni, họ không hiểu hoặc không cần hiểu nàng phải cố gắng hết sức mới làm ra vẻ trở lại bình thường như thế được. Rét được cả thành phố dành cho mối thông cảm triu mến nhất, mà chàng không biết cũng chẳng thiết. Xcarlét bị cả thành phố ghét và lần đầu tiên, nàng thấy thêm sự thông cảm của bạn bè cũ.

Bây giờ, bạn cũ của nàng chẳng ai đến chơi, trừ bà cô Pitti, Meloni và Asli. Chỉ có các bạn mới của nàng đến thăm trên những cỗ xe bóng lộn, sốt sắng bày tỏ cảm tình, háo hức muốn giải khuây cho nàng bằng những chuyện tầm phào về những người bạn mới khác mà nàng không hề quan tâm tới. Tất cả bọn " người mới " ấy đều là những kẻ xa lạ! Họ không hiểu gì nàng và họ sẽ không bao giờ hiểu nàng. Họ không hay biết gì về

cuộc đời nàng trước khi nàng đạt tới địa vị cao sang và an toàn trong tòa nhà lớn ở phố Cây đào. Họ càng không muốn nói về chuyện quá khứ của bản thân trước khi họ xênh xang áo gấm, ngựa xe lộng lẫy. Họ không biết gì về những cuộc vật lộn của nàng, những thiếu thốn của nàng, tất cả những gì khiến nàng đang được hưởng tòa nhà lớn này, những bộ quần áo đẹp, những khay vàng đĩa bạc, những buổi chiều đãi linh đình. Họ không biết gì hết và họ bất cần, những con người không biết từ đâu tới ấy, những con người dường như bao giờ cũng chỉ sống hời hợt trên bề mặt, không chia sẻ với nàng những kỷ niệm chung về chiến tranh, về đói rét và vật lộn, không cùng chung gốc rễ ăn sâu xuống cùng một vùng đất đỏ.

Giờ đây, trong sự cô đơn của mình, nàng những muốn tiêu thì giờ các buổi chiều với Mêibel, hoặc Fanni, hoặc bà Elxinh, hoặc bà Oaitinh, hoặc thậm chí người nữ chiến binh ghê gớm là bà Meriuêzơ. Hoặc bà Bonnel, hoặc ... hoặc bất cứ ai trong số bạn bè cũ và hàng xóm của nàng. Vì những người này còn biết. Họ đã biết thế nào là chiến tranh, là khủng khiếp, là lửa khói: Họ đã thấy những người thân của mình bị chết trước khi đến hạn kỳ, họ đã ăn đói, mặc rách, đã sống trong cảnh nơm nớp, với lũ lang sói luôn rình rập ngoài cửa. Và họ đã dựng lại cơ đồ trên hoang tàn đổ nát.

Thật khuây khỏa nếu được ngồi với Mêibel mà nhớ lại rằng Mêibel đã từng chôn một đứa con nhỏ chết trong cuộc chạy trốn như điên trước đạo quân của tướng Somon. Nỗi cô đơn của nàng hẳn sẽ nguôi dịu nếu có Ranni ở đây vì nàng và Fanni cùng mất chồng trong những ngày thiết quân luật đen tối. Sẽ là một thú vui dần dần nếu được cùng với bà Elxinh vừa cười vừa nhớ lại bộ mặt của bà vào cái ngày Atlanta thất thủ, khi bà quất ngựa kéo chiếc xe tải phóng qua Ngã Năm, những thứ vơ vét được ở kho lương thực xóc nảy lên vương vãi cả ra ngoài. Thật thú vị nếu được ôn lại chuyện cũ với bà Meriuêzơ, giờ đây đã ổn định chắc chắn với cửa hàng bánh ngày càng phát đạt, và hỏi bà: " Bà có nhớ sau khi đầu hàng, tình hình tồi tệ như thế nào không? Bà có nhớ lại đạn chúng ta túng thiếu đến nỗi không biết rồi sẽ kiếm đâu ra giày dép mà đi? Thế mà bây giờ thử nhìn chúng ta mà coi."

Phải, giá như vậy thì thật thú vị. Bây giờ nàng hiểu vì sao khi hai cựu chiến sĩ liên

bang gặp nhau, họ ôn lại chuyện chiến trận hào hứng đến thế, tự hào đến thế, luyện nhớ đến thế. Đó là những ngày thử thách tâm lòng kiên trung của họ và đã vượt qua. Họ là những người kỳ cựu. Nàng cũng kỳ cựu, nhưng nàng không có chiến hữu nào để ôn lại chuyện chiến trận. Ôi, giá lại được ở giữa những người cùng hội cùng thuyền, những người đã trải qua cùng cảnh ngộ và biết những thử thách đó đau đớn như thế nào... và, mặc dầu thế, những nỗi đau ấy tham dự một phần lớn lao như thế nào trong đời ta!

Nhưng, cách nào đó, những người ấy đã lánh xa nàng. Nàng hiểu ra rằng đó là lỗi tại nàng. Trước đây, nàng chưa bao giờ quan tâm điều ấy... Và bây giờ, Bonni đã chết, cô đơn và sợ hãi xâm chiếm nàng và nàng thấy bên kia bàn ăn sang trọng hào nhoáng, một con người xa lạ mù mẫm vì rượu đang tan rã ra dưới mắt nàng.

CHƯƠNG 61

Scarlett đang ở Merietta thì nhận được một bức điện khẩn của Rét. Có một chuyến tàu mười phút nữa thì khởi hành đi Atlanta. Nàng đáp chuyến tàu đó, không mang hành lý gì ngoài chiếc túi xách, để Uêđ và Ilơ ở lại khách sạn với Prixi.

Atlanta chỉ cách có hai mươi dặm, nhưng đoàn tàu bò như sên suốt buổi chiều ẩm ướt đầu thu, đỗ ở tất cả các ga xếp để lấy hành khách. Hoang hốt vì bức điện của Rét, sốt ruột như điên muốn đến nơi thật nhanh, Xcarlét gần như muốn gào lên mỗi lần tàu đỗ. Đoàn tàu ỳ ạch lết đi, xuyên qua những sườn đồi đỏ vẫn còn vằn vèo những công sự như những vết sẹo, qua những ụ pháo cũ và những hố đạn đã xanh um cỏ, xuôi theo con đường mà trước kia quân lính của Jonxton đã rút lui với biết bao cay đắng, mỗi bước là một cuộet giao tranh. Mỗi ga, mỗi ngã ba ngã tư mà người phục vụ hành khách xướng lên, là tên một trận đánh, là địa điểm một cuộc đụng độ. Nếu trước kia, những tên ấy ắt đã khuấy lên trong Xcarlét những kỷ niệm kinh hoàng, thì giờ đây nàng không còn đầu óc đâu mà nghĩ đến chúng.

Bức điện của Rét viết: " Meloni ốm. Về ngay."

Khi tàu vào ga Atlanta, trời đã nhập nhòang và một cơn mưa phùn nhẹ làm tối thành phố. Những ngọn đèn đường mờ tỏ - những đốm vàng vọt trong sương. Rét đang đợi nàng ở ga cùng với cỗ xe. Riêng vẻ mặt chàng đã đủ làm nàng sợ hơn cả khi đọc bức điện. Nàng chưa bao giờ thấy nó dờ dẩn đến thế.

- Cô ấy không... nàng kêu lên.

- Không, cô ấy còn sống, Rét vừa nói vừa đỡ hộ nàng lên xe. Đến nhà bà Uylkz, nhanh cật lực vào, chàng ra lệnh cho xà ích.

- Cô ấy làm sao? tôi đâu có biết cô ấy ốm. Tuần trước nom cô ấy khá lắm mà. Hay là cô ấy bị tai nạn. Ôi, Rét, có thật nghiêm trọng như anh...

- Cô ấy đang hấp hối, Rét nói và giọng chàng cũng vô biểu cảm như sắc diện chàng. Có ấy muốn gặp cô.

- Không, đừng. Ôi, xin đừng Meli. Điều gì đã xảy đến với cô ấy?

- Cô ấy bị sảy.

- Bi...ị...sả..., nhưng Rét, cô ấy... Xcarlét lấp bắp. Tiếp theo điều thông báo khủng khiếp, tin này làm nàng sững sờ.

- À thế. Tôi chắc cô không biết. Tôi nghĩ là cô ấy không nói với ai. Cô ấy muốn làm cú bất ngờ. Nhưng tôi biết.

- Anh biết à? Nhưng chắc chắn không phải cô ấy nói với anh.

- Cô ấy không cần nói với tôi. Nhưng tôi biết. Hai tháng vừa qua, cô ấy rất sung sướng. Tôi biết điều đó không thể có ý nghĩa gì khác.

- Nhưng Rét, bác sĩ bảo nếu cô ấy đẻ nữa thì có thể chết cơ mà!

- Thì cô ấy đang sắp chết đây, Rét nói.

- Và quay sang giục xà ích.

- Lạy Chúa, anh không thể cho xe chạy hơn nữa sao?

- Nhưng Rét, - cô ấy không thể sắp chết được! Tôi...tôi không...và tôi...

- Cô ấy không có sức mạnh như cô. Cô ấy không bao giờ có sức mạnh. Cô ấy không có gì khác ngoài một tấm lòng.

Chiếc xe lắc lư dừng lại trước ngôi nhà nhỏ, thấp và Rét đưa tay đỡ Xcarlét xuống. Run rẩy, khiếp hãi, đột nhiên cảm thấy cơ đơn, nàng nín lấy cánh tay chàng.

- Anh cùng vào chứ, Rét?

- Không, chàng nói và lại lên xe.

Nàng lao lên bậc thêm, qua hiên và mở toang cửa. Đây, trong ánh đèn vàng vọt, Asli, bà cô Petti và Indio. Xcarlét nghĩ: " Indio làm gì ở đây? Meloni đã bảo cô ta đừng bao giờ đặt chân vào nhà này cơ mà". Trông thấy nàng, cả ba đều đứng dậy, bà cô Pitti cắn môi môi run rẩy để khỏi bật lên khóc, Indio nhìn nàng đăm đăm, buồn bã và không có vẻ gì là căm ghét. Asli nom ngây ngô như người mộng du và khi đến bên cạnh đặt tay lên cánh tay nàng, chàng nói cũng như người mộng du.

- Meloni hỏi chị, chàng nói. Meloni hỏi chị.

- Tôi có thể gặp cô ấy ngay bây giờ không?

Nàng quay về phía cửa buồng Meloni đóng chặt.

- Không, bác sĩ Miđ đang ở trong ấy. Tôi rất mừng thấy chị đến, Xcarlét.

- Tôi đã cố hết sức đến thật nhanh, Xcarlét bỏ mũ, áo. Tàu...Cô ấy thật sự không... Nói cho tôi biết đi, cô ấy đỡ rồi chứ, Asli? Nói cho tôi hay nào! Đừng có nhìn như thế! Cô ấy thực sự không...

- Meloni cứ hỏi chị hoài, Asli nói và nhìn vào mắt nàng. Và trong mắt chàng, Xcarlét thấy câu trả lời cho câu hỏi của nàng. Trong khoảnh khắc, tim nàng chững lại, rồi một nỗi sợ hãi kỳ lạ, mạnh hơn lo âu, mạnh hơn buồn đau, bắt đầu đập rộn trong ngực nàng. Không thể đứng như thế được, nàng cuống cuống nghĩ thầm, cố đẩy lùi nỗi sợ. Các bác sĩ cũng có thể lầm. Mình không muốn tin đó là sự thật. Nếu mình nghĩ thế, mình sẽ hét lên mất. Mình phải nghĩ đến một cái gì khác đi.

- Tôi không tin như thế! Nàng kêu lên dữ dội, nhìn vào ba bộ mặt chảy dài như thạch họ nói ngược lại. Mà tại sao Meloni không nói cho tôi hay? Nếu tôi biết thì không đời nào tôi đi Marietta.

Mắt Asli chợt bừng tỉnh, đau đớn.

- Meloni chẳng nói cho ai biết, nhất là với chị, Xcarlét ạ, Meloni sợ chị mắng. Meloni định chờ ba...chờ đến khi chắc chắn là không sao, rồi mới cho tất cả đều bị bất ngờ và cười giấu trước các bác sĩ thật lắm to. Và cô ấy sung sướng biết mấy. Chị biết Meloni yêu trẻ như thế nào đây...cô ấy thêm một đứa con gái biết bao. Mọi sự đều rất đẹp cho đến ...thế rồi, dùng một cái.

Cửa buồng Meloni lặng lẽ mở và bác sĩ Miđ bước ra hành lang, đóng cửa lại sau lưng. Ông đứng một lúc, bộ râu bạc xòa trên ngực, và nhìn bốn người đột nhiên sững ra như tượng. Cuối cùng, ông dừng mắt lại ở Xcarlét. Khi ông tiến lại về phía nàng, nàng thấy trong mắt ông có cả đau buồn lẫn khinh ghét và con tim hải hùng của nàng bỗng ngập tràn một cảm giác phạm tội.

- Vậy là cuối cùng cô đã đến đây, ông nói.

Nàng chưa kịp đáp, Asli đã tiến về phía cánh cửa đóng

- Ông chưa được vào, ông bác sĩ nói. Bà ấy muốn nói chuyện với Xcarlét trước.

- Thừa bác sĩ, Indơ nói, đặt tay lên áo ông. Giọng cô tuy tế nhị nhưng hùng hồn hơn mọi lời cầu xin. Xin bác để cháu gặp chị ấy một lát. Cháu ở đây chờ từ sáng nhưng chị ấy... cho cháu gặp chị ấy một lát. Cháu muốn nói với chị ấy...cần phải nói với chị ấy rằng...rằng cháu đã làm về ...một chuyện gì đó.

Cô không hề nhìn Asli hay Xcarlét trong khi nói, nhưng bác sĩ phóng tia mắt lạnh lùng của mình về phía Xcarlét.

- Để tôi xem, cô Indơ, ông nói ngắn gọn. Nhưng chỉ với điều kiện là cô hứa với tôi sẽ không làm cô ấy kiệt sức với câu chuyện làm lỡ của cô. Cô ấy biết là cô đã làm và nghe cô xin lỗi, cô ấy chỉ thêm phiền mà thôi.

Bà Pitti rụt rè: " Bác sĩ Miđ xin...".

- Bà Pitti, bà thừa biết là bà sẽ là lên và ngắt xiu thôi.

Bà gù rướn thẳng thân hình thấp bé tròn trĩnh và nhìn thẳng vào mặt ông bác sĩ, mắt bà ráo hoảnh và từng nét lượn trên người bà đều toát ra vẻ chững chạc đường hoàng.

- Thôi được, bà bạn thân mến, để lát nữa đã, ông bác sĩ nói, hòa nhã hơn. Nào, Xcarlét.

Họ rón rén đi dọc hành lang đến chỗ cửa đóng và ông bác sĩ đặt tay lên vai Xcarlét, bóp mạnh.

- Bây giờ thế này nhé, ông thì thầm, không được kêu khóc cuồn cuộn lên, không được giở trò thú tội bên giường lâm chung kẻo, thề trước Chúa, tôi sẽ vắn cổ cô đấy! Đừng có làm bộ ngây thơ nhìn tôi như thế! Cô thừa biết tôi định nói gì. Cô Meli cần được ra đi nhẹ nhàng, cô đừng có trút nhẹ lương tâm mình bằng cách kể lể với cô ấy điều gì về Asli. Tôi chưa bao giờ hại một người phụ nữ, nhưng nếu cô nói điều gì thì...liệu hồn với tôi đó.

Ông mở cửa trước khi nàng kịp trả lời, đẩy nàng vào phòng và đóng cửa lại. Căn phòng hẹp bày biện sơ sài đồ đạc bằng gỗ óc chó màu đen, chìm trong khoảng tranh tối tranh sáng, cây đèn được che chở bằng một tờ báo. Đó là một phòng nhỏ quy củ như phòng một nữ sinh với chiếc giường hẹp thành tháp, những tấm rèm lưới mộc mạc cài móc, những tấm thảm nhỏ sạch sẽ phai màu trải trên sàn, khác hẳn với căn phòng ngủ sa hoa của Xcarlét với những đồ đạc trạm trổ bề thế, những rèm bằng âm hồng và tấm thảm lớn rắc hoa hồng.

Meloni nằm trên giường. Dưới tấm mền, thân hình nàng quắt lại và phẳng như thân hình một cô bé. Hai bím tóc đen vắt hai bên mặt và đôi mắt nhắm nghiền hõm vào thành hai quần tím bầm. Nhìn thấy nàng, Xcarlét đứng sững, dựa vào khung cửa. Mặc dầu trong phòng mờ tối, nàng vẫn thấy rõ mặt Meloni vàng bệch như sáp, mắt hết sinh khí, và mũi thì dúm dó lại. Vừa rồi Xcarlét đã thầm hi vọng là bác sĩ Miđ có thể làm. Nhưng bây giờ thì nàng đã biết chắc. Thời kỳ chiến tranh, nàng đã thấy quá nhiều bộ mặt mang cái vẻ dúm dó ấy trong các bệnh viện nên thừa biết đó là báo hiệu điều gì tất yếu phải đến.

Meloni đang hấp hối, nhưng trong một lúc, Xcarlét không chịu tin là như thế. Meloni không thể chết. Lẽ nào lại như vậy. Thượng đế nào lại để Meloni chết trong khi nàng, Xcarlét đây, đang cần đến cô ấy xiết bao. Trước đây, nàng chưa bao giờ nghĩ là mình phải cần đến Meloni. Nhưng giờ đây, sự thật ập đến, tràn cả vào những góc ngách sâu nhất của tâm hồn nàng. Nàng đã dựa vào Meloni như dựa vào chính bản thân mình mà nàng không biết. Giờ đây Meloni sắp chết và Xcarlét biết mình không thể thiếu nàng. Giờ đây, rón rén đi qua buồng lại gần cái thân hình im lìm kia, tìm thấy lại vì kinh hoàng, nàng biết rằng Meloni đã là gươm và mộc của nàng, niềm an ủi và sức mạnh của nàng.

"Mình phải giữ Meloni lại! Mình không thể để cô ấy bỏ đi!"

Nàng thầm nghĩ và gieo mình xuống bên cạnh giường với một tiếng váy áo sột sạt. Hối hả, nàng nắm lấy bàn tay mềm oặt trên tấm mền và một lần nữa lại thất kinh khi thấy nó lạnh đến rợn người.

- Tôi đây, Meloni ạ, nàng nói.

Meloni hé mắt ra chút xíu rồi, như yên trí đó đúng là Xcarlét, lại nhắm mắt lại. Sau một lát, nàng hít một hơi và thều thào:

- Hãy hứa với em!

- Ồ, bất cứ điều gì cũng được!

- Bìu...chị hãy trông nom cháu.

Cổ họng tắc nghẹn, Xcarlét chỉ có thể gật đầu và nàng khẽ bóp bàn tay mình đang cầm, tỏ dấu đồng ý.

- Em giao cháu cho chị.(Thấp thoáng một nụ cười yếu ớt).Trước đây, đã có lần, em giao nó cho chị...nhớ không?...khi nó chưa ra đời.

Nhớ không ư? Làm sao nàng có thể quên được những giờ khắc ấy? Gần rõ ràng như

thể cái ngày khủng khiếp ấy vụt trở lại, nàng cảm thấy cái nóng ngọtngat của buổi trưa tháng chín, nhớ lại mỗi kinh hoàng của mình trước mỗi đe dọa của quân Yanki, nghe thấy tiếng bước chân của đoàn quân rút lui, tiếng của Meloni xin nàng trông nom đứa bé nếu cô ấy chết...đồng thời cũng nhớ rằng hôm ấy, nàng đã căm ghét Meloni và muốn cô ấy chết biết nhường nào.

"Mình đã giết cô ấy", nàng nghĩ thầm trong nỗi khắc khoải nhuộm màu mê tín. "Tại mình cứ luôn luôn cầu cho cô ấy chết nên Chúa đã nghe thấy và hiện đang trừng phạt mình".

- Ôi, Meli, đừng nói như vậy! Cô thừa biết là cô sẽ qua khỏi...

- Không. Chị hứa đi.

Xcarlét ghen ngào.

- Cô biết là tôi sẵn sàng hứa. Tôi sẽ đổi với cháu như con đẻ tôi.

- Cao đẳng? Meloni hỏi giọng yếu ớt, lơ đãng.

- Ô, nhất định! Đại học và Havơđ, rồi du lịch châu Âu và bất cứ điều gì cháu muốn... và...một con ngựa con...và học nhạc...Ôi, Meli, tôi xin cô, ráng lên! Hãy cố gắng nào!

Lại im lặng và gương mặt Meloni biểu lộ những dấu hiệu của một cuộc vật lộn để thu hết sức tàn và tiếp tục nói:

- Asli, nàng nói, Asli và chị...Giọng nàng lấp bắp rồi lại im lặng.

Nghe nhắc đến tên Asli, tim Xcarlét chững lại, lạnh như cục băng trong ngực. Meloni đã biết từ đầu đến giờ. Xcarlét gục đầu lên tấm mền và một tiếng nấc không thoát ra được bóp chặt cổ họng nàng như một bàn tay tàn bạo. Meloni biết. Giờ đây Xcarlét hét cả xấu hổ, tê liệt mọi cảm giác, trừ một nỗi hối hận là đã gây đau khổ cho con người hiền dịu kia suốt mấy năm trường. Meloni...đã biết ...và tuy thế, vẫn là người bạn

trung thành của nàng. Ôi, giá nàng có thể sống lại những năm ấy! Nàng sẽ né tránh, thậm chí không nhìn vào mắt Asli nữa.

" Ôi,lạy Chúa!". Nàng thầm cầu nguyện thật nhanh, "xin hãy để cho cô ấy sống! Con sẽ đền bù lại cho cô ấy. Con sẽ hết sức tốt với cô ấy. Con sẽ không bao giờ nói với Asli chừng nào con còn sống, nếu người cho cô ấy qua khỏi!".

- Asli, Meloni thều thào nói và vươn tay ra sờ vào đầu Xcarlét đang cúi gục xuống. Ngón tay cái và ngón tay trỏ của nàng giật giật tóc Xcarlét không mạnh gì hơn đứa trẻ sơ sinh. Xcarlét biết thế nghĩa là gì, biết Meloni muốn nàng ngẩng đầu lên. Nhưng nàng không thể nhìn vào mắt Meloni để đọc thấy trong đó rành rành là Meloni đã biết hết chuyện.

- Asli, Meloni lại thì thào và Xcarlét cố gắng tự chủ. Đến ngày Phán xử, khi nàng đứng trước Chúa và đọc thấy bản kết án mình trong mắt Người, hẳn cũng không đến nỗi kinh khủng như thế này. Tâm hồn nàng co rúm lại, nhưng nàng ngẩng đầu lên.

Nàng chỉ thấy vãn đôi mắt đen đầy yêu thương ấy,giờ đây hõm xuống và lơ dờ vì cái chết gần kề,vãn cái miệng dịu ấy, mệt mỏi, cô đẹp con đau để thờ. Không một lời trách móc trong đôi mắt đó, trên khóe miệng đó, không một lời kết tội, không một thoáng sợ hãi- chỉ một nỗi lo là không đủ sức để nói.

Trong một lúc, Xcarlét quá sững sờ đến nỗi thậm chí không cảm thấy nhẹ người. Rồi, trong khi nắm chặt tay Meloni hơn, một cảm giác biết ơn Thượng Đế như một đợt sóng nồng ấm dâng ngập hồn nàng và lần đầu tiên, kể từ thời thơ ấu, nàng nhắm đọc một lời cầu nguyện thành kính không gợn một chút vị kỷ: " Tạ ơn Chúa, con biết con không xứng đáng với điều đó, nhưng tạ ơn Người đã không để cô ấy biết!".

- Cô định nói gì về Asli, Meli?

- Chị sẽ...trông nom anh ấy?

- Ồ, có chứ.

- Anh ấy dễ bị...cảm lạnh lắm...

Lại ngừng.

- Trông nom...công việc làm ăn của anh ấy...chị hiểu không?

- Vâng, tôi hiểu, tôi sẽ để tâm.

Meloni ráng hết sức.

- Asli, không ...có đầu óc thực tế.

Chỉ có biết mình sắp chết, Meloni mới buộc phải nói ra điều bội phản ấy.

- Tôi sẽ lo cho chú ấy và cả công việc làm ăn nữa, và sẽ không để chú ấy biết. Tôi sẽ chỉ gợi ý cho chú ấy thôi.

Meloni cố mím một nụ cười, thoát đầu yếu ớt rồi chuyển thành đắc thắng khi mắt nàng lại gặp mắt Xcarlét. Cái nhìn họ trao đổi với nhau đã đóng dấu chứng thực lên bản thỏa ước chuyển giao từ người này sang người kia việc che chở Asli Uylkz trước một thế giới khắc nghiệt mà không để chàng biết để khỏi làm tổn thương đến lòng tự ái nam nhi của chàng.

Lúc này, gương mặt mệt mỏi của Meloni không còn biểu hiện sự vật lộn nữa, như thể lời hứa của Xcarlét đã mang lại thanh thản cho nàng.

- Chị thật thông minh...thật dũng cảm...bao giờ cũng rất tốt với em.

Nghe nói vậy, tiếng nấc dâng lên cổ họng Xcarlét và nàng đưa tay lên bịt miệng. Không khéo nàng sắp sửa khóc âm lên như một đứa con nít và kêu lên: " Tôi là một con quỷ! Tôi đã đối xử rất tệ với cô! Tôi chẳng làm gì cho cô hết! Tất cả là vì Asli thôi!".

Nàng đột ngột đứng dậy, cắn vào ngón tay cái để lấy lại tự chủ. Những lời nói của Rét

trở lại trong đầu nàng. " Cô ấy yêu cô. Cầu sao đó là cây thập tự để cô phải gánh vác suốt đời". Và giờ đây, cây thập tự ấy càng nặng nề hơn. Trước đây, nàng đã tìm mọi mưu chước để cướp Asli khỏi tay Meloni, chừng ấy đã đủ ê chề. Nhưng bây giờ lại còn tệ hơn. Meloni, vốn đã mù quáng tin nàng suốt đời, nay vẫn giữ nguyên lòng tin yêu đó đối với nàng khi từ biệt cõi đời. Không, nàng không thể mở miệng được. Thậm chí nàng cũng không thể nhắc lại: "Hãy cố gắng sống". Nàng phải để cho Meloni ra đi nhẹ nhàng, không vật vã, không nước mắt, không đau buồn.

Cửa khẽ mở và bác sĩ Miđ đứng trên ngưỡng cửa, ra hiệu khẩn cấp. Xcarlét cúi xuống giường, nuốt nước mắt và cầm lấy tay Meloni áp vào má mình.

- Ngủ ngon nhé, nàng nói. Nàng không ngờ giọng mình có thể vững vàng đến thế.

- Hãy hứa với em đi...tiếng thì thảo lúc này rất nhỏ.

- Xin hứa bất cứ điều gì, Meloni thân yêu.

- Thuyền trưởng Bâtlor...hãy tốt với anh ấy. Anh ấy...yêu chị biết mấy.

"Rét ư?" Xcarlét nghĩ thầm,ngỡ ngàng. Câu nói của Meloni chẳng có ý nghĩ gì đối với nàng.

- Phải, thật vậy, nàng đáp như cái máy và sau khi hôn nhẹ lên bàn tay Meloni, đặt nó về chỗ cũ trên giường.

- Bảo bà Pitti và Indiơ vào ngay đi, ông bác sĩ thì thăm khi nàng đi qua cửa.

Mất mời đi, nàng nhìn bà Pitti và Indiơ theo bác sĩ Miđ vào trong buồng, tay kéo váy vào sát người cho khỏi kêu sột sọat. Cửa đóng lại sau lưng họ và ngôi nhà chìm trong im lặng. Không thấy Asli đâu, Xcarlét gục đầu vào tường như một đứa bé hư phải phạt đứng vào góc nhà và xoa xoa cổ họng đau rát.

Đằng sau cánh cửa kia, Meloni sắp ra đi mãi mãi, mang theo cái sức mạnh đã từng là chỗ dựa cho Xcarlét trong bao năm mà nàng chẳng hay. Tại sao, ôi, tại sao nàng lại

không nhận ra từ trước là nàng yêu và cần Meloni biết bao? Nhưng có ai ngờ cô nàng Meloni bé nhỏ xấu xí lại là một khối vững mạnh rường cột? Meloni, con người nhút nhát đến phát khóc khi phải tiếp xúa với người lạ, không dám lên tiếng phát biểu ý kiến của mình, luôn sợ sự chê trách của các bà già, Meloni, con người không đủ can đảm để đuổi một con ngỗng? ấy thế mà...

Tâm trí Xcarlét đi ngược năm tháng trở lại cái buổi trưa nóng bức yên ả ở ấp Tara khi một sợi khói xám cuộn lên trên một xác người mặc quân phục xanh và Meloni đứng ở đầu cầu thang, tay lăm lăm thanh gươm của Charlz, Xcarlét nhớ là lúc đó nàng nghĩ: " Thật ngớ ngẩn! Meloni thậm chí không nhắc nổi thanh gươm ấy!"nhưng giờ đây nàng hiểu rằng nếu cần,Meloni sẽ lao xuống cầu thang để giết tên Yanki hoặc ...để chính mình bị giết.

Phải, hôm ấy Meloni đã có mặt với một thanh gươm trong bàn tay nhỏ nhắn của mình, sẵn sàng chiến đấu vì nàng. Và giờ đây, khi buồn rầu nhìn lại quá khứ, Xcarlét hiểu ra rằng Meloni bao giờ cũng ở đó bên cạnh nàng với một thanh gươm trong tay, kín đáo như cái bóng của chính nàng, yêu nàng, chiến đấu vì nàng với một dạ trung thành mù quáng chống lại bọn Yanki, lửa, cái đói, cái nghèo, dư luận và thậm chí cả những người máu mủ ruột thịt của cô ấy.

Xcarlét cảm thấy lòng can đảm và tự tin từ bỏ mình khi nàng nhận ra rằng thanh gươm từng vung lên sáng lóang để bảo vệ nàng trước thế gian, giờ đã vĩnh viễn tra vào vỏ.

Meli là người bạn nữ duy nhất mình từng có, nàng nghĩ thầm tuyệt vọng, người phụ nữ duy nhất yêu mình thực sự ngoài Mẹ ra. Cô ấy cũng giống Mẹ. Tất cả những ai biết Meloni đều níu lấy váy cô.

Đột nhiên, nàng tưởng như bà Ilon đang nằm sau cánh cửa kia, từ già cỗi trần một lần thứ hai. Đột nhiên, Xcarlét lại đang đứng ở ấp Tara, với tiếng cuột đời náo động bên tai, lòng não nề biết rằng, thiếu sức mạnh ghê gớm của những con người yếu ớt, hiền dịu, những con người có trái tim nhạy cảm, từ nay nàng sẽ không thể chống chọi với đời.

Nàng đứng trong hành lang, phân vân, sợ hãi và ánh lửa lò sưởi bập bùng trong phòng khách hắt những cái bóng mờ dài ngêtu lên bức tường quanh nàng. Ngôi nhà im lặng như tờ sự tĩnh mịch thấm vào nàng như một cơn mưa lạnh buốt. Asli! Asli đâu nhỉ?

Nàng đi về phòng khách tìm chàng như một con vật bị rét tìm lửa sưởi, nhưng chàng không có ở đó. Nàng cần phải tìm thấy chàng. Nàng đã phát hiện ra sức mạnh của Meloni cùng sự phụ thuộc của bản thân nàng vào nó, chỉ để mất nó đúng vào lúc phát hiện, nhưng hãy còn Asli, mạnh mẽ, không ngoan. Asli, niềm an ủi của nàng. Ở Asli và tình yêu của chàng, nàng sẽ tìm thấy sức mạnh làm chỗ dựa cho sự yếu đuối của nàng, lòng can đảm để dẹp nỗi sợ hãi của nàng, sự nguôi dịu cho nỗi đau buồn của nàng. Chắc chàng đang ở trong phòng riêng, nàng nghĩ, và rón rén đi về cuối hành lang, nàng khẽ gõ cửa. Không thấy ai trả lời, nàng đẩy cửa hé ra. Asli đang đứng bên bàn trang điểm, nắm một đôi găng tay đã mạng của Meloni. Mới đầu chàng nhấc một chiếc lên nhìn, như thể chưa từng thấy nó bao giờ. Rồi chàng khẽ đặt xuống tựa hồ nó làm bằng thủy tinh và cầm chiếc kia lên.

Nàng cất giọng run rẩy gọi: Asli! Và chàng từ từ quay lại nhìn nàng. Đôi mắt màu xám của chàng đã mất cái vẻ xa vắng và buồn ngủ. Chúng mở thao láo, không gì che đậy, và trong đó Xcarlét đọc thấy một nỗi sợ tương đương với nỗi sợ của nàng, một nỗi bất lực còn bạc nhược hơn nỗi bất lực của nàng và một nỗi hoang mang sâu sắc chưa từng thấy. Cái cảm giác hãi hùng đã xâm chiếm nàng khi đứng ở hành lang càng tăng lên khi nàng trông thấy mặt chàng. Nàng đi lại bên chàng.

- Tôi sợ, nàng nói. Ôi Asli, hãy ôm tôi đi. Tôi sợ lắm!

Chàng không nhúc nhích, chỉ nhìn nàng chăm chăm, nắm chặt chiếc găng bằng cả hai tay. Nàng sờ vào cánh tay chàng và thì thầm: " Làm sao thế? "

Mặt chàng ráo riết lục soát nàng, săn tìm, cuống cuống săn tìm một cái gì mà không thấy. Cuối cùng, chàng nói bằng một giọng dường như của ai khác.

- Tôi đang cần Xcarlét, chàng nói. Tôi sắp chạy đi tìm Xcarlét...chạy như một đứa trẻ

đang cần được an ủi...và tôi thấy một đứa trẻ, còn hoảng hốt hơn tôi, đang chạy đến với tôi.

- Không thể là anh...anh không thể hoảng sợ! Nàng kêu lên. Xưa nay chưa có gì làm anh hoảng sợ. Nhưng tôi...Xưa nay anh vẫn mạnh mẽ thế kia mà...

- Nếu tôi mạnh mẽ, đó là vì có Meloni làm chỗ dựa, chàng nói, giọng vỡ ra, và nhìn xuống chiếc găng, vuốt phẳng các ngón. Và...và...tất cả sức mạnh tôi có đang tiêu tan cùng với nàng.

Trong cái giọng nói nhỏ nhẹ của chàng có một nỗi tuyệt vọng cuồng dại đến nỗi nàng buông tay khỏi cánh tay chàng và lùi lại. Và trong cái im lặng nặng nề buông xuống giữa hai người, nàng cảm thấy đây là lần đầu tiên trong đời nàng, nàng thực sự hiểu chàng.

- Sao...nàng chậm rãi nói, sao, Asli, anh yêu cô ấy ư?

Chàng nói phải như cổ găng mới thốt nên lời.

- Meloni là giấc mơ duy nhất sống động, không bị thực tế bóp chết, mà tôi từng có.

" Mơ? " nàng nghĩ thầm, lại thấy trời dậy nỗi bức dọc từ thuở nào. "Lúc nào cũng mơ với mộng! Chẳng bao giờ biết lẽ phải chẳng! ".

Lòng nặng trĩu và hơi chua xót, nàng nói.

- Anh thật đại, Asli ạ. Làm sao anh không thấy cô ấy đáng giá hơn tôi gấp triệu lần?

- Xcarlét, xin đừng nói thế! Nếu Xcarlét biết tôi đã đau đớn như thế nào từ lúc bác sĩ...

- Anh đã đau đớn như thế nào! Thế anh tưởng tôi...Ôi, Asli, lẽ ra anh nên biết từ bao năm trước rằng anh đã yêu cô ấy chứ không phải yêu tôi! Tại sao anh không thấy điều ấy? Nếu vậy thì có phải mọi sự đã khác đi biết mấy...Ôi, đáng lẽ anh phải ý thức ra và

đừng có như tôi hoài bằng những lời đẹp để về danh dự và hy sinh! Nếu anh nói với tôi từ những năm trước, hẳn tôi đã... Đó có thể là một vết thương đối với tôi, nhưng, cách nào đó, tôi có thể chịu được. Nhưng đằng này, anh đợi đến tận bây giờ, đến khi Meloni sắp chết, mới phát hiện ra thì đã quá muộn rồi. Ôi, Asli, việc của đàn ông là phải thấy ra những điều đó...chứ đâu phải việc của phụ nữ! Lẽ ra anh phải thấy rõ ràng là từ đầu chí cuối anh vẫn yêu Meloni và chỉ thêm muốn tôi như...Rét thêm cả ở Uotlinh nọ!...

Nghe nàng nói, chàng nhăn mặt lại, nhưng vẫn nhìn vào mắt nàng, khăn cầu nàng im lặng, kêu gọi chút an ủi. Từng nét trên mặt chàng đều thừa nhận những lời nàng là đúng. Bản thân đôi vai rũ xuống kia chứng tỏ chàng đang tự trừng phạt nghiêm khắc hơn bất cứ hình phạt nào nàng có thể bắt chàng phải chịu. Chàng đứng lặng trước mặt nàng, nắm chặt chiếc găng như thể đó là một bàn tay thông cảm và trong cái im lặng tiếp theo, cơn thịnh nộ của nàng tan đi nhường chỗ cho thương hại pha lẫn chút khinh bỉ. Nàng cảm thấy lương tâm bị cắn rứt. Nàng đã đánh một người gục ngã, không còn khả năng tự vệ...mà nàng vừa mới hứa với Meloni là sẽ trông nom chàng.

" Và ngay sau khi hứa với cô ấy, mình lập tức nói với chàng những điều độc ác, xúc phạm", nàng buồn bã tự nhủ " Mà mình cần gì nói với chàng những điều ấy cơ chứ. Chẳng cần phải nói thế. Chàng biết rõ sự thật và thế cũng đủ giết chàng. Chàng chưa trưởng thành. Chàng là một đứa trẻ cũng như mình và chàng sợ phát ốm vì mất Meloni. Meloni biết cơ sự sẽ như thế nào...Meloni hiểu chàng hơn mình hiểu. Vì thế nên cùng một lúc cô ấy nói đến chuyện trông nom Asli và Bui. Làm sao Asli có thể chịu được bất cứ cái gì. Mình đã phải chịu đựng biết bao nhiêu thử thách. Nhưng chàng thì không thể...Thiếu Meloni, chàng không thể chịu đựng nổi bất cứ cái gì".

- Tha lỗi cho tôi, Asli thân yêu, nàng dịu dàng nói và chìa tay ra. Tôi biết Asli đau đớn như thế nào. Nhưng nên nhớ rằng Meloni không biết gì cả...không bao giờ nghi ngờ gì...Chúa thật từ bi với chúng ta.

Chàng bước nhanh đến nàng và quàng tay ôm lấy nàng như một người mù. Nàng kiễng chân lên áp gò má ấm của mình vào má chàng như một cử chỉ an ủi và đưa tay

vúôt tóc chàng ra đằng sau.

- Đừng khóc, cung, Meloni muốn cung phải can đảm. Lát nữa, Meloni sẽ muốn gặp cung và cung phải can đảm lên. Không nên để cô ấy thấy là cung đã khóc. Điều ấy sẽ làm cô ấy buồn phiền.

Chàng ghì nàng đến mức nàng thấy khó thở. Giọng chàng nghẹn ngào bên tai nàng:

- Tôi biết làm gì đây. Tôi không thể. Tôi không thể sống thiếu Meloni!

" Tôi cũng thế ", nàng nghĩ thầm và rùng mình xua đuổi hình ảnh những năm sắp tới không có Meloni. Nhưng nàng ráng tự chủ lại. Asli đang trông cây vào nàng. Meloni đang trông cây vào nàng. Như trước đây có lần ở ấp Tara, dưới ánh trăng, say mềm và mệt lử, nàng đã nghĩ: " Những gánh nặng là dành cho những đôi vai đủ sức mạnh để mang chúng ". Vậy đó, nàng có đôi vai mạnh, còn Asli thì không. Nàng bạnh vai để đón gánh nặng, và với một vẻ bình tĩnh hoàn toàn trái ngược với tâm trạng thật, nàng hôn gò má ướm của Asli một cái hôn nồng cháy, không say đắm, cũng chẳng chút khát khao, mà chỉ nhẹ nhàng thương mến.

- Chúng ta sẽ...kiếm cách nào đó, nàng nói.

Ngòai hành lang, có tiếng mở cửa ra đột ngột và bác sĩ Miđ gọi, giọng ré lên khẩn cấp:

- Asli! Nhanh lên!

" Lạy Chúa! Cô ấy đi rồi! " Xcarlét nghĩ thầm. " Và Asli không đến nói lời từ biệt! Nhưng có thể..."

- Mau lên! Nàng kêu to, đẩy chàng một cái vì thấy chàng cứ đứng đực ra gương mặt nhin. Mau lên kìa!

Nàng mở cửa và làm hiệu cho chàng đi ra. Bật lên do lời thúc của nàng. Asli lao ra hành lang, tay vẫn nắm chặt chiếc găng. Nàng nghe thấy tiếng chân vội vã của chàng, rồi tiếng một cánh cửa đóng sập lại.

Nàng lại kêu lay Chúa! Và chậm rãi bước đến bên giường, ngồi xuống, gục đầu vào hai bàn tay. Bỗng nhiên nàng thấy mệt, mệt hơn bao giờ hết trong đời. Cùng với tiếng sập cửa lại, những sợi dây thần kinh căng thẳng đã đem lại sức mạnh cho nàng, bỗng đứt phụt một cái. Nàng cảm thấy kiệt lực về thể xác và khô cạn cảm xúc. Lúc này nàng không cảm thấy đau buồn hoặc hối hận, cũng chẳng sợ hoặc kinh ngạc gì nữa. Nàng mệt và đầu óc nàng lơ đãng vận hành một cách máy móc như cái đồng hồ trên mặt lò sưởi kia.

Một ý nghĩ ngoi lên khỏi sự trì đọng ấy. Asli không yêu nàng, trước nay chưa bao giờ thực sự yêu nàng và mặc dầu biết thế, nàng vẫn không đau đớn. Lẽ ra nàng phải khổ não, tan nát lòng, phải gào lên oán trách số phận chứ. Nàng đã trông cậy vào tình yêu của chàng suốt bấy nhiêu lâu. Nó đã nâng đỡ nàng qua biết bao gian truân. Tuy nhiên, sự thật bày ra như thế đó: Asli không yêu nàng và nàng bất cần. Nàng bất cần vì nàng không yêu chàng. Nàng không yêu chàng, vì thế chàng muốn làm gì hoặc nói gì cũng chẳng làm cho nàng đau đớn.

Nàng nằm xuống giường và mệt mỏi đặt đầu lên gối. Hoài công mà đẹp cái ý nghĩ đó, hoài công mà tự nhủ: " Nhưng mình có yêu chàng mà. Mình đã yêu chàng bao nhiêu năm. Tình yêu không thể có một phút chuyển thành hồ hững được. "

Nhưng nó có thể thay đổi và nó đã thay đổi.

" Trước nay, chàng chưa bao giờ tồn tại cả, ngoại trừ trong tưởng tượng của mình", nàng mệt mỏi nghĩ thầm. " Mình đã yêu cái mà mình tưởng tượng nên, một cái gì chết lịm như Meloni bây giờ. Mình đã tự cắt một bộ cánh diện rồi mân mê nó. Và khi Asli cười ngửa đến, đẹp thế và khác vời thế, mình đã khoác bộ quần áo đó lên người chàng và bắt chàng phải mặc, bất kể có vừa hay không. Và mình không muốn thấy con người thực sự của chàng là như thế nào. Mình cứ tiếp tục yêu bộ quần áo đẹp...mà chẳng hề yêu chàng". Giờ đây, nàng có thể ngoái nhìn lại những năm dài và thấy mình trong chiếc áo hoa bằng vải dệt sọc nổi màu xanh, đang ở ấp Tara chan hòa ánh nắng, lòng rạo rực vì chàng kỳ sĩ trẻ với mái tóc vàng óng lấp lánh như một chiếc mũ bạc. Giờ đây, nàng có thể thấy rõ như ban ngày rằng chàng chỉ là một ham thích nhất thời

của con nít, thực ra chẳng quan trọng gì hơn con thềm đôi hoa tai bằng ngọc màu xanh biển mà nàng đã vói ông Giêrôld bằng được. Bởi vì khi thuộc về nàng, đôi hoa tai liền mất giá trị, như tất cả mọi thứ, trừ tiền, đều mất giá trị một khi nằm trong tay nàng. Và như thế, cả chàng nữa ắt cũng sẽ trở nên của rẻ, nếu như trong những ngày đầu xa xôi kia, nàng đã có một niềm thỏa mãn là chối từ lời cầu hôn của chàng. Nếu nàng đã có dịp nắm chàng trong tay, thấy chàng mỗi lúc trở nên đắm say, rầy rà, ghen tuông, giận dỗi, khấn khỏan như những chàng trai khác thì sự mê cuồng ban đầu của nàng hẳn sẽ qua đi, tan như làn sương mỏng trước ánh nắng và gió nhẹ, khi nàng gặp một người đàn ông khác.

" Mình thật ngu dại ", nàng chua chát nghĩ thầm. " Và giờ đây mình phải trả giá. Điều mình cầu ước bao lần nay đã đến. Mình đã cầu cho Meli chết để mình được Asli. Thì nay cô ấy đã chết, mình đã được anh ta, nhưng mình lại không cần anh ta. Cái danh dự chết tiệt của anh ta sẽ buộc anh ta hỏi mình có muốn ly dị Rét để lấy anh ta không. Lấy anh ta? Có đặt anh ta lên khay vàng cho không, mình cũng chẳng lấy! Nhưng dù sao mình vẫn nặng nợ với anh ta đến hết đời. Chừng nào mình còn sống, mình còn phải trông nom anh ta, lo cho anh ta khỏi chết đói, cho thiên hạ khỏi xúc phạm tình cảm của anh ta. Anh ta sẽ chỉ như một đứa con nừa bám lằng nhằng lấy váy mình. Mình đã mất người mình yêu và thay vào đây là một đứa con nừa. Và nếu như mình không hứa với Meloni thì mình...thì dù có phải vĩnh viễn không bao giờ gặp lại anh ta nữa, mình cũng bất cần ".

CHƯƠNG 62

Nàng nghe thấy tiếng thì thào bên ngoài và ra cửa, nàng thấy đám đầy tớ da đen sợ sệt đứng ở cuối hành lang. Dilxi bế Bui ngủ ngặng trĩu cánh tay, bác Peter đang khóc và chị bếp lấy tạp dề lau bộ mặt đầm lệ. Cả ba nhìn nàng như thỏm hỏi bây giờ họ phải làm gì. Nàng nhìn dọc hành lang về phía phòng khách, thấy Indio và cô Pitti đứng im lặng nắm tay nhau và lần đầu tiên, Indio mất đi vẻ ương bướng cố hữu. Giống như đám đầy tớ da đen, họ nhìn nàng, vẻ cầu khẩn, chờ đợi nàng bảo ban mọi việc. Nàng bước vào phòng khách và hai người kia sáp lại bên nàng.

- Oái, Xcarlet, làm gì..., bà Pitti mào đầu, cái miệng bầu bĩnh trẻ con run lên.

- Đừng nói với tôi, kéo tôi la lên bây giờ. Thần kinh quá căng

thẳng khiến giọng nàng đồm gắt gỏng, hai tay nàng ghì chặt hai mạng sườn. Nghĩ đến việc phải nói về Meloni, phải thu xếp những việc tất yếu không tránh được sau một cái chết, cổ họng nàng se lại – Tôi không muốn nghe một lời nào từ miệng hai người.

Vẻ quyết đoán trong giọng nàng làm hai người lùi lại, vẻ phật ý,

ngơ ngác hiện trên nét mặt. “Mình không được khóc trước mặt họ”, nàng tự nhủ. “Mình không được suy sụp lúc này, kéo họ sẽ òa khóc theo, rồi đám gia nhân cũng sẽ tru lên và cả nhà thành điên loạn mất. Mình phải trấn tĩnh lại. Gặp người thâu đám ma, thu xếp tổ chức tang lễ, lo liệu sao cho nhà cửa sạch sẽ và có mặt ở đây để tiếp những người sẽ ôm lấy cổ mình mà khóc, Asli không thể làm những việc ấy, Indio và bà cô Pitti cũng vậy. Mình phải cáng đáng thôi. Oái, cái gánh nặng mới mệt mới làm sao! Lúc nào mình cũng có trên vai một gánh nặng mệt mỏi và bao giờ cũng là một gánh nặng của người khác”.

Nàng nhìn vào bộ mặt bàng hoàng đau đớn của Indio và bà cô Pitti,

và cảm thấy hối hận. Meloni hẳn không ung nàng đối xử gay gắt thế với nhưng người yêu quý cô ấy.

- Tôi lấy làm ân hận đã cáu kỉnh, nàng nói một cách khó khăn.

Đó chỉ tại tôi ... cháu lấy làm ân hận về thái độ, cô ạ. Cháu ra hiên một phút đây, cháu cần được một mình. Và nàng cần phải khóc cho nhẹ bớt, nếu không tim nàng sẽ vỡ mất.

Nàng bước ra hàng hiên tối và đóng cửa lại sau lưng, cảm thấy

không khí ẩm ướt ban đêm mát rượi trên mặt. Mưa đã tạnh. Tĩnh không có một âm thanh nào khác ngoài tiếng nướcmưa thỉnh thoảng nhỏ giọt từ trên mái nhà. Cảnh vật chìm trong một màn sương dày lạnh lạnh phảng phất mùi của năm tàn. Tất cả các nhà bên kia đường đều tối đen, trừ một ngọn đèn ở cửa sổ ha71t ra phổ một luồng ánh sáng vãn những bụi vàng yếu ớt chọi lại màn sương. Như thể cả thế giới bị bao bọc trong một làn khói xám chuyển động. Và cả thế giới đều im lìm.

Nàng dựa đầu vào một cột hiên và chuẩn bị khóc, nhưng nước mắt

không chịu chảy ra. Tai họa này quá lớn không khóc được. Toàn thân nàng rung lên. Còn dội lên trong tâm trí nàng tiếng ầm ầm của hai thành trì kiên cố vừa sập đổ tan thành bụi. Nàng đứng một lúc, cố vận dụng câu thần chú cũ: “Mình hãy khoan nghĩ về chuyện này, để đến mai, khi mình đủ sức chịu đựng hơn đã”.

Nhưng câu thần chú đã hết màu nhiệm, ngay bây giờ, nàng phải

nghĩ về hai vấn đề: thứ nhất, Meloni – nàng yêu và cần Meloni đến mức nào; thứ hai – Asli cùng sự khẳng khẳng mù quáng đã khiến nàng không chịu nhìn thấy con người đích thực của chàng. Và nàng biết rằng những ý nghĩ về hai điều ấy bao giờ cũng đau đớn như nhau, ngày mai cũng như mọi ngày sẽ tới của đời nàng.

“Bây giờ mình chưa thể quay vào trong đó và nói chuyện với họ được”, nàng nghĩ

thầm. “Đêm nay, mình chưa thể gặp mặt Asli và an ủi chàng được. Không, đêm nay thì chưa được! Sáng mai, mình sẽ đến sớm và làm những việc cần làm, nói những lời an ủi cần nói, nhưng đến nay thì chưa. Mình không thể. Bây giờ mình về nhà thôi”.

Nhà cách đây có năm nhà thôi. Nàng sẽ không đợi bác Peter nức nở thảng ngửa vào xe, nàng sẽ không đợi đi nhờ xe bác sĩ Mid. Nàng sẽ không chịu nổi những giọt nước mắt của người lão bộc cũng như sự lên án thầm lặng của ông đốc tờ. Nàng đi nhanh xuống những bậc thềm trước nhà, không áo mũ, lao vào đêm sương mù. Nàng quàng góc phố, ngược lên đồi về phía phố Cây Đào, bước đi trong một thế giới ướt át tịch mịch, ngay cả bước chân của nàng cũng lặng lẽ như trong một giấc mộng.

Trong khi đi ngược lên đồi, ngực tức nghẹn những giọt nước mắt không trào ra được, một cảm giác hư ảo chọt chen vào tâm thức nàng: Nàng cảm thấy nàng đã từng ở cái nơi tối tăm lạnh lẽo này, trong cùng một hoàn cảnh tương tự – không phải một mà nhiều lần rồi. Thật vớ vẩn, nàng gượng gạo nghĩ thầm, rảo bước nhanh hơn. Thần kinh đang đánh lừa nàng. Nàng hoang mang đưa mắt nhìn quanh và cái cảm giác đó rõ thêm, kỳ lạ nhưng quen thuộc. Nàng ngẩng phắt đầu lên như một con vật đánh hơi thấy nguy hiểm. Chỉ tại mình quá mệt đấy thôi, nàng cố tự trấn an. Vả lại, đêm nay thật khác thường, sương mù nhiều quá. Mình chưa từng thấy sương mù dày đặc như thế này bao giờ, trừ... trừ...!

Thế rồi nàng hiểu ra và nỗi sợ bóp chặt lấy tim nàng. Bây giờ, nàng hiểu ra rồi. Trong hàng trăm cơn ác mộng, nàng đã chạy giữa màn sương như thế này, qua một xứ sở ma quái không có mốc địa giới gì hết. Một vùng ngập chìm trong sương mù dày đặc lạnh lẽo, đầy những bóng ma quái nắm bắt nàng. Phải chăng nàng lại mơ, hay đây là cơn mơ đã thành sự thật?

Trong một lúc, nàng hoang mang, mất hết ý thức về hiện thực. Cái cảm giác về cơn ác mộng cũ xâm chiếm nàng, mạnh hơn bao giờ hết, và tim nàng bắt đầu lồng lên. Nàng lại đứng giữa chết chóc và tịch mịch, y hệt một lần nàng đã đứng như thế ở ấp Tara. Tất cả những gì đáng kể trên đời đã tan biến, cuộc sống tàn lụi và nỗi kinh hoàng ào ào qua tim nàng, gào hú như một cơn gió lạnh. Cái khủng khiếp ẩn trong màn sương,

âm cũng chính là màn sương, vươn tay tóm lấy nàng. Và nàng bắt đầu chạy. Như đã chạy hàng trăm lần trong mơ, lúc này, nàng nhắm mắt chạy như bay, không biết chạy đi đâu, thúc đẩy bởi một nỗi sợ không tên, sục trong màn sương xám tìm một chốn an toàn đâu đó.

Nàng chạy ngược lên con phố tối, đầu cúi xuống, tim đập rộn, hơi đêm ướt trên môi, hàng cây trên đầu đe dọa. Đâu đó, đâu đó trong cái vùng hoang dại ước át tịch mịch này, có một nơi ẩn náu! Nàng hỗn hển lao nhanh lên dốc, vạt váy ướt dán vào mắt cá chân, lạnh giá, phôi như muốn vỡ tung, chiếc coóc-xê thắt chặt ép mạnh xương sườn nghiêng vào tim.

Thế rồi trước mặt nàng, hiện ra một ánh đèn, một dãy ánh đèn, mặc dầu mờ mịt và lập lờ nhưng là thật. Trong cơn ác mộng của nàng, không bao giờ có ánh đèn ấy. Ành đèn có nghĩa là an toàn, là có người, có thực tại. Đột nhiên nàng ngừng chạy, nắm chặt tay lại, ráng sức vùng ra khỏi cơn hoảng sợ, thu hết nhãn lực nhìn trân trân vào dãy đèn hơi báo hiệu cho nàng biết đó là phố Cây đào của Atlanta chứ không phải cái thế giới mù xám của hôn mê và ma quỷ.

Nàng gieo mình xuống một cái trụ đậu xe thở dốc, bám riết lấy thân kinh nín lại như thể đó là những sợi dây thừng đang tuột nhanh khỏi tay nàng.

“Mình đã chạy... chạy như một người điên!”. Nàng nghĩ thầm. Người run lên nhưng đã bớt sợ, tim đập thành thịch... nôn nao. “Nhưng chạy đi đâu?”.

Lúc này, nàng thở đã dễ hơn, nàng ngồi ép hai tay vào mạng sườn và nhìn dọc theo phố Cây đào. Trên đầu dốc kia, là nhà nàng. Dường như tất cả các cửa sổ của ngôi nhà ấy đều sáng đèn, những ánh đèn thách thức màn sương. Nhà mình! Đó là thực tại! Nàng khao khát nhìn cái khối mờ mờ của ngôi nhà đằng xa, lòng đầy biết ơn và một cái gì an tĩnh trùm lên tâm hồn nàng.

Nhà! Đó là nơi nàng muốn tới. Đó là nơi nàng chạy tới. Về nhà với Rhett!

Nhận thức đó vừa nhen lên, nàng liền cảm thấy như rút hết mọi xiềng trói đồng thời rũ

đi cả nỗi sợ đã ngự trong những cơn mê của nàng từ cái đêm nàng lặn lội về ấp Tara để thấy cảnh tận thế. Ở cuối con đường về Tara, nàng đã chẳng tìm thấy an toàn, mọi thứ: sức mạnh, khôn ngoan, thương yêu trù mẩn, thông cảm đều mất sạch. Những thứ ấy hiện thân ở bà Ilon, đã là bức tường thành che chở cho nàng suốt thời con gái. Và mặc dầu từ sau đêm ấy, nàng đã đạt được an toàn vật chất, trong những giấc mơ, nàng vẫn là đứa bé khiếp đảm đi tìm sự an toàn đã mất trong cái thế giới đã mất ấy.

Giờ đây, nàng đã biết cái bến nương náu nàng tìm trong những cơn mê, cái nơi yên ổn ấm áp luôn luôn bị chìm lấp trong sương mù. Đó không phải là Asli – Ô, không bao giờ là Asli! Ở anh ta, chẳng có hơi ấm gì hơn ở một vùng cát lầy. Đó là Rhett – Rhett, con người có đôi cánh tay mạnh mẽ để ôm ghì nàng, có bộ ngực rộng để nàng ngả cái đầu mệt mỏi vào, có cái cười giấu cợt để quy những lo âu của nàng về đúng tầm của chúng. Và hoàn toàn thông cảm, vì cũng như nàng, Rhett nhìn sự thật nguyên si không tô vẽ, thoát khỏi những khái niệm không thực tế và danh dự, hy sinh hoặc lòng tin quá đáng ở bản chất con người. Và chàng yêu nàng! Tại sao nàng không nhận ra là chàng yêu nàng, mặc dầu chàng thường buông những nhận xét trêu chọc ngược lại? Meloni đã nhìn thấy những điều đó và, trong hơi thở cuối cùng, đã nói: “Hãy tử tế với anh ấy”.

“Ôai”, nàng nghĩ thầm, “Asli đâu có phải là người duy nhất mù quáng một cách ngu xuẩn. Lẽ ra, mình phải thấy Rhett là người như thế nào”.

Trong bao năm, nàng đã dựa vào bức tường đá kiên cố là tình yêu của Rhett và coi đó, cũng như coi tình cảm của Meloni, là chuyện đương nhiên, tự phỉnh phờ rằng mình đã hoàn toàn tự lực tự cường. Và cũng như một lát trước đây, nàng đã nhận chân ra rằng Meloni luôn ở bên cạnh nàng trong những lúc chiến đấu quyết liệt với cuộc sống. Lúc này nàng hiểu rằng Rhett đã đứng lặng lẽ sau lưng nàng làm hậu thuẫn, yêu nàng, hiểu nàng, sẵn sàng giúp đỡ. Rhett tại cuộc bán hàn gphúc thiện, đọc thấy nỗi thèm muốn nôn nóng trong mắt nàng và đã tìm cách đưa nàng tham gia vào điệu luân vũ. Rhett giúp nàng rút khỏi xiềng trói của thủ tục để tang chồng. Rhett hộ tống nàng qua những phố bốc cháy, âm âm tiếng nổ, cái đêm Atlanta thất thủ, Rhett cho nàng

vay tiền để khởi sự gây dựng cơ nghiệp, Rhett an ủi nàng những đêm nàng thức giấc, khóc cuồn lên vì nỗi kinh hoàng trong mộng – chao, không một người đàn ông nào có thể làm thế mà không yêu ta đến điên dại!

Nước từ trên cây nhỏ giọt xuống gnàng, nhưng nàng không cảm thấy gì, Sương mù cuồn cuộn quanh nàng, nhưng nàng không buồn để ý. Vì khi nàng nghĩ đến Rhett với bộ mặt ngăm đen, hàm răng trắng bóng và đôi mắt đen linh hoạt, một luồng run rẩy chạy khắp người nàng.

“Mình yêu chàng”, nàng nghĩ thầm và như bao giờ cũng thế, nàng chấp nhận sự thật đó chẳng mấy ngạc nhiên, khác nào một đứa trẻ nhận một món quà. “Mình không biết mình đã yêu chàng bao lâu, nhưng đó là sự thật. Và nếu không có Asli, hẳn mình đã nhận ra điều đó từ lâu rồi. Mình đã không thể nhìn được thế giới vì bị Asli chặn tầm mắt lại”.

Nàng yêu Rhett, kẻ vô lại đều cáng, không có liêm sỉ hoặc danh dự – chí ít là danh dự theo cánh nhìn nhận của Asli. “Chết tiệt cái thứ danh dự của Asli!”, nàng nghĩ thầm. “Cái danh dự của Asli bao giờ cũng bỏ rơi mình. Phải, ngay từ ban đầu khi mà anh ta tiếp tục đến gặp mình mặc dầu đã biết gia đình muốn anh ta lấy Meloni. Rhett thì không bao giờ bỏ rơi mình, ngay cả trong cái đêm khủng khiếp có cuộc tiếp tân của Meloni, khi mà đáng ra chàng phải vịn cổ mình. Ngay cả khi chàn gổ để lại mình trên đường, cái đêm Atlanta thất thủ, chàng cũng biết rằng mình sẽ thoát hiểm. Chàng biết rằng mình sẽ vượt qua bằng cách nào đó. Ngay cả khi chàng làm như bắt mình phải có đi có lại khi mình đến vay tiền chàn gổ trại giam của bọn Yankee. Chàng ắt chẳng chơi trò thân tình với mình. Chàng chỉ thử mình thôi. Suốt bao lâu, chàng đã yêu mình, mà mình thì thật tệ với chàng. Mình đã luôn luôn xúc phạm chàng, nhưng chàng quá tự trọng không bộc lộ ra đây thôi. Và khi Bonny chết... ôi, sao mình lại có thể thế được nhỉ?

Nàng đứng thẳng người dậy và nhìn về phía ngôi nhà trên đầu dốc. Cách đây một tiếng, nàng nghĩ mình đã mất hết tất cả mọi thứ trên đời trừ tiền bạc, tất cả những thứ làm cho cuộc đời đáng sống: Bà Ilon, ông Gierold, Bonny, Mammy, Meloni và Asli.

Nàng phải mất tất cả những người ấy để hiểu ra rằng nàng yêu Rhett – yêu vì chàng mạnh mẽ và vô liêm sỉ, đam mê và trần tục, giống như nàng.

“Mình sẽ nói hết với chàng”, nàng nghĩ thầm. “Chàng sẽ hiểu. Chàng bao giờ cũng thông cảm. Mình sẽ nói với chàng rằng mình ngu ngốc biết bao, rằng mình yêu chàng biết bao và mình sẽ bù đắp cho chàng tất cả”.

Đột nhiên, nàng cảm thấy mạnh mẽ và sung sướng. Nàng không sợ bóng tối hoặc sương mù, và tim náo nức hát mừng, nàng biết mình sẽ không bao giờ còn sợ chúng nữa. Rồi đây bất kể lớp lớp sương mù có thể vây quanh nàng dày đặc đến đâu chăng nữa, nàng cũng biết nơi ẩn náu của mình. Nàng thoăn thoắt đi dọc phố về nhà và cảm thấy những khối nhà sao mà dài. Xa, xa lắc. Nàng xắn váy lên tận đầu gối và bắt đầu nhẹ nhàng chạy. Nhưng lần này, không phải chạy vì sợ. Nàng chạy vì đôi cánh tay của Rhett đang ở cuối phố.

CHƯƠNG 63

Cửa trước hơi hé mở, nàng hồn hển bước nhanh vào tiền sảnh và dừng một lát dưới những lăng ki71nh bảy sắc cầu vòng của chùm đèn treo. Nhà sáng trưng, nhưng rất yên tĩnh, không phải là cái yên tĩnh thanh thản của giấc ngủ, mà là sự im lặng thao thức, mệt mỏi, phảng phất chút đe dọa. Đưa mắt một lượt, nàng biết Ret không ngồi trong phòng khách nhỏ cũng không ngồi trong phòng đọc sách và tìm nàng se lại. Giả dụ chàng đã đi khỏi nhà... đến chỗ Bel hoặc bất cứ nơi nào chàng thường tiêu thì giờ trong bao buổi tối chàng không về nhà ăn cơm? Nàng đã không tính đến chuyện ấy.

Nàng đã bắt đầu lên cầu thang để tìm chàng thì chợt nhận ra cửa phòng ăn đóng chặt. Tim nàng hơi thất lại vì hồ thẹn khi nhìn thấy cánh cửa đóng ấy, nhớ lại bao đêm trong mùa hè vừa rồi Rét đã ngồi trong đó một mình, uống tới khi say đòn và Pork phải đến giục về giường nằm. Đó là lỗi tại nàng nhưng sắp tới nàng sẽ thay đổi hết. Từ nay trở đi mọi sự sẽ thay đổi khác... nhưng lạy Chúa, xin đừng để chàng quá say, chàng sẽ không tin mình và sẽ cười mình. Mình sẽ đau đón đến vỡ tim mất.

Nàng khẽ khàng hé cửa phòng ăn chút xíu và ngó vào. Chàng ngồi tại bàn, lút trong chiếc ghế bành, trước mặt là một chai rượu đầy còn đóng nút và cái cốc chưa dùng đến. Đội ơn Chúa, chàng chưa uống! Nàng mở hẫc cửa ra, cố nén mình để khỏi chạy đến chàng. Nhưng khi chàng ngược lên nhìn nàng, một cái gì trong mắt chàng khiến nàng đứng sững lại ở ngưỡng cửa, dập tắt những lời trên môi nàng.

Chàng nhìn nàng trân trân bằng đôi mắt trĩu nặng mệt mỏi trong đó tịnh không có một tia lấp lánh nào. Mặc dầu tóc nàng xõa xươi trên vai, ngực nàng phập phồng thở không ra hơi và váy nàng lấm bunn đến tận gối, mặt chàng vẫn không thay đổi, chẳng ngạc nhiên cũng chẳng thắc mắc, đôi môi cũng chẳng nhếch lên giễu cợt. Chàng thu lu trong chiếc ghế bành, bộ com-lê nhàu nát xộc xệch trên thân hình đang phát phì: mọi nét trên người chàng đều nói lên sự suy sụp của một cơ thể lực sĩ, sự thô hóa của một bộ mặt cường tráng. Rượu chè, ăn chơi phóng đãng đã hoàn thành công việc phá

hoài trê khuôn mặt sắc nét như hình khắc trên tiền đồng. Giờ đây nó không còn giống cái đầu một chàng hoàng tử trẻ tuổi trên đồng tiền vàng mới đúc nữa, mà là một cái đầu Xêda suy đồi, mỗi mặt trên loại tiền đồng đã xấu xí đi vì qua bao tay người dùng. Chàng ngược nhìn nàng đứng đó, tay đặt trên ngực, nhìn với một vẻ bình thản, gần như hòa nhã, làm nàng sợ hãi.

- Lại đây ngồi, chàng hỏi. Cô ấy chết rồi à?

Nàng gật đầu và tần ngần tiến về phía chàng, tâm trí bắt đầu hoang mang trước sắc diện mới của chàng. Vẫn ngồi nguyên, chàng lấy chân đẩy cho nàng một chiếc ghế và nàng ngồi phịch xuống. Nàng ước gì chàng đừng nhắc đến Meloni sớm thế. Lúc này nàng không muốn nói chuyện về Meloni, không muốn sống lại nỗi đau đớn của giờ vừa qua. Hãy còn cả cuộc đời để nói về Meloni kia mà, vội gì. Nhưng lúc này, khi một khát khao mãnh liệt đang thôi thúc nàng kêu lên: “Em yêu anh”, nàng cảm thấy chỉ có đêm nay, chỉ có giờ này để nói với Rét những điều đang nung nấu tâm can nàng. Song một cái gì trên mặt chàng chặn nàng lại và tự nhiên, nàng cảm thấy ngượng không dám nói đến chuyện yêu đương khi xác Meloni hãy còn ấm.

- Vậy cầu Chúa cho cô ấy yên nghỉ đời đời, chàng buồn bã nói. Đó là con người hoàn toàn tử tế phúc hậu tôi từng biết.

- Ôi, Rét! Nàng đau đớn kêu lên vì những lời của Rét gợi lại quá sinh động những điều tử tế Meloni đã làm cho nàng. Tại sao anh không cùng vào với tôi? Thật kinh khủng... và lúc ấy, sao mà tôi cần anh bên cạnh!

- Nếu tôi vào, chắc tôi không chịu nổi, chàng nói đơn giản và lặng đi một lúc.

Rồi cố gắng cất giọng, chàng khẽ nói: một bậc nữ lưu tuyệt vời.

Cái nhìn u ám của chàng lướt qua nàng và trong đôi mắt ấy, lại hiện lên cái vẻ nàng đã nhìn thấy trong ánh lửa cái đêm Atlanta thất thủ, khi chàng nói với nàng là chàng đi

theo đoàn quân rút lui: vẻ ngạc nhiên của một người vốn tự biết mình đến chân tơ kẽ tóc, thế mà bỗng phát hiện thấy ở bản thân những tình cảm trung nghĩa không ngờ tới và tự cảm thấy hơi lộ bịch về sự phát hiện ấy.

Đôi mắt rầu rĩ của chàng vượt qua bờ vai nàng như thể chàng thấy Meloni đang lặng lẽ đi qua phòng ra cửa. Vẻ mặt chàng là một lời từ biệt không buồn khổ, không đau đớn, mà chỉ bộc lộ sự ngạc nhiên về bản thân mình, chỉ biểu hiện một sự hồi sinh xót xa của những cảm xúc đã chết từ thuở thiếu thời, khi chàng nhắc lại: “Một bậc nữ lưu tuyệt vời”.

Xcarlét rùng mình. Trong tim nàng, bỗng tắt ngấm ngọn lửa ấm diệu kỳ đã hừng lên rực rỡ, chấp cánh cho đôi chân nàng chạy bay về nhà. Nàng đã nắm được nửa phần những ý nghĩ của Rét khi chàng chào vĩnh biệt con người duy nhất trên đời mà chàng kính trọng và nàng lại thấy lòng nặng trĩu một cảm giác mát mát ghê ghớm mà lúc này không còn là riên tư nữa. Nàng không hiểu được hoàn toàn hoặc phân tích được những gì chàng đang cảm thấy, nhưng hình như cả nàng nữa cũng có cảm giác là một tà váy sột soạt chạm khẽ vào mình như một vuốt ve cuối cùng. Qua mắt Rét, nàng thấy cái chung cục không phải của đời một người đàn bà mà của một huyền thoại - những người phụ nữ hiền dịu, khiêm nhường nhưng không gì khuất phục nổi, mà trong chiến tranh, miền Nam đã dựa vào làm nền tảng và, khi thất bại, lại trở về trong vòng tay yêu thương và tự hào của họ.

Chàng quya lại nhìn nàng, hỏi:

- Thế là Meloni chết rồi, giọng chàng đã thay đổi, nhẹ nhàng và lạnh lùng.
- Như vậy là êm đẹp cho cô, phải không?
- Ôi, làm sao anh có thể nói như thế được, àng kêu lên, lòng đau nhói, ứa nước mắt. Anh biết tôi yêu cô ấy như thế nào!
- Không, tôi không thể nói là tôi biết. Điều đó thật hết sức bất ngờ. Và xét vì

xưa nay cô chỉ say mê bọn da trắng rác rưởi, ny rốt cuộc cô đã biết giá trị của Meloni, kẻ cũng đáng khen đấy.

- Làm sao anh có thể nói cái giọng ấy? Tất nhiên là tôi trân trọng Meloni,

nhưng anh thì không. Anh không biết cô ấy bằng tôi! Anh không đủ điều kiện để hiểu cô ấy... hiểu cô ấy tốt như thế nào.

- Thật ư? Có lẽ thế.

- Cô ấy nghĩ đến tất cả mọi người, trừ bản thân cô, những lời cuối cùng của cô ấy là nói về anh đấy.

Mắt Rét lóe lên một tình cảm chân thật khi chàng quay về phía nàng.

- Cô ấy nói gì?

- Ô, Rét, bây giờ chưa nên nói.

- Nói tôi nghe nào.

Giọng chàng lạnh lùng, nhưng chàng nắm cổ tay nàng, bóp đến phát đau. Nàng không muốn nói vì đó không phải là cách nàng định đề cập câu chuyện tình yêu của mình, song tay chàng giục giã quá ráo riết.

- Cô ấy bảo... cô ấy bảo... “Hãy tốt với thuyền trưởng Bâtlor. Anh ấy yêu chị biết mấy”.

Chàng đắm đắm nhìn nàng và buông cổ tay nàng. Mí mắt chàng sụp xuống, khiến

bộ mặt đen sạm của chàng trở nên vô cảm. Đột nhiên, chàng đứng dậy đi ra cửa sổ, kéo rèm lên và nhìn trùng trùng ra trời đêm như thể muốn tìm một cái gì khác ngoài sương mù.

- Cô ấy còn nói gì khác nữa? Chàng hỏi, không quay đầu lại.
- Cô ấy yêu cầu tôi trông nom Bui và tôi hứa sẽ coi nó như con đẻ của tôi.
- Gì nữa?
- Cô ấy bảo... Asli... cô ấy nhờ tôi trông nom cả Asli nữa.

Chàng im lặng một lát rồi khẽ cười:

- Được sự cho phép của người vợ trước, kể cũng tiện việc, phải không?
- Anh định nói cái gì?

Chàng quay lại và ngay cả trong cơn bối rối, nàng vẫn ngạc nhiên thấy mặt chàng không hề có vẻ gì là giấu cợt. Nó dửng dưng như mặt một người đang xem nốt hồi cuối một vở hài kịch nhạt nhẽo vậy.

- Tôi nghĩ là câu nói của tôi khá rõ ý đấy chứ. Cô Meli đã chết. Chắc chắn là cô có đủ các bằng chứng cần thiết để xin ly dị tôi. Thanh danh của cô chẳng còn là bao để xấu thêm vì một cuộc sống ly hôn. Và cô cũng chẳng còn ý thức tôn giáo gì nữa, nên Nhà thờ sẽ không thành vấn đề. Vậy là... Asli và những ước mơ trở thành sự thật với sự ban phước của cô Meli.

- Ly dị? Nàng kêu lên. Không! Không!

Lúng túng một lúc, nàng chồm dậy và chạy tới nắm lấy cánh tay chàng.

- Ôi, anh làm hoà toàn rồi! Làm ghê ghớm. Tôi đâu có muốn ly dị... Tôi...

Nàng ngừng bật vì tìm không ra lời. Chàng đặt tay dưới cằm nàng, lặng lẽ xoay mặt nàng về phía ánh đèn và đắm đắm nhìn vào mắt nàng một lúc. Nàng ngược nhìn chàng, tất cả tình cảm bộc lộ trong ánh mắt. Môi run lên, nàng cố nói nhưng không

thốt ra được lời nào, vì nàng đang mãi tìm trên mặt chàng những cảm xúc tương ứng, một ánh hy vọng hoặc vui thích nào đó. Chắc chắn, bây giờ chàng phải biết! Nhưng cặp mắt lung sục điên cuồng của nàng chỉ thấy cái vẻ vô cảm trơn lỳ đã làm nàng chung hứng bao lần. Chàng buông cầm nàng và quay gót trở lại ghế, mỗi một giao mình xuống, cầm gục vào ngực, mắt ngược nhìn nàng dưới cặp lông mày đen với một thái độ suy đoán khách quan.

Xcarlét đi theo chàng về chỗ ghế, hai tay vịn vào nhau và đứng trước mặt chàng.

- Mình lầm rồi, nàng nói tiếp, lúc này đã tìm được lời lẽ để diễn đạt. Rét, đêm nay, tôi đã chạy suốt trên đường về nhà để nói với mình. Ôi, mình yêu quý, tôi...

- Cô mệt rồi, chàng nói, mắt vẫn quan sát nàng. Cô nên đi nằm thôi.

- Nhưng tôi phải nói với mình.

- Xcarlét, chàng mệt mỗi nói. Tôi không muốn nghe... bất cứ cái gì.

- Nhưng mình có biết tôi sắp nói gì đâu nào!

- Cô bé ạ, nó in rành rành trên mặt cô đây này. Một cái gì đó, một người nào đó

đã khiến cô nhận ra rằng ông Uylkz bất hạnh là một miếng quá lớn, cả đến cô cũng không nuốt trôi. Và vẫn cái gì đó bỗng nhiên đã đặt trước mắt cô những nét đáng yêu của tôi dưới một ánh sáng mới, hấp dẫn, chàng khẽ thở dài. Cho nên đừng nói chuyện đó nữa, vô ích.

Nàng hít mạnh một hơi, kinh ngạc. Tất nhiên, bao giờ chàng cũng đọc được tâm

tư nàng một cách dễ dàng. Trước đây, cái đó thường khiến nàng bực bội, nhưng giờ đây, sau cú sốc đầu tiên do thấy gan ruột của mình phơi cả ra trên mặt, tim nàng bỗng lâng lâng nhẹ nhõm và vui sướng. Chàng biết, chàng hiểu và như vậy, nhiệm vụ của nàng tựa hồ có phép tiên làm cho dễ dàng hẳn đi. Không cần phải nói ra nữa! Tất nhiên, chàng không tin sự quay ngoắt đột ngột của nàng. Nàng phải chinh phục chàng

bằng sẵn sóc ân cần, thuyết phục chàng bằng cả một đại dương yêu đương và công việc đó sẽ thú vị biết bao.

- Mình yêu quý, tôi sẽ nói với mình hết mọi chuyện, nàng đặt tay lên tay ghế

chàng và cúi xuống phía chàng. Tôi đã sai lầm quá đáng, tôi đã ngu ngốc, rồ dại...

- Xcarlet, đừng nói thế nữa. Đừng tự sỉ nhục trước mặt tôi. Tôi không chịu nổi

cái đó. Hãy dành lại cho chúng ta một chút tự trọng, một chút dè dặt kín đáo để còn có cái mà nhớ đến cuộc hôn nhân của chúng ta. Hãy dành cho chúng ta điều cuối cùng đó.

Nàng vụt đứng thẳng người lại. Hãy dành cho chúng ta điều cuối cùng đó? Chàng

nói “điều cuối cùng đó” nghĩa là thế nào? Cuối cùng! Đây mới là đầu tiên, là khởi đầu.

- Nhưng tôi sẽ nói với mình mà, nàng nói thật nhanh như sợ Ret đưa tay lên bịt

miệng. Ôi, Rhett, tôi yêu mình biết mấy, mình yêu quý! Hẳn lòng tôi đã yêu mình từ nhiều năm nay, nhưng tôi ngu dại quá không biết. Rhett, mình phải tin tôi!

Chàng nhìn nàng đứng trước mặt mình, một cái nhìn dài xuyên thấu những ý nghĩ

thầm kín của nàng. Nàng đọc mắt chàng, tin thì có, nhưng chẳng mấy quan tâm. Có lẽ nào chàng lại nhỏ mọn trong cái dịp duy nhất này? Để hành hạ nàng, trả miếng nàng?

- Ô, tôi tin cô, cuối cùng chàng nói. Nhưng còn về Asli Uylkz?

- Asli! Nàng nói với một cử chỉ sốt ruột. Tôi... tôi cho rằng hàng thế kỷ rồi tôi

không còn yêu anh ta chút nào nữa. Đó là... phải, một thứ thói quen dai dẳng đeo đuổi tôi từ thời con gái. Rhett, thậm chí nếu tôi biết anh ta thật sự là thế nào thì tôi đã chẳng bao giờ màng tới. Anh ta thật là một kẻ bất lực, nhu nhược, mặc dầu luôn miện

nói để trung thực và danh dự...

- Không, Rhett nói. Nếu cô nhìn con người thực của anh ta thì hãy nhìn cho

sòng phẳng, công bằng. Anh ta chỉ là một người quý tộc lạc loài vào trong một thế giới I không phù hợp với anh ta, cố gắng thích nghi tạm tạm bằng những lệ luật của cái thế giới đã tiêu vong.

- Ôi, Rhett, ta đừng bàn về anh ta nữa! Bây giờ, anh ta có nghĩa lý gì. Mình có vui khi biết... Tôi muốn nói bây giờ tôi...

Mắt họ giao nhau và nàng lúng túng ngừng bật, e dè như một cô gái đứng trước

chàng trai đầu tiên tỏ tình với mình. Giá chàng giúp đỡ nàng một chút! Giá chàng chìa tay ra để nàng có thể sung sướng sà vào lòng chàng và ngả đầu vào ngực chàng. Mỗi nàng gần vào mỗi chàng sẽ nói hùng hồn hơn tất cả những lời ấp úng nàng có thể thốt ra. Nhưng khi nhìn chàng, nàng hiểu rằng chàng lánh né không phải chỉ vì nhỏ mọn trả thù. Nom chàng như cạn kiệt sinh khí và dường như mọi điều nàng nói đều chẳng có gì quan trọng đối với chàng.

- Vui ư? Chàng nói. Đã có một thời kỳ, nếu nghe cô nói những điều này, hẳn tôi đã ăn chay để tạ ơn Chúa. Nhưng bây giờ thì cái đó là vô nghĩa.

- Vô nghĩa? Anh nói gì vậy? Cái đó đương nhiên phải có nghĩa chứ! Rhett, mình yêu tôi, phải không nào? Chắc chắn là có. Meli bảo thế mà.

- Ồ, Meli nói đúng trong chừng mực cô ấy biết. Nhưng Xcarlet. Có bao giờ cô nghĩ rằng ngay cả mối tình bất diệt nhất cũng có thể lụi tàn?

Nàng ngậy người nhìn chàng, miệng tròn như chữ O, không nói nên lời.

- Tình yêu của tôi lụi tàn rồi, chàng nói tiếp. Asli Uylkz và cái tính ngoan cố rõ

dại khiến cô bám như đĩa vào mọi thứ khiến cô tưởng cô cần, đã dập tắt nó... Tình yêu của tôi lụi tàn rồi.

- Nhưng tình yêu làm sao có thể lụi tàn!

- Tình yêu của cô đối với Asli đã lụi tàn đây thôi.

- Nhưng tôi chưa bao giờ thực sự yêu Asli!

- Vậy thì chắc chắn cô đã mô phỏng tình yêu rất khéo... cho đến tối nay. Xcarlet, tôi không quở mắng, kết tội, trách móc cô đâu. Cái thời ấy đã qua rồi. Cho nên hãy miễn cho tôi những lời biện bạch, phân trần. Nếu cô có thể nghe tôi mấy phút mà không ngắt lời, tôi sẽ giải thích cho cô rõ tôi muốn nói gì, mặc dầu có Chúa chứng giám, tôi thấy chả cần giải thích gì hết.

Sự thật đã rành rành.

Nàng ngồi xuống. Ánh đèn hơi chói gắt rọi vào bộ mặt tái nhợt của nàng. Nàng

nhìn vào đôi mắt rất quen thuộc mà rất xa lạ, lắng nghe cái giọng bình thản của chàng nói những lời thoát đầu chẳng có ý nghĩa gì hết. Đây là lần đầu tiên chàng nói chuyện với nàng theo cách này, như một con người nói với một con người, như những người bình thường khác nói chuyện với nhau, không suồng sã, giấu cợt, cũng chẳng úp mở.

- Đã có bao giờ cô nghĩ rằng tôi yêu cô đến hết mức một người đàn ông có thể

yêu một người đàn bà? Yêu từ bao năm trước khi tôi được cô. Trong thời gian chiến tranh, tôi muốn đi thật xa để cố quên cô, song không được, cả bao giờ tôi cũng phải quay lại. Sau chiến tranh, tôi dần thân vào vòng tù tội chỉ để trở lại gặp cô. Tôi yêu cô đến mức tưởng có thể giết chết Frank Kennydi nếu anh ta không chết. Tôi yêu cô nhưng không thể để cô biết. Cô thật tàn nhẫn đối với những người yêu cô, Xcarlet. Cô nắm lấy tình yêu của họ vung lên đầu họ như một cây roi.

Trong tất cả những điều ày, nàng chỉ thấy việc chàng yêu nàng là có ý nghĩa. Chút dư âm yếu ớt từ mối tình si còn vang vọng trong giọng nói của chàng, khiến khoái cảm và rạo rực lại trở lại xâm chiếm nàng. Nàng ngồi gằn như nín thở, lắng nghe, chờ đợi.

- Tôi biết lúc chúng ta lấy nhau, cô không yêu tôi. Cô thấy đấy, tôi biết chuyện cô với Asli, nhưng ngu dại cái thằng tôi, tôi tưởng có thể làm cho cô yêu tôi. Xin cô cứ cười, nếu cô thích, nhưng tôi đã muốn săn sóc, chiều chuộng cô, cho cô tất cả những gì cô cần. Tôi muốn cưới cô và che chở cho cô và thả lỏng cho cô tự do làm bất cứ cái gì có thể khiến cô sung sướng... hết như tôi đối với Bonny. Cô đã phải vật lộn gay go biết mấy, Xcarlet. Không ai biết rõ hơn tôi những gì cô đã phải trải qua và tôi đã muốn cô thôi không phải đấu tranh nữa, để tôi đấu tranh thay cho cô. Tôi đã muốn cô được vui chơi như một đứa trẻ - vì cô là một đứa trẻ, một đứa trẻ vừa can đảm, vừa khiếp sợ, vừa bướng bỉnh. Tôi nghĩ, ngay cả bây giờ, cô vẫn còn là một đứa trẻ. Chỉ có một đứa trẻ mới có thể ương ngạnh và vô tình đến thế.

Giọng chàng bình tĩnh và mệt mỏi, nhưng chất giọng chứa một cái gì đánh thức trong Xcarlet một hồi ức mơ hồ như một bóng ma. Nàng đã có lần nghe một giọng nói như thế này vào một thời kỳ khủng hoảng nào khác trong đời nàng. Ở đâu nhỉ? Giọng của một người đối diện với bản thân mình, với thế giới của mình, không xúc động, không nao núng cũng chẳng hy vọng.

Chà... ai nhỉ... à... đó là Asli đứng trong vườn cây lộng gió tiết đông hàn ở ấp Tara, nói về cuộc đời và phim đèn chiếu bằng một giọng bình tĩnh mỗi một chứa trong âm sắc một nhăm mắt buông tay thúc thủ rõ nét hơn bất kỳ kiểu chua chát tuyệt vọng nào. Giống như lúc đó cái giọng của Asli đã khiến nàng lạnh toát người vì sợ những điều nàng không hiểu nổi, giờ đây cái giọng của Rhett cũng làm cho tim nàng thất lại lo âu. Giọng chàng, cung cách chàng, hơn là nội dung lời chàng nói, xói đảo rồi bởi lòng nàng, khiến nàng nhận ra rằng nỗi rạo rực thích thú mấy phút trước đây của nàng

quả là không đúng lúc. Có một cái gì trục trặc đây, trục trặc ghê gớm. Cụ thể là gì, nàng không biết, nhưng nàng căng tai ra một cách tuyệt vọng, mắt dán vào bộ mặt ngăm đen của chàng, hy vọng nghe thấy những lời khả dĩ dẹp tan nỗi lo sợ.

- Hiển nhiên là hai chúng ta hợp nhau về bản chất. Hiển nhiên đến mức trong số

những người quen cô, chỉ có tôi là người có thể yêu cô sau khi biết con người thật của cô là như thế nào – tàn nhẫn, tham lam và vô lương tâm y như tôi. Tôi yêu cô và tôi đánh liều một phen. Tôi tưởng hình ảnh Asli sẽ phai mờ trong tâm trí cô. Nhưng (nhún vai) tôi đã thử mọi cách đều không ăn thua. Mà tôi thì yêu cô đến tuyệt vọng, Xcarlet ạ. Giá cô để tôi thoải mái, tôi có thể yêu cô một cách dịu dàng và âu yếm như chưa một người đàn ông nào yêu một người đàn bà đến thế. Nhưng tôi không thể để cô biết vì cô sẽ nghĩ là tôi yêu đuối và tìm cách dùng tình yêu của tôi để trị tôi. Và bao giờ... bao giờ cũng có Asli che vào giữa. Điều đó làm tôi phát điên. Tôi không thể tới tới ngồi đối diện với cô ở bàn ăn mà lòng đinh ninh rằng cô đang ước ao Asli ngồi thế vào chỗ tôi. Và ban đêm tôi không thể ôm cô mà biết rằng... mà thôi, bây giờ cái đó chẳng quan trọng gì nữa. Giờ đây, tôi tự hỏi tại sao mình phải đau đớn về cái chuyện ấy nhỉ. Chính cái đó đã đẩy tôi đến với Bel. Đến với một người đàn bà yêu tôi hết mình và kính trọng tôi vì tôi là một người quý phái, dù người đó là một gái điếm thất học, tôi vẫn tìm thấy chút an ủi, cho dù là tanh tưởi. Cái đó vuốt ve lòng hóm hỉnh của tôi. Còn cô thì chẳng bao giờ vuốt ve tôi, cô bé thân mến.

- Ôi, Rhett... nàng xen vào, lòng đau nhói khi nghe nhắc đến tên Bel, nhưng

Rhett vẫy tay ra hiệu cho nàng im lặng và nói tiếp:

- Thế rồi cái đêm tôi bế cô lê gác... tôi đã tưởng... tôi đã hy vọng... tôi đã tràn

đầy hy vọng đến nỗi tôi sợ phải giáp mặt cô sáng hôm sau. Phải, tôi sợ mình đã làm vì thực ra cô chẳng yêu tôi. Tôi sợ cô cười vào mũi tôi, sợ đến nỗi phải bỏ đi và uống cho thật say. Và khi trở về, tôi run từ trong ruột và nếu cô nhân nhượng đi một bước trước, tỏ một dấu hiệu gì đó, thì hẳn tôi đã quỳ xuống hôn chân cô rồi. Nhưng cô

không hề làm cái gì như thế.

- Ôi, Rhett, nhưng lúc ấy tôi đang rất cần mình, mà mình thì lại quái ác làm sao!

Lúc ấy tôi đang thực sự cần mình! Tôi cho rằng... phải, hẳn là do lần đầu tiên tôi biết tôi yêu mình, Asli... từ đó, khi nghĩ đến Asli, tôi không bao giờ thấy sung sướng nữa, nhưng bữa ấy mình quái ác đến nỗi tôi...

- Ô, thế đấy, chàng nói. Hình như chúng mình đã hiểu lầm nhau phải không?

Nhưng bây giờ cái đó chẳng quan trọng nữa. Tôi kể với cô chỉ cố để cô khỏi thắc mắc về chuyện đó. Khi cô ốm – đó là tại tôi gây ra – tôi cứ tưởng đứng ngoài cửa buồng, hy vọng cô gọi tôi, nhưng cô không gọi. Lúc đó, tôi liền hiểu ra rằng mình ngu biết bao, rằng thế là hết.

Chàng dừng lại và nhìn xuyên qua nàng đến tận đâu đâu, như cách Asli thường hay nhìn dỗi mắt vào một cái gì mà nàng không thấy được. Nàng chỉ còn biết lặng thinh ngắm gương mặt ưu tư của chàng.

- Nhưng còn có Bonny và tôi thấy suy cho cùng chưa phải đã hết tất cả. Tôi

thích tưởng tượng Bonny là cô lại biến thành một bé gái trước khi chiến tranh và nghèo đói ném cô vào bao thử thách. Nó mới giống cô làm sao, bướng bỉnh, dũng cảm, tươi vui và đầy hưng phấn. Và tôi có thể cưng nó, nuông chiều nó... đúng như tôi muốn cưng cô vậy. Nhưng nó không như cô... nó yêu tôi. Thật là một ân phước khi tôi có thể đem mối tình yêu mà cô không thêm dồn vào cho nó... Khi nó đi, nó đã mang theo tất cả.

Bỗng nhiên, nàng thấy thương chàng, một mối thương cảm tốt cùng đến nỗi nó xóa sạch nỗi đau buồn của bản thân lẫn nỗi sợ đối với những hàm ý chứa trong những lời chàng nói. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng thương xót một người mà không đồng thời cảm thấy khinh miệt, vì đây cũng là lần đầu tiên nàng tiến gần đến chỗ hiểu một

con người khác. Và nàng có thể hiểu cái khôn ngoan sắc sảo của chàng, sao mà giống nàng đến thế, hiểu lòng kiêu hãnh cố chấp đã khiến chàng khẳng khẳng không thừa nhận tình yêu của mình vì sợ bị cự tuyệt.

- Ôi, mình yêu dấu, nàng vừa nói vừa tiến lại, hy vọng chàng giờ tay ra đón

nàng vào lòng. Mình yêu dấu, em rất tiếc cho mình, nhưng em sẽ đền bù lại tất cả cho mình! Chúng ta có thể rất hạnh phúc, khi mà giờ đây chúng ta đã rõ sự thực và... Rhett... hãy nhìn em, Rhett! Ta... ta có thể có con nữa... không phải như Bonny mà...

- Không, cảm Ơ, Rhett nói như thể từ chối một miếng bánh mì. Tôi không muốn liều trái tim mình lần thứ ba.

- Rhett, đừng nói như thế! Ôi, em có thể nói thế nào để mình hiểu? Em đã nói với mình là em rất lấy làm tiếc...

- Xcarlet yêu dấu, cô thật trẻ con. Cô tưởng cứ nói: “Tôi lấy làm tiếc” là có thể sửa chữa, xóa khỏi tâm trí tất cả những lỗi lầm, những xúc phạm trong quá khứ, có thể tẩy hết mọi nọc độc khỏi những vết thương cũ... Cảm lấy mùi soa của tôi này, Xcarlet. Chưa bao giờ, trong một cơn khủng hoảng của đời cô, tôi thấy cô cầm một chiếc mùi soa.

Nàng cầm lấy chiếc mùi soa, hỷ mũi và ngồi xuống. Rõ ràng là chàng sẽ không ôm nàng vào lòng. Nàng bắt đầu thấy rõ tất cả những lời chàng nói về chuyện chàng yêu nàng là vô nghĩa. Đó chỉ là một chuyện kể về thời xa xưa và chàng coi nó như chưa bao giờ xảy đến với chàng. Thật dễ sợ. Chàng nhìn nàng, gần như thân ái với cặp mắt suy tư.

- Xcarlet thân mến, cô bao nhiêu tuổi? Cô chưa bao giờ cho tôi biết.

- Hai mươi tám, nàng trả lời, giọng bật đi vì chiếc mùi soa trên miệng.

- Đó chưa phải là một tuổi già dặn gì. Cô chinh phục thế giới và đánh mất linh

hồn mình vào một tuổi khá trẻ đấy chứ, phải không? Đừng có vẻ sợ hãi thế. Tôi không ám chỉ tội bỏ vạc dầu sẽ dành cho cô vì chuyện dạn dĩ với Asli đâu. Tôi chỉ nói theo cách ần dụn thôi. Từ khi tôi biết cô, cô chỉ muốn hai điều: Asli và đủ giàu để có thể nói và mặt thế gian: Quý bắt các người đi! Thì đó, cô đã khá giàu và đã ăn nloi xác xược vớt hế gian. Và cô sẽ được Asli, nếu cô muốn. Nhưng bây giờ, chừng ấy xem ra chưa đủ.

Nàng kinh sợ không phải vì nghĩ đến lửa vạc dầu. Nàng đang nghĩ: “Nhưng Rhett

là linh hồn mình và mình đã mất chàng. Và nếu mình mất chàng thì chẳng còn gì là quan trọng nữa! Bạn bè hay tiền bạc, hay... hay bất cứ cái gì cũng vô nghĩa. Nếu mình có chàng thì dù có lại lâ vào cảnh nghèo mình cũng bất cần nhưng chàng không thể có ý... Ôi, lẽ nào lại thế?

Nàng lau nước mắt và nói một cách tuyệt vọng.

- Rhett, nếu mình đã từng yêu em đến thế, ắt mình vẫn còn chút tình cảm dành cho em!

- Trong tất cả, tôi thấy chỉ còn lại hai điều đó là hai điều cô ghét nhất: Lòng thương hại và một tình cảm nhân từ kỳ cục.

- Thương hại! Nhân Từ! “Ôi lạt Chúa!” nàng tuyệt vọng nghĩ thầm. Gì cũng

được, trừ lòng thương hại và nhân từ! Hể nàng cảm thấy một trong hai tình cảm ấy đối với ai, là bao giờ cũng đi đôi với khinh rẻ. Liệu chàng có khinh rẻ nàng không? Bất cứ cái gì cũng còn hơn thế. Kể cái thái độ lạnh lùng trăn tráo của chàng trong thời kỳ chiến tranh, cơn điên đại tưởi bằng rượu cái đêm chàng bế nàng lên gác, những ngón

tay thô bạo ghì nghiền làm bầm tím người nàng hoặc những lời gai nhọn mà giờ đây nàng biết là để che đậy một tình yêu dai dẳng. Bất cứ cái gì cũng được, trừ cái kiêu nhân từ của chung chung in rãnh rãnh trên mặt chàng.

- Vậy là... vậy là mình muốn nói là em đã làm hỏng, là mình không yêu em nữa?

- Đúng thế.

- Nhưng, nàng bướng bỉnh nói, như một đứa trẻ vẫn thấy tuyên bố một ước muốn là đạt được ước muốn đó, nàng nói em yêu mình mà!

- Đó là nỗi bất hạnh của cô.

Nàng ngược lên thật nhanh để xem câu đó có hàm ẩn một ý châm biếm nào, nhưng tịnh không. Chàng chỉ khẳng định một sự việc, nhưng đó là một việc mà nàng chưa muốn tin – không thể tin. Nàng nhìn chàng bằng cặp mắt xé rách rục một ý chí ngoan cường tuyệt vọng, và dưới đôi má mịn màng, quai hàm nàng đột nhiên bạnh ra rắn rỏi, hết như quai hàm ông Gierold.

- Đừng có ngốc nghếch, Rhett! Em có thể làm cho...

Chàng khua tay, vờ làm bộ kính hãi và đôi lông mày đen nhướn lên thành hai vòng cung nhạo báng quen thuộc.

- Đừng làm ra vẻ quyết tâm thế, Xcarlet! Cô làm tôi khiếp hãi. Tôi thấy cô đang định chuyển tình yêu bão táp của cô từ Asli sang tôi và tôi đâm lo cho tự do và sự yên tĩnh tinh thần của tôi. Không, Xcarlet, tôi không muốn bị đeo đuổi như chàng Asli bất hạnh. Và lại tôi sắp đi xa.

Quai hàm nàng run lên trước khi nàng kịp cắn chặt răng lại. Đi xa? Không, gì

cũng được, trừ cái đó! Thiếu chàng, làm sao nàng có thể tiếp tục sống? Tất cả đã rời bỏ nàng, tất cả những người thân thiết trừ Rhett. Không thể để chàng đi nốt. Nhưng làm thế nào nàng có thể ngăn chàng lại? Nàng thật bất lực trước đầu óc lạnh lùng và những lời hờ hững của chàng.

- Tôi sắp đi xa. Tôi đã định nói cho cô biết khi cô ở Marietta về.

- Mình muốn chạy trốn em?

- Đừng có đóng vai người vợ bị ruồng bỏ, bi thiết, Xcarlet. Vai ấy không hợp

với cô. Vậy theo tôi hiểu, cô không muốn ly hôn, hoặc thậm chí, ly thân? Được, thế thì tôi sẽ về luôn để thiên hạ khỏi bàn ra tán vào.

- Thây kệ thiên hệ bàn tán! Nàng dữ dằn nói. Em chỉ muốn có mình thôi. Hãy mang em đi theo.

- Không, chàng nói, giọng dứt khoát. Trong một lúc nàng sắp sửa òa lên khóc

cuồng như một đứa trẻ. Nàng có thể lăn ra sàn, nguyên rửa, la hét Và giậm chân. Nhưng một chút tàn dư của lòng kiêu hãnh và lễ phải chăng, đã khiến nàng cứng rắn lại. Nàng nghĩ: “Nếu mình làm thế, chàng sẽ chỉ cười hoặc chỉ đứng nhìn. Mình không được gào khóc. Mình không được van xin. Mình không được làm bất cứ cái gì khiến chàng có thể khinh mình. Phải để chàng kính trọng mình ngay cả... ngay cả nếu như chàng không yêu mình nữa”.

Nàng vênh cằm lên và ráng bình tĩnh hỏi:

- Mình định đi đâu?

Mắt chàng thoáng một ánh kính phục khi chàng trả lời.

- Có lẽ sang Anh... hoặc Paris. Cũng có thể về Charlextown để dàn hòa với gia

đình.

- Nhưng mình ghét họ lắm kia mà! Em vẫn thấy mình cười mỉa họ luôn và...

Chàng nhún vai.

- Tôi vẫn mỉa họ... nhưng tôi đã hết máu lang thang rồi, Xcarlet ạ. Tôi đã bốn

mươi lăm – cái tuổi mà một người đàn ông bắt đầu quý một số điều mà hồi trẻ anh đã nhẹ dạ tung hê đi: tính chất thị tộc của gia đình, danh dự và sự yên ổn, những rễ ăn sâu vào lòng đất. Ô, không, tôi không chối bỏ, không hối tiếc những gì tôi đã làm đâu. Tôi đã rong chơi lu bù đến nỗi phát ngáy và bây giờ tôi muốn một cái gì khác đi. Không, tôi không bao giờ có ý định thay đổi tính cách như con báo muốn thay đổi. Song tôi muốn thấy lại cái vẻ bề ngoài của những điều xưa kia tôi từng biết, muốn biết sự chán ngáy tột cùng của cái tư cách đáng trọng của tôi mà của người khác cơ, cô bé ạ - muốn biết cái đỉnh đặc bình thản của cuộc sống trong giới thượng lưu, cái đẹp dễ thanh lịch của thời đã qua. Khi tôi sống cái thời kỳ ấy, tôi đã không ý thức được cái duyên ung dung thư nhàn của nó...

Một lần nữa, Xcarlet lại thấy mình đang ở trong vườn cây lộng gió ở ấp Tara và

bắt gặp trong ánh mắt Rhett cái vẻ y hệt như trong mắt Asli hôm đó. Những lời của Asli lại vang lên bên tai nàng rõ mồn một như thể chính chàng, chứ không phải Rhett, đang nói. Nàng chợt nhớ mấy đoạn và nhắc lại như con vẹt: “Nó có một vẻ đẹp huyền ảo... một sự hoàn hảo, một tính đối xứng như nghệ thuật Hy Lạp vậy”.

Rhett sẵn giọng nói:

- Tại sao cô lại nói thế? Đó chính là điều tôi muốn nói.

- Đó là điều mà... mà Asli đã có lần nói về thời xưa.

- Lúc nà cũng Asli, chàng lặng thinh một lát, rồi nói tiếp. Xcarlet, khi nào cô

bốn mươi lăm tuổi, có lẽ cô sẽ hiểu những điều tôi muốn nói và có lẽ cả cô nữa cũng sẽ chán ngấy cái thói trường giả học làm sang, những cung cách rởm và những xúc cảm rả tiền. Nhưng tôi không chắc lắm. Tôi nghĩ bao giờ cô cũng vẫn cứ hám những gì lấp lánh hơn là vàng thật. Dù sao đi nữa, tôi cũng không thể chờ lâu đến thế để xem cho xác thực. Và tôi không muốn chờ. Điều đó không làm cho tôi quan tâm. Tôi sẽ đi tìm kiếm ở những thành phố cổ, những xứ sở cổ, chắc vẫn còn vượn chút hương vị thời xưa. Tôi đã cảm thế đó, Atlanta quá thô, quá mới đối với tôi.

- Đừng nói nữa, nàng đột ngột nói. Nàng hầu như không nghe thấy chàng nói những gì. Chắc chắn là đầu óc nàng đã không tiếp nhận gì hết. Nhưng nàng biết mình không còn đủ kiên cường để chịu đựng giọng chàng thêm nữa, khi nó không còn chứa chút gì tình yêu.

Chàng dừng lại và nhìn nàng, giễu cợt.

- Thế, cô hiểu tôi định nói gì rồi chứ? Chàng vừa hỏi vừa đứng dậy.

Nàng ngửa hai bàn tay chìa về phía chàng, cái cử chỉ cầu khẩn, vốn có từ ngàn xưa, và tất cả tình cảm của trái tim lại bày ra trên mặt nàng.

- Không, nàng kêu lên. Em chỉ biết là mình không yêu em và mình sắp đi xa!

Ôi, mình yêu dấu, em biết làm gì nếu mình đi?

Chàng do dự một lát cân nhắc xem liệu về lâu dài, một lời nói dối thiện tâm có tốt hơn là nói thật không. Đoạn chàng nhún vai.

- Xcarlet, tôi không phải loại người kiên nhẫn nhất những mảnh vỡ, đem gắn lại với nhau rồi lại tự nhủ rằng một vật chấp vá cũng coi như mới. Cái gì đã vỡ là đã vỡ... Và tôi thà nhớ lại khi nó tốt đẹp nhất, còn hơn là chấp vá lấy được để rồi suốt

đời cứ phải thấy những chỗ vỡ. Có lẽ nếu tôi còn trẻ hơn... (thở dài). Nhưng tôi đã quá tuổi để tin vào những chuyện lãng mạn như làm lại cuộc đời. Tôi đã quá tuổi để mang trên vai gánh nặng của những lời nói dối thường xuyên đi đôi với cuộc sống trong những ảo tưởng lịch sử. Tôi không thể sống với cô đồng thời cứ nói dối cô và chắc chắn là tôi không thể tự dối mình. Ngay cả bây giờ tôi cũng không thể nói dối cô. Tôi ước sao có thể quan tâm đến những việc cô làm hoặc những nơi cô đến, nhưng không thể được.

Chàng khẽ thở dài và nói bằng một giọng bừa ầu, nhưng dịu dàng.

- Cô bé thân mến ạ, tôi mặc xác.

Xcarlet lặng lẽ nhìn theo chàng lên cầu thang, cảm thấy có thể chết ngạt vì cái cục đau rát trong cổ họng. Cùng với tiếng chân chàng tắt dần trong hành lang trên gác, cũng tắt luôn nốt điều cuối cùng đáng kể trên đời. Giờ đây, nàng biết rằng không một lời kêu gọi nào của tình cảm hoặc lý trí có thể khiến bộ óc lạnh lùng ấy thay đổi bản án đã quyết. Giờ đây nàng biết tất cả những lời chàng đã nói, mặc dầu có đôi chỗ khinh suất, đều thành thật. Nàng biết vì nàng cảm thấy ở chàng một cái gì mạnh mẽ, không khoan nhượng, không thể lay chuyển - tất cả những đức tính nàng tìm hoài ở Asli mà không bao giờ thấy.

Nàng đã không hiểu hai người nàng yêu, nên đã mất cả hai. Giờ đây, sau bao lâu dò dẫm, nàng thấy ra rằng nàng hiểu rõ Asli, nàng ắt chẳng bao giờ yêu chàng, và nếu nàng hiểu được Rhett, nàng ắt chẳng bao giờ mất chàng. Nàng buồn bã tự hỏi: Có bao giờ mình thật sự hiểu ai trên đời này?

Cũng may đầu óc nàng lúc này đang đỡ dần, nhưng kinh nghiệm lâu năm cho nàng biết chẳng bao lâu trạng thái này sẽ nhường chỗ cho nỗi đau nhức nhối, giống như những mô bị dao mổ của bác sĩ phẫu thuật rạch vào, có một khoảnh khắc ngăn mất cảm giác trước khi bắt đầu đau đớn cực độ.

“Bây giờ mình chưa nghĩ đến chuyện đó vội”, nàng dự dằn nghĩ thầm; vận dụng

câu thần chú quen thuộc. “Bây giờ mà mình nghĩ đến nỗi mất chàng, thì mình phát điên mất. Để đến mai đã”.

“Nhưng”, trái tim đau của nàng phản đối, bác bỏ câu thần chú. “Mình không thể để chàng đi được! Phải có một cách gì chứ!”

- Bâygìờ chưa phải lúc nghĩ đến chuyện đó, nàng nói to, cố đẩy nỗi buồn khổ

xuống đáy tâm thức, cố dựng một con đê chắn ngọn sóng đau đang dâng lên. Minh sẽ... ờ, ngày mai mình sẽ về ấp Tara.

Lần trước, nàng đã trở về Tara, thất bại và khiếp đảm, và nàng đã ra khỏi những

bức tường của nó, mạnh mẽ và đầy đủ điều kiện để chiến thắng. Điều nàng đã làm được một lần... lạy Chúa, cách nào đó, nàng có thể làm lại! Cách nào thì nàng chưa biết. Bây giờ, nàng chưa nghĩ đến điều đó vội. Nàng chỉ muốn có một không gian thoáng cho nỗi đau bùng ra, một nơi yên tĩnh để liếm những vết thương, một bến náu để vạch kế hoạch tiếp tục chiến đấu. Nàng nghĩ đến ấp Tara và cảm thấy như có một bàn tay mát rượi, âu yếm vỗ về trái tim nàng. Nàng hình dung thấy ngôi nhà trắng lấp lánh chào đón nàng qua những vòm lá mà mùa thu đang nhuộm đỏ dần. Nàng đã cảm thấy như một ân phước, cảm thấy sương rơi trên những thửa ruộng bông xanh điểm những đốm trắng xộp, thấy màu đất đỏ tươi và vẻ đẹp buồn bã, sẫm tối của những rặng thông trên dãy đồi nhấp nhô như sóng.

Nàng cảm thấy hình ảnh đó phần nào an ủi và tiếp sức cho nàng. Mật phần nỗi đau và nỗi tiếc điên cuồng của nàng được tạm dẹp sang bên. Nàng đứng một lúc, nhớ lại những chi tiết nhỏ: lối đi giữa hai rặng tuyết tùng dẫn đến ấp Tara, những bụi nhài xanh biếc nổi bật trên những bức tường trắng; những tấm rèm trắng lay động. Và Mammy sẽ có mặt ở đó. Bỗng nhiên, nàng thấy cần Mammy ghé ghóm, cần như khi nàng còn bé, cần bộ ngực rộng của bà để ngả đầu vào, cần bàn tay đen sứt sẹo của bà để vuốt tóc nàng. Mammy, sợi dây cuối cùng gắn với thời xưa.

Với tinh thần của dòng dõi nàng vốn không bao giờ chịu thua, kể cả khi đối mặt với thất bại, Xcarlet vênh cằm lên. Nàng có thể chiếm lại được Rhett. Nàng biết mình làm được việc đó. Chưa có người đàn ông nào cưỡng lại được nàng, một khi nàng đã quyết tâm chinh phục.

“Ngày mai về ấp Tara, mình sẽ suy nghĩ về toàn bộ chuyện này. Lúc đó, mình sẽ đủ sức chịu đựng. Mai, mình sẽ nghĩ cách chiếm lại Rhett. Xét cho cùng, mai là một ngày mới”..

HẾT

Dự án 1.000.000 ebook cho thiết bị di động

Phát hành ebook: <http://www.SachMoi.net>

Tạo ebook: Tô Hải Triều

Ebook thực hiện dành cho những bạn chưa có điều kiện mua sách.

Nếu bạn có khả năng hãy mua sách gốc để ủng hộ tác giả, người dịch và Nhà Xuất Bản